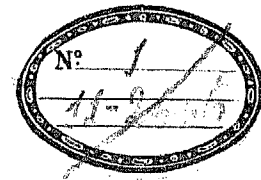

158

18. a 2. 11.

3

25-81

29
85

2 400 40 **Stalder**
MADE IN SWITZERLAND

IOANNES BAPTISTA BERNARDVS.

Ioannes Aloysio Filio S. P. D.

CUM lucubrationes, Ioannes Aloysii Filii, in lucem protulerim, quas in Aristotelem, & in celeberrimum quemque Peripateticæ Philosophiæ affectatorem, siue is Græcus, siue Arabs, siue Latinus fuerit, mihi quondam comparaueram: & cum in ipsis pollicitus fuerim, me primo quoque tempore in medium etiam prolaturum eiusdem rationis opus, tam in Platonem, quam in omnes quotquot vnquam ad manus meas peruenerunt Platoniciæ disciplinæ Scriptores; rem mihi prorogandam non amplius iudicaui: sed sine longiore temporis interuallo, quod sponderam, bona fide dependendum, & optimarum rerum studiosis hos meos labores liberaliter impartendos, cum eos mirificum fructum omnibus allaturos esse confidam. Quoniam autem eas vigilias, quas in Aristotelem elucubratus fueram, prius in hominem manus edendas, & in primum, & secundum Totum diuidendas curauit, nemini profecto admirationem asferre debet, si hanc in Platonem commentationem Totum tertium appellauerim: licet tum ob Platonis antiquitatem, tum ob Platoniciæ Philosophiæ præstantiam æquum esse videretur, vt ipsa ordine quoque primum locum habere, & primi Tomi nomine nuncupari debuerit. Pari quoque ratione absurdum videri non debet, si in hoc ipso Volumine aliquis inuentus fuerit Author, qui cum Platonem ætate longe antecesserit, ordine tamen Platonem subsequatur. Nam & propter efflorescentem rerum sublimium in Platone cognitionem, & propter eiusdem diuinitatem per omnes orbis terrarum oras constanti fama, atque omnium sermone celebratam, nunquam adduci potui, vt cum de prioris dignitatis gradu deijcerem. Hoc itaque munere te donatum volo, & tuo nomine, quemadmodum etiam duos illos priores Tomos, in lucem proferendum esse constitui. Quamuis enim id multis annis, multis vigilijs, multisque laboribus olim mihi parauissem, tamen illud vnum desiderium, quo tibi gratificari summopere cupio, tantum apud me habuit ponderis, & momenti, vt planè decreuerim, licet profecto præter animi mei sententiam, id ipsum cum cæteris omnibus hominibus, vt tu optas, totum, quantum quantum est, communicare. Ab ipso enim edendo hæc me prius ratio valde abducebat, quod viderem neminem in hunc vsque diem ausum fuisse (quod quidem sciam) tam arduum, & periculosum opus non dicam perficere, sed ne tentare

quidem, tum propter argumenti excelſitatem, tum vero etiam propter ingentem, quæ in hoc diuino Authore quam plurimis in locis latet, obſcuritatem. Verum quemadmodum in ſummis rerum difficultatibus qui vel inceperit, is facti dicitur habere dimidium, ita quoque ego, qui huiusmodi Prouinciam plenam laboris, & periculi aggredi primus auſus ſum, tantos in ea me ſentio feciſſe progreſſus, vt mihi videar apertam expeditamque viam reperiſſe, atque alijs etiam indicaiſſe, immo vero ſtrauiſſe, & muniuiſſe, qua ſine vlllo negotio ſtudioſiſſimus quiſque difficili, atque arduo aſcenſu iuga illa, nobilia, & illuſtria ſcientiarum domicilia, ſuperare poſſit. Nam quamuis ex commentationibus illis in Ariſtotelem noſtris, quam plurimum emergat vtilitatis, tamen nonnulli prius in huiusmodi rebus conatus ſuos exercuerant, & faces nobis prætulert non obſcuras. In Platonem vero nullus omnino extitit, (quod quidem ſciam, vt pauloante dixi) qui ingenium ſuum in hoc elucubrationis genere vnquam probauerit, quiſque nobis veſtibulum aditumve vllum fecerit ad illuſtranda tanti viri monumenta. Fuerunt quidem interpretes, qui ſolito, & omnibus trito interpretandi more Platonem interpretati ſunt; ſed qui hac expeditiſſima ſcriptionis ratione opera eius dilucidauerint, aut ad ea tam aperte, & plane explicanda mentem appulerint, planè nulli. Cæterum quemadmodum aperte video omnia Platonis ſcripta apud elegantiorum literarum Magiſtros ſemper floruiſſe gratia, & authoritate, & admirabili quodam doctrinæ ſplendore ſemper omnium Doctorum oculos in ſe conuertiiſſe, adeo vt per multorum ſeculorum ſpacium, omni Philoſophia Ariſtotelis longe poſthabita, omnes vnum Platonem, tanquam vberimum veræ Philoſophiæ fontem ſequerentur: itaque quoque certo ſcio tibi, & Vniuerſæ Venetæ Iuuentuti, quorum ad commoda, & ornamenta, & ad ea omnia, quæ in noſtra Republica ſunt ampliffima, conſequenda permagni intereſt ſententiarum grauitate, & ſingulari quadam dicendi facultate pollere; ex hiſce noſtris commentationibus multo maiorem, quam quis verbis exprimere vnquam poſſit, vtilitatem allatum iri. Nam per Deum immortalem quis eſt, vel mediocri ingenio præditus, qui, ſi in veſtigijs Ariſtotelis inſiſtat, & eius præceptiones ab optimis interpretibus expoſitas ſequatur: diuinumque illud, & planè incredibile dicendi genus, & egregiam illam tractandarum rerum Platonis formam ſibi ob oculos proponat, non ſtatim traducat omnium mortalium animos in ſui admirationem, ſiue velit loquendo ſenſus ſuos explicare, ſiue eos literarum monumentis conſignare? cuiſque obſecro deeſſe poſſit vnquam argumentum, & rerum collocandarum ratio, quamcunque velit rem dictione, vel ſcriptione exprimere? Statuat porro vt lubet, de quauiſ re propoſita diſputare, ſi quæ Seminarium noſtrum complectitur, accurate, & diligenter euoluerit, nunquam ſeſe doctrinæ, & eloquentiæ anguſtijs opprimi, nunquam rationes ſuas inopia affligi, nunquam aduerſæ Mineræ ſtatu in Philoſophiæ pelago ſua vela vigeri iure conqueretur. Exploret porro quantum velit Ariſtotelis Opera: verſet porro, vt libet, Platonis monumenta. Excuiat innumera ſecula, & quidem exterorum oculorum acutiſſima acie cunctas interpretum commentationes; nihil vnquam profecto in illis Authoribus inueniet notatu, & obſeruatu dignum, quod idem, & quidem ſine vlla cunctatione, in noſtro Seminario non reperiatur. Quod vel multorum annorum ſpacio, & magna adhibita diligentia, & operoſo moleſtoque labore vix, ac ne vix quidem colligere poterit, id totum vno temporis articulo, vnum in locum collectum, & miro quodam ordine collocatum intuebitur.

Verum

Verum de ſumma huius Seminarij vtilitate, quoniam, & abunde in Epiftola primi Tomi locuti ſumus, & quanta ea ſit, omnibus iam cognitum eſt, & exploratum, ideo eam in præſentia prætermittendam nobis eſſe cenſemus. Eadem quoque ratione nihil dicemus de modo, & ordine, quem vt ad ſtudioſorum iudicium, & ad popularem intelligentiam res ipſas accommodaremus, magno eorum cum fructu obſeruauimus: cum in eadem Epiftola de eo vberimè egerimus. In hoc enim Tomo eundem planè ordinem, quem in primo, & ſecundo, ſecuti ſumus, niſi quatenus ipſa rerum neceſſitas nos adigit, vt propter diſiunctiſſimas, & inter ſe maxime diuerſas rationes, quibus præſtantiffimi illi Philoſophi in tradendis diſciplinis uſi ſunt, caput aliquod in diuiſionibus immutarem. Fruere igitur ſœlix Ioan. Aloyſi Filijs meis laboribus, tibiſque totum, quicquid eſt, ſtudioſi homines acceptum referant, & vni meæ in te pietati aſcribant, & attribuant. Tu enim is vnus extitiſti, cuius cauſa ad omnium commodum hæc omnia in lucem prodierint. Vale.

AVTHORES, A QVIBVS OPVS HOC excerpsimus, sunt hi, qui sequuntur.

Platonis	Eutyphron, siue de sancto.	Macrobius	In somnium Scipionis.
Dialogi	Socratis Apologia.	Dionysij	De mystica Theologia.
	Crito, siue de eo quod faciendum est.	Areopagite.	De diuinis nominibus.
	Phædon, siue de anima.	Plotini.	Quid animal, quid homo.
	Cratylus, siue de nominum rectitudine.		De virtutibus.
	Theæretus, siue de scientia.		De Dialectica.
	Sophista, siue de eo quod est.		De Beatitudine.
	Vir ciuili, siue de regno.		Vtrum Beatitudo in temporis productione consistat.
	Parmenides, siue de ideis.		De pulchro.
	Philebus, siue de voluptate.		De primo bono, cæterisque bonis.
	Symposium, siue de amore.		Vnde mala.
	Phædrus, siue de pulchro.		De rationali exitu ex hac vita.
	Alcibiades primus, siue de natura humana.		De mundo.
	Alcibiades secundus, siue de oratione ad Deum.		De circulari motu.
	Hipparchus, siue lucri studiosus.		Vtrum stellæ aliquid agant.
	Amatores, siue de philosophia.		De duabus materijs.
	Theages, siue de sapientia.		De eo quod in potentia est, & quod in actu.
	Charmides, siue de temperantia.		De qualitate, & specie.
	Laches, siue de fortitudine.		De mixtione per omnia.
	Lysis, siue de amicitia.		Cur quæ videntur procul, exigua videntur.
	Euthydemus, siue litigiosus.		Contra putantes mundi opificem, & multum esse malum.
	Protagoras, siue sophistæ.		De fato.
	Gorgias, siue de Rhetorica.		De prouidentia primus.
	Menon, siue de virtute.		De prouidentia secundus.
	Hippias maior, siue de pulchro.		De eo qui nos sortitus est dæmone.
	Hippias minor, siue de mendacio.		De amore.
	Ion, siue de Iliade.		Quod incorporea non patiantur.
	Menexenus, siue Epitaphius.		De æternitate, & tempore.
	Clitophon, siue exhortatorius.		De natura contemplatione, & vno.
	Timæus, siue de natura.		De diuersis considerationibus.
	Critias, siue Atlanticus.		De essentia animæ primus, & secundus.
	Minos, siue de lege.		De dubijs animæ primus, & secundus, & tertius.
	De legibus.		De sensu, & memoria.
	Epinomis, idest legum Appendix, siue Philosophus.		De immortalitate animæ.
Libri	De Republica.		De animæ descensu in corpora.
	Epistolæ.		Vtrum omnes animæ vna sint.
Platoni ad Axiochum, siue de morte scripti dialogi.	De iusto.		De tribus substantijs principalibus.
	De virtute, an doceri possit.		De generatione, & ordine eorum, quæ sunt post primum.
	Demodocus, siue de consilio dando.		De substantijs cognoscentibus, atque superioriore.
	Sisyphus, siue de consultando.		Quomodo à primo fiet, quod est post primum, & de vno.
	Eryxias, aut Erastriatus, siue de diuinis.		Quod intelligibilia non sint extra intellectum, & de bono.
Mercurij	Pimander.		Quomodo quod est superius ente non intelligat, & quid primo sit intelligens, & quid secundo.
Trimegisti	Asclepius.		Vtrum singularium etiam sint ideæ.
Timæi Locri	De anima mundi, & natura.		De intelligibili pulchritudine.
Aristotelis	Theologia, siue mystica philosophia secundum.		De intellectu, ideis, & ente.
	Aegyptios.		De generibus entis primus, secundus, & tertius.
	De causis.		Quod unum, idemque simul ubique sit totum primus, & secundus.
Speusippi	Definitiones.		De numeris.
L. Apulei.	Metamorphoseon.		
	Floridorum.		
	De Deo Socratis.		
	Apologia.		
	De mundo.		
	Asclepius.		
Xenocratis	De morte.		

	Quomodo idearum exitit multitudo, atque de bono.
	De libertate, & voluntate vnius.
	De bono, vel vno.
Porphyrj	De occasionibus, & causis nos ad intelligibilia ducentibus.
	De abstinentia animalium.
	De sacrificijs, dijs, & dæmonibus.
	Quod antiqui animalibus abstinebant.
Maxi. Tyr.	Sermones.
Iamblici.	De Mysterijs.
Chalcidius.	In Timæum Platonis.
Syrianus.	In Metaphysica.
Proclus.	In Alcibiadem Platonis de anima, & dæmone, de sacrificio, & magia.
	Elementa Theologica, & physica.
Alcinous.	De doctrina Platonis.
Pfellus.	De dæmonibus.
Synefius.	De somnijs.
Plutarchi.	De genitura illa in Timæo Platonis.
	De quæstionibus Platonis.
	De Socratis dæmone.
Prif. Lydius.	In Theophrastum de sensu, phantasia, & intellectu.
Geor. Gën.	De Virtutibus.
Phil. Iudei.	De opificio mundi.
	De legis allegoria primus, & secundus.
	De Cherubim.
	De sacrificijs Abelis, & Cayni.
	Quod deterius insidiari solet potiori.
	De Agricultura.
	De Plantatione Noe.
	De Temulentia.
	De his verbis, Respuit Noe.
	De Gigantibus.
	Quod Deus sit immutabilis.
	De confusione linguarum.
	De Abrahamo.
	De migratione Abrahami.
	De congressu quærendæ eruditionis gratia.
	De profugis.
	Quis rerum diuinarum hæres sit.
	De Ioseph.
	De somnijs.
	De vita Mosis primus, secundus, & tertius.
	De charitate.
	De creatione Principis.
	De fortitudine.
	De decalogo.
	De specialibus legibus.
	De circuncisione.
	De monarchia primus, & secundus.
	De sacerdotum honoribus.
	De victimis.
	De victimis offerentibus.
	Mercedem meretricis non recipendam.
	Quod omnis sit probus.
	De vita contemplatiua.
	De nobilitate.
	De præmijs, & poenis.
	De execratione.

	Quod mundus sit incorruptibilis.
	In Flaccum.
	De legatione ad Caium.
Auerroes.	In Rempublicam Platonis.
Bes. Card.	In calumniatorem Platonis.
Marfi. Fici.	Theologia Platonica.
	De vita.
	Apologia.
	Quod necessaria sit ad vitam securitas, & tranquillitas animi.
	Epidemiarum antidotus.
	Epistolarum.
	Compendium Platonice Theologiæ.
	De Philosophia Platonica.
	Orphica comparatio Solis ad Deum, & declaratio idearum.
	De Platonicorum contemplationibus.
	Apologia in librum de Sole, & lumine.
	De Sole.
	De lumine.
	De voluptate.
	In Platonem Epitome, & Commentaria.
	In Plotinum Commentaria.
Ioan. Pic.	In orationem Dominicam.
	Heptaplus.
	Apologia.
	De ente, & vno.
	De hominis dignitate.
	Ad Christianæ vitæ institutionem.
	Epistolæ.
	De Astrologia.
Io. Frã. Pic.	De studio humanæ, & diuinæ philosophiæ.
	Defensio de vno, & ente.
	De imaginatione.
	De appetitu primæ materiæ.
	De elementis.
	De imitatione.
	De rerum prænotione.
	Examen vanitatis doctrinæ gentium.
	Epistolæ.
Gab. Bura.	De ideis.
	De ente, & vno.
	De animi natura, ac definitione.
	De reminiscencia.
	An visio fiat extramittendo.
	De hominis scelicitate.
	De mundi æternitate.
	De tempore.
	De rerum omnium communitate.
	De materia ac priuatione.
Fran. Patr.	De Republica.
	De regno, & regis institutione.
Sebas. Fox.	In Phædonem Platonis.
	In Rempublicam Platonis.
Franciscus Dioceseus	Cataneus.
Iaco. Carp.	In Alcinoi institutionem.
	In eius defensionem.
Aug. Steuc.	De perenni philosophia.
Mar. Ant. Nat.	De immortalitate animi.
Steph. Comb.	De ascensu hominis ad Deum.
Leo Hebræ.	De Amore.

F I N I S.

AVTHORES;

Quomo da

AVTHORES, QVI IN HOC OPERE
citantur, cuius impresslonis sint.

PLATO vna cum Spenfippi definitionibus, & Timæo Lacro impressus est Basileæ 1561. in Offi-
cina Frobeniana.
Mercurius Trismegistus impressus vnà cum Marfilio Ficino. Basileæ 1561.
Aristotelis Theologia Aegyptia, impressa Romæ 1519.
De causis impressus cum Auerroee apud Iunctas impresslonis in folio.
Lapuleius impressus Florentiæ 1522.
Xenocrates impressus vnà cum Marfilio Ficino Basileæ 1561.
Macrobius impressus Venetijs apud Gryphium 1574.
Dionysius Areopagita impressus vnà cum Marfilio Ficino Basileæ 1561.
Plotinus impressus Basileæ 1580.
Porphyrius impressus vnà cum Marfilio Ficino Basileæ 1561.
Maximus Tyrius impressus Parisij ex Officina Henrici Stephani 1557.
Iamblicus de mysterijs impressus cum Marfilio Ficino Basileæ 1561.
Chalcidius in Timæum Platonis impressus Venetijs ex Officina Ascensiana 1520.
Syrianus in Metaphysica impressus in Academia Veneta 1558.
Procli elementa Theologica, & physica impressa Ferrariæ 1583.
Proclus impressus vna cum Marfilio Ficino Basileæ 1561.
Proclus in Euclidem impressus Patauij in Officina Perchacini 1560.
Alcinous impressus cum Marfilio Ficino Basileæ 1561.
Pellus impressus cum Marfilio Ficino Basileæ 1561.
Synesius impressus vt supra.
Plutarchus impressus Basileæ 1573.
Priscianus Lydius impressus Basileæ cum Marfilio Ficino 1561.
Philo Iudæus impressus Basileæ 1554.
Auerroes impressus apud Iunctas Venetijs in folio.
Bessarion Cardinalis impressus Venetijs apud Aldum.
Marfilius Ficinus impressus Basileæ 1561.
Ioannes Picus Mirandulanus impressus Basileæ.
Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus impressus Basileæ.
Gabriel Buratellus impressus in octauo Venetijs apud Bindonem 1573.
Franciscus Patricius de Regno impressus Parisijs 1582.
De Republica impressus Parisijs 1575.
Sebastianus Foxius in Phædonem Platonis impressus Basileæ.
Idem In Rempublicam Platonis impressus Basileæ.
Franciscus Diocesius Catanus.
Iacobus Carpentarius impressus Parisijs 1583. in quarto.
Augustinus Steuchus impressus Parisijs 1578.
Marcus Antonius Natta impressus Venetijs 1564.
Stephanus Combentius impressus Venetijs 1563.
Leo Hebræus impressus Venetijs 1564.
Georgius Gemnifus Basileæ impressus 1574.

Ita tamen, & librorum diuisiones, & capita, & paginas, & columnas,
& omnes diuisiones adiecimus, vt & in omnibus impresslonibus facile
quiuis accuratus Lector, si in fonte eadem videre voluerit, quæcunque ei
placuerit facillime inuenire possit, cum Libri, & Librorum diuisiones, &
capita, in omnibus impresslonibus sint eadem.

INDEX DIVISIONVM RERVM,
QVAE IN TERTIO VOLUMINE
CONTINENTVR.

<i>Actlonis diuifio.</i>	char. 1.	ut ei adest demon.	47	ut finis.	72
causa.	1	ut naticinatur, ut curatur, &		ut efficiens.	72
finis.	2	cognoscitur.	47	ut materia.	72
vt perfecta.	2	ut irascibilis, & concupiscibi-		ut exemplar.	72
vt temporalis, & naturalis, &		lis.	48	ut instrumentalis, ut immobi-	
vehemens.	2	ut stellarum.	48	lis.	72
vt ad genus iudiciale pertinet.	2	<i>Animalium diuifio.</i>	48	in quo est.	72
<i>Aeternitatis diuifio.</i>	4	quid est.	48	ut ad effectum refertur.	72
quid est.	4	proprietates.	49	prima, secunda, posterior, remo-	
vt se habet ad tempus.	5	ut generatur, & mouetur.	49	ta, potens, excellens.	73
proprietates.	5	ut rationale, irrationale.	50	<i>Ciuis quis est.</i>	75
<i>Amicitiae species.</i>	8	ut nutritur, & ad quid crea-		eius studia quæ esse debent.	75
quid est.	8	tum.	50	qualis ipse esse debet.	75
quid eam parit.	8	ut mansuetum, et eius partes.	50	quis finis.	76
proprietates.	8	ut ab eis abstinentum.	50	ut boni, & mali.	76
vt communiter dicta.	8	dictum Pythagoreorum.	50	ut viuunt in communione.	76
<i>Amori in vniuersali quid accidit.</i>	8	<i>Animus quid est.</i>	50	ut laudandi post mortem.	76
quid est.	9	generatio.	50	<i>Ciuitas quid est.</i>	76
species.	10	uirtus, & uitium.	50	eius diuifio, & partes.	76
proprietates.	10	ut mortalis, immortalis, & cæ-		ut constituuntur, & se habent	
e quo natus, & ut antiquus.	12	lestis.	51	ad domos, & nominis cau-	
ut cælestis, & uulgaris.	12	ut rationalis, & irrationalis.	51	sa.	76
Finis, & in quo est.	13	ut se habet ad corpus.	52	quæ necessaria, qui custodes.	76
sui ipsius, & præceptoris in di-		ut se habet ad scientias.	52	ut recte gubernatur, & qui prin-	
scipulum.	14	<i>Arti quæ in uniuersali accidunt.</i>	56	ceps.	77
qui ad amorem procliues, & ut		diuifio.	56	quæ ei profunt, & nocent.	78
inter se homines amant.	14	quid est.	56	ut in ipsa omnia communia esse	
solutio.	14	ut naturam imitatur.	56	debent.	79
ut se habet ad desiderium.	14	operationes.	56	ut optimatum, & popularis.	79
ut coniugalis.	14	liberales.	57	ut regis potestati subiacet, &	
ut est in cælestibus, & elemen-		mechanicæ.	57	tyrannidi obedit.	79
tis.	14	ut acquirendi, differendi, assimi-		<i>Cælestium diuifio, & proprietates.</i>	79
<i>Angelorum diuifio.</i>	15	landi, & uenatoria.	57	causa quid sunt.	79
quid sunt.	15	ut cognoscuntur, & inueniuntur.	57	ut se habet ad inferiora.	80
ut boni, & mali.	15	ut incantationum, medica, &		ut animata.	80
ut se habent ad inferiora.	15	bellica.	57	ut corpus ignis, & eorum signa.	
ut à bono pendent.	15	<i>Astrologorum iudicia.</i>	59	char.	80
proprietates.	15	eis non esse credendum.	59	<i>Cælum quid est, eius partes, & ut ap-</i>	
<i>Anima in uniuersali.</i>	16	opiniones, & errores.	59	pellatur.	80
diuifio.	19	quæ illis sunt necessaria.	60	uires.	81
quid est, & quot.	20	ut damnantur.	60	ut mouetur, quot sunt, & eorum	
generatio, eius opus proprium,		<i>Bonorum diuifio.</i>	64	ordo.	81
& locus.	22	quid est, & in quo.	64	eius cognitio, & ut in inferiora	
ut mundi, ut cælestis.	24	quid accidit, & ut animi bo-		agit.	82
ut rationalis, & scientiæ præ-		na.	65	ut ingentium, & incorruptibi-	
ditæ.	26	ut à Deo, & à Fortuna.	66	le.	82
ut irrationalis.	35	quæ appetunt, & ut boni cau-		ut materiam habet, & eorum	
ut sensitua.	36	sa.	67	proprietates.	83
ut uegetatiua.	36	quid contrarium.	67	<i>Cognitionis diuifio.</i>	84
ut nutritiua.	36	ut bonum ipsum, & boni idea.		quid est.	84
ut diuina.	36	char.	67	ut fit, & quid cognoscit.	84
ut mortalis, uel immortalis.	39	<i>Causarum diuifio, ad quem pertinet</i>		ut Dei, & animarum à corpore	
ut se habet ad corpus, & in eo		earum consideratio, & scien-		separatarum.	84
descendit, & per uim non fit		tia.	71	quæ melior, quæ deterior.	84
extrahenda.	41	quid est.	72	ut differt ab amore.	84
ut mala, ut bona, & ut ledi-		ut forma.	72	<i>Corpus quot dicitur modis.</i>	89
tur.	46			quid est, & eius partes.	89

INDEX.

quæ causa propinqua, & quibus componitur.	90
ut se habet ad animam.	91
ut mobile, diaphanum, & ut agit.	91
ut bonum, cœleste, & natura- le.	92
quarum rerum causa, & eius proprietates.	92
uniuersa, & ut ad mores perti- net.	93
ut ad sanitatem, vitam, resur- rectionem, & cibum perti- net.	93
Deus quid est, & quos Deos opinati sunt antiqui.	98
ut inferiora regit, cognoscit, & qui Deo carus existit.	101
ut mundi creator, ut causa, ut amandus adorandus.	102
locus, & ut de eo locuti sunt Poetae.	105
potentia, & proprietates, & in eū Socratis obedientia.	105
Nomina, & ut apparet, & co- gnoscitur.	108
Varia opiniones.	111
qui Deum non esse opinati sunt, et Socrates accusatus fuit.	112
Idea.	112
Dialecticæ diuisio, unde sumit initium & a quo inuenta.	113
ut à Platone, & Aristotele su- mitur, & eius finis.	113
quid est, & eius officium.	113
qui operam dare debet, & quo tempore.	113
Diuinitas quid est.	117
potestas, & uirtus.	117
cognitio, & ut ad eam accedi- mus.	118
quæ ei conueniunt.	118
ut in inferiora agat.	119
nomina.	119
furor.	119
Dæmones qui sunt.	120
proprietates.	120
ut Socratis, & homini præsi- det.	122
varia opiniones.	122
natura.	122
ut responsa dabant.	122
Elementa quid sunt, & quot.	125
motus, & qualitates.	126
ut rerum principia, & ut inui- cem transmutantur.	126
figura, & proprietates.	126
ut in cælo, & de eis antiquorum opiniones.	127
ut mathematicæ, & vocis.	127
Entis diuisio.	127
quid est.	127
de quibus dicitur.	128
unde prouenit.	128

ut primum, & separatim.	128
ut mobile.	129
ut sensibile.	129
ut se habet ad non ens.	129
Essentiæ diuisio.	130
quid est.	130
proprietates.	131
quæ participant, & ex quibus est.	131
ut incorporea.	131
ut differt ab uno.	132
Fati diuisio.	133
quid est.	134
quod non est, & ut frangitur.	134
quæ subiiciuntur, & quæ non, & de eo antiquorum opiniones.	134
char.	134
Finis quot dicitur modis.	137
quid est.	137
ut causa.	137
actiones.	137
proprietates.	137
Forma quot dicitur modis.	138
quid est.	138
an sunt in Deo.	138
ut abstracta.	139
ut naturalis.	139
ut artificialis, ut mathematica. char.	140
ut fit.	140
ut est in materia.	140
ut inter se differunt.	140
ut elemētorum, ut uniuersi.	140
proprietates.	141
varia opiniones.	141
Generatio quid est.	143
ut fit, & ad quid.	143
causa.	143
tempus, & in quo est.	144
ut se habet ad corruptionē.	144
Homo quid est, & eius natura.	148
proprietates.	150
ut differt à cæteris animantibus. char.	152
quæ ad uitam, alimenta, & ge- nerationem pertinent.	153
quæ ad mores, & ciuitatem per- tinent.	154
quæ ei post mortem accidit.	156
ut ad sanitatem, et morbum.	157
ut dæmon eius cutam habet.	157
finis.	157
Idea diuisio, & ut boni idea.	159
quot sint, quæ, in quo, ut sunt. char.	159
quorum, quot, una, an multa.	160
ut nos in cognitionem ducunt, & cognoscuntur.	161
proprietates, & differentia.	161
ut à ueteribus instituta, & ab Aristotele impugnata.	162
Ignis quid est, unde dicitur, & è quibus constat.	163
uires.	163

ut elementaris, ut cœlestis.	163
ut est apud nos.	164
Intellectui quæ in uniuersali conue- niunt.	171
quot intelligitur modis.	172
quid est, & eius obiectum.	172
ut primus, diuinus, idealis, agēs, causa.	173
mouetur, intelligit, decipitur, ut se habet ad corpus, intelligen- tiam, sensum, animam.	175
ut actu.	175
ut hominum.	175
ut aternus.	177
ut mouetur, intelligit, decipitur. char.	177
ut possibilis, & separatus.	177
ut unus in nobis.	178
ut creatus.	178
Intelligentiæ diuisio.	179
quid est.	179
ut prima, & secunda.	179
ut inferiora gubernat.	179
ut intelligit.	179
proprietates.	181
ut animæ.	181
Instituti diuisio, et ut ad ciuitatem per- tinet.	186
quid est, & unde dicitur.	186
eius utilitas, & cognitio.	186
qui facit, & quid facit, & ut laudatur.	186
ut diuina, & eius signum.	186
Legum diuisio, et earum custodes.	189
quid sunt, unde dicitur, & quæ se- renda.	189
ut scriptæ, & earum utilitas.	189
ut conduntur, & mutantur.	190
ut meliores, & qui planeta eis presunt.	190
ut eis parendum, & quæ requi- runtur.	190
ut compositandi, & nuptiales.	190
ut diuina.	191
ut se habent ad Magistratus, & Roma quo tempore fereban- tur.	191
Luminis diuisio.	194
quid est, ut fit, & in quo.	194
ut diuinum, ut Solis.	194
ut recipitur in diaphano, & à stellis.	194
uirtus, & ut ignis.	195
ut se habet ad tenebras, & colo- rem.	195
Mali diuisio, & ut puniendi, & quot sunt.	197
quid est.	197
in quo, et unde proueniunt.	198
ut expetitur, et cognoscitur.	199
proprietates, et ut sunt.	199
Materia diuisio.	200
quid est.	200
proprietates.	201

ut prima, genita, ingenita, & primum principium.	202
ut se habet ad formam.	203
ut inferiorum, & superiorum. char.	203
ut sensibilis, & intelligibilis. char.	203
ut mala.	203
ut causa.	204
Mathematicarum diuisio.	204
quid sunt.	204
subiectum, finis, principia, ne- cessitas probationes, modi, causæ.	204
ut inter se, & ab alijs scientijs differunt, à quibus, & ad quid inuenta, & reiecta.	204
Mens quid est, & ut omnia gubernat. char.	206
ut humana, & se habet ad cor- pus, & animam.	207
proprietates, & circa eam dubia. char.	208
Mors quotplex.	213
quid est.	213
unde prouenit.	213
proprietates.	213
accidentia.	213
Motus diuisio.	214
quid est, è quibus, & in qui- bus.	214
ut cæli, & localis.	215
ut primus.	215
ut naturalis.	215
extrinsecus, & intrinsecus eius differentia, & species.	215
ut rerum principium, & quid ei contrarium.	215
ut se habet ad tempus, & ad cor- pus.	216
Mundus quid est, & quot.	217
è quibus componitur, & eius perfectio.	217
figura.	218
an creatus aternus, & mutabi- lis.	218
ut mouetur.	221
ut gubernatur.	221
originis causa, & quis princeps. char.	221
proprietates, & partes.	221
ut intelligibilis, & sensibilis. char.	222
Natura quot dicitur modis.	226
quid est, & an consulat.	226
quid facit, quæ sunt, & è qui- bus.	227
ut materia.	227
ut compositum.	227
ut ad cognitionem pertinet.	228
ut diuina, & intelligibilis.	228
proprietates, & ut se habet ad fa- tum.	229
Nomen quid est.	230

ut impositum, an natura.	231
cur seruata, & ut pulchra.	231
quid significant, & ut compo- nantur.	231
ut Dei, & diuinum.	231
ut concreta, & abstracta.	231
Numerorum diuisio.	232
quid est, ut dicitur, & eius inuen- tio.	232
proprietates, & utilitas.	233
par, impar, perfectus, & super- fluus.	234
diuinus inæqualis.	235
primus, & incompositus.	235
Opinio quot dicitur modis.	238
quid est ut fit.	238
ut uera, uel falsa.	238
ut se habet ad scientiam, uel co- gnitionem, et imaginationē. char.	238
ut alicuius propria.	239
Philosophiæ diuisio, et modus.	247
quid est.	247
utilitas.	247
à quibus originem traxit, et eius finis.	248
ut moralis.	248
ut contemplatiua, et actiua.	248
quis aptus, et ut se habet ad alias scientias.	248
Philosophi qui sunt, et quid meditan- tur.	248
proprietates.	249
quis aptus, & qui cum imitan- tur.	249
ut filius, & si habent ad uitam communem.	249
ut ciuitatibus præesse debent. char.	250
secta.	250
Planetarum numerus & situs.	251
motus influxus.	251
status retrogradatio.	252
fortitudo & uires.	252
qualitas.	252
ut Orientalis, & Occidentalis. char.	252
Principia quot dicantur modis, & quot sunt.	259
quid sunt et quæ.	260
ut prima, et generationis, et in- genitarum rerum.	260
ut pertinent ad cognitionem, et motum.	261
proprietates, et ordo.	261
Pulchritudinis diuisio.	266
quid est.	266
ut corporis, anima et ut ipsa pul- chritudo.	266
ut cognoscitur in quo consistit, et ut mouet ad amandum.	267
ut diuina.	268
Pulchrum quid est.	268
ut ipsam.	268

proprietates.	268
ut se habet ad animam et cor- pus.	268
Qualitas quot dicitur modis.	270
quid est.	270
ut prima ut elementis conuenit. char.	270
proprietates et differentie.	270
corporea incorporea.	271
forma et figura et ut equiuoce dicantur.	271
Ratio quot dicitur modis.	272
quid est.	272
ut anime pars.	272
ut ad argumentum, et definitio- nem pertinet.	273
ut se habet ad opinionem.	273
ut seminalis.	273
ut ad computa pertinet.	273
Rerum diuisio.	274
ut essentiam, causam, et ordinem habent.	275
ut cognoscuntur, et ad quid.	276
ut suæ cuiusque, ut fiunt, et ea- rum euentus.	276
ut desunt et earum proprietates. char.	276
Reipublice diuisio.	277
quid est.	277
finis, institutio.	277
bona, mala, quæ insidentibus rei- publice conueniunt.	277
quot dicitur modis.	277
popularis.	277
paucorum, et optimatum.	277
ut ambitiosa.	277
ut mutantur, et quæ magis sunt durabiles.	277
ut Atheniensis, et Arabum. char.	277
Rerum publicarum mutatio.	277
gubernatores.	277
quod dicitur modis.	278
quid est.	278
ut recta et bona.	278
Sapientiæ diuisio.	282
quid est.	282
ut docetur, eius effectus, et in quo est.	283
ut expetenda et quid ei contra- rium.	283
qui maxime præditi sunt, et ut à stellis significatur.	284
quæ in uniuersali conueniunt. char.	285
Scientiæ diuisio.	285
quid est.	285
ut diuina, ut specularia.	285
ut se habet ad opinionem et ut actiua.	286
ut in nobis.	286
proprietates.	286
Sensus quot sunt et quæ habent. quid sunt, ut fiunt, ad quid et	289

INDEX.

et quid est causa.	289
in quo est.	290
ut differt ab alijs potentijs.	290
ut communis, et humanus differo à ceteris sensibus animalium.	
char.	290
ut tactus olfactus, uisus audi- tus.	291
obiectum ut sentit et decipitur. char.	291
ut se habet ad sensibile, scien- tiam, et de illis tractatur.	291
Sol quid est.	297
ut ad generationem, et uitam pertinet.	297
magnitudo et motus.	297
ut uarios facit effectus.	297
ut genitus, ingenuus.	297
locus et uis.	297
eclipsis, et ut eum stelle socian- tur.	298
oriens, et ut uenerabatur.	298
ut calidus, et lucis fons.	298
Temporis diuisio et in quo est.	309
quid est et eius utilitas.	309
ut contrarium, et se habet ad sta- tum, motum, locum et magni- tudinem.	309
ut primum, mensura, et eius par- tes.	309
ut nunc, et ut factum est.	310

ut breue, longum, et eternum. char.	310
proprietates, et ut in republica considerandum.	310
Terra quid est, et an rerum princi- pium.	310
ut elementum, et ut uera, et eius locus.	310
figura.	311
quantitas et color.	311
mobilis, immobilis, et ut se habet ad alia elementa.	311
ut generationi apta.	311
Veritas quot dicitur modis.	318
quid est, et ut sectanda, et defen- denda.	318
in quo consistit, et unde dicitur. char.	318
ut se habet ad falsum, et an sen- sibus cognoscatur.	319
ut homini propria.	319
Virtutis diuisio.	321
quid est, in quo, et an doceri pos- sit.	321
ut ad felicitatem se habet.	322
ut naturalis.	322
ut moralis, civilis, et quam rara. char.	322
principia que sunt, et ut acqui- ritur.	323
ut se habet ad uita.	323

Visus quid est, et ut fit, et eius obie- ctum.	326
ut in parte anteriori.	325
ut se habet ad alios sensus.	325
utilitas et proprietates.	325
Vita quot dicitur modis.	330
quid est, et eius principia.	326
in quo, et ut actiua, et contem- platiua.	326
ut melior, longa, breuis.	327
ut se habet ad corpus et ani- mam.	327
ut ad mortem, et ad futuram ui- tam pertinet.	327
Vnum quot dicitur modis.	330
quid est, in quo, quid proprium. char.	331
ut ente superius, et de quo dici- tur.	332
ut numerus.	334
ad quid refertur, ut opponitur duobus, et multis.	334
ut se habet ad essentiam.	334
Voluptatis diuisio.	335
quid sunt, et ut se habent ad do- lorem.	335
ut fiant, et in quo.	336
ut bonę, uel malę. corporis.	336
proprietates.	336

F I N I S.

IOANNIS BAPTISTAE BERNARDI PATRICII VENETI

Seminarium totius Philosophiæ.

ABVATER Tripidis fi-
lius fuit Philosophus, &
scripsit librū quo qsq; per
se philosophus euadat. a-
lius Abubater Aleasibi fi-
lius fuit Astrologus. Pic.
Mir. in Astrologiam lib. 1.
char. 423.
Ab asino decidere prouer-
bium est. Pla. de legib. dia-
lo. 3. char. 822.

Abissim vocat terrā Moyse, i. materiā trino dimensu
in altissimas pfunditates extēsam, si p. quā tenebre, i.
priuatio est. Io. Pic. Mir. in Heptap. li. 1. ca. 2. char. 12.
Abissus est aquarum profunditas. Io. Pic. Mir. in Heptap.
lib. 5. cap. 1. char. 35.
A bono quicquid prouenit, vestigium, figuramque boni
habet, aut ab illo quatenus inde descendit, prouenit
autem in intellectum ab illo, & vita, & propter illum
intellectus extitit, item inde specierum pulchritudo
descendit, omnia profecto boniformia erunt, vita, in-
tellectus, idea. Plo. En. 6. lib. 7. cap. 18. char. 711.
Abram interpretatur pater sublimis, Abraham vero pa-
ter electus vocis, prius indicat virum Astrologicum,
& meteorologicum Chaldeorum placitis tanta cura
deditum, quantā solent parentes suis filijs impēdere:
posterior sapientem, nam per vocem sermo qui pro-
feritur indicatur, per patrem mens, cuius principatus
est, nam sermo qui intus concipitur, naturaliter pater
est, ut antiquior, serens quæ dicenda videntur, quod
addit electus bonitatem declarat. Philo. Iudæ. de
Abrahamo. char. 234.
Abraham Aegyptijs astrologiam tradidisse Iosepho cre-
dimus, sed non diuinatricem, sed mathematicā de mo-
rib. siderum. Io. Pic. Mir. in Astro. lib. 12. ca. 1. ch. 718.
Abraham natus est plus quinquaginta annis ante obitū
Noe. Aug. Steuc. de peren. phil. lib. 1. ca. 1. ch. 1. terg.
Absoluendi interdum rei sunt, & si deliquerint, vbi è
republica esse cernimus. Fran. Patricius de repub. li-
bro 6. cap. 5. char. 206. ter.
Abstrahere nil aliud est, nisi imaginata, que potentia in-
tellecta fuerint, facere actu intellecta. Bes. Car. in ca-
lumniatorem. Plat. lib. 3. cap. 22. char. 53.
Absurda vehementer & insolita, dicere, & audire, vitan-
dum est. Plat. de legib. dial. 7. char. 873.
Ab vno negamus multitudinena, totum, figuram, in ali-

quo esse, motum, & statum quantum proprie spectat
ad vnum, qui primus negationis ordo est, secundus
negationis ordo est, ut negemus ab vno idem, alterū,
simile, dissimile, æquale, inæquale, senius, iunius, quan-
tum spectat, & ad se, & ad alia, tertius negationis or-
do ut opinabile, scibile, nominabile tollitur ab vno,
quantum ad alia pertinet. Mar. Fic. in Plat. Parme-
nide cap. 66. char. 1179.
Academici noui a veteribus ita dissentiunt, ut facilius sit
oem arenā numerare, quam eorum sententias cōcilia-
re posse. Gab. Bur. de hois felicitate lib. 6. char. 164.
Accidentia in hoc mundo sunt diuersa ab anima, sunt
autē connaturalia animali, proueniunt enim a natura
ipsius. Arist. Theol. Aegypt. li. 1. cap. 3. ch. 2. ter.
Accidens nullo modo potest generare substantiam, sed
materiam duntaxat accidentali quadam præparatio-
ne disponere. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 4. c. 1. c. 122.
Accidens nullum nobilius est substantia. Mar. Fic. in Plat.
Theologiæ lib. 6. cap. 7. char. 165.
Accidentia competunt compositis, & formis, quæ sunt
in subiecto, formis immaterialibus non conueniunt.
Iamblicus de mysteris char. 1874.
Accidentales qualitates, quæ propriæ sunt generibus
apud nos alicubi nominantur si omnes aliquibus, vel
speciebus, & essentias, necessario complent, ac perfi-
ciunt omnes in ipsis sub earum ideis exemplariter cō-
prehenduntur, quæ vero sunt nullis speciebus pro-
prie, sed passim per singularia contingentes causas ha-
bent semotas, hæ quoque apud ideas exemplaria non
habent, sed causas propinquas non solum in comple-
xionibus corporum, sed etiam in ipsis naturis, in qui-
bus talium insuper rationes sunt seminales. Mar. Fic.
in Pla. Parmenide cap. 10. ch. 1141.
Accidentia quæ in ordine corporum alicubi sunt, nus-
quam in eodem ordine, scilicet corporali substantiæ
erunt. Mar. Fic. in Plo. En. 1. lib. 2. cap. 1. ch. 1555.
Accidentalia si vbi que rediguntur ad quædam substan-
tialia, proportionem quadam congruentia sibi, necessē
est, & amores qui passionibus quædam aduentitię sunt
ad substantiales amores rite inferri. Mar. Fic. in Plo.
En. 3. lib. 5. cap. 3. char. 1714.
Accidentia solum percipit sensus exterior, substantiam
opinio, id est ratio utens imaginatione, vel imaginatio
ratione freta. Mar. Fic. in Priscian. in Theophrastum,
cap. 41. char. 1820.
Accidentia inseparabilia habent ideas, in Deo non solū
Tom. 3. A. cogni-

cognitionis, & imitationis, sed etiam actu, quia Deus producit illa, ut causa vniuersalis omnium in proprio subiecto. Gab. Buratellus de ideis li. 1. ch. 38. ter.

Accidentia separabilia habent ideas in Deo non solum cognitionis, & imitationis actu, sed etiam opere, seu factione, quia non solum statim Socrates est musicus, sed successu temporis potest fieri musicus. Gab. Buratellus de ideis. lib. 1. char. 38. ter.

Accipiter albus captus est Mirandulæ. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. Gent. lib. 5. cap. 5. ch. 1111.

Accusatio in alium Athenis actio appellabatur, non causa. Plat. in dial. de Sancto. ch. 1.

Acerbus sapor fit, cum quæcunque ingressa sunt venas, quæ circa linguam sunt ad rariores, & teneras carnis partes illabentia, dum terrestres quædam illotum partes colliquefunt, venas contrahunt, & resiccant, si sunt asperiora, fit vt dixi, sapor acerbus, si minus aspera, austerus. Plat. in Timæum ch. 750.

Acheron sub terra flumen est locus purgatorius, atq; ad curam pertinet, & merorem, & respondet aeri, ac parti meridianæ mundi. Mar. Fic. in Phædonem. c. 1394.

Acidus sapor fit, cum acrium materia præattenuata fuerit a putredine, & in angustas venas, & partes, quæ isthic insunt terrestres, & eas quæ moderatum aerem habent, ingreditur, ita vt motu suo efficiantur, vt illæ inter se misceantur, dum autem miscetur, inter se obuoluantur, & in alias ingredientes alias causas efficiant, his, quæ ingressa sunt circuntensas, nimirum humiditate circa aerem caua circuntensa, aliquando pura, quo humida vasa aeris aquæ cauæ, ac rotundæ fiunt, & quæ quidem ex pura humiditate sunt, pellucida consistant, bullarum nomine appellata, quæ vero ex terrestri, quæ simul mouetur, & eleuatur, ebullitionis & fermentationis nomine cognominetur, harum affectionum causæ, vt dictum est, aciditas appellatur. Plato in Timæum. char. 750.

Acris sapor fit, cum quæ oris caliditate participarunt & ab ipso læuigata efferuescunt & rursus vicissim id quod calcescit accendunt, & vrunt, & præ leuitate sursum ad capitis sensum feruntur, & secant omnia, quæ ipsi occurrunt. Pla. in Timæum. ch. 750.

Acria medici nominant, quæ suo calore linguam exulcerant, vt piper. Iac. Carp. in Alcinoi defenl. ch. 1253.

Actionis diuisio.

Actiones aliæ natura, aliæ arte perficiuntur, natura partim sunt ab ipso toto erga partes, partim a partibus erga totum, partim a partibus in partes, quæ arte aguntur duobus potissimum modis aguntur, aut vt ars operi dedit initium, sic ipsa operi imponit artificiosum finem, vt statuarius in statua; aut viribus naturalibus vtitur ad operum naturalium actiones, passionisque; perficiendas, vt medicina: vniuersi vero actiones voco quibus totus mundi circuitus in seipsum agit, aut in partes, dum enim euoluitur, tum seipsum certa quadam conditione disponit, tum partes suas secum ipse componit, partes inquam, tum quæ in ipso circuitu sunt, tum quæ sunt, & inde distribuuntur in terras; partiu vero ad partes actiones, & passiones, omnibus ferme manifestæ sunt. Plot. En. 4. lib. quarto, cap. 31. char. 424.

Actionis omnis, quæ impetum animi sequitur, vel boni consecutio finis est, vel euitandi mali. Mar. Fic. in Pla. Philebo lib. 1. cap. 1. ch. 1207.

Actio omnis aut a natura corporum prouenit, aut animi impetu, aut rationis consilio, & habitu, aut mentis intelligentia: si a natura corporum prouenit, ad certum aliquid tendit, si ab animi impetu ad finem quoque tendit; si ab operatione rationis consilium sequens prouenit, aliquem expetit finem, nam consultiare inquirere

est, & qui inquirit, vt inueniat quærit, & qui quærit, quærit vt postquam inuenit, quiescat: quæ quies est finis, & a morali virtute vel habitu finem optat, at si ex mentis intelligentia agit, ad finem certe agit. Mar. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. ca. 1. ch. 1207.

Actio vbi transit extra, est aliud quam esse, & vbi actio, quæ manet intus, ab aduentitia forma procedit, aliud est, quæ esse, & vbi intima est, & perpetua, & a forma solum essentiali, idem est, quod esse, vel saltem quod exteri dicitur. Mar. Fic. in Plo. En. 3. li. 1. ca. 1. ch. 1673.

Actionis causa.

Actiones iuxta suam naturam peraguntur. Plat. in Cratylo. char. 72.

Actio minus quam oratio veritatem attingit. Plato de republica dial. 5. char. 627.

Actiorem curat iuuenis validus, & contemplationem senex & impotens. Max. Tyrus ser. 6. ch. 53.

Actiones non ex seipsis bonum afferunt, sed affectiones ipsæ actiones efficiunt bonas. Plo. En. 1. li. 5. ca. 10. c. 45.

Actiones rerum immaterialium non ita fiunt, vt vires ipsæ, quæ agunt, interim alterentur, alioquin interirent, sed potius efficiunt permanendo. Plo. En. 7. lib. 6. cap. 2. charta 305.

Actionis animæ ibi principium posuerunt, vbi instrumenti est principium. Plo. En. 4. lib. 3. cap. 3. ch. 389.

Actio, quæ fit pro esse naturale, fit absque cura, & labore. Mar. Fic. in Platonice Theol. lib. 2. ca. 8. ch. 102.

Actio nulla prouenit a communi aliqua consideratione, nisi intercedat aliqua particularis existimatio: quia motus, actionesque circa particularia fiunt. Mar. Fic. in Pla. Theol. lib. 9. cap. 4. ch. 206.

Actio exterior semper in naturali rerum ordine procedit ab interiori actione: & idem opus actioni persimile. Mar. Fic. in Pla. Theol. lib. 11. ca. 4. ch. 250.

Actio in quolibet rerum ordine ita natura comparatum est, vt in summo illius generis sit passionis expertus, & passio in infimo sit actione priuata, in medijs compositio media. Mar. Fic. in Pla. Theol. lib. 16. cap. 1. ch. 371.

Actio omnis a summo agente, appetitio omnis a summo fine ducit originem. Mar. Fic. in epist. lib. 2. c. 678.

Actio ab essentia prouenit, qualis ergo efficiendi conditio, talis agendi conditio est, & e conuerso. Mar. Fic. in epist. lib. secundo. char. 714.

Actiones in infinitum pergerent, si non esset aliquid, ultra quod agens nihil exigit. Mar. Fic. in Pla. Philebo lib. 1. cap. 2. charta 1208.

Actiones portigi in infinitum non possunt. Mar. Fic. in Pla. Philebo lib. 1. cap. 2. c. 1208.

Actiones, & motus omnes celestes & naturales ab ipsa Dei contemplatione, tanquam a principio ducuntur veluti ad finem. Mar. Fic. in Pla. dial. 1. de rep. ch. 1396.

Actio omnis in motu quomodolibet posita, tanquam non omnino perfecta, refertur in causam, & illam denique; permanentem, de eo quod ab alio mouetur, non est dubium, motum & actionem ab alio proficisci, quod ex se, idest natura sua mouetur, habet suapte natura quod mouetur, quod autem simpliciter agat, atque sit, aliunde sortitur. Mar. Fic. in Plotini En. 3. lib. 1. cap. 19. char. 1673.

Actionum liberarum principia in anima nostra duo sunt intellectus, & ratio, quorum opera potest anima præter ipsum quod habuit ab initio, progredi, sed intellectus profecit subito; factusque est animus ex humano diuinus, ratione vero proficit tempore. deficitque similiter. Mar. Fic. in Plotini En. 3. lib. tertio, cap. 4. charta 1704.

Actionem aliquam passio non comitatur, vt intelligentiam, & sensum, aliquam comitatur intus, vt cõterere conterentem vicissim, & calefacere frige facientem, aliquam

quam comitatur extrinsecus, & hoc dupliciter, aut enim actionem manifesta passio comitatur foris, vt secantem, aut occulta vt incedentem, imo & occultissima, vt augeri, & formari corpus ab anima. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 1. ca. 26. ch. 1773.

Actiones hominum tales esse solent quales ab ipsis in agendo institutus est finis, Sebast. Foxius in præfationem in republica Plat.

Actio nunquam existit nisi agens sit potentior patiente. Iac. Carp. in Alcinoi defenl. ch. 209.

Actiones eas, in quibus obuidis agens cum potentia materiæ cõicat, intendi & remitti, & cum ipsa remissione agentis defatigationem necessariam esse coniunctam. Iac. Carp. in Alcinoi digref. 3. ch. 252.

Actionum, & facultatum vbi est proportio quædam, ibi quoque proportionem adesse oportet partium organicarum quæ illis subseruiunt. Iac. Carp. in Alcinoi dig. 8. char. 429.

Actionem rei qui tollit, rem totam etiam aufert, quia natura nihil otiosum patitur. M. Aur. Natta. de immor. an. lib. 3. char. 18.

Actio illa pulchra iudicanda, quæ virtuti adiuncta est, deinde quæ se locis, temporibus, personis, negotijsque aptarit. M. Ant. Natt. de pulchro lib. 2. ch. 36. ter.

Actionis finis.

Actio omnis in seipsa dum peragitur, nec honesta, nec turpis est, sed in ipsa operatione, prout per actum fuerit, tale euadit, si honeste peragitur, ac recte, honesta, si minus turpis. Pla. in symposi. ch. 285.

Actio omnis quatenus malum operatur, mala est, quatenus bonum, bona, & quatenus bona, honesta, quatenus mala, turpis. Plat. in Alcib. 1. char. 342.

Actiones omnes, quæ fiunt, vt quis citra tristitiam & incunde viuat, honestæ sunt & vtilis, & opus honestum, bonum & vtile est. Pla. in Protog. ch. 454.

Actionem communem quicumque tractant, quædo & sibi ipsis, & actioni animaduertunt, omnia pulchra & bona efficiunt, at vbi mentem non adhibent, contra. Pla. de legibus. dial. 6. char. 865.

Actio quæ iusta fuerit, fere quantum cum iustitia coniuncta est, intantum etiam honesti particeps est. Pla. de legibus. dial. 6. char. 903.

Actio contemplationis gratia fit, ideo agentium finis contemplatio est. Plot. En. 3. lib. 8. cap. 5. ch. 347.

Actio si a materia prouenit, aut a dimensione, vna esset omnium operatio, at cum diuersæ appareant diuersorum corporum actiones, non per materiam, dimensionemve vnã, sed per varias ipsorum qualitates operantur. quia qua ratione sunt, eadem agunt, sunt autem non per molem in specie hac, vel illa, sed per hanc, vel illam formam; ergo per formam operantur, præsertim cum agens formæ qualitates patienti propinquat prius, quam per terminos quantitatis, ac per formæ vim transeat in materiam alienam, potius, quam per quantitatis dimensionem, & singula materiæ puncta non dimensionem attingat, sed qualitate. Mar. Fic. in Platonice Theol. lib. 1. ca. 2. char. 80.

Actio complexionis, & eius formæ semper per qualitates, ex quibus ipsa est conflata, peragitur: ideo nunquam tam sublime complexio operatur, quin ad illud qualitatum se vires extendant. Mar. Fic. in Pla. Theologiae lib. 7. cap. 8. char. 178.

Actio quæ animi impetum, vt iram, metum, cupidinem sequitur, finem aliquem respicit: nam si nihil moueret extrinsecus, animi impetus nullus insurgeret; ab aliquo ergo extrinsecus surgit impetus ille, quod vel bonum iudicatum est, vel malum, vel neutrum, si neutrum, nouus impetus non concitaretur, si bonum ad consequendum pergit: si malum ad euitandum: quam-

obrem omnis actionis, quæ impetum animi sequitur, vel boni consecutio finis est, vel vitatio mali. Mar. Fic. in Pla. Philebo. lib. 1. c. 1. ch. 1207.

Actionis principium, & finis contemplatio est. Mar. Fic. in Pla. dial. 1. de repub. char. 1396.

Actio omnis & publica, & priuata de mente Platonis non ad copiam, non ad potentiam, non ad victoriam, sed ad ipsam iustitiam penitus referenda est. Mar. Fic. in Pla. dial. de republica primum, ch. 1396.

Actio conducit ad sensum, non effluxio. Mar. Fic. in Priscianum in Theophrasti cap. 29. ch. 1815.

Actiones omnes etiam si honestissimæ videantur, nihil pendit Plato, nisi ad diuini boni imitationem, consecutionemque; conducant, & speculationes omnes negligit, nisi ad diuinum bonum inueniendum conferant, & si quo pacto nos inde diuertent, detestatur. Mar. Fic. in Plat. de republ. dial. 7. 1411.

Actiones vel ad virtutis, vel ad vitij habitum vergunt, si ad virtutis habitum, voluntariæ sunt: si ad vitij habitum, partim voluntariæ sunt, quia animo consentiente fiunt, partim inuoluntariæ, quia ad detrimentum, deformitatem, morbum elata deducunt, quæ nemo uellet; tum quia ex quadam finis ignoratione consurgant, quatenus uero per ignorantiam fiunt, eatenus præter ipsam rationis uoluntatem fieri iudicantur. Mar. Fic. in Pla. de legibus. dial. 9. char. 1513.

Actio ut perfecta.

Actiones bene distribuuntur, si referuntur in essentias, id enim est illorum esse, actum hoc edere. Plotinus En. 3. lib. 1. cap. 1. char. 228.

Actioni naturali perfectæ tria potissimum exiguntur, vt agens in seipso potissimum sit, vt ad motum præoptimum, vt facile penetret patients, & ipsum patients agenti proxime vnatur, quibus omnibus moles corporis est impedimento. Mar. Fic. in Plat. Theologiae libro primo, cap. 1. char. 80.

Actio illorum, qui ipso esse agitur, illaboriosa est, ideo diuinis tribuitur. Mar. Fic. in Pla. Philebo, lib. primo, cap. 18. char. 1224.

Actio illa maxime actio est, quæ passioni, & impedimento mixta non est, & quia ad obiectum optimum, idest maxime actu fertur. Mar. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. cap. 32. charta 1244.

Actio omnis vt perfecta perueniat, oportet vt agens duplo sit potentius subiecto: quia cum intendat seipsum geminare, proportionem indiget geminate, alioqui relictas subiectam perfectam impedit actionem. Mar. Fic. in Plat. legum appendic. ch. 1529.

Actio honesta & necessaria prodest hominibus & publice, & priuatum: honesta, quia quæadmodum quodlibet corporis membrum non sui ipsius tantum est, sed aliorum etiam, maxime uero totius est, sic homines alij aliorum sunt, ac potissime speciei: necessaria uero, quia nisi alijs uixeris, non potes tibi uiuere, & nisi domesticis, patriæque succurreris, res profecto familiaris, & publica, vel destituta gubernatore nutabit, vel a deterioribus gubernata periclitabitur, & faciet naufragium. Mar. Fic. in Plat. epist. 9. char. 1535.

Actio ut temporalis & naturalis, & uehemens.

Actio temporalis motus ab omnibus nominatur, ideo qualitas omni ex parte subijctur motui. Mar. Fic. in Platonice Theologiae lib. 1. cap. 4. ch. 84.

Actio uehemens est, vbi virtus ingens est in artifice. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 727.

Actio naturalis pendet ex motu, principium uero motus est vita. Mar. Fic. in Plo. En. 2. lib. 3. cap. 13. char. 1634.

Actio mobilis, cum imperfectior sit stabili, significat essentiam,

sentiam, in qua est, ab alio proficisci, & a stabili quadã eiusdem essentia potentia regitur. Mar. Fic. in Plotini En. 1. lib. 1. cap. 2. ch. 1674.

Actio ut ad genus iudiciale pertinet.

Actionem appellabant Athenienses, & non causam cum alius alium accusabat. Plato de Sancto ch. 1. Actio non differt a faciendo consilij ratione, sed eo quod in faciendo, præter factionem ipsam, opus aliquod relinquitur, vt domus, aut aliquid huiusmodi, & ipsa faciendi operatione præstantius. in agendo nihil tale relinquitur, sed ipsa agendi operatio finis est. Bes. Card. in Trapezantium lib. 6. ca. 2. ch. 105. ter.

Actio omnis immanens elicit a toto composito, elicitur mediante forma sibi dante esse, sed intelligere est actio immanens. Gab. Buratellus de Reminiscencia lib. quarto char. 149. ter.

Activa vita homines a contemplativa plurimum distrahit. Mar. Fic. in epistol. lib. 10. c. 923.

Activa vitæ multæ sunt procellæ, contemplativæ tranquillitas. Mar. Fic. in Pla. de republica dial. 6. c. 1407.

Activa vita, & eius actio cum corporis ministerio plurimum vtantur, impediuntur sæpenumero, & quæ contemplativa vita speculatur, ad officia morum transferre desiderant. Alcinoüs cap. 2. c. 9.

Actor orationem primam in iudicio habeat, secundam in iudicium postulatus. Pla. de legibus dial. 9. c. 902.

Actus duplex, separabilis, vt nauta a navi; & sic anima est actus alius inseparabilis, vt caliditas ab igne; item actus alius est perfectio materiæ suæ, vt caliditas ignis alius agit perfectionem, & sic anima est actus. Arist. Theologiæ Aegyptiæ lib. 3. cap. 6. c. 17.

Actus prior est potentia, Sirianus in 13. metaph. vel in 14. secundum Latinos. ex cap. 7. c. 116. terg.

Actum habet quælibet res existens, veluti quandam sui similitudinem, & adeo vt re ipsa existente, actus existat, & illa manente, pdeat ad remorũ, partim lógis, partim breui, partim debiles, ac exiles, partim quoq; latentes, quorundam vero maiores sunt actus, procul que funduntur, & quando ad remota procedunt, ibi existimandum est esse, ubi agens est, & potens, rursus que quo currit. Plotinus En. 4. lib. 5. cap. 7. c. 449.

Actum quandam ab ipso vno consistente, procedere afferre possumus, vt a sole lumen, intellectum scilicet, & omnem naturã intelligibilem, ipsum vero in summo intelligibilis mundi vertice conquiescens, in eo regnare, non segregans a seipso quod inde micat, vel lumen aliud ponens supra lumen, quod semper manendo intelligibile fulgeat, quod enim ex ipso micat, nec segregatur ab eo, nec rursus est idem, neque etiam tale est, vt non sit essentia, vel quasi cæcum, sed videt, cognoscitque seipsum, primumque cognoscens est, illud autẽ vt intellectu superius est, sic est & superius cognitione, & vt nulla re indiget, sic nec cognitione indiget, sed ipsa cognitio collocatur in natura secunda. Plot. En. 5. lib. 3. cap. 12. c. 510.

Actus alius est essentia, alius ab essentia manans, qui est actus essentia ita se habet, vt vnumquodque tale ipsum ipse actus existat, actus ab essentia manans ille est, quem necessarium est ex vnoquoque sequi, differentẽ ab illo, a quo effluxit. Plo. En. 5. lib. 4. c. 2. c. 518.

Actus ab alijs segregans se, atque cohibens ad interiora, nihilque videns, cernit protinus lumen non in alio aliud, sed ipsum secundum seipsum solum purum, ex se ipso repente coruscans. Plo. En. 5. cap. 7. ch. 126.

Actus est alicuius potentia actiui. Plo. En. sexto lib. 1. capit. 17. charta 582.

Actu quod est omne, qua actu perfectum est. Proc. elem. Theo. cap. 77. charta 22.

Actus omnis ex potentia inexistente peruenit. Proc.

elem. Theo. cap. 79. c. 22.

Actus diuinus in seipso subsistit. Mar. Fic. in Platonica Theologiæ lib. 2. cap. 4. ch. 96.

Actus natura sua terminum non includit; nã subijci termino passio est, quæ actui est opposita, & in tantum actus patitur terminum, in quantum subiecto cuidã, vbi aliquid passivæ potentia est, innititur. Mar. Fic. in Platonica Theol. lib. 2. cap. 4. ch. 96.

Actus mixtus nusquam erit, si nusquã erit potetia mixta, nec purus actus, si pura potentia reperiri nequit. Mar. Fic. in Pla. Theologiæ lib. 10. cap. 3. ch. 226.

Actus proprius essentiam propriã comitatur, & eõuerfo. Mar. Fic. in Pla. Theologiæ lib. 11. ca. 1. ch. 239.

Actus quamuis in vniuerso secundum naturæ ordinem prior quam potentia sit, in eodem tamen subiecto secundum tempus posterior est, quoniam a potentia in actum motus elicitur quam ob rem prius fuit semen, quod est potentia viuum, quam anima quæ vitalis est actus. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 18. cap. 3. ch. 401.

Actus omnes secundi a Deo excitantur, & roborantur; ideo ipse potetiarum omnium dicitur actus, idest omnes potentias in actum reducens. Mar. Fic. in Pla. Philebo, lib. 1. ca. 71. ch. 1241.

Actus omnes, vnum simpliciter quæ post primum sunt, esse non possunt, vnum ergo multa sint oportet, melius autem est esse vnum omnia, quam vnum aliqua, dummodo in vno omnia possideantur. Mar. Fic. in Pla. Philebo li. 1. ca. 31. char. 1241.

Actus quisque tam primus, quam secundus a Deo datus, cuiusque bonum dicitur, & dicitur cuiusq; summum bonũ, quia sine vno impedimẽto integram agendi secundum sui naturam vim exercet, expeditissimeque operatur. Mar. Fic. in Philebo li. 1. ca. 31. ch. 1241.

Actum in vnum suũ omnia se colligunt, vt vno hoc centro sui, centro omnium hareant, ipsum bonum centrum est omnium, quia ab illo omnia, & ad illud, & vt lineæ omnes a centro manantes, punctum in se habent, & in centrum terminantur puncto suo, punctũ circuli attingunt, sic omnia a Deo vno actu pendentia, vnum actum retinent, quo vno redeunt in vnum primum, & illud attingunt. Mar. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. cap. 31. char. 1241.

Actus & potentia quodammodo opponuntur, ideo in creatione esse, quod essentia datur, rationem actus habet, essentia vero quæ suscipit, habet potentia rationem. Mar. Fic. in Pla. Philebo lib. 2. cap. 1. char. 1255.

Actus primus, i. Deus speciẽ actumq; rebus singulis producendo largitus est, q actus cum in subiecto patiente susceptus fuerit, debilis est, & ad operis executionẽ impotens, sed diuini solis ppetua, & inuisibilis vis semper omnibus adstat, fouet, viuificat, excitat, complet, & roborat, vt est actus omnium, & roborat, bonum dicitur, vt viuificat, lenit, & mulcet, & excitat, pulchru; vt in obiectis, quæ nascenda sunt, tres illas aã vires allicit, pulchritudo, vt in cognoscente potentiam illã applicat cognito, veritas; vt bonum est, procreat, regit, & complet; vt pulchrum illuminat, gratiam, quæ infundit, omnia vero præparata esse oportet ad gratiam diuini fulgoris excipiendam, corpora proportionem, voces harmonias officia morum rectitudine ad bonum finem; disciplinas ordine ad obiectum verũ animam puritate per auersionem ab inferis, & conuersionem ad supera mentem per æternum in ipsum bonum intuitum. Mar. Fic. in Pla. Philebo ch. 1271.

Actus, qui est forma, vel loco formæ quoniam ad subiectum accedit, velut adhuc informe, atque impotens, indiget quodam exterioris causæ beneficio, actus vero qui actio est, ex ipsa formæ, vel habitus potestate procedit. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 5. c. 2. ch. 1656.

Actus solus ubi est, & non poteria, vt in primo sempiterna res est, quoniam nulla ad aliam formam potentia ibi latet.

latet. Mar. Fic. in Plot. En. tertio, li. 9. ca. 4. ch. 1729.

Actus, quod principium rerum est, etsi non dicitur proprie agere, vel actionem habere, tamen hinc aguntur, huc agunt omnia; hunc actum ne appelles intellectum, vel intelligentiam, qualem Plotinus vbi que definit, nam apud eum intellectu vel primo aliud est natura intelligens, aliud actus intelligendi, item essentia, vita, intelligentia, sunt ibi distincta, rursus differentes rerum ideæ inter se formaliter, absolutaque ratione differentes similiter ab intelligentia, per quam eas ipsa mens intelligit; has differentias nec Platonici, nec Christiani summo competere putant; denique summus ille nõ ideo se intelligit, vt libumet se copulet, quasi disinctum, nec ideo rursus alia, vt sic inde intelligendo proficiat, nam & melius aliquid rebus cognitione largitur, idest fructum sui, & meliori modo quã cognoscendo se fruitur, per vnitatem intellectu superiore fruuntur Deo, & qui Deo fruuntur, quod & Dionysius Areopagita asserit. Mar. Fic. in Plotini En. 5. lib. 6. cap. 6. char. 1766.

Actus vitalis omnis est immortalis, & qui ab anima nostra in corpus intenditur eam perpetuo comitatur, & qui in corpus idem manet ab anima mundi, hanc quoque animam assidue sequitur. Mar. Fic. in Plo. En. 4. lib. 5. cap. 7. char. 1782.

Actus & existeret quomodocunque idem est, actus solet tanquam præstantius excogitari, illic certe actus considerari potest existentiam suam, quasi comitem secũ ferre. Mar. Fic. in Ploti. En. 6. li. 8. ca. 20. ch. 1797.

Actus ad formam, potentia ad materiam pertinet. Iac. Carp. in Alcinoi dig. 3. ch. 243.

Activa philosophia diuiditur in eam partem, quæ mores hominum curat, quæ domum, & quæ rempublicam gubernat, & tuetur, prima moralis, secunda domestica, tertia ciuilis dicitur. Alcinoüs ca. 3. ch. 15.

Actus felicissimæ illius nostræ cũ Deo copulationis omnem delectationem, iocunditatem, & gaudium exuperare videtur. Leo Hebraeus de amo. dial. 1. c. 39.

Actus tres intellectuales ad rerũ procreatarum vniuersitatem perficiendã, atq; ad creatorem ipsum reducendam concurrunt. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 401.

Acumen & velocitas siue in corporibus, siue in animis, siue in vocibus semper laudanda est, quã in multis sub fortitudinis nomine laudamus, sed si acutiora quam oportet sint, vituperamus. Pla. de regno. c. 187.

Adam alijs nomen imposuit, sibi non, quia natura propria ignorauit. Philo Iud. in legis allegoriam. li. 1. ch. 38.

Ad vnum solum post peccatum, Deus vocat dicens, vbi es, non autem vxorem: quia vxor est sensus, & sensus est pars bruta, quæ redargutionem non recipit, Adã mens est, quæ redarguitur. Philo. Iudæus in legis allegoriam, lib. 2. char. 46.

Adam creatus est ad implendas sedes, ob angelorum causam, in aë. Io. Fran. Pic. Mr. in epist. li. 3. ch. 1319.

Adam vixit annos mille demptis septuaginta. August. Steuc. de peren. phi. lib. 1. ca. 1. ch. 1.

Adam apud Hebræos hoiem significat, & marẽ simul, seminaq; completur. Leo Heb. de am. dial. 2. ch. 78.

Adamas Magneti præfens, quod rapit magnes aufert. Mar. Fic. in Platonica Theol. lib. 4. cap. 1. ch. 124.

Ad Deum bonum summum vnum si quis accedit, discedat oportet ab infimis, a malo, a multitudine, excedat etiam intellectum. Mar. Fic. in Plo. En. 6. lib. 9. cap. 3. char. 1799.

Adesse alterum alteri duobus modis dicitur, vel cum quod præsentia sua melius, vel deterius illud permutatione quadam afficiat, quod in corporibus præsertim viuẽtibus est manifestũ, aliqñ aliqñ alicuius presentia sine susceptione melius sit, aut deterius seorsũ a passioe, vt de anima dicebatur. Plotin. En. 3. li. 6. ca. 9. ch. 311.

Ad finẽ aliquid tendere duobus modis est, aut propria

operatione, aut aliena: propria vt homo & reliqua, quæ ratione pollent; aliena vt ea quæ ad finẽ aliunde mouentur, vt a sagittario sagitta dirigitur, & omnino res inaiata. Bes. Card. in Trapez. li. 6. ca. 2. c. 105. terg. Adiuñctio omnis ablationem, & defectum inducit. Plo. En. 3. lib. 9. cap. 3. char. 359.

Adiuñctum semper impedit cognitionem eius, cui adiuñctum est. Plotin. En. 4. lib. 7. ca. 10. ch. 464.

Admirari est affectio philosophica, & nõ est aliud philosophiæ principũ, quam hoc. Pla. in Thee. ch. 109.

Admirationem conciliat rebus raritas, contemptũ conuersatio. Apul. de Deo Socratis. ch. 159.

Admiratio a nouitate proficiscitur. Mar. Fic. in epistol. lib. 1. char. 642.

Admirationem sola nouitas asferre solet. Mar. Fic. de Sole. cap. 13. char. 974.

Admiramur proprie magna. Mar. Fic. in Pla. conuiuium or. 1. cap. 2. char. 1321.

Admonitionem priuatam requirunt, quæ inuite admittuntur. Plato Apologia. char. 15.

Admonitio, quæ in somno apparet, est cum angelicæ bonitatis consilij regimur, & admonemur. Chalcidius in Pla. Timæum. ch. 54. terg.

Adolescentium primam curam habere debent reipublicæ gubernatores, quo optimi euadant, vt optimum agricolam par est nouellas plantas plurimum curare, deinde alias. Pla. de sanct. ch. 2.

Adolescentes a Socrate non dilicerunt, sed ipsi a seipsis interrogationum medio multa, ac præclara inueniunt, & apud seipsos conuenerunt. Pla. in Thee. c. 107.

Adolescentiũ studia erant literæ, citharam pulsare, & lucta, & reliqua certamina. Pla. in Thee. ch. 369.

Adolescentum maxima cura habenda est. Pla. in Lachetem. char. 388.

Adolescentium animi, persuadere quis potest quicquid tandem velit consuetudine, laudibus, & ratione. Pla. de legibus dial. 2. char. 804.

Adolescentiæ quales sunt mores, tales vt plurimũ sunt habitus, senectus, & tales sũt defunctorũ affectiones. Mar. Fic. in Pla. Theologiæ li. 18. ca. 10. ch. 418.

Adolescens curet vt sit senex, credat se posse senescere, seniores honoret. Mar. Fic. in epist. li. 3. ch. 745.

Adolescentes Plato, nec in Philebo, nec in Republica ad dialecticam libenter admittit, ne insolentiores, efficiantur. Mar. Fic. in Pla. Parmedine. cap. 35. c. 1152.

Adolescentia est semen futuræ reipublicæ. Mar. Fic. in Pla. conuiuio. or. 7. ca. 16. ch. 1361.

Adonis horti sunt, qui non fructuum, sed florum causa coluntur. Mar. Fic. in Pla. phædrum. cap. 5. c. 1385.

Adorationis Dei finis supremus est, vt animæ conuersionem cum ipsa permanetione coniungit, & quicquid a diuina vnitatem processit, rursus idem firmiter restituit vnitati, lumenque nostrum in superno lumine circumfundat. Mar. Fic. in Pla. Timæum. cap. 6. ch. 1440.

Adoratio sola recta animas beatæ reddit patriæ. Mar. Fic. in Pla. Timæum. cap. 6. c. 1440.

Adorare debemus, vt ait Porphyrius, quia cũ Deus nobis prouideat, & res nostræ possunt aliter se habere, certe pro rerum nostrarum vsu utiliter adoramus, si bonissimus, similes Deo facti propius Deo coniungimur, in qua coniunctione adorationis vis tota consistit, nempe cum filij Dei simus. Sed sic ab eo, quasi in exilio, & carcere segregati suppliciter adorare deæcet, quo hinc liberati reuertamur, ad patrem, alioqui similes erimus eorum, qui parentum patrocinio sunt orbat, at cum vniuersi partes simus, vniuerso indigemus, ipsa enim ad totũ conuersio partibus salutẽ præstat, si virtutẽ sectaris adorandum est qui totã virtutẽ cõtinet, ipsam namq; amare bonum causã erit, & sibi eius, quod tibi expediat boni, siue corporeum in optas bonũ, exta t in vniuerso virtus omnia cõtinent corpora, Tom. 3. A 3 inde

Inde igitur prouenire necesse est partibus omnibus salutem. Mar. Fic. in Pla. Timæ. cap. 6. ch. 1439.

Adrastra, idest inuitabilis quædam prouidentie diuine lex quæ non solum mundanis, sed etiam super mundanis leges sancit, ordinemque distribuit. Mar. Fic. in Pla. Phæ. cap. 24. char. 1378.

Aduersariorum insidias nulli facilius capiuntur, quam qui secunda pugna elati sunt. M. Anto. Natta de pulchro. lib. 1. char. 5. terg.

Aduersariorum insidias qui euaserunt, securius oibus pugnant. M. Ant. Natta de pulchro. lib. 1. char. 5. terg.

Aduersitates maxime non possunt mutare felicitatem, nam quid erit tam magnū, ut mutare possit, qui ad altiora his omnibus se contulit, nec ab inferioribus his uis ultra dependet. Plotinus En. 1. II. quarto cap. 7. charta 34.

Aduersitates non amare iubemur, sed tolerare, ut ait August. Ioan. Franc. Pic. Mir. de notionalibus. capit. secundo, char. 690.

Adulationem uoco omnes curas, & circa corpus, & circa animam, & circa a liud, cuiuscunque quis voluptatem curet, ita ut melioris, & deterioris considerationem negligat. Pla. in Gorgia char. 485.

Adulatio omnis fugienda. Pla. in Gorgiam. c. 496.

Adulatio, & illiberalitas nonne cum quis eundem animi impetum multiplici bestia subdit, & pecuniarum, & inexplebilis ipsius cupiditatis gratia irritatum illi a teneris, pro Leone Simiam fieri assuefecit. Pla. de rep. dial. 9. char. 683.

Adulatio est conuersatio ad voluptatem absque ratione boni, habitus ad oblectamentum consuetudinis tendens, mediocritatemque transgrediens. Speusippus de Platonis definitionibus. ch. 1964.

Adulationis ubi imminet suspitio inuere præstat, quam rem explicare. Mar. Fic. in epist. li. 1. c. 616.

Adulatio, & assentatio sunt vitia animi angusti, uiri mendacis, ignaui, feruili, futillis, humilis, abiectione timore manantis, & nullam beneuolentiam in se habent. Fr. Patri. de regno. li. 42. ch. 147.

Adulatoria ars in quatuor diuiditur, prima obsoniorum structrix, quæ se simulet optimos corpori cibos nosse, & medicinæ subest, si medicus, & obsoniorum structor decertaret cum pueris, aut hominibus, qui ut pueri amentes sunt medicus fame moreretur, hanc autem non uoco, sed experientiam, quia coniecturam facit absque optimo, & quia nullam rationem habet eorum, quæ affert qualia sunt natura, gymnasticam subit comptoria, & legislatori subit sophistica, & iustitiæ rhetorica. Pla. in Georgia. ch. 468.

Adulator non est expers doloris. Max. Tyrius ser. 4. c. 32.

Adulatore nulla perniciosa principibus pestis. Franc. Patricius de regno. lib. 4. c. 148.

Adulatores capitali supplicio Athenienses præcis temporibus ex veteribus legibus afficiebant. Fran. Patr. de regno. lib. 4. char. 150.

Adulteri maximam hominum inuidiam contrahunt, & non modo eos quos iniuria laceffunt in se ultores pro uocant, uerum maritos pene omnes, qui eandem contumeliam, & iniuriam formidant. Franc. Patric. de regno. lib. 4. char. 181.

Aediles ex secundis, & primis censibus quinque eligantur, fiat autem ipsorum electio ut urbis curatorum ut decem eligantur per suffragia, ut ex his quinque fortiantur, & approbatos ipsos principes pronuncient, qui uis eligat quælibet, qui noluerit, mulctetur quinquaginta drachmis, ad hoc ut pro malo viro habeatur, accedat ad concionem & ceterum conuentum, qui uolet, secundo, & primo censui decem dragmarum multa incumbat, si non in conuentu præsens quis estimationem faciat, tertio, & quarto censui ea necessitas non imminet, sed impunis dimittatur, nisi magistratus

denuntiarint omnibus, ut ex necessitate quadam conueniant. Pla. de legibus Dial. 6. c. 856.

Aediles gubernationem circa forum a legibus constitutam custodiant, & templorum, ac fontium, in foro curam gerant, ut nemo quicquam iniuria afficiat, si uero quis iniuria affecerit puniant plagis, & vinculis seruam, & peregrinum, at si sit indigena in ipsum potestate sit mulctare usque ad drachmas centum numismatis, & iudicantes in communem cum urbis curatoribus duplam huius multam exigant: idem de urbis curatoribus. Pla. de legibus dial. 6. c. 856.

Aedilibus omnia circa forum curæ esse debent, & post templorum uisitationem cura ipsorum est in foro, ne quis iniuriam faciat in his, quæ ad hominum usum pertinent, ut petulantia, & temperantia inspectores sint, & castigent eum, qui castigatione opus habet, & ex uenialibus considerent quæ circa externos constituta sint. Pla. de legibus dial. 8. c. 897.

Aedificij opaci, quod aerem continet, & auram, si asper sum aqua pauimentum sit, flatum, & uentum ciet, migrante ex sede sua ob irrupentem humorem, atque impulso aere, ita natura comparata sunt, ut summoueantur a se inuicem, & decedant uicissim, quod non sit receptaculum vacuum. quo locatum alterum alterius uicissitudinem non sentiat. Plutarchus in quaestionibus Platonis. char. 676.

Aegestatem pellere qui uult, non pecuniæ adiciendum, sed cupidini potius contrahendum. Mar. Fic. de uolup. cap. 4. char. 993.

Aegyptij in templis scripta seruant, quæcunque ubique terrarum, aut pulchra, aut magna, aut aliquo alio modo insignia facta sunt, & apud ipsos, & apud alias gentes. Plat. in Timæo. char. 731.

Aegyptij memorias rerum seruant, quia nec ob ignem, nec ob diluuiam perierunt. Plat. in Timæo. c. 731.

Aegyptij colunt Neith, quam Græci Athenam, idest Minervam uocant. Plato in Timæo. char. 731.

Aegyptij sacerdotes de præcis rebus maxime periti erant, ita ut Solon compererit neque seipsum, nec ullum alium Græcum quicquam, ut ita dicam de talibus nosse. Pla. in Timæum. char. 731.

Aegyptius sacerdos admodum senex dixit, o Solon Solon, vos Græci semper pueri estis, senex autem Græcus non est. iuuenes estis animis omnes, neque habetis in ipsis ex ueteri narratione præcis opinionem, neque aliquam disciplinam tempore canam, quia multi interitus fuere, & per ignem, & per aquam. Plat. in Timæo. char. 731.

Aegyptij primi participationem deorum sortiti sunt ideo Deos inuocantem potissimum approbare, quando ægyptio ritu uocantur. Iamblic. de mysterijs. c. 1902.

Aegyptum barbarus scythes, aut indus inhabitabit & religionis suæ suggerunt fabulæ, sola, quod supererunt uerba lapidibus incisa, facta per narrantia. L. Apul. Asclepius. charta 265.

Aegyptijs deorum statuas construebant tales, ut loquerentur, & irent. Mar. Fic. in Pla. Theol. lib. 13. cap. tertio charta 295.

Aegyptijs solis philosophis, & his absolutis, & insuper facris, regni gubernacula concedebant, atque adeo putabant nihil absque diuino auxilio posse feliciter agi, ut omnia publica a facris uotisque auspiciantur, & nihil absque diuina inspiratione intelligi posse adeo asseriebant, ut ait Iamblicus, ut omnes apud illos philosophantium libri Mercurij Dei nomini sint adscripti, quasi non hominum sint inuenta, sed Dei. Mar. Fic. in Plat. de Rep. dial. 7. c. 1409.

Aegyptij sacerdotes ex philosophorum numero eligebant, & ex ceteris sacerdotum regem. Mar. Fic. in arg. Mercurij Trismegisti. c. 1836.

Aegritudo est opinio alicuius magni mali præsentis. Fr. Cic.

ci. Patri. de regno lib. 4. cap. 8. char. 160. ter.

Aegroti desperatæ salutis a Peone, & nonnullis alijs medicis musicæ oblectamenti curatos fuisse. Franc. Patri. de repub. l. 1. cap. 2. char. 51.

Aemiliæ uirginis uestalis uestis carbaceæ fascia statim accensa est ad eius preces, ut ostenderet eius innocentiam. Franc. Patri. de repub. l. 4. cap. 5. ch. 126.

Aemulari indignos non conuenit, nec miseros, sed misereri. Pla. in Gorgia. char. 470.

Aemulatio est calcar ad capeffenda ardua, & difficillima. M. Ant. Natta de pulchro. lib. 5. char. 113. ter.

Aemulatio est dolor animi, quæ alius potitur ea re, quæ tu concupueris, & tu ea careas. Franc. Patri. de regno. lib. 5. cap. 12. char. 217. terg.

Aemulatio duplex, alia est cum animi dolore, quod alius habet, quod habere non potes, alia ex similitudine oritur, & imitatione, non ex inuidia, quæ laudanda est. Fran. Patri. de regno. lib. 5. cap. 12. char. 218. ter.

Aenigma magorum. Est res uindicque lucida, uindicque obscura, est media partim lucida, partim obscura, in ordine corporum res uindicque lucida est stella quælibet super lunam, obscurus uindicque est aer, media luna, in ordine spirituum mens est lumine plena, anima irrationalis uacua, rationalis medium tenet, partem habet intellectualis luminis, parte caret, ac partem quæ habet a Deo. ceu luna a sole, alias aliter accipit, mutatque figuram, ideo merito super eam est angelus, qui tanquam stella, quælibet super lunam, & totus semper, & eodem pacto sui solis luce refulget. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ lib. 1. cap. 5. char. 87.

Aenigmata mittebant olim Reges finitimi alterutris, & sophisticas quaestiones, quas si nesciret alter dissolueret, pecunia, aut aliqua parte regni mulctabatur, & qui uincebat sapientior habebatur. idem græci qui in conuiujs conuenerant sublatis mensis, sibi ipsos griphos nodes, & sirpos, ut dicebant, cum pæna, & premio proponebant. M. Anto. Natta. de pulchro, lib. 1. char. 4. ter.

Aeolus in numen collocatus est, quia docuit rationem uentorum, unde fluxit nauigandi usus. Fran. Patri. de regno lib. 1. cap. 9. char. 27. ter.

Aequale ipsum a rebus æqualibus differt, & res æquales nos non possumus scire, nisi prius æquale ipsum non nouissemus, at æquales res sensu percipimus, æquale ipsum sensum percipi nequit, ergo nos cognoscimus æquale antequam sensu quid sit res æqualis adepti effemus, ergo ipsius æqualis ante natiuitatem cognitionem habemus. Plato in phedone. char. 41.

Æqualia sunt, quæ eandem mensuras habent. Plat. in Parmenide. char. 203.

Æqualia sunt, quæ inter se nec maiora, nec minora sunt. Pla. in Parmenide. char. 208.

Æqualia si inæqualibus addantur tum tempori, tum alij cuiquam æquali, semper distare faciunt quanto primo distabant. Pla. in Parmenide. char. 210.

Æqualitas media est inter magnitudinem, & paruitatem. Plato. in Parmenide. char. 213.

Æqualitas Geometrica multum potest intes deos, & homines. Plat. in Gorgia. char. 488.

Æqualitas amicitiam efficit, ut est in prouerbio. Pla. de legibus dial. 6. ch. 853.

Æqualitas primum in quantitate est symptoma. Procl. in Eucl. l. 3. comm. 8. ch. 133.

Æqualitas est terminus, & mensura inæqualitatis. Procl. in Eucl. l. 3. com. 17. ch. 168.

Æqualitas eorum quæ eiusdem sunt speciei, sponte nature proueniens est, considerationeque sola indiget eorum autem quæ dissimilis speciei sunt, propter eam quæ iuxta speciem sit mutationem, ortu, machinationeque æqualitas indiget, cum per se sit inuentu difficilis. Procl. in Euc. l. 4. comm. 18. c. 265.

Æqualitas in ciuilibus muneribus distribuendis semper

seruanda est non arithmetica, quæ sæpe iniustissima est, sed Geometrica, per quam considerantur merita singulorum, & ea ratione singulis distribuatur, ut quæ proportio meritorum est ad merita, eadem quoque munerum sit ad munera, neque æqualia sint munera muneribus, sed munera meritis: geminam ergo considerabis æqualitatem muneris ad munus, tum muneris ad meritum, illam sæpe noxiam, raro uilem, & tum demum uilem, si fiat forte. Hanc uero quotidie necessariam, in hac utique totam consistere rationem iustitiæ, & hanc in Iouis iudicio esse possumus, eiusque notionem hominibus uix, paucisque tribui, sed quæ tacunque nobis adsit, per hanc solam cuncta seruari. Mar. Fic. in Pla. de legibus dial. 6. c. 1504.

Æqualitas inter ciues concordiam parit. Fran. Patri. de Repub. lib. 1. cap. 6. char. 23.

Æqualitas finiti potius, quam infiniti conditio quædam esse uidetur. Leo. Heb. de Am. dial. 3. c. 280.

Æquinoctialia puncta omnia imaginaria sunt, & a nostra cogitatione pendent, quæ possint mathematicis ad inueniendos motus, & supputanda planetarum loca deseruire, sed uirtutum origines, & influxuum aliorum principia statui non possunt. Io. Pic. Mir. in Ap. lib. 8. cap. char. 648.

Æquitandi ratio discenda est a teneris annis, antequam corpus obdurescat, dum nerui sine rigore sunt, & membra facile quoscunque usus accipiunt. Fran. Patricius de regno. lib. 3. cap. 2. char. 101. terg.

Æquus Lydius nec calcaribus fodiendus, nec flagello cedendus, prouerbum est, quia equos habent lydi ad currendum præ celeres, & sua sponte currētes. Franciscus Patricius de regno l. 3. cap. 2. c. 104.

Æquitas pacis tempore in iudicijs dominetur oportet, summum ius, summa iniuria. Franc. Patri. de regno. lib. 2. cap. 17. char. 264. tergo.

Aeris portiones ex una parte dissolutæ duo ignis corpora fieri possunt. Pla. in Timæum. c. 746.

Aer dicitur ab eo, quod æper idest eleuat, quæ in terra sunt, aut quod æper idest tempus fuit. Pla. in Cratylo. c. 83.

Aere separato ab alijs elementis, & diuiso ex duabus totis, & dimidia una tota aquæ species concreuit. Pla. in Tim. char. 746.

Aeris pars purissima cognomine Aether uocatur, turbulentissima caligo, & tenebræ, & alia sine nomine species factæ sunt propter triangulorum inæqualitatem. Pla. in Tim. char. 747.

Aerem per vim compactum nihil nisi secundum elementum soluit, non uolenter coactum solus ignis liquat. Pla. in Tim. char. 748.

Aer est corpus non compositum ex corporalibus. Mercur. Trismegist. Pimander cap. 2. c. 1840.

Aer est elementum, cuius omnes loci mutationes secundum naturam sunt. Speusippus de Pla. definitionibus char. 1962.

Aer obtinebratur defectu, & absentia luminis ita nec in nobis, nec in dæmonibus ita malum est, quasi existens aliquid, sed tanquam defectus aliquis per quem proprium bonorum consummatione caremus. Dionysius Artop. de diuin. nom. char. 1082.

Aer dum illuminatur non patitur. Plotinus En. 4. lib. 5. cap. 6. char. 448.

Aerem uocauit tenebras, ut atrum naturaliter. Phil. Iudeus de mundi opificio chart. 4.

Aer impleuit omnem illam immensam regionem uacuum, desertaniquæ, quæ ad nos usque a lunari orbe pertinet. Philo. Iudæ de mundi opificio. c. 4.

Aer descendit si in sublimi ignis regione ponatur, aqua ascendit si sub terram cohibeatur. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 23. char. 1448.

Aer aqua duplo acutior, triplo mobilior, quadruplo subtilior. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 23. c. 1448.

Aeri,

Aeri, & aquæ tribuit Plato medias figuras, scilicet aeri octoedram, & aquæ icosaedram, quæ medijs elementis conueniant. cum inter ignem, & terram medio modo se habeant. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 40. c. 1464.

Aer raritate magis conuenit cum igne, quam densitate cum aqua, ideo & maiore aeris mole, & vehementiore condensatione opus est, vt ex aere concreseat aqua eiusmodi vero excessum, cū alio excessu compensat, nam aer magis cū aqua congruit hebetudine, & molliore quadam, quam acumine vehementiaque cum igne. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 43. ch. 1475.

Aeri conuenit octoedra, facies habens octo. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 41. char. 1475.

Aer in cucurbitulis ignitis rapidissime fugit, ne igitur vacuum inde contingat, aer nobis intus adueniat in cucurbitulam, humoremque rapit secum, atq; cutē. Mar. Fic. in Pla. Timæum, cap. 83. ch. 1480.

Aer cum vicissim ē corpore expellatur, ne detur vacuū, compellimur vicissim iterum per os, & nares aere respirando recipere. Mar. Fic. in Pla. Ti. ca. 81. ch. 1480.

Aer in tres regiones distribuitur, in sublimem lunę proximam, quæ appellatur ignea, in mediam quę dicitur, aer aereus, in infimam, quæ dicitur aer aqueus, & sic demones intra ordines sic nuncupati distributi sunt. Mar. Fic. in Plo. En. 2. lib. 1. cap. 6. ch. 1601.

Aer dum sit visio nec patitur ab illa specie, si qua mittitur ab obiecto, nec patitur ab ipso lumine per quod mittitur, quia ratione lumen, sic cum momento adest, & abest, nec remanet illuminante substracto, & est vbiq; totum, ex quo apparet lumen nec fieri propriam aeris qualitatem, nec esse re vera corpusculum, proinde incorporeum hoc non tam prouenit ex corpore, quam vita mundi. Mar. Fic. in Plo. En. 4. lib. 5. cap. 3. char. 1750.

Aer non est necessarius medius inter vitum, & visibile, ad hoc ipsum proprie, vt forma obiecti imprimatur deinceps per partes aeris, succedendo, vnde tandem imprimatur in oculo. Mar. Fic. in Plo. En. 4. lib. quinto, cap. 3. char. 1750.

Aer qui radium excipit, reflectitur, & secum radium a speculo ad oculum refert. Iac. Car. in Alcinoi capit. 15. char. 416.

Aer si cum aqua comparetur, est calidus, frigidus si cum calore vitæ, ideo respiratione temperandus est. Iac. Carp. in Alcinoi dig. 8. char. 435.

Aer in pulmonibus inspiratione, & expiratione sepe renouatur, & agitur. Iac. Carp. in Alcinoi dig. 8. charta 435.

Aerarij magna habenda est in republica ratio, sunt enim pecuniæ nerui ciuitatis. Fran. Patric. de Rep. lib. 3. cap. 9. char. 97. terg.

Aerugo dicitur, quod ex terra æri permixtum est, quum inueterata ambo rursus feceruntur, vt hoc ipsum per seipsum conspicuum fiat. Pla. in Tim. ch. 747.

Aerumna est ægritudo laboriosa. Fran. Patric. de regno lib. 5. cap. 18. char. 228. terg.

Aes conflatum est propinquum auri partibus, densitate densius auro, & quod terræ parte modica, & tenui participat, vt durius sit, verum eo, quod magna inter se spatia habet, leuius, ex splendidis & cōpactis aquis genus vnum est, & aes conflatum factum est. Plato. in Timæum, char. 747.

Aes Veneri tribuunt Alchimici. Mar. Fic. in Plo. En. 2. lib. 1. cap. 6. char. 1601.

Aesculapius si Dei filius fuit nō fuit turpis lucri audis, si vero fuit turpis lucri audis, nō fuit Dei filius. Pla. de Rep. dial. 3. char. 596.

Aesopi tanta fuit apud antiquos philosophos dignitas, vt vniuersam morum philosophiam ab eo in his fabulis comprehensam elegantissime dicant. Seb. Foxius in Phædonem Pla. char. 18.

Aestimatio accommodatur figmentis commentitijsque, imaginarijsque rebus, quæ iuxta veros simulata vultus, corpora tamen perfecta, & viua non sunt. Chalcid. in Pla. Tim. char. 68.

Aetatum ordo sequitur ordinem vniuersi, prima ætas lunarem potestatem sequitur, tunc enim secundum nutritiam, & vegetalem viuimus facultatem; secunda mercurialem, cum literarum, & ludorū studium exercemus: tertia veneram quā turgent mēbra seminibus, & ad genituram incitatur, quarta solarem, in qua regnat vigor, quinta martium, in qua potentias, & victorias affectamus, sexta Iouiam, quæ prudentiam, & actiuam vitam desiderat, septima Saturniā, in qua naturæ consentaneum est a generatione desistere, & ad incorpoream vitam se transferre. Proclus in Alcib. primo. char. 1919.

Aetates quinque, prima sensu trahitur, secunda sensu magis allicitur, quam ratione, tertia alternis pariter ratio nis, & sensus persuasionibus trahitur, quarta ratione potius, quam sensu trahitur, quinta ratione tantum regi debet, prima, & secunda Veneri subiecta est, reliquæ Mercurio. Mar. Fic. de vita producenda, lib. 2. capit. 15. char. 521.

Aetatis vnius studium tēdium alteri affert. Fran. Patric. de regno, lib. 3. cap. 1. char. 101.

Aeternitatis diuisio.

Aeternum aliquid non esse duobus modis est, compositione vnus, alter qui est in alio. Procl. ele. Theolog. cap. 49. char. 14.

Aeternitas vna sempiterna, alia secundum tempus, illa stans sempiternitas, hæc in fieri, illa vnicum habet esse, & totum simul, hæc vero affusa, & explicata secundum temporalem extensionem, illa quidem tota per se, hæc vero ex partibus quarum singulæ separatæ sunt secundum prius, & posterius. Procl. de ele. Theo. capitu. 56. charta. 15. terg.

Aeternitas, quid est.

Aeternum dicitur incognitum, & sempiternum incorruptibile, & immortale, antiquissimū, totū nri temporis ductum. Dio. Arc. de diu. no. char. 1117.

Aeternitatem esse intelligibilem essentia dixerunt. Plotinus En. 3. lib. 7. cap. 1. ch. 325.

Aeternitas aliud quiddam est quam natura intelligibilis, esse tamen circa illam, vel in illa, vel illi adesse fatemur. Plotinus En. 3. li. 7. ca. 1. c. 326.

Aeternitas non simpliciter est idem cum statu, nec forte simpliciter, sed cum statu, qui circa essentiam esse censetur, si enim idem cum statu esset, statum non dicemus æternum, nam æternum est quod æternitatis est particeps, & si in statu continetur ipsum semper, reliqua entis genera ab æternitate segregabimus, & æternitas nō in statu solum, sed et in vno intelligere, & in distantia munus æternitati seruadum, ne forte idem sit cum tpe, at status, qua rōne status est, nec vnius, nec indistantis in se intelligentiam continet: participat ergo statum æternitas, nec ipse status est, & in vno manere predicamus participat statum nec status ipse erit. Ploti. En. 3. lib. 7. cap. 1. ch. 326.

Aeternitas est circa ens in ipso esse vita simul tota plena, & vbiq; prorsus indistans. Plot. En. 3. libro 7. cap. 2. char. 327.

Aeternitas essentia primæ inest, non extrinsecus contingit, sed est illa, & ex illa, & simul cum illa: nam quæ primo sunt, consistere oportet primis, & primis inesse. Plot. En. 3. lib. 7. capit. 3. char. 327.

Aeternitas est vita manens in eodē, totum præsens semper habens, nec nunc hoc, postea aliud sed cuncta simul,

simul, & sine indiuiduū, in seipsa manente, in presenti semper existente. Ploti. En. 3. l. 7. c. 1. ch. 327.

Aeternitatem si quis definiat esse vitam iam infinitam ex eo quod sit vniuersa, nihilque amittat, cum nihil vel præterierit, vel sit futurum, alioquin iam tota non esset, is profecto proximæ ad diffinitionem accedet. Plotinus En. 3. l. 7. c. 4. c. 329.

Aeternitas num sit circa mentem, tempus circa animam? diximus. n. temporis naturam circa animam actionem esse, & ab ipsa pendere, quō fieri pot vt diuiso tempore, non simul & actio diuidatur, & conuersa ad præteritum memoria in anima mundi non faciat? iam vero in æternitate identitatem, in tēpore diuersitatē collocare debemus. An animas nostras cum mutatione admittant, tum aliam, tum indigentiam, tanquam in tempore esse dicamus, animam vero totius generare quidem tempus, non tamen esse in tempore? & generat tempus non æternitatem, quia quæ generat nō sunt sempiterna, sed tempore comprehensa, cum & animæ non sint in tempore, sed earum actiones; at animæ sempiternæ sunt, & quod est in tempore, a tempore comprehenditur. Plotinus En. 4. lib. 4. c. 15. c. 408.

Aeternum nisi aliquid sit sui natura, nec generatio subsistet. Syrianus in secundo Metaphysicorum, vel in 3. secundum latinos ch. 28.

Aeternitas omnis infinitas quædam est, non autem omnis infinitas æternitas. Procl. ele. Theol. pit. 94. chart. 25. terg.

Aeternitas est mensura æterni mundi status. Alcinoi. cap. 14. char. 1954.

Aeternitas est tanquam cognata inuisibili, & mente sola præhensibili naturæ. Phil. Iudæus de mundi opificio chart. 2.

Aeternitas est momentum, siue punctum per se semper stabile, cui neque antecedit punctum, neque succedit, ita mensura quietis, vt motionis mensura est tempus. Mar. Fic. in Episto. l. 2. char. 703.

Aeternitas est ipse in eodem status, & mensura quædam in æternis, stabilibusque permanentibus. Mar. Fic. in Pla. Parmenide cap. 74. char. 1184.

Aeternitas est vigor quidam ipsius essentialis, intellectualisque vitæ, semper ipse vigens æque, simulque sua omnia possidens, nec amittens sui aliquid, nec nouū aliquando munus acquirens. Mar. Fic. in Plo. En. 3. lib. 7. cap. 1. char. 1721.

Aeternitatis ratio, & appellatio non tam propria est essentia, vel intelligentia, quam vita. Mar. Fic. in Plo. En. 3. l. 7. c. 1. ch. 1721.

Aeternitas est tota vita simul interminabilis, & perfecta possessio. Gab. Buratellus de mundo l. 7. c. 191.

Aeternitas est vita simul tota plena, & vbiq; prorsus indistans. Gab. Buratellus de tempore, l. 8. c. 219. terg.

Aeternitas est quædam deificatio. August. Steuc. de peregr. Phil. l. 7. c. 2. ch. 120. terg.

Aeternum, vt se habet ad tempus.

Aeternitas, & tempus diuersa inter se sunt, & æternitas circa sempiternam naturam est, tēpus vero circa id quod sit. Plot. En. 3. l. 7. ex proemio ch. 325.

Aeternum quod est, quamuis indiuisibile sit secundum tempus, tamen per omnem cursum temporis seipsum porrigit, & quamuis sit indiuisibile secundum spatium, tamen per omne spatium dilatatur, & vt se habet tempus ad æternitatem, sic se habet temporale ad æternum. Mar. Fic. in Plat. Theolog. libr. 2. cap. 6. chart. 99.

Aeterna res vt extra tempus est semper, ita extra locum esse videtur vbiq;. Mar. Fic. in Plato. Theolog. lib. 2. cap. 6. char. 99.

Aeternitatis vnicum punctum permanentis, omnia tem-

Aeternitatis vnicum punctum permanentis, omnia temporis momenta currentia præsens aspicit, vt centrū stans lineæ currentis. Mar. Fic. in Plat. Philebo. lib. 1. cap. 36. char. 1249.

Aeterna temporalibus anteponebat Plato, & magis iniustitiam timebat, quam mortem, vt pro veritate, pietate, caritate non dubitaret labores, penuriam, contumelias, iniurias, verbera, mortemque subire. Mar. Fic. in Plat. apologiam char. 1389.

Aeternis de rebus rationes semper stabiles sūt, de mobilibus semper mobiles, & mutabiles. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 7. char. 1466.

Aeternitas in statu est, in mundo sensibili multiplicatam eius motus sequitur: motum vero, tempus, æternitatis imago. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 18. chart. 1467.

Aeterni proprietates.

Aeternum omne quod non est, vel cōpositum est, vel in alio subsistit. Procl. Ele. Theol. cap. 48. char. 14.

Aeternarum rerum nullam agentem causam ponit Arist. vt qui a nullo produci eas, & necessarias esse existimauit. Bess. Cardin. in calumniatores Phi. lib. 2. cap. 6. chart. 19. terg.

Aeterna præstat amare, quā iudicare. Mar. Fic. in epist. lib. prim. char. 658.

Aeternitas tria in se considerata habet, vnicum actū, stabilitatem, infinitatem totam simul. Tempus singulare illud vnum, continuitate, & suo quodam vno iugiter repetito, statum illum, restitutione infinitatē simul totam infinitate sua per vices explicata, pro viribus æmulatur. Mar. in Plat. Timeum capit. 18. chart. 1467.

Aeternitatis in formali ratione tria præcipue continet, status scilicet, & sempiternitas, quasi dicas, ipsum semper, & identitas, siue vnitas, siue vt ita dixerim, indistantia. Mar. Fic. in Plat. in tert. lib. se xro. cap. prim. chart. 1720.

Aeternitatem Platonicum primum ponunt in prima mente, deinde in mentibus alijs, tertio in corporibus, quantum illis stabile quidquam reseruat. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 7. cap. 1. char. 1720.

Aeterna non habent agens nisi secundum similitudinē, nec causas nisi formales, & finalem: & si habent agēs, non erit nisi in quantum est forma illi, & conseruans ipsum. Gab. Buratellus de mundi lib. 7. c. 194. terg.

Aeterno nihil noxium est, & nulla immortalitas est cū exceptione. Aug. Steuch. de perenni philo. lib. 9. cap. 12. char. 205.

Aether est aer ignitus. Mar. Fic. in Plo. En. 3. lib. secund. cap. 3. char. 1688.

Aether exteriorē prouinciam sortitus est in sphaeras vagantium, & non vagantium distributus, quibus aer successit, in medio vero terra vna cum eius humore residet. Mar. Fic. cap. 15. in Alcinoi, char. 1954.

Aetheris locū dū declarare vult Arist. vacillat. Io. Frac. Pic. Mir. in examen doct. lib. 6. cap. 20. char. 1254.

Aether ex mente Plotini, propter suā maximam tenuitatem omnia corpora penetrat vniuersi. Leo Heb. de Amo. dial. 2. char. 110.

Aetnæ montis Vulcani causa est sulphuris ruina. Aristotelis de causis proprietatum elementorum. cap. 3. chart. 568.

Aetites lapis, vel aquilinus habet a Venere, & Luna, vt vuluæ ad motus partum mox, & facillime citet. Mar. Fic. de vita cælitus comparanda, libr. 3. cap. 12. c. 547.

Aeuum est imago non facti temporis. Timæus Locrus de mundi anima, & natura. char. 141.

Aeuum ab eo, quod est semper dictum est. Plo. En. 3. lib. 7. cap. 3. chart. 328.

- A**cul mansio propria est, semperque in idem perseveratio temporis proprium est progredi. xui nullę partes, & substantia uniformis in solo perpetuoque temporis partes præteritum, præsens, futurum, præfenti est. Calcidius in Timæum Platonis, ch. 17. terg.
- A**euum angelicum in temporis, atque æternitatis consilio collocatum est. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 291.
- A**ffectio in nobis triplex voluptatis hæc, doloris alia, terra quæ absque corpore in anima est, & ab expectatione oritur. Pla. in Philebo char. 226.
- A**ffectiones tres Stoici laudabiles afferunt, gaudium, voluntatem, cautionem. Franc. Patr. de regno, libro 5. cap. 1. charta 197. terg.
- A**ffectus maxime mouendi vis in Chalcidionis. Pla. in Phædro, charta 326.
- A**ffectus est motus animæ ratione carentis, gratia boni boni cuiusdam, vel mali, quæ & si sunt nostra opera, nihilominus in nostra potestate sumum non existit, sepeque inuoluntarij motus nobis oriuntur, & volutati repugnant, quæ reijcimus cum per consilium ipsa confutamus, siue vt decet, siue non id agamus. Alcinoi cap. 28. charta 1958.
- A**ffectus non concitatur ex indifferenti occurfu, sed ex eo, quod aliquid vel bonum, vel malum apparet, perturbationes nascuntur. Alcinoi cap. 28. c. 1958.
- A**ffectus simplices, & præcipui duo sunt, voluptas, & dolor, cæteri ex his velut ex elementis conficiuntur. Alcinoi cap. 28. char. 1958.
- A**ffectuum amator odit rationem rectam gubernare solitam, vt puer odit pædagogum. Phil. Iudæus de sacrificijs Abelis, & Caini, char. 80.
- A**ffectibus quod agimus omne culpabile est, & laudabile, quod cum certa ratione, & scientia agimus. Philo. Iudæus, quod Deus est immutabilis. c. 198.
- A**ffectus qui premuntur ne per verba expirent, grauior redduntur. Phil. Iudæus de Ioseph. c. 339.
- A**ffectus inueteratus priorem mutat corporis complexionem, & in suam trahit naturam. Mar. Fic. in Plat. Theologia lib. 13. capit. 4. c. 300.
- A**ffectus adulterini quatuor, imitatur quatuor furores, poeticum scilicet, mystericum, fatidicum, & amatorium: nam poeticum musica vulgaris, quæ auribus tantum blâditur, mystericum, vana multorum hominum superstitio, fatidicum fallax peritię humane coniectio, amatorium libidinis impetus. Mar. Fic. in Plat. conuiuium. or. 7. cap. 15. char. 1371.
- A**ffectus erga corpora omnes demones habent, primi demones secundum quandam diuina prouidentiam mentem, secundi humanos quidem, sed moderatos, tertij ad perturbationes nostras iam declinantes. Mar. Fic. in Plat. apologia. c. 1387.
- A**ffectus pertinent ad partem animi inferiorem, iudicia, & opiniones ad superiorem. Luc. Car. in Alcinoi parte 2. cap. 24. char. 146.
- A**ffinium officium est, vt meminerint se lege quasi natura quadam ita esse coniunctos, vt rem, operamque suam communicare sibi inuicem debeant. Mar. Fic. in epistolis, lib. 3. char. 744.
- A**ffirmatio, quæ aliquis dicit, vel negando, facile homines ducuntur ad intelligentiam eorum, quæ dicuntur. Plato. de republ. dial. 7. char. 652.
- A**ffirmantes de Deo aliquid, cum omnem exuperet positionem, suppositoriam affirmationem oportet ab eo, quod est illi cognatus exoriri: contra cum negamus, quod ablationem omnem excedit, ab his, quæ longius ab eo distant rite inchoamus ablationem. Dionysius Areop. de trin. c. 1022.
- A**ffirmationes, & negationes aliæ sunt vniuersales, aliæ particulares. Alcinoi cap. 6. c. 1948.
- A**ffirmationes circa summum Deum fallaces admodum, & periculosa sunt, solemus enim in quotidiana nis no-
- stris affirmationibus certam quãdam speciem, proprietatemque concipere, & applicare aliquod alteri, & de finire. Hoc autem agere circa primum nefas est. Mar. Fic. in Plato. Parmenide, cap. 54. c. 1168.
- A**ffirmans multa ligat in vnum. Mar. Fic. in Plato. Philebo, lib. 1. capit. 23. c. 1222.
- A**fflictio sæpe per noctem solet designari. Io. Picus Mirand. de regulis dirigit. ch. 338.
- A**gamemnon ualde perseverans significat, vt finem imponat per uirtutem his, quæ semel decernit. Plat. in Cratillo. charta 76.
- A**gens & patiens vnum de vno firmiter cogitari non potest: non enim agens est, quicquam prius, quam cum patiente congregiatur. Plato. in Thea. char. 110.
- A**gens nihil est quicquam prius, quam cum patiente congregiatur, nec patiens, quam cum agente. Pla. in Thea. char. 110.
- A**gens & patiens per seipsum nihil uerū est, sed ex utriusque inter se congregiatis. Plato in Thea. c. 122.
- A**gere & facere non est idem, nec operari, & facere. Pla. in Charmide. char. 380.
- A**gens in aliud per modum causæ non est in ea, nisi per modum, qui est causa eius. Aristotel. de causis, capit. 3. char. 585. propof. 12.
- A**gens primum agit per essentiam, sine subiecto. Aristot. Theologia Aegyp. lib. 4. cap. 6. ch. 22. terg.
- A**gens perfectum simpliciter est quod agit per solam essentiam, nõ per qualitatem, imperfectum uero, quod per qualitatem, non per essentiam agit, & agentis perfecti omne opus perfectum est. Arist. Theologia Aegyp. lib. 5. cap. 6. ch. 26. terg.
- A**gens omne per uoluntatem agit bonum & malum, at agens supra uoluntatem solum agit bonum. Aristot. Theologia Aegyp. lib. 6. cap. 1. ch. 28.
- A**gens, inter quod & factum suum non est continuatio, penitus est agens uerum, & regens faciens res per finem decoris post quod non est possibile, ut sit decus aliquod, & regit factum suum per ultimum regimen, quod quia regit res per modum per quem agit, & non nisi per eius suum; ergo ens eius iterum erit regimen eius. Arist. de causis, cap. 3. ch. 522. prop. 20.
- A**gens, quod patitur in agendo conditio est rerum materialium. Plot. En. 3. lib. 9. cap. 2. c. 305.
- A**gentia nulla præter incorporea esse possunt, si quidem corpora passibilia sunt, & fluentia, neque semper eodem modo se habentia, nec in eodem statu perseverantia, & in quibus aliquid efficere videntur, multo magis illic pati reperitur, unde vt est aliquid, quod omnino patitur, sic necesse est esse aliquid, quod omnino agat, quod incorporeum est. Alcinoi cap. 11. c. 1952.
- A**gendi vis in natura incorporea consistit, cum videamus corpus, quanto propinquius sit incorporeis, tanto ad agendum efficacius esse, quod etiam patet, quia Deus, qui incorporeus omnino est, omnia facit, & nihil patitur, materia, quæ vltima corporalium est, omnia patitur, nihil agit. Mar. Fic. in Plato. Theologia libro 2. char. 80.
- A**gens omne tanto est validius, quanto remotiorem ab actu potentiam patiendi producit in actu: maiore enim virtute opus est ad aquam calefaciendam, quam ad aerem. Mar. Fic. in Platonicæ Theologia, lib. 2. capit. 4. char. 96.
- A**gens primum, & agentia reliqua in hoc differunt, quod agens primum ita per esse dicitur operari, vt per esse purum agat, reliqua per esse, idest per uirtutem aliquam naturalem, siue ut ita loquar essentialem, itaque operationem, quæ a consilio proficiscitur, antecedit operatio, quæ a uirtute essentiali peragitur, hanc rursus illa, quæ a puro sit esse, & quanto quæ uirtute sit, facilius est, quam quæ sit consilio, tanto quæ pura esse expletur, facilius est, quam quæ uirtute.
- tute.** Mar. Fic. in Platonicæ Theologia, lib. 2. secundo, cap. 8. chart. 102.
- A**gens nullum effectus pauciores, & minus varios facere potest, quam Deus, imo vnitum prorsus ageret Deus, si per solum mere nature modum operaretur, cum diuina natura sit omnium simplicissima, non ergo naturali instinctu impellitur ad agendum. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiae lib. 2. cap. 11. ch. 106.
- A**gens primum, & purus actus non potest subire conditionem subiecti, cui subiecta sunt omnia. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiae lib. 2. cap. 11. char. 106.
- A**gētia omnia quicquid agūt, uirtute primi agētis agūt. Mar. Fic. in Plat. Theologiae lib. 3. cap. 11. char. 117.
- A**gens uoluntate libera præstatu agit, quam quod impulsu nature necessario impellitur ad agendum. Mar. Fic. in epist. lib. 2. chart. 695.
- A**gendi quatuor sunt gradus, humana ratio agit consilio, ac sequente consilio electione: ars quorū quandiu imperfecta est, consummata uero ars ad faciendū electione non indiget, sed ita facit habitu, vt natura uirtute; Naturale agens naturali uirtute idest bonitate facit, non essentia pura. Deus denique tanquam ipsum bonum ipsa sua essentia pura, idest bonitate facit, si quidē boni participatione cætera faciunt quicquid agunt. Mar. Fic. in Dionysio Areop. de diuin. nomin. chart. 1052.
- A**gentis cuiusque est naturalis intentio sibi simile pro viribus generare, & vnaquæque res tunc maxime generat, cum in natura sua maxime bene se habet. Mar. Fic. in Dionysio Areopita de diuin. nomin. char. 1072.
- A**gens omne, vt actu est agit, agendo in aliquod sibi simile tendit, igitur in aliquem actum tendit, & omnis actus boni rationem habet. Mar. Fic. in Plat. Philebo lib. 2. cap. 3. char. 1209.
- A**gentia sui gratia agunt, ergo agens primum sui gratia agit omnia, ergo illud est vltimus omnium finis. Mar. Fic. in Plat. Philebo lib. prim. cap. 2. chart. 1209.
- A**gens supremum, vt omnia agentia secunda mouet, sic ad agentis supremi finem oportet fines secundorum agentium ordinari. Mar. Fic. in Plato. lib. primo, capit. 30. chart. 1239.
- A**gentium omnium posteriorum fines a primo agente ad finem suum proprium diriguntur. Mar. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. cap. 30. char. 1240.
- A**gens primum omnium est Deus, & ipsius uoluntatis nihil aliud est finis, quam sua bonitas, & in Deum omnia reflectuntur. Mar. Fic. in Plato. Philebo lib. 1. capit. 30. chart. 1240.
- A**gens, & patiens nihil secundum se ipsum est, sed in altero congressu utriusque est. Mar. Fic. in Plat. Th. c. 1275.
- A**gens nullum ad resoluendum contendit simpliciter, vt resoluat, sed vt se augeat, vel propaget. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 9. cap. 3. char. 1667.
- A**gentia partim natura, partim uoluntate faciunt, & in primo agente, quæ consequentibus diuisa sunt, sunt uita. nam Deus uoluntate, & natura facit, idemque in eo est natura, & uoluntas. Mar. Fic. in Plot. En. 5. libr. pri. cap. 6. char. 1758.
- A**gentem causam uocat Moyses cœlū. Io. Pic. Mirand. in Heptal. lib. 1. cap. 2. char. 22.
- A**gens in aliud quanto proximus est patienti, tanto agit efficacius, tamen astrologi, si Iupiter est in cancro, & Mars in Leone, non pati Iouem a Marte aiunt, sed si erit magis distans in Virgine puta, patiet, quo quid absurdius? Ioan. Pic. Mirand. in astrologiam lib. 6. cap. 5. char. 593.
- A**gens per intellectum necessario continet rei faciendę idolum, ac exemplar. Gab. Buratel. de Ideis libro primo, chart. 20. terg.
- A**gens duplex, uerum, & similitudinarium, uerum vnde motus principium, similitudinarium est agens sine
- motu, per simplicem emanationem. Gab. Buratellus de mundo lib. 7. char. 194. terg.
- A**gentia quædam præcedunt suum effectum tempore, quædam natura. Gab. Burat. de mundo l. 7. c. 195.
- A**gens primum rebus ipsis insitum, forma est in naturalibus, materia uero ipsis affectionibus subiecta. Iacobus Carpent. in Alcinoi cap. 9. ch. 275. terg.
- A**grorum distributionis modus ita seruandus est, primo eam numeri molem constituere oportet quantam esse opus est, postea de ciuium distributione, in quot, & quantas partes diuidenda sit, consentiendum est, in has, & agri, & habitationes quam maxime æquales diuidantur. iusta itaque multitudine non alter recte dici potest, quam ad agros, & vicinarum regionum ciuitates comparatione facta, & ager tantus sit, vt tot temperatos nutrire possit, nec ampliore opus est, & tot sint, vt vicinos iniuriam inferentes propulsare possint, & vicinis suis quibus iniuria inferitur, non omnino desperatum auxilium ferre. Plat. de legibus dial. 5. chart. 843.
- A**grorum in distributione legislator primis, & delubra, & omnia quæ conueniunt assignabit, vt singularum partium cœtus, iuxta constituta tempora congregati, & ad quosuis necessarios vsus facilitatem sibi præparent, & alter alterum cum sacrificijs amicè excipiat, & familiaritatem contrahant, & se mutuo cognoscant, quo maius nullum ciuitati bonum contingere non potis, quam vt ciues inter se noti sint. Plat. de legibus dial. 5. chart. 843.
- A**grorum curatores victum sic habeant, primum in singulis locis sint conuiuia, in quibus omnes in communi victum habeant, qui uero ab hoc sodalio recedit, aut quacunque die, vel nocte alibi dormit, non ex principum iussu, aut summa quadam necessitate incumbente, si manifestauerint ipsum quinque illi, & scriptum proposuerint in foro, vt qui custodiam deseruerit opprobrijs expositus sit, uelut, qui quantum in se fuit, rempublicam prodiderit, & impetatur plagis a quouis obuio, & uolente ipsum uerberare impune, quod si quis ex principibus tale quid faciat, omnes sexaginta hoc obseruent, qui uero senserit, & audierit, & non accusauerit, iisdem legibus obnoxius sit, & maiore quam iuuenis poena afficiatur, & circa omnes iuuenum magistratus ignominia afficiatur. Horum diligentes exploratores sint legum custodes, vt non fiant, & si fiunt, vt puniantur. Plat. de legibus dial. 6. char. 855.
- A**grorum curatores per hos duos annos victu humili contenti sint, ita vt postquam delecti sint, cum quinque illis congregati consulent, uelut famuli, & qui non habituri sint alios seruos ac ministros, neque aliorum agricolarum, ac vicinorum ministris ad sua priuata ministeria utentur, sed solum ad publica, de cæteris ita statuunt uelut uicturi sint, ita vt sibi ipsi ministrent. Plat. de legibus dial. 6. ch. 855.
- A**grorum curatores omnem regionem armati perscrutentur æstate, & hieme, & custodiant, & locorum omnium semper cognoscendorum gratia; non leue studium est omnes cognoscere suam regionem, cuius rei gratia uenatio omnis ab adolescentibus exercenda est. Plat. de legibus dial. char. 856.
- A**grorum terminos nemo moueat, & terminorum testis est Iupiter contribulis, qui non obediuerit duplicis poenę reus sit. Plat. de legibus dial. 3. c. 894.
- A**gros stercore deterrimum est, ideo laudandus Hestodus, qui sterquilinum prætermisit, salubritati potius quam fertilitati consulens, faris enim ex lupinorum, & fabarum folijs tempestiue subueris, agrum pingue fieri posse putauit. Mar. Fic. de uita producenda capit. 7. chart. 515.
- A**grum autum nõ licebat per leges Romanas alienare, nisi

- nisi prius alius pararetur non minoris proventus, & ipsum male colere, censorium iudicabatur. Franciscus Patricius de republica lib. 1. ca. 7. c. 27. ter.
- Agnos, qui colere vult, vrbanam vendat domum, nec malit vrbantum, quam rusticam larem colere, nam cui magis cordi est ciuile domicilium, rusticum prædio non est opus. Franc. Patri. de Repub. lib. 1. cap. 7. c. 29.
- Agere præsupponit esse. Gabri. Burat. de animi natura lib. tertio. charta 66.
- Agere recte, n il aliud est quam cum virtute, & officio uere, sibi & suis prodesse, & alienis non obesse. Franciscus Patricius de regno lib. 8. cap. 7. c. 343. terg.
- Agostilus Lacedæmonius nec pingi, nec fingi vnquam permisit, diffidens formæ suæ. L. Apulei Apologia prima, char. 180.
- Agricola prius curare debet plantas nouellas, deinde alias: sic reipublicæ gubernatores primo adolescentem curare debent, deinde alios. Plat. in dial. de Sæcto. c. 2.
- Agricolæ summa cura est alimentum ex terra. Plato de sancto. charta 7.
- Agricola est, qui nouit plantarum precium in quali & regione, & tempore, pro dignitate plantari oportet. Plat. in Hipparchum. c. 359.
- Agricolæ optimi sunt, qui maximam agriculturæ peritiam tenent. Plat. de Republica dial. 3. c. 198.
- Agricola mansueti nutrit, & domestica facit, agrestia vero enasci prohibet. Plat. de Repub. dial. 9. c. 682.
- Agricola, qui magis est robustus fructuosior, qui debiliior sanior, qui timidus tutior, qui voluptuarius moderatior. Max. Tyr. serm. 14. c. 110.
- Agricolæ primi sacrificia, & decorum solemnitates inuenere, ad torcularia stantes Dionysiacos choros inuenere, in areis. Cereris sacra peregere, Mineræ ob oleæ inuentum diuinos honores impenderunt, primi primitias fructuum dijs obtulerunt. Max. Tyr. sermo. 14. char. 111.
- Agricola ex agris fit miles. Max. Tyr. ser. 14. ch. 112.
- Agricola, & terræ operarius differunt, quia agricola peritiæ fidem astruit, terræ operarius est qui mercedem spectat. Phi. Iud. de agr. ch. 123.
- Agricola felix est non qui ferit, sed qui segetem colit, & metit. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 672.
- Agricolæ officium est de agriculturæ opportunitate consulere aerem, & agricolas seniores, & cum tanta fide, liberalitateque hospitibus suos agri fructus offerre, quanto illi cum senore illos reddit ager. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 744.
- Agricola ambulator odio dignissimus. Franc. Patr. de repub. lib. 1. cap. 7. ch. 29. terg.
- Alas animarum appellat Plato igniculum per quem anima ad cælestia erigitur, qui cum in ea animi nostri parte, qua contemplatur, ipsius veri cupiditate exciteatur, in altera autem, quæ ad actiones pertinet, ipsius boni amore, fit ut cum re vnum sit ipsam bonum, & ipsum verum, duabus alis coniunctis, pro duplici animi nostri functione in hac vita ad illud, a quo sumus profecti, contendimus. Iaco. Carp. in Alcinoi capit. 4. charta 35.
- Alatum fractio in anima quam dixit Plato, Aristoteles at in quinto capite primi libri mysticæ philosophiæ esse peccatum. Steph. Conuen. de ascensu hominis in Deum lib. 2. cap. 7. char. 34. terg.
- Albus calor dicitur qui visum disparat. Plato in Timæum. charta 751.
- Alborum omnium pulcherrimum est, quod sincerissimum, in quo nulla alia vilius coloris pars inest. Plato in Philebo. charta 236.
- Albedo quæ est in parte lactis, non est pars albedinis, quæ est in toto lacte, sed partis quidem est albedo, non autem pars est albedinis: non enim albedo est quantum aliquid, sed per se magnitudine caret. Plotinus En. 4. libro tertio, cap. 2. char. 372.
- Album est ens, & ens album differunt, nam cum dicimus ens album, ens habet album, cum dicimus album ens, album habet ens quodammodo inclusum. Plotinus En. 6. lib. 3. cap. 6. char. 621.
- Albumasar tradit Iouem diuitias significare. Mercurium sapientiam, & quoniam hæ res oppositæ sunt, ideo Iouis & Mercurij domus oppositæ sunt, scilicet Virgini Piscis, Geminis, Sagittarius, sed si ita placet cur Veneris ac Mercurij domus inter se non sunt oppositæ, cum magis opponuntur libido Venerea, & Mercurialis contemplatio? sed consonantes sunt Libra Gemini, Virgo Tauro, & cum Iouialis æquitas, & violentia Martialis maxime inuicè aduersentur, cur, & horum sedes non pugnant, Aries Sagittario, Piscis Scorpioni. Mar. Fic. in Plotin. En. 2. libro tertio, cap. 2. char. 1613.
- Albumasar nec philosophus fuit, nec dialecticus, & in mathematicis imperitus, erat enim grammatices artis professor, & a scribendis historijs, vt narrat Auenrodan, ad Astrologiam se conuertit, in qua sua professione quam esset verus, vel hinc cognoscas, vt putet Ptolomæum, qui scripsit astrologiam sub Adriano, & Antonino, fuisse vnum ex regibus Aegypti, qui fuerunt quingentis annis prius. Ioan. Picus Mirand. in astrologiam lib. 1. char. 421.
- Albumasar fuit philosophus, & alius Albumasar fuit astrologus. Arabes vero diuersis nominibus eos appellant: nam philosophum Albumasar, astrologum Aboasar vocant. Ioan. Picus Mirand. in astrologiam libro primo. char. 423.
- Albumasar nostram legem duraturam dixit annis 1460. fretus magnis cõiunctionibus, & errauit, Abraham Iudæus venturum Messiam prædixit anno 1464. Arnaldus Hispanus vcturum Antichristum dixit ann. 1345. & sic omnes, qui ex magnis cõiunctionibus aliquid prædixerunt, falsi inuenti sunt. Ioan. Picus Mirand. in astrologiam lib. 3. cap. 1. ch. 550.
- Alcibiades dupliciter considerari potest, vt anima simpliciter, & vt anima corpore vtens, vt anima Socrates ad eum vicè gerit mentis, vt corpore vtens, Socrates agit partes boni demonis. Procl. in Alcib. 1. ca. 1. ch. 1910.
- Allegorica disciplina manat omnis, quia mundi tres intellectualis, cælestis, & sublanaris vnus est mundus, & ita stricti vinculis concordie vti naturas ita & appellatione mutua sibi liberalitate cõdonant. Ioan. Picus Mirand. in Heptapl. in præfat. ch. 7.
- Alexander imaginem suam noluit a multis artificibus contaminari, sed edixit vniuerso orbi ne quis effigiem regiam temere adsimilaret ære, colore, celamine, quia ipse solus eam Polycletus ære duceret, solus Apelles coloribus, delinaret, solus Pyrgoteles celamine excuderet. L. Apul. Floridorum lib. 1. ch. 140.
- Alexandri exercitus morbis, mox deperiturus, euasit! diuini remedijs adhibitis in somno a Dionysio Deo. Iambl. de mundi mysterijs. ch. 1883.
- Alexander ne somno deciperetur, ænea concha supposita, brachio extra cubile exerto, pilam in manu argenteam tenebat, vt somnum pile lapsæ tinnitus somnum rumpere. Franciscus Patricius de Republica, libro tertio, cap. 10. char. 100.
- Alexander Macedo ceteros æquales suos vicit currêdo. Franc. Patric. de regno, lib. 3. cap. 3. ch. 106. terg.
- Alexander Magnus pila ludebat, & inter ludendum collusiores omnes aliquid petentes afficiebat muneribus, quo circa Serapion adolescens modestus, & facetus, qui crebro cum eo ludebat nihil poscens, nihil vnquam dono tulit, hoc animaduertens, pilam ad alios omnes, præterquam ad regem mittebat, at Alexander dixit, quid ad alios pilam mittis, ad me autem nunquam? respondit Serapion, non petis. hoc audiens rex leniter
- ter arripit, & confestim munera quam maxima ei offerri iussit. Franciscus Patricius de regno, libro tertio, capit. nono chart. 129.
- Alexander aphrodiseus sensit animam mortalem, at qui diligenter eius scripta considerauerit, videbit quatuor esse rationes, quibus probat immortalitatem animarum. August. Steuc. de peren. phil. libr. nono capit. 31. chart. 213. terg.
- Alia ab vno, & tota, & secundum partes, & infinita sunt, & sine participant, & dissimilia, & similia sunt inter se & sibiipsis, nam quatenus infinita sunt secundum suam ipsorum naturam, eatenus omnia patiuntur idem, & quatenus omnia sine participant, eatenus etiam idem patiuntur. Plat. in Parm. char. 212.
- Alicuius, quæ sunt, qualia quædam sunt, qualis cuiusdam sunt: ipsa vero singula vniuersiuiusque solum, nam quod maius tale est, aliquo maius est, & quod multo maius, multo minore, & quod aliquando maius est, aliquando minore, & quod maius futurum est, futuro minore, & plura ad pauciora, dupla ad dimidia, & grauiora ad leuiora, velociora ad tardiora, & calida ad frigida, & omnia his similia referuntur. Plat. de repub. dialo. 4. char. 610.
- Alicuius quæcunque sunt, ea si sola sunt, ipsorum solum sunt, si vero qualia quædam, qualium quorundam. Plato de Repub. dial. 4. ch. 611.
- Aliena nemo vastet, nec auferat, nec vlla vicinorum re vtatur, si non cum venia possessoris id sibi liceat, nam ex hoc omnia mala dependent. Plat. de legib. dialog. 10. char. 918.
- Alimentum corporis siccum est cibus, humidum potus. Plat. in Hipparco. chart. 361.
- Alimentum a radice cordis, a fonte ventriculi inducitur in corpore, quod si plus irrigatur, quam defluit, incrementum dicitur; si minus imminutio, vigor autem in horum confinio consistit. Timeus Lo. de anima mundi & natura. chart. 1403.
- Alimentum ea ratione sumitur, vt in substantiam eius, quod alendum est transeat, ideo cibus maxime cognatus esse debet illi, quod alendum est, vt in eius substantiam facile transire possit. Mar. Fic. in Plat. Theologia, lib. 8. cap. 2. char. 184.
- Alimenta in nobis assumpta per se non viuia, rediguntur per spiritum nostrum ad vitæ nostræ formam: sic corpora nostra ritè accommodata corpori spirituique mundano, videlicet per res mundanas, & per nostrum spiritum, hauriunt ex vita mundana quam plurimum. Mar. Fic. de vita coelitus comparanda; libr. tertio capit. prim. chart. 532.
- Alimentum assumptum non solum reparat, quod de nostri corporis solidiore, & carnosa substantia efluxit, sed etiam si in ea quædam intemperies sit, illud idem contraria sua qualitate, aut immutat, aut corrigit, sic aeris per occultam perspirationem, & manifestam respirationem non modo in novos spiritus conuertit in locum, qui dissipati sunt, sed eos qui insunt suis eorundem fuliginosis excrementis repurgatos temperare, & prohibere, ne inflamentur, in quo eius de quo quæritur, finis, & in relatione ad suum finem vsus est positus. Iac. Carp. in Alcinoi cap. 16. char. 429.
- Alphonsus primus ad nonam spheram loca planetarum supputauit. Ioan. Pic. Mir. in Astrologiam, libr. octauo capit. prim. chart. 644.
- Allegorici sensus illi, qui aliquam rerum vel naturalium vel coelestium, vel diuinarum separatum, vel duarum simul, vel trium coniunctim, intelligentiam cõducunt, vocari consueuerunt. Leo. Heb. de Amo. dial. 2. ch. 91.
- Alterati necesse est fieri aliud quam prius, & perire ex priore habitu, & quod non alteratur nec fit, nec perit. Plat. in Parmenide char. 214.
- Alteratio vbi nulla est, nulla est passio. Plotinus En. tertio, libr. sexto. capit. secundo chart. 305.
- Alterationem ex eo quod alteratur solemus animaduertere. Plot. En. 6. l. 3. cap. 23. ch. 639.
- Alteratio, quæ ad melius non conducit, vel conducit ad peius, pati; & passio dicitur. Plot. En. 6. libr. prim. capit. 21. chart. 586.
- Alteritas in intellectu, vel primo quodammodo est non ens, quoniam est origo, vt hoc non sit istud, & istud non sit illud. Mar. Fic. in Pla. Parmenide ca. 36. ch. 1153.
- Alterationis motum cum nominat Plato, hoc in loco intelligendum est de omnibus speciebus motus præter localem. Mar. Fic. in Pla. Parmenide cap. 63. c. 1177.
- Alterationis motus in anima est quando affectum, & vitam, & formam, & actionem, vel superiorum vel inferiorum habet, quasi facta iam altera. Mar. Fic. in Pla. Parmenide cap. 63. char. 1177.
- Alteratio in mentibus puris est, intellectuali potentia in obiectum intelligibile transformari. Mar. Fic. in Pla. Parmenide cap. 63. ch. 1177.
- Alteritas proprie dicitur proprietates quædam diuisoria, entibus insita, identitati per cõiunctionem aduenienti prorsus opposita. Mar. Fic. in Parmenide, c. 68. c. 1181.
- Alterum quidquid est in ordine entium ab aliquo, per alteritatem cogitur esse alterum. Mar. Fic. in Pla. Parmenide, cap. 82. char. 1191.
- Alterata quæ nominamus, seorsum subsistere iudicamus. Mar. Fic. in Plat. Par. cap. 87. ch. 1194.
- Alteritas significare videtur diuisibilitatem ipsam, siue diuitatem, differentiam omnem, & distinctionem originem, ad quam sane perueniendum est, abstractam, & ab omnibus particularibus differentibus, & differentijs absolutam, hæc quoniam omnis distinctionis formalis origo est, nimirum est, & aliquid, atque aliquid ens. Mar. Fic. in Pla. Soph. c. 37. ch. 1291.
- Alteritas ipsa in quolibet dici potest non ens cum ente confusum, atque confundens tamen in opposito negatio præcipue non ens appellatur, interim enti per mixtum. Mar. Fic. in Pla. Soph. cap. 38. ch. 2232.
- Alternatim, particulam dupliciter Geometra sumunt, interdum iuxta talem situm, interdum iuxta talem rationum consequentiam. Procl. in Eucl. I. quarto commen. 1. chart. 215.
- Amabile hic est potius id ipsum, quod in proportionem re fulget, quam ipsa proportio. Plot. En. sexto libr. septimo cap. 22. chart. 715.
- Amabile nobis est non materia, sed quod specie formatum est, species autem in materia fit ab anima, anima vero magia species est, magisque amanda, & intellectus magia species est, quam anima, magisque amabilis, ideo primam ipsius pulchri naturam oportet super omnes limites formæ constituere. Plot. En. 6. libr. 9. cap. 33. char. 725.
- Amabile est vnumquodque eatenus, quatenus est boni particeps, & ipsum bonum certe sibi met potissimum est amabile, ibique amator, & amatus idem est. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 8. c. 15. ch. 1796.
- Amabile triplex existit, vtile, iucundum, atque honestum. Leo. Heb. de Amo. dial. 1. ch. 8.
- Amabilium rerum atque expetibilem quædam amantur simul, & expetuntur, quædam autem amantur, nec expetuntur, quædam denique expetuntur, nec amantur. Leo. Heb. de Amo. dial. 1. ch. 8.
- Amalphis primus docuit nauigantes magnetis vsu. Franc. Patr. de regno h. 1. cap. 9. ch. 27. terg.
- Amantes soli pro amatis mori expetunt, & viri, & mulieres: cuius rei Alceus filia Pelia satis amplum testimonium præbuit, quæ sola apud Græcos pro viro suo mori non dubitauit, cum tñ patrem, & matrem haberet, quos ipsa pro amore tantum dilectione superauit, vt istos alienos a filio esse declararet, & nomine solo cõiunctos, quæ ita dijs grauius fuit vt amorem

reuerentes, animam eius ex orco, quod paucis cœcesum fuit, illinc remiserunt. Plat. in Symp. c. 284.

Amans si in turpi facto deprehendatur, aut perferens quid ab aliquo, propter animum parum virilem non vlciscatur, neque ex patris, neque ex amicorum, neque ex alterius vilius conspectu ita grauem dolorem concipere, vel vt ex eo quem amat, si is id cognoscat. idem hoc etiam in amato contingere videmus, quod precipue amantem veretur vbi in turpi aliquo deprehensus conspicitur. Plat. de Symp. ch. 284.

Amans quoad circa figuram oculis manifestam intuendo versatur nondum amore corripitur; sed cum primum animus ab illa se reuocans, figuram in seipso concipit, non ultra visibilem, amor protinus oritur, amatum tamen adhuc inueteri desiderat, vt quod in amate arescit, amati iugiter irrigetur aspectu, & si animaduertat esse a forma remotius transcendendum, manifestius exoptabit. Plo. En. 6. l. 7. c. 33. ch. 724.

Amans cœcetit in re amata. Plutar. de quæstionibus Plat. chart. 672.

Amantes tempus affectu metiuntur. Mar. Fic. epistol. libr. prim. chart. 639.

Amantes cum audiunt male, mala audiunt, imo malum, cæteri saluti esse intelliguntur cum ipsi dicuntur valere. Mar. Fic. in epist. lib. 1. char. 609.

Amatos amicos esse Solonis fuit sententia, quam refellit Plat. cum sæpe amantes oderunt, & concludit amicitiam esse reciprocam benevolentiam. Mar. Fic. in Pla. Lyfiden. char. 1273.

Amoris vis ad influxum spectat ab oculis per oculos penetrantem. Mar. Fic. in Plat. cratilo char. 1314.

Amantes timidi, & audaces apparent, & hebetissimi acutiores amando redduntur, quis enim, cælesti radio aspirante, non acutissime videat, & calidi facti audaces frigidi timidi reddantur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium, or. 2. capit. 6. char. 1326.

Amantes cum alter sanguineus, alter cholericus est propter suavis simul, & acris humoris mixtionem, alterque quædam prouenit iracundiæ, & gratiæ, voluptatis, & doloris: cum sanguineus melancholicum ligat, nodus perpetuus est non miserimus, sanguis quippe dulcedine sua amaritudinem melancholiæ temperat, cum vero cholericus illaqueat melancholicum, pestis omniū perniciosissima, phlegmaticus, vel melancholicus adolescens nunquam capit aliquem, propter sanguinis, & spiritus crassitudinem. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 7. capit. 9. char. 1360.

Amantes cum ambo sanguinei sunt, leue iugum est, suauis vinculum, & si cholericus intolerabilis seruitus, vicissitudinem tamen non nullam benevolentiam facit si multitudo complexionis, sed igneus ille bilis humor crebra illos iracundia turbat. Mar. Fic. in Plat. conuiuio or. 7. capit. 9. char. 1360.

Amantes amore illaqueati vicissim, & suspirant, & gaudent: suspirant, quod seipfos amittunt: gaudent quod in melius quiddam se transferunt. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. capit. 6. char. 1326.

Amantes pulchritudinem querunt, est enim amor pulchritudinis desiderium. Pulchritudo est quidam splendor humanam ad se rapiens animam. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. capit. 9. ch. 1328.

Amantes semper aspectum timent, & venerantur amati quia diuinitatis fulgor in formosis emicans, quasi Dei simulachrum amantes obstupescere, contremiscere, & venerari compellit. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. capit. 6. chart. 1326.

Amantes propter amati præsentiam diuitias, & honores contemunt, & pro nihilo habent, par enim est vt diuina humanis anteponantur, in amato enim diuinitatis fulgorem admirantur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. capit. 6. chart. 1326.

Amantes calent, & frigent instar eorum, quos tertiana febris inuadit, merito frigent, quia calore proprio deseruntur, necnon calent cum superni radij fulgoribus accendantur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. capit. 6. chart. 1326.

Amantes quicunque in fæces corporis se prosternunt, merito aridi, nudi, humiles, inertes, inertes esse censentur, aridi, quia semper exuruntur, nunquam implentur; Nudi, quia tanquam temerarij omnibus subiecti periculis, tanquam impudentissimi, & inculti infames habentur: humiles, quia nihil altum, nihil magnificū cogitant: inertes, quia adeo hebetes sunt, vt quo amor eos trahat ignorant, & in via restant, & ad terminum non perueniunt, & contrarij contrarijs affectibus ducuntur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 6. c. 10. c. 1348.

Amantis animus sit speculum in quo amati reuclat imago, ideo cum amatus in amante se recognoscat, amare illum compellitur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. capit. 8. chart. 1328.

Amantes squalent, & melancholici euadunt, quia ob distractionem cibus in stomacho non bene concoquitur, & ad iecur crudus attrahitur, in quo nec bene concoquitur; vnde ex sanguine crudo pallor oritur, & animi assidua intentio spiritus in amati imaginem phantasiæ infixam trahit, qui illuc enolantes, assidue resoluuntur, quibus resolutis multo sanguine opus est ad consumptos spiritus recreandos, & sic sanguis, qui restat crassus, & ater est, a quo & squalidi, & melancholici redduntur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 6. capit. 9. chart. 1346.

Amantes sub dio manere dicuntur, quia in vna re penitus occupati nihil in rebus agendis considerant, itaque casu vitam agentes, omnibus fortunæ periculis, tanquam qui nudi sub dio vitam regunt, omnibusque tempestatibus sunt expositi. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 6. capit. 9. ch. 1347.

Amantes ad fores procumbere, & in via iacere dicuntur, quia corporis species via quædam est per quam ad speciem incipiamus altiore ascendere, at qui turpibus libidinibus se prosternunt, aut in aspectu ultra quam decet versantur, in via restare dicuntur, & ad eius terminum minime proficisci. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 6. capit. 9. ch. 1347.

Amantes amoris nebulis obsecati, falsa pro veris accipiunt, dum amatos formosiores, acutiores meliores, quam sint arbitrantur, & sibi metipsis propter amoris violentiam contradicunt, nam aliud ratio ostendit, aliud concupiscentia sequitur, consilia sua ad amati imperium mutant, & sibi ipsis, vt alijs morem gerant, aduersantur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. sexta, capit. 10. chart. 1348.

Amantis duodecim conditiones, prima amare vnum tantum, & contemnere omnia pro eo: sec. infelicem putare eum, qui non est cum amato: tertia omnia pati vt cum illo sit etiam mortem: quarta ornare se, vt illi placeat: quinta esse cum illo quomodo potest, etsi non re, saltem cogitatione: sexta amare omnia, quæ ad eum attinent, amicos omnes, domus, vestes, imagines, septima cupere laudes, nec posse pati aliquam eius ignominiam. octaua de eo credere omnia summa, & idem cupere vt omnes credant. nona optare pro eo pati aliquod incommodum, & illud esse dulce incommodum. decima flere cum eo sæpe, vel si absens, ex dolore, vel si præsens ex lætitia. vndecima semper languere, semper ardere eius desiderio. duodecima seruire illi nihil cogitando de premio, vel mercede. Ioan. Franc. Mir. de reg. dir. ch. 334.

Amans, ex Euripidis sententia, in alieno corpore viuunt. Leo Heb. de Amor. dialo. 1. chart. 46.

Amans in amati ipsius personam transferri videtur. Leo Heb.

Heb. de Amore dialo. tertio chart. 228.

Amas ex amato, si recte, & emendate loqui voluerimus, productus potius, quam ortus esse dicendus videtur. Leo Heb. de Amor. dial. 3. ch. 206.

Amans, amatum, & amor ipse, non secus, ac intelligens, res intellecta, ipsaque intelligentia eatenus diuisa, quatenus potestate, eaque ratione coniuncta, propterea quod actu simul existunt, esse perspicuntur. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 267.

Amans a pulchri ad amati specie, imagineque eius mentis vehementer impressa, ad amati ipsius copulationem acquirendam mirifice accenditur, atque ad eam assuetudinem quam maxime impellitur. Leo Heb. de Amore dial. 3. chart. 332.

Amantes amorem ipsum nec laudare, nec vituperare profecto debent. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 208.

Amantium miserrima, atque iniqua conditio est. Leo Heb. de Am. dial. 1. ch. 48.

Amans vere fingere, seu metiri minime potest. Leo Heb. de Am. dial. 1. char. 48.

Amatus perfectus, atque nobilissimus ipso existit amante. Leo Hebræus de Amor. dial. 1. ch. 50.

Amatum vt agens, forma, & finis, non secus, ac pater; amans vero vt materia tantummodo non secus, ac mater ad amoris ipsius procreationem concurrat. Leo Heb. de Am. dial. 3. char. 236.

Amatum longe quidem vberius quam amans diuinitatis ipsius particeps esse videtur. Leo Heb. de Amore dialo. tertio chart. 240.

Amatum omne propterea quod amatur diuinitatis ipsius particeps existit. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 241.

Amatum in amantis ipsius mente collocatum, diuinitatem sibi acquirit. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 419.

Amatum anima animæ amantis ipsius existit. Leo Heb. de Am. dial. 4. char. 304.

Amans in copulatione cum re amata ab ipso tantopere expetita, & voluptas quam amans ex re amata sibi comparare contendit vnum idemque prorsus esse comperiuntur. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 390.

Amans omnis quatenus amans, in amatum voluntatis inclinatione propendet, eique tanquam accedens principali adherere videtur. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 237.

Amans vt agens, amatumque vt patiens, causa non quidem ipsius amoris, sed amatoris potius seruitutis esse censetur. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 237.

Amans omnis quatenus amat, re ipsa adamata, quatenus adamatur, inferior existit, etsi quispiam sui ipsius maximo teneretur amore. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 238.

Amatum quidem adest, optatum vero deest. Leo Heb. de Am. dial. 1. char. 3.

Amari aperte præstantius est, quam occulte, & maxime generosissimos, & optimos, etiam si sint deformiores alijs. Plat. in Symposio char. 286.

Amat nemo quod suum est si est malum, nam & manus & pedes, si prauis sunt, refecare permittit: bonum enim solum homines amant, vt semper ipsis adfit. Plat. in Symposio. chart. 297.

Amat vnusquisque maxime id, cui eadem quæ sibi ipsi conducere putat, & quum, illo maxime bene habente ex illius felicitate suam felicitatem pendere arbitrat, sin minus est contra. Plat. de republ. dial. 3. c. 598.

Amant sapientes, cupiunt cæteri. L. Apulei. Apologia 1. chart. 179. terg.

Amamus quem laudamus. L. Apulei Floridorum libr. prim. chart. 142.

Amamus nunquam incognita, nec cognoscimus quicquam sine luce, nec absque calore quodam ad amandum aliquando prouocamur, & ad amorem, & amicitiam necessaria est harmonica quædam congruitas. Mar. Fic. in epistol. libr. 12. chart. 959.

Amore quod in spectandis formosis nos corripit, nec ma-

teria est, nec proportio, sed viridis quidam fulgor ab anima in proportionem refulgens. Mar. Fic. in Plotini En. 6. lib. 7. cap. 25. char. 1791.

Amant nullæ res, nec amantur absque mirifica primi boni gratia. Mar. Fic. in Plo. En. 6. l. 7. c. 22. c. 1791.

Amantem qui non amat homicidij est reus, imo fur, homicida, sacrilegus, & velut profanus impune interfici potest. Mar. Fic. in Plat. conuiuium. or. secunda capit. octauo chart. 1328.

Amare dicimus, quæ propter nos ipsos desideramus, quæ vero propter aliud quidpiam cupimus, minime. Mar. Fic. in Plat. conuiu. or. 5. cap. 2. c. 1335.

Amant apud veteres, & homines, & Dij. Mar. Fic. in Plat. conuiuio. or. 1. cap. 2. char. 1321.

Amant soli gratis, qui defunctos amant, a quibus plerique nil sperant. Mar. Fic. in epist. in dedicatione Athe nagoræ. chart. 1871.

Amat quicunque quamuis rem, is illud re ipsa nondum integerrime possidet, animi tamen cogitatione id ipsum cognoscit, iocundum iudicat, consequi posse confidit; hæc ipsa cognitio, iudicatio, spes, quasi præsens, absentis boni anticipatio est, non enim arderet nisi ipsum placeret, nisi esset quodammodo prægratum. Mar. Fic. in Plat. conuiuio or. 6. capit. 7. c. 1344.

Amare non tantum dicuntur inferiora superiora, & corporea spiritalia, verumetiam vice versa superiora inferiora, & spiritalia corporea, quanquam diuerfa quadam ratione. Leo Heb. de Am. dial. 2. ch. 151.

Amare nihil potest nisi prius existat. Leo Heb. de Am. dialo. 1. chart. 4.

Amator improbus est, qui corpus magis, quam animam amat, nec stabilis est, vt qui nec stabilem rem amat; simul enim vt corporis flos deflorescit, quem amat, auolat, multos sermones, & pollicitationes confundens. Qui vero bonorum morum amator est, per vitam omnem permanet, vt qui in rei stabilis amore colliquefacit. Hos gratificari oportet, illos fugere. Plat. in Symposio chart. 286.

Amatorum lex est, vt si quis aliquem colere vult, putans fore vt per illum melior fiat, aut in sapientia, aut in alia aliqua virtutis parte, hanc voluntariam seruitutem non turpem esse, neque adulationem appellandam esse. & cum hac lege oportet coniungere eam, vt amator amato gratificari inseruiat, quacunque re ipsi inseruire iustum est, hic vt illi, qui ipsum sapientem, & bonum facit, quicquid iustum est subministrat, & ille ad prudentiam, & reliquam virtutem conferre possit, hic eruditionem, & reliquam sapientiam adipiscatur, at si compertum fuerit amatorem malum esse, honestum erit illum decipere. Plat. in Symposio. char. 286.

Amatorum necessitates acriores sunt, quam illarum, quæ geometricæ sunt, ad multitudinem trahendam, ac perdendam. Plato de republ. dial. 5. c. 620.

Amatores memores esse debent, & non inmemores. Plato de republ. dial. 5. char. 628.

Amatorem suum maga mutauit in feram Castorem, quia in aliam temerasset, quia bestia illa se ab inseque tibus præcisione genitalium liberat. L. Apulei metamor. libr. 1. chart. 3. terg.

Amatoriæ vires aliæ sunt mundanæ, aliæ superiores, & mundanis præsent ordinis, & ornatus intellectuum, & intelligibilium amorum, super eos sunt ipsi per se intelligibilis ac diuini amorum, ibi reuera pulchrorum, & has omnes vires continet, & regit absolutotius amoris causa, penes principium omnia supereminens, ad quam contendit pro cuiusque natura vniversus rerum omnium amor. Dionysius Areop. de diui. nom. char. 1070. & Hieroteus.

Amatoria passio influit animabus concupiscentibus pulchro se alicui commiscere, appetitumque huiusmodi partim esse penes tepatos, & factos ipsius pulchri domus.

sticos, partim in turpem desinere actionem. Plotinus En. 3. lib. 5. cap. 1. char. 291.

Amatoria cohors hanc inter Deos poprietatem habet, summatim eius quidem vnicam, & occultam, excogitamus primæ, & intelligibili pulchritudini copulatâ penes supremos Deos, mediû vero processum eius penes super mundanos Deos, intellectuâ conditione fulgentem: tertium vero progressum eius circa mundum multifariam distributum, multosque ordines, atque vires ex se producentem. atque eiusmodi munera partibus mundi diuersis distribuentem. post hæc vnicum ac primum amoris principium, atque post tripartitam substantiam inde perfectam, varia iam turba resurgit amoris, vnde chori Angelorum replentur amore, turbæ quin etiam dæmonum hoc plene Deo sectantur Deos ad intelligibilem pulchritudinē reuocatos. exercitus horum vna cum dæmonibus, & Angelis circa pulchritudinem debacchantur. omnia denique suscitantur, reuiuiscunt, reuiescunt, incallescunt, circa pulchritudinis ipsius influxum, & animæ hominum huiusmodi inspiratione tactæ, & naturaliter Deo cognatæ circa pulchrum mouentur assidue, neque in generationis prouinciam delabuntur ad beneficium animis imperfectioribus exhibendum, & ad prouidendum his, quæ salute indigere videntur: Dei ipsi, & deorum pedisequi in habitu proprio permanentes sequentibus benefaciunt, & ad se conuertunt, hominum vero animæ deorsum lapsæ generationem que tangentes beneficam Deorum prouidentiam prouiribus præferunt. Proclus in Alcibiadem primum chart. 1909.

Amatore incorporarum rerum non potest cohabitare cum prono ad ista sensibilia. Phil. iud. de migratione Abrahami char. 2512.

Amandi legitimus terminus est consuetudo, que tribus constat cogitatione, aspectu, & auditu Mar. Fic. in epist. libr. 1. char. 631.

Amatore verus solus ille appellandus est, qui intelligit in omnibus bonis, quæ passim sibi offerunt, & placent, nihil reuera sibi placere, quam diuinum ipsum bonum, ex quo, & per quod cuncta sunt bona: ideo in his omnibus ipsum amat, in ipso diligit omnia: ita ut neque ipsemet sibi sit dilectus, nisi in eo per quem hoc habet ut sit diligendus. Mar. Fic. in epist. 1. 3. ch. 778.

Amatore impetus nullo corporis aspectu vel tactu extinguitur; non enim corpus desiderat, sed splendor per corpora resurgens admiratur, affectat, & stupet, quapropter quid cupiant, aut querant amantes, ignorant. Mar. Fic. in Plat. conuiuio or. 2. c. 6. c. 1326.

Amatore contagio facile fit, & grauissima pestis euadit. Mar. Fic. in Plat. conuiuio or. 7. c. 5. c. 1358.

Amatore non amatus mortuus est, nec reuiuiscet vnquam, nisi indignatio suscitetur, at ubi amatus in amore respondet, in eo saltem uitam agit, amator in amato uiuit. Mar. Fic. in Plat. conuiuio or. 2. c. 8. c. 1327.

Amatore furor tribus alijs furoribus præstantior est, tum quia fit ex optimis, idest excitatur ipsa pulchritudine, sapientia, & bonitate, & impletur unitate nostra, tum quia nos cum Deo efficacius, firmiterque coniungit. Mar. Fic. in Plat. Phædro cap. 26. ch. 1380.

Amatore furor omnium potentissimus, & præstantissimus, potentissimus, quia omnes alij ipso necessario indigent, neque enim poesim, nec mysteria, nec vaticinia sine ingenti studio, flagranti pietate, & sedulo diuinitatis cultu, consequimur: at cultus, pietas, studium, quid aliud dicimus, quam amorem? præstantissimus est, quia ad hunc, tanquam ad finem omnes diriguntur. Mar. Fic. in Plat. conuiuio or. 7. capit. 5. c. 1361.

Amatore veri principium opus est, efficere hortando, & monendo, ut mulier peramata, quam se cariorem habet, omnia eius consilia, & cogitationes ad honestatem, & decus referat, nihil in ea sit turpe, nihil illiberale, nam nulla turpitudine maior reperietur quam libidini suæ inferiorem sexum prosternere, quem regere consilio oportebat. Mar. Ant. Natta de pulchro libr. 1. chart. 12.

Amandum est pulchrum, quod vere pulchrum est, & id singuli fatentur, sed in multis amor est opinati pulchri. M. Anto. Natta de pulchro lib. 2. char. 22. terg.

Ambrosia appellatur luminis diuini consecutio in mente. Mar. Fic. in Plat. Philebum char. 1206.

Amelitæ aquam nullo vnquam vase contineri posse qui aiunt, poetica metaphora est, significans inferiorem materiam, quæ flumen dicitur, fluitare per formas iugiter, atque fluctuare, item obliuionis vitium. Mar. Fic. in Plat. in repub. dial. 8. char. 1437.

Amarus sapor fit, cum ea quæ extergunt, & circa linguam quidquid est eluunt, si vltra mediocritatem id faciunt, & insuper quid assumant, & corripiant, adeo ut etiâ de natura ipsius aliquid eliquent, qualis est nitrorum facultas. Pla. in Timæum char. 750.

Ambiguitas quæ ἀμύβλια dicitur, id significat quod impedimento est ne progrediamur. Plat. in Cratylo c. 85.

Ambiguitatem eius quod querit amittit, qui aliquid inuenit. Plat. in Philebo char. 227.

Ambiguitas de rebus inter se amici, contendunt inimici. Plat. in Protag. char. 445.

Ambitiosi, si exercitus duces esse non possunt, tribunos militum fieri, & si non a maioribus, & præstantioribus coluntur, a minoribus saltem, & vilioribus honorari boni consulant, ut qui omnino honorem affectent. Plato de repub. dial. 5. ch. 628.

Ambitiosus vix est contumax, & a multis alienus, musarum tamen amans, & dicendi cupidus, non autem dicendi peritus, & seruis aliquibus molestus, non tamē ut seruos contemnat, ut is, qui multum eruditus sit: erga liberos est mansuetus. Principibus valde obediens sed principatus studiosus, & ambitiosus erit, & non a dicendi facultate, nec ab vilo huiusmodi ad principatum contendit, sed ab operibus ciuilibus, ac militaribus, & qui venationes, & gymnasiorum est studiosus. dum iuuenis est, pecuniam contemnet, quanto vero senior fit, tanto magis semper amplectetur, quia naturæ sit particeps pecuniæ amantis, non sincerus ad virtutem, quia inferior est optimo custode: non enim habet musicam temperatam, quæ sola ubi adest, seruatrix virtutis per vitam inhabitat in eo, qui illam habet. Plat. de repub. dial. 8. ch. 663.

Ambitio est habitus animæ honoris gratia omnes sumptus admittens, præter rationis normam. Speusippus in Platoni definitionibus char. 1964.

Ambitio in republica est res deterrima ciuitatem in primis partibus, inficit, & indignis plerisque honores, & magistratus potius, quam dignis tradit. Franc. Patricius de reg. lib. 6. cap. 5. char. 202. terg.

Ambitio, & honoris studium interdum mores mutat. Franc. Patricius de regno lib. 6. cap. 6. char. 208.

Ambitio est honorum, & gloriæ immodica appetitio. Franc. Patricius de regno lib. 4. cap. 20. char. 193.

Ambitio tollit virtutis præmium, & deteriores semper melioribus præfert. Franc. Patricius de regno lib. 4. capit. 20. chart. 195.

Amicitia species.

Amicitiæ tres sunt species, naturalis, ciuilis, & hospitalis. Franc. Patricius de regno lib. 8. cap. 9. c. 349.

Amicitiâ naturalem trifariam diuidant, primam pietatem, secundam indulgentiam, tertiam necessitudinem. Franc. Patricius de regno lib. 8. cap. 9. ch. 349.

Amicitia

Amicitia quid est.

Amicitiâ est amoris mutui. Plat. in Lyfide char. 404.

Amicitiâ est confessio in rebus honestis, & iustis, eiusdem vitæ electio, consensus in deliberando, atque agendo, concordia in communione vitæ cum beneuolentia, communio in dandis, & accipiendis beneficijs. Speusippus de Platoni definitionibus ch. 1967.

Amicitiâ proprie nil aliud est, quam beneuolentia publica, & hæc tunc existit, quando vterque bonum alteri, æque ut sibi, esse desiderat, quæ quidem æqualitas non aliter, quâ per similitudinem morû seruatur, nam simile simili amicû est. Alcimus cap. 32. ch. 1961.

Amicitiâ est stabilis duorum animorum vnio in amando Deo; & sic non duo, sed tres, duo homines & vnus Deus. Mar. Fic. in epist. l. 1. char. 634.

Amicitiâ cum ab amore vim, & nomen sumat, nil aliud est quam mutuus amor, stabili quadam, idest honesta consuetudine confirmatus, ideo qualis est amor, a quo ducitur amicitia, talis est & amicitia. Mar. Fic. in epistolis libro 2. chart. 716.

Amicitiâ omnes cõi quadam notione vnionem aliquam esse definiunt. Mar. Fic. in epistolis libr. 4. char. 777.

Amicitiâ veram Platonicus philosophi definierunt, stabilem vitæ duorum vnionem. Mar. Fic. in Alcioni & Speusippi opuscula in præfatione ch. 1945.

Amicitiâ vult Plato esse honestam perpetuæ voluntatis cõionem, huius finem esse vitam vniam, principium eius, cognationem, mediû autem Amorem, ut honestam, excludit improborum hominum contubernia, lasciuorumque congressus, ut perpetuæ, leues adolescentulorum beneuolentias, etiam si honestæ sint, nondum amicitias appellandas monet, ut voluntatis, significat non similitudinem opinionis cuiusdam, vel artis ad amicitiam perficiendam sufficere, ut communionem, beneuolentiæ vicissitudinem indicat. huius finis est, ut a duobus animis vnus voluntate fiat, ex vna voluntate, vita vna, & demum ex vna uita, numinis vnus, & eiusdem ideæ fruitio principium a quo cõis huius desiderium excitatur, cognatio est, cognatio conuenientiâ in idea, fidere, genio, & quandâ corporis, & animæ affectionem significat. Mar. Fic. in Plat. Lyfidem ch. 1272.

Amicitiâ Plato vult esse habitum quandam, ex amore diuturno contractum. Mar. Fic. in Plat. Lyfidem c. 1273.

Amicitiâ est inueteratus amor, in quo plus voluptatis, quâ desiderij restat. Mar. Fic. in Plat. Lyfidem, c. 1273.

Amicitiâ, cum duorum consensu ad animam uirtute colendam nititur, nil aliud esse uidetur, quam duorum animorum summa in Deo colendo concordia. Mar. Fic. in Alcioni & Speusippi præfatione ch. 1945.

Amicitiâ est uirtus reciproce beneuolentiæ. Franc. Patricius de regno l. 8. cap. 8. ch. 347.

Amicitiam quid parit.

Amicitiâ parit temporum æqualitas, ad æquales voluptates ducens, propter similitudinem, ideo autem, pares cum paribus facillime congregantur. Plat. in Phædro char. 313.

Amicitiæ cupiditas causa est, & quæ cupit, amicû est eius, quæ cupit illud, etiâ tunc cum cupit. Plat. in Lyfide, ch. 408.

Amicitiâ inter homines duo conciliant, virtutes, & cum alijs amicis beneuolentia. Ioan. Fran. Pic. Mir. in epistol. lib. 3. char. 1332.

Amicitiâ perfecta nascitur, quoties cognatio adest, idest conuenientia in idea, fidere, genio, & animæ, & corporis affectione, atque animorum pulchritudo concurrat. quod si corporis forma coniuncta est, citius amare incipiunt, & breui amicitia habitum assequuntur, at si corporis forma cum animi deformitate coniungitur, turpis congressus cupido exoritur; vnde pe-

tulantia, & deinde discordia oritur. Mar. Fic. in Plat. Lyfidem, chart. 1272.

Amicitiâ nunquam est, si cognatio adest, si adest cognatio, deest omnis pulchritudo, inter dum beneuolentius, quam amici, si autem cognationi pulchritudo corporis, non animi est adiuncta, pro amicitia desiderio, obsecrati congressus ardor exoritur: cum vnus animo pulcher, alter turpis. admonitionis, & increpationis studium cognatio illa parit, quod si pulcher vnus animus, alterius nec pulcher, nec turpis, docendi discendique voluntas inuicem ex cognatione prouenit. tandem ex increpatione illa; & hac doctrina, amicitia nascitur: at cognatio pulchritudinem vtrinque nacta, cito indissolubilem procreat amicitiam. Mar. Fic. in Plat. Lyfidem, char. 1272.

Amicitiâ ex tribus fontibus solet emanare, ex utilitate, ex iucunditate, atque ex honestate. Leo. Heb. de Am. dial. 1. char. 23.

Amicitia proprietates.

Amicitiâ, & amor, & cupiditas cognati est. Plat. in Lyfide chart. 408.

Amicitiâ quæ a contrarijs est, grauis est, & aspera, & societatem non sæpe in nobis habet, quæ vero ex similibus mansuetâ, & socialis est per vitam. Plat. de legibus dial. 8. chart. 892.

Amicitiâ forte partim ad hominem internam, & exteriorem, & partim ad internam hominem pertinent. Plotinus En. 1. l. 1. c. 1. ch. 96.

Amicitiâ fides inter solos bonos reperitur. L. Apul. de dog. Plat. l. 3. chat. 251. terg.

Amicitiâ non est vacua voluptate. Max. Tyrius sermo. 4. chart. 32.

Amicitiâ si est morum æqualitas, quomodo erit adulator amicus viro probo? Max. Tyrius sermo. 4. ch. 34.

Amicitiâ quanto vetustior, tanto robustior, cætera quanto magis senescunt, tãto debiliora sunt: quod fit, quia probata fides comprobatur amicitiam. Mar. Fic. in epist. lib. 1. chart. 636.

Amicitiâ tanta uis est, ut hac sola, vel sine legibus ullis humanum genus possit tranquille & beate viuere; & hac sublata nec leges, nec cætera hominum studia beatum efficere possint. Mar. Fic. in epist. l. 7. ch. 861.

Amicitiâ similitudinem sufficere ex Empedocli opinione falsum esse declaratur, cum artium multarum similitudo odium non amicitiam parit. Mar. Fic. in Plat. Lyfidem chart. 1273.

Amicitiâ nil sanctius apud pythagoricos fuit. Io. Fran. Mir. in epist. char. 368.

Amicitiâ, quæ uirtute nititur, nulla locorum intercapedine obliteratur. Franc. Patricius de regno lib. 8. capit. 8. chart. 348.

Amicitiâ propter uirtutem, & honestatem contracta, amicitia tum voluptatis, tum utilitatis gratia confectæ longe est præponenda. Leo Heb. de Am. dial. 1. ch. 23.

Amicitiâ honesta a sacris voluminibus quoque comendatur, mortalibusque precipitur. Leo Heb. de Am. dial. 1. c. 23.

Amicitiâ honesta ex vna duas personas, & ex duabus vnâ duntaxat personam efficere solet. Leo Heb. de Am. dial. 1. char. 24.

Amicitia, ut communiter dista.

Amicitiâ improprie dicitur, patris in filios naturalis amor, cognatorum beneuolentia, & ea quæ ciuilis, & rhetorica nuncupatur. Alcimus cap. 32. char. 1961.

Amicitiâ, uel inimicitiam quandam inter res naturales esse non abnuimus, nam id a suis formis, seu materialibus essentijs fluere potest, & ad qualitatem similitudinis & repugnantiam spectare potest. Ioan. Franc. Pic. Tom. 3. B 3 Mir.

Mir. de prænotione libr. 7. cap. 7. chart. 659.
 Amicitia civilis, vel socialis est voluntas erga aliquem, rerum bonarum illius causa, quem diligimus, cum pari quoque eius voluntate. Franc. Patricius de regno libr. 8. cap. 9. char. 349.
 Amicitia hospitalis est benevolentia, quæ cum peregrinis, & aduenis contrahitur. Fran. Patricius de regno libr. 8. c. 13. char. 157. ter.
 Amico mortuo, nulla alia viuenti amico superest calamitas. Plato in Eritone char. 24.
 Amicorum mala videre, & non dolere, sed gaudere non ne iniustum est? Plat. in Philebo c. 234.
 Amicorum omnia sunt communia. Plat. in Phædro. c. 331.
 Amicorum omnia communia. Plat. in Lyfide ch. 401.
 Amicus solus bonus est, nam malus nec malo, nec bono unquam amicus erit. Plat. in Lyfide c. 405.
 Amicum nec cōtrarium contrario, nec simile simili est. Plat. in Lyfide ch. 405.
 Amicus non amici alicuius gratia amicus est. Plat. in Lyfide char. 407.
 Amici qui esse volunt, natura quodammodo cognati esse debent aut secundum animam, aut secundum aliquam animæ speciem, aut mores, aut formam. Plat. in Lyfide char. 408.
 Amicis debemus bona, mali vero nihil. Plat. de repub. dial. 1. chart. 559.
 Amici ut diis, & nobis ipsis simus, iustitiæ cum sapientia coniunctæ studiosi erimus. Plat. de repub. dial. 10. chart. 703.
 Amicorum, & sociorum benevolentiam ad vitæ consuetudinem consequuntur, qui maiora, & præstantiora beneficia in se putant, quam illi, & sua rursus in amicos beneficia minora censet, quam ipsi sodales, & amici. Plat. de legibus dial. 5. ch. 839.
 Amicis cōstātibus, & sanis moribus p̄ditis nihil maius, ac potētius homini cōtingere p̄t. Plat. Epist. 6. c. 982.
 Amicum, & hospitem infelici rerum successu videntem destituere mali viri est. Plat. Dionisio epist. 3. ch. 979.
 Amicis, ac fidis viris carere est maius signum vitii quod esse p̄t. & abundare, virtutis signū. Plat. epist. 7. c. 988.
 Amicus quod sibi vere bonum videtur, illud commune vult esse amico, vt siue molestum, siue iucundum sit, eo ex æquo pariter cum amico perfruatur, adulator vero propriis cupiditatib. obsequens, ita se ad hominum congressus parat, vt ex his capiat proprium lucrum. Max. Tyrius ser. 3. c. 33.
 Amicus, si pro amico subeat infortunium, vix sentit, adulator maxime sentit infortunium, amicitia probatione firmatur, adulator frangitur, illa tempore validior fit, adulatio deperditur, illa vtilitate non eget, vt firmior sit, hæc sine vtilitate stare nequit. Max. Tyrius ser. 4. chart. 34.
 Amicorum officium est communi inter se consilio quærere verum, communi auxilio sequi bonum. Mar. Fic. in epist. lib. 3. ch. 344.
 Amicorū quatuor paria celebrat antiquitas Pylades, & Orestes, Damon, & Pythias, Achilles, & Patroclus. Fran. Patricius de repub. l. 4. c. 3. c. 116.
 Amicos experiri non paruum est malum. Fran. Patricius de reg. l. 7. c. 8. ch. 382.
 Amicos ita habendos esse, vt putemus aliquando fore inimicos. Fran. Patricius de reg. l. 7. c. 9. c. 414.
 Amicos graui aliqua calamitate oppressos tubleuare, de bitum potius, quam gratia esse videtur. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 206.
 Amicus Plato, amicus Socrates, amicior veritas ipsa. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 222.
 Amicus ipsemet alter existit. Leo Heb. de Amo. dial. 1. chart. 24.
 Amici duo qui sese mutuo amore prosequuntur, aut vnus tantummodo, aut quatuor debent existimari, cum v-

nusquisque in alio sit, & multiplicati duo quatuor efficiant. Leo Heb. de Amore dial. 3. ch. 229.
 Amittimus ea, quæ sunt, nam absurdum esset dicere nos amittere quæ nunquē fuerūt. Plat. in Philebo c. 226.
 Ammonius fuit præceptor Plotini, & Origenis, & omnes putabant intellectum diuinum sic se habere ad patrem Deum, id est ad ipsum bonum, vt lumen ad lucem; spiritum quoque id est mundi vitam sic ad intellectum, vt calor ad lumen, & sic inter hos tres essentialē quandam differentiam afferre videntur: in cæteris tamen tantam esse in eis vnitatem probant, vt nulla possit singularior excogitari. Hactenus philosophorum, ea præsertim ætate, ingenia processerunt, sed horum iudicium ad sanctorum patrum concilia referēdū est. Mar. Fic. in Plotini En. l. 1. c. 3. c. 1556.
 Ammonii discipulus fuit Plotinus annis vndecim. Porphirius in Plotini vita. ch. 1539.
 Ammonius Alexandrinus fuit magister Plotini, quem ipse in omnibus fuit persecutus. Mar. Fic. in Plotini En. 2. l. 9. c. 2. c. 1666.
 Amicus rapidius euehuntur, quando exundant, at quando exigua, & caua vnda est, labitur ex imbecillitate lente, quod non decedat aer, neque multum cohibeatur, & comprimatur. Plutarchus de quæstionibus platonis. char. 676.

Amor in vniuersali, quæ accidunt.

Amant singuli quæ bona putant, pulchra, & iusta, cōtraria odio habent. Plat. in dial. de Sancto. ch. 4.
 Amor omnes suo assatu ad virtutem concitat, vt ei, qui optimus natura sit, similis euadat. Plat. in Symp. c. 280.
 Amor omnis amici optimi fidem postulat. Mar. Fic. in epist. lib. 6. chart. 836.

Amor quid est.

Amor dicitur est *ἔρως* quia extrinsecus *ἔρως*, id est influit, & non proprius est hic fluxus habenti sed inductus per oculos, & antiquitus *ἔρως* appellabatur enim pro *ἔρω* utebantur, nunc autē contra *ἔρω* pro *ἔρω* commutatur. Plat. in Cratylo ch. 87.
 Amor magnus est Deus, & admirandus inter homines, & Deos, & multis nominibus, sed nō minus propter originem. nam inter antiquissimos Deos habetur. nā amoris parentes nec sunt, nec fuerunt, nec ab illis referuntur Poeta. sed Helioidus primo asserit fuisse chaos, deinde terram omnium semper tutam sedem, atque amorem. Plat. in Symposio ch. 283.
 Amor non est Deus; appetit enim bona ob bonorū indigentiam, Dei autem pulchri, & beati sunt, nec bonorum indigentes. Plat. in Symposio ch. 295.
 Amor est medium inter turpe, & pulchrum, inter mortale, & immortale, estque magnus dæmon: dæmonium enim omne medium est inter Deum, & hominem. Plat. in Symposio char. 295.
 Amor est circa pulchrum, philosophus est, nam nec sapiens est, nec rudis. nam natus est ex patre sapiente, & opulento, & ex matre non sapiente, & egena. Plat. in Symposio chart. 296.
 Amor est studium, & diligentia eorum, qui ipsum persequuntur in pulchro, & secundum corpus, & secundum animam. Plat. in Symposio char. 297.
 Amor non est pulcher, sed partus in pulchro. Plat. in Symposio chart. 295.
 Amor solus est præstantior auxiliarius, ad nos perducendos ad immortalitatis possessionem. Plat. in Symposio chart. 300.
 Amor est cupiditas quædam, & qui amant, & qui non amant, pulchrorum cupiditate tenentur. Plat. in Phædro chart. 312.

Amor infania quædam est. Plat. in Phædro ch. 325.
 Amor corporeus non verus est amor, sed imago quædā, vel potius a vero amore ruina. Dionysius Areop. de diui. nom. chart. 1067.
 Amor est virtus vnica cōnectens, & mirifice commiscens in ipso quod pulchro, bonoque, propter pulchrorum, bonorūque primo consistens, deinde ex pulchro bonoque propter pulchrum, & bonum foras emicans, vbi qui sunt eiusdem ordinis, alterna continet communionem, priora vero ad inferiorum prouidentiam mouet, inferiora denique conuersione quædam superioribus alligat. Dionysius Areop. de diui. nom. chart. 1068.
 Amorem siue diuinum, siue angelicum, siue intellectuale, siue animale, siue naturalem dixerimus, vitam quandam intelligimus vnificam, & commiscentem, superiora mouentem ad inferiorum prouidentiam, & quæ sunt eiusdem ordinis ad communionem mutuat adhortantem, inferiora tandem reuocantem, vt ad sublimia conuertantur. Dionysius Areop. ex Hierotheo de diui. nom. char. 1070.
 Amoris si quis ponit principium antiquam ipsius pulchri insitam animabus appetitionem, notionem, cognitionem, & quandam irrationalem perceptionem, minime aberrabit, turpe enim naturæ, & Deo cōtrarium est. natura enim pulchrum spectans agit, spectat autem determinatum, quod in boni ordine collocatur, interminatum vero turpe est, ordinisque cōtrarij, sed origo naturæ inde depēdet a bono, & pulchro. Plot. in 5. lib. En. 35. cap. 1. char. 291.
 Amor animæ sublimioris est Deus, qui animam semper cum illo coniungit, amor autem animæ iam permixtæ dicitur est dæmo. Plot. En. 3. l. 5. cap. 4. ch. 295.
 Amor animæ puræ Deus est. Plot. En. 3. l. 5. cap. 6. c. 296.
 Amor est, vt asilus indignus suapte natura. Plot. En. 3. lib. 5. cap. 7. char. 297.
 Amorem magnum esse dæmonem in Symposio traditur: quia cum amor omnium primus sit causa cōuersionis omnibus rebus ad diuinam pulchritudinem, & mox inde sequentia replens, & sit medium inter appetibile, & appetens, & causa conuersionis sequentium in priora, vniuersa amatoriam cohort in vestibulo causæ pulchritudinis constituta ad illam omnia conuocat, & medium processum facit inter amabile, atque illa, quæ reuocantur amore. Proclus de Alcibiade primum char. 1909.
 Amoris ignem eloquia sacra appellare copulatorem solent, ab intelligibili intellectu procedens, sequentia cuncta inuicem, illique deuincit. conciliat autem intelligibili pulchritudine Deos omnes, dijs dæmones, dæmonibus, & dijs nos cōiungit. primo in dijs essentiam, secundo in dæmonibus per essentiam, tertio in animabus per illustrationis effectum. Proclus in Alcibiadem primum char. 1911.
 Amor a corporea pulchritudine pendens mutabilis est, quoniam & illa mutabilis est. Proclus in Alcibiade primo char. 1916.
 Amor est appetitus alijs alicuius robustus, & vehemens, & qui amat appetit aliquid, quo indiget. Proclus in Alcibiade prim. char. 1927.
 Amor est animarum coniunctarum per mutuam benevolentiam. Philo. iud. de eo qui rerum heres. c. 314.
 Amor nil aliud est, quam pulchritudinis desiderium. Mar. Fic. in epist. lib. 1. char. 631.
 Amor id mirabile habet non redamari: quid impium? propter se amare, quod est alterius gratia diligendū, & contra, quod sui ipsius gratia est amandū, ob aliud diligere quid turpissimum? odisse quem amaueras. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 743.
 Amor omnium perturbationum principium est: & voluptati semper dolor succedit. Mar. Fic. in epist. l. 10. c. 913.

Amor est appetitus non quiuis, sed ardens concitatus, anhelans. est igitur ardentissimus quidam motus. & vt ardo in aere non lucem soli insitam proxime sequitur, sed splendorem illinc in aere infusum. sic amor erga bonum ardens, non ab ipso videtur accendi aliter, quam per intelligibile lumen intellectuui, rationique insertum, siue mox rutilet ex alto mentibus segregatis, siue per sensibile lumen gradatim ascendatur ad ipsum. Mar. Fic. in Dionysium Areop. de diui. nom. char. 1065.
 Amor est actionum omnium principium. Mar. Fic. in Diony. Areop. de diu. nom. char. 1068.
 Amor circulus quidam est, a bono manans, per pulchrū progrediens, in pulchri imagines currens, & per illas ad pulchrum cōuersus, & in bonum denique per pulchrum reuolutus. Mar. Fic. in Plat. Philebo. lib. prim. cap. 30. chart. 1239.
 Amor pulchri desiderium est, & amicitia ab amore, & ducatur, & dicatur necesse est, vt q amici futuri sunt, pulchri sint, id est vt animi sint pulchri. Homo enim animus est, & corpus hominis instrumentum, & qui pulchrum corpus amat, non hominem, sed ea, q sunt hominis amat. Mar. Fic. in Plat. Lyfidem c. 1272.
 Amor est exorients amicitia, Amicitia est inueneratus amor, in quo plus voluptatis, quam desiderij restat, ex quo sequitur, vt qui cupierat, iam delectetur, itaque amicitie habitus non necessario desiderio præsentia ardorem, sed delectationem exigit. Mar. Fic. in Plat. Lyfidem char. 1273.
 Amor est pulchritudinis desiderium. Mar. Fic. in Plat. conuiu. or. 1. cap. 4. char. 1322.
 Amor circulus est bonus, a bono, in bonum perpetuo reuolutus. Hymnus est Hierothei, & Dionysij Areopagite. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 2. cap. 2. char. 1324.
 Amor res amata est, quia moritur quisquis amat: sui. n. oblita eius cogitatio, in amato versatur. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 2. cap. 8. char. 1327.
 Amor nil aliud est quam fruendæ pulchritudinis desiderium, hæc autem solis oculis comprehenditur, solo aspectu amator corporis est cōtentus, tangendi vero cupido non amoris est, sed petulantia species, & seruilis nominis perturbatio, lucem enim illam, & animi pulchritudinem sola mente comprehendimus. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 2. cap. 9. char. 1328.
 Amor in omnibus ad omnia est auctor, seruatorque, & artium vniuersarum dominus, & magister, hunc Orpheus vocauit solerte bigenium, omnium clauis habentem, & merito dici potest nodus perpetuus, & copula mundi, partiumque, & eius immobile sustentaculum, ac firmum totius machinæ fundamentum. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 3. cap. 3. char. 1330.
 Amorem esse antiqui medici dixerunt, de abusu loquentes, passionem morbo melancholico proximam, eamque Rasis medicus coitu, ieiunio, ebrietate, deambulatione curari dixit. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 6. cap. nono, chart. 1346.
 Amor verus nil aliud est, quam nixus quidam ad diuinā pulchritudinem euolandi ab aspectu corporalis pulchritudinis excitatus, adulterinus vero, ab aspectu in actum præcipitatio. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 7. cap. 15. chart. 1362.
 Amorem alatum esse, quia vel solus, vel maxime omnium nos eleuet ad sublimia. Mar. Fic. in Plat. Phædro cap. 29. chart. 1381.
 Amor est quædam voluntatis propensio erga pulchritudinem, qua fruimur, vel frui exoptamus. M. Ant. Nat. de pulchro lib. 1. pag. 85.
 Amor vel eorum quæ sunt bona, vel eorum quæ a nobis bona iudicantur existit. Leo Heb. de Amore dial. prim. chart. 3.
 Amor imaginarius cum desiderio in vnam concurrat, verus

verus autem minime. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 7.
 Amor est voluntarius quidam affectus maxima quadam
 copulatione fruendi ea, quæ bona iudicantur. Leo
 Heb. de Amo. dial. 1. char. 9.
 Amor perfectus, amantis in amatum conuersio, deside-
 rio quodam adiuncto, vt amatum quoque in ipsum
 amantem conuertatur, esse definitur. Leo Heb. de
 Amo. dial. 1. char. 43.
 Amor in humano genere virorum in mulieres intensior,
 stabilior, magis proprius, occultiorque, quam in cete-
 rorum animantium speciebus marium in feminas stu-
 dium esse videtur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. c. 57.
 Amor in humano genere cum rationali, seu voluntario
 amore, sensibilis quoque, & naturalis simul coniun-
 gitur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. char. 61.
 Amorem existere, vt res quædam, apud omnes manife-
 sta supponi debet. Leo Heb. de Amore dial. 3. c. 112.
 Amor communissima ratione sumptus desiderium ali-
 cuius rei existere definitur. Leo Heb. de Amore dial.
 tertio, chart. 213.
 Amor est Platonis sententia sempiternæ honorum pos-
 sessionis appetitio existere definitur. Leo Heb. de
 Amore dial. 3. chart. 219.
 Amor est Platonis sententia, huius actum quidem, sed po-
 testate tantummodo pulcher existit. Leo Heb. de
 Amore dial. 3. char. 222.
 Amor proprie sumptus, pulchri desiderium, communi-
 ter vero consideratus, boni appetitus existere defini-
 tur. Leo Heb. de amor. dial. 3. char. 237.
 Amor ex sententia Platonis partus ad pulchrum existe-
 re definitur. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 237.
 Amor primus sempiternus existit. Leo Heb. de amore
 dial. 3. char. 263.
 Amor primus Dei in se ipsum existit. Leo Heb. de amo.
 dial. 3. chart. 263.
 Amor est causa propria, atque potissima, cur mundus
 in lucem editus fuerit. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 268.
 Amor, ac appetitus corporum inanimatorum, nec in-
 telligibilis, nec sensibilis, sed naturalis tantummodo
 existit. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 274.
 Amor omnis tam sensibilis, quam intelligibilis, pulchri-
 factus parturiendi vehemens quoddam desiderium,
 existere definitur. Leo Heb. de amore dial. 3. ch. 333.
 Amor intellectualis nil aliud est, nisi intellectus ipsius a
 prima, sciuntaque & imperfecta, ad postremam cop-
 pulantem, & perfectissimam pulcherrimi intelligibi-
 lis intelligentiam progressio quadam. Leo Heb. de
 amore dial. 3. char. 395.
 Amor Dei optimi maximi in mundum a sese iam pro-
 creatum existit qualis perfectissimi artificis erga opus
 eo minus perfectum, vel superioris in inferius, vel pa-
 tris in filium, vel causæ in singularem eius effectum.
 Leo Heb. de amor. dial. 3. char. 395.
 Amor sensibilis, animæ sentientis affectio quædam exi-
 sit. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 409.
 Amor intellectualis affectio nequaquam est appellan-
 dus. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 409.
 Amor diuinus est Dei ipsius pulcherrimæ sapientiæ in
 eius formosissimam imaginem, id est in rerum ab eo
 procreatarum vniuersitatem quasi exitus quidam, vna
 cum ardentissimo studio coniunctus, vt mundus ad
 summam ipsius Dei pulchritudinem reuertatur, &
 cum ea tandem copuletur. Leo Heb. de amore dial.
 tert. chart. 410.
 Amor intelligentium essentiarum est actus quidam in-
 tellectualis, ab omni prorsus naturali affectione se-
 iunctus. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 410.

Amoris species.

Amoris species tres sunt qui corpus, & pulchritudi-
 nem amat, quasi pomorum fructibus expleri cu-

piens, sibi ipsi illa expetit, nullum honorem moribus
 animi eius, qui ab ipso amatur, tribuens, alio qui ob-
 ter corporis cupiditate tenetur, videt autem magis,
 quam amat anima animam, prout decet appetens, is
 contumeliam arbitratur corporis societatem, tem-
 perantiam autem, & fortitudinem, & magnificentiam,
 & prudentiam venerans, simulque colens, castus sem-
 per esse cum casto amato sibi volet, at qui ex ambo-
 bus mixtus est, tertius amor: primum, & tertium amo-
 rem cohibere debemus, at eum, qui virtutem amat,
 & iuuenem quam optimum fieri cupit in ciuitate no-
 stra esse velle. Plat. de legibus dial. 8. char. 892.

Amoris sæui flamma parua quidem primo vapore de-
 lectat, sed fomento consuetudinis, exæstuat immo-
 dicis ardoribus, & totos comburit homines. L. Apul.
 metamo. lib. 8. char. 73. terg.

Amores quinque in nobis reperiuntur, duo extremi,
 medij tres, non dæmones solum, sed affectus. primus
 ad diuinam pulchritudinem peruidendam est, cuius
 causa philosophiæ studia, iustitiæ, pietatisque officia
 sequimur. secundas ad generationem stimulus. & hi
 sunt dæmones quorum alter ad superna erigit, alter
 ad inferna deprimit, bonus ille, malus hic, qui & si sit
 bonus malus, tñ dicitur, ob malum usum. tres medij af-
 fectus: sed, si ad contemplatiuum prompti sumus, statim
 ex formæ corporalis aspectu ad diuinam contem-
 plationem erigimur, si ad voluptuosam, statim concu-
 piscimus, si ad actiuam, & moralem, in sola illa vidē-
 di atque conuersandi oblectatione perseveramus. pri-
 mus diuinas, secundus ferinus, tertius humanus di-
 citur. Mar. Fic. in Plat. conuiu. or. 6. cap. 8. c. 1345.

Amor alter simplex est, alter mutuus, simplex reddit
 quemcunque comprehenderit, prudentem ad pro-
 uidentiam, acutum ad differendum, facundum ad
 eloquendum, ad res gerendas magnanimum, ad iocos
 facetum, ad ludos promptum, ad seria quæque fortissi-
 mum. Mutuus, periculis pulsus securitatem, submota
 dissensione, concordiam, vitata miseria præstat fæli-
 citatem, nam vbi mutua charitas, ibi nullæ insidiæ, ibi
 commnia omnia, ibi lites, & furta, homicidia celsant,
 & prælia. Mar. Fic. in Plat. conuiu. or. quinta, cap. 9.
 chart. 1339.

Amoris proprietates.

Amorem a nullo homine in hunc usque diem pro di-
 gnitate, laudatum esse, sed tantum deum neglectum
 esse quomodo non est res indigna? Plat. in Sympo-
 sio chart. 283.

Amor solus hominibus recte viuere volentibus per om-
 nem vitam inducit, quod illis propositum est, quod
 neque cognatio, nec honores, nec diuitiæ, nec aliud
 quicquam facere potest, in rebus turpibus vercun-
 dia, in honestis ambitiosum studium, nec absque hoc
 aut ciuitas, aut priuatus aliquis magna, & honesta
 opera efficere potest. Plat. in Sympo. char. 283.

Amoris virtutem dii maxime honorant, magis tamen
 admirantur, & stupent, maioraque premia conferunt
 cum amatus amatorem diligit, quam vbi amator ama-
 tum, diuini enim est amator, quæ amatus, est enim
 numinis afflatu percitus. Plat. in Simpo. c. 284.

Amor medicinam, exercitatoriam corporum artem, agri-
 culturam, musicam gubernat, astronomiam, præterea
 & vaticinium. Plat. in Symp. char. 287.

Amoris vim si homines percepissent, aras, & sacrificia
 maxima illi fecissent, est enim omnium deorum hu-
 manissimus, vt qui adiutor hominum sit, & eorum
 malorum, medicus, quæ si curata essent, maxima hu-
 mano generi felicitas contingeret. Plat. in Symposio
 chart. 289.

Amor ex duobus vnus fieri cupit. Plat. in Syposio c. 292.

Amor

Amor iustus est, quia volens, a volente quod sit, optat.
 Plat. in Symposio char. 292.

Amor temperans est; temperantia enim est superare vo-
 luptates, & cupiditates: nulla autem voluptas poten-
 tior est amore. Plat. in Simpo. char. 292.

Amor venustatem in se habet, nam impudētia, & amor
 perpetuum inter se bellum gerunt. Plat. in Simpo. c. 292.

Amoris coloris pulchritudinem conuersatio inter flo-
 res significat, nam in non florente, & eo quod deflo-
 ruit corpore, & anima, & quacunq; alia re amor non
 insidet, vbi vero floridus, & odoratus fuerit locus, hic
 sedet, & manet. Plat. in Symp. char. 292.

Amor tenerimus est, & mollissimus, & si incidit in ho-
 minem duris moribus præditum, discedit, si in mollē
 inhabitat. Plat. in Symp. char. 292.

Amor natura odio habet senes, cum iuuenibus versa-
 tur, & ipsis adest. Plat. in Simpo. char. 292.

Amor nec iniuriam facit, nec iniuriam patitur, nec a
 Deo, nec in Deum, nec ab homine, nec in hominem,
 nec ipse per vim patitur, si quid patitur, vis enim amo-
 rem non coniungit, neque ipse vim facit, quisque vi-
 tro amori omnia subministrat. Plat. in Sympo. c. 292.

Amor fortis est, ipsi enim nec Mars resistit; non enim ha-
 bet amorem Mars, sed amor Martem, vt Veneris fa-
 bula narrat, porro præstantior est qui habet, eo qui
 habetur. Plat. in Sympo. char. 292.

Amor quæ cōtigerit poeta fit, etiā si prius a musis alie-
 nus fuerit, & oēs artes inuenit. Plat. in Sym. ch. 292.

Amor alienationem a nobis euacuat, familiaritate nos
 replet, in sacrificijs præsidens, dux mansuetudinem
 suppeditans, feritatem exterminans, benevolentia
 largitor, malevolentia expulso, propitius bonis sa-
 pientibus spectabilis, dijs admirabilis, in opibus expen-
 tendis, opulentis comparandis, deliciarum, illecebra-
 rum, voluptatis, gratiarum, iucunditatis, ac desiderij
 pater, studijque bonorum in labore, in timore, in de-
 siderio, in sermone gubernator, omnium deorum, &
 hominum ornamentum, dux pulcherrimus, & opti-
 mus; quem omnes homines sequi oportet, pulchre
 accinentes, & pulchra cantilena participant, quam
 canit ille omnium deorum, & hominum mentes de-
 mulcens. Plat. in Sympo. chart. 293.

Amoris pulchritudinem qui a puero, & deinde conse-
 quenter recte speculatur. is ad finem iam amoris pro-
 gressus, pulchritudinem quandam admirandæ natu-
 ræ de repente conspicit, quæ semper est, & neque fit
 neque perit, neque augetur, neque decrescit, & tota
 pulchra est, non hac parte pulchra, illa turpis, nec mo-
 do pulchra, modo secus, nec ad hoc pulchra, ad illud
 turpis, nec hic pulchra, illic turpis, nec quibusdam
 pulchra, quibusdam turpis. & hoc est, si recte pulchri
 amore velut gradibus vtens, ab vno in alium, ad om-
 nia pulchra corpora, & a pulchris corporibus ad pul-
 chras institutiones, & a pulchris institutionibus ad
 disciplinas, & a disciplinis in illam desinat disciplinā,
 quæ de nulla alia re est, quam de ipsa pulchritudine,
 & cognoscit tandem ipsum quod est pulchrum: in illa
 vita nil aliud curæ est nec aurum, nec argentum, nec
 cibum capere, nec habere, sed solum spectare, & adeste.
 Plat. in Symposio chart. 299.

Amor nos amare impellit. id. n. quod cognatum natura
 est, necessarium visum est nobis. Plat. in Lyfide c. 408.

Amor iam Tyrannus dictus est. nam quasi perfectus
 signum cupiditates distribuit, & alatus, & magnus
 quidam fucus esse videtur. Plat. de repub. dial. 9. c. 675.

Amor omnia audet. Plat. in Timæum chart. 712.

Amor amicitia, & cupiditas cognata sunt. Plato. in Ly-
 fide chart. 108.

Amor diuinus excessum efficit, dum amantes sui iuris
 esse non sinit, sed amatorum iubet esse: nam superio-
 ra inferiorum prouidentia sese dedunt, æqualia con-

seruationi mutua se mancipant, inferiora diuine cui-
 dam ad suprema conuersioni se ipsa deuouent. Dio-
 ny. Areop. de diu. no. char. 1068.

Amor pulchri puro qui afficitur, sola pulchritudine est
 contentus, siue recordetur, siue non: ac qui admixtam
 insuper habet aliam quoque concupiscentiam immor-
 talitatis in re ipsa mortali pro viribus comparandæ,
 hic in generatione perpetua, perseverantiaque sempiterna,
 pulchrum quæritat, ac di secundum naturā
 progreditur, ferit & generat in pulchro, ferens quidē
 in sempiternum, in pulchro autem propter quandam
 ipsius pulchri cognationem. Plo. En. 3. l. 5. c. 1. c. 292.

Amor in vnum rapiens ardentior est, & quæ amant sæ-
 pe amata corrumpunt proprii boni auiditate, si cor-
 ruptioni obnoxia sunt. Plot. En. 3. li. 2. cap. 17. c. 268.

Amor nihil tam odit, quam necessitatem, & metum. Max.
 Tyrius. ser. 10. chart. 78.

Amor si est vitium, sub affectione ac ratione vacua po-
 nendus, si in ordine pulchrorum, vel rationis ordinē
 sequitur, ab affectione penitus sciuntæ, vel affectio-
 ni obediatur cum ratione coniunctæ. quod si amor est
 amicitia motus ad affectionem transferre oportet:
 cui oportet reetricem rationem imponere, vt in vir-
 tutem euadat. Max. Tyrius ser. 10. char. 80.

Amor conseruationi corporis plurimum confert, & succes-
 sionū est auctor. Chalcidius in Plato. Timeum ch. 45.

Amoris munus in peruersum incidens susceptaculum,
 vitam efficit intemperatam, & tyrannicam, vt apud
 Plotinum, defluxus mentis facit astutiam, & sapien-
 tiæ portio lapsa creat sophisticam. Proclus in Alcibia-
 de primo chart. 1999.

Amorem Deotima magnū dæmonem appellauit, quia
 medium implet: vbiq; inter illa, quæ appetunt, &
 quæ appetuntur, quod amandum primum vindicat
 gradum, amans gradum tertium ab amato, amor in-
 ter vtrumque medium colligan, & congregans inui-
 cē appetens, & appetendū, & implēs meliore deterius
 Proclus in Alcibiadē primū, & aia, & dem. ch. 1991.

Amor, & gratia quo vehementior est, infirmior est, cre-
 brius enim causis ingens amor, quam mediocris
 offenditur: cætera quanto maiora tanto sumiora cē-
 sentur. Mar. Fic. in epist. lib. 5. char. 795.

Amorem cæcum Poetæ fingunt, quia amator vel de se
 ipso, vel de re amata vbi iudicat, sæpe fallitur. Mar.
 Fic. in epist. libr. 5. chart. 77.

Amore voluntatē reddit necessariā, & voluntariā vice
 versa necessitatem reddit. Mar. Fic. in epi. lib. 5. c. 803.

Amor amantem in amatum transferre solet. Mar. Fic.
 in epist. libr. 5. chart. 483.

Amoris incendiū nullo prorsus corporis formosi sensu,
 vel vsu sedatur. Mar. Fic. in epist. libr. 10. char. 917.

Amor nil aliud desiderat, quam voluptatem. Mar. Fic.
 in epist. libr. 10. chart. 921.

Amor magus, & natura maga dicitur propter recipro-
 cos attractus, & illecebras, quæ secundum naturam
 procedunt. Mar. Fic. in Plat. Sophista char. 1284.

Amor vniuiscuiusque se extendit ad illud, cuius pulchri-
 tudinem admiratur. Mar. Fic. in Plato. conuiu. or.
 prim. cap. 2. chart. 1321.

Amoris conditio est, vt ad pulchritudinem rapiat, &
 deformem formoso coniungat. Mar. Fic. in Plat. con-
 uiu. ora. cap. 3. chart. 1322.

Amor vnus breui tempore perfecit, quod leges innu-
 merabiles, & artes vix longo tempore assequuntur,
 nā a turpibus pudore absterret, ad honesta excellēdi
 studiū puocat. Mar. Fic. in Pla. conuiu. or. 1. c. 4. c. 1322.

Amore in mutuo vna mors est, reuiuiscētia duplex, mo-
 ritur enim qui amat in seipso simul, cum se negligit
 reuiuiscit in amato, statim vero amatus eum arden-
 ti cogitatione complectitur, reuiuiscit iterum: cum
 in amato se denique recognoscit, & amatum se esse
 non

non dubitat. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 2. c. 8. c. 1327. Amor omnia facit, omnia seruat, simile ad simile trahit. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 3. cap. 2. char. 1329. Amor quidam est cupiditatis, & perfectionis propriae propagandæ, & absoluta perfectio, in summa Dei est potentia. Marfil. Fic. in Plato conuiuium ora. tertia, capit. 2. chart. 1329. Amoris beneficia tria sunt, quod nos olim diuinos in integrum restituit, & in cælum reducit, quod suis quæque collocat sedibus, facitque omnes in illa distributione quietos: quod omni expulso fastidio, sicut quodam ardore oblectamentum quasi nouum nobis iugiter accendit in animo reddique illum blanda, & dulci fritione beatum. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 4. c. 6. c. 1334. Amoris beneficio factum est, ut in diuersis felicitatis gradibus quisque portione sua sit cõtentus absque aliorum inuidia, & sine scicetate ipsi dapibus vescatur in æternum, nam ut oblectentur conuiuiæ, non sufficiunt dapes, & vina, sed sine opus est, & siti, & quãdiu audivitas permittit, tandiu oblectantur, at hæc perpetuo inest: perpetuo ergo Dei beneficio accenditur in animo, & sic Deo tanquam nouo spectaculo beati semper gaudet. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 4. c. 6. c. 1334. Amor omnia vincit, & nulli subicitur, liber enim est, ac sua sponte in libera oritur voluntate, & seipso tanquam sui ipsius præmio, contentus est, optimus est quia optimos facit amantes. Marfil. Fic. in Plato conuiuium or. 5. cap. 8. chart. 1339. Amor iuuenis dicitur, quia iuuenes ut plurimum amore irretuntur, & eius insidijs irretiti ætatem appetunt iuuenile, mollis ante feroces exciterunt, mansueti redduntur, & flexibiles, quia, & insinuat cara, & similiter affluit, concinnus, & compositus, quia formosa, & ordinata desiderat, & contraria fugit, nitidus quoniam in florida, & nitante ætate hominis aspirat ingenio, & florida concupiscit. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium or. 5. cap. 7. chart. 1339. Amor necessitatem præcedit, si in Deo consideramus, si in rebus creatis necessitatis tyrannis amorem præcedit. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 5. cap. 11. char. 1340. Amor, & bonus, & beatus est, nam hominis figura sæpe propter bonitatem inferiorem feliciter a Deo cõcessam aspectu pulcherrimo splendoris sui radium per oculos intuentium transfundit in animam. utique scintilla tanquam hamo quodam tractus animus properat ad trahentem, hunc tractum, qui & amor est, quoniam a pulchro bono felici depedens in idem reflectitur, pulchrum bonum, beatum dicimus. quoniam vero in animo est per radij illius pulchri præsentiam iam accenso, affectum medium inter pulchrum, & non pulchrum cogimur nominare, nam animus amatis partim habet rem ipsam pulchram, partim nõ habet. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 6. cap. 2. char. 1342. Amor partim diues, partim egenus, quia neque quod perfecte possidemus, neque quo caremus omnino ardere solemus, querit. n. quisque id quo caret, & re omnino cogitant nemo querit. Marfil. Fic. in Plato conuiuium or. 6. cap. 7. chart. 1344. Amoris intimum incendiū sic externa sequuntur inditia, ut in sole, & igne calorem lux radij comitatur. Mar. Fic. in Plot. conui. or. 6. cap. 9. char. 1347. Amor priuatus est proprijs laribus, naturali sede, optat quietem, sine stragamentis, & tegmine villo: ubi enim quiescat, & quo tegatur non habet, cum enim res quæque suam originem repetat amoris igniculus a formosicorporis obiectu in appetitu amanti accensus, in corpus idem reuolare conatur. quo impetu, & appetitum, & apperentem secum euehit euolando. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 6. cap. 9. char. 1347. Amor, qui in cæteris negotijs incuriosum, & inertem

facit amantem, in rebus amatoris astutum reddit, & callidum, qui miris modis amati gratiam aucupetur, seu dolis implicet, seu capret obsequiis, siue eloquio mulceat, siue cantu dedinat. idem furor qui obsequio blandum fecerat, arma ministrat, indignantibus aduersus amatum, ferocitatem, pro eo pugnantibus, securitatem, roburque inuictum. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 6. cap. 10. char. 1347. Amor nudis pedibus depingitur, quia amator adeo in rebus amatoris occupatus est, ut in cæteris vite officijs tam priuatis, quã publicis non cautus, ut decet, incedat, sed temerarius feratur. Marfil. Fic. in Plat. conui. or. 6. cap. 9. char. 1347. Amorem magis appellat, quia magicæ vis tota in amore consistit, magicæ enim opus est attractio rei vnius ab alia ex quadam cognatione naturæ, & mundi partes, ut vnius animalis membra, naturæ communi copulantur, & sic ut in corpore membra a membris trahunt, sic in mundo ex amore fit communis attractio, quæ vere magica est. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium or. 6. cap. 10. chart. 1348. Amorem ideo sequi Venere exponit Hermias, quia Venus est pulchritudo, & pulchritudinem sequitur amor. Mar. Fic. in Phedro cap. 41. char. 1384. Amorem omnium tam superiorum, quam inferiorum claus habere, ait Orpheus: iudicesque amantiarum in aere, & æthere collocat Angelos prouidentia diuini ministros, quia anima labitur in elementa corporis elementalis amore, ac vicissim surgit in cœlestia amore hoc restineto, & cœlesti accenso. Marfil. Fic. in republ. dialo. 10. chart. 1431. Amor in amatum conuertit amantem. Marfil. Fic. in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 9. char. 1630. Amore nulla in nostris animis impetuosior affectio regnat: ideo quod amantes inter diu cogitant, noctu somniant. Ioann. Franc. Pic. Mir. de prænotione libr. 9. capit. secund. chart. 687. Amor in causa est multorum malorum, de quibus multa exempla affert. Franc. Patricius de regno libr. 4. capit. 11. chart. 172. Amor nisi arctius versaret pectora nostra, quod præclarum vnquam extitisset facinus? M. Ant. Nat. de pulchro libr. 5. chart. 114. Amor noister in Deum vehementi desiderio cognitionem eam Dei, quæ nobis deficit cõparandi nõquã defuitus reperitur. Leo Heb. de amo. dial. 1. chart. 27. Amoris perfecti finis haud quidem in corporum extrinseca, imperfectaque copulatione consistit, mutui tamen amantium complexus perfectum, atque internũ ipsorum amorem arctius colligant, atque constringunt. Leo Heb. de amo. dial. 1. char. 43. Amoris causa amantes viuendo moriuntur, & moriendo viuunt. Leo Heb. de amo. dial. 1. char. 48. Amoris, & sagittæ vulnera inter sese quamsimillima existunt. Leo Heb. de amo. dial. 1. char. 46. Amoris maxime vires, admirandique effectus sunt. Leo Heb. de amo. dial. 1. char. 47. Amor solus voluntatem ipsam alligat, atque deuincit. Leo Heb. de amo. dial. 1. char. 49. Amore vero atque perfecto, amans ratione ordinaria sprete atque contempta, extraordinariam rationem tantummodo sibi sequendam proponit. Leo Heb. de amo. dial. 1. char. 50. Amoris cõmunitas in nobis longe manifestior, quam eiusdem origo. Leo Heb. de amo. dialo. 2. chart. 56. Amoris vires non tantum ad animata, verum ad inanimata quoque extenduntur. Leo Heb. de amo. dial. 2. c. 56. Amore propter insigne aliquod acceptum beneficium maiorem laudem irrationalia, quam rationalia amantia reportant. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 58. Amoris humani generis duæ rationes propriæ, nec cum vlla

vlla brutorum specie communicatæ, quarum vna ex conuenientia naturæ, atque temperamenti, altera ex moralibus, atque intellectualibus virtutibus originem suam deducit. Leo Heb. de amo. dial. 2. char. 59. Amor triplex existit naturalis, sensibilis, & rationalis, seu voluntarius. Leo Heb. de amo. dial. 2. char. 60. Amor ex amante, & amato, quasi ex duobus principijs, duabusque causis superioribus deduci videtur. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 236. Amor diuino numini attributus, nec ullam animi perturbationem, nec naturalem aliquam propensionem, nec vllum prorsus defectum in Deum ipsum inducit. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 242. Amor noster in Deum, ipsum quoque ad nos redamandos quasi prouocare, deducereque uidetur. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 421. Amor duplex existit, sensibilis scilicet, ac spiritualis. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 353. Amor iucundorum, & item vtilium ad laudabilem mediocritatem redactus, a materia quidem utilitatem, siue iudunditatem, a forma vero honestatem accepisse videtur. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 392. Amor pulchram voluptatem, appetitus vero voluptatem non pulchram tanquam proprium, & accomodatum finem sibi proposuisse videtur. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 384. Amor Dei in mundum nondum procreatum & amor eiusdem in mundum iam procreatum quam plurimum differre videtur. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 412. Amor, ac appetitus infinitæ, diuinæque illius pulchritudinis fruendæ angelicis mentibus insitus, nequaquam ad rem, quæ acquiri minime possit contendit. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 291. Amorem nobiliorem semper ignobiliore quoque consequitur, haud tamen vice versa præstantior deteriorẽ concomitatur. Leo Heb. de amo. dial. 2. char. 61. Amoris mirifica vis est. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 160. Amor omnium circulus est, & cum essentiarum cunctarum circulo mirifice conuenire demonstrat. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 404. Amor naturalis in brutis cum sensibili quoque coniungitur. Leo Heb. de amo. dial. 2. char. 61. Amoris quatuor conditiones necessario requisitæ, videlicet non solum amorem esse rei pulchre, amanti cognitæ, quæ uel deficiat, uel saltem aliqua ratione deficere queat, sed etiam quam amans, uel assequi possit, uel speret. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 292.

Amor è quo natus, & ut decorum antiquus.

Amorem ante deos omnes productum asserit Parmenides. Plat. in Symposio char. 283. Amor cum antiquissimus deorum sit, maximorum bonorum nobis est auctor. nullum enim maius bonum contingere potest, quã ei qui amat, amari. Plat. in Sym. c. 284. Amor antiquissimus deorum est, & maxime honorandus, & ad virtutem, & felicitatem consequendam hominibus tum uiuis, tum mortuis maximam vim, & facultatem habet. Plat. in Symposio char. 284. Amor magnus, & admirandus Deus est, qui se per omnia diuina, & humana extollit. Plat. in Symp. c. 287. Amor cum census, & paupertatis sit filius, ex patre habet quod insidiator sit semper bonorum, & pulchrorum, fortis, similis, impetuosus, concitatus, venator vehemens, semper fraudes quasdam fruens, prudentiam appetens, & acquirereis, philosophans per omnem vitam, admirandus præstigiator, & fascinator, & incantator, & sophista, & natura, nec mortalis, nec immortalis, sed eadem die floret, & uiuit, quum abundarit, aliquando moritur, & rursus reuiuiscit ob patris naturam, quod acquirit semper diffuit, quare neque

vnquam penitus indigus est amor, nec diues, in sapientia, & ruditate medio consistit. Pla. in eSym. ch. 296. Amor natus est ex censu, & paupertate: nam cum ob Veneris natiuitatem conuiuarent dii, cum cœnati essent, accedit eo paupertas cibum peritura, & præ foribus astabat: census prouidentia filius necesse inebriatus, vinum enim adhuc non erat, in Iouis orto ingressus, grauatus dormiuit, at paupertas cum ob inopiam consilium excogitasset, quomodo ex insidijs filium ex censu conciperet, cum ipso concubuit, & amorem concepit, quapropter etiam Veneris comes est, & minister, natus in illius Natali celebritate, qui simul ex natura amator sit pulchri, & venus pulchra existit. Plat. in Symposio chart. 296. Amor est cœlesti Venere natus, ad pulchrum inclinatus, habens esse in medio inter desideratum, & desideratorem, & amorem venus amando progeniuit. Plotinus En. 3. lib. 5. cap. 10. chart. 293. Amor natus est Venere mundana, vna cum matre coniugia, nuptiasque attingit, & quantum potest naturaliter prouocans ad memoriam animam ad superna cõuertit, nam omnis anima bonum appetit. Plotinus En. 3. lib. 5. cap. 3. char. 294. Amor natus est tunc ex eo, quod intensissime agit circa speculatum, tum ex eo quod quasi ab ipsa respectata defluit, imbuto oculo velut visione quadam cum imagine, & forte. ob hoc dictus est *εραος οτι η εραος*, idest visione substantiam habet. Plotinus En. 3. lib. 5. cap. 3. c. 294. Amoris mater est anima, venus est anima, amor est actus animæ bonum desiderantis. Plotinus En. tert. libr. quinit. capit. 4. chart. 295. Amoris ingeniosa industria etiam si impletur non reuertitur, cum ab indigentia proficiscatur. Plotinus En. 3. lib. 5. capit. 7. chart. 297. Amoris mater est penuria quoniam appetitio semper est indigentis, & materia est penuria, quoniam materia est omnium egena. Plot. En. 3. lib. 5. cap. 9. char. 299. Amorem genuerunt defectus, appetitus, atque memoria rationum, conspirantes in anima. Plotinus En. 3. lib. 4. capit. 9. char. 299. Amorem semper procreat similitudo. Marfil. Fic. in episto. libr. prim. chart. 673. Amoris vbi que causa est similitudo. Marfil. Fic. in episto. libr. 7. char. 861. Amoris nomen Deo tribuerunt antiqui Theologi, quod & posteriores confirmarunt, nullum vero Deo congruum nomen cum rebus turpibus est commune. id sanæ mentis quisque cauere debet, ne amorem, diuinum nomen, ad insanas perturbationes temere transferat. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 1. cap. 4. char. 1323. Amorem in omnibus diuina pulchritudo, idest sui desiderium procreauit, quoniam si Deus rapit mundum, & mundus rapitur, vnus continuus est attractus a Deo incipiens, transiens in mundum, in Deum desinens, qui quasi circulo quodam in idem, unde manauit, iterum remeant. circulus a Deo in mundum, & a mundo in Deum, tribus nominibus nuncupatur, prout in Deo, incipit, & allicit pulchritudo, prout in mundum transiens ipsum rapit. Amor, prout in auctore remeans ipsi suum opus coniungit voluptas. Amor igitur in voluptatem a pulchritudine desinit. Marfil. Fic. in Plat. conui. or. 2. cap. 2. char. 1324. Amor omnibus ad omnia est ingenitus. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 3. cap. 1. char. 1328. Amor est iunior Saturno, & Ioues, & Iunior, Senior; quia amore caelestes a patre creantur, iunior, quia creati partem amant. Mar. Fin. in Plat. conui. or. 5. c. 10. c. 1340. Amor ante necessitatem regere dicitur, quia diuinus amor omnibus ex se natis dedit originem, in quo nulla necessitatis violentia ponitur. Marfil. Fic. in Plato. conui. or. 5. cap. 10. char. 1349.

Amor ab aspectu originem ducit, aspectus inter mentē, & tactum est medius, hinc semper animus distrahitur, & sursum vicissim, & deorsum iactatur, interdum amplexus cupido suboritur, interdum pudicum amoris celestis desiderium. Mar. Fic. in Plat. conuiuium ora. 6. cap. 10. char. 1347.

Amoris causa oculi sunt, & origo: sed ad moderatum amorem, diuinitatis participem, non oculus solus, vt causa, sed partium cunctarum concordia, & iucunditas concurrunt. Mar. Fic. in Plat. conuiuium ora. septima, cap. 10. chart. 1360.

Amorem in rebus nostris similitudo mutua æquaque vtrinque rationi procreat mutuum. Mar. Fic. in Plotini En. 3. lib. 3. cap. 4. char. 1614.

Amor omnis ad quodcumque bonum feratur accensus est naturaliter a primo bono. Mar. Fic. in Plotini En. 6. lib. 9. cap. 9. chart. 1800.

Amor nascitur a ratione, sensu, & cognitione. August. Steuc. de perenni philo. lib. 6. cap. 9. char. 110.

Amor quem Plato, Venere recens exorta, Poro Peniaque prognatum fuisse testatur, corporeo tantummodo, atque mortali, nequaquam autem angelico, siue diuino mundo aptari posse videtur. Leo Hebræus de amore dialog. 3. char. 331.

Amor quando natus primus fuisse dicatur difficile profecto scitu, dubiumque esse videtur. Leo Hebræus de amore dialog. 3. char. 224.

Amor ex amante, & amato, quasi ex parentibus vere proprieque dicitur natus fuisse. Leo Hebræus de amo. dialo. tertio, chart. 267.

Amor primus apud Deum sub mandata procreationis exordia olim incepisse videtur. Leo Hebræus de amore dialog. tert. chart. 230.

Amor ex pulchritudine tanquam ex causa efficiēte procedit, minime autem in ipsa, vt in subiecto consistit. Leo Heb. de amore dialog. 3. char. 271.

Amor primus, Dei in mundū ipsum amore post habito, inter primū intellectum, primamque materiam exortus fuisse censetur. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 271.

Amor in mundi ipsius partibus conspectus in angelicā regionem primum incepisse videtur. Leo Hebræ. de amore, dialo. 3. chart. 271.

Amor angelici mundi propter maiorem pulchritudinis cognitionem, amori mundi ipsius inferioris est præponendus. Leo Heb. de amor. dial. 3. char. 272.

Amor communissime sumptus ex pulchro adamato, quasi ex patre, & ex pulchri cognitione, vna cū eius ablentia in amante conspecta, quasi ex matre originē ducit. Leo Heb. de amore dial. 3. char. 331.

Amores omnes humani, ex intellectus, corporisq; quasi parentum mutuo, atque reciprocanti amore, originē ducunt. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 326.

Amores duo dissimillimi ex duabus varijs, diuersisque Veneribus orti sunt. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 303.

Amor, vt celestis, vt vulgaris.

AMori recto nihil furiosum, nec petulantie cognatū adhibendum est. Pla. de Repub. dial. 3. char. 593.

Amor, & amare non omnis honestus est, nec laude dignus, sed is qui nos ad honeste amandum impellit: proinde vulgaris amor reuera vulgaris est, & prout contigerit omnia operatur, atque hic est per quem viles, & vulgares homines amant, & magis corpora, quam annos, & hic est a Dea Venere que Iunior est, at celestis Veneris senioris amor ad iuuenes conuertitur, qui pubescentes barbā producere incipiunt, vt per omnem vitam simul conuersentur, & communē vitam peragant, non decepto ipso, ac deriso, vt eo relicto, ad alium accurrant. Plat. in Sympo. ch. 285.

Amoris infania ob maximam felicitatem nobis datur.

Plato. in Phædro. charta 316.

Amor celestis est Vranie musa, amor vulgaris est Polymnia. Plat. in Sympo. char. 288.

Amor cum alij dij beati sint (absit verbo inuidia) beatissimus omnium est, vt qui inter ipsos pulcherrimus sit, & optimus, iuuenis enim, & recentissimus est deorum, fugit enim senectutem, & ex natura ipsa odio habet, cum iuuenibus versatur. Plat. in Symp. c. 292.

Amor cum census, & paupertatis filius sit, semper pauper est, durus squalidus, discalearis, domus exors, ad humum depressus, stragula non habens, pro foribus, & sub dio dormiens, matris naturam habens, inopiae semper contubernalis. Plat. in Symp. char. 296.

Amor temperatorum, & iustorum studiorum, cum in magnis potentatibus oboritur, qui aut vnus principium gerunt, aut diuitiarum, aut generis eminentia præstat, beatē ipse quidem viuit, & beati hi sunt, qui sermones ex temperato ore procedentes audiunt. Plat. de legibus dialog. 4. char. 830.

Amorem qui sequuntur mistum, erga mulieres inquam, quo perpetuitas generatione seruetur, neque ab hoc vsque aberrant, hi pulchritudinem, perpetuitateque exoptant. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 1. char. 292.

Amor honestus est animi generosi, turpis, abiecti, medijs medijs, non sic sunt tres amatorij affectus specie inuicem differentes, nam turpis solam corporis voluntatem sequitur, ideoque brutorum passio est, generosus nudum respicit animū, ad virtutis officia promptum, medius vtramque diligit tum corporis, tū animi pulchritudinem. Alc. cap. 32. char. 1961.

Amor ad corpus ex aliqua parte declinans, dæmon potius quam Deus appellatur, nunquam in terrena corpora mersus, diuina ad homines, humana rursus ad eos traicit. Alc. cap. 32. char. 1961.

Amor boni viri passionis expertus est, artificiosus quodammodo est, vnde, & in rationali anime parte sedet, eiusque cogitationes huiusmodi sunt, discernere quod ob animi dotes, sit benevolentia dignus, & eum sibi conciliare: deinde eius quem amat cogitationes, & appetiones si sint generosæ, & ad bonum animi feruore perferatur, laudat, & approbat, sin contra, nec assentabitur illi, nec suauibus verbis, obsequioque deliniet, sed absterrebit, & pcurabit, vt melior euadat, & eius finis est, vt ex amore fiat amicitia. Alc. c. 32. c. 1961.

Amor duplex, inhonestus, qui damnandus est, alter honestus, de quo et in sacris literis plura extant testimonia. Bes. Card. in calumniatorem Plat. l. 4. cap. 2. c. 61.

Amor non est honestus, nisi religiosus, nec religio vera, nisi amore suscepta. Mar. Fic. in Plat. cōi. l. 1. char. 632.

Amor feruens, & supercelestis vitæ consideratio frequens, est optimum remedium contra mortis terrene venenum. Mar. Fic. in epist. lib. 1. char. 660.

Amor vulgaris sæpe solet propter absentiam longam, & silentium diuturnum, refrigerere, & deleri. Mar. Fic. in Plato. lib. 12. char. 957.

Amor omnis honestus est, & omnis amator iustus, pulcher enim est omnis, & decorus, & decorum proprie diligit, turbulentus autem ardor, quo ad lasciuia trahimur, cum ad deformitatem trahat, amoris contrarius iudicatur. Mar. Fic. in Plat. cōi. or. l. c. 4. c. 1323.

Amor si erga hominem, pulchritudine desiderat, humani autem corporis pulchritudo in quadam concinnitate consistit, concinnitas temperantia est, sola que temperata, modesta, decora sunt exigit amor: voluptates igitur gustus, & tactus; quæ vsque adeo vehementer furioseque sunt, vt mentem e suo statu dimoueant, hominemque perturbent, amor non modo non cupit, sed abominatur, & fugit, vt quæ propter intemperantiam pulchritudini sunt contrariæ. Mar. Fic. in Plato. conui. or. l. cap. 4. char. 1323.

Amor vbi verus est, & integer, ibi, & benevolentia vicissitudo

vicissitudo, quæ nullam admittit contumeliam, uel iniuriata huius, charitatis tanta uis est, ut ea solum humanum genus tranquilla possit in pace seruare. Mar. Fic. in Plat. conuiuium ora. 5. cap. 8. char. 1339.

Amor Veneris dæmo triplex est, primus in Venere celesti a Platonicis positus, in ipsa videlicet angelicæ mentis intelligentia: secundus in vulgari Venere, idest in ea potentia, quam habet mundi anima generandi: tertius ordo dæmonum Veneris planetam comitantium, & horum alij purissimi, alij crassiores, & nebulosi aeris elemento sunt assignati, & in eos homines amoris vim iaculatur, in quibus bilis, humor cholericus, & igne dominatur, secundi in eis, in quibus sanguis, humor aereus: tertij, in quibus pituita, & atra bilis, & aqueus, & terreus imperat humor cupidinis, sagittis oēs hoies, tum maxime Iouis, Phæbi, Martis, & Veneris vulnerantur. Mar. Fic. in Plat. conuiuio or. 6. ca. 5. ch. 2543.

Amores gemini, venereque geminae non solum in mundi anima, verum etiam in sphaerarum, siderum, dæmonum, hominumque animis insunt, & cum anime omnes ad primam illam competenti naturalis ordinis serie referantur, necesse est, & amores omnes ad illius amorē ita referri, vt aliquo modo ab illo dependant, & hos quidem simpliciter dæmones, illum vero magnum dæmonem appellare Diotima conueit, qui per vniuersum mundum omnes suscitatur ad amandum. Mar. Fic. in Pla. conuium or. 6. cap. 8. ch. 1345.

Amor duplex celestis, & vulgaris, celestem quandoque Deum vocamus, quoniam ad diuina dirigitur, vt plurimum dæmonem, quoniam inter inopiam, & copiam est medius: alterum semper dæmonem, quoniam affectum aliquem ad corpus habere videtur, & ad inferiorem mundi plagam est procliuor, quod a Deo alienū est, dæmonum naturæ conueniens. Mar. Fic. in Plato conuiuium. or. 6. cap. 7. char. 1345.

Amor ferinus, & humanus nunquam sine indignatione esse potest. Mar. Fic. in Plat. conuiuium oratio. 6. cap. 10. charta 1349.

Amoris vulgaris passio in sanguine melancholico ponderata est. Mar. Fic. in Plat. conuiuium. or. 7. cap. 7. c. 1359.

Amore diuino supra hominis naturā erigimur; est enim illustratio rationalis anime, per quam Deus animam a superis delapsam ad infera, ab inferis ad supera retrahit. Mar. Fic. in Plato. conuiuio or. 7. cap. 13. c. 1361.

Amor Socraticus confert ad alia recuperandas & ab se liciter viuendū. Mar. Fic. i Plat. cōi. or. 7. c. 16. c. 1361.

Amor vulgaris est infamiae species, qua vulgares amantes noctu, diuque vexantur, qui amore durante, bilis incendio primum, deinde atræ bilis adustione afflicti in furias, in ignem ruunt, quasi cæci, quo præcipitentur ignorant. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. septima, cap. 12. char. 1361.

Amor triplex, incontinens continens, & diuinus, primus ad formam corporis precipitat animum: secundus conuertitur ad pulchritudinem animi, mores, & sapientiam: tertius ad intelligibilem, & idealem reuocat pulchritudinem. Mar. Fic. in Pla. phædum. ca. 13. c. 1375.

Amor purus ab impuro differt, quod impurus animam sordidissimis rebus opprimit, purus vero animam nobilitat. M. Ant. Natta de pulchro, li. 1. c. 12. terg.

Amor triplex, vtilis, iucundi, & bonestis. Leo Hebr. de amore, dial. 1. ch. 3.

Amor in vita intellectuali, atque contemplatiua vtilium, & iucundorum tam vehemens, quam mediocris, ut uitium quidem vituperari, remissius uero, ut egregia quædam uirtus laudari consuevit. Leo Hebr. de amo. dialo. 1. char. 18.

Amor diuinus non tantū honestus, verū fons quoque totius honestatis existit. Leo Heb. de Am. dial. 1. ch. 24.

Amor verus, atque perfectus a recta, cognoscētiq; ratione tantummodo procreatur: ab ea tamen, nec re-

gi, nec gubernari postea sese consentit. Leo Hebr. de Amore, dialo. 1. char. 43.

Amor duplex esse reperitur, alter quidē desiderij filius, qui cito deperditur, atque euanescit, reliquus uero de desiderij ipsius parens, qui non solum incolumis perpetuo conseruatur, uerum maior, uehementiorque in dies reddi videtur. Leo Heb. de amo. dial. 1. char. 45.

Amor verus atque perfectus nequaquam a ratione temperatur, quin ipse potius rationem exturbat. Leo Hebræ. de amore, dialo. 1. char. 47.

Amor qui a ratione proficitur, post corporales complexus, haud tantum nec remittitur, nec euanescit, uerum potius robur, & incrementum assumit. Leo Hebræ. de amore, dial. 1. char. 49.

Amor verus, atque perfectus, præstantis, & excellentis ingenij certissimum indicium esse uidetur. Leo Heb. de amore, dialo. 1. char. 51.

Amoris laudabiles effectus tum quantitate, tum etiam qualitate, prauos ac vituperabiles antecellunt. Leo Hebræus de Amo. dial. 3. char. 210.

Amor magnetis natura præditus esse videtur. Leo Heb. de amo. dial. 2. char. 162.

Amor diuinus, diuinumque desiderium nullum profusus Dei ipsius, sed rerum potius ab eo, procreatarum defectum atque imperfectionem significare videtur. Leo Hebr. de amo. dial. 3. ch. 221.

Amor noxter in Deum nunquam ardenti quodā desiderio destitutus reperitur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 220.

Amorem diuinæ conuenire naturæ, & ratione demonstrari potest, & authoritatibus quoque confirmari. Leo Heb. de amo. dialo. 3. char. 222.

Amor Dei in ea quæ ipse procreauit, patris in filiū, præceptoris in discipulum, studiosorumque amicorum amori per similes esse videtur. Leo Heb. de am. dial. 3. c. 223.

Amor diuinus ab humano, mortaliq; amore differre conspicitur, quia in humano cum desiderio expletur, letitiam quandam cum voluptate acquirunt, in diuino non sic: nulla enim in eo perturbatio est. Leo Heb. de amore, dialo. 3. char. 224.

Amore interno Dei in seipsum post habito, primus omnium reliquorum amorum Dei in mundum ipsum existit. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 268.

Amore extinisco Dei in mundum, tum duo mundi parentes, tum etiam ipsemet mundus originem traxisse dicuntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 269.

Amorem internum Dei in seipsum æternum esse. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 268.

Amores tres ad mundi ipsius constitutionem confluerunt, tum Dei scilicet in mundum, eiusque parentes, tum etiam primi intellectus in primam materiam, primæque materię in primum intellectum, tum denique omnium partium mundi, & in sese inaicem, & in ipsum etiam totum. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 269.

Amor a mundo angelico primum incepit, & mox in celestem, deinde in elementarem mundum distributus fuit. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 299.

Amorem Platonicum in ferinum, humanum, diuinumque partiti sunt, cum Aristoteles eundem in prauum, mortalem, atque intellectualem diuisisset, & ait ambas has diuisiones vnam, eandemque profusus esse. Leo Heb. de amore, dial. 3. char. 393.

Amor Dei in ea, quæ ipse procreauit, rerum potius Deo dilectarum, quam Dei eas summopere diligentia defectum, atque imperfectionem significat. Leo Hebr. de amo. dialo. 3. char. 396.

Amor Dei in mundum iam productum, mundo debitum, & conuenientem perfectionem largiri censetur. Leo Hebr. de amo. dial. 3. ch. 397.

Amor haud tantum mundi in eius conditorem, uerum etiam ipsius conditoris in mundum iam procreatum vniuersitatem rerum ad primum enuare principium.

reuoat, easq; cum ipsamet diuinitate postremo coniungit, & copulat. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 412.
Amor Dei in mundum iam procreatum, ad hoc, vt nū-
 dus ipse diuinam copulationem tandem assequatur,
 potissimū concurrat. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 412.
Amorem Dei in mundum iam procreatum, & in huma-
 num præsertim genus, mundum ipsum, & intellectū
 præcipue, tanquam mundi totius præstantissimam par-
 tem, ad suum principium reuocare, eumq; cum suo
 opifice coniungere, & copulare. Leo Hebr. de Amo,
 dialog. 3. char. 414.
Amorem aliquem insignem, & laudabilem constitue-
 re, duo in primis requiruntur, tum amati scilicet exi-
 mia, diuinaque propemodum forma; tum amantis ip-
 sus excellens, atque præclarum ingenium. Leo Heb.
 de Amore, dialog. secundo, charta 420.

Amoris finis, & in quo est.

Amor in his est, quæ pulchra sunt, & in his qui corpo-
 ra pulchra non commixtionis gratia diligunt. Plo-
 tinus En. 3. lib. 5. cap. 1. char. 292.
Amorem mundanum forte anima omnis habet, qui est
 dæmon, quem tradunt animas comitari, inferens vo-
 luptates naturales, quatenus naturaliter quælibet ani-
 ma appetit. Plot. En. 3. lib. 5. cap. 4. c. 294.
Amor necessario semper existit quamdiu est anima, ex
 appetitu animæ ad præstantius, bonumq; profectus.
 Plot. En. 3. lib. 5. cap. 9. ch. 299.
Amor in animum influit, cum in aliquod ipsum bonum
 influit, euadit optabile, ipsum quasi colorat, dū rebus
 expetendis gratias largitur, appetentibus vero infun-
 dit amorem, & animus cum influxum suscepit mo-
 uetur, debacchatur, stimulis incitatur, at antea ad mē-
 tem non mouetur, quamuis ad pulchrum, Plotinus
 En. 6. lib. 7. cep. 22. char. 711.
Amoris acerrimos stimulos incitari ab ipso bono, quod
 ab omni forma etiam intelligibili est semotum non
 est mirum, cum anima cum ardenti illius flagrat amo-
 re, quamcunque formam habet in se deponit, etiam si
 qua intelligibilis ipsius in ea sit forma. Plotinus En. 6.
 lib. 7. cap. 34. char. 725.
Amor nisi pulchritudinem petat frustra existit. Max.
 Tyrius serm. 11. char. 87.
Amor inuenitur inter voluptatem, & dolorem, Chalci-
 dius in Timæum Platonis. char. 45.
Amorem domini neque in primis entium, neque in vlti-
 mis collocare debemus, nō in primis, quoniam ipsum
 amabile superius est amore, non in vltimis quoniam
 amans particeps est amoris: ergo amorem inter ama-
 bile, & amantem constituere oportet pulchro ipso po-
 steriorem, ceteris vero quæcunque amant priorem as-
 seuerare. Procl. in Alcib. 1. ch. 1910.
Amor nisi prius dijs inesset, non obtigisset animabus ho-
 minum diuinis. Procl. in Alcib. 1. ch. 1911.
Amor cum in libera voluntate sponte nascatur, ideoque
 sit liber, nullo vnquam precio aut emitur, aut vendi-
 tur, nisi seipso. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 652.
Amorem tanquam Deum, quia vbiq; est, omniū infid-
 det penetralibus, tanquam potentem dominū, cuius
 imperium effugere non valeamus, tanquam sapientissi-
 mum iudicē, quæ cogitationes nostræ latere non pos-
 sunt, pculdubio metumamus hunc, quia creator est om-
 nium, atque seruator, tanquam patrem veneremus,
 tanquam tutorem præsidiumq; colamus, hunc, quia
 artes singulas, edocet tanquā præceptorē sequamur,
 quo auctore sumus, & viuimus, quo seruatore perpetui
 permanemus, quo præside, & iudice gubernamur,
 quo præceptore ad bene beateque viuēdum institui-
 mur, & formamur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium
 ora. 3. cap. 4. char. 1330.

Amorem ad scientias, figuras, & voces duntaxat pertine-
 re volumus. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 5. ca. 2. c. 1335.
Amore accensi, qui pulchritudinem sitiunt, si modo ve-
 lint liquore hoc hausto, ardentissimam sitim extingue-
 re, alibi quam in materiz fluuio, aut quantitatis, aut
 figuræ, aut colorū quorumlibet riualis dulcissimum
 pulchritudinis huius humorē, quo sitis eorum accen-
 ditur, quære oportere. Quo vos tandem miseri verte-
 tis amantes? quis vestri cordis flammam extinguet acer-
 rimas, quis tandem sedabit incendium? Hoc opus, hic
 labor, in Dei solum vultu vera pulchritudo existit.
 Mar. Fic. in Plat. conui. or. 5. cap. 3. ch. 1336.
Amoris affectus particularis oritur duabus ex causis, tū
 quia Dei uultus nobis placet imago: tum quia homi-
 nis apte compositi species, atque figura, cum ea huma-
 ni generis ratione quam animus noster ab omnium
 auctore suscipit, & retinet aptissime congruit, vnde
 hominis exterioris imago p sensus accepta, transiēsq;
 in aiam, si hoīs figuræ, quā possidet animus dissonat,
 e vestigio displicet, & odio tanquam deformis habe-
 tur: si consonat illico placet, & tanquam formosa dili-
 gitur: quo fit vt nonnulli nobis obuij continuo pla-
 ceant, aut displiceant, & nos affectus huiusmodi cau-
 sas nescimus. Mar. Fic. in Pla. conui. or. 5. ca. 5. c. 1337.
Amor cum pulchritudinem quærat, quæ in ordine quo-
 dam, & temperantia consistit, viles & immoderatas
 concupiscentias aspernatur, a turpibus gestib. semper
 abhorret. Mar. Fic. in Pla. conui. ora. 5. ca. 8. ch. 1339.
Amor in appetitu sensus accensus a forma corporis per
 oculos inspecta creatur, non eo modo vt in corporis
 materia est, in phantasiā imprimatur, sed sine materia,
 ita vt certi cuiusdam hominis signato in loco, & tem-
 pore positi sit imago, & statim in mente huius imagi-
 nis speciem lucere, quæ non amplius, ut in phantasiā,
 erat alicuius corporis similitudo, sed totius humani
 generis ratio esse uidetur, & ut ex illa corporis amor,
 sic ex hac mentis amor oritur, ille existens in uolunta-
 te, hic in contemplatione, ille circa particulare unius
 corporis formam, hic circa totius generis pulchritu-
 dinem locatus, ille deorsum ad feram, hic sursum ad
 angelicam uitam contemplandam attollit. Mar. Fic.
 in Pla. conuiuium. or. 7. cap. 1. ch. 1355.
Amoris solutio duplex, altera naturæ, altera diligentiz,
 Naturalis certis temporis interuallis perficitur, nam
 inquietudo tādū perseuerat, quandiu infectio illa san-
 guinis per fascinationē iniecta visceribus permanens,
 graui cor premit cura, qua expurgata, amantū cessat
 inquietudo, in oibus acquirit longum spatium, in me-
 lancholicis longissimum, præsertim si Saturni influxu
 fuerint irruiti, adde & amarissimū, si Saturno retro-
 grado, uel Marti coniuncto, uel Soli opposito manci-
 pati sint, & ægrotant diutissime in quorum natiuitate
 Venus in domo Saturni fuerit, uel Saturnū, & Lu-
 nā uehementer aspexerit, addenda est naturali purga-
 tioni diligentissima aris industria, primo cauendum
 ne immatura curemus euellere, vel amputare, neque
 summo cum periculo discindamus, quæ tutius dissi-
 re possimus: cōsuetudinis intermissio facienda, & sum-
 mopere cauendum ne lumina oculorum luminibus
 coniungantur, vitia amati in animo reuoluenda sunt,
 plurimis, grauibus, uarijs negotijs animus applican-
 dus, sæpe minuendus sanguis, uino elato vtendū, non
 nunquam etiam ebrietate, ut ueteri sanguine euacua-
 to, nouus sanguis accedat, & nouus spiritus, exercita-
 tione usq; ad sudorē sæpe uti præstat, & quæ medici
 ad cordis præsidium præbent, & celebri alimentum: se-
 pe etiam coeundum Lucretius præcipit. Mar. Fic. in
 Plat. conuiuium, or. 7. ca. 11. ch. 136.
Amor eorum, quæ uel iam possidentur, uel minime, ex
 æquo esse potest. Leo Heb. de amo. dial. 1. ch. 9.
Amor qui ex posteritate deducitur in humano genere,
 amplior

amplior quidem atque cōmunior, attamen ex acciden-
 ti periculosior quandoque, quam in singulis brutorū
 speciebus esse uidetur. Leo Heb. de Am. dial. 2. ch. 58.
Amor qui ex specie similitudine nascitur tutior quidē,
 atque stabilior in brutorum, quam in humano genere
 esse conspicitur. Leo Heb. de amo. dial. 2. ch. 58.
Amor ex societate, & consuetudine sumptus, maior, ve-
 hementiorq; in humano, quam in brutorum genere
 esse uidetur. Leo Heb. de amo. dial. 2. ch. 59.
Amor voluntarius in solis hominibus reperitur. Leo He-
 bræ. de amo. dial. 2. ch. 61.
Amor rerum amatarum aliquem existēdi modum sup-
 ponit. Leo Heb. de am. dial. 3. char. 219.
Amor honesti duplex existit, vel enim ad mobiles, vel ad
 intellectuales refertur virtutes. Leo Hebr. de amore,
 dialo. 3. char. 39. terg.
Amor primus in rerum omnium procreatarum uiuer-
 sitate conspectus est. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 381.
Amoris cuiuscunq; finis in amantis ipsius voluptate
 potissimum reponi uidetur. Leo Hebræus de amo-
 re, dialo. 1. char. 383.
Amor a Platone magni cuiusdam dæmonis forma & ha-
 bitu figuratus, amoris tantum humani, nequaquam
 autem angelici principium esse uidetur. Leo Hebr. de
 amo. dialo. 3. char. 294.
Amor inter pulchrum, ac turpe medius collocatur. Leo
 Hebr. de amore, dial. 3. char. 327.
Amor omnis, omnisq; appetitus ad bonum semper con-
 tendit. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 386.
Amor, appetitus, propensio, atque conatus, rebus pro-
 creatis ingenitus nunquam ad ea, quæ nequeunt prō-
 fus acquiri, uerum ad illa tantum quæ cōparari qñque
 possunt, contendit. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 291.
Amore omnes humani tribus potissimum speciebus in-
 cluduntur, vel intellectum, & honestatem respiciunt,
 vel corporis necessitatibus honeste prospiciūt, vel cor-
 poris libidini inferiūt. Leo Heb. de am. dial. 3. c. 326.
Amore non secus ac essentia vniuersi, a prima materia
 incipiēs, & pedetētim ascendentes, in primo efficien-
 ti tandem consistunt. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 402.
Amoris finis haud quidem in amantium doloribus, atq;
 tormentis, sed in voluptate potius est reponendus.
 Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 416.
Amoris cuiuscunq; finis in voluptate cōsistit. Leo Heb.
 de amo. dial. 3. char. 417.
Amorum prior semicirculus in descensu, & posterior
 in ascensu nimirum consistit. Leo Hebræ. de amore,
 dialo. 3. char. 405.
Amorum omnium nouissimus, atque postremus, in
 ipsa diuinitate denique terminatur. Leo Hebræus de
 amo. dialo. 3. char. 403.
Amore, mundo iam procreato, in angelica regione mox
 incepisse. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 276.

Amor, ut suipsius, & præceptoris in discipulum.

Amorem nimirum suipsius vnquamquēq; fugere oportet.
 Plat. de legib. dial. 5. char. 840.
Amor suipsius est in causa omnium peccatorum: obce-
 catur enim is, qui amat circa id, quod ab ipso amatur,
 vt iusta, & bona, & mala male iudicet, id quod suum
 est ueritati semper præferre oportere putans. Plat. de
 legib. dial. 5. char. 840.
Amare nec seipsum, nec sua oportet eum, qui in ma-
 gnum virum euadere uolet, sed quæ iuxta sunt, siue
 ea apud seipsum, siue apud alium magis peragantur.
 Pla. de legib. dial. 5. char. 840.
Amor naturalis seipsum diligere facit. Mar. Fic. in epist.
 lib. 1. char. 638.
Amor præceptoris in discipulum, quam maxime spiri-
 tualis est. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 396.

Amori, qui sunt proclines, & ut inter se amantur.

Amor magis dediti, & proclines sunt, quorum in Ge-
 nesi ita Venus, & Mercurius disponuntur, vt ob mu-
 tuum aspectum, vel congressum, aut receptionem, aut
 terminum, ingenij gubernacula concordi uoluntate
 suscipiant. Mar. Fic. in epist. lib. 7. char. 861.
Amoris vicissitudinem inter illos præcipuam putant-
 astrologi esse, in quorum genesi luminum, idest Solis,
 & Lunæ cōmutatio fuerit, vt me nascēte Sol in Li-
 bra, Luna in Ariete, te nascēte Sol in Ariete, Luna in
 Libra, aut quib. signum idem simile, idemq; plane-
 ta similis ascenderit, aut benigni planetæ similiter
 angulum orientis aspexerint, aut Venus in eadem na-
 tiuitatis domo, eodemque gradu fuerit constituta, ad-
 dunt Platonici, quorum uitam dæmon idem, aut cer-
 te similis ducat: phytici, & morales, complexionis, nu-
 tritionis, eruditionis, consuetudinis, consilij similitu-
 dinem similis affectus causam esse uolunt: denique
 vbi causæ plures concurrunt, ibi vicissitudo uehe-
 mentior reperitur, vbi omnes, illic Pythiæ, & Damo-
 nis, Pyladis, & Orestis insurgunt affectus. Mar. Fi-
 cin. in Plat. conuiuium ora. 2. cap. 8. c. 1328.
Amore irretiantur cito, quibus nascētib. Venus fue-
 rit in Leone, vel Luna Vencrem uehementer aspe-
 xerit, & qui eadem complexionem sunt præditi, in qui-
 bus dominatur pituita nunquā melancholici, in qui-
 bus atra bilis uix capiuntur, sed capti nūquā postea li-
 berant. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 7. ca. 9. ch. 1360.

Amoris solutio.

Amor intimum animorum, propter corporū extrinse-
 cam copulationem, haud quidem dissoluitur, uerū
 magis corroboratur arctiusque colligatur. Leo Heb.
 de Amo. dial. 1. char. 43.
Amorem naturalem speciei humanæ duæ causæ potis-
 simum dissoluunt, auaritia scilicet, cura que rerum su-
 perfluarum. Leo Heb. de amo. dial. 2. char. 59.

Amor ut se habet ad desiderium.

Amor ipsiusmet rei amatæ, desiderium uero eam ha-
 bendi, & consequendi esse uidetur. Leo Hebr.
 de amo. dial. 1. char. 2.
Amor & desiderium, contrarij inter sese uoluntatis affe-
 ctus esse uidentur. Leo Heb. de amo. dial. 1. ch. 2.
Amor, ac desiderium rei essentiam sibi requirunt. Leo
 Heb. de amo. dialo. 1. ch. 5.
Amor ac desiderium rei cognitionem sub specie boni ne-
 cessario supponūt. Leo Heb. de amo. dial. 1. ch. 5.
Amore ac desideria pro iudiciorum diuersitate, diuersa
 quoque, ac multiplicia redduntur. Leo Heb. de Amo-
 re dial. primo char. 5.
Amor est duplex, uerus, atque imaginarius. Leo Heb. de
 amore, dialo. 1. char. 7.
Amor honestorū, ac desiderium in duobus intellectus
 nostri ornamentis præcipue consistit, uirtute, ac sapien-
 tia. Leo Heb. de Amo. dial. 1. c. 16.
Amor, & desiderium dominandi tum uilitatem, tum
 etiam iucunditatem participat. Leo Hebræus de Amore,
 dialo. 1. char. 21.
Amor, & desiderium, uia quædam nos ab imperfecta, se-
 iunctaque, ad absolutam, coniunctamq; cognitionem
 perducēs esse definiunt. Leo Heb. de am. dial. 1. ch. 37.
Amor, ac desiderium seculissimam illam hominis cum
 Deo copulationem tum antecedere, tum subsequi
 optime potest, diuersa tamen ratione. Leo Hebr. de
 Amore, dial. primo c. 38.
Amor, ac desiderium est medium quoddam nos ab im-
 Tom. 3. C 2 perfe-

pe perfecta, seivnctaque, ad perfectam copulatamque cognitionem traducens. Leo Heb. de Am. dial. 1. c. 37.
 Amor desiderium quoddam existit, maxima cum vnione, ea re, quæ bona existimatur, fruendi. Leo Heb. de Am. dialo. 1. char. 38.
 Amor, & desiderium in vnum conuenire optime possunt. Leo Hebr. de Amo. dial. 1. ch. 38.
 Amor, & desiderium diuersis quibusdã definitionib. designari consueuerunt. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 211.
 Amor non secus, ac desiderium nonnullum rerum defectum, nonnullamque earum priuationem supponit. Leo Hebr. de amo. dial. 3. char. 214.
 Amor & desiderium re ipsa idem penitus esse cõperiuntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 214.
 Amor desiderium cum re amata absolutissimæ coniunctionis assequendæ existere definitur. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. char. 214.
 Amoris duæ species a Theologis nonnullis constitutæ, quarum vna desiderium præcurrit, altera autem illud subsequitur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 215.
 Amor a gaudio, lætitiã, ac voluptate, quam maxime differre, & vnus, idemque cum desiderio penitus esse videtur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 217.
 Amoris, ac desiderij plures differentesque gradus sunt, quorum vnus alteri statim succedit. Leo Heb. de am. dialog. 3. char. 218.
 Amoris & desiderij essentia vna, eademque, penitus est. Leo Hebr. de amore, dial. 3. ch. 218.
 Amor tum inferum erga supera, tum etiam superum erga infera in rebus procreatis conspectus, earum defectum, seu priuationem aliquam arguit, atque significat. Leo Hebr. de amore, dial. 3. ch. 241.
 Amores humani, humanaque desideria, ab intellectu, & corporis nostri concordia diuisione, ex Platonis inia, proficisci videntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 325.
 Amor omnis desiderium quidem existit, haud tamẽ omne desiderium amoris; proprie appellationem meretur. Leo Heb. de amore, dial. 3. ch. 384.
 Amor superiorum in inferiora, atque præstantiorum in deteriora, longe maior vehementiorque, quam horum in illa studium, atque beneuolentia esse videtur. Leo Hebr. de amore, dial. 3. ch. 406.
 Amor apud bruta quoque, & desiderium in vnum prorsus conuenire videntur. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 220.

Amor, vt coniugalis.

Amor coniugalis iucundus quidem præcipue, cum honestate tamen, atque vtilitate consociatus quoque esse videtur. Leo Heb. de amo. dial. 1. ch. 21.
 Amor coniugum summi pulchri, summæque pulchritudinis amorem optime quidem representare videtur. Leo Heb. de amore, dial. 3. ch. 381.

Amor, vt est in celestibus, & elementis.

Amor ex speciei similitudine sumptus, in elementis quoque non secus, ac in animantibus reperitur. Leo Hebr. de amore, dial. 2. ch. 63.
 Amor, qui ex societate deducitur, in quatuor quoque elementis non secus, ac in animantibus inesse conspicitur. Leo Heb. de amo. dial. 2. char. 63.
 Amor tum ex beneficio accepto, tum etiam ex successione origine sumptus in elementis, atque in mixtis eleganter ad modum reperitur. Leo Heb. de Amore, dialo. 2. char. 67.
 Amor generandi in elementis, & in communissima insuper rerum omnium inferiorum materia, distincte admodum reperitur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. c. 68.
 Amor mixtorum generãdorum quatuor elementis infusus est. Leo Heb. de Am. dial. 2. c. 69.

Amor in celestibus corporibus, necnon in spiritibus intelligentibus longe eminentior, perfectior, atque excellentior, quam in istis inferioribus reperitur. Leo Heb. de Amore, dial. 2. c. 72.
 Amor hæc duo tam diuersa generationis principia, formam scilicet, atque materiã, in vnum copulat, atque coniungit. Leo Heb. de Am. dial. 2. c. 101.
 Amor prius, & magis proprie intelligibili, quam sensibili conuenit mundo, quinimmo a spiritualibus in corporea traductus olim fuisse videtur. Leo Heb. de Amore, dialogo 2. char. 150.
 Amor superiorum in inferiora, & spiritualium erga corporea longe perfectior, atque excellentior, quam horum in illa studium, atque beneuolentia esse videtur. Leo Heb. de Amore dial. 2. c. 151.
 Amor animarum cœlestium in orbem sibi subiectos, & superiorum in inferiora, necnon spiritualium in corporea, ex altiori quodam amore originem ducit, quo huiuscemodi amantia alios quosdam fines superiores prosequuntur. Leo Heb. de Am. dial. 2. c. 153.
 Amor rerum omnium vniuersitati non solum beatitudinem, sed etiam essentiam ipsam largitur. Leo Heb. de Am. dial. 2. char. 160.
 Amor tanquam vinculum quoddam commune, superiora cum inferioribus, infernaque cum supernis, spiritualia cum corporeis, necnon corpora cum spiritibus æterna cum mortalibus, & caduca cum perpetuis, creatorem cum rebus procreatis, & res conditas cum ipso tandem conditore copulat, atque coniungit. Leo Hebr. de amore, dial. 2. char. 160.
 Amor elementorum, aliorumque corporum vitæ expertum in proprias regiones, ipsorumque odium in regiones alienas, sibi que inuisas, habet quandam conuenientiam cum amore, & odio animantium in rebus vtilibus complectendis, & noxijs respuendis. Leo Hebr. de Amo. dial. 2. char. 63.
 Amor superiorum in inferiora inferiorum ipsorum perfectioni, atque ornamento, quam maxime incumbit. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 395.
 Amor tam superiorum in inferiora, quam inferiorum in superiora, amantis ipsius voluptatem, & si diuersa quadam ratione, tanquam communissimum finem sibi proposuisse videtur. Leo Hebræus de amore, dialo. 3. char. 395.
 Amor superiorum in inferiora rerum, procreationi, atque earundem conseruationi prospicere, amor vero inferiorum in superiora rerum ipsarum perfectioni, atque ad suum principium reuersioni incumbere potissimum existimatur. Leo Heb. de am. dial. 3. c. 406.
 Amores omnes vniuersi ad mundi cum eius conditore arctissimam copulationem, tanquam ad actum postremum, & absolutissimum finem reducuntur. Leo Hebræus de amo. dial. 3. char. 407.
 Analogia omnia contineri dici solet, est autem analogia, vt se habet melius ad melius, sic deterius ad deterius. Plot. En. 3. lib. 3. cap. 6. char. 276.
 Analysis ad Geometrarum descriptiones pertinet, in eisque significat reuocationem eius, de quo queritur, ad principia in suo genere omnino prima, per ea quæ intermedia sunt, in quibus nullus gradus sine vitio prætermitti potest. Iac. Carpen. in Alcinoi prima digressione de analytica methodo. ch. 51.
 Analysis ait Aristotel. 3. Ethicorum, proposito fine media querere debere per quæ is parari possit, & eã gradatim prosequi, ad eam spectat analysis, quæ in deliberationibus humanis, eo loco notat, & Geometrarum Analysis in descriptionibus imitari, vsurpari quoque potest in motibus pro descensu a fine ad media in deliberando, & pro ascensu a medijs ad finem in agendo. Iaco. Carpen. in Alcinoi in prima digressione de analytica methodo. char. 52.

Analytica

Analytica dignitate antecedit Topica, Topica Analytica vsu præcedit, & quoniam in ipso vsu prius exercendus est animus in probabili disputatione, ad inuestigandam veritatẽ, quam de hac possit iudicare per causam perfectẽ, quorum illud propositum fuit arti Topicæ, hoc Analyticæ. Iac. Carpen. in Alcinoi in prima digressione de analytica methodo. ch. 154.
 Analytica a Topicis in scriptis, & sermonibus philosophorum, præceptis, & vsu, ex Aristotelis mente non minus distincta sunt, quam in ratione loquendi, & dicendi, Rhetorica, a Grammatica. Iac. Carpen. in Alcinoi prima digress. de instit. organi logici ca. 6. ch. 148.
 Anatomicam primus docuit Alcmeon Crotoniata. Franc. Patric. de Republ. lib. 4. char. 5052.
 Anaxagoras multas opes illi relictas neglexit, & perdidit. Plat. dial. de pulchro. char. 518.
 Anaxagoras posuit primum principium mentẽ, sine cõplexu, & sine alterius rei cõmixtione quod propriũ, & solum Dei est. si a Trismegisto petas quæ fuit hæc mens, respondebit, filius Dei mundi creator. August. Steuc. de peren. phil. lib. 1. ca. 4. ch. 4. ter.
 Androgyni ipsius fabula, sub qua Plato humani amoris originem, eiusque parẽs artificiosissime descripsisse videtur, desumpta est ex Mofica humani generis procreatione. Leo Heb. de am. dial. 1. ch. 305.
 Andronicus Peripateticus Aristotelis, & Theophrasti libros in tractatus distribuit. Porph. in Plo. vit. c. 1546.
ἄνθρωπος nominatus est, velut *ἀνθρώπων δημιουργός*, hoc est cõsiderans ea, quæ videt. Pla. in Cratylo. ch. 78.

Angelorum diuisio.

Angelos plurimos, & pene innumeros esse patet, quasi species rerum naturalium in materia, quamuis in subiecto, angustæque sint, tamen inter se non per subiectum, sed per se distinguuntur, atque in numerum quam plurimum dilatantur, multo magis substantiæ ipsæ, quæ super materiã in seipsis viuunt, per seipsas distinctæ sunt, atque mira quadam absoluti generis sui fecunditate, in species quasi innumeras prorsus amplificatæ, & præterea intelligibile genus suapte natura magis multiplicabile, quam corporeum esse videtur, cum numeri, dimensiones, & figuræ, & huiuscemodi in ipsis corporibus semper terminata sint, in mente absque termino, pro arbitrio proterenduntur, & quæ in materia, particularia sunt, quæ in mente, vniuersalia. Marf. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. ca. 5. ch. 88.
 Angelicos ordines nouem nõ solum Christiani afferunt, sed et Platonici, præcipue Proclus Syrianus, & hic nouenario, ideo vitur numero Plato. Marf. Fic. in Plat. de legib. dial. 1. char. 1489.
 Angelicæ hierarchiæ tres sunt, prima soli vacat contemplationi, & ideo per aquas figuratur, quæ super cœlos sunt: medius ordo per firmamentum designatur, terra, & si sit supra omne corpus natura, curat tamen, quæ sunt sub cœlo. diuiditur etiam in principatus, qui curant ea, quæ sunt circa res publicas, reges, & principes: in Archangelos, qui circa mysteria, & sacras ceremonias versantur, & in angelos, qui priuatis student rebus, & singuli singulis hominibus adhibentur. Io. Pic. Mirand. in Heptaplum, lib. 3. cap. 3. ch. 25.

Angelus quid est.

Angelus proprie est mens, Deus vero supra metium genus, ita vt sit mens mentium, & lumen luminum. Marf. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 9. c. 103.
 Angelus est receptaculum specierum, & multitudo immobilis. Marf. Fic. in Plat. Theol. li. 3. ch. 115.
 Angelus est lux sine motu celerrima. Marf. Fic. in epist. lib. 2. char. 710.

Angeli intellectus, animæ intellectuales esse dicuntur. Marf. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1054.
 Angelicæ mentes sunt, præter spherarum animas, in quarum familiaritate animas nostras quæ admitti posse sperat Socrates. Marf. Fic. in Plat. phædrum. c. 1390.
 Angelicæ mentis actus, & imago est lux, quæ inest soli. Marf. Fic. in Plat. de Repub. dial. 7. ch. 1410.
 Angelici intellectus sunt præfecti regendis spheris, indiuisibiles secundum locum, & immutabiles secundum tempus, opposito modo se habentes, atque naturalis vita, formaque corporea, diuisibilis, & mutabilis. Marf. Fic. in Plat. Timæum cap. 27. ch. 1451.
 Angelos esse apud Mosem, ait Philo, quos philosophi vocant demones. August. Steuc. de perenni philoso. lib. 2. cap. 3. char. 165.
 Angeli nomen est officij, non naturæ. August. Steuc. de peren. phil. lib. 89. cap. 4. ch. 166. terg.

Angelus, vt bonus, & malus.

Angelis non inest malum, nisi quis dixerit, propterea malos esse, quia puniunt peccatores, sed eadẽ ratione castigatores errantium mali erunt, & sacerdotes, qui prophanos a diuinis mysterijs arcent sed hoc non est malum, sed contaminatum, & prophanum euadere malum est. Dionys. Areop. de di. nom. ch. 1079.
 Angelus si speciem boni præferens, diuinam exprimit bonitatem, existens, vel per participationem id ipsum secundo gradu, quod secundum causam, est in se primo illud, quod exprimitur, certe imago Dei est angelus, & occulti luminis declaratio, ac speculũ purũ, nitidissimũ, in quo nihil inquinatum, totã in se suscipiens pulchritudine speciei ipsius, & figuræ diuinæ, & cum seipso quantum fieri potest sincere splendore declarã secretissimi illius silentij bonitatẽ. Dion. Areo. de di. no. c. 1079.
 Angelis & demonibus nõ est idem cognatum corpus, angelicum radios quosdã emittens oculis alterius suscipere non potest, demonicum, si vnquã tale fuerit, eloqui nescio, nõc vero obscurũ, & tenebrosũ existit: angelicum materiæ penitus expers. quæque, & per vniuersũ solidũ penetrat, & minus, quã solis radius passionibus est obnoxium: demonũ corpora quibus ob tenuitatẽ inuisibilia sint, atque materialia quodammodo sunt, & passio nibus subiecta; pferunt, quæ loca subterranea subiere, cõcreta sunt, tactui subiecta, cum pulsanũ dolent, igni propinquantia cõburunt, adeo, vt et cinerem relinquunt, quod & apud Thufcos Italiæ populos accidisse historia traditur. Mich. Psel. de demonibus. ch. 940.
 Angeli boni, nec falsi esse possunt, nec mendaces. Ioan. Franc. Pic. Miran. de præno. li. 9. ca. 4. ch. 697.
 Angelorum bonorum officium est offerre pces hominum Deo, quod nõ est demonum officium. sed vt dixi angelorum. Aug. Steuc. de peren. phil. li. 8. ca. 22. ch. 180.

Angelus, vt se habet ad inferiora.

Angeli cognoscunt terrena, non quia per sensus sensibilia discant, sed quoniam propriam intellectus sui quodammodo iam diuini virtutem, naturamque contemplantur. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1105.
 Angeli si corpora mundi mouent, ipsis motis corporibus, nullo modo mouentur. Marf. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. cap. 4. char. 87.
 Angeli monendo prouident, animæ viuificando, & cõsultãdo. Marf. Fic. in Dion. Areop. de di. no. ch. 1081.
 Angelica mens super aiã inferioribus, intra se nullis indiget viribus, sed pura mens est, totaque mens, ac sufficiens, itẽ ad inferiora nõ vergit, sed in diuinitatem solam, vnde est, circuli more cõuertitur. Ideo eius actio circulo comparatur, vna enim est actio, & æqualis, sicut ex vna, & æquali linea circulus, & mira quedam vtriusque capacitas, præterea circulus est prima, & vltima.

timæ figurarum: prima, quia vna contentus est linea: vltima, quia figuræ ex pluribus lineis constituta, quo plures subeunt facies, eo propinquius paulatim ad ciculi formam quasi finem videntur accedere, similiter, & intellectus omnium primus procreatur a Deo, & intellectualis vultus, id est absolutus ordo rerum vltimus omnium in speculo naturæ refulget, ad quæ naturales formæ, quasi finem magis gradatim, magisque accedunt. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 27. ch. 1452.

Angelus corpus diuinum, anima corpus opacum Metaphorice cognominatur, donec scilicet in hoc cæco carcere claudatur. Mar. Fic. in Plat. epist. 6. c. 1534.

Angeli dantur nobis custodes, & a nobis eligitur quæcunque via nobis placet: vtra vero suscipitur, suscipitur, & eligitur, genius, siue angelus, qui diligit, amplectunturque bonos, execrantur, & auertunt se a malis. Augustin. Steuc. de perenni philosophia, lib. 8. capit. 24. charta 181.

Angeli vt a bono ipso pendent.

Angelis ab ipso bono adsunt superiores mundo ordines, vniones susceptionesque mutæ, inconfusæ distinctiones, virtutes etiam inferiora reuocantes ad superiora, superiorum quinetiã ad inferiora prouidentia multiplex, propriarum cuiusque virium conseruatio, immutabiles in se reuelationes, & identitates, & summities circa boni ipsius amorem, & quæcunque celestis hierarchiæ propria sunt, ipsæ scilicet purgationes angelicæ, supermundanæ illustrationes, & perfectionis consummationes angelicæ, vnde & illis boni in dolo est indulta, munusque tributum, quo occultam illam in seipsa bonitatem ipsæ in se patefacerent, angelique existerent tanquam diuinum silentium nuntiantes, & quasi conspicua quædam lumina, tanquam e vestibulo bonum ipsum in aditis latens sequentibus declarantia. Dionys. Areop. de diu. nom. ch. 1053.

Angeli ab ipso bonitatis diuinæ bono habent, vt sint, viuunt, intelligibiles sint supra mundanæ conditione, ratione rerum illustratione diuina, tanquam peculiares reportauerunt, & ad illa, quæ sibi cognata sunt sua bona traiciunt, & ab ipsa bonitate perseverantiã habent, & firmitatem, & inde continentur, & custodiuntur, & vt sint, & bene sint inde sibi vendicant, atque ad illam pro viribus conformatæ bonitatis speciẽ referunt, & vt lex diuina distat sequentibus bonorum ex bono prouentium consortium exhibent. Dionysius Areop. de diu. nom. ch. 1053.

Angelorum sanctissimæ, & antiquissimæ potestates, quæ & verissimæ sunt, & velut in vestibulis supereffentialis trinitatis collocatæ, ab ipsa simul atque in ipsa, vt & sint, & diuinæ sint, acceperunt: & post illas secundo loco inferiores quæ sunt, inferiori conditione id ipsũ habent, extremo quoque extrema quadam sorte si cū angelis cõparentur, si cū nobis, ratione quadã id hñt mundo superiore. Dionys. Areop. de diu. nom. c. 1096.

Angelus, quod sit vnum, & quod sit actus non a se, sed a Deo habet vero vno, quod vero sit multiplex, per potentiam suscipiendi, & patendi a seipso habet, quantum extra Deum productus, a proditoris perfectione degenerat. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 3. c. 1. c. 117.

Angelorum caput Deus est, quia radium suum rerum omnium creandarum rationibus præditum, per angelos omnes demittens, gradatim format omnes, ita vt in singulis describat vniuersalẽ mundi figuram, nec solum sublimes illos intellectus exornat, sed etiã per illos tanquam medios in mentes quoque rationalium animarum, quasi quosdam infimos angelos radium eundem tradit isdem præditum rationibus, quæ dispositio rerum, & lex mentibus inscripta, prouidentia vocatur. Mar. Fic. in Plat. Th. lib. 13. cap. 2. c. 288.

Angelos, quia participat diuinitate, Deos appellare possumus, sed cum absolute Deum dicimus, non aliquem eorum, sed sanctissimam, indiuiduam Trinitatẽ. Ioã. Pic. Mir. in Hep. lib. 2. cap. 2. c. 18.

Angeli, beatorumque animi, & si immensam Dei formam sibi acquirere nequeunt, cum ea tamen coniungi copularique, quam optime possunt. Leo Hebr. de Am. dial. tertio. ch. 289.

Angelorum proprietates.

Angeli dicti sunt ob assiduum officium nuntiandi Deo nostram indigentiam, & ad nos voluntatem Dei, & opem diuinam deferentes. Chalci. in Plat. Timæum. char. 37.

Angelos Moses vocat eos, quos philosophi genios. Philo Iud. de gigantib. char. 185.

Angeli omnino immobiles animas antecedunt. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. cap. 5. ch. 88.

Angelum prorsus immobile esse Platonici arbitrantur, essentia, virtute, actione, quoniã semper sit idem, & eque possit, intelligat semper omnia simul, & velit eadem, & quantum in se est, agat subito quicquid agit. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. cap. 6. ch. 89.

Angelus non potest esse immobilis vnitas, ne duo extrema sine medio iungantur, immobilis est ergo nõ vnitas, est ergo immobilis multitudo angelus, & super ipsum est Deus, q & vnus, & immobilis, & simplicis simus est. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. ca. 6. ch. 89.

Angelica mens si indiuisibilis, & immutabilis est, & super locum, & tempus omnino, nulla ratione quadrabit corpori diuisibili, mutabili, loco, temporiq; subiecto, aut formas in eo tales efficiet, nisi anima intercesserit, quæ, quia indiuisibilis est, superq; locum, formatur ab angelo, siue ducitur: quia vero mutabilis est, & aliquid habet temporis, congruit cum materia, & formas acceptas desuper deducit in seipsa ad mutabilem, temporalemq; naturam, per quam facile transeunt in corpus mutabile, & in ipso diuisibiles iam euadunt. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 4. cap. 1. ch. 124.

Angelos Deum probabile est semel ideis omnibus impleuisse, humanam vero naturã quotidie implere. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 12. ca. 1. ch. 265.

Angelus finitus est secundum esse, secundum essentiam infinitus est, & quodammodo secundum virtutem, & operatione. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 15. ca. 22. c. 333.

Angelus, cum eius mens sit stabilis, cuncta simul cernit, & formas, & exemplaria, non in angelica natura cernit, nam sic angelum tantum videret, sed in Dei essentia suscipit, ita vt oculus per solis lumen colorum omnium effectuum, colorum eorundem suscipit formas, & videt colores, ita mens angeli per Dei lumen rerum omnium effectuum, earundem rerum accipit species, & intelligit. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 16. cap. primo char. 369.

Angelus substantiam habet, & qualitatem. Mar. Fic. in epist. lib. 2. char. 708.

Angelis mētibus actus tres esse pñt, scilicet trina conuersio, vel ad Deũ, vel ad se, vel ad sequētia, itaq; angeli, quã plurimi ad ipsum Deũ amandum tota voluntate conuersi, semp euasere beati, nõnulli ad se amandum conuersi, facti sunt miseri, principio suo, & sine priuati, quibus hæc illinc auersio, & priuatio iudicat malũ; quidã non solũ ad se amãdos cõuersi, verũ ad infima diligenda, diuersi oĩum euasere miserrimi, quibus pter orbitatẽ illã, malũ aliud contingit, multiplex videlicet perturbatio. primi qdẽ angeli sũt penitus a corporib. absoluti, nisi mira quadã facilitate celestia regant, interiori diuina fruitione beati, scđi miseri, quia propria amore decepti, elementisque sub Luna mox additũ non tanquam animæ quẽdam prorsus insati, sed ritũ quodam

quodam quasi magico, diuinitus mancipati, quibus præter superiore orbitatem illam, malum accidit, conditio ita ferulis, & indignatio sequens, tertij cõposita corpora, generationemque, & cultum ab hominibus cupientes, corporibus iam exigne, aere, vaporibusque terræ, & aquæ conflatis sunt immerfi, asciscente hoc amore, & Deo compellente, hinc acria facta sunt animalia vasta quidem, & celeritate, potentia, sensu mirabili, inuida, superba, malefica, quibus pter orbitatem, & iam dictam indignationem, malum est perturbatio sensuualis, passioque sensibilibus; his præter intellectum, & voluntatem peruersam, consequenter inest imaginatio præceps, ira feruens, concupiscentia vehemens. Mar. Fic. in Dionysium Areopagitam de diuin. nomin. char. 1080.

Angelos Platonico more cognominat Dionysius, & intelligibiles, vt alios illuminant, & intellectuales, vt illuminantur ab alijs. Mar. Fic. in Dionysium Areopag. de diuinis nominib. char. 1096.

Angelis motum sempiternum, nisi actum exposueris, intelligentiam angelis celerem discurrentem, attribues quod nonnulli cõprobauerunt. Mar. Fic. in Dionysium Areopag. de diuin. nomin. char. 1100.

Angeli sancta mens, nullo impedita corporis ministerio in seipsam reflectitur, vbi Dei vultum in sinu suo insculptum introspicit, inspectum illico admiratur, audissimè semper inhaeret: vultus illius diuini gratiam, pulchritudinem dicimus: auiditatem angeli, Dei vultui inhaerentem vocamus amorem. Mar. Fic. in Plat. conuiuium oratio. quinta, cap. 4. ch. 1336.

Angeli species numerum habet solum, a tempore, & loco immunitas est. Mar. Fic. in Plat. conuiuium oratio. 6. capitulo 17. chart. 1353.

Angelus duplicem imperfectionem habet, altera, quia non est ipsum esse, sed essentia tantum, cui participatu esse accidit, vt sit, alteram, quia non est ipsa intellectio sed aduent ei vt intelligat cum ipse natura sua sit intellectus intelligentiæ capax. Ioan. Pic. Mir. in Hep. lib. 3. cap. 1. char. 24.

Angelicæ operationes tres sunt, purgatio, illuminatio, & perfectio. Ioan. Pic. Mira. in Hept. 1. 3. c. 5. c. 27.

Angeli dicuntur moueri de loco ad locum, in quantum successiue operantur in diuersis locis. Ioan. Pic. Mir. in apolog. char. 140.

Angeli in sensum possunt, & phantasiã illati, & eam afficere, & immutare queunt, quod clarum est, non tamen clarum est, eos posse in intellectum illabi, sed duhium est, sed secundario, & quasi per accidens. Ioan. Pic. Mir. in de pran. lib. 2. c. 3. c. 416.

Angeli intuitus non pendent a superioribus velut auctoribus suis. Aug. Steuc. de peren. ph. l. 8. c. 14. ch. 174.

Angeli ex Platone, & Cratilo sunt celestes, præfecti legationibus inter nos, & Deum intercedentes, imperia Dei nobis, preces nostras Deis perferentes, delectantur bonis, aduent domos castas, execrantur malos, auertunt se ab eis. Aug. Steuc. de perenni philosophia, lib. octauo, capit. 22. chart. 180. tergo.

Angeli quoque in maxima illa totius mudi dissolutione, ex non nullorum sententia denique corrumpentur. Leo Hebr. de amore dial. 3. char. 255.

Angelicæ naturæ, quodam amoris desiderij, ac potestatis genere accommodari posse videtur. Leo Hebræus de amore dial. 3. chart. 290.

Angelicis in mundo diuine pulchritudinis defectus priuationem simpliciter quidem inducens, minor, cognitionem vero suppeditas, & amorem, ac desiderium accendens, maior, in sublunari vero contra hic quidem remissior, ille autem intensior esse conspicitur. Leo Hebræus de amore dial. 3. char. 284.

Angor est animi ægritudo premens. Francisc. Pat. de regno lib. 5. cap. 14. char. 221.

Angulares figurarum coniunctiones nodos appellari ab oraculis, quia imagines sunt, vnionum coarctantium, diuinarumque coniunctionum, per quas ea, quæ natura discreta sunt, sibi inuicem coherent. Ia. Car. in Ale. capit. 11. chart. 306.

Angulum alij veterum philosophorum in prædicamentis relationis posuerunt, alij in quantitate, alij in qualitate. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 11. char. 69.

Angulus indiget qualitate, per quam quasi propriam habet figuram, quantitate, & respectu. Procl. in Eucl. lib. secund. cap. 11. char. 71.

Anguli alij sunt in solidis, alij in superficiebus, & qui in superficiebus, alij simplices, alij mixti, alij ab vtriusq;. Procl. in Eucl. lib. 2. cap. 11. char. 72.

Angulus est nota coarctationis, quæ in diuinis est, ordinisque diuisa in vnum, & partibilia in impartibile naturam, & multa in copulantem colligentis communitatem. Procl. in Eucl. lib. 2. cap. 11. char. 74.

Anguli qui sunt in superficiebus magis immateriales, & simplices expriment vniones, qui in solidis, eas, q vsque ad inferiora progrediuntur, & distinctis reb vs communiter, & vndequeque partibilibus eiusdẽ naturæ constructionem suppeditant, eorum, qui in superficiebus, alij primas ipsarum immittasque affingunt, alij eas, quæ infinitatem progressionum in ipsis existentium complectuntur, & alij intelligentiam formarum vntrices, alij sensum rationem, alij earum, quæ inter hos medium obtinent locum copultrices, qui ex circumferentiis sunt anguli, causas imitatur, quæ intelligentem varietatem in vnionem cõuoluunt, recti linei vero eas, quæ sensibilibus præsent, & rationum in his existentium coniunctionem præbent.

mixti communitatum tam sensibilibus quam intellectualium formarum iuxta vniam immobilem vnionem conseruatrices. Procl. in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 74.

Angulum rectum efficit ratio, quæ a fine prouenit, quæ ab infinito obtulsum, & acutum. Proc. in Eucl. lib. 2. capit. 11. chart. 76.

Angulos rectos ad diuinarum ornatum, & diuinarum potentiarum puros, & immaculatos Deos emittunt tanquam indeclinabiles inferiorum prouidentia auctores. Procl. in Eucl. lib. 2. cap. 11. char. 76.

Angulos obtusos, & acutos diis progressionis, & motus potentiarumque varietatis prætoribus perimitti dicunt. Procl. in Eucl. lib. 2. cap. 11. char. 76.

Angulus cornicularis, & semicircularis quocũque recto minor, & si non sint acuti, sunt tamen misti, & nõ rectilinei. Procl. in Eucl. lib. 2. cap. 11. char. 76.

Angulus obtusus restiliculus esse debet. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 11. char. 77.

Angulus rectus non rectorũ est mensura, vt æqualitas inæqualitatis. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 11. char. 77.

Anguli ad verticem dicuntur, si duæ rectæ lineæ seinuicem secuerint. Procl. in Eucl. lib. 3. cap. 11. char. 161.

Anguli deinceps sunt cum recta linea infecta manens, illam suo extremo secans, duos angulos fecerit. Procl. in Eucl. lib. 3. com. 19. ch. 161.

Angulorum æqualitas, & inæqualitas maximam vim habet ad augenda spatia, & minuenda. Procl. in Eucl. lib. 4. com. 9. char. 399.

Angulus orientis cum sit vitæ incipientis angulus, & vitæ mors cum sit contraria, cur morti non ascribunt angulum occidentis orienti oppositus, sed morti octauam sedem assignant. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. char. 1612.

Angulos figurarum celestium admirantur astrologi, sed alibi gaudere planetas beneficos affirmant, Solem in nona, Lunam in tertia, Iouem in vndecima, Venere in quinta. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. tertio, chart. 1612.

Angulum obtusissimum statim sequuntur duo recti, quæ si vltra

si ultra hunc dilatando processeris, peruenies mox ad planam in quod linea perpendiculariter incidens, rectos conficit geminos. Mar.Fic.in Plat.Tim.capi- tu.4. charta 1475.

Angulos rectos, quia sui similes, vel omnino idem sunt inter se, Pythagorici consacrant dijs puris, & immacu- latis, vt auctoribus diuinæ prouidentie, qua inferiora reguntur, & acutos, & obtusos dijs progressionis, & motus, qui rebus natura constantibus varias facultates tribuunt. Iac. Car. in Alcinoi ca. 11. ch. 306.

Anima in vniuersali.

Anima quicquid occupat, ei semper vitam inducit. Plat. in phædro. char. 56.

Anima ψυχή quia causa viuendi, respirandi, ac refri- gerandi sit corpori. Pla. in Cratylo. ch. 78.

Anima cognoscit, essentia cognoscitur. Plat. in sophis- ta. charta 152.

Anima vulgi hominum oculi ad diuinū intuentis splen- dorem, tolerare non possunt. Pla. in sophista. ch. 154.

Anima similis est naturali facultati alati iugi, & aurigæ deorum equi, & aurigæ omnes, & ipsi boni sunt, & ex bonis, aliorum mixti, & primum quidem noster princeps bigas moderatur, deinde equorum alter pul- cher, & bonus est, alter ex contrarijs, & contrarius. Plat. in phædro. char. 316.

Animam nosce nos iubet qui seipsum nosce præcipit. Plat. in Alcib. primo. char. 349.

Anima si seipsum intueri debet, si se noscere volet, & in illum maxime ipsius locum, in quo virtus animæ, sa- pientia ipsa inest, & in aliam partem cui hæc similis est. Plat. in Alcib. 1. char. 359.

Animæ celeritas quædam est esse ingeniosum. Pla. in Charmide. char. 375.

Animæ ex natura ingeniosam habere debet iuuenis pul- cher, vt nihil illi desit. Pla. in Charm. ch. 376.

Animæ omnes aggressiones, & tolerantie, præeunte sa- pientia in felicitatem desinunt, at præeunte insipientia, in contrarium. Plat. de virtute. char. 506.

Anima, quæ ad omnia est intrepida, & inuisita, animo præesente, animus est inexpugnabilis, & inseparabilis. Plat. de Republ. dialo. 2. char. 579.

Animam fortissimam, & robustissimam nulla externa affe- ctio perturbat, & mutat. Plat. de Rep. dial. 2. ch. 582.

Anima, & sapientia in medulla est, cum ait, ossa ob pau- citatem animæ in medulla, sapientia vacua esse. Plat. in Tim. charta 754.

Anima nulla possessio nobilior est homini, ad fugien- dum malum, & ad inuestigandum, & eligendum id quod omnium optimum est, & vbi elegit ad cohabi- tandum cum ipso in communi per reliquam vitam, quapropter secundum honoris locum adeptæ est, ter- tium quiuis cognouerit secundum naturam esse cor- poris honorem. Plat. de legib. dial. 5. ch. 838.

Anima omnis in iuuentute pauoribus versatur, & magis per timores moueri consuecit. Hoc autem timoris, & nõ fortitudinis exercitationem esse quiuis dixerit. Plat. de legib. dial. 7. char. 870.

Anima in omnibus, quæ vndique mouentur, habitat, & omnia gubernat, nam & cælum gubernat non paucio- res, quam duos beneficium, & maleficium, quod intelli- gendum non est de animæ substantia, sed de animæ potentia. Plat. de legib. dial. 10. ch. 924.

Anima omnia, quæ in cælo, terra, ac mari sunt, suis moti- bus ducit, quorum nomina sunt velle, considerare, con- sultare, recte opinari, itemque falso, ita vt gaudeat, & tristetur, confidat, & timeat, odio habeat, & amet, & omnibus his cognatis, aut primarijs motibus vtatur, qui secundarios corporis motus suscipient, ducunt om- nia ad incrementum, & imminutionem, & dissolutio-

nem, & coagmentationem, & ad hæc sequentes cali- ditates, frigiditates, grauitates, leuitates, durū & mol- le, album & nigrum, austerum, dulce, & amarum, quibus omnibus si anima, quæ Dea est vtitur, vt men- tem, & intelligentiam deam semper assumat, recta, & foeliciter, & omnia efficit, si dementia, & insipientia se coniungit, omnia his contraria facit. Plat. de legib. dial. 10. char. 924.

Anima, quæ participant, iuxta fati ordinem, & legem mutantur, & quæ minus prauos mores habent, mi- nus mutantur, & circa regionis planitiem vagantur, quæ vero plures prauos mores habent, & iniustiores sunt, delapsæ in putridum, & infernos appellatos lo- cos, qui orci, & similibus nominibus nūcupantur, val- de expauescunt, & somnis vexantur, & viuentes, & a corporibus solute, at anima maiore vitio, ac virtute prædita, cum transmutatur propter suam volūtatē, & conuersationem vehementiorem, vbi virtuti diui- nę admixta excellenter talis fuerit, fertur, ac transmu- rat locum totum sanctum, transportata in aliū quen- dam meliorem locum, vbi contra, ad contraria vitia suam transfert. Hoc est deorum iudicium, qui Olym- pum incolunt. Plat. de leg. dial. 10. ch. 927.

Anima sola nullum colorem habet, & illi soli conuenit, vt creet, & formet. Plat. in leg. app. char. 966.

Anima præditum primum vnum ponendum est terreū, in quo omnes homines, & omnia, quæ multos pedes habent, & quæ pedibus carent, nec non quæ progred- iuntur, & quæ stabilia sunt, & radicibus diuisa, vnum tantum putare oportet, quod omnia hæc ex omnibus generib⁹ sunt, scilicet igne, aqua, aere, terra, & æthere, sed multa eius pars terreæ, solideque nature est, aliud animalis genus ponere est, secundum quod & nasci- tur & videri potest plurimum ignis habet: habet tamē etiam terræ, & aeris, habet etiam aliorum omnium exiguas partes. Pla. in leg. ap. c. 967.

Anima superius collocata speculari formas sine tēpore, nec indiget earum reminiscētia, & multa vnicō actu cognoscit, quia est supra tempus, vt illius causa: & in- tellectu, nõ cogitatione cognoscit, & si cognoscit prin- cipium, finem, & medium, hoc non medio tempora- rio, sed ordinario cognoscit. Arist. Theolo. Aegy. libro secundo ca. 2. ch. 5. ter.

Anima vnicā est, & simplex, sed multiplicantur virtutes eius vltra substantiā, et si videt operari plurima simul, eius opera sunt multa, ratione parientium, nam cor- pora non recipiunt operationes animæ equaliter, sed pro conditione sua, ergo pluralitas operationū inest rebus, non animæ. Arist. The. Aegy. lib. 2. cap. 3. c. 6.

Animæ facies intellectus est ad quem inclinatur, & cum quo speculatur. Arist. The. Aegy. li. 2. c. 5. c. 7. ter.

Anima quælibet, cum operando impleuit hūc orbem sensi- bilem suis dignitatibus, coacta reuertitur ad intelle- ctualem, quem complectitur tenaciter cognitione in- dubitabili, est autem nobilior isto, & egressa ab hoc, despicit inferiora, quia sunt simulacra eius, quæ non perseverant, nisi illa subinde causa fingente. Arist. Theologia Aegyptia. li. 7. ca. 8. c. 35.

Anima vniuersalis absque labore regit, particularis cum labore, non enim sine cogitatione regit. Arist. Theo- logia Aegyptia lib. 7. cap. 10. c. 37.

Animæ proprium est, vt viuificet corpora. Arist. de cau- sis cap. 3. c. 976. propo. 3.

Anima in omni res sensibiles sunt, quia sunt per hoc quæ sunt exemplum ei, & res intelligibiles in ea sunt, quia scit eas, & non factum est ita, nisi quia est expansa in- ter res intelligibiles, quæ non mouentur, & inter res sensibiles quæ mouentur, & ideo imprimit res corpo- reas. Arist. de causis. cap. 3. c. 986. propo. 14.

Animata vis postrema a terra exordens, sese fundit per vniuersum, vis autem animæ sensualis, & quæ opinā- tem

tem obtinet rationem, penes superiora viget in sphæ- ris, incubans inferiori potentie, & ex se ipsa vim huic porrigens vitalem magis atque viuificantem; agitatur aut hæc ab illa circulariter cōplectēte, totique infidē- te quantum ipsius recurrit in sphæras, itaque cum il- la hanc circulo comprehendat, merito hæc coniuēs reflectitur in se ipsam. huius vero reflexio corpus v- na cui est infusa contorquet. Plot. En. 2. libr. secundo capit. tertio, chart. 109.

Anima cuncta facit, habens principij rationem, pluri- mum recta procedit, quod si aliorum adducta præ- uaricetur, iudicio quodam cursum eorum sequitur, quæ efficiuntur in mundo, nisi forte soluantur, perma- net enim iudicium ipsum semper, cum vniuersum or- dine, & potentia dominantis regatur, & dirigatur, & huic seruiunt, & conferunt stellæ velut partes cœli non parua tum ad decoram totius formam, tum ad significationis officium, pertedunt, itaque omnia quæ cunq; in mundo sensibili oriuntur, faciunt vero alia, quæcunq; faciunt manifeste. Plot. En. 2. l. 3. c. 8. c. 141.

Animam post intellectum collocare debemus. Plo. En. 2. lib. 9. cap. 1. char. 199.

Animæ proprias motiones habere debent. Plo. En. 3. l. 2. cap. 6. char. 260.

Anima per totum cœlum reuoluitur alias in alijs spe- ciebus, siue in sensuali specie, siue in rationali, siue etiam in vegetali: multa enim, & ab hominibus fiunt, quasi plantis, corpus enim, vt planta, & ab intrinseco fit, & augetur. Plo. En. 3. l. 4. c. 2. ch. 283.

Anima omnis bonum appetit. Plo. En. 3. l. 5. ca. 3. c. 294.

Anima quæ agit, quoties secundum naturam agit in rebus ratione determinatis probabile est essentiam esse & vere bona, alia vere anima ex se ipsa non agit, ideo nec aliud quam passiones sunt. Plot. En. 3. libr. 5. ca- pit. 7. chart. 297.

Animæ consideratio est de quæ diligentius, & diutius tra- ctare debemus, tum quia conducit ad eam, quorum ip- sa est principium, tum quia conducit ad illa ex quibus efficitur. Plot. En. 4. lib. 3. c. 3. c. 371.

Animæ omnes ex vna deducuntur, ex vna inquam mul- ta eodem tenore cum intellectu diuisæ eodem ordi- ne, & non diuisæ, atqui ratio mētis est anima, illa quæ permanet, & ab ipsa rationes partiales immaterialesq; sicut alibi. Plo. En. 4. l. 3. c. 5. ch. 375.

Animæ principali principalis potentia conuenit, quia magis superius adheret, illic enim ambabus incumbē- tibus attentius potentia maior exoritur, conseruantem enim seipsum in tuto illic fundamento facillime faciūt, potentie enim maioris est non pati in his quæ facit. Plot. En. 4. l. 3. c. 6. ch. 376.

Animæ opus, & quod in ipsa est, vigilans quiddam est, & efficax, & quod tendit in aliud, est persimile: efficit ergo vt & alia viuant quæcunq; per se non viuunt, & tali vita viuant, quali viuunt, & ipsa, hæc viuens in ratio- ne, tradit & corpori rationem, vt sit rationis imagi- nem: etenim quantum vite impartit corpori, vite est imago, simulque formas impartit corporeas, quarum possidet rationes, habet autem & deorum rationes, & omnium, quapropter & hic mundus omnia possidet. Plotinus En. quarto, libr. 3. capit. 10. charta 380.

Animam quidquid attingit, sic inde perficitur, prout es- sentia animæ naturaliter se habet: hæc autem facit non aduentitia quadam sententia, nec consilium, ac consi- derationem expectans, sic enim non natura, sed per artem faceret acquisitam, at per ipsam essentie pote- statem est domina corporum, vt hæc non aliter fiant, ac disponantur, quam ipsa perducatur, cum etiam quæ ab initio fiunt, non possint ipsius voluntati reluctari. Plot. En. 4. l. 3. c. 10. ch. 380.

Animæ non diffusum est: quod mutantur de alio loco ad alium locum, cum sol, & luna, & stellæ omnes locū

mutent, & si qua anima neque quod hic est melius eligit, nec inquinatur deteriore, ad locum alium cō- mutatur, purum quem elegerat, quandoque conse- cutura: punitiones animarum tales sunt, quales partium ægotarum, vbi alia fomentis alligantur, alia circumciduntur, vel expurgantur, alia qualitatibus permutantur, vt sanum sit totum, singulis vbi expe- dit ritè dispositis, sanitas enim totius spectatur in pri- mis, hoc obligato, illo potius qualitatibus permuta- ro, alio hinc expulso, quasi hic languente, illuc vero translato vbi minime languat. Plotin. En. quarto, libr. 4. cap. 45. chart. 440.

Animæ expers nihil esse potest, at cum interit corpus, quo pacto adhuc vita permanet? forte nec perit: nam & hæc est quædam illustrationis imago, solum vero dicendum est ibi non esse. Plot. En. 4. l. 5. ca. 7. c. 450.

Animæ quidquid inest, non est passio, sed efficacia. Plot. En. 4. lib. 6. cap. 3. char. 455.

Anima non solum in alijs animalibus alia, & alia facit, sed in eodē contraria parit. Plot. En. 4. l. 7. c. 4. c. 459.

Anima non minus vna est; ex eo quod plures sint vires, nam & in semine vires sunt multæ, semen vñ. Plo- tinus En. 4. lib. 9. cap. 3. char. 479.

Anima vniuersi cuiusque si seminarias habet rationes om- nium, quæ exequitur, & explet, ibi sunt omnes ideæ- nam fatemur, quot mundus rationes habet, totidem quoque singulas animas possidere. Plotinus En. 5. libr. 7. capit. prim. char. 539.

Animæ multitudo est seminariæ rationis, nam anima, & ratio est, & caput rationum, actusque ipsius secū- dum essentiam agentis, ipsæ sunt rationes, essentia vero est vis ipsa seminariarum rationum. Plotinus En. 6. libro 2. cap. 5. chart. 599.

Animæ magnitudo hinc licet potissimum coniectare, quod quando moles ipsa sit maior, anima eadem per totam illam vndique se diffundit, quæ prius erat in mole minore Plot. En. 6. lib. 4. cap. 5. char. 649.

Anima non cogitur diuisibilis fieri, quia multa sunt mē- bra, vt quia sunt multæ multitudines non ideo vñ diuiditur. Plot. En. 6. lib. 4. cap. 7. char. 650.

Anima nullas corporis passiones admittit, & nullo mo- do diuidi potest. Plot. En. 6. lib. 4. cap. 8. char. 651.

Anima vnaquæque, cum hinc est penitus segregata, non propria duntaxat est vnaquæque, sed quando seceruitur non loco, sed actu, & sit aliquid singulare, ipsa tūc portio quædam est, nõ amplius vniuersa: quamquam & alio quodam pacto, vt vniuersa consistit, quando vero nulli proprie præesidet, prorsus est vniuersa, quippe quæ tunc potentia quædam pars esse sit iudicada. Plotinus En. 6. lib. 4. cap. 16. char. 659.

Anima intellectualis segreganda est a natura sensibili. Plotinus En. 6. lib. 3. cap. 1. char. 617.

Anima lumen boni ipsius inspicens ad res diuinas hoc circumfusa lumine concitatur, affectansque lumen in his perfulgens, occurru eius admodum gratulatur. Plotinus En. 6. lib. 7. cap. 22. char. 714.

Anima quodcunq; formatum aspicit, aliud quiddā sem- per, quod formauerit expetit, nam docet ratio id quæ formam habet mensuratum esse, & id nec vniuersum esse, nec per se sufficiens, nec suapte natura pulchrū, sed & hoc esse permittum, & vt oportet hæc mensu- rata esse, sic ipsum super pulchrum mensuræ nullius limite circumscribi, & si sic se habet, nec esse formatū, nec esse speciem, quod igitur primo est amabile, & primum existit, omnem speciem supereminet, pul- chrique intelligibilis illic pulchritudo, decorq; extat, ipsa boni natura. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 33. ch. 724.

Anima informis esse debet, si omni carere debet obsta- culo, quod forsan impedire potest, ne ab ipsa omnium prima natura illustretur, & impletur, vt materia om- ni forma priuata esse oportet, si omnes formas debet suscipere.

facipere. Plot. En. 6. lib. 9. cap. 7. 765.
 Animæ omnis communis est essentia, & vita, & intoducentes mentem eiusque vitam, põnemus quoddam unum ipsum, scilicet motum genus in omni vita communem, & essentiam & motum primum, qui & prima vita est, tanquam genera duo consuetemus, & si unam sint, intelligentia separare licet. Plo. En. 6. lib. 2. cap. 7. charta 600.
 Anima quod conciliat, hoc & anima dirimit. Porphyrius de occasione. char. 1929.
 Anima omne quod præditum est, sensualem habet phantasia, velut rationem quandam, fecit enim natura non ut simpliciter sentiret, & pateretur, sed ut perciperet quæ commoda forent sibi, & quæ incommoda illa sequeretur, hæc fugeret, sensus utrorumque animalibus singulis cognitionem affert, & hæc quæ sequuntur putandum est non adesse nisi habentibus rationem, iudicium, atque memoriam. Porphyrius quod nephas sit animalia cedere. char. 1938.
 Anima per educationem, & bonam consuetudinem, addita proba natura, maxime cum his quæ proprie sunt bona, federatur, vnaque tempora, & ætates omnes coniunctissime percipit, his addenda est ars, quæ affectionibus statuit metam, his maxime modis animus fit beatus, & vita hominis sanitatem assequitur. obsequantur affectiones rationi non inuitæ parent scientiæ. Max. Tyrius serm. 17. char. 136.
 Animæ conceptio dicitur mens, dolores sensus, partus reminiſcentia, & intellige animos omnes natura concipere, dolores sensu sustinere, & ratione parere, & ut natura nil recipit nisi ex semine orti, sed quodcumque procreatur seminis similitudinem habet, ut homo hominis, sic animus si veritatem intelligat, necesse est feminibus verarum rerum imbutum esse. Max. Tyrius serm. 18. char. 214.
 Anima quorum causa est, eorum & mens causa est, non autem contra. Proc. Ele. Theol. ca. 58. ch. 16. ter.
 Anima omnis diuina, diuina est per diuinum intellectum. Proc. Elem. Theol. cap. 129. ch. 35.
 Anima quod aliquando intelligens, aliquando non, intellectum proxime participet, est impossibile. Proc. Ele. Theol. cap. 175. ch. 46. terg.
 Animæ omnes diuinæ dij sunt animastice, omnes autem intellectualem participantem mentem deorum percipiunt, quæ semper sunt, omnes vero mutationes susceptiue, deorum pedisseque aliquando. Proc. Elem. Theol. cap. 185. char. 49.
 Anima priuatum, vita quoque priuatur, & habens animam, vitam quoque habet. Proc. Elem. Theol. cap. 188. char. 49. ter.
 Anima omnis ex se viua est. Procl. Elem. Theol. prop. 189. charta 50.
 Anima omnis media est inter impartibilia, & quæ circa corpora sūt partibilia. Proc. Ele. Theol. prop. 190. c. 50.
 Anima omnis quæ anima vitam habet, non autem cognitionem, etenim ignorat entia. Proc. Ele. Theol. cap. 199. char. 50. ter.
 Anima omnis participabilis, essentiam quidem sempiternam habet, actionem autem in tempore. Proc. Ele. Theol. prop. 191. c. 50. ter.
 Anima omnis participabilis semper entium est, & prima genitorum. Proc. Ele. Theol. prop. 192. ch. 51.
 Anima omnis proxime ab intellectu consistit. Proc. Ele. Theol. prop. 193. char. 51.
 Anima omnis omnes habet formas quas intellectus primo habet. Proc. Elem. Theol. prop. 194. ch. 51.
 Anima omnis omnes est res, exemplariter quidem sensibilia, in imagine vero intelligibilia. Proc. Ele. Theol. prop. 195. char. 51.
 Anima omnis participabilis, corpore vititur æterno primo, & ingenerabilem habet substantiam, & incorru-

ptibilem. Proc. Elem. Theol. prop. 199. ch. 51. ter.
 Anima omnis essentia est vitalis, & cognoscitiua, vita essentialis & cognoscitiua, & cognitio, & essentia, & vita, & simul in ipsa omnia, essentialia, vitale, & cognoscitiuum & omnia in omnibus, & seorsum singula. Proc. Elem. Theol. prop. 197. ch. 52.
 Anima omnis mundana periodis vititur propriæ vite, & reditibus. Proc. Elem. Theol. prop. 197. ch. 52. ter.
 Animæ omnis periodus tempore mensuratur, sed aliarum animarum periodus aliquo tempore mensuratur. primæ vero cum tempore mensuratur, vniuerso tempore mensuratur. Proc. Elem. Theol. prop. 200. char. 52. terg.
 Animæ deorum omnes pedisseque, & semper Deos sequentes, sunt deteriores diuinis, eminent tamen particularibus aiabus. Proc. Ele. Theol. prop. 202. ch. 53.
 Animastice omnis multitudinis diuinæ quidem animæ maiores cum sint alijs potestate, coarctantur secundum numerum, quæ vero seipsas sequuntur, semper & potestate, & quanto medium tenent in omnibus ordinem, particulares quidem potentia deteriores alijs sunt, in numerum vero maiorem sunt progressæ. Proc. Ele. Theol. prop. 203. c. 53. ter.
 Anima diuina omnis multis quidem præstat animabus, Deos semper sequentibus, pluribus etiã eorum, quæ aliquando hunc ordinem susceperunt. Proc. Elem. Theol. prop. 204. c. 53. ter.
 Anima omnis particularis hanc habet rationem ad animam, ad quam ordinatur secundum essentiam, quam vehiculum ipsi ad illius vehiculum. Proc. Ele. Theol. prop. 205. char. 54.
 Anima omnis particularis vehiculum a causa immobili habet. Proclus Elem. Theol. prop. 207. ch. 54. ter.
 Animæ omnis particularis vehiculum immateriale est, & indiuisibile secundum essentiam, & impassibile. Proc. Elem. Theol. prop. 208. ch. 55.
 Animæ omnes connatum vehiculum, & figuram semper eandem, & magnitudinem habent, maius tamen, & minus videtur, & dissimilis figura per aliorum corporum additiones, & ablationes. Proc. Ele. Theol. prop. 210. ch. 55. terg.
 Anima fit similis sentiendis, non ex eo, quod quicquam ab illis accipiat, sed quia secundum illorum rationem agit, videlicet per impressionem, apparitionemque quandam specierum externarum, quo pacto anima pluribus atque contrarijs simul fit aliquando similis, contraria non potest pati, agere potest. Priscianus in Theophrastum cap. 6. char. 1804.
 Animæ proprius motus est circuitus, quia solus sempiternus, in seipsam circulo ipsa reflectitur. Mar. Fic. in Platonicæ Theol. lib. 3. cap. 2. char. 121.
 Animæ vis infinita est, quæ nullo finito superatur obiecto. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ lib. 9. cap. 5. ch. 121.
 Animæ propria actio est viuificare, ergo animæ essentia vita est. Marfil. Fic. in Platonicæ Theol. libro quinto, cap. 14. char. 150.
 Animæ nullus præscriptus est magnitudinis terminus, tum ad illa, quæ comprehensura est, tum quod spectat ad ipsius animæ substantiam. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ lib. 2. cap. 1. char. 273.
 Anima medium est inter mentem animæ caput, & idolum animæ pedem: mens enim animæ inest, non quantum anima proprie est, sed quantum angelica, & a supernis mentibus occupata, idolum animæ, idest reſectis potentia corporis, non est animæ puræ officium, sed animæ iam vergentis ad corpus, sed inter hæc ratio interponitur, vis quædam verarum proprie animarum, per quam a principijs rerum in vniuersali conceptu ad conclusiones, temporali successione discurrunt, & actus in causas resoluunt, rursus causas in effectus deducunt, & hæc ratio intellectua-

lis vocatur, discurrunt etiam conceptu particulari ad vniuersalis discursionis exemplar, quæ vocatur cogitatrix, & opinatrix. Mar. Fic. in Platonicæ Theol. lib. 13. c. 2. ch. 290.
 Anima non solum semper esse, sed semper gigni a Platonicis iudicatur, scilicet quatenus vim suam haurit paulatim, & formas intrinsecus alias aliter explicat, & affectus, & actiones continue variat. Marfil. Fic. in Plat. Theol. 17. c. 2. c. 387.
 Anima vnaquæque ad angelum certum pertinet præcipue ut rectorem. Mar. Fic. in Diony. Areop. de diu. nom. chart. 1052.
 Animæ viribus duæ subiunguntur, mouendi, & nutriendi vigor, sed hæc cum superioribus animæ viribus aut nihil, aut parum in virtute communicant. Marfil. Fic. in Plat. Mem. de virt. c. 1133.
 Animæ omnibus viribus idest commune, ut quælibet, earum sit affectio potentia naturalis actum perficiens, dum decorum reddit, & vtilem ad finem virtutum vltimū consequendū. Mar. Fic. in Plat. de vir. ch. 1133.
 Animæ mobilis conceptio est non ens, quia non ens perfectum. Mar. Fic. in Plat. Parmenide cap. 36. c. 1153.
 Animam si deserat intelligibilis, & intellectualis substantia, imaginaretur falso, & pro naturalibus formis simulachra quædam, & somnia effingeret. Mar. Fic. in Parmenide chart. 1201.
 Anima cum in seipsa mouetur, secundum obtinet ordinem ad naturam eam, cuius essentia, & operatio est immobilis, nam omnibus agitatis, præcedit quod se ipsum mouet, & omnibus mouentibus, quod immobile, si igitur anima se ipsam mouens, mouet alia, oportet ante ipsam esse, quod immobile mouet. Marfil. Fic. in Plat. Philebo l. 1. c. 4. ch. 1211.
 Anima cum primum ea fecunditate referta est, per conuersionem ad superintelligibilem in se ipsa procreat pulchritudinem, & per conuersionem ad infra, sensibilem formarum in materia gignit decorem, qua conuersione ad pulchritudinem anima vocatur Venus, & ideo plerique voluptatem Venerem nuncuparunt. Mar. Fic. in Plat. Philebo l. 1. c. 11. c. 1217.
 Anima quia media est inter numina, & corpora, ideo triplicem sortita est potentiam, vnam qua superis conuigitur, vnam qua ad inferiora porrigitur, mediam qua mediam, sui que vim propriam retinet, in suprema parte radius diuinæ mentis acceptus, mentis humane lumen dicitur, & animam ad superiorum contemplationem erigit, in media fixus, rationis iudicium est ad civilem instruens disciplinam, in postrema residens, phantasiæ industria est, ad artes victui suppeditantes humano, & materiam artificijs ex ornandam. Marfil. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. c. 26. c. 1232.
 Anima cum natura sua sit media inter mentem, & corpus, ut corpus respicit, in eo nutritionis, augmenti, generationis opus exercet, & per illud sentit, nutrit enim corpus in corpore, sentit corpus per corpus, ut autem mentem respicit a corpore absolutam, atque inde pendet, ita agit iam, ut nec in corpore agat, nec per corpus: ideo quantum supernæ mentis vim sortita est sine sensuum instrumentis, secum ipsa res cogitat, ut per opinionem singularum imagines, & naturas, vel per intellectum, & notionem communes, ac æternas rationes, ac per ratiocinationem secum ipsa de imagine in imaginem, vel de ratione discurret in rationem, ac per memoriam hæc omnia seruat. Marfil. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. c. 32. c. 1243.
 Animæ tanta est excellentia, ut re prorsus nulla indigeat ad essentiam. Marfil. Fic. in Plat. Philebo cap. 48. chart. 1266.
 Anima ut materiam attingit natura, ut instrumento vititur, quo vnit materiam, mouet, & format, vnde penetrations, augmenta, eorumque contraria profici-

scuntur. Marfil. Fic. in Plot. commen. char. 1281.
 Animæ motus quasi rectus tribuitur, intelligentiæ circularis. Mar. Fic. in Sophista cap. 30. char. 1289.
 Animæ inferiores partes superioribus parere requirit naturalis ordo, & ut totus animus pulcher, & vndique consonans sit, nec frustra agat, sed finem propositum consequatur, qualis est habitus, & temperati vita. Mar. Fic. in Plat. Gorgiam char. 1318.
 Anima per se, & in se mouetur, per se, quoniam principium motus existit in se, quia in ipsa animæ substantia rationis, & sensus remanet operatio. ex his opus nullum necessario resultat in corpore. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. cap. 3. char. 1325.
 Animæ fecunditas tota in hoc consistit, quod in eius penetralibus lux illa Dei fulget æterna, rerum omnium rationibus ideisque plenissima, ad quam anima quoties vult, vitæ puritate, & summa studij intentione conuertitur, conuersa scintillis emicat idearum. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 6. cap. 13. char. 1351.
 Anima in se habet quatuor mundos, nam in natura animæ vegetali, in imaginatione, in ratione, in intellectu animæ, quodammodo formæ sunt vniuersæ. Marfil. Fic. in Plat. Phædrum cap. 11. char. 1372.
 Anima non potest eodem in tempore per eandem sui potentiam eadem de re contrario modo iudicare. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. char. 1429.
 Animæ sic suapte natura, suoque fato opportune proprias quasdam tunc promunt vitas, quando ad easdē similiter vniuersale conuocat fatum, ita ut animarū chorus suis quibusdam figuris saltandi, variorumque simul diuersitate saltantium, fatalem imitentur cantum, & sonum, cantum quidem in celestibus animabus, in sphaeris vero sonum, quemadmodum plantæ cuiuslibet germen proprijs quibusdam figuris, & suo tempore pullulans, sponte videtur vna cum vniuersali temporis verni natura ad idem prouocante concurrere. Marfil. Fic. in Plato. de repu. dialogo. decima charta 1436.
 Anima si ratione, & intelligentia caret materiã inordinata mouebit. Marfil. Fic. in Plato. Timæum cap. 11. char. 1443.
 Animæ ad essentia tria pertinere volunt Platonicæ, substantia, concordia, species, & per hæc sequi virtutē, & actionem. Marfil. Fic. in Plato. Timæum cap. 27. chart. 1451.
 Animæ virtus ab ipso medio porrigitur per vniuersum, a media terra passim virtutem connectendi protendit, a media aqua diffundit vim vitalem, ab aere vim sensualem, ab igne rationalem, item a media mundi sphaera vim connectendi, a sphaera lunæ media generabilium, in generabiliumque vim vitalem, a sole mundi corde, sensualem, a Zodiaco medio firmamenti rationem. Marfil. Fic. in Plato. Timæum capit. 26. chart. 1451.
 Anima cum trigulo comparatur, quia triangulus est prima figura earum, quæ pluribus constant lineis. anima similiter prima omnium in plures distribuitur vires, quæ in ipsa intelligentiæ subiunguntur, ac produci videtur in rectum, dum a diuinitate labitur in naturam in quo discessu ab intelligentia summa, in tres profluit vires inferiores, idest in discursum quædam rationalem, in sensum, in vegetandi virtutem, ut triëgulus in tres diuiditur angulos. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 27. char. 1452.
 Animæ singulæ vires sunt vitas, intelligentia, volūtas, ratio, imaginatio, vis connectendi, vel generandi, at has duas postremas sepe sub vna vel nature, vel vegetationis appellatione complectitur. Mar. Fic. in Timæum cap. 33. char. 1460.
 Animæ motus si ab intelligentia differatur penitus, statim tam in percipiendo, quam in agendo solum trahit

abit in rectum, quod autem repetat semetipsam, simili- que per alia gyros glomeret, sortitur ab intellectu quodam superiore, qui & manens in se, & subito con- uertitur in causam, largitur intelligentiam animæ, per quam quasi porrectam manum sistit animam natu- ra propria vagabundam, motumque eius irrequie- tum, & ad rectam extra se lineam naturaliter pro- miorum, retorquet in orbem medium inter motum rectum, & quietem. Hinc anima in semet reditu- ra meat, mentemque profundam circuit, & simili conuertit imagine coelum. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum cap. 32. charta 1460.

Animæ proprium motum esse in rectum, naturaliter ostendit diuisio in longum. mouetur enim natura anima in sensum, & vegetandi, siue mouendi naturam. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 36. ch. 1462.

Animæ motum simul tempus, & motus in mundo con- sequitur. Mar. Fic. in Timæum cap. 36. char. 1463.

Animæ in se habet duplicem rectum motum, scilicet ad sentiendum, & mouendum, & ab anima in corpore motum esse geminum, scilicet vniuniformem, & multi- formem. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 36. ch. 1462.

Animarum gradus varij conscribuntur, quia vnitas, ter- minus, identitas, status, gradatim in sequentibus mi- nuuntur, gradibusque paribus interim opposita cre- scunt, scilicet multitudo, infinitudoque, & diuersitas, atque motus, & ita per descensum varios gradus con- siciunt animarum. quomobrem alia animæ diuinæ sunt, vt spherarum, & stellarum animæ, alia semper diuina sequentes, vt deorum, siue demonum, in om- nibus mundi spheris vniuersaliter prouidentium, alia non semper æque diuina sequuntur, sed quando- que a superiore ad inferiorem contemplationis gra- dum generationi prouidens descendunt, nequaquam inde contraminanda: alia quodammodo contramina- biles inde labuntur, sed leniter quidem, ideoque bre- uis in generatione mansura, alia grauius inquinabiles, idcirco tardius ad celestia reuertuntur. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 25. char. 1470.

Animæ quando solo vitur vehiculo celesti, vitam prouidentiamque vniuersalissimam habet, quando insuper aereo, minus vniuersalem, vbi etiam terreno, particu- larem. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 24. ch. 1470.

Animæ apud Plotinum significat hanc animam quodam- modo demonstratam, vel euentu compertam, quæ qualiscunque sit, alicubi, vel aliquando præsens ad- est. Animæ vero esse, vel ipsum quod est esse animæ, significat ipsum animæ naturam vt ita dixerim specia- lem, in qua nec vlla ad ipsam animæ exitiam necessa- ria desinit, nec sit aliquid superuacuum. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 2. char. 1549.

Animæ in quolibet animali continue profert spiritum membris cunctis infusum, sed alicubi etiam solum, alicubi humoribus, alibi membris insuper inuolutum, sed animæ particulares spiritum hunc, qui vapor san- guinis est, quo regunt corpus, ex sanguine calefacto producant, spiritum vero celestem rationales ani- mæ, quo quasi proxime se inuoluunt, ab ipsa celi sub- stantia vbique præsentem suscipiant, quem Plotinus alibi consistit accipi etiam ab anima terræ. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. cap. 3. ch. 1596.

Animæ substantia, & virtus superior si cum inferiore vi- ta, & virtute comparatur, tum centrum, tum circun- ferentia indicatur, centrum quantum superior est, sta- bilior, & simplicior ab hac reliqua prodit, ad hanc ap- petitu, reuertitur, circunferentia, quantum superior proculdubio multis inferiorum gradibus virtutis ex- cedit: quo virtutis excessu velut ambitu quoquam am- pliorem inferiorem illam, velut angustiorem superemi- net, & complectitur, & conseruat, dicitur pariter, & re- ducit. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 2. cap. 3. ch. 1608.

Animæ quæ in suo quodam summo intellectualis exi- sit, in medio vero discurrens, in infimo vero vitalis tantum, & viuifica, non vt intellectualis, nec discurrens, sed vt vitalis generat, & viuificat. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 17. ch. 1640.

Animarum essentia cum sit mundana natura superior, atque prior, non ex mundo; sed ex ipsis, accidit, ut in mundo uiuant, & magis, & minus afficiantur ad mun- dum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 7. ch. 1691.

Animæ quælibet intellectualis vt vult Plotinus nisi ma- teriam reperit procreatam, pro creatura uidetur. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 4. cap. 1. ch. 1709.

Animæ toto genere a materia separatur, ideo quamuis materiam penetret, longius tamen est extra materiã. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 6. cap. 4. ch. 1719.

Animæ viuendi principium mundana præcipue, agit sem- per, atque potissimum in seipsa, prout intelligentia eius hinc quidem suam rationem format, inde quo- que suam naturam. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 1. cap. 10. char. 1737.

Animæ in cælo secure illuminant, sub cælo non absque cura. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libro tertio, capit. 17. charta 1738.

Animæ in se officium habet recordationis, in intellectu vero non est reminiscencia. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libro 3. cap. 25. char. 1739.

Animæ hic attentissime cogitans aliquid, non potest in- terim aliud perspicue cogitare; ideo sit quia potentia est debilis, & quia non cogitat principia alio- rum, corpore uero exuta, & mente diuina formata & potentia validissima est, & omnium principia contue- tur, ergo & in illis omnia simul, præsertim cum a mo- tu & tempore omnia sint separata, & attingit ipsum unum mente ideisque superius, & tamen adhuc in- de omnia conspicit, potestas enim ipsius vnus cū pri- mum in alio, idest in mente, uel in anima percipitur, in plurima deriuatur. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libro quar- to, cap. 1. charta 1740.

Animæ naturaliter æterna desiderat, ac sæpe æternorū fiducia negligit temporalia. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 7. cap. 15. charta 1754.

Animæ cum sit forma simplex, indiuidua, nō alligata ma- teriæ, nec dissolui potest, nec diuidi, nec disperdi. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 7. cap. 12. ch. 1754.

Animæ quælibet ut natura particularis feminales in se rationes continet omnium, quæ inde generanda sunt, formalibus differentiis inter se distincta. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 7. cap. 2. char. 1767.

Animæ si suapte naturæ intellectualis foret, animæ tum omnes, tum pariter intellectuales forent, quum uero nō sint ita, merito anima vel prima intellectualis eua- dit participatione quadã intellectus excelsioris. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 9. cap. 3. char. 1770.

Animæ mentis quod, & consummatæ uirtutes earum ex- tra ideam ueræ res existunt, utin idea, nec tam æqui- uoca, quam vniuoca denominatione sunt eadem, nec differunt, vt homo pictus a viuo, sed potius vt puer a viro. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 9. ca. 13. char. 1771.

Animæ essentia, & vita re quidem ipsa sunt vnum, ratio- ne uero differunt, nam anima per essentiam cum mul- tis conuenit, a quibus per vitam differt vita illic scilicet animalis non accedit extrinsecus ad essentiam, sed emicat ab essentia. igitur & in ipsa essentia virtute la- tens uita uiget, & in ipso vitæ actu manifestior ex- plicat essentia. Mar. Fic. in Plot. En. 6. li. 2. c. 6. c. 1774.

Animæ quælibet intellectualis semper secundum totam eius substantiam est, & in mundo uita simul, & in mundo corporeo, quamuis hic cunctas vires suas nō exerceat. Mar. Fic. in Plot. En. 6. libro quarto, capi- tul. 12. char. 1781.

Animæ omnes intellectuales uno intelligentiæ lumine potiuntur, vbique præsentem, nusquam diuisio, in quo- cuncte sunt vnū, vt oculi multi vno solis lumine passim toto fruuntur. Mar. Fic. in Plot. En. 6. li. 5. c. 10. char. 5783.

Animæ fons vitæ, & sensus, hæc duo prius, vberiusque spiritui tradidit, tanquam propinquiori, & per spiri- tum neruis, & carni communicat, ideo spiritus est præ- cipuum animæ instrumentum tum ad vitam, & sen- sum membris impertiendum, tum ad sentienda quæ veniunt ab externis oportet instrumentum hoc si pati- tur a sentiendis lenissime pati: vehemētior enim pas- sio soluit spiritum, & occupat animam, & iudicium distorbat, temperatur uero passio spiritus circa visum & auditum olfactum, per interuallum aereque me- dium, circa gustum, & tactum vbi non est eiusmodi medium, temperatur lingua, & carne neruosa, quæ duo sunt quasi media quedam inter sensibile, & spiritum, quod præcipuum est instrumentum ad sentiendum, quæ duo possunt etiam dici sensus instrumenta, qua- tenus vitæ, & sensus participia sunt, & quatenus tem- perant passionem a sensibili venientem, media nomi- nantur. Mar. Fic. in Prisciani in Theophrastum, capitulo 40. chart. 1819.

Animæ est apud Platonem, quæ cum suo corpore coniu- cta, animal vnum facit ex proprio corpore, & uita per hoc diffusa, & cum hoc intellectus, siue mens vnitur. Iaco. Carp. in Alcinoi cap. 4. ch. 135.

Animati totius necesse est partes singulas esse animatas. Iac. Carp. in Alcinoi. c. 11. ch. 325.

Animæ non secus, ac luna modo tota, modo quadam sui tantum modo parte eclipsim pati videtur. Leo He- bræus de amore dial. 3. ch. 199.

Animæ diuisio.

Animæ alia iusta, alia iniusta, alia sapiens, alia insipiens quod sit præsentia iustitiæ, vel contrariæ disposi- tionis. Plat. in Sophista. ch. 151.

Animæ tres sunt partes, rationalis, concupiscibilis, & ira- scibilis. Plato de republ. dial. 4. ch. 612.

Animæ quatuor habent affectiones, intelligentiam, cogitationem, persuasionem, assimilationem. Plato de repu. dial. 6. ch. 645.

Animæ affectionum distinctio est, prima pars vocatur scientia, secunda cogitatio, tertia persuasio, quarta assi- milatio, & hæc ambo simul opinio, illæ ambo simul in- telligentia, & opinio circa generationem, & ea quæ sunt versatur: intelligentiam circa essentiam, & amplius essentiam, ad generationem: intelligentiam ad opinio- nem, scientiam, ad persuasionem: cogitationem ad as- similationem pertinet. Plat. de rep. dial. 7. c. 657.

Animæ partes tres sunt, vna qua homo intelligit, secun- da qua irascitur, tertia propter multiplicationem vno nomine appellari nequit, sed robustissimo appellatur. concupiscibili scilicet, ob vehementem cupiditatem circa cibum, potum, & res venereas. Plat. de republica dialo. nono. chart. 678.

Animæ tres species constitutæ sunt idest rationalis ira- scibilis, & concupiscibilis, & vnaquæque suos motus habet, & quæ a suis motibus quiescit eam debilissimã fieri necesse est, quæ uero in exercitiis, eam robustissi- mam, quapropter curandum est, vt motus moderatos inter se habeant. Plat. in Tim. ch. 761.

Animæ pars, quæ dolore, & voluptate afficit quasi populus, & ciuitatis multitudo est. Plat. de legib. dial. 7. c. 817.

Animæ an eodem, vel tribus singula facit difficile est, alio, vt discamus, concitemur alio ad iram ex his, quæ in nobis sunt, cupiamus tertio quodam voluptates alimenti, & generandi, & quæ sunt his cognata, aut to- ta anima in singulis his agamus, cum ad ista progre- dimur. Plat. de rep. dial. 4. ch. 609.

Animæ duplicem partem habet, rationalem vnam, al-

teram irrationalem: rationalis, quæ sit tanquam ra- tiocinij gubernatrix, tanquam benigna, & studiosa mater, vitam vitæ rectã demonstrans: irrationalis qua amat, esurit, sitit, & circa alias voluptates velut con- sternata afficitur, concupiscentijs deditam, & repletio- num quarundam, & voluptatum sociam. Plat. de re- pub. dial. 4. char. 611.

Animæ omnes nobiles tres habet operationes, operatio animalis, intelligibilis, & diuina, diuina operatio est, cum ipsa præparat naturam cum virtute, quæ est in ipsa a causa prima, & eius operatio intelligibilis est, quia ipsa scit res per virtutem intelligentiæ, quæ est in ipsa: operatio uero animalis est, quia mouet primū corpus, & omnia corpora naturalia, quia est causa mo- tus corporum, & operationis naturæ, quæ omnia effi- cit, quia est exemplum superioris virtutis. Aristo. de causis prop. 3. char. 576.

Animarum alia est intelligibilis, quoniam pendet per in- telligentiam: alia est anima tantum, quoniam ex cor- poribus naturalibus est cui inest anima regens ipsum, & faciēs directionem super ipsum, & de eis sunt, quæ sunt corpora naturalia tantum, quibus non est ani- ma. Aristo. de causis prop. 19. c. 991.

Animæ tres sunt partes, rationalis, idest mentis por- tio, hæc capitis arcem tenet, irascibilis ad cor deducta concupiscibilis infernas abdominis sedes obtinens, & quia luxuriæ dedita est, idcirco religata est longius a sapientia. L. Apul. de dog. Plat. l. 2. ch. 227.

Animæ bisariam sumitur vt proprie, & vt abusiue, ani- ma proprie mens est, abusiue quæ vincitur custodia corporis. cui mens diuina non subditur. Macrobi. in som. Scip. l. 1. char. 68.

Animam concupiscentiæ occupantes ducunt, & trahunt, nec permittunt ulterius penes nos actiones esse, sed passiones. Plot. En. 3. l. 1. c. 9. c. 234.

Animæ omnes sunt omnia, secundum vero quod opera- tur in ipsa quamlibet esse, quia alia in actione, alia in cognitione, alia in appetitu vnuntur, insuper differ- re, quia alia alia intuentur, & quæ intuentur eadem sunt, & sunt. Plot. En. 4. l. 3. c. 8. c. 377.

Animæ non similiter ad superna se habent, sed alia supe- rius vnuntur, alia desiderio prope accedunt, alia mi- nus id assequuntur, quatenus eisdem viribus non vn- untur, sed hæc potentia vnuntur prima, istæ secunda, il- læ denique tertia, cum tamen vires omnes vnaquæque possideat. Plot. En. 4. l. 3. c. 7. c. 376.

Animæ multiplex est alteritate, & non loco, & non dis- tribuitur in partes vna cū corporis partibus, sed pas- sim est tota, cum natura sit vnum aliquid, & impar- tibile: nec ob id quod anima vna sit, tollitur esse multas vt nec ens vnum esse entia prohibet, nec illic multitu- do vni repugnat, nec ob magnitudinem corporis pu- tandum est fieri multitudinem animarum, sed etiam ante corpora extare, & multas, & vnam, in ipso enim toto iam multæ consistunt, non in potentia; sed in ac- tu iam quælibet, vna enim multas non impedit, nec contra multæ vnam: distant enim inuicem non distan- tes, & adfunt inuicem non aliene, nullis enim termi- nis separantur. Plot. En. 6. l. 4. c. 4. c. 648.

Animæ duplicem habet vitam, vnam cum corpore, aliam a corpore separatam, cum vigilamus vtimur vita, quæ est cum corpore, præterquam si quando penitus ab eo separemur: propterea quæ vel intelligamus, vel puris ra- tionibus cogitemus, sed in dormiendo quodammodo ani- mus a corpore soluitur, tunc illa vitæ species secun- dum seipsam permanens separabilis, separataque, siue intellectualis, siue diuina; protinus expurgitur in no- bis, agitque ut sua fert natura; quoniam uero, & in in- tellectus entia cōtemplatur, & anima generabiliū ra- tiones in se complectitur, merito secundum causam compræhendentem futura, in præcedentibus suis ra- tionibus

tionibus ordinata prænotat. Ianablichus de mysterijs .chart. 1883.

Anima omnis vel diuina est, vel mutabilis ex mente in amentiam, vel inter hæc media semper manens, deterior tamen est diuinis animabus. Proc. Ele. Theo. pro po. 184. chart. 48. terg.

Animæ diuinæ omnes triplices habent actiones, has vt animæ, alias vt quæ mentem suscipere diuinam, alias vt a dijs pendentes, & prouidentiam gerant vniuersorum vt dij, cognoscunt vero omnia per intellectualem vitam, mouent autem corpora per se mobilem essentiam. Proc. Ele. Theol. prop. 201. ch. 53.

Animæ aliæ ex sphæra solari sunt, aliæ ex mercuriali, aliæ ex lunari, & re vera hoc gloriari oportet, non quod nobilitas secundum terrenos genitores, & vrbes. Pro. in Alcibiade. 1. ch. 1916.

Animarum duplex est cognitio, vna indistincta, & per simplicem, & nudam intelligentiam, altera dearticulata, & scientiæ compos, & ambiguitatis expert. Procl. in Alcibiade primo. char. 1919.

Anima tres habet partes rationalem in capite, irascibilem in pectore, concupiscibilem circa iecur & ventrem. Philo. iud. in legis allegoriam. l. 2. ch. 54.

Animæ nostræ pars quædam muta est, vt bruta, quædam vocalis, quæ ratione prædita est, qua sola Deus noscitur. reliquis bruta quidem muta; vocalis intelligibile comprehendere possumus. Philo. iud. de eo quod nec deum nec der. Por. inf. ch. 112.

Animarum alia per doctrinam, quod significat Abraham virtutem doctrinam acquisitam, alia per naturam, quod Isaac significat, alia per meditationem, ad virtutem aspirat Jacob, vsu & meditatione virtutem paratam significat: sed si vna pollebant eximia, nõ ideo alijs carebant, nam doctrina sine natura, & meditatione perfici non potest, vt nec natura ad optatam meritam peruenire nequit absque doctrina, & meditatione, nec meditatio, nisi fundata in natura, & doctrina. Philo. iud. de Abraham. chart. 232.

Animarum aliæ assignatæ fuerunt mortalibus corporibus & post certos temporum circuitus liberantur, aliæ diuiniorem habitum sortitæ totam terrenam regionem continentur, in summo aut prope ipsum ætherem sunt purissimæ, Græcorum Philosophi eas appellant herodas genios: Mosis ex re nomen facit eis, Angelos appellans, quæ bonarum rerum internuncij sunt a summo rege ad subditos, ac sursum pro horum necessitatibus legatione ad illum funguntur. Philo. iud. de plantatione Noë. chart. 141.

Animæ essentia duplex totius quidem sanguinem, præcipue vero partis, spiritus diuinus. Philo. iud. de eo quod rerum diuinarum hæres. ch. 315.

Animæ partem brutam in se diuisit Deus, visum, auditum, gustum, odoratum, tactum, & vocem pronunciativam, partem vero rationalem indiuisam reliquit. Philo. iud. de eo quod rerum diuinarum hæres. ch. 330.

Anima bifariam distinguunt Platonici, aut in participatam, vt vniuersalis anima mundi, & tertiam in diuinitate personam, aut participatam, quæ corpore æterno, cum æterna sit, vt necesse est, & cum suo esse animet, necessarium est æterno primo corpore, ingenito, incorruptibili vt, vocantur cæli, & syderum animæ, quæ diuina nominant inanimalia. Bes. Cardina. in calumniatore. Plat. 3. c. 3. ch. 20.

Anima in se reuoluitur quatuor modis, per intellectum in naturam suam, quando querit, inuenit, & considerat seipsam, per voluntatem in naturam eandem, quædo se affectat, & amat, per intellectum in actum ipsum intelligendi quæ & rem intelligit, & se intelligit intelligere: per voluntatem in voluntatis actum, quando vult aliquid, & vult se velle. Mar. Fic. in Plat. Theologia libro primo cap. 1. char. 202.

Animæ partes recte Aristoteles vocauit mentem agentem, & capacem, & duas esse vires in anima dixit. Mar. Fic. in Plat. Theologiae libr. 15. cap. 11. char. 350.

Animam Platonici in tres distinguunt vires, intelligendi, irascendi, & concupiscendi. primam in duas, s. in mentem vel contemplationi, vel actioni deditam, contemplatricem mentem sub nomine Saturni significant, actricem nominant Iouem, deinde animam, vel iracundiam duriorē, Martem esse aiunt, vel voluptate molliorem, Venerem arbitrantur. Mar. Fic. in epist. l. 7. c. 860.

Animæ vis prima est mens, secunda ratio, tertia phantasia, quæ cogitativæ dicuntur, aliæ tres sunt quæ appetitivæ vocantur, voluntas, irascendi vis, & concupiscendi. Mar. Fic. in Plat. de virtu. ch. 313.

Animæ tres vires sunt ut in ignis substantia tres sunt vires præcipue calor, lux, leuisque subtilitas, prima vis animæ est vitalis, secunda cognoscendi, tertia appetendi. Mar. Fic. in Plat. Phædro. c. 5. c. 1366.

Animarum particularium ordines tot sunt siue demoniacarum, siue humanarum quot sunt in sphæris stellarum. Mar. Fic. in Plat. Phædro. c. 30. ch. 1381.

Animæ vires rationalis, irascibilis, & concupiscibilis non loco inter se, sed proprietate distinctæ sunt. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 8. c. 12. c. 1420.

Animæ vires Plato sepe iubet extenuandas, alias augendas, omnesque significat inuicem proportione musica componendas. Mar. Fic. in Plat. de republica dial. 8. capit. 12. chart. 1420.

Animæ vis rationalis duplex alia speculativa, quæ intellectus dicitur, alia practica, quæ ratio nominatur. Mar. Fic. in Plat. de republica dial. octauo capitulo duodecimo. chart. 1420.

Animæ multiplex natura a Platone hic descripta, in qua sub multiplicis bestiae nomine intellige concupiscendi naturam, sub figura leonis irascendi uigorem, sed forma hominis rationem. Mar. Fic. in Plat. de republica dial. 9. chart. 1427.

Anima implet totam mundi molem, alijs uirtutibus alias mundi partes moderando, & suprema sui circa mundum uirtute, id est, intellectuali prouidentia mundum exuperans. Mar. Fic. in Plat. Timæum capitulo 26. charta 1451.

Animæ differentias inter se habent etiam quatenus aliæ alijs ab opifice statim ab initio accommodatæ sunt stellis, id est ipsæ quidem animæ animis stellarum, earum quoque uehicularum corporibus, & motibus earundem. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 25. c. 1470.

Animarum nostrarum differentiam alii inter Platonicos numeralem tantum putant, alii etiam specialem, ut unum animarum nostrarum sit genus, in eo multæ animarum species, sin etiam, multæ sub eadem specie. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. c. 1498.

Animæ motus, quia primus est, atque per se, ideoque liber, potest in uarias formas deriuari, usque adeo ut anima alias in habitum inferiorem homine, alias in habitum superiorem homine conuerteretur, & illo quidem quasi grauitate quadam ad loca inferiora descendere. hoc quasi leuitate sublimia petere. ex quo apparet conceptos ex proprijs motibus habitus cum diuinæ uoluntatis lege concurrere. sic enim lex illa dicitur bonis animis cælestia, malis terrestria conuenire, sic omnino nullo extrinsecus impellente, & quasi naturali quodam instinctu, & bonorum habitus sponte superiora petunt, & malorum ad inferiora labuntur. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 10. c. 1520.

Anima triplex, una totius mundi, duodecim sphærarum duodecim animæ, & in qualibet sphæra duodecim sunt ordines animæ. Hi ordines in cælo sunt sidera, & stelle, in terra homines, in æthere, aere, & aqua sublimiori sunt dæmones. in his singulis animatis animam rationalem corpori suo coniunctam animal procreare, id est compositum

positum ex proprio corpore, vitæque corpori prorsus infusa, quæ vita facta corporea, a triplici dependet anima, a propria scilicet, ab anima sphæaræ, & a mundi totius anima. Mar. Fic. in Plat. legum appendicem. chart. 1528.

Anima tres habet respectus, ab intellectu cognoscendi vim habet, sed hæc ipsa vis, vt proxime ex intellectu pender, ipsa quoque est intellectus, semperque parti continua, sed illius forma actiueque semper cuncta simul intelligit, vt autem pro natura animæ capitur iam tempore quodam, & a potentia in actum successione discurret, ratioque & cogitatio nuncupatur, sic, quæ rerum species videtur inter se distinctas habere; denique vt vergit ad animal, ex vniuersalem ratione ad particularium imaginationem iam descendit. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 1. c. 8. c. 1551.

Animæ triplices sunt, aliæ in superiori mundo semper quales sunt sphærarum, stellarumque, & dæmonum superiorum animæ, aliæ in caudo inferiori tantum, quales sunt vegetationi tantum, & sensuum passionibus additæ, aliæ mediæ scilicet rationales, siue nostræ sint, siue inferiorum dæmonum. Mar. Fic. in Plotini En. 1. l. 3. cap. 1. ch. 1560.

Anima triplici ad diuinitatem calle procedit, ratione, visu, auditu; & tres animorum nature illuc promptius euehuntur, tum philosophica rationi dedita, tum oculi amatoria, tum auditui musica. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 3. cap. 1. char. 1561.

Anima vniuersi principium est omnium naturalium summam, aliæ quodammodo sigillatim illa omnium in vniuersi forma, aliæ omnium in vniuersi partium formis. Mar. Fic. in Plotini En. prim. libro tertio, capitulo 15. chart. 1637.

Anima duplicem habet virtutem, alteram vt priuatam, id est alicui parti animi propriam, vt quælibet suum officium rite peragat, alteram quasi publicam, vt omnes partes inuicem rite concinant, a mente regatur ratio, huic irrationales vires obtemperant. Mar. Fic. in Plotini En. 3. l. 6. c. 1. c. 1717.

Animæ humanæ differunt quatuor præcipue, secundum corporum quodammodo differentias, cum motus magis, minusve concitat os, pro differentia sanguinis, bilisve, & spiritus habere videtur. differunt secundo ex præcedenti vita, si verum est hanc ad actiones, illam ad contemplationem promptiorem existere: differunt tertio specialibus quibusdam, & quamminimis differentijs, quibus a summo quodam gradu per secundum, tertium, & quartum distribuuntur, differunt quarto, quod quamuis quælibet anima rationalis sit vniuersum, potest tamen libero quodam motu aliter, & aliter se afficere, prout alia se vertit ad vitam contemplatiuam, alia ad actiuam, alia ad voluptuosam. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. c. 8. c. 1734.

Animam alij vnam, alij plures, tres multis esse placuit vegetalem, sensitiuam, intellectuam, hanc propriam hominis, secundam communem cum brutis, tertiam cum plantis: qui tres fecere, vnam capiti, aliam præcordijs, tertiam hepatis dedere, vnam qui putarunt varie opinati sunt, Aristoteles vnam quæ reliquas potentia, & virtute contineret, Plato in rationalem, & irrationalem diuisit animam, & hanc in irascibilem, & concupiscibilem diuisit. Aristoteles quinque nominauit partes potestatesve appetitiuam, nutricem, sensitricem, motricem, intellectuam. & Pythagoræ successores quinque tribuerunt partes prudentiam, intellectum, scientiam, opinionem, sensum, Stoici octo fecere partes vnicuique sensui suam dedere portionem, visui, auditui, odorati, gustui, tactui, voci, seminali potestati, rationi, qua cæteræ mouerentur. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex. iun. Doct. gentium libr. primo, capitul. 14. charta 783.

Animæ intellectum alii coniunctum esse ita dicunt vt pars toto coniuncta est, alii diuersum esse. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. vni. doct. gentium l. 1. c. 14. c. 785.

Anima considerari potest dupliciter, vel ante vniouem corporis, & sic non est actio coniuncti, vel post vniouem, & sic est actio totius coniuncti. Gab. Buratel. de animi natura. l. 3. char. 108. terg.

Animæ a corpore separatio philosophica duplex, vna a perturbationibus per eam purgationem quam virtutes morales afferunt: altera a sensibus, ipsaque visione, vel imaginatione hausta per eam contemplationem, quæ propria eius mētis est, cuius participes Deos omnes Plato esse ait in. Timæo, homines autem paucos. Iac. Carpentarius in Alcinoi. ca. 1. c. 4.

Animus humanus in corpore apud Platonicos dupliciter est, vel vt in ergastulo, vel vt in naturali, & grato domicilio. Iac. Carpentarii defensio. c. 201.

Animæ partes tres si ponimus, duas mortales, irascendi scilicet, & concupiscendi, vnam immortalem rationem scilicet, necesse est ponere animæ partes in nobis re, & substantia esse distincta, quæ opinio est multis placet Plotino tamen non placet, potest enim vna anima poni, & pro varietate trium facultatum tribus. sedibus distingui. Iac. Carpentarii in Alcinoi digr. nono. charta 455.

Animæ haud infixe sunt facultates inferiores concupiscendi, vel irascendi, sed circa animam esse, vt verruce ex Gregorii nysseni opinione ex cogitatrice animæ parte enascentes. Iac. Carp. in Alcinoi dig. 9. c. 456.

Anima differt ab animo, si grammaticis credimus, anima est qua viuimus, animus quo sapimus, at graues scriptores his vocabulis promiscue vtuntur. M. Ant. Natta de immor. anim. lib. 1. c. 4. terg.

Anima duplicem habet intelligendi rationem, vnam per corpus, aliam per se ipsam, quæ magis congruit animæ. M. Ant. Natta de immor. ani. l. 3. ch. 18. terg.

Animæ opinionem Peripatetici triplicem habuerunt, alii ex materiæ gremio decerptam putarunt, alii per creationem incepisse, immortalem tamen euasuram, alii vnicam ponunt animam intellectualem orbi humano præsentem. Steph. conuent. de ascensu mentis in Deum libro 2. cap. 1. c. 23.

Animæ duplex, ambiguaque natura, tum spiritualis intelligentiæ, tum etiam corporeæ mutationis particeps esse videtur. Leo. Heb. de Amo. dial. 3. ch. 182.

Animæ diuersas modo ex intellectu ad corpus, modo ex corpore ad intellectum, commutationes, atque vicissitudines habent. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 194.

Anima quid est.

Anima non est similis harmoniæ: nam hæc composita, illa simplex: harmonia posterior eo quod facit harmoniam, anima corpore prior. Pla. in Phædone. c. 50.

Anima si esset harmonia, omnes animæ similiter bonæ essent. Plat. in Phædone. ch. 51.

Anima si esset harmonia, pareret corpori. Plat. in phædone. chart. 51.

Anima in nulla re anima alia magis est vel minus, sed harmonia harmoniæ amplior, & minor esse potest. Plat. in Phædone chart. 54.

Anima fons, & principium est alius, quæ mouentur. Pla. in phædro. chart. 316.

Animæ essentiam, & rationem si quis dicat esse a seipsa moueri non pudebit. Plat. in Phædro. ch. 316.

Animæ est disciplina, quæ trahit nos ab eo quod sit ad id quod est. Plato de rep. dial. 7. ch. 651.

Animæ definitio est, quod seipsam mouet. Plat. de legib. dialo. 10. chart. 923.

Anima est quæ omnia circunducit, & ipsa gubernat, ipsiusque curam gerit. Plat. de legibus dial. 10. char. 924.

Anima est intellectus desiderans, & appetens desiderio vniuersali, & ipsa anima vniuersalis non separatur substantia a mundo intellectuali, sed desiderans particularia sub vniuersali opere recedit ab illo, ordinantque eadem, & peccatum accidens moderatur secundum legem causæ propinquæ cælestis. Aristot. Theologia Aegypt. lib. 1. cap. 3. char. 2.

Anima quando subijcitur intellectui impossibile est vt sit immobilis, alioqui esset prædicato idem, at in intellectu mundo mouetur potius recte, quam reflexe, in inferiori e conuerso. Aristot. Theologia Aegypt. lib. 2. cap. 4. ch. 7.

Anima non est corpus. Aristot. Theologia Aegyptia lib. 3. cap. 1. char. 13.

Anima non est spiritus naturalis refrigerationis, qui ex cõmixtione elementorũ per subtilisationẽ aliquarum partium resultauit: quia calor elemẽtaris pluribus animalibus dominatur, quibus inest anima absq. huiusmodi spiritu. Aristot. Theol. Aegypt. l. 3. c. 2. c. 14.

Anima nõ est cõmixtio naturarum differentium, quia sequeretur nobilissimum esse posterius ignobiliori, prior & nobilior est anima, natura. Aristot. Theolog. Aegypt. lib. nono capit. 2. char. 14.

Anima non est corporis cõpositio. Aristot. Theol. Aegypt. lib. 3. cap. 5. chart. 16. terg.

Anima non est corporis forma, vt corpus tantum, sed est actus corporis physici organici potentia viuens, actus corporis est substantia: physici, quia non artificialis, potentia viuens, non inanimati, organici quia in se instrumenta habet. actus duplex, separabilis, vt nauis a nauis, inseparabilis vt caliditas igni, actus est separabilis, quia non corrumpitur corrupto subiecto, & actus alius est perfectio materiæ suæ, vt caliditas ignis quidã agit perfectionem, vt faber domus, anima agit, perfectionem. Aristot. Theol. Aegypt. l. 3. c. 6. c. 17.

Anima est actus separabilis, & perfectio non vnus membrum, sed omnium membrorum, & non est corruptibilis, quia habet perfectionem ex se, sine corporalibus organibus. Aristot. Theologia Aegypt. l. 3. c. 7. c. 17.

Anima hominis nõ est perfectio naturalis, vt anima bruti, nõ bruta regunt instinctu naturali pter scientiam, homo etiam scientia. Aristot. Theol. Aegypt. l. 3. c. 7. c. 14.

Anima non est corpus, nec corpus tenuissimum, cum non sit cõpositum. Aristot. Theolog. Aegypt. lib. 12. capit. 11. chart. 69.

Anima non est figura, nec corporis complexio. Aristot. Theol. Aegyptia lib. 12. c. 14. c. 71.

Anima non est simulacrum expressum a materia, quoniam materia nequit formare essentiam animæ. Aristot. Theologia Aegyptia lib. 12. c. 15. c. 71. ter.

Anima est annexa æternitati inferiori, quia est susceptibilior impressionis, quam intelligentia, & est supra tempus, quia est causi temporis. Aristotelis de causis cap. 3. lib. 975. prop. 2.

Anima est, quod se ipsum mouet, vitalis motus animalibus causa. Speup. in Platonis definitionibus ch. 1963.

Animæ est ipsa coniunctum ex eo videlicet, quod illic adest, ipsa anima cum sit talis non tradente seipsam in coniunctum, vel in alteram eius partem, sed conficiẽte ex corpore tali, atque quodam veluti lumine ab ipsa tradito, animalis naturam aliud aliquid existentem, cuius sit sentire, & cæteræ animales passiones. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 7. char. 4.

Animam ait Plato esse essentiam se mouentem, Xenocrates numerũ se mouentem, Aristoteles Entelechiã, Pythagoras, & Philolaus harmoniã, Possidonius ideã, Asclepiades quinque sensuum exercitium sibi cõsonum, Hippocrates spiritum tenuem per corpus dispersum, Heraclitus ponticus lucem, Heraclitus Physicus, scintillam stellaris essentia, Xenon concretum corpori spiritum, Democritus spiritum insertum ato-

mis, hac facultate positum, vt corpus illi omne sit peruium. Critolaus Peripateticus constare eam de quinta essentia, Hypparchus ignem, Anaximenes aera, Empedocles, & Critias sanguinem, Parmenides, ex terra, & igne, Xenophanes ex terra, & aqua, Boethus ex ære, & igne, Epicurus ex ære, igne, & spiritu mistum. Macro. in som. Scip. l. 1. ch. 71.

Animæ pulchritudo est virtus omnis. Plot. En. 1. lib. 6. cap. prim. chart. 51.

Animæ actio secundum eius naturam, est bonum. Plot. En. 1. l. 7. cap. 1. char. 61.

Animam si affirmauerimus esse intelligibilis naturæ, fortisque diuina, forte manifestum non nihil in mediũ adducemus. Plot. En. 4. l. 9. c. 1. c. 361.

Anima, & vnum, & multa, & partibilis, & impartibilis est, & id quod Plato, ait mundi artifex ex essentia impartibili, eodem per se modo semper habẽte, & essentia, quæ circa corpora sit partibili, tertiam quandam ex ambabus cõmmissit essentia speciem, est igitur anima vnum, hunc in modum, atque multa: species autem quæ sunt in corporibus multa simul, & vnũ, corpora vero multa solum, denique quod supremum est, duntaxat vnum. Plot. En. 4. l. 3. c. 2. c. 364.

Animæ pars vniformis est, at in continuo sic non est, nec vt magnitudo scatur anima. Plot. En. 4. l. 3. c. 2. c. 373.

Anima non est vna, & eadem in multis simul existens. Plot. En. 4. l. 3. c. 3. c. 374.

Anima quantitatis est expert. Plot. En. quarto, lib. septimo, cap. 5. chart. 460.

Anima si sit corpus, nec sentire nobis dabitur, nec intelligere, nec scire, nec virtus omnino nobis inerit. Plot. En. 4. l. 8. cap. 6. char. 461.

Animæ omnes ab eodem principio processerunt, propriam habentes vitam, & hæc quoque sunt incorporeæ indiuisibilisque essentia. Plot. En. quarto, lib. septimo capit. 14. chart. 467.

Anima est vnus, & simplex actu, & natura in viuendo cõsistens, non igitur potest dissolui vt cõpositum. Plot. En. 4. l. 7. c. 12. char. 466.

Anima lumen est quiddam ex mente productum, & circa mentem menti connexum, nec in alio sedet, sed extrat propementem, nec huic locus est ullus, neque locus est menti. Plot. En. 5. l. 3. c. 9. c. 505.

Anima est in qualibet parte aeris, vt virtus retri in qua liber ponderis parte, & lumen idem in diuisibile, in qualibet aeris parte. Plot. En. 6. l. 4. c. 7. c. 650.

Anima omnis intellectualis est expressa imago, & virtus quædam intellectus primi, per essentiam immobilis, quoniam ab immobili solum existit essentia, Plotinus En. 6. l. 4. c. 10. char. 653.

Animæ substantia non in hoc substantia genere, sed in genere essentia separata collocanda est. Plot. En. 6. l. 3. cap. 16. char. 631.

Anima cum non sit corpus, & magnitudinis expert, potest in plurimum propagari, siue ante corpora, siue in corporibus eatenus propagatur. Plot. En. 6. lib. 4. capit. prim. chart. 645.

Anima medium quiddam est inter essentiam indiuiduã, & essentiam vera corpora diuisibilem. Porphyrius de occasionibus. char. 1929.

Anima est essentia inextensa, immaterialis, immortalis, in vita habente ex se ipsa viuere, & esse similiter possidente. Porphyrius de occasionibus ch. 1930.

Animæ intellectus diuinus dat esse per intelligere suum essentialem. Iamblichus de mysterijs ch. 1874.

Animæ esse est quoddam intelligere Deum, vnde dependet, esse nostrum est Deum cognoscere: quia præcipuum esse animæ est intellectus suus, in quo idem est esse, quod intelligere diuina actu perpetuo, & ab illo esse præcipuo deriuantur potentia animæ discurrentis. Iamblichus de mysterijs. ch. 1874.

Anima

Anima est particeps intellectus magis partibilis, & multiformis ad gubernationem accommodati, & naturaliter inanimatis prouidet, alias alijs figuris affecta. Iamblichus de mysterijs char. 1875.

Anima est genitrix formarum, & rationum mathematicarum. Procl. in Eucl. elem. l. 1. c. 6. ch. 7.

Anima non est tabella rationibus vacua, sed semper descripta. nam anima etiam ipsa, mens est, iuxta mentẽ ipsa priorem se conuoluens, imago illius, & adumbratio extrinsecus facta. si igitur cuncta animando, si illa p exempla, & anima per imagines, & si illa contrahendo, anima distinguendo. Procl. in Eucl. l. 1. c. 6. c. 9.

Anima per essentiam est mobilis ex seipsa, sed corpori coniuncta quasi quodammodo etiam mobilis aliunde, ideo ob potentiam se mouentem fecunda est, & inuentioni propensior, & rationes parit, & scientias, sed propter conditionem mobilem aliunde, indiget frequenter ab alijs excitari. Proclus in Alcibiadem primum, chart. 1921.

Anima est toti corpori præsens, & omnibus membris, quamuis alia aliter membra participant. Proclus in Alcibiade primo char. 1925.

Animæ solæ sunt iustitiæ participes, Proclus in Alcibiade primo char. 1926.

Animus humanus sexcentis impulsibus sicut stimulis intentus, multo omnium est organorum versatissimũ, si quis rite tractauerit eum, quando momentum cæperit, vt ad id, quod est conceptum flectatur. Plutarchus de vrbe Thebis & Socratis dæmone ch. 777.

Animæ e mentis Platonis essentiam, esse numerum, qui ipse a se ipso mouetur, pronunciauit Xenocrates, Crantor vero Soliensis temperauit animam ex intellectu naturali, & ea, q in illis sensu q accipiuntur, est opinabilis. Plutarchus de aig genitura c Timeo, c. 437.

Animam Plato nunquam numerum nominauit, sed naturam sua sponte perpetuo mobilem, motusque fontem, & caput: numero, & proportione, & concinnentia essentiam eius digessit quæ est subiecta, & recipit pulcherrimam ab his in seipsam speciem, non enim idem est animæ, essentiam numerum esse, & e numero constare, nam ex concinnentia consistit, tamen nõ est harmonia. Plutarchus de animæ genitura ex Timæo. charta 437.

Animæ essentiam Plato infinitionem in Philebo nominauit, in Timæo inconditum, immensum mobile tamen sua sponte, & mouens principium, quæ mentem rationem, concinnitatem, & solertiam est sortita, quomundi anima fieret. Plutarchus de animæ genitura ex Timæo. chart. 438.

Anima est causa, & primordium motus, mens ordinis, & concentus in motu. Plutarchus de animæ genitura ex Timæo. chart. 439.

Animæ essentia a Platone non statuitur numerus, sed a numero digesta, & cõposita. Plutarchus de animæ genitura ex Timæo. chart. 444.

Anima non est species, vt ait Possidonius, nam species est immota, anima mobilis, species corpori astricta, anima contagionem materia fugiens, ad hæc Deus speciei imitator, vt exemplaris, fuit, animæ, vt officij architectus. Plutarchus de animæ genitura ex Timæo. chart. 444.

Animæ propria est sentientis motio, quæ mouetur ad id, quod sensui obijcitur foris. Plutarchus de animæ genitura ex Timæo ex compendio. char. 450.

Animæ partes non sunt locis, vel appellationibus premeda, sed vis excutienda earum, & conuenientia, nam quod situ prima locata sit in humano corpore, ratio, id ex accidenti est: at primam & summam tenet potestatem ad appetitionem vt mese ad hypaten, ad neten animositatẽ, remittendo, & intendendo, & om-

nino concinentes, & cõsonas faciendo vtriusque præcidents enormitatem, & vicissim non sinens laxari eas in totum, atque dormire. Plutarchus in quæstionibus Platonis. char. 678.

Animæ essentia si esset omnino perfecta, certe habitus, & actio imperfecta non foret, ab essentia sola procedens. Priscianus in Theophrasti de phantasia, & intellectu capitulo 12. char. 1831.

Animæ lux est eruditio, & multi animæ luminã parauerunt sibi in noctem, & tenebras, non in diem, & lucẽ, qualia sunt prima disciplinarum rudimenta omnia, & encyclopædia, quam vocant, ipsaque philosophia propter delicias expetita, & auctoritatem apud principes. at homo ciuilis diurnum parat in diem, & lucem in lucem, & honestatem propter ipsam solam, non propter aliud. Philo. iud. in legis allegoricã, l. 2. ch. 60.

Anima corporis animati forma est. Bel. Car. in calũniatore Plat. l. 2. c. 7. ch. 20. ter.

Anima media esse debebat, quia necesse erat in mundo fore genus animalium, quod ratione vteretur, huic eadem generi vitam, & spiritũ ministraret, & inter duas posita naturas, eandem, diuersamque, modo eiusdem nature contemplat diuinitatẽ, attollens acie ad sublimia, modo ad ima, sedẽque diuersæ naturæ vergens, hæc iuxta opificis scita dispensaret, terrenisq; impertiret p uidentiam. Chalcidius in Timæum Platonis. c. 18. ter.

Anima est multitudo mobilis. Marfi. Ficini in Platonice Theologia l. 1. cap. 6. ch. 89.

Animæ opus est vitalem motum præbere, qui per omnia uientia funditur, rebus carẽtib; vita non competit. Mar. Fic. in Platonice Theologia l. 2. c. 6. c. 91.

Anima est ex potentia, & actu cõposita, Deus enim solus est merus actus, angelus non, quia ex actu, & potentia componitur. Marfi. Ficini in Platonice Theologia lib. 3. cap. 1. char. 116.

Anima quod sit vna substantia, & quod sit actus stabilis per essentiam, non a seipsa, sed a Deo sortitur actu vnũ, & stabilissimo, quod vero multiplex sit, & passiuã, ex se ipsa possidet, quia sub Deo locatur, quod vero mobilis, ex se ipsa, quia sub angelo est, vt igitur vnitas naturalis est Deo, sic angelo multitudo, & animæ naturalis motus. Mar. Fic. in Platonice Theologia lib. 3. cap. prim. char. 117.

Anima quoniam est primum mobile, inter omnia quæ sunt mobilia est per se mobilis, Mar. Fic. in Platonice Theologia lib. 3. cap. 1. c. 117.

Animæ numerum se mouentem, ait Xenocrates, idest naturam multiplicem se mouentẽ, idest sua proprietate mutabilẽ. Mar. Fic. in Plat. Theo. lib. 3. c. 1. pag. 117.

Anima, & si a diuinis descendit, & capit diuina, tamen per naturam propriam mouetur, semperque moueri potest, & viuere. Marfi. Ficini in Plat. Theologia lib. 3. cap. prim. char. 118.

Anima neque extensa est, quia esset qualitas, neque in extensione sita alicubi, quia non per se, & libere moueretur, nisi subsisteret per se ipsam, quapropter est in star puncti alicuius in se ipso viuens, & ab omni quãtitate, & situ penitus absoluti; ideo ambit æquo omnem corporis situm, & quando corpus ingreditur, quia ipsa non est proprium quantitatis alicuius punctum, non astringitur ad punctum aliquod corporeæ quantitatis nec terminatur ad tangendum punctum aliquæ quantitatis, sed est vt centrum in omnibus lineis, & circulo toto: & hinc sequi, vt sit, & diuidua simul; & indiuidua; diuidua, quia per diuisionẽ corporis, vitalẽ sui vmbra diffundit, dũ diuersis corporis partibus se cõmunicat, indiuidua, quia integra simul astat, & simplex: diuidua, quia vmbra eius in toto corpore est diuidua: & indiuidua, quia ipsa per modũ indiuiduã est in qualibet corporis parte tota, & indiuidua quoniam stabilẽ habet, & vnita substantia: diuidua, quia p ope-

- rationem in plura diuiditur, dum operatur per motū & tempus: indiuidua quia suscipit superiora, quæ admodum sunt vnita, diuidua, quia ad inferiora declinat, quæ plurimum diuiduntur, & cum corpora gubernat, hæret diuinis, ideo corporum domina est, non comes. Marfil. Ficin. in Platonicæ Theologiæ, libro tertio, capit. 2. chart. 120.
- Anima est a Deo super materiam, vt eam non attingat elementorum procella, & iniquitas certantium qualitatum. Marfil. Ficin. in Platonicæ Theologiæ, libro quinto, cap. 6. char. 139.
- Anima, quia mera forma est, Deoque neque a sui forma, neque a formatis lege discedit, permanet proculdubio immortalis. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiæ, libr. 5. capit. octauo chart. 142.
- Anima apud Platonicos est forma simplex per se subsistens in essentia sua, perfecta, & integra, ad speciem quoque animalis efficiendam conducens. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 5. cap. 12. char. 145.
- Anima est forma simplex, & ita libera, vt neque ex pluribus partibus componatur, neque a materiæ visceribus eruat, quando igitur fit, non potest ex rebus vllis prius existentibus generari: non enim ex rebus diuersis procul ante positis, deinde coactis in vnum, conficitur, cum careat partibus, nec ex materiæ fomite prius informi, deinde formato, cum sit supra materiam, igitur fit è nihilo, at aliquid è nihilo facere solius Dei potentia proprium est. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ, lib. 5. cap. 13. char. 147.
- Anima quæ tota est vita, per se viuit, præsertim cum per se moueatur, si ita est, per se est vita: ergo animæ essentia est vita. Marfil. Ficin. in Platonicæ Theologiæ, lib. quinto, cap. 14. char. 150.
- Anima si humorum consonantia esset, vel ab ipsa dependens, nullo modo substantiarum, rerumque simplicium rationes cognosceret, affectaret, & caperet. Marfil. Fic. in Plat. Theol. l. 5. c. 15. ch. 153.
- Anima, aut est aliquod corpusculum tenuissimum, corpori huic crassiori suffusum, siue igneum sit, vt Democritus, Leucippus, & Hipparchus existimant, siue æreum, vt Anaximenes, Diogenes Apolloniates, & Critias, siue aqueum, vt Hippias, siue terreum, vt Hesiodus, & Pronopides, siue ex igne, & ære constat, vt Boethius, & Epicurus, siue ex aqua, & terra, vt Xenophanes, aut melior est anima, vt calor, vel complexio calida, vt Zeno Cittines, Cleantes, Antipater, Possidonius: at purius aliquid, veluti punctum aliquod lucidum, qualitatis illius in quadâ ipsius qualitatis, & corpusculi parte potiori, puta cordi, vel cerebro assignatum, ibi residens, reliqua membra gubernans, vt est apud Crisippum, Archelaum, Heraclidem Ponticum aut liberius aliquid, vt punctum nulli parti affixum, sed tale, vt sit a corporis natura dependens, vel quia corporis complexio ipsam genuerit, vel quia genitor e materia eduxit, quod Xenophanes Colophonius, Asclepiades, Aristoxenus, Critolausque sequuntur: aut diuinum quiddam est, anima hominis, idest indiuiduū cuique parti corporis affans, & ita ab incorporeo auctore productum, vt solum ex agentis virtute, non ex materia depēdeat, vt Mercurius, Zoroastes, Orpheus, Aglaophemus, Pythagoras, Plato docent: quorum vestigia sequitur vt plurimum physicus Aristoteles. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ, lib. 6. c. 1. ch. 156.
- Animæ tria potissimum sunt officia, agit in corpus, agit per corpus, operatur per se ipsam, in corpore agit per eam potentiam, quam vegetatricem appellant Peripatetici, Platonici naturam, cum generat corpus, nutrit, & auget: per corpus agit secundum sensum tum exteriorem, quando audit, videt, olfacit, gustat, & tangit, tum interiorem, cum corporum, quæ sensit extrinsecus imagines secum ipsa reuoluit, per se ipsam agit, cum corpora neque per sensus exteriores attingit, nec imagines corporum per interiorem sensum colligit, sed ipsa mera vis animæ incorporea, incorporei quid inuestigat, & inuenit, quod nec corpus sit, nec corporis alicuius imago, quam actionem intelligentiam nominamus. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiæ, libr. sexto, capit. prim. char. 156.
- Anima est forma corporis ad hoc potissimum, quia ste proprium, internumque operationum, & motionum principium, imo etiam principium essendi animali, quod totum ad formam spectat. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ, lib. 6. c. 7. ch. 164.
- Anima non potest esse corpus crassum, quia illius proprium est penetrare, implere, & mouere, quibus operationibus crassa corpora ineptissima sunt. Marfil. Fic. in Plat. Theologiæ, ca. 6. ch. 164.
- Anima est solum forma, nam si duas haberet partes, materiam, & formam, tria sequerentur absurda, primum quod non secundum se totam formaret corpus, quia non formaret ipsum per partem eius, quæ est materia: oportet autem propriam formam secundum totam sui essentiam totam perficere materiam propriam: secundum, quod pars illa animæ, quæ forma dicitur, duarum materiarum rationis eiusdem perfectio foret, quod natura non patitur, vt nec patitur formas duas rationis eiusdem eandem informare materiam: tertium quoniam anima in corpora hæc inferiora commutaretur, atque vicissim, si communem cum his materiam possideret. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ, libr. sexto, cap. septimo. chart. 165.
- Anima si esset qualitas corporalis, vel esset qualitas simplex, vel complexio, vel forma istis affecta, simplex esse non potest, nam quælibet qualitas simplex, aut forma illam sequens, vnum quiddam facit duntaxat, ad opposita non extenditur, nec erit complexio, aut forma sequens complexionem, quoniam in hac semper vna quædam præ cæteris qualitas dominatur, cuius operatio ante alias viget in corpore, anima vero nulli qualitati, nulli proprio motui est affecta. Marfil. Fic. in Plat. Theologiæ, l. septimo, cap. septimo. ch. 178.
- Anima non est qualitas, quia qualitas, quæ accidens est, subiecto iam facto aduenit, anima suum sibi fabricat corpus, factum seruat, dum deficit, reficit, & pugnantia elementa in vnum connectit, & abeunt anima, labitur corpus, nec prior complexio, vel species retinetur. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ, libro septimo, capit. nono. chart. 179.
- Anima cum sit substantia, & complexio non sit substantia, cum ex contrarijs qualitibus constat, & suscipiat magis, & minus, ergo anima non est complexio. Marfil. Fic. in Plat. Theologiæ, libro 7. c. 9. chart. 179.
- Anima si humorum esset, harmonia ab ipsis tota penderet, nec ipsa eos moueret, sed illis ab alio agitata anima oriretur. Marfil. Fic. in Plat. Theologiæ, libr. septimo, cap. decimo char. 180.
- Anima non solum est subiectum virtutum, sed etiam principium. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ libr. 8. c. 3. c. 188.
- Animæ intellectualis vita nil aliud est, quam intellectus diuini perennis actus, annexus animæ non solutus a Deo. Mar. Fic. in Plat. Theo. l. 12. c. 4. c. 273.
- Animæ intellectualis vita est simulachrum vite, & mētis diuinæ. Mar. Fic. in Plat. Theo. l. 12. c. 4. c. 273.
- Animam nostram Aristoteles in duodecimo de diuinis declarat esse formam corporis, incipere cum corpore, nec tamen desinere. Marfil. Fic. in Plat. Theologiæ, lib. 15. cap. 6. char. 343.
- Anima est substantia incorporea, rationalis, & immortalis, corpori regendo accommodata. Marfil. Fic. in epistol. lib. prim. char. 653.
- Animæ sunt imagines Dei immortalis. Marfil. Fic. in epistol. libr. 2. char. 705.
- Anima est lux quædam sine quantitate magna. Mar. Fic. in epistol. libr. 2. char. 710.
- Animæ, & si fingantur, vt lumina, non sunt vt radij, sed vt luces, & hæc substantiales sensibili luce præstantiores. Mar. Fic. de lumine, cap. 15. char. 984.
- Animæ motus est actio cum tempore, & quia prima actio cum tempore est in anima, ideo primus motus est in anima, & est in ratione sui, in quantum iam à statu mentis degenerat, ideo ex vi natura inest ei motus, ergo ipsa principium motus existit, quare animæ mēs præcedit, sed supra mens vnum existit, nam licet mēs immobilis sit, non tamen vnum est. Marfil. Fic. in Plat. Philebo, lib. 1. cap. 4. char. 1211.
- Animæ finis compositum est, quia & ipsa vnum quiddam compositum ex est ea, quæ cognoscit potentia, & ea, quæ appetit, ex illa sapientiam postulat, ex alia voluptatem, sed ex his vnum fit, vt ex vtraque potentia vnum. Mar. Fic. in Plat. Philebo, l. 1. cap. 34. ch. 1248.
- Anima est mentis vmbra, corpus est animæ vmbra. Mar. Fic. in Plat. Philebo, cap. 21. char. 1263.
- Animæ propriae sunt voluptates, & molestiæ, de præteritis, & futuri susceptæ. Marfil. Fic. in Plat. in Philebo, cap. 33. chart. 1264.
- Animam cum dicimus, præcorum more theologorum, vim in ratione, & sensu positam intelligimus, cum naturam, vim animæ in generando collocatam, vim illam in nobis proprie hominem vocauerunt, istam hominis idolum, & simulacrum, & generandi facultas ideo mobilis, quia temporis spatio exequitur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. cap. 3. char. 1325.
- Anima est domicilium humanæ cogitationis, spiritus est animæ domicilium, & corpus est spiritus domicilium. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 6. cap. 3. char. 1347.
- Anima in vniuersi gradibus est primū, quod mouetur, & ideo ex se mouetur, & alia mouet, ideo est motus principium, & eius motus tanquam primus, & naturalis est omnium perfectissimus, propterea vniuersalis, absolutus, circularis, & sempiternus, & animæ motus in vita consistit, & vita eius in motu perpetuo, ideo est immortalis. Marfil. Fic. in Plato. phæd. capit. quinto, chart. 1366.
- Anima fons motionum appellatur, quia in se ipsa, ex ipsa, & in alia iugiter motus profluit vniuersis, & est principium motus, quia mobilibus efficaciter dominatur. Mar. Fic. in Plat. phæd. cap. 6. char. 1367.
- Animæ forma intima, & diuina solis diuinis nota est, nos enim per comparisonem hanc excogitamus. Marfil. Fic. in Plat. phæd. cap. 7. char. 1368.
- Animam peruenire per formalas idearum illi instas ad ideas nil aliud est, quam reminisci intelligibiliter illorum, quæ quondam animus viderat in celis, suum ibi mundanum Deum sequutus. Marfil. Fic. in Plat. phæd. cap. 25. char. 1380.
- Anima rationalis est motionis ordinatissimæ domina. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 11. char. 1443.
- Anima, & materia informes sunt, nisi Deus vtraque formet. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 11. char. 1443.
- Animam harmoniam esse negat Plato in phædone, idest partium corporalium ex ipsis confectam, & in eis iacentem. in Timæo autem affirmat animam harmoniam esse partium suarum in se manentem, & ex se corpus contemperantem. Marfil. Fic. in Plat. Timæ. capit. 27. charta 1451.
- Anima non solum per numeros, sed per figuras describitur, vt per numeros quidem incorporea cogitur, per figuras cognoscatur ad corpora naturaliter declinare. conuenit triangulus animæ, quia sicut triangulus ab vno angulo in duos protenditur, sic anima ab indiuidua diuina quæ substantia proficiens, in naturam corporis labitur penitus diuisibilem, ac si cum diuinis conferatur, diuisa videtur, quæ enim illa per vnam, & stabilem virtutem agunt, atque subito, hæc per plures mutabilesque vires, actionesque peragit, ac temporis interualis, at si, conferatur cum naturalibus, in diuisa censetur, non enim alibi habet partes alias loco disunctas, vt alia, sed est in qualibet totius parte tota. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 27. chart. 1452.
- Animæ sunt pares stellis numero, non vna vni, semper enim per sequentes gradus virtus quidem minuitur sigillatim, sed compensando summam numerus augetur, pares igitur numero, quia quot stellæ, totidem sunt rationalium species animarum, demoniarum, atque particularium, sed in specie qualibet particularium plures, quam in dæmoniaca sorte, & cunctæ per quamlibet spheram deinceps stella illius, & proprietate prædite, & appellatione cognominata, atque insuper inter se proprietate tam variæ, quot sunt in eadem stella virtutes, & dicuntur stellis pares numero factæ, idest proportione numerosa consimiles, & stellæ intelligendum est hic non solum conspicuas in celo, sed etiam non conspicuas in celo, & sub celo. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 25. char. 1470.
- Anima per suam essentiam est super futura, & super feriem naturalem mobilium castrum, sed per celeste vehiculum in fato, per reliqua iam sub fato. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 25. char. 1471.
- Animæ harmoniam offendi vbi ait Plato, intelligendum est non de harmonia, quæ in substantia animæ est penitus insolubilis, sed illam, quæ in actionibus desideratur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 28. char. 1272.
- Anima est substantia propria habens potentiam, quæ & moueatur ex se, & cætera moueat. Mar. Fic. in Plat. de leg. dialog. 10. char. 1118.
- Animo simplici attribuit Plato sinceritatem, fidem in verbis, firmitatem in gestibus, & actionibus. Mar. Fic. in Plat. in epistol. cap. 10. char. 1536.
- Anima à Platonico dicitur substantia, quæ prædita est his tribus, idest discursu, & vt discurrendo exordia sumit ab intelligentia, & ab imaginatione, & quatenus sic affecta est, vt vitam quandam in corpus effundat humanum, homo dicitur hæc est proprie anima, vita vero hinc effusa animatio, & viuificatio dici debet, sed communi licetia freti illam animam dicemus primam, hanc secundam, à prima secunda sumit vires, in prima ab intellectu ratio, a ratione imaginatio, idest communis sensus proficitur. deinde sensus exterior in partes quinque diuisus, postremo potentia genitalis, quæ & natura vocatur generationis, augmenti, nutritionis origo. Mar. Fic. in Plo. En. 1. l. c. 1. c. 1549.
- Animam ab Aristotele dici actum, & perfectionem corporis, accipi potest non solum pro forma, & anima à corpore inseparabili, sed etiam pro ea, quæ sit à corpore separabilis. Mar. Fic. in Plo. En. 4. l. 1. cap. 1. c. 174.
- Anima non est demensio, nec qualitas extensa dimensione, sed indiuiduum quiddam, non tanquam aliquis dimensionis terminus, alicubi in dimensione signatus, sed inde solutum, in se consistens, extra totum, quantitatis genus, in quodam plus, quam substantiæ genere, molem totam longissimo naturæ, virtutisque supereminens interuallo, vnde hoc ipso indiuiduo sui totam vndique molem, possidet, nec totum possidet ab ipsa. Marfil. Fic. in Plo. En. 4. l. 3. cap. 9. c. 1736.
- Anima cum sit substantia incorporea, in se existens, non determinatur ad aliquem locum, nisi per inclinationem, & actionem circa illum, soluta è corpore terreno, si nullam retinet inclinationem eiusmodi, nusquam terrarum est, & vbique. at si ad terrena retinet inclinationem, circa hæc reuoluitur cum corpore spiritali, in quo & corpore patitur. Marfil. Fic. in Plo. En. 4. lib. 3. capit. 24. char. 1739.
- Anima est per essentiam vniuersalis ordo quidam specialis,

cialis, & firmus, futuri ordinis vniuersi exemplar pariter, & effector, & quantum in se est, efficere potest oia simul, si materia possit omnia simul capere. Mar. Ficini in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 16. 1742.

Anima substantia est, & vita, actus ille suus viuificus ab ipsa emissus inseparabilis est: substantiale aliquid est, & viuificum, & qualitas hinc corpore tributa accidentale quiddam est, & quasi vitale, & actum illum appellamus idolum animæ, in quo sensus est, & natura vegetalis, qualitate illam imaginem animæ nominamus, & vmbra, ex hac, & corpore fit compositum, in quo sunt dolores, & voluptates corporeæ, quarum passionum sensus ad idolum, & animam perueniunt, passiones vero nequaquam. Marfil. Ficini in Plot. En. 4. lib. 4. capit. 18. chart. 1743.

Animam existimabant esse spiritum, id est subtilissimum corpus, Stoici, & Epicuri, illi potius igneum, hi aereum, & vtrique non quemlibet spiritum, sed certa quadam proprietate affectum. Marfil. Ficini in Plot. En. 4. libro 7. capit. quart. chart. 1753.

Anima motus, effectusque omniformes tam vegetali virtute per rationes feminales, quam electrone profert, & corpus certo quodam ordine ad certum auget terminum, & interim permanet eadem, & anima tota est in qualibet, vel ficta portione animæ, vel vera corporis portione, & tota virtus animæ in qualibet seminis gutta seruatur. Mar. Ficini in Plot. En. 4. lib. 7. c. 5. c. 1753.

Anima non est vna in omnibus specie distincta numero, neque singulae deriuatae sunt ex vna diuisa, nam anima est substantia incorporea, indiuidua in se consistens. Mar. Ficini in Plot. En. 4. lib. 9. cap. 4. char. 1756.

Animam significat Plotinus vnam esse in cunctis corporibus, non rationalem quidem, sed vegetalem, sensus confusi cuiusdam participem, sed rationalem quamlibet animam posse corpus suum vita irrationali formare, si non sit ab anima mundi formatum. Mar. Ficini in Plot. En. 4. lib. 9. cap. 3. char. 1756.

Animæ quamuis essentia inter se distinctæ sint, omnes tamen quodammodo sunt anima vna tribus rationibus, primo, quia vna præest animarum generalis idea, & tota singulis inest. secundo, quia quælibet anima est forma penitus omniformis, ideo quælibet anima cæteras amplectitur animas, sed differt hæc ab illa, quoniam sub differentiæ actu, proprietateque hæc, & illa sunt omniformes, sicut conueniunt, & differunt propositiones inter se geometriæ. tertio, quia omnes in eodem puncto esse possunt, sicut lumina, imaginesque cælorum absque confusione. Marfil. Ficini in Plot. En. 4. lib. 9. cap. 5. char. 1756.

Animarum numerum ostendit manifeste Plotinus in libris de dubijs animæ. Marfil. Ficini in Plotini En. 6. lib. 5. cap. 7. char. 1783.

Animæ vita solus Christus est. Ioann. Pic. Miran. in orat. Dominicam.

Anima est tanquam tabula rasa, & quamuis Platonici vellent eam notionibus in corpus insculptam descendere, earum tamen obliuisci fatentur, vnde ei necessarium est sensus, & phantasiam aduinculum ad remissum. Io. Fran. Pic. Miran. in orat. cap. 6. char. 137.

Animam Thales primus vocauit naturam immobilem, Alchman per se mobilem, Pythagoras numerum seipsam mouentem, Plato substantiam intellectam ex se ipsa mobilem, & secundum Harmonicum numerum motum; Aristoteles Entelechiam primam corporis naturalis potestate vitam habentem: Dicaarchus nihil esse animum voluit: Aselepiades sensuum exercitium esse ait, Philoxenus harmoniam: cor alij animam dixere, alij cerebri partem: Zeno ignem, alij spiritum, alij corpoream, vt Archelaus, & ante illum Anaximander, Anaximenes, Anaxagoras, quem forte secutus est Varro, Parmenides, & Hippasus, qui igneam

esse voluere, & Democritus: Stoici multi spiritalem esse multo calore participantem: alij de sydereo quopam afflatu deriuari voluerunt. Epicurus ex quatuor qualitatibus. Ioan. Franc. Pic. Miran. in examen vanitatis doctrinæ gentium, lib. 1. cap. 14. char. 782.

Anima substantia quidem simplex est, non tri, vt Deus, & intelligentia, constat enim ex intellectu agente, & possibili. Gab. Burat. de animi natura. l. 4. c. 84. ter.

Animam ex numeris harmonicis constare ob illam cogenitam propensionem ad virtutes, quam veluti virtutem quædam semina in animo summus rerum omnium opifex posuit: dissonantia vero nil aliud est, quam deuius ille cursus ad vitia, ductore sensu, qui semper humanæ rationi, & virtuti aduersatur. Gab. Burat. de animi natura, lib. 3. char. 96.

Anima est numerus numerans, qui non constat ex vnitatibus, & mouet seipsum, quia intelligit seipsum. Gab. Burat. de animi natura, lib. 3. char. 111.

Animam numerum seipsum mouentem ait Plato, & de varijs animi motibus exagitat Aristoteles multis rationibus, & fabulam appellauit Pythagoreorum opinionem de animis humanis noua corpora ingredientibus, etiam belluarum. Iaco. Carp. in Alc. præfatione.

Animam ex se moueri, quod ait Plato, si intelligatur ex se agere, & suam functionem exercere, corpore nihil adiumenti conferente, facile cognoscet Aristoteles, & Platonem eadem pene fundamenta esse secutos in probanda immortalitate animæ, vt patet in Arist. primo de anima, cap. primo. Iac. Car. in Alcinoi parte post. deg. 10. chart. 23.

Animæ accommodatus est numerus vigesimus septimus, vt ternarij cubus, in quo maxime perfectio posita est, ideo illi accommodauere, vt formæ omnium perfectissimæ. Iac. Car. in Alcinoi cap. 12. char. 313.

Anima, quæ vocatur ab Aristotele ψυχή alia est a mente, quæ dicitur νοῦς priorem, quia est corporis perfectio, & actus: cum corpore interiore censetur, at mens separabilis a corpore est, vt ipse Arist. vbiq; ait, vt in libro de generatione animalium, ab elementis non nasci, segregarique, exterius aduenire, in moralibus, separari, seingique a corpore, & a composito, vt quæ ab eo nihil gerat, aliunde nata, verus homo, pars diuina, cuius dūtaxat est felicitas vera, item in libris de anima. Aug. Steuc. de perenni phil. l. 9. ca. 10. ch. 203.

Animam nos tenere debemus ex diuo Augustino vnam esse sua essentia, totam in toto corpore, & totam in qualibet parte, facultatibus tamen varie diuiditur. Iac. Carp. in Alcinoi deg. 9. char. 472.

Animus per se intellectualis est, affectionibus vacuus, & purus, & dum corpori adheret, affectionibus perturbatur, & quasi corporeus efficitur, & illi corpus impedimento est. Seb. Foxius in Platonis Phædonē ch. 36.

Anima ab entelechia tanquam res quædam mutabilis, a stabili differt. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 182.

Anima est Platoniorum sententia est numerus in orbem sese mouens. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 198.

Animæ generatio eius opus proprium, & locus.

Animæ nostræ sunt priusquam nascamur. Plat. in Phædone char. 42.

Anima nostra esse dicta est etiam antequam in corpus deueniat, vt rursus essentia, & natura est, quæ cognomen habet eius, quod est. Plat. in Phædone chart. 50.

Anima prior corpore facta est, cui corpus, vt dominantum subditum est secundum naturam. Plato. de legib. dialogo 10. chart. 523.

Animæ opera sunt propria, quæ per nullam aliam rem facere possumus quam per animam, vt curare, imperare, & consultare. Plat. de repub. dial. 1. char. 569.

Anima bene opera sua perficere non potest si propria virtute

virtute priuatur. Plat. de repub. dial. 1. char. 569.

Animæ constitutionem fabricator, in duplum diuisa sit, secundum longitudinem mediam ad mediam, vtraque inter se velut litteram græcam appositam in circulo reflexa, & cum ipsa inter se in occursum oppositione coniunxisset, etiam motu, qui secundum eandem, & in eodem circum agitur, ipsas circum circa comprehendit, & alterum circulum foras, alterum intus fecit, externam igitur circumuolutionem de eiusdem natura cognominauit, internam de alterius. eiusdem itaque circumuolutionem secundum latus ad dextra circumdixit, alterius autem secundum diametrum, ad sinistra, dominium autem eiusdem, & similis circumuolutioni dedit. vnam enim ipsam non sectam dimisit, interna vero sexies secta, & septem orbibus inæqualibus, secundum vnum quodque dupli, ac tripli interuallum, cum vtraque tria sint, effectis, demouit orbibus, vt contrario inter se modo progredirentur, celeritate tres similiter, quatuor autem, & inter se, & cum tribus dissimiliter sed qui tamen ratione ferrentur. Plat. in Timæum char. 736.

Animæ constitutio postquam facta fuit, post hoc quoduis corporeum intra ipsam fabricauit, & medium ad medium adductum adaptabat, at illa vbi ex medio extremum cælum vndique se extendisset, & ipsum circum circa extrinsecus obualasset ipsaque in se ipsa conuerteret, diuinum principium indefinens, ac sapientis vitæ in vniuersum tempus incepit. Plato. in Timæum chart. 736.

Anima cum sit commixta ex horum trium partibus eiusdem scilicet, & alterius natura, & ex essentia, & iuxta proportionem diuisa, & alligata ipsa ad seipsam reuoluitur, cum aliquid, quod essentiam dissipat, & quod indiuiduum habet, attigerit, tunc se per se ipsam totam commouens dicit, & cum quo quid idem sit, & a quo alterum, & diuersum, & ad quod maxime, & vbi, & quomodo, & quando contingit, vt singula ad singula quæ sint, & patiantur, in his, quæ sunt, non in his, quæ semper secundum eandem se habent. Sermo autem, qui secundum idem verus est, dum circa alterum est, & circa idem in eo, quod a seipso mouetur, fertur absque voce, & sono, & cum circa sensus expositum quid fuerit, & alterius circulus rebus progrediens in omnem suam animam denunciatur, opinioniones, & persuasiones sunt constantes, & veræ, cum vero circa rationis particeps fuerit, & eiusdem circuli bono cursu progrediens, ipsa significauerit, intelligentia, & scientia necessarii perficitur. Hæc autem duo in quocumque ex his quæ sunt accidunt, si quis idipsum aliud quam animam dicat, quid vis potius, quam id quod verum est dicit. Plat. in Timæum chart. 736.

Anima si prior est corpore, & mores, & affectus, & voluntates, & ratiocinationes, & opinioniones, & curæ, & memorie prius factæ sunt, quam longitudo, latitudo, & profunditas, & corporum robur. Plato. de legib. dialogo 7. char. 923.

Animæ origo est cælo manat. Macro. in sem. Scip. l. 1. c. 51.

Animæ non ex eo, quod mundus erat huc venerunt, sed ante mundum habuerunt, vt mundi quandoque forent, mundana curarent, sistendicaufæ forent, gubernarent, efficerent, quocumque modo id facerent siue præsidendo ex se non nihil attribuentes, siue immergendo se dederent, siue alix quidem sic alio vero aliter id efficerent, prouidentia non est culpanda. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 7. char. 260.

Animæ non fiunt a dæmonibus, sed accipiunt & ab heribus non nihil, & ex se multa insuper adhibent, sed anima benefica voluntate deorum sæpe illuminata, dæmones supergreditur ad vitam angelicam potius, quam animale, & quamuis anima videatur omnes rationes, & totas in se species exhibere, tamen detet-

minata semper est secundum aliquid vnum, id est vnam speciem, atque interim ex causis præcedentibus alias alijs se ipsam coordinat ipsa se mouens. Iamb. de myst. charta 1879.

Anima ante elementa, & generationem, totam suam habet substantiam, estque vita quædam, nec corpori, nec naturæ permixta. Procl. in Alcibiade 1. char. 1921.

Anima cum sensibili mundo inst tueretur, ortum eius ex indiuidua vna, quæ mēs, intellectuque est, & alia, quæ per vniuersa corpora diuiditur, & scinditur, puenire, eamque inter indiuiduam, & diuidnam mediam animas locatam, vt immunis ab incorporatione in mundo esset intelligibili semper, stirpibus mutis, & item nihil sentientibus opicularetur. Chalc. in Timæum Platonis. char. 18. terg.

Animæ principale positum in media sede cordis, sensuum exordia retinet, vt cum quid nunciabunt de proximo recognoscat vt Aranea in medietate cassis omnia filorum tenet pedibus exordia, vt cum quid ex bestiolis plagas incurreret ex quacumque parte de proximo sentiat. Chalc. in Tim. Platonis char. 48. ter.

Animam in penetralibus cordis locatam ait Aristoteles. Chalcidius in Plat. Tim. char. 49. terg.

Animæ vis principalis in cerebro collocata est iuxta Platonis mentem. Chalc. in Plat. Tim. char. 51.

Animæ Crantor soli comensis iudicaret præcipuum officium esse iudicare intelligibilia, & sensibus subiecta, horumque in se ipsis, & mutuas diuersitates, affinitatesque, ex omnibus ait, vt omnia habeat nota, esse compositam animam, ea quatuor esse, naturam intellectibilem, quæ perpetuo eadem, vniuscumque modi maneat, & illam, quæ in corporibus afficitur, & variat, & naturam eiusdem, & alterius, quod etiam illarum, vtraque alterius, & eiusdem contagione teneatur. Plur. de animæ genitu. è Timæo. char. 437.

Animæ genituram Xenocrates nil aliud existimat, quæ genituram numeri indiuiduæ cum diuidua essentia confusione denotant, vnum in indiuidua esse, diuiduam multitudinem, ex his existere numerum, definiende numerum vno, quod infinitioni terminum addit, quæ diadem vocant interminatam, ita optimos numeros esse, qui monadis sint germanæ, nondum tamē hunc numerum esse animam, quia mouens, & mobile ab ea ablit, attemperatis inter se eodem, & altero quorum alterum est motionis, & mutationis principium, alterum animæ statio, & quies, animam extitisse, quæ non minus vi sistente, & stante, quam agitante, & agitata censetur. Plat. de animæ gen. è Tim. char. 437.

Animam Platonici negant tempore genitam, sed virtutibus pluribus præditam esse. Plutarchus de animæ genitu. char. 437.

Anima ex seipsa vim passioni parentem germinat, mentem vero a potiore principio insulam fortita est. Plutarchus de animæ gen. è Tim. char. 446.

Animam componi ex partibus incorruptibilibus intellectum dico possibilem, & agentem, est opinio propria Auerois, nec vni corpori secundum esse, sed distribui omnibus. Bes. Card. in calum. Plato. lib. tert. capit. 22. chat. 51. tergo.

Anima non ab angelo, vt Plotinus, & Proclus, & non nulli Platonici opinantur, sed a Deo, & Dionysius Areopagita, Origines, Augustinus excellentissimi Platonici aiunt. Mar. Ficini in Platon. Theol. 5. ca. 13. c. 147.

Anima a Deo summo sine medio præcreatur. Mar. Ficini in Plat. Theolog. lib. 5. cap. 13. char. 149.

Anima, & si vt Angelus a Deo creatur, tamen quia sub altiori idea angelus creatus est, & anima sub inferiori, ideo perfectione non sunt pares anima, & angelus. Mar. Ficini in Plat. Theol. lib. cap. 13. char. 149.

Animæ novæ quotidie a Deo creantur, quia non licuit ab initio omnes creauisse, vt angelos; nam si diu a corporibus

poribus solute vixissent, sincere iudicauissent quanta precior sit vita soluta, quam alia, & nunquam corpora ingredi voluissent: videlicet, vt intellectuales sunt, nec Deus, vel angelus volant liberam animæ voluntatem cogere, mens enim sola persuasionem mouetur, & vt animæ sphaerarum non fuerunt creatæ ante sphaeras, sic nec animæ nostræ ante corpora propria, & cum anima sit corporis actus, & forma necessatio prius esse debet potentia, quam actus, secundum potentiam cum e potentia in actum procedatur. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 3. char. 401.

Animæ nouæ quotidie à Deo creantur, quia cuique formæ naturale est, vt materiæ propriæ vnam unicuique enim rei prius tribuitur, quod secundum naturam est, quam quod est præter naturam: animæ vero, quæ anima est, prius conuenit, vt sit corpori coniuncta, quæ separata. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. c. 3. char. 401.

Animas Deus parit quotidie non ad libidinem concuntium, sed ad præscriptam legem providentiæ, quæ & numerum, & tempora concuntium ab initio vidit in quo, & ideo non simul creat, quia corpora per successionem generanda erant, & vt continue angelos illuminat, sic quotidie animas procreat. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 5. cap. 3. char. 403.

Anima creatur post iactum semen diebus circiter quinque, & quadraginta, tunc enim corpus formatum est. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 6. char. 406.

Animabus Orpheus nouem distribuit regiones, prohis, vel octauam sphaeram, vel planetas, vel ætherem sub planetis, medijs aquâ, ærem, & terram, reprobis charontem, cocytum, & Pyriplegethontem, vbi nouies insuper styx interfusa coarctet. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 10. char. 421.

Anima nostra a prima mente gignitur, quæ prout a mente nascitur, mentis habet partem, quia a mente degenerat, & ad materiam vertitur, non tota, & pura mens est, sed mens in anima, & animæ pars habentis ultra mentem, opinionem, sensum & gignendi naturam, idcirco animæ intentio nõ omnis semperque ad mentem est, sed ad corpora plurimum. Mar. Fic. in Plat. philebo lib. 1. cap. 33. char. 1246.

Anima, vt ab ipso vno omnium principio producitur, vnitatem quandam sortita est, quæ omnem essentiam eius vires, actionesque vnit, a qua, & ad quam ita cætera, quæ in anima sunt, se habent vt a centro, & ad centrum circuli lineæ. Vnit vero non modo animæ partes inuicem, & ad totam animam, sed animam totam ad ipsum vnum rerum omnium causam. Mar. Fic. in Plat. Ion. char. 1282.

Animæ hominum cum à Deo creantur, integre sunt, duobus exornatæ luminibus, ingenito, & infuso, vt ingenito æqualia, & inferiora, infuso superiora conspicerent. Deo æquare se voluerunt, ad vicem lumē ingenitum se reflexerunt. Hinc diuisæ sunt, splendore infusum amiserunt, ad vnicum lumen ingenitum se conuertentes, statimque in corpora ceciderunt, & superiores factæ iterum diuiduntur, id est si naturali minimum confidunt ingenio, lumen illud ingenitum, & naturale, quod restitit, quodammodo extinguetur. Mar. Fic. in P. conu. or. 4. cap. 2. char. 1331.

Anima ex Deo nata naturali quodam instinctu in Deū parentem suum conuertitur, & lumen habet geminū naturale alterum siue ingenitum, diuinum alterum, & infusum, quibus vna coniunctis, velut duabus alis, per sublimes volare possit regionē. Mar. Fic. in Plat. conu. or. cap. 4. char. 1332.

Anima semper est, & sit quæ supra animam cogitantur, semper sunt, & nunquam sunt, mundus nunquam est, sed semper sit, quæ in mundo gignuntur sunt nunquam, sed aliquando sunt. Mar. Fic. in Plat. Tim. capit. 7. charta 1440.

Anima, & mundus à Deo pendet, vt eodem scopulo inter stagnum, & torrentem posito, assidue in stagno quidem est, in torrente vero sit imago, & euanesces iugiter recreatur, sic à Deo semper pendet vtrūque, sed aliter, & aliter, nā ab ipso anima quidem semper est, mundus vero sit semper. Mar. Fic. in Plat. Timæum capit. 7. chart. 1441.

Animæ compositioni, ac partitioni quinarium numerū conuenire tribus de causis arbitramur, primo quia, vt quinarium ex primo pari, & primo im pari constat, sic anima ex diuidua, & indiuidua natura; secundo, quia genera quibus componuntur omnia à Deo per quinque; distribuuntur, essentia, idem, alterum, status, motus, animam, vt omnium mediam præcipua quadam ratione ex ipsis quinque omnium generibus compositam arbitrantur, tertio cū anima sit vniuersi medium, naturaliter suscipit quinarium vniuersi numeri medium: est enim quinarium perfectum denarii medium. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 27. char. 1451.

Animam componit quinque modis Plato. primo ex quinque rerum generibus, secundo ex numeris, tertio ex concentibus numerosis, quarto ex initijs figurarum, quinto ex principijs motionum, videlicet, vt possides metaphysicorū, & mathematicorū rationes, ita cuncta cognoscat, scilicet essentias, numeros, concentus, figuras, & motus. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 27. ch. 1452.

Animā Plato quatenus diuinis cognata est, ex rerum generibus, que primo diuinis insunt dicit esse compositam, quatenus cognata est naturalibus, miscet eā figuris, & motibus, quatenus inter vtraque medium obtinet, numerosis eam concentibus, rationibusque temperat. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 27. ch. 1452.

Anima ex essentia indiuidua, & diuidua, & ad res iudicandas, & peragens apta est, nam quod ex essentia constat: quid sit vnum quodque definit, quia ex eodē cognoscit quid simplex, & si compositum, qua vnione coniunctum, & quomodo secum ipsum, & cum alijs cōsentiat, quia ex altero, quid sit diuersitatis, in quolibet, & qua conditione, vel in se digeratur, vel seceratur a cæteris, quoniam ex statu, quale, & quo pacto quoduis in se ipso permaneat, quia ex motu constat, cognoscit, a quali res queque, & quali ratione dependeat, idem qualia, & quomodo faciat. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. char. 1458.

Anima in fabricanda Plato genera rerum omnium certa quadam ratione commiscet harmonica ratione, non arithmetica, alioqui iniusta foret alicubi distributio, nec geometrica tantum, quia tanta foret equalitas in mixtura, vt cum extrema corporum diuersitate proxime conspirare non posset, at harmonica ratio variorum similitudine constans, & dissimilia facit similia, & inæqualia cōmuni quadam equalitate connectit. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. char. 1458.

Animæ ad generationem cum ait Plato, Deū sumpsisse portiones septem, mysterium tetigit tum in musica, tum in natura: in musica, quia ad septimū vsque gradum omnis vocum progreditur discrepantia. post quem fit ad eandem reuolutio: in natura, tum, quia multa per septenarium in naturalibus taanunguntur, tum quia septenarius vnitatem habet, vt copulam gemine trinitatis, atque ex his geminis, & se ipsa, rursus explicat trinitatem, eiusmodi vero est vniuersi similitudo. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. char. 1459.

Animæ in constitutione colliguntur numeri lineares, superficiales, & solidi, vt cognoscamus animam penetrare per omnia, & amplificari passim, penitusque implere. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 33. char. 1460.

Animæ vnitatis respondet essentia, intelligentia termino, voluntas infinitudini, ratio identitati, imaginatio alteritati, cōnectendi virtus statui, generandi vis motui. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 33. char. 1460.

Animam

Animam rationalem hominis à Deo ex ijdem rerum generibus eodem in cratere commixtis, atque mundi animam fuisse constat, crater enim significat ipsam vitæ rationalis ideam, sed addit, ex reliquijs superioribus commixtionibus fuisse confectam, significans particulares vitas vniuersali vita inferiores esse. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 38. chart. 1469.

Anima per se ad rectum actum procliuior ab ipso Deo per intelligentiæ munus circulari motui prorsus accommodatur, ideo interfecit Plato lineas duas ad animam figurandam, & eas reflectit in girum. Mar. Fin. in Plat. Tim. cap. 36. chart. 1462.

Anima nostra simili ratione, atque anima mundi contexta fuit, simileque circuitus possidet. Mar. Fic. in Plat. Timæum, capit. 38. char. 1465.

Anima geminis circulis describitur, firmamento scilicet non erranti, & post firmamentum orbibus peruagantium planetarum, firmamenti circuitus ipsam identitatis, intelligentiæque naturam propriam refert: anfractus autem multiplices planetarum, proprie naturam alteritatis, inferiorumque animæ partium representant, sed ex ipso animi motu simul, & tempore, tempus vna cum motu in mundo consequitur. Mar. Fic. in Plat. Tim. capit. 36. char. 1462.

Anima quoniam ex omnium generibus harmonice conflata est, & conuertitur in seipsam facile quælibet incidentia iudicat, formas eorum in se prorsus agnoscens. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 17. char. 1467.

Anima cōposita est ex natura indiuidua, immobilique, item ex natura diuidua, & mobili, atque media essentia, cunctis in vnam speciem perfecte conciliatis, musica videlicet proportione. Mar. Fic. in Plat. Tim. capit. 14. chart. 1467.

Animam vbi Plato appellat generationem, & motionē, intelligit per modum causæ, id est proprium motionis, & generationis principium. Mar. Fic. in Plat. de leg. dialog. 10. char. 1518.

Animæ formatio tum per essentialem animæ instinctū, tum per essentialem mentis actum efficitur, merito igitur essentialis vndique formatio est, a Deo vt quæ admodum in mente, idem est essentia, quod intellectus, idem rursus esse, quod intelligere, sic in anima idem fiat intellectus, quod eius essentia, & idem intelligere fiat, & esse, præsertim quoniam intellectus ipse diuinus ipso prorsus intelligentiæ actu format animam. Mar. Fic. in Plat. En. 1. l. 5. cap. 3. ch. 1571.

Anima in nobis superior, nec a matre, nec a patre fit, sed a mundi anima procreatur, concurrentibus celestibus animabus, & concurrente plurimum superiore nascitur hominis anima. Mar. Fic. in Plat. En. 2. libr. 3. cap. 9. char. 1631.

Anima vnde venerit in corpus, variæ Platoniorum opinionones, a summo Deo prodire vetustissimi putauere, alij eius esse portionem, alij a summo creati Deo, alij ab anima mundi, & eorum, qui creatam putant, alij ante corpus, ita vt ex se extaret, mox corpus ingrederetur, vel ad expianda prioris vitæ facinora, vt Pythagorici, vel ad luenda supplicia, quæ ipsa incorporea luere nequiret, Arist. obscure ita locutus est, vt quid senserit, magna est disceptatio. Antiqui nostræ religionis scriptores, & ex gentibus aliqui mortalem sensisse putant, iuniores immortalem. Io. Fran. Pic. Mir. in examen vanitatis doct. gen. l. 1. c. 14. ch. 781.

Animam Democritus, Hippocrates, Plato in cerebro locarunt: Erasistratus circa cerebri ventriculum, quod vocant *επιπρωιδία*: Herophilus in toto pectore, Empedocles, & Arist. in corde, Stoici in corde, vel in spiritu circa cor, Diogenes in arteria cordis cōcaua, alij in toto corpore, alij in septo, quod diaphragma dicitur, alij in corpore, alij etiam circa corpus, & alij in ipsa corpus collocarunt. Ioann. Franc. Pic. Mir. in

examen. van. doct. gen. libr. prim. cap. 14. chart. 784. Anima intellectiua licet sit tota in toto, & tota in qualitate parte, tamen eius propria operatio in capite viget. Gab. Bura. de ideis lib. 1. char. 10. ter.

Anima, secundū Platonem, licet sit æterna a parte post, non tamen est æterna a parte ante: nec valet Aristot. ratio, quia anima non est quoddam perfectū in specie, sed pars speciei. Gab. Bur. de remi. l. 4. char. 1519.

Animæ compositio antecedit apud Platonem in Timeo exactam explicationem eorū, quæ pertinent ad corpus. Ia. Car. in Alc. cap. 12. char. 309.

Animæ vim principalem in cerebro sitam aiunt Hippocrates Democritus, & Plato, sitato in medio sincipitis Erasistratus medicus iuxta membranam cerebri, quæ epicranidem vocat, Erophilus in ventre cerebri, Parmenides, & Epicurus in toto hominis thorace, Empedocles, & Aristoteles vna cum vniuersa Stoicorum societate, in corde, & horum alij in cordis ventre, alij in sanguine, alij in cartilagine, quæ cor obsepit, alij in ipso diaphragmate constituunt. Iac. Carp. in Alc. deg. sexto, charta 393.

Anima iuxta Aristotelis opinionem in corde est, & consequens est, cor solum per animæ essentiam animatum esse, reliquis vero partes, per virtutes tantum, & facultates ab illa substantia in corde residente, cum spiritu effluente. Iac. Carp. in Alc. deg. 9. char. 472.

Anima sic producitur a mente, vt oratio producitur ab anima. August. Steuc. de perenn. phi. libr. 2. capit. 12. chart. 47. tergo.

Animas quotidie creati est magis rationabile, quam simul omnes, nam si prius in celo fuissent, cum ibi locus sit beatitudinis, quidquid ibi est semper esse necesse est, nec ibi aliquid esse debet ad malum anceps. Aug. Steuc. de peren. phi. lib. 9. cap. 29. char. 203.

Animas antea fuisse quam in hanc vitam descendatur, fuit error philosophorum, qui ab Orpheo manauit, quod vt probarent, reminiscentiā superioris vitæ imaginantur, & quod ob facinora in ante acta vita commissā in corpus traderetur. Aug. Steuc. de peren. phi. lib. 9. capit. char. 221.

Animi cum a Deo immediate formentur, non possunt corrumpi, nam ex his inferioribus causis est corruptio. M. Ant. Nat. de immor. ani. lib. 2. ch. 14. ter.

Anima mundi, & celestis.

Animam mundi Deus in medium ipsius inditā per totum extendit, & adhuc extrinsecus corpus ipsa obuelauit, & in circulum se conuertens circumcirca cælum vnum, solum desertum constituit, vt quod ob virtutem ipsum cum se ipso consuetudinem habere posset, & nulli alio opus haberet, & ipsum sibi ipsi satis notum, & amicum esset. Plat. in Tim. ch. 736.

Anima mundi visui exposita non est, rationis autem, & harmoniæ particeps ab optimo ex his, quæ intelligi possunt, & semper sunt, optima ex his, quæ facta sunt, facta est. Plat. in Tim. char. 736.

Anima mundi composita est ex essentia indiuidua, & semper secundum eandem se habente, & rursus ex diuidua, quæ circa corpora sit, tertiam essentia speciem ex ambabus mediam commiscuit, quæ & eiusdem, & alterius naturam haberet, & secundum hæc in medio, & indiuidue, & circa corpora diuidue ipsam constituit, & acceptis his, quæ tria assent, omnia in vnam ideā commiscuit, alterius naturam; quæ difficulter commisceretur in idem violenter coaptans, & postquam cum essentia commiscuisset, ex tribus vnum fecisset; rursus totum hoc in quot partes conueniret distribuit, vnamquamque vero ex eodem, & altero, & essentia mixtam. Plat. in Tim. char. 746.

Animam mundi postquam Deus fecisset ex tribus vnū, rursus

rursum totum hoc in quot partes conueniret distribuit, vnamquamque ex eodem, & altero, & essentia mixtum, inceptit autem diuidere hoc modo, vnam detrahebat de toto partem, post hanc aufererebat duplâ huius, tertiam vero sesquialteram secundæ, triplam primæ, quartam duplam secundæ, quintam triplam tertiæ, sextam primæ octuplam, septimam vigesies septies, primam continentem, post hæc expleuit dupla, & tripla interualla, partibus amplius illinc diffectis, & in horum medio positis, vt in vnoquoque interuallo duo media essent, quorum vnum eadē parte extremitates ipsius excedit, & exceditur, alterū equali secundum numerum excedit æquali item superatur, quum autem interualla sesquialtera, & sesquitertia, & sesquioctaua fieret, ex his vinculis in prioribus interuallis sesquioctauo interuallo sesquitertia omnia explebat, relinquens vniuersi cuiusque ipsorum partem, hoc partis interuallo relicto, habente numeri ad numerum terminos 256. ad 243. & sane mixtū illud, ex quo hæc defecabat, sic iam totum consumpserat. Plat. in Timæum, char. 736.

Animas Deus constituto vniuerso, diuisit æquali cumfyderibus numero, & singulas singulis assignauit, & velut in vehiculum impositis, vniuersi naturā ostendit, & leges fatales ipsis exposuit. Plat. in Tim. ch. 739.

Animas creauit Deus, infundens rursus in priorem craterem, in quo vniuersi animam temperas miscuerat, reliquias superiorum infundebat ac miscerat aliquo quidem modo eodem, incorrupta vero non amplius similiter secundum eadem, ad secunda, & tertia. Plat. in Timæum, char. 739.

Animam vniuersi sic quodammodo Deus diuisit, vnam auferens primam, quæ est quatuor vnitatum ad octo denarios, & tres centenarios, huius autem duplum. & triplum facile est computare, consistente primo. oportet autem esse omnes cum supplementis, & sesquioctauis, terminos sex, & triginta, vniuersum vero numerum fieri oportet centena, & quatuordecim millia, sexcetera, nonaginta quinque. Pla. in Tim. loc. de anima mundi, & rerum, char. 1039.

Animam mundi omnes animas distribuit tanquam circumcurrentes, harum partim mutantur in melius, partim in peius, nam reptilium animæ in aquatilia transmigrantur, aquatilia in terrestria migrant, terrestria in volatilia scendunt, aereorum in homine vertuntur, hominum animæ immortales in demones transeunt, demonum in deorum chorum feliciter reuolat, chori deorum gemini, vagantur vnus, non vagantur alter, & hæc est suprema animæ gloria, & animæ male penna est reuolutio in reptibilia, prauitas animæ ignorantia, boni inscia, orbata oculis, corporis sese passionibus implicat, cacodæmonis ritu corrupta, se ipsam ignorans abiectis corporibus, monstrisque deformibus seruit: corpus suum, vt onus circumfert. Mercur. Trifemel: piman. cap. 10. chart. 1848.

Animam vniuersalem nacta est potestatem faciendi formam in simplici materia, ac informi naturaliter. Arist. The. Aegypt. lib. 13. cap. 6. chart. 80.

Animam coeli absurdum est putare, cum possit ad tempus eocelum continere, non etiam id semper efficere, perinde ac si per violentiam continerit. Plot. En. 2. lib. prim. cap. 4. chart. 99.

Animam coeli mouendo nunquam defatigatur, nec enim vel ipsa trahit, vel corpus præter naturam agitur. nã id ipsum natura est, quod ab anima vniuersi ordinatum est. Plot. En. 2. lib. 2. cap. 1. char. 108.

Animam mundi vbiq; existens, non diuisa per partes, sed vbiq; tota, dat & coelo, vt & ipsum, quoad potest, sit vbiq; potest autem ex eo quod pertranseat, & progrediatur per omnia. Plot. En. 2. lib. 2. cap. 1. chart. 108.

Animam mundi totū id ratione gubernat, vt in quolibet

anima, ipsum vitæ principium, a quo singula viuētis membra formantur, & ad totum, cuius partes sunt, ordinantur, in toto sunt oia, in partibus autē dūtaxat quantū est vnumquodque. Plo. En. 2. lib. 3. c. 13. c. 143.

Animam mundi procul ab omni sollicitudine viuūt, nulla consultatione gubernans, nec quicquam corrigens curiose, sed ex ipso suo intuitu ad superna mirabili potentia totum ornans: quo. n. magis in suo se figit intuitu, eo pulchrior, & potentior. atque hinc desuper hauriens in inferiota transfundit, & vt diuinitus illustrata; perlustrat. Plo. En. 2. lib. 9. cap. 2. char. 201.

Animam mundum faciens, nunquam aberrauit: nam si ab æterno, adhuc in errore permanet, si incipit, cur non ante aberrauit? at mundum fabricasse dicimus, nō inclinatione animæ, immo esse habitum minime inclinatum, nec mundū genuit, vt honoretur, eorum hæc est opinio qui affectus sculptorum nostrorū ad superiores transferunt. Plot. En. 1. lib. 9. cap. 4. char. 202.

Animam non solum vniuersi, sed cuiuslibet vna cū totius anima, vt quæ principium sit non paruū cuncta contexere, cum anima non vt cætera ex seminibus oriatur, sed in causarum generatione præcedentiū ordine collocetur, quamobrem cum a corpore semota viuūt, maxime sui ipsius domina est, atque libera, & extra mundanæ causæ potestatem, at corpore infusa nō amplius dominandi habet potestatem vel libertatem, vt quæ vna cū alijs iā ordinata fuerit, si vna melior sit, i plurimis dominatur, in paucioribus si peior, & si bonitate naturæ freta cupiditatibus resistit, & dominatur ipsa permutat, & non permutatur, & partim mutat, partim absque culpa permittit. Plot. En. 3. lib. 1. c. 8. c. 233.

Animam vniuersam amorem habet vniuersum, particularis vnaqueque suum, & particularis amor animam particularem comitatur, vniuersalis vniuersalem. Plot. En. 3. lib. 5. cap. 4. char. 294.

Animam vniuersam nusquam facta est, neque progressa, neque enim erat quo progredi possit, sed proximum ei corpus effectum, participauit eam, ideoque anima nō est in corpore, nec id Plato vnquam dixit, sed corpus in anima est aduectum, cætera vero animæ habent vnde veniant, ab anima. n. ipsa veniunt, & habent ad quæ descendunt, & pertranseant, & vnde regrediantur. Anima vero totius semper superiorem habitat regionem vbi esse ipsius animæ fert natura, quod vero subest vniuersum ita subiecta propinquitate viuificatur, vt perspicuum corpus soli subiectum illuminatur. Plot. En. 3. lib. 9. cap. 2. chart. 357.

Animam vniuersi semper ē in corpore, non enim, vt nostra corpus relinquit. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 4. chart. 374.

Animam mundi, & nostram est principium motionis, & vtraque ex seipsa viuūt, atque eodem attingit eadē, intelligens totum quæ in celo sunt, tum quæ supra celū, & omne, quod secundū essentiam est, & quid perquirēs, & denique vsque ad summum omnium principium proficiens, & constat ante corpus viuere, ex eo quod per se ipsam ex intimis notionibus quid ipsum vnūquodque sit, inuenit, quodam scilicet reminiscentiæ munere. Plot. En. 4. lib. 7. cap. 12. char. 466.

Animam vniuersi conuenit, vt nunquam deteriori opere occupetur, nec mala subeat, sed quæ sequuntur excelsa cōtemplatione prospiciat, & interim superioribus semper incumbat, quod quidem simul in ea potest impleri muneris vtriusque compote, accipiente quidem desuper, inferioribus vero suppeditante, fieri nãque non poterat, vt cum sit anima: non se ad vtraque propagaret. Plo. En. 4. lib. 8. cap. 7. char. 475.

Animam mundi ipsa animalia omnia fecit inspirans eis vitā, quæ nutrit tellus, quæ mare, quæ in aere sunt, & quæ in celo stellæ diuinæ. Solem cælumque hoc ingēs exornauit, ordine perpetuo ducit, existens natura quædam ab his diuersa, quæ ornat, quæ mouet, quibus suggerit vitam,

ideo his omnibus præstantior est, cū hæc oriantur quando anima eis suppediat vitam, & occidant, quando destituit, ipsa vero semper sit, quod nunquam deserat semetipsam. Plat. En. 5. lib. 1. cap. 2. ch. 482.

Animam mundi a deceptione libera est, & ab his omnibus, quæ cæteras animas fascinare consueuerunt: ideo in habitu quietissimo constituta, & quicquid extrinsecus ambit vndique conquiescit. Plotinus En. 3. libro primo, cap. 2. char. 483.

Animam mundi conformis est anima nostra, & cum anima mundi sit causa, vt dij alij sint, antiquiorem ipsam Deum existere, conformis quoque est anima nostra. Plot. En. 5. lib. 1. cap. 2. char. 483.

Animam mundi non in partes ac particulas diuisa vitam inserit singulatim, sed omnia se tota viuificat, tota vbiq; adest, similis effecta patri, tum secundum vnum, tum secundum quandam per omnia amplitudinem, & coelum, & si multiplex, & aliud sit alibi, est tamen animæ ipsius potentia vnū, & propter ipsam hic mundus est Deus, & Sol, & Stellæ, quoniam animatæ sūt, & nos quicquid habemus egregij, ob hoc ipsum dum taxat habemus, orbati anima sterquilinio abiectiones esse dicuntur. Plot. En. 5. lib. 1. cap. 2. ch. 483.

Animam mundi quicquid potest accipere simul vbiq; totū accipit, vt aures vocē audiunt, non diuisam, totam vbiq; sonantem. Plot. En. 6. lib. 4. ca. 12. ch. 615.

Animam mundi dum se omnibus mundi partibus exhibet, non dimidit in partes, vt quælibet pars sit ipsum totum, multa vnum essent prima, & vnumquodque primum, nec discernentur ne cuncta simul sint vnū, & vires eius ab ea inseparabiles sunt, ibi enim impossibile est essentia absque potentia esse, vel sine essentia potentia: potentia enim illi est substantia, & essentia, vbiq; ergo ipsa est tota. Plot. En. 6. lib. 4. ca. 9. c. 652.

Animam mundi magnitudo non est extimanda secundum molem, moles enim paruū quiddā est casurum versus nihilum, si quis inde detraxerit, at ex illa natura neque fas est detrahere, neque si forte subtraxeris vllō modo deficiet, & sic nunquam abest ab illo, cum nihil patiatur defectum, sed sempiterna natura sit, nō fluens, & cum non fluat, neque enim habet quo fluat, totum iā penitus comprehendit, imo ipsa est vniuersum, & maius, quam vt secundum corporeæ nature magnitudinem extimetur. Plo. En. 6. lib. 4. ca. 5. ch. 648.

Animam mundi potest tota esse in corporibus remotis, nã & anima nostra tota est simul eadē in pede, & manu, nec obstant sensus differentes, ac passionēs, quominus sit vna, quia in homine quouis vnus est iudex, sic & in anima mundi. Plot. En. 6. lib. 4. cap. 6. ch. 649.

Animam mundi cum occupat totum, & corpus animatū suam, & communem habet, & differunt ibi hæc animæ adiunctionibus, quia scilicet hæc est anima eiusmodi, illa illiusmodi. Plot. En. 6. lib. 4. cap. 6. ch. 649.

Animas proprias præstantiores, & deteriores esse oportet præter mundi animam, intimis proprietatibus inter se distinctas. Plot. En. 6. lib. 4. ca. 14. ch. 656.

Animarum intellectualium cætus vna cum prima mēte, & anima prima, qui mundus vitæ dicitur, si semper est totus, & indiuiduus vbiq; sequitur, vt nec motu locali accedat ad corpora, sed effectu quodā, nec corpora ad illum, nisi quadam preparatione formali, ferme, vt ignis ad proximum sulphur, lumen ad contiguum diaphanū, atq; vicissim. Plot. En. 6. lib. 4. c. 15. char. 657.

Animam mundi est vnum, & ipsam quod est vnum non tale est, vt quantum sit, metri liceat, hæc enim conditio est alterius naturæ, quæ falso sibi vendicat ipsum vnū, & participatione quadam solum assequitur, vt appareat vnum: quæ vere est vnum, ita est vnum, vt ex multis non sit accumulatum, ne forte quodam inde sublato, totum illud vnum intereat, & tale, vt nullis aliunde terminis separetur, ue adhibitis ei quoadque cæteris,

vel minus euadat, ubi sint illa maiora, uel cupiens dilatari per omnia dissipetur, & ita non totum omnibus adsit, sed per partes proprie suas illorum partibus appropinquet, at si hoc reuera ipsum sit vnum, de quo ut de essentia liceat vnum prædicari, oportet in seipso esse infinitum, & multitudinem, & cum sit eiusmodi, necessarium est ubique totum esse vnā in se ratione existentem, & se comprehendentem, & comprehensorem esse ipsummet. Plot. En. 6. lib. 5. ca. 9. ch. 667.

Animam mundi, quæ semper existit, haud efficit Deus, sed ornat, eaque ratione eam facere nonnunquam asseritur, quia excitat eam, & ad seipsum eius mentē, uelut ex profundo quodam somno conuertit, ut ad ea, quæ intelliguntur a Deo aspiciens, diuinatque notiones affectans, species, & formas inde recipiat. Alcinos cap. 14. char. 1953.

Animam mundi intelligendi natura prædita est, & opinandi, sed illa stabili, affectu uacante, & in materia semper manente fixa, anima opinatrix diuidua uagaque, ut quæ materiæ agitabilis, & dissipabilis contagione teneatur. Plut. de ani. geni. è Tim. ch. 444.

Animam mundi, & cælestes ex eo, quod corporibus suis adsint, nec passionēs inde suscipiant, nec ab intelligentijs distrahantur. animæ uero particulares patruunt utruque. Iambl. de myst. char. 1894.

Animam sola est quæ per seipsam mouetur, ideo est motus mundi origo, & causa. Chalcid. in Pla. Timæum, ch. 23.

Animam iuxta Platonis opinionem, est substantia carens corpore seipsam mouens, rationalis. Chalcid. in Plat. Timæum. char. 50.

Animam mundi totidem saltem rationes rerum feminales diuinitus habet, quot ideæ sunt in mente diuina, quibus ipsa rationibus totidem fabricat species in materia. Mar. Fic. de vita cælitus comparada, li. 5. ca. 2. c. 431.

Animam mundi Platonici Saturnum, Iouem, & Venerem vocant, prout superna intelligit. Saturnum, prout cælestia mouet, Iouem, prout inferiora generat, Venerem. Mar. Fic. in Pla. conuiu. or. 2. ca. 7. ch. 1326.

Animam cæli tota est simul in quibuslibet cæli partibus, ideo cælum, vt tota sua anima fratur, currit per omnes sui partes, & rapidissime aduolat, vt quoad fieri potest totū sit simul vbiq; vbiq; tota simul sit anima. Mar. Fic. in Plat. conuiu. or. 3. cap. 2. ch. 1329.

Animam mundi ad superna se flectens, ab illis similiter, & radiū accipit, & accendit, gignitque amorē affluentiæ, inopiæque participē. Hinc formis rerum oium exornata, ad earū exemplar cælos mouet, per quæ potentia generandi similes illis formas in elementorū materia generat, & hic rursus Venerē geminā aspicimus, alteram vim animæ ad superna cognoscenda, alterā item eiusdem ad inferiora procreatricē: illa non est animæ propria, sed imitatio angelicæ cōtemplationis, hæc naturæ animæ propria. Mar. Fic. in Plat. conuiu. or. 6. ca. 7. ch. 1345.

Animam mundi necessitas est, & tres filie sūt tres animæ vires ad fatalia pertinētēs. Mar. Fi. in Pla. de rep. dial. 10. c. 1428.

Animam mundi pars vegetalis a Platone dicitur, Laches, Cloto, & Atropō, ab alijs dicitur Vesta, Minerva, Mars, vel maria. Mar. Fic. de rep. dial. 10. ch. 1434.

Animam mundi vegetalem partem appellat Plato tribus nominibus, Lachesim, quia rerum seminibus grauida est, & vitarum fortibus, atq; formis, quas descensuris inserit animalibus. Cloto, quoniam insitas vitæ sortes ordine suo euoluit in actū viuēdi, & explicat in effectū, Atropō, quoniam vitas iam euolutas in actum progressū quodā indeclinabili, ad inuitabilem vsque terminum conseruat, & custodit. Mar. Fi. in Pla. de rep. dial. 10. ch. 1434.

Animam mundanæ substantia essentia indiuisibilis est, & immutabilis, vt intellectus, & dici potest quodammodo diuisibilis, & mobilis, quia sors est proprius virū quorundam ad diuisibilia, & mobilia declinantium. Mar. Fic. in Pla. Timæum, cap. 27. ch. 1451.

Anima mundi est species essentia, tertia, inter indiuidua, æternaque, ac rursus diuidua, & temporalia media. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 27. ch. 1451.

Anima mundi, est indissolubili compoſita est, tamē tanta est multiplicitate compoſita, vt naturali quodā inclinacione ad ea vergat, quæ sunt omnino compoſita, idcirco compoſitis, quibuscum naturali quadā non dico consanguinitate, sed affinitate consentit, quodāmodo similis figuratur: & quia media est rerum, merito, & ex omnibus componitur, & concorditer cuncta deumcit, ideo cuidam, vel concordatæ, vel concorditer compoſito comparatur: præsertim quoniam, quæ in natura inter se pugnant, anima inuicem conciliat, conciliata connectit, & connexa conseruat: itaque nō iniuria concordia quædam substantialis, siue substantia maxime concors, indissolubilisque anima iudicatur. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 28. ch. 1453.

Animam non immerito Plato effectricem, & seruatricem, motricem omnium naturalium, musicis præcipue numeris, & rationibus descripsit, numeris inquam non Mathematicis accidentibus, vt quidā calumniatur, sed idealibus numerorum, Metaphysicisque rationibus constituta cum musica consonantia, quasi viua sit, & rationalis, & efficax, & quam simillima, animo quam gratissima, & totum sibi hominem vendicat, & quod maius est, per ipsam factus sit animus, facta sint omnia, per ipsam conferentur, per ipsam & moueatur. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 28. ch. 1453.

Animam mundi Plato potissimum concordatæ musicæ similem expressit, tum quia musica consonantia in medio elemento sit, aere scilicet, tum quia concentus musicus animos alit audientium, tum & quæ ad visum pertinent, etsi pura sunt, tamen per imaginem solam absque efficacia apprehenduntur, & quæ ad olfactum, tactum, & gustum, pertinent vt materialia potius instrumenta sensum titillant, quam animi intima penetrent. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 28. ch. 1453.

Animam mundi componens Deus, vtitur harmonica ratione, tum in rerum generibus inuicem committendis, tum in portionibus ipsis, quas ab eis accipiebat ad animam componendam, tum in animæ viribus ortum eius è vestigio comitantibus, tum in mundi spheris animæ congruentibus. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 32. ch. 1458.

Anima mundi per essentiam dat esse rebus, per idem res sibi coniungit, & alijs, per alterum vero sciungit, per statum in natura propria confirmat, & ordinat, per motum mouet, & elicit, vt moueantur & agant. Mar. Fic. in Plat. Timæum, ca. 32. ch. 1458.

Animæ mundi in compositione Plato omnes rationes harmonicas comprehendit, digestis enim numeris unitate scilicet 2. 3. 4. 9. 8. 27. inter 9. & 8. est sesquioctaua proportio, tonus scilicet musis nouem obtemperans, inter 3. & duo sesquialtera diapente gratiæ vocis quintæ veneream: inter 4. & 3. sesquitertia diatesseron. Mercurialem vocis quartæ naturam sese consonantijs accommodantem: inter duo & vnum, & inter 4. & duo, & inter 8. & 4. Diapason, idest vniuersam, & absolutam octauæ vocis peperit melodiam Apollini dedicatam: in tripla inter 3. & vnum, & 9. & 3. & 27. & 9. Diapason Diapente, idest octauæ simul & quintæ Ioniam compoſuit symphoniam, in quadrupla inter 4. & vnum, & 8. & duo symphoniam contexit Diapason: iterum per sonos quindecim Apollini concinentem, vetustatem vero tum vocis tertie principijs inseruit diatessaron, tum vocis sextæ finib. subnexuit Diapente, vt delicatioris vocis mollitie, hunc secundæ, inde septimæ vocis aspectus leniretur. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 32. ch. 1459.

Animæ mundi ordo per tres septenarios progreditur a septenarijs, qui secundum tres animæ mundanæ vires

distribuantur: in hac enim intelligētia est circulus stabilis; circulus, quia illuc vnde est, reflectitur: stabilis, quia subito: sub intelligentia, quasi sub firmamento tres sunt vires, scilicet ratio vniuersalis, imaginatio, vegetatio, in ratione sunt tres circuli quodammodo mobiles, & temporales: primus ab anima ad causam amandam, atque vicissim, naturali quodam instinctu clam ita ferente. Secundus a rerum causis ad effectus considerandos, & conuerso, tertius a formis, & ideis magis vniuersalibus ad minus vniuersales decursum, vicissimque recursus, in reliquis duabus viribus animæ omnino sunt circuli quatuor similiter temporales, in vtraque bini: Primus ad causam suam reflexio naturalis, secundus ab eisdem formis ad easdem certa quædam interuallis certis, & perpetua reuolutio prouenit, itaque circuitus generationis necessario cœli circuitum sequitur, hic vero circuitum animæ, reuolutio animæ orbem intelligentiæ comitatur. Mar. Fic. in Plato. Timæum, cap. 32. ch. 1459.

Anima mundi triplici septenario regit mundum, & primo occultis quibusdam septem viribus planetarum in firmamento per causas dominantium, secundo septem planetarum formis in globis septem firmamento subiectis, tertio septem muneribus planetarum generationem sub Luna regeantibus, quippe cum sub Luna viuificum lumen Soli, calor vrens Marti subiiciatur, in terra superficies varia Mercurio, moles autem tota Saturno, at in medijs regnat humor, & æreus obtemperat Ioui, aqueus Lunæ, mixtus Veneri, & agentes causæ sequuntur Solē, materiæ Lunā, fecunditas causarū agentū Iouē; materiæ secunditas Venerē, expeditio ad effectū velox Martem, & Mercurium, illum quidem propter vehementiam, hunc propter ipsam dexteritatem, & multiformem virtutem: cunctorum vero continuatio permanens Saturno potissimum dedicatur. Mar. Fic. in Plat. Timæum, ca. 32. c. 1459.

Anima mundi a Deo processit perfecta, ut suam fermē ideam completeret, idcirco ait Plato, ipsam generum commixtionem in consummatione animæ fuisse consumptam. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 36. ch. 1462.

Anima a Luna, & Sole materialia, formaliaque dona per cuncta diffundit. Mar. Fic. in Plat. Timæum, ca. 13. ch. 1467.

Animam mundi summus, & omnino stabilis intellectus mobilium optimam procreauit, in huius gremio corpus mundi produxit animæ consentaneum, atque ad orbicularem animæ motionem orbiculariter reuolutum. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 16. ch. 1467.

Anima cœli sic ferme in suis partibus quibusdam spiritibus disposita est, vt in suis cœlum, quod est eius imago. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 15. ch. 1467.

Animæ orbis identitatis in anima est intellectus, alteritatis imaginatio, ex vtriusque permixtus: ratio hæc rite ad imaginationem conuersa, opinionem procreat, atque fidem, ad intellectum vero scientiam, ac siue indiuiduas essentias consideret, siue diuiduas utrobique cognoscit quo conueniant, aut differant, quæve sint qualitates, & habitudines mutue, uel actiones. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 17. ch. 1467.

Animam mundi Deus ex eadē principiorū mixtura, & aīas nostras procreauit, æthereis inuoluit corporibus, alias alijs astris accommodauit: quæ in terris sensuum perurbationes amputant, ad stellam suam reuolant, quæ ferinis perurbationibus superantur, habitu quodam quasi bruto pererrant, donec mente perurbationes superante, purgatæ reuertantur ad stellas. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 25. ch. 1470.

Anima mundi, & cœlestis potentiam habet & motricem, & intellectualem, intellectualis benefica est, cuncta ordine disponens, motrix eatenus benefica, idest ordinatrix, quatenus subest alteri, cui nisi subesset, quanto efficacior est ad motum, tanto magis carens arte præcipitaret

capitaret vniuersum, atque confunderet. Mar. Fic. in Plat. de legib. dial. 10. char. 1518.

Anima cœli cœlum mouet, primo modo a Platone descripto, cū. Inſit corpori cœlesti, vt anima nra nostro corpori, & idem putet Platonicis sensisse Aristotele, & Theophrastū, & idem putant Platonem sensisse, alioqui non mobilis motor esset, sed immobilis. Mar. Fic. in Plat. de legib. dial. 10. char. 1519.

Animas cœlestia habere argumento sunt apud Platonem diuinitas substantiæ cœlestis, quætitatis amplitudo, qualitas viuifica virtus omnium, motionis velocitas, & efficacia, & ex ordine, & tenoris eiusdem perseverantia mentem habere conijcit. Mar. Fic. in Plat. legum append. char. 1528.

Anima cœlestis nō coniungitur cœlo quasi iā facta, sed ipsa potius fecunditate sua, quæ & superior est, & proxima cœlo adhuc inde futuro, parit vbiq; cœlum, dum ipsa tanquam maxime viuens, vbiq; spirat vitalem flatum. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 1. cap. 3. char. 1595.

Animæ cœlestis primum verbum est in mente, simplex omnino, secundum in ratione iam ibi distinctum, tertium in imaginatione, naturaq; motū iam, affectumque accipiēs, quartum in prolacione, idest cœlum admittens iam vna cum motu dimensionem: magnitudo siquidem virtutis in anima in viribus eius longe inter se distantibus, magnitudinem dimensionis facit in cœlo, motus animæ facit in cœlo motum, affectus efficaciam ad affectum. virtus rationalis alias gignit formas in cœlo, intellectualis claritas præstat lumen. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 1. ca. 3. ch. 1595.

Anima cœlestis spiritus, vt Platonicè loquar factum est cœlum, imo huiusmodi spiritus est ipsum cœlū, spiritus idest ignis, tantū hoc igne nostro subtilior, atq; efficacior, quanto noster ignis acutior, & violentior aere. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 1. cap. 3. char. 1595.

Animæ cœli tria potissimum in se habet, vitam, intelligentiam motum. Mar. Fic. in Plot. En. 2. li. 3. ca. 3. c. 1617.

Anima mundi, secunda, idest vita quædam per se irrationalis ab intellectuali mundi animæ corpori mundano tributa cum sit vltimū vestigiū diuinorum, similiterque semina velut vltima vestigia possideat idearum, nimirum, & mundus ex hac vita, corporeque compoſitus, lōge a diuinitate degenerat, & sæpe tum semina sua impediri videntur in opere, tum animal eiusmodi ad superiora collatum uidebitur perfectum. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 17. ch. 1640.

Anima naturalis, quæ est vniuersalis ratio, puraque natura, est insuper plenitudo, multitudinēque tota, sed longius ab unitate discedens, nam tota hæc amplius in sui quolibet continetur, ac actu inquam, neque potētia: hinc ergo fit, vt partes quædam contrariæ sint quibusdam, siquidem altera iam alteram non possit admittere. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 16. ch. 1696.

Animæ proprio carentes motu, imaginationisque expertes, concharum scilicet marinarum, atque plantarum viuificationes quædam, ex anima mundi potius sunt, quæ animæ, vt in pilis animalium ex anima totius sollet accidere, easque in mundi uitam postremo resoluit. Mar. Fic. in Plot. En. 3. li. 4. ca. 2. ch. 1711.

Anima mundi, ut in se habet multitudinem uirium, atque formarum, quodam modo mobilis est, accommodata ad corpus mundi viuificandum, ab ipsa mente diuina immobili omnino, habente multitudinem in se formarum, quamuis non usque ad minima differentiam ibi, ut in anima differant, & quatenus in mēte diuina primum, & deinde in anima mundi regnat unitas, uigetque simplicitas eminens, inde ratione quadam intellectuali, sapienterque omnia regi. Mar. Fic. in Plot. li. 1. & 2. de anima, char. 1730.

Anima mundi, & nostra dicitur infinita non quod in infinitum diuidi queat, sed quia sine fine vigeat, & vbi-

que, & semper agere possit. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 8. char. 1735.

Animæ mundi actio intima non tempore transigitur paulatim, sed momento tota simul impletur: ipsa igitur propria huius animæ actio nō est in tempore, sed tempus generat in materia. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libro 4. capitulo 15. ch. 1742.

Anima mundi non habet dicursum temporalem, nec ambiguum consultationem, quia quod optimum est in ea, ab quo semper suis viribus dominatur. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 16. ch. 1742.

Anima mundi in ipsa idearum serie vniuersum hoc ab æuo contemplata, vna semel communi eligit electione totum mundi cursum, ita fore comprobans, interea natura uegetalis eius imago, sibi subdita absque electione sic totum transigit mundi cursum, singulæ quoque spherarum stellarumque animæ se similiter habent ad Deum, ac mundum: & cum anima mundi usque adeo tum voluntate, tum natura consentiunt, ut omnes in mundo actiones earū recte possint animæ mundanæ actio nominari. Mar. Fic. in Plotini En. 4. libro 4. cap. 35. char. 1746.

Anima mundi intellectualis, & spheræ cuiuslibet, atque stellæ subiunctam habet vegetalem uitam suo infusā corpori, per quam non electione, sed naturaliter generantur, mouenturque sequentia, & beneficia capacibus conferantur, quidquid usquam ex huiusmodi uita profuit vitale hinc affluit, & beneficium, sed euadit alicubi noxium, uel quia materia non est capax, ut infirmus ad solis lucem, uel quia ex diuersorum mixtione aliud quiddam inde resultat, ut aureum solis lumē in nube rubrum euadit uiride, & fuscum. Mar. Fic. in Plotini En. 4. lib. 4. cap. 38. char. 1747.

Animæ cœlestes inferioribus prouidentes inde non inficiuntur: dæmoniacæ uero quædam, & nostræ dum perficiunt corpora, quodammodo inficiuntur, inde propter curiosiorem prouidentiam circa prouinciam duriores, sed loci malignitas, & mundi superioris felicitatem commemorat, & admonet illum uehementer affectare. Mar. Fic. in Plot. En. 4. li. 8. ca. 7. ch. 1755.

Anima mundi cum non habeat quantitatem, nō est minor, uel maior quantitate, quam mundus, sed uirtute, quam nec totus mundus totam capit, & eadem anima gradiori, & minori sufficit corpori, pp potētia magnitudinē. Mar. Fic. in Plotini En. 6. li. 4. ca. 5. c. 178c.

Anima mundi ut in corporibus ipsa non sit corpus, uel passio, uel forma propria corporis, ita non sit multiplex, nec diuiditur, nec patitur, & quoniam nulli mancipatur, expedita cunctis adest. Mar. Fic. in Plotini En. 6. lib. 4. cap. 8. char. 1780.

Anima prima dum se totam multis mundi partibus exhibet, nec multiplicatur in multas animas, æque primas, hæc enim nihil inter se differrent, nec in partes, est enim indiuisibilis, alioquin ubi rectora molem accedit, prorsus debilitata deficeret. Mar. Fic. in Plotini En. 6. lib. 4. cap. 9. char. 1780.

Anima mundi, ut & mens, & indiuidua simul & uniuersum, ideo in mundo est ubique tota. Mar. Fic. in Plotini En. 6. lib. 4. cap. 5. char. 1780.

Animam unam solam esse non intendit Plotinus probare in his duobus libris, sed quæ una anima possit esse ubique, non obstante magnitudine, uel multitudine corporum, & quod non oportet in diuersis mundi partibus multas animas ponere, quia una communis non sufficiat ubique esse, & regere, quod si multæ ponuntur, id fieri præter rationem. Mar. Fic. in Plotini En. 6. lib. 5. cap. 7. char. 1783.

Anima cœli quoniam in corpore suo omnia sensibilia habet per causas, ideo sensu quodam intimo per hoc, quasi p instrumentū simul, & causam, cuncta introspicit sensibilia, cōtra uero quoniā in corpore nostro nō

sunt sensibilibus principia, sensus cogitur extra prospicere. Mar. Fic. in Priscian. in Theophr. ca. 13. ch. 1807.
 Anima cum cœlestium prerogatiua est; ut utrunque manus obeant & contemplandi, & regendi corpora. Io. Pic. Miran. in Pent. lib. 25. ca. 3. char. 21.
 Animas supercœlestes posuit Aristoteles, eisq; proprium uoluit, intruere, intelligere, noscere, cum omnia, tum pulcherrimum, & formosissimum Deum, Aug. Steu. de peren. philos. lib. 8. cap. 5. ch. 166. ter.

Anima ut rationalis, & scientijs prædita.

A Nimacū corpore si aliquid ratiocinari aggreditur, ab ipso decipitur. Plat. in Phædone. ch. 37.
 Animæ nostræ scientias adeptæ sunt antequam homines nati sunt. Plato in Phædone. ch. 42.
 Animæ habitus a disciplina, & meditatione, quæ motus sunt, acquirunt doctrinas, & seruat, & melior euadit: a quiete uero, quæ discendi, & meditandi negligentia est, neq; aliquid discit, & si quæ didicit obliuiscitur. Plato in Theæteto char. 108.
 Anima dum cogitat, non aliud agit quam differere, & disputare, ipsa seipsum interrogans & respondens, assensens & negans. Plato in Theæteto. ch. 126.
 Anima nostra columbarium habet in quo uolucres id est scientiæ omnis generis sint gregatim aliæ numero nō magno, aliæ solæ passim dum pueri sumus uacuum in columbariū pro uolucris scientias intelligere oportet. Plat. in Theæteto ch. 129.
 Anima nostra dū e lōginquo aliquid uidet, quærit quid illud sit, & aliquando decipitur, aliquando uidet uera, & similis est libro in quo affectiones scribunt, si uera opinio, uera sit, si falsa, falsa. & tunc temporis inest etiam pictor, qui imagines horum in anima pingit. Plat. in Philebo. char. 229.
 Animæ eruditione, nec hominibus, nec dijs reuera uquam quicquam præstantius est, aut erit. Plato. in Phædro. charta 314.
 Animæ essentia, quæ re uera est, & coloris, & figuræ, & tactus exors, sola intelligentia gubernatrice, & contemplatrice utitur, circa quam ueræ scientiæ genus hunc locum habet. Plat. in Phædro. c. 317.
 Animæ diuinæ intuentur scientiam, iustitiam, & sapientiam, non eam scientiam cui generatio adest, nec eā, quæ est alia in alio, ex his quæ nos nunc dicimus, sed eam quæ in eo, quod reuera est id quod est, scientia existit, & ubi etiam alia quæ reuera sunt inspexit, & his nutrita est, rursus ad internam celi partē sabiens, domum reuertitur. Plat. in Phædro. c. 317.
 Anima recte uiuere uolens, optimi scientiam acquirere debet. Plat. in Alcibiade secundo. c. 356.
 Anima disciplinis nutritur, & ut ne Sophista, laudans quæ uendit nos decipiat, diligenter cauendū est. Plat. in Protagoram. char. 434.
 Animæ an bona, uel mala sint nesciūt qui disciplinas per ciuitates circumuehant, semper instar carbonum his, qui illas accipiunt, laudant quæ uendunt omnia, forsitan autem & horum aliqui ignorant, quæ uendunt, an bona, uel mala animæ ut dixi sint, & caupones uendunt merces quas uehant, sed nesciunt, an illæ corpori bona, uel mala sunt, hoc autem scit medicus. Plat. in Protagoram. char. 434.
 Animæ rationali conuenit imperare, ut quæ sapiens specie sit, & providentiam totius animæ habeat, animi uero impetui conuenit, ut obediens sit, & illius auxiliarius. Plat. de repu. dial. 40. ch. 621.
 Animæ pars rationalis, & irascibilis etiam contra hostes externos optime obseruabunt, dum pro uniuersa anima, & corpore hæc consilium inuit, illa uero pugnat, & principem sequitur, & fortitudine perficit ea, quæ consilio sunt decreta. Plato de repu. dial. 4. c. 612.

Animæ species rationalis, & irascibilis concupiscenti præsidere debent, ne ex uoluptatum corporis repletionem multa, & robusta euadens, non quæ sua sunt faciat, sed in seruitutem redigere, & imperare conetur his quibus illi non conuenit, & uniuersam uitam euertat. Plato de repu. dial. 4. char. 612.
 Animæ rationalis pars sapientiæ est fons, & illa quæ in homine imperauit & dictauit quæ facta sunt, & in illa est scientia eius, quod unicuique conducit. Plato de repu. dial. 4. char. 613.
 Animæ rationalis, & irascibilis concordia parit temperantiam, cum rationalis imperat, & irascibilis obedit. Plato de repu. dial. 4. char. 613.
 Anima ad inquisitionem eius quod intelligitur procedit duobus medijs, medio imaginum, quæ ab inferioribus assimilata sunt, & his ipsis ad illa uelut euentibus, opinioneq; conceptis, ac diuisis, altera scilicet medio differendi facultatis supposita fundamenta & locos unde progrediatur, & quousque non ad suppositum, ipsum uidelicet uniuersi principium progressa, ubi ipsum attingit, rursus his quæ ex illo hærent inhærens, ita ad finem descendat nullo penitus sensui exposita ad hæc utens, sed ipsis speciebus per se ad ipsas, & in species desinat. Plato de repu. dial. 6. ch. 644.
 Animæ quoddam instrumentum expurgari in disciplinis mathematicis, persuadere non admodum uile est, sed difficile, quod ab alijs studijs perit, & excæcatur, quum melius sit hoc seruari, quam innumeros corporis oculos: solo enim ipso ueritas uidetur. Plato de publica dial. 7. ch. 654.
 Animæ multo magis deterrētur in grauibus disciplinis, quam in Gymnasticis: familiarior enim est ipsis labor proprius, & qui cum corpore communis non est. Plat. de repu. dial. 7. char. 657.
 Animæ nulla uolenta disciplina stabilis est. Plato de repu. dial. 7. char. 658.
 Animæ intelligibilis pars si discendi cupida, & sapientiæ amans appellatur, recte nominatur. Plato de republ. dial. 9. char. 679.
 Anima tota si philosophicam partem sequetur, & non seditionem agat, contingit, ut unaquæque pars, tum quæ sua sunt faciat, tum iusta sit, & ut unaquæque uoluptates suas, easque optimas, & quantum fieri potest uerissimas sequatur. at cum alia quedam superarit, cōtingit ut neq; ipsa suam uoluptatem cōpetat, & alias cogat, ut alienam, & non ueram uoluptatem persequantur. Plato de repu. dial. 9. char. 681.
 Animæ nostræ turbatio inest, ut rerum adumbrationis studium insidias tendens, nihil præstigijs omittit, & ideo mensurare, numerare, ponderare gratiosissima auxilia comparauerunt, ut in nobis non imperee id, quod apparet maius, aut minus, aut plus, aut grauius, sed id quod computauit, quod mensurauit, & ponderauit. Plato de repu. dial. 10. char. 694.
 Animæ rationis pars id, quod optimum est uult: expers uero rationis in dolore ad luctum, & ad lamentationes nos ducit. Plato de repu. dial. 10. ch. 695.
 Anima nostra infinitis contrarietatibus simul oborientibus plena est. Plato de repu. dial. 10. ch. 695.
 Anima dicēda est ex his, quæ sunt id, cui soli intelligentiam habere conuenit, hæc uideri non potest, elementa sunt corpora quæ uideri possunt, at intelligentiæ, & scientiæ amatorem necesse est sapientis nature causas primas prosequi, quæ uero ex alijs dum mouentur, & alia necessario mouent, sunt, eas secundas facere, & secundum hæc nobis ambo causarum genera dicenda sunt. Plat. in Timæum. char. 741.
 Anima sine ratione ex natura fit fortis, at sine ratione prudens, & mente prædita non est. Plato de legibus dialo. 12. char. 957.
 Anima eius animalis nunquā omnē uirtutem accipere poterit,

poterit, a quo ratio abfuerit, animal autem quod non cognoscit duo, & tria, par, & impar, & numerum omnino ignorat, nunquam rationem dare poterit de his, quæ sensibus, & memoria solum complectitur, reliquam uero uirtutem fortitudinem, & temperantiam habere nihil prohibet, at ueræ rationis exors, sapiens non est; qui non est sapiens, non habet omnes uirtutes, quibus desunt uirtutes felices esse non possunt. Plat. de legum appendice. c. 965.
 Animæ mente præditæ necessitas omnium necessitatum longe maxima est, imperans enim, & non subdita leges condit, & cum id quod optimum est secundum primam mentem consultauerit, impermutabile perfecte secundum mentem euenit, & neque Adamas præstantius, & firmitus quid ipso unquam fuerit, sed reuera tres partem continent, ac conseruant, ut perfectum sit id, quod optimo consilio singuli Dei statuerunt. Plat. in legum appendice. c. 967.
 Animæ humanæ altera pars est rationalis, & intelligens, alia rationis exors, & insipiens: rationalis uero, id quod melius est, de eiusdem natura est, id quod peius, de alterius, utrunque uero circa caput firmam sedem habet, ut reliquæ tum animæ, tum corporis partes huic inseruiant, quemadmodum sub ipsius tabernaculo uniuerso, at partis rationis exortis ea pars, quæ ad irā concitatur circa cor, quæ concupiscit circa hepar sedem habet. Timæus Locrus de aia, & natura mūdi. c. 1042.
 Animam humanam Deus ex eiusdem rationibus, & potentijs, temperatam, & diuisam, distribuēbat naturæ alteratrici traditam, quæ ipsi successit in mortalibus, & diarijs animalibus efficiendis, quorum animas per influētē modū instillabat, alias a luna, alias a sole, alias ab alijs uagatib; in alterius parte, præter uia quæ de eiusdem potentia est, quam in rationali parte admiscuit, imaginem sapientiæ his, qui bono fato utuntur. Timæus Locrus de mundi ani. & natura. c. 1042.
 Anima hominis in hunc uehitur modum uens in ratione, ratio in anima, anima in spiritu, spiritus in corpore, spiritus per uenas, & arterias, & sanguinem diffusus animal undique ciet, molem que corporis suspensam sustinet, & circūfert. unde multi decepti sunt humorē sanguinis animam esse existimantes. Mer. Trismegisti Pimander cap. 10. ch. 1848.
 Animam hominis in sece corporis iacentem impossibile est diuinam assumere formam, nec Dei pulchritudinem intueri potest, nisi quis antestuerit in Deum reformatus. Mercurij Trism. Pimander ca. 10. c. 1848.
 Anima humana nō omnis, sed pia, & beata, diuina, postquam uero huiusmodi anima per mortem a carcere corporis est exempta, cum ois subierit uirtutis, & pietatis mandata, certe aut mens, aut Deo efficitur. Mercurij Trismegisti Pimander capitulo decimo. c. 1849.
 Anima hominum corpore exuta non degenerat in corpora brutorum, hic enim impius error; uerum castigatiōnis eius, modus alter, mens cum dæmon efficitur, ob obsequium Dei, iubetur igneum capeffere corpus, inde in animam transfusa nefariam, eam flagellis uerberat peccatorū, his animas uerberatus iniquus, ad neces, iurgia, rapinas, conuiciaque sese uertit, & ad uniuersa ea, quæ homines delinquent, dilabitur. Mercurij Trismegisti Pimander cap. 10. ch. 1849.
 Anima hominis habet pro mente ipsam bonū, qua mente destituta, nil agere, uel dicere potest, & qui hac destituitur nec homo appellari debet. Mercurij Trismegisti Pimander cap. 10. char. 1849.
 Anima humana omnis immortalis est, sed non uniuersa ter cuncte, sed aliæ alio more, & tempore. Mer. Trismegistus Asclepius cap. 1. char. 1858.
 Anima mundi fit ex omnibus rerum formis, ut unius corpus mundi ex omnibus corporibus. Mercurij Trismegisti Asclepius capitulo primo. char. 1858.

Anima non est corpus, nec moritur, sed permanet semper. Arist. Theologia Aegyptia lib. 1. cap. 2. char. 2.
 Anima hominis tres habet partes, vegetatiuam, sensitiuam, intellectuam, quæ separatur a corpore resoluta, & hæc immunis est, utpote non peccando a coitione corporis, & dissimilis alteri submersæ materiæ, quæ ideo facta est, ut habitudo corporalis, accidentibusque corporeis prohibeatur ascendere ad alterum mundum, ad quem non peruenit, nisi difficulter, ablatis uiribus horum accidentium, & purgata a sordibus corporis, reuersa est in corruptibilibus. quare anima non moritur. Aristot. Theologia Aegyptia libro primo, cap. 3. char. 2. ter.
 Anima dicitur moueri discendo res, quoniam collocatur in confinio mundi intellectualis, sit autem motus eius reflexus, quia sciendo habet obuiam rem speculationi, deinde reuertitur ad essentiam, & dicitur moueri, quia uariatur circa rem immobilem, intellectus uero inuariatus restat immotus. Aristot. Theol. Aegyptia lib. 2. cap. 4. char. 7.
 Anima in mundo intellectu non alteratur, quia pura, & abstracta est, & in actu. Aristot. Theologia Aegyptia libro 2. cap. 5. char. 7. ter.
 Animam hanc mundum considerare per intellectiōem antequam inhabitet, est quædā ignorantia, non scientia, quæ tamen est nobilior omni scientia, & hoc ideo quia intellectum superius agens ignorat, & inferiora, & memora inferiorum, medio alio descendit ad illo honorabili ad hunc mundum, propterea intellectus ignorat superiorem primum auctorem, quia non cognoscit eum perfecte, & inferiora ignorat, quia illas res non secundum ipsas speculatur, sed altius, cum sit causa ipsarum. ergo intellectus scientia dicitur ignorantia comparata ad cognitionem Dei. Arist. Theologia Aegyptia lib. 2. capitulo 7.
 Anima actu existens causatur ab intellectu. Arist. Theologia Aegyptia libro 3. capitulo. 4. c. 15.
 Anima nobilis reliquit mundum superiorem, ut posteriora formet, & regat, quo functa munere experientia bonū, & malum cognoscit, & quamuis sensus prædominio summersa sit pelago materiæ, illustratio tamen ab intellectu ei non cessat, immo iugiter illi infuit, quoniam est substantialis ei, & nunquam ab ea diuellitur. Arist. Theol. Aegypt. lib. 7. ca. 1. ch. 31.
 Anima eadem potentia speculatur hic, & in intelligibili orbe, præter quod in corpore existens indiget alio propter quod consideret abstracta, uidelicet actu receptionis, quo formata potentia perspicit illa, sed in mundo altiori animæ existenti sola sufficit potentia, neque necessarius erat is actus, in substantijs namque intellectu uis supernis, quæ actu speculantur, ipsa potentia est, perfectio, in corruptibilibus uero actus per quem ad finem peruenitur, perficit potentiam, ergo & hic, & ibi eadem potentia speculatur. Arist. Theol. Aegypt. libro 9. capit. 4. char. 42. ter.
 Animæ rationalis agens est Deus, qui essentiam agit, cū ipse sit essentia. Aristot. Theol. Aegypt. lib. 10. cap. 4. char. 47. terg.
 Anima rationalis producit sensualem, qua indiget, ab ipsa enim excitatur ad speculandum, uenit aut sensitua, alioquin non assentiretur affectibus, & naturalibus delitijs, nec commoda prosequeretur, quæ omnia illi contingunt ex communione cum sensitiua anima. Arist. Theol. Aegypt. li. 10. cap. 7. ch. 49.
 Anima humana cum sit nobilior, & sapientior reliquis, & propinquior substantiæ diuinæ, disposuit sibi corpus nobilissimum aliorum animalium. Arist. Theol. Aegypt. lib. 12. cap. 2. ch. 63. ter.
 Anima hominis non contulit homini instrumenta opportuna actionibus, & instinctus naturales, ut brutis anima brutorum, sed tantum constituit corpus uersatile.

tile pro multis organis, & docilitatem, citra peritiam pro instinctu naturali. Aristot. Theologia Aegyptia libr. 12. capit. 3. char. 64.

Anima humano organo non indiget, simplexque est, & ob id incorruptibilis. Aristotelis Theologia Aegyptia libr. 12. cap. 4. char. 64. tergo.

Animū si quis cognoscere ac speculari vult, intellectu- que agentem, & essentiam primam, sedare debet sensum, & ad essentiam suam reuerfus interior in seipso enixe consistat, & sic percipiet id, quod sensus attingere nequeunt. Aristotel. Theologia Aegyptia libro 12. capit. 21. char. 75.

Animæ tres partes tribus vitij vrgentur, prudentiam indocilitas impugnat, quæ non abolitionem infert scientiæ, sed contraria est disciplinæ descendæ, huius duo sunt species, imperitia, & fatuitas, quarum imperitia sapientiæ, fatuitas prudentiæ est inimica. Iracundiam audacia, eius comitarum sequuntur indignatio, & immobilitas, quæ non extinguit incitamenta irarum, sed ea stupore deficit immobilis: cupiditatibus luxuriam applicat, idest appetitus voluptatem idest desiderium ad fruendum potiendumque hausus in explebiles, ex hac manat auaritia, lasciuia, quarum altera liberalitatem coerct, altera immoderatus fundendo patrimonii prodigit facultates. L. Apul. de dog. Plat. lib. 3. char. 245.

Animæ si memoriam rerum diuinarum, quarum in cælo erant consciæ, ad corpora vsque deferrent, nulla inter homines foret de diuinitate dissensio. Macrobius in som. scip. lib. 1. char. 61.

Animæ rationales post sacros Angelorum intellectus per bonitatem ipsam consistunt, inde virtutem intellectualem habent, essentiam, vitam immortalem, indeque ista essentia, & potentia ad angelicas vitas aspirant, inde per Angelos tanquam bonos duces reuocantur ad ipsam bonorum omnium principium bonitatem, splendoremque inde micantium pro modo suo compotes euadunt, & doni ipsius ad boni speciem pro viribus participes fiunt. Dionys. Areop. de diu. nomin. char. 1052.

Animæ motus circularis est ingressus in se ipsam ab externis, & intellectualium eius virium glomeratio vni formis, velut circulo quodam acta, munus non erraticum ei largiens, eamque a multis extrinsecus circumfusis diuertens, atque colligens, primo in seipsam, secundo tanquam vniformem iam effectam singulariter vnitis potestatis copulans: tertio hinc ad pulchrum bonūque perducens, quod super omnia, quæ sunt, est vnum, atque idem, nec principium habens, nec finem. oblique vero mouetur anima quatenus diuinis subrutillar notionibus, pro sua duntaxat proprietate susceptis, non intellectualem, stabilique forte, sed rationali, discurrensteque cōditione, transeuntibus scilicet actionibus, & permittis. Dionysius Areop. de diuin. nomi. char. 1064.

Anima linea recta mouetur quando non ingreditur in seipsam, nec intellectualem, vniformique proprietate mouetur, sed ad externa procedens ab eis, velut signis quibusdam, variis, multiplicibusque ad simplices, & vnitas contemplationes erigitur. Dionysius Areop. de diuin. nomi. char. 1065.

Animæ facultatem rationalem per diuinam sapientiam habent rerū veritatem circulari quodā discursu quærentes, & in eo quidem vnitis mentibus illis inferiores, quod partibili variaque conditione speculando procedunt, in eo vero, quod multa in vnum colligunt, intelligentias angelicas, quantum animabus conuenit, sequuntur. Dionysius Areop. de diuin. nomi. char. 1103.

Anima rationalis videndum est an aliud ipsa sit, an aliud animæ esse, si aliud sit, cōpositum est anima, neque

absurdum erit ipsam species iam aliaque suscipere, & talia quædam passiones eius existere, si modo id ratio permisit, & omnino habitus affectionesque meliores, ac peiores, si vero idem est anima, & animæ esse, species erit quædam anima, actiones eiusmodi non suscipiens, quas ipsa alteri infert: in seipsa vero actionem habens sibi cognatam quamcunque ratio demonstrauerit, & sic verum est dicere, animam immortalem esse, impatibile enim est immortale. alteri quidem non nihil ipsius impertiens, ipsum ab alio, nihil accipiens, nisi quantum a superioribus acceperit quicquam, a quibus præstantioribus nihil segregatur. Plotinus En. prim. libr. prim. cap. 2. char. 1.

Anima habet vim sensualem, non sensibilia quidem, sed eorum imagines per sensum animali impressas oportet percipere, intelligibiles enim quodammodo sunt hæc species, qua propter sensum exterior huius sensus simulachrum est, hic vero in essentia verior est, quippe cum imaginum tantum sit absque passione perceptio, & ab his speciebus, a quibus anima iam accipit sola viuens imperium, opinionones, & cogitationes, intelligentiæque proueniunt, vbi maxime nos sumus, quæ vero ante hæc nostra sunt, nos autem sumus, quod est deinceps, animali desuper præfidentes, prohibebit tamē nihil vniuersum hoc animal appellare, sed quod inferius est dicere mitum, quod reliquum est, homo est verus, quantum vero inferius est partim leoninum partim brutum omnino multiplex nominatur, concurrente enim homine vna cum anima rationali, quæ do ratiocinamur, nos certe ratiocinamur propterea, quod rationis discursus animæ sunt actiones. Plotinus En. 1. lib. 1. cap. 7. ch. 4.

Anima si nos sumus, & perturbationes patimur, hæc certe anima patietur, & rursus faciet, quæ nos faciemus, forte, & commune diximus esse nostrum antequam separemur, quoniam & quæ patitur corpus nostrum, & nos perpeti dicimus, duobus enim modis nos dicimur, vel bruto nobis annuerato, vel quod super hoc extat: brutum vero est viuificatum corpus, at verus homo est alius ab his purus. Plotinus En. 1. lib. 1. cap. 10. char. 5.

Animæ naturam si quis inspicere velit, oportet adiunctam secernere, atque philosophiam eius considerare quæ attingat, & quibus cognata existens, id quod ipsa est, existat; alia enim vita, & actiones alia, & quod punis aliud, separatio, & reuocatio non solum ab hoc corpore, sed ab omni adiuncto esse debet: etenim in generatione est adiunctio, vel omnino generatio alterius animæ speciei esse videtur. Plotinus En. 1. lib. 1. cap. 12. char. 6.

Anima intelligit aliter quam Deus, nam eorum quæ ibi esse dicuntur, partim aliter, quam hic sunt partim nullo modo sunt ibi, & intelligere Dei, & animæ non est æquiuocum, sed illud primo, hoc autem ab illo procedens, se aliter habet, idest analogice, vt sermo qui est in voce, est imitatio eius qui est in anima, ita qui in anima, eius, qui in superiore manet. sicut ergo sermo in prolotione ad sermonem animæ comparatus diuinus est, sic qui in anima ad superiorem diuinus est, ipsius interpres, virtus autem animæ est, mentis vero nequaquam, nec eius quod est mente superius. Plotinus En. 1. lib. 2. cap. 3. char. 13.

Animi ad se conuertendi blandam virtutem quæ presentia non habent, nec ad felicitatem nobis quicquam ad dunt, absentia vero propter contrariorum offendendum presentiam requiruntur, rationi consentaneum est, necessaria potius, quam bona censere, nec fini videntur annueranda, sed & absentibus ipsis, eorumque contrariis imminentibus, finis integer est seruandus Plotinus En. 1. lib. 4. c. 6. c. 33.

Anima incommodorum declinationem non præcipue naturæ

naturæ voto eligit, sed præsentia solum fugit rationis discursio, atque propellit, aut etiam commoda quærit adiungere, ipsa vero appetitio principalis ad id, quod optimum est, dirigitur, quo præsentia impletur, & conquiescit, atque hæc vita est, quæ voluntate præcipua exoptatur. necessariorum vero aliquid adesse, non voluntas est, si proprie, ac præcipue, non per abusum nominis voluntatem, quoniam & hæc adesse existimamus, quod tamen non est principaliter optandum, sed hac non indigni declinatione optabilius est. Plot. En. 1. lib. 4. cap. 6. char. 33.

Anima cū quietem agit, quod tale in nobis est ut in intellectu imaginationes, siue notæ quædam cogitationis, intellectusve resurgant, tunc introspectitur imaginationes eiusmodi, & modo quasi sensibili iam agnoscitur, vna cum cognitione priori intellectum, & cogitationem agere, cum vero id confunditur, propterea quod perturbata sit corporis harmonia, tunc absque simulachro cogitatio, intellectusque intelligit, & sine phantasia tunc agit intellectio. Plot. En. 1. lib. quarto, cap. 10. char. 36.

Anima in intellectum redacta pulchritudine mirifice proficit. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 6. ch. 55.

Anima, quæ vidit illud, quod præbet omnibus munera, & manet interim in seipso dum tradit, nec quicquam ab alio recipit, & vidēs adeo fruatur, vt similis ipsi fiat, quo pulchro vltimus indigebit? hanc enim visionem quisquis assequitur, euadit felici visione beatus, & qui non consequitur infelix est, nam non est miser, qui colores pulchros, & formosa corpora non consequitur, nec qui a potentia, & regno excidit, sed qui huius solius caret possessione, pro qua sola regna, impetiaque totius terræ, maris, & cæli oportet abijcere, si relictis his omnibus, ac spretis, ad ipsum quis cōuersus intueatur. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 7. char. 56.

Anima perfecta vergensq; ad mentem, pura semper est, procul a se materiam eliminans, & omne interminatum, immoderatum malum: neque his propinquat, nec prospicit quidem, quamobrem pura permanet, intellectu prolixo determinata, atque munus id non sustinet, sed ex seipsa progreditur in gradu quodam existens, neque perfectio, neque primo, uelut illius imago ob ipsam defectum, quatenus deficit indeterminata forte repletur, tenebrasque prospectat & iam habet materiā, in illud aspiciens, quod non cernit, & ut dici solet, tenebras aspicit. Plot. En. 1. lib. 8. ca. 4. ch. 74.

Anima rationalis homini accedit facto iam corpore. Plot. En. 2. lib. 1. cap. 5. char. 99.

Anima non est talis vt ipsa duntaxat qualemcunque acceperit ab externis passionem, talem reportet naturā, ut si naturam propriam non possideat, sed oportet ipsam multo prius quam alia, ut quæ principij habet rationem, multas merito vires proprias ad naturales actiones explendas habere, fieri namque non potest, ut cum essentia sit, non possideat una cum esse actiones, appetitiones, & facultatem ad bene viuendum. quod igitur coniunctum est, ex ipso naturæ coniuncto dependet, & tale euadit, & tales nascitur actiones; anima vero si qua seiungitur, seiuncta, & propria peragit, passionesque corporis non esse suas existimat, cū aliud se existere, aliud esse viuū corpus animaduertat. Plot. En. 2. lib. 3. cap. 15. ch. 145.

Anima non potest esse composita ex elementis, alioqui vitam non haberet, horum enim mixtura vel calidum, vel siccum, vel frigidum, vel humidum, vel mixtum aliquid ex his, & quomodo est virtus elementa connectens, si ex illis conflata sit, & posterior? Plot. En. 2. lib. 9. cap. quinto. char. 203.

Anima cum ab externis mutata agit aliquid, & aggreditur, quasi cæco vtens motu, neque actionem, neque

affectionem eiusmodi voluntariam, liberamque appellare debemus, similiter cum ipsa ex seipsa peior existens, non rectis vbique, neque principalibus motuum exordijs vtitur, at quoniam rationem puram, & passionis expertem, tanquam rationem ducē habens aggreditur, hanc solum aggressionem iudicare debemus, in nostro arbitrio sitam esse, verèque liberam, & id opus nostrum existere, quod non aliunde diuiditur, sed intrinsecus ab anima pura. Plot. En. 3. libro primo. cap. 9. charta 234.

Animæ electio domina est, & ea pars superat, quam ex superioris uitæ actis promptiorem habet, & quod eligi habet, nec commutat dæmonem, nimirum nec bonus hic fit, nec malus. Plot. En. 3. lib. 4. ca. 5. ch. 285.

Animæ rationali si quis incertiam per negationem scientiæ prauitatem esse confiteatur, nullius ob hoc præsentiam auferet, at quando falsæ opinionones insunt, quæ potissimum faciunt prauitatem, animam ipsam in qualitate aliquam permutatam esse videbit. Plotinus En. 3. lib. 6. cap. 2. char. 304.

Animam philosophiæ studio reddere passionis experte, est imaginationem, & affectum qui in eam incidit, & passionem infert, extirpare philosophica ratione. Plot. En. 3. lib. 6. cap. 5. char. 307.

Anima quædo rationi familiaris euadit, atque afficitur, simul profert, & expedita iam prodit in actum. Plot. En. 3. lib. 8. cap. 5. char. 347.

Anime, quod patibile nuncupatur, est causa passionis, siue ab ipso fiat motio passionum ex sensuali phantasia siue seorsum a phantasia. Plot. En. 3. lib. 6. ca. 4. ch. 307.

Anima particularis illustratur cum ad superius confugit, enti enim ipsi illic occurrit, at quando labitur ad inferius, in non ens labitur, id vero agit cum descendit in semetipsam, affectans enim seipsam ex alto in se recipere, quod post ipsam sequitur iam facit, suum videlicet simulachrum, quod & non ens appellamus, quasi vero dilabatur per inane, & indeterminata illic euadit, & simulachri huius simulachrum indefinitum est, penitusque obscurum, est enim rationalis omnis intellectualisque naturæ penitus expertus, & ab ipso ente longissime distans, interea quasi per media domestica habitat sedem: at rursus inferiora prospiciens, quasi secundo quodam oculorum actu simulachrum format, & hoc opificio delectata, intrat in ipsum. Plot. En. 3. lib. 9. cap. 2. char. 357.

Anima ipsa est quasi uisus, & huic visibile est mens visu inquam indeterminatum, antequam videat, natum ad videndum, & intelligendum, & talem esse, vt ad mentem materia fit. Plot. En. 3. lib. 9. cap. 3. ch. 358.

Animam, quod in Timæo dicitur, essentia quadam indiuidua, & quadam circa corpora diuisibili esse compositā, idem est, ac si diceretur, animam essentia quadam constare partim apud superiores permanente, partim ad inferiora vergente, quæ simul & inde pendeat, & se interim ad hæc usque propaget, nec aliter quam ex centro linea protendatur. Plot. En. 4. lib. 1. ca. 1. ch. 361.

Animæ admirandus, & diuinus est thesaurus, cum magnitudine vacans, vniuersæ magnitudinis adit: alicubi existens ibi non existat, non alio quodam, sed eodem, adeo vt & diuisa sit in partes, & non diuisa, potius autem ipsa nec diuisa sit, nec diuisa fiat, manet enim secum ipsa tota, sed circa corpora dicitur esse diuisa, cū corpora nequeat diuisibilitate propria indiuisibiliter illam accipere, quo efficitur, vt partitio non animæ quidē passio sit, sed corporū. Plot. En. 4. li. 2. ca. 1. char. 363.

Anima potest ex natura locorum, aquarum, & aeris multa cælitus imminencia propullare, habitatio, & vrbana consuetudo, complexionisque corporum cælestibus resistunt influxibus. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 7. ch. 377.

Anima non est per terminum alienum id quod est vt tanta, sed ipsa quantum uult existit, nec vnquam adducitur,

ducitur, ut extra hoc ipsum digrediat, sed profuit per totum, quod ex ipsa ita natura comparatum est, ut per corpora in corpora currat, nec a seipsa distrahatur, quando inest ut in digito manus simul, & pede, & nunquam desit cum aliquid illam suscipere possit. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 8. char. 378.

Anima potest ex natura locorum, aquarum, & aeris multa cælitus imminetia propulsare, habitatio, & urbana consuetudo, cõplexioneq; corporum cælestibus resistunt influxibus. Plot. En. 4. lib. 3. ca. 7. ch. 377.

Animæ discursus rationalis contingit dum corpus habitat, in ambiguitate enim est, & curis sollicita, discursu enim rationis egere ad vitæ, veritatisq; sufficientiam, ex quodam mentis detrimento contingit, ut & in artibus consultatio accidit, cum artifex ambigit tanquã a perfecto deficiens: at rationales animæ dicuntur corporibus exuta, quia cum expedire rite cõsiderare possunt. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 18. char. 385.

Animæ cum corpora in cælis habent, non vtuntur ibi sermonibus, qualibus apud nos ob indigentiam, vel ambiguitatem vti consueverunt, cum certo quodam ordine, & secundum naturam singula illic agant, merito nec imperant aliquid, nec consultant, cognoscunt vero munera inter se sua per reciprocam conscientie notationem, cum & hic etiam tacetibus intuitu solo percipimus, ibi omne corpus est purum, & quilibet habitantum tanquam oculus, nihil ibi est occultum nihil fictum, sed prius quam alteri quicquam dixeris intelligit alter: in aere vero incolentes, non absurdum est, & demones, & animas vocib. vt, animalia enim sũt. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 18. char. 385.

Anima ad diuinum mundum profecta, & in illa essentia constituta, illa contemplabitur, in quibus est, & circa eadem aget, alioquin ibi non esset, & cum intelligentia omnis ibi sit temporis experts, versantur enim que ibi sunt in aternitate, non in tempore, ideo impossibile est illic esse memoriam non solum nostrarum rerũ, sed etiam quamlibet aliarum: est enim vnumquodque præsens, quoniam neque discursus, nec ab alio in alio permutatio, sed hic inuitus totus vna collectus sit simul rerum similiter collectarum, & multas intelligentias, tanquam sensus multos in vultum vnum intues, & in intellectu multa distincta sunt, non per distantiam temporalem, sed quodam ordine, ita vt potestas, quæ vna, est sic erat vna, vt & multa esset in alio, neque secundum intellectiõnem vnam omnia. Plotinus En. 4. libro 4. cap. 1. char. 397.

Anima forte nec suis plus reminiscitur, nec quod ipse sit, qui contemplatur velut Socrates, vel alter, si quidẽ cum hic contemplatur præsertim accerrime, non conuertitur tunc per intelligentiam ad seipsam, sed habet quidem seipsam, actus autem eius ad aliud sit, & illud quasi materiam seipsam exhibens. formatus vero secundum id, quod spectatur ab eo, & ipse in potentia se habens, tunc est actu aliquid cum nihil intelligit, si autẽ ipse talis est, vt oia sit, quando seipsam intelligit, cuncta simul intelligit, quamobrẽ ita constitutus, & intuitu in seipsam, & seipsam actu cernens, cuncta simul hẽt inclusa, intuitu uero quodã in omnia seipsam similiter habet inclusum. Plot. En. 4. lib. 4. ca. 2. c. 398.

Anima in mundo intelligibili videt ipsum bonũ per intellectum, nec intellectus impedit, quominus ad ipsũ vtique percurrat, quoniam quod est medium, non est corpus, vt ex eo valeat impedire, quamuis & medium in corporibus permittit sepe a primis ad postrema descendere. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 4. char. 399.

Anima cuiuscunq; meminit, id ipsum est, atque efficitur, est enim meminisse imaginari vel intelligere, hæc autem imaginatio non in eo consistit, quod habeat aliquid, sed quod videat, disponaturq; talisque ipsa sit. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 3. char. 399.

Anima in cælis multas animas cognitas agnoscit, corpora enim circa se similibus in figuris habent, at si figuris mutent, & orbiculares efficiant, per mores, & modos proprios, vnicuique agnoscere videbuntur, & si confabulari liceat, & sic quoque se agnoscunt. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 5. char. 400.

Animæ in cælis non recordantur Deũ vidisse, cũ hæc cõditio sit eius, qui aliqui vidisse desierit, nec vixisse, quia viuunt, & cum illic dies sit vnus, non vt multi dies numerantur. Plot. En. 8. lib. 4. cap. 7. char. 401.

Anima superior in agendo non patitur, & mens superne consistens, in corpora, & materiam non agit. Plotin. En. 4. lib. 4. cap. 13. char. 407.

Anima nostra ambiguã consultationẽ habet, quia a iud, atq; aliud ad vsum, atq; ad præsens succurrit, nõ definitum in seipso, sed ad aliud semper atque aliud extrinsecum pertinens, & multa sunt in nobis quæ dominantur, atque mouentur, nec vnium imperat, itaq; & cõsiliũ aliud, quod est pro temporis opportunitate, quã necessitas postulat, nobis adest, & quia multa in nobis dominantur, necesse est multas in nobis imaginationes existere. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 17. ch. 409.

Anima dũ in seipsa est, similiter quæ in seipsa sunt percipit sola intelligẽtia vtens. Plot. En. 4. li. 4. ca. 23. c. 415.

Anima si in se formam sensibilibũ imprimeret sentiẽdo, nihil opus esset vterius extra videre, & cũ habeat intra se quod videre vult, non tanquam procul positum videret, nec iudicare posset quanta sit res externa, cũ forma accepta intus nõ possit ea esse maior, & nõ res ipsas videremus, sed vmbas, nec cernere possemus rẽ sic impositã pupillæ: duo esse oportet, quod videt, & quod videtur. Plot. En. 4. lib. 6. cap. 1. char. 452.

Anima intelligibilium omnium vltima est, eorum vero quæ sunt in vniuerso sensibili prima, ideo ad vtraque vergit, a superiorib. bene afficitur, & reuiuiscit, ab inferioribus quadam similitudine fallitur, & tanquam delinita prolabitur, & cum in medio sit constituta vtraque percipit, superiora intelligit, in memoria, scilicet reuocata, & sensibilia coaptans secum, efficit vt fulgeant, & ante oculos ponit, cum vis animæ etiam prius adhæc preparata sit, & eadem parturiat. Plotin. En. 4. lib. 6. cap. 3. char. 454.

Animæ mirandũ est, sed non incredibile, attribuere memoriã, cum ipsa nihil in se accipiat, & tamen quæ nõ accipit animaduertit. Plot. En. 4. li. 6. ca. 3. ch. 454.

Anima vtens numero multitudinem meretur, quoad quantum spectat. Plot. En. 6. lib. 1. ca. 4. ch. 569.

Anima nostra quãdo cum anima mundi perfecta viuat, & ipsam fore perfectam inquit Plato, & seipsam per sublimia collaturam, ac totum mundum gubernaturam: quando enim inde non absit, nec se immergat corporibus, nec sit alicuius, tunc eã quoque, vt mundanæ animæ collegam, vniuersũ æqua facilitate reeturam, quasi non sit animæ malum præbere corpori effendi, & bene effendi potentiam: non enim prouidentia omnis in deterioribus dispensandis inhibet interm prouidentem in optimo statu permanere. Plot. En. 4. lib. 8. cap. 2. char. 470.

Animæ ronalis opus est intelligere, sed habet & opus ipsa, quidquid .n. in entium ordine numeratur propriũ opus habet, iã vero respiciens anima ad id, quod ipsa superius est, intelligit, respiciens autẽ in seipsam seruat seipsam, & vergens ad id quod inferius est, ipsum gubernat & regit. Plot. En. 4. lib. 8. cap. 3. ch. 471.

Animæ necessario duas vitas experiuntur, superiorem, & inferiorem, alterne ducentes, & diutius superiorem agunt vitam, quæ plus possunt cum mente versari, diutius inferiorem quibus contrarium, vel natura, vel fortunis acciderit. Plot. En. 4. lib. 8. cap. 4. ch. 472.

Anima rationalis non habuit necesse formare corpus, cum ab vniuerso formetur, nã formauisset nisi oportuisset

tuisset in toto hoc formante connumerari. Plo. En. 4. lib. 9. cap. 3. char. 479.

Anima rationalis incorporea est, & essentia. Plot. En. 4. lib. 9. cap. 4. char. 480.

Anima sentit ea, quæ non habet. Plo. En. 4. l. 6. c. 2. c. 453.

Anima vna est, multæ vero ad hanc referuntur, vt vnam dantem se multitudini, & rursus non dantem, sufficit enim omnibus exhibere seipsam, & nihilominus vna perseuerare, potest in omnia simul, & ab vno quoque non disiungitur, idem ergo seruatur in multis, hoc patet, scientia enim tota est, & partes eius, ita vt tota permaneat, & partes ab ipsa, & semen totum est, & partes ab eo in quas naturaliter diuidi potest, & vnaqueque totum, & manet totum nihilo alicubi diminutũ, materia vero diuisionis præbet occasionem, attamen omnia vnum. Plot. En. 4. l. 9. ch. 480.

Animam nostram si absque adiunctis consideraueris, purum inspiciens, inuenies profecto idem ipsum quod est anima venerandum, omnique corporeo pretiosius etenim sine ipsa fortẽ terra sunt omnia. Plot. En. 5. lib. 1. cap. 2. char. 483.

Animæ solas actiones appellere debemus, quæ intellectuales sunt, & domesticæ, quæ vero deteriores sunt, aliunde proueniunt, suntque talis animæ passiones. Plot. En. 5. l. 1. c. 3. ch. 484.

Anima nostra est imago intellectus Dei, vt verbum in prolatione est verbi existentis in animo, sic & anima est mentis verbum, & tota est actus, & vita, quam producit in alterius existentia. Plot. En. 5. l. 1. c. 3. ch. 484.

Animam intellectus diuiniorẽ efficit, tum quia pater est, tum quia semper adest, non etiam interuenit medium, præter id quod alterum inter se sunt, & alterum ita tamen vt sublequatur anima, & suscipiat, intellectus aut sit tanquã species, pulchra vero est & intellectus ipsius materia, cũ sit intellectuale quiddã, & simplex, excellentior enim est intellectus anima, re admodum excellentẽ. Plot. En. 5. l. 1. c. 3. ch. 484.

Anima nostra cum sit ab intellectu, intellectualis existit, & animæ intellectus in discursione versatur, & huius perfectio rursus est ab intellectu, vt a patre, & iterum nutritore, itaq; tũ hæc ipsa substantia est a mente, tũ actu ratio, & quasi intellectuale verbum, dum mens ipsi perspicitur. Plot. En. 5. l. 1. c. 3. c. 484.

Animam nostram dimissis omnibus, quæ sensib. instrepunt, perque sensus animam interpellant, nisi quantũ externa cogit necessitas, ita animaduertendis superioribus, aptiorem puram penitus seruare debemus, & audiendis superioris vocibus paratissimam. Plot. En. 5. libro prim. cap. 12. chart. 492.

Anima habet virtutẽ ratiocinandi circa imaginationes incidentes a sensu dijudicans, easque coniungens, & videns intuetur etiam, quasi figuras eorum, quæ ab intellectu descendunt, & circa eas habet vim profus eandem, assumit quoque intelligentiam, vt pote quod perpendat, accommodetque figuris antiquis nouas, nuperque venientes, qua in re animæ reminiscẽtiam consistere arbitramur, & hucusque animæ intellectus sua virtute resistit. Plot. En. 5. l. 3. c. 2. c. 497.

Animæ aliquid esse non dicemus intellectum purum, nostrum vero intellectum esse fatebimur, qui aliud quiddam sit præter cogitandi naturã, eique super impositum, nostrum tũ, & si non numeramus cum animæ nostræ partibus. Plot. En. 5. l. 3. c. 3. c. 498.

Anima in quadam rationis discursione versatur. Plo. En. 5. lib. 3. cap. 3. chart. 498.

Animã si corpore, & sensu, cupiditatibus, ira, & reliquis rugis ad mortale declinãtib. exueris, sic vtique reliquũ animæ est, quã præfert imaginẽ intellectus, lumen ipsius aliquid reseruat instar luminis, quod post ipsum solis globum proxime micat, circa ipsum ex ipso resurgens. Plot. En. 5. l. 3. c. 9. c. 505.

Anima aduentitium intellectum habet, qui eam cum intellectualem sit, colorat, intellectus autem in seipso intellectuale lumen habet proprium, nec solum lumen est, sed hoc ipsum quod est, existit in sua essentia lucidum, & quod lumen hoc infundit, non aliud in se existens est, & lumen, sed simplex lumen existit præbens illi potentiam, vt hoc ipsum quod est. Plotinus En. 5. lib. 6. cap. 4. char. 536.

Animæ in nobis cum sint duæ, vna propria, alia communis mundi, cur anima nostra non percipit iudicium animæ mundi, quia in iudicio illo non est passio, nec vis ea quæ iudicat semper præsentit se iudicare, nam nec visus apud nos nunciat auditui se vidisse, sed ratio adiuuauit iudicium, hæc autem ab vtriusque diuersa. Plot. En. 6. lib. 4. cap. 6. char. 649.

Animas Deus in generationem dum mitteret, luciferos in facie oculos fabricauit, & instrumenta cætera reliquis adhibuit sensibus, præuidens, ita animal seruari posse, si ante videat, & audiat singula, & denique tangat, & ita alia fugiat, alia persequatur. Plotinus En. 6. libr. 7. cap. pri. char. 692.

Anima nostra ita sensum radicatus habet, vt sensu semper vtatur, & si hæc anima in mundo incorporeo corporea esset, & ibi sentiret, & animaduerteret, & homo illic viuens talis quædam anima est, hæc apprehendere potes, vnde & posterior homo imitatio quædam est illius, imitatione quadam habet, & rationes. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 6. char. 698.

Anima amat ipsum bonum, sed ab ipso ab initio ad amãdum prouocatur, & qui amat, corpora despicit, cum aspiciat ea quæ hic pulchra vniuersaliter subiecto, loquique polluta, dimensionibus dispersa, quæ & si pulchra dicantur, non tamen vere sunt pulchra: nefas .n. esset opinari quæ reuera pulchra sunt, seipsam in lutum corporis immergere, & sedare, & disperdere seipsam, & cum considerat, quæ apud nos sunt, in continuo, fluxu versari, deprehendit aliunde nascifici hoc quod in eis micat, ideo ad illud attollitur quod amat, quousque assequatur. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 31. char. 722.

Animus in Deum defixus nihili pendit intelligentiam, quam prius admiratus erat, eam enim in motu esse, cognoscit, & ille non optat moueri, Deum solum cõtemplatur. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 35. char. 726.

Anima per mētem euadit libera, ad bonum absque impedimento se conferens quodque propter hoc agit, consistit in ipsa: intellectus autem per seipsam liber, ipsius boni natura est ipsum, quod omnibus appetendum, & propter quod habent alia quod consistant in eis, cum id sine impedimento consequi potest, illud autem iam possidere, & ab ipso bona omnia pendet, & ad quod omnia ascendere volunt. Plotinus En. 6. libr. 8. capit. 7. char. 740.

Anima ipsa prægnans Deo parit ipsam virtutem, & id animo est principium, & finis, principium quia inde procedit, finis quoniam illic eius est bonum, peruenitque illic ipsa hoc ipsum, quod erat euadit, & cum ex illo est, necessario amat Deum. Plotinus En. 6. lib. 9. cap. 9. char. 768.

Animam adhibere qui vult ad ipsum bonum, atque primum inquirendum, habere eam debet purgatam ab omni malignitate, & animam intellectum fieri, & totam animam menti committere, & in ea penitus collocare, & quæ intellectus ipse videt, animus experiret, accipiat, & ipso intellectu contempletur, & vnũ, sic vt nullum sensum, vel nihil a sensu proueniens adhibeat, sed pura mente, ipsoque mentis primo purissimum contemplatur. Plot. En. 6. l. 9. cap. 3. char. 760.

Anima omnis est venus, quod quamuis verbis obscuris, indicant Veneris Natalia, & amor simul cum Venere genitus, animus ergo in naturali habitu constitutus, amat Deũ, Deo commisseri desiderat, quasi pulchrã virginem

- virginitatem honesto affectans amore, & postquam in generationem lapsus, amorem caducum pro diuino reportat, quasi a patre lasciuit seiuunctus, sed a lasciuijs humanis eximens, ad partem quandoque reuertitur affectione iam beata potitus. Plotinus En. 6. lib. 9. cap. 9. char. 768.
- Anima ad Deum ingressa, principium ipsum videt, eique coniungitur, simileque simili percipit, nullū negligens diuinorum quocumque animus consequi potest: esse prorsus in se solo, neque in ente, nil aliud est quam esse prorsus in Deo. fit enim ipse aliquis non essentia, sed essentia superior, quatenus Deo se insinuat, si quis seipsum viderit id effectum habebit seipsum, velut quandam illius imaginem, ac si a seipso pertranscat tanquam imago ad exemplar vsque traducta, erit iam finem itineris consecutus. Plot. En. 6. lib. 9. cap. 11. char. 770.
- Anima habet omnium rationes, agitque secum dum eas, vel ab alio excitata, vel seipsum intus conuertens ad rationes, cum ab alio prouocatur tanquam ad externa committit introducere sensus, cum vero ingreditur in seipsum ad intelligentias prouenit. Porphyrius de occasionibus char. 1930.
- Anima quæ affligere corpori possunt, sapientes omnia euitabant, sic Pythagorici partim se in solitudinem receperunt, alij in templis vivebant, Plato elegit Academiam, agrum non modo solitarium, sed insalubrem. Porphyrius de abstinentia animalium char. 1933.
- Anima omnis sensibus, & memoria prædita est rationalis, & habent rationem, & orationem tum interiorem, tum exteriorem, qua inter se loquuntur animalia, quorum verba non discerni a nobis nihil mirum est, cum barbarorum sermonem multorum non discernamus, itaque non loqui, sed vociferari putamus. Porphyrius quod anima sensuales sine rationales, & immortales chart. 1937.
- Animæ finis est fieri Deo similis, Deus autem cum nullius indigus sit, nullive noceat, ille certe felicissimus est, Deoque similis, qui ita seipsum comparat, vt quamminime egeat alienis, & quamminime noceat. hic ergo vescetur folis terræ fructibus, ne noceat hominibus aut animalibus, & quantum fieri possit parcat etiam plantis, & herbis. Porphyrius qui paucis contentus viuit, & innocens est quasi Deus char. 1938.
- Anima quæ tanquam Deo similis est effecta, quam minimis ad uictum est contenta, hic illa aurea prosperitate potitur. Porphyrius qui paucis contentus viuet, & innocens est quasi Deus chart. 1938.
- Anima ad intellectionem duobus vitur instrumentis, simplici altere, quod mentem, alio multiplici, & mutabili quod sensus nuncupamus, quæ & si functiones permiscerent, vitramque tamen propriam, & distinctam substantiam agnoscit, & se ad inuicem habent, ita & ea quorum sunt instrumenta: idcirco differt ab intelligibili sensibili quantum interest inter mentem, & sensum. Max. Tyrius in sermon. primo. cha. 6.
- Anima prioribus temporibus simplex philosophiâ musicamque mansuetiorem postebat, quæ ipsam fabulis quibusdam, vt popularis rector duceret, & versaret, sed prodeunte tempore acutior facta, tanquam simplici illa credulitate discussa, fabulas veteres perpendit, & ænigmatis reiectis, philosophiam detegens proprio illam nudauit ornatu, nudisque rationibus vsa, quæ etiam non aliter a prioribus illis differunt, quâ harmonie figura. Max. Tyrius ser. 29. char. 222.
- Anima hominis quæcūque præsens spectat, parcius his honorem impendit, remotiora omnia magis admiratur propterea ad inuisibilia accedens, diuinatione ac ratiocinationibus medijs coaptans, quod assequi non potest, id maxime inuenire conatur, quod si deprehendit, in eo, vt in opere proprio quietit. Max. Tyr. ser. 29. c. 224.
- Animabus rationalibus vltimis non inest essentiale bonum, sicut dijs, sed participatio boni secundum pulchritudinem intellectualem, sed hæc immobiliter inest. Iamblichus de mysterijs. char. 1874.
- Animæ nostræ in diuinarum generibus computantur, heroes sunt maiores hominibus, dæmones ergo multo grandiores. Iamblichus de mysterijs. ch. 1874.
- Anima neque dum adest corpori patitur vel ipsa quicquam, vel rationes feminales quas ipsa corpori tradit, species enim sunt simplices, & vniformes, nullamurbationem, vel exitum a seipsis suscipientes, passiones, qualiscumque sint in animali, non sunt in anima qualiscumque sit, sed in corpore quod sub anima certam possidet qualitatem, qua & patitur, & agit. Iamblichus de mysterijs. char. 1876.
- Anima in mundo intelligibili audiuit harmoniam diuinam, cuius hic reminiscitur quando audit melodias, habentes diuinæ vestigium, reminiscens vero, ad eam vehementer afficitur, si est e numero animarum earū quæ ipsam harmoniæ ideâ seipue contemplatæ sunt in patria. Iamblichus de mysterijs. char. 1885.
- Anima humana, & vna specie comprehensa est, & a caduco corpore nimium obubrata, ideo nullam habet ad diuinum opus potentiam efficacem, & si aliquando aliquid potest, diuina illustratione agit. Iamblichus de mysterijs. char. 1888.
- Animæ passio nihil habet proprium ad entium, & veritatis contemplationem, sed affert impedimentum. Iamblichus de mysterijs. ch. 1889.
- Animæ, quæ vitam amatoriæ elegerunt, mouentur a Deo pulchrorum præside ad curam animorum ingeniosorum, & a pulchritudine sensibus apparere ad diuinam pulchritudinem rediguntur, & secum conuocant, & amatos, animæ vero, quæ ob peruersam educationem a superno munere decidunt, alioquin amatoriæ naturam, simulachris pulchritudinis incipientes, propter veræ pulchritudinis ignorantiam, corporeas formas admittunt, & amant, passionem propriam ignorantes. Proclus in Alcibiade. 1. ch. 1909.
- Animabus, qua ratione sunt animæ, competit perficere deteriora, & inferioribus prouidere, nam & ob hoc ipsum descendunt propter rerum generabilium prouidentiam, & curam mortalium. Proclus in Alcibiadem primum. char. 1911.
- Animarum perfectissimæ quæ sine generabilium commercio in generatione vitam agunt, quemadmodum proprio Deo vitam consentaneam elegerunt, sic, & secundum dæmonem diuinum viuunt, qui & manentes quondam apud superos eas Deo proprio coaptauerunt. Proc. in Alcibiadem primum. char. 1913.
- Anima rationalis nobilior est irrationali, quoniam illam Deus primus mundi opifex præcauit hæc dii iuuenes prouiderunt. Proc. in Alcibiade primo. ch. 1916.
- Animæ attentius quæ in patria viderunt, hic eorū imagines contemplantur. Proc. in Alcibiade primo. ch. 1917.
- Animarum appetitus ad vitæ formam valere plurimum nec nos tales sumus, vt ab externis duntaxat formemur, atque moueamur, ex nobis enim ipsi electiones promimus, per quas vitam agimus. Proc. in Alcibiade primo. chart. 1916.
- Animæ nostræ premuntur duplici ignorantia, putantes se plurima noscere ob ingenitas sibi notiones rerum ab initio, ignorantes autem propter obliuionem. Proclus in Alcibiade primo. ch. 1919.
- Anima per scientiam euadit intellectui similis secundum actum ipsam cognobile comprehendens, vt intellectus intelligibile: secundum vero duplicem ignorantiam fit materia similis, nam vt materia omnia habere videtur, cum nihil reuera habeat, sic duplici ignorantia laborans videtur sibi, quæ non habet habere. Proclus in Alcibiade primo. char. 1919.
- Animæ omnes mutationes necessario tempore mensurantur, vnde & Aristoteles in anima mutationem secundum actus, & habitus, eorumque opposita collocat temporalem, nam quod anima coniuncta corpori, & a prauitate, & ignorantia transiens in opposita, interuallo temporis indiget, nemini dubium est. Proc. in Alcibiade primo ch. 1921.
- Anima rationalis propter ipsam per se mobilem, & per se operantem proprietatem suapte natura, potest circa seipsa agere, seque mouere, & sibi ipsi bonum præbere, & nobis purificatio non ab externis accedit, sed ex intimis ducit originem. Proc. in Alcib. 1. c. 2924.
- Animus diuina, & intelligentiam diuinam cōtemplans, quam optime affici dicitur, & hæc affectio sapientia nuncupata est, quam nil aliud, quam Dei similitudinē appellari oportet. ideo huiusmodi operatio quam maxime veneranda est, & expectanda, & homini maxime propria, cui nulla obstant impedimenta, quo minus in nostra potestate consistat, & propositi finis nobis est causa. Alcinoius cap. 2. ch. 1946.
- Anima cum res singulas discernamus, ideo omnium principia huic indidit opifex, vt quidquid vnquam occurreret ex cognitione quadam cognoscens, rebus consonam illius essentiam adhiberemus. Alcinoius cap. 14. char. 1953.
- Anima per intelligentiam percipere potest substantiam indiuisibilem, & circa corpora dispersam. Alcinoius cap. 14. charta. 1953.
- Animæ humanæ si iuste vixerint, & non se permiserint trahi a passionibus, in cognatum astrum redibunt, sed si ab iniustitia superarentur, secunda generatione in vitam feminæ migrabunt, & quæ nondum ab improbitate cessarent, in brutorum denique naturam degeneraturas, & tunc finem laborum futurum cum innotos corporis affectus expulerint, & in proprium habitum redierint. Alcinoius cap. 16. ch. 1954.
- Animam rationalem dii caput habitare iussere, ideo circūpositis capiti sensibus, quasi quibusdā satellitibus ipsa capitis arcem munierunt. Alcinoius ca. 17. ch. 1955.
- Anima seipsa mouetur, & quod seipso mouetur motio nis, generationisque principium est, & immortale existit, cum principium ingentium, & incorruptibile permanet, & anima per se mobilis vocatur, quia habet in se innatam vitam semper secundum seipsam operantem. Alcinoius cap. 25. ch. 1957.
- Animæ ex eo quod rationales sunt sequitur quod extrinsecus ingrediatur in corpore formati iam seipsum adherentes, & in corpora plura tum humana, tum alia eundem semper numerum seruantes transfigurare valeant, atque id voluntate deorum, siue incontinentia vitæ, corporisque amore, nam corpus & anima cognitionem quandam habent, vt ignis, & bitumen. Alcinoius cap. 25. ch. 1957.
- Anima cum secundum vires rationales, & irracionales trifariam diuisa sit, id homini contingere putat Plato, vt nunquam prudens esse queat, dū aut timidus, aut intemperatus existit, ideoque abolutæ virtutes inuicem inseparabiles sunt. Alcinoius cap. 26. char. 1957.
- Anima medium tenet locum, nam a sensibilibus perturbationes, & affectiones, ab intelligibilibus æternitatem mutuatur. Plutar. de ani. genitura ex Timæo. c. 444.
- Animæ pars patibilis, & interminata erat, & instabilis, quæ post limitata est, quando terminus, & species diuiduæ, & multiplici motioni accessit, cumque idem, & alterum assumptis similitudinibus, & dissimilitudinibus numerorum, qui ex dissociatione consensum genuerunt, vita vniuersitatis sapientia dotata extitit, harmoniaque, & ratio trahens secum suadela temperatam necessitatem, quam vulgo appellant fatum. vt vox aliqua nihil significat, sermo vero dicto in uoce, quæ mentis significationem dat, cōcentus ex
- sonis constat, & interuallis, sonus vnus, & idem, interuallum sonorum diuersitas, & distinctio, temperatis inter se his, cantus & modulamentum elicitor. Plutar. de ani. geni. ex Timæo. char. 446.
- Anima non omni ex parte est Dei opificium, sed fortem mali quam in se continet, genitiam, fuisse a Deo exultam, qui vno infinitionem, vt essentia fieret termini confors, circumscriptis, at alterius, & eiusdem virtute ordinem, variationem, diuersitatem, & paritatem temperavit, commiscuitque, omnibus denique his quoad fieri poterat, societatem inter ipsa, familiaritatemque numeris, & harmonia conciliauit. Plutar. de animæ genitura ex Timæo. char. 446.
- Animæ inter virtutes quæ numero corporeas superant, ratiocinandi, & cogitandi vim diuinitatis potissimū habere consortium, quam ex diuinis Plato dicit esse, & ex cælestibus, & non absurde appellauit eam alam, quod animam a reb. humilibus, & caducis subleuat. Plutar. in quæstionibus Platonis. char. 676.
- Anima in humana animositas non est mera passio, sed imagines honesti habet, cum bruta conuictas uindictæ appetitione. Plutar. in Platonis quæstionibus. charta 678.
- Anima nostra sine diuinitatis, adminiculo ipsa per se nihil valet spectare, atque intelligere diuinum. Chalcidius in Plat. Timæum. ch. 38. terg.
- Animam rationalem non putat Plato os, & uultum carentis ratione animalis induere, sed ad uitiorum reliquias accedente corpore, incorporationem auctis animi uitijs efferat ex instituto uitæ prioris. Chalcidius in Platonis Timæum. char. 45. ter.
- Animæ vires duæ, vna qua ad deliberandum, altera ad appetendum impellitur. Chalcidius in Plat. Timæum char. 50. terg.
- Animæ motus duplex, vnus, qui alia mouet, ipsa a nullo mouetur, sed proprio, genuinoque motu, alius qui alia mouens, ab alio mouetur, qui est patibilis habitus animæ, & aegritudine oppressus. Chalcidius in Plat. Timæum. char. 55. tergo.
- Anima ideo dicitur rei sentiendæ speciem possidere, quia illius profert rationem, nec ullo modo tanquam ab illa formam aliquam, vel figurationem velut a sigillo suscipiens. iudicium enim & actio existit intrinsecus, atque vitalis. Ratio intus permanet, & essentialis est animæ, uita uero quæ complet animal a rationibus dependet essentialibus in suspensa, & secundū quandam extensionem ad corpus ipsa subsistit, & hæc sensuality quoque est, & terminus, & perfectio animalis. Priscianus super Theophr. cap. 8. ch. 1803.
- Anima non semper vitur intellectu ei presenti, quia ad corpora vertitur. Priscianus in Theophr. de phantasia, & intellectu, cap. 6. char. 1828.
- Anima etiam, ut intellectus, a seipsa perficitur, quatenus a se actum aliquem exorditur, & seipsam adhibet intellectui, & sua actione perfectionem apprehendit ab intellectu. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu, cap. 6. char. 1828.
- Anima in se non habet nec esse, nec agere simplex, atque vniforme, sed hoc permanens, & hoc mobile, dum circa potentiam permanentem procedit potentia mobilis, & sic simul anima, & permanet, & mouetur. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu, capit. 7. charta 1829.
- Anima percipit formas materiales, & immateriales secundum insitas animæ rationes, immateriales tanquam rationibus sibi insitis coniugata, vel tanquam præstantiora, manualia vt effecta, & quæ abstractione cognoscuntur, auferendo ab eis materiam. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu, capit. 14. char. 1831.
- Anima cognoscit rationibus innatis, & materialibus, & im-

materialia: ad immaterialia ipsis vitur vt germanis, ad materialia tanquam caulis. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu cap. 15. ch. 1832.

Anima nullus relinquitur locus, quo materia fugiat, si in nullū hic malū incidit. Synesi. de somnijs c. 1972.

Animæ auxilio diuino potissimum opus est, cum materia se addixerit, & hæc pro arcano conuentionem nostram signat libello, cum non sit leue certamen sui ipsius abrogare confessionem, & pactam, contingit autem, & vim inferri, pænæ nanquam vtrices materiales, tunc & iuxta fatum mouetur aduersus eos qui a legibus fati rebellant. Synesi. de somnijs ch. 1972.

Anima duas habet regiones, alteram obscuram, alteram lucidam, & inter has media est, cum in propriam generositatem se recipit, veritatis est perius, pura enim est, perlucida, & prorsus immaculata, est & Deus, & vates si libeat, cum delabatur obtenebratur, erraticaque euadit, & mendax, cum medium tenet partim aberrat, partim cōsequitur. Similius de somnijs c. 1972.

Anima duas in se naturas habet valde necessarias, memoriam, & reminiscenciam, quarum altera quicquid recens in sensibus impressum est, retinet, ne falli possit per ignorantiam, reminiscenciam vero præcedit obliuio. res surda, & cæca: hic quod antiquius est, apparet deterius, i. memoria, quam reminiscencia, quod per Ephraim, & Manassæ significatur. Phil. Iudæus in legis allegoria, libro 2. char. 51.

Animæ motus primos Deo dicare debemus, auctorem eum confitendo, primi sunt ordine, qui statim a natiuitate nobis obuenerunt, cibus, incrementum, visus, auditus, gustus, odoratus, tactus, sermo, intellectus, partes animæ, partes corporis, & harū vires, & in vniuersum habitus, & motus, qui secundum naturā sunt, at primi dignitate sunt benefacta, virtutes, virtutum actiones, virtutes sunt sermo. ex sincero animo emissus, cum gratiarum actione. Philo. Iudæus. de sacr. Abel, & Caini. chart. 93.

Anima in tenera etate suum lac debetur, liberalis scilicet musicæ rudimenta, etate prouecta, temperantia, & ceteræ virtutes. Phil. Iud. de Agr. chart. 123.

Anima nostra olim coelestia colens, contēplatione felici circa diuinas ideas, formasque mundanas, & coelestia voluebat, atq; cęlesti vehiculo suo, tanq; spherico, motū edebat orbicularē, deinde vere descendit in caput humanū vehiculo suo inter nostra cognatus, hic tū reuolutiones pristinas intermisit. possumus tū et in hac vita saltem imitatione quadam reassumere, videlicet superiorā, vt olim, contēplando similiter, & venerando, ita profusus animus iam effectus beatus similis, & in presenti beatus erit, & in vita futura quādoque beatissimus, quando simillimus. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum cap. 102. char. 1464.

Anima rationalis in essentia tertia habet sedem, obtinet nature mediam regionem, & omnia connectit in vni. Mar. Fic. in Plat. Theo. 3. cap. 2. char. 121.

Anima rationalis est vita, & intelligens discurrendo, & corpus viuificans tempore. Marfil. Ficin. in Platonicæ Theol. lib. 3. cap. 2. char. 121.

Anima rationalis est fons motionis, cui qualitates ad mouendam materiam seruiunt, vt instrumenta. Marfil. Ficin. in Plato, Theo. lib. 5. cap. 4. char. 137.

Anima rationalis, vt Platonicē loquar, corpori propinquans, ex se fundit vitam, velut vmbra. Mar. Fic. in Plat. Theologiae lib. 5. cap. 5. char. 151.

Anima rationalis vera naturalis vita: vera vita p se corporis est formatrix, & reatrix, ideo corpore est longe præstantior. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. c. 15. ch. 152.

Animæ rationalis sedes, quæ est tertia essentia, tres habet dotes, ex eo quod omnium medium obtinet, primam, quod in ea refulget veræ imaginēs diuinorum, secundum quod ipsa format, & cōtinet totam machi-

nam corporalem, tertiam quod diuina, & corporalia inuicem conciliat. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. 1. quæto, capit. 15. chart. 152.

Anima rationalis quatenus intellectualis est, non solum forma simplicissima est. sed etiam est omniformis, & omnia, omnia inquam actu, sicut intellectus ipse est actu omnia, quatenus vero animalis euadit, retinet quidem munus idem, quo sit adhuc omnia, sed minus perfecte retinens, est iam in potentia vniuersum, & tum admittitur ad prouidentiam vniuersalem: at quādo in se gradatim ab vniuerso munere cadens ad partem muneris sese dirigit, particularem gradatim subit curam, corpusque proprium magis induit, & magis laborat. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. c. 5. c. 1734.

Anima nostra si esset accidens, & necessitate hæreret subiecto, non posset illi repugnare, nec in se vnquam reflecteretur, nec super accidentium genus ad substantiæ genus ascenderet, ipsumve proprie definiret, vel discernere posset ab accidentibus, vel quanto intervallo accidentia superat ritē metiri. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. 1. 6. cap. 7. char. 165.

Anima tū in omni etate, tum continue veritatē præceteris appetit. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 8. c. 2. c. 185.

Animæ humanæ virtus indiuidua est qualitas. Mar. Fic. in Plat. Theologiae, lib. 8. c. 3. ch. 187.

Animæ duo præcipua sunt officia, speculari, & consultare, in vtroque repugnat corporibus. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiae lib. 9. c. 3. ch. 204.

Animam hominis coelo non subijci hinc apparet, quod futuros casus primo scientia præuidet, deinde aut prudentia vitat, aut magnanimitate vilipendit, quasi non ad ipsam hominem, qui ipse est animus pertineat quicquam, sed ad animi carcerem, & fortuna prospera propter temperantiam, feliciter, aduersa propter tolerantiam optime vitur. Mar. Fic. in Plato. Theolog. libr. nono, cap. 4. char. 209.

Anima rationalis, quæ fons est motionum corporalium mouet ipsa corpora, a corporibus vero non mouetur, moueretur autem ab illis, si inde formaretur, sed spiritus, qui est animæ currus, a corporibus quibusque pulsatur: pulsatio huiusmodi non latet animam, & hoc sentire dicitur, & statim ex hoc sentiendi actu, vis animi interior ad opus aliud huic persimile excitatur quæ imaginatio appellatur, supra hanc est phantasia, & denique supra hanc intellectus existit. Marfil. Ficin. in Platonicæ Theologiae, lib. 9. cap. 5. chart. 211.

Anima nostra in essentia cum coelestibus conuenit, & cum illa non habeant originem e materia, ergo nec animus nostrus vllam habet originem e materia, & si illa sunt æterna, & animus æternus est. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 9. cap. 6. ch. 218.

Anima hominis, si ex materia scaturiret, nunquam cum diuinis, quæ ex materia non scaturiunt, in operatione coniungeretur. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae, libr. nono, capit. 6. char. 218.

Anima nostra diuinos intellectus nec inuestigat, nec inuenitur, nisi per proprium intellectum, vt solis oculus non capit lumen, nisi per proprium quoddam sui lumen internum. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiae libr. decimo, capit. primo. chart. 222.

Anima nostra clauditur corpore crassiore his medijs, primo in ipsa descensu coelesti, & aereo reuoluitur corpore, deinde spiritu ex corde genito qui in nobis cœli instar, temperatissimus est, & lucidissimus. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 10. c. 2. c. 225.

Anima rationalis ex omnibus formis corporis simillima Deo euadit vsque adeo, vt nequeat alia similior fieri, postquam non potest fieri vltius in alia materia, cū hæc in ipso extremo emineat corporis limine. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 10. c. 5. char. 231.

Animam rationalem fieri a Deo absque vllis instrumentis

ex eo potissimum coniectamur, quod in Deum proxime vertitur. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae libro 10. capit. 7. char. 234.

Animæ rationales intellectuales sunt secundum participationem, Angeli secundum formam. Marfil. Ficin. in Plat. Theolog. lib. 11. cap. 4. ch. 248.

Animæ rationali ab ideis formulæ propriæ idearum inferuntur, & ipsi hærent immobiliter. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiae lib. 11. cap. 4. char. 254.

Animæ humanæ tres rerum ordines conuenire videtur, prouidentia, fatū, natura: prouidentia est series mentium, fatū series animarum, natura series corporum: nam primo loco ponimus sub Deo Angelos, purissimos scilicet intellectus, sub quos animas rationales, quæ corporibus iam vniuntur, siue mundi, siue mundanarum spherarum, siue syderum dæmonum, & hominum, tertio loco globi coelorum elementorum, & humorum. Marfil. Ficin. in Plato. Theolog. libro 13. cap. 2. char. 288.

Anima nostra per caput tuum idest mentem, superioribus mentibus necitur, per vim infimam, idest idolū quo regitur corpus, cum idolis animarum superiorum conspirat, per naturam corporis sui, cui idolum se insinuat, conciliatur naturis corporum mundanorum, quas natura huius corporis sequitur. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 13. cap. 2. char. 289.

Animæ rationales non modo vim habent intelligendi, per quam angelicæ sunt, & in ordine prouidentie numerantur, verum etiam vim illā viuificam, reatricemque corporis, quæ alit corpus in corpore, sentit corporalia per corpus, mouet corpus per locum, regitq; in loco, quam vim idolum, idest simulachrum rationalis animæ Platonicæ nuncupant, in hoc idolo insunt femina motionum, & qualitarum omnium, quæ in corpore explicantur ab anima. omnes animæ rationales tum nostræ, tum quæ supra nos sunt, vires illas habent intelligendi, habent & has viuificas, reatriceque corporum facultates. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiae lib. 13. cap. 2. char. 289.

Animus septem generibus vacat, somno, syncope, humore melancholico, temperata complexione solitudine, admiratione, castitate. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae lib. 13. cap. 2. char. 292.

Anima omnis rationalis per essentiam suam, & potentiam, super totam mundi materiam est, & totam mouere potest, & formare, videlicet quando adhæc fit Dei instrumentum. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae, lib. 13. cap. 4. char. 298.

Animæ nostræ conatus omnis est, vt Deus efficiatur. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 14. cap. 1. ch. 305.

Anima hominis licet quædā imago sit intellectus diuini, veram tamen in se mentis formam habet. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 14. ca. 2. ch. 309.

Animæ partes distribuit in cerebro Auerrois, vt in prima particula sit sensus communis, qui operationis quinque sensuum iam se colligat, in secunda imaginatio, quæ earum imagines conseruat, quas communis sensus colligit, in tertia cogitatrix vis iudex eorum, quæ onseruauit imaginatio, in quarta memoria custos iudiciorum, quæ cogitatrix protulit, & quod mēs cogitatrix vbiq; adsit, & per eius adminiculum intelligentiam suam expleat, dum simulachra rerum in cogitatrice virtute luentia, mentem ad intelligentiam mouent, & hæc sola est hominis cum mente communio, non quod intellectus sit pars, aut forma viuifica hominis: separatur enim ab homine essentia, & in essendo. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 15. cap. 1. ch. 329.

Anima rationalis non modo corporis profunda ingreditur intelligendo, & vt ambiendo corporis superficiem vitam intellectualem anima sumit ab alto: sic in-

tima corporis penetrando animalem vitam tribuit infimo, & dum ambit, vt a Deo est, intellectum fortitur agentem, prout residet in seipsa capacem possidet intellectum, dum penetrat, prout spiritibus sese insinuat, sentit, & mouet, prout se immergit humoribus, alit & sustinet. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 15. cap. 2. char. 332.

Anima rationalis habet esse finitum, essentiam vero partim finitam; partim infinitam: infinitam quidem, quoniam nihil vnquam amittit, quod ad speciem suam pertineat, eius enim actus est vitalis, & rationalis, quem nunquam dimittit, nec intermittit, finitam vero, quoniam admittit aliquid vltra speciem, siue principia speciei idest affectionem hanc, vel illam ad talem, vel talem humani corporis habitudinem, per quam fit forma corporis viuifica, & ad numerum corporum numeratur, & essentia huius animæ quantum infinita est, corporis capacitatem exuperat; & vitam agit intellectualem, quantum finita est proportionem habet cum corpore, & cum ipso vitam agit corpoream. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae, libro 15. cap. 2. char. 333.

Anima rationalis ponitur inter Angelum, & animam irrationalem, ita vt materie non inhæreat, formetur tamen, & formet. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiae, lib. 15. cap. 2. charta 333.

Anima eadem est in homine, quæ corporalia format, & formatur ab incorporeis. Mar. Fic. in Plato. Theologiae, lib. decimoquinto, capit. 12. ch. 351.

Anima vbiq; tota est per corpus, atque ipsa intelligit sola, & vbiq; in nullo tamen membro intelligit, quia ipsa non est in membris, sed membra potius in aia. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 15. cap. 12. ch. 352.

Animæ veritatem per plures dispersam interpretes sic colligamus; ab Auerrois accipiamus capacem intellectum esse immortalem, ab Alexandro capaces intellectus esse vires quasdam animabus nostris naturaliter insitas tot numero, quot sunt animæ, & concludamus hominum animas immortales esse. Mar. Fic. in Plat. Theologiae lib. 15. capitu. 19. ch. 367.

Anima hominis, quia ex ea parte, qua mens est, vltima est inter mentes, intelligit solummodo patiendo, vniuersalia, in singula non distribuit, sed qua parte est diuina, per centrum suum quasi Dei characterem, habet aliquam actionem qua producit species, vel educit, diuidit vero nequaquā, & qua parte est aia, quia non est vltima animarum, animalis, corporeæque operationis est compos. & per diuinam prouidentiam in eo gradu locata est hominis anima, vt sicuti succedit proximè mentibus, ita proximè terrena præcedat corpora, qua cognitione erga inferiora hæc afficitur, eiusque amatorio quodam affectu se inserit, vnde corporibus copulata terrenis, terrenorum omnium præstantissimis, regit illa, & per virtutem vitalem vitales illis affert passiones intrinsecas, per sensum indicat passiones alienas illatas illis extrinsecas. Mar. Fic. in Plato. Theologiae lib. decimo sexto, ca. 1. ch. 371.

Animæ humanæ, quæ hic aliquo affectu se nouerunt se se a corpore separatæ agnoscunt, & ferre ad se inuicem similiter afficiuntur. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae, lib. 16. cap. 1. char. 372.

Anima humana a corpore separata habet in se aliquem sensum, & curam inferiorum rerum, quatenus ei superest in se aliquis habitus, vel affectus ad corporea vergens, quo sublato tanta attentione diuinis incumbit, vt singula quæ inter nos contingunt, aut non videat, aut videre non aduertat, vt accidit his qui intellime aliud cogitant, & eadem fere est de rerum humanarum reminiscencia ratio. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 16. cap. 1. char. 372.

Anima hominis si manet extra corpus, cum primū nata

est vniuersalia cognoscit qdē, singula vel virtute propria, vel radio diuino per ipsam comprehensio non cer nit, quia mens eius vltra ideas vltimas non descendit, ratio enim in mentis intuitu quiescit, in hoc autem corpore propter sensus ratio consuevit per singula currere, singula communibus applicare, communia in singula deriuare. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiæ, lib. decimosexto, cap. 1. char. 372.

Animæ rationalis ratio a phantasia singula accipit, a mēte communia, & in vnam vtraque congregat, & vt in homine mortalia cum immortalibus copulantur, sic in ratione temporalia simulachra speciebus iunguntur æternis. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiæ, lib. decimosexto, cap. 2. char. 373.

Animæ hominum sunt supra temporis passiones, quamuis fiant post temporis ortum. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ, lib. decimosexto, cap. 2. char. 401.

Anima nostra ambigam habet consultationem, & discursum temporalem, quoniam de multis partibus, viribusque nostris nunc vna, nunc alia dominatur, & quia ignorantes sumus, & plurimis indigemus, & nobis plurimæ passiones incidunt, vis rationalis, & si nō sit natura debilis, nec cæca, tamen ab irrationali aliquando superatur, & quia hæc quieta, illa turbulenta, & quia hæc est vnica, illa multiplex. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. c. decimosextimo. char. 1742.

Animæ Deo semel hærentes nunquam inde discessuræ sunt, si modo motum iam transcendierint, & naturale desiderium impleuerint. Mar. Fic. in Plat. Theologiæ, lib. decimosexto, cap. 8. c. 414.

Anima fomes est in spiritu, & corpore mundi ad intelligentiam diuinitus consequendam. Marfil. Ficin. de natura coelitus comparanda. l. 3. c. 26. char. 570.

Animæ hominum, quæ propter temperatam complexionem, vitæ puritatem sui abstractione a corpore, quodammodo separantur plurima diuinant, vt quæ natura sua diuinæ sunt, & a corpore solutæ non nihil humana curant, post mortem. Marfil. Ficin. in epistol. lib. prim. chart. 616.

Anima non secundum participationem quandam intelligentiam possidet, quemadmodum super animarum mentes, quæ participatione tales esse dicuntur. sunt multæ mentes secundum formam, idest angeli, ita super mentes secundum formam est mens vna secundum causam, efficacemque virtutem idest Deus. Marfil. Ficin. in epistol. l. 2. char. 690.

Anima æternum obiectum attingere non posset, nisi aliqua cū illo esset proportio. Mar. Fic. in epi. l. 2. c. 703.

Anima beata hoc ipso contenta est, quod bonū suū incomprehensibile est, & si comprehensibile esset, non esset contenta. Mar. Fic. in epistol. lib. 2. ch. 704.

Anima vna in homine est per quam ratiocinatur, irascitur, & concupiscit, quæ vires, & si proprietate inuicē discrepant, tamen vbique in eadem anima simul sunt, vbicunque anima simul est tota. Marfil. Ficin. in epistol. lib. 2. chart. 716.

Anima impossibile esse ait Galenus sanguine, & adipe suffocata, coeleste aliquid cogitare. Marfil. Ficin. in epistol. lib. 5. chart. 786.

Animæ inter omnes vires, quæ in cognoscendo versantur, supremæ sunt intellectus, & ratio, infimæ gustus, & tactus, hæ ad naturam descendunt maxime corporealem, illæ ascendunt ad substantiam diuinam. Marfil. Ficin. in epistol. lib. 5. char. 786.

Animā distinguit Homerus, vt & Plato ab idolo suo, & intellectu ab his, q̄ sunt animæ propria, & animā idolo vt, intellectu vero vtriusque diuiniore esse, & idolū, & animā esse in hoc corpore nota quodammodo, in quo etiā seorsū a quo curā prouidentiamque huius habere, idq; naturaliter concupiscere, intellectum vero phantasticis formabilibusque motibus nostris cōprehendi

Proc. in repub. Plat. ex Marfil. Ficin. in epistol. l. 1. ch. 940. Anima recuperatis alis per philosophiæ naturalis, & moralis contemplationem, duo præmia habet vnum diuinitatis contemplationem, aliud gaudium perfectū, illud ambrosiam, hoc nectar appellat in phædro Plat. Mar. Fic. de volup. cap. 1. char. 987.

Animæ summus ad Deū ascendens gradus caligo dicitur, & lumen, caligo, quia animus per negationes quasdam illuc vsque processit, negando omnia a Deo. lumen qua ratione non aliter de Deo, quam ita negando perspicuam consequimur veritatem. Marfil. Ficin. in Dio. Areopag. de Trinitate. char. 1014.

Animam ad summum bonum ascensam tres summitates transcendisse oportet, corpoream, animalem, intellectualem, vltra quas extat ipsum bonum. Mar. Ficin. in Dionysij Areopagitæ de Trinitate. char. 1018.

Anima tunc demum ipso bono fruitur, quando tū amore eiusmodi instigante, tum etiam trahente Deo, multitudinem omnem exiit, ad sensum, & rationem, & intelligentiam pertinentem, solutaque iam tota surgit in vnitatem suam, per quam cum ipso vno rerum principio inexistimabilem consequitur vniōnem. Marfil. Ficin. in Dionysij Areopagitæ de diuinis nominibus. chart. 1025.

Anima nostra, prout legitur in magorum carminibus, quod omnes vsurpauere Platonicæ, præter terrenum corpus, habet coeleste, quo cum quasi quodam curru reuersura est in coelum, & animas nostras Deo deditas, terrenum corpus terræ tandem non esse relicturas, sed vna cum cælesti suo corpore id quoque corpus cælo tradituras illuminandum, quibus verbis resurrexio corporum, & beatorum splendor apparet. Mar. Ficin. in Dionysij Areopagitæ de diuinis nominibus. charta 1031.

Animæ Dei nomina non rite pandunt, nisi coniunctæ Deo, & coniunctæ non sunt, nisi seiunctæ prius non solum a corpore fuerint, verum etiam a propriis intelligentiæ actionibus, & ab omnibus tum quæ sunt, tum etiam quæ intelliguntur esse, ideo prima eiusmodi nomina tam ablationem rerum a Deo, quam separationem Dei ipsius a rebus significauerunt. Marfil. Ficin. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1033.

Anima in se per interiorē cogitationem, quæ opinio dicitur, & mente, & memoria, & ratione, & intellectu fruitur. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. c. 32. c. 1243.

Animæ humanæ beatitudo composita est, intelligentia eatenus integra, quatenus animæ corpori regendo occupatæ competere potest, & voluntas appetitusque omnis consensione, quæ exterior est voluptas, quæ consensio ad humanam sufficientiam necessaria est, vt nulla interior sit seditio, sed omnes partes quoquomodo in vnum concurrant ad munus vnum beatitudinis possidendum. Marfil. Ficin. in Plat. Philebo lib. pri. cap. 33. chart. 1246.

Animæ rationali ita congrua est veritas, vt lumen solis lunæ. Mar. Fic. in Plat. Philebo cap. 63. char. 1269.

Anima, vt se ipsam respicit, rationes rerum vniuersales cogitat, & a principis ad conclusiones ratione discurret. Mar. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1282.

Anima, vt a mente diuina dependet, rerum omnium ideas per mentem actu stabili contemplatur. Marfil. Ficin. in Plat. Ionem. char. 1282.

Anima intellectualis communionem habet cum essentia scilicet æterna substantia, per quam cognoscit eam, sed hæc communiō non est potentia vlla inuicem agendi, vel patiēdi, Neque enim essentia illa mouetur ab anima eam cognoscente, neq; rursus anima mouetur ab illa, sed anima non nunquam ad rationes illius essentię ideales sibi congenitas se cōuertit, conuersione quadam, & illustratione cognoscit, omnino vero in substantiis separatis non est potentia quædā procliuus ad

ad actum vltiorem temporaliter acquirendum, sed actu semper existit, idcirco definitionem illam essentia, quæ per potentiam agendi, & patiēdi dabatur, in illis suscipere non debemus. Marfil. Ficin. in Plat. sophist. cap. 29. char. 1288.

Animam nostram qui intro aspicit, trium dæmonem videre putabit, nam & vehiculū cæleste videbit igneo cuidam, acroque velamini prorsus infusum, & huiusmodi velamen spiritu circumsusum, spiritu, inquam, è quatuor humorum vaporibus constituto. Marfil. Ficin. in Plat. sophist. cap. 36. char. 1293.

Anima duo lumina habet, naturale, siue ingenitum vnum, alterum diuinum, & infusum, quibus vna coniunctis, vt duabus alis per sublimem peruolare possit regionem, & si diuino semper vteretur, semper diuinis hæreret, & terra esset rationalibus animalibus vacua, at diuina prouidentia cautum est, vt anima sui ipsius sit domina, & possit tum vtroque, tum altero lumine vti. Hinc fit vt natura duce ad proprium sui lumen conuersa, prætermisso diuino, se ipsam, viresque suas quæ ad fabricam corporis spectant, animaduertat, & cupiat vires suas in fabricandis corporibus exequi: hac cupiditate grauata descendit in corpus. Marfil. Ficin. in Plat. conuiuium. or. 4. cap. 4. char. 1332.

Anima in se notiones rerum habere, si quis Platonis libros Phædrum, Menonem, & Phædonem inspexerit, quos iunior scripsit, putabit formas illas in animo pictas esse, vt in pariete figuras, in sexto de republica totam rem aperit, & dicit, vt sol ad oculos, ita Deus ad mentem se habet: sol oculos generat, vimque illis præstat videndi, quæ frustra esset, nisi solis lumen adesset in quo oculus corporum colores uidet, atque figuras nec aliad. Hoc quidem lumen in corporibus reflexum oculus percipit, ipsam uero in fonte suo lucem minime sustinet, sic Deus animam procreat, & mentem ad intelligendum largitur, quæ obscura esset, nisi Dei sibi lumen adesset, in quo rerum omnium respicit rationes, unde per Dei lumen intelligit, & diuinum solum lumen agnoscit, diuersa tamen asciscere uideretur, quia sub diuersis rerum ideis, & rationibus ipsum intelligit. Marfil. Ficin. in Plat. conuiuium orat. sexta, capitu. 13. chart. 1351.

Anima per mentem habet ut intelligat, nam si suapte natura intelligeret, omnibus, & bestiarum animabus in esset, ut motus inest. Marfil. Ficin. in Plat. conuiuium orat. sexta, capitu. 15. char. 1352.

Animarum alæ geminæ sunt, geminus instinctus mente ingenitus ad superna eleuans animam, in intellectu instinctus ad diuinum verum, in uoluntate instinctus ad diuinum bonum pro uiribus conuersus: quando vero hi remittuntur, inclinatio vegetalis naturæ intenditur ad corporea gubernanda; animas vero fractis alis in elementa descendere pythagorici putant. Mar. Fic. in Plat. phædrum cap. 2. char. 1364.

Animarum rationaliū quæuis si disperdatur, & reliquæ animæ rationales peribunt, omnes enim ab æterno eodem patre similibus proportionibus sunt absque medio procreatæ. Marfil. Ficin. in Phædrum capitul. sexto. chart. 1367.

Animæ rationalis tanta est potestas, vt quælibet sit quodammodo vniuersum, & si quando in suam amplitudinem se receperit, omniformes in se notiones, & vires explicatura sit, prouidentiamque vniuersalem prosequutura, quasi collega cælestis cuiuslibet animæ, & mundanæ. Mar. Fic. in Plat. phæd. cap. 6. c. 1367.

Anima rationalis dum suam actu, & affectu conseruat vniuersitatem, cælum habitat cum vniuersalibus cælestium animabus, potest etiam interim intellectu speculatio totum mundum intelligibilem intueri, & practico totum simul sensibilem conspiciere, siue id vniuersalis prouidentię munus agat, vniuersali similiter

ratione, sicut anima mūdi, siue vniuersali quidem ratione, sed more Saturni, vel aliorum planetarum. Mar. Fic. in Plat. phædrum. cap. 8. ch. 1368.

Animam omnem Plato dixit totam colere machinam, idest animam rationalem, quæ anima rationalis est anima omnis, quæ in se habet omnes animæ vires, & rerum formas. Marfil. Ficin. in Platon. phædrum capitulo octauo. chart. 1368.

Anima quælibet rationalis vult posse per omnes mundi sphaeras grada tim se conferre, tum etiam in cælo habitantem ad vniuersalem prudentiam quandoque recipi. Mar. Fic. in Plat. phæd. cap. 8. char. 1368.

Anima, quæ ad diuinum bonum eleuatur in hoc mundo sit particeps donorum diuinorum, & præparat se, vt in alia vita his perfecte fruatur. Marfil. Ficin. in Platon. phædrum capit. decimosexto. char. 1376.

Animæ contingit simul, & remissio intelligentiæ, & naturæ deterioris intentio. Marfil. Ficin. in Platon. phædr. capitul. vigesimoquarto. char. 1378.

Animæ nostræ in cælo pro differentijs earum, suorumque ducum alia breuius videntur, quam alia: breuius, id est pauciora, vel breuiori tempore, uel negligentius, & ingenium huc afferunt, quæ breuius videntur, nec philosophicum, nec reminiscentiæ diuinorum aptum, præsertim si educationem, consuetudinemque hic alienam a philosophia fortiter sunt, & præparat se, vt in alia vita his perfecte fruatur. Marfil. Ficin. in Platon. phædrum capit. decimosexto. char. 1376.

Animæ nostræ proprium est officium, vt conspectis particularibus, colligere de illis possit cōceptum vniuersalem, qui conceptus communiter species dicitur, per quem ad communem formulam animæ naturaliter insitam quandoque perueniat, & per hanc ad ideam, quæ non solum dicitur species, sed existit, quod anima bruti facere nequit, cum nullas idearum formulas insitas habeat. Marfil. Ficin. in Platon. phædrum capitul. 25. chart. 1380.

Animæ solæ in Deos recipiuntur, quæ per veram philosophiam purgatæ discesserunt. Marfil. Ficin. in Plat. phædr. chart. 1392.

Animæ cum corpore vinculum nil aliud intelligit Plato, quam amorem, scilicet naturaliter prouidentem. Mar. Fic. in Plat. phædone. char. 1392.

Anima humana, & si secundum essentiam partes non spargitur, per actionis tamen partes diffunditur, tempore enim, & mobiliter agit. Marfil. Ficin. in Plat. phædone. chart. 1392.

Animas in prato per septem dies quiescisse ait Plato, & per septenarium alij intelligunt septem planetas, item per septem dierum septenarios, quibus ante motum foetus in aluo quiescit, vel per septem quousque dies in quibus gradatim, in vtero formæ mutantur, sed forte melius, quia interim quodammodo animæ viuunt steriles, sterili quodam numero deputantur, cum septenarius sterilis sit, cum ex alio numero, aliquoties repetito non gignatur, nec aliū numerū facit infra decē, ideo palladi a Pythagoricis tribuitur, quæ neq; ex matre genita est, neque genuerit. Marfil. Ficin. in Plat. de republica, dialogo. 10. char. 1433.

Animæ nostræ alias in prouidentia sunt omnino, cū viuunt expedita tantum mente contemplatrice cum in uegetali parte ad corpus hoc inclinatio inualefcit, atque ad imaginationem usque talis inclinatio propagatur, ad fatum iam declinantes pariter a libertate de generant, at dum compositio corpori coniunguntur, iam in ipsum corpus sui fatum sese mergunt, nihilque admodū pristinæ retinent libertatis, alias prorsum sunt in fato, cum scilicet postquā affectus corpo-

reos in debitum contraxerunt, fato iam funditus obruntur, omni libertate priuata. Marfil. Fic. in Plato. de republica. dialogo decimo. char. 1435.

Animarum gubernatio è genibus lachesis accipitur, vniuersum vero eiusdem manib. gubernatur; nam cum vniuersi gubernatio præstantior sit, quam dispositio animarum, merito illa manibus, hæc genibus perfici iudicatur. Marfil. Fic. in Platon. de republica, dialogo decimo. chart. 1436.

Animæ aliq. hominum alias vitas eligunt, alii ob id aiunt, quia in animarum naturis sunt speciales, quædã differentie, alii individuales, & proprias, & addent differentias, illi multas ex superioris vitæ diuersitate ductas, & animæ eligentes vitam simul demone fortuntur electæ vitæ ducem. Marfil. Fic. in Plat. de republ. dial. decimo. chart. 1436.

Animam rationalem a Deo acceptam animæ spherarũ, stellarumque, & demones, vel inferiores angeli corpori caduco conciliant per vitam quandam irrationalem, partim ab ipsis, partim ab anima hominis dependentem. Marfil. Fic. in Platon. Timæum cap. trigesimo septimo. chart. 1462.

Animæ rationalis in substantia ponunt Platonici sensum commuicem, simplicem, & impatibilem, qui non proprie accipiat illatas a corporibus passiones quemadmodum sensus alter, sed alterius sensus percipiat, siue potius iudicet passiones, proinde rationalis animæ substantiam indiuisam, & in se consistentem esse probant, nec capiti vel sustentaculo commendatam, sed quasi instrumento ipsius accommodatam, vel cuiusdam in suo genere simile comparatam. Marfil. Fic. in Platon. Timæum, capit. quadragesimo pti. c. 1465.

Animam nostram, ob quandam liberi motus infinitatem, potest, & intra se in brutorum omnium affectus, & habitus proiure, & extra se supplicii loco inter similia bruta, vel brutorum loca diuino quodam transferri iudicio. Marfil. Fic. in Plato. Timæum, capit. quadragesimo primo. chart. 1466.

Animam hominis in se continet omnes viuientium inferiorum dotes. Marfil. Fic. in Plato. Timæum capi. quadragesimo primo. chart. 1466.

Animæ omnes rationales ex communibus rerum generibus, item ex propriis cuiusdam viribus formulisque harmonicè componuntur, & animarum inter se differentie inde sumuntur, quod elementa eiusmodi in aliis præstantiora sunt, quam in aliis, item quod absolutius in aliis, quam in aliis copulantur. Mar. Fic. in Plat. Timæum capit. vigesimo quinto. char. 1470.

Animam rationalem esse diuinam per tria declarat Plato, per imperium eius in corpus, per iustitiã, & leges, & per religionem, contemplationemque diuinorum vitam vero mortalem vna cum corpore his subnectendam mandat. Marfil. Fic. in Plato. Timæum, capit. vigesimo quarto. chart. 1470.

Animæ rationales diuersos habent intelligentiæ gradus, cum omnes inter duo extrema mediæ sint idest inter puros intellectus, qui cuncta semper simul intelligunt, atque inter bruta, quæ nihil, merito cunctæ intellectuali quadam ratione percurrunt sed animæ primæ, quam plurima vno quodam rationis intuitu complectuntur, secundæ aliquando pauciora, similiterque deinceps pauciora, vsque ad dæmonicas illas, quæ vno quodam intuitu vnicum intuentur, sed rationalem intelligentiam semper ordine certo continuant, postremæ inter rationes sunt animæ, quæ non modo vnum consequuntur vno, sed etiã quandoque intelligentiam intermittunt ac valde remittunt. Marfil. Fic. in Plato. Timæum capit. 25. chart. 1470.

Animam cum ait Plato a lucerna ad Lunam, a Luna ad Solem attolli, significat a formis naturalibus ad ma-

thematicas, ab his ad diuinas eleuari, non docendo; diuina enim doceri non possunt, sed purgando potius atque inuertendo. Marfil. Fic. in Platon. de republica, dialogo septimo. chart. 1431.

Animas particulares, quæ non facile possunt contemplationem simul exactam, & providentiæ generationisque officia consummare, vicissim vtrunque facturas existimant, sed diutissime primum. Has omnes in anno magno, semel saltem, ad ista descendere, alioquin nunquam ulterius descensuras, alias autem aliis ad hæc sæpius se conferre; sæpius quidem quæ proprio iure, liberoque motu libentius abutuntur, & inferioribus sunt commendatæ patronis; rarius autem, quæ natura sunt stabiliores, sublimioribusque stellis atque numinibus dedicatæ ad contemplationem maxime pertinentibus. Marfil. Fic. in Plat. Timæum. capit. 25. chart. 1471.

Animæ rationales discursiones, affectiones corporis immoderatæ, impedire possunt, moderatæ vero non impedire. Marfil. Fic. in Platon. Timæum capit. 28. charta 1472.

Animæ pars rationalis manifestius officium suum exercet in capite, irascibilis in corde, concupiscibilis in icore; & irascibilis tanquam generosior posita est rationi vicinior. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 66. c. 1477.

Animam rationalem Deus creauit, coelestia irrationalem, quæ nobis communiter quidem cœlis proprie vero a nostra dependet rationali. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 65. char. 1477.

Animæ rationalis imaginem nominat Maro ipsam primam sentiendi naturam. Mar. Fic. in Plat. de legib. dialog. 9. chart. 1514.

Animæ rationem esse vbi ait Plato a seipso moueri, ne intelligas actum motionis esse animam, sed potetiam non accidentalem, nam & substantiam ibidem vocat animam. Marfil. Fic. in Platon. de legib. dialog. decimo. chart. 1518.

Animam a Deo vitam accipere, ait Plato intelligendum esse vitam mediam illam, quæ in eternitate manet, qualis est angelica tota simul, atque illam, quæ quodam tempore claudetur, mediam inquam ex eternitate, & tempore compositam, in qua cœli instar substantia semper manet, actio vero, & affectio fluit semper. Marfil. Fic. in Plat. de legibus dialo. 11. ch. 1521.

Animæ necessitatem, mentem habentis subdit Plato esse maximam, duobus id modis intelligens, primo, quia naturalis necessitas, puta in hac, vel in illa ignis parte ad comburendum, & ascendendum agit aliunde ducta; Anima vero intellectualis natura, quatenus participat intellectum, eatenus suæ actionis est domina: deinde quia motus animæ cum sit natura liber, præuaricari facile potest, vicissimque vagari, nisi mente velut auriga regatur, mente inquam perfectæ, & optimum actionis finem, & electissimam viam ab initio providente, quæ cum optima optime adest animæ, qualis in stellis est, necessario præscriptum opus acquiritur, nam & optime animæ idest potentissime non reluctantur corpora, & mens optima non permutat consilium. Marfil. Fic. in Platon. legum appendice. charta 1528.

Animam hominum diuinam esse ait Plato, dum dicit affectare diuina, verum non comprehendere quando aspicit in ea, quæ sibi cognata sunt, idest vel sensus vel sensibilia, vel formas horum obiectu conceptas ab anima, hæc a diuinis longe diuersa sunt, vnde animus cogitur aliter de diuinis pronuntiare, & sentire quam sanct. Mar. Fic. in Plat. ep. 2. char. 1531.

Animæ rationalis vis media, quæ discurret, qua ratione discurret cogitatio, simul ratio, consilium nominatur qua vero discurrendo exordia sumit ab intellectu, intelligentia, sapientia, scientia dicitur, sed qua ab imaginatione cursum

cursum inchoat, coniectura, fides, opinio nūcupatur. Marfil. Fic. in Plotini En. prim. libro, primo, capitulo primo. chart. 1549.

Animam rationalis si est simplex forma in se consistens, neque passiones vllas, neque ea, quæ passiones, vel antecedunt, vel sequuntur, suscipit, si autem est quiddam ex materia, & forma compositum, vel forma quædam pars compositi, eam facile talia suscepturam esse dicimus. Marfil. Fic. in Plotini En. prim. libr. prim. capit. secundo. chart. 1549.

Animam rationalis habens cum intellectu diuino aliquod quasi commune, intellectum non discurrendo, sed intuendo veritatem assidue contemplantem, cuius quidem intuitu stabili vaga rationis discursio regitur, illinc exordiens, illuc denique desinens. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. l. 1. cap. 1. char. 1549.

Animam rationalis non inest corpori, cum corpori imperat, & repugnat apparet enim adesse vbi corporis coniugium naturaliter amat, habet aliquid proprium vbi ratiocinatur, idest motu quodam, & tempore ab effectu ad causam argumentationibus suis ascendit, iterumque descendit, vbi proposito fine, & viarum inuenta diuersitate, de illarum electione consultat, tota hæc facultas ratio, cogitatio, consultatioque maxime hominis propria nominatur. Mar. Fic. in Plotini En. 1. l. prim. capit. prim. char. 1549.

Animam rationalis habet nescio quid commune cum bruto, imaginationem, idest sensum animæ intimum, atque simplicem sensum sequentium iudicem. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. l. 1. c. 1. c. 1549.

Animæ intellectualis, & rationalis officium est perfecte viuificare, & formare corpus: non autem imperfectæ huius vitæ iacentis in corpore, nec puri intellectus. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 1. c. 4. c. 1550.

Animæ opinio Plotini, est media inter opinionem Alexandri Aphrodisiensis, & Auerrois. Alexander enim intellectualem naturam esse posse vitam corporis propriam confitetur: Auerrois neque vitam corporis esse concedit, neque vllam corpori vitam infundere. Plotinus intellectualem naturam esse quidem vitam corporis familiarem negat, concedit tamen familiarem quandam sui præsentia vitam in corpora propagare, ex qua, & corpore non homo, sed animal coficitur humanum. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 1. c. 2. c. 1550.

Animam rationalis cum sit media inter diuina, quæ semper manent, & naturalia, quæ lapsu quodam & motu recto a seipsis digrediantur, merito motu digressionum que circularè hæt inter motum rectum, statumque proprie medium. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 1. c. 9. ch. 1552.

Animam rationalis non conficit ex se, & corpore, vnum, sed ex corpore, & vita quadam illi tributa, quasi quadam animæ ipsius imagine. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 1. cap. 8. chart. 1552.

Animam habet species in mente vniuersales, & stabiles, in ratione vniuersales, & quodammodo mobiles, in imaginatione particulares, & mutabiles. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 1. c. 9. ch. 1553.

Animam nostram a virtute quadam insita, & sibi præsentem, cuius actus non a loco tantum, sed a tempore etiã ac motu sit solutus, habet vim, vt a singulis formis ad vniuersales se recipiat, ipsas iterim formas ab hoc vel illo loco, motu, tempore soluat. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 4. cap. 9. char. 1568.

Animam humanam nunquam producit vitas, figuræque brutis animalibus proprias, sed humanas semper quauis similes aliquando brutis, & quodamque dæmonibus. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 7. c. 1. c. 1767.

Animam rationalis, si uerum est inter æterna, & temporalia medium, & indissolubile, unicum vniuersi, consequens esse uolunt Platonici, vt nunquam tota, uel hinc, uel inde discedat, sed simul utraque tenens, am-

bo in se competenti proportione cœciliet. Quamobrem per intellectum in æternitate semper uigilat, per uim uiuificam quoquo modo semper agit in tempore, per imaginationem naturæ uiuificæ proximam, plurimam uersatur in tempore, per rationem tanquam menti propinquam uiuit in æternitate quam plurimum, per imaginationem alteram mox subditam rationi, pares inter utrunque uires alternat, & modo æternorum, modo temporalium nobis imagines offert: uerum, quædiu ratio felicem uitam ducit, tam diu, & imaginatio: & si temporalium interdum simulachra, felices tamè imagines adducit in medium. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 5. c. 2. c. 1570.

Animæ intellectualis esse est intelligere Deum, ac diuina, & sicut temporario quodam actu percipimus temporalia, sic æterna, & uere existentia æterno similiter, & essentiali actu assidue contemplamur, ut ait Iamblicus de mente ægyptiorum. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 5. cap. 3. char. 1571.

Animam absolutius mente formatur, quæ corpus anima, quanto uidelicet, & forma perfectior est mens, quam anima, & subiectum perfectius est anima, quam corpus. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 5. c. 3. ch. 1571.

Animam intellectu perfecte formari nil aliud est, quam sub intellectus forma esse, sub intellectus actu agere: in ipso uero intellectu forma ipsius idem est, & actus. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 5. c. 3. c. 1571.

Animam naturam pulchræ esse, atque diuinam inde conieci-mus, quod in corporibus ibi præcipue pulchritudo resplendet, ubi seminaria uirtus animæ, siue in uniuersa natura, siue in natura qualibet sigillatim subiectum fortitur obediens. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 6. c. 6. ch. 1577.

Animam non noui muneris comparatione quadam euadit pulchra, sed purgatione sola, qua in pristinam restituitur naturam, in qua sua ipsam formauit ideam, intellectusque diuinus, cuius pulchritudo est quasi lumen, intellectus uero nostri pulchritudo inde manans, intellectualis uirtus cognominata est, quasi color aliquis lucidissimus, sed pulchritudo moralis hinc, inde profecta est quasi figura. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 6. cap. 5. chart. 1577.

Animæ formositas est naturalis, deformitas aduentitia. Mar. Fic. En. 1. l. 6. c. 5. c. 1577.

Animam per intellectum pergit ad ipsum bonum, nã per id quod in ipsa summum est, surgit ad vniuersi summum, at animæ inferiores per sensum aliæ, aliæ per imaginationem, nostræ per rationem bonum sibi prospiciunt. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 7. c. 2. c. 1580.

Animæ vis per vniuersales species discurrens est potentia intellectus, intelligibilis potentia, proditque in actum uirtute intellectus superioris, qui sempei existit in actu: intellectus, inquam tum diuini, tum nostri uirtute. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 8. c. 2. ch. 1582.

Animas innuit Plotinus non tam certo proposito quasi rebelles a Deo deficere, quam ex quadam potius consequentia cõttingenti, quatenus ad materiam, & materiale quiddam afficiuntur; ex quo latenter animus auertitur a Deo. dum libenter conuertitur ad oppositum. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 8. c. 5. char. 1585.

Animam omnem rationalis est aliquid in se totum, nec est vniuersæ animæ pars, quia nulla pars toti cõtinaua motu proprio reflectitur in seipsam, nulla rursus toti æquare se potest, nulla toti repugnat, anima uero rationalis in se ipsam sui ipsius animaduersione conuertit, ordinem vniuersi semper metitur, ipsamque transcendit ad causam vniuersi procedens, seipsam aliter sæpe ducit, quam trahat natura totius, siue surgat in melius, siue labatur in peius. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 2. capit. secundo. chart. 1606.

Animæ omnes, quæ per intelligentiam, & rationem tum in seipsis efficiunt orbem, tum animæ mundanæ orbem, & imitantur, & assequuntur, ipsæ quoque principij

rationem habere putantur, præsertim, qua uelut collegæ ad ipsam desponationem mundi recipiuntur, quamuis officium ipsum, quod anima mundi reuolutione una peragit, reliquæ rationales animæ multis, quod possunt reuolutionibus impleant. Mar. Fic. in Plotini En. 2. l. 3. c. 8. c. 1628.

Anima rationalis non solum in mundi chorea ducitur, sed & ducit, exorditur enim opus proprium, ut agens, quando ex seipsa tum ad intelligibile contemplandū, tum ad sensibile gubernandum rite procedit. Mar. Fic. in Plotini En. 2. l. 3. c. 8. c. 1628.

Animam rationalem, non conferre ad animales esse, ubi ait Plotinus, intelligendum est ipsum negare formæ modum, & non efficientis, nam & si sit in causa vitæ, non tamen est propria corporis forma. Mar. Fic. in Plotini En. 2. l. 3. c. 9. c. 1631.

Animæ in electione est talem, vel talem vitæ formam accipere. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. c. 10. c. 1632.

Anima rationalis, quatenus ab intellectuali stabilitate digrediens, latius explicatur in motum, eatenus fati laqueis implicatur, contra vero, dum totus animus stabili intelligentia uiuit, nullis fati retibus irretitur. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. c. 15. c. 1636.

Animam rationalem essentiam esse ex hoc argumentatur, quod proprias habet actiones, & a corpore segregatas, & corpori frequenter oppositas. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. c. 15. c. 1637.

Anima rationalis in officio motionis æquè fermè cum celestibus conuenit, quæ cum ipsidem in contemplationis munere conuenit, quo & transcendit motum ad æterna resurgens. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. c. 15. chart. 1637.

Anima eousque agit per rationes, quousque res formositate congruunt rationibus, quamuis ulterius etiam deformitatem conijcere posset, generatim quidem intelligentia, sigillatim uero ratione, vel imaginatione quadam naturæ coniuncta, sed in ea quoque nō tam discurrendo per singula, quam summam. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. c. 16. c. 1638.

Anima nostra, quamuis particularis anima nominatur, quia particularem habet prouidentiam, nullo modo tamen est mundanæ animæ pars. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 9. cap. 2. chart. 1666.

Animæ vis stabilis intellectum proprium nominamus. Mar. Fic. in Plotini En. 1. l. 4. c. 9. c. 1568.

Anima rationalis quamuis nascatur hominis corpus iam uiuum, nihil tamen prohibet addibere quoque corpori vitam, ut luminis lumen. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 9. cap. 7. chart. 1669.

Animam nostram intellectualem scias nec esse partem, nec prolem mundanæ animæ, celestium uero animarū, & posse ad earum beatitudinem peruenire, fierique illarum quodammodo in mundi gubernatione collegam, & posse cum in se ipsam recipit fatales ictus, vel comminuere, vel etiam deuitare, nec licere vinculis ruptis, ex hac mundana custodia abire. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 9. cap. 20. ch. 1673.

Animarum humanarum plures species esse Platonice inde coniectat, quod tanta est in hominibus discrepantia, ut alij diuini, alij bruti, alij uideantur humani, nec tanta diuersitas in alia uilla animalium specie reperitur. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 2. c. 18. c. 1698.

Animarum singulæ species ad congruas suorum demonum species, & ad similes stellarum species rediguntur. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 2. c. 18. c. 1698.

Animæ rationales in prouidentia designatæ sunt partes non partes naturæ, vel machinæ corporalis, sed partes, id est participes prouidentia, atque in gubernando collegæ. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 3. c. 1. c. 1701.

Animus humanus ita operatur, quia ita cupit, uita eius enim est libera, & rationalis. Mar. Fic. in Plot.

En. tertio libr. tertio cap. 3. char. 1703.

Animæ quales sint ab initio, & qualia corpora, & rursum quales animæ se reddant, & quales promeritis rependendæ sunt sortes, cunctaque, & quod agant, & quod patientur, & quomodo in ipso prouidentia ordine apud effectorem ipsum, & exemplar mundi primum comprehenduntur, & animæ numeratæ sunt & numerata corpora. Mar. Fic. in Plot. En. 3. libr. 3. capit. 3. chart. 1703.

Animabus hominum semper adsunt intellectus, & ratio, sed non omnes ratione uiuunt, intellectu quin cetera paucissimi, multi imaginatione uiuunt potius, atque sensu, in quorū imaginatione rationis ipsius scintilla, vel raro micant, vel etiam quandoque non micant, quum imaginatio potius ad opposita conuertatur. Mar. Fic. in Plotini En. tertio, libr. tertio, capit. quarto. chart. 1704.

Animæ nostræ maxime propria est rationalis ipsa facultas, ideo tanquam maxime naturalis summopere permanet. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 4. c. 2. c. 1711.

Animæ omnis potestas, siue rationalis ideo amore perpetuo nititur ad pulchrum attingendum, atque gerendum, quoniam potestas ista a pulchritudine ipsa proficitur, ideo in seipsam retinet pulchritudinis formam insitam perpetuumque ad ipsum uelut ad finem amoris instinctum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. libr. 5. capit. 1. chart. 1713.

Anima rationalis eatenus seipsam accommodat foris tū his, tū illis gradibus uniuersi, tum æternis tum temporariis, tum etiam medijs, quatenus in eisdem intrinsecis seipsam expedit gradus, sibi quodammodo naturaliter insertos. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 7. c. 2. c. 1721.

Animam nostram Plotinus in tres diuidit formas intellectualem scilicet, rationalem, & ratione carentem, si ad intellectualem tota transfertur, tunc habitare putat cum intellectu diuino, quandoque illinc descendit in formam rationalem huius animæ propriam, quandoque uero in irrationalem, unde simulachrum sui promit, vitam uidelicet corpori communicatam, cui subest ultimum simulachrum, id est materia, quam anima per vegetalem sui potentiam, prima propinquitate sua format corporea qualitate, certa que figura, & per hanc affectionem, quasi estam, allicitur naturaliter ad uiuificandum corpus, hoc, certo iam modo dispositum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 9. c. 2. c. 1728.

Animæ inest intellectus, alioquin non posset animus augurari ideas esse per rationem, nisi ratio id agat per insitam nobis ab intellectu uirtutem, & quia ratio singula resoluit ad uniuersale, & corpus ad incorporeū sine imaginationis nostræ subsidio, imo ea inuita, que retrahit ad oppositum, ideo intellectus absque motu, argumento que rationis semper intuetur ideas, nam si non peruenit ad illas imaginatione, argumentatione que noua, aut nunquam peruenit, aut semper habet. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 9. c. 3. c. 1729.

Animæ apud nos secundum corpora sūta distantes, ibidem sunt omnes secundum intellectum in mente diuina secundū intellectus inquam suos illic inter se differentes, ut & lineæ a centro ad circumferentiam vsq; productæ, non discedunt a centro, dum attingunt circumferentiā. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 1. c. 1. c. 1730.

Animas nostras dicere esse partes animæ mundi nihil aliud est, quam dicere, hanc animam tuam esse ipsam totam mundi animam, & meam similiter, cum illa diuidi non possit. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. c. 1. c. 1731.

Animæ nostræ inesse propriam substantiam ab ipsa anima mundi differentem inde coniciamus, quod proprium noster animus, liberumque arbitrij possidet motum, alioquin si pars totius esset, subito totius impetu raperetur. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. c. 1. c. 1731.

Animas nostras non est suspicandum, esse mundanæ animæ

animæ partes. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. c. 1. c. 1731.

Anima nostra motum resoluit in statum, & mobilia subijcit immobilibus, & cum sit quædam intellectualis essentia, merito fit proprie ab ipso simpliciter intellectu, a quo nascitur, & anima mundi, quæ, & ipsa similiter intellectus est quidam, scilicet animalis: ideo potest ut anima mundi, sic anima nostra fieri compos intelligentiæ, & ad illa, quæ supra mundum sunt æterna consurgere, reliquæ autem animæ præter intellectuales, uel exoriri, uel pendere a mundi anima possunt. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 3. cap. 1. chart. 1731.

Anima non per instrumenta, sed per intimam substantiæ facultatem officium rationale peragit. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 3. cap. 2. char. 1732.

Anima nostra una, eademque membro cuilibet adest ubique tota simul, quæ cunctas in se habet animales potentias ubique, quamuis alias per alia membra, ut instrumenta actiones exercet. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 3. cap. 2. chart. 1732.

Animæ rationales in lumine intellectuali, & substantiali ponendæ sunt. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. c. 3. c. 1733.

Anima rationalis quatenus intellectualis est, tanto perfectius se habet quanto longius seipsam a corpore separauerit, perfectius, inquam se habere ad propriam sui substantiam, peculiaremque proprietatem, & cū in obitu summopere a corpore separatur, tunc necesse est propriam huius animæ substantiam esse perfectam, unde nemini fingere liceat, mentes singulas in unam quandoque confundi subitoque disperdi. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 3. cap. 3. char. 1733.

Anima mea non aliter differt a tua, nisi quia corpora inuicem differunt per quæ facta fuerit propagatio, nec ab anima mundi aliter differunt, nisi quia illa sit radix plantæ prima, hæc uero sint ex illa propagines. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 3. cap. 3. char. 1733.

Animæ secundum Plotinum, & Iamblicum, quædoque sunt extra omne corpus, & tunc potentia rationalis est adeo ethicæ, & expedita, ut quæ sibi porriguntur ab intellectu, comprehendat cuncta sine tempore, uel saltem, quam breuissimo. Mar. Fic. in Plotini En. 4. libr. 3. cap. 18. char. 1739.

Anima in mundo supercoelesti contemplant diuinæ mētis ideas, per ipsam mentem, uelut per diaphanum lumen, cernit ipsum bonum uelut solem, & dum per principia sui cernit seipsam, & se cognoscit intelligentem esse, & seipsam prorsus agnoscit, sed per eundem penitus actum, eiusdemque potentia, diuinamque suam naturam, actionem propriam contuetur. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 4. cap. 4. char. 1740.

Anima in hoc corpore ad imaginationem, & per hæc ad sensibilia plurimum est conuersa, sed post obitum si in corpore uiuat aereo, ad rationem postremo tota conuertitur, & per hanc ad intellectum suum, semper omnia conuertit, & in discursu interim temporali uersatur. in corpore celesti ratio quasi effecta est intellectus, & suus atque communis, & præteritum discursum ad intuitum ferme redigit, ibi uidet, & agit per ideas diuinæ mentis, quasi per vires quasdam sue formæ, & ideo per principia sui perfecte agnoscit seipsam. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 4. cap. 2. char. 1740.

Anima est magis res ipsa diuinæ, si per solum intellectum agit in ipsis, quam si interim per rationis discursum, uel imaginationis signa id ipsum animaduertat, hæc enim distrahunt. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 4. cap. 4. chart. 1741.

Anima in hac uita potest cognoscere diuina, non per imaginationem, nec per rationem sumentem ab imaginatione principia, sed per intellectum, & rationem principia sumentem ab intellectu. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 4. capit. 5. char. 1741.

Animas sunt qui uelint in celo uoces edere, nā & celos

sonare posse, & saltem mutuis nutibus inter se colloquantur, recordantur potius diuinorum in cellis, quā humanorum. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. cap. 5. c. 1741.

Animæ in celo perspiciant res, non mutato intuitu, mutabiles, ut & quispiam eadem inspectione ad aliquam horæ partem continuata, cernit deambulante in rectum, aliterque mutatum, perceptu nō mutato, quo si iudicauit illum hic esse, ibi fuisse, illic fore, mutationes eiusmodi nō propterea in uisione contingunt, quod in spectaculo contingere iudicentur. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 4. cap. 7. char. 1741.

Anima nostra sic emittit uiuificum actum, qui non fit propria corpori qualitas, sed generat uitale aliquid in corpore factum iam corpori proprium, ut ex sole micat lumen ab eo inseparabile, quod non fit propria aeris qualitas, sed a lumine generatur calor, propria iam aeris qualitas. Mar. Fic. in Plotini En. 4. libr. 4. capit. 18. char. 1743.

Anima ab omni corpore separata, ut in se uiuit, sic ad se conuersa formas sibi insitas a diuinis, diuina cognoscit, & per illa ut principia comprehendit, & sensibilia, nec hoc est sentire, nequit enim sentire tunc corporalia, quia nullum habet cum eis proportionem, per quam impressio uilla, uel expressio inter hanc, & illa fiat, sed quando corpori conuicta est spiritu uirtutis, ut instrumentum quodam medio inter eam, & externa, proportionem inter utramque faciente, in quo qualitates, uel passionem extrinsecus uenientes in speciem spiritalem puramque euadunt animæ propinquam, adeo ut per hanc anima formas excitet sensibilibus in se latentes, quæ excitatio est sentire. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 4. cap. 23. char. 1744.

Anima cum rebus sentiendis abique proportionem excellentior sit, nec cum eis in materia, uel natura communicet, formas ab eis nunquam suscipit, & quoniam in sentiendo recte iudicatura est, passio uero confundit iudicium, nil patitur ab obiectis, si qua uero passio contingit, ab eis in corpus peruenit, & spiritum, quo spiritu sit ab externis, uel sic pulsato, uel affecto, statim anima præsens affectione eiusmodi percipit, & id percipere non est pati, sed agere, id est aliter tunc spiritum, atque aliter vegetare, & innatas sensibilibus formas edere. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 6. cap. 2. char. 1752.

Animam cum dicimus itaquam incorpoream, & corporearum mediam utrarumque in se formas habere, non intelligimus has formas, ut accidentia in anima iacere, nā animæ diuinæ natura nec subit impressiones, nec rationes rerum quas habet ab initio, tamen diuersas habet ab ipsa sui natura, ut accidentia referat, sed ut sunt in anima naturales substantiæ vires ratio, imaginatio, sensus, & potentia vegetales, ita quoque rerum cognoscendarum rationes habet quasi vires essentielles, ut & membrorum seminales possidet rationes, quando anima aliquid meditat ut ipsam ex naturali uirtute in actum naturalem circa id ipsum educit, quod sit attentius, diutiusque meditat ut idem, in hoc ipsum ualentius se conformat, idque est meminisse, hinc, & facilius reminiscitur. Mar. Fic. in Plotini En. 4. libr. 6. cap. 3. char. 1752.

Anima ad mentem refertur ut lumen, ad solem. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 7. cap. 11. char. 1754.

Animæ nostræ intellectuales in corpus descendunt per naturam uiuificam intelligentiæ suæ subiectā, & corpus naturaliter adscendentem, ut flamma sulphur, similiter & celestium intellectuales animæ corporibus suis per huiusmodi medium copulantur. Mar. Fic. in Plotini En. 4. libr. 8. cap. 1. char. 1754.

Anima quod æternū colit Deum uita sempiternæ gratia, & quod tota religio naturalis sit homini, firmitimum est immortalitatis fundamentum. Mar. Fic. in Plotini En. 4. libr. 7. cap. 15. char. 1754.

Anima nostra mundi animam motu, rerumque intelligentia imitans, sempiterna est, vt & illa præterit, quoniam dum reuocando se ad intima sui res intelligit, declarat absolutas rerum formas sibi ingenitas se habere. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 7. cap. 12. ch. 1754.

Animarum hominum, vt Platonice loquar, sunt differentiarum quædam quodammodo speciales, vt in stellis quæ videntur aspectu consimiles, & differunt, nõ sicut pyrum, a pomo persico, sed vt pyrum a pyro, sunt ergo singulis determinati pro natura progressus, excellentiores animæ altius ascendunt, & minus descendunt: deteriores vero vicissim, Humanas dico animas ad corpora tantum humana descendere, sic platonice opinionem moderamus. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 8. cap. 2. char. 1755.

Animæ nostræ præter intellectum in mûdo intelligibili semper agentem, habent rationem, imaginationem, sensum, vim vegetalẽ, quas sine vires officijs proprijs quandoque oportet vti: His autem vtuntur in corpore, itaque consentaneum est eas in corpora quandoque descendere. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 8. capit. 3. chart. 1755.

Anima rationalis substantiam esse a corpore separabilẽ apparet, quoniam ratiocinari etiam potest absque instrumento corporeo, quod apprehendimus tũ quando in consilijs concludit, & eligit contra incitantia corporea, tum etiam quando in speculando formas, vel separatas attingit, vel non separatas ipsa separat. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 1. cap. 10. char. 1758.

Animæ nostræ vnitatis est mente eminentior, & hæc ratione altior, vt vnum in vniuerso est superius intellectũ, & hic superior anima. Marfil. Fic. in Plotini En. 5. lib. 1. cap. 11. char. 1758.

Anima humana in eodem corpore, eodemque tempore agit plantam, quibus in membris tantũ vegetat, agit brutum, in quibus instrumentis solum sentit, agit hominem interim ratiocinando, agit demonem, vel Deũ simul intelligendo. Marfil. Fic. in Plotini En. 5. lib. 2. capit. prim. chart. 1759.

Anima tunc se cognoscit, cum inferiores formas superioribus accomodat. Marfil. Fic. in Plotini En. 5. lib. 3. capit. 6. chart. 1760.

Anima rationalis naturaliter est imago mentis, vt lumẽ existens proximam lucis insitæ soli, a solo intellectu dependens. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. cap. 9. c. 1760.

Anima cum per vegetationem, sensum, imaginationem se porrigat foras, solum per intellectuales quasdam scintillas sit compos in se reflectendi, constat intellectum esse lumen perpetuo in se ipsum per se reflexũ. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. cap. 8. char. 1760.

Animam nostram omnia esse cum audimus, accipere debemus secundum humanæ, rationalisque animæ proprietatem. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 7. c. 1. ch. 1767.

Anima nostra tota, totisque suis viribus cuiuslibet membro adest, quamuis alia membra vires inde alias, & magis, & minus accipiant, similiter ad mundi partes anima mundi, & mens diuina se habet. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. lib. 4. cap. 11. char. 1781.

Animarum, & mentium substantias semper inter se distinctas, plures esse ex mente Plotini notabis, quamuis inter eas vnio sit mirabilis. Marfil. Fic. in Plotini En. 6. lib. 4. cap. 10. char. 1781.

Anima nostra per potentiam intellectualem semper est vniuersum, per rationalem vero, & imaginalem atque vegetalem, aliquando est vniuersum, aliquando pars vniuersi, vt luna, vel plura, vel semiplena vicissim, quoniam nondum ad particulare hoc corpus afficitur, circa vniuersam mundi formam, instar animæ mundi, ratione, imaginationeque, & vtcunque potest, seminaliũ virium amplificatione se versat, vbi anima nostra actu quidem vniuersalis est, potentia vero particularis:

euadit autem pars vniuersi, quando ad corpus hoc vniuersi partem affectu proprio se deflectit, quo in habitu particularis est actu, vniuersalis potentia, perinde cum anima vniuersitatis euadit non desinit esse particularis, nam & proprietates hæc in ipsa habitus vniuersitate deprehenditur. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. lib. 4. cap. 16. char. 1782.

Anima nostra intelliget plenitudinem idearum, scilicet conuersa ad intellectum suum. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. lib. 5. cap. 7. char. 1783.

Anima humana quamuis per vires inferiores humano corpori sit addita, tamen per intellectum est vniuersum, per rationem media: quando igitur ratio, & se, & vires inferiores conuertit ad intellectũ, totus animus tunc sit vniuersum. Marfil. Fic. in Plotini En. 6. lib. 5. capit. 12. char. 1784.

Anima in mundo diuino sensibus vti dicitur, quoniam corporea percipit, quamuis ab excellentiores pecula prospicere videatur. Marfil. Fic. in Plotini En. 6. libro 7. capit. 7. chart. 1788.

Animæ intellectualis finis est expeditus, & summus actus intelligentiæ in ipsum vniuersum bonum profusus intentus, actus eiusmodi beatitudo est, etiã si nulla exterior voluptas adiungatur, nec est voluptatis expers, ipsa enim expedita actionis integritas, & summa est voluptas, tunc enim maxime simplex, & vnum existit, gaudet seipsa penitus ex superiori lumine iam formata. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 30. ch. 1792.

Anima nõ solum per amorem diuinitus insitit sed per rationem ad supernam pulchritudinem prouocatur, cum argumentatur pulchritudinem corpoream tantquam in deformitate, distantia, mobilitate positam, necessario imperfectam esse. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. libro 7. capit. 31. chart. 1792.

Anima si per virtutem intellectualem sit libera, sequitur, vt intellectus primo sit liber, item si intellectus vitam possidet summopere liberam, atque voluntariam, quoniam ipsi bono sit quam proximus, merito ipsum bonum est ipsa libertas. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. lib. 8. cap. 17. char. 1795.

Animæ attentio, vt plurimum vergit ad sensibilia, & imaginabilia, sed quando redit in se, inuenit scibilia in potentia rationali, per quæ tandem intelligibilibus copulatur, quæ semper in intellectu vigent etiam animi mali. rationalis potentia reuersa ad intellectum non circa omnia simul agit, sed successione quadã propter naturam diuisibilem. Marfil. Fic. in Prisciani Theophr. de phantasia, & intellect. cad. 7. char. 1828.

Anima rationalis. educit in actum scibilia per actionem propriam, quando in se reuertitur essentia animæ, ubi maxime indiuidua est: est intellectus. & esse ibi est intelligere, ubi non minus indiuidua, habet annexam actionem ratiocinandi distinctam ab essentia simul, & potentia discurrendi. Mar. Fic. in Prisciani in Theophrast. de phan. & intell. cap. 7. char. 1828.

Anima rationalis, quia particularis vita est per vices agit diuersa, & alias ad diuina, alias ad caduca conuertitur. Marfil. Fic. in Prisc. in Theophr. de phantasia, & intel. cap. 6. char. 1828.

Anima quamuis ex potentia in actum migret, tamẽ nõ fit alia, quia nouam non induit formam sed nouam præfert actionem. Mar. Fic. in Prisc. in Theophrast. de phantasia, & intel. cap. 6. char. 1829.

Anima nostra, quia est media inter omnino stabilia, & mobilia, ideo habet essentiam stabilem, & mobilem, per quas vices agit vitas omnium in mundo gerentiũ. at Marfilio non videtur Theophrastum vllam ponere mutationem, quæ tangat essentiam in anima, & multo minus lamblicum. Mar. Fic. in Prisc. in Theophrast. de phantasia, & intel. cap. 12. char. 1831.

Animis nostris naturam duplicem insitam testatur Empedocles,

pedocles, quarum altera sursum tollimur ad celestia, altera deorsum trahimur ad inferna, per litem, & amicitiam, siue per bellum, & pacem, vt sua testantur carmina, nobis significat. Io. Pic. Mir. detto. dig. ch. 317.

Anima scientia perficitur. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de phil. stud. lib. prim. char. 317.

Animæ rationalis defectus non a ratione, & intellectu, sed a falsa imaginatione deriuantur. Ioan. Fran. Pic. Mirand. de imag. cap. 8. char. 140.

Anima mouetur per voluntatem. Ioan. Fran. Pic. Mir. de prænot. lib. 1. cap. 8. char. 390.

Animus humanus ob solam præteritorum ac præsentium cognitionem perfici, & saturari, & quiescere non potest, multa enim ad sui quietem pertinent, quæ ex futuris dependet. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de prænot. lib. prim. cap. 8. char. 390.

Animus noster cum in tempore sit, & trium temporũ particeps est, ad eorum vltimum, futurum scilicet sua veluti sponte consequendum stimulatur, & maxime cum prouidentia in futurorum prænotione consistat. Io. Franc. Pic. Mir. de prænot. li. 1. cap. 8. ch. 391.

Animæ sinceram veritatem ab Prisciani in Henrico testatum est non posse haberi via naturæ, sed opus esse irradiatione diuina. Ioan. Fran. Pic. Mirand. in ex. vanita. doct. gent. lib. 4. cap. 10. char. 1054.

Animus noster semper summum quiddam atque altissimum suscipit. Petrus Bembus de imitatione ad Picum. chart. 190.

Animam celestibus sphaeris simile reddere studuit Plato, quia sicut omnium orbium congeries cuncta complectitur, non secus anima omnia continet. Gabriel Buratellus de animi natura, lib. 3. char. 97. terg.

Animus humanus, præceptotis industria quædam disciplinarum impedimenta deponit, vt libere, & expedite philosophari possit, vt in acuendo gladium partes grossiores auferantur, & acuties remanet. Gab. Burat. de remissionem lib. 4. char. 115.

Anima humana, quæ corporis motus natura sua sequitur, nunc vno, nunc altero affectu concitatur: & omnes idem affectus ad voluptatem, & dolorem referuntur. Seb. Foxius in Phædonem Platonis ch. 18.

Animus philosophando omnes affectus componit naturam suam agnoscit, sensuum errores corrigit, intelligibilia cogitat, veramque denique mortem corporis experit, & cõsuetatur. Seb. Foxius in Phædonẽ c. 78.

Anima sine doctrina fertilis esse nequitur ager sine cultura. Iac. Carp. in Alcinoi cap. 1. char. 3.

Anima nostra in intelligibili non manente omnes facultates, quæ cum sensu, & corpore operantur, germinant. Iac. Carp. in Alcinoi cap. 1. char. 5.

Animam obliuiosam non conuenire philosophis censemus. Iac. Carp. in Alcinoi cap. 1. char. 8.

Animæ duo sunt virtutum genera: vnum earum quæ generantur suapte natura, & non voluntarie appellatur, alterum earũ quæ in voluntate positæ sunt, prioris generis est docilitas, memoria, quæ ingenij nomine appellantur, & qui eas habent ingeniosi appellantur. alterum genus est earum quas voluntarias appellamus, vt prudentiam, temperantiam, & reliquas. Iac. Carp. in Alcinoi cap. 1. char. 9.

Animæ ad veritatis contemplationem nobis datæ proprium, & summum contemplationis obiectum Deus est, in cuius fruitione summa consistit sapientia, ad quam via paratur per ideas, quæ in eodem Deo tantquam in fonte, vel potius vt in immenso mari sunt. vnitæ. Iac. Carp. in Alcinoi cap. 2. char. 10.

Animæ lumen mens, est eius propria actio est contēplatio, cui humana ratio subseruit, discursu quodam veritatem inquirens, & huic imaginatio cum rerum singularum, quæ sensibus sunt obiectæ imagines percipit. Iac. Carp. in Alcinoi cap. 2. char. 11.

Animam si Aristoteles diuinam nominat, & impatibile, non est satis ad confirmandam immortalitatem. nam omnes naturales formas diuinas appellat cum comparatur cum materia lib. prim. physicorum, & libro primo de anima, inferiores duas animæ partes, alentem, & sentientem suapte natura impatibiles indicat, & patiente corpore in suis actionibus languescere. Iac. Carp. in Alcinoi parte posteriore dig. 10. ch. 21.

Animi nostri non sunt actus omnino puri, sed habent quandam facultatem adiunctam, per quam varie conformare possint, & in illis inde enasci varios existendi modos, in corpore manifestos, quoniam corporis cõtatione non eodem modo omnes animi afficiuntur, in coelo vero ex ipsa contagione, & vita antecedente relictos. ex quo inter eos ordo quidam est, at inter ea, quæ secundum substantiam æqualia sunt, ordo existere non potest, nisi plura numero differentia eadem specie comprehendantur. Iacob. Carpent. in Alcinoi parte post. dig. 10. char. 64.

Animæ nostræ duo insunt genera imaginam, res eas, quæ in natura sunt representantium, vnum earũ quæ singulares sunt, & ad interiorum sensum, vel phantasia pertinent, alterum notionum communium, quæ in humano intellectu ex singularium imaginum comparatione efformantur, & vt neutra imago vana sit, sed in rebus existentiam habeat, duplicem naturam habent: singularem vnã, numerabilem, & hoc aliquid: alteram, quæ sit quale aliquid, non ab alijs separata, & tamen in communione rerum singularium vere existens, quam intellectus ab ipsarum rerum scibilibus proprietatibus abstrahens per notionem cõtēplatur: atque vt in interiore sensu non est ipsa substantia, sed imago tantum, sic in intellectu nec est vniuersalis substantia, quæ naturæ communio est, in multis, sed eius sola notio. Iacob. Carpent. in Alcinoi secund. dig. ref. chart. 210.

Animæ vim inesse cognoscendi probabilis est, ratione similitudinis, quam contrarietatis. Iacob. Carpent. in Alcinoi cap. 13. chart. 314.

Animam humanã ergo in doctrina Platonis dicere malam, actum esse efficacem, & ratiocinandum potentem, cuius solus Deus pater est opifex, quoniam ab illo solo manat actus omnia ratiocinandi, & intelligendi, qui proprius est eiusdem essentia, itaque solam facultatem ad intelligendum, & ratiocinandum, quæ potens, & efficax tum ad agendum, tum ad patiendum cõtēparata, ad eius essentiam pertinere, & ab illo Deo datum esse, qui in eadem auctor est, & opifex essentia, reliquas vero duas irascendi, & concupiscendi nõ esse ad agendum comparatas, sed ad patiendum, quare has redundare ex corpore in animam, in quo principium est humanæ naturæ non ad agendum efficacem, sed ad patiendum tantum comparatum: ita hæc duæ facultates a dijs inferioribus cum corpore enatæ, cũ eodem deponuntur, ideoque mortales a Platonice dicuntur. Iac. Carp. in Alcinoi dig. 9. char. 456.

Animam rationalem a mundi anima originem habere opinatur Trifmegistus, Plato a primo opifice, lapsam a coelo (ait D. Hieronymus) Pythæonici, Platonici, & Origines putant. a propria Dei substantia oriri volunt Stoici, & Manicheus, & Hispaniæ Priscilliani Hæreses, alij in Dei quasi thesauro conditas, alij ex traduce, vt Tertullianus, Appollinarius, & maxima pars occidentalium Theodoretus spiritu esse præditum ratione, & intellectu D. Thomas hanc a Deo creati ait. Iacob. Carp. in Alcinoi dig. 9. char. 458.

Anima humana media est inter formas omnino diuinas, & naturales, diuinæ enim non incipiunt nec desinunt, naturales cum corpore incipiunt, & cum eodem desinunt, anima incipit quidem, nunquam tamẽ desinit. Iacob. Carp. in Alcinoi dig. 9. char. 463.

Animam de mente Platonis ait Marfilius Ficinus libro 7. Theologiæ Platonice in nobis nullam cum corpore sua natura accipere diuisionem, diuidi tamen pro varietate facultatum quibus diuersæ partes in corpore subseruiunt. Iac. Carp. in Alcinoi dig. 9. c. 465.

Anima quæ ratiocinatur est fortasse eadem cum ea quæ irascitur, sed ratiocinari tum dicitur, cum rerum notiones inter se comparat, irasci cum in sanguine spiritus exæstuat. Iac. Car. in Alcinoi dig. 9. char. 468.

Animorum contemplatio est maius negocium, quod sit in philosophia. August. Steuc. de peren. phi. libro, septimo, capit. 15. char. 154.

Animorum unitatem non facit similitudo, & consensus cognitionis. August. Steuc. de peren. phi. lib. nono, capit. 31. chart. 225.

Animi libertatem Pythagoras summa assiduatione affirmavit dicens nos ipsos nobis esse fortunæ, & genij loco, nos eligere genium, nos met facere ut simus fortunati. Aug. Steuch. de peren. phi. l. 10. cap. 17. c. 237.

Anima humana, quæ animalibus, & plantis communis est, extincto corpore interit, & quæ rationis compos perpetuo an uiuat quærendū. M. Anto. Natta de immorta. animi libro primo char. 4. ter. g.

Animus capitur pro intelligere, meminisse, & velle, de quo quærendum, an post mortem corporis uiuat non de eo, qui corpori vitam tribuit, nam interit hæc potestas ex corporis defectu. M. Anto. Natta de immorta. animi libro primo chart. 4. ter.

Animus humanus est ab omni materia purus, ergo immortalis. M. Anto. Natta de immo. ani. l. 2. ch. 10. ter.

Anima humana cum sit forma simplex, indiuidua non alligata materiæ, dissoluitur, & disperdi nequit. M. Anto. Natta de immorta. animi lib. 2. char. 11. ter.

Animus est pulchritudinis iudex, non aures, aut oculus. M. Anto. Natta de pulchro lib. 2. char. 25. ter. g.

Anima reficit mixtū, afficit fastidiose illud simplex vno tenore productum. Marc. Anton. Natta de pulchro libro secund. chart. 46. ter. g.

Anima nostra dum nascimur est tanquam tabula nuda, in qua nihil est descriptum. M. Anton. Natta de pulchro libro quinto, chart. 101. ter. g.

Animæ rationalis facultatis interiores potentia sunt, non autem sensitiuæ, cum etiam diuinam animæ regionem incolens, annexam imaginationem habeat, & velut prægnans in descensu interiores facultates emittat. Stephanus Comuentius de ascensu mentis in Deum libro prim. cap. 4. char. 9. ter. g.

Anima rationalis, cum sit intellectualis, non subiacet fato, in fato tamen erit, si corpori sub fato existenti, naturaliter studuerit indulgere. e Stephanus Comuen. de ascensu mentis in Deum lib. 1. ca. 7. ch. 14. ter. g.

Anima nostra posteaquam a diuinorum contemplatione ad terrenorum affectuum descendit, ad illa se rursus erigens inspicenda, primo fulgorem sustinere nequit, deinde assuetata, tanto lucis illius inspicendæ desiderio tenetur, ut efficacius, & ardentius inspicens longius inualeat, nec ob aliud id sibi contingit, quæ ex priuatione hunc appetitum ingerente. Steph. Comuent. de ascensu mentis in Deum lib. 1. cap. 11. ch. 21.

Anima rationalis nulla alia ratione corporis actus dicitur, quam quod sit materiæ forma, alioquin non animæ, sed formæ, vel naturæ nomine digna esset cõfenda, est deinde actus corporis non ut corpus tantum, non quia ipsius substantia corpus istud terrenum viuificat, sed ut corpus istud iam viuificatum est organicum, ita ut sit omnibus illis membris præditum ad exercenda opera vitæ idoneis. Stephanus Comuent. de ascensu mentis in Deum lib. 2. cap. 3. ch. 29. ter. g.

Animas nostras propria necessitate illa naturæ descendere voluit Deus, ut & ipsæ cœlestium numero ascriptæ, se diuinæ voluntati subiectas cognoscerent, &

particulari quadam præfectura mundo huic utilitatis aliquid afferrent, & perfectionis. Stephan. Comu. de ascensu mentis in Deum lib. 2. cap. 11. char. 41.

Animæ septem facultates secundum Platonicos numerare debemus, intelligentiã, ratuam, voluntatem, imaginationem, appetitum, mouendi, & generandi virtutes. Stephanus Comuen. de ascensu mentis in Deum libro 3. cap. 4. chart. 47.

Anima cum diuinam incolit regionem, non discursu vitur cognitione, sed comprehensiu. Steph. Comu. de ascensu mentis in Deum lib. 4. cap. 13. char. 86. ter.

Animi nostri nulla est facultas, qua possimus Deum attingere, & comprehendere. Steph. Comu. de ascensu mentis in Deum lib. 5. cap. 13. char. 113.

Anima humana prout ipsa corpus sibi commissum re-ctè, vel perperam custodierit, ita post corporis occasum, vel ad cœlestes, æthereasque domos contendet, vel in tetris, & caliginosis sedibus detinebitur. Leo Hebræ. de amore dial. 2. char. 159.

Anima humana naturalium omnium formarū nobilissima. Leo Heb. de amore dial. 3. char. 146. ter. g.

Anima humana animæ mundi per similes Leo Hebræ. de amore dialog. 3. chart. 347.

Amorum nostrorum in spirituales pulchritudines amor. Leo Heb. de amore dialog. 3. char. 393.

Animus noster, ex Platonis, & Aristotelis quoque sententiã, spiritualibus omnibus formis ab anima mundi obscura quadam ratione sibi impressis, plenus, & figuratus existit. Leo Heb. de amore dial. 3. char. 349.

Animus noster intelligens trium actuum beneficio, intelligendi scilicet, amandi, atque fruendi, ad supremum reuertitur creatorem. Leo Hebræus de amore dialogo tert. chart. 400.

Animus noster pulchritudinem naturaliter amat, appetitque. Leo Heb. de amore dial. 3. char. 419.

Anima, ut irrationalis.

A Nimæ brutorum quamuis peccando recefferint à mundo superiori, non tamen corrumpuntur penes substantiam, sed penes accidentia. Aristot. Theologia Aegyptia libro 1. cap. 3. char. 2. ter. g.

Anima bruti dat suis animalibus instrumenta opportuna actionibus, & instinctus naturales expedientes tutelæ a noxijs pro conditione singulis: Anima hominis neutrum horum homini contulit. Aristot. Theologia Aegyptia libro 12. capit. 3. char. 64.

Anima ratione carens, motum indeterminatum habet, ut equi trahentes curram, priuquam auriga præscribat eis cursum, quasi flagello quodam aguntur: rationalis vero natura ex seipsa aurigam habet, quod si peritum habet, fertur plurimum in rectum, nec casu, ut plurimum fit, vagatur. Plotin. En. secundo, libro. 3. capit. 13. chart. 144.

Anima irrationalis musica demulcetur. Plotin. En. 4. libro quarto, capit. 49. chart. 435.

Anima irrationalis impulsu gubernatur externo, & aliunde curatur, ea videlicet conditione, qua mouet ipse motor, orbata scilicet ea facultate, qua aliquid seipsum ducere valeat, & seruare. Proc. in Alcib. l. c. 1924.

Animas irrationalium probabile est, cum sola phantasia ducantur, ratiocinationis, & iudicij expertes, nec intelligentijs, earumque collectione, aut boni malitiæ discretionem vtuntur, haud eiusdem cuius, & animæ nostræ nature participes esse, sed mortales potius, & corruptioni obnoxias. Alcinoi cap. 25. char. 1957.

Animam belluarum corporibus introitaram deterrendi vulgo causa proditum est, ut homines penæ timore à vitijs retraherentur, quod Timæum quem imitatus est Plato aperte dicit. Bef. Card. in calumniatorem Plat. libro 2. cap. 7. char. 23. ter. g.

Animam

Anima irrationalis non est vera anima, quia neque vera essentia est, neque vera vita, non vera essentia, quia non existit per semetipsam, per se enim non operatur absque corporis instrumentis, non vera vita, quia priuatur motionis libertate, sensibus enim trahitur. Marfil. Fic. in Plat. Theo. lib. 5. cap. 14. char. 151.

Anima irrationalis nunquam aliter iudicat, cupit, prosequitur, quam ad corporis pertineat vsum, nam in omni eius actione finis est corporis commodum. Mar. Fic. in Plat. Theo. lib. 9. cap. 4. char. 208.

Animæ brutorum, & post ortum temporis, & sub temporis passionibus generantur, quia non fiunt à Deo per æternitatem Dei proxime, sed per cœlorum conuersiones, animarumque virtutes, quo fit ut non uiuant semper, ideo putant Platonici eas esse tertiæ essentiæ umbras, & animæ mundi idola quædam. Mar. Fic. in Plat. Theo. lib. 18. cap. 2. char. 401.

Animæ irrationales cum a causis mobilibus, idest a dijs inferioribus simul, & ab animabus rationalibus dependant, ideo que sunt mutabiles per essentiam, & circa corpora diuiduntur, tanquam singularem mortales solam speciem sempiternam habent, quæ perpetuitatem ab immobili causa, idest a sortita est, idcirco & vnius communiter speciei vna est idea. Marfilius Ficinus in Plat. Parmenide cap. 6. char. 1140.

Anima irrationalis si quis obijciat videri principium, motus, quatenus ipsa ex se vegetales actus, vitalesque qualitas edit in corpus, dicemus non habere veram principij rationem, sed instrumenti. Marfil. Ficinus in Plat. Phædrum cap. 5. char. 1366.

Animæ irrationalem putant Platonici in membris residere quodammodo, & partem quidem eius, audacię, & iracundiæ compotem, cordi, partem concupiscentiæ deditam, iecori accomodatam. Marfil. Fic. in Plat. Timæum cap. 41. char. 1465.

Animam irrationalem Platonici non tam substantiale aliquid, quam accidentale quiddam esse putant, quasi rationalium vestigium animarum, in quo sensus quidem sint, sed per diuersa corporis instrumenta diuisi, atque patibiles. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, capitulo 41. chart. 1465.

Animæ brutorum in ipso generationis rerum ordine ad hominis animam referuntur, quasi ad finem. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 41. char. 1466.

Anima irrationalis vna cum corpore fit, rationalis vero corpus ingreditur, neque priusquam fetus est omnibus organis absolutus, ut interpretatur Proclus. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 27. char. 1471.

Anima irrationalis in nobis existens dicitur mortalis, quoniam mortaliter agit, & circa mortalia solum, neque semper existit actu, quamuis in ipsa rationalis animæ virtute sit semper. Marfil. Fic. in Plat. Timæum capitulo 65. chart. 1477.

Anima irrationalis aliquid est animæ rationalis, quasi actus quidam, & splendor eius resultans in corpore tali, velut speculo, qui sane splendor dependet ex anima nostra, ferme velut ex Luna, & ab anima spheræ quasi Sole, virtus quidem rationalis manifestius officium suum exercet in capite, irascibilis in corde, concupisibilis in iecore. Marfil. Ficinus in Platonis Timæum capitulo 66. charta 1477.

Anima irrationalis ut imperfecta, quæ & pars compositi est, & instrumentis addita corporeis, reducenda est ad rationalem, intellectualemque animam sui iuris, & in se perpetuo consistens, & id faciendum est tum in nobis, tum in demonijs, & stellis, & spheris, & mundo. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. libro 3. cap. 2. chart. 1731.

Anima, ut sensitiua.

A Nimæ sensuali in bruto, quando corrumpitur brutum, peruenit ad mundum intellectualem, est enim

intellectus receptorium animæ, a quo nunquam abit, alioqui anima non foret alicubi. Arist. in Theolog. Aegyptia lib. 13. cap. 8. char. 81. ter. g.

Anima sensuali vbique tota est in corpore, & in plantis in qualibet parte vegetalis, sed absurdum est animam meam, & animam cuiuscunque esse vnam, nam me sentiente, sentient omnes, me bene viuente, bene viuunt omnes, & me appetente, appetent omnes. Plot. En. 4. libro 9. cap. prim. chart. 477.

Anima sensibilis si vna sui parte tanget calorem, altera frigus, non posset hæc duo inuicem comparare, quo modo conueniant, vel differant, oportet enim iudicē eundem opposita comparaturum, ambo comprehendere: Anima igitur indiuiduo quodam sui plura simul contrariaque contingit, est igitur indiuidua, nam hoc ipsum indiuiduum ad cognitionem sufficit, ergo & ad vitam. Mar. Fic. in Priscianum in Theoph. c. 6. c. 1804.

Anima fit similis sentiendis, quatenus eorum rationes ex se promit. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. c. 7. c. 1804.

Animam sensualem putant Numenius, Plotinus, Porphyrius, Iamblicus, separabilem a corpore, quod & hic attingit Priscianus, quia vnam, & indiuiduam habet facultatem, diuersissima simul agentem, mitto vegetationis officium, dico imaginationem vnam tam diuersa simul imaginantem, per quam anima in se cõuertitur, vbi per eam actiones sensuum animaduertit, per quam agit quodammodo absque corporis instrumento quoniam percipit tenebras, silentium, & vacationem sentiendi, & tunc agit ut ab instrumento separata. Mar. Fin. in Prisc. in Theoph. ca. 48. ch. 1823.

Anima sentiens in homine, quæ in cerebro, tanquam in prima origine residet, animæ mundi, intellectus agens ipsi diuinitati mira quadam proportione respõdet. Leo Heb. de amore dial. 2. char. 86.

Anima, ut uegetatiua.

A Nimæ plantarum ab vno principio oriuntur, cum vita conueniunt, & sunt substantiæ, non accidentia, incorporeæ non partibiles, ideo nec corrumpuntur. Arist. Theologia Aegyptia lib. 1. cap. 3. char. 23.

Animæ Plantariæ virtus maxima est in radicibus Arist. Theologia Aegyptia libro 13. cap. 8. ch. 81. ter. g.

Anima plantæ separata a planta redit ad orbem proprium, qui est in orbe intellectualem, a quo nunquam amplius recedit. Arist. Theologiæ Aegyptia l. 13. c. 8. c. 81. ter.

Animam plantarum quantitate carere Plotinus, Porphyriusque existimat, quæ æque clauditur minimis, implet amplissima. Marfil. Fic. in Plato. Theologiæ libro 6. cap. 10. char. 167.

Animæ altricis naturam aliter, & aliter philosophi antiqui esse senserunt, nam Plato arborum, & herbarum animas tacitam quandam appetitionem, quæ naturæ, nixum vocat, habere putat, Empedocles non modo naturalem inclinationem, sed etiam sensum plantis inesse vult, Anaxagoras, & Democritus voluptate, & dolore eas affici, nec sentiendi modo, sed & cogitandi, & intelligendi vim habere censent. Marfil. Fic. de voluptate capit. 5. char. 995.

Animæ appetendi vires in nobis diuersæ sunt, cum eandem re simul appetamus, & respuamus. Marfil. Fic. de republica dial. 10. char. 1459.

Animæ pars vegetalis, quæ est vltima diuinorum, cum non possit omnem materiam superare, ideo multa putrefactione, casu quodam præter ideas accidunt, & deformia. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 9. cap. 14. ch. 1771.

Anima nutritiua.

A Nimæ partem, quæ cibos, & potus cupit, & alia quibus ob corporis naturam opus habet, in medio septi,

septi, & eius qui ad umbilicum est termini collocauerunt, velut præsepi ad corporis alimentum in omni hoc loco constructo, & velut bestiam agrestem hoc loco diu alligauerunt. Plat. in Timæum ch. 752.

Animæ partem, quæ cibos, & potus cupit, & in summa concupiscibilem, septo alligatam constituit quam longissime a parte consilij præstante, ut tumultum, & vociferationem quam minimam inducat, & optimam partem de his, quæ in communi omnibus conducunt, in quiete consultare sinat. Plat. in Timæum. ch. 752.

Animæ nutritiua potentia per calorem tanquam instrumentum non tantum dissoluit cibos, quod caloris proprium est, sed etiam concoquit, & digerit, & ad formam viuæ carnis, & figuram humanam perducit, quæ actio caloris excedit potentiam. Marsil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 7. cap. 8. ch. 178.

Anima dum multum concoquit cibum in stomacho, humanæ contemplationis munus remittit, ideo tunc hebetari videmur, dum vero attentius speculatur, ægre cibos cõcoquit, hinc sepe Philosophi agrotant corpore. Marsil. Ficin. in Plat. Theol. li. 9. ca. 5. ch. 215.

Anima nutritiua est eadem, & quæ sentit, quippe sensu perturbationes opus impediunt nutriendi, vel augēt. Marsil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 7. cap. 9. ch. 179.

Anima & occupata in mole corporis fabricanda, & regenda, & in diuersas actiones distracta ac perturbata ad spiritualium radios aut nullo modo, aut neglecte, & leuiter aciem uertit, adde & oblique & maxime cū phantasia incorporalia corporalibus simulachris induit. Marsil. Ficin. in epist. lib. 2. ch. 713.

Anima nutritur panem sup substantiali in panem transformans seipsam, corpus vero nutritur transformando panem in se, & vt anima nutriatur in Christum Crucifixum transformare se debet, meditatione, compassione, imitatione, meditatione totam vitam Christi mastiicamus, quem panem mastiicatum digerimus per compassionem, mediante calore amoris, & illi assimilari debemus per imitationem. Ioan. Pic. Mirandal. in orat. dominicam.

Animæ alentis, sentientis, & ratiocinantis substantia eadem est, non tamen hanc eodem tempore præstare ei, quod animatur, nutritionem, sensum, & rationis vsu, quoniam hæc quouis tempore in eo quod animatur non sunt simul necessaria, nec ad hæc statim instrumenta suppetunt. Iac. Carp. in Alcinoi digres. 9. c. 469.

Anima diuina.

Anima diuina omnes ideas, quæ uere sunt entia, speculatur, & speculatione nutritur, non enim est illic uisio tenuis, aut sola, sed naturalis affectio per modum gustandi, non minus quam uidendi, & dum illa uidet, ex illis, quæ in supercelesti loco sunt, uelut a principijs, & exemplaribus cœlum subit iterum procedens scilicet ad intellectualia cõtemplanda, ex intellectualibus autem ad seipsam, & quæ proprie ad animæ naturam pertinent contuenda, quod est redire domum. Marsil. Ficin. in Plat. Phædro ca. 22. ch. 1377.

Animæ diuinæ dicuntur ideas uidere per tempus, non quia quandoque desinant intueri, sed quoniam ideas alias ex alijs temporali quodam circuitu contemplantur, & postquam a quodam idearum capite ceperunt, per sequentia progredi nunquam desinunt, donec ad idem caput iisdem gradibus reuertantur. Marsil. Ficin. in Plat. Phædrum, cap. 21. char. 1377.

Animæ intellectuales qua ratione animæ sunt, per omnes uires suas mobiliter agunt, siquidē motus est proprietas animæ naturalis necessario pertinens ad essentiam, uerum qua proprietate intellectuales sunt, habent in intellectu ultra mobilem intelligentiam intuitum quendam stabilem superioribus competentem. Marsil. Ficin. in Plat. Phædrum, cap. 21. ch. 1377.

Animæ diuinæ, & si infitas idearum formulas habeant, ad quas sese conuertunt scientiam adepturæ, nondum tamē scientiam consummatā per eiusmodi conuersionem adipiscuntur, nisi per formulas infitas se transferat in ideas; proinde cogitatio Dei, id est discurrens illa cognitio in mundano quouis Deo principe a supermundanis nutritur, intellectu scientiaque inuolabili. nam discursio ab intelligentia incipit, uelut principio, & ad scientiā peruenit ut finem, cogitatio quoque diuinæ cuiuslibet animæ Deos perpetuo comitantis, similiter a supermundanis, mundanisque dijs illustratur, & nutritur. & hæc cogitatio ens ipsum intelligibile suscipit, & primo aspectu hoc amat, ut pulchrum, mox illud attentius contemplatur ut uerum, in vno enim ente entium omnium cõtinetur ideas, contuendo nutritur, atque perficitur. Marsil. Ficin. in Plat. Phædro capit. 21. char. 1377.

Anima cœlestis, ut ineat cum corpore terreno commercium, oportet consonare tam corpus animæ, quam uerumque fato. cuius consonantia tandem expletis numeris, animæ iam ipsi, & terra dissonet, & consonet eum, si modo futura sit scilicet. Marsil. Ficin. in Plat. de republica dialogo decimo. chart. 1433.

Animæ cœlestis ab harmonia in mundum transit harmonia, ut apud musicos a concentu artificiosè mētis profluit, & concentus in uocem. Marsil. Ficin. in Plat. Timæum capitul. 32. char. 1458.

Anima extra cœlum in mundo diuino constituta dicitur esse unum, quoniam agit duntaxat per intellectum. Descendit tandē in corpus cœleste, quando suā ipsam in se explicat multitudinem, agens iam per intellectum, rationem, imaginationem: tunc & sui, & rerum suarum ita fermè iam reminiscitur, ut apud homines conuenerat. Marsil. Ficin. in Plotini En. quarto, libro quarto, capitul. tertio. chart. 1740.

Anima pura ad diuinum abit, quo ubi peruenit, contingit, ut sit felix, ab errore ignorantia, & timoribus, & agrestibus amoribus, & alijs humanis malis libera, reliquum tempus cum dijs degens. Plat. in Phædon. c. 4.

Anima ut optima fiat maior cura adhibenda est, quam corpori, & pecunijs. Plat. in Apologia. char. 17.

Anima tunc optime ratiocinatur, cum nec auditus, nec uisus, nec dolor, nec voluptas ipsam afflixerit, sed ipsa per se ipsam quam maxime fuerit corpus ualere sinēs, & in quantum potest cum ipso non communicans, nec attingens, id quod uere est appetiuerit. Plato. in Phædon. chart. 37.

Anima cum aliquid considerat cum corpore, ab ipso manifestum est decipi. Plat. in Phædon. char. 37.

Anima si philosophia imbuta est, & reuera facile mori meditans, pura discedit, nihil de corpore simul trahens, ut in nulla re cum ipso in uita communicans ex sua uoluntate, sed ipsum fugiens, & ipsa in se ipsam collecta, ut semper meditans ad sibi simile diuinum abit. Plato. in Phædon. chart. 44.

Animæ suæ qui curam gerunt, & non in corporum cultura uiuunt, illis omnibus ualere iussis, non secundum eadem cum illis ambulant, ut qui qua ambulant neciant; uerum contraria non oportere facere existimantes philosophiæ, & eius solutioni, & purificationi, ad hanc vitam se conuertunt, sequentes illam, quæ illos ducit ad abeundum post mortem in Deorum genus. Plat. in Phædon. char. 45.

Anima si inquinata, & impura a corpore discesserit, ut quæ corpus cõplexa est, & hoc coluerit, & amauerit, & ab ipso, & cupiditatibus, & uoluptatibus delinita fuerit, ut nihil aliud uerum esse putauerit, quam corpoream speciem, quam quis tangere potest, & uidere, bibere, & edere, & ad res uereas uti, at quod oculis obscurum est, & uideri non potest, intelligi tñ, ac philosophia cõprehendi, id & odio habuerit, & formidauit, & fugit, præ

præ corporis amore trahitur ad locum qui uideri potest, præ timore eius qui uideri non potest, & apud inferos est, & ut dicitur circa monumenta, & sepulchra uersatur, circa quæ etiā quædam umbræ simulachra exhibent, quæ non pure absolutæ sunt, sed speciei, quæ uideri potest participes. Plat. in Phædon. ch. 45.

Anima impure affectionibus corporis coniuncte quæ discedunt è corporibus, circa monumenta, & sepulchra uersantur, circa quæ uidentur. Plat. in Phædon. ch. 45.

Animæ coru, qui gula, lasciuia, & potationi dediti sunt, illigantur in asinorum corporibus: & quæ tyrānides, & rapinas prætulere, in luporum, & accipitrum, & miliorum genera. Plat. in Phædon. ch. 45.

Animæ eorum qui non sunt Philosophati, sed ciuilem, & mansuetam degerunt vitam, in apum, uesprium, & formicarum genus transeunt, ac etiam in homines, & fiunt uiri mo derati. Plat. in Phædon. ch. 45.

Animæ Philosophorū, quæ pure discedunt, solè in deorum genus abeunt. Plat. in Phædon. ch. 45.

Animæ eorum qui magna delicta admiserunt, ut quid uolentium in patre, uel matrem cõmiserunt præ iracundia, & per reliquam uitā penituerint, in tartarū incidunt, & anno elapso uinda eiecit homicidas per cocturū, parentū percussores per pyr iphlegetonem, & ubi delati fuerunt ad Acherusiam paludem clamant & ad se uocant eos, qui iniuria affecti sunt ab ipsis, & eos rogant, ut sinant egredi è Palude, & si impetrarint, egrediantur, & a malis liberantur: sin uero non impetrat, feruntur ad tartarum, & illinc rursus ad fluuios, nec perpeti cessant quousque persuaserint eos, quos iniuria affecerunt. Plat. in Phædon. ch. 60.

Animæ post mortem feruntur ad locum, ubi iudicantur, & qui recte & sancte uixerunt, & qui medio modo, & qui male. nam qui medio modo ubi datis iniuste factorum penis purgati sunt, absoluuntur, & benefactorum premia ferunt. Plat. in Phædon. ch. 60.

Ani q̄ sacrilegia magna fecerunt, aut cedes iniustas, & similia insanabiliter perpetrarunt in tartarū projiciuntur unde nūquā egrediantur. Plat. in Phædon. ch. 60.

Animam suam bene esse considerare debet, qui in uita uoluptates corporis, & eius ornatum ualere iussit, & anaplexus est uirtutes. Plat. in Phædon. ch. 61.

Animæ eorum, qui insigniter sancte uixisse comperti fuerunt, ad puram habitationem deueniunt ac super terram inhabitant, & Philosophi in pulchriores deueniunt mansiones. Plat. in Phædon. ch. 61.

Animā multa iniustitia referam, deuenire ad orcu, omnium malorum extremū est. Plat. in Gorgia. ch. 494.

Anima corpore nudata, & quæ naturæ sunt, & affectiones, quas ob cuiusque rei studium homo in anima habuit, conspicua habet. Plat. in Gorgia. ch. 495.

Animam quæ sancte uixit, & cum ueritate, quæ suas res egit, & quæ maxime Philosophi. & non multa inuita curiose scrutata est, iudex amplectitur, & ad infulas beatorum transmittit. Plat. in Gorgia. ch. 496.

Anima, quæ sapientiam acutius uidet, si a puero refecerent ut ea, quæ sunt natiuitati cognata, uelut plumbeæ laminæ, quæ dum epulis, & talibus uoluptatibus, ac delicijs adhærent, animæ uisum circa inferna uersant, contingeret, ut his liberata, se ad ea quæ uera sunt conuerteret, & illa in iisdem hominibus eadem hæc anima uideret, quemadmodum etiam ea, ad quæ nunc conuersa est. Plat. de repub. dial. 7. ch. 650.

Anima a corpore soluta, quod relictum corpus est terreneum & rationis exors, non est homo, nos enim sumus anima, animal immortale in mortali inclusum custodia. Plat. in Axioco dial. spurio. ch. 1015.

Animæ a corpore discessus mali cuiusdam in bonū permutatio est. Plat. in Axioco dial. spurio. ch. 1016.

Anima a corpore soluta uadit ubi nullus labor, nullæ af-

flictiones, nulli gemitus, nulla senectus, sed tranquilla quædam, & malorum exors uita, quæ inconcussa quiete peragitur, & naturam cõtemplatur, & philosophatur, non ad turbam, & Theatrum, sed ad florentē uindique ueritatem. Plat. in Axioco dial. spurio. ch. 1017.

Anima a corpore soluta in obscurum accedit locum per subterraneum recessum, in quo est Plutonis regia non minor aula Iouis, & traiecto Acherote fluuio, & cocyto, accedit in capum ueritatis, ubi sedent iudices ex oī accedente interrogantes, quam quisque uitam duxit, & quibus studijs deditus, corpus inhabitauit. fieri autem non potest, ut quis mentiatur, quibus in uita bonus aspirauit dæmon, hi ad pias sedes piorum incoelendas transferuntur, ubi uerrima tempora omnis generis fructuū fertilitate turgent, & alia multa bonarum quibus uita p maleficia trāacta est, hi a furijs ad Erebus, & chaos, p tartarū abducuntur: ubi impiorū sedes est, & oībus tormentis torquentur, & perpetuis supplicijs affliguntur. Plat. in Axioco dial. spurio. ch. 1018.

Animæ iustorum ad dextram iudices abire iubent. Plat. de rep. dial. 10. char. 700.

Animæ iustorum eunt post iudicium sursum, ad dextrā, alligatis signis iudicatorum in anteriori parte: iniusti uero ad sinistram deorsum; & habent a tergo signa eorum quæ fecerunt. Plat. de rep. dial. 10. ch. 700.

Animæ quæ in prato sunt delatæ post mortem, quæ inter se notæ sunt, mutuo se complectuntur, & interrogant eas quæ ex terra ueniunt de his, qui istic sunt, & eas quæ ex cœlo de his, qui apud illas sunt. Plat. de rep. dial. decimo char. 700.

Animarū iter sub terra est mille annorum, & exponunt cū euilatu & luctu quanta & qualia pertulerint, & uiderint i pfectione sub terra. Plat. de rep. dial. 10. c. 700.

Animæ, quæ alicui iniurias luc intulerunt, quæque pro omnibus penam dant, pro singulis decies, per centenos annos, uelut tanta sit uita nostra, & si multorum cedis causa fuissent, aut ciuitates prodidissent, aut exercitus, omnium horum decuplas penas pro quoq; facinore dant, & sic de præmijs pro quoq; decuplum. Plat. de rep. dial. 10. ch. 700.

Animæ postquam ad Lachesis accesserunt, a Propheta quodam in ordine digestæ sunt, deinde acceptis ex Lachesis genibus sortibus, & uitæ exemplis, & cõfesso quodam sublimi suggesto, dixit, hoc est decretum Lachesis filiæ necessitatis, o uos diariæ animæ, principium alterius circuitus mortalis generis, letho obnoxij, non de uobis dæmon fortietur, sed uos dæmonem eligetis. Qui primus fortem adeptus fuerit, primus uitam eligat, in qua ex necessitate permanebit. Virtus non habet dominium, sed prout quisque ipsam honorat, aut ignominia afficit, aut plus, aut minus de ipsa habebit, culpa eligentis est. Deus extra culpam est, & proiecta sorte unusquisque suam prout sibi obtigerat, sustulit, nec sinere aliquam nisi suam tollere, & post uitarum exempla ipsam ante ipsos in terraponere, plura multo quam pro præsentium numero. omnis generis, & sicuti prima fors obtigerat statim quem sibi placuit eligit, & sic alij, quibus Lachesis dæmonem, uitæ quam eligit custodem deputauit, qui ad Clotom conduxit & confirmauit eā electio nem, & ad Atropem ut ea firma fieret, ac ubi sub necessitatis throno abiuisse, oēs ad lethi, & obliuionis cãpos abiuisse per maximos calores, & recubuisse ad fluuium amicitiam, cuius aquam nullum uas continet, & omnes de aqua bibisse, & prout bibissent, obliuiscantur. Plat. de rep. dial. 10. ch. 701.

Animæ mortuorum postquam de corpore excessissent, ait fortis Vir Eris Armenias; qui a mortuis reuiuixit, deueniant ad quendam locum admirabilem, in quo duo essent terræ hiatus inter se contigui, & rursus alij duo ex opposito superne in cœlo: inter hos ue-

ro sedere iudices, qui postquam diiudicassent, iustos abire ad dexteram iubebant, & sursum per celum alligans signis iudicatorum in anteriori parte: iniustos vero ad sinistrum, & deorsum, ita ut & hi haberent a tergo signa omnium eorum, quæ perpetrarunt, & cum iuris accessisset, dixisse illas, oportere illum esse nuncium eorum, quæ illic essent, & iussisse ut omnia audiret, & spectaret, vidissetque; per alterum hiatum, tum celi, tum terræ abeuntes aras, postquam iudicatae fuissent, per alterum vero ex terra ascendisse alias squallo re, & pulvere oppletas, ex cælo vero descendisse alias puras, & eas, quæ semper adveniunt, videri velut quæ ex longa profectioe veniant, & vltro ad pratum delatas, veluti in celebri conuentu recumbere, & se mutuo complecti eas, quæ inter se sunt notæ, & interrogare tum eas, quæ ex terra veniunt ex alijs de ijs quæ istic sunt, tum eas quæ ex cælo, de his quæ apud illas sunt, exponereque; alteras alteris, has cum lætu & ciuili in memoriam reuocantes quanta, & qualia pertulerint, & viderint in profectioe sub terra, esse autem iter mille annorum, illas autem exponere delicias ex cælo, & immensæ pulchritudinis spectacula, pro iniurijs alicui illatis decuplum iniuriæ retributionem reperiunt, & sic pro quoque facinore decuplā penam dant, & sic si sancti fuissent, & iusti decupla premia, tyrannos ad pratum non peruenire, sed præheni ducebantur colligatis manibus, & pedibus, & capite prostratos; & excoriatos trahebant iuxta viam foras, & fruticis aspalathi spinis lamabant, & semper significabant quarū rerum gratia hæc paterentur, & in tartarū delapsuræ abducerentur. *Pla. de rep. dial. 10. c. 700.*

Animæ a corpore facta discessio, tunc arbitrium, & examen fit a summo dæmone, qui si pia, & iusta inuenta est, in competentibus locis manere permittit: si iniusta, & uitijs oblitā, ad ima deturbans procellis, turbibulq; aeris, ignis, & aquæ sæpe discordantibus tradit, & in æternis semper penis agitata raptabitur, ut in hoc oblit animæ æternitas, quod sit immortalis sententia æterno iudicio subiugata, ergo ne his implicemur, verendum, timendum, cauendum. Te cognosce, increduli post delicta cogentur credere nō verbis, sed exemplis, non minis, sed ipsa passione penarum. Mer. Trismegisti Asclepius cap. 10. ch. 1867.

Animæ tanto post mortem seuioribus subiiciuntur tormentis, quanto inultu forsità fuerint zelata, dum uiuerent, præscia enim rerum omnium diuinitate, redentur pro delictorum qualitatibus penæ. Mer. Trismegisti Asclepius cap. 10. ch. 1867.

Animæ particularis non est in corpore, sed extra, prius enim mouetur ad mundum primarium, deinde secundarium, postea reuertitur ad primarium, & opportunè ad eorum vnumquemque. Arist. Theologia Aegyptia lib. 1. cap. 2. char. 2.

Animæ, rapta corporis desiderijs, subiugato intellectu, statim iram domini incurrit, propterea abstinentium a delictis, & desideria corporalia amouenda, sic enim miserebitur dominus. Aristot. Theologia Aegyptia libro 1. capit. 4. char. 3.

Animæ existens super cælos fit memor eorum quæ in regione subteriori fecit, & vidit, nam & in cælis, & in orbem intellectuali habet memoriā: sed nisi alicui ex corporibus inuestierit, nequaquam operationes eius manifestantur. Arist. Theol. Aegypt. li. 9. ca. 5. ch. 43. ter.

Aius celestis non indiget memoria terrestriū ex discursu, alio. n. modo sunt memores, virtute scilicet, quam eis indidit primus auctor. Arist. Theologia Aegyptia libro 9. capit. 6. char. 44.

Animæ sapientis vinculis corporis liberata, remigrata ad deos, & pro merito vitæ purius, castrisque transactæ, hoc ipso deorum se conditioni conciliat. L. Apul. de dog. Plat. lib. 3. char. 251.

Animæ a corpore deseritur, potest in se nihil retinere corporum, si se pure, cum in hac vita esset, misit: cum vero violenter de corpore trahitur, quia ex rupto vinculo, non soluto, fit ei necessitas occasio passionis, malis, vinculum dum rumpit, inficitur. Macrobius in som. Scip. lib. 1. ch. 66.

Animus a cupiditatibus segregatus, quas nimio corporis concepit commercio, a ceterisque perturbationibus liberatus, deletis iam maculis, quas corporea familiaritas prius inuulerat, atque ita solus sibi relictus, & pauldubio turpitudinē oēm ab aliena natura prorsus imbibitum expurgat. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 5. char. 54.

Animam nō purgatā, sacra mysteria, recte quamuis per obscura vaticinantur, apud inferos in ceno iacere, impuram namque ob prauitatem ceno esse amicam, ut sues corpore fordidi sordibus delectantur. Plotin. En. 1. lib. 6. cap. 5. charta 55.

Animus nisi factus sit pulcher, ipsam pulchritudinē non intuebitur. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 9. ch. 57.

Animæ mors corporis non est malū, cum post mortē est bonum, quanto magis actiones suas peragit absque corpore. Plot. En. 1. lib. 7. cap. 3. char. 62.

Animæ si apud inferos penas luit, vita illic animæ malū est, quoniam non vita solum. Plot. En. 1. li. 7. ca. 3. ch. 62.

Animæ a corpore migrans, id ipsum quo abundauit euadit, itaque ad superiora confugiendū ne in sensualem speciem dilabamur, simulachris videlicet sensibilibus obsequuti, ne in vegetalem vitā præcipitemur. inancipati libidini generandi, & saporum suauitate irretiti. sed ad intellectualem, ad intellectū, ad eum totis viribus assurgendum, qui igitur proprietatem humanam seruauerunt, homines renascuntur: qui solo vti sunt sensu, in bruta animalia redeunt: qui sensu cum ira, fera animalia exoriuntur: qui sensu cum concupiscentia, in salacia, & ingluuiosa animalia reuertuntur. sed si sensus degeneratione vixerint, in plantas repullabunt: qui musicis nimium delinuti vixerunt, renascuntur musica animalia: qui sine ratione regnarunt, sicut aquilæ: qui absque sapientia sublimia tractant in cælum sæpe suspicietia, fiunt aues altiora semper volatu petentes: qui ciuilem virtutem sequutus est, homo reuertitur: at qui non satis ciuilem virtutem adeptus est, in apem transformatur. Plotin. En. 3. lib. 4. cap. 2. ch. 284.

Animabus bruta ingredientibus corpora malis dæmō, vel fatuus, & ignauus adest, sed animabus ad superiora progressis, quæ in vita adhuc agunt, alia penes solem, alia alij planetæ, alij in firmamento, prout actiones suas ratione direxerunt, nam in ipsis non tam est mundus intelligibilis, quam dispositio ipsi animæ mundi conformis, at quæ ad stellā accesserunt conuenientem mori atque potentia quibus in viuendo, & operando vti sumus, tali Deo, ac dæmoni congruentē, ubi anima vel hoc ipso eodem vtetur, vel quodam huic potentiæ præsidente. Plot. En. 3. lib. 4. cap. 6. ch. 286.

Animæ multæ, quæ quondam vitam humanam egerunt, deinde a corpore segregatæ, nō destiterunt beneficijs humanū genus afficere, quæ profecto vaticinijs, & oraculis tum ad alia nobis conferunt, tum etiam per se ipsas demonstrant, nec aliarum animas extinctas esse. Plot. En. 4. lib. 1. cap. 15. char. 467.

Animæ extincto corpore, in superiori potētia residet, & illa in superiori, & illa iterum vsque ad mentē, non enim erat in loco, verum in eo quod nusquam est, & sic est vbique. Plot. En. 5. lib. 2. cap. 2. ch. 494.

Animam Deum percepturam oportet figuram quandam illius habere, atque ita perseuerare, dum perspicue ipsum nosse molitur, & cognoscens qualem & quantam rem ingrediatur, & certo confidens se rem beatissimam intraturum, sic denique sese prorsus immergere vsque adeo, ut euadat pro spectatore iā specimen alterius ab eo perspecti, qualis inde venit notionibus

nibus abunde resurgens. Plot. En. 5. li. 8. ca. 1. c. 553.

Animæ si se a presentibus separans, ornare præparauit, cernit in se Deū ipsum subito coruscantem, fitque vnam, & corpus suum non sentit vterius, nec in corpore esse se sentit, nec seipsum aliud esse pronunciat, non hominem, non animal, non ens, non vniuersum. tum omnia quibus prius delectabatur omnia contemnda putat, thesauros, ornamenta, & reliqua, nihil timet aduersi, sed solum optat ut sit penes ipsum bonum. Plot. En. 6. lib. 7. capitulo 34. ch. 725.

Animæ cur in Deo non permanet? quia nondū hinc emigravit oīno. erit cū dabitur continuitas intuendi, cū corpus nullo modo intuitum perturbabit. nam qui videt seipsum fit ipso visus, scilicet hæc duo quædā esse putandum videns, & visum, neque vtraque vnum, tamen si, sermo hic videtur audientior, tunc nec proprie videt, nec videns discernit, nec duo quædam imaginatur, sed animus tunc tanquam alius effectus euadit vnum, tanquam centrum cum cætro coniungens, sed hæc dicta difficultia sunt. Plotinus En. sexto lib. nono capitulo decimo ch. 769.

Animus ab his inferioribus solutus, cui non ira, non appetitus, nec ratio, nec intelligentia est, nec omnino ipsemet, si modo id dictū fas esse censetur, sed tanquam raptus, siue Deo penitus occupatus, in tuto quodam recessu, habitu tranquillo prorsus immobilis, iam constitutus est, ab essentia sua nullo modo declinans, nec circa seipsū reflectens, quippe cū penitus cōquiescat, & quasi ipse status euaserit, non pulchrū, sed pulchritudinē ipsā transcendit. Plot. En. 6. li. 9. c. 1. c. 770.

Animæ si ad cælum ascendere debet, oportet nos, quæ ex natura mortalis assumpsimus deponere, vna cum affectione ad hæc inclinante, & duo considerare, primo qua ratione esse caducum deponemus, secundo qua via reuertamur. Porphyrius de abstinentia ani. ch. 1933.

Animus deposito corpore dæmon euadit, & priorem vitam miseratus, misericordia erga cognatos animos, qui detinentur in terra, commouetur, aut ob insitam clementiam eos proprium reducere in gregem, & alius in aliam prouinciam abit, quod dicitur patibile. Max. Tyrius sermo 27. char. 209.

Animæ supplicationibus ad contemplationē perueniēs diuinorum, vitam priorem obnoxiam passionibus, transfert in vitam passionis expertem, dum subit actionem, & vitam deorum. Iamblicus de mysterijs. ch. 1877.

Animæ separationē a corpore liberare nos a malis, quæ versantur in regione caduca, & ab impedimentis, quæ hic consecutionem conuenientis finis impediunt. Proclus in Alcibi. 1. char. 1918.

Animabus nostris afflictio est in causa, ut Deus propitius reddatur, quoties enim spoliamur iucūdis rebus, affligi videmur, reuera autem sentimus Deum propitium, & affligit nobis esuriam non virtutis, sed vitiosam, & affectibus obnoxiam. argumento est quod nutrit nos verbo suo generalissimo. Philo. Iud. in legis allegoria lib. 2. char. 61.

Animabus multis poenitentiam expetentibus non concessit Deus, sed tanquam æstu refluxo abreptæ sunt retrorsum, vt & Loth vxor in saxum versa est, propter adamatam Sodomam, quia ad ingenū & in qualia Deus amaduertat, reuersa fuit. Philo. Iud. in legis allegoriam libro 2. charta 66.

Animis vt male viuentibus penas, & corporis cruciatus paratos esse Platonicus censuere, & cum anima sit incorporea, & immaterialis, & a corpore pati immediate non possit, ita nec penas sentire, nec sentiendo turbari, haud ab re corpus istud subtile quasi vehiculum æthereum, corpus tamen ei perpetuo vnerunt, in quo puniri pro meritis possint. Bess. Cardin. in calumniatore Platonicis lib. 3. cap. 22. char. 50.

Animæ rationalis non omnino est immobilis, quia est

fons qualitatum fluentium in materiam, quæ omni quiete caret, omnis autem causa secundum naturam propriam agit, ideo oportet in opere vim aliquam, & imaginem causæ referuari. si essentia illa, quæ est causa qualitatum, esset prorsus immobilis, quia per naturam suam immobilē ageret, qualitas inde descendens immobilem in se naturam aliquam retineret, quod omne contra se habet. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae lib. 1. cap. 4. char. 84.

Animæ rationalis ita tertiā essentiam comitatur, ut corpus vmbra: eius essentia, a Platonicis, & vera, & immortalis ideo iudicatur, quia neque partibus indiget, in quas aliquando dissolui possit, & per quas dispersa virtus debilitetur, nec subiecto astringitur, a quo deserta aliquando euanescat, neque contraria forma miscetur, qua infici possit, neque vel loco clauditur, vel tempore, vel motui, ob indiuiduam, & in se manentem simplicitatem substantiæ, subest. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiae lib. 1. cap. 3. ch. 84.

Animæ rationalis essentia semper eadē permanet, quod significat stabilitas voluntatis, & memoriæ, operatio autem ex eo mutatur, quod nō simul cogitat omnia, sed gradatim, neque momento alit, auget, & generat corpus, sed tempore, naturalis virtus manet, quia naturalis eius vigor viget perennis, neque remittitur; virtus acquisita mutatur, quia ex potentia in actum, ex actu transit in habitum, atque e conuerso. hucusque ascendit Heraclitus, Varro, atque Manilius; ceterum altius ascendendum est, cum hæc forma nō possit esse totius naturæ principium. Marfil. Fic. in Plato. Theologiae lib. 1. cap. 5. char. 85.

Animæ rationalis non est secundum se totam intelligentiam, habet enim quasdam naturas præter intelligentiā intelligentiæ expertes, ergo mens in anima pars quidem est animæ, pars quoque est mentis quodammodo, mentis inquam altioris, quæ mens tota, & sola est, quippe si anima mentem haberet a semetipsa in animæ substantia ratio propagandæ mentis ineffet. vnde & tota anima esset mens, & mens tota, & perfecta, & omnis anima mentem haberet, quia in qualibet anima animæ ratio reperitur. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae lib. 1. cap. 5. ch. 86.

Animarum per corpora sempiternam transmigratorem improbare videtur Plat. Marfil. Ficin. in Plato. Gorgiam. char. 1320.

Animas hominum de corporibus in corpora transmigrare, & præcedentis vitæ artes in sequentibus recordari, Plato non suo sensu tractauit, sed ex quorundam Aegyptiorum opinione recensuit, quorum opinionem Aurelius Augustinus reprobauit. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae lib. 1. 2. cap. 5. char. 275.

Animæ hominis quādo erit seiuncta a corpore, omnem comprehendet locum, & omne tempus. Marfil. Fic. in Plat. Theol. li. 13. cap. 2. char. 188.

Animæ defunctorum in nos aliquid agunt, quod exemplis probatum est. nam Simonides mortuum cum humasset, & nauem ascendere vellet, ab eo admonitus naufragio periturum, non ascēdit, cæteri naufragium fecerunt, ille permansit incolumis. Marfil. Fic. in Plat. Theologiae lib. 1. cap. 5. char. 376.

Animas humanas in bestias transire in legibus non confirmat Plato, in nono ait secundum fabulas sacerdotum ire in alios homines, quamuis vbi animas in feras transire ait, non dicat in feras, sed in vitam ferinam, in quibus videtur habitus vitæ potius, quam speciei, vel corporis permutatio, & in Phædone ait, non esse prudentis viri hæc affirmare. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiae lib. 17. cap. 4. char. 395.

Animæ impiorum iuxta opinionem Platonis, Plotini, Orphei, Auicennæ, & Procli, a farijs dæmonibus vltoribus incitantur, & in morte, & post mortē fallacia

terribilium contingit imaginum, & tunc solum restat phantasiae furentis, vel phantasticae rationis imperium in homine impio. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiae lib. 18. cap. 10. ch. 421.

Animæ infantium in indolentiæ regione media positæ beatitudini propinquire, ad beatitudinem usq; possunt proficere. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiae libro 18. capitulo decimo. ch. 424.

Animæ in patria iam beatæ, & si quæ iam quasi separatæ, viuentes in corpore extra corpus aliquando diuinitus rapiuntur, factæ iam angelicæ, eodem ad tempus cum Angelis munere potiuntur, similia duntaxat animorum est officium diuina nobis nomina rite tradere. Mar. Fic. in Dionysij Areop. de diui. no. c. 1033.

Anima in suam unitatem, i. principalem uim, & apicem ipsius collecta, & sensibus reiectis, unum efficit, uni bono hæret, & ab eo per mentem illuminatur, rerum que omnium rationibus, & speciebus completur. Mar. Fic. in Plat. in Philebo lib. 1. cap. 31. ch. 1242.

Animæ in patria quandiu solo intellectu utentes una cum mundanis, & supermundanis dijs mundum intelligibilem sedulo contemplantur, illic cunctæ pariter omnia uident, & si alter, & aliter omnia postquam autem intellectu simul, & ratione una cum dijs mundanis circa cælestia corpora eorumque animas considerandas uti ceperunt, iam non omnes omnia contuentur, sed hæc quidem plura, illæ uero pauciora, & hic iam ex nouem uisionum differentijs nouem uitæ futuræ aspiciuntur initia, & cum nouem sint præcipue cælestium animæ, scilicet anima mundi, & octo sphaerarum cælestium animæ, quibus relictis superioribus animæ nostræ accommodantur, ad ingenia nouem hic afferenda circa facultates expendendas nouem gradibus distributas, & ubi ait Plat. animam hanc plura uisisse quam aliam, intelligendum est non solum plura numero, sed quod uiderint pluribus rationibus, & ardentiori studio comprehendisse. Marfil. Ficin. in Plat. Phædro cap. 24. char. 1378.

Animam a corpore duobus modis separat Philosophus, primo a perturbationibus per morales scientiæ purificationem, deinde a sensibus, ac ipsa imaginatione per contemplationis ipsius intentionem. Marfil. Ficin. in Plat. Phædone. char. 1390.

Animarum transitus per bestias intelligendum est per brutam imaginationem sui quodammodo brutorum imaginationi misceri. Mar. Fic. in Plat. Phædone. ch. 1392.

Anima pura post obitum ad pura, & æterna reddita; impura, & terrenis infecta ad similia retrahi, & terrena sepe uideri. Mar. Fic. in Plat. Phædone. ch. 1392.

Animæ affligi possunt non tantum per imaginationem infeliciter a demonibus agitata, sed per ærea quædam corpora, que uiculi, ac cimbe nomine designantur. Mar. Fic. in Plat. in Phædo. char. 1394.

Animæ, que sine philosophia iuste, & sancte uixerunt, sublimia terre ascendentes in splendidissimis corporibus spiritualibus habitant; quæ præterea ciuilitate philosophatæ sunt, cum splendidis, cælestibusque corporibus celum colunt: sed quæ per exactam philosophiam perfectæ purgatæ sunt, in locum super cælestem euolant, ubi omnino absque corporibus, ut Plato inquit, totum per tempus uiuunt. Mar. Fic. in Plat. Phædonem. ch. 1394.

Animæ potius in bestiarum affectus, & habitus transeunt, quam in corpora migrare dicuntur. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 9. char. 1427.

Animas, quæ in infantia decesserunt, cum in neutram partem declinauerint. neque eligendo, neque obdlexerint habitum, Platonicus eas in lumine naturali relinquunt. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. ch. 1431.

Animæ uolunt quidam circuitum per duodecim annorum millia agi, quia oportet per omnes discurrere sphaeras, chorosque demonum, & deorum, qui in Phædro

per duodecim ordines digeruntur. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. char. 1431.

Anima iuxta quorundam opinionem in anno magno suum explet circuitum, per quem in idem redit, qui comprehenditur duodecim annorum millibus, tribusque; annis huiusmodi annum mundi exequare magnum, quo anima mundi, per firmamenti motum suum peragit ambitum, triginta sex annorum millibus peragendum. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. ch. 1431.

Animam, & mundum differre putant Platonicus, quod celum non modo per actionem, sed et per essentiam continue fiat; anima uero per actionem quidem fit, per essentiam uero fit potius a Deo, quam fiat a Deo: & quoniam essentia impartibilis est, habet vim quandam sui ipsius quodammodo productricem, per quam edat in seipsa uitam propriam, atque motum, celum uero undique pendet aliunde. Mar. Fic. in Plat. Timæum, ca. 7. ch. 1441.

Animæ rationalis ex natura bruti corporis figuræ coalescere merito Proclus reprobatur, quemadmodum nec ex naturis cæterorum animalium, arborumque animantes alia, ac arbores coalescunt. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum, cap. 25. char. 1471.

Animam hominis in bruta transmigrare solum Plotinus Aegyptius sentit, consentiunt tamen Platonicus uicissim in homines alios transmigrari, quod etiam Plato. non habet certum, habet tamen probabile. quod si in bruta migraret, ita tamen ait, ut rem ipse neges, & allegoriam quæras. primo in effectum, imaginationem, habitumque brutum conuenientem. deinde in habitationem, & consuetudinem feris conuenientem: quam penam duntaxat antiqui putant, in hominem uero regressum non solum supplicium esse, sed & purgatorium. Marfil. Fic. in Plat. de legib. dial. 9. char. 1514.

Animæ separatio duplex: una per moralem philosophiam, qua se a perturbationibus corpori seruientibus separata; altera per contemplationem, qua se a sensibus, & imaginatione seungit. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 1. c. 2. c. 1550.

Animam humanam non posse in feras transmutari post mortem patet: tum quia rei nullius essentia propria, essentialisque potentia, quædiu exiit, potest ipsum esse alterius speciei proprium, actumque essentialem subire: tum quia cum intelligere dicat Plotinus, & vegetare esse substantiale, nec potest mutari animæ intelligentiam per actiones, consequens est ut fateatur nec vegetalē potentiam per actiones aliquas permutari, quod experientia patet. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 3. cap. 4. char. 1705.

Anima humana non mutatur in brutam purificationis gratia, quia si rationalis species in brutam præcipitatur, aufertur poenitentia operatio. Mar. Fic. in Plotini En. 3. lib. 3. cap. 4. char. 1705.

Anima hominis quamuis quodammodo in seipsa mutatur, nunquam tamen ultra certos humane speciei terminos transmutatur. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 4. ca. 2. ch. 1709.

Anima cum sit omnia, motumque habeat naturaliter liberum, potest & intra se in proprias similitudines formare seipsam, atque subinde talia sibi animalium, & plantarum corpora conformare. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 4. cap. 1. char. 1707.

Animas hominum in bestias transire negat Timæus Locrus, nec ex homine in hominem mox transmigrare, ut qui in corporibus æreis putat uiuere, & animi vexatione purgari. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. libro 4. cap. 2. char. 1710.

Animam intellectualem negat Proclus una cum Platonicorum schola posse ferino corpori accommodari, ut quæque ei in uita communicet, sed aliquando in similitudine uitæ communicare putant, & id sensisse Platonicum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. li. 4. cap. 2. ch. 1711.

Animam rationalem bouini corporis, vel suilli formam aliquando fieri a Platonicis non est receptum, nec ab ipso Plotino concedendum, cum proposuisset mutationem

nionem in anima ab imaginatione principium habuisse, quæ speciem in essentia mutare non potest: tot intellectus in humana specie esse, quot sunt, & animæ, receptum est. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 3. capit. 11. char. 1737.

Anima corpus omne; vel cæleste quandoque exuta, & mente diuina tunc formata, attentissimè diuina conspici simul cuncta sine discursu, ideo dicitur non recordari rerum humanarum, non quia ignoret inferiora, dum omnes inferiorum causas contuetur, ac se perfectissime possidet, sed quia negligentissime repetit minima, cum in maximis sit attentissima, & quia non repetit per modum discurrunt, & mutabilem, ut humana recordatio solet fieri: contuetur per intellectum, & per rationem quæcunque cognoscit uno quodam intuitu sine motu, quoniam conspici per unam Dei formam, per ipsam seriem idearum habentem gradus non tempore, sed ordine inter se distinctos, discernit alia alijs ordine ibi esse priora. Marfil. Ficinus in Plotini En. 4. lib. 4. cap. prim. char. 1740.

Anima in cælesti recordatur paucorum, quod non prouenit ex debilitate memoriæ, sed ex attentione circa meliora, negligente deteriora. Marfil. Ficinus in Plotini En. 4. lib. 3. capit. 32. char. 1740.

Animæ defunctorum nostra hæc memoriter tenet, sentiunt, curant, benefaciunt. Marfil. Ficinus in Plot. En. 4. libro 7. cap. 15. chart. 1754.

Animam a corpore abeuntem vis ab anima nostra in corpus emicans comitatur, quod uero in fetu uitale cælitus impressum fuerit, cælitus conseruatur, circa quæ & nos animus hinc impurus emigrans amore se uersat, purus uero relinquit. Marfil. Ficinus in Plot. En. 4. libro 7. cap. 14. chart. 1754.

Anima in patria sub ipsa mentis diuinæ forma potius, quam sua uiuit, & agit, sicut corpus nunc sub animæ forma, sed cum primum confert se ad uiuendum, ac agendum sub propria forma per discursum rationalem, deinceps paulatim labitur in discursionem imaginalem, & actionem sensualem, & uergetalem, ut iam quasi sub forma corporea uiuat hinc postremo contingit, ut corpoream esse se opinatur, & de sua diuinitate diffidens diuina, nec quærat unquam, nec ueneretur. Mar. Ficinus in Plot. En. 5. lib. 1. cap. 1. ch. 1757.

Anima sepe numero in ipso transitu, aut paulo ante, ut uinculis corporis non omnino obnoxia, reuelationes, nec difficultatibus percipit, ut & in uigilia, & in somnijs que a malis spiritibus se immittentibus turbari potest, & a bonis iuari, nam diuina reuelatio non nisi a bonis Angelis, & Deo uenit, & nullo modo a malis, aut a natura. Ioan. Franciscus Pic. Mirand. de prænotione libro 2. capit. 6. char. 428.

Animas hominum Pythagorei, & Plato in brutorum naturam abire ob delictorum poenam arbitrati sunt, & qui hæc ad allegoriam applicant, non bene sententiam Platonicam assequuntur. Seb. Foxius in Plat. Phædonem c. 77.

Animam a corpore discernere quid aliud est, quam emori discere? Iac. Carp. in Alcinoi cap. 1. char. 4.

Animam humanam in beluas transire alij Platonicus improbarunt, alij ad allegorias confugerunt. Iaco. Carp. in Alcinoi digres. 5. char. 367.

Animam intellectualem negat Platonicus ferino corpori accommodari posse, ut ei in uita communicet, sed communicare cum brutis in quadam uitæ similitudine, idque sensisse Platonicum aiunt. Iacobus Carpentarius in Alcinoi digres. 5. char. 369.

Animas omnes post discessum a corpore reuerti ad uniuersam uniuersam animam, cuius animæ sint quasi scintillæ, & radij, fuit uera Pythagoræ opinio, quam animam, ut ex Plutarcho, & Cicerone colligitur, Deum esse intelligebant. August. Steuch. de peren. philo. lib. 9. capit. 30. char. 223. tergo.

Animorum e corporibus exeuntium fors unanimitè a ueteribus Philosophis descripta. Orpheus, Musæus, Homerus, Hesiodus, Pindarus, Timæus Locrensis, Pythagorici, Pherecides, Plato, & alij. August. Steuch. de peren. philo. 10. cap. 22. char. 241.

Animas defunctorum rerum humanarum procuratrices esse fama antiquissima est. Aug. Steuch. de peren. philo. lib. 9. cap. 32. chart. 225.

Animorum post mortem ex præcis auctoribus triplicem sortem habes, vel eorum qui penitus adeunt regna beata, nusquam remorati, aut qui subito rapiuntur ad supplicia, vel quibus purgantur peccata, quibus expiatis uelut in patriam reuocantur. August. Steuch. de peren. philo. lib. 10. cap. 27. char. 245.

Animas quia putabant Pythagorici in varia corpora beluarum transmigrari, ideo abstinerere a carnibus animalium præcipiebant, ne amicum, vel familiarem mædudarent. Marcus Antonius Natta de immortal. animi libro quart. char. 28.

Animi beatorum ex desiderio eius, quod sibi deest, diuinæ cognitionis nullam penitus molestiam, vel amaritudinem sentiunt. Leo Heb. de amo. dial. 1. ch. 27.

Animorum nostrorum præcipuum munus in spiritualibus formis a se da materia seiuuendis, & a corporum impuritate reuocandis situm esse uidetur. Leo Hebraeus de amore dialog. 3. char. 351.

Anima, ut mortalis, & immortalis.

Anima immortalis est, & ante nos nata, si discere est recordari. Plat. in Phædone char. 40.

Anima similior est rei, quæ semper similiter se habet, quam ei, quæ non. Plat. in Phædone chart. 44.

Anima diuino immortalis, intelligenti, & uniformi, indissolubili, & semper similiter, & secundum eandem se habenti simillima est. Plat. in Phædone char. 44.

Anima cum sit immortalis, nullum aliud refugium est a malis, nisi ut optima, & sapientissima fiat. Platon. in Phædone charta 57.

Anima contrarium ei, quod ipsa semper inducit nunquam suscipit, at anima semper inducit uitam, cui contraria est mors, ergo anima nunquam suscipiet mortem, ergo immortalis. Plat. in Phædone 57.

Anima cum immortalis sit, ipsius curam habere debemus, non solum pro hoc tempore, in quo uiuere dicimur, sed pro uinuerso. Plat. in Phædone char. 57.

Animæ mortalitas lucri esset malis, nam animæ morte a malo liberarentur. Plat. in Phædone char. 57.

Anima maxime omnium immortalis est, & interitus expers, & reuera erunt animæ nostræ apud inferos. Plat. in Phædone chart 57.

Anima immortalis est. Plat. in Phædro char. 316.

Anima omnis immortalis est, per se enim mouetur. Plat. in Phædro chart. 316.

Anima hominis immortalis est, & nunquam moritur, & ob hæc sanctissimam uitam transigere oportet, ut ait Pindarus, & multi alij poetæ, qui diuini sunt. de quibus enim Proserpina poenas antiqui luctus sumpsit, illorum animam rursus nonno anno in supernum solè reddit. ex quibus reges clari, & robore præstantes, & sapientia maximi uiri augetur in reliquum tempus Heroes sancti ab hominibus uocantur, anima uero, ut quæ immortalis sit, & sæpe renata, & quæ sæpe uideat, & quæ hic sunt, & quæ apud inferos, & oēs adeo res, nihil reliqui habet, quod non didicisset, quare nil miri est etiam de uirtute, & de alijs ipsam in memoria reuocare posse, quæ prius didicit, cum enim cognata natura tota sit, & oia aia didicerit, nil uetat uno solo in memoria reuocato, quod discere, & disciplinam homines uocant, alia omnia ipsum inuenire, si quis uiriliter sit, & quærendo non fatigetur. Plato. de uirt. chart. 502.

Anima in se habet semper rerū veritatem, ergo immortalis est. Plat. de virtut. chart. 505.
 Anima nostra immortalis est, & nunquam perit. Plat. de repub. dial. 10. char. 697.
 Animam iniustitia, intemperantia, & huiusmodi prauam faciunt, non tamen dissoluunt ipsam, nec perdunt, ideo immortalis est Plat. de rep. dial. 10. c. 697.
 Animæ propter mortem non sunt iniustiores, quod est animæ malum, ergo non moriuntur. Plato de repub. dialogo 10. chart. 698.
 Anima cum nec a malo proprio, nec ab alieno perit, necessario semper est, quod semper est immortale est. Plat. de repub. dialogo 10. chart. 698.
 Animæ semper eadem sunt, neque pauciores sunt cum nulla pereat, neque rursus plures, nam ex mortalibus fierent, & omnia tandem immortalia erunt. Plato de republica dialogo 10. char. 698.
 Anima immortalis est, quæ omnia bona, & mala sustinere potest. Plat. de republica dial. 10. char. 703.
 Anima immortalis, in homine seorsum a dijs posita fuit ab anima mortali, in aliam corporis habitationem. isthmo ac termino inter caput, & pectus constructo, & ceruice in medio horum posita ut seorsum esset. in pectoribus itaque, & eo qui thorax appellatur mortale genus animæ illigantur, & cum altera pars a natura producta sit melior, alia deterior, thoracis amplitudinem construxerunt ita distinctam, ut velut mulierum altera, virorum item altera habitatio seorsum esset, septo transuerso in medio ipsarum posito. Plat. in Timæum chart. 752.
 Animæ mortalis affectiones sunt voluptas, dolor, audacia, timor, ira, spes sensus rationis expert, amor. Plat. in Timæum chart. 752.
 Animæ mortalis non est natura, quæ vnquam possit maximum inter homines principatum ferre, & si iuuenis sit, & corrigi se non sinat, ut non maximo morbo insipientia, in mente sua repleta odium proximorum amicorum incurrat, quod vbi contingit, breui ipsam perdit, & omnem potentiam ipsius euertit. Plat. de leg. dialogo tertio, chart. 818.
 Anima immortalis reuera est, & mortuo corpore ad alios deos vadit, datura rationem: quod bonus quidē valde confidenter faciat, malus abhorrebit valde, & quæ ipsi vita defuncto ad magnum quoddam auxilium. cōtinget, viuenti enim omnes cognatos opitulari oportuisset, ut quam iustissimus, & sanctissimus vixisset, & mortuus post hanc vitam penam peccatorum effugisset. Plat. de legib. dialogo 12. char. 955.
 Anima immortalis est, & iudicem habet, a quo vbi a corpore fuerit liberata delictorum penas luit, ideo peius est facere quam pati iniurias. Plat. En. 7. ch. 989.
 Anima immortalis est, alioqui mortalis natura ad rerū tantarum gerendarum magnitudinem non se extulisset, aut immanium ferarum vim contempisset, maria transiisset, vrbes extruxisset, respublicas constituisset, ad cælum suspexisset, & aëtorum circumuolutiones vidisset, solis ac lunæ cursus, ortus, occasus, defectus, celeres restitutiones, æquinoctia, & solstitia gemina, pleiadum reuersiones hyeme, & æstate, ventos, & imbrum delapsus, & ingentes turbinum tractus, & mundi affectiones in perpetuum affixisset, si non diuinus quidam reuera spiritus in anima inesset, per quem tantarum rerum intelligentiam, ac cognitionē habuisset. Plat. in axiaco. dial. spurio char. 1017.
 Animarum est communicatio quædam, deorum animæ communicant hominum animis, Deus se communem singulis exhibet. Mer. Trism. Pimander, c. 10. c. 1849.
 Anima incorruptibilis est, quoniam creata est perpetua ob nobilitatem vitæ. Aristotel. Theologi. Aegypt. libro primo cap. 4. chart. 3.
 Anima separata ab hoc habitaculo, existens in altiori

nam meminit cuiusquam præcognitorum maxime sensibilium, & corruptibilium. Aristotel. Theolog. Aegypt. libro. 2. capit. 7. char. 9.
 Anima humana est simplex absolute, ideo immortalis. Arist. in Theo. Aegypt. lib. 15. cap. 6. char. 65. ter.
 Anima immortalis est, ex infinita discendi potentia, & quod non habet scientiam congenitam. Arist. Theol. Aegyptiæ, lib. 12. cap. 5. chart. 65.
 Anima humana intelligit Deum, seipsam, & ceteras formas insensibiles, sine organo corporali, & sensibiles formas abstrahit per intellectum, sine organo eodem. Arist. Theo. Aegypt. lib. 12. cap. 8. char. 67.
 Animam putat Plato omnium animantium non corpoream esse, nec perituram, cum corpore absoluta fuerit, & omni gignētium esse seniore, atque ideo imperare, & regere ea, quorum curam fuerit, & diligentiam secuta, ipsam semper, & per se moueri, agitatricem aliorum, quæ natura immota sunt, & pigra. L. Apul. de dog. Plat. lib. primo chart. 225.
 Animam nostram, & ignauissimorum hominum solam immortalem esse, totum vero cælum stellasque vitæ immortalitate carere, non decet asserere, præsertim cū ordinatissima, & pulcherrima illa sit, quæ vero circa terram sunt confusione plena. Plotinus En. secundo, libro nono, cap. 5. char. 202.
 Animam immortalem esse, & rem diuinam, homines non indicant, quia deprehendunt illum vitij inquinatū, at naturam eius puram considerare debemus: adiunctum enim semper impedire solet cognitionem eius, cui adiunctum est. Plotinus En. quart. libro septimo, capit. 10. charta 464.
 Animam cognatam esse diuiniore, sempiternæque naturæ ex eo patet, quod non sit corpus, nec figuram habeat, nec colorem, nec molem, nec quantitatem, nec qualitatem. Plot. En. 4. lib. 7. cap. 10. ch. 464.
 Animam descendendo annuere, & inclinari dicitur, ex eo quod illuminatum ab ea ipsi connectitur, & dimittit simulachrum, non ex eo quod scindatur, sed ex eo quod hic non sit amplius, & hic non est amplius, si illuc sursum tota respiciat. Plotinus En. prim. libro primo, capit. 12. chart. 7.
 Animus a corpore separatur, id est forte animum quasi a locis seipsum diuersis colligere, omnino, a perturbationibus segregatum, efficientemque, ut necessariae voluptates sensus quædam sint duntaxat, & quædam quasi medicæ, sedationesque laborum, siue languorū, ut interpellatio nulla contingat, dolores autem aufferentem, ac si nequeat, moderare ferentem, & quia non simul doleat, eos comminuentem, iram vero tollentem quoad potest è medio, ac si fieri potest, omnino, si minus, saltem non simul irascentem: & dabit operam, ut irasci sit inconsulto, & subito, & id per paucum sit, & timorem expellat omnino, & cupiditatem turpiū non habebit, esculentorum & poculorum ad remissionem doloris ipse animus non habebit, & venereorū, & si habebit, naturalium duntaxat, ita tamen, ut neque inconsultum hæc habeant impetum, quod si habeat, quatenus cum Phantasia solum hæc quoque præfigurata. omnino vero ipsa ab omnibus his erit pura, volletque quoque irrationale purum efficere, adeo ut non commoueatur quidem, aut quam minime, & commotiones statim sedare queat, ut si sapiens propinquans adesset nihil facere audeat, quæ bonus non ausit, non ergo erit pugna, sufficit rationis præsentia, quam interius verebitur, adeo ut sibi succenseat, si quo pacto commotū, quietem domino præsentem non egerit, & suam inconstantiam increpet. Plot. En. 1. l. 2. c. 5. c. 14.
 Animæ bonum, per purgationem acquisitum non est summum bonum, sed aliud præter hoc bonum esse videtur. forte si ante puritatis iacturam bonum erat, purificatio sufficeret, nec natura residua non est bonum, alioquin

alioquin nunquam fuisset in malo, neque boni formam dicere licet sufficientem in eo, quod vere bonum est permanere: natura enim ad vtrunque vergit, bonum igitur ipsius est adherere cognato, malum contrarijs. oportet purgatum habere, hærebit autē conuersa. Plotin. En. 1. lib. 2. cap. 4. char. 14.
 Animæ virtus est id, quod ex conuersione consequitur. Plotin. En. 1. lib. 2. cap. 4. ch. 14.
 Animæ bonum est adherere cognato, malum contrarijs. Plot. En. 1. lib. 2. cap. 4. char. 14.
 Anima purgata ipsi bono hærebit, & post purgationem iam conuersa est, & eius virtus est id quod ex conuersione consequitur. Plot. En. 1. l. 2. ca. 4. ch. 14.
 Anima, quæ peccatorum aliquid inconsulto tantū facit, Deus quidem erit, & demon existens geminus, imo potius alium secum habens, virtute alta præditum. si vero nihil, Deus solum, Deum inquam ex eorum numero, qui primum sequitur: animus enim ipse est qui processit inde, & si secundum te ipsum fiat, qualis venit ibi est, intellectui vero cohæret huc profectus, & hoc insuper ipsi assimilabit pro eius potentia, adeo ut si fieri possit, vel non commoueatur, vel non agat quicquam ex his, quæ domino minime placent. Plotinus En. 1. lib. 2. capit. 6. char. 15.
 Animam, cui inest vita, nemo sanæ mentis dubitabit immortalem esse. Plot. En. 4. lib. 7. ca. 11. ch. 465.
 Animæ, aut essentia est ipsa vita, atque est essentia talis ex seipsa viuens, idque immortale est, aut resoluit vsq; ad immortale peruenientes, aut si forte vitam esse dicunt affectionem quandam materiam acciderent, illud tandem a quo talis affectio tradita est materiam, fieri immortale cogentur, cum contrarium eius, quod affert, suscipere nequeat: sed reuera est vna natura actu viuens. Plotin. En. 4. lib. 7. cap. 11. ch. 465.
 Animæ immortalitatis cum nullam faciat mentionem, reprehensione non caret. Georgius Gymnistus de Plato. & Aristot. per lud. diff. cap. 12.
 Anima omnis incorporea est essentia, & separabilis a corpore. Procl. elem. Theol. cap. 186. ch. 49.
 Anima omnis immortalis est, & incorruptibilis. Proclus elem. Theologiæ, cap. 187. ch. 49. ter.
 Animam hominis immortalem a primo Deo suscipientes Dij mortalium generum conditores, partes duas illi mortales adiunxerunt. verum ne vis diuina, & immortalis deliramentis corporalibus inficeretur, in ipsa corporis arce sedem eius, utpote principis omnium statuerunt, & eius habitaculum caput esse voluerunt, ea figura, qua mundus elaboratus, & reliquum corpus huic ad ministerium subiecerunt, quasi vehiculū. ipsis vero mortalibus portionibus proprias singulis prouincias assignauerunt, iracundiæ præcordia, cupiditati locum medium inter vmbilicum, & diaphragma, ibique vim illam veluti furiosum, & agreste animal ligarunt. Alc. cap. 23. char. 1956.
 Animam immortalem esse probat Plato, quia cuiunque adest vitam affert, ut illi naturaliter insitam. at quod vitam præstat, mortem non suscipit, & quod huiusmodi est, immortale est. at immortalis, ergo incorruptibilis, ergo simplex & indissolubilis erit: nam essentia incorporea secundum substantiam, immutabilis, intelligibilis, inuisibilis, & vniformis est. Alcinous cap. 25. char. 1956.
 Animam immortalem esse necesse est, si disciplina reminiscencia est, quod autem sit reminiscencia sic probatur, nam nihil discere possumus, quam per recordationem eorum, quæ quondam nouimus, nam si a singulis vniuersalia intelleximus, quo pacto singula ipsa vniuersa cum infinita sint percipimus? at quomodo ex paucis indiuiduis cōia percipimus? deciperemur, & mentiremur, perinde ac si iudicaremus omne quod respiratione vitur animal esse: vel quomodo intelligem-

tiæ ipsæ in nobis principales essent? ergo intelligimus reminiscendo ex paruis acceptionibus a quibusdam secundum partem incidentibus reminiscentes verum, quæ iam dum cognoueramus, quorumvè obliuionem tunc primum perpepsi sumus, cum primum animæ in corpora descenderunt. Alcinous, cap. 25. c. 1957.
 Animæ demonstratio, qua vitur Plato in decimo de republica, ad probandam illius immortalitatem, demonstratiua est, in qua probat intellectum non habere contrarium, ideo non corrumpi. Auer. in sermone. Plato. tracta. tertio, colum. 3. char. 191.
 Anima nusquam habet potentiam ad non esse: igitur est immortalis. Marfil. Ficin. in Platon. Theologiæ, libr. quinto, capit. 12. chart. 146.
 Anima non suscipit in se vllam mortiferam qualitatem, per quam desinat viuere, nam contrariæ qualitates se inuicem non suscipiunt, sed fugant. Mar. Fic. in Plato. Theolo. lib. 5. cap. 14. char. 151.
 Animam cœlestem, & immortalem Plato mori quodammodo putat, quando terrenum, & mortale corpus ingreditur, reuiuiscere cū egreditur, egreditur cum meditationis studio, cum philosophia purgat infectionem. Mar. Fic. in Epist. 1. l. 1. ch. 669.
 Anima rationalis immortalitatem suam videt, quando videt radium intelligentiæ infundi sibi a Deo, & in Deum reflecti. Mar. Fic. in epistolis lib. 2. ch. 765.
 Animarum separatarum tres sunt status, cōtemplatiuus, actiuus, & voluptuosus. Proclus in republica Plat. ex Mar. Fic. in epist. 1. l. 1. char. 940.
 Animæ rationales, ut inquit Proclus, cum neque per ipsam materiam, neque per materiales condiciones inter se distingui possint, sunt enim separabiles a materia, per formales, specialesque distinguuntur proprietates, & quot sunt, tot animarum rationalium sunt idæ. Marfil. Ficin. in Platon. parmenide, capitulo sexto, chart. 1140.
 Animam rationalem, ac mentem nostri parentis imaginem ab ipso mundi totius opifice, sine vllō coelicolarū aut dæmonum ministerio accepimus, quæ Deo reddenda est. Mar. Fic. in Plat. dial. de sancto, ch. 1136.
 Animæ rationali insita naturaliter est quædam differēdi facultas, quæ communiter ab vno in multa vicissim que discurrat, ingeniosissimi quique ad huiusmodi artificium propensiores existunt. si concedatur absque delectu, insolentes euadunt, logicaque abutentes, non sunt philosophi, sed sophistæ. Marfil. Ficin. in Philebo, cap. sexto, chart. 1261.
 Anima, quæ omnes animæ vires in se possidet, immortalis est, & quælibet rationalis anima huiusmodi est, & sic principium motus esse potest. Marfil. Fic. in Plato. phædrum, cap. 6. ch. 1366.
 Anima sex officia facit, quæ nominantur in hoc loco a Platone, & in philebo, & in sophista, & etiam in Me none. nam quæ sensus communis apprehendit opinante potentia percipit, prima ipsa perceptio imaginatio dicitur: ut apprehensa conferuat, memoria: ut que seruauit in se ipsa resumit, reminiscencia, & cum restituendo de vno in aliud quasi quadam ratiocinatione discurret, cogitatio: postquam discursu peracto affirmavit, vel negavit, opinio. at cum opinione percepta per sensum, & memoriam anima cogitante resingens, ita in hæc respicit, ut in illa a quibus ista manarunt, & quæ imagines sunt res veras esse putat, picturam quædam, ac phantasia Plato esse nominat. Mar. Fic. in Plat. Theolo. char. 1278.
 Anima rationalis diuinitus data est, & immortalis. Marfil. Fic. in Plato. Timæum, c. vigesimo quarto, c. 1470.
 Animæ immortalitatem plurimi antiquorum philosophorum non perquisierunt. primus fuit Pherecides Syrus, qui de eius immortalitate disputauit: alii putarunt vna cum corpore decedere, qui non extingui animam

nam putarunt, alij semper, alij diu permanere, alij statim dissolui existimant, Pythagoras eam immortalem assumit, sed vagabundam in diuersa corpora humana, & belluina transgredientem, & vicibus temporum varijs reuerteretur a qua opinione non abhorruit Plato, sed animam rationalem immortalem, reliquas interire sinit. Xenocrates, & Spensippus, etiam sensitiuam, immortalem esse voluit. Numenius, & Plotinus vegetatiuam pariter immortalem voluere. Anaxagoras, & Diogenes simpliciter immortalem humanam esse voluerunt. contra Democritus, & Epicurus animas cum corpore mori opinati sunt, idem Lucretius. Stoici mediū sunt, nam & immortalem, sed non semper, alij paulatim perire, alij vsque ad conflagrationem perseuerare. Ioann. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. lib. 1. cap. 14. ch. 778.

Animorum immortalitatis assertio est christianæ religionis fundamentum, vt & legum omnium, & rerum publicarum. Sebastianus Foxius in præfatione in Platon. phædrum. char. 5.

Animam immortalem probat Plato, quia quicquid ex se mouetur æternum est, anima ex se mouetur, ergo æterna, & probat, quod quicquid ex se mouetur sit æternum, quia est initium motus, & quicquid est motus initium, caret origine, ideo æternum, quia nec finem habiturum est. & quod anima ex se mouetur probat, quia corpus non ex se, sed ab anima mouetur. Sebast. Fox. in Plat. phædone. char. 45.

Animam immortalem probat Plato, quia bonum omnia conseruat, malum perimit, at si nihil mali est, quod animam dissoluat, immortalem esse sequitur. malum aut ex animi natura exoritur, aut aliunde, ex ipsa mali nihil oriri potest, quia nihil mali habet, quia materia, quæ mutationi est obnoxia, expers est, ergo malum extra ipsam positum est, item nec a corpore nasci potest, cum animus sit incorporeus, & nihil a corpore patiatur, nec ab incorporeis, vt ab artifice Deo, cum ille seruandi vim potius, vt bonus habeat, quam perimendi, ergo immortalis animus est, & hoc est. libro decimo de republica. Sebastian. Fox. in Platon. phædone. charta 46.

Animam immortalem esse probat Plato, quia Notiones omnes animi, quæ recordationes veræ sunt vitæ prioris, ante corpus ipsum extiterunt, nec vna cum corpore gigni possent, vt docetur in Menone, ergo animus cui illæ insunt, ante quam corpus extant, effectus est, quod si ante corpus fuit, ergo cum illo non interire potest, ergo immortalis. Sebastian. Foxius in Platon. Phædone. chart. 46.

Animam immortalem esse Plato probat, quia nihil sibi aduersatur, atque animam esse mortalem eiusdem naturæ repugnat, quippe cum potius vitam suppeditet, igitur est immortalis. Sebastianus Foxius in Platon. phædone. chart. 47.

Animam immortalem esse Plato probat, quia omne corpus, atque adeo compositum omne ex partibus, est dissolubile, contra simplex omne incorporeum dissolui non potest, cum in nullas compositionis suæ partes nequeat abire, quia nullas habet. at anima est incorporea, & simplex, vt ex eius actionibus patet, quæ si corporeæ essent, & ipsa esset corporea, cum actiones omnes suæ causæ sint similes: ergo animus nequit dissolui. Sebastianus Foxius in Plat. phædone. chart. 47.

Animam immortalem esse Plotinus probat. primo quia a corpore ipsam esse separabilem, ac diuersam, quia rebus corporeis dominatur, & affectibus repugnat. secundo ex diuinorum contemplatione, & cognitione, quæ nisi in rem diuinitatis participem cadere nequit. tertio ex æternorum cupiditate, qua semper animus tenetur. quarto, quia sempiternæ vitæ causam Deum animus idem colat, & illi pietas, & notio quæ-

dam religionis insita sit. Sebastianus Foxius in Platon. Phædone. chart. 48.

Animam immortalem esse probat Lactantius Firmianus incorporea omnia, vt angelus, Deus, & mentes æterna sunt, quia nulla concretionem constant, cum potius simplicia sint; anima est incorporea, vt ex eius actionibus patet, ergo æterna. secundo, si virtus, quæ hominis est propria, secundum naturam non est, cum labores patiatur, & corporis affectionibus dominetur, præmium nullum in hac vita habet, at debet habere, ergo in altera habebit, quod si hic assequi non potest propter labores, ac vitæ molestias, & alibi est assecutura, ne meritis suis priuetur, immortalis igitur est. Seb. Foxius in Platon. phædone. ch. 48.

Animam immortalem probat D. Thomas, quia est naturæ intellectualis, ergo immortalis, & quod sit naturæ intellectualis patet ex intelligentia, cognitione, ratiocinatione, memoria, & cæteris viribus eiusdem, quæ vel nullam, vel exillem materiam admixtionem admittunt. Sebast. Fox. in Plat. phædone. ch. 48.

Animam immortalem esse probat D. Thom. quia res nulla ex eo, quo sua constat perfectio, corrumpitur, cum omnis interitus ex contrariis causis fiat, at animæ perfectio consistit in separatione quodam a rerum corporearum contagione, quia simplex omne quo est corporeæ concretionis minus capax, eo est præstantius, ergo anima ob id quod a corpore sciungitur, interire nullo modo potest. Sebastianus Foxius in Platon. phædone. chart. 49.

Animam immortalem esse probat D. Thomas, quia ea, quæ in ipsam recipiuntur, ad eius se formam accommodant, incorruptibilia sunt, & immortalia: item quia in tellectibile esse est prius, quam sensibile, quando vniuersa singulis priora sunt, & ea quæ comprehendunt vniuersa priora sunt illis, quæ capiunt singula, & ea quæ primo sunt, & in se alia primo recipiunt, vt materia prima, incorruptibilia natura sua sunt, ne si interirerent, reliqua etiam, quæ in ea recipiuntur, interirent, ergo anima, quæ primum receptaculum horum primorum intelligibilem est, immortalis existit. Sebast. Foxius in Platon. phædone. chart. 50.

Animam immortalem probat D. Thomas, quia quod quod efficit eo quod efficitur longe præstantius est, intellectus agens efficit, vt actus sint intellectuales res in se, ergo vt actus intellectuales, ob id quod vniuersalia sunt corruptionis sunt nescia, ita idem intellectus agens, qui illa talia efficit, multo minus est corruptioni obnoxius idem intellectus est humani animi pars, seu facultas, igitur, & animus immortalis est, vt eiusdem pars etiã. Seb. Fox. in Plat. phædone. chart. 50.

Animam immortalem esse probat D. Thom. quia nihil interit, nisi aut contrarii vi, aut subiecto deletio, aut deficiente sua causa. vt contrarii perire nequit, quia contraria omnia recipit in mentem dum ea cognoscit: subiectum perire nequit, quia nullum habet: nec causa deficiet, cum ipsa sit Deus, ergo nullo modo morti obnoxia esse potest. Sebastianus Foxius in Platon. phædone. chart. 50.

Animam immortalem esse probat D. Thom. quia si corrumpi deberet, ob dissolutionem, vel interitum corporis, sequeretur debilitatio, vel affectio illo male. hunc ipsum, aut eius aliquam vim debilitari, sed per se nullo vis animi vnquam debilitatur, nisi quatenus instrumento, quo vtitur, male affecto, ipse obscuratur, nec foras, quasi prodit, vnde restituito instrumento, si fieri possit, & vis etiam restituatur, & intellectus vis sit, quæ instrumento non eget, nec per se, nec accidentario interire potest, ergo nullo modo intellectus, nec anima, cuius pars idem est, corruptioni subiici potest. Sebast. Fox. in Plat. phædone. chart. 51.

Animam immortalem esse probat Sebastianus Foxius, quia

quia ex eo quod est, nihil omnino perire potest, quando nullus interitus simplex est, ita vt in nihilum omnino redigatur, atque anima existit aliquid, vt ex eius actionibus patet, quia nihil esse actio sua potest, & actio omnis ab aliquo agente nascitur, ergo interire ipsa non potest, restat vt vel nullo modo interire possit, cum in nihilum redigi nequeat, vel ipsam non plane perire, sed in aliquid aliud conuertitur, cum vnus interitus sit alterius ortus. at ex anima gigni non potest corporeum, quia ex incorporeo non fit corporeum, nec incorporeum, non tale quale prius erat, quia eadē esset, non perfectius, quia non solum non interiret, sed purior redderetur, non imperfectius, nam nec in essentia eius esse potest cum in nihilum redigi non possit, sed omnes fatentur conditionem mutari, essentiam permanere. Sebast. Foxius in Platon. Phædone. char. 51.

Animam immortalitatem primus, vt ait Cicero in Tusculan. dicit Pherecides Syrus, qui vixit Seruio Tullio regnante, & habuit nobilem discipulum Pythagoram, sed antiquior hoc fuit Mercurius Trismegistus, & ex Porphyrio de abstinentia ab esu carniū lib. 4. Efficos iudici generis prius hoc sensisse legitur, vnde Hebræorum primum inuentum iudicandum est. Iacob. Carpenter. in Alcinoi parte posteriore dig. 10. char. 5.

Animam immortalem posuisse Aristotelem satis est dicendum, & singulis hominibus animos proprios, quam contrariam tenere partem. Iac. Cap. in Alcinoi parte posteriore, dig. 10. char. 62.

Animi immortales si sint, & mundus æternus, animarū numerus infinitus erit, quod est naturæ contrarium. Aug. Steuc. de perenni. phil. lib. 7. cap. 15. ch. 152. terg.

Animi immortales frustra, si mundus æternus. nam vel corrumpuntur in eternitate, vel immortales nullum alium mundum, & nullam aliam regionem habentes, semper has mortales sedes obtinentes semp abeunt, & redeunt ad corpora. Augustin. Steuch. de perenni philosoph. lib. 7. cap. 15. ch. 152. terg.

Animam exteriori ingredi cum ait Arist. quis est, qui non videat Mercurium, Aratum, Pythagoram, Paulum Chaldæum aperientes, quod Aristoteles obscure protulit, id est illi est ortus diuinus; genus, generatio, natales diuini, non mundani, non corporei, corruptibiles, diuina stirps. August. Steuch. de perenni philosoph. lib. 9. capit. 8. char. 202.

Animam immortalem esse testatur Arist. in lib. de moribus, vbi duas ostendit hominis vitas: alteram, qua viuunt secundum compositum: alteram, qua secundum mentem, & intelligentiam viuunt. Aug. Steuch. de perenni. phil. lib. 9. cap. 9. char. 202.

Animam immortalem ait Aristoteles, quod mirum est si aliqui impugnant, cum in tot locis id clare ponat. Aug. Steuc. de perenni. phil. lib. 9. cap. 10. ch. 203. terg.

Animi immortalitatem Phocylides, & priscis illis venerandis Græciæ, qui ante philosophos florere confirmat, eamque diuinam, & adeo creatam, quam thelogiam e sibyllinis carminibus desumpsit. Aug. Steuc. de perenni. phil. lib. 9. cap. 15. ch. 209.

Animos humanos retro sempiternos esse duæ rationes Platoni, & alijs persuasere: prima, quod habet naturam per se mobilem, sine principio: tum, quod si sunt immortales, sunt ingenerabiles; nam omnia, quæ nascuntur, occidunt: si nascuntur, corruptibiles sunt; non sunt corruptibiles, ergo nec nati. Aug. Steuc. de perenni philosophia, libro nono. cap. 26. ch. 218. terg.

Animi non possunt esse retro sempiterni. Aug. Steuc. de perenni philosoph. lib. 9. cap. 26. ch. 220.

Animæ immortalitatem clare fatetur Seneca. Aug. Steuc. de perenni philosoph. lib. nono. cap. 13. ch. 207.

Animi immortalitas est principium ad iuste, & recte viuendum, contra mortalitas occasionem tribus prauiat. M. Ant. Nat. de immorta. anim. lib. 1. ch. 5.

Animi immortalitatem Pythagorici, & Platonici, & Mercurius ter maximus, & antiqui philosophi ceteri tenuere, quidquid senserit Aristoteles, cuius sententiam ipse occultare voluit, huic etiam opinioni posteriores platonici, & multi ex Aristotelicis ascribere. M. Ant. Nat. de immor. ani. lib. 1. ch. 6.

Animæ mortalitatis error originem traxit in Græcia ab ijs, qui primo philosophari ceperunt sensum sequentes, & nihil in mundo incorporeum dicentes. M. Ant. Nat. de immor. anim. lib. 1. ch. 7.

Animos durare post corpora per aliquot sæcula dixerunt Stoici, sed postea extingui. M. Anto. Natta de immortalitate anim. lib. 1. char. 7. terg.

Animam mortalem esse persuadent hæc loca ab Aristotele desumpta, quod in ethicis ausus est dicere, quod vltimum terribilium est mors, nec post eam videri bonum, vel malum superesse mortalibus. & in eisdē ethicis ait fortem virum exponentem se morti, seipsum orbare maximis bonis, quibus est dignus. & vbi ait voluntatem esse impossibilem, & inter exempla immortalitatem recenset. & in iisdem ethicis ait mortuum non esse felicem. & in oeconomicis ait, homines sola propagatione assequi sempiternitatem. M. Ant. Nat. de immor. anim. lib. 1. char. 7. terg.

Animam immortalem Aristotelem affirmasse aiunt peripatetici multi, & multos adducunt locos, vt in secundo de generatione animalium, vbi ait, intellectum extrinsecus accedere, vt qui per seipsum subsistat, nec habeat actionem a corpore dependentem, & nullo corporis instrumento fabricari, & rem diuinam vocat, & primo de partibus animalium cap. primo ait, animam rationalem esse abstractam a materia simpliciter, ideo a physico non esse considerandam. tertio de anima, de vtroque loquens intellectu, agente, & possibili, affirmat intellectum, vere esse separatam a corpore, & ea de causa immortalem esse, & in extremo septimi ethicorum ait, naturam nostram non esse simplicem, sed aliud inest quo corruptibiles sumus, ostendens quod sit aliquid quod corruptionis sit expers, & in secundo de anima, intellectum ait separari a sensu, & in ethicorum primo. prospera ad defunctos amicos pertinere ait, & i politicis Heroibus assignat insulas fortunatas post mortem, & librum ait Laertius, Aristotelem composuisse, cui titulus est Eudemus; in quo clare asserit immortalitatem animæ, quod etiam ait Themistius, & Plutarchus. M. Anto. Natta de immortalitate animæ lib. 1. char. 8.

Animæ immortalitatem potius Aristotelem tenuisse existimo, nam loci pro immortalitate validiores, & firmiores videntur. M. Anto. Nat. de immortalitate anim. lib. primo. char. 8. terg.

Animam an mortalis, vel immortalis esset, dubium fuisse Aristotelem colligi potest, nam in lib. primo de anima ait, intellectum nihil forsitan perpeti posse. illud forsitan, est titubantis, & in 12. metaphysices quæstionem mouet, & non terminat. M. Anto. Natta de immort. anim. lib. 1. char. 8. terg.

Animam cum sit vita, & corpus cõseruet, multo magis seipsam conseruabit, ergo immortalis. M. Anto. Natta de immortalitate anim. lib. 2. char. 10.

Animam immortalis est, cum non habeat aduersarium, nihil enim seipsum deserit. M. Anto. Natta de immortalitate anim. lib. 2. char. 12.

Animus humanus est immortalis, quia quod interit, interit vel ob aduersarij potestatem, vel de factu rei necessitate: animus nullum habet aduersarium, corpore non eget, ergo per se subsistit. M. Ant. Natta de immortalitate anim. lib. 2. char. 13.

Animam participem diuinationis esse non est leue argumentum immortalitatis. Mar. Anto. Natta de immortalitate anim. lib. 2. char. 14.

Anima humana simillima Deo est, ergo immortalis. M. Ant. Natta de immortalitate anim. lib. 2. ch. 15.
Animæ mortalitatem afferentes impugnant immortalitatem, dicentes, quod si animi sunt immortales, infinita eorum est multitudo, si æternus ponitur mundus, & animarum transmigratione de corporibus in corpora: quod nobis non nocet, quia mundum futurum putamus, & si esset mundus immortalis, non ideo sequeretur absurdum, cum in incorporeis non esset intolerandum. M. Ant. Natta de immor. ani. l. 3. c. 17.
Anima immortalitatem consequitur non à se, sed ab eo qui illam condidit, nec id repugnat naturæ suæ immortale esse, & conservatore indigere. M. Ant. Natta de immort. anim. lib. 3. char. 20.
Animi immortales facti sunt, quia hic mali fruuntur iocundis, boni patiuntur aduersa, vt post mortem ante actæ vitæ merito, quod debetur persolvatur, virtuti præmium, iniquitati supplicium. Mar. Ant. Natta de immort. anim. lib. 5. char. 31.
Animarum immortalitatem impij plerumque non credunt, quia & gaudere non possunt. M. Ant. Natta de immort. anim. lib. 5. char. 37. terg.
Animæ immortalitatem ex Aristotele de navis exemplo nobis deprimere possumus. Stephanus Comuent. de ascensu mentis in Deum lib. 2. cap. 4. char. 31.
Anima rationalis cum naturali quadam propensione desiderium ad inferiora descendendi concipiat, non solū actione, sed substantia quoque descendit, at celestis anima hunc affectum moderatur, & vigorari nō permittit, ideo non descendit ipsa. Stephanus Comuent. de ascen. ment. in Deum, lib. 2. cap. 8. ch. 37.
Anima rationalis fieri nequit, vt perpetuis vinculis in corruptibili corpori remaneat alligata. Steph. Comuent. de ascensu mentis in Deum, lib. 2. cap. 11. ch. 42. terg.

Anima, vt se habet ad corpus.

Animam donec corpori permittam homo habet, nūquam potest abunde adipisci id quod cupit, quod maxime patet, si cum iusti, vel boni, & similibus scientiam perferuntur aliquis velit, tunc cogitando sola cogitatione vtens nullo sensuum adminiculo, vñquamque rem per seipsam sinceram conetur venari, separatus quantum fieri potest à toto corpore, vt quod perturbat, nec sinat animam veritatem rerum adipisci. Plato in Phædonem char. 37.
Anima diuino, corpus mortali simile est. Plato in Phædone chart. 44.
Animam vnaqueque voluptas, ac dolor, velut clauum habens ipsam affigit, & annectit ad corpus, eique corpoream speciem inducit, vt opinetur ea vera esse, quæ corpus approbat. Plat. in phædone char. 46.
Anima si per sensus considerat, quod est per corpus considerare, oberrat, & perturbatur: at si per se ipsam considerat, illuc abit ad purum, & quod est semper immortale, & similiter se habens, vt quæ ipsi cognata sit, semper cum illo est, vbi ipsa per se ipsam fuerit, & ei licuerit, & aberrare quieuerit, & circa illa semper secundum eadem similiter se habet, vt quæ talia attigerit, & hæc ipsa affectio sapientia appellatur. Plato in Phædone char. 44.
Anima similior est ei rei, quæ videri non potest, corpus ei, quæ videri potest. Plato in Phædone char. 44.
Anima imperat corpori, corpus, vt subiectum seruit. Plato in Phædone char. 44.
Anima quædam ipsa per se ipsam considerat, quædam per corporis facultates. Plato in Phædone char. 124.
Animæ voluptates ac dolores ante corporis voluptates, & dolores se nobis insinuant, quare contingit nobis vt ob futura prægaudeamus, & prædolcamus. Plat. in Philebo chart. 229.

Anima est, quæ cupit contrarios corporis habitus, corpus quod dolorem, aut quandam voluptatem suscipiebat. Pla. in philebo, char. 230.
Animas qui negligunt, & corpora exercent, similes sunt est, ac si quis subditum admiretur, & imperatorem negligat. Plat. in Clitophontem. ch. 554.
Anima omnis cuiusvis inanimati curam gerit, & totum cœlum circuit alias in alijs speciebus existens. cum autem perfecta est, & alata sublimia percurrit, & totum mundum gubernat, ea vero cui alæ defluunt, fertur donec quid solidum apprehenderit, in quo habitatione constituta, mortale terreno corpore assumpto, quæ seipsum per seipsum mouere videtur propter illius vim animal totum appellatur, & mortale cognominatum est. Plat. in phædro. ch. 316.
Anima alas amittit hoc pacto, nam alæ facultas est solidum in sublime eleuare, vbi deorum genus habitat, & particeps est ex omnibus, quæ circa corpus sunt, anima eius quod maxime diuinum est: diuinum autem pulchrum, sapiens, bonum, & quidquid huiusmodi est, & his nutritur, & augetur maxime alarum animæ natura, turpi vero, & malo corrumpitur, & perit. & deos comitantes ob aurigarum prauitatem alas amittunt, iuxta Adastræ legis in corpora descendunt. Plat. in phædro. char. 316.
Anima in secunda electione eligit, quam vitam vult, vbi etiam in bestię vitam humana anima transit, & ex bestia in hominem, si tamen vnquam antea anima hominis fuit, nam quæ nunquam veritatē vidit, in hanc figuram transire nequit. Plat. in phædro. ch. 317.
Animam qui curat se curat, qui corpus, sua curat, qui pecunias, nec se, nec sua, sed remotiora curat. Platon. in Alcibiade primo. char. 349.
Anima sua virtute corpus quantum fieri potest optimū reddit, at non contra corpus animam. Plat. de republ. dialogo 3. chart. 593.
Anima quanto corpore præstantior, tanto iustitia cum sapientia adepta, præstantior est robore, & pulchritudine. Plat. de republ. dial. 9. char. 683.
Animam corpore priorem, & antiquiorem, & origine, & virtute, velut dominam, & principem subditi constituit Deus. Plat. in Timæum. ch. 736.
Anima circa dolores propter corpus multas afflictiones substat. Plat. in Tim. char. 760.
Animæ vnde primus ortus prodiit, illinc Deus caput, & radicem nostram suspendit, & totum corpus eo erigit. Plat. in Timæum. char. 761.
Animæ commoda ignorare turpe est, & corporis commoda scire. Plat. in Minoe. char. 783.
Animæ aut corporis, quæ ex virtute omnia simpliciter, siue ipsa, siue imagine quadam ipsius hærent, gestus, & concentus honestos esse dicimus, quæ ex vitio, in totum contra. Plat. de leg. dial. 2. char. 800.
Anima cum primū corpori mortali alligata est, ob multas affectiones ab initio amens est. at cum augmenti & alimenti fluxio paucior accesserit, & rursus circuitus tranquillitatem adepti viam suam iuerint, & progressu temporis magis sedantur, tunc iam ad naturalem figuram progredientibus singulis circulis, circuitus directi, & alterum, & idem recte appellantes, sapientes eos qui ipsos habent, afficiunt. si vero etiam recta quædam educatio institutionis opem simul tulerit integer, & penitus sanus maximum morbum effugerit. at si ex negligentia claudam vitæ viam progressus fuerit, imperfectus, & inutilis rursus ad ortū abit. Platon. in Timeum. char. 740.
Animam impij ignorant in primis, quod ante omnia originem habuerit, & præ omnibus immutandorum, & transformandorum corporum plenum imperium obtinet. id primo facta sunt ea, quæ animæ cognata sunt quæ quæ ad corpus pertinet. Pla. de leg. dia. 10. c. 921.
 Animam

Animam nemo videt, & nullo corporis sensu percipi potest, ideo intelligentia comprehendere potest. Platon. de legibus dialogo decimo. char. 924.
Anima omnis corpore omni antiquior est, nam quod melius, & antiquius, & diuinius est, id probabile est deteriore, iunior, & ignobiliore prius, & clarius esse, & quod princeps est subdito, & dux eo, quod ducitur. Plat. in leg. app. induc. ch. 966.
Anima prius constituta est corpore, nam prius dicimus id, quod præstantius est & potestate, & tempore. Timæus Locrus de anima mundi, & natura. chart. 1039.
Animæ morbi ex corporis morbis sunt multi, sed alij aliarum facultatum, sentiendi sensus obustus, memorandi oblitio, appetendi tum sublata, tum immodica appetentia, patienti feræ affectiones, & æstro pericite rabies, rationalis indocilitas, & imperitia. Timæus Locrus de ani. mundi, & natura. ch. 1043.
Animæ descensionis causæ plurimæ sunt: quarum prima est, peccatum commissum ab aliqua, ideo descendit ad luendam poenam, & promerendum aliquid, ac leges Dei accipiendas. & hic mundus non debet intellectu carere: at intellectum habere non potest, nisi habeat animam. Aristot. Theologia Aegyptia, libro primo capitulo quinto. chart. 4.
Anima superius collocata intuetur substantiam rerum illic existentium, nec ratiocinatur ibidem, vt istic, nec infima speculatur, quoniam altiora conspiciunt, ideo memoria non indiget, habet enim semper præsens obiectum, nec inferiorum scientiam amplius cupit. Aristot. Theol. Aegypt. l. 2. c. 1. ch. 5.
Anima descendens ab intellectu ad hunc mundum, non habet memoriam entium superiorum, nam si memoriam eorum seruaret, in eis subsisteret, & vt hic existens non habet superiorum memoriam, sic ascendens non habet memoriam alterius, quam ipsius. Aristot. Theologia Aegyptia, lib. 2. c. 6. c. 8.
Anima corpori coniuncta diuiditur per accidens, corpore diuiso, diuisio autem secundum formam vocatur, cū dicitur, quod imaginatiua est vltra vegetalem, concupiscibilis præter irascibilem, quare vires animæ quædam sunt organis proprijs in corpore differentes, quædam autem sunt in toto corpore commixtæ. Aristot. Theologia Aegyptia, lib. 2. c. 8. c. 9. terg.
Animæ situs in corpore est ille, in quo operatio eius manifestatur. Aristoteles Theologia Aegyptia libro secundo, capitulo 10. char. 10. terg.
Animæ nulla pars est in loco, nam quod loco continetur corpus est, & cum dicimus vires animæ inesse aliquibus membris, non intelligimus, quod sint vt in locis, sed quod in eis operationes suas ostendant. Aristot. Theologia Aegyptia lib. 2. c. 10. ch. 11.
Animabus prius fuerunt sensus, posterius organa, animalibus vero sensoria, & sensus tributi simul. Aristot. Theol. Aegypt. lib. 5. c. 1. c. 24.
Animæ animalium priusquam in mundo descenderent, sensitiuæ fuerunt, sed sensu intellectu. constitutis animalibus sunt sensitiuæ sensu corporali: ab intellectu enim recipiunt vim sensitiuam, quam immittunt corpori, quæ etsi sit eadem, tamen corpori alio modo inest, idest sensuali, nam anima ad intellectum conuersa, corporalia spiritalia euadere facit, contra spiritalia corporalia facit. Aristot. Theol. Aegypt. l. 5. c. 2. c. 24. terg.
Anima ex iure substantiæ intellectualis non indiget in mundo intellectu alioquo promouente ad operationem, quia pura, & perfecta est respiciens spiritalia: in sensibili vero indiget tali promotione ad actionem, & in mundo intellectu suâ substantiâ respicit, in sensuali nihil absque maximo labore considerat. Aristot. Theologia Aegyptia lib. 9. c. 2. c. 41. terg.
Animæ cuiuslibet non subest proprium corpus, vt cuiuslibet corpori propria anima inest, si quidem corpori para-

to parata pariter respondet anima. Arist. Theol. Aegypt. lib. 12. cap. primo. ch. 63.
Anima in corpore delapsa non extinguitur, sed ad tempus obruitur. Macrobius in som. Scip. lib. 1. ch. 63.
Anima corpore vtens, vt instrumento, non cogitur corporeas suscipere passiones, vt nec artifices passiones instrumentorum, sensuum autem forte necessario, si quidem instrumento oportet vt animam per sensum passiones illatas extrinsecus cognoscentem, nam vt oculis videre est, sed & offensiones, quæ circa visionem sunt illi accidunt, igitur & molestiæ, atque dolores, & omnino quodcumque accidit circa corpus, qua propter & cupiditates, anima videlicet curante proprium instrumentum, sed quomodo animæ corpus tradet aliquid suum? nam hoc nil aliud esset, quam si patiente aliquo aliud pateretur. at quatenus hoc vitatur, & hoc est vtens, seorsum sunt, separat itaque ille qui vtentē tradidit animam. Plot. En. 1. lib. 1. ca. 3. ch. 2.
Anima si mixta fuerit, quod deterius est, idest corpus, euadet melius, & quod melius, i. anima, deterius, & corpus vitam participando melius fiet, anima vero mortem participando peior, & conditionem irrationalem participabit. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 4. ch. 2.
Anima antequam a corpore per philosophiam separatur, quomodo coniuncta est? an forte miscebatur? quod si miscebatur, vel permixtio, & temperatio quædam erat, vel tanquam diffusa, & explicata per corpus, vel tanquam species minime separata, vel tanquam species attingens, vt gubernator, vel partim separatum, quod videlicet est vtens, partim vero mixtum quodcumque ipsum est in ordine eius, quod illo vitatur, vt philosophia, & hoc conuertat ad vtens, & vtens abigat inde, nisi quantum summa cogat necessitas, adeo vt ita se habeat tanquam non semper vtatur. Plot. Eu. 1. lib. 1. cap. 3. char. 2.
Animam in corpore ponere oportet, siue super hoc, siue in hoc esse dicatur, ex quo simul atque ipsa animal totum est appellatum, & vtens corpore, vt instrumento, non cogitur corporeas sumere passiones, vt nec artifices passiones sumunt instrumentorum, sensuum forte necessario, si quidem instrumento oportet vt animam per sensum passiones illatas extrinsecus cognoscentem. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 3. ch. 2.
Anima si non sit mixta, sed diffusa, & explicata per corpus, non ex hoc eueniet, vt anima simul cum corpore patiat, sed potest quod diffusum per aliud impatiibile permanere. & fieri potest, vt anima corpori se insinuans, eius non suscipiat passiones, vt lumen præsertim si ita sit per totum porrexerit, atque protenderit, non igitur ex eo accipiet corporis passiones, quod diffunditur, atque explicatur in corpus. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 4. char. 3.
Anima est in corpore vt forma separata, siquidem essentia est, atque potius erit, vt vtens. Plotin. En. 1. libro primo, cap. 4. char. 3.
Anima in seipsa, & ad seipsam inconcussa manet, permutationes autem, & perturbationes in nobis fiunt ab ijs, quæ subiuncta sunt, & ab ijs passionibus, quæ pertinent ad commune, quodcumque id sit. Plotinus. En. 1. lib. 1. cap. 9. char. 5.
Animæ propria iudicamus, quæ non indigent corpore ad agendum, nam alia sunt quæ corporea sunt, nec sine corpore sunt, & cogitationem, quæ discretionem, iudiciumque imaginum a sensu prouenientium agit, species iam spectare, & quodam quali sensu prospicere, cogitationem inquam præcipue ipsius veræ animæ propriam, nam intellectuum actus est cogitatio vera, & sæpe externorum ad interna similitudo quædam atque communio. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 9. char. 5.
Anima ipsa contemplatur, & motus eius talis est, qualis non est corporum, sed est ipsius vita, præterea intelligenti

Agencia sic nostra est, quoniam anima intellectualis est, atque hæc ipsa intelligentia vita melior extat, tū quando anima intelligit, tum quando intellectus in nos agit. Plot. En. r. lib. 1. cap. 13. char. 7.

Anima corpori materiam habenti immergitur, & si vis rationalis offenditur, discernere prohibetur perturbantibus offuscata, & materię tenebris obruta, ut quæ annuendo prolabitur in materiam, & omnino non ad essentiam, sed ad generationem spectat, cuius origo est natura materię usque adeo mala, ut illud etiam, quod nondum est in ea, solum vero eam prospicit, suo impleat malo. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 4. chart. 74.

Animæ mors est, & dum corpore mergitur, in materiam labi, ipsaque repleri, & postquam deposuit corpus, eodem luto reuolui, donec tandem ad superiora recurrat, atque a cæno sursum tollit aspectum, alioquin hoc ipsum fuerit, quod dicitur, animam delapsam ad inferos dormire. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 13. ch. 80.

Animam in corpore nemo extrudat, per vim, ne forte exeat in locum similem migratura, alioqui exibat corpore non nihil deferens. quo per similia emigrabit, emigrare est a loco in alium locum pertransire, sed expectare debet quoad corpus totum ab anima ipsa deficiat, quando transmigratione non indiget, sed extra est omnino. Plot. En. 1. lib. 9. cap. 1. char. 85.

Animæ si datum est tempus fatale, ante ipsum haud foeliciter fit a corpore solutio, nisi id tanquam necessariū habeatur, & si qualis quisque exit talē ibi quoque retinet ordinem, non est a corpore animæ extrahendus, cum adhuc proficiendi possit esse accessus. Plot. En. 1. lib. 9. cap. 1. char. 85.

Anima antequam in generationem peruenit, labitur, ferens aliquid ex se ipsa, nec deueniret in corpus, nisi passium aliquid, & id quidem ingens haberet, & admittendum fortunas ingredienti corpus accidere, hoc ipsum videlicet, quod secundum vniuersi cursum ingreditur, admittendum postremo mundi cursum sic efficere, ut conducatur simul in opere, & impleat ex se ipso, quæ ab vniuerso sunt peragenda, quippe cū quæ in ipso vniuerso sunt cursum, partium ordinem fortiantur. Plot. En. 2. lib. 3. cap. 10. char. 143.

Anima, cum animal est nasciturum, vel cum efficitur, non est in potentia, sed est horum potestas. Plotinus En. 2. libro 5. cap. 3. char. 174.

Anima si est essentia magnitudinis expers, incorruptibili dotem illi non deesse oportet, nec illi insunt passionibus, sed in corpore ita, ut anima habens hæc, non habeat, & patiens non patiat. Plotinus En. tertio libro sexto, cap. prim. chart. 303.

Anima ad hæc inferiora profecta, euidenter totius feruat naturam, nam & hic non solum partibilis est, sed etiam impartibilis. si quidem quod in ipsa diuisum in partes dicitur, modo quodam indiuiso est diuisum, per totum enim se corpus fundens, nec diuisa, ex eo quod per totum est, interim ex eo quod in toto est, dicitur esse diuisa. Plot. En. 4. lib. 1. cap. 1. ch. 361.

Anima corporis naturam format, gubernat, ordinat, & facit. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 7. char. 376.

Animæ præter corporeas differentias differunt inter se tum in moribus, tum in cogitationis officijs, & ex precedentibus vitæ alterius institutis. Plotinus En. quar. libro tertio, cap. 8. chart. 377.

Anima corpus ingreditur duplici modo: vnus quidem fit anima iam coniuncta corpori, atque, vel solida corpora commutante, vel ex corpore terreo, vel igneo in terrenum perueniente: alter modus est, quo anima ex incorporeo in corpus quodlibet labitur, quod animæ est primū cū corpore cōmerciū. Plot. En. 4. l. 3. c. 9. c. 378.

Animæ hominum descendunt non vna cum intellectu, & caput earum restat super cælum, Iupiter vero earū miseratus vincula earum, quibus laborant, solubilia

formauit, & certis temporum interuallis intermissiones laborum instituit, in quibus liberæ viuere a corporibus, ut ipse quoque ibi quandoque forent, ubi est mundi anima semper, circa hæc felicitate nunquam. Plotinus En. 4. lib. 3. cap. 11. char. 381.

Animæ a mundo intelligibili primo descendunt in cælum. Plot. En. 4. lib. 3. c. 17. ch. 384.

Animæ inter se differentes fiunt: vel ob diuersitatem corporum, quibus insinuantur, vel ob fortunas, vel rursus educationes: vel ipsæ præterea ex seipsis differentiam secum ferunt, & omnino vel per hæc omnia, vel per aliqua discrepant. Plotinus En. quarto libro tertio, capitul. 15. chart. 383.

Anima non debet poni in corpore ut in loco, nam locus corpora continet, anima vero non est corpus, nec comprehensa, sed potius comprehendens. Plotinus En. 4. libro tertio, capitul. 20. char. 386.

Anima non est in corpore, ut in vase, sic enim corpus inanimatum relinqueretur, siue tanquam vas, siue tanquam locus animam contineret, nisi forte anima dicitur in seipsam esse collecta, & traductione quadam a se in vas aliquid sui transmittere, & ita quantum vas participauit, tantum animæ iam erit detractum. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 20. chart. 386.

Anima non est in loco, ut in subiecto: quod enim in subiecto est est ut passio quæ dā eius in quo est, nec ut pars in toto, nec tanquam species in materia. Plotinus En. 4. lib. tertio, capit. 20. char. 387.

Anima non proprie inest, sed adest corpori, non tamen, ut gubernator nauis, vel virtus gubernatori infula gubernaculi, non enim gubernator est in tota naue, ut anima est in toto corpore. Plotinus En. quarto libro tertio, capitulo 21. char. 387.

Animæ vires quibus indiget corpus adsunt, quibus vero non indiget non adsunt, ac sic adsunt, ut neque in partibus, nec in toto corpore sitæ sunt, & ad sensum ipsam sentiendi virtutem toti sentienti adeste, ad actiones vero edendas iam vires alias alij. Plotinus En. 4. lib. 3. cap. 22. char. 388.

Anima corpori inest, ut lumen inest aeri, separabiliter scilicet. Plotinus En. 4. lib. 3. cap. 22. char. 388.

Anima quasdam actiones habet, quarum executio corporis indiget instrumentis, & harum vires secum affert; quarundam etiam virium secum affert, & actiones: quantum vero ad memoriam pertinet, corpus impedimento est, ex quorundam adiunctione contingit obliuio, sed in ablatione, & purificatione quadam memoria sæpe nobis emergit, & animæ corpus causa est obliuionis. Plotinus En. 4. l. 3. c. vigesimo sexto. c. 392.

Animæ si ab intelligibili mundo labuntur, memoriam iterum suscitabunt. Plot. En. 4. l. 4. c. 5. c. 400.

Anima sola diuisionem, passionemque patitur nullam, & passionibus ad corpus, & corpori coniunctum pertinent. Plotinus En. 4. l. 4. c. 18. ch. 411.

Animam affectare, falsa, vel dulcia non est putandum, sed corpus. Plot. En. 4. l. 4. c. 20. c. 412.

Anima si est extra corpus, nullum sensibile perceptura est. Plotinus En. 4. l. 4. c. 23. ch. 416.

Anima nisi sit in vniuerso, nec corpus compositum, nec simplex erit in ordine rerum, si quidem ratio seminalis accidens materię facit corpus, & ratio aliunde proficisci non potest, quam ab anima. Plot. En. 4. libro septimo, capitulo secundo. char. 457.

Animæ commercium cum corpore Plato dānat, & sensibilia omnia contemnit, asserens animam hic includi vinculis, & in corpore esse sepultam, & vniuersum hoc spelunca significat, & casus alarum, & iudicia diuina, & sortes fortunæ, & necessitates denique in his omnibus aduentum animæ ad corpus criminari videtur. at in Timæo mundum laudat, & Deum appellat beatum. Plotinus En. 4. l. 8. c. 1. ch. 469.

Animæ

Animæ ad corpora cōmerciū in duo culpari solet, tū quia intelligentiam impedit, tum quia voluptatibus, libidinibus, doloribus obruit animam: neutrum animæ incommodum accidit, quæ nec corporis penetralibus se immergit, nec alicuius sit, nec euaserit corporis, sed animæ corpus, hæc anima diuinis semper incubet. Plot. En. 4. l. 8. c. 2. c. 470.

Animas si corpori non solum assistens est, sed intra valde progreditur, pennis abiectis, & cōfractis alligatur in corpore, & agendo sensibus vtens, sepultus, & conditus in spelunca est, at cum ab intelligentia se conuertit, solui e vinculis iudicatur, & altius ascendere. Plot. En. 4. l. 8. c. 4. c. 472.

Anima omnis habet aliquid inferius erga corpus, & aliquid superius erga mentem. Plotinus En. 4. lib. octauo capit. 8. char. 476.

Anima nostra non vniuersa corpus ingreditur, sed est ipsius aliquid in mundo intelligibili semper, aliquid in mundo sensibili. Plot. En. 4. l. 8. c. 8. c. 476.

Animam cum audimus ascendere vel descendere, non putare debemus loca mutare, sed corpori insinuari, & huic aliquid ex se tradere, ita tamen ut anima corporis non euadat. Plot. En. 6. l. 7. c. 16. c. 659.

Anima nostra corpori ultra vitale vestigium impressum ab anima mundi, proprium imprimit vestigium vitæ. Plot. En. 6. l. 7. c. 7. ch. 699.

Anima cum habet virtutis magnitudinem, accedet ad omne corpus uiuificando, modo corpus ad eā accedat conformitate formabili. Plot. En. 6. l. 4. c. 6. c. 649.

Anima corpori alligatur conuersione quadam ad passionibus prouenientes a corpore, & rursus soluit, cū a corpore nihil patitur. Porphy. de occasione. c. 1929.

Anima in hoc corpore dormit, cum in se est naturaliter perpetuo uigilans. Porphy. de abst. anim. c. 1932.

Anima nec corpus est, nec in corpore, sed causa corporis, quoniam dum ubique est per corpus simul est, & in corpore nunquam. processus denique vniuersi in illud definit, quod nec ubique simul, nec nusquam esse ualet, sed alternis uicibus utriusque est particeps. Porphy. de occasione. ch. 1932.

Animam passiuam reddunt facile, uel difficile differentię corporum, & minus, & magis propriam rationem habere præstant, uerum secundum essentiam animā uariare nequeunt, cum nec sensus nec passionibus reddunt inter se differentes, nec faciūt, ut perfectum transgrediat. Porphyrius quod animæ sensuales sint rationales, & immortales. char. 1937.

Anima corporis voluptatibus, & doloribus miscetur, & fit, propterea quod in corpore causa morbi sit, at ægritudinis in animo, & ex utroque vnum ac distinctū malum ad hominem peruenit: sed secunda hæc animi ægritudo ad priorem corporis opposita se habet ratio ne: hæc enim ab anima in corpus remissa, in eo accipit finem, nam laborante animo læditur corpus pariter, & tabescit. Max. Tyrius sum. 18. c. 138.

Animæ essentia superior est omnibus corporibus, & omnibus animabus superior est intellectus natura, & omnibus intellectualibus substantijs superius est ipsum vnum. Proc. el. Theo. cap. 2. ch. 6.

Anima omnis æternum habet corpus, quod primo ipsius est particeps. Proc. el. Theol. ca. 19. pag. 51. ter.

Anima omnis particularis, & descendens in generationē in infinitum, & ascendere potest a generatione ad ens. Proc. el. Theol. c. 206. ch. 54. terg.

Animæ omnis particularis uehiculum descendit additione tunicarum materialiorū: colligitur vero ad ipsam animam per ablationem omnis materialis rei, & per recursum in propriam formam analogice ad uentem animam. Proc. el. Theol. cap. 209. ch. 55.

Anima omnis particularis descendens in generationem, tota descendit, neque ipsius aliud sursum manet, aliud

descendit. Proc. el. Theol. cap. 211. chart. 55. terg.

Anima cum inter intelligentia, & sensibilia medium fortitur locum, quatenus intelligenti cohæret naturę, iuxta circuitum agit, quatenus sensibus præest, iuxta rectum prouidet. Proc. in Eu. lib. 2. c. 11. c. 62.

Anima descendit in generationem iuxta anguli recti in declinabilem speciem, non vergendo ad hæc magis, quam ad hæc. Proc. in Eud. lib. 2. c. 11. c. 76.

Animabus non est naturale vna cum corporibus vitam degere, & in generatione versari. sed contra separata, immaterialis, incorporea, vita potius est animis consentanea. Proc. in Alc. 1. ch. 1923.

Animę in generatione versantes similes sunt hominibus pestilentem regionem colentibus, quando vero extra generationem viuunt, ut Plato ait hominibus prata colentibus similes. Proc. in Alc. 1. c. 1923.

Animæ in generatione plures prauæ sunt, pauçę probę. Proc. in Alcibiade primo, char. 1923.

Anima cum per corporis sensus ad illa, quæ sensibilia sunt descendit, angitur, & turbatur, nec similis esse potest illius, cuius præsentia perturbatur, quare intelligibilibus potius, quam sensibilibus similis est. at intelligibile semper incorruptibile. Alcinoi c. 25. c. 1957.

Anima natura corpori dominatur, quod regit, & dominatur, diuinitati cognatum quapropter Deo proxima est anima, ergo immortalis. Alc. c. 25. char. 1957.

Animæ cum corpore congressio est vita, ut a corpore separatio est mors: at quæ sine medio contraria sunt, neque secundum seipsa, uerum secundum accedens quoddam sic a natura instituta sunt, ut ex se inuicem mutuo valeant fieri, ipsam viuere, quod homines uocant. ipsius mori dicitur contrarium. at cum corpore cōgressio animæ, antecorpus ipsam existere est, quod si ante corpus fuit, & erat ante, erit & post mortem, ergo sempiterna. Alcinoi cap. 25. c. 1957.

Animæ ad corpus, ea est natura, quæ formę ad materiam Auget in tempore. Platonis. col. 4. ch. 183.

Animā prius quā corpus generari, & Aristotelis, & Platonis sententia. Bess. Card. in calumniatorem Platonis libr. 2. capit. 7. ch. 22. terg.

Anima cohabitans cum prudentia, & sapientia, non potest frui delicijs corporis. Phil. Iud. de legis allegoria. libr. 2. chart. 58.

Animæ dum corpora transferunt, ipsæ quoque feruntur. Mar. Fic. in Plato. Theolog. c. 5. ch. 87.

Anima ideo corpore nobilior est, quæ est summæ bonitatis propinquior. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 2. c. 3. ch. 95.

Anima materiam specie terminat, neque per se, neque per iniquationem corporis est diuisibilis, sed mobilis multitudo. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 3. c. 1. c. 115.

Anima integra permanens, atque simplex singulis corporis partibus tota, & indiuisa sit præsens. Mar. Fic. in Platonice Theologiæ, lib. 3. c. 2. c. 120.

Anima, etsi in operandi facultate corporalem aliquam percipit passionem, in essentia tamen passionis est expers. Mar. Ficinus in Platonice Theolog. libro 5. capitulo tertio. chart. 136.

Anima si esset aliquid corporale, vel simulachra corporum eius faciem attingerent, ut speculum, vel eorum qualitates in profundam animæ substantiam penetrabant, ut in aqua sapores, & odores: si primum contingat, corpora forsitan præsentia sentiemus, sed non poterimus absentia cogitare; nam simulachra non seruabimus. sin alterum fiet, sensus gradatim semper, & cum corporis passione, & similiter memoria, & qualitates sine discretionis iudicio inuicem confundentur. Mar. Ficinus in Platonice Theologiæ libro septimo, cap. prim. chart. 174.

Animam cuiuslibet parti corporis adest tota. Mar. Ficinus in Platonice Theologiæ libro septimo, capitulo quinto. chart. 176.

Animæ vis non acquiritur corporis incremento, sed ex ipsa animi industria comparatur ingenio vsu, affectu, nam momento vires animi comparantur, vt vires corporis tempore. Marfil. Ficinus in Platon. Theologia lib. 8. cap. 2. char. 184.

Animæ corporalibus non pascitur alimentis, sed spiritalibus. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 8. c. 2. c. 184.

Animæ si crescit adolescens, non quantitate crescit sed spiritali quadam æqualitate, & consonantia proficit. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 8. c. 2. c. 185.

Animæ si originem traheret a corpore, quanto coniunctius corpori haberet, tanto melius se haberet, at contra euenit, ergo originem non trahit a corpore. Marfil. Fic. in Plat. Theol. 1. 9. c. 2. c. 203.

Animæ repugnat corpori nostro, imo omnibus corporibus, at nihil suæ origini repugnat, uno quod facit vi originis suæ, facit, ergo animæ a nullo corpore suam trahit originem. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 9. c. 3. c. 204.

Animæ absque corpore operatur, non igitur est per corpus. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 9. c. 5. ch. 211.

Animæ corpori communicat partem, quam habet cum brutis, & plantis commune, siue illam potentiam inferiorem, partem vero præcipuam diuinis persimilem, in qua tota consistit anima rationalis, seu sanctam habet a corpore, in essentia, quinetiam in actione, & quoties operatur per intellectum primo, & naturali instinctu ad separatas rationes sese confert, ad singulas, & coniunctas formas non primo, aut recto, sed se cûdo, & obliquo actu se torquet, quatenus ad simulachra vnde species intelligibiles procreauit, se reflectit. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 10. c. 3. c. 228.

Animum non implent oblectamenta terrena, sed titillant, ille res veras affectat, & gaudia vera, res autem corporales vmbre sunt rerum, earumque illecebræ vmbre sunt gaudij. Marfil. Ficinus in Plat. Theologia lib. decimo quarto, capit. 7. ch. 316.

Animæ humanæ non est præter naturam, vt corpori coniungatur, sed animæ huic sempiternæ naturale est, vt semper cum sempiterno sit corpore, atque cœlesti, & ad tempus sit cum temporali corpore, & terreno, vt & planetæ cuique naturale est, vt semper in sphaera sua sit, ad tempus autem sub tali, vel tali signo, & postquam discesserit a corpore habet naturalem appetitum iterum conciliari corpori. Marfil. Ficinus in Plat. Theolog. lib. decimo quinto, capit. 12. ch. 351.

Animæ descensus in corpus confert, vt anima fiat beator; procellis. n. agitata mundanis, quam quietus, & dulcis sit in Deo portus. & hic rectius vaticinabit, & illic discurrat acuti. Mar. Fic. i Plat. Th. 1. 16. c. 4. c. 374.

Animæ humana si non descenderit in corpus inanes essent vires eius, phantasia, sensus nutriendi virtus, quæ vires necessariæ illi sunt, si media esse debet inter angelos, & bestias. Marfil. Ficinus in Platon. Theologia lib. decimo sexto, cap. 5. ch. 374.

Animæ in corpus descendit, vt munera virium suarum expleat, diutius non permanet, vt per vilitatem inferiorum operum a melioribus muneribus diutius non vacet. Marfil. Ficinus in Platon. Theolog. 1. 16. c. 5. ch. 375.

Animas Plato in legibus esse ante corpora ita fortasse vult, vt naturæ dignitati id potius, quam temporari tribuatur. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 17. c. 4. ch. 394.

Animæ affectus ad naturam corporis augetur, quia corporis initium comitatur. Mar. Fic. in Platon. Theologia lib. 18. capit. 3. char. 402.

Animæ non descendit in corpus, cum loco non claudatur sed momento creatur, & adest. Mar. Fic. in Plat. Theologia lib. decimo octauo, capit. 4. c. 404.

Animæ, & si loco nullo clauduntur, tñ platonici dñt, descendere e Cætro, & ascendere p Capricornū, & illam hominū, hanc deorū portā appellāt, q̄ & Luna cancri domina, quæ generationis est proxima, & Saturnus, q̄

Capricorni dominus est remotissimus ideo per cancrū idest lunarem uegetalemque instinctum descendere animas dicunt, per Capricornum vero idest per Saturnum intellectualem instinctum ascendere. Saturnum enim præsci mentem vocant qua sola superiora petantur. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 18. cap. 5. ch. 405.

Animæ in hoc corpore duo maxima hēt impedimenta: alterum, quod in plures distrahitur perturbationes, operationes aut variæ se inuicem impediunt, & debilitant, difficillimū est. n. diuersis incubere: alterū, quod tñ pp infimæ habitationis huius cōditionē, tñ pp ministeriū corporale ad tēpus hominibus assignatum actiones inferiores longe prius, attentius, sepius quam superiores exercet. Mar. Fic. in epist. 1. 1. ch. 627.

Animæ cum diuinæ sint, tñ profane viuunt, quia p sanā habitant regionem. Mar. Fic. in epist. 1. 1. c. 630.

Animæ rationales, quia nullo modo sunt corpora, sed ad corpora affectu quodam naturali declinant, ideo manent essentia, & vita semper, sed quasi mobiliter, innata vero virtute, propriaque mouentur. Marfil. Fic. in epistol. lib. 2. char. 688.

Animæ in corpore minimā habet proportionem ad veritatis lumen, & vera, quæ in illa resurgunt minime percepta tribus de causis. prima est, quia animæ est forma coniuncta corpori, illa est forma penitus separata: secunda, quod anima naturalem conuertit affectum ad corporalia, qui affectus ab incorporalibus longe eam diuertit: tertia, quod aciem agnoscendi frequenter conuertit ad sensum, & sensibilia, & eorum imagines in phantasia reconditas, quæ tanquam nubes quædam vsque adeo mētis acie obūbrāt, vt lucē intelligibilium mirabile nō discernat, dū splendor earū nō in seipso, sed in nubibus intuetur. Mar. Fic. in epist. 1. 2. c. 713.

Animæ secundum Platonicos in corpore procedit cognoscendo a singulis ad species, a speciebus ad ideās: extra corpus è conuerso ab ideis ad species, a speciebus ad singula. Mar. Fic. in epist. 1. 2. c. 715.

Animas ad inferiora transire dixerūt Theologi antiqui per cancrum lunæ domicilium, iō antiqui cancrum portam mortalium appellarunt, capricornum huic oppositum deorum portam. per hunc enim purgatas animas reuolare in cœlestem patriam arbitrantur, quia vt studio generandi descendunt, sic studio contēplandi ascendunt, cuius contēplationis Saturnus significator est capricorni dominus. Marfil. Fic. in epist. 1. 10. c. 917.

Animæ in hoc vitæ statu corpore vestita est, ratio vero imaginatione, mens ratione. Mar. Fic. in Dionysij Areopagitæ de diuinis nomin. ch. 1031.

Animæ inter intellectum, & corpus media, mediam quoque actionem habet, & motum tum orbis, tum recti participem. Marfil. Ficinus in Dionysij Areopagitæ de diuin. nominibus. char. 1062.

Animæ, vel natura, quoniam non est corpus, generat, & regit corpus, & intellectus cum nō sit anima procreat animam, sic ipsum vnum cum non sit multiplicatum, non numerosum, non figuratum, multitudinem, & numerum procreat, & figuram, nullum enim eorum, q̄ procreat esse pot. Mar. Fic. in Plat. Parm. c. 54. c. 1168.

Animæ per mentem habet, quod semper intelligat, vt corpus propter animam quod sese moueat. Mar. Fic. in Plat. Philebo libro primo cap. 4. c. 1211.

Animæ est in causa vt corpora agant, & moueantur, quæ essentia incorporalis est, vnita corpori non commixta, coniuncta, non dispersa, supra quam est mens, & essentia incorporalis, a corpore separata, ideo nihil habet commune cum corpore, illa stat essentia, & operatione, corpus vtroque fluit, anima essentia stat, operatione fluit, illa in æternitate, corpus in tempore, anima in vtroque: illa mouet non mouetur, materia mouetur non mouet, anima mota a se mouet, ergo mens, & materia sunt extrema, media corpus, & anima,

ma, corpus ad materiam declinat, anima ad mentem. Mar. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. c. 4. c. 1211.

Animæ lapsus ab ipso vno rerum principio ad corpora, per quatuor gradus efficitur, per mentem rationem, opinionem, & naturam. in omni enim rerum ordine sex sunt gradus, primum est ipsum vnum, infimū corpus, media sunt mens, ratio, opinio, & natura: necesse est quidquid ab vno ad infimum, cadit, per quatuor media cadere. vnum est omnium terminus, & mensurat infinitatis, & multitudinis. mens multitudo quidem, sed stabilis, & æterna. ratio multitudo mobilis, sed finita. opinio multitudo mobilis, & infinita, sed substantijs, pūctisq̄ vnita. natura similiter, nisi quod per corporis puncta diffunditur. Corpus autem infinita multitudo subiecta motui, & substantia punctis, & momentis diuisa. Hæc omnia respicit anima nostra per hæc ascendit, per hæc descendit. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. char. 1281.

Animæ vt corpus respicit particulares rerum mobilium formas, opinione concipit, easque percurrit. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1282.

Animæ carcer, & sepulchrum est corpus. Marfil. Fic. in Plat. Cratilo. char. 1312.

Animæ status in corpore, non est contineri, sed corporis naturā continere. Mar. Fic. in Plat. Cratilo c. 1312.

Animæ quæcumque facit, homo agit, corpus patitur, ideo homo est anima corpus instrumentum certum. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium or. 4. c. 3. c. 1332.

Animæ semper eadem manet, corpus fluit, & labitur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 4. c. 3. c. 1332.

Animæ sine corporis instrumento per seipsam veritatem assequitur. Marfil. Ficinus in Platon. conuiuium or. quarta capit. tertio. char. 1332.

Animæ cibus est veritas, ad eam inueniendam oculi, ad discendam aures maxime conferunt. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium or. 5. c. 2. ch. 1335.

Animæ vires tactus, gustus, & odoratus corpori magis quam animo conueniunt, ad spiritum vero pertinere rationem, visum, & auditum. Marfil. Ficinus in Plat. conuiuium or. 5. cap. 2. ch. 1335.

Animæ, corpus, spiritus in nobis est, & cum anima multum a corpore distat, per spiritum copulatur, qui vapor quidam est tenuissimus, & perlucidus, per cordis calorem ex subtilissima parte sanguinis genitus, inde per omnia membra diffusus animæ vires accipit, & in corpus transfundit, & accipit per organa sensuum corporum externorum imagines, quæ in anima propterea singi non possunt. quæ in anima vt incorporata sumi non possunt, sed videntur in spiritu, vt in speculo, & per illas corpora iudicat, & hæc cognitio a Platonico sensus dicitur, & dum ipsas inspicit in ipsa similes illis imagines, sed puriores concipit, & hanc vocamus imaginationem, & phantasia quæ memoriter seruantur imagines, & per has animi acies sepe incitatur ad vniuersales ideās, quas in se continet intruendas. Marfil. Ficinus in Platon. conuiuium or. sexta. capitulo sexto. chart. 1344.

Animæ est in causa vt corpus moueatur, ipsa enim vim habet mouendi, & cuiusque adest vim hanc mouendi impertitur, & cum dicimus seipsam mouere, non transitue, vt a Platone accipi vult Aristoteles, sed absolute accipimus verbum illud, vt stare partes, per se Deum, lucere solem per se ignem calefacere, nō enim pars animæ mouet, pars agitur, sed tota ex se, i. sua natura mouetur, hoc est ab alto in aliud ratione discurrit, ac nutritionis, augmenti, generationis opera per interualla temporum transigit, temporalis ista discurio ex seipsa competit animæ, quia quod super eam est, non alijs momentis alia, sed vno æternitatis puncto simul intelligit omnia: iō primus motus, & primum tēporis interuallū in anima ponitur. vnde &

tempus, & motus in corpora transeunt. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 6. cap. 15. ch. 1351.

Animæ humana ita corporalibus blanditijs delinitur, vt propriam post habeat speciem, & corporis formam, quæ sua vmbra est, sui ipsius oblita, segetur. Hinc crudelissimum illud apud Orpheum Narcissi fatum. Narcissus adolescens, idest temerarij, & imperiti hominis animus, suum vultum non aspicit, sed eius vmbra in aqua prosequitur, & amplecti conatur, idest pulchritudinem in fragili corpore, & in aqua fluenti, quæ ipsius animi vmbra est, admiratur, suam figuram deserit, & vmbra nunquam assequitur, qua animus corpus sectando se negligit, & vsu corporis non impletur. non enim reuera ipsum corpus appetit, sed sui ipsius speciem a corporali forma, quæ speciei suæ imago est, illektus, vt Narcissus affectat, & cum id minime aduertat, dum aliud quid cupit, aliud sequitur, desiderium suum explere non potest. ideo in lacrimas resolutus, absimitur, idest animus ita extra se positus, & delapsus in corpus, perniciosus perturbationibus cruciatur, & corporis insectus sordibus quasi moritur, cum iam corpus esse potius, quam animus videatur. Marfil. Ficinus in Platon. conuiuium or. 6. capitulo 17. chart. 1353.

Animæ per quatuor gradus ab vno descendit, per mentem, rationem, opinionem, & naturam: sic per quatuor ascendere debet, per poeticum furorem, mystericalem, vaticinium, amatorium. Marfil. Fic. in Platon. conuiuio or. 7. cap. 14. char. 1361.

Animæ nostræ quantum actus intelligentiæ remittitur, tantum potentiæ genitalis actus intenditur, & hoc est alas amittere, & labi deorsum ad corpus iam interius vegetandum, ac terrenam prouinciam gubernandam. Marfil. Ficinus in Platon. Phædro capitulo vigesimotertio. chart. 1378.

Animæ nostræ vires habet quibus contemplari diuina potest, & inferioribus prouidere, & cum sit vltimum diuinorum, vt runque simul prorsus implere non potest, probabiliter per vices implet tum cœlestem vitam degens, tum terrenam. Marfil. Fic. in Plat. Phædro capitul. 23. chart. 1378.

Animæ non cito recordantur idearum sapientiæ, iustitiæ, & temperantiæ, quia similitudines suas hæc animi indiderunt, corporibus vero non, & si recordari debent, per syllogismos recordantur. Pulchritudo vero diuina, quoniam est splendor ipsius boni, in ipsa idearum serie micans imagines suas non solum ad animas, sed etiam ad formas sensibiles manifeste propagat. Hinc nos, & per interna, & per externa prouocat ad seipsam, & quanto plus habet luminis, quam ideæ tanto magis nos inflamat, & plus luminis habet, quia in cunctis est vniuersus splendor. Mar. Fic. in Plat. Phædro cap. 27. ch. 1380.

Animæ corpori coniunctæ passionibus corporis agitate auriga est, ratio, pro equis concupiscibilis, & irascibilis illa equus melior est hæc peior. ratio in capite, irascibilis in corde, concupiscibilis in iecore collocatur. Marfil. Fic. in Plat. Phædro cap. 31. ch. 1382.

Animæ descendunt ad terrena habitu quodā corporeo, at ascendunt ad cœlestia habitu illius purgatione. Marfil. Ficinus in Platon. de republica dialogo decimo: chart. 1431.

Animæ iniusti hominis a seipsa discessit in corpus, labemque est infecta corporea: hanc utique labem per denarium, qui vniuersus est numerus, ex purgatura est vniuersam: quod vero denarium oportet in se duci, centenarium procreando, significat animam a corpore ad se per rationem emergere oportere. deinde quod opus sit denarium in se ipsum reducere, millenarium generando, allegoricè docet animam non solum erga se verti debere per rationem, sed per intelli-

gentiam quoque in se conuerti, atque ita in unitatem reduci propriam, qua denique possit Deo frui summa omnium unitate. linearis autem numerus, & superficialis, & solidus mystice docent ad mentem purificandam, non solum extrinsecam operum, verborum, cogitationum superficiem, sed etiam profundissima quoque penetralia diligentissime perquirenda. Marfil. Fic. in Plat. de republica dialo. 10. ch. 1432.

Animæ ad composita declinantes corpora, legibus fati magna ex parte subduntur, & vicissim fato duce illa labuntur. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. ch. 1433.

Animæ somnus testatur, & rationis impedimentum, & iudicij falsitatem. Marfil. Ficinus in Platon. de republica dialo. 10. ch. 1447.

Anima experitur obliuionem, antequam terrenæ matris vtero cõcludatur in corpore quodam ex aere crassiori composito in superiori campo, a cælestibus corporibus ad terrena non solum per elementum, sed per corpus æreum fit descensus. Marfil. Fic. in Plato. de republica dialo. 10. ch. 1437.

Animæ tum ad seipsam, tum ad corpora, officium & qualitas est, vt & dissimilia faciat similia, & inæqualia cõmuni quadam equalitate connectat: siue enim agat se cum ipsa, tam intelligentiæ, vt ita loquar, identitati quãdam commiscet alteritatem, quam rationis alteritati quãdam identitatem: similiter in imaginatione facit, & sensu. siue agat in corpus, in ordine quodam stabili quasi identitate producit motionis alteritatem, quod in cœlo apparet: item sub cœlo in ipsa generationis alteritate per continuatum ordinem seruat identitatem, & vtrobique conferuat essentiam, atque restituit. Marfil. Ficinus in Platonis Timæum capitulo 32. charta 1458.

Animæ circuitus in mole corporis impeditur. Mar. Fic. in Platon. Timæum capitulo 38. char. 1462.

Animã rationalem solus Deus demittit ab alto, at mortalia animalia generat Deus per deos, & dæmones. Mar. Fic. in Plat. in Timæum cap. 24. char. 1469.

Anima & corpus ita iunguntur, vt alterum nec superet omnino, nec contineat alterum, quia neque anima naturam corpoream transmutat in aliam, nec corpus naturam animæ perdit, nec continet anima corpus, quo minus fluat, nec hoc illam quominus quandoque resurgat. Marfil. Ficinus in Platon. Timæum capitulo 27. char. 1471.

Anima continet corpus, ne subito defluat. Corpus animam continet ne intelligat expedire. Marfil. Fic. in Plat. Timæum capitulo 27. char. 1471.

Anima veniens in corpus, multum, diuq; turbatur, quoniam a gradu quodam valde lucido, ad tenebrosum, longeque dissimilem repente descendit in corpus ab ipsa nimium alienum, a tranquilla vigilia, in somnum multiplicibus eam somnijs agitantes, quæ quidem, & nutritionis, & augmenti necessitate, & fluxu, & refluxu materiæ, & sensuum passionibus assidue incitantur, & concitant, interim nouitate rerum admirationem stupidam diutius asserente. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum capitulo 28. ch. 1471.

Anima vitam quãdam ex se, quasi splendorem suum propagat in corpus iam opportune paratum, & hæc vita spiritibus, quasi vinculis continetur. Mar. Fic. in Plat. Timæum capitulo 71. char. 1478.

Anima rationalis totam machinam corporalem sic antecellit, vt res mobilis ex se antecedit rem mobilem ab alio dignitate enim antecellit, & tempore. qui vero Platonem minus dissentire a christiana religione velit, exponat, animam nostram vel momento quodam temporis, vel saltem dignitate, & creatoris intentione præcedere. Marfil. Ficinus in Platon. de legibus dialo. decimo. chart. 1518.

Anima humana semper corpori est coniuncta, assidue

æthereo corpori, per successionem tum terreno tum aereo corpori. Marfil. Ficinus in Platon. de legibus dialo. decimo. chart. 1520.

Animam nostram corpori adesse, & non inesse patet. Mar. Fic. in Plotini En. 1. lib. 1. cap. 1. c. 1548.

Anima differt a mente, quia anima est in se vt mens, tamen fouet corpus, & fouendo format atque ita replet, quod mens ipsa non efficit. Mar. Fic. in Plotini En. 1. lib. 1. cap. 3. ch. 1550.

Anima dum aliquid accipit a materia, fit deformis: accipit autem dum, & affectu corpori cedit, & cognitione concedit. Marfil. Ficinus in Plotini En. 1. lib. 6. capitul. quinto. chart. 1577.

Animæ vitam hæc quondam sponte viuendique formam elegerunt, priusquam in corpus venirent, sub resolutione fatali, ideo pristinam virtutem, siue reuoluntatem auctoritatem, non tam amisisse quam ad tempus intermisisse. quam cum partim ipsæ decreuerint, partim fuerint diuinitus adiutæ, partim admonitæ legibus, recipere possunt. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 2. cap. 9. char. 1629.

Anima generantis imprimis in spiritu characterem animam maxime propriam, cuius proprietate vel cunctorum spiraculum ad familiarem redigitur animam, vel corpus saltem tali quadam potissimum anima fit animabile. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. libro tertio, capitulo nono. chart. 1630.

Anima rationalis corpori vitalis suæ substantiæ præsentia, vitam quãdam infundit facultatem. Marfil. Fic. in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 9. ch. 1631.

Anima omnis, rationis sibi naturalis officio, potest totam naturam corpoream in essentiam incorpoream, totumque tempus in æternitate resolueret, vt in principium, & finem. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. libro tertio, capitulo decimo. char. 1632.

Anima quo tempore nouum corpus ingreditur, ex præsentente siderum postura fortunam hanc, aut illam sortiri putatur, electæ iam vitæ vtunque potest aliter, & aliter accidentem, tunc enim præsens siderum harmonia in nobis efficit aliquid, suo videlicet ministerio cõferens ad eam vitæ sortem implendam, quæ maxime congruit vniuerso. Marfil. Fic. in Plotini En. secundo libro tertio, cap. decimo. char. 1632.

Animam rationalem ad corpus non impellit siderum positio, sed primum ad hoc adducit naturalis quædam ad hoc animæ cura, deinde affectio quædam ex antecedentibus actionibus acquisita, postremo rationis electio, cum natura tandem, & affectione consentiens. natura & affectio tunc potissimum vergit ad corpus, cum opportunius consonet vniuersæ naturæ, neque tamen vi cogitur consonare, vt saltantes in tripudio cum cantu consonant, & sono, nec tamen necessitate sunt, sed voluntate concordet. Marfil. Ficinus in Plotini En. secundo libro tertio capitulo decimo. char. 1632.

Anima rationalis vsque adeo regendis corporibus occupatur, vt a superioribus quando discedit per infimam sui partem, id est imaginationem, eiusque affectum propensius ad inferiora vergentem. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 9. cap. 12. ch. 1666.

Anima nostra ideo in regendo corpore sollicitatur, atque laborat, quoniam neque summum tenet animæ gradum, quem obtinuit anima mundi, nec permanet in summo tota, cum inferioribus prouidet, eam sane particularium animarum conditionem esse putat, vt per vices hoc, aut illud agant, quantum ad rationem, & imaginationem pertinet: quantum vero spectat ad intellectum, nullas agere vices, & quemlibet intellectum esse in æternitate constitutum. Marfil. Fic. in Plotini En. 2. lib. 9. cap. 1. chart. 1666.

Animam per esse suum, quod est viuere, atque sempiternam

nam esse, ait, semper viuificare corpus cælesti saltem animæ cognatissimum, Plotinus autem putat animam ab hoc etiam actu aliquando cessaturam, & id fieri cum rationalis potentia vna cum imaginatione ad intelligentiam tota conuertitur. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. libro quarto capitulo tertio. char. 1712.

Animæ affectio prima siue naturalis, siue electoria multum corpus afficit, & pro animæ qualitate talem induimus dæmonem, & exuimus. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. lib. 4. cap. 4. chart. 1712.

Animæ status in aereo corpore est accomodatissimus purgatorio iudicio, ibi enim est afflictio spiritus in peccantibus, & propter maiorem distractionem facilius occasio poenitentiae, expectaturque profectus quidam in anima, & futuri status electio. Marfil. Fic. in Plotini En. tertio libro 4. cap. 5. ch. 1713.

Animæ omnis cognitio etiam ad corporalia vergens, est actio quædam animæ, nec interim patitur inde. Marfil. Ficinus in Plotini En. tertio libro. sexto, capitulo primo. chart. 1717.

Animam cum dicimus diuisibilem, non proprie vt de corpore, vel qualitate dicimus, sed improprie, non factam intelligentes secundum corporis sectiones, vt qualitas, sed accomodatam corpori mobili, diuisioque viresque suas, & actus, & dona, alijs membris distribuere. Marfil. Ficinus in Plotini En. quarto libro primo, capitulo primo. chart. 1730.

Animæ declinantes ad corpus, præter intimas inter se differentias, differunt quoque per actiones varias circa varia corpora, & per corporum ipsorum varietatem. Marfil. Ficinus in Plotini En. quarto libro tertio, capitulo tertio. chart. 1732.

Animæ non accipiunt numerum ex numero corporum, vel corporalium qualitatum, quasi vna mundi anima per diuersas affectiones corporum propagetur in multas, & omnis anima per se semper existit vnum numero, vt in sola essentia suam habet esse, & esse suum idem est ac vnitas eius. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 3. capitul. octauo. chart. 1735.

Anima corpore longe præstantior, vnitatem in se ipsa numeralem propriam retinet semper, non solum specialem, sed ad eandem numero. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 3. capitul. 8. char. 1735.

Anima insinuat corpori, aut ab incorporeo statu, aut a corpore venit in corpus, & si a corpore aut a liquido in liquidum, aut a liquido in solidum, aut a solido in solidum, aut a solido in liquidum. Mar. Ficinus in Plotini En. 4. lib. 3. cap. 9. ch. 1736.

Anima adest corpori separabiliter, vt lumen aeri. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 3. cap. 22. ch. 1739.

Animæ quælibet vis est in qualibet parte corporis tota, vt anima, sed dicitur ibi agere vbi habet instrumentum sibi seruiens, & ibi principaliter vbi principium habet instrumenti. Marfil. Ficinus in Plotini En. quarto libro tertio, capitul. 23. chart. 1739.

Anima dum in hoc corpore attentior est ad aliud, se ipsam interim non cognoscit, quia potentia eius hic debilis est, & quod cogitat ab ea, non est principium animæ, sed cum diuinum mundum contemplatur, vt quæ corroborata est, & principia sui conspiciat se ipsam habitumque suum, & gesta prorsus agnoscit. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 4. c. 2. c. 1740.

Anima indiuidua simul est in quolibet tota. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 4. cap. 19. char. 1743.

Anima duobus modis corpori deuincitur: vnus vergit ad animam, id est viuificus eius actus emicans erga corpus: alter declinat ad corpus, id est qualitas ipsa quasi vitalis per hunc actum corpori infusa, & sic corpus alligatum ad animam pertinet, & sit nostrum. Marfil. Ficinus in Plotini En. quarto libro, quarto capitul. 19. chart. 1743.

Animã corpori coniunctam necessario sequitur sensus, animæ stellarum sphaerarum mundi sentiunt, mundus sentit per aliam sui partem, vicissim per aliam. item per totum partes. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 4. capitu. 24. ch. 1744.

Anima non solum est in corpore animato, & actus viuificus animæ continuus, vt in luminoso lumen in corpus suum emicans, sed etiam est quoddam vitale vestigium quasi sub lumine calor, calorem dico naturalē, & spiritum motibus aptum, qui ad breue restare potest in corpore post discessum animæ, & motum quendam edere, qui cito resoluitur: at vitalis, & animalis potest diutius superesse, & ab anima, ut coagulo contentus, animam sequi, futurum quasi fermentum aereo corpori post obitum congregando, afficiendoque vitaliter. Marfil. Ficinus in Plotini En. 4. lib. 4. cap. 29. char. 1745.

Anima quatenus obsequitur corpori, sequitur fatalem mundi circuitum, potest tamen, & magnanimitate passiones corporis paruipedere, & eas arte declinare, vel leuare. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 34. ch. 1746.

Animæ liberæ sunt, fatum ad corpus tantum pertinet, & ad uitam corpoream. Marfil. Ficinus in Plotini En. 4. lib. 4. cap. 39. ch. 1747.

Anima dupliciter se habet ad corpus, partim vt substantialis quædam species ad materiam, quoniam per eius præsentiam certa quædam humorum temperata, spiritusque vitalis in corpore nascitur, partim vero tamquam vitens ad instrumentum, quantum pro arbitrio mouet corpus, atque est a corpore separabilis, & iam quodammodo separata. Marfil. Ficinus in Plot. En. quarta lib. septimo cap. 1. ch. 1752.

Anima rebus caducis dominari potest, incitamentisque corporeis repugnare. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. libro septimo cap. 15. ch. 1754.

Anima multa a corporibus separata excogitat, siue res ipsas attingat per se separatas, siue separet ipsa. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 7. cap. 15. ch. 1754.

Anima semper viuunt etiam a corpore separata. Marfil. Ficinus in Plotini En. quarto libro septimo capitulo 11. chart. 1754.

Animæ cum corpore coniunctio, & si est secundum quãdam animæ naturam, & etiam ad uniuersam perfectionem, tamen duplici ratione animis nostris obest, quia & intelligentiam quodam modo impedit, & animum perturbationibus implet, animis uero cælestibus hæc impedimenta non accidunt. Marfil. Ficinus in Plotini En. quarto, libro octauo, capitulo secundo. char. 1754.

Animæ per naturam genitalem, cum coniunctio cum corpore sit naturalis, ideo cælestes animæ, quæ hac sola potentia utuntur ad corpus, in habitu naturali felicique consistunt, cum earum corpora nec dissolueda, nec externis passionibus subdita, nec ullius egenae sunt, facile per solam animæ suæ uim genitalem regantur atque moueantur, nec eandem contemplationem tranquillitatemque impediunt: animis uero nostris contraria ratione accidit; datur enim reditus ad superna, quandoque fit ad superna conuersio. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 8. cap. 2. ch. 1754.

Anima nostra, cum sit in ultimo gradu diuorum, merito descendit in corpus, & id quidem caducum, ad diuinum gradum iterum reuersura. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 7. cap. 13. char. 1754.

Anima uenit in corpus non solum infirmitate quadã in diuinis ultra consistere nõ ualente, sed etiã potestate nature fecundæ pullulantis in germen, forma namque corporea est animæ fecundæ progergo. Simili quadam fecunditate primum bonum in mentem exuberat uniformem, hæc in similem mundi animam, hæc in mundum similiter uniformem, item causæ omnes in

suos effectus, denique superiorum prouidentiam imitatus animus ad inferiora se transfert quodam studio prouidendi. Marfil. Ficinus in Plotini En. 4. libr. 8. capitulo sexto, chart. 1755.

Anima ad inferiora labitur, vt ait Porphyrius, cum quasi ager deprauatur, vt qui multis annis produxit triticum, reddat pro tritico lolium. id est solitus intellectuales notiones edere, iam ferat imaginales, tunc e radicibus anime pullulat vegetalis actus, quasi germine per quod in corpus iam porrectum anima corpori se conglutinat. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. libro octauo, capitulo secundo, chart. 1755.

Anima cum sit indidua ubique tota existit, & quod suscipit illam, non diuisam suscipit totam. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. l. 4. cap. 8. c. 1780.

Anima cum sit prior omni re corporea, a nullo dependet, nullo igitur loco indiget, nulli est addita, ad omnem locum indifferenter eque se habet, ideo & ubiq; communiter est, & nusquam nisi anima que dam per proprium affectum quandoque ad aliquid proprium se se applicat. Mar. Fic. in Plotini En. 6. libro quarto capitulo octauo, char. 1780.

Anime idolum intellige vitale spiraculum anime circa corpus, quod in nobis est geminum, alterum ab anima nostra, alterum ab anima mundi: nostrum ab anima nostra separari non potest, sed ab affectu vacare, mundanum ab anima nostra segregari potest. Marfil. Ficinus in Plotini En. 6. libro 4. cap. 16. c. 1782.

Anima cum sit forma viuens & sensualis, agit circa illa, que se offerunt vitaliter, atque sensualiter, & quia est in corpore, vsque ad certum spatium operatur. Marfil. Ficinus in Priscianum in Theophrastum capitulo decimotertio, char. 1806.

Anima in ordine prouidentie, & prior est, & prius distincta, quam corpus, nam corpus tot accipit instrumenta quot seruiant anime iam tot vires haberi, quibus vires formales sint, & formaliter secundum speciem distinguantur, qualis distinctio a materia non procedit. Marfil. Fic. in Priscianum in Theophrastum capitulo 12. chart. 1806.

Anima cum sit domina corporis, ideoque substantia longe prestantior, merito corpus huius gratia factum atque dispositum est. Marfil. Fic. in Priscianum in Theophrastum cap. 12. ch. 1806.

Anima quando corpori est alligata, quia a sensibus in intelligendo dependet, prius rerum naturalium substantias cognoscit, his demum excitata, ad substantias abstractas intelligendas erigitur. Gabriel Buratellus de animi natura libro tertio, char. 98.

Animi ad corpora demittuntur ob imbecillitate, vt aiunt Platonicus, Seb. Foxius in 10. Platonis de rep. ch. 410.

Animam, cum sentit in corpore, non ab illo aliquid pati sed in eius passionibus attentius agere. Iacob. Carpen. ta. in Alcinoi capitulo 4. char. 31.

Animam Plato vult in corpus descendere quasi in carcerem: Aristoteles vero vult inter animam, & corpus naturalem quandam intercedere cognationem, & hoc ab illa appeti, quia in se continet, instrumenta necessaria ad eas actiones obeundas, quarum anima est principium: cui tamen opinionio Plato quasi sui, oblitus quodammodo assentiri, nonnunquam videtur. Iacob. Carpentarius in Alcinoi digres. quinta, char. 374.

Animam corpore priorem Plato asserit, quod Aristoteles negat. Iacob. Carp. in Alcinoi dig. 5. chart. 373.

Animabus plura cernimus, quam oculis corporeis. August. Steuch. de peren. phil. libro prim. capit. 28. c. 30.

Anime descensus inde ortus ex casu Adami, nec non angelorum prauaricantium. Aug. Steuc. de peren. phil. libro nono capitulo 29. char. 223.

Anime quomodo in corpus descendant, tanta est incōstantia apud Platonem, vt appareat, nihil eum certi

habuisse, quod statueret. Aug. Steuch. de peren. phil. libro nono capitulo 28. chart. 222.

Anime ascensum, & descensum, quem scribit Plato in Timæo, per ea que in aliis suis libris scripsit refelluntur. Augustinus Steuch. de perenni philoso. libro nono capitulo 29. chart. 222. terg.

Animus aduenit in corpus, factus in vtero matris formato. M. Ant. Natta de immor. ani. lib. 2. ch. 11.

Anime corpora nullum afferunt nocumentum. M. Ant. Natta de immorta. anim. lib. 2. ch. 12.

Anime est sint in corporibus, corpora tamen eas non sustinent, sed animus ea sustinet. M. Ant. Natta de immortalitate animi libro tertio, chart. 20.

Animarum descensum precedere ex Arist. & Plat. sententia: ideo cum ipsarum ascensum cognoscere poterimus, eius descensum facile cognoscemus. Steph. comuent. de ascensu mentis in Deum lib. 1. cap. 1. char. 1.

Animarum descensus nil aliud est, quam animarum insinuatō in corpore. Steph. comuent. de ascensu mentis in Deum lib. 1. cap. 4. char. 8. terg.

Anima cum a primo bono, vt vnū, & ab intellectu, vt mens proficiscitur, & a se sit mobilis, hinc efficitur, vt sit motus principium, non corpus viuificans, sed eo vtens vt viuificatio. Steph. comuent. de ascensu mentis in Deum lib. 1. cap. 4. char. 9.

Anima non necessitate descendit, sed electione precedente. Steph. comuent. de ascensu mentis in Deum libro primo, capit. 7. char. 15.

Anime ascensus in Deum hominibus a natura insitus. Stephanus Comuent. de ascensu mentis in Deum libro tertio, capitulo secundo, char. 45. ter.

Anime ascensui conferunt alæ, intelligentia, & voluntas, sed ex Platonica disciplina magis prodest voluntas, quam intellectus. Stephanus Comuent. de ascensu mentis in Deum lib. 3. c. 5. ch. 47. terg.

Anima vt ascendat duobus indigemus solutionis modis, vnus perficitur purgatione animi, reliquus habebitur si anime rationalis apice speculabimur. Stephanus Comuent. de ascensu mentis in Deum libro, quinto capitulo tertio, chart. 96. tergo.

Anime intelligentes idcirco cum humanis corporibus consociantur, vt rerum omnium vniuersitas vnitate vinculo quam artissime colligentur ac vinciantur. Leo Heb. de amo. dial. 2. char. 159.

Anima inter intellectum, & corpus media collocatur. Leo Hebræus de amo. dialo. 3. char. 353.

Anima duas facies gerit, quarum superior ad intellectum conuersa, ratio, inferior vero ad corpus propendens, sensus nuncupatur. Leo Hebræus de amo. dialo. 3. chart. 353.

Animam propter acerrimam, & vehementissimam contemplationem corpus aliquando deserit, exanimeque relinquit. Leo Heb. de amo. dialo. 3. ch. 181.

Anima, vt mala, & bona, & eam homo ledit.

A Nime maximum malum est iudicium falsum. Plat. in Phædone, char. 46.

Anime improbitas est seditio, & morbus. Platon. in Sophista, chart. 142.

Anime inuita ignorat. Plat. in Sophista, ch. 143.

Anime improbitatis duæ sunt species, alia velut circa corpus morbus, alia vt turpitudine. Plat. in Sophista, c. 14.

Anima desipiens turpis, & immoderata est. Platon. in Sophista, char. 143.

Anime mala duo sunt, improbitas, & ignorantia, contra quas est iustitia, & docendi ars. docendi artis duo sunt genera, vt ignorantia; nam alia est ignorantia, que nescit, & se scire putat, cui aduersatur crudelitio, cuius alia est admonitio, alia est per reprehensionem confutatio. Plat. in Sophista, char. 43.]

Anime

Anime dolores sunt ira, timor, desiderium, & lamentatio, æmulatio, & inuidia. Plato in Philebo char. 233.

Animam suam qui non cognoscit, nec republicam gubernare potest. Plat. in Alcibiade 1. char. 350.

Anime prauitas iniustitia, & petulantia, & imperitia maximum malorum est. Plat. in Gorgia char. 474.

Anima amentium cribro assicilatur, vt que non possit continere propter infidelitatem, & obliuionem. Plat. in Gorgia char. 481.

Anime ordo, & ornatus est iustum, & lex. Plato in Gorgia char. 486.

Anima suum ornatum habens melior est, quam inornata, & ornata est temperans. Plat. in Gorgia c. 487.

Anima temperans faciet que decent erga homines, & deos, at erga homines iusta, & erga deos pia; anima ergo temperans erit iusta, & pia, & fortis erit, nō enim temperati viri est aut perfecti aut fugere, que non decent. temperans ergo perfecte bonus est. bonus bene agit, bene agens beatus, & felix. & contra malus miser. Plat. in Gorgia char. 487.

Anima ab imperitia liberare maius beneficium est, quam si corpus a morbo liberatur. Plat. de mendacio c. 534.

Anima bonam habens, bonus vir est, malam malus. Plat. de mendacio char. 535.

Anime virtus est iustitia, vitium iniustitia. Plat. de rep. dialogo prim. char. 569.

Animam circa res ipsas mentiri, ac mentitum, & imperitum esse, & in hac habere, & possidere mendacium, omnes minime admittere, & ipsum maxime odio in anima habere. Plat. de rep. dial. 2. char. 583.

Anima bonam qui habet, bonus est, at callidus qui mala coniectat, qui ipse mala iniuste fecit, & qui se verutum, & sapientem esse putat, quando cum similibus conuersatur, præstans, & verendum videtur, dum ad exempla, que in seipso sunt, respicit, quando vero cum bonis, & lenioribus iam cōgreditur improbitas iam apparet, importune fidem non habens, & fani moris ignarus, vt qui talis exempla non habeat. & cum sepius cum prauis quam cum sapientibus conuersetur, sapientior quam imperitor, & sibi ipsi, & alijs esse videtur, qui non est bonus iudex. Plato de republica dialogo 3. chart. 595.

Anime generosissime malam institutionem adeptę insigniter male fiunt. Plat. de rep. dial. 6. ch. 636.

Anima cum ad hoc innititur, quod veritas, & id quod est illustrat, tunc & intelligit, & cognoscit ipsam, & intelligentiam habere videtur: at cum ad hoc, quod tenebris permixtum est, quodque fit, & perit, tunc & opinatur, & cæcutit, & opiniones sursum, ac deorsum versat, & intelligentiam non habenti similis est. Plato de rep. dial. 6. char. 643.

Anima duabus causis turbari potest, & impotens redditur, ex lucidiore vita progressæ, ab imperitia tenebræ inducuntur, aut ex ampliore, imperitia ad lucidiorem vitam progressæ, illustriore splendore impleta est: vtque si hanc affectionem, & vitam felicem prædicabit, illius autem miserabitur, & si ridere voluerit minus ridiculus risus ipsius ob hanc censetur, quam ob illam, que ex supernis de luce progressæ est. Plato de rep. dialo. 7. chart. 649.

Anime virtutes omnes appellatæ sibi ad corporeas accedere videntur, quum enim prius reuera non sint, posterius consuetudine, & exercitationibus induci videntur sapientia præ omnibus vim nunquam amittet. Plat. de rep. dial. 7. char. 650.

Anima ad veritatem mutilata est, que voluntarium quidem mendacium odit, & tum ipsa grauius fert, tum reliquis mentientibus irascitur, & succenset. inuoluntarium vero facile admittit, & si in imperitia alicubi deprehendatur, non succenset, sed facile velut suæ in imperitiæ fordibus se voluat. Plat. de rep. dial. 7. c. 657.

Anime habitus vacuationes sunt ignorantia, & insipientia. Plat. de republica dial. 9. char. 681.

Anime impetuosa species nonne ad obtinendum quid, & ad vincendum, & ad gloriam totam concitari dicimus? ideo si contentiosam, & ambitionem dixerimus, recte appellabimus. Plato de rep. dial. 9. char. 679.

Anime optima pars est, que computationi, & mensuræ credit, que vero huic aduersatur aliqua ex vilibus in nobis est. Plat. de rep. dial. 10. char. 694.

Animam nec aliud quicquam alieno malo in alio contingente, proprio autem vniuersiulque non oboriente, perdi dicemus. Plat. de rep. dial. 10. char. 698.

Anima vnaqueque iusta facere debet, etiam si habeat Gigæ anulum, & insuper, & orci galeam. Plato de republica dialog. 10. char. 699.

Anime morbum dementia esse cōcedendum est. Plat. in Timæum chart. 759.

Anime maximi morbi censendi sunt voluptates, & dolores excellentes. Plat. in Tim. char. 760.

Anime varios morbos inducunt, cum acidæ, & falsę pituitę, amari, & biliosi humores per corpus errantes, foras respirationem non acceperint, sed intus obvoluti, vaporem de se prodeuntem anime lationi admiscuerint, ad tres anime locos delati, varias difficultatis, & tristitię species, varias audacię, & timiditatis, varias insuper obliuionis, & ad discendum tarditatis afferunt. & si præterea sic a natura male constitutis acceperint prauæ respubiicę, sermones vitiosi in ciuitate, & disciplinę, que his mederi possint, a teneris non discantur, mali omnes hac ratione euadunt. Plato in Timæum chart. 760.

Anime abiectę viri nunquam statutum est trophęum. Plat. in Atlantico char. 765.

Animam puram habet bonus, malus impuram. Plato de legibus dialog. 4. char. 833.

Animam suam qui sermonibus quibusdam, aut muneribus aucturam esse putat, & non meliorem ipsam ex deteriore efficit, is colere quidem videtur, sed nō hoc facit, sed illam lædit. Plat. de legibus dial. 5. ch. 838.

Animam suam lædit, quum homo suorum peccatorum, & plurimorum, ac maximorum malorum non seipsum, sed alios causam esse putat, seipsum autem semper velut insontē eximit. Plat. de legibus dial. 5. c. 838.

Animam suam lædit, & non honorat, cum voluptatibus præter rationem, & laudē legislatoris indulget. Plato de legibus dialog. 5. char. 838.

Animam suam lædit, cum contra labores, qui laudantur, & timores, & dolores, ac merores tolerando nō sustinet, sed cedit. Plat. de legibus dial. 5. ch. 838.

Animam suam colere unusquisque debet, secundo loco post Deos, & eos qui hos sequuntur. Plato de legibus dialogo 5. chart. 838.

Animam ignominia afficit, qui viuere omnino bonum esse ducit, nam que apud inferos aguntur omnia anime mala esse putans, cedit, & non resistit, docendo, ac redarguendo, quod non nouit an contra omnium bonorum maxima nobis sint ea, que circa deos, qui illic sunt, peraguntur? Plat. de legibus dial. 5. ch. 838.

Animam lædit, qui pecunias non recte acquirere studet, & adeptus illas non modeste fert. Plato de legibus dialogo quint. char. 838.

Anime ignominia est pulchritudinem uirtuti præferre. Plato de legibus dialog. 5. char. 838.

Anima optima totius mundi curam gerit, & ipsam illam tali uia ducit. Plat. de legibus dial. 10. char. 924.

Anima causa est honorum, & pulchrorum, malo autem item & turpium, iustorum item, & iniustorum, & omnium contrariorum, si omnium ipsam causam afferemus. Plat. de legibus dialogo 10. char. 924.

Anima que tardam, & contrariam naturam moderate, & mansuete suscipit, facilis est, & fortitudinem admiratur,

ratur, & ad temperantiam obseques est, & quod maximum est in optimis naturis ad discendum idonea est, & memoria prædita, & valde his ipsis gaudere potest, quod descendit cupida est. Plato in legum appendicem charta. 970.

Anima omnis actionis, & motus causa est, at motus ad bonum bonæ animæ, ad malum contrariæ. Plato in legum appendicem chart. 970.

Animam pueri contemplatur seipsam nondum ex natura sua propter corpus egressa, nondum omnino corpus compactum est; ac seipsam vndique pulchram cõspicit, non adhuc corrupta est à corporis passionibus mundi totius anima tunc dependens: at cum compactum est corpus, animam quæ in sui molem diuisam dispergit, & distrahit, tunc obliuioni subijcitur, pulchri, & boni visione priuatur. Merc. Trismeg. Pimander. cap. 10. chart. 1848.

Anima impia in natura propria remanet, seipsam nimirum cruciat, corpus quærit terrenum, & humanum, aliud enim corpus quam humanum animam non capit humanam, nec fas est in corpus animæ ratione carentis animam rationalem corrumpere. lex enim diuina generationem tam nefariam prohibet. Mercurij Trismegisti Pimander. cap. 10. chart. 1849.

Anima insula corpori à voluptate, & continuo dolore deprauatur, ex corporis enim commixtione voluptas, & dolor, vt riuli quidam scaturiunt, in quos madens anima suffocatur, vt quibus animis mens præfidet, suo illa fulgore illustrat, earum morbis, & malis resistens, & vt medicus peritus corpus purgat, sic mens animam, vt radices voluptatis euellat, & inter mala maximum malum impietas, & opinio ad malum allicit. at quæ hominum animæ mentem non sunt sortitæ, eadē patiuntur, quæ brutorum animæ. Mercurij Trismegisti Pimander. cap. 12. chart. 1852.

Animi pudentis, & verecundi est vel falsa vituperatione grauari, cum etiam qui delicti alicuius conscij sunt, tamen cum male audiunt impendio commoueantur, & obirascantur, quanquam exinde vbi malefacere ceperunt, confueuerint male audire. L. Apuleij Apologia prima chart. 175.

Anima nõ est mala natura, sed malum est debilitas quedam, & defectio a bono. Dionysij Areopagita de diuinis nominibus. char. 1086.

Animæ, & cetera omnia eadem conditione, & esse & bene esse, habent suntque, & bene sunt ex ipso bono ens vniuersum exuperante, in ipso quoque, & sunt, & bene sunt, ab ipso quidem exordiantur, & in eodem, & conferuntur, & in ipso denique finiuntur. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus, char. 1096.

Animam qui non peccare tradit, vnum quiddam simplex omnino ponit, idem accipiens animam, & animam esse: qui uero eam peccare dicit, coniungit ipsi, & constat insuper aliam animæ speciem passiones graues habentem, compositum ex omnibus anima fit, & patitur secundum totum, peccatque compositum, atque idest, quod penas dat ipsi, non aliud. Plo. En. 1. l. 1. c. 12. c. 6.

Anima virtutes quæ sunt in intelligentia possidet quæ in ipsa anima separata fundantur, separata inquam, & separabili etiam quatenus hic est, si quidem & quando ipsa omnino abest, illa etiam quæ ab ipsa emicat abit eam comitans: virtutes autem, quæ non prudentia, sed consuetudine quadam exercitationeque proauerunt, communes ipsius esse uidentur, at huius sunt & vitia: quoniam & æmulationes, & misericordix. Plotinus En. 1. lib. 1. cap. 10. chart. 6.

Anima turpis est quæ intemperans est, ac iniusta, & pluribus cupiditatibus abundans, nihil nisi mortale cogitans; obliqua animo semper versans, impuris voluptatibus mancipata, cum materialem naturam in se cõtraxerit, & in deterius prolapsa, iam ferme speciẽ

sua in alteram commutauit, vt si quis limo, cenoque peruolutus, haud ulterius priore præferat pulchritudinem, & si vult priorem acquirere pulchritudinẽ, opus est infecta diluere, & purgatione rursus esse quod erat. Plotinus En. 1. lib. 6. cap. 5. char. 54.

Anima mixtione, confusione, commercio cum corpore, atque materia turpis euadit, nam eius turpitudine non esse puram, & sinceram. Plot. En. 1. l. 6. ca. 5. c. 54.

Anima nihil malum patitur, modo suam seruarit puritatem, quam nisi seruauerit, non mors est illi malum, sed vita malum est. Plot. En. 1. lib. 7. cap. 3. ch. 62.

Anima secundum se non est mala, sed illa praua est, quæ seruit illi cui prauitas animæ naturaliter esse potest, quasi irrationalis animæ species malum subeat, immoderationem, & excessum, atque defectum, ex quibus intemperantia, & timiditas, aliæque animæ prauitas velut passiones inuoluntariæ oriuntur, ex quibus & opiniones falsæ, per quas bona, vel mala quis putet, quæ persequitur, aut fugit. Plotinus En. prima libro 8. cap. 4. chart. 74.

Anima si boni defectu videt tenebras, & eis mergatur, malum animæ erit in tenebris situm, & in defectu, & id malum erit primum, secundum sit tenebrositas ipsa, malaque natura, non in materia primum, sed etiam ante materiam, aut certe non in quouis defectu, sed in defectu vniuerso consistit malum. Plotinus En. 1. libro 8. cap. 5. chart. 75.

Animæ debilitatis, & prauitatis causa est materia. Plot. En. prim. libro 8. cap. 14. char. 81.

Animam oportet intellectui duntaxat hæerere, & in eo locatam firmiter permanere, nec ad id vnquam, quod est deterius, declinare. Plot. En. 1. lib. 8. ca. 15. ch. 82.

Animæ passio hæc accidit, quod in optimo vniuersi non consistit. Plot. En. 2. lib. 9. cap. 2. ch. 201.

Animæ proborum à seipsis liberè honesta faciunt, aliorum quatenus respirauerint, & expeditiam fuerint, eatenus, libere, & honesta similiter agunt, nec aliunde nascuntur sapientiam, quatenus sapiant, sed cum primum non impediuntur vt sapientia sapiant. Plot. En. 3. libro prim. cap. 10. char. 234.

Animæ iniquæ cum bonas lædunt, vel malas, non est prouidentix imponendum, sed causam ab eligente exigere. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 7. char. 260.

Animæ meliores vel deteriores, partim ob alias causas, partim vt ab initio non omnes æquales, hæc namque competenti ratione vniuersæ congruunt rationi, si quidem & in ratione, & in animarum genere in partes inæquales facta est distributio. Plotinus En. tertia libro secund. cap. 18. char. 270.

Anima in omnibus, quæ actiones motionesque nominantur, eodem modo se ipso subiecto essentiaque habet, & virtutem, & prauitatem non sic in anima fiunt, vt album, & nigrum circa corpus, sed anima ad vtrumque per omnia simpliciter opposita se habet. Plotinus En. 3. libro 3. cap. 3. char. 306.

Animæ quæ puræ sunt nihilque vlllo pacto corporei secum trahunt, nullo prorsus situ corporeo cohibentur. Plot. En. 4. libro 3. cap. 24. char. 330.

Animæ vitia, & mala sunt additamenta quædam, & ab extrinseco nobis iniecta. Plot. En. 4. l. 7. cap. 10. c. 464.

Animas quæ peccauerunt ait Empedocles ad hæc nostra corrumpere. Plot. En. 4. lib. 8. cap. 1. char. 468.

Animæ peccatum duplex, alterum in ipsa causa descendendi, alterum, dum in huius vitæ statu anima delinquit. illud est hoc ipsum quod est perpeffa descendens, at immoderatio peccati species punitur à dæmonibus, minus immoderata in alia ingreditur corpora, Plot. En. 4. lib. 8. cap. 5. char. 473.

Animarum principium mali est audacia, generatio, prima diuersitas, & quia volunt sui iuris esse, & postquã libertate hac, siue licentia delectari cæperunt, frete plurimum

plurimum suo quodam ex seipsis mouendi munere, & iter contrarium ineuntes, factæque iam remotissime, iam seipsas illinc exortas ignorat: velut pueri statim, nati a parentibus segregati, proculque educati, & se & parentes ignorant, & cum nec patrem, nec seipsas uideant, & sui generis ignorantia se parui faciant, honorantes alia, & quidquid occurrit magis, quam se admirantes, & hinc stupidez & admirabundæ pendentes, se iam longissime proecerunt, disinxeruntque, & a patre, & a seipsis, dum ea a quibus sunt nimium auersæ, parufaciunt. quamobrem extrema diuinitatis inciticia ex inferiorum honore, & sui que ipsius cõtemptu animæ videtur accidere, & se deteriores fatetur rebus nascentibus, & occidentibus, ideo abiecti firmam se esse putat, & ideo nec dei naturam, nec potentiam animo concipit. Plot. En. 5. l. 1. cap. 1. ch. 482.

Anima cum deterior iam euasit expletur actus sensitivus. Plot. En. 6. libro 7. cap. 3. char. 696.

Anima nostra deprauata brutam lingit naturam. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 7. chart. 699.

Anima vnaquæque multa existit, quamuis ex partibus non componatur, nam in ea multæ sunt vires, nempe ratiocinatur, appetit, percipit, quæ vno tanquam vinculo connectuntur. tradit alteri anima vnum, cum & ipsa sit vnum, sed vnum hoc ipsa quoque interim uelut patiens ab alio suscipit. Plot. En. 6. l. 9. c. 1. ch. 758.

Animarum pulchritudo in rationibus consistit, determinatis quidem sed diuisis magis quam in herou formis, sub vna tantum specie comprehensis. Iamblichus de mysterijs chart. 1879.

Animæ deformitas superata ratione contingit, quando proprias actiones inconcinnas, & incogitatas edit, inefficaces, & ineptas ad finem. Proc. in Alcibiade primo chart. 1920.

Animæ prauitatem duplicem tradit Plato in Sophista, quarum vna est ignorantia in rationem cadens, altera discordia irrationalis partis ad rationem, quæ est animæ morbus, ignorantia vero deformitas. Proclus in Alcibiade primo char. 1920.

Anima imperfecta aliquando est, & rursus perficitur, & obliuionem patitur diuinitatis, & iterum recordatur, ideo & tempus ad elus perfectionem conducit, cum omnis mutatio tempore agatur. Proclus in Alcibiade primo chart. 1921.

Anima si a proprio malo nunquam corrumpitur, nunquam alterius malo, nec aliquo malo destruetur, & cum sit huiusmodi incorrupta perseverauit. Alcinaous capit. 25. chart. 1957.

Animæ virtus optima est, quæ ratiocinatur, reliquæ vt irascibilis, & concupiscibilis secundæ & tertie potestatis. Chalcidius in Plat. Tim. char. 50. terg.

Anima alitur tractatione rerum honestarum, & actione bonorum operum. Philo Iudæus in legis allegoriam libro primo. char. 38.

Anima mali hominis nullum locum habet cui vel insinat, vel insideat. Phil. Iud. in legis allegoriam l. 2. c. 46.

Animæ probæ ita Deus vberissimam bonarum rerum copiam elargitus est, vt sensibus omnia tristia cumulate apposuit. Phil. Iud. in legis allegoriam lib. 2. char. 64.

Animæ infestior nemo est hostis, quam qui per iactantiam quæ Dei sunt, sibi usurpat: certe Dei proprium est facere, creaturæ pati. Phil. Iud. de Cherubin ch. 79.

Animam purificatam nihil maiore lætitia afficit, quam quod dominum habet, quem agnoscit regem rerum omnium, nam seruire Deo maxima est gloriatio. Phil. Iudæ. de Cherubin char. 82.

Anima vnaquæque duas habet uxores, vnam diligit & est voluptas, altera exosa est, & hæc est virtus. Philof. Iud. de sacrificijs Abelis, & Caini char. 87.

Animæ festum est perfecte lætari virtutibus, perfecta lætitia est expers morborum humano generi acciden-

tium, quo festo solus sapiens fruitur. nam anima, quæ nullum affectum, aut vitium gultauerit, rarissime inuenitur. Phil. Iud. de sacrificijs Abelis, & Caini ch. 98.

Anima quæ ex se ipsa tollat dogma pium, & virtutis amicum, vituti est mortua. Philof. Iudæus de eo quod det. prioribus insid. char. 107.

Animæ proprius cibus virtus est. Philo. Iud. de eo quod det. potentioribus insid. char. 115.

Animæ maximum bonum est non dubitare de vtrauis Dei potentia, sed constanter metu ab imperij potentia dependente se exsoluere, & spem sonere de propensa benignissimi numinis erga nos voluntate, fore vt aliquando ea frui contingat. Philo Iudæus de plantatione Noe char. 148.

Animæ peccatorum ruditas caput est, a qua tanquam à fonte manant actiones huius vitæ, nullum liquorem salubrem, ac potabilem præbentes sed falfuginosum, qui morbum, & perniciem gustantibus affert. Philo Iudæus de Temulentia char. 158.

Anima cum in se sumit incorruptibilem speciem, statim mortalis corrumpitur, statim enim post lucem euanescent tenebræ. Philo Iudæus quod Deus sit immutabilis chart. 202.

Anima omnis vitij viuanda est. Philo Iudæus, quod Deus sit immutabilis char. 204.

Animarum similis ad peccandum procliuitas, non lingua, communicata iniquitatis causa est. Philo Iudæ. de confusione linguarum char. 209.

Animæ viuatae indicia sunt, omnia quæcunque aggreditur ex sententia succedere, vt omnia mala tentans facere faciat. Philo Iudæus de confusione linguarum char. 223.

Animam volens Deus purificare, primo offert ei perfectæ salutis occasionem, migrationem a corpore, sensu, & ratione, ita vt animum alienet, vt a nullo horum detentus super omnia emergat. Philo Iudæus de migratione Abrahami char. 252.

Animæ visu dijudicantur sermones Dei, isti autem nostri auditu. Phi. Iud. de migratione Abrahami ch. 256.

Animæ perfectæ est vt, & esse, & videri velit. Phi. Iudæ. de migratione Abrahami char. 261.

Anima si cupit esse hæres diuinorum bonorum, nõ tantum terram, corpus, & cognationem sensuum, & domum paternam, rationem deserere, sed & seipsam fugere debet: è corpore vero migrat cum carne, & sensum contempsit, & omnia sensibilia. è ratione migrat, quãdo cognoscit multum irrationalitatis in illa. & è se ipsa egreditur, si intellectum, cogitationem, perspicacitatem Deo dedicat. Philo Iudæ. quis rerum diuinarum hæres char. 316.

Animi constantis, & generosi est despiciere cuncta, quæ fastus suscipit vitæ sinceræ corruptor. Philo Iudæus de fortitudine chart. 465.

Animæ generose habent quiddam regium, quarum splendorem nec fortunæ obscurat iniuria, quod decet opponi amplis dignitatibus ad retundendam liberis dictis superbiã. Phi. Iud. quod omnis probus liber c. 553.

Animæ puræ duplex felicitas conuenit, altera ex se ipsa, altera ex corpore. Mar. Fic. in Plat. The. l. 18. c. 9. c. 415.

Animus diuinitus afflatus percitusque subijcit vitam suam penitus afflanti Deo, & priorem vitæ modum deposuit, & vel vitam propriam in diuinam mutauit, vel uitam suam penitus ad Deum agit, ideo nec vitatur sensibus, nec ita uigilat, ut qui uigiles habent sensus, neque ipse præfagit, uel mouetur humano quodã impetu atque more, neque statum suum animaduertit, neque ullam edit cognitionem, actionemque propriam, sed totum illic agit sub forma, & actione diuina. Iamblichus de mysterijs char. 1883.

Animæ bene alimus, si nõ q plurimus, immo si q electissimis hanc alueris. Marfil. Fic. in epist. lib. 1. char. 656.

Animæ bonum est integra diuini luminis, consecutio, quod in mentem primo, deinde in voluntatem descendit, in mente veritas, in voluntate gaudium, in mente ambrosia, in voluntate nec tar. Marfil. Ficin. in Plato Philebo chart. 1206.

Animæ bonum summum est Dei similitudo. Mar. Fic. in Plat. Philebo char. 1206.

Animæ bonum summum Plato inquit in Philebo. Mar. Ficin. in Plat. Philebo char. 1206.

Animæ bonum erit integra diuini luminis consecutio. Marfil. Ficin. in Plat. Philebo. char. 1206.

Animæ summum bonum est eius vnus actusque completio, id est vt per vnum suum actum ad vnum mentis, omniumque vnum conuersa actum, omnes actus efficiantur, id est specierum omnium plenitudo. Mar. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. cap. 31. char. 1241.

Animæ summum bonum non varij, & multiplices per rationes discursus est, sed vnus in rationibus omnibus Dei vnus intuitus. Marfil. Ficin. in Plat. Philebo libro primo capit. 31. chart. 1241.

Animæ unitas summi boni character est. qua non rerum rationibus, id est que, sed primo rerum omnium principio, quod ipsum vnum est, iungitur. Marfil. Ficin. in Plato Theæteto char. 1277.

Animus perturbatus momentis uerba contemnit, & qd deterius est, sequit in monitorem: qua de causa ab alio pugno, ab alio calce, dum id tētaret, percussus est Socrates. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 7. cap. 6. 1362.

Animæ, cum sub celo omnia sint malorum plena, perpetuum habent bellum in quo uita deorsum trahit: dii uero, dæmonesque sursum. Marfil. Ficin. in Plato de legibus dial. 10. char. 1520.

Animæ malorum causa est per accidens, quia habet liberum arbitrium. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 10. c. 1518.

Animæ in tam dira scelera, masculorum scilicet concupiscentiam non tam sensibus, ut multi putant, sed demonum instigatione ab initio corrumpit. Marfil. Ficin. in Plat. de legibus dial. 8. char. 1511.

Animæ in sua essentia propria nec peccatum habet, nec penā, quia simplex est in se ipsa consistens in proprio statu minime cadens, sed in uita potius inde manante, & in animali proprio, quod ex hac uita, & corpore cōponitur. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 1. cap. 12. c. 1554.

Animæ alibi peccat, alibi non peccat. peccare est, intentionem ad superiora prius conuersam aliquantulum remittere: non peccare est non amittere naturalia, nec aliena in eis admittit. Marfil. Ficin. in Plotini. En. 1. libro prim. cap. 12. char. 1554.

Animæ Dei fieri similem finis est libri Plotini de uirtute, quæ uirtus est materia per quam hic finis comparat. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 2. su. totius l. 1. c. 1555.

Animæ cum ratione ad mentem tota conuertitur, tunc dicitur animam ad intelligibilem mundum ascendisse, at cum ratio ad imaginationem suam, & imaginatio hæc ad inferiorem scilicet animalis, uel geniti, uel iam generandi imaginationem sese flectit, tunc lapsus in mundum sensibilem iudicatur. Marfil. Ficin. in Plotini. En. 1. libro 3. cap. 1. char. 1560.

Animæ nostra quatuor ob causas potest quandoque eua dere deterior. primo quia ab initio posita est post secundum ordinem animarum, secundum quoniam momentum ab initio minimum, longius paulatim cadendo fit maximum. tertio quia dum anima cū alia quadam, uel anima uel re forte concurrat, uel potius dum in anima affectio quadam prior cum posteriore concreditur, ex tali quodam congressu uis noua resultat, nouumque inde facit effectum, sicut est in aliarum rerum commixtione cōpertū. quarto quia præcedentes actiones in uita præterita, talem habitum inchoauerunt uite presentis. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 3. cap. 4. c. 1704.

Animæ non solum formas non admittit perniciosas, sed

etiam nec nouas aliquando, qualescunque sunt uide accipere. Mar. Fic. in Plotini. En. 3. li. 6. ca. su. ch. 1717.

Animæ hæc dicitur moueri ad bonum, qua ratione per mediam mentem ad illud appetendo cōuertitur, mēs uero in bono quiescere, quoniam nullo ad id medio utitur, mundus uero circa animam immo intra animam tempore uoluitur. Marfil. Ficin. in Plotini. En. 4. libro 4. cap. 16. chart. 1742.

Animæ hominum scelerata non sunt in causa scelera, ut sint sint mortales, sed uitiunt bonam habitudinē, & sedant pulchritudinem. Marc. Anto. Natta de immo. animi libro 2. chart. 12. ter.

Animus a concupiscentijs liberandus. Steph. Comuent. de transitu mentis in Deum lib. 6. cap. 2. ch. 120.

Animæ summa miseria, atque calamitas est, cum pars superior inferiori cedit. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 355.

Animæ intelligentis pulchritudo in eius ad sapientiam dispositione profecto consistit. Leo Heb. de amo. re dialogo 3. chart. 418.

Animæ, ut illi præest dæmon.

Animus dicitur dæmon habitudine quadam, qui similitudine quadam ad genus demonicum, mirabiliores, quam secundum hominem actiones edit, totamque uitam suam suspendit ex dæmone. Proclus in Alcibiade primo char. 1913.

Animæ vnus cuiusque attributus est dæmon. Plato in Phædone chart. 57.

Animam præstantissimam speciem Deus, ut dæmonem, vnicique nostrum dedit, quam in summo corpore habitare dicimus, & ad cognitionem in celo à terra nos eleuare, uelut qui non terrena, sed celestis stirps finis. Plat. in Timæum char. 761.

Animæ, ut uaticinatur curatur, & cognoscitur.

Animæ uaticinandi vim quandam habet. Plato in Phædro chart. 314.

Animæ curatur quibusdam incantationibus, incantationes sunt sermones pulchri, ex quibus temperantia in animis nascitur, quia inualecente, & præsentem, facile est, & capiti, & reliquo corpori suppeditare sanitatē. Plat. in Charmide chart. 377.

Animam, qui explorare uult tria habere debet, scientiam, beneuolentiam, & dicendi libertatem. Plat. in Gorgia chart. 478.

Animam affluere vnusquisque debet, ut quam citissime ad sanandum adsit, & ommissis lamentationibus, corrigat id, quod lapsum est, & ægrotat. Plat. de rep. dialogo 10. char. 695.

Animi affectus facile percipiuntur vini potu. Plat. de legibus dialogo. 1. char. 797.

Animæ eorum qui bibunt, uelut ferrum quoddam ignite redduntur, & molliores, & iuniores fiunt, ut tractabiles efficiantur ei, qui ipsas erudire, & formare nouit, ut cum iuuenes essent. Plat. de leg. dial. 2. ch. 807.

Animæ humana, præsertim puerilis, potest seu carminū auocamento, seu odorum lenimento, soporari, & ad obliuionem presentium externari, & paulisper remota corporis memoria, redigi ac redire ad naturā suā, quæ est immortalis, & diuina, & ita ueluti quodam sopore futura rerū prælagire. L. Apulei Apolo. 1. c. 194.

Animus cum aliquis ægrotat, & grauatur, adeo in eo curando, & regendo occupatur, ut ad inquirendam ueritatem non sit intentus. Marfil. Ficin. in Plat. Theologiæ libro 8. cap. 2. char. 185.

Animæ cuique naturaliter propositum est cognoscere, imitari, consequi studium, & officium Deo proprio cognatissimum, & eiusmodi professione cum Deo tādē duce proprio copulari, & fortunati sunt, qui statim ab initio

initio eiusmodi studium feliciter sunt ingressi, quæ inclinatio amore solum percipi potest. Mar. Fic. in Plat. Phædro cap. 3. char. 1381.

Animæ, ut irascibilis, & concupiscibilis.

Animæ irascibilis musicæ, & gymnasticæ tempera tura consona fit, dum hoc intendit, & sermonibus, & disciplinis pulchris nutrit. illud autem remittit, & harmonia, & rythmo mitigat, & mansuefacit. Plat. de republica dialogo 4. char. 612.

Animæ irascibili vnusquemque fortem uocamus, quū ipsius animi impetus conseruant per dolores, & voluptates, id quod à ratione horrendum, aut secus esse dictatum est. Plato de rep. dial. 4. char. 613.

Animæ concupiscibilis pars ita uocatur ob uehemētē cupiditatem circa cibum, potum, & res uerecæ, & quæcunque alia ad hæc sequuntur, & ob pecuniarum amorem, nam propter pecunias maxime huiusmodi cupiditates perficiuntur, ideo perbelle dixerimus si ipsam pecuniarum amantem, & lucri studiosam nominauerimus. Plat. de rep. dial. 9. char. 679.

Animæ partem irascibilem proprius capiti locatū inter septum, & cernicem, quo rationi obediens esset, & in communi cum illa, cupiditatum genus per vim coereret, si forte rationi, & imperio ex arce ultro parere nolit. Plat. in Timæum char. 702.

Animæ partem concupiscibilem cum dii uiderēt, quod neque rationem intellectu esset, & si alicuius sensus particeps fieret, non hoc a natura ei insitum esse, ut aliquarum rationum curam haberet, sed a simulachris, & spectris, & noctu, & interdū abduceretur, ob hoc sane Deus hepatis ideam isthæ constituit, & in illius habitationem posuit dentem, & leuem, & splendidam, & dulcem, & ut amaritudinem haberet machinatus, ut in ipso hepate cogitationem, ex mente alata uis ut in speculo formas suscipiente, & simulachra spectanda exhibente, terreat illam, si quando amaritudinis parte cognata utens grauitur illi minas intente, & de repente per totum hepar se ammiscens biliosos colores inducat, & totum contrahens, uogsum, & asperum efficiat, apicem uero, & agmen, & portas ipsius partim ex recto inflectens, ac contrahens, partim obturans, & concludens, dolores, & anxietates exhibeat, & si quando rursus mansuetata aliqua mentis cogitatio cōtraria spectra depingat, amaritudinis quietem inducens, eo quod neque mouere neque attingere contrariam sibi naturam uelit, dulcedine uero ipsi hepatis insita ad ipsum utens, & omnes ipsius partes rectas, & lenes, & liberas dirigen, placidam, & sanam efficiat animæ partem, circa hepar habitantem, ut & in nocte conuersationem moderatam habeat, & uaticinatione per somnium utatur, postquam rationis, & sapientie particeps non esset. Plat. in Tim. char. 752.

Animæ concupiscens portio in icore posita est a ueteribus, cum natura augendi, vegetandi, & nutriendi nutrit sanguine, & sanguis nutritorius sit in uenis, & initium uenarum, & sanguinis sit in icore, quod autē gignit, nutrit, & auget, necesse est concupiscere. Plot. Eg. 4. libro 3. cap. 23. char. 386.

Animæ partem irascibilem cordi, concupiscibilem uero, atque ijs partibus, quæ circa umbilicum sunt addixerunt dii. Alcinos, cap. 17. ch. 1955.

Animæ uis irascibilis concupiscentie opponitur, sæpe pro ratione: ideo describit eā Plato elata ceruice magnanimam, & audacem, regiā, pudoris participem. Mar. Ficin. in Plat. Phædro cap. 3. 1. char. 1382.

Animæ uis concupiscibilis describitur Plato obliquam, a ratione deuiā, ad infimā declinantem, multiplicē, quia libido se circa plurima uersat abiectam, ignauā impudentem. Marfil. Ficin. in Plat. Phædro, cap. 3. 1. ch. 1382.

Animæ facultas concupiscendi, & irascendi pullulat a facultate anime ueritatis, ut ab intellectu naturaliter ratio profluit, & subinde imaginatio prima, a qua profluit, & secunda. Marfil. Ficin. in Plotini. En. 3. libro sexto, cap. prim. char. 1718.

Animæ stellarum.

Animæ, & Solis, & aliorum astorum, & Lunæ, cuiusque omnium horum appatent, & omni uirtute præstantes Deas ipsas esse asseremus, siue in corporibus insunt, siue quatenus, siue quomodo, quocumque, & ut quæ animalia sint totum celum gubernant, & animū quisque inducere potest omnia dijs plena esse. Plat. de legibus dialogo 10. char. 925.

Animæ Solem mouens, vnum ex tribus facit, aut intus in hoc apparente corpore inest, & ipsum vn de quaque transeunt, ut nos nostra anima vndique circumfert: aut alium de extrinsecus corpus ipsa adepta ignis, aut aeris alicuius, ut aliquorum est sententia, corpore corpus per vim impellit: aut tertio ipsa, quæ corpore nuda est, sed aliquas quaslibet vires supra modum admirandas habet, ipsum ducit. Plat. de leg. dial. 10. ch. 925.

Animæ spherarum, stellarumque, & animæ mundi, humana uident, & audiunt, sed interim talia se sentire non sentiunt, quoniam imaginatio ad quam talis animaduersio pertinet, intentissima semper est ad intelligentiarum notas in se fingendas, & si sentire se nostra forsitan non animaduertunt, tamen precantibus benefaciunt quocumque sensu, & occulto quodam naturæ consensu. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 25. char. 417.

Animæ stellarum uous quibusdam modis aspectū mouent. Iamblicus de mysterijs. char. 1879.

Animæ omnia noscunt, socioque indiget quodam ad respondendum extrinsecus incitate. Proclus in Alcibiade primo chart. 1924.

Animæ deorum vim discernendi, quæ etiam dignoscendi facultas dici potest, nactæ sunt, præterea, & aggrediendi naturam quam assistendi vigorem possumus nuncupare. post hæc vim quandam, qua conciliant, & gubernant, quæ quidem naturæ cum in hominum animis insunt, postquam in corpora uenerint, permutantur, conciliandi namque & gubernandi facultas in concupiscentiam, aggrediendi vigor in iracundiam transmutatur. Alc. cap. 25. char. 1957.

Animæ diuina duodecim in celo collocantur a Pythagoricis: in Arietis corde Pallas, in corde Tauri Venus, Geminorum Phæbus particularis Cancrī, Mercurius, Leonis Iupiter particularis, Virginis Ceres, Libræ, Vulcanus, Scorpionis, Mars, Sagittarij, Diana, Capricorni Vesta Aquarij Iuno, Piscium Neptunus. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiæ, lib. 4. cap. 1. ch. 126.

Animæ spherarum rationales sunt, quod patet, quod dispositio motuum mundanorum semper ad id, quod est melius, & pulchrius proficiscitur, cuius causa est sapientia felix, quæ quia non errat in consultando, ut mortales solent, motu, & opere non uagatur. Marfil. Ficin. in Platonicæ Theologiæ, lib. 4. cap. 1. ch. 129.

Animæ celestes cum sint, quamuis non omnes inuitæ discedunt, sed pars ea sola, quæ corpori alendo, & tuendo solum tributa est, multi tamen huius uite blandimenta egre relinquunt, alij propriæ diuinitati diffidunt. Marfil. Ficin. in Platonicæ Theologiæ, lib. 16. cap. 8. char. 384.

Animæ ratio ad mentis diuine decorem conuersa, intuetur eam, ueneraturque, & in ipsa admodum delectatur, conuersio quidem, & agnitio celestis Venus dicitur, ueneratio amor diuinus, delectatio supremum gaudium, & uera voluptas: unde uenerem celestem, & amor, & uoluptas similis conuertitur. Marfil. Ficin. in Plato. Philebo lib. 1. cap. 11. char. 1217.

Animæ sphaerarum intentio tota in mentem est cōuer-
sa, nam non mouent cēlos intentione negotiosa, sed
super eminenti essentia, & seminum potestate. Marfil.
Fic. in Plat. Philebo lib. 1. cap. 33. char. 1246.

Animæ stellares sunt quodammodo, & ad stellas deniq;
redituræ. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. ch. 1438.

Animæ etsi in generationem labuntur, semper tamē na-
turalem suæ stellæ proprietatem quoquomodo cōser-
uant: quæ uero dicuntur in terram spargi, terrenis post
celestia sunt accomodatae numinibus. Marfil. Fic. in
in Plat. Tim. cap. 25. char. 1471.

Animas putant multas humanis sublimiores cēlitus p-
fectas in aerem, in animalia illic euadere diuturnius,
quam nos, felicitusque uuentia ad suas similiter stel-
las denique reuersura, Citius autem ad eandem stellā,
quam ad idem intelligibile, ad eundem que omnino
contemplationis beatæ gradum nostræ animæ reuer-
tuntur, ubi uero ad nostra corpora prolapsæ, deinde
imbruta transire dicuntur. Proclus exponit rationalem
animam nunquam fieri corporis bruti uitam, sed per
compassionem quandam quodam modo ad bruti ani-
mam alligari desuper aduectam ita forte ut solemus di-
cere dæmones nostris nō corporibus proprie, sed ima-
ginationibus per imaginationes suas miris se modis
insinuare. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 25. ch. 1471.

Animas postquā Deus in firmamento stellis accommo-
dauit, certis subinde temporibus distribuit per plane-
tas, unde quandoque labantur in elementa, ubi di-
liqui corpus animis elementale contemperent, atque
inter hoc, & illas irrationalem uitam inferant, quasi
uinculum. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 16. ch. 1771.

Animas superiores stellarum ait Plotinus nō esse huius
uniuersi partes, cum ad intellectualem mundum con-
uersæ sunt, ideo illius potius dicuntur partes: inferio-
res uero huius partes appellat, quoniam mundi cor-
poribus mancipatæ sunt. Marfil. Fic. in Plotini
En. 2. lib. 3. cap. 9. char. 1631.

Animæ stellarum, & sphaerarum superiores uniuersa præ-
stantiora præbet, quam animæ earum dē inferiores,
& à Platone dicuntur Iouis, id est intelligentiæ munda-
næ collegæ. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. c. 13. c. 1635.

Animæ quales sunt indicant tantum stellæ: non causæ
sunt, nam sunt natura ante cēlestium motiones. Mar.
Fic. in Plotini En. 3. lib. 4. cap. 4. ch. 1712.

Animæ dæmonem talem elegit pro specie uitæ, nec mu-
tat, nisi speciem uitæ mutat. Marfil. Fic. in Plotin. En.
3. lib. 4. cap. 4. char. 1712.

Animæ cuiuslibet stellæ contemplans, ideas principiaq;
rerum omnium, habet semper in se certam uniuersi no-
titiā, siue intellectualem, siue rationalem appellare
uoluerit, & per corpus cœleste suum corporalia sen-
tit, & per imaginationē animaduertit se sentire, quæ
uniuerso apprimè sunt necessaria, ut stellæ, cœlestia,
elementa. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. cap. 8. ch. 1741.

Animalium diuisio.

A Nimalium duo sunt genera, alterum humanorū,
alterum omnium aliorum brutorum. Plat. in dial.
de regno, chart. 167.

Animalia passionis gregariæ alia aquatica sunt, alia ter-
rena: & terrena diuiduntur in pedestria, & uolantia:
pedestria mansuetæ, alia cornuta sunt, alia cornibus ca-
rent, & in filipeda, & solidipeda diuidere possumus.
Plat. in dialogo de regno, char. 167.

Animal aliud mansuetum est, aliud ferum. Plat. in dial.
de regno, chart. 167.

Animal pedestre diuiditur in bipes, & quadrupes: & bi-
pes in implume, & pennigerum. Plato. dialogo de
regno, char. 168.

Animalia quæcunque non uaga astra facta sunt, ea quæ

diuina sint, propterea in eodem vertuntur, & semper
manent, quæ uero mutantur, & ita vagantur, ea secū-
dum illa facta sunt. Plat. in Tim. char. 738.

Animalium genera sunt omnia, quæ in cælo sunt, quod
totum aetherum diuinum genus factum est, corpus
quidem pulcherrimum adeptum, animam autem fel-
licissimam, & optimam. Plat. in legum app. ch. 967.

Animalia cum duo, quæ a nobis uideri possunt, conspe-
xerimus, quorum alterum immortale, alterum terreū
totum mortale factum diximus, tria de quinque inter
hec mediam secundum æquam opinionem clarissima
fiecta recensere conemur, ac æthera post ignem ponamus,
animam uero ex ipso formare, censeamus ani-
malia, quæ cum habent uelut in alijs generibus, ma-
gna quidem parte ex ipsius natura, minores autem
partes ex alijs generibus confectionis gratia. post æ-
thera ponamus animam aliud animalium genus for-
mare ex aere, & tertiam ex aqua. postquam autē ani-
ma hæc omnia creauit, uerisimile est, totum cœlum
animalibus repleuisse, omnibus generibus pro uiribus
usam, ut omnia uita participarent, secūda uero, tertia,
quarta, & quinta a deorū manifestorū origine initio
sumpto ad nos homines desinere. circa Deos, & Iouē,
& Iunonem, & reliquos omnes, quomodocunq;
quisquis uult, secundum eandem legem ponat, & ra-
tionem hanc teneat. Plat. legum app. ch. 968.

Animalia duo cum sint, alterum ex igne totum, uelut vi-
deri possit, ut cœlestis, alterum ex terra terreum in con-
fusione, igneum omni ordinis ratione moueri. quod
confusè mouetur, despicens putandum est, quod ple-
runque animalia apud nos faciunt, quod uero in or-
dine, & cœlo progressionem habet, magnum sapientia
suæ indicium exhibet, dum enim secundum eam-
dem, & eodem modo semper progreditur, & facit, &
patitur, fatis magnum indicium præbet sapientis ani-
mæ. Plato in legum app. char. 967.

Animalium genera, quot sunt in mundo intelligibili, to-
tidem, & similia sunt in mundo sensibili. Plotinus
En. 4. libro 8. cap. 1. char. 469.

Animalium tria genera, ex corpore, & animo im-
mortalia, ut cœlestia: ex corpore, & animo mortalia, ut
bruta ex corpore mortali, & anima immortalis, ut ho-
mines, atque dæmones, aquei, atque terreni. Mar. Fic.
in Plat. de legibus dial. 1. char. 1491.

Animalis uita quatuor habet respectus, prout enim ab
anima, uelut imago a substantia pendet, imaginationē
habet, prout in se aliquid est, in sensuum multitudinē
deriuatur, quantum regit corpus uitalem uim exer-
cet, quantum adhæret corpori, & pars animalis eu-
dit, passionibus obnoxia redditur. Mar. Fic. in Plotini
En. prim. lib. 1. cap. 8. char. 1552.

Animalium in mundo tria sunt genera, cœlestia, aerea
dæmones, & homines: & bruta, cœlestia ita se habent
in mundo, ut in nobis, intelligentia aerei dæmones,
& homines, ut ratio siue uniuersalis, siue particularis
in nobis, bruta uero ut quod infimū in nobis est. Mar.
Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 13. char. 1635.

Animalium genera in hoc mundo per scripta sunt in ipsis
primæ uitæ, mentisque ideis. Marfil. Ficinus in Plato
Timæum, cap. 20. char. 1468.

Animal quid est.

A Nimal propriè dicitur secundum naturam, cum una
animæ, & corporis constitutio unam formam suo
congressu constituit. Plat. in leg. app. ch. 366.

Animalia sunt, quæ animam habent. Plat. in Euthy. d. c. 427.
Animal non est ex rationali anima, & uirtute irrationa-
li coniunctum, quoniam ex indissolubili, & solubili
non fit unum. Marfil. Ficinus in Plotini En. pri-
mo libro, cap. prim. char. 1548.

Animal-

Animalium deformium formæ formosæ sunt in cælo.
Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 9. ch. 1789.

Animalis proprietas.

A Nimalia omnia cur amoris, & generationis sunt tā
appetentes? homines quidem putari potest ex ra-
tione: sed cetera animalia ob quid? id enim omnibus
contingit ob immortalitatem: nam cum sint morta-
lia, generatione tantum id assequi possunt; nam loco
ueteris nouum oritur. Plat. in symposio. ch. 298.

Animal omne insigniter pugnat, præsentibus his, quæ
peperit. Plat. de rep. dial. 5. ch. 624.

Animalibus leges fatales postquam Deus dedit, quo in-
posterum prauitatis singulorum culpam non sustine-
ret, seminabat alios in solem, alios in lunam, alios in
alia temporis instrumenta, at post seminationem per-
misit dijs recentibus, ut mortalia corpora effingerēt,
& quantum reliquum esset humanæ animæ, quod ac-
cedere oporteret, & omnia quæ ad hæc sequuntur,
ubi effecissent, his imperarent, & pro uiribus præcla-
rissime, & optimè mortale animal custodirent, & gu-
bernarent, nisi ipsum sibi ipsi malorum causa fieret.
Plat. in Timæum. ch. 739.

Animal omne circa sanguinem, & uenas suas caliditatem
habet, quæ in ipso uelut fons quidam ignis inest. Plat.
in Timæum. char. 756.

Animal si immoderatas partes corporis habet, & turpe
est, & multas lassitudines, & conuulsiones & offendi-
cula sustinet, & infinitorum malorum sibi ipsi in causa
est: at si moderatas, omnium spectaculorum pulcher-
rimum, & amabilissimum est ei, qui id contueri potest,
& si anima in ipso potentior est corpore, & impetu
concitata fertur, tunc totum ipsum intus concutens,
morbis implet, & cum ad disciplinas, & quæstiones a-
liquas pertinaciter contendit, ipsum colliquat. docen-
do, & disputando tum publice, tum priuatim, pugnis,
ac litibus, & contentionibus obortis, ipsum inflamas,
soluit, & fluxiones inducens, plurimos ex his, qui me-
dici dicuntur, decipit, ut contrarias illarum causas fa-
ciant. corpus item cum magnum, & nimis frigidum
cum parua, & debili intelligentia coniunctum fuerit,
cum geminæ sint natura in hominibus cupiditates,
propter corpus quidē, alimentum, propter id uero quod
in nobis diuinissimum est, sapientia, motus eius quod
potentius est superantes, & id quod suum esse augen-
tes, quod uero animæ surdum, & ad descendendum tar-
dum, & obliuiosum facientes, maximum morbum in-
peritiam efficiunt. Plat. in Timæum. ch. 760.

Animalis salus est, ut neque corpus absq; anima nec ani-
mam absque corpore moueamus, sed ex uicissitudine
hæc æquale momentum habeant, & sana fiant. Plat.
in Timæum. char. 761.

Animal omne secundum naturam saltare consueuit. Plat.
de legibus dial. 2. char. 809.

Animal omne, statim ut natum est, cum clamore sonum
edere solet, uel maxime hominum genus, & sane ad
clamorem etiam magis quam alia iugi fletu vexatur.
Plat. de legibus dial. 7. char. 870.

Animal omne ex omnibus elementis constat. Plat. in
leg. app. chart. 967.

Animal ut bene se habeat oportet habere corporis virtu-
tes, quæ sub ipso sunt, sanitatem, sensuum subtilitatē,
robur, & pulchritudinem. Timæus Locrus de ani-
ma, & mundi natura. ch. 1043.

Animalia omnia sunt in uniuersali animali per rationē,
ut omnia existentia in intellectu sunt in ipso intelle-
ctu per rationem. Arist. Theol. Aegy. li. 8. ca. 9. ch. 41.

Animalia omnia pro capacitate perfecta sunt. Aristot.
Theologia Aegy. lib. 14. cap. 3. ch. 88.

Animalia composita sunt ex cholera citrina, calida, sic-

ca, igni simile: ex sanguine calido, humido, simile ac-
ri: ex phlegmate frigido, humido, simile aquæ: ex
cholera nigra simile terræ in siccitate, & frigore: &
cum unum horum addit supra mensuram, quam com-
ponit, ex eo accedit nocumētum, & cum occupat unū
iporum elementorum aliquod animal interficit ip-
sum. Arist. de causis prop. elem. cap. 1. ch. 950.

Animalia illa asserit Aristoteles esse prudentiora, id est
astutiora, quæ sensuum acumine polleat. Porphy-
rius quod animæ sensuales sint rationales, & immor-
tales. char. 1937.

Animalia quæ sensibus, & memoria prædita sunt, habēt
animam rationalem, & inter se loquuntur, quamuis a
nobis non intelligantur, ut multorum barbarorum
sermones non discernimus, quod & probat antiqui-
tas, ut Melampus, & Tyresias, & Apollonius Thianus
comprobarunt. Porphyrius, quod animæ sensuales
sint rationales, & immortales. ch. 1937.

Animalia digna esse testatur, quod Socrates, & Rhada-
manthus iurabant per animalia: & Aegyptij quædam
animalia deos existimabant: sic & Greci statuæ Io-
uis cornua Arietis imposuere: Dionysij statuæ cor-
nuæ Tauri, & Pana ex homine, & Capra composue-
re: musas, Syrenes, & Amorem alarunt, & Mercuriū:
Iouem formam Tauri, Aquilæ, & Cygni induisse di-
xerunt, & Socrates cygnos consensuos appellauit. Por-
phyr. qd. aq. sensuales sint rōnales, & immor. c. 1938.

Animalia sunt multa solaris, ut Leones, & Galli, naminis
cuiusdam solaris, pro sua natura participes. Procl. de
sacriticis, & magia. ch. 1928.

Animalium multorum, quæ in frustra diuiduntur anima
non diuiditur, sed interit cum primum illa ipsa corpo-
ris compago resoluitur, cui fuerat attributa: sunt au-
tem nouæ animæ subito a mundi uita in frustis illis ad
animam suscipiendam idoneis. Marfil. Fic. in Plato.
Theologia, lib. 7. cap. 5. ch. 177.

Animantes, herbas, poma, fruges, uina ex altis oporife-
rir regionibus eligere oportet, quas uenti temperati se-
renant, suaues solis radij fouent, ubi aquæ nullæ sta-
gnant, culta sterquilinio non pinguescunt, sed humo-
re natiuo, ubi quoque, quæ nascuntur diu perma-
nent incorrupta. Marfil. Fic. de uita producenda, lib. 2.
capitu. 7. char. 514.

Animalia manca, utpote conchas, ostreas, & huiusmodi
creauit natura, ut cum Dei opus unū esse debeat, infi-
mum in superioribus er qd in sequenti ordine est pri-
mum, sit proximum, ideo infimum in animalium ge-
nere proximum arbori esse debet, arbor nutritionem
habet sine sensibus; conueniens autem erat animalia
quædam reperiri, quæ ferme nullum habeat sensum,
at habeant eos, qui maxime necessarij sunt, tactum, &
gustum. Mar. Fic. in Pla. Philebo li. 1. ca. 52. ch. 1243.

Animal nullum, homine excepto, rhythmi, & harmoniæ
sensum habet. Mar. Fic. de leg. dial. 2. ch. 1493.

Animalibus inest præcognitio terræ motuum, procella-
rum, & frigoris. Lamb. de mysterijs. ch. 1907.

Animal omne sensu, imaginatione, & impetu præditum
est. Phil. Iud. de eo quod Deus sit immutabilis. c. 195.

Animalia cœlestia, atq; ætherea simpliciter agere potius,
quàm pati dicuntur: bruta uero minimum actionis ha-
bent, plurimū passionis, at aerei dæmones, & hoies me-
dum ferme inter actionē obtinent, & passionē. Mar-
Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 13. ch. 1634.

Animalis, & animæ uocabulo aliter utitur Mercurius
Trismegistus, ac nos uti consueuimus, nā animā ex se
cundo Pimandri dialogo motu definit, animal ex se
quenti capite anima definit, & corpore, quare quic-
quid motricē vim habet, sua locutionis obseruatione
animam habet, quicquid corpus, & animam animal est.
animal ergo, cœlum, mundus, plantæ, & elementa. at
nos animal id solum uocare consueuimus, quod ani-
matum

matum corpus habet, sensu præditum, & anima non solum motu definitur, sed vita, sensu, & motu vitæ, neco, aut intellectu. Marsil. Ficinus in Mercurij Trismeg. Asclepium, cap. 2. ch. 1858.

Animalia quo tinnidiora eo natura ad custodiam diligentiora sunt, quando metus optimus sit custo diendi artifex. Franc. Patric. de regno, lib. 9. cap. 5. ch. 392.

Animalia quæ in iracundiam prona sunt, generosa, & fortia sunt. M. Ant. Natta de pulchro, li. 5. ch. 112. ter.

Animalia omnia cognoscere curant ea, quæ ad vsum suum pertinent: ideo bruta non cognoscunt margaritas & aurum. Deum querit continuo cognoscere homo, ergo aliquando Deo fruatur, hæc fruitio in hac vita nõ contingit, ergo immortalis animus. M. Ant. Natta de immor. ani. lib. 2. char. 14.

Animalia ob quinque rationes mutuo sese diligunt amore, vel propter appetentiam, voluptatemque generandi, vel propter prolis successionein, vel propter insignem aliquod collatum, aut acceptum beneficium, vel propter convenientiam eiusdem, aut saltem consimilis speciei, vel propter continuum vsum, diuturnaque consuetudinem. Leo Heb. de amore dial. 2. ch. 56.

Animal ut generatur, & mouetur.

A Nimalia dij e terra, & igne permixtis formabant & Prometheo, & Epimetheo iniunxerunt, vt ornaret, & eis facultates singulis tribuerent, prout deceret, at Epimetheus reprobatus Prometheum, ipse distribuendi munus suscipiens, & dum ergo distribuendo, dixit, aspice, & considera, atque sic illo persuaso, distributionem facit. Hic alijs robur absq; celeritate apponebat, alia debiliora celeritate ornabat, alia armabat, alijs inermi data natura, aliam quandam facultatem ad salutem excogitabat, quæ enim ex ipsis parua fecerat, his volatilem fugam, aut subterraneam habitationem tribuebat; quæ magnitudine auxerat, ea hac ipsa seruabat, & reliqua hoc modo adæquans contibuebat ea industria, vt caueret, ne quod genus interiret. postquam autem mutua corruptionis effugia ipsis suppeditasset, facilitatem anni tempora sufferendi sub dio excogitabat, induens ipsa densis pilis, & solidis pellibus, quæ & hyemem, & æstum arceret possent, & quæ cubilia petentibus singulis proprium, & naturale stratum itidem essent, & sub pedibus alia vngulis, alia pilis, & corijs solidis, & vnguibus muniuit. & alimenta alijs alia suppeditabat, his ex terra herbas, illis arborum fructus, alijs radices, quibusdam aliorum animalium laniatum alimentum dabat, & his paucam sobolem tribuebat, illis vero, quæ ab ipsis dilaniarentur maltam, quo genus ipsam confuetuaretur, proinde Epimetheus, vt qui non ita valde sapiens esset, non animaduertit se facultates in bruta animalia expendisse, restabat hominum genus inornatum, quidque agendum ambigebat. admiratus Prometheus vidit omnia animalia accurate se habere, hominem nudum, & non calceatum, non tectum, & inermem; iam autem dies a satis præstituta aderat, in qua etiam hominem ex terra in lucem prodire oportebat: & quærens quam salutem homini inueniret, Vulcani, & Mineræ artificiosam sapientiam vna cum igne furatur, & homini largitur: sapientiam circa parandum victum sic homo habuit, artem vero versandi in republica non habebat, erat enim apud Io uem, Prometheus vero in arcem Iouis ingredi non licebat. & propter hoc Prometheus furti penam propter Epimethem dedit, & sic solus omnium animalium homo Deos esse putauit, aras ac statuas deorum ponere tentabat, deinde vocem, & nomina alicuius per artem, & habitationes, & vestes, & calceos, & strata, & alimenta ex terra inuenit: sic a principio instructi homines sparsim habitabant, ciuitates non erant;

peribant itaque a feris, quia ipsis imbecilliores erant, & ars opificiorum sufficiens ad alimentum erat, ad bellum contra feras manca, & republicæ artem nõdum habebant, cuius pars est ars belligerandi; iniurias mutuo inferebant, vt qui artem gubernandi republicæ nõn habebant, & sic iterum dispergebantur: at Iupiter timens ne aboleretur totum genus humanum, Mercurium mittit, qui pudorem, & iustitiam hominibus tribuat omnibus, & ponat legem; vt qui iustitiæ, & pudoris particeps esse non potest, occidatur. Plat. in Protagora. char. 438.

Animalibus insipientibus Deus plures pedes dedit, quo magis ad terram traherentur. Plat. in Timæu. ch. 762.

Animal nullum cum tanta, & tali intelligentia vnquam nascitur, quantum ipsum perfectum iam habere conuenit. Plat. de legib. dial. 2. ch. 808.

Animal moritur, cum anima discedit a corpore, anima vero moritur, cum a simplici fonte incorporea membra dissipatur. Macro. in som. Scip. li. 1. ch. 57.

Animalia omnia, & Plantæ ex prima vita viuificantur, & fouentur, & omnis vita ex ipsa viuunt, quæ omnem spereminet vitam: in ipsa quin etiam secundum causam singulariter ante subsistit, nam vita illa omnem vitam non solum procreat, sed fecundat, implet, & distribuit. ideo ex omni vita celebranda est, propter fecunditatem suam vitas omnes mirifice propagat. Dionys. Areop. de diu. no. ch. 1101.

Animal omne ex anima, & corporis natura componitur. Plot. En. 2. lib. 1. cap. 2. ch. 97.

Animalia cædes mutua necessario accidunt, non enim nata sunt sempiterna. Plot. En. 3. lib. 2. ca. 4. char. 257.

Animalium quædam vicissitudines sunt, quæ, etiam si nullum interimat, ita semper manere non possunt; quod si quo in tempore oportet obire, tunc obire oportet, vt alijs quoque proueniret ex ipsis utilitas. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 15. ch. 266.

Animalia quondam sub terra latuisse tradunt Theologi veteres, idest in prima mundi materia rerum semina præfuisse; præterea Iouem, idest Deum mundi opificem per sequentes deos, idest per stellas, animalia ex elementis composuisse. Deos autem per ministerio dæmonum animalia instrumentis, adminiculisque ad vitam necessarijs armauiss: ea videlicet ratione, ut Prometheus, qui dæmonum sublimium ordinem significat, armaret homines, Epimetheus, qui inferiorum demonum refert exercitum, bruta fulciret; nec id iniuria, quia altiores dæmones naturæ incorporeæ, atque rationali, humiliores corporeæ, & irrationali potius fauent. Mar. Fic. in Pla. Protagoram. ch. 1298.

Animalium omnium, & Plantarum vita in humore & calore consistit. Marsil. Fic. in Plat. conuiuio or. 6. cap. 9. char. 1346.

Animalia mortalia per deos, & dæmones, summus opifex generat, animam vero rationalem ipse solus demittit ab alto. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 24. ch. 1469.

Animalibus, præter proprias vitas, subest cunctis communis vis ex mundi anima vegetalis in arbore mundana tota ibi vigens, quæ & præparet materias proprijs animabus, & tempore certo conseruet, & in vnâ viuientia cuncta conciliet. Hunc Pythagorici, referente Sexto Pyrrhonio, esse dicunt spiritum in malum animæ rebus cunctis infusum, qui homines conciliet cæteris animalibus conciliatos aliunde numinibus. Hoc communiter vigente, accedit in nobis ad fetum rationalis anima, atque sub hoc communi lumine ipsa deinceps lum en propriæ, & peculiaris vitæ diffundit in corpus, quod & in obitu ipsa secum cõtrahat proprium, vt & anima mundi suum, & commune conseruat. Marsil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 8. char. 1736.

Animalia nulla generantur in plagis mundi, vbi viget nimium frigus, vel immensus calor, sed solum in duabus

bus mundi plagis temperatis. M. Anto. Natta de pulchro, lib. 2. ch. 42. terg.

Animal, vt rationale & irrationale.

A Nimalium irrationalium brutorum multitudo in orbe intellectu est, quia auctor vnus est & mundum vnum creauit, & creatum primum, cum non sit vnitas eius æqualis vnitati creatoris, creat plura. Aristot. Theol. Aegp. lib. 7. ch. 86. terg.

Animalia sensibus, & memoria prædita rationem habent, tum quia inter se sua significant, tum quia diligenti solertia sua consulunt, vsuique futuro prouident, tum quia discant, & a se inuicem & ab hominibus multa, & se ipsa inuicem doceant, & omnes, qui veritatem de animalibus percunctati sunt, rationis participationem inuenisse in animalibus asserunt Porph. quod ani. sensuales sunt rationales, & immortales. c. 1937.

Animalibus inest ratio quædam. Porph. quod ratio quædam inest animalibus. ch. 1938.

Animal omne non est æque particeps rationis acuminis, & astutiæ. Porph. quod ratio quædam inest animalibus. char. 1939.

Animal in terra oportuit esse, quod superos coleret, medius inter animalia illa suprema, tam corpore, quam animo immortalia, atque inferiora vtrinque caduca: ipsum quidem per corpus mortale, immortale vero per animam, quæ non his solum de causis descendit in terram, sed etiam vt hic, vltra contemplationem pristina, prouidentiam quoque diuinam imitaretur. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 29. ch. 1472.

Animalium rationalium quinque sunt genera, prima sunt, quorum corpora solum est ignis, si visibilis, stelle quos antiqui deos nominant, si inuisibilis dæmones, qui in circulis planetarum stellarum vicem tenent sub plane ta duce: secunda, quorum corpora sunt ignis, & aer optime mixtus; hos dæmones æthereos, vel aereos nominat Orpheus: sunt & animalia tertia, in quibus ignis, & aer cum subtili quadam aqua componitur, quos dæmones aqueos nominat: quarta addunt subtilem terre vaporem, qui terreni appellatur dæmones: quinta sunt hominum quasi infimorum dæmonum corpora. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 5. cap. 5. ch. 1715.

Animalium irrationalium tres sunt differentia, iumenta, reptilia, & bestia: sunt bestia, quæ perfecta sunt phantasia, medium inter irrationalia locum sortita, erudiri autem ab homine, & mansuescere nesciunt: reptilia, quæ imperfectam habent phantasia, media inter bruta, & plantas: iumenta, quæ & si ratione carent, disciplina tamen capaces sunt. Io. Pic. Mir. in Heptaplum, li. 5. cap. 5. ch. 38.

Animantes, quibus phantasia pro ratione est, impetum quandam pro ratione sentiunt, quo ducuntur ad comoda, & ab incommodis abducuntur: nam cum illis nõ sit liberum in alterutram partem se vergere, & sua mutare proposita, quæ propria sunt rationis officia, fit illis pro ratione instinctus, & impetus naturalis, quapropter euenit, vt antiquitas ea prænosse, & vt ita dixerim, ariolari autumarit, at falluntur, qui putant, prænotionem aibus aliam esse, quam instinctum illum naturæ. Io. Fran. Pic. Mir. de prænotione, li. 3. ca. 3. c. 441.

Animalia irrationalia temperates sentiunt, nobis autem præsentiant. Ioan. Franciscus Pic. Mirand. de prænotione lib. 3. cap. 3. char. 442.

Animalia irrationalia quanto magis ad humanam prudentiam scandunt, tanto exactius præsentiant, & præuident; ea sunt, quæ sublimiorem, & absolutiorẽ phantasia naeta sunt. Ioan. Frã. Pic. Mirand. de prænotione, lib. 3. cap. 3. char. 443.

Animalia omnia irrationalia esse voluit Anaxagoras eo quod actiuam habent rationem, non tamen intellectu.

Io. Fr. Pic. Mir. in exam. doct. gen. li. 1. ca. 23. ch. 776. Animalia, vt specificam saltem immortalitatem consequantur, posteritati procreandæ vehementer studere existimantur. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 21.

Animal ut nutritur, & ad quid creatum.

A Nimalia nutriuntur, vt quidam aiunt, postquam calidum, & frigidum putredinem aliquam acceperunt. Plato in phædro. char. 52.

Animalia bruta non propter seipsa, sed aliorum vsu creata sunt, quo cessante, non est eorum perseuerentia, vel restitutio iterum necessaria. Athenagoras de resur. rectione cap. 1. char. 1872.

Animalis augmentum a calore prouenire non potest tanquam a causa principali, non enim fit nisi per nutrimentum, & cum ad certum terminum magnitudinis perducatur, & certam figuram, & si a calore prouenire nequit, multo minus a cæteris accidentalibus formis, fit tamen ab anima, ergo anima nec est forma accidentalis, nec ex formis accidentalibus mixta, nec substantialis forma ex elementis, vel mixtis. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 8. char. 179.

Animalis quodlibet membrum habet vim ad attrahendam portionem propriam alimenti, cor ad aromata, iecur ad dulcia, venæ ad sanguinem, arteriæ ad spiritum, testiculi ad semen. Mar. Fic. in Plo. En. 4. ca. 40. c. 1747.

Animal ut mansuetum, & eius partes.

A Nimal mansuetum est, quod naturam habet vt mansuecat, & quod non habet, ferum est. Plat. de regno. chart. 167.

Animalis omnis suprema scilicet caput, & facies pulchriora sunt, media vero, & infima minus. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 8. charta 261.

Animalia multos pedes habentia, & nullos pedes, prohibita erant in lege: illa, quia multa sunt mala, & execratur Dominus terrenorum hominum cæterus: hæc, quia hærent vestigijs corporis terræ, nec valent ad diuinis coeli cursus caput extollere. Philo Iudæus de migratione Abrahami. char. 257.

Animal, ut ab eis abstinendum est.

A Nimalibus abstinere præcipimus non omnibus, sed omni diuina duntaxat contemplaturo. Porph. de abstinentia ani. ch. 1912.

Animalibus primi velci coeperunt penuria frugum, prius enim fructibus terræ vescerantur. Porphyr. de sacrificijs dijs, & demonibus. char. 1934.

Animalia cedere nefas est, quandoquidem non omnino a nobis sunt aliena. Porphyrius quod nefas sit animalia cedere. char. 1938.

Animalibus plurimum abstinebant ægyptiorum sacerdotes, sapientiæ studio dediti, vt testatur Cheremon stoicus, & soli asturæ, cantharæ, Arietem, & Cocodrillum accommodata dicebant: comprehenderunt enim animam animalis esse rationalem, a corpore separatam, futuri esse prælagam, & nobis diuinantem. Porphyr. quod antiqui animalibus abstinebant. char. 1939.

Animal nullum occidisse antiquos Græcos testatur Diocæarchus, & nihil melius probauerunt ad sanitatem, quam superflua non congregare, ideo nutrimentum natura valentius adsumere noluerunt, sed quo natura esset valentior. Porphyrius, quod antiqui animalibus abstinebant. char. 1939.

Animalis dictum Pythagoricum.

A Nimal causa nigra ne tangas, Pythagoricum est. Aest, idest fugito vitium, cui mentis nigredo succedit, & Tom. 3. I 2 volum.

voluntatis afflictio. Mar. Fic. in epist. li. 3. ch. 346.
 Animatum vt se habet ad inanimatum, eandem habet ratione mens ad sensum. Max. Tyrius ser. 1. ch. 8.
 Animofitas est impetus irrationalis animæ absque ratione, & ordine mentis. Speusippus de Platonis definitionibus. char. 1964.
 Animofum quemuis virum esse oportet, quam maxime vero mansuetum: nam aliorum graues, & ægre curabiles, aut etiam omnino incurabiles iniurias aliter effingere quis non potest, quam vt pugnatio, & propulsando victor abeat, & nihil penarum remittat. Hoc autem absque animo generoso nemo facere potest. Plat. de leg. dialo. 5. char. 840.

Animus quid est.

Animus est tanquam speculum, in quo diuini vultus imago relucet. Mar. Fic. in Theo. Plat. prog. ch. 78.
 Animus si esset corporis harmonia, vt animo inest ars, sic inesset corpori, & mutabilis esset, vt corpus. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 5. cap. 15. ch. 153.
 Animus si vita priuaretur, nõ animus verus esset, sed animatum, aut aliquod animi simulachrum. Mar. Fic. in Plato. Theol. lib. 5. cap. 15. ch. 153.
 Animus humana esse perpetuum in propria substantia consequi exoptat, ne frustra sit naturale desiderium. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 14. cap. 15. ch. 313.
 Animus noster speculum est diuina. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 5. ch. 1102.
 Animus apollineus est, qui solem, solaremque dæmonem vbique præfectum habet. Mar. Fic. in phædro. capit. 30. char. 1381.
 Animus nuper initiatus, vel imbutus mysterijs dicitur, qui & in celo plurima vidit, & in terris est philosophice educatus, hic solus ex corporis pulchritudine peruenit ad diuinam, sed gradatim per oculos influxum accipit non humanæ solius, sed diuinæ; influxus dicitur, quia nõ solum mouet visum, sed naturam et afficit, calore, & motu excitat ad sublimia, & reformat. Mar. Fic. in Plat. phædro, cap. 29. ch. 1381.
 Animus est harmonia quædam, diuinæ celestique harmoniæ assuetus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 3. c. 1401.
 Animam præsci vocabant spiritum, quo viuimus, crescimus, & sentimus, quæ communia sunt nobis cum multis animantibus. Animum vero, diuinum spiritum, quo intelligimus, sapimus, qui est alienus ab omni concretionem mortali, quamuis recentiores confuse hæc nomina vsurpant. Fran. Patr. de regno lib. 1. cap. 8. ch. 26.

Animi generatio.

Animos, deosque mundanos, & dæmones, & omnes mundi sphaeras, speciesque ipsas rerum absque medijs causis processisse apparet. Mandat ergo architectus filijs suis, idest animabus sphaerarum, stellarumque, & dæmonum, vel etiam inferioribus angelis, vt ad sui imitationem mixtionem sub luna rerum agrediantur; hominiquæ subijciant omnia, rationalemque eius animam ab ipso acceptam corpori caduco concilient per vitam quandam irrationalem partim ab ipsis, partim ab anima hominis dependentem. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 37. ch. 1462.

Animi virtus, & vitium.

Animi virtus est æqualitas quædam, vt magi tradunt, per quam & animus, & sibimet, & ipsi vero, bonoque consonat. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiæ, lib. 8. cap. 2. char. 185.
 Animi virtus non florescit, nisi virtus corporis deflorescat, nec mentis acies acuitur, nisi corporis acies hebetur.

Mar. Fic. in Plat. Theologiæ, li. 9. ca. 5. ch. 215.
 Animi nostri dotes quatuor excellentissimæ in humanis artibus emicant: facilis ad percipiendum velocissima, memoria amplissima, & penitus indelebilis, sagacissima prædictio futurorum, verborum vsus innumeralium. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 13. ca. 3. ch. 297.
 Animus tanquam diuinus, diuinis theologiæ mysterijs expiatur. Mar. Fic. in epist. li. 1. ch. 609.
 Animus liber redditur prudentia, iustitia, sanctitate, prudentia quid Deo, quid mudo debemus agnosceret, iustitia quod suum est mundo, sanctitas quod suum est Deo tribuit. Mar. Fic. in epistolis lib. 1. ch. 633.
 Animus voluntatis flagrantia ipso bono fruitur, magis quam intelligentiæ claritate. Mar. Fic. in epistolis, lib. 2. char. 700.
 Animus noster potest separari secundum substantiam a corpore, & deinde in seipso manere, cum agat absque instrumento aliquo corporeo, & secundum actionem, quæ & a substantia eius, & in substantia permanent, non modo separata, & æterna attingit, sed vi sua separat a materia formas. Mar. Fic. in epist. li. 2. ch. 714.
 Animi nostri tunc maxime liberi iudicantur, cum maxime cum diuina voluntate consentiunt. Mar. Fic. in epistolis, lib. 8. char. 872.
 Animum prorsus felicem facit sapientiæ studium. Mar. Fic. in epistolis, lib. 12. ch. 947.
 Animi illi, qui cum diuina voluntate consentiunt felices, qui discordes ab ipsa, sunt miseri. Mar. Fic. in de sole, capit. 8. char. 970.
 Animo nihil velocius esse ait Thales Milesius. Mar. Fic. de voluptate, cap. 4. char. 992.
 Animum nostrum curandum temere committere non debemus. Mar. Fic. in Plat. Euthydemum, ch. 1301.
 Animi ornatus, qui in affectu est temperantia, motionum moderatio, in cogitatione temperantia in quadam intelligentiæ cum rebus, quæ intelliguntur concinna congruitate consistens. Mar. Fic. in Plat. Charmidem, char. 1305.
 Animus, si prudenter motiones singulas tum sui, tum corporis moderetur, perpetuam vtriusque sanitatem, & diuturnam vitam corpori pollicetur. Mar. Fic. in Plat. Charmide, ch. 1306.
 Animi medicinam nos inquirere debere admonet Plato. Mar. Fic. in Plat. Gorgiam, ch. 1318.
 Animo nullum maius detrimentum accidere potest, quam vitio afficiatur; ita vt sicut homini cum corpore ægro non expedit viuere, sic nec cum anima vitiosa. Mar. Fic. in Plat. Gorgiam, ch. 1320.
 Animi præcipua operatio est ipsa cogitatio. Mar. Fic. in Plat. conuiuio ora. 2. cap. 8. ch. 1327.
 Animi pulchritudo est fulgor in doctrinæ, & morum concinnitate. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 2. ca. 9. ch. 1318.
 Animi quocunque assidua fertur intentio, illuc & spiritus, qui animæ siue currus, siue instrumenta sunt, aduolant. Mar. Fic. in Plat. conuiu. or. 6. cap. 7. 1346.
 Animus primo moralis scientiæ medio leniendus est, deinde cõtēplatione debemus eius discutere nebulas. Mar. Fic. in Plat. phædro, ch. 1391.
 Animi bonitate excellentis est gaudere bono, maxime vero diuino, hoc est amplissimo: hoc vero est, quod & quam plurimis, & quam diutissime prodest; eiusmodi est vera virtutis gloria ad doctrinam, & mores, posteris, & præsentibus conferens. Hac viri optimo ingenio præditi duabus de causis delectantur, tum quia, sicut intimam virtutis lucem amat, sic exteriorem quoque diligunt virtutis splendorem, tum quia splendore hoc optant prodesse quam plurimis, & hoc perpetuo beneficio in genus humanum gaudent. Mar. Fic. in Plat. epist. 2. char. 1531.
 Anus senis, sedatis perturbationibus, quas secum affert iuuentus, segregatus a corpore, diuina propius, & aptius inspicit. Mar.

Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 1. char. 1397.
 Animus ad virtutis finem tribus gradibus peruenit, virtutibus primo ciuilibus, secundo purgatorijs, tertio atque purgati. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 2. fu. l. c. 1555.
 Animi morbus duplex, ignorantia, & infania: & infania duplex alia, quæ occulta est, quæ in continua, & pnaque ad insaniam affectione consistit, alia manifesta, quam vel aliqua perturbatio supra modum adaucta detegit, vt in gradu summo cupiditatis, & voluptatis, timoris, & doloris, & ira, vel vapores humorum inclusi membris inducunt, vt attrabilis ex sanguinis, vel bilis, vel falsæ pituitæ aduersione proueniens. Mar. Fic. in Plat. cap. 41. chart. 1465.
 Animi morbus in nullo alio consistit, quam in malis moribus, & falsis opinionibus, quod malum ingenuis animis haud tam facile ab alijs quam a sophistis solet inferri. Mar. Fic. in Plat. protagoram, char. 1289.
 Animi sanitatem legum auctor ita spectat, vt medicus corporis. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 3. ch. 1493.
 Animi dotes non a motibus, vel a corporibus planetarum, sed ab eorum animis, vel dari, vel augeri, vel foueri mememo, mala vero nec ab animis nec a corporibus celestium nobis inferri: nefas enim dictum est, stellas vllas reguli serpentis more nobis aspectu nocere, primum vero credere, stellas struthi more rasiiorum intuitu cuncta fouere, vt in animali ipsa totius, mæbrosumque principium vita membra omnia fouet, & adiuuat, sic solis lumen fouet, ac vitam, & sensum cõfert, et si aliquando ob subiecti debilitatem, humorisve defectum vi deatur obesse. Mar. Fic. in Plotini En. 2. libro 3. capit. 11. char. 1633.
 Animi, ob intellectualem naturam, corpore toto, corporeaque vita superiore, possunt quandoque, se contemptis mundi illecebris, a fato resolvere, quo non aliter, quam illecebris detinentur amando superiorem mundum se soluunt, & in pristinam naturam redeunt. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 15. ch. 2637.
 Animi virtutem vel in fato liberam semper Plato constituit, & Ptolomeus fatum decretum celeste afferit posse mutari fortunæ, consilijque occurfu. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libro 3. cap. 18. char. 1637.
 Animi cultus sola virtute constat, virtus sapientia est, sapientia diuinorum cognitio, cognitionem huiusmodi lux nobis diuina largitur, cultus ergo animi est ipsius Dei cultus. Mar. Fic. in Alcinoi, & Speusippi præfatione char. 1945.
 Animi virtutem nuncupari voluit philosophorum omnium magister, & dux Plato sapientiam, & ipsam sapientiam esse rerum diuinarum cognitionem uoluit quas diuinas res aliter sciri non posse quam Deo illustrante, in libris de republica demonstrat. Mar. Fic. in Alcinoi, & Speusippi opuscula præfatio, ch. 1945.
 Animi ingenui signum est, cum puer facile monitoribus acquiescit. Fran. Patr. de rep. lib. 4. cap. 6. ch. 141.
 Animi magni est non timere, ut summi consilij omnia cauere. Fran. Patr. de rep. lib. 9. cap. 3. ch. 181.
 Animi plus est inferenti periculum, quam propulsanti. Scipionis est sententia. Fr. Pat. de rep. l. 9. c. 1. ch. 264.
 Animi angusti est cor semper corrodere, idest assidua cura cruciari. Fran. Patr. de regno, lib. 7. cap. 10. char. 370.
 Animi ingenui est homines adiuuare, eisque quibuscunque rebus possumus prodesse, & opitulari. Fran. Patr. de regno, lib. 8. cap. 18. char. 371.
 Animi fortis non laudatur magnitudo, quæ ardua quæque, ac difficilia suscipit; sed ea, quæ ratione, ac consilio suscepta, omnia forti deinde, ac constanti animo perficit. Fran. Patr. de reg. lib. 7. cap. 6. char. 304.
 Animi angusti est aliena capere, & sua negligere. Fran. Patr. de reg. lib. 7. cap. 8. char. 309.
 Animi ingenui est alijs potius gratificari, quam beneficijs affici. Fran. Patr. de reg. lib. 8. cap. 13. ch. 358.

Animi, si semper prospera haberent, inflarentur, si semper aduersa frangerentur. Ideo moderatio vtiliter humano generi statuta est. M. Ant. Natta de pulchro, libro, quinto, char. 124.

Animus vt mortalis, & immortalis, & celestis.

Animus corporis morbo non fit vitio præditus, quoniam animus, corpore ærotante, non fit iniquior, sed sepe emendatur, & morum studio proficit, ideo morbus animi, non modo non perdit, sed neque vitiat animum. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 9. c. 5. ch. 215.
 Animus propria labe, idest iniquitate non perit. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 9. c. 5. c. 215.
 Animus hominis si per corpus esset aliquomodo, nihil ageret vnquam sine corporis instrumento, vel auxilio at agit sine corporis vsu intelligendo, & volendo, non igitur est per corpus, est ergo, vel per se, vel per diuinam, si per se, nunquam se deserit, si per diuinam, ergo per æternas causas est æternus. Mar. Fic. in Platonicæ Theolog. lib. 9. cap. 5. char. 217.
 Animus non potest extinguere, nisi a ratione separatus, separari non potest, non potest ergo interire. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 12. c. 61. ch. 283.
 Animus corpori obesse potest, ipse vero nisi a seipso lædi non potest, quæ læsio potius est controuersia, quam pernicijs. Mar. Fic. in Plat. Theolog. l. 13. c. 1. c. 286.
 Animus, cum latentem quandam beatitudinis memoriam retineat, cum illius quodammodo reminiscitur, optat illam summo opere recuperare, quam denique ex ipso veritatis prato, idest intelligibili mundo, idearum plenitudine recepturus, merito ad ipsam rerum omnium scientiam semper afficitur, & si quando fuerit exeditus studiose ostendit. Mar. Fic. in Plat. phæ. c. 23. c. 1378.
 Animus immortalis non debet pro breui hoc, sed pro vniuerso tempore esse sollicitus. Mar. Fic. in Plat. de republ. dialog. 10. ch. 1430.
 Animis celestibus nõ est necessaria memoria, vel incognitione, vel in motu, diuina enim suspiciunt intuitu nunquam interrupto, nec opus est recordari se vidisse cum ibi non sit vidisse, sed videre nunquam interruptum: similis est ipsorum vita semper eadem, similis est motus, perpetuoque continuus, ideo ipsis semper vnus, quæuis nobis multiplex, vel accident, vel videatur. Mar. Fic. in Plotini En. 4. l. 4. c. 7. c. 1741.
 Animi in celo agnoscunt se inuicem, amici præsertim, & quondam noti, cum per ipsos affectus viuidos animorum, tum per corpora, quæ ibi habere possunt figuram huiusmodi similem in materia liquida cedente multo magis animo quomodocunque formati, quam terrena materia nunc affectibus animæ. Mar. Fic. in Plotini En. quarto, lib. 4. c. 5. c. 1741.
 Animis celestibus non videtur memoria necessaria, neque enim discunt, vt nouum aliquid, vel inueniant, vel acquirant. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 4. c. 6. ch. 1741.
 Animus diuinorum cõtēplator iam est in patria: actiui homines, & voluptuosi sunt exules, sed actiui facilius quam voluptuosi in patriam reuertuntur. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 9. c. 1. ch. 1769.

Animus, vt rationalis, & irrationalis.

Animus noster ascendit a corpore ad spiritum per sensum, imaginationem, phantasmam, & intelligentiam. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. c. 1. c. 182.
 Animi humani esse est veritas. Mar. Fic. in Platonicæ Theolog. lib. 8. c. 2. c. 185.
 Animum si in celesti vehiculo semper esse dicunt aliqui Platonici, respondemus, quod non animus a vehiculo, sed vehiculum ab animo dependet. Mar. Fic. in Plat. Theolog. l. 9. c. 3. c. 206.

Animus noster in solo infinito quiescere valet, ideo solū infinitum est eius origo. Mar. Fic. in epist. li. 2. ch. 678.

Animi finis infinitum est. Mar. Fic. in epist. li. 2. ch. 678.

Animus noster, quia nunc ita coniunctus est corpori, vt separabilis sit aliquando, & permaneat separatus, ideo cognoscendo quavis conditione loci incipiat a singulis rerum formis omnino materiæ iunctis, deinde tandem procedit ad species coniunctas quidem effectu, sed sua quadam natura & virtute intelligentiæ separabiles, & tertio discussis a se parumper phantasiæ simulachris, ad rationes iam separatas: quas nunquam excogitare posset in rerum ordine absolutas existere, nisi ad breuissimum tempus ab acie phantasmatum nubes expelleret, sed cito ob consuetudinem nubes claritatem impediunt, vnde eliciunt metaphysici, intellectum absque phantasmatis aliquando posse intelligere, & a corpore seorsum viuere, & clarissime intelligere. Mar. Fic. in epist. lib. 2. ch. 714.

Animi supremam partem nobis tribuit Deus tanquam deum. Mar. Fic. in Apologiam. char. 1387.

Animus noster ea conditione genitus, vt terreno corpore circūdetur, ad officium generandi declinat, qua inclinatio grauius, thesaurū penetrabilis suis absconditum negligit, & corpore inuolutus terreno, diuissime seruit corporis vsui, & ad hoc opus sensum quidem semper, rationem quoque diutius quam decet, accommodat. Hinc fit vt diuini vultus candorem in se ententem non prius animaduertat, quam adulto corpore, & ratione expergefata, Dei vultum in Dei machina resurgentem, & oculis manifestum, cogitatione consideret: qua consideratione prouehitur ad eū, qui intus emicat, intuendum. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 5. cap. 4. char. 1336.

Animi species temporis vicissitudines patitur, & partium continet multitudinē, sed a loci terminis est absoluta. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 6. cap. 17. ch. 1353.

Anima irrationalis non a Deo proxime, sed per sequentes; mobilesque causas constituta est, quæ rationali subiecta sit, cœlitus a Deo demissa. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 41. char. 1465.

Animus tunc solum beatus existimatur, cum non ulterius in plura distrahitur, sed demissis, vel certe remissis admodum cæteris viribus, & officijs totus iam est translatus in mentem. Mar. Fic. in Plotini En. 1. lib. 4. cap. 6. char. 1566.

Animus claudus, & mancus cognominatur, si vsque ad finem vitæ peruersus habitus in eo perseverauerit, quia solo graditur sensu, ratione posthabita, & mancus, quia non vitæ intelligentiæ pennis. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 28. ch. 1472.

Animus a sua diuinitate degenerantibus, beneficium veræ gloriæ studium, vel extinguitur, vel in vanam gloriam permūtatur. Mar. Fic. in Plat. epist. 2. ch. 1531.

Animus ait Plato in phædone in alio viuens, id est in corpore, perque illud aspiciens, id est per sensuum fenestras, & phantasmata, aspiciens inquam, quæ sunt in alio, id est tam species in singulis, quam formas singulis in materia, nihil vsquam clare discernit; quādo autem viuens in se, per se aspicit, atque in se illa, quæ sunt in seipsis, id est rationes rerum, quæ dū in summa omnium ratione sunt, in seipsis existunt, tunc omnia clarissime perspicit, quia & intima, & clarissima, quæ tanto fulgentiora in se illa sunt, quam ista, quanto puriora, veriora, & potentiora. Mar. Fic. in epist. li. 1. ch. 715.

Animus noster vehementius ad bonum afficitur, quam ad verum, nam verum appetit tanquam bonum, & ipsum bonum potentius est, quam verum, cum & ipsa potestas ad bonum pertineat potius, quam ad verū. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 2. cap. 4. ch. 1517.

Animus ipso bono fruatur non per quandam quasi imaginariam intelligentiæ perceptionem, sed per verum

quendam virtutis intellectum superioris, substantialemque contactum, vbi non videt solum, sed gustat, atque tangit quam suavis sit Dns: quam, vt arbitror, dulcedinem David appellat intelligentiæ prorsus absconditam. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 3. ca. 1. ch. 1561.

Animi tanta vis est, vt res sempiternas, ac sempiternitatem ipsam, sempiterna cogitet ratione, multo magis ea est in animo virtus, quæ res sēpiternas modo quodam sempiterno, id est sempiterno, semperque considerat. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 9. ch. 1568.

Animos tradunt antiqui theologi in arcanis de animæ reditu in hac vita peccantes, eorum esse persimiles, qui super solum æquale ceci derint, quibus denuo absque difficultate datur surgendi facultas; animos autē, qui ex hac vita delictorum sordibus grauari recesserint, his potius comparandos, qui in abruptum ex alto, precipiti que delapsi, facultate careant resurgendi; monet itaque concessis vitæ spatijs vt, ne desit perfectæ purgationis occasio. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. nono, cap. primo. char. 1592.

Animi vires omnes ad duas præcipue referuntur, vnam que cognoscit, alteram que appetit, illa verum querit, ista iucundum, si ad illam homines vitam inuolunt, omnia ad veritatem, vt finem referunt; si ad hanc, ad id, quod placet, omnia, circa veritatem sapientia, circa id quod placet voluptas. Mar. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. cap. 7. char. 1214.

Animus hominis cum liber sit, non necessario illi accidit, quod mundi necessitas destinabat. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 15. char. 1637.

Animus noster quatenus diuinitatis est particeps, cætenus ad dialecticam, i. metaphysicam facultatē est propensus. Mar. Fic. in Plat. Philebo, cap. 7. ch. 1261.

Animus noster cum vires, & actus cœlestibus: animis similes habeat, probabile est, intellectum nostrum, vt & illorum, circa diuina semper agere, sicut natura vegetabilis in nobis circa corporea versatur assidue, & vt vegetales nos latent, sic intellectuales nobis actiones sunt occultæ. Mar. Fic. in Plot. En. 4. li. 8. ca. 8. ch. 1756.

Animis, vt mobilibus competit, vt felices efficiantur, & vt sua opera tales fiant, at animabus communioribus beatitudo breui quadam opera comparatur, animabus autem particularibus operosa felicitas obtigit: ipsæ enim se beatas, sed longo tempore, & labore reddūt. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 5. char. 1690.

Animis propria quædam inest actio, præter tractum ab vniuerso pendentem; alioquin si nullam haberent propriam actionem, non possent de vniuersi principio, fine, forma, ac de rebus hoc mundo præstantioribus affeque rationem: imo & res omnes non nihil proprietatis habere oportet. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 17. char. 1697.

Animus cum propemodū accedit ad Deū, ambiguitate laborat: tū quia intellectus est, & species, & speciebus conueit inniti, Deus autē speciem nullam habet: tum quia tunc animus accessisse pot, cū ipse factus est Deus: ambigit ergo mox vtrum ipsemet sibi, an alter occurrat. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 9. cap. 3. ch. 1799.

Animus cum ipso rerum principio tunc demum, vnitur arctissime, cum ipse potissimum in se sit vnum, id autem sit cum exutus multitudinem, que ad imaginationem, rationem, intelligentiā pertinet, euadit sola sua vnitas, & hac ipsa per amatorium affectum fruatur vnitate diuina; centrum suum cum centro vniuersi copulans. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 9. cap. 11. ch. 1800.

Animus, absoluta tandem præparatione, Deo quam proximis ex infinito bono virtutem attrahendi infinitā habente, amorem erga ipsum cōcipit infinitum, vtrinque ergo adeo transformatur in Deum, vt intuenti mox, non vt animus iam occurrat, sed vt Deus. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 9. ca. decimo. ch. 1800.

Animus

Anima sensibilis per prolationem, rei sentiendæ se similem præstat, potest autem cōtrarijs simul se facere similem per diuersarum rationum prolationem, non posset autem contrarijs fieri similis, si talis fieret patiendo. Mar. Fic. in Prisc. super Theophr. ca. 6. ch. 1804.

Animus diuini montis fastigium ascensurus, in primis cunctis exhortationibus amore solo primi est inflammandus, tum ab affectibus, tum ab imaginationibus singularum rerum corporearum purgandus, tū montis strante disciplina, & amore duce tradendus est ad incorporeas formas contemplandas: nam sol diuinus in animis fulget, vt Luna, in angelis, vt in stellis, vt robis; oculus mentis, ad solem præpotens facilius tanquam familiaria lumina contuetur, quibus conspiciendis, & solem ille diuinum auguratur, & aciem ad idē intuentum, vel quomodocunque percipiendum affuefacit. Mar. Fic. in Dionysij. Areop. de trinit. c. 1018.

Animus, vt se habet ad corpus.

Animus optimus in exercitationibus, ac laboribus habitus, facile mala corporis contemnit, cupitque, quam primum ossa, pellem, & carnes deponere, quæ indumenta appellari possunt. Max. Tyr. ser. 41. c. 314.

Animus ad vnum redire nequit, nisi vt ipse vnum efficiatur, multa vero effectus, est lapsus in corpus in operationes varias distributus, & ad singula respiciens, ex quo partes eius superiores pene obdormiunt, inferiores alij dominantur, illæ corpore, hæc perturbatione afficiuntur, totus vero animus discordia, & inconcinnitate repletur. Poetico ergo furore opus est in primis, qui per musicos tonos, quæ torpent suscitent, per harmonicam suauitatem, quæ turbantur melleat, per diuersarum consonantiam dissonantem pellat discordiam, variasque partes animi temperet, neque hoc satis est; multitudo enim adhuc est in animo. Accedit ergo mysterium, quod in expiationibus, sacrisque & omni deorum cultu, omnium partium intentionem in mentem, qua Deus colitur, dirigit. Vnde cum singularæ animi partes ad vnam mentem redactæ sint, iam totum quoddam vnum ex pluribus factus est animus. Tertio adhuc opus est furore, qui mentem ad vnitate animæ caput reducat. Hoc Apollo per vaticinium efficit, nam cum anima supra mentem in vnitate resurgit, futura præfigit. Demum cum anima vnum facta sit, vnum inquam, quod in ipsa animæ essentia inest, restat, vt illico in vnum quod est super essentiam conuertatur. Hoc cœlestis ipsa Venus per amorem, id est diuinæ pulchritudinis desiderium, bonique ardorem explet. Mar. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1282.

Animi curam maiorem habere debemus, quam corporis, & cauere ne ipsum noxijs disciplinis imbuamus: nam illæ magis animo obsunt, quam corpori venenum. Mar. Fic. in Plat. Protagoram. ch. 1297.

Animus huic coniunctus corpori, ad res penitus a corpore separatas redditur ineptus, & quasi noctua sub nimio diuinorum splendore caligat. Mar. Fic. in Plat. Euthydemum. char. 1302.

Animus excepto, omnia nobis aliena sunt, ideo corporis medicinam folium appellauit rem leuem. Mar. Fic. in Plat. Charmidem. char. 1305.

Animus verorum lumina omnium innata fuisse arbitrat Plato: ideo si in seipsum prorsus inspiciat, vera in seipsum esse conspiciendum, & quominus inspiciat in causa est immoderatus ad corpus, & corporea affectus; quo fit vt temperantia in primis opus sit, per quæ expulsa perturbationum caligine mēs facta feruorior, diuini solis lumine abunde, circumfundatur, vnde primo sapientiam, deinde prudentiam adipiscatur. Mar. Fic. in Plat. Charmidem. ch. 1305.

Animus ex suis ipsius natura adeo materiam omnem,

exuperare probat Auicenna, vt cum primum in seipsum fuerit restitutus, possit elementa mundi mira quadam virtute mouere, & in corpora quæuis imperium habere, quo fit ut multo magis habeat in proprio. Mar. Fic. in Plat. Charmidem. ch. 1306.

Animus humanus non in alio viuunt corpore, quā humano. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. ca. 8. char. 1327.

Animi pulchritudo, præstantior est corporis pulchritudine, quo animus corpore præstantior est. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. cap. 9. ch. 1328.

Animus ad vnum redire nequit, nisi ipse vnum efficiatur, multa uero effectus est, quia est lapsus in corpus, in operationes varias distributus, & ad multitudinē rerum respicit infinitā: ex quo partes eius superiores dormiunt, inferiores alijs dominantur, illæ corpore, hæc perturbatione afficiuntur, & totus animus discordia, & incōcinnitate repletur: diuino ergo furore opus est ad leuandā torpedinē, ut ipsum tēperet, & mysterii furore, quo dirigatur in Deum, & deinde oportet vt vaticinij furore, quo mentem ad animæ vnitate reducat, restat tadem, vt in vnum Deum se reuocet, quod per amorem, diuinæque pulchritudinis desiderium explet. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 7. cap. 14. ch. 1361.

Animus latent leuissimæ corporis passiones, grauiores innotescunt. Mar. Fic. in Plat. philebo, ca. 26. ch. 1263.

Animus vt se habet ad scientias.

Animus statim a tenera ætate vera bona, honesta vtilia exoptat, & cum nemo quod incognitum est optet, ergo in se habet animus scientiarum notiones, per quas eas iudicat appetendas esse. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 6. ca. 12. ch. 1350.

Animi pulchritudine sola Socrates contentus est id est sapientia, quæ non tam humano studio, quam diuino comparatur. Mar. Fic. in Plat. Phædro, ca. 3. ch. 1365.

Animus ciuili viri in primis formandus est disciplinis, nam non potest esse corpus validum, vbi animus languet. Franc. Patr. de repub. li. 2. cap. 8. ch. 71. terg.

Annus sexagesimum quintum agebat Parmenides & erat valde senex, & admodum canus, Zeno erat annorum quadraginta fere, & Socrates erat tunc valde iuuenis. Plat. in parmenide. ch. 197.

Anni tempora, fertilitas & sanitas, cum hominibus, tum brutis, & plātis proueniunt ex amore mutuo calidi, frigidi, sicci, & humididi, & eorū harmonia, & temperantia; atsi contumeliosus amor dominatur, contra mala proueniunt. Plat. in symposio. ch. 288.

Annus perfectus tunc complet perfectis temporis numeris; quum omnium octo circuituum velocitates inter se completæ caput attigerint, & eiusdem similiter progredientis circulo mensurate. Plat. in Ti. ch. 738.

Anni ad bellum viro, sint viginti usque ad sexaginta, mulieri postquam liberos genuerit usque ad quiquaginta. Plat. de legibus dial. 6. ch. 866.

Annus nouus sequenti, post solstitium æstiuum, mensis initium capit. Plat. de legibus dial. 6. ch. 858.

Annus fit cum sol suum circumuierit circumulum. Plat. in Timæum. char. 738.

Anni spatia cōcluduntur, cum sol quadrienas temporum contigerit uices, & ad idem signum fuerit inuectus. L. Apul. de dog. Plat. lib. 1. ch. 225. terg.

Annus non is solus est, quem nunc communis vsus appellat, sed singulorum luminum, seu stellarum emenso omni cœli circuitu, a certo loco in eundem locum reditus, annus suus est, sic mensis est annus lunæ, solis annus menses duodecim, totidem Veneris & Mercurij; Martis annus biennium fere cōtinet, Iouis duodecim, Saturni triginta. Macro. in som. Scip. li. 2. ch. 149.

Anni mundani finis est, cum stellæ omnes a certo loco ad eundem ita remearint, vt ne vna quidem cœli stella in

In alio loco sit, quam in quo fuit, eū omnes alię ex eo loco motę sūt. Macro. in som. Scip. li. 2. ch. 150.

Annus Cynicus quater trecētis sexagintaquinę quadrensi completur. Chalcidius in Plat. Tim. ch. 36.

Anni Aegyptij secundum Eudoxum, lunares, nō solales fuere. Mar. Fic. in Plat. Atlanticum. ch. 1487.

Annus magnum multi annorū solarium quidecim milibus expleri aiunt, alij aliter. Mar. Ficinus in Plato. Tim. capi. 20. ch. 1468.

Anni a Platone forsā Aegyptiorū more breuiusculi cōputantur. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 3. ch. 1494.

Anni principium, est ponit Plato in Calendis post solstitium, id facit certior apud populum principij gratia, verum apud eū anni initium est in ipso solstitio estiuo. Mar. Fic. in Plat. de legib. dial. 7. ch. 1508.

Annus magnum mundi expleri putant plerique, quādo cęlestia omnia ad eandem prorsus, & in seipsis, & inuicem dispositionem, quam habent & hodie, reuertentur. Hoc spatium alij triginta sex, alij triginta nouē annorum solarium numero, alij aliter metiuntur, aliterve putant. Mar. Fic. in Plot. En. 5. li. 7. capit. 3. ch. 1767.

Annorum nouem milia hic ab Eudoxo millia mensium computantur. Mar. Fic. in Ti. Plat. ca. 5. ch. 1439.

Annorum diuersitas vbi reperitur, fides rerum gestarū ab ea lingua petēda est, ex qua translatum est quod habemus. Ioan. Picus Mirand. in Astrologiam libro 5. capit. 8. charta 565.

Annos mundi constituunt hoc anno, qui est 1493. 5253. quare a mundi origine ad Christum computat. 3760. annos. Ioan. Picus Mirand. in Astrologiam, libro quinto capitulo 12. ch. 572.

Anni initium constitui nō potest vnum, ex quo totius anni status predicatur. nam alij vernū, alij autūnale, alij omnia quatuor obseruanda, vernū, æstiuū, autūnale, & hibernū, & alij aliter: nec mūdi creatio quo tempore facta fuit cōstat, quamuis in autumno plures conditum credant. Ioan. Pic. Mirand. in Astrologiam libro 9. capit. 6. char. 630.

Anni diuersitas ex diuersis obseruationibus inuēta est: nam antiquiores Hypparco 365. diebus cōstare voluerūt plus quarta parte vnius diei, alij quartam partem super addiderūt. Hypparcus scribens post Alexandri mortem anno 178. minus quarta parte adiciendū obseruauit, sed quantum esset quod deficeret ad liquidū nō exegit. Ptolomęus post Hypparcum annis 285. eū esse trecentessimam diei partem definiuit. Albetegni post Ptolomęum annis 743. motum solis inuenit velociorem, quia deficere a quarta illa parte per cętesimā, sextā diei partem inuenit. Thebit annum constare dixit diebus 365. horis 6. min. 6. grad. 12. Ioan. Picus Mirand. in Astrologiam lib. 9. cap. 9. ch. 671.

Amen est Hebraicum, & quādoque accipitur pro fiat, vt in fine orationis, aliquādo aduērbialiter vt amen amē dico vobis, id est firmiter, fideliter. Ioan. Picus Mirand. in or. Dominicanam.

Anno 1505. mēse Ianuario violę florere, coccyx, & cicadę cecinerūt, hordea & frumenta spicas & flores, & gemmas, & folia arbores emiserē, & propter terrę motum multa ædificia Bononię corruerē. Ioan. Franc. Pic. Mir. de prænotione lib. 3. ca. 5. ch. 453.

Anni variatio in solis accessum, & recessum referri debet, accepta in obliquitate Zodiaci circuli, non in signorum naturam. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de prænotione, lib. 5. cap. 4. char. 513.

Anni temporum diuersitas in obliquitate Zodiaci referenda est, sed diuersę temporum qualitates, vt vna æstas sit alia calidior, & hyems semper non eundem feruet rigorem, in materiam particularem referendam est. Io. Frā. Pic. Mir. de prænotione li. 5. ca. 4. ch. 514.

Anni ab Aegyptijs mundi ducēbatur nouem milia, sed Iularchus ait, lunares fuisse annos. Aug. Steuch. de

perenni philos. lib. 7. capit. quinto. char. 130.

Annus magnus cęlestis corporis apud Astrologos vocari consuevit, qui complectitur annos mille solares. Leo Hebr. de Amore dial. 3. ch. 259.

Annus iubilei ab Hebræis maximo celebratus honore. Leo Hebr. de amore dial. 3. ch. 259.

Annus iubilei ab Hebræis annus libertatis appellabatur. Leo Hebr. de amore dial. 3. ch. 259.

Annus septimus ab Hebræis scemita quasi relaxatio appellatur. Leo Hebr. de amore dial. 3. ch. 259.

Antēr est animal pauidum & auditu acerrimum. Franc. Patric. de regno, lib. 9. cap. 5. char. 392.

Antiquius semper recentiore antiquius est. Plat. in Parmenide. char. 203.

Antiquius quod alijs est, longiore tempore est, quam alia. Plat. in Parmenide. char. 210.

Antiquissimum id est, quod tempore & æternitate antecedit, non quod natura & gradu. Aug. Steu. de perenni. philos. lib. 6. cap. 9. ch. 110. ter.

Antiquorum mysteria decet benigne interpretari, nec inuitos diuinos caullari, accipientes ab ipsis quę recte dicunt, immortalitatem animę, intelligibile mundum, Deum primum, animam corporis commercium aufugere oportere, animę a corpore separationem, nil aliud esse quam a generatione ad essentiam se conferre. Plot. En. 2. lib. 9. cap. 6. ch. 204.

Antiqui scriptores gētium de casu demonum scribere, quod mirum est, vnde ad eos hæc fama manauerit. Aug. Steu. de peren. phil. li. 8. ca. 39. ch. 194. ter.

Antifios appellarunt Hypparcus, & veteres Astrologi gradus, in quibus sol constitutus cum esset, dies dieb. & nox noctibus æquales redirent. Ioan. Pic. Mirand. in Astrologiam lib. 6. ca. 12. ch. 604.

Anuli fabula, qui a Gyge Lydi progenitore inuentus in terrę scissura, cuius pala si intro conuersa esset inuisibilem redderet eum, qui anulum in manu gerebat, at fors conuersa ab omnibus videbatur: cuius anuli medio regnum occupauit. Plato de rep. dial. 2. ch. 572.

Apelles equam, & canem ita pinxit, vt prætereuntes equi hinnirent, & latrarent canes. Mar. Fic. in Plato. Theologia lib. 13. cap. 3. ch. 295.

Apelles pictor ille celeberrimus cum equum pinxisset, mira arte tentauit vt illius ori spumam inderet, & cum rei frustaretur successu, spongiam, quam penicilli colores abstergebantur, in tabulam proiecit, ipsiusq; contactu effectum est, vt casu euenerit spuma, quam artis magister optimus nequisset efficere. Ioan. Frā. Picus Mir. in ex. dan. doc. gen. li. 3. in proē. c. 929.

Apum examen alicum si quis sibi vendicauit, apum voluptati indulgens, & sic pulsando illas, sibi concilians, damnum rependat. Plat. de legib. dial. 8. ch. 895.

A philosophia est habitus, quo quis rationes odit. Speusippus de Platonis definitionib. char. 1964.

Apum vt naturā cognosceret Hiliſcus Thascius magna diligentia eas in desertis, & soliuagis locis perquisiuit, & Aristomachus Solensis annos circiter quadraginta apes etiam indagauit, nec aliud egit: &ambo de ipsarum natura commentaria vtilia scripserunt. Frāsciscus Patric. de regno lib. 5. ca. 20. ch. 232. ter.

Apollo dicitur & propter musicam, & propter medendi artem, & vaticinandi, & sagittandi: nam & in medendo, & vaticinando, & ablutio. vt mirum, quasi ἀπολλων dicitur. at ob vaticinandi artem, & veritatem Theſſiali appellant ἀπλον id est simplicem, & ob artem sagittandi ἀεὶ δάλλων dicitur, & ob musicam ἀπολλων ita vt particula α simul significet, quasi simul vertens, vnde quatuor eius potentias significat qui simplex est, semper ferit, abluuit, & exoluit, & simul vertit. Plato in Cratylo. char. 80.

Apollo sagittandi artem, & medicinam, & vaticinium amore ducē inuenit. Plat. in Simposio ch. 293.

Apollinem

Apollinem medicinę inuentorem, & pulsandę citharę regem existimauerunt Theologi præci. Marfil. Fic. in epist. lib. 1. char. 651.

Apollo est anima, lyra eius Solis corpus: Nerui quatuor eius quatuor motus, annuus, mensurius, diurnus, obliquus: quatuor voces Neates, hypates, doriones, gemini, quatuor signorum triplicitates, ex quibus quatuor qualitates temporum producuntur. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. char. 1283.

Apollini tribuerunt antiqui & musices, & medicinę principium, cum ex musica harmonia, & morbi multi curerentur, & ambo sint medicinę, hæc ex corpore animam curat, illa ex anima corpus. Marfil. Fic. in Plat. Timæ. cap. 30. char. 1455.

Apollini melodię fontis vaticinium tradiderunt antiqui, sola enim melodia ab omnib. quocunq; distrahit animā retrahens, contrahit in seipsam, in auditū quondam, vt ita loquar, interiore, quo non voces solum, sed & vocum rōnes percipiuntur, sedatisq; perturbationibus cęlesti contemperat harmonia, diuinaq; cęlitus effundit oracula. Mar. Fic. in Plat. Ti. ca. 30. c. 1455.

Apollini diapason octauę vocis, & distapason per quidecim fonos dicitur. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, cap. 32. char. 1459.

Apollinis simulacrum tres habent charites, vna cytheram, altera tibias, media ore fistulam tenebat. Francisc. Patricius de repub. lib. 2. cap. 2. ch. 50. ter.

Apollinis Pythia erat femina, quę sedebat super tripodē, curib. diuaticis, malignum spiritum inferius emisit, partesq; genitales subeuntem excipiens, furore repletor & crimibus passis, spumansq; ore debaccabatur, & infana oracula fundebat, & cum femine pudenda intraret, constat non fuisse bonum spiritum. Aug. Steu. de peren. phil. lib. 8. ca. 37. ch. 192. ter.

Apollinis arcus iridem designare, & figurare videtur. Leo Hebr. de amore dial. 2. ch. 136.

Apollonius Theaneus, cum esset in amicorum cętu, dixit, hirundinem illis nunciare, asinam prope urbē onustam tritico cecidisse, & triticum humi diffusum. Porphyrius quod animę sensuales sūt rationales & immortales. char. 1937.

Apollodorus Atheniensis Epicharmi comedias in volumina decem collegit. Porph. in Plot. vita. ch. 1546.

Apollonius Theaneus Magus fuit, & omnia eius miracula & prædictiones demonum fuerunt. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de prænotione lib. 7. ca. 10. ch. 668.

Appetens omne conuersum est ad appetibile. Proclus Elem. Theol. prop. 31. ch. 10. ter.

Appetens omne indigum est illius, quod appetit, & ab appetito aliud. Proclus in Ele. Theol. prop. 8. ch. 2. ter.

Appetens formam aut forma est, aut priuatio, aut materia: nil aliud est in primo naturę sinu, præter hæc tria: non forma, quia nihil appetit seipsum; nā id appetitur, quod non habetur: non priuatio, quia nihil est, nisi negatio in subiecto ad formam apto: ergo materia appetit: sed materia non qua materia, sed qua subiectum appetit; nam cum forma nudata est, formam non potest appetere, nec ex sese habere appetitum potest cū non sit actus in quo fundari oportet appetitum: inest tamen formę appetitum non eius, quam habet, sed alterius, & ita turpe appetit pulchrum, imperfectum perfici cupit, & femina vt virili sexu imperfectior, virum appetit. Io. Frā. Pic. Mir. de materia prima c. 9. ch. 163.

Appetendi omnis ratio ipsa clauditur bonitate. Marfil. Fic. Platonicę Theologia lib. 2. cap. 1. ch. 93.

Appetimus id quo ante egerimus, nec quisquam est egenus quin appetat, & non appetit, qui non eget. ideo apud excellentiores philosophos sæpe egestatis nomine appetitum significant. Marfil. Fic. de voluptate, cap. 4. char. 993.

Appetere aliquid nil aliud est, quam inclinari ad illud, &

conuerti, ideo dum omnia bonitatem appetunt, ipsum vererantur. Marfil. Fic. in Dionysij Areopag. de diuin. nominibus. char. 1127.

Appetibile ab omnibus mens est, a qua omnia progrediuntur. Proclus ele. Theo. prop. 34. ch. 11.

Appetibile omne est bonum vel verum, vel apparens: malum enim nemo appetit, vt Plato in Memnone ostendit. Procl. in Alcib. 1. char. 1927.

Appetibile nihil est qua ens, sed qua bonum. Mar. Fic. in Plat. Parmenide capit. 46. ch. 1161.

Appetit quicunq; appetit, & quod non paratum est, & quod non est præsens, & quod non habet, & quod ipse non est, & quo indiget. Plat. in Sympolio. ch. 294.

Appetio rerum honestarum etiam si ad metam non perueniat, tamen homines studiosos alacritate præoccupat. Philo Iud. in legis allegoriam, li. 2. ch. 46.

Appetito indiga dolor quidam est. Mar. Fic. in Plat. Theologia, lib. 14. ca. 7. char. 316.

Appetitio, quę reliquos sensus sequitur, id est olfactum, gustum, & tactum, non amor est, cum mente, & visu, & auditu terminetur, sed libido, rabiesq; vocatur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 1. cap. 4. ch. 1323.

Appetitus boni sæpe labitur in malum. Plot. En. 3. lib. 5. capit. 1. char. 292.

Appetitus si incitatur ab appetibili, passio quædam est, etiam si nullus adiecerit a quonam incitetur, sed id ipsum duntaxat, quod post illud fuerit excitatum. Plot. En. 6. lib. 1. cap. 21. char. 585.

Appetitus varij. Crotoniates olympicum affectant oleastrum, Athenienses victoriam naualem, Lacedæmonij pedestri delectantur, Cretensis studium in venatione versatur, Sybaritis in voluptatum affluentia: Thebani in tibijs, Iones in choris, auarus appetit aurum, ebrietatem potator, amores musicus, modulationem canendi cupidus. Max. Tyrius ser. 19. ch. 140.

Appetitus diuiditur in iracundiam, & cupiditatem, sine quibus corpus mortalium animalium, neque esse, neque vere administrari potest. Chalcidius in Platonicę Timæum, char. 46.

Appetitus non fertur ad quod nec bonum, nec malum est, nullus enim hic finis est, & omne appetibile finis est. Proclus in Alcib. 1. char. 1927.

Appetitum res quælibet mouet ratione boni, quę qualitas est, non ratione magni, aut multi. Marfil. Fic. in Platonicę Theol. lib. 1. cap. 2. ch. 81.

Appetitus omnis causę suę impletur possessione. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 10. cap. 8. ch. 336.

Appetitus ab indigentia, & admiratio a nouitate proficiſcitur. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 642.

Appetitus sempiternus ad intelligentiam est in omni natura rationali. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. li. 5. c. 4. c. 1171.

Appetitus omnis naturalis ad bonum, & nullus ad malum tendit. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium ora. 3. capit. 4. char. 1330.

Appetitum excitans est quidem passio corporis, at appetitus in animo est non tam passio, quam motio quædam similis actioni, loquens de sensuali appetitu. Marfil. Fic. in Plat. Philebo, cap. 28. ch. 1263.

Appetitus naturalis est necessaria quædam naturę inclinatio ab indigentia quadam annuens ad plenitudinē. Mar. Fic. in Plotini En. 1. li. 8. ca. 2. ch. 1581.

Appetitus sensitiuus trahit intellectiuum. Gabriellus Buratel. de reminiscencia lib. 4. ch. 149. ter.

Appetitus triplex existit, naturalis, sensibilis, & rationalis, seu voluntarius. Leo Hebr. de Amo. dial. 2. ch. 60.

Appetitus, ac amor corporum inanimatorum, nec intelligibilis, nec sensibilis, sed naturalis tantummodo existit. Leo Hebr. de amore dial. 3. ch. 274.

Appetitus omnis, omnisq; amor ad bonum semper cōtendit. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 386.

Appetitus, ac amor in finitæ diuineq; illius pulchritudinis

dinis fruendæ angelicis mentibus instruit, nequaquam ad rem, quæ acquiri minime possit, contendit. Leo Hebræus de amore dial. 3. char. 261.

Appositiones in ijs, quæ corpore carent, diminutiones faciunt eorum, quæ appositiones ipsas recipiunt. Proclus in Eucl. libro 2. cap. 11. char. 56.

A primo dependet quiddam præter primum est, atque id vel proxime, vel per media quædam, & est ordo secundorum, & tertiorum, ubi secundum ad primum reducitur, & tertium ad secundum, oportet aliquid super oia esse, idque simplex oio sequens, qd ab omnibus in se ipso consistens, nec sequentibus mixtum, quod reuera sit vnum. Plot. En. 5. lib. 4. cap. 1. ch. 516.

Aquæ eam speciem solidorum, excepta cubica, quæ difficillime mouetur, attribuiimus, eam quæ facillime igni, mediam aeri, & minimū corpus igni, maximū aquæ, medium aeri, & rursus acutissimum igni, secundum aeri, tertium aquæ: ex his omnibus eam speciem, quæ paucissimas habet bases, necesse est ex natura facile moueri, & maxima secandi vi præditam esse, vt quæ omnium acutissima, leuissima sit, & ex paucissimis partibus constans, secundam secundario, tertiam tertio loco. Plat. in Timæo chart. 745.

Aqua ab igne, vel aere diuisa, fieri possunt compacte partes, vnum quidem ignis corpus, duo aeris. Plato in Timæo chart. 746.

Aqua concreta cum in permixtione depulsa fuerit in aeris ideam mutatur. Plat. in Timæo chart. 747.

Aquæ duo sunt prima genera, liquidum, & fusile, liquidum eo quod particeps est aquæ generum, quæ parua, & inæqualia sunt, mobile, & ipsum per se ipsum, & ab alio factum est propter sublatam planitiem, & ob figuræ ideam, quod vero ex magnis, & planis constat, stabilius quidem illo, & graue a planitie constrictum est, verum ab igne ingresso, & ipsum dissolvente planitiem perdit, & magis motus particeps est, quam autem ad motum proprium est, dum a vicino aere impellitur, & ad terram distenditur, vniuersæ affectionis cognomen accipit, vt liquari quidem molis euersio dicatur, fluxus autem appelletur ad terram distensio. Plat. in Timæo chart. 747.

Aqua igni immista, quæ tenuis, & liquida est propter motum, & viam, qua in terra deuoluitur, liquida dicitur, & mollis, quia eius bases infirmiores, quam bases terræ, cedunt. Itac ab igne, & aere separata sola, planior fit, sed in se ipsam cogitur, præ his, quæ egressa sunt, & quæ quidem sic compacta est, & maxime super terram passa grauidō, quæ in terra, glacies: quæ minus, & ex dimidio compacta supra terram, mix; in terra vero compacta, & ex rore facta, pruina dicitur. Plat. in Timæo chart. 747.

Aquæ fusibile genus id quod ex tenuissimis, & planissimis densissimum est vniuersæ genus, splendentis, & flauis coloris particeps, preciosissima res; aurum colatum, per petram cōpingitur. Plat. in Timæo chart. 747.

Aquarum species inter se cum plurimæ permixtæ fuerint, vniuersum genus per plantas ex terra excolatū, humores appellantur, sed singuli hi propter mixturas inæqualitatem habentes, multa alia genera sine nomine exhibent, sed quatuor ex ipsis ignitæ species pellicidæ maxime factæ, nomina acceperunt, ea quidē quæ animam cum corpore calefacit vinum, quæ leuis est, & visum discriminat, & propterea clara aspectu, & splendida est, pinguisque conspicitur, oleosa species, pix, oleū, ricinū, & ipsum oleū, & quæcūque alia huic in se modi facultatis, quæ diffundendi vim habet vsq; ad naturam congressionum, quæ in ore sunt, & hac facultate dulcedinem inducit mel apud omnes maxime appellatur, at quæ carnem dissoluit eo quod vrit, spumosi generis, ex omnibus segregata humoribus, liquor nominatur. Plat. in Timæo chart. 747.

Aquæ concretionem violentissimam quidem ignis solū, debiliorem vero ambo, & ignis, & aer diffundunt, hic quidem secundum vacua, ille vero etiam secundum triangula. Plat. in Timæo chart. 748.

Aquæ ex Ioue pluuias si abundant, & eum qui superiorem locum colit, aut etiam pariete coniuncta domo habitat, aliquem ex infra habitantibus lædat, vt non det effluxionem, aut contra superior demissis temere effluxionibus inferiorem lædat, & de his inter se conuenire non possunt, in vrbe vrbs, in agro agrorum curatores iudicent, & qui in iudicio non permanserit inuidi, & maligni animi condemnentur, & reus duplex damnū læso rependat, eo quod magistratibus parere noluit. Plat. de leg. dial. 8. c. 895.

Aquarum penuria quibusdam in locis si sit, vt siccitas vndas a Ioue demissas absorbeat, & occultet, & necessarijs potibus quis destituatur, is fodiat in suo loco vsq; ad terram figulinam. Si in hac profunditate in aquam non incidat, a vicinis aquam petat quātum necesse est singulis domesticis adhibendum, & si penuria contracta fuerit etiam vicinis, a curatoribus agrorum accipiat constitutum aquationis modum, & hunc auferat quotidie, & sic aquationis particeps fiat. Plat. de legib. dialog. octauo. char. 895.

Aquas qui in suum locum ducere vult, is ex communibus locis, initium sumens, ducat volet qua, præter quā per domos, aut templa, aut sepulchra, ita vt non lædat nisi quantum ex aquæ ductu contingit. Plat. de legibus dialog. 8. char. 895.

Aquam alienā si quis corruperit, vel fontanam, siue collectam venenis, aut foueis, aut furto, is cui damnum allatum est, referat ad vrbs curatores, & damni æstimationem proponat, & si conuictus fuerit, quod venenis damnum intulerit, supra multam, fontes, aut aquæ vas purget. Plat. de legib. dial. 8. c. 896.

Aqua circa hortos omnium maxime nutrit, sed facile corrumpitur: nam neque terram, neque solem, neque ventos, quæ vna cum aqua ea, quæ ex terra germinat, nutriunt, facile est corrumpere venenis, aut auertendo, aut suffurando. Plat. de legib. dial. 8. c. 895.

Aqua termarū exit calida, quia currit super mineras sulphureas. Aristoteles de causis proprietatum elementorum capitulo secundo. chart. 968.

Aquæ fontanæ feruntur in sublimi dum externus aer in regiones in fundo agitatatas dilabatur, & vicissim foras ei aculatur aquam. Plutarchus de quæstionibus Platonicis. chart. 676.

Aqua est in pupilla, non & aer, vel aliquid commune, cū ambo sint diaphana; quia sufficit alterum, & quia aqua magis, quam aer cohibet, & conseruat. Priscianus in Theophrastum. cap. 35. ch. 1818.

Aquæ maris rubri, Mose percutiente aquas ipsas virga, vt parietes consistunt, & Mose educit populum in allam maris partem per siccum, at exercitus Pharaonis mergitur. Philo. iud. de vita Mosis lib. 1. c. 420.

Aqua percusso lapide virga a Mose, in ore fontis perfunditur. Philo. iud. de vita Mosis lib. 1. c. 403.

Aquæ amare, ligno a Deo Mose monstrato, in eis immisso, sunt dulces. Philo. iud. de vita Mosis lib. 1. ch. 400.

Aqua sine terra, nec terra sine aqua generationi sufficit, sed amborum coitus, & contemperatio. Philo iudeus de vita Mosis libro secundo. char. 424.

Aqua ter nos lauat, per moralem, primo amputando per virtutes ciuiles secundos motus: deinde eosdem per virtutes purgatorias, extirpando: tertio per virtutes animi iam purgati motus primos absolutissime modo rando, vnde iam ad exēplares, q̄ in Deo sunt, virtutes perueniatur, præsertim per contemplationem. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dialog. septimo. c. 1410.

Aqua terra duplo acutior, triplo subtilior, quadruplo ad motum paratior. Mar. Fic. in Plat. Timæo. c. 23. ch. 1448.

Aquæ

Aquæ motum circularem testatur fluxus, & refluxus perpetuus. Marfil. Fic. in Plat. Timæo. cap. 25. ch. 1450.

Aqua cum extenuatur in aere, reddit molem, ob raritatem duplo maiorem, similiter quando aer in ignem, & vicissim contra. Mar. Fic. in Plat. Timæo. ca. 43. c. 1475.

Aquas quæ sunt sub celo Moyses appellauit Planetas, quæ in vno loco congregatae sunt, quia omnis Planetarum virtus in sole est collecta. Ioan. Pic. Mir. in Heptaplum. lib. 2. cap. 3. ch. 19.

Aquarum originem ponit Arist. cum vapores humidi ex terra, vel ex aere collecti, & in locis terræ editis frigidioribus crassi facti in guttulas aquæ liquefunt, & sic fontium origines sunt. Plato vero ex tartaro, idest magno aquarum fonte in terræ medio, aquas omnes per venas quædam occultas eriri vult, & inde per fontes, & flumina digredi. Sebastianus Foxius in Platonicis phedone. char. 143.

Aquam frigidam bibentes post magnum laborem, & sudorem, largius quam oportet, aut statim moriuntur, aut in grauissimos morbos incidunt, quia aqua loco veneni tunc est, & vt calore vita, non frigiditate sustentatur, si tanta vis aquæ sit vt illum extinguat, subito vita tollitur. Seb. Foxius in Plat. Phedone. ch. 156.

Aqua optima est, in qua legumina facile coquantur. Frã. Patric. de repub. lib. 7. cap. 11. ch. 236. ter.

Aqua, vt Celsus ait leuissima pluuias est, deinde fontana, tum ex flumine, tum ex puteo: post hæc e niue, aut glacie, grauior ex lacu, ex palude grauissima. Franc. Patricius de rep. lib. 7. cap. 11. ch. 236. ter.

Aqua in metallorum compositione, siue mixtura obtinet principatum. Leo Heb. de amo. dial. 2. ch. 70.

Aquatile genus factum est ex solidissimis, & imperitissimis, quos neque respiratione adhuc pura dignos iudicantur transformatores illi, vt qui ex omnibus delictis immundam animam habent. quare pro pura, & tenui aeris respiratione in turbidam, & profundam aquæ respirationem ipsos detruferunt. vnde piscium, & ostreorum testa intestorum genus simulque omnium aquatiliū factum est, ita vt extremæ imperitiæ penas acceperint. Plat. in Timæo. ch. 762.

Aquatilia quinto die facta sunt, quia cum differant sensu, (qui i quinque sensus diuisus est,) ab inanimatis, merito facta sunt quinto die. Philo Iudæus de mundi opificio. char. 9.

Arabes, qui vnicuique celestium orbium, duas intelligentias præferunt, Deum nequaquam primum mouentē esse voluerunt. Leo Heb. de amo. dial. 2. ch. 155.

Arabum complurium sententia, qui vnicuique orbi celesti duas intelligentias applicuerunt, quarum vnam, vt animam, causamque agentem, alteram vero ut finē tantummodo orbem eundem mouere dixerunt. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 154.

Aris constitutis in honorem Dei, vel deorum filij sacrificiorum gratia conuentus ad ipsas faciamus bis in mense, vt duodecim quidem tribus distributioni, duodecim vero ipsi ciuitatis diuisioni assignentur; & hi conuentus primum quidem deorum, & ipsorum cultus gratia fiant, deinde vero nostræ ipsorum familiaritatis, ac mutæ cognitionis causa, & omnis, vt ita dixerimus, conuersationis gratia. nam ad nuptiarum societatem, & coniunctionem hoc sublatum esse oportet, vt sit alter alteri ignotus, sed e quibus vxorem ducit, & cui filiam collocet, quisque quoad fieri potest fiat, vt nequaquam pro viribus in talibus fallatur; Huiusmodi studij gratia, & lusus, & choreas adolescentū, & puellarum constituere oportet; vt & nudis nudas spectent, & spectentur ab illis, cum ratione, & ætate quadam suos prætextus habente, vsque ad moderatum singulorum pudorem, & horum curatores sint chororum principes, & legem latores cum legum custodibus, vt ea in quibus nos deficiamus ordinent.

Plato de legibus, dialog. sexto. charta 860.

Aram duplicari iussit oraculum, vt ostenderet; Græcos literis operam dare oportere. Plutarch. de vrbe Thebis, & Socratis dæmone. char. 770.

Arbitrij humani libertas concurrebat cum prouidentia. Mar. Fic. in Plat. Atlanticum. ch. 1487.

Arbitrium consilij, & electionis in ratione collocatur, vt in celo fatum, in subcelestibus fortuna. Marfil. Fic. in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 15. ch. 1637.

Arbitrium liberum in nobis esse Plato in decimo de republica, in Phædro, & Timæo absque dubio ponit, & Aristoteles vbique confirmat. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 1. char. 1731.

Arbitrium liberū est in intellectu, & intellectuāli, & rationali. Marfil. Fic. in Prisciani in Theophrastum de phantasia, & intellectu ca. 6. ch. 1828.

Arbitrium, & voluntas non dicitur nisi in homine, quia in bestijs appetitio sequitur solā sensus cognitionem, quæ rerum singularū est tantum: in quibus si quid est suauis, non potest bellua non ferri ad illud, ideo in ea nulla appetitionis libertas, at in homine duplex cognitio, superior, & inferior, quæ ipsius sensus, vel facultatis cum corpore communicantis, plerumque superiori contraria, ex quo contingit voluntatem humanā in huius duplicis cognitionis medio contrarijs fluctibus frequenter agitari, vnaque parte trahi a sensu ad vitium, altera a ratione ad virtutem reuocari, in qua distractio ne etsi Stoicis illa promior ad virtutem videatur, Aristotelicis ob naturam deprauatam ad vitium propensior, tamen iuxta omnes Philosophos naturalium sequentes in medio libera est ad neutrum coacta. Iac. Carpen. in Alcinoi parte post. digr. 12. ch. 88.

Arbitrio libero agit, qui agit per mentem, liber ab omnibus corporis passionibus, & inde excitatas operationes liberas confitemur, & hanc libertatem Deos habere dicimus. Plot. En. 6. lib. 8. cap. 3. ch. 737.

Arbitrium quod in nobis est primo collocamus in voluntate, deinde hanc in ratione, post hæc in ratione recta scientiam includente: nam non recte si quis egerit aliquid, cum videtur habere liberum arbitriū, nisi propter eum recte sic opinetur agnouerit, sed forte, vel imaginatione quadā in id, quod oportum est incidisse videtur. Plot. En. 6. lib. 8. ca. 3. ch. 736.

Arbitrio in nostro imaginationem non concedimus positam, & merito eum qui secundum eam agit in statu libero non computamus, & hic accipimus imaginationem, quæ ex corporis passionibus excitatur. Plotinus En. 6. lib. 8. cap. 3. ch. 736.

Arbitrij libertas in media prouidentia continetur, & inde mouet, & determinat. Procl. in Alcib. 1. ch. 1918.

Arbor vitæ est illa generalissima virtus, quam bonitatem appellant, a qua indiuiduæ virtutes procedunt. Philo Iud. in legis allegoriam lib. 1. ch. 33.

Arboris virtutes sunt indiuiduæ virtutes, & harum operationes, & recte facta, & quæ dicuntur apud philosophos officia, hæc sunt stirpes Paradisi huius. Philo Iud. in legis allegoriam lib. 1. ch. 33.

Arboribus conferendi utilis est nona dies, & decimateria, quia insita vis radicibus plenior iam lumine spargitur. Ioan. Pic. Mir. in Astrol. li. 3. cap. 14. ch. 486.

Arcam omnes bestiarum introierunt, Paradisum nulla, quia arca est corpus, quod necessario cadit affectionum, viciorumque immanes pestes, & inopitas: Paradisus vero solarum virtutum est, quæ nihil immanis admittunt, & quod ratione careat. Philo Iudæ. de plantatione Noe. char. 144.

Arcana pura, & sacra Theologi veteres, ne a prophanis polluerentur, figurarum ambraculis tegebant. Marfil. Fic. in Plat. conuiu. or. 4. cap. 2. char. 1331.

Archangelorum celeritas mixta est quodammodo efficacibus actionibus angelorum cū motu, neque pariter habent,

habent, vt vna cum dicto perficiant. Iamblicus de mysterijs chart. 1879.

Archangelis apparētibus, partes mundi quædam cōmōnentur, & lumen præcedit in se diuisum, ipsi vero p magnitudine suæ dominationis, magnitudinē lucis, & figuræ referunt. Angelica vero forma, & lux, & minor est, & diuisa magis. Iamblicus de myster. c. 1880.

Archita Tarentius columbam e ligno mathematica disciplina fecit, libravit, & inflauit spiritu, adeo vt volaret. Mar. Fic. in Plat. Theo. lib. 13. cap. 3. ch. 295.

Architectus operationum princeps est, non operator, & vt iudicauit, singulis operarijs mandat, quod commodum est, donec commissum absoluerint. Plat. de regno, chart. 165.

Architecturam plurimis mensuris, ac instrumentis vten tem, ea quæ multam sibi certitudinem exhibent artificiosiorē ipsam multis artibus efficiunt. Plato in Philebo chart. 237.

Architecturæ Aegyptij inuentorem Vulcanum asserūt, qui in regno Mercurio successit, alij Dedalū inuentorem faciunt. Fran. Pat. de rep. lib. 1. cap. 9. ch. 35.

Argentum sepe sub ære latet. Mar. Ficinus in epistolis libro 9. chart. 903.

Argentum, quod nominant viuum Mercurio tribuūt. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. cap. 6. char. 1601.

Argentum lunæ tribuunt Alchimici. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 1. cap. 6. char. 1601.

Argentum viuum esse videtur, si quid videtur fingi posse sub cælo, simile substantiæ cæli, in qua calor vegetus cum humore multo, sed tenaci motum procreat inquietum, si rursus subtiliorem, & translucentum huic adhibueris, lucidamque naturam, habebis, & cælum. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 6. chart. 1617.

Argumentatio confert ob potentiam infirmitatem, quæ actum argumentandi præcedit. Plotini En. 6. libro 7. capit. prim. char. 693.

Argumentatio per affirmatiua procedens a perfectioribus ad imperfectiora descendit, procedens vero per negatiua vicissim. Proc. in Alcibiade 1. ch. 1918.

Argumentorum generibus quatuor vtitur Plato, exemplo, inductione, rōcinatione, & enthymemate. Mar. Fic. in Plat. de virtute char. 1132.

Argumentandi potissima forma est, quæ ex suppositione procedit, perpendens quid affirmato quolibet, vel negato, multis gradibus inde sequatur, & hæc forma ipsa rerum naturalium, diuinarumque serie nititur, præceptoremque veritatis habet ipsum ordinem vniuersi, & supponendum est, & si est aliquid, & si non est. Mar. Fic. in Plat. Parmenide cap. 36. char. 1153.

Argumentum summam rei, caputque requirit, singula quippe discutere, non argumentanti, sed commentarii potius officium est. Mar. Fic. in Plat. de virtute ch. 1139.

Arida, & sicca sunt, quæ deserit humor. Mar. Fic. in Plat. conuiuio or. 6. cap. 9. char. 1346.

Arietem signorum caput designauerunt propter Iouē Amonem, cuius in capite Arietis cornua prisca finge bant. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. ch. 1613.

Aries potius est calidus, & humidus, quam igneus. cum ver aperiat cum eo calide, & humidæ qualitatis. Ioannes Picus Mirand. in Astrologiam libro octauo, capit. tert. chart. 651.

Aristeus Atheniensis primus docuit olei, & mellis vsum. Fran. Patr. de regno lib. 1. cap. 9. char. 28.

Aristides Lyfimachi filius vnus egregius fuit inter Grecos. Plat. in Gorgia char. 496.

Aristoteles vnus de triginta erat. Plat. in Parmen. c. 197.

Aristoteles omnia quæ in hoc 12. metaphysices dicit, cōtra numeros tantum ex vnitatibus constitutos, non autem contra ideales numeros diuinē dicta sunt. Sirianus in 12. metaphysices, vel secundum Latinos in 13. ex cap. 7. char. 98.

Aristotelis, & Theophrasti libri ab Andronico Peripatetico in tractatus distributi sunt. Porphyrius in Plotini vita. chart. 1546.

Aristoteles dignus est, vt maxime laudetur. Bessarion Cardin. in calumniatore Plat. l. 1. c. 1. c. 1.

Aristoteles continuis viginti annis Platonem audiuit. Bess. Car. in calum. Platonis l. 1. c. 3. c. 4. ter.

Aristotelis domum eius studiosissimi lectoris sedem Plato appellauit: & Aristotelem freno, Xenocratem calcaribus indigere dixit. Bess. Card. in calumniatorem Platonis libro primo cap. 3. ch. 5.

Aristoteles in diuinis semper adhaesit Platoni. Bess. Car. in calumniatorem Platonis lib. 2. c. 3. ch. 13. ter.

Aristoteles ad sensibilia transtulit, quæ Pythagorici de substantijs intelligibilibus, aut numeris dixerunt. Bess. Card. in calumniatorem Plat. l. 2. c. 4. c. 14. ter.

Aristoteles in Macedoniam secessit, mortuo Socrate, dicens se nolle bis in philosophiam peccare. Bess. Car. in calumniatorem Platonis lib. 3. c. 4. c. 33.

Aristoteles cum cæli generationem negauit, opificem exclusit. Georgius Gemistus de Platon. & Aristot. philoso. differen. ia cap. 1.

Aristoteles ait, aliqua eorum quæ fiunt sine causa fieri, quod nullus vnquam sapiens, vel plebeius affirmarit. Georgius Gemistus de Platon. & Aristot. philoso. differen. capitul. 18.

Aristoteles dialecticam summam miscuit cum diuinis Platonem, vt arbitror, imitatus theologiam in re publica, sed dialectico nomine designantem. Mar. Fic. in Plat. Parmenide ex proœmio. c. 1137.

Aristoteles de mixtis imperfectis, & perfectis, de lapidibus, & metallis, & de liquoribus manifestius tractauit, quam Plato, & harum rerum interpretatio requiritur ex Aristotele de generatione, & meteoris. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 4. c. 1464.

Aristoteli qui se toti dedunt, cauendum est ne impietatem exhauriant, & qui Platoni, ne superstitioni fiant. Ioannes Franciscus Picus Mirand. de prænorione lib. 7. capitulo quarto. char. 642.

Aristoteles quam vanus fuerit in philosophia, inde colligi potest, quod non Deum, sed malum dæmonem sui studij suadorem habuit, Pythiæ enim iussu philosophari capit. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gentium lib. 4. cap. 1. ch. 1016.

Aristoteles male de religione sanxit, nam Athenagoras ostendit eum putasse, Deum esse animal ex anima, & corpore constitutum, idem Galenus ait Aristotelem putauisse, & eius in scriptis non religionem contine ri, sed superstitionem clarum est. Ioan. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 4. c. 1. c. 1019.

Aristotelem aiunt, cum naturam Euripi Chalcidici, id est pelagi eius, quod septies in die mirabili modo conuertitur, comprehendere non potuisset, seipsum in ea maris parte præcipitasse, alij ipsum aconito sumpto interiisse. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gentium libro 4. capitulo 1. char. 1020.

Aristoteli tanta auctoritas tributa fuit ex ignorantia Arabum, & Maurorum quoque ruditate, qui deletis Athenis, & Roma in prædam Barbaris data, visis quibusdam libris Græcis, Arabes reliquis vel priuari libris voluere, vel male persuasi ipsi soli operam dedere. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. vna. doct. gen. l. 4. c. 3. c. 1022.

Aristotelis doctrina ab iis, qui simul cum eo vixere, & ab iis qui posteriorib⁹ et sæculis florere, nõ est habita certa. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doc. gen. l. 4. c. 3. c. 1029.

Aristotelis an aliquē librū habeamus dubiū est: oēs enim interpretes in vnoquoq; libro quāt an liber ille sit legitimus Aristot. an suppositiuus, primo quia multi fere Aristot. secunda causa est idē titulus, tertia, imitatio in cā est, cū multi Aristotelē imitati sint: quarta p̄mia a Philadelpho Ptolomeo propofita iis, qui Aristotelis librum

librum attulissent. Io. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gentium libro 4. capitulo 3. ch. 1031.

Aristotelis doctrina tam incerta est, vt ab omnibus non sit existimanda. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doc. gen. libro 4. capitulo 9. char. 1031.

Aristotelis libri Attalicorum metu regum fuere defossi terre, qui deinde sæculis posterioribus laeri ita tineis, & blatis rosi, & humiditate terrestri labefactati, extra etii sunt, & Athenas perlati ab Apellicone Teio empti, & postea Romani Syllæ tempore vesti a Tyrannione grammatico emendati, & in componendis ipsis Andronicus Rhodius operam nauauit. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. lib. 4. c. 5. ch. 1035.

Aristotelis doctrinam incertam esse manifestauit Porphyrius. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gentium. libro quarto, capitulo 6. ch. 1039.

Aristotelem doctrinæ suæ fundamenta iacere scribit Alexander Aphrodisiensis in plurimorum opinionibus, & multitudinis iudicio in com. in primum metaphysicorum. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gentium libro quarto, capitulo 6. char. 1040.

Aristotelem Atticus Philosophus sepiē similem dixit, quæ cum iam præsentit admoueri in uis, atramentū congenitum spargens, inficit aquam, vt ab oculis mox & a manibus piscatorum aufugiat. sic & Aristoteles in quibus redargui dubitabat, sermons vel breuitatem, vel obliquitatem, vel diuersitatem spargebat, vt aciem eorum, qui se deprehendere uellent, aufugeret. Ioannes Franciscus Pic. Mir. in ex. doct. van. gentium libro quarto, capitulo 7. ch. 1042.

Aristotelis in doctrina scribit Petrus Alliacensis nullas, vel paucas esse rationes euidenter demonstratas. Io. Fran. Picus. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 4. c. 10. c. 1055.

Aristoteles cum ab auditorio Platonis aberat, aiebat Plato mentem abesse, & ob multam lectionem, lector a Platone dictus. Ioannes Franciscus Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. lib. 4. ex proœmio. ch. 1011.

Aristotelis antiquorum opinionem recte non fuisse interpretatam aiunt, & sui peripatetici. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex. van. gen. lib. 4. c. 11. ch. 1058.

Aristotelis doctrina cum in sensu futideretur, & sensus nõ modo sit incertus, sed fallax, & incerta, & fallax erit doctrina. Ioannes Franciscus Pic. Mir. in ex. van. doc. gentium lib. 4. cap. 12. ch. 1058.

Aristoteles ait Deum esse animal sempiternum optimū & dæmones esse, & esse partibiles, ergo sunt animalia rationalia, & sic non differt a Platone. Ioannes Franciscus Picus Mirand. in ex. doct. van. gentium libro quinto, capitulo octauo. char. 1126.

Aristoteles scripsit, librum de philosophia Pythagoræ, qui expositus fuit a Iamblico; in quo ait, animalis rationalis aliud est Deus, aliud homo, aliud vt Pythagoras. Ioannes Franciscus Picus Mir. in ex. van. doct. gentium libro 5. capit. 8. char. 1127.

Aristoteles Parmenidem, Empedoclem, & Democritum falso calumniatus est. Ioannes Franciscus Picus Mir. in ex. van. doct. gen. lib. 6. c. 14. char. 1229.

Aristotelicæ rationes, quæ mundi animam, vel motricem vltimæ sphaeræ mentem concludunt, & immobilem esse, & efficientem, & primam causam, non videntur ad Deum cognitione comprehendendum per eas, quæ illi maxime conuenire dicuntur proprietates, pertinere. Ioannes Franciscus Picus Mir. in ex. van. doct. gentium. lib. 6. cap. 18. ch. 1245.

Aristoteles multis in locis de historia animalium sibi ipsi contradicit. Ioannes Franciscus Pic. Mir. in ex. van. gentium lib. 6. cap. 20. c. 1257.

Aristoteles, & Plato in verbis conuenire non possunt, in re conueniunt. Gabriel Buratellus de animi natura libro tertio, char. 84.

Aristoteles quoque ait intellectum non esse magnitu-

dinem, sed vt numerus, vt etiam Plato ait. Gabriel Buratellus de animi natura libr. 3. ch. 87.

Aristoteles Platonem semper in verbis solum est insectatus. Gabriel Buratellus de animi natura libro tertio, charta 93. tergo.

Aristoteles ex Platone potius verbis, quam mente discedit, per iocum ne, an per calumniam incertum. Fran. Patricius de regno lib. 4. cap. 7. c. 160.

Aristoteles naturæ genius in physicis diuino Platone cāto superior est, quanto in Metaphysicis eodem inferior est. Iac. Carp. in Alcinoi præfatione.

Aristoteli cedere debent Platonici ijs, quæ ad communionem bonorum, vxorum, & liberorum, pertinent, in reliquis eadem esse sententia. Iacobus Carpentarius in Alcinoi præfatione.

Aristotelis interpretes putant in prima relatiuorum descriptione Platonem exagitari, at non satis videt quid in ea quæstione inter Platonem, & Aristotelem intersit. Iaco. Carp. in Alcinoi præfatione.

Aristoteles sic in omnibus philosophiæ partibus in Platonem est affectus, vt com eo, tamquam cum hoste de doctrinæ philosophicæ imperio certare videatur. Iac. Carpen. in Alcinoi præfatione.

Aristoteles de diuinis tantum tractat, quantum humana ratione probari posse videtur, nec sine hac ab illo quicquam ponitur. Iac. Carp. in Alcinoi præfatione.

Aristoteles primus omnium philosophiæ partes vsque ad ætatem suam sicut membra Panthei dissectas, atque confusas, ad vnum corpus reuocasse, atque ex illis quasi integrum animal composuisse videtur. Iac. Carpen. in Alcinoi præfatione.

Aristoteles sepe in Platone exagitando dum verba potius, quam sententiam insectatur, priuatam gloriam potius, quam cum publica utilitate veritatis cognitionem querere videtur, quod potius condiscipulorum æmulatione, quam odio in magistrum factum putandum est. Iac. Carp. in Alcinoi præfatione.

Aristoteles de animæ immortalitate tam variè, & obscure loquitur, vt non immerito dictum sit ab Attico, sepiē pisci similem esse, quod vt illa atramento aquam conturbat, vt capi non possit, sic ille omnia magna obscuritate inuoluit, vt cum vna parte prematur, in alteram euadere possit, ideo eius opinionem de animæ immortalitate variè variè interpretantur. Iac. Carp. in Alcinoi parte post. dig. 10. ch. 20.

Aristotelem Faber Stapulensis, patrum nostrorum ætate, quasi ab inferis euocauit, & in singula gymnasia, quibus tum ferè erat ignotus, deduxit, & suis scriptis in omnibus philosophiæ partibus illustrauit. Iac. Carp. in Alcinoi in prima digressionem de analytica methodo, charta 87.

Aristoteles in Ethicis contra Platonem de summi boni idea disputat, vt potius verba magistri, quam sententiam insectari videatur. Iacob. Carpentarius in Alcinoi parte posteriore cap. 20. c. 106.

Aristotelem atheum non esse patet ex libro de mundo ad Alexandrum in quo diuinitus loquitur de diuina prouidentia. Iac. Carp. in Alcinoi dig. 3. ch. 239.

Aristotelis in philosophia multas Augustinus Steuchus decerpit lucis scintillas, e quibus probari possit hominibus non pertinacibus, in eius decretis ostendi eādem esse eius philosophiam, & maiorum suorum de rebus diuinis. August. Steuchus de peren. phi. libro primo, capit. secundo. char. 34.

Aristoteles vbi ait δακνῆ id est videtur, scito non leuem, sed euidentem apparentiam denotare. Aug. Steuch. de peren. phi. capitulo septimo. char. 37. tergo.

Aristoteles homo fuit eruditus quidem, sed non æquè fortasse bonus. Augustinus Steuch. de peren. phi. lib. quarto, capitulo 4. chart. 75.

Aristotelem non solum cælestes intelligentias deorum

nomine, & excellentia dignatum, plurima sunt indicia, sed iuxta maiorum suorum religionem, meliorem quandam absolutamque ab incitatione celesti diuinitatem eam afferuisse. August. Steuch. de peren. phi. libro 4. cap. nono. char. 79. terg.

Aristotelis duo sunt errores corrigendi, quos ille fecit in libro de mundo, vt Deus non sit anima celi ita mouens ipsum, vt ab anima mouentur animalia, sed nutu imperijque, quibus obediunt inuisibiliter omnia, exclusa prorsus illa indecora mundani corporis animatione, secundum quod cum sit eius vnus tanta potestas, imperijque per omne cælum, & terras, & maria pertinens, superuacaneum est plures adhibere intelligentias. Augustinus Steuc. de peren. phi. libro septimo cap. 4. chart. 124. terg.

Aristoteles in scientijs pertractandis breuis, atque obscurus fuit. Leo Heb. de amore dial. 2. c. 95.

Aristoteles ideas Platonicas nominibus tantum, permutatis confirmasse potius, quam labefactasse videtur. Leo Heb. de amore dial. 3. c. 359.

Aristoteles in vocabulorum vsu Platoni præferendus esse videtur. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 360.

Aristotelis, & Platonis controuersia de ideis in nominibus potius, quam in rebus ipsis consistit. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 360.

Aristoteles cælo non secus, ac perfectissimo cuidam animanti omnes sex differentias positionis accommodauit. Leo Heb. de amo. dial. 2. ch. 78.

Aristoteles dextrum, & sinistrum in cælo non duobus polis, quemadmodum Pythagoras, sed Oriente, & Occidente potius determinandum esse iudicauit. Leo Heb. de amo. dial. 2. c. 79.

Aristoteles totum cæleste corpus animalis forma figurauit. Leo Heb. de amo. dial. 2. c. 99.

Aristoteles in philosophia pertractanda per se quidem laudem, ex accidenti tamen reprehensionem nonnullam mereri videtur. Leo Heb. de amo. dial. 2. c. 95.

Aristoteles amorem communiter, & generice sumptum, eum esse definiuit, quod quis alicui bonum exoptat. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 228.

Aristoteles amorem communissime sumptum bono, Platone vero amorem proprie acceptum pulchro determinauit, ac definiuit. Leo Heb. de amo. dia. 3. c. 228.

Aristoteles, & cum eo omnes Peripatetici mundum æternum esse, & a Deo non secus ac æternum effectum ab æterna causa emanare arbitrantur. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 244.

Aristoteles materiam primam ex mundo cælesti sustulisse, & in inferiore perpetuo relegasse videtur. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 252.

Aristoxenus narrat philosophorum indorum mysteria, quibus continetur, absque diuina regula, & hac quidem a Deo monstrata, non posse quicquam vel priuatim, vel publice teste feliciterque vnquam administrari. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 7. c. 1409.

Arithmeticus qui est, perfecte omnium numerorum scientia in anima ipsi inest. Plato in Theæteto. ch. 130.

Arithmetica ars est, & scientia omnis paris, & imparis venatio est. Plato in Theæteto. ch. 130.

Arithmetica vulgi differt ab arithmetica philosophorum, nam vulgi arithmetica vnitate inæquales numerorum numerat, vt duo minima, duo maxima, philosophi vero nunquam eos sequuntur, si non quis nullam vnitatem, ab vnaquaque partium vnitate diuersam ponat. Plato in Philebo. char. 239.

Arithmetica, & computatoria differunt, quia arithmetica circa par, & impar versatur, computatoria par, & impar considerat, quomodo multitudinè, & ad se ipsa, & inter se habent. Plato in Gorgiam. c. 462.

Arithmetica maiorem laborem, & discenti, & tractanti exhibet, quam alia scientia. Plato de rep. dia. 2. ch. 653.

Arithmetica omnis ars, & omnis scientia cogitur esse particeps. Plato de rep. dial. 7. ch. 651.

Arithmetica disciplina vtilis multis modis est, & egrègia, si quis cognoscendi gratia, & non cauponandi ipsam amplectatur. Plato de rep. dial. 7. c. 653.

Arithmetica animam valde sursum ducit, & de ipsis numeris differere cogit, nullo modo admittens, si quis numeros corpora, quæ videri, aut tangi possunt habentes, ipsi proponens, disputat. Plato de republic. dialogo septimo. chart. 653.

Arithmetica necessaria est, quia animam cogere videtur, vt ipsa intelligentia vtatur ad veritatem cognoscendam. Plato de rep. dial. 7. c. 653.

Arithmetica docere debemus præditos optimis naturis. Plato de rep. dial. 7. ch. 653.

Arithmetica tota circa numerum versatur. Plato de republic. dialog. 7. ch. 653.

Arithmetici qui natura sunt, ad omnes, vt ita dicam, disciplinas acuti sunt, & qui tardi, si in hac exercentur, etiam si nullam aliam vtilitatem capiant, acutiores tamen, quam antea fuerant, redduntur. Plato de republic. dialogo septimo. c. 653.

Arithmetica si quis aufert, omnes artes auferuntur, & nulla manent, & omnes in totum peribunt: verum si quis diuinam, & mortalem originem inspexerit, in qua pietas erga Deos, & reuera numerus cognoscitur, cognoscat quantum numero opus sit: nam & tota musica numeris opus habet, in motibus & sonis, & quod maximum est, numeri omnium bonorum causa sunt, ex quo, cognosci potest, omne malum, & omnem motum rationis expectem, & indecorum sine rhythmo, & inconcinnum, & omnia, quæ cum malo communione habent, esse absque numero, oportet tandem statueri, eum qui felix futurus est, & qui iustum, & bonum, & pulchrum, & omnia huiusmodi ignorat, nemo vnquam vera opinione apprehensa ad seipsum, & alium persuadendum omnibus numeris vtatur. Plato in legum appendice. ch. 965.

Arithmetica Musice præcedit antiquitate, cum & anima ipsa ab opifice prius diuisa, deinde rationibus collecta sit, vt ait Plato. Proclus in Eucl. libro primo capitulo duodecimo. char. 21.

Arithmetica Geometria certior est, quia eius principia simpliciora sunt, & sic Geometria spherica certior est, & Arithmetica item musica, & Geometria, mechanica, perspectiua, & speculatiua. Proclus in Eucl. libro secundo capitulo, secundo. chart. 34.

Arithmetica tres sunt partes, linearum, planorum, & solidorum numerorum consideratio. Proclus in Eucl. libro primo, capitulo decimotertio. cha. 23.

Arithmetica medietas est, quæ pari numero excedit, & pari exceditur, vt 6, 9, 12, tribus & superant, & superantur. Plutarchus de animæ genitura ex Timæo. charta 441.

Arithmetica prima pueris addiscenda. Auer. in Plat. de republica trac. secundo columna. prima. char. 185.

Arithmetica circa puros versatur numeros, Geometria circa puras dimensiones, tres gradus sunt mixti. nam Musica numeris addit voces, motusque ad auditum præcipue pertinentes. Stereometria dimensionibus addit pondera. Astronomia numeris, dimensionibusque cælestes spheras, motusque metitur. Marsilius Ficinus in Plato. de republica dialogo septimo. chart. 1411.

Arma ad templa non sunt deferenda, vt ea dedicaturum alia, tum etiam Græcorum, si qua nobis benevolentia cum alijs Græcis cura est. imo timebimus ne scelus quoddam sit talia a domesticis ad templum deferre, nisi Deus aliud quid dicat. Plato de republica dialogo quinto. chart. 626.

Armorum scientia ostentatio inuidiosa est, quare si quis hac

hac virtute mirum in modum alijs non præstat, mirum est nisi ridiculus videatur. Plato in Lache. c. 390.

Arma, & quæ ad bellum attinent, si ad hæc paranda, aut extrinsecus inducenda opus est, curent magistri equitum, & exercituum duces, & leges ferant de his legibus custodes. Plato de leg. dial. 8. c. 896.

Aromatica tunc profunt ad vitam, cum humida sunt cum vigore aromatico, & calida, & lentorem pinguem habeant. Mar. Fic. de vita producenda cap. 9. c. 517.

Arrogantia inter vitia humana magis odio habetur, quam reliqua vitia. Ioann. Fran. Pic. Mir. in yar. doct. gentium lib. 5. in proemio. ch. 1066.

Arrogantia multa mala peperit, ideo natura morbis obnoxia hominibus dedit corpora, id enim pertinet ad contundendam arrogantiam; sed ne altera ex parte sequatur desperatio, medicinam dedit. M. Ant. Natta de pulchro lib. 5. char. 118.

Arrogantiam nihil tam incendit, quam scientia opinio. M. Ant. Natta de pulchro lib. 5. c. 118.

Arti quæ in vniuersali accidunt.

Artem nullam natura humana capere potest ob debilitatem suam earum rerum, quarum nunquam periculum fecit. Plato in Theæteto. c. 106.

Artes omnes moderationem seruantes, faciunt id, quod pulchrum est, & bonum. Plato de reg. c. 176.

Artes omnes similiter maius quiddam, simulque minus metiuntur, non solum inter se, sed vt moderatum fiat. Plato in dialo. de regno. c. 176.

Artium excellentiam, quam in Philebo quærit Plato, non est, vt quæ optima, & plurimum nobis profit, sed quæ claritatem, & certitudinem, & quæ id quo verissimum est considerat, etiam si praua sit, & parum proffit. In Gorgia autem, quæ plurimum iuuat. Plato in Philebo. char. 238.

Artes multæ, quæ ad opinionones pertinent, ordine, ac diligenter perquirunt. Plato in Philebo. c. 238.

Artes omnes magnæ opus habent contemplatione, & rerum sublimium de natura speculatione, nam mentis altitudo, & ad res perficiendas efficacia, hinc alicunde accedere videntur. Plato in Phædro. ch. 327.

Ars nulla in rebus inordinatis esse potest. Plot. En. 3. lib. prim. cap. 3. chart. 230.

Ars quælibet facilius sine libris, quam cum libris percipi potest: natura enim, comparatum est, vt quæ sine libris accipimus, continue memoriæ commendemus, & ne obliuio subrepat, assidua meditatione exerceamus. Bef. Car. in Calumniatorem Platonis lib. 1. c. 3. c. 5.

Artes plurimas exercere vel impossibile est, vel si fieri potest, non egregie, & ideo vnâ artem solum vult exerceri Plato. Auer. in rep. Plat. trac. 1. col. 4. c. 174.

Artium omnium, vt ars reipublicæ administrandæ princeps est, ita requiritur, & virtus quædam excogitativa princeps, & illa quidem est, qua illius principis artis actiones in materias inueniuntur, & diriguntur. Auer. in Plat. de rep. tra. 2. col. 3. c. 184.

Artis cuiusque perfectioni necessaria est philosophia. Mar. Fic. in Plat. Phædrum cap. 44. c. 1385.

Artibus omnibus tria necessaria sunt, ingenium, doctrina, exercitatio. Mar. Fic. in Plat. Phædrum. c. 44. c. 1385.

Artium maximarum perfectioni duo potissimum requiruntur, mentis sublimitas, & vis ad agendum efficax, quæ duo philosophia præstat. Mar. Fic. in Plat. Phædrum. cap. 44. char. 1384.

Ars quoniam diuinum homini extitit donum, statim ob ipsam cum superis cognationem, homo veneratus est Deum antequam loqueretur, & artes aliquas exerceat, quippe cum diuinum munus ob mirificam eius potentiam prius erigat in diuina, quam porrigat per humana. Marsi. Ficinus in Plato. Protagoram. c. 1298.

Artes nullæ damnantur, quia mali quidam eis abutuntur. Ioan. Pic. Miran. in Astrologiam lib. 1. c. 424.

Artium bonarum disciplina etiam in re militari plurimum profunt. Franciscus Patricius de republica libr. nono, cap. 2. chart. 276. terg.

Artium diuisio.

Artium fere omnium duæ sunt species acquirendi, & faciendi, acquirendi duæ sunt species, altera, cum volentes cum volentibus permutamus per largitiones emptiones, & conductiones, altera, cum factis aut verbis omnia capimus, quæ mancipatoria dici poterit. Mancipatoria, alia palam, quæ decernitoria dicitur, alia occulte, quam venatoriam appellamus. Venatoria, alia animati, alia inanimati, quæ sine nomine est, exceptis quibusdam natoriam facultatis partibus. Venatoria vero animalis, alia pedestris, multis speciebus, & nominibus distincta, alia natatium animalium dicta venatoria per liquidum, alia volatilium, & dicitur venatio, alia aquatica, & dicitur piscatoria, & venatoria, alia septis, alia plaga. Septum nominatur quidquid impeditenti gratia ambiens aliquid coerces, vt maxime retia, laquei, verricula, & huiusmodi. Venatoria nocturna, quæ ad ignis lumen fit, ignifera dicitur, quæ die fit, hamularia dicitur, & hamularia alia ex supernis deorsum fit, quia fuscis maxime vtitur, fuscialis vocata est; alia ex inferis circa caput, & os sursum, virgis, & arundinibus pisces trahit. Plato in Sophista. c. 138.

Artes circa omnia, quæ sunt duæ sunt, altera vt fiant causa est, altera causa. Plato in dialo. de regno. ch. 175.

Artes bifariam diuiduntur, alia quæ musicam sequuntur, in operibus minoris certitudinis participes, alia architecturam maioris: & hæc duplices sunt, alia vulgi, alia philosophorum. Plato in Philebo. c. 237.

Ars alia clarior, alia obscurior. Plato in Philebo. c. 237.

Artem alius parere potest, alius autem iudicare debet, quantum habeat detrimenti, vel vtilitatis, apud eos, qui vsuri sunt, nam qui parit ob benevolentiam parit iudicare recte nequit. Plato in Phædro. ch. 329.

Artes, alia magna ex parte in opera versantur, & breui sermone opus habent, alia nullo, sed etiam silentio perfici possunt, vt pictura, statuaria; & reliquæ alia multæ, alia quæ per sermonem omnia perficiunt, & opere, vt ita dicam nullo, aut admodum exiguo opus habent vt Arithmetica, & reliquæ huiusmodi, quarum aliquæ æquales actionibus sermones habent, in quibus in totum omnis actio, & facultas in ipsis sermonibus consistit. Plato in Gorgiam. ch. 462.

Ars vna quæque ob id alia est, quia aliam vim habet, & vtilitatem propriam exhibet, vt medicina sanitatem, gubernatoria salutem in nauigando, & sic aliae similiter. Plato de rep. dial. 1. ch. 566.

Artes tres circa vnâquamque rem esse patet, vsuram, facturam, & imitaturam. Plato de rep. dial. 10. ch. 604.

Ars qua nostrarum rerum curam habemus, diuersa est ab arte, qua nostri curam habemus. Plato in Alcibiade primo. char. 348.

Ars nutritoria diuiditur in diuinum pastorem, & humanum curatorem, & hæc diuiditur in violentam, & voluntariam, violenta est tyrannus, voluntaria est civilis vir, & rex. Plato in dialo. de regno. ch. 173.

Artes alia contemplatiua, alia actiua, &c. Phil. iudæus in legis allegoriam lib. 1. ch. 33.

Ars diuisiua refert processum rerum, resolutiua conuersionem, definitiua existentiam independentem, demonstratiua existentiam dependentem, omnes vero ad coniuentionem, vel disiuentionem rediguntur, nã diuidere, & resolueri est disiuungere, definire, & demonstrare est coniungere illud partes toti, hoc tota quæda totis.

Marfil. Fic. in Plat. Philebo. char. 1260.
Ars utens est dignior arte faciente. Marfil. Fic. in Plat.
Euthydemum. chart. 1302.

Ars quid est.

Ars, id est τέχνη, quæ mentis habitum significat, quæ si εχρονον, littera, τ, ablata, inter χ & ρ itaque inter ρ, & η inserta. Plat. in Cratylo. char. 85.

Ars una, & eadem est omnium inter se similitum. Plato in Cratylo. chart. 95.

Artem non voco rem ratione carentem. Plato in Gorgia. chart. 468.

Ars prælagendi est lectio quædam naturalium literarum ordinem indicantium, nec vsquam ad inordinatum aliquid declinantium, sed præcipue motu mundano id indicante, in lucemque producente, etiam priusquam in rebus ipsis appareat quales sint, quotve patiantur. Plotinus En. 3. l. 3. c. 6. c. 276.

Artes quatenus disponunt, & afficiunt animam, qualitates sunt: quatenus ad aliud referuntur, in ad aliquid locantur. Plot. En. 6. l. 1. c. 12. c. 578.

Ars nil aliud est, quam ratio quædam ad finem tendens, alia quæ mechanice corporeis rebus operam dat, alia negociorum exercitatoria, quæ non abstinet a corporibus, ut imperatoria, alia ratio incorporea sui ipsius potens, & sibi ipsi operam dans, ut mathematicæ. Max. Tyrius ser. 17. ch. 131.

Ars humana nil aliud est, quam naturæ imitatio. Marfil. Fic. in Plat. Theol. 1. 4. c. 1. c. 123.

Ars humana est natura quædam materiam tractans extrinsecus. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ libr. 4. capit. 1. char. 123.

Ars omnis, quia certa ratione ad certum finem ordinat opus, rationalis facultas est. Marfil. Fic. in Plat. Theologiæ libr. 1. 1. cap. 5. char. 255.

Ars vulgaris nil a iud est, nisi rerum expertarum, placitarumque memoria, vsu corporis quodam, & operationis adiuncto. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theol. libr. 12. capit. 5. char. 275.

Artes constant ex collectione multorum præceptorum ad vnum finem tendentium. M. Anton. Natta de pulchro libr. 5. chart. 101.

Artes omnes non sunt participes scientiæ, sed paucae, quarum præcepta constant ex his, quæ necessario sp eodem modo eueniunt. M. Ant. Nat. de pulc. l. 9. c. 11.

Ars ut naturam imitatur.

Ars natura posterior est, atque imitatur ymbratilia, debiliaque imitamina, fabricans ludicra quædam parui momenti, multis ad simulachra fingenda machinis utens. Plotinus En. 4. l. 3. c. 10. c. 380.

Artes non simpliciter imitantur naturam, sed ad ipsas recurrunt rationes, ex quibus constat, & agit natura, præterea multa ex seipsis faciunt, & adiungunt insuper aliquid, vbi quicquam perfectioni deest, ut quæ in se pulchritudinem habent. Plot. En. 5. l. 8. c. 1. ch. 542.

Artes, quæ referuntur ad illa, quæ sunt generi hominum naturalia, in superna hominis natura continentur. Plot. En. 5. lib. 9. cap. 14. char. 565.

Artes nobis insunt natura, non quod a natura cælesti, & corporali impressæ sint, vel a mera animæ fluant essentia, sed nostris mentibus statim ex Deo nativitate infusæ sunt rerum species, & artium regulæ. Marfil. Fic. in Platonicæ Theol. libr. 1. 1. cap. 5. char. 257.

Ars imitatur naturam. Marfil. Ficinus in Platonicæ Philebo. chart. 1259.

Artis forma artificiosa, & si fieri videtur per instrumentum, efficitur tamen artificiosè intelligentiæ forma, quam solam, & imitatur, sic & formæ rerum natura-

lium, plusquam artificiosa ratione dispositæ, non tam cælestium corporum, vel moles, vel qualitates, quam animorum cælestium notiones imitantur, & sequuntur. Marfil. Ficinus in Plotini En. secunda, libro tertio, capitulo secundo, char. 1610.

Ars imitatur naturam, naturam Deum, atque ars per sapientiam quandam agit, Deus autem est ipsa simpliciter sapientia, consequens igitur est, ut natura per suam quandam sibi insitam sapientiam agat. Marfil. Fic. in Plotini En. 5. lib. 8. cap. 5. char. 1768.

Artis operationes.

Arte quod sit, id in illa re recte se habet. Plato in Alcibiade primo. char. 338.

Artes multæ seruarii gartia factæ sunt. Plato in Gorgia. chart. 490.

Arti unicuique datum est à Deo, ut opus quoddam cognoscere possit. Plat. in Ionem. chart. 549.

Artem quandam qui non habet, non cognoscit, quæ dicitur in illa arte. Plato in Ionem. chart. 541.

Artes imperant, & dominantur illi, cuius sunt artes. Plato de republica dialogo primo. char. 564.

Artem vnam vnusquisque melius facit, quam multas. Plato de republica dialogo secundo. char. 577.

Artes, quæ discendæ sunt, hoc docere debent, ut quod optimum est in anima, ad eius quod optimum est in ter ea, quæ sunt, inspectionem sursum ducatur: ut id, quod clarissimum est in corpore, ad eius, quod lucidissimum est in corporeo, & visui exposito loco, inspectionem ducitur. Plato de repub. dial. 7. c. 656.

Artes duas, & duo studia exactè tractare fere nulla humana natura potest. Plat. de leg. dialo. 8. c. 896.

Artem non capere consilium male docet Aristoteles Plato vero ipsam consulere ait Georgius Gymnistus de Plato. & Aristot. philo. diff. cap. 17.

Artem quamvis tractemus, vel ingenij vim, a contrario in contrarium sine medio non modo non est tuta via, sed nec perfici potest. Bess. Card. in calumniatorum Plat. libro quarto, capitul. duodecimo. char. 809.

Ars consulit de mente Aristotelis, si de qua agitur, finis certa res est, & ideo a Plotino non dissentire videtur tertio libro de moribus, ait Bess. Card. in Trapezontium, libro sexto, capitulo secundo. char. 106.

Artes, quæ circa priuata bona versantur, possunt interdum priuata prudentia gubernari, in ea vero facultate, quæ publicum curat bonum, gubernatorem esse, faterique oportet Deum ipsum, ad quem pertinet omnium prouidentia, cuius pedissequa est humana prouidentia, ideo ait Plato in Protagora, prometheum omnes artes humana industria inuenisse, præter ciuilem, quæ a Ioue per Mercurium id est per angelicas inspirationes diuina prouidentia quotidie nobis ministratur Marfil. Fic. in epist. lib. 6. c. 827.

Artes singulæ extremum quoddam habent, quo perficiuntur, & ultra quod earum officium, laborque non extenditur. Mar. Fic. in philebo lib. 1. c. 2. ch. 1209.

Artem integram cuiuslibet rei qui habet, quidquid eadem arti subiectum est iudicat. Marfil. Ficinus in Plat. Ionem. chart. 1283.

Artium, & disciplinarum a natura rationibus pueri præditi sunt; possunt enim rectè respondere, si prudenter interrogentur, ut Plato phædoni, Theæteto, & Menoni pueris ostendit. Marfil. Ficinus in Plat. conuiuium or. sexta, cap. duodecimo. char. 1351.

Artes diuersas nemo exercere debet, præsertim cum ex alterius opere opus impediatur alterius. Marfil. Fic. in Plat. de republica, dialog. secundo. ch. 1399.

Artem suam vnamquamque a puero statim, & per omnem vitam continue exercere homo debet. Mar. Fic. in Plat. de republica dialogo secundo. chart. 1399.

Ars

Ars potest fortunam superare, nam vtræque a Deo procedunt. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1497.

Ars absolutissima nihil consultat amplius, sed agit quasi modo natura, sic diuina, & naturalis ars consummata non eget. præsertim si ars humana non extra dicitur tractare materiam, sed intus diuinæ artis more agitari fingatur. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 2. c. 1. c. 1686.

Ars quando per habitum naturæ similem agit, sine consultatione, vel electione, vel attentione iam agit; imo vero si tunc ad eiusmodi attentionem redeat, impeditur sæpius, & aberrat, quasi attentio talis non pertineat ad naturam. Marfil. Fic. in Plotini En. quarto, lib. quarto, cap. 11. char. 1742.

Ars nulla circa falsum constituitur. Ioan. Fran. Pic. Mir. in examen. van. doct. gen. lib. 3. c. 4. c. 945.

Artis gratia, & artificis ingenium sæpius perit. Mar. An. Natta. de pulchro, lib. 2. c. 28. terg.

Artes, ut liberales.

Ars supputandi numerorum differentias, tantum cognoscit. Plat. de regno. ch. 165.

Artes numerandi maximè sinceræ sunt. Plato in philebo. chart. 237.

Artem, quæ circa id quod est, & quod reuera est, & quod idem semper natura est, versatur, ego arbitror omnes, quibus parum intelligentiæ adest longe verissimam cognitionem esse ducere. Plat. in philebo. c. 237.

Ars supputandi est par, & imparis multitudinis scientia, quomodo ad ipsam, & inter sese habeant Plato in Charmide. chart. 381.

Artes liberales, ut conferunt ad philosophiam, sic philosophia ad paradam sapientiam. Philo. Iudeus de congruere. eruditionis. gratia. char. 282.

Artes liberales corporeis instrumentis, & potètijs opus habent, scientia, & prudentia ad animam referuntur. Philo. Iud. de cong. quæ. erud. gratia. c. 289.

Artes perspicaciam, perfectionemque habet suam in primis à Mathematica facultate, scilicet numerandi, metriendi, librandi, quæ maximè omnium Mercurialis, & rationalis existit; & absque huius munere omnes titubant fallaci sensu, vel imaginatione, experientia coniecturaque confisæ. Marfil. Ficinus in Platonicæ philebo, cap. quinquagesimo tertio. char. 1267.

Artes liberales, aut nihil, aut parum duæ philosophorum sectæ extimarunt, Epicurea scilicet, & Pirrhorica, sed diuersis de causis; nam Epicurus, ut propriam ignorantiam occultaret, Pirrhorij, quia nihil in alteram partem velle decernerent, sed in alterutram disputare maluerunt, inueniendæ desiderio veritatis, & cum hinc, & hinc rationes, & argumenta perspicerent, præstabilius visum est illis verecunde iudicium suspendere, quam vel impudenter, vel arroganter ferre sententiam, eos tamen pollebant disciplinis, quamuis non multum eas æstimarent. Ioan. Fran. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. libr. 3. cap. 1. chart. 921.

Artes, ut mechanicæ.

Ars mensurandi duplex est, alia scilicet magnitudinis, & paruitatis inter se comunem, altera, scilicet necessariam eius, quod sit essentiam. Pla. de regno. ch. 176.

Ars metiendi certior est visu, cum ostendat veritatem longitudinis rerum, & irritum faciat quod apparet. Plat. in Protagora. chart. 454.

Artes mechanicæ, quæ manibus peraguntur probrosè censent, non ob aliud, quàm quod quæ optimi speciei natura debile hæt, ut pecoribus quæ in ipso sunt dominari non possit, sed illa caret, & quo ipsis blandiatur solum discere queat. Plat. de repub. dial. 9. ch. 683.

Artes fingendi, & texendi ferro opus non habent, nam

has ambas artes Deus dedit hominibus, ut omnia illa suppeditaret, & vbi ad diluuij calamitatē deuenissent humanum genus germen, & incrementum haberet. Plat. de legib. dial. 3. chart. 812.

Artes necessariae, & primæ quæ sunt, qui primus nouit, etiam si ab initio sapiens visus fuit, nequaquam tamen nunc sapiens esse putatur, & opprobria magis ex huiusmodi scientia habet, & quibus vir, cui certamen propositum est, ut optimus vir esse videatur, fugit, & prudentiæ, & instituti sui assequendi gratia. nam potentæ, & farinæ confectio simulque alimentum pulchrum quidem, & bonum est, sapientem autem virum nunquam perfecte efficere potest. nam hoc quod confectio cognominatur molestiam his qui faciunt affert. Plat. in legum. appendice. char. 963.

Artes, videlicet domorum constructio vasorum effectrix, ferraria, lignaria, fabrilis, fingendi, & texendi, insuper omnium instrumentorum effectrix, populo commendant, sed non ob virtutem fiunt. Platon. de legum appendice. chart. 964.

Artium opifex nullus indigena sit, neque indigenæ viri seruus. Plat. de leg. dial. 8. c. 896.

Ars, quæ facit, diuersa est ab ea quæ utitur. Plato in Euthydemo. chart. 422.

Artes actiue omnes ob contemplatiuas scientias inuentæ sunt. Auer. in Plat. de rep. tract. 2. c. 184.

Artes, ut acquirendi, differendi, assimilandi, & ut venatoria.

Ars equitandi est equorum cura, & venandi canum. Plat. in dial. de sancto. ch. 7.

Artes acquirendi duplex species, venatoria, & permutatoria: permutatoria altera largitionis, altera emptionis: emptionis altera eorum, qui sua opera vendunt, altera eorum, qui aliena opera distrahunt cuiusmodi in vrbe sit cauponaria, & quæ de alia ciuitate in aliam, mercatura: Mercaturæ alia vendit ea quibus corpus nutritur, alia quibus anima, ut musica hic vehitur, illic venditur, & pictoria, & quæ miracula facit, & alia partim solatij, partim studij, animæ gratia. At is qui disciplinas emit, & e ciuitate in ciuitatem numismatis gratia permutat, & insita huius animæ mercatura non ne alia ostentatoria, alia sophistica appellari debet? Plat. in sophist. chart. 140.

Artes acquirendi pars erat decertatoria, quæ bifariam diuiditur, alia concertandi, alia pugnandi: pugnandi pars est violentia in qua corpus cum corpore committitur, alia contentio in qua sermones vicissim impetunt: contentio, quæ in longum trahitur circa iusta, & iniusta, iudiciaria siue causidica dicitur, quæ priuatim interrogationibus, & responsionibus, contradictoria, contradictoria vero, quæ de commerciis contendit, temeræ, & sine arte id peragit, nomine indigna est, quæ artificiosa est, litigiosa, & litigiosa alia dispendit nugator, alia lucratur sophista. Plat. in sophist. ch. 141.

Ars contradicendi est in summa vis quædam de omnibus dicendi ad contentionem. Plat. in sophist. ch. 145.

Ars assimilandi est, cum quis secundum exemplaris proportionem in longitudine, latitudine, & profunditate, & coloribus conuenientibus singulis attributis imitanti productionem absoluit. Plat. in soph. c. 146.

Ars decipiendi cum opinio, & sermo sit falsus, oritur ex imitanti eorum, quæ sunt, & ex hac affectione. Plat. in sophista. char. 160.

Arti docendi inest facultas persuadendi multitudini, & turbæ per fabulas non per doctrinam. Pla. de regno. c. 186.

Ars differendi nobis irascetur, si aliquam ipsi præferemus. Plat. in philebo. char. 237.

Ars venatoria etiam si magna, & artificiosa sit, magnificentiam cum sapientia non contribuit, nec ars diuini, ac interpretandi: quod enim dicitur id solum nouit,

an verum sit non didicit. Quando videmus rerum necessariorum preparationem per artem operari, nulla autem harum sapientem facit. Plato, de legum appendice. ch. 964.

Ars imitatrix, & ea quæ secundum sermonem, & omnem musam fiunt, & ea quorum pictura mater est, dum multæ, & omnis generis varietates in multis humidis ac siccis generibus efficiuntur, in quibus ars imitatoria nullum, etiam maximo studio operantem, vlla parte sapientem efficit. Plat. in legum appendice, ch. 964.

Ars dicendi, aliquæ ex his qui in iudicijs auxiliares se esse afferunt memoria, & exercitatione opinionis affectibus animi aduertentes, sed a veritate eorum, quæ reuera iusta sunt, procul aberrantes, sapientem non facit. Plato, in legum appendicem, ch. 964.

Artem differendi a Prometheo vna cum igne datam esse ait Plato in Philebo, quia ignis vt differendi ars diuidit, res soluit, definit, ac demonstrat, & quia rationalis facultas, vt ignis illuminat intellectum, accendit voluntatem, & vtrunque eleuat ad sublimia. Marfil. Ficinus in Platon. protagoram, char. 1298.

Ars differendi vbi vniuersalia in particularia diuidit, procellum rerum a superioribus representat, vbi particularia vicissim in vniuersalia rite resoluit, controuersiam rerum ad superiora designat, vbi definit, & vbi demonstrat, existentiam rerum ostendit, ibi quidem in seipsis, hic autem ab alijs dependentiam. ideo differendi facultas diuinum est donum, cum diuinum vniuersi ordinem referat. Marfil. Ficinus in Platon. protagoram, char. 1298.

Artes, & scientiæ id admittunt, vt si quis scit astrologica, vel fabrilis, sit faber, vel astrologus: at in ijs, quæ ad voluntatem, & mores pertinent, non ita sequitur, vt sciat iusta, ergo iustus. Marfil. Ficinus in Platon. Gorgiam, char. 1316.

Artes diuinatrices diuersæ pugnantiæ de eisdem rebus dicunt, quod expertus sum. Ioan. Pic. Miran. in Astrologiam, libro secundo, cap. 10. ch. 448.

Ars nulla probabiliter disputandi Socratis tempore erat. Iac. Carp. in Alcinoi, cap. 3. c. 19.

Artes, vt cognoscuntur, & inueniuntur.

Artem sagittandi, & medicinam Apollo inuenit, musæ musicam, fabrilis artem Vulcanus, texendi artem Minerua. Gubernationem hominum, & deorum Iupiter. Pla. in symposio, ch. 293.

Artem ridiculam exhibebit, qui veritatis ignarus opinioniones venatus est. Plat. in phædro, ch. 323.

Artem spernit orator, qui nesciens vera, malum, vt bonum persuadet. Plato, in phædro, ch. 323.

Artem, quæ nos meliores facit, nunquam nouerimus, si nosmetipsos non cognoscimus. Plat. in Alcibiade primo, chart. 348.

Ars eadem, & nos, & nostra, & quæ nostrorum est cognoscere nos facit. Plat. in Alcibiade primo, c. 350.

Artem inuenire nequit Socrates, qua se bonum, & pulchrum facere possit. Pla. in lachere, c. 391.

Artium inuentores a Deo recti, non errauerunt, & illos quasi adoptiuos Dei filios, posteriores qui a Deo sibi ipsis relictæ, possunt errare, venerari debent. Marfil. Ficinus in Plat. philebo, char. 1260.

Artem nullam vnquam quis inuenire, aut discere potest, nisi inuestigationis oblectatio, & inueniendi desiderium inciter, & qui docet, discipulos diligat, & discipuli eam doctrinam audivisse sitiant. Mar. Fic. in Platon. conuiuium or. 3. c. 3. c. 1329.

Artis ingenium Minerua, Vulcanus efficaciam, ignis instrumentum significat. Mar. Fic. in Platon. protagoram, c. 1298.

Artem possidere non est solum habere necessaria rudimenta, quæ quasi partes, & materiæ sunt, sed ipsam quoque

conuenientem cunctorum formam, vsumque rationalem, ad finem artis præcipue conducentem. Marfil. Ficinus in Platonis phædrum capitulo quadragésimo tertio, chart. 1385.

Artium formas regulis necessarias ab ideis non abesse Plato putat, nec mirum videri debet hominem artium formas habere diuinitus, cum imaginationes artium bestijs non desint. Marfil. Ficinus in Platon. de republica dialogo decimo, chart. 1428.

Artes natura ipsa pene omnes edocuit: pictura enim incepit ab hominis umbra in sole inspecta, deinde lineis circumductis simulachrum hominis ostentabat: deinde vius & exercitatio artes perfecit. Franc. Patricius de regno, lib. 2. cap. 4. char. 6. terg.

Artem iam inuentam, & per analysim constitutam gradatim cum componere volumus, nec tam ad eam hominum studia excitare, quam rudes instituere, & hos a primis elementis ad id, quod illa habet summum per generis, vel synthesim, quasi manu ducere, tum vt ab eius definitione incipiamus non est necesse, satisque est si cum ad partem principem, summamque ventum fuerit, tum eius naturam definitione aliqua complectamur. Iac. Carp. in prima dig. de analytica methodo, chart. 157.

Artes ait Plato infinitas abolitas, & natas, quod non mundi æternitatem arguit, sed plurimum quoddam temporis spacium. Aug. Steuc. de perenn. philosophia, lib. nono, capitulo primo, chart. 123.

Artium nulla nata est magistra, omnes enim in principio rudes, & incompositæ processerunt. M. Anto. Natta de pulchro, lib. 5. chart. 103.

Ars incantationum, medica, & bellica.

Artes incantationum est, quæ vipersas, phalangias, scorpiones, & alias bestias, & morbos demulcet. Plato, in Euthydemo, char. 422.

Ars medicinæ ipsa quidem auxilium affert his, quæ tempora frigore, & æstu importuno, & alijs huiusmodi de animalium natura deprædantur, sed nihil horum ad verissimam sapientiam commodum est: immodicis enim opinionibus, & coniecturis feruntur, Platon. in legum appendice, char. 964.

Ars bellica, quæ in maximo pretio est, & ad vsum plurima bona fortuna opus habet, magis fortitudo secundum naturam, quam sapientia est. Plat. in legum appendice, char. 964.

Artes ingeniosæ, & necessariae continentur in ipsa hominis idea. Marfil. Ficinus in Plotini En. quinta libro nono, capitulo decimo quarto, char. 1771.

Artemisia Mausoli regis Cariae vxor supra affectionis humanæ fidem virum suum amasse fertur, & eius defuncti corpus in puluerem redegeisse, & aquæ inditum ebibisse. Marfil. Ficinus in Platonis conuiuium oratione septima, capitulo sexto, char. 1359.

Arteriae per quas spiritus manat, a corde principium habent, sed latius deriuantur per pulmonem. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum, cap. 66. ch. 1477.

Articuli coniunguntur neruis per ligamenta ad motum. Timæus Locrus de mundi anima, & natura, ch. 1042.

Artifices qui artem probe exercent, etiam in alijs maximis sapientissimi esse volunt, & sapientiam illam, quam habent, obscurant. Plato Apologia, char. 13.

Artifex quisque fieri nequit, qui non noverit quod est vnumquodque ex his, quæ sunt, vt in paruo per similitudinem ab eo, quod est, alium in contrarium abducatur, aut ipse hoc euitet. Plat. in phædro, c. 323.

Artifex vnusquisque considerare debet id, in quo artifex esse, aut alios tales facere vult, an simplex sit, an multarum specierum, si simplex, vim ipsius considerare, quæ a natura habet, ad hoc vt in aliud faciat quod, aut quæ vt ab

ab alio patiat: si vero plures species habuerit, his enumeratis, id quod in vna, hoc in singulis considerat, quid nam a natura facere solet, aut quid ab alio pati, ideo methodus abique his similis est itineri cæci non tamen cæco, aut surdo assimilandus est, qui quamcunque rem arte tractat: nam manifestum est, quod quisquis alicui sermones arte accommodat, essentiam exacte ostendet naturæ eius, ad quod sermones habet. Hoc autem est anima. Plato in Phædro char. 327.

Artificibus instabimus, & prauum morem, & petulantiam, & illiberalitatem, & turpitudinem prohibebimus, vt neque in animantium imaginibus neque in ædificijs, neque in vilo alio opere inducantur: aut si quis hoc facere non potest, non sinendus est apud nos opificium exercere, vt ne in malis imaginibus educati nostri custodes velut in praua herba, multa quotidie paulatim de multis decerpentes, ac depascentes, non animaduertant se vnum quoddam magnum malum in anima sua conflare, at illos artifices quæremus, qui pulchri, & decori, naturam ingenio se inuestigare possunt, vt velut in salubri loco habitantes, adolecentes ex omnibus vtilitatem capiant vndeunque tandem ipsis de pulchris operibus, aut ad vsum, aut ad vsum, aut ad auditum aliquid appellat, quemadmodum aura de commodis locis asserens sanitate, & statim a pueris sensim extra animaduersionem ad similitudinem, & amicitiam, & concordiam cum pulchra oratione perducens. Plato de republica dialogo 3. char. 592.

Artificiosa omnia mensuratione quodammodo participant. Plat. in dial. de reg. char. 177.

Artificiosissimum in quacunque electione eligi debet. Plato in Gorgia char. 464.

Artificium est mens artificis in materia separata. Marfil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 4. cap. 1. char. 123.

Artificis opera omnia, quæ ad aspectum pertinent, aut auditum, totum pene artificis declarant ingenium: quæ ad sensus tres reliquos, minime. Mar. Ficinus in Platonice Theologia, lib. 10. cap. 4. char. 223.

Artificialibus si quis videtur ineptior, non est, quia homini artium formæ diuinitus non insunt, sed quia per varia distractus fuit, aut se totum ad opposita conuertit. Mar. Ficinus in Plat. rep. dial. 10. char. 1429.

Artifex tanto magis laudatur, quo magis, & fortius repugnantia inter se, & dissidentia cõglutinatur. M. Anto. Natta de pulchro lib. 2. char. 42. terg.

Artifex nullus æque laborat, quam vt opus suum respondeat formæ, quam mente concipit, quia quæto magis responderit, tanto eius pulchritudo fuerit grandior. Mar. Anto. Natta de pulchro lib. 6. char. 135.

Artificis actiones quantumuis perfecti, instrumentorum vitia impediunt, etiam si eius peritiam impedire, vel immutare non possunt. Iacobus Carpentarius in Alcinoi dig. nona, chart. 457.

Artificialia a nobis facta semel absoluta stant, & manent, at quæ Deus perficit sua scientia, mouentur denuo: fines enim eorum sunt aliorum principia, & perire aliorum est generatio. Philo Iud. in leg. Allegoriam, l. 1. ch. 28.

Artificia ob necessitatem primo inuenta propter inopiã, quæ in genere humano inest, vel potius melioris conditionis. Auer. in Remp. Platonis tra. 2. col. 1. ch. 184.

Artificiosorum operum pulchritudo ab artis forma proficitur. Leo Heb. de amor. dial. 3. char. 344.

Asini, & equi promiscue inter se generant, reliquum genus manufectorum non commiscetur. Plat. de reg. c. 168.

Asinæ vuluam aperiens omne permutabis oue, id est omnem laborem permutabis profectu: nam asinus laborè significat, profectum vero ouis: & si non permutaueris, redime, id est si non potes profectum mutare laborem, noli laborare, id enim significat redemptio, liberare animam ab inani cura, & inutili, quæ dicuntur de artibus, quæ ad corpus, & humana pertinent.

Philo Iudæus de sacrificijs Abelis, & Caini char. 98. Asinæ lac os mulieris pulchriorem reddit. Fran. Patr. de republica libro 4. cap. 5. char. 128.

Aspasia Rhetorices magistra. Plat. in Menexeno, c. 545.

Asperitatem duritia non planæ naturæ ammissa facit. Plat. in Timæum char. 749.

Asperum est quod inæquale, & durum. Mar. Ficinus in Alcinoi capit. 19. char. 1955.

Aspectus planetarum tum hexagonos, tum quadratos, tum oppositos opinati sunt astrologi esse inter ipsos planetas, ad imitationem lunæ cum sole, leuibibus, & ridiculis rationibus. Ioannes Pic. Mirand. in astrologia libro sexto, cap. 7. char. 598.

Aspectus festilis est mediocri amoris, trinus perfecti amoris quadratus odii mediocri, oppositus summi, coniunctionem cum bonis bonam, cum malis malam, at causam, ob quam aspectus alius in bono, & malo ab alio differat, solum ex figura, & numero assignare non possunt, quia bonum, & malum non pertinet ad quantitatem sed ad qualitatem, & ad figuram, & numerum non pertinet actio, sed ad formam, & qualitatem. Preterea in cælo nulla sunt contraria. Mar. Ficinus in Plotini En. 2. libro 3. cap. 4. char. 1615.

Aspectus trinus maximam, & sextilis mediocrem signorum amicitiam significare videntur: oppositus vero grauissimas, & quadratus tolerabiliores eorumdem inimicitias præ se ferre existimantur. Leo Hebræus de amore dialogo 2. char. 140.

Assentiendum non est facile, sed prius strenue, & probe rem expendere oportet. Plat. in Cratylo ch. 97.

Assimilandi ars est, cum quis secundum exemplaris proportionem in longitudine, latitudine, & profunditate, & coloribus conuenientibus singulis imitamenti productionem absoluit. Plat. in sophist. ch. 146.

Assimilatio non fit in causa vniuersali, & remota, sed in particulari, & proxima. Gabriel. Buratell. de ideis libro primo chart. 33. terg.

Astra *ἀστὴρ*, quasi fulgur, quia oculos peruertit, sic appellantur. Plat. in Cratylo, char. 82.

Astrorum circuitus mensuratio non a multis elaboranda est, sed a paucis quibusdam, multitudini vero quæ ex his necessaria sunt, & rectissime dicuntur, & nescire multis turpe est. Verum omnia exacte querere neque facile, neque possibile omnino est, quod vero ex ipsis necessarium est, id reijci non potest. Plato de legibus dialogo septimo, chart. 882.

Astra non sunt ita parua, vt conspiciuntur, sed ingenti mole vnumquodque præditum est: nam solem totum terra tota maiorem esse recte intelligi potest, & omnia sane, quæ feruntur astra admirandam quandam magnitudinem habent, cuius rei, & quod circunferantur causa est Deus, nam animatum nisi per Deum fieri non potest, & de omnibus his vnum sermonem verum proferre possumus. Non possent terra, & cælum, & omnes stellæ, ac moles ex his omnes, si non anima singulis adesset, aut etiam in singulis esset, ita exacte secundum annum progressionem facere, per menses item, ac dies, & omnia, quæ sunt omnibus nobis bona fieri. Oportet autem quanto vilius quiddam homo est, tanto minus nugari, sed clare ipsum dicere aliquid videri, proinde si quis impetus, aut corporum naturas, aut tale quiddam causas quædam esse dicit, nihil clari dicit. Plato de legum appendice, char. 967.

Astra mentem habere hominibus indicium esse oportet, ex eo quod eadem semper faciunt, propterea quæ dudum admirando quodam antea tempore constituta faciunt, & non ea, quæ sursum, ac deorsum agitatæ consilijs transmutantur, vt modo alia, alias rursus alia faciant, vagentur, & transuoluantur, quod plerique contra putarunt, quos insipientes secutum est vulgus. Plar. in legum append. chart. 967.

Astrorum

Astrorum genus animalia diuina asserere conuenit: corpus quidem pulcherrimum adepta animam autem se licitissimam, & optimam aut enim inneritus exors, & immortale vnumquodque ipsorum esse, & penitus diuinum necesse est, aut longuam quandam vitam habere, quæ unicuique sufficit. Plat. in leg. app. c. 967.

Astra, aut deos ipsos esse celebrabimus rectissime, aut deorum imagines, velut statuas factas esse, ut ipsi dii ipsas fecerint, non enim dementium, nec vilium sunt opificum. Plat. in legum app. char. 968.

Astra ignem habent, quod patet intuitu & terrâ quia nil solidum absque terra esse potest. Plotinus En. 2. libro primo, cap. 6. char. 100.

Astra facta esse ad ostensionem, & distinctionem temporis, ut mensura nobis sit manifestior, vult Plato, cum ait tempora dici motus astrorum. Plotinus En. tert. libro 7. capit. 11. char. 337.

Astra animata concedit, sed immobilia, quod risu dignum est. Georg. Gonn. de Plat. & Arist. phil. diff. cap. 15.

Astrorum opus sic sapiens adiuuat, ut agricola terræ virtutem. Mar. Fic. de vita cælestis comparanda, libro 3. capit. 26. char. 570.

Astris dominabitur vir sapiens Ptolomeus, ait quatenus admonitus potest imminens euitare discrimen, & sapientia adiuuabit opus astrorum, ut agricola prudens terræ naturalem virtutem adiuuabit. Marcellus Ficinus in Plot. En. 2. cap. 3. char. 1628.

Astrorum scientia fieri non potest, nec ad artem, vel methodum redigi, sed minus culpandas Ptolomeus, qui opinabilem, coniecturalem, dubiam, & fallacem hanc confessus est esse artem. Ioan. Pic. Mirand. in Astrologiam, libro 1. cap. 1. char. 710.

Astrorum multitudinem terrestrem, & ignitam existimauit Thales Milesius, sed & Anaxagoræ placuit terrestria quidem esse astra, sed petras antea fuisse, quæ ex vniuersi rotatu in sublimi raptata sunt, & inflammata, cœloque affixæ, astrorum nomen obtinuerunt, quam sententiam confirmavit Democritus: Ex aere ea fabre fecit Anaximander, & rotæ instar egit in giru, & implicuit igne, ut quibusdam quasi buccis flammam emitterent. Xenophanes ex ignitis ea nebulis cõflata confirmavit, & interdiu extingui, noctu carbonu instar inflammari, nec defuerunt Heraclites, & Pythagorei nonnulli, qui vnumquodque astrum putarunt mundum, quo & aer, & terra contineretur, & spherica plurimum figura constare, a qua opinione non viquequaque dissentisse visus est Anaximenes, cui placuerat esse sidera clauorum instar affixa cristallo, alij vr aulea picturata. Ioannes Franc. Pic. Mirand. in ext. van. doct. gen. libro. 1. cap. 12. char. 767.

Astrorum diuinitas Chaldeorum, & Aegyptioru supersticio fuit. Aug. Steuc. de peren. phil. l. 4. cap. 12. ch. 82.

Astris qui dederunt diuinitatem, non illam ineffabilem, supremam, principem, inuentricem omnium, sed diuinum quoddam factumque ab ipso Deo intellexerunt. Aug. Steuc. de peren. phil. lib. 1. cap. 11. ch. 12.

Astrorum pulchritudo ad lucem potius, quam ad circulares eorum figuram referenda videtur Leo Hebræ. de amore dialogo 3. chart. 339.

Astrorum maxima pulchritudo in luce potissimum consistit. Leo Heb. de Amo. dial. 3. char. 343.

Astrolabium primus inuenit Ptolomeus. Io. Pic. Mir. in Astrologiam, lib. 1. cap. 2. char. 715.

Astrologiam antiquam Ptolomeus reiecit, Ptolomæi Albumasar abijcit, & sic alij alios. Ioan. Pic. Mirand. in Astrologiam, l. 2. cap. 6. char. 440.

Astrologica omnia phœlla sunt, ac penitus arbitraria nullis omnino rationibus confirmata, & sepiissime similitudine quadam imaginaria, & inani comparatione vtuntur. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 3. ch. 1612.

Astrologia iudiciaria inter superstitiones mater, & alu-

na existimatur. Io. Pic. Mir. in proœ. in Astrol. ch. 412.

Astrologia iudiciaria, nulla professio maiora incommoda homini, nec tot infanias attulit sub prætextu sciētiae, & vtilitatis. Io. Pic. Mir. in Astrologiam, lib. 1. ch. 414.

Astrologia iudiciaria damnata a Pythagora, ridetur a Seneca, confutatur a Cicerone. Plato, & Aristoteles indignam putauerunt, vt de ipsa verba facerent. Ioan. Pic. Mir. in Astrologiam, lib. 1. char. 414.

Astrologiam iudiciariam damnauit Plotinus in libro de stellarum efficientia: item Origenes, item Eudoxus, qui scriptum reliquit non esse credendum astrologis, ex hominum genituris eorum fata prædicentibus, & de ipsa nihil dixit Alexander aphrodisiensis. Ioan. Pic. Mirand. in Astrol. lib. 1. char. 416.

Astrologiam iudiciariam Aueroes vbique lacerat, damnat, insectatur, idem Auicenna in vltimo suæ primæ philosophiæ libro comprobauit ab astrologis futura prævideri non posse, ideo ipsis non esse adhibendam fidem, & omnes philosophi potius eam contempserunt, quam eam confutauerunt, vt artes alias circulatorices, & aniles fabellas. Ioannes Pic. Mirand. in Astrologiam, libro primo char. 417.

Astrologiam iudiciariam Astrologi damnarunt, Eudoxus, Cassander, & Archelaus, Hychilax, Halicarnæus, Nicolaus Oresmius, Ioannes Marilianus. Io. Pic. Mirand. in Astrologiam, lib. 1. char. 417.

Astrologiam iudiciariam damnarunt prophetae, vt Esaias, & Hieremias. Io. Pic. Mir. in astrologiam lib. 1. char. 424.

Astrologia iudiciaria damnatur ab Augustino, Basilio, Ambrosio, Theodoro, Chryostomo, & a cæteris Theologis. Hieronymus ait ex opprobrijs Aegypti, id est reliquiis idolatriæ esse repertos stellaru cursus, & futurorum ex eis euenta rimari. Ioan. Pic. Mirand. in Astrologiam, libro 1. char. 426.

Astrologia diuinatrix ex motuum cælestium incertitudine tota labefactatur, nam mutato vno gradu, omnis mutatur prædictio, quod probatum est sub incertitudine, & ab ipsis astrologis, ponit. Ioan. Pic. Mirand. in Astrol. lib. 9. cap. 10. char. 673.

Astrologiæ principiorum falsitas ita monstratur, efficacia locorum non potest alio referri, quam ad habitudinem loci supra finitorem, vt in eo situ putetur stella quilibet efficacior, in quo posita supra nos fortius operatur. ergo fundamenta de Horoscopo, & angulis statim concidunt: nam omnis locus sub terra debilior est quocunque supra terram; Paterea qui magis ascendit supra finitorem potetior existimabitur, ergo duodecimus primo præualebit, & huic rationi Ptolomeus arrisit quodammodo, cum dixit, locum mediū cæli potentiorē, deinde vndecimū, quamuis alij astrologi ascendentem potissimum affirmant. Io. Pic. Mirand. in Astrologiam, libro 10. cap. 3. char. 682.

Astrologiam probationem omnem ad quinque capita reducere potes; Primus locus dici potest ab ordine numerorum, secundus a parabolica similitudine, tertius a mathematicis, quartus ab astrologicis principijs, quintus a dialecticis. Ioannes Pic. Mir. in Astrologiam, lib. 10. cap. 4. char. 683.

Astrologica probatio a numeris, vt quia planetæ hoc ordine dispositi sunt, ergo signa hæc illi respondēt, nec persuadet, nec colligit aliquid, & tanto minus cum Solis locus, & quo ordine planetæ dispositi sint, adhuc sub iudice lis sit. Ioan. Pic. Mirand. in astrologiam, libro 10. capit. 4. char. 684.

Astrologica probatio a parabolica similitudine, vt pater est minus compertum vnicuique quis fuerit, quam mater, mater iudicatur per decimum, qui notissimus est, ergo pater per quattum, qui in imo terræ latet, argumentatio philosophis indigna est. Ioan. Pic. Mir. in astrologiam, lib. 10. cap. 4. char. 685.

Astrologiæ finium ratio, cum domos, exaltationes, vigo-

goresque sustulerimus, concidit. Ioan. Pic. Mirand. in astrologiam, lib. 10. cap. 10. char. 696.

Astrologia experientia niti non potest, cum experientia sit eiusdem rei, & sepius obseruata collectio, at eadē constellatio, aut nunquam, aut vt crediderunt veteres, nisi post multa millia sæculorum eadem est reditura, nec ex particulari experiri potest, cum ex tota figura, non ex parte colligenda sit experientia. Io. Pic. Mir. in astrologiam, lib. 11. cap. 1. char. 709.

Astrologiæ obseruationes nullæ antiquiores ad Astrologos peruenire potuerunt quatuor millibus annoru. Io. Pic. Mir. in astrologiam, l. 11. cap. 2. ch. 713.

Astrologiæ antiquorum obseruationes, aut factæ fuerunt ante Ptolomæum, aut post: si post, non sufficit tempus ad obseruationem perficiendam: si ante, cum motus cælestium recte non tenuerint, recte facta esse non potuit. Io. Pic. Mir. in astrologiam, l. 11. cap. 2. ch. 714.

Astrologia nata de Chaldeis, & Aegyptijs parentibus est, qui & idolatriæ, & mathematici ob patentes campos, & planities latas, opportunitate loci ad hoc incitabantur, vanisque superstitionis cæremonijs, præcæteris honorabantur, ideo sapientes habiti, quoniā sapientiam summam omnes gentes in religione cõstituerunt, ideo ad eos accedebat Plato, & alij, vt mathematica, & cæremonijs dicerent, nullus enim ab illis nec naturalis, nec diuinæ philosophiæ præcepta sumpsit. Io. Pic. Mir. in astrologiam, l. 2. cap. 2. char. 719.

Astrologia iudiciaria ab Aegyptijs inuenta est, qui cum putarent omnia ex quatuor consistere elementis, & iam cum accepissent signa duodecim, illa qualitatibus elementorum prædita dixere, primum ignis, secundum terræ, tertium aeris, quartum aquæ, & sic trigoni eadem natura sunt, inter se, & sic bona trigona radiati existimata, mala quadrata, quia sunt diuersæ naturæ, naturam vero planetarum a coloribus sumpsere, & sic friuole de alijs coniecturam facientes instituerunt. astrologiam, fabula fabulæ manum porrigente. Ioan. Pic. Mir. in astrologiam, l. 12. cap. 5. cgar. 725.

Astrologia iudiciaria nugacibus orta coniecturis, fallacibus adoleuit experimentis, fota sæculi vitio, nutrita hominum curiositate, nullo non audio futura de se sciendi, atque a cælo verissima peti, & multa illis fides, autoritateque ab oraculis, non modo probantibus, sed exercentibus data est, nam interrogatus Apollomas an femina nasceretur, femina respondit, quia in conceptu ad Venerem Luna ferebatur, noscens dæmon quantam fidem religioni adimeret, quasi omnia vi constellationum futura essent: hinc emersa magia, quæ non est aliud, quam complexus idolatriæ, astrologiæ, superstitionisque medicinæ. Ioan. Pic. Mirand. in astrologiam, lib. 12. cap. 6. chart. 727.

Astrologiæ dogmata funditus tolluntur ex eo argumento, quod motus mundi huius inferioris a superioribus lationibus dependeat, colligitur enim cælum vniuersalem esse causam rerum inferiorum, & causa vniuersalis dirimitur a particulari, a qua effectus distinguitur, nam cur hoc, vel illud fiat, a causa particulari queritur. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. de prænotione, libro 5. cap. 3. chart. 509.

Astrologiam iudiciariam alij veterum indignam putauerunt, vt de ea ne verbum quidem facerent, alij eam damnarunt, vt Pythagoras, & Democritus, Panætius, & Seneca Stoici. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. de prænotione, lib. 5. cap. 6. char. 536.

Astrologiam iudiciariam Plotinus, Origenes, Adamantius, Proclus Platonici, & multi alij damnarunt. Io. Franc. Pic. Mir. de prænotione, lib. 5. cap. 6. char. 538.

Astrologiam iudiciariam Auerois vbique damnat, & insectatur, & Auicenna futura ab Astrologis prævideri non posse affirmat. Ioan. Franciscus Pic. Mirand. de prænotione lib. 5. cap. 6. char. 539.

Astrologiam iudiciariam non modo philosophi naturæ interpretes, sed diuinæ legis interpretes, & lex pontificia, ac ciuilis damnarunt. Ioan. Franc. Pic. Mir. de prænotione, libro 2. cap. 7. char. 446.

Astrologiam iudiciariam Moses, imo Deus per prophetas loquens damnat, prohibens ne consulant diuinos, & ne eosdem, auguresve audiant præcipit. Io. Franc. Pic. Mirand. de prænotione, lib. 5. cap. 7. char. 546.

Astrologiam iudiciariam Paulus Apostolus damnauit, vt & Eusebius Pamphili, & Basilus. Io. Chryostomus quoque ipsam, vt blasphemiam reiecit, item Ioan. Damascenus, & reliqui Theologi. Ioan. Franc. Pic. Mir. de prænotione, lib. 5. cap. 7. char. 553.

Astrologiam iudiciariam, & antiqui nostri Theologi, & iuniores omnes damnarunt. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de prænotione, lib. 5. cap. 7. char. 556.

Astrologiam iudiciariam damnauit synodus Toletana, item in pontificis decretis. Ioannes Franc. Pic. Mir. de prænotione, lib. 5. cap. 7. char. 557.

Astrologiam iudiciariam damnant leges ciuiles. Ioannes Franc. Pic. Mir. de prænotione, lib. 5. cap. 7. char. 558.

Astrologi iudicarij vniuersi sunt in electione significationu domorum cælestium, & omnium aliarum rerum. Io. Franc. Pic. Mir. de prænotione, lib. 5. cap. 12. char. 586.

Astrologorum iudicia.

Astrologis suadet Ptolomæus communem potius, & possibilem, quam distinctam, & necessariam ferre sententiam. Mar. Fic. in Plat. Theo. l. 9. cap. 4. ch. 210.

Astrologorum iudicia Ptolomæus circa communia, cõfusaque potius, quam distincta, & circa possibile potius, quam necessarium versari confitetur. Marcellus Ficinus in epist. lib. 7. char. 850.

Astrologis etiam sapientibus ait Albumasar, impossibile est quicquam de iudiciorum scientia inuenire: & vt ait Ptolomæus, exiguum innuens inesse veritatis in iudicijs dicens, si contingat prædictionem maiori in parte nos fallare, tamen operæ precium est hæc subtiliter indagare, propterea quæ veri aliquid inest. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 3. char. 1614.

Astrologi debent scire tempus, quo anima influit corpori, quod nec dæmonibus notum est, & scire debet, vt probat Iamblicus, quo tempore ante conceptionem dux vitæ dæmon tribui solet, quod solum ex inspiratione diuina sciri potest. Marcellus Ficinus in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 7. char. 1625.

Astrologus in iudicanda natiuitate obseruare debet tempus, quo dæmon vitæ dux tribuitur animæ, quod nisi per diuinam reuelationem intelligi potest, & tempus quo anima corpori infunditur, quod & dæmonibus incertum est, quinque alia tempora obseruare debet, primo sciendum tempus, cum semen iacitur in matricem, secundo tempus, quo semen iam in matrice iactū cessante motu incipit permūtari, & forsân conglutinari, tertio quo primum fetus formatur in vitâ, quod fieri aiunt secundo mense, quarto quo infans iam adultus vinculis maternis se absolueret toto impetu nititur, quinto, quo solutus erumpit ex aluo. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 7. char. 1625.

Astrologis consulerim, si Iupiter ita fauens illis est, vt omnes tantum sibi vna felicitis horæ supplicatione diuitiaru, opumque compararet, vt nostris posthac pecunijs nihil indigentes, definerent aliquando mentes imperitorum tot quotidie mendacis, emungendæ pecuniæ gratia iudicare. Ioannes Pic. Mirand. in astrologiam, libro 4. cap. 8. char. 537.

Astrologi non melius, quam agricolæ de statu aeris prævident quia eorū sapere non est sapere, sed desipere. Ioan. Pic. Mir. in astrol. lib. 3. cap. 13. char. 503.

Astrologis non esse credendum.

Astrologorum prædicti ones fide dignas non esse cœsuis Plotinus. Porph. in Plot. vita. char. 1543.

Astrologi incerta opinione feruntur, ubi alia signa alii terræ plagis adscribunt, non enim ita distribuunt, quæ signum ad perpendiculari supra talē prætereat regionē, quia si ita sit Cancer nihil in Europā significabit, cum tota existat ultra Cancrum vergēs ad aquilonem, nec etiam ob aliquam concordem proprietatem, Virginē enim esse signum frigidum aiunt, præesse tamen Hispaniæ calidæ regioni. Marfilii Ficinus in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 2. char. 1613.

Astrologi cur caudam draconis malam dicunt, potius quam caput draconis, cum sint ambo puncta imaginaria, cur caudam frigidam, & feminam, cum aquilonaris regio sit meridiana frigidior, in qua sit caput. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. ch. 1613.

Astrologi aliter, & aliter planetarum domicilia assignant, quia signa sunt potius, quam rationes. Mar. Ficin. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 2. char. 1613.

Astrologi ridendi sunt, qui cum Cancrum magis, quam Libram Arieti qualitate contrarium dicant, tamen aspectum contrarium, qualis resultat ab Ariete in Libram magis quam quadratum detestari consueverunt. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 4. char. 1615.

Astrologis cuncta credenda esse negat Auicenna, quia neque cuncta cœlestia teneant, nec naturas inferiorum ad iudicium necessarias, nec nituntur demonstratione, sed experientia quadam, vel uaticinio, & probationibus oratoriis, ac poeticis. Marfilii Ficin. in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 7. char. 1626.

Astrologi de astrologia iudiciaria scripserunt, partim avaritia, partim ignorantia principum, ut ait Nicolaus Leonicensis. Ioan. Picus Mir. in astrologia. l. 1. c. 418.

Astrologi, ut astrologiæ iudiciariæ fidem darent, libros commentitios sub nomine falso philosophorum inscribunt. Io. Pic. Mir. in astrologiam. l. 1. char. 419.

Astrologi per natiuitatem non possunt prædicere corporea, cum habitum corporis, figuram ex alio prius ferat puer, quam alium egrediatur. Ioan. Pic. Mirand. in astrologiam. lib. 4. cap. 11. char. 540.

Astrologi minus prædicunt de agris, quam medici, minus de annonâ, quam agricolæ, minus de tempestatibus, quâ nautæ, minus de pecoribus, quam pastores, quia imagines quibus inniuntur astrologi non in cœlo fecit Deus, sed mentitus est in cœlo hominū deceptor, & Deorum infamator astrologus. Ioan. Pic. Mir. in Astrologiam. lib. 3. cap. 19. char. 502.

Astrologorum opiniones, & errores.

Astrologi simili temeritate membris signa præficiunt, nam, & calida frigidis sepe præponunt, & frigida calidis. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. ch. 1613.

Astrologi coniungunt planetis eisdem significata inter se nimium repugnantia, Saturnum vnus Dei cultum, & voracitatem significare volunt, Iouem pietatem, & coitus intemperantiam; Mercurium sapientiam, & oracula prophetarum, in super oblectamenta superflua. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. char. 1613.

Astrologi Tauro, & Capricorno ascendente negant dari medicinas, cum hæc animalia ruminent, quia potio vomitum concitabit, quasi capra sit in cœlo. Marfil. Fic. in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 3. char. 1613.

Astrologi pluuiarum causam Saturno tribuunt, quem aiunt esse siccum, & masculinum cognominant, quæ aiunt esse frigidum, & tarditatem protendere, cū pro ratione longitudinis spatij sit velocissimus. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. char. 1613.

Astrologi aiunt, quia Taurus, aut Leo tales in se vires ha-

bent, ideo qui sub his nascuntur sideribus naturam similem sortiuntur, cum hæc animalia falso fingantur in cœlo, nec ibi eiusmodi natura est, ut in nostris tauris, & leonibus. Marfilii Ficinus in Plotini En. 2. libro tert. cap. 3. char. 1613.

Astrologi quinque aiunt esse Planetarum aspectus coniunctio cum planeta ad perpendicularē lineam planetam subit, oppositio, cum maxime distant, sextilis, cum inter vtrunq; sexta duodecim signorum portio cadit, id est duorum mensura signorum, quadratus, ubi quarta Zodiaci pars inter ipsos cadit, trinus, cum quatuor interfunt signa. Marfilii Ficinus in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 4. char. 1614.

Astrologi quinque solum aspectus in Zodiaco fingentes potius, quam denumerantes faciunt, cum & quinque angularum, & octo, & nouem, & decem, fieri possit figura. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 4. ch. 1615.

Astrologi multi ita disponunt planetas, ut sunt eorū domus: Cancer Lunam, Leo Solem, Virgo Mercurium, Libra Venerem, Scorpius Martem, Sagittarius Iouē, Capricornus Saturnum, alii post Solem ponunt Venerem, deinde Mercurium. Mar. Fic. in Plotini En. 2. libro 3. capit. 6. chart. 1619.

Astrologorum duplex error: alter, quod multa cœlo subiciunt, quæ inde non dependent: alter quod qui efficit cœlum, inde tamen ab eis præuideri non possunt. Io. Pic. Mir. in astrologiam lib. 1. char. 425.

Astrologorum est sententia indubitata, quæcunque stella sua promiserit, posse tamen non euenire, & quia materia non idonea sit influxui suscipiendo, & quia humana ab arbitrio nostro plurimum dependeat. Ioan. Pic. Mir. in astrologiam. lib. 2. cap. 1. char. 430.

Astrologi veteres nunquam aliquid magni de vniuersalibus mundi mutationibus ex istis magnis contentionibus iudicant: nihil enim de illis Maternus, Paulus, Ephæstion, Theophilus, Astaxarcus, & denique nihil Ptolomæus, qui ad eclipses, ut vniuersales causas vniuersales mutationes refert. Ioannes Pic. Mirand. in astrologiam lib. 5. cap. 5. char. 557.

Astrologorum communis est sententia, ante vniuersale diluuiū per annos 279. iunctos fuisse Iouem, & Saturnum in 14. Cancri parte cum principium Arietis esset in horoscopo, utroque scilicet signo in quarta cœli regione pariter collocatis. Ioan. Pic. Mirand. in astrologiam lib. 5. cap. 11. char. 568.

Astrologi, ut errant in fati auspicandis, (si qua fati concedatur auspicatio), ita in tempore desiniendo, quod illud sit euenturum, quod initialis hora promissit, errant. Io. Pic. Mir. in astrol. lib. 7. cap. 7. char. 632.

Astrologi dant in directionibus singulo gradui annum, quo quid magis ex libidine fingi potest nullo fundo scientiæ, rationisve concepta? maxime cum interdum annos, interdum dies a gradibus istis dicant indicari, non enim diuisio graduum in triginta natura facta est, imo tantum ex arbitrio pendet, ut commodior diuisio arithmetica. Ioan. Pic. Mir. in astrologia, libro 7. cap. 7. char. 632.

Astrologi leges omnes, religionem, & reliquas res humanas Astrologiæ subijciunt. Ioan. Pic. Mir. in astrolo. libro 2. cap. 5. chart. 437.

Astrologi nostræ ætatis cum male interpretentur Ptolomæum, qui in solis eclipsi est conspiciendus, ait angulus sequens, & interpretatum est, angulus præcedens; toto cœlo in prædictione eclipsium errant. Ioan. Pic. Mir. in astrologiam. lib. 2. cap. 7. char. 442.

Astrologi cum plura prædicunt, quæ non eueniunt, cur non putamus incidisse eos casu, in veritatem. Ioan. Pic. Mirand. in astrolog. lib. 2. cap. 10. char. 448.

Astrologi nonnunquam dæmonum afflacione, quam, nescientes patiuntur, affequentur veritatem, quæ alioqui non assequerent. Io. Pic. Mir. in astr. l. 2. c. 10. c. 449. Astrologi

Astrologi nituntur probare veram Astrologiā, quia mundus hic inferior latioribus continetur est superiori. Ioan. Pic. Mir. in Astrol. lib. 3. cap. 2. char. 452.

Astrologi quatuor maxime vijs magnas inferiorū mutationes solui sunt inuestigare, per superiores planetas, Iouem præsertim, & Saturnum, cum simul sunt, quam magnam vocant coniunctionem, per magnos orbes, per Saturnias reuolutiones, & per octauis accessus, & recessus; quæ omnes viæ falsæ sunt. Io. Pic. Mir. in astrol. lib. 5. cap. 2. char. 551.

Astrologi fingunt quemlibet planetam, & vnumquodque signum mundi imperium obtinere annis trecentis, & sexaginta; quibus exactis, tunc nouum aiunt incipere orbem, quo tempore, qualis planeta, & quale signum est talia complura accidunt, & mutato planeta, & signo, noua eueniunt. Ioan. Pic. Mirand. in astrolog. libro 5. cap. 2. char. 551.

Astrologi in faciendi figura varie senserunt, quod argumentum est incertitudinis, nam variatis locorum diuisiōibus, omnis variatur constellatio; & si hæc remanet in incerto, fundamentum omnis Apotelesmaticæ remanet in incerto. Ioan. Pic. Mirand. in astrol. libro 9. cap. 7. chart. 669.

Astrologi omnes veteres, vt est legere in Ptolomæi magna compositione, in cœlestibus motibus; toto, vt dicitur, cœlo aberrarunt. Ioan. Pic. Mirand. in astrologiam, libro 21. chart. 715.

Astrologis, quæ sunt necessaria.

Astrologi qui in cœlum diuersitatem rerum inferiorum referre volent, ne semper ab istis eadē fieri affirmare conentur, necessarium fuit illos, quanta in effectibus rerum inferiorum varietas est, tantam in cœlo ponere causarum diuersitatem. Quia in re cœlestium multitudine eis non suffragetur, quoniam quotquot sunt stellæ, & planetæ, nascenti cuiuslibet omnes adsunt: ideo putarunt signa, per quæ stellæ, & planetæ currunt, diuersos in inferiora producere effectus, quod probamus falsum, cum nihil absurdius sit in natura, quam cœlestium corporum tanta incōstantia. Io. Pic. Mir. in astr. lib. 6. cap. 2. char. 582.

Astrologi tria sunt necessaria cognitu, si de rebus futuris vera prædicenda sint: primo vt horam initialē rei cuiusque fideliter teneat; secundo, vt statum cœli, & siderum positionem ad eā horā exacte comprehendat tertio, vt illa cœli, siderumque positio quidnam faciat, rationibus veris, aut non fallacibus obseruatū experimentis intelligat. Io. Pic. Mir. in astrol. l. 9. c. 1. ch. 660.

Astrologus momentum quo quis nascitur exploratum habere non potest, nisi accinctus forsan cū astrolabio, cum infans nascitur, cœlestia metiatur, sed hoc fit quæ rarissime, nec fit semper volentibus nobis, vt ære nubilo, nocte, & nisi instrumentū sit exactissimū, quale nunquam reperitur, quod inspectione momento egressio nis ad liquidum respondeat, ratio partilis horoscopi vacillabit, & hora, quam exactimatam vocant fallax plerumque est; quæ ex solaribus horologijs sumitur, quæ etiam in horis non fallant, ea tamen quæ in medijs horis sunt, non demonstrant. Ioannes Pic. Mirand. in astrologiam lib. 9. cap. 2. char. 661.

Astrologi, vt damnati sunt.

Astrologis iudiciariis pœna capitis imponitur a Iustiniano Imperatore. Ioannes Picus Mirandul. in Astrol. libro prim. char. 428.

Astronomia utilis est non solum agriculturæ, & arti nauticæ, sed etiam militari, cum circæ tempora, & menses, & annos versetur, & circa hæc subtiliore sensu præditum esse facit. Plat. de rep. dial. 7. char. 654.

Astronomia aliter perdiscenda est, quæ nunc discant alii, vt has in cœlo varietates, quandoquidem in loco, qui videtur expressæ sunt, optime, & exactissime se habere putent, a veris vero multum absint, quibus circumuolutionibus, velocitas quæ est, & tarditas quæ est in vero numero, & omnibus veris figuris inter se feruntur, & quæ in ipsis sunt ferunt, quæ sane ratione, & cogitatione comprehendi possunt, visu vero minime. Plato de repub. dial. 7. char. 655.

Astronomus reuera deridendus esset, si dum astrorum motus respicit, putet talia opera, quo ad fieri potest optime constituta esse, eo quod cœli opifex, & ipsum, & quæ in ipso sunt condiderit: at noctis ad diem proportionem, & dierum ad mensem, & mensis ad annū, & aliorum astrorum tum ad hæc, tum inter se, si quis semper eodem modo fieri putet, & nunquam quidquam euariare, quum & corpus habeant, & videatur, & veritatem ipsorum omni modo apprehendere quærat, & quæ in cœlo sunt omittat. Plato de republica dialogo 7. chart. 655.

Astronomia, & Musica inter se sorores esse videntur, vt Pythagorici dicunt. Plat. de rep. dial. 7. ch. 655.

Astronomia, & aliæ artes, quondam a dijs data, longo tempore humanis opinionibus confunduntur, exiguumque diuinitatis, & veritatis denique retinent. In Astrologia est aliquid veri, quamuis exiguum: quod patet per effectus stellarum inter se, ex mensura proueniens in cœlo, sicut prædictum est de eclipsi solis, & Lunæ, & aspectibus planetarum. Regulæ mensurarū, magnitudinum, distantiarum, progressionum, Cometarum, atque similibus diu apud Chaldæos, & apud nos obseruatæ testantur Astronomiæ scientiam esse veram. Iamblichus de mysteriis. char. 1905.

Astronomia est, per quam cœli, siderumque motus, auctoremque diei, & noctis, & mensuram, & annorum inspicimus, ex quibus quasi quadam proxima regione horum omnium auctorem inuestigamus. Alcibius capit. septim. chart. 1950.

Astronomi quam diligenter metiuntur cœlestia, tam multum circa humana mentiuntur Astrologi. Mar. Ficin. in epistolis, libro 4. chart. 771.

Astronomus non suspicit superna, qui ab ipso cœlo non prospexit supra cœlum, nam cum cœlestia non impleat integrum ordinem, nimirum a superiorē quodam, & integro ordine pendit. Marfilii Ficinus in Plat. de republica dialogo 7. char. 1412.

Astronomia ex ordine cœli motoris rationem indagare videtur. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 7. char. 1412.

Astronomi in temporum supputatione maxime errauerunt, cum vsi sint supputationibus Arabum, qui in his fabulosis sunt. Violata enim fuit historia à latinis sumpta: in nulla enim refacilius violatur, quam in annotatione numerorum, in qua & librorum accuratissima diligentia non nihil semper fere hallucinatur. Io. Pic. Mir. in astrolog. lib. 1. cap. 8. char. 565.

Astronomici numeri debent, ex Ptolomæi sententia, ducentesimo quoque anno instaurari, culpa Astrolabiorum, & videtur, quod tabule Ptolomæi multis retro annis sunt habitæ inutiles, nulla enim tam vasta magnitudo, locum sideris inculpata fide renunciat. Ioan. Pic. Mir. in astrol. lib. 9. cap. 8. char. 670.

Astronomi peritissimus omnium fuit Iulius Cæsar, de qua præclare libros edidit, fatumque suum præscire, & prædicere potuit, non autem cauere. Franc. Patr. de regno, lib. 2. cap. 16. char. 90.

Astutia est affectio, qua finem proprium coniectamus. Speusip. in Plat. defin. char. 1967.

Astutiam apud Plotinū defluxus mentis facit, & sapientie portio delapsa creat sophist. Proc. in Alc. l. c. 1909.

Astutia est callida quædam prudentia contracta ex usu rerū ciuiliū, quæ homines in rebus agendi tutiores reddit.

reddidit. Fran. Pat. de regib. lib. 6. cap. 16. ch. 262. terg.

Athenagoras Atheniensis philosophus Christianus floruit Marci Aurelij Antonini, & Commodi tempore, infra ducentimum à Christo annu. Mar. Fic. in Athanagora, de resurrectione. char. 1871.

Athenienses ab omnibus victi se ipsos sua dissensione superant. Plato in Menexeno. char. 548.

Athenienses Persas. antea inuictos in Marathonæ terra, in Salamina mari superarunt. Plat. in Menex. c. 547.

Athenienses post victoriam contra Græcos habitam, existimant ad victoriam vsque bellum persequendum, esse, & non ob priuataam ciuitatis iram, totam communem Græcorum societatem perdere, sed aduersus Barbaros vsque ad internecionem. Plato in Menexeno. 548.

Atheniensium ciuitatem quibus accusare vult, hoc solum producentem, recte accusauerit, quod semper nimis misericors est, & eius, qui succumbit, adiutrix. Plato in Menexeno. char. 549.

Athenienses pure Græci absque vlla Barbarorum mixtione erant. Plat. in Menexeno. char. 549.

Atheniensium respublica ante diluuium optima erat, & ad bellum, & per alia omnia legibus insigniter instituta, in qua optima facta, & respublica omnium, quotquot sub celo ad nostram cognitionem peruenire, clarissima fuisse dicitur. Plat. in Tim. char. 732.

Athena vel Vulcanus, & Minerva communem naturam habentes, vt & ex eodem sunt patre, & philosophiæ, & artium studijs ad eadem tendunt, vnam ambo sortem adepti sunt, veluti virtutis, & sapientiæ ex natura cognatam, & commodam, & productis in ea vix præstantissimis indigenis reipublicæ ordinem mentibus ipsorum instillarunt. Plat. in Atlantico. char. 766.

Athenarum magnam virtutis signum est, vt reliquæ ipsius, quæ nunc extant, cum quavis alia certare possunt feraciter, & omnium rerum fertilitate, quæ oibus animalibus aliendis sufficit. Plat. in Atlantico. c. 767.

Athenienses victimas mactabant super mortuos ante defuncti elationem. Plat. in Minoe. char. 780.

Athenæ suspectæ erant apud Græcos, vt eloquentiæ, & multi sermonis studiose, Lacedæmon, vt breuis sermonis, Creta, vt intelligentiæ magis, quam multi sermonis studiose. Plat. dial. 1. de leg. char. 793.

Athenienses qui boni sunt, insigniter tales existunt. Solum enim absque necessitate, spote, ex natura, reuera, diuina sorte, & non sicte boni sunt. Plat. dial. 1. de leg. c. 794.

Athenis mos erat, vt cum magistratus publice sacrificabat, chororum multitudo veniebat, & non procul ab aris, sed aliquando iuxta illas omnibus conuictis sacra perfundeabant, & verbis, & rhythmis, & luctuosissimis hæmonijs audientium animos exasperantes, & qui ei uitæ maxime ad lachrymas concitare potest, is victoriæ præmia fert. Quam legem abrogandam esse censeo, & vt bonis verbis utatur, & vt cantilenæ genis vnaqua; ex gratiosis verbis cõstet. Pl. de leg. dia. 7. c. 874.

Atlas astrologus Promethei physici frater, ac maternus aui maioris Mercurii, cuius nepos fuit. Mercurius Trismegistus. floruit tempore, quo Moses natus fuit. Mar. Fic. in argumentum Mercurii Trismegisti. c. 1836.

Atlanticum pelagus nauigabile erat, insulam enim ante ostium habebat, quod columnas Herculis appellat, quæ maior erat Lybia & Asia simul. Plat. in Tim. char. 732.

Atlanticum pelagus terræ motibus, ac diluuijs ingentibus in nauigabile redactum est submersa in mari insula Atlantis. Plat. in Tim. char. 733.

Atlantides insula maior fuit Lybia, & Asia, nunc lutum impenetrabile obtare his, qui hinc, & illinc pelagus nauigant, vt amplius non possint pertinere. Plato in Atlantico. char. 766.

Atlantica insula, & mare Atlanticum appellatum est a primo Nepruni, & Clito filio nomine Atlantis. Plat. in Atlantico. char. 768.

Athleta vnus, & pugil, optime in hac parte instructus, aduersus duos non pugiles, sed diuites, ac pingues facile pugnabit, fugam simulado reuertit, & super eum, qui prior inuadit, cadere. Plat. de rep. dial. 4. ch. 603.

Atreos significat noxium. Plat. in Cratylo. char. 76.

Attentio est intentio animi ad discendum. Speusippus in Plat. definitionibus. char. 1963.

Attica est regio digna vt ab omnibus laudetur, diis chara. de ipsa enim fuit lis, & iudicium deorum, quæ enim Dei laudauerunt, quomodo ab hominibus non laudabitur? Secunda laus, quod hominem produxit eo tempore, quo omnis terra producebat cætera animalia. Prima enim alimentum, & sola triticum protulit, & hordei semen alimentum humanum, & olei productionem dolorum leuamẽ largita est. Pl. in Mene. c. 546.

Attingens animal, aut quamcumque aliam rem velut suam, is, qui habet, reducat ad venditorem, aut donatorem fide dignum, & iustum, aut ad eum, qui alio quodammodo firmiter tradidit, si cuius est, aut inquilinus in ciuitate, ad dies triginta. Si ab externo traditum accepit ad menses quinque, quorum medius sit ille mensis, in quo sol æstiuus ad hyberna se conuertit. Plato de legibus, dialogo 11. char. 933.

Attingi a dissimili suo nihil potest. Mar. Fic. in Plat. conuuium. orat. 2. cap. 3. char. 1324.

Auarus non debet esse pater familias, qua peste nulla perniciosior esse potest, omni enim humanitate aliena est, omnibus obest, omnibus odio est, nec sibi, nec suis prodest, semper tristis, sed parcus, & cõtinens, sit alienus ab omni luxu, & elegantia, & deliciis respuat, vitiumque quotidianum, & valetudinem, & frugalitatem dimetiatur, vt opulentia (Antonini Pij more) sit sine reprehensione, & parsimonia sine fordibus. Franc. Patric. de republica lib. 4. cap. 4. char. 123. terg.

Auaxitia magis his, qui gubernant, parit odium, quam cætera, & virtutes omnes eneruat, & obscuriores reddit, & sepe imperia euertit. Franciscus Patr. de reg. libro 4. cap. 9. char. 162.

Actio est operatio animæ rationalis per corpus expleta. Alcino. cap. 2. char. 1946.

Auctor primus est gloria supremus, & omne perficit, & eius influxus in primo creato est infinitus, in reliquis finitus. Arist. Theo. Aegy. lib. 10. cap. 1. char. 46.

Auctores omnes bonos legimus, nullum sequimur omnes probantes, tot enim putamus esse corporum facies quot animorum: nec earum similitudo si qua est imitatione, sed natura exprimi, & constare videtur. Ioan. Fran. Pic. Mir. epist. lib. 1. char. 1266.

Auctorum illustrium multitudo plurimum pollet ad persuadendum. Mar. Ant. Nar. de immor. ani. 1. char. 7.

Audacia, & timor sunt insipientes consultores. Plato in Timæum chart. 752.

Audacia est securitas, qua quis malum neque futurum expectat, nec præsens horrescit. Speusippus de Plato. definitionibus: char. 1963.

Audent hi, quibus, quæ metuenda forent, nondum accidunt. Plotinus En. 1. lib. 1. cap. 2. char. 1.

Audire aliquid cupienti non est facienda longa præfatio. Plat. de republica, dialogo char. 608.

Auditus, & vox ad philosophiæ cognitionem dati sunt. Plato in Timæo. char. 741.

Auditus est motus, qui sit a voce, incipiens a capite, desinens circa hepatis sedem, & quæ velox est acuta, quæ tardior, grauior: vnam autem esse planam ponimus, & lenem, cõtrariam vero asperam: magnam autem, quæ multa sit, quæ contra parua. Plat. in Tim. chart. 751.

Auditus est sensus, qui per aures voces declarat. Plat. in Minoem chart. 779.

Auditum ex sensibus Deus nobis ad sermones, & contentus percipiendos produxit, quo si homo ex naturitate priuatus, neque sermonem amplius emitte poterit. Quapro-

Quapropter maxime sermone cognatus est hic sensus. Timæus Loerus de anima mundi & natura. ch. 1042.

Auditum quid homini potuit euenire magnificentius, per quem prudentiam, sapientiamque disceret, numeros orationis metiretur; ac modos fieret, fieretque totus modulatus & musicus? L. Apul. de dog. Plat. libro primo. char. 227. ter.

Auditus dum fit, ac remediis per accidens patitur, ob id videlicet, quod interuenit, forte quidem opus est pulfato aere ab initio: nam videtur hic aer dominus esse soni, nisi aer in veloci eorum concursu percussus, atque excussus eiusmodi pulsam succellenti aeri tradat vsq; ad aures auditum. Plot. En. 4. lib. 5. cap. 5. ch. 446.

Auditus ad vocis perceptionem procreatus est, ex oriens a motu, qui circa caput efficitur, ad iecur vsque deueniens; vox autem per cerebrum, & sanguinem ad animam penetrat, acuta, quæ mouetur velocius: grauis, quæ tardius: magna, quæ plurima, parua, quæ pauca. Alcino. cap. 19. ch. 1955.

Audimus nos binario, nam spiritus è pectore missus per asperam arteriam formatur more a lingua tanquam ab opifice: prolatus autem foras, & permixtus aeri cognato, & cum verberans, concinnam binarij temperaturam efficit, nam quod diuersis sonis consonat, binario diuisibilis primum conuenit, tonum acutum, & grauem habenti. Philo. Iudæus quod Deus sit immutabilis. char. 199.

Auditus est in aere positus, quoniam mobilior est, motus autem confert ad sonum. Prisc. in Theophrastum capit. 351. char. 1818.

Auditus sit, cum aer, qui in nobis est, intumescit, patitur a percussu, & ipsum soni speciem iam acceperit, & aeris intimi sonus, quia non est sensibilis, non confan. lit auditum, & motus vitalis confert ad sentiendum. Prisc. in Theophrastum cap. 36. ch. 1818.

Auditus visum non aliter quam purus aer ignem secutus, voces haurit; quæ & in aere fracto gignuntur, & per aeris interuallum aures illabuntur. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 5. cap. 2. ch. 1335.

Auditus antiquior videtur quæ aspectus, quia antiquiora docet, & plura, et si plura acta vno videre possumus quam audire. Mar. Fic. in Pla. Phedro. ca. 35. ch. 1383.

Auditum vehementer pulsatur motus velox acuta voce; tardus graui voce permulcet. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 62. char. 1477.

Auditus obiectum proprium est vox. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 8. cap. 1. ch. 1613.

Auditus instrumentum habet in se aerem inclusum. Mar. Fic. in Priscianum in Theophrastum ca. 35. ch. 1818.

Auditum ait Empedocles fieri in auriculæ meatibus, excepto spiritu, quem dicit susceptum, iam in aërem eleuari. Alcmeon auditum fert acceptum vacuo, quod sit auribus insitum, & hoc esse id, quod resonat, excepto spiritu, quoniam vacua omnia emittat sonitum. Diogenes maluit aerem esse in capite, utpote qui in capite cum sit, a voce verberetur, & moueatur. Plato, & qui eum secuti sunt putauerunt aerem, qui remoretur in capite, percuti, percussum refrangi, & discurrere, & ita fieri sensationem auditus: sed moueatur ne aer, qui foris est, sono, vel voce diuerberatus ad auditionem vsq; sensorium, diuersa prodidere. Nam sunt, qui spiritaliter moueri duntaxat, & cieri auditum volunt, & putant non aliter decreuisse Aristotelem. Sunt qui eodem auctore nixi, & rationibus etiã fieri oportere censeant, vt in aurium penetrabilia, & in vltimos anfractus admittatur aer. Ioan. Fran. Pic. Miran. in ex. van. doc. gentium lib. 1. ca. 15. ch. 788.

Audire varia quidam videntur, quæ non audiunt, vel ex natura, vel ex corporis affectione, & ad ea, quæ deberent audiri, facile obfurdescunt. Io. Fran. Pic. Miran. in ex. van. doct. gen. lib. 1. cap. 3. ch. 1089.

Auerrois sententia fuit, quod vnicique coelestium orbium vnam tantummodo intelligentiam præfecit, quæ sola, & velut agens, & tanquam finis suum orbem circumdat, quæque vt finis proprii motus, seipsa, vt eiusdem motus effectrice longe nobilior existit. Leo Hebræus de amore dial. 2. ch. 155.

Auerroes Deum ipsum non tantum vt finem, verum etiam, vt efficientem causam supremum omnium orbium circumducere existimauit. Leo Hebræus de amore dial. 2. char. 155.

Auerroes Aristotelicorum dogmatum, atque dictorum obseruantissimus fuit. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 297.

Auerroes immensam Dei pulchritudinem, nullius medijs profus opera requisita, tam in corporei, quam in angelici mundi quibuslibet partibus mox imprimi, & huiuscemodi impressionem illustriorem, vel obscuriorem, prout res procreatur, vel ad Creatorẽ ipsam propius accesserint, vel ab eodem longius recesserint, existere, & a clariori, vel tenuiori diuinæ formæ in rebus procreatis impressione, vehementiorem, vel signiore amorem, necnon intensius, aut remissius diuinæ pulchritudinis desiderium in eis conspectum proficisci existimauit. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 297.

Aues ob gaudium canunt, non ex dolore. Plat. in Phædone. char. 47.

Aubus quibusdam natura breuẽ, & temporarium cantum tribuit; Hirundinibus matutinum, Cicadis meridianum, Noctuis serum, Vpulis vespertinum, Bubonibus nocturnum, Gallis ante lucanum. L. Apulei Floridorum lib. 2. char. 144.

Aues in augurijs captandis miraculose mouentur ab anima sua, & demone præside, motuque aeris & celi seipsas præcipitant, & allidunt, vel aliter se necant, dũ ad significandum conferunt, quod non sponte faciunt, sed tactæ diuinitus. Iambl. de mysterijs. ch. 1887.

Aues significant eos, qui de naturæ institutis ad gratiam sunt translati. Io. Picus Mir. in Heptap. li. 7. ca. 5. c. 57.

Aues proprios edunt cantus, & garritus, proprii animi signa, non mutationis rerum prognostica. Ioan. Fran. Pic. Mir. de prænotione li. 3. ca. 3. ch. 443.

Augurium a Phrygijs manasse putatum est, licet alij a Chaldæis ad Græcos, a Græcis ad Hetruscos, ab Hetruscis ad Latinos ductum velint. Io. Fran. Pic. Mir. de prænotione lib. 6. cap. 4. ch. 608.

Augustinus Afer Tagastensis contra Peripateticos vexandos non multum operis posuit, quoniam eius ætate non colerentur eximie, & in his, quæ ad religionem duntaxat pertinebant, diligentius oino versatus contra Platonicos; disputatione cõuertit, quos oib. aliarum sectarum præstare philosophis, de quæ religione minus male sensisse constat, & celebris erat opinio. Io. Fr. Pic. Mir. in exam. doc. van. gen. in proce. ch. 718.

Auicenna opinatus est, secundam mentem, cum se ad primam conuertit, producere tertiam: cum vero seipsam respexerit, producere animam primi orbis. Quod est suum commentum inane, non extans nec apud Platonem, nec apud Platonicos. August. Steuch. de perenni philof. lib. 2. cap. 16. char. 50.

Auicenna, Algazel, Raby Moyses, alijque complures oēs amorem, summamque illam pulchritudinem a Deo per omnes interiectas intelligentias, & per cunctos orbis celestes gradatim, & successione quadã adhibita, vsque ad primam materiam decurrere, defluereque, & inde circuli cuiusdã more, per omnes formas interiacentes gradatim, & eadẽ retenta successione rursus ascendere, quousque in Deum ipsum tandem reuertatur, vnanimis voluerunt. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 295.

Aurora est diei principium, & primũ Solis lumen. Speusippus de definitionibus Platonis. char. 1962.

Aurum & Argentum custodes habere non debent, cum diuinum in animis habeant, & humano nihil indigent.

nec piū, vt illius possessionē diuinā polluant, eo quod vulgi numisma multa, & impia perpetravit. Quod vero apud illos est, incorruptum est, immo solis ipsis ex omnibus, qui sunt in ciuitate, aurum, & argentum tractari, & attingere fas nō est, & neque sub tectum recipere licet, neque alligare, neque bibere ex argēto, aut auro licet: & sic & ipsi seruari poterint, & ciuitatem seruare. Quando vero ipsi & terram propriam, & domos, & numismata possederint, Oeconomi quidem, & agricolæ pro custodiis erunt, pro auxiliariis autem aliorum ciuium, infestis domini reddentur. Odio habentes itaque, & odio habiti, & insidiantes, ac insidijs expositi omnem vitam transigent: multo magis timentes internos ciues, quam externos hostes, currentes iam tunc proxime ad perniciem tum ipsi, tum reliqua ciuitas. Plato de rep. dial. 3. char. 600.

Aurum, & argentum custodes attingere fas non sit, nec sub tectum recipere, nec alligare, nec bibere in ipso, sed contenti sint auro, quod a dijs in animo ipsorum insitum est, non pollutentes illum auro corruptibili, & argento. Plato de rep. dial. 3. ch. 600.

Aurum qui accipit iniuste, simul optimam sui partē pessime seruire facit. Plat. de rep. dial. 3. ch. 681.

Auri ramus ob densitatem durissimus, & nigrefactus, adamas vocatur. Plat. in Timæum. ch. 747.

Aurum fit ex aquis fusibilibus, eo quod tenuissimum, & planissimum, & densissimum sit vni forme genus splendentis, & flauī coloris particeps. Plat. in Tim. ch. 747.

Aurum, quod in terra, & sub terra est omne, virtuti comparari non meretur. Plat. de legib. dial. 1. ch. 838.

Aurum aut argentum nullus priuatus possideat, sed numisma quotidiani commercij gratia, quod cum opificibus permutare necessarium est, & cum omnibus, quorum opera nobis necessaria est: vt mercenarijs, & feruis mercedem persoluamus, quorum gratia numisma possidendum est, quod apud ipsos in pretio sit, apud alios homines reprobatum. At expeditionū bellicarum gratia, & profectiōnū ad externos homines, in legationibus, aut alia quadam re ciuitati necessaria commune sit numisma Græcum: Si uero aliquādo priuato peregrinandi necessitas incumbat, numismate, & uenia a magistratibus impetrata, proficiscatur. Quod si numisma externum residuum habens, domū reuertatur, apud rempublicam hoc ipsum reponat, ita vt vernaculū iuxta rationē pro eo recipiat. Quod si quid priuatū referuare videatur, publicum id fiat, & qui conscius est, & non reuelat, execrationi, & opprobrio vna cū occultatore obnoxius sit, & insuper multæ non minori, quam est externum numisma alatum. Plat. de legib. dialo. 5. char. 845.

Aurū, & quæuis potentia nō tanti æstimanda est, quanti bonorum viroꝝ mens cōsona, Dio. epist. 1. c. 973.

Aurum est aqua. Plotin. En. 2. lib. 1. cap. 6. char. 101.

Aurum turpe euadit, si terræ glebis effundatur, quas si quis excusserit, purius euadit. Plot. En. 1. lib. 6. ca. 5. c. 14. Aurum & argentum necessarium esse probat Aristoteles in ethicis his nostris rebus publicis propter difficultatem, & molestiam permutationum, veluti quasi medium, quod intercedit rebus in seinuicem differentibus; quo æquitas in permutatione seruetur. Auerr. in remp. Plat. trac. 1. col. 4. ch. 178.

Aurum maxime omnes probant, tanquam omnium rerum temperatissimum, & a corruptione tutissimum. Mar. Fic. de vita producen. cap. 10. ch. 517.

Aurum potabile sit sumpta vna auri vncia, argenti viui vncijs duabus, & simul misce, & mixta maneat quousque aurum dissoluatur, deinde imponas alembico cum igne lento, ita vt argentum i alembicū exeat, postea excepto auro ex fundo alembici, adde aquarū bu glossæ vncias quadraginta septē, postea ponas in alembico vitreo bene obturato, & per tres dies, & noctes ignem proportionatum supponas, in fine inuenies aurum potabile cordialissimū, quod digeri potest, in alia autem forma digeri non potest. Mar. Fic. in epidemiarum antidoto cap. 10. ch. 593.

Aurum existimat Plotinus non esse terræ particeps, sed ex aqua tantum fieri, more christalli, sed arctius in se coacta, in qua sit viscus aliquis oleo similis. Vnde contingat vt aurum tum propter arctissimam concretionem indissolubile sit, tum per viscosum humorem fundatur ad ignem, & liquecat, tum quia nō est terræ particeps, rubiginem non obducat, fulgorem vero sortitur a specie, & idea solari. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. cap. 6. char. 1600.

Aurum Soli, argentū Lunæ, plumbum Saturno, stannū Ioui, Marti ferrum, æs Veneri, argentum, quod nominant viuum, Mercurio tribuunt Alchimici. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 1. cap. 6. ch. 1601.

Aurum alienum seruare, officium seruile est quanto magis suū, quæ custodia ab ipso auro demandatur cui seruit avarus. M. Ant. Natta de pulchro li. 2. ch. 30. ter.

Auster in origine sua gelidus est, sed calidus est, quia per flammam torridæ regionis ad nos commeat. Macrob. in som. Scip. lib. 2. ch. 131.

Austerus sapor differt ab acerbo, quod ea quæ in venis linguæ sunt minus aspera sint. Plat. in Timæ. ch. 750.

Autumnus pessimus est temporum, quoniam a Libra caesa solis incipit. Mar. Fic. de sole cap. 5. ch. 968.

Auxilium est expulsio mali, vel adulti, vel etiam imminentis. Speusippus in Platonis definit. ch. 1964.

Axis mundi videtur, quasi polus hinc illuc vsque porrectus, per centrum quoque traiectus quasi polum, circa hunc compacta terra est, huic adest anima corpus suū celeste viuificans, per hoc quoque terrenum, vim huius animalem quidam appellant Cererem, intellectualem vero Vestam. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 22. ch. 1468.

B

ACCHVS cur appellatur *δινύσιος* si serio, hoc ab alijs interroga, si iocose, hoc nil prohibet dicere, nam etiā dii iocos amant: nam quasi dans vinum *διδόντες* per iocū appellatur, vinū enim *οίνος* appellatur; quia qui id biberint *οίσομαι* facit, id est putare se mēte præditos esse, cum non sint meritissime quasi *οίνους*

appellant. Plat. in Cratylo. char. 81. Bacchum a Iunone mente spoliatum fuisse sparsus est rumor, ideo ob vindictam debacchationes, & omnem insanam choream inuenisse, vnde & vinam ipsū ob hoc largitum esse: at hoc de dijs dicere his permitto, qui putant tutum esse hæc de dijs loqui. Plat. de legibus dialo. 2. char. 808.

Bacchum poetæ summum antistitem, sacerdotem, his natum canunt, forte significantes vel futurum sacerdotem statim initiatum oportere renasci, vel perfecti tandem sacerdotis mentem Deo penitus ebriam iam videri renatam, aut forsan humiliore sensu vinum bacchi germen generari semel in vite, quasi semele, maturis sub Phæbo racemis regenerari rursū post ipsam vindictæ fulmen in suo vase vinum, velut in Iouis Igmore, merum. Mar. Fic. in vita in proce. ch. 493.

Bacchus dithyrambos a Plat. Nymphæ carmina. Mar. Fic. in Plat. Phædrum, cap. 10. ch. 1374.

Balaham vnus est magis fuit Chaldæorum. Aug. Steuc. de perenni philos. lib. 1. cap. 3. ch. 4.

Barbarum nomen esse dicimus cum non cognoscimus vnde veniat, sic nomina prima propter veritatem, sæpe sunt ignota, vnde veniant cum permutentur. Plat. in Cratylo. char. 8.

Barbaras omnes alias nationes appellabant Græci. Plat. in dial. de regno. char. 166.

Barbari omnes populi nominantur præter Græcos. Plat. in Menexeno. char. 546.

Bardanes Syrus astronomia Chaldæorum omnium sapientissimus extitit. Mar. Fic. de Fato. ca. 3. ch. 1682.

Beata vita hominis contingit, vt sapiamus. Plat. in Philebo. char. 217.

Beata vitā sensu Epicurus consistere in animi tranquillitate, & in ea quæ animi simul, & corporis indolentiā continet beatissimā. Mar. Fic. de volup. ca. 18. c. 1012.

Beate si quis a principio ad finem vixit, alius in posterū tantum, alius olim felix, iam felix esse deserit, pariter ne felices sunt? comparatio est inter non felices cum felici, si quis plus possidet, id possidet, quantum felix aduersus homines non felices, cui id contingit, ut præfenti quodā alios superaret. Plot. En. 1. li. 5. c. 5. ch. 44.

Beatitudinis finis esse dicitur omnia bona adipisci, & immortalis esse, & quam citissime fieri: at nos dicimus iustis, & pijs has possessiones optimas esse, iniustis autem pessimis: etsi immortalis sit, & omnia, quæ dicuntur bona possideat, præter iustitiam, & uniuersam uirtutem: minus autem malum, si breuissimo tempore talis super sit. Plat. de legib. dial. 2. ch. 803.

Beatitudo est bonum ex bonis omnibus accumulatum, potestas ad bene viuendum, seipsa sufficiens, perfectio secundum virtutē, sufficiens vitæ commoditas. Speusippus de Plat. definitionibus ch. 1963.

Beatitudo in affectione quadam consistit, & nihil momenti habet recordatio felicitatis præteritæ, sed affectio in qualitate præfenti posita est. Plotinus En. 1.

libro quinto, capitulo primo. charta 43. Beatitudo non est verborum accumulatio, disciplinarūque multitudo, sed vita diuina. Porphyrius de abstinentia animalium. Char. 1932.

Beatitudo nullis nisi in Deum conuersis conuenire censetur. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 10. ch. 424.

Beatitudinis substantia ad intellectum magis pertinet, quam ad uoluntatem. Marsilius Ficinus in Plat. Philebo lib. 1. cap. 37. char. 1252.

Beatitudinem perfectam cum ponit Aristoteles in animo cognoscente, certe aliam spectare non potest præter diuinam. Aug. Steu. de peren. phil. li. 9. ca. 9. c. 203.

Beatitudinem non potest præstare cognitio rerum creatarum, sed sola creatoris cognitio. M. Anto. Natta de immort. anim. lib. 5. char. 34.

Beatitudo est actio maxima & beatissima, quæ est contemplatio, at in hac uita clara contemplatione uti non possumus, ergo in alia. August. Steuch. de peren. philos. lib. 9. cap. 9. char. 203.

Beatitudinis acquiritur facilissima, ac tutissima ratio ea profecto exiit, vt corporibus formis spiritibus, concupiscentijs, incorporalibus, ac spiritales amplectamur, donec ad supremam omnium formarū extracti, eius acerrimæ contemplationi vehementissimè studio toto pectore hæreamus. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 382.

Beatitudo a nobis in præfenti uita difficillime quidē haberi, longius autem continuari minime potest, post mortem uero a præstantissimis animabus, & facile acquiritur, & perpetuo continuatur. Leo Heb. de amore dialo. primo. char. 39.

Beatitudo, atq; diuina illa copulatio a nobis in præfenti uita difficillime quidē haberi, longius autē continuari minime potest. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 39.

Beatitudo humana potissimum consistit, ut in patriā nostram denique reuertamur. Leo Hebræus, de Amore dial. tercio. char. 382.

Beatitudo humana an in Deo cognoscendo, vel in admandando terminetur, a sapientissimis uiris diu quæsitū est. Leo Heb. de amo. dial. 1. ch. 36.

Beatus est, qui calamitatem maximā facit, & lenitoh ferre potest. Plat. in Critone. ch. 24.

Beatus omnibus uideri debet cur bona suppetunt, & quibus admodum carere uitijs debeat. L. Apul. de dogm. Plat. lib. tertio. ch. 252.

Beatos sola uirtus facit. Macrob. in som. Scip. li. 1. ca. 80.

Beatus satis est consistere in seipsis, idque quod fuerat, quætaxat existere, at negotiari non est satis tutum, sed negotiantes cogit digredi a seipsis. Plot. En. tertio libro 5. cap. primo. char. 255.

Beatis & primis rebus nunquam desiderium inest futuri, iam enim totum sunt, & quidquid vitæ habere debent, iam possident totum, ideo nihil quarunt, quoniam nihil his est futurum, nec illud eis accidit, in quo est futurum. Plot. En. 3. lib. 7. cap. 3. ch. 328.

Beatorum nouem gradus sic colliguntur, vt alij diuinā bonitatem in seipsa potissimum considerēt, alij ad res ipsas præcipue referant, alij res præcipue ad ipsam uelut ad finem referant, singuli cuncta tamen contueantur, & sic tribus modis potentiam, & sapientiam cogitent. His nouem gradibus apud Platonicos octo cælorum plagæ, & nona super cælum excogitata regio congrue accommodari uidentur, apud Orphicos octo cæli, & sub luna æthereus ignis, apud Christianos circuli sub empyreo nouem. Marsilius Ficinus in Plato. Theol. lib. 18. ca. octauo char. 410.

Beatorum gradus nouem non solum apud Christianos, sed etiam apud Platonicos tum in Angelis, tum in animis disponuntur. Marsilius Ficinus in Plat. Theologie libro 18. cap. 8. char. 410.

Beati omnes vno fruuntur, etsi alij alijs præcipue modis rationibusque fruuntur, & in ipsis charitas efficit, vt

singuli singulorum felicitati tanquam suæ congratulatur, & ubi quisque, & quod amavit, & ea qua potissimum eligit ratione, & quousque desiderat, ad votum iam consequitur, & absque invidia, & procul a stimulo, contentus ibi, & omnino plenus vivit, & tam naturalis, quam acquisita capacitas prorsus impletur, nec alia capacitas maior ab illo desideratur. Accedit quod nihil gratius est beatis diuino amore flagrantibus, quam id velle quod Deum velle cognoscunt, & ea mensura qua capiunt, & ea ratione qua capiunt, & eo modo, quo Deus ipse se exhibet potiendum, Deo amato potiri. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 8. ch. 415.

Beatus vir dicitur, qui sapientiam diuinorum adeptus est, & humanarum peritiam scientia quadam, & arte, & opinione constantem, gaudium contemplationis totus exultat, voluptati sensu eatenus se committit, quatenus sapientia, scientiaque, & gaudium impedimentum inde nullum accipiunt. Mar. Fic. in Pla. Philebo. c. 1206.

Beati si hic esse debemus, necessaria nobis est sapientia diuinorum, scientiam, quoque sequentium, & prudentiam humanorum, & cognitionem cum speculatione practica. Mar. Fic. in Plat. Philebo ca. 60. ch. 1268.

Beatum in Philebo Plato vult cui nihil deest, idque esse illud, quod sit ab omni parte perfectum. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 5. cap. 1. ch. 1334.

Beatos facit sola cum superis consuetudo. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 6. ch. 1440.

Bellatores magis laudantur ab Homero, quam agricolæ. Max. Tyrius serm. 13. ch. 101.

Bellerephon primus hominem equo vehi docuit. Franc. Patric. de regno lib. 1. cap. 9. char. 28.

Bellorum causa corpus est, omnia enim bella propter pecuniarum adeptionem sumuntur, pecunias autem propter corpus querere, coamur huius cultui inferuent. Plato. in Phædonem. ch. 37.

Bellum suscipere aduersum iusta facientes, horrendum est. Plat. in Alcibiade primo. char. 339.

Belli origo est, quod ciuitates ex paruis magnæ factæ de vicinorum regione aliquid ad pascendum, & arandum recidere volentes, ut amplam haberent regionem, hinc inuicem altercationis causa orta fuit. Pla. de rep. dial. 2. c. 579.

Belli euentus dubius, nam præter opinionem multis multa iam auenerunt. Plato de rep. dial. 5. ch. 625.

Bellum cum Græcis ira agendum est, ut eo usque dissidia exercenda sint, donec auctores ab his qui infontes affliguntur penas dare coacti fuerint. Plat. de republica dialo. 5. charta 626.

Bellum & seditio differunt, nam alterum familiare, & cognatum, alterum alienum, & externum, de familiarium inimicitia est seditio, de alieni bellum si Græci cum Græcis bellum gerunt, seditio est, si cum barbaris bellum. Plato de repub. dial. 5. ch. 626.

Bellum, quod factum est inter eos qui extra Herculis columnas, & eos, qui intra ipsas habitabant, factum est iam nouem millia annorum. Plat. in Atlantico. ch. 766.

Bello expedito, principes de victoriæ præmijs iudicent, & præmium sit singulis victoriæ corona ex oleæ fronde, quam in militarum deorum templis qui voluerit cum inscriptione dedicet, in rei fortiter gesta testimonium per omnem vitam ita, & qui secunda, & tertia præmia tulerint. Plat. de leg. dial. 12. ch. 947.

Belli, & militiæ profectio non sunt in numero ciuiliū peregrinationum, sed ad Pyriū Apollinem, & ad Iouem in Olympiam, & Nemeam, & Isthmum mittendi sunt, qui sacrificiorum, & certaminum his dijs institutorum participes fiant. Mittendi sunt quantum fieri potest plurimi, & præstantissimi, ac optimi, qui efficient, ut in sacris, & pacificis conuersationibus ciuitas clara videatur, & consimilem militiæ existimationem suis comparabunt. Si quis ex ciuibus cupuerit aliorum hominum negocia per amplius quoddam otium spectare,

nulla lex prohibeat. Plat. de legib. dial. 12. ch. 951.

Belli finis est iustitia, pacis aliud est excellentius bonum, amicitia scilicet, atque vnio, finis enim vniuersi est virtus, ut Pythagorici tradunt, & Aristoteles confirmat, cum scilicet sublatum fuerit meum, non meum. Proclus in Alcibiade 1. char. 1920.

Bellorum principium iniustitiam esse declarat ipsum bellum, quod materiales formæ inter se committunt, calidum contra frigidum, cum alterum alterius sedem occupare contendit. At formæ materiales cum nequeant seorsum a materia permanere, merito de communi hospicio inter se decertant. Procl. in Alcib. 1. ch. 1920.

Bella, & rapinas solent procreare cupiditas, & inuidia. Mar. Fic. in Plat. de regno. ch. 1295.

Bello qui se fortiter gesserunt, perpetuo quodam soleni honore prosequi decet, eorum filij cura publica educandi, colendi quoque parentes. Mar. Fic. in Plato. Menex. char. 1396.

Bella, & externa non pendent a primis qualitatibus. Ioan. Pic. Mir. in Astrologiam lib. 3. ca. 23. ch. 509.

Bella non a primis qualitatibus proueniunt, nam si ab ira, ut aiunt Astrologi, si medicina regibus propinquetur, quæ euacuetur ira, paces fient, sed sæpe in causa est auaritia, cupiditas regnandi, spes, occasioque consequendi, similitates, & odia, amor item iustitiæ. Ioan. Fran. Pic. Miran. de prænotione lib. 5. ca. 5. ch. 526.

Bellum pacis tantum gratia suscipiendum est his qui republicæ præfunt. Franc. Patric. de rep. li. 9. cap. 1. ch. 263. ter.

Belli primos impetus sustinere est res non parua, & quasi acuti gladij aciem ludificare. Franc. Patric. de repub. lib. 9. cap. 1. char. 264.

Belli auctorem esse in libera ciuitate periculosum est. Franc. Patric. de rep. lib. 9. cap. 1. ch. 266. ter.

Bellum si suscipiendum est, in primis cogitandum est cui habenas imperij permittamus. Franc. Patric. de repub. lib. 9. cap. 2. ch. 269. ter.

Belli comes optima est festinatio. Franc. Patric. de repub. lib. 9. cap. 3. char. 280. ter.

Belli delicta emendationem non recipiunt. Franc. Patric. de repub. lib. 9. cap. 3. ch. 281.

Bene nil fit, nisi ad regulam diuinam referatur. August. Steuch. de peren. phil. li. 10. ca. 2. ch. 226. ter.

Benedicenda multa quidam faciunt, sed non in hoc ut benedicantur, nam & malis officia quadam facit, sed non officiose, ebrius sobria facit, sed non mente sobria, vult per habitudinem recta facere. Philo Iudæ. in legis allegoriam lib. 2. char. 65.

Benefacta male locata, male facta putes. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 735.

Beneficam omnem appellationem Dei, de quacunque diuinarum personarum dicatur, absque vlla distinctione obseruatione in tota simul accipi deitate. Dionys. Areop. de diuin. nom. ch. 1048.

Beneficia collocare in amicos honestum est, non est ab amicis accipere turpe, siquidem beneficium, quod non minus accipientem requirit, quam dantem, ex ambobus consumatur ad honestum, qui vero non accipit, sic ut pilam recte adiectam, dedecore in vanum cadens afficit beneficium. Plutar. de vr. Thebis & Socr. demon. c. 773.

Beneficium merentibus præstare, iustum est, sed humanum, clementissimum vero & diuinum, largiri etiam non merentibus. Mar. Fic. in epist. lib. 10. ch. 925.

Beneficium contulisse pulchrum est, accepisse seruire. Fræ. Patr. de regno lib. 7. cap. 11. ch. 322.

Benevolentia, & moderatio, quum præter rectum iudicium sit est fragmentum de perfecto, & sincero detractum. Plat. de leg. dial. 6. ch. 853.

Benevolentiam communem hominum esse necessariam ad rerum prosperum successum, contumacia vero cum solitudine cohabitatur. Plat. Leoni epist. 4. char. 981.

Benevolentia est electio hominis ad hominem grata & accepta

accepta. Spenfippus in Platonis definit. ch. 1963.

Benevolentiam esse mutuam putat Astrologi inter eos in Genesi quorum luminum id est solis & lunæ commutatio est, id est si nascente vno Sole in ariete, Luna in sagittario, alio vero luna sit in ariete, Sol in sagittario. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 673.

Benevolentiam nisi circa bonum ipsum reperimus cum nil aliud ipsa sit, quam velle bonum. Mar. Fic. in epist. lib. 4. ch. 777.

Benevolentia regi a ciuibus debetur, quæ per solam virtutem reges sibi conciliant, & per honestas actiones hi, qui imperant, gratiam assequuntur. Franc. Patric. de reg. lib. 9. cap. 5. ch. 391. ter.

Bestiarum pedestrium, & reptilium genus factum est ex his, qui philosophia penitus non utuntur, neque quicquam eorum, quæ circa celum sunt, aspiciunt: eo quod circuitibus, qui in capite sunt, non utuntur, sed partes animæ, quæ circa pectora sunt, velut duces sequuntur. Ex his studijs capita, & priores artus ad terram prona, & detracta, præ cogitatione defixerunt, & prolixos, & varios habuerunt vertices, prout singulorum circuitus a segnitia compressi sunt, & ex hac occasione ipsorum genus quadupes, & multorum pedum factum est: Deo plures bases supponente his quæ magis insipientia sunt, quo magis ad terram traherentur. Insipientissimæ ex his ipsis, & quæ toto corpore penitus ad terram distenderentur, hoc contraxerunt, ut sine pedibus per terram reptarent, velut quæ pedum vsu opus non haberent. Plat. in Timæum. char. 762.

Bezoar lapis trini coloris est: alius glaucus, & fuscus: alius glaucus, fuscus, & viridis: alius albus, abqualiter glaucus similis coloris vini albi clari. Hic optimus est inter ceteros, leuis, delicatus, mollis, absque sapore, splendens ut lumen, & sumitur per os ad pondus granorum duodecim, & omnes tum simplices, tum compositas medicinas, & theriacas propria virtute in resistendo venenis superat. Mar. Fic. in epidemiarum antidoto cap. 24. char. 605.

Bibere solebant Græci etiam coacti, & aliquando solū ad voluptatem. Plat. in symposio. ch. 283.

Bibere ad ebrietatem neque alibi decet, præterquam in festis eius Dei, qui vinum dedit, neque tutum est, neque sane oportet eum, qui nuptias parat, in quibus oportet & sponsum & sponfam maxime sapientes esse, ut qui non paruum vitæ mutationem faciant, & simul ut id quod generatur ex sapientibus quam maxime sensu per generetur. Plat. de leg. dial. 6. ch. 861.

Bibens semel ad sitim bibit, bis ad hylaritatem, ter ad voluptatem, quater ad insaniam: sed musurum cratera quanto crebrior versa, tanto proprior ad sanitatem. prima literatoris ruditate eximit, secunda grammatici doctrina instruit, tertia rhetoris eloquentia armat. Præterea, poetiæ commentam, geometriæ limpidam, musicæ dulcem, dialecticæ austerulam, & vniuersæ philosophiæ necessariam crateram inexplebilem. L. Apul. floridorum. 4. char. 154.

Bibliam exponendi quatuor sunt apud nos modi, literalis, mysticus siue allegoricus, tropologicus, & anagogicus: ita apud Hebræos, literalis dicitur Pefat, ut tenent apud eos Rabi Salomon, Chemoy, & similes, est & allegoricus, qui dicitur Midras, quem modum maxime sequuntur Doctores Talmutici, est & tropologicus, qui dicitur Sechel, quem sequuntur Abraham, Abnazara, & Iembügerfon, & ante omnes Rabi Moy ses Aegyptius. Anagogicus dicitur Cabala, quia quæ ore Dei tradita sunt Moyfi, & accepta per successionem, quasi semper sensum sequuntur anagogicum, qui inter omnes diuinior, & sublimior est. Ioan. Pic. Mirand. in Apologia. char. 178.

Bilis species singulæ iuxta colorem propriam rationem obtinent. Plat. in Timæum. ch. 758.

Bilis nigra, & acidæ humor ferus est, ubi ob caliditatem salis potentia admixtus est, vocatur autem talis pituita acida. Plat. in Timæum. ch. 758.

Bilis atra si frigescit, ad summum friget, si sit calida, calet ad summum. Mar. Fic. in de studioforum san. tuenda lib. 1. cap. 5. char. 498.

Bilem atram augent, crassum, & turbidum vinum præcipue nigrum, cibi duri, sicci, salsi, acres, acuti, veteres, vsu, affi, fricti, carnes bouis, & leporis, calescus verus, salifamenta, legumina, præcipue faba, lentilica, melagria, eruca, brassica, sinapis, radica, allium, cæpa, porrum, mora, cariotæ, & quæcunque calefaciunt vel frige faciunt, & simul exsiccant, & omnia nigra. Ira, timor, misericordia, dolor, otium, solitudo, & quæcunque visum, olfactum, auditumque offendunt, omnium vero maxime tenebræ, exsiccatio corporis nimia, siue nata longis vigilijs, siue multa mentis agitatione, vel cura, seu frequenti coitu, & vsu rerum calidarum & siccarum, seu immoderata quadam deiectione, atque purgatione, uel exercitatione laboriosa, uel inedia, siti, calore, uel sicciore uento, & frigore. Mar. Fic. de studioforum san. tuenda lib. 1. cap. 10. ch. 501.

Bili atræ, quum semper siccissima est, & frigida, etsi non æque resistendum est calidis reb. modice, & humidis quæ maxime cibus chix assidue, qui coquantur facile, & subtili gignant sanguinem, & clarissimum, & epulæ cinnamomo, croco, & sandalis condiantur. Conferunt semina peponis, cucumeris, & pini nuclei abluti. Conueniunt carnes auium, pullorum gallinaceorum, quadrupedumque lactentium, oua sorbilia maxime, & ex membris animalium cerebrum, dulcia mala, pyra, persica, pepones, pruna damascena, cucurbita rite cocta, herba humidæ, non uiscosa. At nihil ualidius est uino claro, leni, suauis, & odorato, & aureo uasculo, uel argenteo bibere, & cibos sumere, & si sæpe stomacho uacuo liquiritiæ succus deglutitur, & succus punci pomi dulcis, & dulcis arancei. Et conducunt odores suaues, si regnat frigus, ad calidum declinantes, si dominatur calor ad frigus uergentes. Verni flores profunt in primis & folia citri siue arancei, odorataque poma, & maxime uinum, & oleres narib. hauriendi sunt, & pectori, & stomacho admodum uendi, lactuca, endiua, uua passula, lac amygdalinum mensæ familiarissima sint, fugiendus aer feruens, aut glacialis, aut nubilus nimium, sed aer temperatus serenisque liberrime admittendus. Laudamus frequentem aspectum aquæ nitidæ uiridis coloris, hortorum, nemorumque usum, deambulationes secus flumina, per amena prata, suauem equitationem, gestationem, navigationemque, lenem, & faciles occupationes, diuersa negotia, non molesta, & assidua gratiosorum hominum consuetudinem. Mar. Fic. de studioforum san. tuenda lib. 1. cap. 10. ch. 502.

Bilis atra paulatim digerenda, & educenda est, ne si quis conetur repente illam educere, parte subtiliore educta, residuum densius residet, & corpus humectandum laucris dulcibus, & modicis, unguentisque similibus, & utendum cibis humidioribus, ut corpus totum humectetur, ea cautione, ne destillatio irriteretur, uel destruat stomachus, uel iecur, uel meatus corporis obstruatur, & cor rebus externis, & intus acceptis corroboretur, & audiatur, & aspiciatur, & cogitet delectabilia. Mar. Fic. de studioforum san. tuenda lib. 1. cap. 18. ch. 505.

Bilis atra tribus digeritur, & purgatur, syrupis, pilulis, & electuario. Pilulæ sicut, suptis auri granis duodecim, illis maxime foliorum eius si pura sint, thuris, myrrhæ, croci, ligni aloes, cinnami, corticis citri, melissæ, serici crudi coccinei, methæ, been albi been rubri, singulorum drachmâ dimidiâ, rosarum, purpurearum, sandali rubri, coralli rubri, mirbalanorum, ebulbarum, chebularum, indarum, singulorum drachmam unâ, aloes rite ablutæ tantundem quantum cunctorum pondus, consciatur pilule mero electissimo. At si ualidiores optantur,

tur, sume pconia, mirrhæ, stichados Arabici, melissæ, thuris, croci, mirobalanorum trium, & rosarum singularum drachmam unam, trochiscorum agarici, populodij, epithymi, senæ, lapidis lazuli rite loti, & præparati, lapidis armeni effecti similiter, drachmas tres singulorum, aloes lotæ uncias duas, sac pilulas micro conflatas. Syrupus sic fiat: Sume boraginis, buglossæ, florumq; vtriusque, melissæ, capillorum Veneris, endiuicæ, violarum, cascute, polypodij, senæ, epithymi, quantum manu capitur, pruna damascena viginti, poma odora decem, passularum unciam unam, liquiritiæ unciam dimidiam, cinnami, sandali rubri, corticum citri, singulorum drachmas tres, croci drachmam dimidiam, coquantur in aqua præter aromata, & epithymum, donec consumatur tertia pars, deinde iterum cum epithymo, & saccharo moderate coquantur, & postea aromata infundantur; tres huius syrupi uncias in mane bibantur, & buglossæ uncie tres, & sumantur cum vna ex dictis pilulis. Marf. Fic. de studioforu san. tuenda lib. 1. cap. 19. & 20. ch. 505.

Bile atra laborantibus non est educendus sanguis, quia sanguis est eius temperamentum, spiritus fomes, vitæ thesaurus, nisi multitudine sanguinis risu indicet, vel calor rubeus, tunc enim primo e vena lienis sinistri brachij lata incisione quatuor uncias mane, vespere totidem; post paucos dies saltem septem, ad summum quatuordecim detrahare potes, & admotis sanguifugis magis eas irritare, vt sanguinis tres, vel quatuor uncie inde distillent: sed prius ante omnia clysteribus pinguis molibusque aluum lenieris. Marf. Fic. de studioforu san. tuenda lib. 1. capitu. 23. char. 506.

Bileni amariorum creant nutrimenta, quæ dulciora sūt. Mar. Fic. in epist. lib. 3. ch. 738.

Bilis atra difficiliter commutatur in alios tres humores naturales. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 40. ch. 1474.

Bilis dicitur ignis, quia primum habet ignis. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 87. ch. 1481.

Bilem atram, & calidam esse, & frigidam in problematibus censuit Aristoteles. Ioan. Franc. Pic. Miran. in ex. doct. van. gen. lib. 6. cap. 2. ch. 1258.

Biliosi dicuntur, non qui secreta bile, aut felle abundant, sed quorum sanguis valde biliosus est. Iac. Carpent. in Alcinoi defens. ch. 264.

Binarius medius est inter unitatem, & numerum: nam si unitas componitur, plus facit, quam si multiplicetur; numerus contra binarius idem est, & compositus & multiplicatus. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 92.

Binarius non est determinatus numerus, sed multitudo confusa. Mar. Fic. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Bis eadem dicere ridiculum est. Plat. in Euthyd. ch. 417.

Bonitas prima implet omnia secula bonitatibus, sed oë seculum recipit de ista bonitate secundū modū suę potentię tantum. Aris. de causis prop. 22. ca. 3. ch. 994.

Bonitas est affectio, quæ eligimus optima. Speusip. in Platonis definitionibus. ch. 1963.

Bonitas ipsa a sacris celebratur tanquam definiens, & exprimens totam deitatis supremæ substantiam, quicquid tandem existit: nullus enim bonus, nisi Deus. Dionys. Areop. de diu. nom. ch. 1037.

Bonitatem existentem ipsam diuinitatis principem appellant, cum in omnia bonitatem diffundat: nam sua existentia per ea quæ sunt omnia, pro sua cuiusque capacitatis bonitatis suę radios abunde diffundit. Dionys. Areop. de diu. nom. ch. 1052.

Bonitas ipsa deitatis transcendentis omnia a supremis antiquissimisque substantijs ad infimas vsque pertingit, atq; interim extat super omnes: dum superiores eminentiam eius non supergrediuntur, & inferiores non effugiunt, quin ab ipsa contineantur. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1057.

Bonitas ipsa illuminat quæcunque lumē admittere pos-

sunt, & fabricat, viuificat, continet, & perficit omnia rerum omnium mensura est, æuum, numerus, ordo, custodia, causi, & finis. Dion. Areo. de diu. no. c. 1057.

Bonitatis diuinæ simili serme ratione est imago magnus hic Sol lucens semper pro exigua boni similitudine, quæcunque lumen accipere possunt illuminat, habetque lumen per omnia eminenter explicitum; & per omnem visibilem mundum supra pariter, & infra, radiorum suorum splendores expandit, & si quid non illuminat, imputandum est non luci, sed his, quæ inepta sunt ad lucem percipiendam. Præterea ad corporum sensibilem generationem confert, & ea ad vitam mouet, nutrit, & auget, perficit, purgat, renouat, mensura & numerus horarum, & dierum totius nostri temporis est ipsum lumen. Dionysius Areopag. de diu. nom. ch. 1057.

Bonitas ad se conuertit omnia, & prima ipsa bonitas dispersa omnia congregat, tanquam vntas, principium, & viuifica deitas: & hanc tanquam principium, tanquam continentiam, tanquam finem appetunt. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1058.

Bonitas perfecta per omnia se diffundens non solum ad illas, quæ sunt circa ipsam substantias optimas accedit, sed ad extremas vsque procedit, alijs summopere presens, alijs inferiore quadam conditione, alijs infimo quodam pacto, quatenus singula percipere possunt. Iam vero alia bonum prorsus participant, alia magis, minusve inde degenerant, alia tenuiorem boni præsentiam fortiuntur, alijs denique vestigium boni contingit extremum, & hæc est penes bonū magnitudo potestatis excedens, quod ipse etiam quæ priuata sunt, & ipsam priuationem sui corroborat, secundum participationem sui vbique productam. Denique si oportet vera audentius confiteri: illa etiam quæ repugnant bono, ipsa boni virtute, & existunt, & repugnare valent. Dionys. Areop. de diu. nom. ch. 1075.

Bonitas ipsa per se supereminens omnibus alijs muneribus suis præferens commanē ipsius essentię donum, merito ex antiquissima suarum partitionum ante omnia celebratur. Dionys. Areop. de di. no. ch. 1094.

Bonitate ex ipsa & in ea est ipsam simpliciter esse, entiumque principia, & entia omnia, & quæ quomodolibet essentia ipsa continentur, absolute, collectim, & unite sunt in ea, vt in unitate numerus omnis præest vniformiter, habet vnitum omnem in se numerum singulariter, omnisque numerus vnitus quadā est vnitate, quatenus vero inde progreditur, eatenus discernitur & multiplicatur. Sic in centro omnes lineæ simul considerantur, in toto vnuerfo, & in anima. Non est igitur alienum, si per exiles imagines ad ipsam omnium causam ascendentes, oculis mundo sublimioribus contemplamur omnia in ipsa omnium causa, & etiam quæ alioquin inter se contraria sunt singulariter, penitus, & unite. Dionys. Areop. de di. no. ch. 1095.

Bonitate ex ipsa existunt diuinorum angelorum intelligibiles, & intellectuales essentia, animarum substantia, totius mundi naturæ, & quæcunque quomodolibet esse dicuntur, siue tanquam alijs accidentia, siue tanquam excogitationes quædam intelligentiæ. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. ch. 1096.

Bonitas est vnio, & vnio bonitas, bonum est vnum, & vnum est primo bonum. Proclus in Elem. Theologica propo. 13. char. 4. terg.

Bonitas mentem tanto saltem interuallo superat, quanto longius boni, quam speciei, ten dit largitio: quo enim res quæque potentior est, eo longius operatur. Marf. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. cap. 6. ch. 91.

Bonitatis diuinæ actus, quamquam secundum conditionem, positionem ve, quandoque dici potest rem hanc, aut illam necessario velle, videlicet postquam semel illam voluit, cum sit diuina voluntas non aliter immutabilis,

tabilis, quam essentia: ipsum tamen suapte natura non habere eum necessitatis absolute respectū ad effectus suos, quem ad seipsum habet. Marsilius Ficin. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 12. char. 110.

Bonitas prima si non est malefica, aueritas primi boni nobis ab illa infusa, non priuat nos temporalibus bonis, nisi vt tribuat sempiterna. Marf. Fic. in Plat. Theologiae lib. 14. cap. 3. char. 319.

Bonitas rerum a diuina voluntate provenit. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. capitu. 1. ch. 398.

Bonitate quo magis res vnaqueque viget, eo magis sua propagine se communicat, ideo ad infinitum bonum pertinet propagatio infinita. Marf. Fic. in Dionysium Areopag. de Trinit. char. 1014.

Bonitas prima extra omnem quodcunque bonum, ac præter omnem compositionem absoluta penitus in seipsa consistit. Marf. Fic. in Dionys. Areop. ch. 1014.

Bonitas infinita & immensa bonitatis propago, cum duæ res infinitæ esse non possunt, merito vna est, & cum omnis amor ad bonum fertur necessario, consequens est penes infinitum bonum, & eiusdem propagine infinitam, infinitum quoque amorem, & spiritum amatorium intus existere, & dum tres quasi naturales proprietates, & personas numeramus, quia quod infinitum est nihil extra se sui relinquit, nec aliquid admittit alienum, naturam vnica, & simplicissimam cogitamus: vt si quis Solis formam, & lucem huius innatam, calefactoriamque virtutem vnica Solis virtutem, & naturam esse dixerit. Marf. Fic. in Dionysium Areopag. de Trinitate. ch. 1014.

Bonitatis perfectio gemina est, formalis, & finalis. Marf. Fic. in Plat. Parmenide cap. 47. ch. 1162.

Bonitas cuique est ipsius vnio, & simpliciter bonum est simpliciter vnum, quod omnib. simul præstat & unitatem, & bonitatem: ideo quæ a bono descendunt, ab vnoquoque decidunt: & quæ ab vno abeunt propter discordiam, abeunt etiam a bono. Marf. Fic. in Plat. Philebo. lib. 1. cap. 5. char. 1212.

Bonitatem non ab antiqui Theologi in centro pulchritudinem in circulo posuerunt, in centro vno, scilicet bonitate, in circulis quatuor pulchritudinem. Centrum est unum omnium Deus, circuli quatuor mens, anima, natura, materia, mens stabilis circulus, anima per se mobilis, natura mobilis in alio, non ab alio, materia mobilis ab alio, & in alio. Marf. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. cap. 3. ch. 1324.

Bonitas Deus est omnium rerum, per quem cuncta sunt bona, pulchritudo Dei radius quatuor circulis insitus circa Deum quodammodo reuolutis, huius modi radius omnes omnium rerū species in quatuor illis effingit: species illas in mente ideas, in anima rationes, in natura semina, in materia formas appellare solemus. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. cap. 3. ch. 1325.

Bonitas dicitur Dei supereminens existentia, pulchritudo actus quidam, siue radius inde per omnia penetrans, primo in angelicam mentem, secundo in animam totius, & reliquos animos, tertio in naturam, quarto in materiam corporum. Mentem idearum ordine decorat, animam rationum serie complet, naturam fulcit feminibus, materiam formis exornat. Marf. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. cap. 5. ch. 1326.

Bonitas summa cum summa potestate vbi concurrit, ibidem summa libertas cum summa necessitate conspirat. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. ch. 1429.

Bonitas interna in omnibus rebus naturalibus externa producit perfectionem, quocirca bonitatis flores quendam esse pulchritudinem volumus, cuius flores illecebris, quasi esca quadam latens interius bonitas alliciat intuentes. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 5. ca. 1. c. 1334.

Bonitate nihil simplicius excogitari potest, cum nihil ipsa sit prius, quæ sola est omnium principium. Marf.

lius Ficinus in Plotini En. 1. lib. 7. cap. 2. char. 1580.

Bonitatis peculiare est, communicare alijs bona, quæ possidet. Ioan. Pic. Mir. de vno & ente cap. 10. ch. 255.

Bonitatis proprium est communicare se. Ioan. Franc. Pic. Miran. de imaginatione cap. 1. ch. 132.

Bonorum diuisio.

Boni species alia est, quā amplectimur suis ipsius causa, velut est gaudere, & voluptates quæ innoxie sunt, et si nihil in posterū tempus per ipsas aliud fiat, quam vt gaudeat, qui illas habet, alia illud quod & ipsum sui gratia amamus, & eorum gratia, quæ ab ipso fiunt, vt sapere, & videre, & sanum esse: tertia, in qua est exerceri, & ægrotum curari, & quæ non suis ipsius causa, sed mercedis gratia, & aliarum rerum quæ nobis ab ipsis contingunt. Plat. de rep. dial. 2. ch. 572.

Bona duplicia humana, & diuina, & humana ex diuinis dependent. Plat. de legib. dial. 1. ch. 739.

Bonorum Plato alia extima, ac prima esse per se dicebat, per præceptionem cætera fieri bona existimabat. prima bona Deum esse existimabat: secundū ea illas, quæ ex priorum fonte profluere, esse animi virtutes, prudentiam, iustitiam, pudicitiam, fortitudinem. prima prudentia, secunda pudicitia, tertia iustitia, quarta fortitudo. L. Apulei de dog. Plat. li. 3. ch. 243. ter.

Bona alia prima per se & simplicia dicitur bona alia hominum, diuina & simplicia animi virtutes, hominum externa, quæ bonis bona sunt, vsum eorum ignorantibus mala. L. Apulei de dog. Plat. li. 3. ch. 244.

Bonum ipsum super omnia entia est, solumque bonum, nihil in se habet, nullis permixtum, cuncta supereminet, & cunctorum est causa. Plotinus En. 5. libro 5. capit. 13. char. 532.

Bonum duplex, quod super essentia, & quod secundum essentiam; essentia est proprietas eorum omnium: ipsum vero bonum super essentiam, & dicitur causa boni, scilicet essentialis boni principium: proinde secundū gradus essentia, deorū inter se gradus distinguuntur. Iambli. de mysterijs. char. 1874.

Boni tres gradus considerat Plato: vnum in omnibus, & statum quendam vitæ ex intelligentia, & voluptate recte permixtum, alium inter ideas, tertium super ideas: inter ideas alię rerum essentias constituunt: & definiunt, alia perfectiones suas essentia adhibent, illarū præterea prima est ens & essentia. Proclus in remp. ex Mar. Fic. in epist. lib. 1. char. 942.

Boni quatuor sunt gradus, Deus a se tantum bonum, habet suum, corporea a Deo tantum, angelus & animus non modo ab alio, quia a Deo, verum etiam a se, quia sibi met bonum præstant, sed angelus actu æterno, animus temporali. Marsilius Ficin. in Platonicæ Theologiae lib. 16. cap. 4. ch. 374.

Boni natura est vt appetatur, & appetibilis ipsius ratio, vt sit bonum, infinitum autem ipsum bonum proxime sequitur flagrantissimus amor, subitoque consequitur. Marf. Fic. in epist. lib. 2. ch. 700.

Bonum nullum merito nostrum dici potest, nisi quod aut in ipsa cuiusque natura insit, aut a nobis ipsis profectum fuerit, & nos nil aliud quicquam sumus, præter mentem, & rationē: corpus vero est nobis carcer, & sepulchrum. Mar. Fic. de voluptatib. cap. 2. ch. 988.

Bonum duplex, vnum finis, ad finem alterum, illud propter seipsum, hoc propter aliud expectandum, illius acquisitio voluntas, huius electio, illud venerandū, hoc vile, illo fruimur, hoc vtimur, illius adeptio beatitudo, huius lucrum dicitur. Marf. Fic. in Plat. Hipparchum. charta 1131.

Bonum duplex, absolute quidem principium rerum omnium, cum conditione, illud quod est animæ summū bonum. Marf. Fic. in Plat. Philebo. ch. 1206.

Bonorum quinque gradus, in primo rerum omnium mensura, in secundo veritas, commensuratio, pulchritudo, in tertio mens, & sapientia, in quarto scientia, ars, opinio, in quinto temperata voluptas. Marfilus Ficin. in Plat. philebo char. 1026.

Bona alia humana, alia diuina. Ex humanis primum locum tenet sanitas, secundum forma, tertium vires, quartum diuitiæ. Ex diuinis primum prudentia idest sapientia, secundum moderatus animi habitus, tertium iustitia, quartum fortitudo & omnia humana ad diuina referuntur, externæ diuitiæ ad corporis cultum, corporis dotes ad mores, mores ad prudentiam, mentemque tanquam ducem, in qua veri, & boni scientia est, qua scientia felices esse homines in Euthydemo disputat. Mar. Ficin. in Plat. philebo lib. 1. cap. 8. c. 1214.

Boni scientiam tribus nominibus Plato significat, Eudæmonia, Euthychia, Eupraxia, idest beatitudo, felicitas, & bene agere: nam quia bona malaque cognoscit, Eudæmonia beatitudo vocatur, quia vitat mala, consequitur commoda, Euthychia, idest felicitas, quia com modis recte vitur Eupraxia, idest bona actio. Marfil. Ficin. in Plat. philebo lib. 2. cap. 8. char. 1214.

Boni scientia duos gradus habet: vnus quo ex omnibus, quæ a bono ipso sunt, esse coniectamus aliquid omnium principium, quod vnum sit, & bonum, ipsumque per negationem ab omnibus alijs eximētes, quid non sit cognoscimus, & deinde ad alia comparantes, quale sit cognoscimus, quæ cognitio vespertina dicitur a Theologis, quæ est in boni splendore: alter gradus, quo quid sit in se ipso expedite comprehendimus, quæ cognitio matutina dicitur in ipsius boni luce. Mar. Ficin. in Plat. philebo lib. 1. cap. 8. char. 1215.

Bonum alij in voluptuosa vita esse arbitrantur, alij in militari, alij in ciuili, alij in contemplatiua, at soli contemplantes adipiscuntur bonum: nam vita hæc ipsi bono qui Deus est propinquior est, nihil quærit extrinsecus, interioribus contenta est: minimis præterea iudiget, per corporis fugam mala vitat, quæ corpus affligit. Mar. Ficin. in Plat. philebo lib. 1. cap. 31. char. 1242.

Bonum dici gloriam Dei dupliciter considerare possumus, primo in se, secundo vt creaturis manifestetur, in creaturis dupliciter manifestatur, vel per misericordiam, idest cum vocat homines ad se per gratiam, & bene operantibus reddit præmia æterna, vel per iustitiam, idest quando eos ex sua malitia rebellantes per suam iustitiam punit. Ioã. Pic. Mir. in or. dominicam.

Boni tres sunt conditiones, vt sit perfectum, sufficiens, & expetendum. Io. Pic. Mir. de vno, & ente a. 9. c. 254.

Bonum duplex, ducis, & ordinis, sed melius est bonum ducis quæ ordinis. Gabr. Burat. de ideis l. 1. c. 52. terg.

Bonorum opinio apud Platonem duplex est nobilitata duabus philosophiæ sectis inter se dissidentibus, altera Stoicorum, altera veterum Academicorum, quos peripatetici hac in parte sequuti sunt. nam dum subtilius philosophatur bona tantum numerat ea, quæ ad animum pertinent, & quæ eum exornant, quam secuti sunt Stoici: alteram quam Academicus veteres, & peripatetici, quod bona alia diuina, alia humana. Iac. Carp. in Alcinoi lib. 3. cap. 20. char. 198.

Bonorum quædam pulchra, quædam non pulchra esse dicuntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 385.

Bona vel reuera, vel opinione sunt bona. Leo Heb. de amo. dialogo 1. char. 2.

Bonum triplex existit, vtile, iucundum, & honestum. Leo Heb. de amo. dial. 1. char. 3.

Bonum quid est, & in quo.

Boni non sunt aliud aliud quam sapientes. Plato in Cratylo chart. 77.

Bonum idest *αγαθόν* id appellatur, quod in tota natura

est admirabile, hoc est *αγαθόν*, idest admirabile. Plato in Cratylo. char. 84.

Bonum est sapere, intelligere, meminisse, & quæ his cognata, opinionem rectam, & ratiocinationes veras, voluptate præstantiora, & meliora esse omnibus quæ ip sis participare possunt: his autem quæ participare possunt vtilissima omnium hæc esse omnibus, & præsentibus, & futuris. Plat. in Philebo. chart. 216.

Bonum secundum Philebi opinionem erat omnibus animantibus gaudere, & voluptatem, & delectationē, quæcunque cum hoc genere consentiunt. Plato in Philebo. char. 216.

Bonum est id quod quicquid cognoscit ipsum venatur, id & cupit, & expetens habere ipsum ac possidere, & nil aliud curat præter ea quæ vna cum bonis perficiuntur. Plato in Philebo. ch. 221.

Bonum perfectum, sufficiens & expetendum est, & nihil aliud curat qui ipsum venatur, præter ea, quæ vna cum bono perficiuntur. Plat. in Philebo. ch. 221.

Bonum mali medicamentum est. Plat. in Hylide. c. 408.

Bona sunt, quæ in præsentibus etiam dolores faciunt, tamen in posterum sanitatis, & corporum bona contingunt, quia in voluptatem desinunt. Pla. in Protago. ch. 452.

Bonum est quo præsentibus boni sumus. Pla. in Gor. c. 487.

Bonum vtile est, & causa felicitatis. Pla. de re. dia. 2. c. 581.

Bonum nullum damnosum est. Pla. de rep. dial. 2. c. 581.

Bona pauca sunt, mala multa. Pla. de rep. dial. 2. ch. 581.

Bonum quod est nunquam quicquam perdit, nec id quod nec bonum, nec malum. Pla. de rep. dia. 10. c. 697.

Bonum omne pulchrum est, & pulchrum non est immoderatum. Pla. in Timæum. ch. 760.

Bona diuina sunt prudentia prima, intelligentia, quæ est temperans animæ habitus ex his cum fortitudine per mixtis, tertia iustitia, quarta fortitudo. Plato de leg. lib. dialogo. 1. chart. 789.

Bona humana sunt sanitas, pulchritudo, robur tum ad cursum, tum ad alios omnes corporis motus, diuiti non cæcæ illæ, sed acute videntur es si prudentiam sequantur. Pla. de leg. dia. 1. c. 789.

Boni sunt qui sibi ipsis imperare possunt, mali qui non possunt. Pla. de leg. dialo. 1. c. 795.

Bona quæ dicuntur, bonis quidem reuera bona sunt, malis vero mala. Pla. de leg. dial. 2. c. 803.

Bonæ res sunt, quas homo per virtutem facit. Pla. de diuitijs dial. spurius. cha. 1033.

Bonum est, quod sui ipsius gratia expetendum. Speusipp. de Platonis definitionibus. ch. 1963.

Bonum est quod in omnibus quæ sunt salutis est, causam omnem quod ad seipsum tendit, a quo veniunt quæcunque sunt eligenda. Speusippus de Platonis definitionibus. chart. 1964.

Bonum solum est, quod honestum est, malum turpe, nã turpe bonum dici non potest. L. Apulei de dog. Plat. libro tertio. chart. 248.

Bona quæ sunt & existunt, a bono sunt, & existunt, nam qua ratione sunt, & bona existunt, a bono sunt, & quæ a bono destituitur, nec vsquam, nec villo pacto, vel fuit vel est, vel erit, vel esse potest: & si bonum sustuleris, nec erit essentia, nec vita, nec appetitus, nec motus, nec quicquam. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. chart. 1066.

Bonum, & pulchrum est omnibus amabile, appetibile, & eligendum, & propter ipsum, & eius gratia inferiora superiora amant, se ad illa conuertendo, quæ in eodẽ ordine sunt, comunicando inuicem confortia diligunt, sed præstantiora inferiora diligunt prouidendo, & singula semetipsa continendo, & cuncta quicquid agunt, & volunt, boni, & pulchri desiderio faciunt, & volunt. Dio. Arcop. de diuinis nominibus. c. 1066.

Bonum non est contrarium bono, nec bono est contrarium minus bonum, sed malum est bono contrarium. Diony.

Diony. Arcop. de diuin. nomin. char. 1074.

Bonum si est appetitio, & actio ad optimum, consequens est ipsum bonum ad aliud non aspicere, & nihil aliud exoptare, esse vero fontem, quietumque omnino principium, omnino secundum naturam exordium actionum, quod cetera ad sui similitudinem efficit bona. Plot. En. 1. lib. 7. cap. 1. char. 61.

Bonum id esse constat, cuius virtute cetera quoque boni participia sunt. Plot. En. 1. lib. 7. cap. 1. ch. 61.

Bonum est, a quo omnia pendent, & quod omnia appetunt, accipientia ab ipso principium, eiusque penitus indiga, ipsum vero nullius egenum, ipsum sibi sufficiens, nihil penitus appetens, mensura omnium atque terminus, ex seipso producens intellectum, essentiam, animam, vitam, rursus actionem circa intellectum. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 2. ch. 72.

Bona omnia sunt circa regem bonorum omnium qui omnium est causa bonorum: circa secundum secunda, idest notiones rationales circa intellectum: & tertia circa tertiam, idest feminariæ rationes circa animam. Plotin. En. 1. lib. 8. cap. 2. ch. 73.

Bonum si est, necessarium est malum, quia necessaria est materia, nã cum ex contrarijs vniuersum costet, alioquin non foret nõ existente materia. Plot. En. 1. lib. 8. c. 7. c. 77.

Bonum non erit bonum, nec intellectus intellectus, nec anima anima, nisi vnũquodque aliquid de suo ceteris elargiatur, & nisi post illud, quod primo viuunt, uiuat & aliud consequenter, quandiu viuunt & primum. Plot. En. 2. lib. 9. cap. 3. ch. 201.

Boni soli felices sunt, nam & ob id ipsum, sunt & dii beati. Plotin. En. 3. lib. 2. cap. 4. ch. 258.

Bonum, pulchrum, virtus, scientia, intellectus, non sunt inter genera prima; nam siue significet primum bonum, est generibus eminentius; siue qualitatem, posterius est generibus; quælibet vero dicuntur bona non per vnã genericam in se naturam, sed quia a primo bono sunt, vergunt ad ipsum, & bonum in primo ente est vita, motusque ipsius ad primum bonum. Plotin. En. 6. lib. 2. cap. 17. charta 610.

Bonum non est definiendum per id quod sit vniuscuiusque virtus: nam restat quærendum quare, & quomodo virtus aliqua, vel virtus ipsa sit bonum. Plotin. En. 6. lib. 7. cap. 19. char. 712.

Bonum non est definiendum per id quod sit appetibile, quia posterius bono est appetibile, & præter appetitum, restat ambiguum boni veri iudicium. Plotinus En. 6. lib. 7. cap. 19. char. 712.

Bonum est id quod superius est, vt forma bonum est materia: nam aduentu formæ gratulatur sensum nanciscens: corpori bonum animæ, nam absque anima nec esset, nec seruaretur: animæ bonum virtus, tamque est superius intellectus: intellectui bonum est natura prima, & hæc faciunt aliquid ijs, quibus sunt bona. Hæc adhibent ordinem, & ornatum, illa vitam, alia sapientiam, & bene viuendi dotem: intellectui veto bonum ipsum largitur munus quod dicimus in intellectu inde venire, ac bonum euadere, quoniã est actus ex illo, & lumen inde in hunc infunditur. Plot. En. 6. li. 7. ca. 25. ch. 717.

Bonum, quod aliqua in primis exoptat, oportet non esse passionem affectionemque quandam, quam qui consequitur, intus afficiatur: sed tunc bonum consequutus est, quando se habet melius, nec afficitur poenitentia, sed impletur, & in eo permanet, & nil aliud expetit. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 26. ch. 718.

Bonum quod est, species quædam est, & species materiæ bonum est. Plot. En. 6. li. 7. cap. 28. ch. 719.

Bonorum omnium essentia, & perfectio in dijs continetur, ac prima potestas, & bonorum omnium principium. Iambl. de mysterijs. ch. 1907.

Bonum est mensura, qua pulchrum est certe existit & bonum: & turpe qua turpe malum, nã qua turpe indeter-

minatum est, ergo malum. Procl. in Alcib. 1. ch. 1928.

Bonum primum, cum nihil est aliud quã bonum omnibus participantibus quodcunque bonum præcedit. Proc. in elementa Theol. propo. octaua. ch. 281.

Bonum omne vnitium est eorum quæ ipsum participat, & omnis vno bonum, & ipsum bonum cum ipso vno idest Proc. in elementa Theologica, propo. 13. ch. 4.

Bonum est seruatiuum omnium essentium, & ideo expectabile. Proc. elementa Theol. prop. 13. ch. 14.

Bonum quod est, rarum est, malum multiplex. Philo Iud. in legis allegoria, lib. 1. ch. 39.

Bonum verum non est in vlla externa re, nec in corpore, nec in quavis parte animæ, sed in principali tantum. Philo Iud. de nobilitate. ch. 565.

Bonum inter homines reuera nihil dici potest, nisi diuinum imitetur bonum. Marfil. Fic. in Plat. de legibus, dialogo 4. charta. 149.

Bonum cum sit vltimus finis, primum omnium est principium, & existit super ens, super vitam, & mentem. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 12. cap. 3. ch. 271.

Boni præsentia omnia bona sunt, & ipsi non alia ratione, quam amore boni possumus inhærere. Mar. Fic. in epistolis, lib. 5. ch. 785.

Boni natura cum sit diffundere se per omnia per processum, vicissimque per appetitum ad se vnum omnia reuocare, merito vniuersum summopere reddit vnitum. Proc. in repub. Plat. Mar. Fic. in epistolis, li. 11. c. 941.

Boni naturam nulla res magis præfert, quam lumen. Mar. Fic. de sole, capit. 2. ch. 966.

Bonum summum esse debet, vltra quod non sit melius, & ad aliud non referatur. Mar. Fic. de voluptatibus, capitulo 13. ch. 1007.

Boni summi natura cum constet ex contemplatione veritatis, & ex eius voluptate, vtrum horum sit ad beatitudinem potius, & præstantius, philosophi veteres dubitauerunt. Trismegistus enim, Theodoros, Dion. dialectici discipulus, Democritus, Pirro, Eurilochus, Philatimò philius, Nausiphanes, Theius, Epicurus, Origenes, Auicenna, Algazel, in beatitudinis natura gaudium, quod contemplationis comes est præcipuum iudicare videntur. Thales, Bias, Anaxogoras, Socrates, Euclides, Aristoteles, Herillus, Aueroes, commentationi præponere. Mar. Fic. de volup. ca. 5. ch. 1008.

Boni possessio non est quasi imaginaria quædam consequutio, qualis cogitatione fieri solet, sed substantialis, & intima per vnitatem animæ facta intellectu superiore, & præstantiore essentia, cuius etiam intelligentia fructio non perficiatur, gustari tamen amore, & gaudio inextimabili potest. Mar. Fic. in Dionysij Areopagite de Trin. ch. 1017.

Boni naturam nulla res magis refert, quam lumen: nam primo lumen in genere sensibili purissimum, & eminentissimum apparet. Secundo facillime omnium, & amplissime momento dilatur. Tertio innoxium occurrit omnibus, & penetrat, & lenissimum, & blandissimum. Quarto calorem secum affert summum omnia fouentem, & generantem, & mouentem. Quinto dum adest inest cunctis, a nullo inficitur, nulli miscetur. Similiter ipsum bonum totum rerum ordinem supereminet, amplissime dilatur, mulcet, & allicit omnia, nihil cogit, amorẽ quasi calorem habet vbi que comitem, quo singula passim inescantur, & bonum libetere asciscunt, vbi que rerum penetrabilibus præsentissimum, & commercium cum rebus nullum habent. Denique, vt ipsum bonum inextimabile est, & inextimabile, ita ferme lumen. Mar. Fic. in Dion. Arcop. de diuinis nominibus. ch. 1056.

Bonum, ac pulchrum si quatenus quid sit, eatenus & sibi & alijs est, & euadit amabile, merito conijctus ipsum bonum, & pulchrum primo a seipso profusus amari. Ex ipso autem sui ipsius amore immensam efficaciam possi-

possidente tum necessario inextimabile quiddam in semetipso prodit, tum pro arbitrio multiformes extra resultant diuinitatis imagines, id est rerum omnium species, quæ quo amore inde fiunt, eo mouentur, & perficiuntur, & seruantur, & conuertuntur. Marfil. Fic. in Dionysij Arcopa. de diu. nom. char. 1065.

Bonum est cuius gratia omnia, & quod appetit omnia, & illud nec vilius gratia est, nec aliud prorsus appetens. nec ens aliquid est, nec aliquid bonum in ente: nam omnis essentia bonum appetit, id est esse secundum naturam, ac bene perfecteque se habere, & denique omnium in rebus perfectiorum fons est ipsum bonum, quod intra omnia, quæ appetuntur, latet, vt cætrum, partim in rebus appetibilibus perfectiones proficiens appetendas, partim vero per has velut eas appetentia omnia passim alliciens ad seipsum. Mar. Fic. in Pla. Parmenide, cap. 44. char. 1160.

Bonum est in causa, vt aliquid sit melius. Mar. Fic. in Pla. Parmenide, cap. 47. char. 1162.

Bonum animæ est integra diuini luminis consequutio, id lumen in mentem primo, deinde in voluntatē descendit, in mente veritas, in voluntate gaudiū, in mente ambrosia, in voluntate necesse a Platone hic, & in phædro cognominatur. Mar. Fic. in Pla. philebo. c. 1209.

Bonum summum finis est, cuius gratia omnia omnes agunt. Mar. Fic. in Plat. philebo, lib. 1. cap. 1. ch. 1207.

Boni ratio est, vt appetitum impleat; nam omnia bonum appetunt, & omnis motus ad bonum ducit. Mar. Fic. in Plat. philebo lib. 1. ca. 3. ch. 1209.

Bonum est finis, cuius gratia omnia operantur. Mar. Fic. in Pla. Philebo, lib. 1. cap. 3. ch. 1209.

Bonum vt vnum est, a Platone per negationes in Parmenide inuestigatur, vt bonum per comparationes ab eodem in 6. de repub. Mar. Fic. in Pla. Phil. li. 1. c. 5. c. 1212.

Bonum est principium, medium, & finis omnium; nam quia producit omnia, principium est: quia appetitum omnium ad se rapit, finis: quia conseruat omnia, medium. Mar. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. ca. 5. ch. 1212.

Boni ratio est alia a ratione intelligentiæ, nõ enim vtrūque cuiuslibet conuenit. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 8. cap. 4. char. 1726.

Bonum est, quod per se petitur, vtile, quod propter bonum consequendum, necessarium, quod propter malum vitandum. Mar. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. ca. 7. ch. 1213.

Bonum est diuina fecunditas, Pulchrum est ordo diuinus in eius intelligentia, Iustum in eius voluntate primi ordinis distributor. Mar. Fic. in Plat. philebo, lib. 1. cap. 16. char. 1222.

Bonum est primum rerum principium, & quia principium est, ideo sufficiens dicitur, expetendum, & perfectum: sufficiens, quia in seipso permanens ex fecunditate exuberante producit essentias omnium: expetendum, quia essentias statim productas in se conuertit, perfectum, quia conuersas perficit, atque complet. Propter primum principium, veritas, & vnum dicitur: propter secundum medium, & via, propter tertium finis, & vita. Mar. Fic. in Plat. philebo, lib. 2. cap. 30. ch. 1239.

Boni appetitus principalior est, quam pulchri. Mar. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. cap. 31. ch. 1242.

Boni splendor, est pulchritudo, ad ipsam enim ipsius boni presentiam passim sequitur multitudo, quæ pulchritudo est. Mar. Fic. in Pla. Philebo, li. 1. ca. 31. ch. 1242.

Bonum, quod quis expetit, oportet non esse passionem, & affectionem aliquam in eo, qui consequitur. Mar. Fic. in Plat. Philebo, lib. 1. cap. 37. ch. 1212.

Bona, ac mala dicenda nõ sunt externa, & corporea, sed indifferentia potius ac communia, proprie vero bona esse sapientiam, malam insipientiam, ideo sapientia sola nos beatos facit, vt Stoicorum præclara sententia est. Mar. Fic. in Plat. Euthydemum. ch. 1301.

Bonus omnis sapiens est, & ideo, quia purgatâ, & serenâ

boni hominis mentem Deus sapiētia humana implet. Mar. Fic. in Plat. Cratyl. ch. 1312.

Bonum idem est atque expetendum. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 2. ch. 1399.

Bonum per sacrum quoddam septenarium designatur ab infima materia surgens per sensibiles qualitates, per naturam, per sensum, rationem, intellectum, intelligibile, ad ipsummet bonum. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 10. char. 1428.

Bonum est finis aliorum omnium, at extra se nullus boni finis esse potest, nec fingi. Mar. Fic. in Plat. de repub. dialo. 10. char. 1428.

Bonum est actio naturalis, quia ab ipso bono inserta est auctore naturæ, & dum tendit in finem, necessario fertur ad ipsam bonum. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 7. cap. 1. char. 1579.

Boni ratio, & intelligentiæ diuersa est, ita vt illud sit communissimum, hæc minime, illud nil appetat, hæc bonum: intelligentiæ vero opponitur amentia, bono malum: non idem est amentia, & malum, non idem ergo intelligentia, & bonum, & cum addis intelligentiam bono, rem alteram, & bonum composuisti. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. cap. 13. ch. 1761.

Bonum totum est, quod a bono ipso procreatur, sed in eo essentia quidem est inchoatio quædam, ortusque operis boni: vita vero adolefcentia boni: Intelligentia, speciesque idealis bonum illic est adustum. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 18. ch. 1790.

Bonum materiæ forma est, corpori anima, animæ intellectus, intellectui simul cum omnibus principium omnium. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. ca. 25. ch. 1791.

Bonus uir a Platone censetur, qui in se temperatus, ad Deum pius, ad homines est iustus. Mar. Fic. in episto. lib. 12. char. 964.

Bonus uir a Platone censetur, qui in se quidem temperatus, ad Deum pius est, & ad homines iustus est: eiusmodi animus præ ceteris, est Deo amicus, malus propter dissimilitudinem inimicus. Mar. Fic. in Plat. Philebo, cap. 34. char. 1264.

Bonum nostrum non est aliud, quam coniungi Deo in hac vita per gratiam, & charitatem, in futura per gloriam consummatam. Io. Pic. Mir. in orat. Domin.

Bonum magnum est, si Deus cõcedat alicui, quod viuat sine peccato. Ioan. Pic. Mir. in orat. Domin.

Bonum est vnumquodque quod est, eatenus quatenus est. Io. Pic. Miran. de ente, & vno, cap. 8. ch. 253.

Bonum consistit in ipsius veri cognitione. Ioan. Frã. Pic. Miran. de phi. studio, li. 1. cap. 1. ch. 6.

Bona non sunt propter se cupienda, sed in Dei honorē, & gloriam, & nos ipsos in Deum a quo sumus, & in quam redire debemus conferenda sunt. Ioan. Frã. Pic. Mir. de prænotione lib. 8. cap. 2. ch. 676.

Bona temporaria non sunt digna, cum sæpe deprauant, & a virtute deducant ad vitia, calamitas vero sæpe redit hominem meliorem. August. Steuch. de perenni philos. lib. 7. cap. 6. char. 132.

Bonum omne est amabile. Leo Hebr. de amo. dial. 1. ch. 3.

Bonum est illud quod omnia appetunt. Leo Hebr. de Amo. dialo. 1. char. 5.

Bono quid accidit, & vt animi bona.

Bona, & iucunda diuersa sunt. Pla. in Gorgia. ch. 483.

Idem Plat. in Philebo. ch. 238.

Bonum maximum homini contingit, vt singulis dieb. de virtute sermones habeat. Pla. in Apologia. ch. 21.

Bonum bono non esse amicum, nunquam a fatis decretum est. Plat. in phædro. char. 30.

Bonis post mortem pulchrum est præmium, & spes magna. Plat. in phædone. char. 61.

Bene transigere exiguum præstabilius est, quam multum non

non satis transigere. Plat. in Theæteto. char. 125. P.

Bonorum ad malos, & malorum ad bonos complicatio nunquam stabilis est. Plat. de regno. char. 189.

Boni natura cui animanti adfit semper, perpetuo, penitus, & vndequaque, id nullo alio vnquam opus habet, verum quod satis est perfectissime habet. Plato. in Philebo. chart. 138.

Bonum quærendum non est in vita non mixta, sed in vita mixta. Plato in philebo. char. 239.

Bonum si non vna specie venari possumus, cum tribus id est comprehensum, cum pulchritudine, symmetria, & veritate dicamus, quod hoc vt vnum rectissime causam facimus eorum quæ sunt in mixtione, & quia bonum, istam mixtionem factam esse, Plato in Philebo. chart. 240.

Bona omnes velle commune omnibus est, vt felices sint. Plato in Symposio. chart. 207.

Bona omnes volunt. Plat. in hipparcho. char. 359.

Boni vtilis sunt, mali inutiles. Plato in dialogo, de philosoph. chart. 364.

Bonus bono solus amicus est, malus vero nec malo, nec bono, Plato in Lyfide. char. 405.

Bonum virum fieri vere difficile est ait Simonides poeta, & reprehendit Pittacum dicentem, difficile est bonum virum esse, quæ non sunt eadem, cum esse, & fieri differant, & Hesiodus ait, fieri bonum difficile est, deos enim sudorem ante virtutem locasse, vbi vero ad summum quis peruenit, facilem esse, quamuis distictulter parata sit virtus. Plato in Protagora. ch. 446.

Bonum virum fieri difficile est vere, possibile tamen ad tempus aliquod. Factum vero in hoc habitu permanere, & esse virum bonum, vt Pittacus ait, impossibile est, & non hominum, sed Deus solus hoc munus habere potest. Plat. in protagoram. char. 448.

Bonus nemo vltro delinquit, sed per ignorantiam. Plat. in Gorgia. chart. 479.

Bonorum gratia omnia nobis facienda sunt, nam omnium actionum in finis bonum est. Plat. in Gorgia. ch. 484.

Bonum virum in rebus publicis administradis Athenis non fuisse quod sciamus. Plat. in Gorgia. ch. 492.

Bonus nemo hominem iniusta non facientem in iudicium pertrahit. Plat. in Gorgia. char. 494.

Bonus, vt quis videatur, non esse curandum, sed vt sit. Plato in Gorgia. char. 496.

Boni natura non sunt. Plat. de virtute. char. 506.

Bonum non omnium est causa, sed eorum, quæ recte se habent, malorum non. Plat. de rep. dial. 2. char. 581.

Bona omnes cupiunt. Plat. de rep. dial. 4. char. 610.

Bonum omnis anima persequitur, & huius gratia omnia facit, esse aliquid vaticinans, verum ambigens, & non habens quo se vertat, vt sic tandem satis comprehendat, nec quia firma possessione vtatur velut etiam circa alia. Plat. de repub. dial. 6. ch. 642.

Bonum opinione nemo expetit, nam est, quæ iusta, & pulchra esse videntur, etiam si non sint, ea tamē multi, & facere, & possidere, & videri ita cupuerint. at quæ videntur bona nulli satis est, vt ea possideat, at ea quæ sunt quærun, & opinionem quiuis reprobatur. Plat. de rep. dialogo 6. char. 642.

Bono nulla vnquã de re adest inuidia. Pla. in Tim. c. 734.

Boni qui maxime, & quam citissime fieri expetunt, non multi sunt. Plat. de leg. dial. 4. char. 833.

Bonum virum esse oportet animosum, & mansuetum. Plat. de leg. dialog. 5. char. 840.

Boni nec natura, nec arte fiunt, sed coniecto diuinam quandam rem esse, & fieri bonos, vt diuini vates fiunt, & qui oracula edunt, hi nec natura nec arte tales fiunt, sed ex deorum inspiratione fiunt, & tales sunt. Plato de virtute an doceri possit dial. spurio, char. 1022.

Boni sciunt, & qualia sunt de quibus consulunt, & ab aliis persuasi nunquam penitentia ducuntur. Plato

de consolidanda dial. spurio. chart. 1023.

Bonus vir non solum inferre, sed ne referre quidem oportet iniuriam, non enim eam contumeliam putat, quam improbus faciet, sed eam non putat, quam patientia firmiter toleret, cum in eius animo inscultum sit, quod nihil horum possit sapienti nocere, quod opinatur ceteri mala esse. L. Apulei. de dog. Pla. 1. 3. ch. 21.

Bonum entibus est superius, & quæ sunt, ex bono ipso sunt, si quidem in bono etiam quod non ens dicitur ens existit: malum nec ens est, propterea quod non est malum, nec omnino non ens, nihil enim erit, quod dicitur non ens, nisi per rationem quandam ente superiorum in ipso bono dicatur. Bonum itaque, & ipso simpliciter ente, & ipso non ente multo prius in se ipso consistit, malum vero nec in his, quæ sunt, nec in his quæ non sunt existit, sed ab ipso non ente alienius est, & distantius, quam a bono, minusque habet substantiæ rationem, vel vt alia lectio, sed magis, quã non ens a bono, & ab essentia dissidet. Diony. Arcopag. de diuinis nominibus. chart. 1073.

Bonum, ens, vita, & sapientia tanquam plura principia nõ sunt ponenda, sed vnus Dei processus omnes, diuinasque appellationes celebratas a nobis. Dion. Areo. de diuinis nominibus. char. 1091.

Boni exemplum sol esse potest, qui quasi centrum est ad lumen, quod ab ipso, dependet, simul ad ipsumque annectitur, ideoque vna cum illo existit vbique, nec ab illo vbique separatur. Plotinus En. primo, libro septimo, capitulo primo. chart. 61.

Bonum participant inferiora, vel quia illi similia facta sunt, vel quia operantur ad ipsum. Plotin. En. primo, libro septimo, capitul. prim. char. 61.

Bonum quærentibus intellectus sese offert, sed non omnia intellectum appetunt, bonum omnia appetunt, & intellectum ex quodam rationis discursu, bonum etiam ante rationem desiderant, & si vitam optant, boni gratia optant. Plotinus En. sexto, libro septimo, septimo, capitulo vigesimo chart. 713.

Bonum humanum inuestigabat Plato in Philebo, quod omnino, & alterius est, & ipsum est alterum, cum sit deficiens, & forte compositum. Plotinus En. sexto, libro septimo, capitulo 25. char. 717.

Bonum non, quia appetendum, ideo bonum, sed quia bonum, ideo appetibile est. Plotinus En. sexto, libro septimo, cap. vigesimo quinto. char. 717.

Bonum non adest, cui non adest lætitia. Plot. En. sexta, libro septimo, cap. vigesimo quinto. char. 717.

Boni cognitio perspicacior euadit mali experientia, præsertim vbi iudicium infirmius est, quam vt absque experientia mali experientiam consequatur. Plot. En. 4. libro octauo, capitul. 7. char. 475.

ad Bonum omnia referuntur, inanimata ad animam, anima ad ipsum bonum per intellectum: habet enim quodlibet ipsius aliquid vt vnum, ens, & speciei particeps; qua enim ratione horum est particeps, eadem quoque boni. Plot. En. 1. 1. 7. c. 2. char. 62.

Bona eligenda sunt esse, viuere, intelligere, non eo tantum argumento, quod cum voluptate quadam contingunt sed quia opposita tanquam mala naturaliter fugiuntur. Plot. En. 6. 1. 7. c. 29. char. 720.

Bonis paupertas, & morbus nihil momenti habent, malis autem vtilia sunt, imo cum corpora habeamus, interdum ægrotare necesse est. Plot. En. tertia, libro secundo, cap. quinto. char. 258.

Bonus nemo euasurus est, quod despiciat mundum, & cetera mundi præclara, & bona: malus enim omnis primum id habet, vt deos despiciat. Plotin. En. 2. libro nono, cap. decimo sexto. char. 214.

Bonum an voluptati permittum est, vna opinio est, quod intellectus sit bonum, & huius boni possessione gaudemus: altera est, quæ sic admiscet intellectui voluptatem,

tem, vt vnum aliquid ex vtriusque subiectum ponat; vt nos intellectum comparantes, vel cernentes, bonum iam habeamus. Plotinus En. 6. li. 7. ca. 30. ch. 721.

Bonum vnuquodque magis expetit, quam esse. Plotinus En. 6. lib. 8. cap. 13. ch. 747.

Boni desiderium omnes mortales exercet, circa quod tamen inter se propè omnes dissentiant. Max. Tyr. sum. 19. char. 144.

Boni expectationem enurit stimulus in situs hominum generi a Deo, cuius boni tamen inuentio omnino est absita. Max. Tyrius sermo 19. ch. 146.

Bono si accedit bonum, caue existimes bonum maius euasurum bonum, quam ante erat. Max. Tyrius sermo 23. char. 173.

Bonum magis inuitat sectatores, quam reliqua. Max. Tyrius serm. 32. ch. 242.

Boni omnia participia sunt. Proc. in Alc. 1. ch. 1926.

Bonum omnia natura appetunt. Proclus in elem. Theologica propof. 7. char. 2. ter.

Bona simpliciter qui aliquid addit, bonum minuit. Proclus in elem. Theolog. propof. 8. char. 3.

Bonum discernere nemo potest, dum perturbatione, & timiditate obsecatur. Alc. in. cap. 31. ch. 1961.

Boni incitamento nihil magis necessarium, nihil magis voluntarium, ergo constat hinc tanquam a patre originem ducere, & huc omnia tanquam ad patriam adspicere. Marf. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. cap. 6. ch. 91.

Bono viro nihil mali, vel viuenti, vel defuncto potest accidere. Marf. Fic. in Plat. Apologia. ch. 1389.

Bona cuncta si in rerum ordine in vna quadam communi boni natura conueniunt, in qua cuncta bona sunt vnum bonum, necessario penes rerum ordinatorem, vnum bonum est cuncta bona. Marfilius Ficinus in epistolis, lib. 2. char. 702.

Bonum nullum premio iusto, nullum malum debito supplicio carere potest. Marfilius Ficinus in epistolis, lib. 5. charta 789.

Boni publici officia ad animos pertinentia dependent præcipue velut a communibus, & primis causis a supernis mentibus Dei summi ministris: proficiuntur vero quodammodo tanquam a causis proprijs, & vltimis ab humanis consilijs, vbi se supernis accommodant, & significantur a figuris, & motibus celestibus, velut diuinarum mentium instrumentis. Marf. Fic. in episto. lib. 8. char. 872.

Bonum nunquam lædit, nec prodest malum. Marf. Fic. in epistolis, lib. 8. char. 877.

Boni imperium suauis est omnibus, cum nulli sit violentum, sed omnibus voluntarium. Marf. Fic. in Dionysij Areopagitæ de Trin. char. 1017.

Bonum omnes homines appetere propositum est ostendere in Hipparcho. Marf. Fic. in Pla. Hipparch. c. 1131.

Bonum omnia appetunt, quia singula in in suo statu seruat: vnit enim partes rerum inuicem, & ad totum, & ad causam: vnire autè proprium est vnus, & vnum, & bonum idè sunt. Mar. Fi. in Pla. Philebo. li. 1. ca. 5. ch. 1211.

Bono bono non est contrarium, nec dissimile: nam boni natura est conseruare, & appetere: contrarij vero fugare, & perimere. Marfilius Ficinus in Plato Philebo lib. 1. cap. 13. char. 1220.

Bonum appetere commune omnibus est, velle, & venari hominibus cognitione vtenibus proprium est. Marf. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. ca. 31. ch. 1242.

Bonum naturali instinctu appetitur, quia & quæ cognitione caret bonum appetunt, & homines statim nati bonum appetunt. Marf. Fic. in Plat. Philebo libro primo, cap. 31. char. 242.

Bona multa non simul cū voluptate proueniunt: si proprium boni est seruare, salus vtiq; satis est ad boni præsentiam. Mar. Fic. in Philebo. ch. 1259.

Bonum qua ratione bonum, nec possumus non appetere,

re, nec respicere, nec negligere. Marf. Fic. in Plat. Philebo. char. 1259.

Bonus bonum amicitia prosequitur, & si bonus bonum minus desiderat, non tamen minus bono gaudet, quod ad seruandam amicitiam plurimum valet. Marf. Fic. in Plat. Lysidem. ch. 1273.

Bonus ad illa quisque est, ad quæ est sapiens, malus ad quæ ignarus. Marf. Fic. in Plat. Lachete. ch. 1308.

Bona omnes habere cupiunt, nec habere solum. sed semper habere. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 6. ca. 11. ch. 1349.

Boni actio vltra formas descendit in materiam, & eam efficit bonorum auidam, & capacem. Marf. Fic. in Plat. Timæum, cap. 11. ch. 1442.

Bono immenso ad naturæ bona nulla est communio, & proportio. Marf. Fic. in Plat. ep. ch. 1532.

Boni appetitio eatenus procedit, quatenus appetendi boni procedit inuentio. Marf. Fic. in Plot. En. prima, lib. 3. cap. 1. ch. 1560.

Boni dona in rebus tria conspiciuntur, primum vnitatis, secundum essentia, tertium species. Marf. Fic. in Plotini En. 1. lib. 7. cap. 2. ch. 1580.

Bonum non solum ad ens, sed etiam ad non ens pertinet, ideo bonum superius est ente. Marf. Fic. in Plot. En. 1. lib. 8. cap. 3. char. 1583.

Boni intrinseca natura deest, vbi deest natura formalis. Marf. Fic. in Plotini En. 1. lib. 8. ca. 4. ch. 1584.

Boni signum habere possunt, quæ sensu prædita sunt, quod præsens sit, quod hoc ipso stabilius delectantur, & in eo libentissime conquiescunt, & melius inde se habent. Marf. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. ca. 25. ch. 1791.

Bona animi, corporis, & fortunæ non sunt petenda, nisi si illarum possessio debet cedere in gloriam Dei, & in salutem animæ nostræ: & quia nescimus an profutura sint, vel ne, id iudicio Dei relinquere debemus. Ioan. Pic. Miran. in orat. Dominicam.

Bona animi non sunt a nobis desideranda, quia dant occasionem peccandi: nam sciencia inflat, nec gratias gratis datas, quia etiam peccatoribus dantur. Ioan. Picus Mirand. in orat. Dominicam.

Bonum, & mentem sola alteritate separari ait Plotinus, quod Christiani aiunt personis. August. Steuc. de perren. philos. lib. 1. cap. 16. ch. 15. terg.

Bono nulla inuidia motus, ita nec odium inest. Aug. Steuch. de perenni philo. lib. 10. cap. 14. ch. 235.

Bonus vir, etsi vinculis detinetur, animo tamen liber est. M. Ant. Nat. de pulchro, lib. 4. ch. 889.

Bonorum totum potius, quam pars eligi debet. Leo Hebræus de amo. dial. 3. ch. 403.

Bonum, & amati, & amato commune quoddam existit. Leo Hebr. de amo. dial. 3. ch. 226.

Bonum ad essentiam exprimentam accommodatius, quam pulchrum esse iudicatur. Leo Hebr. de amo. dial. 3. c. 231.

medium inter Bonum, & malum nullum prorsus interiacet. Leo Hebr. de amo. dial. 3. ch. 232.

Bonum longe communius atq; vniuersalius, quam pulchrum ipsum existit. Leo Hebr. de amo. dial. 3. ch. 385.

Bona, vt à Deo, vel à fortuna.

Bonum omne nobis Dei dant. Plat. de sancto. ch. 8.

Bona corporis, & fortunæ si recte vtuntur profunt, si non recte vtuntur nocent. Plat. de virtute. ch. 505.

Bonum nec appetitus facit, nec voluptas, nec aliqua familiaritas. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 27. ch. 718.

Bona, quæ non sunt, largiri hominibus, est alienum ab ingenio Dei, at potius sunt munera fortunæ irrationalis. Max. Tyrius sermo 30. ch. 228.

Bonum cum conditione emanat a diuino bono absolute, vt lumen a fonte totius luminis. Marf. Fic. in Plat. Philebo. charta 1206.

Bonum dat Deus in procedendo, dat bonum summum Deus

Deus in conuertendo, ad primū munus tota Dei munificencia sufficit, ad secundum conuersio rei ipsius suscepturæ requiritur. Marf. Fic. in Plat. philebo, lib. primo, cap. trigesimo primo. char. 1241.

Bonum humanæ mentis in mixto consistit, diuinæ vero in simplici quodam, quoniam vnum ibi magis est intellectus, atque voluntas gaudiumque ibi est ipsemet actus intelligentiæ videlicet expeditus. Marf. Fic. in Plat. philebo, cap. 12. char. 1261.

Bonum spiritum cuncta sub senario numero quasi, die sexto pfectisse, & in gradu septimo velut septimo die, in se ipso quiescisse. Marf. Fic. in Plat. de republica, dialogo decimo. chart. 1428.

Bona fortunæ, & corporis sæpe dant nobis occasionem discedendi à Deo: hæc nec desideranda, nec à Deo petenda, sed si Deus illa concedit, habèda sunt ad vsum non ad affectum. Ioannes Picus Mirandulanus in orationem Dominicam.

Bonum Dei desiderare debemus super omne bonum nostrum, vt & ipsum amare super omnia. Io. Pic. Mir. in orationem Dominicam.

Bonorum perfecta cognitio illic solum viget, vbi diuinæ voces audite sunt, cognitaque Deo placencia, ea fuit philosophia christiana solum, & via Hebraica: sed illa Dei corporaliter præsentia, ista per internuncios, & legatos. Augustinus Steuchus. de perenni philosoph. capitul. vndecimo. char. 113.

Bona fortunæ exteriora, diuitiæ præsertim ad vitam ex morali, ciuiliq; virtute traducendam, nec non ad humanas actiones, quam maxime necessariæ existunt. ad contemplationem vero vitamque speculatiuam impedimèto potius, quam adiumento esse comperiuntur. Leo Hebr. de Am. dial. 1. char. 10.

Bona, que appetunt, & vt boni causa.

Bonum sequi debemus, quod occultum est, corpori enim incorporium apparere non potest. Monas idest vnitatis est principium non principij omnem numerum continens, à nullo cõtenta, & omnem gignit numerum à nullo numero genita. Quidquid enim genitum imperfectum, diuiduum, crescens, atque decrecens, ei vero, quod perfectum, nihil horum accidit, id quod augefcit virtute monadis augetur, euanefcit imbecillitate propria, cum vterius monadem capere nequeat. Hæc imago Dei subscripta sit, quam si diligenter consideraueris, oculisque internis prænoueris crede quod ascensum ad excelsa comperies, quin etiam imago ipsa te perducet: habet enim vim certam visio, eoq; que qui intuenti desiderio flagrant apprehendit, eoq; trahit mō quo lapis, qui magnes dictus est, ferrum. Mer. Trismegistus Pimander, lib. 4. c. 1842.

Bonum ex vna, & tota causa proficifcitur. Dion. Areopagita de diuinis nomin. char. 1085.

Bonorum causa vna est, si bono malum contrarium est, mali cause multæ: non tamen mala faciunt rationes, atque vires vllæ, sed impotentia, & infirmitas, & incōgrua quædam permixtio dissimilium. Dionysius Areopagita de diui. nom. char. 1087.

Bona, quæ sunt in mundo, non essent talia, nisi à larche tipi illius vere boni ingentit beati incorruptibilis similitudinē facta fuissent. Phil. Iud. de cherubin. ch. 80.

Bona omnia e labore tanquam a radice pullulant, nam rector cœli, & mundi, & habet, & præbet bona quibuscunq; vult magna cum facilitate, at mortali bona adipisci sine labore non est datum, & vt vita à cibo pendet, sic bonum a labore, ita vitam qui sibi propagari volunt alimenta non negligunt, sic qui bona concupiscunt laborem magnificiant. sicut cibus se habet ad vitam, sic labor ad honestatem. Philo Iudæus de sacris Abelis, & Cain. chart. 88.

Bonū, vt perficiantur, appetunt oīa, a bono ergo omnia efficiuntur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. c. 1428.

Bonum vitæ præstantius est, quia boni gratia vitam optamus, & idem de intelligentia dicendum, item de mente: nam esse ad vitam annititur, vta ad inentem, mens ad bonum tum intelligendo tum uolendo, at bonum solum seipso contentum est. Mar. Fic. in Dio. Areop. de trinitate. char. 1016.

Bonum omnia conuersione quadam naturali appetunt tãquam finem, quoniam ab ipso bono communi quadam processione tanquam principio prouenerunt, & adeo cuncta ipsum appetunt, vt materia infima appetat appetitu non infimo. Mar. Fic. in Plat. Timæum, capitulo 11. chart. 1442.

Boni naturam hæc conditio comitatur, vt remota trahat per appetitum, præsentia detineat, & delectet; vt ignis natura distantia illuminat, propinqua calefcit; centrū grauius trahit, & sistit. Mar. Fic. in Plotini En. sexta, libro septimo, cap. 25. char. 1691.

Boni non tam est natura esse appetibile, quam conditio conseqens ad ipsam boni naturam. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 24. char. 1791.

Bono alieno torqueri nil turpius, & magis contra humanitatem, quorum vtrunq; facit inuidus. Francisc. Patr. de republ. lib. 6. cap. 5. char. 201.

Bono quid contrarium.

Bono magis contrarium est malum, quam non bonum. Plat. de rep. dial. 6. char. 636.

Bono cum subdit malum, pulchro turpe, iusto iniustum, non sunt hæc ponenda sub oppositis ideis, sed in ipsa informitate, & deformitate materiæ, quam in libro de scientia vocat exemplar diuinitatis expers, & in politico dissimilitudinis locum. Mar. Fic. in Plato. de republica, dialog. 5. char. 1406.

Boni, & mali eadem notitia est, cum ambo cōtraria sint, & contrariorum eadem est doctrina. Plot. En. 1. libr. octauo, capitul. prim. char. 72.

Boni mala, mali bona reportant, dicendum est nihil bono malum accidere, nec malo bonum Plotinus En. 3. libr. 2. cap. 6. char. 259.

Bonos, & non malos influxus superiora influunt, & mūdo salutares ad ima demittunt, qui vero suscipiunt propria mixtione, peruersitateque transformant adeo, vt aliter quidem data recipiantur conditione contraria. Iamb. de mysterijs. char. 1894.

Bona semper bona, & mala semper mala ab omnibus hominibus, qui iudicio valent, & recte recteque dispositam habent voluntatem, existere iudicantur. Leo Hebr. de amore, dialog. 2. char. 226.

Bonum ipsum, ut boni idea.

Bonum ipsum, quamuis cognitio, & veritas pulchra sint, ipsis tamen pulchrius est. nam vt in lumine, & visu solis speciem referre putare, rectum est, solem vero putare non recte habet: sic in scientia, & veritate boni speciem referre putare ambo hæc, rectum est; bonum vero putare alterutrum horum, non rectum, at maiore adhuc honore afficiendus est ipse boni habitus. Plato de repub. dial. 6. char. 643.

Bonum ipsum his, quæ cognoscuntur, non solum, vt cognoscantur, vim tribuit, sed etiam vt sint, & essentia ipsis ab illo adesse, cum bonum ipsum essentia non sit, sed adhuc vltra essentiam dignitate, & potestate præmineat. Plato de repub. dial. 6. char. 643.

Boni idea maxima est disciplina, quasi & iuxta, & alia vfi fuerint homines, commoda, & vtilia sunt. Sed si non satis nouimus, absque hac quam maximè alia sciuerimus, eorū nulla est nobis vtilitas, ut si qd possideremus.

Tom. 3. M abique

abique bono. Plato de repub. dialog. 6. char. 642.
 Boni idea est id, quod veritatem exhibet his quæ cognoscuntur, & ei, qui cognoscit, vim tribuit, & causa est scientiæ, & veritatis, vt quæ per intelligentiam cognoscitur, Plato de repub. dialog. 6. char. 643.
 Boni idea dicitur esse id quod veritatem exhibet his, quæ cognoscuntur, & ei, qui cognoscit vim tribuit. Plato de republ. dialog. 6. char. 643.
 Boni idea postrema est in loco, qui vix videri, & cognosci potest, conspecta vero, est omnium rectorum, & pulchrorum causa, vt quæ in loco, qui videtur lucem, & ipsius dominum peperit, & in eo qui intelligitur ipsa domina veritatem, & intelligentiam exhibet, quam inspicere oportet illum, qui aut priuatim, aut publicè sapienter agere vult. Plato de republica, dialogo septimo. char. 646.
 Bonum porrigit vniuersa, nec quicquam accipit. Deus exhibet omnia, capit nihil. ergo Deus bonum, ac bonum Deus. Mercurij Trismegisti pimander, cap. 2. c. 1840.
 Bonum ipsum in omnibus fulget, & cuncta per ipsum clarescunt, & his apparet præsertim quibus ipsum notitiam communicare voluit. Mercurij Trismegisti pimander, capitulo quinto. char. 1843.
 Bonum in nullo ponitur nisi in vno Deo, imo ipsum bonum Deus semper ipse: ideo Deum esse oportet essentiam omnis motionis, & cognitionis. Mercurij Trismegisti pimander. capit. sexto. char. 1844.
 Bono ipso nihil sapientius est, nihil in hac essentia existit eorum quæ mala sunt, & in nullo alio bonum inuenitur. Nam generatio est quædam passio, & vbi passio nullo modo bonum, vbi bonum non passio ponitur vlla: de summo bono loquitur, nam participatio ne reliqua sunt bona, vt mundus bonus, in homine comparatione mali bonum, at bonum ipsum in solo Deo existit. Mercurij Trismegisti pimander, cap. 6. c. 1844.
 Bonum excellentius est omnino verbo, verbis ineffabile est. Dionysius Areopagita de diu. nom. char. 1026.
 Bonum ipsum omnia appetunt intellectualia, rationalia que scientia, inferiora his sensuali conditione, sequentia per motum, aut per aptitudinem quandam essentialiam, & in quodam habitu consistentem. Dionysius Areopagita de diu. nom. char. 1034.
 Bonum ipsum si super omnia, quæ sunt, certe est, nimirum ipsum, quod illic est informis, format omnia, & in ipso solo, quod dicitur expers essentia, & vita, & intelligentia, est excessus essentia, & eminentissima vita, excellentissimaque sapientia, & quodcumque in ipso bono modo quodam informium nominatur, ad potestatem pertinet sublimiorem formis, formas, excellenter efficientem. Dionysius Areopagita de diu. nom. c. 1055.
 Bonum ipsum lumine quouis excellentius lumen intelligibile nuncupatur, tanquam fontana, lux, & exuberans profusio luminis intellectum omnem super mundanum, circa mundanum, intra mundanum sua illuminans plenitudinæ, totaque intellectuales horum vires renouans, & omnes intellectus comprehendens eo ipso, quod se super omnes expandit, & omnes excedens quia desuper extat, & omnino tanquam principium luminis super lumen, & claritatem, dominationem omnem, potestatis illuminantis in se complectens, excedens, & antecedens. Intellectualia vero omnia, & rationalia congregat, & conciliat. Conuertit quod vere est ex opinionum diuersitate ad seipsum, varias visiones, siue vt rectius loquamur imaginationes in vnam veram, puram, vniuersalem cognitionem cogit, & vniuersificum lumine implet. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. char. 1059.
 Bonum à sanctis Theologis, vt pulchrum, & pulchritudo, vt dilectio, & diligendum laudatur. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. char. 1060.
 Bonum ipsum omnibus in causa est vt pro suo modo sint

pulchra, & propter ipsum pulchrum omnes congruentia, amicitia, communionem, vniuersamque proueniunt, omnium est principium, causa efficiens, mouens, continens vniuersa, pulchritudinis videlicet sui amore, est & finis omnium, cunctis amabile, vt finis, omnia enim pulchri gratia sunt: est & causa exemplaris. Idem ideo est pulchrum, & bonum, quoniam omnia eodem modo pulchrum, & bonum appetunt, & nihil est quod non sit pulchrum, & boni particeps. Audebimus quoque dicere non ens pulchrum, & boni compos existere, tunc enim est pulchrum, & bonum, quando in Deo per omnium ablationem supra modum essentia celebratur. Dionysius Areopagita de diu. nom. char. 1061.
 Bonum ipsum, vnum, & pulchrum vnicè causa est multorum omnium pulchrorum, & bonorum, ex hoc omnes rerum essentialia subsistentia, vniuersa, discretionis identitates, alteritates, similitudines, dissimilitudines, discretorum communionem, vniuersam inconfusam proprietates, superiorum prouidentia, rerum eiusdem ordinis consortia mutua, conuersiones inferiorum, omnium inter ea sibimet cõseruatrices, immutabileque mansiones, & firmitates, & omnium in omnibus pro sua proprietate communionem, & congruentiam inconfusamque amicitiam, consonantiamque vniuersam, & omnes in vniuerso tum eorum, quæ reuera sunt temperantia, indissolubilesque connexus, tum eorum, quæ sunt perpetua successiones, denique status amnes, motusque mentium, animarum, corporum. Status enim est omnibus, atque motus quod omni statu motuque superius extans, rem quamlibet in ratione propria firmat, & ad propriam dirigit actionem. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. char. 1062.
 Bonum ipsum, & pulchrum omni statu, & motu superioris auctor est, & conseruator, & finis harum trium in mundo motionum, id est recti, circularis, & mixti, atque etiam sensibilibus: multoque prius ac verius cuiusque mansionum, & statuum, & formarum, per quæ sanè bonum atque pulchrum status omnis, & motus existit, ex quo, in quo, & ad quod, & cuius gratia hæc omnia fiunt. Dionysius Areopagita de diu. nom. c. 1065.
 Bonum ipsum est in causa, vt ex ipso, & per ipsum essentia vitæque omnis intellectus, & animæ, naturæque existit, & quicquid est ex pulchro, & bono existit, & in pulchro, & bono consistit, & ad pulchrum, & bonum conuertitur, quoniam ex ipso, per ipsum, & in ipso, & ad ipsum omnia pendent. Dionysius Areopagita de diu. nom. c. 1065.
 Bonum ipsum quibus perfectè inest, perfectè, pura, integra bona facit, sed quæ minus ipsum participat, imperfectè bona, ac propter boni defectum, permixta. Dionysius Areopagita de diu. nom. char. 1075.
 Bonum ipsum vere ens est, quia ipse, qui est totius esse per potentiam essentia superiorem, causa substantiastica est, atque opifex entis, existentia, substantia, essentia, naturæ, principium, & mensura eternitatum, & temporum, entitas, & æternitas entium, tempus eorum quæ fiunt, ipsum esse his, quæ quomodolibet sunt generatio his, quæ quo quomodo gignuntur. Ex ipso qui est, æternitas, essentia, & ens; rursus tempus, generatio, & quod gignitur, item quæ sunt in entibus, & quæ quomodolibet existunt, & subsistunt. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. ch. 1092.
 Bonum ipsum, quod superius est, fons, & principium est pulchri. Plotinus En. 1. lib. 6. cap. 9. char. 58.
 Bonum ipsum cum essentia sit, & essentia nihil est contrarium, bono nihil erit contrarium: quod non est verum in his, quæ segregata sunt oino, & cõmune nihil hnt, ac interuallum hnt quæ plurimum. Plotinus En. 1. lib. 8. c. 5. c. 76.
 Boni ipsius natura simplex est, & prima, & si prima non esset, nec simplex esset, & vnam esse constat, & quod dicitur ipsum vnum, eandem esse naturam constat. Plotinus En. 2. lib. 9. c. 1. c. 199.

Bonum

Bonum ipsum est id, ad quod omnia referuntur, ipsum vero ad aliud non refertur, & sic constat esse quod omnia appetunt, & firmiter permanet, & ad seipsum cuncta conuertit. Plotinus En. prim. lib. 7. c. 1. ch. 61.
 Bonum ipsum nullo penitus indiget, quãobrem nihil erit ipsi præter ipsum. Plotinus En. 3. lib. 8. c. 10. ch. 352.
 Bonum ipsum cum super omnia sit, super mentemque, est apprimè venerandum. Ab omnibus segregatum non habet verum nomen aliud, nec aliquid omnium, & omnino nullum est nomen eius, propterea que de eo nihil dicitur, sed nos quoad possumus non nihil de illo nobis significare conamur. Plotinus En. 5. lib. 3. c. 13. ch. 510.
 Bonum ipsum tunc vidisse nos credendum est, cum animus repente lumen acceperit. Hoc lumen id est ipsum bonum tunc certe putandum est nobis adesse, quãdo tanquam Deus alius inuocante aliquo, domum intraprofus illuminans alioquin nisi intrauerit non illuminat, sic anima vacua lumine est, & vacua Deo, illuminata vero habet iam totum, quod mente petebat. Hic certè est finis verus animo, lumen scilicet illius accipere, & ipsum ipso perspicere, non alterius inquam lumine contueri, sed per ipsum atque aspiciere, quod & suspicit: per quod enim illuminatus est, id ipsum est nobis perspicendum. Nec enim solem per lumen alienum intueri solemus. Verum si quæras qua id ratione consequi possis, omnia è medio tolle. Plotinus En. 5. lib. 3. cap. 17. char. 515.
 Bonum ipsum qui consecuti sunt, satis consecutos se putant, qui pulchrum, non satis. Præterea multi pulchritudinem præsentem parui faciunt, & satis illis videtur si pulchri videant, bonum vero non opinione solum, sed reuera cupiunt possidere. Plotinus En. 5. lib. 5. c. 12. c. 530.
 Bonum ipsum non indiget pulchro, sed pulchrum indiget bono. Plotinus En. 5. lib. 5. c. 12. ch. 531.
 Bonum ipsum est Deus, & in se nihil habet, & si quis ei aliquid addit, vel essentiam, vel mentem vel pulchrum ipsa additione demit, quod ipsum existit bonum. Plotinus En. 5. lib. 5. cap. 13. char. 514.
 Bonum ipsum si oportet esse simplex, & nullius egenum, non indigebit intelligentia; ideo aliud est intellectus, aliud ipsum bonum: nam ob id intellectus euadit boniformis, quia intelligit bonum. Plotinus En. quinto, libro sexto, cap. 4. char. 536.
 Bonum ipsum nec se nec quicquam intelligere oportet, nec præter se est aliud quicquam ipsi bonum. Plotinus En. 5. lib. 6. cap. 5. char. 537.
 Bonum ipsum ab actione expeditum est. Plotinus En. 5. lib. 6. capit. sexto. char. 537.
 Bonum ipsum fecit mentem, vitam, ex mente animas, & reliqua quæcumque rationis, vel mentis, vel vitæ participantia sunt, & cum sit harum rerum fons, & principium, quis exprimere possit quale, & quantum bonum sit, & nunc seruat illa quæ fecit, efficit vt intelligentia passim intelligant, & viuientia viuant, inspirans mentem, vitam, & esse ipsi, quibus accipi vita non potest. Plotinus En. 6. lib. 7. cap. 23. char. 716.
 Bonum ipsum si vnicuique est species, semper altius ascendendo species magis occurrit, magis enim species est anima, quam corporis species, & penes animam species magis intellectus. Certe ipsum bonum opponitur materiæ, & ei conuenit quod a materiæ purgatum est, & maximum bonum illi conuenit, a quo quicquid materiæ cogitari potest, longe seiungitur. Plotinus En. 6. lib. 7. capit. 28. char. 719.
 Bonum ipsum omnem materiam fugiens, imo nec vquam, nec vlla conditione propinquans, proculdubio in naturam aufugit specie omnino vacantem, a qua prima species oritur. Plotinus En. 6. lib. 7. c. 28. c. 720.
 Bonum ad ipsum septem gradibus accedimus, primo purgationibus animi, secundo cognitione operum diuinorum, tertio contemplatione, quarto comparatione qua-

dam proportionali, ex hoc ordine ad diuinum ordinem sese conferens, quinto negatione, quia cuncta a principio separantur, sexto oratione ad Deum, vt ipse intellectualis mundi pater te mundum intellectualem actu reddat; ens enim potentia mundus hic ab initio, septimo, vt cum intellectualis mundus euaseris, vltimus amore boni concitus ex statu intellectuali transformis in bonum superius intellectu. Plotinus En. 6. lib. septimo, capitulo trigésimo quinto. ch. 727.
 Bonum ipsum est super intelligentiam, & vitam præbet, nam quod seipsum animaduertit, & intelligit, secundum obtinet gradum: nam oportet, & contigisse, vt aliquando se non animaduertat, & intelligendo perficiatur, ergo ab ipso bono tollenda est ipsius apprehensio: adiunctio enim omnis ablationem inducit, & defectum. Plotinus En. 3. lib. 9. c. 3. ch. 358.
 Bonum ipsum dicitur primum, quia simplicissimum, & seipso sufficiens, quoniam non constat ex pluribus, alioquin in ea ex quibus componitur referretur, & non est in alio; quoniam quicquid est in alio, est & ab alio: itaque si neque ab alio, neque in alio, neque vlla in eo est compositio, necesse est nihil esse superius. Plotinus En. 2. lib. 9. capit. 1. char. 199.
 Bonum ipsum aliud diuinum putant Aegyptij, ipsum, scilicet præintellectum Deum, aliud humanum, vniuersam videlicet ad ipsum dominum. Iamblicus de mysterijs. c. 1908.
 Bonum ipsum super naturam intellectualem in se consistens, si dictu fas est, vsque ad postrema descendit, illustrans omnia, & conseruans, & exornans, & interim ad se conuertens. Primo ipsis vero existentibus adest, secundo diuinis animis, tertio numinibus humano generi præsidibus, quarto nostris animis, atque deinceps animantibus, & plantis omnibusque corporibus, & denique informi materiæ infimæ rerum feci; ipsum bonum omnibus clam ineffabiliterque ante omnem ordinem proprium munus exhibet omnibus, & bonum vnumquodque horum, prout apta sunt participat. Proclus in Alcibiadem primum. char. 1918.
 Bonum ipsum inter rerum principia supereminet pulchritudinem, & pulchritudo iustitiam. Bonum enim super intelligibilia extat in loco penitus inaccessibili, pulchritudo occultè quidem in primis intelligibilibus permanet, explicatius autem in ipso ordinis illius fine, iustitia denique vnità quidem in primo intellectualium ordine permanet, consequenter vero in calce intellectualis deorum processionis fulget. Proclus in Alcibiade primo. char. 1925.
 Bonum ipsum regnat in Dijs, pulchritudo in mentibus, iustitia in animis. Proclus in Alcibiade primo. c. 1925.
 Bonum ipsum est causa primissima, & principium omnium entium. Proclus in elem. Theol. prop. 10. ch. 4.
 Bonum ipsum, nec facile inueniri existimauit Plato, & postquam inuentum est paucis communicauit, & nostri bonum in ipsa boni primi contemplatione posuisse reperitur. Quod bonum, & Deum, & primam mentem nuncupare licet, quia omnia ea ratione bona sunt, quia ipso bono participant, & ex his quæ nobis insunt, mens, & ratio ipsius boni similitudinè consequuntur, at reliqua, vt forma, sanitas, & huiusmodi, non sunt bona, nisi in vsu virtutis inciderint: nam si qui illis aliter vtuntur mala sunt. Et beatitudinem solum in diuinis bonis ponit. Alcibiades cap. 30. char. 1959.
 Bonum ipsum est intelligibilis intellectu, veritate superius, nec eadè rone, qua intelligibilia cognosci potest, sed diuino quodam intuitu percepto, neque intelligentiâ excedente, quam Plato illustrationem animæ vocat nominat. Proclus in remp. Plat. ex Mar. Fic. in epistol. 1. 1. char. 942.
 Bonum, & vnum idem penitus esse volumus, & cuncta perficere, & conseruare: vnde quæ ab vniuersa cadunt, ab essentia dilabuntur. Marfil. Fic. in Dionysii Areopagite de Trinitate. char. 1016.

Bonum ipsum, vt. attingit à fine ad finem fortiter, & disponit omnia suauiter; ita coelum etiam magnitudinis, & potestatis excessu, motuque rapidissimo pulsans, & vniuersa penetrans mox videtur omnia concussurum se ipsum tamen omni iam commoditati accommodat & sine strepitu violentiaque dispensat. Marfil. Fic. in Dionysij Areopagitæ de diuinis nominibus. ch. 1055.

Bonum ipsum quamuis omnia appetunt, tamen sola rationalia, & intellectuala dicuntur amare. Marfil. Fic. in Dionysij Areop. de diu. nom. ch. 1065.

Bona omnia ex primo bono proficisci putat Dionysius, & mala omnia nostra ex primo malo demonum dependere. At Plato, & Plotinus à materia pendere, & nostrorum malorum, causam ab animæ inclinatione ad materiã. Sit vtcunq; mō sit principij deficiens non efficiens. Materia vero proprie nō est, nec bonum, nec malū. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1071.

Bonum si ad ens comparatur habet principij rationem: primo, quia quodlibet ens est boni particeps: secundo quia priuatum bono, orbatur essentia: tertio quia etiam singula appetunt bonum vt finem. Marfil. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1075.

Bonum inter Dei nomina est maxime venerandum, præsertim, quia bonum finis est omnium, & finis omnes causas mouet, ipse interim immobilis, prorsus, tanquã causã causans. Marfil. Fic. in Dion. Areop. de diuin. nominib. chart. 1127.

Bonum ipsum non tam est proprium ipsius Dei nomen quam diuini muneris cognomen. Marfil. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. char. 1128.

Bonum ipsum primo intellectu superius est. Mar. Fic. in Plato Parmenide, cap. 38. ch. 1155.

Boni lumen in omnibus tam intelligibilibus, quam intellectibus, & in vniuerso ente nihil est aliud quã superessentialis vnitatis, bonitasque diuinis infusa diuinitus. Mar. Fic. in Plat. Parm. c. 39. c. 1156.

Boni natura superior est quam essentia, & entis natura. Marfil. Fic. in Plat. Parmenide, capitulo quadragesimoquarto. char. 1160.

Bonum ipsum simpliciter est bonum sine limitatione, vel compositione. Marfil. Fic. in Plato. Parmenide, capitulo 47. char. 1162.

Bonum ad ens vbiq; & semper se habet, vt finis. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 47. c. 1163.

Boni, & vnius eadem est amplitudo, & potestas. Marfil. Fic. in Plato Parmenide, capitulo septuagesimo octauo. chart. 1188.

Bonum summum est mensura vniuersorum, i. totius naturæ principium. Mar. Fic. in Plat. phil. c. 1206.

Bonum summum in natura est naturæ ipsius principium. Mar. Fic. in Plat. philebum. char. 1206.

Bonum summum locauit Plato in sapientiæ, voluptatisque mixtione. Mar. Fic. in Plat. phil. c. 1206.

Bonum summum mentis, & animæ esse illius possessionem, quæ mixtioni ex sapientia, & voluptate per veritatem, commensurationem, & pulchritudinem conuenit. Mar. Fic. in Plat. phil. char. 1206.

Bonum summum in philebo tractatur: & bonum summum, aliud absolute de quo in parmenide, aliud cum conditione de quo in philebo. Marfil. Fic. in Plat. philebum. chart. 1206.

Bonum summum mentis, & animæ esse illius possessionem, quæ mixtioni ex sapientia, & voluptate per veritatem, commensurationem, & pulchritudinem conuenit. Mar. Fic. in Plat. phil. char. 1206.

Bonum summum cum conditione manat ab absoluto, vt lumen quoddam ab ipso lumine totius fonte de-

pendet. Marfil. Fic. in Plat. pilebo. chart. 1206.

Boni summi conditiones tres sunt, vt summopere perfectum sit, & sufficiens, & expetendum: perfectum, quia nihil sibi deest, sufficiens, quia nihil deest illi, quod ipsum cupit, expetendum, quia in illo, & ex illo est quid appeti potest. Vnde quia perfectum (sufficiens, quia sufficiens expetendum, quia sibi sat est alteri sufficit, quia sufficit alteri desideratur ab altero. Hæc neque soli sapientiæ, neque voluptati, sed mixto cuidam ex vtraque competere demonstrantur. Marfil. Fic. in Plat. philebum. char. 1206.

Bonum summum in sapientiæ voluptatisque mixtione locatum est. Mar. Fic. in Plat. phil. ch. 1206.

Boni summi conditio triplex, vt summopere perfectum, sufficiens, & expetendum sit, perfectum, quia nihil deest sibi, sufficiens, quia nihil deest illi, qui ipsum cupit, expetendum, quia in illo, & ex illo est quicquid appeti potest. Mar. Fic. in Plato. philebum. char. 1206.

Bonum summum est Dei similitudo, at nihil soli fit simile nisi quadam luminis ipsius infusione. Marfil. Fic. in Plato. philebum. char. 1206.

Bonum ipsum est vnum rerum principium, actus purus, actus sequentia cuncta viuificans. Marfil. Fic. in Plato. philebo, libr. 1. cap. 5. ch. 1212.

Bonum hoc, & bonam illud tolle, & accipe bonū quod est omnis boni bonum, & scies, quid est Deus, ad quæ affirmando ire nequimus. Marfil. Fic. in Plat. philebo, libro primo, cap. 5. ch. 1212.

Bonum nostrum antiqui plures non ad primum bonum referebant, quorum sententiæ vt vanæ rejiciendæ sunt qualis fuit Democriti, qui sola quiete contentus fuit, quæ lapidis felicitas est, item Aristippi, qui voluptatē corporis sectatus est, quæ semper plurimum est inquinata contrariis, & bestis singulis est communis. Et Epicuri tranquillitas mittenda est: non enim per se hæc queruntur, sed propter supremi boni acquisitionem, vt a perturbationibus liberi expedirentur, siuis ad ipsam acquirendam. Nec Stoicorum, & Cynicorum felicitas nobis sufficit, nam supra moralem virtutem, vt pote negotiosam, & humanam contemplatio est, paca ta prorsus, atque diuina. At nostrum bonum est nil aliud, quam integra pro capacitate naturæ boni ipsius primi possessio, quod suprema nostri parte, mente scilicet sit, quæ intelligendo, & amando frui maxime ipso bono potest. Marfil. Fic. in Plato. philebo, libro primo, capitulo sexto. char. 1213.

Boni abso: uti fruitione hominis felicitas, & beata vita consistit. Marfil. Fic. in Plato. philebo, libro primo, capitulo sexto. chart. 1213.

Boni ipsius radius, etsi in se vnus, tamen in mente triplici resultat, & triplex dum ad bonum, quod coelum aliqui dicunt nititur, Saturnus, dum in se flebitur Iupiter; dum vertit ad inferiora Prometheus, idest prouidētia dicitur, & quot radius in materia formata species gignit, totidem in anima fundit rationes, ad ea quæ producuntur diiudicanda, atque ad artium opera fabricanda. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. c. 26. ch. 1232.

Bonum admirandum est, cum ad illud accedimus, amandum cum hæremus, incundum cum eo implemur. In primo ab aliis conuertit ad se per cognitionem pulchritudinis suæ, in secundo trahit ad se per amorem eiusdem, in tertio transfert in se diffunditque per voluptatem, & circumfundit seipso, & implet per bonitatem. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. c. 31. ch. 1040.

Bonum summum Animæ est vnus in rationibus omnibus Dei vnus intuitus. Marfil. Fic. in Plat. philebo, libro primo, capitulo 31. chart. 1241.

Bonum summum materiæ est vnus ex omnibus decor ex vnus animæ vita vna. Marfil. Fic. in Plat. philebo, libro primo, capitulo 31. char. 1241.

Bonum summum mētis est vnus summi in speciebus omnibus

nibus intellectio, in omnibus actib. actus vnus ad purum actū. Mar. Fic. in Plat. Philebo. li. 1. ca. 31. c. 1241.

Bonum summum mentis est actus eius naturæ completus; idest, vt per vnum actum conuersa ad actū vnum omnis fiat actus, & omnia fiant actū. Marfil. Fic. in Plat. Philebo li. 1. cap. 31. ch. 1241.

Bonum ipsum absolutum super omnia vnum est actus vnus, bonum summum mentis, anime, materie, vnum omnia. Marfil. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. ca. 31. ch. 1241.

Bonum summum est actus purissimus, actus sui iuris, nullius subiecti limitibus coarctatus, & cum proprie nullius sit actus, omnium est actus, & cum in nullo sit inclusus omnibus adest. Est ergo bonum in omnia, & super omnibus. Mar. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. c. 31. c. 1241.

Bonum supremum capere, nisi suprema nostri parte non possumus: suprema pars est vnita quadam apex animæ, quod animæ caput duabus alis ad vnum ipsū instigatur, & aduolat: nam intellectu explorat, & circumspicit, voluntate petit, intellectu rapit, voluntate retinet. Raptus intellectus sapiētia est, idest intelligentia, adhesio voluntatis voluntas est. Mar. Fic. in Plat. philebo, lib. 1. cap. 34. ch. 1248.

Bonum summum Plato tribus nominibus significat, mēsurã, moderans, opportunum: vt mensura rebus omnibus tribuit vnitatem, vt moderans commensurationem; vt opportunum, pulchritudinem. Marfil. Fic. in Plat. philebo, lib. 1. cap. 36. ch. 1249.

Bonum summum homini est vnum quiddam occultū, & diuinum, quod desuper in ipsa sapientiæ voluptatisque certa mixtione suscipitur. Mar. Fic. in Plato philebo, cap. 13. ch. 1262.

Bonum summum hominis est vnum quiddam occultū ad diuinum, quod desuper in ipsa sapientiæ voluptatisque certa mixtione suscipit, cui similitior est sapiētia, quã voluptas, & suscipitur in ipsa vnitatis, quæ est caput anime intellectu, & voluptate superius, & dī illud bonū capi a mixto, quia vnitatis est verius, quã radix: nec ipso bono fruitur, nisi vel prius, vel interim satis vtrique fiat, per visionē intellectu, per letitiã voluptati, quod bonū per modū quasi tactus, & gustus efficiat, & est ineffabile. Mar. Fic. in Plat. philebo, ca. 13. ch. 1262.

Bonum diuinum non in corporibus, sed in anima est. Marfil. Fic. in Plat. Philebo, cap. 51. ch. 1267.

Bonū ipsum vñu rerum omnium principium actus purus, actus sequentia cuncta viuificans, è primo fonte bonorum effluens, mentē primo diuinã idearum ordine infinite decorans, numina deinde sequētia, mentesque rationum serie cōplens, animas tertio numerosis discursibus ornas, naturas quarto seminibus, formis quinto materiã. Sed profecto corpora visibilia, & oculos vidētes procreat, oculis, vt videat lucidum infundit spiritū, corpora, vt videantur coloribus pingit, nec propterea proprius oculis radius, propriusque corporib. colores ad visionē perficiendã sufficerent, nisi lumē ipsum unū supra multa, a quo multa, & propria lumina oculis, & corporib. distributa sunt, adueniat, illustret, excitet, & roboret. Mar. Fic. i Plat. de pulchro. c. 1271.

Boni absoluti, & diuini scientia est sapientia. Marfil. Fic. in Plato. Euthydemum. char. 1301.

Bonum, quod penitus est pulchrum, id tanquam ab omni parte perfectum beatissimum nuncupamus. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium or. 5. cap. 1. ch. 1334.

Boni idea non est species hæc, vel illa, hic, aut alibi, sed ipsa eminentissimã diuinitatis secunditas per omnia sese potenter, suauiter, & salubriter propagans, cuius imaginem quandam in mundo visibili solem vult Plato esse visibilem, vires suas similiter per omnia diffundentem. Vnde animaduertere potes Aristotelem in Ethicis circa ideam boni aduersus Platonem ludere. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dial. 6. ch. 1407.

Boni ipsius scientia, etsi videri potest Aristotelico super-

flua ad rempublicam humanis moribus gubernandã, necessaria tamen est ad hanc ipsam gubernationē, per quam Plato conatur ciues Deo similes, ac amicos reddere. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 6. ch. 1407.

Bonum quoniam prima, ideoque simplicissima natura est, ideo formæ in eo omnium continentur, quæ forma vna est, quam Plato boni ipsius vocat ideam. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. ch. 1428.

Bonum si intrinseca ac propria virtute omnia facit, intellige ipsum vniuersum in seipsum completi. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. ch. 1428.

Boni idea ideas, idest, speciales omnium formas, specieduntaxat inter se distinctas in natura intelligibili generat, qua ens vniuersum modo quodam intelligibili cōprehenditur, intelligentia quoque omnis mira quadam super intelligentiam ratione. In hanc naturã intelligibilem omnes suscipiunt intellectus, ab eaq; suscipiunt stabiles formulas idearum, & rationes anime: vnde & formulas licet quodammodo mobiles acceperunt. Post has rationalium formulas animarum in virtutem quoque sensualem, idearum descendunt imagines: deinceps in vegetalem quoque naturam seminã: & qualitates denique in materiam. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. char. 1428.

Bonum & vnum idē sunt, & principium omnium. Marfil. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. cap. 4. ch. 1211.

Bonum intellectuale ab ipso simpliciter bono non tantum fieri, sed etiam conseruari, neque inde tecerni. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. li. 1. cap. 7. ch. 1551.

Bonum ipsum potentius est quam verum, cum & ipsa potestas ad bonum pertineat potiusquã ad verum. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 2. cap. 4. ch. 1557.

Bonum ipsum simpliciter est finis vniuersi mūdi intellectualis. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. lib. 2. ca. 4. ch. 1558.

Bonum ipsum simpliciter est super intellectuale bonū, vt ipse simpliciter intellectus est super intelligentiam animalem, & ipsa simpliciter anima est super animam quasi corporeã. Mar. Fic. in Plo. En. 1. li. 2. c. 4. c. 1558.

Bonum ipsum dicitur infinitum, quia nec ex partibus constituitur, quarum alia terminatur in aliã, nec desuper superatur, nec subiecti alicuius limitibus coercetur, nec terminum potestatis admittit: vnde nec patitur perseuerantiã terminum. Marfil. Fic. in Plotini En. 2. lib. 4. cap. 3. char. 1643.

Bonum ipsum sufficientissimum esse debet, & simplicissimum, est & primum. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 9. cap. 1. char. 1664.

Bonum ipsum ex nulla causã quicquam habet. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 1. cap. 1. ch. 1673.

Bonū ipsum oibus prouidet ex ordine rerū ad certū finē mirabiliter instituto, in quo ordine & singula ad propriū bonum diriguntur, & cuncta simul ad bonū cōe conducunt. Mar. Fic. de Fato ca. 1. ch. 1679.

Bonum non sensibile, sed intelligibile, est nobis summū, quoniã hoc solum est nobis intimū maxime quietū, idemque est tandem cum ipsa cognoscendi potentia. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 8. cap. 2. ch. 1725.

Bonum ipsum entium principij non est ens, aut entia, nec vita, nec intellectus. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 2. cap. 1. char. 1759.

Bonū ipsū simpliciter sup eminendo creat, vt vnitatis, signum, centrū, lux. Quod aut proxime procreat, quantum ex illo manēte statim hoc existit, efficiat ens; quantum subito vergit naturaliter, & quasi mouetur ad illud, sit vniuersus; quātū mox corroboratū inde quasi circulo quodã cōuertitur in seipsum, intellectus euadit. Similiter ex intellectu manente anima intellectualis existit: ex hac autem non manente, sed per potentiam discursuam ab intellectu, intelligibilibusque distracta, ad imaginabilia, & sensibilia profuit in actum eius imago, vita videlicet quæ dā rationis ex per se sensu,

& vegetali potentia prædita. Inter hæc quod sequitur tandem perseverat, quandiu quod superius est, extat. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 2. c. 1. ch. 493.

Bono ipso non est addenda intelligentia, quæ ab vilo intellectu creata, quamvis summo intelligi potest. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. c. 13. ch. 1761.

Bonum ipsum omnium est finis, & principium, cuius fructus signum nobis est, quando præter solitum, & nullo consueti ingenij machinamento influit nobis subito lumē, i. claritas læta, quæ est splendor quidam claritatis in se ipsa consistens, quæ est ipse Deus. Influit autem quando illi dedit ipsius gratia auferimus omnia, id est inclinationes circa omnia ab appetitu, imagines a phantasia, discursiones a ratione, intellectuales species, & compositiones, & discretiones ab intellectu. Mar. Fic. in Plot. En. 5. li. 3. cap. 17. c. 1762.

Bonum ipsum vniuersi principium non solum mentem, & animam procreat, sed radio his infuso velut hamo quodam amatorio assidue reuocat ad seipsum, vbi radium tum in anima, tum in mente, tandem in lumē vitale gratiosumque conuertit, & hæc vtrouique est ipsa felicitas. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. c. 3. r. c. 1792.

Bonum ipsum vt omnibus est amabile, sic malum si fingatur nec alijs, nec sibi erit amandū, vnicuique. n. bonum est sua species, forma, perfectio, actus superne de pendens. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 7. c. 28. c. 1792.

Bonū ipsum ita est ab omni multiplicitate, mobilitateque suspitione semotum, vt anima illo fruens intelligentiam exuere compellatur, quodammodo actioni cuidam multiplici, mobilique consimilem. Mar. Fic. in Plotini En. 6. l. 7. cap. 31. c. 1793.

Bonum ipsum semper vbi que præfens, cum primum illuxerit animo iam sereno, mirificum accendit amorē, quando animus intentiones, & omnes formas, non solum imaginabiles, sed etiam intellectuales exuerit, tunc per amorem infiniti boni infinitum vna cum bono mirabiliter copulatur, gaudio illinc ineffabili plenus, quod non solum post vitam præsentem, sed etiam in hac vita quandoque consequi potest. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 7. c. 34. ch. 1793.

Bonum ipsum est pulchritudinis principium, & amoris cum quælibet pulchritudo a quocunque ametur semper appetatur sub ratione boni. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 34. char. 1793.

Boni primi fructio naturalis, essentialisque nobis euadere debet, nec per modum intelligentiæ simplicis, sed naturæ: vbi fructio tanto fit penetrantior in medullas quam intelligentia, quantum intelligentia solet obiectum penetrare profundius, quam sensus. Mar. Fic. in Plotini En. 6. lib. 9. cap. 9. ch. 1800.

Bonum summum putauit Epicurus esse suauissime viuere, quam voluptatem multi, desinebant, sed non concorditer, nam alij corporis, alij animi, alij vtriusque; Hierocles Stoicus sine voluptatis meretricium dogma nuncupauit, Critolaus dixit voluptatem non solu

malum, sed parentem malorum. Zeno Stoicus indifferens esse summum bonum dixit. Democritus concupiscentiam bonorum finem decreuit. Heraclitus concupiscentiam malum esse summum bonum. Diodorus peripateticus indolentiam, ac honestatem iunctas. Di nomachi, Caliphique sententia fuit voluptatē, esse cum honestate copulam. Pythagoras vltimum bonum perfectissimam sententiam numerorum scientiam. Anaxagoras speculationem vitæ, & illam quæ ex ea sequetur libertatem Herillus Zenonis auditor cognitionem, & scientiam. Antisthenes alacritatem. Hecateus sufficientiam. Plato fieri pro viribus Deo similem Socrates felicem putauit eum, qui virtute iustitiæ exornatus esset. Vetus Academia honeste viuere finem putauit bonorum, & fru his rebus, quas primas homini natura conciliet: Timon quiete, & tranquillitate, qui vteretur felicem putauit. Ephetici omnes imperurbationem felicitatis adamabant loco. Simonides primo sanitatem secundo naturalem pulchritudinem mox siue dolo diuitias Stoici veteres virtutem finem bonorum opinati sunt. Ioann. Franc. Pic. Mir. in ex. doct. van. gen. lib. 1. cap. 17. c. 804.

Boni idea vel ipsum bonum, est deplagus, & locus sapientiae, est asylum, arx totius sapientiae, est ratio vniuersalis, qui hanc videt, videt omnia, ab hac omnis mentis intelligens marfat, & virtus intelligendi. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 5. c. 7. ch. 94. terg.

Brachmanes nominabantur e sapientibus Indorū Gymnosophistarum, scilicet, qui in studio religionis, & sapientiae procedebant. Porphyrius de sapientibus antiquis qui vitam præsentem spe futuræ contemnebant. chart. 1939.

Brachmanes appellabantur sapientes indorum, qui vnū Deum colebant, nec animal comedebant, aut vinum gustabant, & ab omni malignitate alieni erant, & ipsis inter alia lex erat contra ius non ire naturæ. Multas indorum Aegyptiorum, & Græcorum deorum statuas apud eos vidisse, ait Apollonius, & ritu Græcorum sacrificari ab eis scribit Philostratus. Porphyrius ex institutione Bardesanis Babylonii sapientes indorū Gymnosophistas nominatos asseuerat: Brachmanes vero quadam successione generis vocatos, qui vero electione sapientiam, & religionem profitebantur Sammanei appellabantur, cui refragatur Philostratus, qui ait non successione, sed electione Brachmanas philosophatos. Ioan. Franc. Pic. Mir. de prænotione lib. 7. cap. 9. c. 664.

Breuiora præ optimis eligere ridiculum est. Plat. de legibus dialogo 10. chart. 919.

Bruta pars hominis a Deo quidē facta est, non autem per Deū, sed per rationalem partem præsentem regnantemque in anima. Philo iud. in legis allegoriam lib. prim. chart. 31.

Bruta hominibus præualent in sentiendi potentia. Mar. Fic. in Plat. Thæteteto. chart. 1275.

C A B A L A id est receptio, est illa traditio, quæ in animam sine literis, medio intercedente verbo primo Moyfi a Deo reuelata in successores transfusa fuit. quasi hæreditario iure: quam reuelatam a Deo, Esdra per septuaginta sapientes in septuaginta volumina redegit videns cito perituram, si sic literis non commendabatur. Io.

Pic. Mirand. in Apologia char. 123.

Cabala non erat scripta, vsque ad tempus Esdræ, sed solū per successiuam receptionem tradebatur, vnde cabalisticæ nomen accepit. Io. Pic. Mir. in Apologia c. 177.

Cabala appellata est notitia, quæ ore, & non scripto suscipiebatur. Gab. Buratel. de ideis lib. 1. char. 8.

Cabala, quasi receptio ab Hebræis sic appellatur. Leo Heb. de amor. dial. 3. char. 257.

Cabala Hebræorum antiquissima disciplina, ab ipsis ore tantummodo quasi per manus tradita est. Leo Hebr. de amore dial. 3. char. 257.

Cabalistæ Hebræorum sapientissimum genus. Leo Heb. de amore dialogo 3. char. 258.

Cabalistæ qua ratione ab ipso Moyse inferioris mundi interitum post septimum, celestis autem post nonū, & quadagesimum millesimum annum euenturum, accipi posse existimarunt. Leo Hebræus de Amore dialogo tert. chart. 258.

Cadimus periculossime, vbi ruenti semel deesse videtur omnis resurgendi potestas. Mar. Fic. in epist. l. 8. c. 832.

Cain interpretatur possessio arrogans. Philo Iud. de eo, quod deter. prioribus insid. char. 105.

Cain nunquam legitur mortuus, quia impietas est malū infinitum, quod semel accensum nunquam extingui potest. Philo Iud. de profugis char. 296.

Calamitates tempore augmentantur, vt in morbis corpus afficitur, & tempore magis inficitur, alioqui si maneret idem, non fieret magis detrimentum, ideo miseria maior non productiore tempore, sed maioris gradus adiunctione prouenire videtur: at felicitas non augetur, semper enim certum quendam eundemque possidet terminum. Plot. En. 1. lib. 5. cap. 6. char. 44.

Calamitates maiorem molestiæ diuturnæ afferunt. Plot. En. 5. lib. 5. cap. 6. char. 44.

Calamitosis consolatio interdum non parua est sortem, & fortunam suam quam primum cognoscere. Franc. Patri. de regno lib. 5. cap. 5. char. 209. terg.

Calida, & frigida passio cum admodum opposita sit, diuersis de causis infertur, nam quod acumine, & velocitate partium scindit, calidam gignit passionem, frigidam quod ingressu pigrius. Alc. cap. 19. ch. 1955.

Calliditas morbus est animæ voluntarius, ægre vel nunquam sanatur, & repellitur. Philo Iudæ. de sacrificijs Abelis, & Caini chart. 89.

Calliditas in actione, & consilio plerumque ponitur: veritas vero in verbo, & sermone potius quam in actione. Franc. Pat. de regn. lib. 6. cap. 16. ch. 261. terg.

Callidum, & frigidum est aliud ab igne, & aliud a niue. Plato in Phædone char. 55.

Calor secundum naturam in suam regionem foras ad id, quod cognatum est, abire consuetum est, quum aurem duo sint transitus, alter per corpus extra, alter per os, & nares, vbi quidem ad alterum tendit, alter ipsam circumpellit, quæ autem circum pulsa est in ignem incidens calefcit, quæ vero exiit perfrigeratur, dum-

itaque caliditas mutatur, ea quæ circa alterum transitum sunt calidiora, fiunt rursus quæ magis calida facta est ad suam naturam repit, & fertur, & eam quæ circa alteram transitum est circumpellit. Hæc vero eadem perpetuens, & eadem semper retribuens, dum ita circum circa agitur, & hinc atque illinc ab ambobus efficitur, vt respiratio, & exspiratio fiat, efficit. Plat. in Timæum char. 756.

Calidum est quod est tenuium partium, & corpora dissipare videtur, frigidū vero crassiorum partium est, & meatus constringit. Timæus Locrus de anima mūdi, & natura chart. 1042.

Calor non est igni aduentitius, sed materiæ ignis inest. Plotinus En. 4. lib. 7. cap. 11. char. 465.

Caloris opus est penetrare, & dissoluere. Mar. Ficinus in Plat. Theo. lib. 7. cap. 8. chart. 178.

Caloris pabulū est humor æreus, & pinguis quasi oleū, qui siue deficiat, siue excedat, vel inquinetur, calor naturalis statim debilitatus extinguitur: si humoris defectu calor debilitatur, & perditur, motus resolutione contingit: si potius obruitur humoris excessu, vel vitio, vita suffocatione perit. Mar. Ficinus de vita producenda lib. 2. cap. 2. char. 510.

Calidum in primo gradu Iouis est, in secundo Solis cū Ioue, in tertio Martis cū Sole, in quarto Martis. Mar. Fic. de vita cælitus comparanda lib. 3. cap. 12. ch. 546.

Calor a lumine, lumen peudet a vita, ergo calor ducit ad vitam. Mar. Fic. in epist. lib. 2. char. 698.

Calor, q procedit ex luce, ita ab ea depēdet, vt in diuinis per intellectum idealiter representantur omnia, per affectum inde surgentem omnia generantur. Mar. Fic. in Plat. de republica dial. 7. char. 1410.

Calor nisi se habeat ad frigus in dupla proportionem, ad humorem in sexquitertia, & humor ad siccum in sexquialtera, in nobis, vel in aere, breui solutio sequitur, vel suffocatio sequitur repentina: si propter multiplices coniunctiones in cælo dissident, incendia mira illuminationesque sequuntur. Mar. Ficinus in Plat. de republica dial. 8. cap. 12. char. 1421.

Calor ad vitam præstantior est humore, & se habet ad humorem tanquam artifex, vel forma. Mar. Fic. in Plat. de republica dialogo 8. cap. 12. char. 1421.

Calor, & humor vere sunt elementa, & superare debet non parum frigidum, & siccum magis frigus quam siccum, quia calor præstantior est ad vitam, quam humor. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 12. char. 1421.

Calor in nobis frigus superare debet virtute proportionem dupla humor siccitatem sexquialtera, calor humorem sexquitertia. Mar. Ficinus in Plat. de republ. dialogo 8. capitul. 12. char. 1421.

Calor nisi superet humorem, neque aget ipse vitaliter circa humidum, neque quotidie nobis assumpta concoquet, nec resistet externis. In summa calor debet frigus dupla excedere, humorem sexquitertia, humor siccum sexquialtera. Mar. Ficinus in Plat. de public. dialogo 8. capit. 12. chart. 1421.

Calor naturalis fomitem habet in corde, ibidem spiritus, id est sanguineus vapor ad ipso calore ex subtilissimo sanguine procreatus, vterque mira cum efficacia, tum etiam tenuitate corpus totum penetrat. Mar. Fic. in Plat. Timæ. cap. 80. char. 1479.

Calor in cælo non frigiditate reprimatur, nec se ipso insuper refrænatur, nec merus ibi regnat atque solus, alioquin nō alibi magis, quam alibi dominabitur: humor illic id est lenis, & agilis, teneritudo quædam, & velut vncta liquiditas, & alma secunditas, tum calorem alit, vt nectar, ut calor alit lumen, ut ambrosia, tum coercet incendium, ne vel ex incendio calor insuper ipse perdat, tum collisionem mutuā sphaerarum prohibet, alioquin ex rapidissimo motu futuram, sphaerasque, & alia ptinus exustura, tū denique motus, radiosque,

radioque lenit, & mulcet, quo blandius inferiora contingant. Marfilii Ficinus in Plot. En. 2. libro tert. capit. 6. chart. 1619.

Caloris in Planetis ubi plus est, ibi lumen est efficacius, & oculis admodum manifestius, ubi humor abundat, ibi lumen est minus efficax, & albedinis instar spargit, & oculis minus se offert. Marfil. Ficinus in Plot. En. 2. libro 3. cap. 6. char. 1620.

Calore fouente singula viuunt, non fouente non viuunt. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 5. cap. 5. ch. 1715.

Calor potest sine præsentia luminis in aere superesse, sed non multo tempore. Marfilii Ficinus in Plotini En. 4. libro 5. cap. 6. char. 1751.

Calor celestis non est aduersus frigiditatem, sed omnem corpoream qualitatem virtute, & perfectione continet, & omnes cum causis illarum proximis, & generabit, & vegetabit. Ioannes Picus Mirand. in astrolog. libro 3. capit. 4. chart. 458.

Calor filius lucis suscitans e terrenis corporibus vaporosos halitus extenuans crassa, fæculenta dissoluens, parit ea quæ sunt in sublimi, diuersa pro diuersitate materiæ, quæ sursum tollitur. Nam si vapor a fluxu trahitur corpore, facit humiditas impressiones in media, aut infima regione aeris: si sicca, fit ignis. Idem omnia quoque facit calor celestis, siue frigida, siue humida pro qualitate materiæ, & loci, ut in meteorologicis Aristot. & Plato disputant. Ioann. Pic. Mir. in astrologiam, libro 3. capit. 4. chart. 458.

Calor etsi a luce prodit, potest tamen pertingere, ubi lux non pertingit ut extra parietem sentitur ignis calor lux tamen videri nequit. Ioan. Picus Mir. in astrologiam, libro 3. cap. 4. char. 459.

Caloris natura est, ut si validior est, humiditates ex corporibus educit, & consumat, si debilior, euocat illas, quia est calor, & debilis non absument. Ioan. Pic. Mir. in astrologiam, libro 3. cap. 6. char. 464.

Calor, & frigus fit a Sole per accessum, & discessum, a Luna per lucem crescentem, & per lucem decrescen-tem. Io. Pic. Mir. in astrolog. l. 3. cap. 6. chart. 464.

Caloris intimi nostri cessato fomento, virtus omnium rerum cessat. Ioannes Picus Mirandul. in Astrologiam, libro tert. cap. 24. char. 511.

Calumnia, & inuidia multos bonos viros euerterunt. Plat. in Apologia char. 16.

Calūnia in omnibus multa est. Plat. de rep. dial. 6. c. 6. 40.

Calumnia est dissensio amicorum verbis facta Speusipp. de Platonis definitionibus char. 1964.

Cancrum appellatur, quia inde Sol Cancris more regreditur. Marfilii Ficinus in Plotini En. secund. libro 5. capit. tert. char. 1513.

Canum genus indignum est, ut inter gregaria pecora connumeretur. Plat. de regno char. 168.

Canum generosorum natura est, ut erga familiares, & notos quantum fieri potest mansuetissimi sint, aduersus ignotos contra. Plat. de rep. dial. 2. ch. 580.

Canes lapides in se iactos mordent, cum qui illos iecit non attingentes. Plat. de rep. dial. 5. char. 626.

Canes regem Garamantum in regiam restituerunt, cum mira ferocitate contra repugnantes seuirent, & iter per hostium cuneos patefacere, donec eum tutum in aulam regiam sisterent, & sic casis, & pulsus hostibus diutius regnauit. Franciscus Patricius de regno, libro 3. capit. 6. chart. 114.

Canis in epiro contra latrones pro domino peracerrime pugnavit, quo tandem mortuo, percussore in urbem vsque persecutus est, & vnum ex eis agnitum in maximo hominum conuentu laniatu, latratuque adegit, ut scelus fateretur, & penas dedit, & sceleris socios patefecit, in quos grauiter animaduersum est. Francisc. Patr. de regno lib. 3. cap. 6. char. 114. terg.

Canes mortuo hero, cum ipsum pyræ imponi viderent,

se in flammam iniecerunt, & visi cum hero mortuo cremari voluerunt, ut Lyfimachi, & Hieronis canes. Fran. Patri. de reg. lib. 3. cap. 6. c. 114. terg.

Canes Caspij alebant pro sepultura, quia mortui canibus vorabantur. Fran. Pat. de reg. l. 3. c. 6. c. 116.

Caniculæ iusta prouerbum, vel dominæ sunt. Plato de repub. dialog. 8. char. 670.

Canis intra Hyenæ umbram latrare non potest. Marfil. Fic. in Plat. sophist. cap. 46. c. 1293.

Canabim, vel papyrus si quis calefaciat, & subigat lucernæ, etiam si non tangat, subito videbit eum accensum, quamuis non tetigerit ignem. Proclus de sacrificio, & mag. charta 1928.

Cantus, & libationes à cenis fiebant. Pla. in symp. c. 282.

Canunt rectè, qui secundum musicam rationem canunt. Plat. in Alcibiade primo. char. 338.

Cantilenas, & viris, & foeminis decoras cōcedere decuerit forma quadam distinctas, ideo quod magnificum, & ad fortitudinem tendit, virile est: quod vero ad elegantiam, & temperantiam magis declinat, velut foemine generis id fit, & in lege, & in sermone id attributum est. Pla. de leg. dial. 7. c. 875.

Cantores sonis lyre chordarum claritatis gratia uti oportet, ita ut concordēs fidibus sonos vocibus tribuant at vero diuersas voces, & lyre varietatem, ut alios concentus fides edant, alios poeta, qui melodiam componit, & densitatem raritati, velocitatem tarditati, acumen grauitati, consonum, & dissonum exhibere, & rythmorum eodem modo omnis generis varietates lyre sonis adaptare: omnia huiuscemodi offerre non oportet his, qui in tribus annis musicæ utilitatem breui assequi volent. contraria cum se vicissim perturbent, difficulter discuntur. Plat. de leg. dial. 7. ch. 880.

Cantores Dionysii sexagenarios excellenter subtili sensu præditos esse oportet, cum circa rythmos tū circa harmoniarum constitutiones, quo concentum motū, & eum qui bene, & eum qui male imitatur, quum in affectionibus anima versatur, simul iactura, & boni, & mali animi eligere possit, ut hæc rejiciat, illa laudet, & in medium afferat, & iuuenum animis incinat, singulos prouocans, ut per imitationes progredientes, ad virtutis adeptionem sequantur. Plat. de legibus dialogo septimo. chart. 880.

Cantus fundamenta sunt soni, in sonis est differentia iuxta cordarum intensionem. nam acuti vehementius, & citius percusso aere excitantur, grauiores quoties leniores, & tardiores pulsus erunt, & accentus sunt ex nimio, & incitato pulsu, succensus vero leni, & tardiori. Chalcidius in Platonis Timæum. ch. 21.

Campus contentionem verborum significat. Philo Iud. de eo quod det. potioribus insid. ch. 105.

Cappadoces, cum apud eos extincta esset regia progenies, à Romanis libertatem repudiarunt, & Ariobarzanem regem alienigenam optauerunt, ut qui affirmarent æquo iure sine rege viuere inter se non posse. Fr. Pat. de reg. lib. 1. ch. 7. terg.

Capillamenti dignitas tanta est, ut quamuis auro veste, & gemmis, omnique alio exornata incedat mulier, si capillum despexerit, dici non potest ornata. L. Apul. metamor. libro primo. char. 13. terg.

Capilli concreti sunt externo frigore, ideo non opus fuit e cerebro humorem præcedere densiorem, cum esset sensibus prorsus ineptus. Marfilii Ficinus in Plato. Timæum, cap. 76. ch. 1479.

Capræ terrestres auulso corde viuunt aliquandiu, & testudines marinarum idem faciunt. Chalcidius in Timæum Plat. chart. 48.

Caput quod diuinissimum est, & omnibus, quæ in nobis sunt, dominatur, vniuersi figuram imitantes Dei, quæ rotunda est, & etiam diuinos circuitus, qui duo sunt in rotundum ad pilæ formam illigarunt, cui etiam totum

totum corpus in ministerium ipsi cōgregatum tradiderunt, intelligentes hoc omnium motuum particeps fore. Plat. in Tim. char. 740.

Caput raro offe, & tum carnis, & nervis constat, quod os neque flexuras habet, ut subtilior sit sensus, & sapientius, etsi multo debilius. Plat. in Tim. ch. 754.

Caput carnosum, & neruosum, & robustum si genus hominum haberet, vitam duplicem, & multiplicem, eaque magis sanam, & minus doloribus obnoxiam haberet quam nunc est. Plat. in Tim. char. 754.

Caput hirsutum factum est, cum carnis loco operculum esse deberet cerebri securitatis gratia leue, & quod estate ac hyeme sulliceret ad umbram, & tegmen præbendum, & sensus subtilitati nullum impedimentum esset exhibiturum. Plat. in Tim. char. 755.

Caput est radix corporis nostri. Plat. in Tim. chart. 761.

Capite absciso apes, & fuci ad momentum viuunt. Chalcidius in Timæo Platonis. char. 48.

Capitis dolori, & oculorum caligini diuertendi sunt retro frictionibus, & cucurbitulis humores, & vapores. At si calor in causa est, hirudines ceruici, & humeris adhibendæ. Marfilii Ficinus de studioforum san. tuend. lib. prim. cap. 16. char. 504.

Caput si sæpe doleat, humore frigido grauatum, præter pillulas, confectionem illam, quam diambam nominant, vel diacori, vel pliriscoticō teneri ore iubemus, & sæpe mastice mandere præterea lenire frontem, tempora, ceruicem, maioranæ, foeniculi, ruthe folijs vna cum oleo, aquaque rosacea perfecte diluta. Marfil. Fic. de studioforum san. tuenda lib. 1. cap. 15. ch. 504.

Caput non solum significat Arias, sed signum ascendens cuiusque natiuitatis. Marfilii Ficin. de vita celsius comparanda lib. 3. cap. 10. char. 543.

Caput solum natura omnibus sensibus exornauit, cætera vero membra solum habent tangendi potentiam. Qua in re homines admonuisse videtur, eos qui alijs præsumunt, tantum sapientia ceteros superare debere, quantum caput ipsum sensu membra omnia superat. Mar. Fic. in epistolis, libro 5. char. 797.

Caput in homine non solum dicitur principale, sed etiam totum in corpore: reliqua enim solum ut capiti seruiant, adiuncta sunt. Ex quo colliges l. omnem contemplationis gratia natum esse. Marfilii Fic. in Plat. Timæ. capit. 38. chart. 1463.

Capitis vinculum hic significat rationis impedimentum, & luminis orbitatem. Marfilii Ficin. in Plat. repub. dialogo, 10. chart. 433.

Caput, in quo viget spiritus animalis, instrumentum cōtemplationis, est principale membrum, ac fere totus homo, cætera membra tanquam capiti ministrant sunt adiecta. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. ch. 1472.

Caput celo simile, rationi seruiens duos hænt circuitus: reuolutionum cœlestium similes, instrumenta varia sensibus rationique seruiunt. Cætera caput sustinent, vehunt, huic coquunt, apprehendunt, gradiuntur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. char. 1472.

Caput draconis est quædam linea imaginaria in animo nostro relicta ex motu Lunæ à Meridie in Aquilonem, quod fingi potest in quolibet Zodiaci gradu. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. char. 1613.

Caput, & cauda draconis res sunt commentitiæ. Io. Pic. Mir. in astrologiam lib. 6. cap. 11. char. 612.

Carcerum custodes aperiunt carceres ijs, qui illis familiares sunt, & a quibus beneficio afficiuntur Plato in Critone chart. 23.

Carceres tres sunt in ciuitate: vnus plurimis communis circa forum, ut illic multorum corpora seruentur, ne aufugiant, secundus circa collegium eorum, qui nocte conueniunt, qui castigationis nomine appellatur, tertius circa mediam regionem, ubi desertus, & quam maxime agrestis sit locus supplicij cognomine iræ

principis. Plato de legibus, dialogo 10. char. 929.

Cardinales legitimi nil aliud sunt, quam Ecclesiæ cardines, & Apostolorum Vicarii, & ideo non Proprio, sed communi Ecclesiæ bono consulere debent. Marfil. Fic. in epistolis libro 5. char. 776.

Carduus sufficit ad subitam numinis alicuius apparitionem. Proclus de sacrificio, & magia, char. 1929.

Carere melius est, quam abuti. Mar. Fic. in Plat. Philebo libro prim. cap. 8. char. 1222.

Carmen ex tribus compositum est, oratione, harmonia, & rythmo. Plat. de rep. dialog. 3. char. 591.

Carneades contra Stoica scripturus dogmata fertur superiora corporis elleboro albo purgauisse. Io. Franc. Pic. Mirand. in exa. vanita. doctrinæ gentium libro 6. in proœmio, char. 1177.

Caro succulenta, & mollis facta est coaptato ad terram, aquam, & ignem fermento, ex acido, & falluginoso composito. Plat. in Tim. char. 754.

Carnem fecit Deus, ut tectorium esset aduersus æstus, propugnaculum contra tempestates, & aduersos casus, veluti res lana, aut pilis copiositate, ut corporibus mollior, ac leniter concederet, validamque humiditatem intra se haberet, quæ æstate quidem exudat, & extrinsecus humectat, & familiare frigus per totum corpus exhibeat. Hyeme vero rursus per hanc caliditatem extrinsecus adhibentem, ac imminetentem frigiditatem moderate arceat. Plat. in Tim. char. 754.

Caro vnaquæque dum perroditur, modo fundū ipsius permaneat, dimidia est calamitatis potentia, facile. n. adhuc resciri potest: cum vero id quod carnes ossibus colligat ægrotarit, & vinculum quod ex illis, & nervis constat separatum non amplius quidem ossi alimentū carni vero ad os vinculum præbuerit, sed ex pingui, & leui, & viscoso, asperum, salsum, & squallidum ex prauo victu factum fuerit, tunc omne huiusmodi, quod hæc perpetitur ipsam quidem perfrigeratur rursus sub carnes, & nervos secedens ab ossibus: carnes vero è radicibus coincidentes, & nudos nervos, & cū falligine relinquunt. ipse vero rursus in sanguinis fluxū illapsæ plures morbos faciunt. Plat. in Tim. char. 758.

Carne ex noua, & tenera cum aliquid cū aere liquefcit, & hoc inflatum est, & ab humiditate comprehenditur, ita ut ex hac affectione bullæ conficiunt, quæ singulæ quidem ob paruitatem visum effugiunt, & simul omnes molem exhibent visui expositam, & colorem habent ob spumæ exortum aspectu album. hanc omnem teneræ carnis tabem cum spiritu complicatam pituitam albam esse dicimus. Plat. in Tim. ch. 758.

Caro noua cum contabuerit ab ignis, flamma, commiscetur flauus color cum amaritudine, & fit bilis. nomē impositum aut à Medicis, aut ab ijs, qui multa, & dissimilia referre potuerunt. Plat. in Tim. ch. 758.

Carne de vetustissima quod liquatum est, difficulter coquitur, & a multa combustionem nigrescit, verum eo, quod vndique corrosus est, inde amarum existens, omni corporis parti, quæ nondum corrupta fuerit infestum addatur, & modo pro amaritudine acidus fit niger color, amaro videlicet magis attenuato, modo amaritudo rursus sanguine tineta, colorem rubicundiorē habet: herbaceum vero si adhuc miscetur. Plat. in Timæum chart. 758.

Carnes nec sacrificabāt, nec manducabant iam homines, sed tantum inanimata manducabant, & ab animatis abstinebant. Plat. de legibus dial. 6. char. 865.

Carnes, & nervi secundum naturam ex sanguine sunt. Nervi ex fibris propter cognitionem: carnes vero ex sanguine concreto, qui fibris secretis concrefcit. Plat. in Timæum chart. 758.

Carnibus abstineant religiosi, non tamen, quia dii vaporibus animalium sedari possunt, potestas namque deorum priusquam materiale aliquid eā attingat, ipsa quoque

quoque sine tactu discutit, nec solū hæc absque propinquitate sua corporalia priusquam sibi propinquēt disperdit, & delet, sed nec ipsa cælestia corpora materiale aliquid elementum in se suscipiunt, nec peregrinum aliquid intrmittunt, nec amittunt proprium, quin etiam vapores terrenorum vix ad quinque stadia progressi refluant, nec immateriale, volubileque corpus inficiant, aut alunt. Iamb. de myster. ch. 1894.

Carnium vsus ad sanitatem non confert, sed sanitatem potius impedit, natura enim per quæ recuperat, per eadem præseruat, recuperatur autem victu tenuissimo sanitas, & a carnibus abstinente, ideo & hoc seruatur. Porph. de abstinentia animalium. ch. 1934.

Caro mollis, & humida facta est calida, vt mollitie tuetur ossa, neruosque ab externis collisionibus, & visceribus collidantur ab ossibus. item humore defendat corpus ab æstu, calore tuetur a gelu. Marfil. Ficinus in Plat. Timæ. cap. 73. char. 1478.

Carnis compositioni falsedo quædam adhibita est, ne mollitie nimia diffuatur, vel putrescat, & non neruis, ne aridiores facti, euaderent ad flexuram non apti. Marfil. Ficinus in Plat. Timæ. cap. 73. char. 1478.

Caro noua, idest portio quædam digestionis quartæ designata carni forte mox generatæ, propter calorem, quamuis extraneam liquefacta redundat in venas, flaua bilis euadit, si rursus exæstuat, euadit vel atra, vel viridis. Marfil. Ficinus in Plat. Timæ. cap. 90. ch. 1481.

Caro vetus, idest ipsa in membris consumata caro nonnunquam extraneo quouis calore liquefacta in venas iterato regurgitat, iam & nigra propter æstū, & amara propter hunc, & tabem, neque potest iterum in venis digeri, sed pars eius altera ex amara fit austera, resolutus videlicet iam acutis partibus ad amaritudinem conferentibus, eiusmodi est atra bilis in venis contruaturam, pars altera non resolutionem patitur, sed quandam sanguinis mixtionem. Itaque cum amaritudine fit quoddammodo rubea, sed felleo colore simul obscura, eiusmodi est crassa bilis. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum, cap. 90. char. 1481.

Carnis illecebre, veluti Circes pocula homines in bruta transformant, ideo ab eis cauendum. Ioannes Picus Mirand. in epist. lib. 3. char. 1358.

Castigatio est curatio animæ ob commissæ scelera. Speusippus in Platonis definitionibus. char. 1364.

Castigari nil aliud est, quam alieno labore fieri meliorē. Ioan. Pic. Mirand. in responsione 1. char. 258.

Castigari melius est, quam remanere in scelere. August. Steuch. de peren. philosoph. lib. 5. cap. 8. char. 96.

Castitas est generalis quædam castigatio, animaduersioque contra singulos quosque turbidos animi motus. Plat. de regno, lib. 6. cap. 22. char. 275.

Castrati erant principes pistorum, & coquorum, & pincernarum pharaonis, quia castrata animæ officium est gaudere pistorijs operibus, sumptuosus poculis, & curiosis epularum condimentis, vt quæ nec virtutis, vel masculinum semen emittere valet, nec emissum excipere nutrireque, sed vt saxosum aruum sit tantum apta ad corrumpendum ea, quæ semper viuere debuerant. Philo. Iud. de temulentia. char. 176.

Casus est concursus simul atque vna accidentium sine ratione causarum in vita cæcibus, vel mutis animalibus. Chalcedius in Plat. Timæ. chur. 40. ter.

Casu quod fit raro contingit, nec vno modo, sed varijs modis. Marfil. Ficinus in Plat. philebo, lib. 1. cap. 1. ch. 1202.

Casus temerarius in supernis esse nō potest, alio qui nullus esset in sequentibus ordo. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 9. cap. 1. char. 1664.

Casum in illis, quæ aliter se habere possunt: ponere consueuimus. Marfil. Ficinus in Plotini En. tert. libro 2. cap. prim. chart. 1684.

Casus inopinatos cum incurrimus, vel prosperos, vel ad-

uersos contingentia semper meritis nostris consentanea sunt, vel presentibus, vel præteritis, vel futuris, & conferunt nobis quandoque, vniuerso semper. Marfil. Ficinus in Plot. En. 3. lib. 3. cap. 2. char. 1702.

Caupones sunt ij, qui vendita prius opera aliena suscipiunt, & rursus vendunt. Plat. de regn. ch. 1652.

Caupones sunt, qui emptionem, & venditionem administrant sedentes in foro. Plat. de rep. dial. 2. c. 578.

Caupones necessarij sunt in ciuitate, ne agricolæ, dum videri volunt in foro, vel alius opifex cesset ab opere suo. Plat. de rep. dial. 2. char. 477.

Cauponaria cum multiplex sit cognoscere debent legum custodes, & cōsiderare lucrum, & impensam, vt quod lucrum cauponi mediocre sit cognoscant, tum quæstum, tum sumptum perscriptum proponant, & hæc parim ædiles, partim vrbes, partim agrorum curatores custodiant. Plat. de leg. dial. 11. char. 935.

Cauponarius, aut quam optimus, aut quam minime malus in ciuitate cohabitator esse debet. Plat. de legibus dialogo, 11. chart. 935.

Cauponariam qui exercere vult, sit inquilinus, aut externus. Plat. de legibus dialogo 11. char. 935.

Cauponum genere quamminimo ciuitas vti debet, deinde his hominibus cauponariam demadare, ex quorum corruptione non magna pernicietas ciuitati obori potest. Tertio ipsis qui hæc talia tractant excogitanda ars est, quo ipsorum mores non facile impudētia, & illiberali animo participēt. Pla. de leg. dial. u. c. 935.

Caupo neque volens, neque inuitus, nec mercator, nec quod vllum ministerium priuatis sibi æqualibus exhibeat, nullus ex his, qui agricolæ, & de quinque milibus ac quadraginta domibus sunt præterquam patri, & matri, & horum sursum versus generibus, & omnibus seipso senioribus, & q. libere liberi sūt. Qui vero liberi sunt, & qui illiberales exacte legibus sancire non est facile, iudicentur ab iis, qui premia rerum optimè gestarum acceperunt, prout illi aut odio habent aut amplectuntur. Qui vero cauponariæ illiberalis arte particeps fuerit, ei quicumque volet generis turpitudinis iudicium dicet, apud eos qui virtute primi iudicati sunt. Si vero studio indigno paternam suam domum sedasse visus fuerit, per annum in vinculis ligatus a tali abstineat. Et si rursus id fecerit per annos duos. Et quoties deprehensus fuerit duplo semper ad priora tempore in vinculis detineatur. Plato de legibus dialogo, 11. char. 935.

Cauponariæ, nec quæstus, nec alterius rei gratia quisquā in tota ciuitate, & regione exerceat: at eorum, quæ ex regione proueniunt, distribuunt ad Creticam legem. Plat. de legibus dialogo, 8. char. 896.

Causarum diuisio, ad quem consideratio earum pertinet, & scientia.

Causas rerum duas decernere conuenit, alteram necessariam, alteram diuinam: & diuinam quidem in omnibus quærere felicitis vitæ assequendæ gratia, in quantum natura nostra admittit. Necessariam vero, illorum gratia, hac reputatione, vt absque his nō possumus illa ipsa, quorum studio tenemur, sola aut cognoscere, aut capere, aut alio quodam modo assequi. Plat. in Timæum char. 751.

Causas vniuersorum duas esse, mentem eorum, quæ secundum rationem fiunt, & necessitatem eorum que per vim secundum corporum facultates. & ex his illa, quæ de boni natura est. Deum nominari, & principiu optimorum quæ sequuntur, & simul causæ sunt, & ad necessitatem reduci, vniuersa vero ideam materiā, & quod sensui expositum est velut ex his natum. Timæus Locrus de anima mundi, & natura char. 1038.

Causæ mundi quatuor, materia, forma, agens, finis, que nobilior

nobilior est reliquis. Aristotel. Theolog. Aegyp. libro primo capit. prim. chart. 1.

Causæ omnia significant, causæ vero geminæ sunt partim ad animam, partim ad circumstantia pertinentes, & animas, si inter agendum secundum rationem rectam agant, a se ipsis omnia facere, cætera vero facere velut impeditas opus proprium exequi, ideo magis pati, quam facere. Plot. En. 3. lib. 1. cap. 10. ch. 234.

Causas entium considerare eiusdem viri est, & demonstratiua principia, per quæ & ipsa entia, & etiam cognitiones considerantur entium. Syrius in secundo metaphysices, vel tertio secundum Latinos. ch. 2.

Causas Aristoteles quatuor asseruit materiam, formam, finem, efficientem. his Plato addidit instrumentalem, & exemplarem. Bess. Card. in calumniatrem Plat. libro 2. cap. 5. chart. 16. terg.

Causæ naturalium rerum quatuor a phisicis numerantur, efficiens, finis, materia, forma. Marfil. Ficinus in Plato. Theologiæ, lib. 5. cap. 5. char. 138.

Causas cognoscere, cur sub cōmunissima forma tot sint formarum genera, sub quibus tot sint species, folius est architecti mundani, penes quem, & vnitatis, huius, & numeri ratio auctoritasque consistit. Marfil. Ficinus in Plat. Timæ. cap. 64. char. 1477.

Causarum tria sunt genera, nempe humana, naturalis, & diuina. Humana lex, educatio, consuetudo. Naturalis elementorum, alimenterumque diuersitas. Diuina syderum, & nimum potestas. Marfil. Ficinus in Plat. de legibus dialog. 6. char. 1503.

Causarum genera in fato duo sunt, causæ animales, vt fati principia, idest animæ sese corporibus regendis accomodantes; causæ iterum corporales tanquam complementa fatum. Est ordo triplex corporum omniu ad primum corpus, animalium, ad primum animam, & corporum ad animas, perque animas ad animam primam, perque illam intellectualem ad intellectū primū, & ita series factorum ad diuinam reducitur prouidentiam. Si anima sit extra corpus, est extra fatum: si in corpore, vt indulget corpori naturaliter patieti sub fato, ipsa quoque eatenus in fato patitur, si pro viribus se a corpore segregat, solamque huic vim accomodat vegetalem, in fato duntaxat computatur, vt agens, agit tamen pro conditione fortunæ, & nonnulla quidem ipsa naturæ facultate permutat, vel arte quadam emendat, & corrigit, vel magnanimitate facillime tolerat. Marfil. Ficinus in Plot. En. 3. lib. 1. cap. 8. e. 1677.

Causæ quædam sunt nobis ignotæ, vt nonnulla suspensa collo morbos quosdam curare dicuntur, & quæ causam habeant exantationes, & maleficæ artes incertū est. Marfil. Ficinus de fato. cap. 2. char. 1682.

Causarum ignoratio noua in re admirationem parit, propter quam homines philosophari cæperunt, vt ait. Io. Franc. Pic. Mir. de præno. lib. 6. cap. 6. ch. 615.

Causarum opinio varia fuit inter philosophos, necnon principiorum naturalium maxima pugna inter ipsos fuit. Alij ignem, alij Deum, alij totius vniuersi vis, alij motus, & quies. Anaxagoras compositionem, & diuisionem, alij nihil, cum illis nihil visa fuerit natura, nisi mensura, & mixta elementorum: alii nihil omnino, alii contra, alij iutet vtramque opinionem positi obtutuere, quantum ad iudicium proprium attinet, alioquin in alienis opinionibus consultandis vocalissimi. Ioann. Franc. Picus Mirandul. in exam. vanitat. doct. gen. lib. 1. cap. 10. char. 757.

Causa quid est.

Causæ sunt, quæ rem efficiunt, concausæ sunt, quæ rem non efficiunt, efficientibus tamen instrumenta præparant, quæ nisi accedant, institutum vnicuique arti opus perfici nequit. Plato de regno, ch. 175.

Causa est id quod facit, & id quod fit, & id quod facit differunt. Plato de pulchro chat. 524.

Causa diuiniore est ea, quæ magis comprehensibilis est, & magis se extendit. Syrius in secundo metaphysices, vel tertio secundum Latinos char. 5.

Causa, vt forma.

Causa omnis per formam agit, & quanto amplior causa est, tanto per ampliorem formam agit. Amplissima causa est Deus: ergo forma amplissima est in Deo, nusquam amplior est forma quam in mente, Deus ergo habet mentem. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ, lib. 2. cap. 9. char. 103.

Causa omnis per aliquam agit formam, & effectū suum agit in forma quodammodo similem, ideoque oportet effectus formam a causa comprehendere. Marfil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 2. cap. 11. char. 105.

Causa formalis apud Platonicos duplex, vna secundum suam perfectionem a rebus singulis separata, quæ eadem est cum idea, altera rebus ipsis, quæ ideæ est quædam imago. Iac. Carp. in Alc. cap. 10. char. 280.

Causa, vt finis.

Causam finalem qui ignorat, cæteras causas omnes ignorat. Procl. in Alcib. 1. char. 1920.

Causa finalis est causarum prima, & præcipua, atque potentissima, huius enim causa, & efficiens causæ faciunt, & quæ fiunt efficiuntur. Proclus in Alcibiade primo, chart. 1920.

Causa finalis cæteras causas antecellit. Marfil. Ficinus in Plat. parmenide. cap. 47. char. 163.

Causa illa potissima est in omni finalium, & efficientium causarum ordine, quæ a proprijs effectuum conditionibus maxime distat, vt principior causa hominis celum est, vel idea, quam aliquis homo, & principior calor vitalis causa sol, quam ignis. Marfil. Ficinus in Plat. parmenide, cap. 52. char. 166.

Causam finalem perscriptam in prouidentia, summam Plato asserit causarum. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum, cap. 18. chart. 1463.

Causa finalis prior est exemplari, & exemplatis efficiēte. Ioan. Pic. Mir. de vno, & ente, cap. 9. ch. 255.

Causa, vt efficiens.

Causa, & efficiens vnum est. Plat. in philebo. ch. 213.

Causæ efficientis ratio duplex, aut per se, aut per aliterum, idest altera vnde principium motus simpliciter, altera, quæ forma est eius, quod simpliciter moueat, & efficiat. Deus non ita est causa efficiens, quod simpliciter moueat, sed vt in quo actu quicquam iam substans moueat, & efficiat, quomodo & animæ efficientem causam tribuimus. Bess. Card. in calumniatorum Plat. lib. 3. cap. 20. char. 46. terg.

Causæ agentes per electionem aliquid etiam per esse suū faciunt naturale, idest per virtutem ipsi esse institam naturaliter. Marfil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 2. ca. 8. char. 102.

Causa, quæ per nudam agit naturam, ita comparatur ad causam, quæ per naturam agit intellectualem, vt particularis causa ad vniuersalem, & minister ad architectum. Marfil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 2. ca. 11. char. 106.

Causa agens non per aliud quicquam dirigit actionē ad formam quam per formam in ipsa inuentem. Marfil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 2. cap. 11. char. 107.

Causæ naturales, quia per naturam suam agunt, ideo ad certum effectum non aliter, quam certa natura suæ ratione feruntur. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ, lib. 4. cap. 1. chart. 122.

Causa efficiens nobis præstat cōiecturam de rerū initio, causa

causa finalis de rerum perseverantia coniecturâ præstat. Mar. Fic. in Plat. The. lib. 18. cap. 3. char. 401.
 Causæ omnis in agendo intentio est aliquid sibi pro viribus simillimum generare, & quo potentior est causa, facilius id consequitur. Marfil. Ficinus in epistol. libro, secund. chart. 689.
 Causas agentes naturales, etsi solæ apparent nobis, quæ corpora agant, forment, & transmutent, haud tamen primarias causas esse eorum, quæ sunt Platonicæ nos admonent, sed instrumenta potius artis, cui obediunt, & famulantur. Io. Pic. Mir. in Heptaplū, ca. 1. char. 11.
 Causæ naturales nihil agunt, quod non diuinæ artis ordo præceperit. Ioannes Picus Mirrand. in Heptaplū, libro prim. cap. prim. char. 13.
 Causa mala ita est, ut quo plus se defendit plus prodit, contra veritas, ut ignis quo plus excutitur, plus clarescit. Io. Pic. Mir. in Astrologiam, lib. 3. cap. 9. char. 468.
 Causa efficiens duplex, una interna, ut in naturalibus motionibus forma, alia externa, ut in artificialibus artibus. Iac. Carp. in Alcinoi, cap. 10. char. 280.

Causa, ut materia.

Causis corporeis cuncta committere impossibile est, & absurdum, siue atomis, siue elementis, motionibusque corporum inordinate ordinem, & rationem, & animam ducem subdere. Plot. En. 3. lib. 1. cap. 3. char. 230.

Causa, ut exemplar.

Causa differt ab exemplari, nam exemplar illud intelligibile est causa, non tamen omnis causa exemplar est. Mar. Fic. in Plat. parmenide, cap. 8. char. 1140.
 Causa organica ad exemplar ad peripateticis reuocatur. Iac. Car. in Alcinoi, cap. 10. char. 280.
 Causam exemplarem introduxit Plato, & res ad hanc factas induxit, ut ostenderet quantum inter creatum, & æternum interesset, & unde res venire potuissent. Aug. Steuch. de perenn. phil. lib. 7. cap. 8. ch. 139.

Causa, ut instrumentalis, & immobilis.

Causæ corporeæ sunt superiorum artificum instrumenta. Mar. Fic. in epistol. lib. 7. char. 850.
 Causa immobilis quicquid facit per essentiam, immutabile est. Mar. Fic. in Plat. parmenide, cap. 8. ch. 1140.

Causa in quo est.

Causæ propriæ terrenarum vitarum in terrena vita sunt. Mar. Fic. in Plat. Theo. lib. 4. cap. 1. ch. 122.
 Causæ inferiorum partim sunt in superiora, partim in ea quæ circa nos sunt, partim in consilium, & vsum, & occasionem referuntur. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. libro 3. in summa libri char. 160. ter.
 Causarum omnis turba ex vna, primaque dependet causa, adeo ut inde sit, atque seruetur, atque ducatur, alioquin diuersitas causarum non conduceret ad vnum, nisi ut deducatur ab vno. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. libro tert. cap. 6. char. 1621.

Causa, ut ad effectum refertur.

Causa, & id quod causæ inseruit ad generationem, aliud est. Plat. in Philebo. char. 223.
 Causas vniuersalesque rescire splendidum est. Plat. in phædone. chart. 52.
 Causa quod reuera est, aliud est ab eo, sine quo causa esse non potest. Plat. in Phædone char. 53.
 Causa aliqua fieri oia quæ sunt. Plat. in Philebo. c. 223.
 Causa necessario est si aliquid fieri debet. Nihil enim si-

ne causa originem habere potest. Plat. in Tim. c. 734.
 Causa aliqua fit omne, quod fit. Plat. in Tim. char. 734.
 Causa sublata impossibile est aliquid esse, cuius erat illa causa. Plat. in Lyside. chart. 408.
 Causa esse quæ sunt, & quæ sunt oportet, vel vtraque sine causa, & partim cum causa, partim sine causa, vel omnia cum causa. Plot. En. 3. lib. 1. cap. 1. ch. 228.
 Causa non est idem, atque id quod a causa provenit, omnium itaque causa nihil prorsus est omnium. Plotin. En. 6. libro 9. cap. 6. char. 765.
 Causa præpoteus agit in materiam, uel exiliter præparatam. Iamblicus de mysterijs. char. 1877.
 Causis ignoratis, nec sequentium erit scientia. Proclus elementa Theologica propositione 11. ch. 3. ter.
 Causa omnis in se continet causatum, & causatum progreditur ab ipsa, & conuertitur ad ipsam. Proclus elementa Theologica, propositione 35. char. 11.
 Causæ causatis sunt perfectiores. Proclus elem. Theol. propositione 36. char. 11. ter.
 Causis pluribus quod provenit, omne per quot progreditur, per totidem etiam conuertitur, omnis conuersio per eadem, per quæ etiam progressio. Proclus elem. Theol. propo. 38. char. 13.
 Causa omnis, & ante causatum agit, & post ipsum plurimum est productiuum. Proclus elem. Theologic. propositione 58. char. 16.
 Causa plurium præstantior est, eo quod ad pauciora potentiam est sortitum, & partes producit, quorum alterum totorum est productiuum. Proclus elem. Theolog. propositione 60. char. 17.
 Causa omnis in seipsa causatum præcedit. Proclus elem. Theologic. propo. 65. char. 18. ter.
 Causa quod proprie dicitur, exceptum est ab affectu. Proclus elem. Theol. proponit. 75. char. 21.
 Causa ab immobilia quod fit omne immutabilem habet existetiam, omne vero quod a mobili, mutabile. Proclus elem. Theolog. propo. 76. char. 21. ter.
 Causa qui plurium est, vicinior est ei qui omnia producit, qui pauciorum, longinquo, & qui plurium causa est, vniuersalior, qui pauciorum particularior. Proclus elem. Theol. propo. 126. chart. 34. ter.
 Causa omnis puritatis in custodiendo continetur ordine, non autem econuerso conferuans purificanti, generi idem est. Proclus elem. Theologic. propositione, 41. chart. 156. tergo.
 Causæ naturales effectus producant suos qualitate similes causarum potius, quam æquales quantitate. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. cap. 2. char. 81.
 Causa quælibet suum inducit effectum. Mar. Ficinus in Platonicæ Theol. lib. cap. 3. char. 95.
 Causa omnis, quæ ipso esse facit, talem sequenti gradu facit effectum, qualis est ipso primo. Marfil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 11. cap. 4. char. 249.
 Causæ cæteræ, Deo excepto, habent cum effectibus suis nonnullam proportionem, quoniam & causæ, & effectus sub vno, & eodem vniuersali rerum principio continentur. Marfil. Ficinus in Dionysij Areop. de trinitate. chart. 1022.
 Causæ ad rationem, & effectus pertinet, ut hic ab illa pendeat, quoque causa magis est causa, effectus magis inde dependeat. Marfil. Ficinus in Dionysij Areo. de diui. nomin. char. 1028.
 Causæ illæ potissimum effectibus præstantiores sunt, quæ non eadem specie comprehenduntur, ut ignis generas cum igne genito, sed ad quoddam genus superius attingent, ut sol ad ignem se habere videtur. Marfil. Fic. in Dionysij Areopag. de diuinis nominib. ch. 1044.
 Causæ opera sua tanquam sui partes, & imagines diligunt, opera suas causas tanquam sui conferuatrices expetunt. Marfil. Ficinus in Plat. conuiuium, orat. tert. capit. prim. chart. 1328.

Causas æquare non possunt effectus. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. lib. 8. cap. 2. char. 1583.
 Causa quadam determinata omnia proficisci falsum est. Marfil. Fic. de fato, cap. 3. ch. 1684.
 Causæ a nobis per effectus cognoscuntur, maxime primæ, & intelligibiles. Sebastianus Foxius in sextum. Plato. de Republica. charta 263.

Causa prima, secunda, prior, posterior, remota, potens, excellens.

Causæ secundæ sunt, quæ ex alijs dum mouentur, alia necessario mouent. Plat. in Tim. ch. 741.
 Causa omnis primaria plus est influens supra causatum suum, quam causa vniuersalis secunda. Arist. de causis cap. 3. propof. 1. char. 973.
 Causa vniuersalis secunda cum remouet virtutem suam a causa vniuersali prima non aufert virtutem suam ab ea, quia causa vniuersalis prima agit in causatum causæ secundæ antequam agat in ipsam causam vniuersalis secunda, quæ sequitur ipsam. cum ergo agit causa secunda, quæ sequitur causatum, non excluditur ipsius actio a causa prima, quæ est super eam. & cum separatur causa secunda a causato, quæ sequitur ipsam non separatur ab ea prima causa, quæ est supra ipsam quando est causa ei. Arist. de causis, ca. 3. propof. 1. ch. 973.
 Causa prima superior est omni narratione, & non deticiunt linguæ a narratione eius, nisi propter narrationem esse ipsius, quia ipsa est super omnem causam, & non narrat, nisi per causas secundas illuminatas a lumine causæ primæ. Arist. de causis, ca. 3. prop. 3. c. 579.
 Causa prima non est intelligentia, nec anima, nec natura, imo est supra intelligentiam, animam, & naturam, quia est etiam omnes res, veruntamen causans intelligentiam absque medio, & causans animam, & naturam, & reliquas res mediante intelligentia. Aristot. de causis, cap. 3. propof. 9. ch. 983.
 Causa prima regit res creatas omnes, propter quod commiscetur cum eis, quia regimen non debilitat unitatem eius exaltatam supra omne esse, nec definit eam, nec prohibet eam essentia unitatis eius seiuncta a rebus, quia regat eas, quia causa prima fixa cum unitate sua pura, semper regit res creatas omnes, & influit super eas virtutem vitæ, & bonitates secundum modum virtutis earum receptibilem, & possibilitatem earum. Arist. de causis, ca. 3. propof. 20. ch. 991.
 Causa prima est supra omne nomen quod nominatur, quia non pertinet ad eam diminuere. Arist. de causis, cap. 3. propof. 2. char. 993.
 Causa prima existit in omnibus rebus propter vnam dispositionem, at res omnes non sunt in causa prima secundum vnam dispositionem, quia omnia recipiunt eam secundum suæ potentie modum, quia alia recipiunt eam receptione unita, alia multiplicata, alia æterna, alia temporali, alia spiritali, alia corporali, quæ diuersitas non est a causa prima, sed a recipiente. Aristot. de causis, cap. 3. propof. 24. ch. 995.
 Causam circa bonam qui versatur rite, potest & multis & paucis verbis & nullis uti; quippe cum penes eam & verbum, & intelligentia cesset, quadam enim ratione super essentiam eminet, & solis illis sublato velamine reuera fulget, qui omnia non solum impura, sed pura transierunt, & omnem omnium sanctorum culminum ascensum iam transcenderunt, & cuncta diuina lumina, & sonos, sermoneque; celestes deseruerunt, atque eam prorsus caliginē subiere, vbi ille reuera est, ut sacra tradunt eloquia, qui omnibus est excellior. Dionys. Areop. de Trin. ch. 1018.
 Causa omnium omnia supereminens nec essentia, nec vita, nec ratio, nec mente capta est, nec est corpus, nec figuram, vel speciem, nec qualitatem, nec quanti-

tatem, vel molem habet, nec est in loco, nec cernitur, nec sensibilem tactum habet, nec sentit, nec est sensibilibus, nec perturbationi ordinis experti obnoxia est a passionibus, vel materialibus agitata, nec est inualida insensibilibus subiecta casibus, nec luminis indiga, nec alterationem, vel corruptionem, aut diuisionem, aut priuationem vllam admittit, nec aliud quicquam sensibilem aut est, aut habet. Dionys. Areopag. de Trinitate. char. 1023.
 Causa prima omnium, si est omni sermone, & cognitione præstantior, & intellectu vniuersaliter & essentia superior, cum amplectatur, complectatur, & anticipet omnia, & ipsa a nullis vsquam comprehendi possit, & si nec sensus ipsius vllus, nec imaginatio, nec opinio, nec nomen, nec sermo, nec tactus, nec scientia, quo pacto diuina nomina tractabimus? cū deitas sit essentia excellior, consequenter, nec vocabulum, nec nomē habet. Dionys. Areop. de diu. nom. ch. 1033.
 Causam omnium super omnia existentem, tum nominū priuatio, tum rerum omnium nomina decent. Dion. Areopag. de diuin. nom. ch. 1036.
 Causa omnium super omnia existens est omnia in omnibus: nam ex ipsa tanquam causa, tanquam principio, tanquam sine dependent. Dionysius Areopag. de diu. nom. char. 1036.
 Causa ipsa omnium propter boni exuberantiam omnia amat, omnia facit, omnia perficit, continet, conuertit: Amor diuinus est bonus boni, propter bonum, & cū in bono exuberaret, non permittit, ipsum sine germine in se manere, sed ad agendum mouit, per excessum, omnium genitorem. Dionys. Areop. de di. no. ch. 1066.
 Causa prima vniuersam per essentiam suam complens, in omnibus quæ sunt exultans, omnia in seipsa anticipat, per vnum simplicitatis excessum omnem dupliciter respuens: cuncta compellit per infinitatem suā se super omnia dilatantem, & vniuersam participatur ab omnibus, ut & vox cum vna, & eadem sit, a multis interim tanq̄ vna sentit. Dion. Areo. de di. no. c. 1099.
 Causis propinquis cum philosophi acquiescere nolent, qui principia posuere corporea, ut atomos, eorum motu, & impulsibus, & mutuis complicationibus singula facientes; dixerunt ea ratione singula fieri, qua illa principia coeunt, faciunt, & patiuntur; & nostros impetus, & affectiones tales esse, quales illa faciunt. Alij ad vniuersi principium ascendentes ab ipso cuncta deducunt, & hanc causam non solum mouere, sed etiam singula facere arbitrantur, quom fatum vocat: existimantes non solum cætera, sed cogitationes nostras ex ipsius motibus proficisci. Alij totius mundi circuitum omnia complectentem motuque singula facientem, atque habitibus, configurationibusque stellarum tam errantium, quam non errantium mutuis peragentem fatum iudicant, & inde fieri cuncta arbitrantur. Plot. En. 3. lib. 1. cap. 2. ch. 229.
 Causæ vniuersales a particularibus effectibus non mouentur. Iamblic. de mysterijs. ch. 1882.
 Causæ operum Dei sunt tempore antiquiores: nam ita per æuum sunt, ut Deus per æuum est. Chalcidius in Plat. Timæum. char. 17.
 Causa primaria omnis in vnaquaque serie vniuersæ seriei suam communicat proprietatem, & quod est illa primo, hoc est ipsa series per participationem. Proclus elem. Theol. propof. 97. ch. 26.
 Causa omnis separata vbi que est simul, & nullibi. Proclus elem. Theol. propof. 98. ch. 26. ter.
 Causa omnis anagogica in Dijs & a purgatiuo differt, & a conuertentibus generibus. Proclus in elem. Theol. propof. 158. char. 42.
 Causa paterna omnis omnibus essēdi est largitrix & essentia omnium constituit. Omne autem opifex formationes compositorū præcedit, & ordinē, & eorum

secundum numerum diuisionem, & est eiusdem cum paterno ordinis in particularioribus generibus. Procl. elem. Theolo. propof. 157. char. 42.

Causis meliores euadere nefas est. Proclus in Alcibiade primo. char. 1916.

Causa prima in quouis effectu uehementius agit, quam reliquæ causæ, quia uestigium quod ab ea imprimatur, scilicet esse, & prius imprimatur, & posterius deletur, quam reliquarum uestigia causarum, quasi fortius imprimatur. Deinde quod cæteræ causæ super uestigium primæ causæ, sua firmiter uestigia, quæ sicut omnia sua opera necessario in opere causæ primæ fundant, sic uirtutes, & actiones suas in illius uirtute, & actione stabiliunt. Marfil. Fic. in Plat. Theol. li. 2. ca. 7. ch. 102.

Causa prima omnia per se ad finem optimum per uias rectissimas modo congruentissimo dirigit; hoc facere nequit, nisi per intellectum, anticipet finem, discernat causas, metiatur proportionem, quæ inter uias est, & finem, & per uoluntatem rursus finem approbet, & uiam talem præ cæteris eligat. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 11. char. 107.

Causa prima uarios effectus suos per multiplicem sapientiz ordinem operatur, potius quam per nudæ, & simplicis naturæ necessitatem, & uolente Deo non operatur eam externos effectus per meram intelligentiam, nisi accedat uoluntatis assensus. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 11. char. 107.

Causa quo potentior est & ad agendum promptior, eo propensior est ad dandum. Marfil. Fic. de uita coelitus comparanda, lib. 3. ca. 2. ch. 133.

Causa remota quamuis necessaria non prouenit effectus necessario, nisi in super causâ media sit necessaria. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 9. ca. 4. ch. 210.

Causam propriam cum quæuis res attingit, quiescit. Marfil. Fic. in Plat. Theol. li. 10. ca. 6. ch. 236.

Causa prima uoluntatis suæ benignitate omnibus prouidet, quia maxime sua sunt omnia, & cum sit maxime causa tam in conseruando, & perficiendo quàm in efficiendo, præcipue ad summum bonum summa pertinet prouidentia. quæ nihil est aliud quam diffusio, & conseruatio boni. Marfil. Fic. in epist. lib. 2. ch. 696.

Causa ut excellens sit duo præcipue ad ipsam pertinere uidentur: primum, ut quo præstantior causa est, eo sit a subditorum conditionibus segregatior: secundum, ut pro excellentiæ suæ gradibus uires suas, & actiones longius, latiusque diffundat. Marfil. Fic. in Dionysium Areopag. de diu. nom. ch. 1027.

Causa prima non solum est efficiens, sed finalis conseruans, motum perficiens, & reficiens, & ob immensam potestatem adeo tota totum occupat, ut ubique sit omnibus præsentissima. Marfil. Fic. in Dion. Areop. de di. no. c. 1028.

Causa superior melior ubique est effectu. Certe causa prima ita optima est, ut sua bonitate sit substantia sua, ipsaque simpliciter bonitas. Marfil. Fic. in Dionysium Areopag. de diu. nom. ch. 1078.

Causa nulla excellens, & uniuersalis, uel eadem est cum effectibus, uel cognata. Marfil. Fic. in Plat. Parmenide, cap. 54. char. 1168.

Causa quanto altior est, tanto remotior est a proprijs effectuum suorum conditionibus: ideo altissima omnium causarum, quæ est ipsum unum ab omnibus entium omnium proprietatibus est penitus segregata. Marfil. Fic. in Plat. Parmenide, ca. 67. ch. 1180.

Causa quo uniuersalior est, eo superior, & perfectior, & uicissim, effectus contra quo communior, eo uilior. Marfil. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1091.

Causam principalem singulorum in ea intelligentia sita esse, quæ boni rationem habens singula futuræ commoditatis gratia fabricat. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, cap. 41. char. 1465.

Causam quia Plato refert ad mentem, ideo in Timæo di-

sputant Platonici intellectum ipsius boni filium, mundi architectum proximum fuisse. Marfil. Fic. in Plat. epist. 6. char. 1533.

Causa prima omnium est ipsum bonum: siue unum a quo pendet uitas nixusque ad bonum: secunda causa est mens prima, ad quam spectat ordo formalis: tertia est anima prima, qua omnis ubique uitalis motio redditur. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 9. cap. 1. ch. 1665.

Causas occultiores, & superiores indagare compellit ingeniorum, morum, fortunarumque diuersitas, quæ ex causis nobis notis esse tanta non potest. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 1. cap. 1. ch. 1674.

Causæ frequentis natura non solum est superiori similis, quatenus habet inde, sed etiam dissimilis, quatenus extra processit, nec solum inde degenerauit, sed insuper aliud quiddam, & qualitate quadam propria distrensam euasit. Marfil. Fic. de fato, ca. 1. ch. 1681.

Causæ superiores uniuersales quamuis uim habeant in effectibus amplam, intimam, diuturnam: mediæ tamen causæ potissimumque propinquæ ad proprias euentuum qualitates quam plurimum, & fere totum possunt, quo fit ut effectus eis quam similiores euadant. Marfil. Fic. de fato, cap. 1. ch. 1681.

Causæ sub luna fortiuntur uires a uita mundi, non solum per coelestia, sed etiam proxime per uitalis animæ uim ubique uigentem, ut & animalis uita multa dat pedibus manibusque membra præcipua, & multa per se ipsa, & quæ dat per membra præcipua, etiam transformantur in illis. Marfil. Fic. de fato, cap. 1. ch. 1681.

Causæ primæ prouidentia proficitur distinctio, ac dispositio rerum, non ex sequentium gradibus duntaxat causarum. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. ca. 1. ch. 1685.

Causa simpliciter naturalis cum per unam agat formam determinatur ad unum: multas uero causas cohibere in unum potest solum causa cognitionis munere fungens: quæ multas in se concipiens formas, merito, & rerum multiformium est principium, & differentes causas in unum euentus alijs inopinati formam mirifice congregat. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. li. 3. ca. 2. c. 1703.

Causa omnium, quod est super omnia, per nullum ex omnium numero definitur, sed per claritatem ipsam simpliciter, per se, in se existentem. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. cap. 13. ch. 1762.

Causa quo præstantior est, eo plura facit. prima ergo efficit omnia. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. li. 3. ca. 6. ch. 1772.

Causa per se existens prior est ea, quæ est per accidens. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 1. ch. 1634.

Causæ superiores non inelinant nos ad furta, quia qui peccat non facit: At qui inuitat ad peccandum, ad deficiendum inuitat, quod non conuenit superioribus causis, efficientibus semper, deficientibus nunquam. Io. Pic. Mir. in Astro. li. 4. cap. 9. ch. 538.

Causa potens non sero incipit, sed cito, & sero definit. Io. Pic. Mir. in Astro. lib. 5. cap. 6. ch. 562.

Causæ intercedentes inter Deum, & homines, ut inferiores esse debent Deo, ita sublimiores hominibus esse debent, & ideo per coelos non debent disponi, cum hominibus sint ignobiliore, & inferiores. Ioan. Fran. Pic. Miran. de præno. lib. 5. cap. 8. ch. 562.

Causæ uniuersalis operatio propterea motus non dicitur, sed emanatio simplex, cum quicquam non ex subiecta re aliqua, sed ex nihilo creatur. Io. Fr. Pic. Mir. in exa. doc. van. gen. li. 6. ca. 7. ch. 1198.

Causam primam efficientem externam rerum opificem omnium Deum Plato putat, Aristoteles Naturæ genita ea tantum pro efficientibus in principijs physicis retinet, quæ in ipsis rebus sunt, & in ijs alterius nature, id est formæ rationem obtinent. Iacobus Carpentarius in Alcinoi præfatione.

Cautio est declinatio mali, diligentia custodiendi. Speusippus in Plat. defn. char. 1963.

Cautio

Cautio est declinatio a malo cum ratione, quæ metui opponitur. Franciscus Patricius de regno, libro 5. cap. 1. char. 197. tergo.

Cautio est vis animi, qua a malo declinamus cum ratione. Fran. Patric. de regno, li. 6. ca. 18. ch. 258. ter.

Celebritas est tempus secundum leges sacrum. Speusippus in Platonis defn. ch. 1964.

Charitas est integra animi declaratio, ciuilis scientia, honestorumque, & uilium scientia, iustitiam inducens in rempublicam. Speusippus in Platonis definitionibus. char. 1963.

Cibus esse debet duplex ad potum, panis duplex & sexquialter ad oua, triplus ad carnes, quadruplus ad pisces, herbas, & fructus humidiores. Ne incipiat a potu mensa, nec potus sit semel uerior. Semper stypticum aliquid absque potu, uel modico sequatur mensam. Vbi complexio, ætas, tempus ad calidum, sic uel labitur, tu quoque ad opposita declinat. Vbi ad frigidum, & humidum tu quoque ad opposita uertigo. Vbi temperies, seruato temperiem. Mensæ sint in noxam dici horis duæ, utrobique parca, parcor coena, exercitationes corporis duæ ferme post digestionem primam, ad sudorem quasi productæ, somnus nocturnus semper necessarius & bonus, diurnus nunquam bonus. Marfil. Fic. de uita producenda, li. 2. cap. 6. ch. 914.

Cibi concoctio præ cæteris ubique curanda, nil enim prodest salubribus uti, nisi recte concoquas. Marfil. Fic. de uita producenda lib. 2. cap. 4. ch. 511.

Circulus lacteus est porta Solis, quia in utraq; obuiante solstitio alterius Solis inhihetur accessio, & sit ei regressus ad zonæ uiam, cuius terminos nunquam reliquit. Per has portas animæ de celo in terram, & de terra in coelum remeare dicuntur, hominum Cancer, Capricornus deorum. Macrobius in som. Scip. li. 1. ch. 59.

Circulus lacteus est unus est circulus qui ambit coelum, qui solus subiectus est oculis, cæteris magis cogitatione, quam visu comprehendendus. Macrobius in som. Scipio. lib. 1. char. 74.

Circulum lacteum Dioscorus dixit esse ignem densatæ, & concretæ naturæ in uiam curui limitis semitam, diuersione mundanæ fabricæ coaceruante concretum, & ideo uisum intuentis admittere, reliquo igne celesti lucem suam nimia subtilitate diffusam non subiectente cõspicui. Democritus innumeras stellas, breuesque omnes, quæ spisso tractu in unum coactæ spatijs, qua angustissima interiacent, operitis, uicinæ sibi uindique, & ideo passim diffusæ lucis aspergine continuu iuncti luminis corpus ostendunt. Possidonius ait lacteum caloris esse sideri infusionem, quam ideo aduersa Zodiaci curuitas obliquauit, ut quoniam Sol nunquam Zodiaci excedendo terminos experire feruoris sui partem celi reliquam describat, hic circulus a uia Solis in obliquam recedens uniuersitatem fluxu calido temperaret. Macrobius in som. Scip. lib. 1. ch. 74.

Circulus cuncta nobis exornauit ad ultimas usque participationes, & nihil reliquit suæ participationis expertis, & decore illis, similitudinem, & formationem, & perfectionem suppeditauit. Proclus in Eucl. lib. 2. cap. 11. char. 86.

Circulus prima figurarum, & prima recti linearum triangulus est. Procl. in Eucl. li. 2. ca. 11. ch. 89.

Celeriter quæ fiunt, pulchra sunt; quæ uero lente & tarde, & cû difficultate, turpia. Pla. in Charmide. ch. 378.

Celeritas est facultas multa in breui tempore peragens. Plato in Lachesi. char. 394.

Cenabant antiqui iisdem lectis, quibus dormiebant. Plat. in Symposio 303.

Census quatuor constituendi sunt, ita ut quemadmodum alius fiat pauper in minorem censum reducatur, & e contra. Plat. de legib. dial. 5. ch. 846.

Census legislator præscribere debet ad quosdã terminos:

sit ergo terminus paupertatis forte oblatæ census, quæ manere oportet, & quem nullus unquam magistratus ulli imminui patietur, nec alius quisquam uirtutis studiosus. At uero qui mensuram horum statuit, legislator duplum huius acquirere permittet, & triplum, usque ad quadruplum. Si uero plura his quis habet, quæ aut reperit, aut alicunde donata accepit; aut lucratus est, aut alia quadam huiusmodi fortuna adeptus, ea quæ supersunt si ciuitati, & dijs ciuitatis præsidibus distribuerit, in bonâ existimatione, & indemnis sit. Si uero quis huic legi non paruierit, eum quidem quicumque uoluerit deferet, & ob id dimidium consequatur partem. Reus autem alteram itidem partem de sua possessione persoluet, & hæc ex dimidio deorum erit. Plato de legibus, dial. 5. char. 846.

Centenarius numerus celebratur in ro. de republica, quia fit ex denario quasi uniuerso numero in seipsum ducto: ex quo centenario in seipsum ducto procreatur quadratus numerus æquilaterus decem millia celebratus in phædro. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dialogo 8. cap. 14. char. 1422.

Centrum pilæ dicunt deorsum & medium, idem enim sunt: supra uero, quod est usque ad circumferentiam. Timæus Locrus de anima mundi, & natura, ch. 1042.

Centrum nil aliud est, quam punctum, quo spheræ aut orbis medium certissima obseruatione distinguitur. Macrobius in som. Scip. lib. 1. ch. 95.

Centrum tres habet locos, aut intra figuram, ut in circulo, aut in ambitu, ut in semicirculo, aut extra, ut in quibusdam Conicis lineis. Procl. in Eucl. li. 2. c. 11. ch. 91.

Centrum Pythagorici Iouis carcerem appellat, quoniam cû opificum custodiâ Iupiter in sinu mundi posuisset, in medio ipsam firmiter collocauit. Procl. in Eucl. li. 2. ca. 11. ch. 52.

Cetri natura est, ut licet indiuiduum unum sit immobile, in oib. tamen lineis ab ipso ad circumferentiam progrediuntur, diuisis, & mobilibus ubique reperiuntur, ubique enim est in linea punctum. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium, orat. 2. cap. 3. char. 1324.

Centri natura grauiam trahit, & ea sistit. Marfil. Fic. in Plotini En. 6. lib. 9. cap. 25. ch. 1791.

Cerebrum exhibet sensus uidentis, audiendi, & olfaciendi. Plat. in phædone. char. 52.

Cerebrum rotundum fecit ex medulla, quæ semen diuinum in se habitata esset, ut quæ mortalem animam continere debebat, & rotundis, & oblongis figuris distinxit, & totâ medullâ cognominauit, & ex his ueluti ancoris totius animæ uincula iecit, & circa ipsa corpus nostrum absoluit, ubi primum offeum tegmẽ circa totam ipsam cõpegisset. Plat. in Tim. ch. 754.

Cerebrum, ac cor ne comederent mandauit discipulis suis Pythagoras: id est nec cerebrum uanis cogitationibus cõfumerent, nec cor immoderatis curis vrerent. Marfil. Fic. in epist. lib. 4. char. 751.

Cerebrum frigidum est, & humidum. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dial. 8. cap. 12. 1421.

Cerebrum frigidum, & humidum est. Gabriel. Buratell. de ideis, lib. 1. char. 10. ter.

Cerebrum portio est spinæ medulla ex Platone, & Galeno. Iac. Carp. in Alcinoi digress. 6. ch. 389.

Ceremoniæ reuera diuinitus institutæ non passione aguntur uilla, sed admiratione potius, & ueneratione, & cõstante profus intelligentia, & gaudio persimili. Iambli. de mysterijs. ch. 1879.

Ceres dea habita est, quia frumentum glanide uescitibus dedit, & pinere, molere, & pultem, panemque facere docuit. Franc. Patric. de reg. li. 1. cap. 9. ch. 27. ter.

Certatori nudo præmia non constituemus. Plat. de leg. dialo. 8. char. 890.

Certiora sunt, quæ cernimus, quam quæ audimus. Franc. Patric. de regno, lib. 6. cap. 10. ch. 250. ter.

Certitudo, qua ratione certitudo est, non est intelligentiæ

hæc, sed quando certe suū bonum percipit, nō quidam ut dicitur maxime ens, sed maxime consentaneū, atque delectabile. Mar. Fic. in Parm. cap. 47. ch. 1162.

Crui delectantur virginibus, fugiunt secundo vento, ut vestigia cum ipsis abeant; simplices sic quod admirantur viso venatore, & omnia quasi pro miraculo: Acerrimo præstant auditu, cum auriculas erigunt, quum remittunt sunt obtusi, & quasi surdi: vita eorum longa est usque ad centesimum annum. Fran. Patr. de regno, lib. 3. cap. 6. ch. 122. ter.

Cetæ sonum tympanorum formidant. Ioan. Franc. Pic. Mirand. in exam. van. doct. gen. li. 2. ca. 22. ch. 859.

Chalcedonij vis maxima erat in mouendis affectibus. Plato in phædro. ch. 326.

Chaldæi aiunt, si cum autumnio vir conferatur diateffaron habere, si cum bruma diapente, si cum æstate diapason. Plutar. de animæ genitura è Timæo. ch. 447.

Chaos afferit Hesiodus primo extitisse, & post duos hos genitos fuisse, Terram, & Amorem. Plat. in Symposio. charta 283.

Chaos fuisse ante vniuersi constructionem, & elementa alium locum habuisse, & omnia sine ratione, ac modo se habuisse. Quum vero vniuersum constiui deberet, ignem primum, terram, ærem, & aquam, quæ quidem vestigia quædam ipsorum haberent, ita tamen affecta esset, velut verisimile est se habere quiduis, a quo Deus abest: sic tunc a natura disposita primum specibus, & numeris efformauit. Quod vero quatenus fieri potuit quam pulcherrima, & optima, ex non ita se habentibus, Deus ipsa composuerit, hoc nobis velut perpetuum de omnibus dictum extet. Plato in Timæum. char. 744.

Chaos prius erat ab initio, & confusio, & nullo ordine posita erant, cum Deus in vnoquoque proportionem induxit, tot, & eatenus, quatenus fieri posset, ut proportionem haberent, & singula tum ad seipsa, tum inter se vicissim competere. Plat. in Tim. ch. 752.

Chaos malignam animam vocabant veteres. Chalc. in Plat. Timæum. ch. 37. ter.

Chaos orpheus in Argonautica posuit ante mundum, & ante Saturnum, & alios Deos, & in ipsius chaos sinu Amorem collocavit. Marsilius Ficin. in Plat. conuiuio, or. 1. cap. 2. char. 1321.

Chaos Platonicum informem mundum vocant, & mundum formatum Chaos. Marsil. Ficin. in Plat. conuiuio, orat. 1. cap. 3. char. 1321.

Chaos triplex. Principio Deus mentis illius creat substantiam, quam etiam essentiam nominamus. Hæc in primo illo creationis momento informis est, & obscura, quoniam autem a Deo nata est, ad Deum sui principium ingenito quodam appetitu conuertitur: cōuersa in Deum ipsius radio illustratur; radij illius fulgore ille suus appetitus accenditur, accensus appetitus Deo totus inhaeret, inherendo formatur: nam Deus, qui potest omnia, in mente sibi inhaerente creandarū rerum naturas effingit, & in ea omnia, quæ in corporibus istis sentimus, quodam modo spiritali, ut ita loquar, pinguntur, quæ omnia rerum inferiorum ideæ vocantur. Marsil. Ficin. in Plat. conui. or. 1. ca. 3. ch. 1321.

Chaos vocamus essentiam mentis informem, primam in Deum ipsius conuersionem, amoris ortum, radij infusioem, amoris pabulum: incendium sequens, amoris dicimus incrementum appropinquationē, amoris impetum: formationē amoris perfectionē. Formarum otium, idearumq; complexionem mundum latine, græce κοσμος, i. ornamentū vocamus. Huius ornamentū gratia pulchritudo est, ad quā ille, amor statim natus traxit mentē, atq; pduxit mentē deformem ante, ad mentē eandem & formosam. Ideo amoris conditio est, ut ad pulchritudinē rapiat, & deformem formoso coniungat. Marsil. Ficin. in Plat. conui. or. 1. ca. 3. ch. 1322.

Chaos confusionem significat. Leo Hebræ. de amore, dialo. 2. char. 68.

Chaos æterna quadam generatione a Deo processit, cætera autem omnia ex chaos noua, ac temporali generatione a Deo effecta fuerunt. Leo Hebræ. de Amore, dialo. 2. char. 102.

Chaos ab æterno ex Deo prodijt. Leo Hebræ. de Amore, dialo. 3. char. 251.

Charitas vera non quæ sua sunt querit, sed quæ alterius. Marsil. Ficin. in epist. lib. 4. ch. 778.

Chartaginenses sacrificant homines, ut piū sit, & legitimum, & quidam eorum filios Saturno. Plat. in Minoc. char. 780.

Chimeram non ob aliam causam, nec esse, nec fore credimus, nisi quia bona illa, quæ in eius compositionem ingrediuntur, ingredi non est credibile. Ioan. Pic. Mirand. in respons. 1. char. 261.

Cholerici ob ignei humoris impetum in amorem præcipites perferuntur, melancholici, tardius amant, sed si amant, diutissime perseverant. Marsil. Ficin. in Plat. conuiuio, orat. 6. cap. 9. ch. 1346.

Chorus a chara, id est gaudio appellatus est. Plat. de legibus, dialo. 2. char. 799.

Chori in ciuitate tres sunt: primus puerorum, secundus eorum qui ad trigessimū usque annum peruenerūt, tertius eorum qui trigessimū annum transgressi sunt, & ad sexagesimum usque peruenerunt. Plato de legibus, dial. 2. char. 804.

Choræ partes duæ, vna pars erant rythmi, & harmoniæ secundum vocem, altera secundum corporis motum: rythmum quidem communem cum vocis motu habebat, gestum vero proprium. At quæ de voce ad animum usque ad virtutis eruditionem pertinent, musica nominatur: quæ ad corpus pertinent, quæ ludentium saltationem diximus, si usque ad corporis virtutem talis motus fiat, artificiosum ipsius ad hoc ductum, gymnasticam nominauimus. Plat. de legibus, dialo. 2. char. 808.

Christiana, & Mosaica religio tanquam spiritalis penitus, & diuina, neque a cœlestibus, neque per cœlestia corpora effici vilo pacto potuit. Marsil. Ficin. in epistolis libro 7. char. 851.

Christi vita virtutis totius idea est. Marsil. Ficin. in Plat. phædonem. char. 1390.

Christiani omnes apti sunt ad diuina implenda præcepta, sed nō omnes apti sunt ad humanam philosophiā capeffendam. Ioan. Francisc. Picus Mirandul. de studio philosophiæ lib. 1. cap. 5. ch. 16.

Christum qui non sequimur, non solū prima, sed secunda, i. naturali felicitate priuantur, quia gratiam nolle non nisi corruptæ est, & labefactæ naturæ. Ioan. Pic. Mirand. in Heptaplum lib. 7. in prog. ch. 49.

Christum per charitatem portare debemus in mente. Io. Pic. Miran. in Orat. Dominicam.

Cibus est siccū corporis alimētū. Pla. in Hippar. ch. 361.

Cibus putauit Hippocrates per calorem concoqui, Erasistratus vero in ventre non concoqui, sed atteri cibum voluit, quod & placuit plerisque sectatorum, Plistonius putrescere cibum censuit, Asclepiades crudam materiam, ut sumpta est, in corpus omne deduci voluit. Ioan. Francisc. Pic. Mirand. in exam. van. Doctr. gent. lib. 1. cap. 16. ch. 801.

Cibus modicus contemplantibus diu sufficere solet. Leo Hebræ. de Am. dial. 3. ch. 178.

Cicadas fertur homines fuisse antequam muscæ essent, at natis musis, & cantilena in lucē producta, ita quosdā illius æui hoies præ cantus, voluptate confestatos esse, ut canentes & cibos, & potus neglexerint, & se mori nō animaduertent. Ex quibus postea genus cicadum natū est, quod a musis hoc munus accepit, ut nullo alimento opus habeat statim cū natū est, sed sine cibo, &

bo, & potu canat quousq; moriatur: & ad Musas denunciaret, qui ex his, qui hic sunt hominibus, quamque ipsarum colat: Teophiloræ qui in tripudijs coluerunt: Erato in amatorijs, Calliope & Vranix qui in philosophiæ studijs versantur. Plato in phædro, ch. 322.

Cicero liberalis fuit, ex patrocinijs nullam neque stipē, neque mercedem accepit vnquam, sed omnis eius opera gratuita semper extitit. Franciscus Patric. de regno lib. 7. cap. 11. ch. 321.

Cicero inconstans fuit, cum nunc Deum vnum, nunc deos, ac naturam facit inuentricem earundem rerum. Augustinus Steuch. de perenni philoso. libro 8. cap. 7. char. 168. terg.

Ciceroni in loquente nemo similis erit, qui in intelligendo ei non fuerit quoque similis. Ioan. Francisc. Pic. Mirand. de inuentione. ch. 210.

Cicero Marci Ciceronis filius binos congios vini vna cœna sumebat. Franciscus Patricius de regno, libro 6. cap. 26. char. 288.

Cigni sacri sunt Apollini, & ante mortem dulcissimè canunt. Plat. in phædone. char. 47.

Circularis cū sit motus vniuersi, ea natura præditus est, ut ad seipsum coeat, & omnia constringat, & vacuum locum nullum reliquum esse sinit. Quapropter ignis in omnia maxime penetrat, aer autem secundo loco, prout tenuitate a natura secundus est, & reliqua hoc modo. Quæ enim ex maximis partib. facta sunt, maximam vacuitatem in cōstitutione relinquunt; minima, quæ minimam, atque restrictionis coitus parua in magnorum vacua detrudit. Pla. in Timæum. ch. 746.

Circulo quæ mouentur secundum naturam, simplicia sunt. Proc. elem. phy. propof. 1. ch. 63.

Circulo quæ mouentur secundum naturam, neque grauitatem, neque leuitatem habent. Proc. elem. phys. propof. 3. char. 63. terg.

Circulo moueri dicitur id, quod ab eodem in idem fertur continue. Procl. elem. phys. diff. ch. 63.

Circulo, quæ mouentur secundum naturam, neq; ijs quæ recta mouentur, neque ijs, quæ ex his cōstant, eadem sunt. Procl. elem. phys. prop. 2. ch. 63. ter.

Circulo quæ secundum naturam mouentur, nec generationem, nec corruptionem suscipiunt. Proc. elem. phys. propof. 5. char. 64.

Circulo quod mouetur, terminatum est. Proclus elem. phys. prop. 6. char. 64.

Circularē motum primum quod mouet, impartibile est. Proclus elem. phys. prop. 21. ch. 68.

Circulos appellat Plato substantias ipsas mundanarū sphærarum, præcipue vero cœlestium. Marsil. Ficin. in Plat. de repub. dial. 8. cap. 1. ch. 1414.

Circuli principium est vnitatis, in seipsam enim vnitatis conuertitur. Marsilius Ficin. in Plat. de repub. dialo. 8. cap. 6. char. 1418.

Circuli proprium est vt in ipso indiuisibile centrum maneat, dum circumferentia vertitur: idem & in figura, motuque seruetur æqualitas; in mente similiter simplex, fixusque ad ipsum verum directus manet intuitus, dum cause in effectus per media explicantur, vicissimque effectus similiter replicentur in causas: redditque interim animaduersio mentis in seipsam considerandam, & similem, & æquale eadem intelligendo, valendo, agendo, intētionē, regulā, progressionē procedit. Marsil. Ficin. in Plat. de legib. dial. 10. ch. 1519.

Circularis figura figurarum omnium pulcherrima. Leo Hebræ. de Amo. dial. 3. char. 339.

Circulus rerum omnium a Deo incipiens, & per cūctas essentias proficiscens in Deum tandem reuertitur. Leo Hebræ. de amo. dial. 3. ch. 403.

Circuncisio ob quatuor causas instituta. Prima vt euitetur carbūculus, qui vrit inflammationē, facilius enim præputiatis innascitur: altera, vt totum corpus sit pu-

rius, sub præputio enim sordes esse possunt: tertia quæ hæc particula circuncisa quandam similitudinem habet cum corde, ambæ enim generationi seruiūt: quarta, causa fecunditatis, & numerosæ sobolis: nam per sinus præputij non exit semen recte. Philo Iudæus de circuncis. char. 508.

Circuncisio significat voluptatis excisionem, & arrogantiam abijci. Philo Iud. de circunc. ch. 508.

Circumspectio est considerata omni ex parte animi ratio circa ea, quæ agenda sunt. Fran. Patric. de regno, lib. 6. capit. vndecimo. ch. 233. ter.

Cirus, & Lucius Scipio omnium suorum ciuium sciebant nomina. Marsil. Ficin. in Plat. Theol. li. 13. ca. 3. ch. 297.

Ciuilis scientia, & ciuilis vir, regia scientia, & regius vir in idē, velut vnū sint hæc oia. Plato de regno ch. 165.

Ciuilis facultas merito appellatur, quæ omnibus alijs in republica imperat, & legum, & vniuersorum in ciuitate curam gerit, & omnia contextit. Plat. de regno. charta 187.

Ciuilis scientiæ duo sunt officia, leges condere, & conditas exequi, prima legum positiva, secunda iudiciaria nominatur. Considerat quoque ea, quæ ad pacem, & quæ ad bellum pertinent, & in eo cum alia plurima, tum hoc præcipue, bellū ne ineundum sit, an renuendum. Alc. cap. 31. ch. 1961.

Ciuilis facultas est virtus contemplatiua simul, & actiua, quæ eligit, & proponit bonam ciuitatem beatamq; efficere, & tecum maxime contententem, eiusque proprium est etiam imperare, vnde & militares omnes artes subiectas habet. Aicinus, cap. 33. ch. 1962.

Ciuilem sapientiam in Mēnone, & hic quodammodo negat Plato, quod dicitur a ciuilibus viris: cum illi nec suos filios vnquam docuerint, & quod dicitur sophistis, quod rationem boni non habent, & rerum humanarum experti non sint. Restat igitur, vt hæc aut a philosophis, & contemplandi, & agendi apprime peritis percipiatur, aut diuina sorte contingat: illi nusquam reperiuntur: Vnde & in Mēnone, & Theage diuino munere fieri asserit, vt in animos ciuium temperatos Dei prouidentia boni ipsius intelligentiam, & leges ad id ducētes infundat: quam notionem hic ciuilem sapientiam, in Mēnone proprio vocabulo vaticinium proprie quidem nominat, & ciuiles viros furentibus comparat. Sepe etiam aut nunquam a malis genus hominū cessaturum, nisi aut legitimi philosophi dominentur, aut ij qui gubernant rempublicam diuina quadā forte philosophentur. Marsil. Ficin. in Plat. Theage. c. 1132.

Ciuilis sapientia in Mēnone vaticinium quoddam vocatur, & ciuiles viros furentibus comparantur. Marsil. Ficin. in Plat. Theage. ch. 1132.

Ciuilis sapientiæ subiectum ciuitas est: finis, commune bonum: ministræ artes omnes: officia duo leges condere, & conditas exequi: illud per prudentiam gnomotheticam, hoc per iustitiam legalem, & iudiciariam agitur. Marsil. Ficin. in Plat. Theag. ch. 1132.

Ciuilis peritia est virtus quædam ad rectam opinionem attinens, qua legitimi principes ac ciues in agendo honesti, contemplationis tamen expertes, bonum publicum curant, & diuina sorte ciuib. datur. Marsil. Ficin. in Plat. de vir. char. 1133.

Ciuilitas in persona priuata temperantia, & iustitia contenta est, at in publica addenda est prudentia, in bello vero adijcitur fortitudo. Marsil. Ficin. in Plat. protagoram. char. 1290.

Ciuilis virtus donū est diuinum, nequis confidat se absq; diuina gratia rempublicam recte feliciterq; esse gubernaturum. Marsil. Ficin. in Protog. ch. 1299.

Ciuilitas antequam cœlestis mitteretur, mortales miseri nec fegregati viuere poterant, quin passim lanarentur a feris, nec iterum congregati, quin a scinvicem lacerarentur, itaque salutem nobis, quam cunctæ simul

artes præstare non potuerunt, sola tandem iustitia præstitit. Mar. Fic. in Protagoram. ch. 1299.

Ciuitatis quatuor figuræ. Prima post generis humani calamitatem in superstitio quodam eius semine Dei benificio seruata, in qua patrisfamilie imperio paruerunt, quod sola lege naturæ constat. Secunda inter familias plures, vel oppido, vel vallo congregatas, vel indigentia mutua, vel metu ferarum, & tot gubernandi formæ ortæ sunt quot domicilia extiterunt moribus, & opinionibus diuersæ, unde ortis inter se iniurijs coacti sunt constituere inter se iudices. Unde tertia orta est ciuilis figura, a precedente iniustitia orta: & probabile est hos rectores communes leges præscripsisse. Quarta est in quodam gentium regno, ubi plures vrbes in eandem voluntatem, & communem legem ita conueniunt, ut in urbem vnam plures familie. Prima figura extra urbem est, per singulas leges naturæ ratione, voluntate consistens. Secunda in vrbe, sed per singulas domiciliorum leges indigentia quadam metuq; congregata. Tertia in ciuitate per leges iam communes, occasione iniustitiæ, iustitiam colens. Quarta ex pluribus ciuitatibus per eandem voluntatem legemque similem congregatur. Mar. Fic. in Plat. de legib. dialog. 3. char. 1494.

Ciuiem scientiam omnium mortalium primi poetæ indagauerunt. Fr. Pat. de regno, lib. 1. cap. 2. ch. 9. ter.

Ciuium rerum tres sunt status, Regnum, Aristocratia, & Democrazia. Rex si a suo instituto digreditur, fit tyrannus, optimates si virtutem deserunt, incidunt in paucorum potentiam: popularis status cum ab æqualitate discedit, incidit aut in tyrannidem, aut in plebeum dominatum, quo nihil deterius esse potest. Franc. Patri. de regno, lib. 1. cap. 3. ch. 10. ter.

Ciuiem societatem hominum inuentum esse vtilitatis gratia, duce natura, non est ambigendum. Franc. Patric. de repub. lib. 1. titulo 3. ch. 13.

Ciuiles societates non omnibus, sed his qui libertati student, tradi debent. Franc. Patric. de repub. lib. sexto in præfatione. ch. 180. ter.

Ciuis quis est.

Ciuis homo est peritus eorum, quæ ad administrandam rempublicam pertinent. Speusippus de Plat. definitionibus. ch. 1964.

Ciuis appellandus est indigena loci ingenuis parentibus oriundus, vel qui a magistratibus, aut legibus ciuitate donatus. Fr. Plat. de rep. lib. 1. cap. 3. ch. 16.

Ciuis dicitur, qui patrē inter maiores indigenas habuerit, nam de matre non est curandum, an peregrina, vel ne sit. Fr. Pat. de rep. lib. 4. cap. 1. ch. 151. ter.

Ciuis studia, quæ esse debent.

Ciuis viri facultas est, quæ imperat arti persuadendi, & dicendi. Plat. de regno. ch. 186.

Ciuis ut separatur ab arte dicendi, ut qui illi imperat. Plat. de regno. char. 186.

Ciuis viri scientiam ciuilem docere nesciunt, cum eorum filios non doceant, nihil enim meliores in ciuili scientia reddunt, quam contrariorum. Plat. in Theage. ch. 371.

Ciuium institutio ad corpora est gymnastica, ad animam musica, prius in musica instituti incipimus, deinde in gymnastica, in musica sermones sunt, quorum alij veri, alij falsi, prius instituendi sunt in falsis, in fabulis scilicet, sunt enim mendacium. Plat. de republica, dialogo 2. char. 580.

Ciuis in ciuitate non possunt diuitias honorare, & simul iuste temperantiam possidere, sed necesse est alteram negligi. Plat. de repub. dial. 8. char. 666.

Ciuis vir scientiæ præditus esse debet. Plato de regno. char. 164.

Ciuis, qui ad fortitudinem procliuus sunt, semper ciuitates ad bellum prouocant, & postquam cum multis in inimicitias deuenerunt, patrias suas aut penitus perdunt, aut seruas, & subditas hostibus efficiunt. Plato de regno. ch. 188.

Ciuis, qui insigniter temperati sunt, quietam semper vitam parati agere, per se ipsos soli res suas faciunt domi, & cum exteris ciuitatibus sic faciunt, ut aliquo modo pacem seruent, & propter hoc studium interpestiuius quam oportebat pacem inueniunt, seipsos ad bellum ineptos reddunt, & iuuenes similiter afficiunt, & sunt hi quibus insidiæ struuntur. Ex quibus non ita multorum annorum progressu, & ipsi, & filij, & vniuersa ciuitas sepe citra omnem animi aduersionem pro liberis serui fiunt. Plato de regno. ch. 188.

Ciuis fortes non debent audire, ea quæ apud inferos sunt. & ideo de ijs oportet curam gerere, qui has fabulas enarrant, & ipsos rogare, ut non ita simpliciter vituperas ea, quæ apud inferos sunt, sed potius laudent, ut qui neque vera dicant, neque vitia his, qui pugnaces sunt futuri. Plato de repub. dial. 3. char. 585.

Ciuis, qui seruitutem magis, quam mortem, & omnia extrema timent, non debent audire, quæ ab Homero, & alijs poetis scripta sunt de inferis, & nomina grauias, & horreda Cocytus, & Styges, inferi, & mortui, & quæ cunctis omnibus audientibus horrorem incutiunt. Plat. de rep. dial. 3. char. 585.

Ciuis nec risus studio teneri debent, ferme enim risus estuli studium vehementem mutationem querit. Non ergo admittendum est, si quis viros memorabiles risu distuere faciat, & multo minus si Deos. Plato de repub. dial. 3. char. 586.

Ciuis dicendum est inter se fratres esse veluti e terra omnes nati, sed Deus in formandis ijs, qui ad imperandum idonei sunt, aurum in generatione admiscuit: Quapropter honoratissimi sunt. Eis vero qui auxilium ferendum præstant, argentum. Agricolis autem, & opificibus reliquis æs, & ferrum. Proinde ut qui cognati omnes sitis, plerumque similes vobis ipsis generatis. Quandoque tamen ex aurea (obole generari potest argentea, & ex argentea aurea, & reliquæ omnes eodem modo ex alijs vicissim. Principibus igitur & primis & maxime præcipit Deus, ut nullius rei ita optimi custodes sint, neque quidquam ita obseruent, quam, quid in animis filiorum ipsorum ex illis ammixtum sit. Et si filius ipsorum subferatus, aut subaratus sit, nullo modo miserabuntur, sed conuenientem naturæ honorem tribuentes ad agricolas, & opifices detruent, e quibus agricolis, & opificibus, si nascatur quis subauratus, aut argentum admixtum habens, honore delato hunc euehent, ita, ut tales partim inter custodes, partim inter auxilios referant: velut oraculo proditum sit, tunc ciuitatem interempturam, quum ipsam æs, aut ferrum custodierit. Plato de repub. dial. 3. ch. 599.

Ciuis singulos ad singula opera transferre oportet, ad quæ vnusquisque natura aptus est, quo quisque suum opus faciens, non multi, sed vnus sit, & sic ciuitas vniuersa vna erit. Plato de rep. dial. 4. ch. 603.

Ciuis si probe instituti fuerint moderati sunt, omnia hæc facile despiciunt, & alia itidem, quæ nos nunc relinquimus, vxorum adeptionem, nuptias, & liberorum procreationem. Nam hæc omnia, iuxta prouerbum, maxime amicorum communia facere oportet. Plat. de repub. dial. 4. ch. 604.

Ciuis quam maxime colligat coio voluptatum, & doloris, dum eadem accedunt, & pereunt, similiter gaudet & tristatur. Plato de rep. dial. 5. ch. 622.

Ciues,

Ciues, qui ad discendum parati sunt, esse debent naturæ huius, scilicet constantissimi, & fortissimi, & quantum fieri potest speciosissimi, generosi, & moribus graues, & qui habent ea, quæ commoda sunt ad huius naturæ institutionem, acrimoniam scilicet ad disciplinas, & non difficulter discere, memor, integer, laboris tolerans, & verax, temperans, magnificans. Plat. de repub. dialogo. 7. char. 657.

Ciues, qui ad quinquagesimum annum peruenerint, post dialectices studia hi qui seruati fuerunt & per omnia vbi que tum in operibus, tum in scientijs, rem optime gesserunt, ad finem iam perducendi sunt, & cogendi, ut reclinato animæ radio, ad ipsum, quod omnibus lucem exhibet, respiciant, & ubi ipsum bonum conspexerint, illo exemplo vtantur, & ciuitatem, & per priuatos, & se ipsos singulos ex parte per reliquam vitam ornent, ita ut per multam eius partem in philosophia conuersentur, ubi vero reipublicæ negotia expectant, in his administrandis se fatigent, & singuli sint principes ciuitatis gratia, non velut qui pulchrum quiddam, sed velut hi qui id, quod necessarium est faciant, & postquam sic alios erudierint, tandem talibus ciuitatis custodibus pro se relictis ad beatum insulas abeant, isticque habitent. Monumenta vero, & sacrificia ipsis publice fiant, si Pythia responso suo consenserit: velut dæmonibus sin minus, velut felicibus, & diuinis. Plat. de repub. dial. 7. char. 659.

Ciuium administrationem tum aggreditur vir disciplinæ studiosus, cum illa male à cæteris hominibus tractari senserit, adminicula quædam quasi externa existimans militiam, legationes, executionesque iudiciorum. Et præcipua agendorum officia sunt leges cõdere, Reipublicæ præscribere ordinem, disciplinam educandorum iuuenum instruere. Alcinous, capitul. secundo, char. 1946.

Ciuis vir medico similis, non coquo esse debet, ille enim non quæ corpori suauias parat, sed quæ vtilia ad sanitatem, hic contra. Philo Iud. de Ioseph. char. 344.

Ciuis officium est, siue magistratus sit, siue priuatus, tum diligens cura publici, quam ingens amor proprii. Mar. Ficinus in epit. lib. 3. char. 744.

Ciuis nec pauperes nimium, nec diuites esse debent, nam ex nimia copia, & ex inopia seditiones oriuntur. Mar. Ficinus in Plat. de repub. dial. 4. char. 1402.

Ciuis ad iustitiam non tam verborum officio, quam & exemplo, & opere sunt prouocandi. Mar. Ficinus in Plat. de repub. dial. 10. char. 1431.

Ciuis illi eligendi sunt ad gubernandum, qui tantum cæteris prudentia, & temperantia præstant, quantum viri pueris præstare solent, & si quis inter electorum numerum simili ferme interuallo cæteros antecellat, regem esse constituendum. Mar. Ficinus in Plat. de legibus, dialogo 4. char. 1497.

Ciuis reges suos dum viuunt, venerari, & illorum virtutes admirari debet, ne post obitum eos desideret, quos viuos laude, & gloria fraudauerint. Franc. Patric. de regno, lib. 9. cap. 13. char. 405.

Ciuis vnusquisque mendax non sit in loquendo. Franc. Patric. de repub. lib. 5. cap. 5. char. 159. tergo.

Ciuis finis quis esse debet.

Ciuis actionis finis est, ut fortium, & temperantiū virorum mores, cum ars regia vitam illorum per cordiam, & amicitiam in commune conciliauit, & texturam magnificentissimam, & omnium optimam effecit, ut omnibus sit communis, atque sic tum alios omnes qui sunt in ciuitatibus seruos, & liberos degens textura hac continuerit, nihil omnino omittens ex his, quæ in felici ciuitate fieri conuenit, dominium, & imperium obtinuerit. Plat. de regn. char. 189.

Ciuis vir hoc maxime curare debet, ut ciues bonos oportimos faciat. Plat. in Gorgia. c. 492.

Ciuis hominis emptor reuera vulgus eunuchus est, & videtur genitalia habere, sed vi genitiua destituitur. In hoc autem vulgus, & eunuchus similes sunt, quod virtutes approbant, steriles tamē sapientiæ sunt. Philo Iudæus de Ioseph. char. 344.

Ciuis ut bonus, & malus.

Ciuis mali leges, ut pueri patrem fugiunt, non a persuasionibus, sed a violentia eruditi. Plato de republica dialogo 8. char. 663.

Ciuis, qui non aduersantur opinioni, quæ est secundum rationem, sapientes appellandi sunt etiam si literas nesciant, & ipsis principatus sunt velut sapientibus committendi. Plato de leg. dial. 3. char. 817.

Ciuis qui secundum rationem viuunt, his maxime sibi consentit, & maxima consensus est summa sapientia. Plat. de legibus, dialogo 3. char. 817.

Ciuis, qui scientijs, aut opinionibus, aut rationi aduersantur, non est committendus principatus, etiam si admodum ratiocinatione præditi sunt. Plato de legibus, dialogo 3. char. 817.

Ciuis felices, & bonos facere debet legislator. Plato de legibus, dialogo 5. char. 845.

Ciuis non debent volucris, & alijs multis bestijs peiores esse. Harum enim magni greges celibes, & casti viuunt vsque ad sobolis productionem, ubi vero ad id ætatis deuenerunt, mas foemina, & foemina mari cum gratia coniunguntur, reliquo tempore sancte, & iuste viuunt. Plato de legibus, dial. 8. ch. 893.

Ciuis probatissimus libentissime patriæ suæ suscipere debet gubernacula, sed tunc solum id faciat, cum necessitas postulat, interea contemplationem præferat actioni, sed rebus vrgentibus actionem circa publicum bonum ad tempus contemplationi propriæ anteponat. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. ch. 1398.

Ciuis probi, qui neque avaritia, neque ambitione mouentur, eo duntaxat discrimine, metuque prouocari ad rempublicam oportet, ne ipsi deteriorum iniuste gubernationi subijciantur. Mar. Fic. in Plato. de repub. dialogum primum. char. 1398.

Ciuis non mali, quo libenter graue onus gubernandi subeant, inuitandi, imposito quodam premio honoris, & stipendij. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. c. 1398.

Ciuium deterrimæ sunt actiones, quas occultas Regi ipsi esse student. Franc. Pat. de reg. l. 9. c. 10. ch. 403.

Ciuis voluptati, & otio indulgentes à ciuium ceteris arcenti sunt, ut membra alienata à medicis à corpore amputantur, ne bona inficiant. Franc. Patricius de regno, lib. 9. cap. 3. ch. 387. tergo.

Ciuis, qui fortes ac strenui in bello sunt, raro in toga, & pace quieti esse solent. Franciscus Patricius de regno, libro 9. capit. 3. char. 389. tergo.

Ciuis præclari est optimè imperare cum præest, & modestè parere cum subest. Franciscus Patri. de repub. libro 1. capit. 6. char. 24.

Ciuium gratia longe pluris facienda est, quam quæuis pecuniarum multitudo. Franciscus Patricius de repub. libro 3. capit. 9. char. 98. tergo.

Ciues, ut in communiione uiuere debent.

Ciues in ciuitate nostra, in qua omnia communia sunt liberi erunt a multis malis: nam pauperes ab adulatione erga diuites, & à penuria, & solitudine quas habent ex filiorum educatione, & acquisitione pecuniarum, ad necessariam familie nutritionem, dum partim mutuantur, partim abnegant, partim omni modo acquirunt, & deponunt apud vxores, & famulos asser-

asseruandas, tradentes. Et quot, & qualia circa hæc su-
flinent absurda, parum generosa, & relatu indigna, ab
his liberabuntur, & vitam beatam uiuent. Plat. de re-
publica, dial. 5. char. 624.

Ciues in ciuitate nostra, in qua omnia communia sunt,
uiuent vitam beatiorē illa vita, quā hi, qui in olym-
pijs victores euaserunt uiuunt, & paruum equidē par-
tem beati prædicantur illi, ex his quæ ipsis contin-
gunt. At horum victoria pulchrior est, & alimentum
ex publico perfectius. Vincunt enim victoriam uni-
uersæ ciuitatis salutem, & alimento, & alijs omnibus,
quibus vita indiget, & ipsi, & liberi ipsorum velut co-
ronantur: & uiuentis munera ferunt a sua ipsorum
ciuitate, & mortui dignam se sepulchram consequun-
tur. Plat. de rep. dial. 5. ch. 624.

Ciues, ut post mortem laudandi.

Ciues, qui corporibus, aut animis pulchra, & industria
facta perpetrarunt, & legibus obedientes fuerunt, ubi
iam ad vitæ finem deueniunt laudibus & encomijs
ornentur decorum sit. Pla. de legibus, dial. 7. ch. 875.
Ciues uiuos laudibus, & hymnis honorari securum non
est, prius quam tota vita perfecta, quis pulchram finē
impulerit. Plat. de leg. dial. 7. ch. 875.

Ciuitas quid est.

Ciuitas est habitatio multorum hominum communib.
uentium legibus, ætus hominum iisdem legibus
subiectorum. Speusip. de Plat. defn. ch. 1964.
Ciuitas est res composita ex ciuibus cooperantibus cun-
ctis perinde ac corpus, cuius necessitas multiplex est,
& multiplex obsequium requirit, at nisi ab omnibus
partibus obsequium acceperit, salutem suam tueri nō
potest. Max. Tyrius sermo 5. ch. 40.
Ciuitatis forma ciuilitas, id est disciplina ciuilis est. Mar.
Fic. in Plat. de leg. dial. 3. ch. 1494.

Ciuitatis diuisio, & eius partes.

Ciuitates aliæ a tyrannis, aliæ a populo, aliæ ab opti-
matibus gubernantur. Plat. de rep. dial. 1. ch. 562.
Ciuitates aliæ omnes præter nostram duæ sunt, alia diui-
tum, alia pauperum, & duæ ubique fuerint inter
se inimicæ sunt. Plat. de rep. dial. 4. ch. 603.
Ciuitas tria genera in se habet, quæ ipsam continent, lu-
cri studiosum, auxiliare, & consiliarium, sic in ani-
ma tria sunt, rationalis, concupiscens, & irascibilis,
quæ irascibilis natura rationalis auxiliaria est, nisi a ma-
la educatione fuerit corrupta. Plat. de Republica,
dialog. 4. charta 612.

Ciuitatem omnem, & omnem regionem in duodecim
partes secare oportet, ita ut bonæ terræ agri parui sint,
deterioris maiores. Plat. de leg. dial. 5. ch. 846.

Ciuitatis species duæ, altera melior, altera deterior, me-
lior in qua sub populari administratione reipublica ci-
ues æquo iure uiuunt legibus principatum obtinen-
tibus, hæc ad laudem Dei pertinet, deterior autem a-
dulterina, in qua penes vulgum est regimen, & inæ-
qualitas est in precio, præsidente iniquitate, & iniusti-
tia. Philo Iud. de confus. ling. ch. 218.

Ciuitatis idea in duodecim partes diuidenda est, ad ima-
ginem regni cœlestis, cœlestis enim ciuitas in duode-
cim signa, quasi in duodecim tribus distributa est. Mar-
tilius Fic. in Plat. de leg. dial. 5. ch. 1502.

*Ciuitas, ut constituitur, & se habet ad domos
& nominis causa.*

Ciuitatis paræ moles a magnæ domus forma quoad
principatū atinet nō differunt. Plat. de reg. ch. 165.

Ciuitas construitur, quia quisque nostrum sibi ipsi non
sufficit, sed multis indiget. Plat. de rep. dial. 2. ch. 576.

Ciuitati nomen imponimus habitationi, quam consti-
tuimus, cum alius alium, atque alium ob aliam neces-
sitate adiungens, & multis opus habens, multos ad
vnam habitationem congregat socios, & auxilios.
Plat. de rep. dial. 2. ch. 576.

Ciuitatē condit nostra necessitas, cuius maxima est ali-
menti præparatio. Plat. de rep. dial. 2. ch. 577.

Ciuitas non ideo condita est, ut vna quædam gens nobis
præcipue sit foelix, sed ut quam maxime tota ciuitas.
Plato de rep. dial. 4. ch. 602.

Ciuitates incrementum sumunt a temporis longitudi-
ne, & infinitate, & rerum in ipsis mutationibus. Plat. de
legib. dial. 3. char. 811.

Ciuitatis nomen imponere solet constructor ipsius, aut
locus aliquis, aut diuini, aut fons, aut deorum eius lo-
cus cognomen. Plat. de leg. dial. 4. ch. 827.

Ciuitatem qui constituere vult primo Deum inuocare
debet ille & audiet, & ubi exaudierit propitius & be-
nignus nobis veniet, vna nobiscum gubernaturus ciui-
tatem, & leges. Plat. de leg. dial. 4. ch. 830.

Ciuitatibus omnibus principium, ac ortus est nuptiarū
commixtio, & societas. Plat. de legib. dial. 4. ch. 835.

Ciuitatem vel nouam ædificaturus, vel veterem corru-
ptam restitutus, de dijs, & sacris, & quæ in ciuitate
singulis ædificare oportet, & de quibuscūque dijs, aut
dæmonibus cognominare quisquam mente præditus
mouere quid tentabit ex his quæ ex Delphis, aut Do-
dona, aut ab Ammone accepta sunt: aut quæ veteres
quidam sermones persuaserunt quomodocūque per-
suasione facta, aut spectris oblati, aut inspiratione
deorum, nihil a legislatore mouendum, sed omnibus
partibus Deus, aut demō, aut heros aliquis attribuendus
est. Plat. de leg. dial. 5. ch. 843.

Ciuitatē quia maxime in medio regionis condere oportet
loco electo, qui etiam alia bona ciuitati commoda
habet. Plat. de leg. dial. 5. ch. 846.

Ciuitatem bonam, & non opulentam facere vult Plato
non curans diuitias: nemo enim prædiues est, & virtute
præfectus. Bess. Cardin. in Calumniatorem Platon.
lib. 4. cap. 7. char. 73.

Ciuitas, sine diuina humanaque iustitia, seniorumque
consilio, ac sapientiæ diuinæ fauore non potest, vel ab
initio constitui prospere, vel constituta feliciter guber-
nari. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. ch. 1397.

Ciuitatis origo est indigentia mutua, materia res, & ar-
tes necessariæ, forma regula victus, & legitima guber-
natio. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 2. char. 1399.

Ciuitatem suam Plato in omnibus ita instituit non so-
lum ciuili, sed etiam religiosa admodum obseruan-
tia, & temperantiam cum fortitudine miscet, & tur-
pem, & dissonantem esse censet veneream voluptatē:
ideo eam a legitimo amore procul segregat pulchra so-
lum, & consona desiderante. Mar. Fic. in Pla-
to. de rep. dial. 3. ch. 1401.

Ciuitati quæ sunt necessaria, & qui custodes.

Ciuitas absque legibus placere non potest. Plat. in
Critone. char. 28.

Ciuitas est maxime necessario ex quatuor, aut quinque
viris, ut agricola, ædificator, textor, sutor, & alius qui
curator in earum rerum, quæ ad corpus pertinent, &
vnusquisque opus suum oportet omnibus commune
deponere. Plat. de rep. dial. 2. ch. 537.

Ciuitatis incolas oportet suum opus omnibus cōmune
deponere, ut agricolam, qui vnus est, cibos alijs præpa-
rate quatuor, sicut ædificatori, textori, sutori, & corpo-
ris curatori, & quadruplex tempus, & laborem in præ-
parando cibo insimere, & alijs communicare: aut
illis

illis neglectis sibi ipsi soli quartam partem huius cibi
in quarta temporis parte parare. Ex reliquis autē tri-
bus partibus vnam in domus structuram contere-
re, alteram in pallij, tertiam in calcamentorum apparatu,
& non alijs communicare, & molestias habere, sed se-
ipsum p seipsum suas res curare. Sed hoc modo vnus-
quisque melius vnam artem facit quam multas. Plat.
de republica dialogo 2. char. 577.

Ciuitas cum indigeat rebus, quæ ab alijs ciuitatibus ad
illam adduci debent, ideo indiget mercatoribus. Plat.
de rep. dialog. 2. char. 577.

Ciuitas, si mercatura sit per mare, indiget multis opera-
rum marinarum peritis. Plat. de rep. dial. 2. char. 577.

Ciuitas est maxime necessario indiget quatuor, vel
quinque, tamen pluribus indiget, qui præparent su-
pradictis ea, quibus opus habent, ut agricola non sibi
ipsi faciat aratrum, nec alia instrumenta ad agriculturam
pertinentia, nec ædificator, si c & textor, & sutor,
fabri lignarij ferrarij, & alij. Plat. de republica dia-
logo secund. char. 577.

Ciuitas indiget mercenariis, qui mentis societatem ini-
re non possunt, verum corporis robur ad labores præ-
stans habent, qui sane vendentes roboris vsum, precium
hoc mercedem vocantes mercenarij appellati sunt.
Plato de rep. dial. 2. char. 578.

Ciuitas si necessariis tantum constat non indiget lectis,
mensis, vasis, instrumentis, obsoniis, vnguentis, merce-
tricijs, pictura, varietate, auro, venatorijs, imita-
toribus, qui circa figuras, & colores, & circa musicam,
& poetis, & horum ministris rapsodis, ac recitatori-
bus, histrionibus, tripudiatoribus, operarum, condu-
ctoribus, instrumentorum omnis generis opificibus
aliorum, tum eorum, quæ ad mundum muliebrē
pertinent, pædagogis, nutricibus, altricibus, comtri-
cibus, tonforibus, obsoniorum structoribus, & cocis,
& fabulcis, pecoribus quoque si quis ipsis velcitur, &
Medicis. Plat. de rep. dial. 2. char. 578.

Ciuitas si ex parua sit maior, nonne, de vicinorum re-
gione nobis aliquid recidendum erit, si ad pacēdum,
& arandum satis amplam habere voluerimus? & illi
rursus de nostra, si & illi ad infinitam opum adeptio-
nem seipos contulerint necessariarum rerum termi-
no transgresso, qui belli initium est? Plat. de repub.
dialogo secund. char. 579.

Ciuitatis artifices militiae curam habere non debent, cū
fieri non possit, ut vnus multas artes recte exerceat.
Plat. de rep. dialog. 2. char. 579.

Ciuitatum institutores prius curam habere debent fa-
bulatorum, ne pueri audiant, & animis concipiant opi-
niones contrarias illis quas habere ipsos oportere pu-
tamus, postquam ad perfectam ætatem deueniunt.
Plat. de rep. dial. 2. char. 589.

Ciuitatis custodes admodum diligentes opifices liberta-
tis esse debent, & nihil facere nec imitari debent, quā
non huc tendat. Si vero imitantur imitari ea, quæ his
cognata sunt statim a pueris fortes, pios, temperan-
tes, liberos, & huiuscemodi omnia, illiberalia, ac tur-
pia nec facere, nec imitari, ut ne ex imitatione conse-
quantur, ut sint. Plat. de rep. dial. 3. char. 589.

Ciuitatis custodes optimi esse debent, & peritissimi ad
custodiendam ciuitatem, & prudentes, & potentes, &
ciuitatis curatores. Plat. de rep. dial. 3. char. 598.

Ciuitatis custodes opes proprias nullas habere debent,
nisi summa necessitas expetatur. Plat. de republica,
dialogo tert. char. 600.

Ciuitatis custodibus habitatio communis esse debet, &
in qua omnibus semper pateat aditus ipsis necessaria
a ciuibus dentur, ut per annum nihil superfit, & nihil
desit. Plat. de rep. dial. 3. char. 600.

Ciuitatis custodes, & legum, si non sint boni, sed corru-
pti, omnem funditus ciuitatem perdunt: sed si

tutores sint corrupti, & simulent se esse, quod non
sunt, nihil est graue ciuitati. Plat. de republica dialo-
go quarto. char. 602.

Ciuitatis custodes tantam magnitudine ciuitatem esse
decernant, quantum augetur vna sit, & non ultra.
Plato de rep. dial. 4. char. 603.

Ciuitatis custodes obseruent ne ciuitas magna sit nec
parua, sed iusta quædā & vna. Pla. de rep. dia. 4. c. 603.

Ciuitatis custodes hoc in summa obseruare debent, ut
ne clam ipsis ciues corrumpantur, sed per omnia ipsos
custodiant, ut ne quid circa gymnasticam, & musicam
præter ordinem moueant, sed quantum fieri potest
maxime custodiant. Pla. de rep. dial. 4. ch. 604.

Ciuitatis custodes in ciuitate nouam Mulices speciem
inducere non sistant, verendum enim est velut quis in
toto periculum subeat. Plat. de rep. dial. 4. c. 604.

Ciuitatis legislator habere curam debet de temporum
constructione, sacrificijs, & deorum, & deorum, ac
heroum cultu, & mortuorum sepulchris, & quæ ex
nostro ministerio, his, qui illic sunt præstita, propitios
ipso nobis faciunt. Talia enim neque nos scimus, &
habitantes ciuitatem nulli alij credimus, si mente præ-
diti fuerimus: neque expositore alio, quam patrio vt-
temur. Hic enim Deus patrius omnibus hominibus
expositor talia in medio terræ in vmbilico confidens
exponit. Plat. de rep. dial. 4. char. 605.

Ciuitatis custodes ideo musica, & gymnastica institue-
bamus, ut à nobis quam optimè persuasi, atque etiam
infirmam huius persuasionis probationem, & cer-
titudinem pertracti, edicta, statuta, latus, sancitaque
leges à viris magni authoramenti, & absolutissimæ
iustitiæ susciperent, tanquam ideas boni, rectique po-
stea sic leges, ut tincturam susciperent, quo profusus
imbuta eorum opinio euaderet, tum de horrendis, tū
de alijs, eo quod & naturam, & educationem, idoneā
habuissent, & tincturam ipsorum non eluerent reput-
gantia hæc, quæ vehementer eluere possunt, voluptas
quæ ad hoc faciendum omni chalastræo, nitro, & li-
xiuo vehementior est, afflicto vero, siue dolor, & timor,
& cupiditas, quæ quoduis aliud repugnandi vim
præditum exuperant: & talem vim, & conseruationē
perpetuo opinionis rectæ, & legitimæ de horrendis,
& contra ego voco, & pono fortitudinem. Plat. de
repub. dialog. 4. char. 606.

Ciuitatis nostræ, quod in alijs ciuitatibus sunt principes
sunt seruatores, & auxiliarij, quod populus hic merce-
dis datores, & nutritores, in alijs principes dicunt po-
pulum esse seruos, & principes vicissim alter alterum
socios: hic custodiæ socios in alijs princeps potest ap-
pellare alium cognatum, alium alienum, hic non est
alienus, nam semper incidit, vel in fratrem, vel in so-
rem, aut patrem, aut matrem, aut filium, aut filiam.
Plato de rep. dial. 5. char. 622.

Ciuitatis custos boni peritus esse debet, & iam perfectè
ornabitur reipublica, si talis custos, qui horum scientiam
tenet, ipsam reget. Pla. de rep. dial. 6. char. 642.

Ciuitatis custodes alij esse non debent, quam illi, qui sa-
pientissimi sunt, per quæ ciuitas optimè habitatur,
quique habent tum alios honores, tum vitam ciuili
potiorem. Plat. de rep. dial. 7. ch. 651.

Ciuitatis munera maxima qui tractaturi sunt, lege ca-
uendum est ut ad computandi Artem se conferant, &
ipsam non vulgariter attingant, sed donec ad numero-
rum inspectionem ipsa intelligentia perueniant, non
ut venditionis, & emptionis gratia, velut mercatores,
& caupones huc studium adhibeant, sed belli gratia,
& refocillandæ anime, & ab eo quod fit, ad veritatē, &
essentiam conuertendæ. Plat. de rep. dial. 7. ch. 653.

Ciuitatis custodibus oportet habitationes, & reliquas
opes tales præparatas esse, quæ neque efficiant, ut
ipsi custodes optimi esse desinat, neque aduersus alios
ciues

clues ad male faciendum incitent. Plato de repub. dial. tertio. char. 600.

Ciuitas custodes opes nullas proprias habere debent, nisi summa necessitas expetatur, ut habitatio, & æriarum nulli huiusmodi sit, in quæ non cuiusvis nolenti aditus pateat. Res autem necessariae quantis opus habent viri athletæ, & temperantia, & fortitudine bellica præstantes, dispositæ sint, ut ab alijs ciuibus accipiant custodiae mercedem tantum, ut neque super sit ipsis quicquam in annum, neque desit. Vbi vero ad conuiuia accedunt, ut in castris, in communi viuunt. Aurum, & argentum dicendum est ipsis, quod diuinum a dijs in animo habent, & humano nihil indigere, neque pium esse, ut illius possessionem mortalis auri possessione amixta polluant. Plat. de repub. dial. 3. ch. 600.

Ciuitatis leges facile dantur, si in ipsa vnum genus est, eiusdem linguæ, & sacra, & alia omnia inuicem conueniunt, ut quod ob legum improbitatem aliquando ad seditionem deuenit, & propter consuetudinem istius moribus uti expedit, ob aliquos prius corruptum fuit id inobediens gubernanti, & leges ferenti se exhibet. Plato de legib. dial. 4. ch. 829.

Ciuitatis nihil incustoditum maneat. Plato de legibus, dialog. 6. char. 854.

Ciuitatis custodiae sic fiant ut hanc curam gerant exercitus duces, & ordinum præfecti, & magistri equitum, & tribuni, & prytanes, sed & vrbis curatores, & ædiles quum electi nobis iuste constituti fuerint. Plat. de legibus, dialog. 6. char. 854.

Ciuitas omnis non fuerit ciuitas, in qua non fuerint iudicia recte constituta. Plat. de leg. dial. 6. ch. 857.

Ciuitatis felicitati maxime confert omnia studia repetere, & corrigere, & mulieribus, & viris in commune ea coniungere. Plat. de leg. dial. 6. ch. 864.

Ciuitati quæ necessaria sunt, ut maneat, nemo inuehat, & quæ non sunt necessaria, ut sint in ciuitate, nemo inuehat. Plat. de leg. dial. 8. ch. 896.

Ciuitas cum sit velut corpus, iuuenes ex custodibus velut in summo vertice comprehensos maxime industrios, & totius animæ acuminis præditos, totam ciuitatem circum circa intueri, & dum custodias agunt, quæ videtur memoriæ commendare, & ad senes referre: seniores menti similes, quia multa memorabili prudentia excellenti consultare, & cum consideratione iuuenibus ministris uti, & sic ambos ciuitatem totam seruare. Plat. de legib. dial. 12. char. 957.

Ciuitas omnis singulis annis post solis conuersionem ex ætate ad hyemem conueniat in publicum Solis, & Apollinis templum, ut quisque Deo tres viros designet, prout penitus quemque optimum iudicat, seipso excepto, non pauciores quam quinquaginta annos natum. Ex electis autem quos plurimi protulerunt dimidia pars eligatur si pares fuerint, si impares vnus detrahatur, cui pauciora suffragia obtigerunt: relinquatur autem dimidia pars multitudinis suffragiorum secreta. Si vero aliquibus paria suffragia contigerint, & dimidium numerum exceperint, quod excedit detrahatur secreta iuuentute. Alij deinde rursus secreta auferantur, donec tres impares remanserint. Si vero omnibus, aut duobus paria suffragia contingant, facto, ac bonæ fortunæ re permessa, forte distinguant virorem, & secundum ac tertium, eosque oleæ fronte coronent, & rei optime gestæ præmio omnibus dato pronuntient, & per præconem edicant. Quod Magnetum ex Deo rursus salutem adeptæ ciuitas designatos suos soli viros optimos tres, primitias secundum veterem legem Apollini, & soli communes consecrat, quando iudicium sequuntur. Hi primo anno rectores duodecim, & rationem exactores designant donec quisque septuaginta quinque annum attigerit. De cætero semper tres accedant singulis annis, qui om-

nes magistratus in duodecim partes diuisos omni exploratione videntes exquirant, & quamdiu rationem exigunt habitant in templo Apollinis, & solis. Et postquam & priuatum, & in communi inter se iudicium de ijs qui magistratus gesserant peregerant, ciuitati denuncient, literis in foro depositis de vnoquoque magistratu, quid pati, & persoluere oportet, iuxta exactorum rationum, sententiam; quicunque se iuste iudicatum negauerit, ad electos iudices ducat exactores, & si absolutus fuerit, exactores si voluerit accuset: si vero condemnatus, & antea ad mortem damnatus erat, velut necesse est moriatur. Ex alijs autem multis duplas persoluat. His magistratibus hi sunt honores, ut uiuentibus ipsis, qui rei bene gestæ præmij digni iudicati sunt, primi confessus in publicis omnibus conuentibus dentur: si ad communia graecorum spectacula, & sacrificia aliqui mittendi sunt, ex his mittantur, hi soli lauri corona coronati sint, & omnes sint sacerdotes Apollinis, & solis. Ex his Summus pontifex per annum eligatur. Mortuis propositiones, elationes, loculi ab alijs ciuibus diuersi sint, & totum vestitum album habeant, sed absque luctu, & lamentationibus fiant. Chorus puellarum sacerdotum sepulturam sequantur, sepulchrum elaboratum sit, arborum nemus tribus partibus plantabatur, & singulis annis sermonem publicum, & hymnicum & equestre constituere. Plat. de leg. dial. 12. ch. 948.

Ciuitas nulla in seruitute sit sub hominibus dominantibus, sed sub legibus: neque enim his, qui in seruitutem redigunt, nec redactis in serui utem melius est, & ipsis, & filiis, & filiorum filiis, sed perniciose pernitus est experientia. Angusti enim, & illiberales animi talia lucra rapere, solent qui nihil bonorum, nec iustorum, tum diuinarum, tum humanarum, nec in futurum, nec in præsens tempus cognouerunt. Plat. epist. 7. ch. 989.

Ciuitatis præsidium bonorum celeres dies, & citata curricula. L. Apulei floridorum, lib. 2. ch. 143.

Ciuitas magis eget officio eorum, per quos salutem suam consequi possit, quam nauis in mari. Maximus Tyrius sermo 5. ch. 40.

Ciuitati, gubernatores, qui fortunæ potiusquam animi bonis prospiciunt, non modo non profunt, sed plurimum obsunt. Mar. Fic. in Pl. Gorgiam. ch. 1320.

Ciuitas omnis proprium quoddam numen agnoscit, quasi patronum, quia ciuitatem impossibile est ex tam multis, & diuersis compositam, cui quotidie innumerabiles, & incerti imminent casus, beate absque Deo beatitudinis authore, componere. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 7. ch. 1409.

Ciuitas, ut recte gubernatur, & qui princeps.

Ciuitas si hac industria construeretur, aut exercitus colligeretur, ut ex amantibus, & amatis constarent, non fieri posset, ut melius habitaretur, dum hi ab omnibus turpibus abstinerent, & magna inter se ambitione ad honesta contenderent: at in prælio, etiam si pauci tales, tamen omnes superarent. Plato in symposio. charta 284.

Ciuitatem nunquam multitudo perfecta gubernandi scientia cum intelligentia gubernare poterit. Verum circa paucos, & vnum recta illa vna respublica quaerenda. Plat. de regno. ch. 182.

Ciuitatis principes seniores esse debent, & ex ipsis optimos, iuniores autem subditos. Plat. de rep. dial. 3. ch. 598.

Ciuitatis principes eligendi sunt ex alijs custodibus, qui considerantibus nobis maxime videantur per omnem vitam omni promptitudine facere id quod ciuitati conferre arbitrentur: quod vero non, nullo modo facere velle. Obseruandi enim sunt in oibus ætatibus,

an hoc præceptum custodiant, & neque præstigijs seducti neque vi coacti obliuiscantur, & eiciant eam opinionem facere videlicet oportere, quæ ciuitati optima sint. Plat. de repub. dial. 3. char. 598.

Ciuitas si recte condita est, perfecte bona est, & sapiens, & fortis, & temperans, & iusta. Plat. de rep. dial. 4. c. 605.

Ciuitatis quatuor virtutes principes sunt, sapientia fortitudo, temperantia, & iustitia. Plat. de rep. dial. 4. c. 605.

Ciuitatis princeps virtus est sapientia, bono consilio enim prædita esse debet, & bonum consilium scientia quædam est, non enim imperitia, sed scientia bene consulunt. Plat. de repub. dial. 4. char. 606.

Ciuitas præstantior est seipsa, vbi id quod melius est deteriori dominatur. Plat. de rep. dial. 4. char. 607.

Ciuitatis principes, si hoc nomine digni sunt, ac custodes partim facturi sunt, quæ demandantur, partim mandatos, ita ut partim ipsi legibus obtemperent, partim etiam imitentur, quæcumque tandem illis præceperimus. Plat. de rep. dial. 5. c. 620.

Ciuitas bene gubernatur, in qua eodem modo dicunt meum, & non meum, & quæ se habet velut vnus homo, velut cum alicuius nostrum digitus percussus est, omnis in corpore communitio ad animam extenta, ad vnam principis in ipsa constitutionem, & simul omnis sentit, & simul tota condolet parte dolente. Et sic de alia parte, vbi pars dolet, & de voluptate, vbi melius se habet. Sic ciuitas optime gubernatur, si ad quiddam tale accedit, nã vno ciue male affectio tota condoletur ciuitas, suum enim esse dicit. Plat. de rep. dial. 5. c. 622.

Ciuitas omnis semper in se habere debet aliquid, quod reipublicæ rationem habeat, quæ sit optime instituta. Plat. de repub. dial. 6. char. 638.

Ciuitatis status nullus, quales nunc sunt, philosophi natura dignus est. Plat. de rep. dial. 6. char. 638.

Ciuitatum status, ut peregrinum semen dum in aliena terra feminatur, vbi iam superatur, exile in regionis naturam transire solet, ita ut dixi ciuitatum status nunc facultatem suam non habens in alienam speciem excidit. At si optimam rem publicam accipiet, ut etiam ipsum optimum est, tunc declarabit se quidem reuera diuinum esse genus, reliqua vero, & naturam, & studiorum genera humana. Plat. de rep. dial. 6. char. 638.

Ciuitatis cura si præstantibus in philosophia suscipiendi necessitas aliqua, aut infinito præterito tempore incubuit, aut etiam nunc est in aliquo barbarico loco procul a nostro conspectu remoto, aut etiam in posterum contingeret, de hoc sane parati sumus sermone contendere, quod fuit relata respublica, & est, & erit, cum hæc multa ciuitatis dominium obtinuerit. Non enim fieri impossibile est, nec nos impossibilia dicimus difficilia tamen, velut etiam nos confessi sumus. Plato de repub. dial. 6. char. 639.

Ciuitas nec respublica, nec vir vnquam perfectus fiet, priusquam philosophis his paucis, & non prauis, sed inutilibus nunc appellatis, necessitas quædam ex fortuna obijciat, ut siue velint, siue nolint, ciuitatis curam suscipiant, & ciuitati obediens fiant, aut filij eorum, qui nunc in principatibus, aut regnis sunt constituti, aut ipsi ex diuina quadam inspiratione, veræ philosophiæ verus amor illapsus fuerit. Plat. de republica, dialogo. 6. chart. 639.

Ciuitas esse felix non potest, nisi ipsam descriperint pictores diuino exemplo videntes, primo puram facientes ciuitatem, & hominum mores, deinde eius formam, postea quid natura iustum, pulchrum, & temperatum, & huiusmodi omnia, & ad id quod hominibus inducere volent, ita ut præseant, & contemperent studia, similitudinem ex illo cõiectantes, quæ Homerus diuinã spei, & Dei similitudinem vocauit, & aliud depinxerint, aliud deleuerint, donec quæriti fieri possent humanos mores Dei amâtes effecerint. Plat. de rep. dial. 6. ch. 640.

Ciuitatem iuste gubernare possunt, nec ineruditi, nec veritatis imperiti, neque illi, qui in eruditione perpetuo, versari sinuntur: illos quidem eo quod scopum in vita vnum non habent propositum, ad quem collimantes omnia quæcumque & priuatum, & publicè fecerint, facere oportet: hos vero eo quod vltro non facient, ut qui se in beatorum insulis se adhuc viuos habitare putent. Plat. de rep. dial. 7. ch. 650.

Ciuitatis gubernatores quamuis sapientes fuerint aut musa, nihilo magis vestri genitis secundam generationem, vel sterilem ratione vna cum sensu comprehendunt. Sed latebit eos opportunitas generandi, & plerumque cum non opportunum fuerit gignendis filiis operam dabunt: est enim ei quod diuinitus generandum est circuitus, quem numerus continet perfectus. Plat. de rep. dial. 8. char. 662.

Ciuitas ad ciuitatem, ut se habet virtute, & felicitate, sic vir ad virum. Plat. de rep. dia. 9. c. 667.

Ciuitatem vincere seipsam non ex optimis est, sed ex necessarijs, & simile velut si quis corpus ægrotans medicam purgationem adeptum, tunc optime degere putet, corpori vero quod nunquam illa opus habet animum non aduertat, sic legislator non erit optimus, si non pacis magis gratia ea, quæ ad bellum pertinent, fancierit, quam belli gratia ea, quæ ad pacem. Plato. dialogo 1. de leg. char. 787.

Ciuitates, in quibus præstantiores vincunt multitudinẽ, & deteriores recte superiores se ipsis dicuntur, & merito ob talem victoriam laudantur. Plato dialogo primo, de legibus. chart. 787.

Ciuitatem ad prauos mores nunquam assuefacere oportet. Plat. de leg. dial. 4. char. 828.

Ciuitas optima fit primo ex tyrannide cum legislatore exacto, & Tyranno moderato, deinde ex regia republica, tertio ex populari dominio, quarto paucorum principatus talis reipublicæ ortum difficillimè aimitere potest. Plurimi enim in ipso potentes sunt, & hæc fieri dicimus, cum verus natura fuerit legislator, & cõmune ipsi robur contigerit, cum his, qui in ciuitate plurimum possunt, & vbi numerus fuerit contractissimus, sed tamen fortissimus, ut in tyrannide, ibi tunc, velox, & facilis mutatio fieri solet. Plato. de legibus dialogo. 4. chart. 830.

Ciuitatibus, quibus non Deus, sed mortalis aliquis princeps præfectus est, eis non est malorum neque laborum effugium. Plat. de leg. dial. 4. c. 831.

Ciuitatis principatus datus est ei, qui legis obediens, & hanc victoriam in ciuitate obtinuerit, huic & deorum ministerium primo dabimus, & secundum ei qui secundo loco excessit, & sic demceps. Plat. de leg. dia. 4. char. 832.

Ciuitatis virtus est recta reipublicæ constitutio. Speusipp. de Plato. definitionibus. char. 1964.

Ciuitas recte comparatur nauibus casu quodam rectis a nautis gubernandi prorsus ignaris, virumque peritia gubernatoria præditum dexidentibus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 6. cha. 1407.

Ciuitatis gubernator interpret esse debet, iuxta Platonis opinionem, & vicarius numinis ciuitatis protectoris, qui instar numinis diuina contempletur, & humanis provideat. Mar. Ficinus in Plato de republica dialogo. 7. chart. 1409.

Ciuitatis vastam nauem non potest princeps vnus quolibet momento procellis, & periculis agitatum innumeris, absque coelesti flamme ad portum usque perducere. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1489.

Ciuitati, quæ profunt, & nocent.

Ciuitatis maximum maleficium est iniustitia. Plat. de repub. dial. 4. char. 609.

Ciuitas si felix esse debet, nec nauibus, nec multitudine, nec magnitudine opus habet absque virtute. Virtus ergo civibus impartiri debet. Plat. in Alcib. 1. ch. 350.

Ciuitatibus vites viri sunt, & scientia, & recta opinione. Plat. de virtutibus. char. 510.

Ciuitatem condere in aliquo loco, vbi non opus sit aliqua extrinsecus inuehere, impossibile est. Plato de republica, dialo. 2. char. 577.

Ciuitas non solum parare debet ea, quæ sibi necessaria sunt, sed etiam quibus indigent illi, a quibus civis eius aufert ea, quibus ipsi opus habent. Plato de republica, dialo. 2. char. 577.

Ciuitas si petulantia, & morbis abundat, nonne fora iudicialia, & officina multæ medicæ aperiantur? & ars indigaria, & medicina magni fiunt. Plato de Republica, dialo. 3. charta 594.

Ciuitatis iuvenes abstineant a syracusanis mensis, & a varietate sicula obsoniorum, a corinthia puella, & a delicijs Atticarum placetarum. Plat. de rep. dial. 3. ch. 594.

Ciuitas si seruari debet, semper indiget viro, qui gymnasticam Musicæ optime miscere sciat, & moderatissime animæ adhibeat, si respublica seruari debet. Plato de republica, dialo. 3. char. 597.

Ciuitatem tunc interitum velut oraculo proditum sit, cum ipsum æs aut ferrum custodierit, id est opifices, & agricolæ. Plat. de rep. dial. 3. ch. 599.

Ciuitas locum commodissimum habere debet ad castramentandum, vnde & internos cohibere possit, si quis legibus parere nolit, & externos propulsare, si hostis velut lupus gregem inuadat. Plat. de rep. dial. 3. ch. 599.

Ciuitas si semel processerit bene, velut circulus augetur progredietur. Plato de rep. dial. 4. ch. 604.

Ciuitates praua reipublicæ administratione vtentes, admonent ciues, vt totum reipublice statum ne moueant, minantes mortem si quis hoc moliat. Qui vero ipsi in hac administratione blandiatur, & gratificetur obsequens, & prænoscens ipsarum consilia ac voluntates, & has explere poterit, hic sane bonus, & multum sapiens vir erit, & in magna apud ipsas existimatione coletur. Plat. de republica, dial. 4. ch. 605.

Ciuitas a Platone instituta non timet bellum, cum nihil diuitiarum possint hostes inde acquirere, & si missa legatione in aliam ciuitatem vera consiteantur, nos qui dem nec auro, neque argento vtimur, neque nobis id fas est, sed vobis. Si igitur vna nobiscum bellum gesseritis, ea quæ aliorum sunt habebitis. Putasne aliquos aut ditis his magis electuros esse, vt aduersus canes duos ac macilentos bellum gerant, quam vt canibus coniuncti contra pingues, & teneras oues? Plato de legibus dialo. 4. char. 603.

Ciuitatē quæ virtus maxime bonam efficit, difficile est iudicatu, an consensio principum, & subditorum, aut conseruatio legitime opinionis, quæ in militibus existit, de horrendis, & contra quæ ea sint, aut quæ in principibus est sapientia, & custodia, aut hoc maxime bonam ipsam suam præsentia faciat, si & in puero sit, & in muliere, & in seruo, & in libero, & in opifice, & in principe, & in subdito, quod scilicet vnusquisque quod suum est agit, & aliarum rerum curiosus non sit. Plato de republica, dial. 4. ch. 608.

Ciuitati pernicies est cum quis opifex, aut alius quispiam lucri natura studiosus, deinde se efferat, & aut diuitijs, aut multitudine, aut robore, aut alia quapiam huiusmodi re, ad militare genus transire conetur: aut ex militari ordine aliquis ad consiliarij, & custodis genus, qui ad hoc indignus esset: & hi instrumenta, & dignitates inter se permutent: aut cum idem omnia hæc facere conetur. Plat. de rep. dial. 4. ch. 609.

Ciuitas iusta est cum vnusquodque hominum quod suum est facit. Plat. de republica, dial. 4. ch. 612.

Ciuitati nil melius est, quam vt, & mulieres, & viri opti-

mi sint in ipsa. Plat. de rep. dial. 5. ch. 620.

Ciuitatis maximum malum est, quod ipsam distrahit, & multas pro vna facit, aut nihil maius bonum eo, quod ipsam colligat, & vnā facit. Plat. de republica, dialo. quinto. char. 622.

Ciuitas in seditione esse facile potest, in qua principatum ciues ambiunt. Plat. de rep. dial. 7. ch. 650.

Ciuitates in quibus sunt pauperes sunt etiam fures criminose, sacrilegi, & omnium malorum authores. Plat. de republica, dial. 8. ch. 665.

Ciuitas mutatur, dum alteri parti simile a simili auxilium præstaretur: sic adolecentes mutantur, dum species cognata cupiditatum, & similis extrinsecus, auxilium fert alteri speciei earum, quæ in illo sunt cupiditatum. Plat. in rep. dial. 8. ch. 668.

Ciuitatem omnem maxime turbant homines otiosi, & prodigi, vt in corpore pituita, & bilis, at medicus, & legislator, maxime curare debent ne oriantur, & si oriuntur, vt quam citissime curentur. Plat. de republica, dial. octauo. char. 671.

Ciuitatis ciues improbos si quis potentes efficit, & ipsis ciuitatem tradit, præstantes autem perdat, idem facit ac poeta, qui priuatum malam rempublicam vniciuque animæ inducit, dum stolidæ eius parti gratificatur, quæ simulachra a veritate aliena effingit. Plat. de republica, dial. 10. ch. 696.

Ciuitas, & libera, & prudens, & sibi ipsi amica esse oportet, & ad hæc respicientem legislatorem leges ferre. Plat. de leg. dial. 3. ch. 819.

Ciuitas, quæ seruari, & iuxta humanas vires felix esse vult, & honores, & ignominias distribuere debet. Plat. de leg. dial. 3. ch. 820.

Ciuitas si felix esse debet primo loco animæ bona ponere debet, secundo corporis bona, tertio opulentia, & pecuniæ. Si vero extra hæc legislator, aut ciuitas progrediatur, vt aut pecunias ad honores euehat, aut aliquid ex posterioribus in anteriorem partem honore locet, nec sanctam, neque ciuilem rem fecerit. Plat. de leg. dialo. 3. char. 821.

Ciuitatem non facile imitari posse hostes prauis imitationibus bonum est. Plat. de leg. dial. 4. ch. 827.

Ciuitati nullum maius malum coniungere potest, quam repleri pecunia auri, & argenti, si vnus ad vnum conseratur, & ad generosos, & iustos mores acquirēdos. Plat. de legibus, dial. 4. ch. 827.

Ciuitas cui vicinum mare est, quotidie iucunda est, reuera vero valde saluginosa, & amara vicinia mercimonijs, & quæstu per cauponandi artem seipsam replens, mores mutabiles, & infidos in animis parit, & ipsam ad se ipsam ciuitatē, a fide & amicitia alienam facit, & ad alios homines eodem modo. Plat. de leg. dial. 4. ch. 827.

Ciuitas si futura esset maritima, & portuosa, non omnium ferax esset, sed multorum indiga, magno quodam seruatore opus esset, & diuinis quibusdam legislatoribus, si non multos, & varios, ac prauos mores habere dēret, quæ talis natura esset. Plat. de leg. dial. 4. ch. 827.

Ciuitates nauali expeditione vsæ, etiam re bene gesta, non ei qui optime se gessit honores, & præmia tribuunt: nam cum ars remigandi, & gubernatoria non admodum præstantium virorum sit, non potest quis singularis honores tribuere. Plat. de leg. dial. 4. ch. 828.

Ciuitas nulla leges facilius & citius mutare solet, quam potentum exemplo præunte, nec alio modo fieri, nec rursum futurum est. Plat. de leg. dial. 4. ch. 830.

Ciuitatibus damnosa sunt, quæ priuatum in domibus multa, & parua, & non omnibus conspicua sunt, & ex singulorum dolore, & voluptate, ac cupiditate præter legislatoris consilium facile admittuntur, varios, & inter se ciuim non similes mores efficiunt. Plat. de leg. dialo. 7. char. 869.

Ciuitas si felix esse vult, nec alios iniuria afficere debet, nec

nec ab alijs affici. Primum facile est, secundum penitus difficile, nisi sit perfecte bona: nam bona est vita pacifica est, si mala, & intrinsecus, & extrinsecus bello infestatur. Plat. de leg. dial. 8. c. 888.

Ciuitas Platonis bene viuere debet, vt vnus homo. Plat. de leg. dial. 8. char. 888.

Ciuitatis in perniciem quæ sunt, sequuntur ea, quæ in Deos committuntur. Plat. de leg. dia. 9. cha. 902.

Ciuitati hostilissimum omnium statuere oportet eum qui leges ad seruitutem adigit, sodalitatibus, & factionibus ciuitatem subijcit, & totum hoc violenter facit, & seditione excitata contra leges agit. Qui vero cum talibus nihil societatis habet, sed maximos magistratus in ciuitate gerit, siue lateant hæc ipsum, siue non lateant, sed præ timiditate pro patria sua vltionē non intentat, talem secundum pessimum ciuem ducere oportet. Quis autem vir cui vel exigua vtilitas est, magistratibus indicet, & in iudicium trahit eum qui patriæ insidias fruit, & violentiam, & iniquam mutationem reipublice molitur. Suffragia vero, quæ multitudine vincunt, ad mortē cōdēnt. Plat. de le. di. 9. ch. 902.

Ciuitatum in commercijs permixtio solet varios mores admiscere, dum externi externis vicissim nouationes inducunt, quæ res ciuitatibus per rectas leges bene institutis maximum detrimentum affert. At in ciuitatibus non bonis legibus vtentibus nihil refert. Plat. de legibus dialogo. 12. cha. 950.

Ciuitas, quæ imperita est, & cum malis & bonis conuersationem non habuit, nunquam satis mansueta, & perfecta esse potest, nec leges conseruare, si absque intelligentia mores solum ad illas accommodet. Sunt enim non multi diuini homines, quorum consuetudo manifestanda est, qui nascuntur, & in bene institutis, & in alijs. Plat. de leg. dial. 12. ch. 951.

Ciuitas nulla secundum propositas leges quiete viuere potest, in qua ciues omnia se consumere in excessu putant, & rursus se ad omnia quietos fieri oportere existimant, præter quam ad conuiuia, & potationes, & rei veneræ studia exercenda: necesse est has ciuitates in tyrannidem, & in alias species mutari. Plato in rep. septimo. char. 986.

Ciuitas nulla vel prius temporibus, vel nostris euerfa alia de causa est, quam quod ciues relicta publicarum rerum cura proprijs negotijs nimis indulsērunt. Bess. Card. in calumniatore Plat. lib. 4. c. 13. ch. 67. terg.

Ciuitatis corpus mercatura est, medicina spiritus, lex anima esse videtur. Mar. Fic. in epi. 1. char. 611.

Ciuitati magis opus est optimis iuriscōsultis, quam mercatoribus bonis, aut medicis. Mar. Fic. in epi. 1. char. 611.

Ciuitas si quando existit bonorum ciuim, non aliter pugnaturus gratia non imperandi, quæ nunc certant imperandi cupiditate. Mar. Fic. in Plat. de re. dia. 1. c. 1398.

Ciuitatis vnaquæque pars ita disponenda est, vt cunctis conferat, & communi ciuitatis totius conducat bono alioquin nec ciuitas, nec eius partes possunt consistere. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. c. 1402.

Ciuitas seruatur non diuitijs, sed virtute, & magna gerit. Mar. Fic. in Plat. de rep. dia. 4. ch. 1402.

Ciuitatis forma nunquam formosa esse potest, nisi ciuim animi sint formosi, id in formandis ciuim animis legiser inuigilare debet. Mar. Fic. in Plat. de le. dia. 4. c. 1496.

Ciuitati interitum paratum esse, in qua non leges magistratibus, sed magistratus legibus imperant. Mar. Fic. in Plat. de legibus dialo. 4. char. 1499.

Ciuitatis cultura ois vana est, absq; colendæ puerilis semētis providentia. Mar. Fic. in Plat. de le. dia. 6. c. 1504.

Ciuitati nulla disciplina magis congruit, quam oratoria. Fran. Patr. de rep. lib. 2. cap. 4. cha. 532.

Ciuitates, quæ arcis præsidio tenentur, vix vnquam sine tyrannide esse possunt. Franciscus Patricius de repu-

blica, lib. 8. cap. 9. char. 253.

Ciuitatem nil magis auget, quam ciuim concordia. Franc. Patr. de rep. 1. 5. cap. 2. char. 152. terg.

Ciuitatis diuitiæ sunt opes singulorum. Franc. Patr. de republica, lib. 5. cap. 3. char. 157. terg.

Ciuitati omnia communia esse debent.

Ciuitatis communio vxorum, & liberorum hoc maximum bonum affert, quod vbi vnus bene, vel male se habet, hoc ad omnes spectat, & in communi sunt dolores, & voluptates, & ita nec domos proprias auxiliarios habere debere, nec terram, nec possessionem sed ab alijs alimenta, custodia mercedem accipientes in communi omnes consumere oportere, si re vera ciuitates esse velint. Nam sic non distrahant ciuitatem meum nominando non idem, sed alius aliud, ita vt alius in suam domum trahat quicquid poterit seorsum absque alijs acquirere, alius dolores, ac voluptates, vxorem, & liberos inducat, velut proprias, sed omnes in idem tendant. Sic non erunt altercationes cum solum corpus proprium sit, reliqua communia. Plato de rep. dial. 5. chart. 623.

Ciuitas si omnia sint communia a seditionibus libera erit, quæ ob pecuniarum, aut liberorum, aut cognatorum acquisitionem oriri solet. Plato de republica dialo. 5. chart. 623.

Ciuitatis velut fulcrum positum sit, si negligit pecunias, & sit iustitiæ amatrix. Plato de leg. dial. 5. c. 842.

Ciuitates, in quibus propriæ sunt possessiones singulorum, propter varias controuersias, lites, iniurias, multis opus habet legibus. Mar. Fic. in dia. 1. de le. c. 1488.

Ciuitas vt optimatum, & popularis.

Ciuitatem popularis dominij trifariam distinguere licet. Vnum genus propter licentiam non minus ac in paucorum ciuitate, sed asperius in hac quam in illa. Nam in ciuitate paucorum a principibus accerit, in populari hoc genus paucis exceptis est quod præsidet, & quod in ipso asperissimum est id dicit, & facit: reliquam vero circa tribunalia confidens, sonitus edit, & non sustinet, vt quis alia dicat. Quare omnia ab huiusmodi genere gubernantur in tali ciuitate; paucis quibusdam exceptis. Aliud genus semper ex multitudine secernitur dum omnes quæstui student, qui temperatissimi natura sunt, plerumque ditissimi sunt. Tertium genus est populus, qui per se operantur, & sua curant, aliena negotia non suscipientes, & non admodum mala possidentes, quod plurimum, & principatissimum est. Plato de republica dialogo 8. c. 671.

Ciuitas, quæ libera, prudens, & amica sit, potius reperitur ea, quæ inter vnus, & populi potentiam obtinet mediū, vt neque vnus se totam subdat imperantis arbitrio, vel paucorum potentia, neque quemlibet absque delectu recipiat consultorem, sed plurimum optimatum constet gubernatione, non nihil quoque habeat regij, & non nihil popularis. Mar. Fic. in Plat. de leg. dialogo 3. char. 1495.

Ciuitas vt Regia, & Tyrannica potestati subiacet.

Ciuitas quæ regi paret, contraria est ciuitati, quæ paret tyranno: nam illa optima, hæc pessima: nam nulla est felicior, quam ea quæ regi paret, & nulla inferior, quam ea quæ tyranno obedit. Plato de republica dialogo 9. char. 677.

Ciuitas, quæ tyrannidi subiecta est serua dicenda est, & totum hominum genus ignominiose, misereque seruū, & animæ partes, quæ moderatissime sunt, seruiunt, prauæ aut, & pessimæ, ac furiosissime dominant, & vt

ciuitas non facit, quæ vult, sic anima tyrannidi subiecta non facit, quæ vult. Ciuitas paupera est, sic animâ tyrannicam puperem, & inexplebilem esse necesse est. Luctus, gemitus, lachrymæ, ac dolores non sunt maiores in aliqua ciuitate, sic in anima Tyrannica per cupiditates, ac amores furiosa. Pla. de rep. dia. 9. c. 677. Ciuitatis tyranno subditi inopes semper sunt, nec necessarijs affluent. Auer. in Pla. rep. tra. 3. col. 4. c. 190. Clari genere scire debent magnum onus esse maiorum famam sustinere. Franciscus Patricius de republica, libro sexto, capitulo primo. char. 183. Claudia vestalis, vt honestatem suam tutaretur, è Tyberianam ad templum duxit, quæ ab alijs trahi non poterat. Franciscus Patricius de Republica, libro quarto, capitulo quinto. char. 126. tergo. Claudicatio pedum est prauitas, & turpis habitus. Plat. de mendacio. char. 534. Claudum non oportet esse in tolerantia laboris, qui philosophiæ operam dat; ita vt ex dimidio laboris tolerans sit, ex dimidio laboris exors sit; quod contingit, cum quis exercitiorum, & venationis studiosus est, & omnes corporis labores tolerarit; discendi vero, & audiendi, & quærendi studium negligit, & in omnibus his studium refugit. Claudus & idem est, qui contra quam hic laboris tolerantiam permutat. Plato de republica dialog. 7. char. 657. Cloto cur tangit amphorem globi partem, & ab extrinseco tangit ambitum, & dextra? Atropos vero angustior, & ab intrinseco, atque sinistra? quia euolutio vitæ per media, & ab extrinseca exorditur causa, & amplior est, contingit quoque prosperior. Inevitabilis autem terminus, & ab intrinseca ratione, & proprietate concepta provenit, & definit in angustum. Adde quod clam surripit, & vt plurimum contra votum. Marfilius Fic. in Plat. de rep. dial. 10. char. 1435. Coactum dicitur, violentiaque compulsum, quod fertur ad id, quod non est ipsum bonum, & hæc seruitus est. Plo. En. 6. lib. 8. cap. 4. char. 717. Cæci sunt hi, qui reuera vniuscuiusque quod est cognitione priuati sunt, & nullum euidentem in anima exemplar referre, & quantum fieri potest exactissimè spectari potest. Plat. de rep. dial. 6. ch. 632. Cœdit quidquid in paruo consistit. Pla. in Tim. ch. 748. Cœcus nemo magis, quam qui cœcam fortunam sequitur. Mar. Fic. in epist. lib. 6. ch. 832.

Cœlestium diuisio, & proprietates.

Cœlestes octo sunt facultates. Solis vna. Lunæ vna omnium astrorum vna, quorum paulo ante mentionem fecimus. Quinque vero alia, duæ quæ solem comitantur, lucifer, & stilbon, & tres phæronem tardissimam, post hanc tarditate proximam phæronem, & quæ Pyrois appellatur, rubentissimo colore prædita. Has vero omnes, & eos qui in his sunt, siue ipsi procedunt, siue in vehiculis feruntur, atque ita progrediuntur, omnes asseramus fratres esse, & in fortibus fraternis, & honores attribuamus, & non alij annum, alij mensem, alij aliquam partem constituamus, nec aliquod tempus in quo circuitum suum pertransit, & cursum perficit, simul perficiens mundum, quem ratio omnium diuinissima visui expositum constituit. Hunc felix vir primum admiratur, deinde amore corripitur discendi quæcunque mortalis natura assequi potest, hoc modo virum felicissimè transfacturum existimans, & vita defunctum deuenturum ad locos virtuti conuenientes, & verè initiatus, & vnus vnâ sapientiam reuera adeptus, per reliquum tempus pulcherrimam rerum visui expositarum spectator degit. Plato in leg. app. char. 969. Cœlestia alia faciunt, alia a subiecta materia in medium

afferuntur, alia ab ipsismet rebus adduntur. Plotinus Enn. 4. lib. 4. cap. 38. chart. 432. Cœlestium circulatorum ordinem quidam ex Pythagoricis ita disposuerunt. Primum Lunæ, secundum Mercurij, tertium Luciferi, quartum Soli, quintum Marti, sextum Ioui, septimum Saturno attribuentes: alij secundo loco Solem ponunt. Chalcidius in Platonis Timæum. chart. 25. tergo. Cœlestia corpora mouentur stabiliter, continuè enim in eodem naturæ motu perseverant. Mar. Fic. in Epistolis, libro secundo, char. 686. Cœlestis forma vsque adeo materiam suam superat, & absorbet, vt nulla materiæ manifesta conditio videatur, idque plerique volunt, cum aiunt cœlum carere materia, id est manifestis passionibus, conditionibusque materiæ, & qui aiunt, cœlestis animæ nostræ ve hiculum expers esse materiæ, quod Iamblichus, & Proclus arbitrantur. Marfil. Fic. in Plotini En. secunda, libr. primo, capit. 3. char. 1597. Cœlestes motus semper sunt sibi similes, & pares, nec sidera supprimunt cursum aut vertunt; licet nobis sic videatur. Io. Pic. Mir. in Astro. lib. 3. cap. 9. ch. 469. Cœlestibus non insunt vires occultæ, per quas occultas inferiorum rerum proprietates producant, sed calor tantum lumenque viuificum ipsis inest. Ioann. Picus Mir. in Astro. lib. 3. cap. 24. char. 511.

Cœlestium causa quid sit.

Cœlestium principiorum, & definitionum bonum ipsum causa est, huius videlicet substantiæ, quæ nec augeri, nec minui, nec omnino variari potest, & vt cefferimus motus orbis immensi sine strepitu peragatur hinc siderum ordines, decores, lumina, firmitates, hinc planetarum permutatio multiplex: hinc Solis, & Lunæ circuitus ab eisdem ad eadem perpetuo restitutus, quibus apud nos dies, noctes, menses, & anni definiuntur. Dion. Areop. de diu. nom. char. 1056. Cœlestium effectus nullo modo cogitur aberrare, cum laborare in opere disponendo nil aliud esse videtur, quam alienas materias pertractare, id est materijs quibus minimè dominetur. At quando quis operi dominatur, & solus imperat, quæ nam re indigeat, nisi se ipso, & propria voluntate, id est sapientia propria? penes hunc ita se habentem voluntas propria est sapientia, nulla ergo re aduentitia indiget; at memoria, & ratiocinatio aduentitiæ sunt. Plotinus Enn. quarto, libro quarto, cap. 12. char. 406. Cœlestes omnes boni sunt, ac benefici suscipientes tantum ipsum bonum, & hoc intuitu agentes æterno. Iamblichus de mysterijs. char. 1878. Cœleste corpus est rebus incorporeis cognatissimum propter naturam simplicem, indiuisam, constantem, & actionem vnâ id est circuitum, & vitam sibi congenitam, & lucem. Iamb. de mysterijs. char. 1877. Cœlestia animalia incorporea dici possunt. Iamb. de mysterijs. char. 1878. Cœlestes globi mouentur à substantia quadam spiritali rationalique, & illa sempiterna, & in fatigabilem virtutem habet. Mar. Fic. in epist. 1. 2. char. 687. Cœlestia liquida dicuntur, quia à terra separatissima duritiem terrenam nullam habent. Marfil. Fic. in Dionysij Areopagitæ de diuin. nom. char. 1055. Cœlestia solida dici possunt, quia virtute mirabili conferunt substantiæ suæ, figuræ, mensuræque perpetuâ firmitatem. Marfilius Ficinus in Dionysij Areopagitæ de diuinis nominibus. char. 1055. Cœlestium substantiarum tanta est virtus tamque ad conciliandum efficacia, vt qualitates, & motiones, quæ apud nos sunt, inter se repugnantes, ibi non pugnent. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 24. char. 1449.

Cœlestia,

Cœlitus, quis dubitat per radios suos tam nobis occultos, quam manifestos, ab ipsis velut imagines profuertes mouere semper inferiora, atque formare? ferme non aliter quam vultus speculum; & speculum concavum materiam siccam positam in conspectum. Marfil. Fic. in Plat. de leg. dialo. 5. char. 1504. Cœlestes sphaeræ tum toto permanent, tum partibus; sphaeræ autem simplices non omnibus iam vndique partibus, sed toto manent, cõposita nec toto, nec partibus permanent. Marfil. Ficinus in Plotini En. secunda, libro primo, capit. 5. char. 1599. Cœlestium nullum naturaliter est malum. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 3. char. 1611. Cœlestia, vt ait Auerroes, nulla frigus inferunt, sed calorem: quæ vero dicuntur asserre frigus, sunt, quæ calefaciunt minus. Marfilius Ficinus in Plotini En. 2. libr. tertio, capitulo 4. chart. 1617. Cœlestia nullam mixtionem habent, nec colorem, vt Arist. ait, participant, nisi quatenus lumē color quidam est. Ideo cum color planetarum non est aliud quam euidentia luminis, magis, aut minus clari, non de composito, sed de simplici corpore manans; nullum faciet nobis indicium corporis illuminantis. Ioann. Pic. Mir. in Astrologiam libro decimo, cap. 13. cha. 700. Cœlestium natura ex coloribus non est elicienda, quoniam ex elementis non sunt mixta; cum tantum possit indicare naturam corporis color, quantum mixtura nobis indicat modum. Præterea interiecta tam magna regione corporum multitudo non potest, quicūque fingantur ibi colores non peruertere. Io. Pic. Mir. in Astrologiam, libr. 10. c. 13. ch. 701.

Cœlestia vt se habent ad inferiora.

Cœlestia non decet ex nostrarum rerum conditione iudicare, cum nec animam eandem habeant continentem, nec similem positionem, nec illic ea sit causa, ob quam inferiora composita continue profuentia nutrimento indigere coguntur. Absit ergo permutatio ab illis ea, quæ in his corporibus dominans ex habitu naturæ derurbat, quippe cum alia quædam his natura præsideat, quæ propter debilitatem in ipso suo esse continere non potest, imitatur tamen in eo quod generari est, atque generare, naturam quoad potest superiorem, de qua dictum est alibi, non posse, & ipsam eodem prorsus modo quo intelligibilia se semper habere. Plo. En. 2. l. 1. cap. 8. ch. 102. Cœlestia, quæ dant nobis, ea non talia in nobis euadunt, qualia à superioris proficiuntur: nam quæ apud superiores mala non sunt, apud nos mala contingunt. Plot. En. 2. lib. 3. cap. 11. char. 143. Cœlestia ita se habent in mundo, vt in nobis intelligentia, quæ à Platone dicuntur sequi Iouem, i. naturam intelligibilem incidentem: at quæ naturæ gradu inferiori in mundo constituta sunt, secundum vniuersi locum obtinēt, taliaque ferme sunt, quales in nobis sunt secundæ animæ vires, cætera vero similiter, vt in nobis partes vltimæ. Plotinus En. secunda libro tertio, capitulo 13. chart. 144. Cœlestia si diuitiæ à parentibus proueniunt diuitem futurum forte significarunt, vt & generosum, qui ex genere trahit gloriam, vbi vero diuitiæ virtutis præstantia comparatæ sunt, si corpus ad idem vires suppeditauit, profecto vires corporis, qui præbuerunt ad diuitias cumulandas conferunt primo parentes. deinde si qua regio cœlum habet propitium, accidit & fertilitas salubris terræ, & si virtus absque beneficio corporis pecunias auxit, virtuti soli hac in re plurimum tribuendum. Plotinus En. 2. lib. 3. cap. 14. char. 144. Cœlestia corporibus multa tradunt, at mores, & studia, quæ non videntur corporum complexionibus obse-

quentes non tradunt. Plotinus Enn. tertio libro primo, capitulo sexto. chart. 232. Cœlestes figuræ hæc inferiora significant, naturæ vero vna cum figuris efficiunt pro dispositione materiam multa vero figuræ significant, quæ non cœlitus, sed aliunde fiunt. Plot. En. 4. l. 4. cap. 34. ch. 428. Cœlestia ad agendum omnibus sunt validiora, vt quæ expressiori natura fruuntur; proinde multa per has viret fieri iudicandum est, nulla electione ad hæc accedente, vel in his, quorum opera sæpe fieri electione videtur, est enim actus in ijs, quæ nullam habent electionem, nec vigoris sui traditionem vel ipsa naturæ in sui cõuertitur actum; etiam si aliquid ipsius animæ in effectum à causis traducatur. Plotinus En. quarta, libro quarto, capitulo trigesimo septimo. chart. 431. Cœlestium vires omnes inde bonæ descendunt, in hac autem contrariorum permixtionem mutantur, ideo qualitas, quæ nocet in terris, alia iam est præter quæ cœlitus hucusque peruenerat, primo quod datur, aliud est in datore, aliud extra, etiam si in se ipso permanet; præterea est, & minus. secundo duris in subiecto viliori scripturatur, sit & illius; tertio propter naturam suscipientis diuersam suscipitur diuerso modo; quarto qualitatibus inter se differentibus, quæ a subiecto eodem pariter capiuntur. quinto patiente subiecto patitur, sexto ex omnibus subiecto comprehensio aliud quiddam postremo resultat. Iamb. de mysterijs. ch. 1878. Cœlestium omnes influxus salutares, veniunt, quæuis subiecti, vel peruersitas peruerse recipiat, vel debilitas facile tolerare non possit efficaciam superiorum. Iamb. de mysterijs. char. 1878. Cœlestes inmixtus in quolibet determinari elemento, quia est communis cuilibet elemento ad vitam aliquam in ipso elemento gignendam a communi totius elementi vita; quod ea ratio persuadet quod & ad substantiam generandam substantia est opus agente, & ad perfectam actionem opus est perfecta ipsius agentis presentia. Quando vero substantia, corporalis corporali substantie adinuetur ad aliquam actionem, quod in agente ipso substantiale est, remanet extra, quod penetrat inro est prorsus incidentale. Opus est autem substantia penetrante, vt substantia fiat inde, & fiat perfectæ. Substantia talis incorporea est, & viuens. Marfil. Fic. in Plat. Theolog. lib. 4. cap. 1. char. 122. Cœlestia vnusquisque potest præparamentis quibusdam sibi vendicare, hæc causa quo potentior est, & promptior ad agendum, eo propensior est ad dandum: igitur exigua præparatio sufficit nobis ad cœlestia munera capiendam. Marfilius Ficinus de vita cœlitus comparanda, libr. 3. cap. 2. char. 537. Cœleste influxum, vel in deterius, vel in melius mutatione nominis, professionis, habitus, victus, & loci. Marfil. Fic. de vita cœlitus com. lib. 3. cap. 23. char. 566. Cœlestibus præter lumen adde virtutes quoque diuersas, ex quibus, & colores ibi varij, & actiones inde proueniunt, non quales ab alimentis, sed proprietate quadam occultioris, specialiter ferme, quali ferrum trahit a magnete. Nā quæ apud nos sic agunt, agere dicuntur virtute cœlesti. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. c. 7. ch. 1603. Cœlestium, ac inferiorum causarum concursu quotidiano, res dum sunt, qualitate mutantur, non specie: similiter per artem, & usum. Marfilius Ficinus in Plotini En. 2. libr. 3. in libri summa. cha. 1609. Cœlestes effectus ob materiam, & naturam inferiorum possunt mutari. Marfilius Ficinus in Plotini En. secunda, libro tertio, capit. 12. char. 1634. Cœlestium natura cum generet omnia, & viuificet, & conferret, naturaliter est bona, & quæ iniqua censentur, inde significari non fieri. Marfil. Ficinus in Plotini En. secunda, libro nono, capitulo 15. cha. 1671. Cœlestis influxus mutatur circa nos ex natura locorum,

nam & sub exigua climatis particula, ubi etiam stellarum influxus est idem, eodem momento, & semper diuersa nascuntur, & contingunt pro diuersitate situs, terræ, aeris, & aquæ, ventorum, & vaporum, montiumque, & legum. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. 3. libr. prim. cap. 5. char. 1675.

Cœlestis corpus in animam non influunt dotes animi, quæ non obsequuntur corpori, nec sequuntur ex corpore, ad incorporea scilicet spectantes. Mar. Fic. in Plotini En. 3. lib. 1. cap. 6. char. 1676.

Cœlestium effectus apud nos pro causarum inferiorum conditione contingunt, & naturales effectus cum causis propinquis longe maiorem similitudinem habent, quam cum remotis. Mar. Fic. in Plotini En. tert. libro primo, cap. 9. char. 1678.

Cœlestes dii inferioribus singula prouident, & demones sub luna plurimos esse bonos, hominibus meliores, & aliquos malos. Marfil. Ficinus in Plotini En. secunda, libro 9. capit. 9. char. 1670.

Cœlestes influxus si boni sunt, adiuuari possunt, si mali vitari, alioquin in Astrologia, & Medicina signorum observatio foret inanis, & Deus qui signa præscripsit in cœlo inferiorum salutem prospiciens, frustra præmonuisset. Marfil. Ficinus in Plotini En. tert. libro primo, capitulo 6. char. 1676.

Cœlestium omnium impressionum vehiculum est lumē & fomentum. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologos libr. 7. cap. 7. char. 633.

Cœlestis calor est effusio communis est omnibus stellis, si quidem naturam cœlestem consequitur vniuersam, vt lux. Io. Pic. Mir. in Astro. og. l. 3. c. 5. c. 461.

Cœlestis calor est opifex vniuersalis rerum corporearum nec a stellis alij flatus inspirantur corporibus terrenis. Io. Pic. Mir. in Astro. l. 3. c. 6. char. 463.

Cœlestis calor, vt pro patientis debilitate nimis sit interdum, ita pro elementari natura, in quam delabitur fere euadit calor elementalis, vt non temere eum cœlestem agnoscas, præterquam in corpusculis spiritalibus, quæ in cœlo sunt simillima, quibus infusus perficit omnem mixtionem, & operibus animæ perficiendis, ubique famulatur. Sed duris, asperis, crassis, aquosis, feculentis corporibus incidens, a cœlesti proprietate degenerans facit fere, quod solet calor elementalis, quicquid potentior fuerit, exsiccat, vrit, & in cinerem redigit, si vero tenuis, fluxum facit, & humorem soluit: sic cœlesti calori pro materiæ conditionibus euenit. Ioan. Pic. Mir. in Astro. l. 3. cap. 6. char. 464.

Cœlestem naturam regere, & moderari elementa, ne præscriptos exeat, & egrediantur fines, & non euariant ab impositis legibus, philosophorum dogma est. Ioan. Fran. Pic. Mir. de præno. l. 5. c. 5. c. 524.

Cœlestes motiones concentum atque harmoniam faciunt. Leo Heb. de Amore, dialogo secundo. c. 87.

Cœlestia, vt animata.

Cœlestes sphaeras, & Platonici, & Aristotelici fatentur habere animas, Mar. Fic. in Plat. Theo. l. 4. c. 1. c. 130. Cœlestes ita concurrunt, vt simul exoriantur, vel quasi ad perpendicularium coniunguntur, atque ita nonnunquam sibi obstant nos latent, quandoque præcedunt, vel retrocedunt, item sub sole, vel aliter latentes, cum mox apparent multa portendunt. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 22. ch. 1469.

Cœlestium aspectus non tam causas sunt, quam signa. Mar. Fic. in Plotini Enn. 3. l. 1. cap. 9. char. 1678.

Cœlestia, vt corpus, ignis, & eorum signa.

Cœlestia corpora si specie differunt, vt plerique illi tres authores sentiunt, motor primus quanquam

appropriatus, præstantior cæteris esse potest, differre ipsa sui mobilis specie descripta longe nobiliori, sed si specie non differunt, vt alij volunt, qui ea in specie conuenire, & differre participatione eiusdem speciei, ita quali secundum prius, & posterius, & ita alia alijs esse posse nobiliora existimant: nec esse hæc impossibilia in his, quæ carent materia passiva, immo aptius, quam vt conueniant genere, & specie differant, quando forma, quæ conuenientior cælestibus est, speciem comitatur, quam materia, quæ generis nomine indicitur. Bess. Card. in cal. Plat. lib. 3. cap. 11. ch. 38.

Cœlestis ignis quamuis cunctis infusus est, nullis tamen est mixtus, quando nec visibile lumen inde procedens alibi commiscetur, neque manifestus ignis facile patitur mixtionem, Marfil. Ficinus in Plotini Enn. 2. libr. prim. cap. 1. char. 1595.

Cœlestis corpus primum luminis susceptaculum in corpore a vita, & intelligentia regitur, a qua lumen habet, & cæteris tradit. Quod tanquam incorporeum nequit a corpore procreari. Marfil. Ficinus in Prisciani in Theoph. cap. 20. char. 1811.

Cœlestia corporea suo lumine quidam volunt sentire se ipsa, ideo ait Priscianus pleraque corporea se non sentire. Marfil. Ficinus in Prisc. in Theoph. de phantasia, & intellectu, cap. 19. ch. 1834.

Cœlestia signa differunt ab imaginibus, nam signa immota, fixaque constituuntur æquinoctiis intercepta, atque solstitiis, ita vt Arietis, quod est signum, initia a vernali æquinoctio semper accipiantur. Arietis autem, quæ est imago, alio tempore initia alibi supputantur, sicut stellæ a quibus effingitur, ab occasu ad ortum iugiter deferuntur. Ioan. Pic. Mir. in Astrologiam, libro octauo, cap. 3. char. 647.

Cœlestia signa semper sunt æqualia triginta graduum, imagines aliæ pauciorum, aliæ plurimam per spatia protenduntur. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam, libr. octauo, cap. 3. char. 648.

Cœlestia signa in triginta partes, & Zodiacus in trecentas, & sexaginta ex arbitrio diuisa sunt. Si sic est, ergo in natura nulla, sed mente tantum cogitantur: Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam, libro octauo, capitulo tertio. char. 648.

Cœlestes imagines nulla doctrinæ soliditate nituntur. Io. Pic. Mir. in Astro. l. 8. cap. 5. char. 654.

Cœlestis omne quod in cœlo est, & si comparatum vniuersitati cœlestium particulare aliquid est, idem tamen ad sublunaria si comparatur vniuersale est, vniuersale cum dieo, id intelligi volo, vt totam corruptibilis mundi perfectionem claudat in seipso, alioquin cœlestis non erit. Io. Pic. Mir. in Astro. l. 3. cap. 25. ch. 512.

Cœlestes globos octo tantum, & Plato, & Aristoteles cognouerunt. Seb. Fox. in 10. Platonis de rep. c. 411.

Cœlestis corpus verè insensibile est, & inuariabile suapte natura, est. n. purissima substantia expers ois iniuriæ loco, & natura. Aug. Step. de mundi exitio, c. 248.

Cœlestes orbis ab Astrologis nouem esse dicuntur. Leo Heb. de Amore, dialo. 2. c. 139.

Cœlius quæ maior est admodum, quam vt esse pulchritudo dicatur, idcirco Saturnus idest intellectus primo pulcherrimus est, quamuis anima quoque sit pulchra: ille tamen hac est pulchrior, quoniam hac vestigium est illius. Plot. En. 5. l. 8. cap. 13. char. 554.

Cœlium, siue cœlum ex Aethere tanquam patre, & die tanquam matre ortum fuisse poetæ voluerunt. Leo Heb. de Amo. dial. 2. char. 109.

Cœlum quid est, eius partes, vt appellatur.

Cœli diuinitas est Iuppiter, per cœlum enim omnibus præbet vitam Iuppiter. L. Apulei Aesclepius. char. 1262.

Cœli

Cœli partes non sunt, quæ sunt infra cœlum, alioqui non vsque ad lunam duntaxat cœlum protenderetur. Plo. En. 2. lib. prim. capit. 5. char. 99.

Cœlum nil aliud est præter ignem, qui nullam aliam ignis qualitatem habet, præter lumen à flamma diuersum calorem, tantum lenem, & suauem, & lumen hoc esse corpus. emicare autem ab ipso lumen æquiuocum, quod esse dicimus incorporeum, quod ab illo lumine pendet, ex illo micæ quasi flos erus, atque nitor, quod vtique vere dicitur corpus alium existere. Plotinus Enn. secunda, libr. 1. cap. 7. char. 101.

Cœlum qui diligentius suspicit, stellarumque splendorem impensius contuetur, protinus auctorem mundi cogitat, & perquirat: sic, & qui mundum intelligibilem intuetur, ceruit, admiratur: effectorem eius diligenter inquirat, quis nam ille sit qui mundum talem intelligibilem genuit, vel ubi, vel quomodo talem genuit filium intellectum puerum purum, formosum, filium inquam à patre plenum. Iam vero pater ille summus, neque intellectus est, neque filius, aut puer, sed intellectus, pueroque superior: nam post ipsum intellectus, & puer, alimonia, & intelligentia indigens, qui & proximus est ei, quod nulla re indiget, nec intelligentia eger: Plenitudinem vero, & intelligentiam veram filius habet, quoniam habet primo: quo dvero superius est, nec indiget, nec habet alioquin ipsum non esset bonum. Plotinus En. 3. l. 8. cap. 10. char. 353.

Cœlum, & terra duæ sunt mansiones, altera malorum vacua, altera & bonum, & malum confuse retinet. Hinc bona ex altera mansione defluunt, mala autem sua malignitate insurgunt: malignitas vero duplex, aut affectio materiæ, aut animi licentia. Max. Tyrius sermone vigesimo sexto. char. 192.

Cœlum est anima cœli seipsam accommodans oculis, rebusque caducis, & circulus ille est circuitus animæ, lumen est eiusdem intellectus, & vt in corporum infimo forma fir materialis, sic in summo materia fit formalis. Iamblichus de mysteriis. char. 1877.

Cœlum multis dicitur modis, partim pro mundi superficie, partim pro sphaera, quæ aplanis dicitur: proprie vero omne hoc, quod à lunari globo surgit: communiter quod supra nos est, in qua regione nubila conuolantur, & aliquando superius; ubi sunt astra, & cœlum pro toto mundo sumimus. Chalcidius in Plato. Timæum. char. 32.

Cœlum firmamentum appellatum, vt corpus quod firmum est, & solidum tres dimensiones habens. Philo. Iudæus de mundi opificio. char. 5.

Cœlum vocat Moses mentem, quia intelligibiles in eo sunt naturæ. Philo. Iud. in legis alleg. lib. 1. ch. 27.

Cœlum animatum esse non modo Plato, sed Aristoteles & Theophrastus scriptum reliquerunt. Bess. Card. in calum. Platonis lib. 2. cap. 10. char. 22. terg.

Cœlum dicitur virtus in opifice mundi excellenter cuncta comprehendens atque mouens, firmitas vero terra Hoc cœlo, hac terra dii, demonesque sunt progeniti omnes, vtriusque participes. Per hæc nacti quoque sunt fecunditatem ad motum, rationesque distinctionis in motibus: illa Oceanus appellatur, hæc Tethys. Per hæc habent seminariam rationem, quasi phorony, specialem distinctionem, quasi Saturnum, harum productionem quasi Rheam. Marfil. Ficinus in Plato. Timæum cap. 23. char. 1469.

Cœlum est quasi spiritus efflatus ex ore diuiniore animæ, ideoque omnia viuificans, & nutrens, est quasi oculus quidam, visusque animæ quo sæpe affectus animæ nobis, & consilium indicatur, cuius radijs, & intuitu omnia coalescunt. Mar. Ficinus in Plotini En. pri. libro, primo, capit. 3. ch. 1595.

Cœlum sublime formas corporum reliquorum, vel actu vel actiua virtute complecti dicere possumus. Marfil.

Ficin. in Plat. Theolog. lib. 10. cap. 1. char. 221. Cœlum est harmonica ratione compositum, harmonicè mouetur, & harmonicis motibus, atque sonis efficit omnia, merito per harmoniam solam non solum homines, sed etiam inferiora hæc omnia pro viribus ad capienda cœlestia præparantur. Marfil. Ficinus. de vita cœlestis comparanda, lib. 3. cap. 22. ch. 564.

Cœlum non panditur, nisi mentibus ipsum fide quærentibus, spe petentibus, charitate pulsantibus. Mar. Fic. in epistol. libr. 2. char. 698.

Cœlum multa significat, quæ ab ipso non sunt. Marfil. Ficinus in epistolis, libro septimo. char. 851.

Cœlum Platonici summum Deum vocant, quia vt cœlum istud sublime corpus omnia regit, & continet, sic summus ille Deus omnes spiritus supereminet: mentem vero pluribus nominibus nuncupant, modo Saturnum, modo Iouem, modo Venerem. Næque mēs est, viuūt, intelligit essentia Saturnus, vita Iupiter, intelligentia Venus appellatur. Marfil. Ficinus in Plat. conuiuium or. 2. cap. 7. char. 1326.

Cœlum interpretatur Plato esse visionem superna spectantem, Vranos est intellectuale deorum genus intelligibilia sursum spectans. Marfil. Ficinus in Plat. phedro, capitulo vndecimo. char. 1373.

Cœlum nisi elementorum elementaliumque comprehendat vires, hæc inferiora non gubernabit, & gubernans complectitur imo complectendo gubernat. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum, cap. 24. ch. 1449.

Cœlum igneum esse diffidunt aliqui, quia cœli motus est circularis, ignis rectus, nam etiam cœli portio quæ libet si ponatur in medio, repente ascendet in rectum breuiori scilicet tramite patriam petitura, & tamen cœli motus proprius est circulus: & terra si à centro separaretur descendet, cum eius proprium sit quiescere. Mar. Ficinus in Plat. Timæo, cap. 25. char. 1449.

Cœlum cum sit ignis, & ignis vbique ob tenuissimam eius naturam sit, & cœlum vbique, hinc naturam suam esse conijcere potes. Marfil. Ficinus in Plato Timæo capitulo quadragesimo septimo. char. 1475.

Cœlum ex eo ignem appellat Plato, quod propriam habet lucem, quæ præcipua ignis est qualitas: habet & perennem motum, qualem videmus in igne, & instar ignis non patitur mixtionem, & quia nondum naturali depellatur loco, ideo non cogitur ascensu redire, sed reuoluitur, & actu lucet, virtute calet, omnino vero diuersissimi est generis à nostro. Marfil. Ficinus in Platonis legum appendice. char. 1527.

Cœlum solum solum dicitur ignis, reliqua ignita dicuntur. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 1. cap. 3. ch. 1557.

Cœlum appellauerunt Pythagorici Dei Iyram. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. libr. 3. capit. 4. char. 1615.

Cœlum corpus est optimum, diuinitati quam proximū: itaque pars vnaquæque cœli optima prorsus est, ac diuina. Mar. Ficinus in Plotini En. 2. libr. 3. ch. 1611.

Cœlum est quasi oculus cœlestis animæ hoc diaphano si mul atque lumine cuncta prouidentis. Mar. Ficinus in Plotini En. 3. libr. 9. cap. 3. char. 1728.

Cœlum corpus naturale est, omnium corporum naturalium perfectissimum. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrolo. lib. 3. capitul. 4. char. 456.

Cœlum cum sit corpus naturale perfectissimum, & corpori naturali tam motus, quam sensibilis qualitas consequantur, ideo cœlo perfectissimus motus, & qualitas sensibilium perfectissima congruunt, nullus motus orbiculari perfectior, nulla qualitas luce perfectior, ergo hæc cœlestis corporis propria sunt. Io. Pic. Mir. in Astrologiam, lib. 3. cap. 4. char. 456.

Cœlum immarcescibile est, quando motus eius, & qualitas contrarium nihil habet. Ioannes Pic. Mirand. in Astrologiam, libr. 3. cap. 4. char. 456.

Cœli pars Oriens efficacior est occidentali. Ioan. Pic. Mir. Tom. 3. O 3 in

in Astrolog. lib. tertio. capitulo 13. chart. 483.
 Cœli regionem dextram esse orientem, occidentem sinistram opinati sunt Pythagoras, Plato, & Aristoteles contra Empedocles. Ioann. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. lib. 1. cap. 12. char. 766.
 Cœlos alii igneos esse voluere, alii chrysalinos, alii quintæ naturæ ab inferioribus omnino seiuuctæ, cuius auctor primus fuit Aristoteles. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. vanit. doct. gen. lib. 1. cap. 12. char. 767.
 Cœli diuinitas non est aliud, quam barbarorum superstitio. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 8. cap. 1. char. 164.
 Cœlum in terram non secus, ac mas in feminam fecundissimum semen suum transfundere videtur. Leo Heb. de Amore dial. 2. char. 73.
 Cœlum propter suam simplicissimam, maximeque spiritalem naturam eisdem membris, atque instrumentis, septem videlicet planetis corpora ista inferiora gignit, atque cognoscit, quod quidem in homine, cæterisque perfectis animalibus usu venire minimè potuit. Leo Hebr. de Amore dial. 2. char. 77.
 Cœlum apud philosophos est animal quoddam perfectum. Leo Heb. de Amore, dialog. secundo. char. 78.
 Cœlum ex duobus constat naturis, ætherea, ac lucida. Leo Heb. de Amore dial. 2. char. 110.
 Cœli sole, & cæteris astris non secus, ac splendissimis quibusdam, & purgatissimis oculis acutissime cernuntur. Leo Heb. de Amore, dialog. 3. char. 190.

Cœli vires.

Cœli virtus quanta sit patet, cum formæ ipsius imago, i. lumen res omnes apud nos efficiat, atque conseruet. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 6. cap. 3. c. 1576.
 Cœlorum fingere licet non multas esse sphaeras, sed vnicam, tum implentem omnia, tum etiam circumfusam, quæ motum illum habeat, quem primi mobilis esse voluit. Stellæ vero omnes tum huiusmodi ducuntur, tum etiam propria progressionem percurrant, cedente vbiq; sine vlla offensione cœlo, si modo cessione sit opus. Sic potissimum stellæ habere vitas proprias videbuntur, si animalium more progrediantur, nõ planetarum modo figantur. Sic & præter illarum animas vna erit sphaeræ totius anima. Ego vero hæc forte de fenderem, vt probabilia, nisi me magnorum virorum auctoritas contineret. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. capitul. 3. char. 1596.
 Cœlum virtutes habere valde ab his, quæ pugnât in elementis, alienas, coniectamus ex eo, quod omnibus in rebus, quæ ex elementorum qualitatibus commiscetur, insunt mirificæ quædam vires, & præter, & supra naturam elementorum, quas speciales proprietates appellant, speciebus his cœlitis attributas. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 4. char. 1615.
 Cœlum decimum est fons lucis, & in eo lucis sunt Theauri, & quicquid habere luminis visitur corporibus, quasi à primo fonte in cætera deriuatur. Io. Pic. Mir. in Heptaplum, 1. 2. cap. 1. char. 17.
 Cœlum decimum immobile fixum manens, supra septem planetas, & sphaeram octauam, & nonum orbem esse creditum est non solum a iunioribus Strabone, & Beda, sed à multis alijs. Ioan. Pic. Mir. in Heptaplum libro secundo. cap. 1. char. 17.

Cœli quot sunt, eorum ordo, & motus.

Cœli motus circularis perpetuus est, quia coelestes substantiæ semper seruantes motum inuariabilem, & incessibilem, incorruptibiles sunt. Aristoteles Theologia Aegyptia, libro tertio, capitulo quarto, chart. 78. tergo.
 Cœlum cum semper moueatur, & ultra ipsum nullus sit

locus, quo se tendat accessio, continuatione perpetua in se reditiõnis agitur. Macrobius in somn. scip. libro primo. chart. 81.
 Cœlum circulo mouetur, quia mentem imitatur. Ploti. En. 2. lib. 2. cap. 1. char. 107.
 Cœlum circulo mouetur ex motione corporea, & animali mixta, nam cum corpus suapte natura feratur in rectum, animi vero contineat, & ita ex vtrisque conficiatur motio quædam, in qua ferri simul sit, atque manere. Plotinus En. secunda, libro secundo, capitulo primo, chart. 107.
 Cœlum quomodo circulo mouetur, cum omne corpus, & ipse ignis motu recto moueatur: forte dicendum est via recta procedere, donec eo perueniat, vbi esse est naturaliter institutum: vt enim ordine institutum est, ita videtur, & manere secundum naturam, & ferri in quæ est ordinatum. Plotinus En. secunda, libro secundo, capitulo primo, chart. 108.
 Cœlum quiesceret si alibi quiesceret eius anima, quæ tandem ad animam in peruenisset. Nunc vero cum anima ipsa, quam appetit totam se per totum fundat, mirum ipsum quoque passim sequitur animam: & forte sic eam assequitur, imo ipsa potius cœlum ad se semper agens se nper agendo mouet, & semper. Non alio quidem mouens, sed ad se ipsam, & in eodem non in rectam, sed circulo ducens: ideo tradit illi, vt quocumque perueniat, ibi reperiat ipsam, & si quiesceret anima, quiesceret, & cœlum. Plotinus En. secunda, libro secundo, capitulo primo, chart. 108.
 Cœli nec pars vlla etiam ingens potentiam habet, vel ad rationes mundi seminarias ex suo ordine deturbandas, vel ad res, quæ secundum huiusmodi rationes proficiuntur, a sua specie mutandas. Et quamuis mutationem quandam tum in melius tum in peius possit afferre non tamen à natura propria potest extrudere. Facit autem deterius, vel secundum corpus debilitatem inferens, vel secundum animam, vt ex accidenti quodam prauitatis causa sit in anima illa compatiēte, & à superiori tradita inferiori: vel quando corpore male composito impedimentum affertur ad actionem animæ per corpus explendam, vt si lyra non sit ita composita, & temperata, vt queat suscipere perfectam harmoniam ad musicos tonos perficiendos. Ploti. En. 2. lib. 3. c. 13. char. 144.
 Cœlum suo motu conseruat elementa, & vniuersi ordinem, & integritatem, non secus ac vis, potestasque particularis in corde residens corpus particulare cõtinet ac fouet, ne dissuatur, & dissoluatur. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione, libro quinto, capitulo quinto, chart. 524.
 Cœlum concentu, & motionum cõcinnitate plenum est. Proclus in Alcibiade primo, chart. 1920.
 Cœlum perpetuo concentu suorum motuum reddit harmoniam suauissimam, quæ si possit ad nostras aures peruenire, in nobis excitaret impotentes amores, & insanum desiderium, quo stimulati rerum ad victum necessariorum obliuisceremur. Philo Iudæus de somnijs. charta 365.
 Cœlum per se cum sit perpetuo mobile, ideoque indigum, ordo in suo motu stabilis non ex ipso prouenit, sed a superno motore prorsus immobili, atque indiuo. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro primo, capitulo quinto, char. 87.
 Cœlum mouet proximè anima rationalis, & ipsis mundi sphaeris nulli corpori magis vita intrinseca est. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro quarto, capitulo primo, char. 128.
 Cœlum mouetur ab intelligentia, quod patet quod cœli corpus motibus suis ita ordinat elementa, & disposita composita, vt animæ intellectuales compositis corporibus infundantur, quæ coelesti corpore valde præ-

prestantiores sunt. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ lib. 4. cap. 1. char. 130.
 Cœlos mouent animæ coelestes appetitu, vt anima tuum corpus per appetitum mouet, qui & illic a cogitatione excitatur, & illic a lege fatali illius animæ excitatur. Mar. Fic. in Plat. Theo. lib. 4. cap. 2. ch. 131.
 Cœlum quodam excessu latitiæ gestiens quiescere nescit. Mar. Fic. in epist. lib. 4. cap. 2. char. 719.
 Cœlum si in forma sua, motuque procul ab extensa materia cogitaueris, ipam proculdubio mundi animam cogitabis, cuius cœlum imago est, reliquum duntaxat umbra, illa est cœlum indiuiduum, cœlum est anima iam extensa. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 3. char. 1596.
 Cœli motus circularis localis est per accidens, idest secundum sui partes, pertransit loci partes per accidens, non ex proposito animæ principali. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. lib. 2. cap. 1. char. 1605.
 Cœli motus non est omnino localis, nam locum quem ab initio nactum est nunquam mutat, nec totum hinc, illuc aliquando transit, sed partibus quodammodo transeuntibus totum conquiescit. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libro 2. capit. prim. char. 1065.
 Cœlum per omnia diffusum est, & corpora omnia, vel cœli partes esse, vel partibus eius annexa, ideoque cœli tractu moueri. Marsilius Ficinus in Plotini En. secundo, libro 2. capit. 2. char. 1606.
 Cœli motus in orbem sequitur suæ vitæ motum, quatenus huiusmodi vita a superiori virtute, substantiaque velut orbe comprehenditur, & retorquetur in orbem. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 2. cap. 3. char. 1608.
 Cœlum per orbem mouetur, quoniam intelligentiam imitatur, proximè intelligentiam coelestis animæ, alius autem intelligentiam diuinæ mentis. Hæc enim primus circuitus est tum a bono retortus in bonum, & ipsam boni lucem, tum ex intellectu in eundem intellectum per formas proprias reuolutus, circuitus sit, & in anima virtute mentis, & in cœlo mentis imitatione peragitur. Sed in mente, & quauis intelligentia momento sit æterno, in discursione vero animæ propria saltem particulari sit tempore, in cœlo tandem non corpore tantum, sed loco etiam cogitur indigere, qualiscumque sit locus. Marsilius Ficinus in Plotini En. 2. libro 2. capit. 1. char. 1604.
 Cœli motus circularis nec est alteratio, quia non mutat formam, nec localis, quia non mutat locum, sed est vitalis, idest proprius vitæ interioris actus, pariter, & iudicium: nam agere in se, mouere que ex intimis propriam est viuendum, & motus coelestium est eiusmodi, vt in animalibus pulsus, & cordis motus, & nutritio in plantis. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 8. ch. 1741.
 Cœlum, vt moueatur habet ab anima, vt in orbem habet ab intellectu, vel anima iam intellectus. Mar. Ficinus in Plot. En. 5. lib. 1. cap. 5. char. 1757.
 Cœlo habetur primus motus: quare quod primo motu mouetur: reliqua mota mouet, & ipso cessante, reliqua non mouebuntur. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrolog. lib. 3. cap. 4. char. 456.
 Cœlos alij octo alij nouem, alij plusquam triginta, & quadraginta constituere. Ioan. Franc. Pic. Mirand. in exam. van. doct. gen. lib. 1. cap. 12. char. 765.
 Cœlorum ordo varius apud philosophos. Nam Plato post cœlum non errantem statuit primo Saturnum, deinde Iouem, Martem, Venerem, Mercurium, Solem, & Lunam. Contra Anaximander, & Metrodorus Chius, & Crates supremum omnium fecerunt Solem, deinceps Lunam, postea vero immobilium sphaerarum stellarum, & cæteros planetas: Aristarchus post sphaeram inerrantium stellarum primum posuit Solem: medium Solem posuerunt veteres mathematici, & Ptolomæus, at Alpetragius Solem supra Mercurium, & Venerem in medio posuit. Ioan. Franc. Pic.

Mirandulanus in exam. van. doct. gen. libro primo capit. duodecimo, chart. 766.

Cœli cognitio, & vt in inferiora agit.

Cœli perfectius doctrinam docuit Plato, quam Aristoteles, in qua non differunt inter se. Bess. Card. in calumniat. Plat. lib. 1. cap. 6. char. 10.
 Cœlum cogitando mundi animam cogitabis, illa est forma simplex, cœlum est corpus simplex, illa non habet partes, hoc nunquam separatur in partes: illa vnico actu idest animaduersione sui præcipuum complet officium, hoc perpetua in seipsam conuersione omnino peragit. Anima immutabilis est essentia, quamuis mutabilis quodam modo sit quodam discursione sphaeræ mutatione formali. Cœlum similiter substantia non mutatur, dum actione reuoluitur. Anima semper similiter agit, atque in ipsa etiam formarum suarum, dissimilitudine reuolutionum vices restituit similes. Cœlum mouet quoque immutabiliter, ac dum configurationes quædam, & extrinsecos habitus mutare videtur. interea centrum circumferentiamque conseruat, eisdemque curriculis temporum, & repetit eadem, & similia recreat. In anima prius est intelligentiæ lumen, deinde quasi calor est voluntatis affectus in cœlo lumen precedit vbiq; calore, & vt ibi voluntas est quasi terminus intellectus, & intelligere, & velle, ita & hic calor est quasi quidam lucis terminus, & lucere, calere, sed quam pure lucet, & late, tam calet innoxie. Hinc fit vt in materijs cœlo similibus, idest diaphanis, & translucidis calefactionem precedat illuminationem, in opacis vicissim. Marsilius Ficinus in Plotini En. 2. lib. prim. cap. 3. char. 1596.
 Cœlum quod dat in nobis, degenerat quinque de causis. Prima, quia quod prodit ex causa præsertim superiore, eo ipso quod exit etiam deficit inde secunda, quoniam id accipitur in viliori materia, pro utilitate materiae capitur: tertia, cum accipientis natura longe diuersa sit, iure quod accipit non deterius tantum reddit, sed nimium ratione diuersam: quarta, dum subiectum præter coeleste munus varia insuper capiat alium, tum inter se repugnantia, tum a cælo diuersa, merito non solum inficit coeleste donum, sed valde confundit, redditque secum passionibus frequenter obnoxium: quinta, quoniam ex omnibus inter se confusis resultat nouum aliquid priori origini dissimillimum, omnino vero inferioris naturæ debilitas obnoxia passioni, saepe bonum coeleste non sustinet, & competenti ad illud proportionem carens ægre patitur sub eo etiam quod salubriter agit. Marsilius Ficinus in Plotini En. 2. libro 3. cap. 11. char. 1633.
 Cœli sub eadem dispositione multi nascuntur, qui dissimilem sortium euentum, quoniam & altius ante natiuitatem, vel ante conceptionem etiam trahuntur fati primordia, & pro inferiorum concursu expletur fati conditio. Marsilius Ficinus in Plotini En. 2. libro tert. cap. 15. char. 1636.
 Cœlum in omnia hæc inferiora agit, non consilio quodam eligente talia vel taliter agere nec corporeis solum qualitatibus, sed naturalibus quibusdam vegetalis animæ viribus similibus, quibusdam viribus inter consilium, & corporeas qualitates quasi medijs anima nostra corporis humores, & membra eorum per figuras, & qualitates quotidie reficit. Marsilius Ficinus in Plotini En. 4. lib. 4. cap. 32. char. 1745.
 Cœlum, si est causa vniuersalis, varietas, & distinctio particularium non est ab eo. Et si in eo particularium sunt potestates, ac effectrices virtutes, non tamen eo modo, vt astrologi vaticinantur, cum nec fortuita in causas naturales, nec mala in optimos auctores, nec que a ratione, & consilio proficiuntur, in principia naturali

naturali necessitate essentia, nec incorporea in corporeos radios, nec præterita, nec futura in præsentem constellationem, nec quæ ad alios attinent in nostram generationem referri vlla ratione videantur. Ioan. Picus Mir. in Astrol. lib. 4. cap. 11. char. 541.

Coelum non potest eius rei signum esse, cuius non est causa. Ioannes Picus Mirandul. in Astrologiam libro 4. capit. 12. chart. 542.

Coelum non potest inferiora significare, nisi quatenus causa effectum suum indicat. Ioann. Pic. Mirandul. in Astrologiam, lib. 4. cap. 10. char. 543.

Coeli eandem, & syderum redire positionem, quæ alias fuerit, impossibile est. Ioannes Pic. Mir. in Astrolog. libro 6. capit. prim. char. 581.

Coelum statuit Moyses causam agentem, tertiam materialem. Io. Pic. Mir. in Hept. lib. 1. cap. 2. char. 12.

Coelum in nos agit tantum lumine, & motu, & a lumine non aliud communicatur materiæ patienti, quam motus, lumen, calor. Ioannes Picus Mirandul. in Astrol. lib. 3. cap. 1. char. 452.

Coelum est causa vniuersalis inferiorum effectuum at causa vniuersalis effectus non distinguit neque cur hoc fiat, aut illud quæritur ab ea, sed a proximis causis, quæ variæ, & differentes sunt pro effectuum differentia, & varietate, quæ cum, ex his alia aliud faciat, vniuersalis causa cum omnibus omnia facit. Ioannes Pic. Mir. in Astrologiam, lib. 3. cap. 3. char. 455.

Coelum an faciat frigiditatem per se, an per accidens? Respondendum, si quæras quid se ipso faciat coelum nulla media causa, fieri ab illo per se tantum calorem, cæteras qualitates ex accidenti, vt calor per accidens frigiditatem: si vero quid tantquam vniuersalis causa cum secundarijs agat, agere per se tam frigiditatem, quam caliditatem tam siccitatem, quam humiditatem: nam cum generat elementorum substantias, cum illis etiam generat qualitates. Ioannes Picus Mirandul. in Astrologiam, lib. 3. cap. 4. char. 458.

Coelum aeris mutationes ad calorem, frigus, humorem, & siccitatem nulla media causa facere potest, quas ideota men vniuersaliter facit, quoniam ex se tantum salubriter calefaciens facit, cætera ex accidenti pro conditione materiæ, vt vno & eodem calore durefcit limus, & cera liquefcit, & sub eodem sole lintea dum lauantur albefcunt, & denigratur lauantis facies: in qua motus solis, & planetarum, quem diximus, accidentaliter plurimum potest, id est accessus, & recessus. Io. Pic. in Astrolog. lib. 3. cap. 12. char. 477.

Coelum causa est vniuersalis, nec inde effectuum distinctio, præfert substantialis, & principalis petenda est. Io. Pic. Mir. in Astrolog. lib. 12. cap. 13. char. 479.

Coeli natura non videtur breuius, & apertius explicari posse, quam si dixeris coelum esse omnium corporum vnitatem: nulla enim multitudo est, quæ a sua vnitatem non dependeat, & pars quælibet coeli totus est mundus inferior exceptis quæ in mundo sunt, sed non ex mundo. Est ergo in virtute cuiuslibet stellæ virtus omnis corporum caducorum, nec in hoc differunt stellarum diuersarum virtutes quod alijs aliæ præsent, cum præsent omnibus omnes, & superior quæ inferior cõtrahet, sed nobiliori modo. Ioann. Pic. Mir. in Astrolog. lib. 3. cap. 25. char. 512.

Coelum authorem esse rerum terrenarum nihil tantum excellens fit in terris, quod miretur. Io. Pic. Mirandul. in Astrolog. lib. 3. cap. 2. char. 512.

Coeli non solum inferiora, verum etiam sese mutuo maximo amore, & insigni quadam beneuolentia profequuntur. Leo Heb. de amore dial. 2. ch. 87. terg.

Coeli erga omnia, quæ ex terra, & elementorum materia componuntur velut patris erga legitimor filios vehemens, atque mirificus amor. Leo Hebræ. de amore dialogo 2. char. 87.

Coelum, ut ingentium, & incorruptibile.

Coelum priusquam fieret, tria erant, id quod est, locus, & id quod fit. Plat. in Tim. char. 744.

Coelum priusquam factum esset ratione, erant idea, materia, & Deus opifex eius quod melius est, quandoquidem antiquius melius est recentiore, & ordinatū inordinato. Deus qui bonus est cum videret materiam suscipere ideam, & omnibus modis alterari, sed sine ordine, opus habebat vt ipsam ad ordinem adduceret, & ex indefinitis mutationibus in definitas constitueret, quo consentientes discretiones corporum fierent, & non spontaneas mutationes susciperent. fecit hunc mundum ex vniuersa materia terminum constituens naturæ eius quod est, eo quod omnia in seipso cõpleteretur, vnum vnice factum, perfectum, animatum, & ratione præditum. Timæus Locrus de anima mundi, & nat. chart. 1038.

Coelum hoc, sicut factum est ad exemplar sempiternum mundum in specie extantem, ita ad exemplar ipsius cui, quod est imago non facti temporis, hoc tempus cum mundo creatum est. Timæus Locrus de mundi anima, & natura. char. 1041.

Coelorum artifex igne potissimum ad suam fabricam vitur. Mer. Trismeg. p. mand. cap. 10. char. 1848.

Coelum non est e natura elementorum, alioqui esset corruptibile, sed non est generabile, nec corruptibile imo est causa generationis. Aristotele de causis proprietatum elementorum. char. 562.

Coelum est corpus omnia complectens corpora, præter ipsum supremum aerem. Speusippus de Platonis definitionibus. chart. 1962.

Coelo nihil effluit, quia natura talis, & tam sublimis sua sponte non defluit, nec est ibi quequam, quo impellente deorsum precipitetur, & nullo modo. Ex anima destituitur. ab ignis elementaris si propinquat celo, repente ad celestem permutatur naturam, priusquam celum patiat ab ipso: item & magnitudine minor est, & robore lentissime cedit. Plotinus En. secunda libro prim. capit. 8. char. 102.

Coeli immortalitatis causam si quis adduxit animam esse vna cum corporibus adeo puris, omninoque melioribus: quandoquidem & in cæteris animalibus natura pro membris principalibus eligit meliora, is vere solidam de immortalitate coeli sententiam in mediū adduxisse videbitur. Plot. En. 2. lib. 1. cap. 4. char. 98.

Coelo in incorporeo vnumquodque semper permanet. In hoc autem coelo totum viuunt, semper, & quæcunque honoranda sunt, & præcipua permanent. Animæ vicissim corpora permutantes: alias in alia sũt. & specie, & quoties anima potest extra generationem posita, vna cum anima vniuersa viuunt. Plotinus En. 3. libro secund. capit. 4. chart. 257.

Coelum primo factum esse consentaneum est, cū sit præstantissimum, & e purissima essentia, & deorum non apparentium, nec sensui patentium destinatum domicilium. Philo Iud. de mundi opificio. chart. 4.

Coeli anima animorum est præstantissima, cum corporis præstantissimi sit anima. Marfil. Ficinus in Platonice Theologiæ lib. 4. cap. 1. char. 130.

Coeli anima tota simul est in quibuslibet coeli punctis, ideo coelum vt tota sua anima fruatur currit per omnes sui partes, & rapidissime aduolat, vt quoad fieri potest totum sit simul vbique, vbicumque tota simul sit anima. Mar. Fic. in Plat. conui. ora. 3. cap. 2. char. 1329.

Coeli immortalitatis causam esse vult Plotinus vitā illam intellectualem, id est animam eius a diuinitate nunquam digredientem, ita ipsam corpoream coeli naturam quamuis non sit immortalitatis propria causa, tamen accomodatione quadam ad perseverantiam, conferre perpetuam, dum conseruanti semper cause, apte,

apte, opportune, libenter, optemperat. Marfil. Ficinus in Plot. En. 2. libro. prim. char. 1593.

Coelum incorruptibile, dum asserit Aristoteles, quis æquo animo feret, quia Dei coelos habitant, qui incorruptibiles sunt? Ioannes Franciscus Picus Mirandul. in exam. van. doct. gen. libro. 6. cap. 9. char. 1204.

Coeli materia eam solam retinuit potestatem, quæ actū perpetui motus in orbem respicit. Iaco. Carpentarius in Alcinoi, cap. 8. chart. 185.

Coeli materia cum inferiori materia eadem est secundum generalem primorum principiorum rationem, quæ libro primo physicorum explicatur, diuersa vero, quia non eodem modo ad potestatem, aut ad priuationem, quæ hanc continet, in ijs, & illis est affecta. In celestibus, enim sic ea forma substantiæ quæ adest materia fruitur, vt aliam non expetat, quæ priuata esse dicatur, in his vero nunquam est sine aliqui formæ, quam expetit priuatione, & sic ea cum coeli æternitate consistit, hæc cum corporum fluxu, & mutatione. Iac. Carpent. in Alcinoi, cap. 7. char. 185.

Coelum componi ex elementis quatuor, sed maiorem portionem ignis obtinere, & elementa puriora ibi esse plures Platonici de mente Platonis dixerunt. At Plotinus ait terram non esse ponendam in illo, & Plato ipse ætheream naturam simplicem videtur agnoscere, cum quinque corpora sint, ignis, aqua, aer terra, & æther. Iac. Carp. in Alcinoi cap. 10. ch. 294.

Coelum Chaldaeorum sapientes ex aqua, & igne compositum voluerunt. Iac. Carp. in Alc. cap. 10. ch. 295.

Coeli substantia liquidissima potuit ab opifice fecerit, & seligi, Empedocles putauit esse ex aere ab igne instar crystalli densat, in quo ignem, & aerem insit, Aristoteles ex quinto corpore igne, vel ex calida, & frigida contemperatone. Augustinus Steuch. de preni philosoph. lib. 7. cap. 5. char. 123. terg.

Coelum est potissima causa, vt quatuor elementa quamuis suapte natura contraria, permisceantur, atque in vnum coniungantur. Leo Heb. de amo. dial. 2. ch. 69.

Coelum vt materiam habet, & eius proprietates.

Coeli solum torquetur inter necessitatis genua, & superne in singulis circulis sedere syrenem, quæ simul circumfertur, & vnam emittit vocem, & ex octo vna fit harmonia. Plat. de rep. dial. 10. char. 701.

Coelum vltra deorum generationem si perfectus esse debet, oportet alia tria habere, quæ si immediate a Deo fiant, & vita participant, Dijs æqualia erunt: quo vero, & mortalia sint, & vniuersum totum sit, Dei deorum animalium opificium aggredi debent imitantes deorum ortum. Plat. in Timæ. char. 739.

Coelum, & celestes delectantur hominum admirationibus, adorationibus, laudibus, obsequijs, & ideo mularum chorus est demissus a summa diuinitate, ne mundus videretur incultior. Mercurij Trismegisti Aglepius, cap. 45. chart. 1861.

Coelum ab omni parte terræ æqualiter distat. Macrobius in somn. Scip. libro. 1. char. 109.

Coeli Dominus est Deus, mensuris nobis ignotis terminatus, & circumscriptus. Philo Iudæus de eo quis rerum diuinarum hæres char. 330.

Coelum homine nobilior fatetur Arist. sexto Ethicorū, propius enim est, & Dei virtute fruitur. Bess. Card. in calumpnia. Platonis, lib. 3. cap. 10. ch. 35. terg.

Coelum ad hominem ordinatum est vt superius, non vt inferius. Bess. Card. in calumpnia. Platonis, libro tert. capit. 10. chart. 36.

Coelo inest forma bonitatis primæ cupida, & effectrix, motus. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 1. ch. 127.

Coelum maxime temperatam absolutissimam in se vitā possidet: nam corpora quo magis temperata sunt, diu

uiuunt. Marfil. Ficinus de vita celitus comparanda, libro tert. cap. 19. char. 560.

Coelo nullus inest elementaris qualitatis excessus, alioqui iam dissolutum esset, & si simplex, tot seculis tanta magnitudine cætera perdidisset, sed vt moderatissimum omnia moderatur. Marfil. Ficinus de vita celitus comparanda lib. 3. cap. 19. char. 560.

Coelum non habere materiam putat Arist. Auerrois, & Proclus. Mar. Fic. in epist. lib. 2. char. 707.

Coelum, quia materia caret, maxime fulget. Marfil. Ficinus in epistolis, libro 2. chart. 708.

Coelum cum sic sine materia, spiritale quodammodo esse videtur Platonis magis, quæ corporale: est ergo lux circularis, circulus lucidus sine materia, & vt Platonis placet, aut vita est quædam non occulta, vt anima, sed ob dimensionem si vis oculis manifesta, aut cum sit natura quædam vitæ propinquior, quam cætera corpora, & vita quædam sibi magis admodum familiari viuunt, quam cætera. Marfil. Ficinus in epistolis, libro secund. chart. 708.

Coelum est lux absque materia quodammodo corporale. Mar. Fic. in epist. lib. 2. char. 710.

Coelum, est in se, non tamen ex se, sed ex superiorum claritate, & gaudio resulget, & gestit, vt oculus ex spiritus claritate, & animi lætitia. Marfil. Ficinus in epistolis, libro secund. char. 720.

Coelorum sphaeræ, vt Pythagorici arbitrantur, ad gaudium numinum tantum choreas ducunt. Marfil. Ficinus de lumine, cap. 5. char. 978.

Coelum, quia valde particeps est principij rerum, quod est ipsum bonum, ideo euidenter habet multa ad bonum peculiariter pertinentia, ideo coelum est principium corporeorum omnium, & finis: generat hæc vt principium, & conseruat, & definit vnicuique tepus, & locum, & ad imitationem sui pro viribus omnia reuocat, substantiamque ex bono possidet immutabilem. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. char. 1055.

Coelum repetunt nulli, nisi qui celorum regi placuerūt, placent, qui cum summopere diligunt. Marfil. Ficinus in Plat. conuiuium, ora. 5. cap. 6. char. 1333.

Coelum quo pacto, vt ita loquar, totum parui oculi pupilla caperetur, si modo corporali reciperet? sed spiritus in puncto omnem corporis amplitudinem spirituali modo, & incorporeo ab imagine suscipit. Marfil. Ficinus in Plat. conui. or. 5. cap. 3. char. 1336.

Coelum ita est propinquum animæ, & vicissim, vt quod est motus vitalis in anima, in celo euadit dimensio, & circuitus, quod in anima intellectus est, in celo lumen. Mar. Fic. in Plat. phæd. cap. 8. char. 1369.

Coelum si nullam habet materiam, vt multi putant, sola dimensione subducta fit anima: atque hæc in solam porrecta dimensionem, quam facile fingitur subitura, quia semper est in motu, sit e vestigio celum. Mar. Fic. in phædram, cap. 8. char. 1369.

Coelo tanta inest facilitas, vt formetur, quanta potentia est in anima, vt formetur. Marfil. Ficinus in Plat. phædram, capit. 8. char. 1369.

Coelum, quia lucet, ideo calet. Marfil. Ficinus in Plat. de republica, dialogo 7. char. 1410.

Coelum, duos axes habet in formam X se intersecantes, directosque ad quatuor polos, quorum duo sunt firmamenti, duo orbium reliquorum, qui aliter mouentur ac firmamentum, & inter hos Sol, Venus, Mercurius mouentur inter se motu ferme æquali. Marfil. Ficinus in Plat. Timæ. cap. 15. char. 1461.

Coelum igneum esse summam concludit Plotinus, & hunc purum, & solum, cuius forma sensibilis fit, Primo quidem lumen, deinde calor innoxius, & vitalis: sed geminam hunc formam vult ab insensibili proficisci ipsius celi forma, calorem a vita, lumen ab intellectu, eius substantiam sempiternam esse, & motum perpetuum.

perpetuum. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. libro pri. in summa totius libri. char. 1593.

Cœli lumen quantum est in perspicuo intellectu animæ representat, quantum in motu latitans solum quidē lumen est intelligentiæ imago: cæteræ vero formæ siue in cœlo sint, siue in alijs sint per cœlum, alias ideas referunt in ipso intellectu conceptas, quæ item per intelligentiam illic concipiuntur, & discernuntur, vt per lumen hic cæteræ qualitates: & vt per totum mundum intelligibilem perspicuum actus intelligentiæ, ita per hunc totum perspicuum quidam lucidusque spiritus illius imago, formas passim efficiens, atque discernens, vt ille. Marsilius Ficinus in Plotini En. 2. lib. prim. cap. 3. char. 595.

Cœli dispositionem, primordia fati vniuersi, in inferiorum concursu nemo potest ita simul complecti, vt quid ex eorum complexione, vt ex causa sequatur, perfecte cognoscat. Marsilius Ficinus in Plotini En. 2. libro tert. capit. 15. char. 1636.

Cœlum cuncta calefacit, & viuificat, & cum augeat, & fœneat omnia, nihil vit. Marsilius Ficinus En. 2. libro 9. capit. 15. char. 1671.

Cœlo nec Deus dum per cœlum in inferiora agit aufert munera sua, nec cœlum dum per causas inferiores agit in nostra, interim proprias, naturalesque his causis vires, actionesque subducit. Mar. Fic. de fato, ca. 1. c. 1679.

Cœli corpore proprium est motus, & incorporei status; ideo cœlum hoc quanto magis mouetur tanto magis agit in terris, & generat, sic & illud quo verius permanet, eo verius, & hoc facit totum, & in hoc omnia fœcit. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 1. char. 1687.

Cœli natura diaphana proficiscitur à cœlesti quodam lumine secundum ordinem vniuersi antecedente diaphanum emananteque ab intellectu lumine. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 9. cap. 3. char. 1728.

Cœlo homo non debet plus dare, quam sit necesse, & voluntati opificis, & ordini vniuersi rebuget, & simul ipsi cœlo, cui Dei consilia, & mundi ordo maxime cordi sunt, dum studet placere displiceat, quod admonēt Chaldaei dicentes, Ne augeas fatum, & Hieremias, Ne timeatis signa cœli, quæ gentes timent. Ioan. Pic. Mir. in Heptalum, libro 2. cap. 7. char. 211.

Cœlum calida non conseruat calore eiusdem naturæ, & rationis, sed omnia calida, frigida, humida, & sicca sua illa qualitate fouet, perficit, regit, moderatur, quæ nulla est ex illis quatuor, & omnes claudit in se, non quales in elementis sunt, sed qualem quod multiplex est in unitate concluditur, virtute scilicet principali. Ioan. Franc. Pic. Mir. de prænotione lib. 5. cap. 5. char. 530.

Cœlum signum non potest esse earum rerum, quarum causa non est. Ioannes Franciscus Picus Mirandul. de prænotione, lib. 5. cap. 10. char. 573.

Cœlum peribit cū vsus eius inutilis erit, succedente enim vita meliore, nihil eo opus erit. August. Stheuch. de mundi exitio. char. 248.

Cœlum ad primam materiam eandem, quam vir ad sibi dilectam coniugem, rationem obtinere videtur. Leo Hebræus de Amore dial. 2. char. 73.

Cœlum, & terra non secus, ac vir, & vxor sese mutuo amboque res ex eis genitas haud aliter, quam parentes ipsos liberos, itemque res genitæ cœlum ac terram, tamquam filij parentes amare videntur. Leo Hebræus de Amore, dialogo 2. char. 75.

Cœli ex antiquissimorum poetarum sententia, vaporibus nutriuntur. Leo Hebræus de Amore dial. 2. char. 138.

Cœli duæ tantum positionis differentiæ, superior videlicet ac inferior, ipsa sunt diuise, atque secretæ, reliquæ vero quatuor differentiæ non res, sed ratione tantum motus distinguuntur. Leo Hebræus de Amore dialogo, secund. char. 80.

Cœlorum perspicacissimus auditus est. Leo Hebræus de

Amore, dialogo tertio, charta 141.

Cœlorum vniuersitas quadraginta nouem millibus annorum ab origine mundi transactis, tandem dissoluetur. Leo Hebræus de Amore, dial. 3. char. 255.

Cenæ aliqui reges, ac principes tibijs præcipientibus signa dabant, cum mensæ sternerentur, apponerenturque ferula, vt inopes ad esum properarent. Francisc. Patricius de regno, lib. 8. cap. 18. char. 374.

Cæsar aliquando pila lusit, & singulis collusoribus suis sestertia centena numerari iussit, vni. L. Cæcilio quinqueaginta tantum. hic facere. tum vna manu ludos tunc ridens Cæsar æquari numerum iussit. Francisc. Patric. de regno, libro 3. cap. 9. char. 129.

Cœundi amorem fabricauerunt Dei cum mulieres creatæ sunt, fabricantes, alterum animal in nobis, alterum in mulieribus, & tali modo vtrunque fecerunt. Porus transitum quo per pulmonem potus sub rhenes in vesicam delatus, vna cum spiritu etiã id, quod compressum est, emittit, susceperunt, & in medullam ex capite in ceruicem; & per spinam compactam perforarunt, quæ semen vocauimus. Hæc, vt quæ animata esset, & respirationem faceret, qua parte effluuio respiciant amorem perfectè vitæ generandi cupiditate ipsi inducitur. Quapropter pars ea in viris, quæ est circa pulmonem naturam inobediens, & iniuriis effecta, velut animal non audiens rationem per furiosas cupiditates omnibus dominari conatur, & pars in mulieribus vterus appellatur. Plat. in Tim. char. 762.

Cœuntia, & communicantia quadantenus inuicem si ab alio congregantur, illud ante ipsa est, si vero ipsa congregant se ipsa, non opponuntur inuicem, oppositamque non properant inter se mutuo. Procl. elem. Theolog. prop. 5. char. 1. terg.

Cogitatio est sermo, quem ipsa anima ad se ipsam narrat de ijs, quæ considerat. Plat. in Theæ. ch. 126.

Cogitatio est animi ad se ipsum disputatio. Plato in philosophia. char. 159.

Cogitatio, & sermo idem sunt, nisi quod disputatio, quæ sit absque voce, intra animam ad seipsum est cogitatio: qui vero ab illa per os procedit cum sono fluxus, sermo est appellatus. Plat. in sophista. char. 159.

Cogitatio, & opinio ad sensum vergunt. Plotin. En. prim. libro prim. capit. 2. char. 2.

Cogitatio vera est intellectum actus, ac sepe externorum ad interna similitudo quædam, atque communio. Plot. En. 1. libro 1. cap. 7. char. 5.

Cogitationis officium non est mentis, sed munus animæ partibilem actionem habentis in natura partibili. Plot. En. tert. lib. 9. cap. prim. char. 357.

Cogitationem vocat Plato discursum, & ratiociniū animi ipsius ad se ipsum. Alcinos cap. 4. char. 1947.

Cogitanda sunt paucissima, & quæ paucissimi cogitant. Hoc illud Pythagoræ est, populares vias declinato, ita per diuerticula in exiguo cespite latet lepus; pateat vbiq; mala, in angusto redactum est, quod bonum est. Mar. Fic. in episto. lib. 1. char. 656.

Cogitatio vera est intelligentia quædam latius explicata, & modo intellectum attingens vniuersales species intuetur, modo ad imaginationem vergens, perque ipsam ad animal vniuersales species ad particularæ de riuat modo has cum illis comparat, quo consentiant, quoue dissentiant discernit, & indicat: Ac si exordia tur ab intellectu atque inde descendat, tunc ab vniuersalibus descendit ad singula componendo. Si ab imaginatione sumit occasionem, aliusque resurgat, à singulis ascendit ad vniuersalia resolendo. Hunc ordinem in anima obseruabis, vt eam habere memineris species in mente, & vniuersales, & habitiles. At in ratione species vniuersales, sed quodammodo mobiles, in imaginatione particulares iam, & mutabiles. Mar. Fic. in Plotini En. 1. lib. 1. cap. 9. char. 1553.

Cogitatio,

Cogitatio, ratioque mobilis sæpe a phantasia excitatur, præsertim actiua ratio, quam solam phantasia egere semper Aristo. eles ait. Marsilius Ficinus in Plotini En. 1. libro 4. cap. 10. char. 1569.

Cogitatio, est in eo cogitabile, habet tamen intrinsecus. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 9. char. 1568.

Cogitatio est vniuersalis opinio, particularisque ratio nūcupatur. Mar. Fic. in Plat. Theæt. char. 1278.

Cogitatio per plura deinceps ordine currens est motus aliquis absoluta notitia carens, atque ob indigentiam veritatem, sapientiamque appetens, consumatam, ideo discursio eiusmodi, vel consultatio, vel electio non pertinet ad mentem, vel animam mundi restructicem, possidentem ab æuo habitum sapientiæ plenam, & integram tum idearum, tum rationum seminalium plenitudinem, qua quidem plenitudine res futuras anticipat in presentibus, & quibus modis sint futuræ discernit, quarum ipsamet est opifex, sola toti suæ materiæ dominans, nec impedimentis obnoxia, ideoque nec sollicita, vel ambigua, vel inquirens, sed natura sua omniformi vniuersum sibi conformans, cū vero hæc ipsa natura sit intelligentia, & voluntas, merito non consilio tractat mundi materias sed sapientia firmatū naturaliter, tum etiam voluntarie fabricante. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 12. char. 1742.

Cogitationem rationalem non reddunt similem res externæ. Marsilius Ficinus in Priscianum in Theophrastum capit. 10. char. 1805.

Cogitatio fit, cum interdum particuiatim species concipiuntur, interdum simul species, & genera. Io. Fr. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. lib. 2. cap. 18. char. 850.

Cogitationes posteriores prioribus meliores esse debent. Iac. Carpent. defension. char. 201.

Cognatum aliud est a simili. Plat. in Lyfide. ch. 408.

Cognita, quæ ad artem pertinent genere, & specie esse possunt, quæ autem genere cognita sunt, eadem specie possunt esse incognita. Quod si genere cognita capiuntur, non consultantur artifex: si incognita specie, & tractatio eorum particularis anceps, ac dubia est, tum consultandum, quærendumque est, quid facto opus sit, quid magis expediat. Bess. Gard. in Trapezuntium libro 6. cap. 2. char. 106.

Cognitionis diuisio.

Cognitio qua cognoscimus substantias separatas, est in alia specie, quam cognitio qua cognoscimus alia. Diuiniore cognitio fuit semper in anima per simplicem intuitum, vel contactum. Iamblicus de mysterijs. char. 1874.

Cognitionis species quatuor sunt, sensus, imaginatio, ratio, intellectus. Mar. Fic. in Dionysij Areopagitaræ de trinitate. char. 1015.

Cognitionis sex vires in præsentia numerantur. Ratio, visus, auditus, olfactus, gustus, tactus. Ratio numini summo, visus igni, auditus aeri, vaporum odori olfactus, aquæ gustus, tactus terræ tribuitur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium orat. 5. cap. 2. char. 1334.

Cognitioni nostræ tria proueniunt, singulare quiddam, vt hic homo, species communicata singulis, vt homo, idea hominis super singula: & quoniam hæc tria essentiali quodam ordine a priori in posterius disposita differunt, vires quoque propriæ cognoscentes hæc similiter inter se differunt, singulare imaginatio iudicat, speciem communem singulis ratio colligit, & discernit, ideam intellectus agnoscit, & quoniam idea longius differt a specie extra quam existit, quam species ab individuo in quo seruatur, ideo intellectus ratione longius, quam ratio ab imaginatione distat. Mar. Fic. in Plotinus En. 3. lib. 9. cap. 3. char. 172.

Cognitio duplex, vna ante amorem ab obiecto cognito

seiuincta, altera post amorem cum obiecto cognito copulata. Leo Hebræus de Amore dial. 4. char. 37.

Cognitio triplex existit, naturalis, sensibilibus, & rationalis. Leo Hebræus de Amore dial. 2. char. 60.

Cognitio pulchritudinis duplex, habitualis, ac priuatiua. Leo Hebræus de Amore dial. 3. char. 275.

Cognitio quid est.

Cognitio ipsa desiderium esse videtur, & quasi inuentio quædam indaginem concomitans. Plotin. En. 5. libro 3. cap. 10. char. 507.

Cognitio in nobis nil aliud est quam spiritalis vni ad formam aliquam spiritalem. Mar. Fic. in Platon. Theologia libro 4. cap. 2. char. 121.

Cognitio intellectualis est media inter diuinam cognitionem, & sensitiuam. Marsilius Ficinus in Platonice Theologia libro 11. cap. 3. char. 246.

Cognitio quatenus natura appetentis est particeps in cognitione sua est quædam voluptas. Nam in ipsa cognoscendi potentia est inquisitio, & inuentio, in potentia similiter appetendi est appetitio, & consecutio: inquisitio appetitioni similis est, inuentio consequentior similis. Sicut igitur consequitio, sic, & merito voluptaria, nec tamen est idem penitus virtus appetens, & cognoscentes, apud nos præsertim, nam multa cognoscimus, quæ volumus, & quæ cognouisse nollemus, & vicissim, & certissime cognoscimus, quæ minime volumus, & vicissim affectamus valde, quæ non valde cognoscimus. Mar. Fic. in Plato philebo. cyar. 1259.

Cognitio omnis est participatio quædam luminis intellectualis. Ioannes Picus Mirandul. in Astrologiam libro tert. cap. 25. char. 514.

Cognitio vt fit, & quid cognoscit.

Cognitio nulla cognoscit id, quod nullo modo se habere cognoscit. Plat. in Cratyl. char. 97.

Cognitio omnis fit a quodam agente. Aristo. in Theologia Aegyptia lib. 12. cap. 13. char. 70. ter.

Cognitio cognoscentes coniungit, ignorantia disiungit, ideo qui in veritate credit nihil a vera fidei firmamento, vel causa dimouet. Dionysius Areopagit. de diuinominibus. char. 1106.

Cognitione, & luciditate vnumquodque participat, vt veritate, & esse, vt ait Plato. Sirianus in 12. metaphys. vel in 12. secundum latinos ex cap. 1. char. 53.

Cognitio singulorum per similitudinem quandam perficitur. Plotin. En. 1. lib. 8. cap. 1. char. 72.

Cognitio nostra speciebus innititur. Plotinus En. 6. libr. nono. capit. 3. char. 759.

Cognitiones vt distant, sic & ea quæ sub cognitione cadunt distant natura, & quæ intelligi possunt vnius formæ, existentij omnia superant. Proclus in Eucl. libro prim. cap. prim. char. 2.

Cognitio nostra necessario ab imperfecto ad perfectum procedere debet, & ab indeterminatis apprehensionibus ad determinatas, certasque orationes transire. Procl. in Eucl. libr. 4. com. 6. char. 227.

Cognitio omnis ab intellectu est ijs quibus est intellectus. Procl. ele. Theol. propositione. 197. char. 51.

Cognitio omnis, & viuens est, & per se sortiti. Proclus elem. Theolog. propositione. 197. char. 52.

Cognitio fit propter rationalis animæ imperium, ignorantia propter irrationalis potentia dominium. Procl. in Alcib. primo. char. 1920.

Cognitio nostræ perfecta ab essentia vires, ab his actiones iudicat, cognitione vero nostræ potitur communione, ex actionibus vires, ex viribus essentiam animæ cognoscentes, hæc quidem tria inuicem in anima confluit, nam & essentia eius est actu, & actio essentialis existit,

existit, hæc intellectualis fit secundum actum, hæc essentialis fit cognata, secundum ipsius perfectionem. Proclus in Alcibiade 1. char. 1924.

Cognitio omnis constat secundum quandam in vnum congregationem, atque secundum impartibilem cognoscibilis totius comprehensionem. Priscianus in Theophrastum, cap. 1. char. 1082.

Cognitio per quandam mentis cum rebus æquationem perficitur, mens cognitæ infinitati æquatur quodammodo. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 8. cap. 16. ch. 201.

Cognitio omnes habet fundamentum in vita, & ideo circa essentias, vt entia dirigat actionem. Mar. Fic. in Diony. Arcop. de diu. nom. char. 1032.

Cognitio non adducit cognoscentem pro ipso cognoscendorum modo cognoscere, quod omne cognoscens non simpliciter pro rei cognitæ qualitate, sed pro ipsa cognitivæ virtutis natura, & forma, & dignitate cognoscat, & indicat. hinc apparet, quod hominem obiectum aliter sensus exterior, aliter imaginatio iudicat, & aliter ratio, aliter intellectus, sensus enim solam re præsentem percipit, & accidentia sola, imaginatio & absentem repetit, & quodammodo substantiam componit, diuidit sola, summam conficit, quæ singularem quinq; sensus, ratio & hæc efficit omnia, & præterea ad vniuersalem speciem, incorporatamque naturam argumentando se transfert, intellectus denique simul quodam intuitu conspicit, quæ ratio multifariam argumentando circumspicit. Mar. Fic. in Plat. Parmenide, cap. 3. chart. 1149.

Cognitionis omnis principium est intellectus primus. Mar. Fic. de Plato. Parmenide, cap. 48. char. 1163.

Cognitio omnis vera a prima cognitione intellectuali dependet, quæ si auferatur, nulla restat imaginatio vera, & nullus sensus verax. Mar. Fic. in Plat. Parmenide, chart. 1201.

Cognitio per formam fit, & per materialem generis formam est confusa, per ætalem speciei formam est distincta. Mar. Fic. in Plato Philebo char. 1260.

Cognitio per formam quandam fieri solet, ideoque in aliquid formale semper intendi materiam in formam auguratur, quam apprehendat. Mar. Fic. in Plato. Timæum, cap. 37. char. 1474.

Cognitum quod est se ipsum nõ cogitur præterea esse adeo simplex, vt nulla prorsus in eo differentia sit, vt est ipsum vnum, sed ita simplex esse debet, vt in quolibet sui totum penitus includatur, & eius actio tota expleatur momento, eiusmodi est intellectus. Mar. Fic. in Plotini En. 5. lib. 3. cap. 1. char. 1759.

Cognitionis actus cũ sit intimus, & vitalis, apparet hunc edi ab intima forma, vt lucere à luce, hæc intima forma, id est sensibilium exemplaris ratio ad ipsam animæ spectat essentiam, à qua rationes essentielles habere dependet quædam animalis vita, non vera essentia, nec animæ vera, sed quasi accidens, vel quasi substantia, & viuificatio quædam pendens à prima, vt lumen à lumine, sub qua pendente sit vitæ vestigium, quasi calor. Mar. Fic. in Priscianum super Theophrastum, capitul. 5. chart. 1803.

Cognitionis nobis duo natura dedit, sensum, & intellectum, quorum duo sunt obiecta, sensus quod est singulum, intellectus vniuersale. Et vt sensus, qui interior est, non res singulas in se recipit, sed earum præsentium, & sensibus exterius obiectarum imagines, quæ phantasmata appellantur: sic intellectus non continet rerum essentias, sed notiones tantum, per quas illæ absentes nihilominus quam præsentis nobis contemplantibus obuersantur. Ex quo sequitur nos contemplari cum volumus, non sentire cum volumus, quia obiectum contemplationis semper in promptu habemus, at sensus obiectum exterius est. Iac. Carp. in Alcinoi digress. secund. char. 205.

Cognitio omnis in appetitum refertur. Steph. Comuen. de ascensu mentis in Deum, lib. 4. cap. 2. char. 67.

Cognitis rebus nobis, ad res nobis ignotas attollimur cognoscendas. Leo Hebr. de Amo. dial. 2. char. 516.

Cognita res à cognoscente pro viribus ipsius cognoscens, haud pro rei cognitæ dignitate frequenter recipi solet. Leo Hebr. de Amor. dial. 1. char. 26.

Cognitio, vt Dei, & animarum à corpore separatarum.

Cognitio Dei non solum iam creatas res, sed adhuc creandas, imo, & ipsas creandarum ideas mirabiliter antecellit: Angelica res antecellit, ideas sequit: humana vtrisque communiter sequitur. Dionysius Arcopagit. de diuin. nominib. char. 1104.

Cognitionum omnium omnes termini plusquam inefabiliter in Deo præexistunt, quem nec intelligere, nec eloqui licet, neque quomodocunque speculati, quia est ab omnibus segregatus, & eminenter ignotus, iam enim essentialium omnium cognitionem atque virtutem super essentiali virtute fines simul omnes anticipauit, & incomprehensibili potestate supercoelestibus mentibus altior extat. Dionysius Arcopagita de diuinis nominibus, char. 1032.

Cognitiones omnes tum entium sunt, tum in entia desinunt, ergo qui omni essentia superior est, consequenter ab omni cognitione est se motus. Dionysius Arcopagita de diuin. nominib. char. 1032.

Cognitio summa nobis extra patriam existentibus est intelligentia diuinam naturam nondum attingens, tantum vero de muneribus, & viribus diuinis consequens, quantum diuinus ille radius per serenas sanctorum mentes transmissus ostenderit, in quibus, vt in corporibus diaphanis solem diuinum percipimus, quem in se ipso cognoscere non possumus. Mar. Fic. in Dionysij Arcopagitæ de diuinis nominib. char. 1025.

Cognitionis ipsius pulchri vtraque species, tam scilicet priuatiua, quam habitualis maior profecto in angelis, atque superioribus essentijs, quam in inferioribus existit. Leo Hebr. de Amore dial. 3. char. 274.

Cognitio diuinarum rerum, & ipsius Dei ab humano intellectu, & angelico habita, quam maxime differt. Leo Hebr. de Amor. dial. 3. char. 286.

Cognitio, quæ melior, & deterior.

Cognitio multarum rerum cum malo ducta, & tractatione, longe maius detrimentum affert, quam rerum omnium imperitia. Plat. de leg. dial. 7. ch. 883.

Cognitiones superiorum in seipsis deteriorum actiones firmiter comprehendunt, at cognitiones inferiorum non possunt superiorum actionem comprehendere. Procl. in Alcibiade 1. char. 1918.

Cognitio, & affectus duo sunt in animo potissima: cognitionem sophistæ sub veritate specie ad falsa detraquent, affectum populares poetæ sub concinne voluptatis esca in dissonas perturbationes sæpe præcipitant, Oratores vero populares tum cognitionem falsis decipiunt coniecturis, tum affectum in motus varios concitant. Ideo nos Plato animorum medicus à sophistis, ab oratoribus, & poetis pcul abducit. Mar. Fic. in Plat. Gorgiam. char. 1315.

Cognitio, vt ab amore differt.

Cognitio, & amor hoc inter se differunt, quod rem externam cognoscimus pro ratione formæ, & rei imaginis, quam intus ipsi iam habemus, & ad hanc in primis aciem mentis intendimus, amamus autem quod bonum iam iudicauimus pro natura ipsius boni, & ea qualis in se ipsa est frui appetimus, ergo cognoscendo rem

do rem ad nos trahimus, amando nos ad rem trahimus. ideo inferiora satius est nosse, quam amare, superiora satius amare, quam nosse. Mar. Fic. in Dionysium Arcopag. de diu. nom. char. 1068.

Cognitio pulchritudinis priuatiua amorem, ac desiderium ipsius inducit. cognitio vero eiusdem habitualis hoc efficere minime valet. Leo Hebræus de Amore, dialog. 3. char. 273. terg.

Cognitio vel amorem præcedit, vel eundem subsequitur. Leo Hebr. de Amore, dial. 3. ch. 400.

Cognitio duplex, vel ab obiecto cognitio seiuncta, vel cum eodem coniuncta. Leo Hebræus de Amore, dialog. 3. charta 401.

Cognitionum quædam amore destitutæ, quædam cum amore coniunctæ. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 400.

Cognitiones amore destitutæ in rebus bonis minimeque pulchris versantur. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 400.

Cognitiones cum amore coniunctæ circa bona simul, & pulchra versantur. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 400.

Cognoscere scientiam accipere est. Plato in Theæte-to. char. 135.

Cognosci quod non est omnino non potest: illud tantum cognoscitur, quod est. Plat. de repu. dial. 5. ch. 629.

Cognoscimus fallaci cognitione, quæ superi firmiter comprehendunt: non enim nostra debilitas est illorum potentie index, vt nec irrationale nobis inferius sinit nostræ rationis iudicium, quamuis irrationale quod est in nobis, vel extra nos, nostram intelligentiam moueat. Proclus in Alcib. 1. char. 1915.

Cognoscituum sui ipsius omne, ad se omnino conuersi-uum est. Proclus elem. Theol. propos. 83. ch. 23.

Cognoscens omne quouis modo viuunt, & est. Proclus in elem. Theol. propos. 101. ch. 27. ter.

Cognoscere nos ipsos admonet Plato, & in hoc dandum esse operam docet, vt cognoscamus omnia infra lunam fuisse nobis subiecta, ne quando ipsi contra dignitatem nostram inferioribus nos vicissim subiiciamus. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 41. ch. 1464.

Cognoscimus aliena frustra, nisi nos ipsos cognoscimus. Mar. Fic. in Pla. Lachetem. ch. 1308.

Cognoscere quisquis aliquid rerum cupit, neque resistat in genere, nec per singula in infinitum pererret, sed communi generis habita notione distinctam eius, & absolutam in speciebus ipsius quærat intelligentiam, in quibus tota vis generis adimpletur. Nihil enim singula speciebus addunt, quod vim generis augeat: sed quæ singulis propria sunt, extraneæ sunt quædam passionis, & a speciei substantia penitus alienæ. Mar. Fic. in Pla. Philebo lib. 1. cap. 13. ch. 1218.

Cognoscimus res clarissime, & firmitissime cum rationes ipsarum rerum absque materiæ conditionibus cogitamus. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiæ, libro decimo, cap. 5. char. 231.

Cognoscendi verus modus sequitur modum effendi. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 10. ca. 1. ch. 266.

Cognoscendi potentia in ipso actu cognitionis vnum quodammodo fit cum obiecto, & quo magis fit vnum, eo perfectior est cognitio, atque vicissim, & vbi perfectissima est, imò vbicunque vera, ibi vnum, idemque esse re ipsa cognoscentem potentiam, atque cognitum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 8. cap. 2. ch. 1725.

Cognoscibile duo sunt genera, vnum intellectui obiectum, alterum sensui, in ambobus quiddam primum, quiddam secundum. Primum intelligibile idem est cũ primo intellectu, secundum complectitur numeros, & figuras in quibus mathematicæ versantur. Deinde rerum formas cum materia coniunctas, vt in communi ratione spectantur. in sensu primum est color, secundum corpus coloratum, vt Alcinoi placet, vel vt alij primum substantia corporea, secundum vmbra & imagines corporum. Primi intelligibilis in Deo posi-

ta est absoluta intellectio. secundi cum cogitatione intellectio coniuncta est, aut cogitationis quidam discursus, ad illam priorem intellectionem aspirans. In reliquis quæ sensum mouere possunt, prima est ipsius sensus perfectio, quam sequitur visio, vel imaginatio, deinde rerum perceptas imagines memoria conseruat: vt has in aliqua parte oblitteratas, vel confusas recordatio renouat, vel distinguit. Per quas rationis quidam discursus cogitationis est, sicut eo peracto de bono, vel malo, vero, vel falso quædam interior affirmatio, vel negatio opinionis esse dicitur. Iacob. Carpenterius in Alcinoi cap. 4. char. 29.

Coitus illiciti, & non legitimi nemo vel deos, vel demones eorum pedissequos causas esse dicat, sed vel naturales instinctus apud nos deprauatos, vel veneficam, insuper artem, vel malos demones, vel animas nondum puras. Iamblichus de mysterijs. ch. 1894.

Coitum comitali morbo similem iudicauit Hippocrates, quia mentem, quæ sacra est percellit, & tantum obest, vt Auicenna dixerit, si quid spermatis supra quam natura tolerat, coitu perfluat, obesse magis quam si quadragies tantundem sanguinis emarant: ideo veteres musas, & Mineruam Virgines esse voluerunt. Mar. Fic. de studioforum san. tuenda, lib. primo, cap. 7. char. 499.

Coitus stomacho pessimus, præsertim si vel saturo statim, vel esuriente concumbas. Mar. Fic. de studioforu san. tuenda, capitu. 11. ch. 503.

Colonix deducende ratio alia est, vt vnū genus, ab vna regione profectum, amicum ab amicis cohabitaret angustia quadam terræ expulsum, aut alijs huiuscemodi affectionibus coactum. Quandoque vero seditionibus, aliqua ciuitatis pars exagitata, alio migrare cogitur: iam etiam vniuersa ciuitas simul aliquando fugit, bello superata. Plat. de leg. dial. 4. ch. 828.

Coloniam qui mittit, debet amare coloniam, & mittere centum ad minus seniores quantum fieri potest optimos, qui curam habeant cum ijs, qui missi sunt, quo & magistratus secundum leges constituantur, & constituti probentur. Plat. de leg. dial. 6. ch. 851.

Color a colore in eo quod color non differt, sed ut nigrum ab albo differt, & supra id est. maxime contrarius. Plat. in philebo. ch. 217.

Color splendidus cum albo congressus, & in abunde nigrum illapsus, ceruleum efficit colorem, & ceruleo cum albo mixto, fit Glaucus, fuluo vero cum nigro Prasinus fit color. Plat. in Tim. ch. 751.

Color albus dicitur, qui visum disgregat, niger, qui vnit. Plat. in Tim. char. 751.

Color rubicundus appellatur cum splendore ignis per humiditatem mixto, & cruentum colorem exhibent: at si splendidus rubicundo, & albo misceatur, fit flauus: si rubicundo, & nigro, & albo, purpureus, at si his niger magis ammixtus fuerit, supradictis mixtis & vhis, fit obscurus. Plat. in Tim. ch. 751.

Color fuluus fit mixtura flauis, & fuscis: fuscus fit mixtura albi, & nigri, & albo ad flauum ad mixto fit pallidus. Plat. in Tim. chat. 751.

Color est flamma de singulis corporibus defluens visui congruas partes ad sensum habes. Pla. in Tim. ch. 751.

Colores primi sunt quatuor, albus, niger, splendidus, & puniceus, reliqui ex his permixtis generantur, albus visum disparat, niger coagmentat. Timæus Locrus de anima mundi, & natura. char. 1042.

Colores termini sunt diaphani. Priscianus in Theophrastum, cap. 14. char. 1808.

Color est ipsius in corporibus terminatis diaphani terminus. Priscianus in Theophr. ca. 17. ch. 1809.

Color est causa videndorum colorum, & visibilia videntur, visibile causa est. Priscianus in Theophr. ca. 21. ch. 1811.

Color agit in diaphanum, & inuisum, sed ita vt vtatur diaphano

phano tanquam propriæ actioni subiecto, non ut patietate, sed ut formato per actionem eiusmodi separatum, quam obrem ipse coloris actus non mixtus sit oculis præsens, quamquam non aliter sit præsens. quâ diaphano utens, ut curru, quandoquidem aduehit se immixtum. Priscianus in Theophr. cap. 25. ch. 1813.

Colores videntur per medium diaphanum apppositi vero oculis non videntur, ideo opus est interuallo, ut res videnda illustrentur, etiam si spectaculum ipsum per se luceat; & medium non esse solidum, vel opacum, ne proprietate tenebrifica impediât actionem, & diaphanum aliquid confert, non enim est ut vacuum interualum. Prisc. in Theophr. cap. 23. ch. 1813.

Color mouet sensum cum esse illustratus, & quando ei diaphanum ut materia subest, quod simul, & lumine colores perficit, & quodammodo formatur ab illis, separato videlicet actu hoc inde manante. Priscianus in Theophr. cap. 19. char. 1815.

Calor tanquam potentia naturalis potest agere aliquid in sensum instrumentum, & aliquid efficax habet formam, figura, motus, numerus, sed formalis agunt, calor vero, & huic cognatæ qualitates agunt corporaliter, ideo acrius, & passione quadam vehementiore. Priscianus in Theophrast. cap. 9. char. 1805.

Coloris actus ad visum peruenit, uetus diaphano separabiliter, & indiuidue toti præsens. Priscianus in Theophrastum, cap. 26. char. 1814.

Color est lux opaca. Marf. Fic. in epist. li. 2. ch. 718.

Color est lux opaca. Mar. Fic. de lumine, ca. 2. char. 977.

Color est quædam luminis terminatio. Marsilius Ficinus in lumine, cap. 9. char. 797.

Color est participatio quædam luminis varia pro natura cuiusque, in superficie corporis emicans, accommodata visui. Marf. Fic. in Plat. Timæ. ca. 63. ch. 1477.

Color est proprium visus obiectum, vox auditus. Marf. Fic. in Plot. En. 2. lib. 8. ca. 1. ch. 1663.

Color est extremitas diaphani in corpore terminato. Marf. Fic. in Prisciani in Theophr. ca. 14. ch. 1807.

Color, & lumen, nam lumen est quidam color, visibile nobis est. Marf. Fic. in Theophr. ca. 29. ch. 1815.

Cleombrotus, & apud Cyrenæ multi Egesia auditores sese à corporis carcere ob desiderium alterius vitæ liberarunt. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. ch. 1430.

Columbæ Veneri consecratæ. Leo Hebræ. de Amore, dialo. 2. char. 124.

Comam non tondere, nec radere ob iustitiam mos fuit Argiuorum, ac reliquorum Græcorum, & etiam Romanorum, & cum quid facturum proposuissent, iurabant non prius comam scissuros, quam id fecissent. Sebast. Foxius in Plat. phædonem. char. 95.

Comædia tertio actu iucundiores affectus mouere cupit. L. Apul. floridorum, lib. 3. ch. 147.

Comædia in spectaculis recitari non placet, corrumpit enim mores hominum. Francif. Patricius de republica lib. 2. capit. 1. char. 603.

Commentarij memoriæ gratia inscribuntur. Plato episto. 7. char. 994.

Commerciõrum lex est simplex, ut neque quis meas res quoad fieri potest attingat, neque vel minimũ ex meis moueat, si id non fuerit cum mea uenia, & sic ego circa res alienas me geram, quãdiu sana mente præditus fuero. Plato de legib. dial. 1. ch. 932.

Cometarum circuitus ostendit ignem, & acrem moueri in circulum. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, capit. 25. char. 1450.

Cometas esse putarunt nonnulli Pythagoreorum stellas, sed statis apparere temporibus, nec splendere semper. Anaxagoras, & Democritus cõcursum esse splendorem à duabus, vel pluribus stellis emissi, nec defuere qui putauerunt cometas esse refractiones ad Solẽ, non secus fere ut assolent in obtutis conspiciõrum ac-

cidere, Aristoteles ignem ex euaporatione sicca distillantem. Straton placuit esse astrilumen in nube susceptum. Pontico Heraclidi sublatam nubem luce collustratam. Epigenidi dilationem igniti spiritus, cui terrestris quiddam sit admixtum. Boetius maluit aeris esse rarefacti apparitionem. Xenophanes collectionem, & commotionem inflammatarum nubium. Metrodorus violentum in nubes solis iactum. Ioannes Francif. Picus Mirandul. in examen van. doct. gen. lib. 1. cap. 12. char. 770.

Commisceri quædam possunt, quædam non. Plato in sophista. char. 154.

Commisserationem in re capitali mouere solemus, adducendo filios, cognatos, & amicos lacrymanes. Plato in Apologia. char. 19.

Communio est legum iusta institutio, qua quod præditum est, probum dicitur, habitus concordiam præstans. Speusippus in Platonis definit. ch. 1962.

Communia inter amicos omnia esse statuit Pythagoras, inter ciues Plato. Marf. Fic. in epist. lib. 1. char. 612.

Communicantia vicissim, si ab alio copulantur, post illud existunt. Marsilius Ficinus in Plato. Philebo, libro primo, cap. 4. char. 1210.

Communia fuisse olim omnia apud Græcõs, & Egyptias, Athenas, apud Boemiorum Placam. Est ut Diodorus ait, insula in Oceano meridiem versus, in qua præter cetera communes sunt vxores, & teste Pomponio me la Garamantes in Aphricæ partibus omnia communia habent, & inter philosophos Brachmanas, Gymnosophistas, Esseos, Pythagoricos, & etiã inter sanctos quondam Christianæ reipublicæ fundatores comper tum habemus bonorum fuisse communionem. Marf. Fic. in Plat. de repub. dial. 5. ch. 1404.

Communissimum omnium vnitas, & nixus ad bonum, secundo forma & ordo formalis, tertio motus vitalis. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 9. capit. 1. ch. 1664.

Communia proprijs semper antecellere debent. Gab. Buratel. de hominis felicitate, lib. 6. ch. 169.

Communitas rerum a Platone instituta non fuit quoad possessionem, sed quoad amicabilem usum, ut pauperum indigentia, & inopia subueniatur. Gab. Buratel. de rerum commu. lib. 9. ch. 29.

Comparationis non exigitur integra similitudo. Chalci dius in Tim. Plat. ch. 66.

Complens quamuis rem, minus est eo quod completur. Ioan. Fran. Picus Mirand. in examen vanitati doctrinæ gen. lib. 3. cap. 3. ch. 932.

Complet, & roborat, ut actus omnium est, roboratque, bonum dicitur, ut & viuificat, lenit mulcet, & excitat, pulchrum, ut in obiectis, quæ noscenda sunt tres illas cognoscentes animi vires allicit, gratia, pulchritudo. Ut in cognoscente potentia eam applicat, cognitio, veritas, Ut bonum procreat, regit, & complet, ut pulchrum illuminat, gratiamque infundit, preparata etiam omnia esse oportet ad gratiam diuini fulgoris excipiendam. Corpora proportionem, quæ ordine modo, specie constat: voces harmonia, quæ numeris interuallisque conficitur: officia morum rectitudine ad finem bonum. Disciplinam ordine ad obiectum verum: animam puritate per auersionem ab inferis, & conuersionem ad supera: mentem per æternum in ipsum bonum intuitum, per hæc omnia gradatim diuinae bonitatis, & pulchritudinis radius penetrat. Mar. Fic. in Plat. philebo, lib. 1. capit. 5. ch. 1213.

Complexio natura quædam ex contrarijs quodam modo qualitibus constituta, quæ inter eas quodammodo medium obtinet. Ex quo fit ut forma substantialis esse nequit. Præterea suscipit magis, & minus. Ergo cõ complexio non fit substantia, & anima fit substantia, ideo anima non est complexio. Marsilius Fic. in Plat. Theologicæ, li. 7. cap. 9. char. 179.

Comple-

Complexio qualis est, talia alimenta cupit, & qualibus utitur alimentis, talis euadit. Marf. Fic. in Platon. Theol. lib. 10. cap. 2. char. 225.

Complexio temperata vt est finis ad quem diriguntur omnes motiones, & complexionis naturales, ita rationalis anima finis est omnium naturalium formarum. Mar. Fic. in Plat. Theolog. li. 10. cap. 3. ch. 227.

Complexio omnis proprios sibi postulat sapores, sanguineus dulcia, acuta & acria cholericus, acida melancholicus, mollia & insipida phlegmaticus. Marf. Fic. in Plat. Theol. lib. 11. cap. 5. ch. 255.

Complexio non à cutis colore iudicanda, alioqui error non difficulter committitur: nam quandoque humor curem, & extrema petit, quandoque intus pars humoris subsedit. Io. Fr. Pic. Mir. de præno. li. 6. ca. 2. ch. 603.

Composita sola disperguntur, at quæ non sunt composita non hoc patiuntur. Plato in phædone. ch. 43.

Compositis conuenire non videtur, ut alio quodam modo se habeant, quàm quo illa se habent ex quibus composita sunt. Plato in phædone. ch. 50.

Compositum omne diuiditur in ea ex quibus est compositum. Arist. Theol. Aegypt. li. 12. ca. 1. ch. 62. ter.

Compositum omne formam propriam habet. Arist. Theol. Aegyptia, li. 12. cap. 6. char. 65. ter.

Compositum definire debemus per formam, & materiam, simplex satis est per formam. Arist. Theol. Aegyptia, lib. 14. cap. 4. ch. 84. ter.

Composita sunt omnia, quæ esse dicuntur, nec quicquid est simplex, tum quæ arte, tum quæ naturâ sunt. Plotinus En. 5. lib. 9. cap. 3. char. 557.

Composita, quæ temere fiunt, & frustra, non fiunt mente, sed suo quodam impetu in hoc sensibilem genere conflunt, & speciebus ipsis non continentur, & quæ putrefactione fiunt: ex quadam animæ sorte contingunt, tunc forte aliud non potentis: alioquin naturæ consentaneum fecisset: facit ergo ubi & quomodo potest. Plotinus En. 5. lib. 9. ca. 14. ch. 565.

Compositum id est, quod ex aliquo temporis initio natum, & factum sit. Chalci dius in Plat. Timæum. ch. 50. ter.

Compositum duobus modis accipi potest, aut ut ex pluribus reals distinctis ratione, aut ita ut ex intellectu & ratione compositum esse intelligatur, ita ut vna & eadem res simplicissima comparatione nobilioris potentia esse dicatur, ignobilioris autem actus, & forma sentitiua comparatione intellectiua potentia sit, vegetatiua vero actus, quamquam sentitiua ipsa non sit composita ex materia & forma. Bess. Card. in Calum. Plat. lib. 3. cap. 22. char. 52. ter.

Compositio est ex partibus essentialibus: ubi potentia est ad esse, & ibi est generatio, & corruptio: ergo in intelligentijs non est compositio ex partibus essentialibus. Bess. Card. in calum. Plat. lib. 3. ca. 22. ch. 52.

Compositio in rebus corporeis duplex, altera ex materia & forma ad esse speciei, altera ex natura speciei, & esse existentia ad esse indiuidui. At in rebus intellectualibus vna tantum compositio est, quoniam essentialis simplex est ad esse duntaxat specificum, non sibi includens partes distinctas, & esse existere: cum natura Angeli existat, tale quidem esse participatio quædam primi est, auctore Diuo Thoma. Bess. Card. in calum. Plat. lib. 3. ca. 25. ch. 54. terg.

Componere in naturalibus aliud est, aliud commiscere, ut in numeris aliud est adiungere, aliud multiplicare. Marf. Fic. in Plotini En. 2. lib. 7. ca. 1. ch. 1660.

Composita res tunc interit, cum a sua forma se iungitur; forma tunc perditur, cum a formantis lege discedit. Marf. Fic. in Plat. Theol. lib. 5. cap. 8. ch. 141.

Compositio alia non est in formis absolutis ferme quam ex essentia, & esse, aut similis. essentia tenet locum materię, & potentie, esse verò locum formæ, & actus. Marf. Fic. in Plat. Theol. lib. 5. ca. 11. ch. 144.

Compositio nil est aliud quam vnio plurium, plura vero non vniant, nisi ab vno, quod insit plurimis, ut ab intimo coagulo coglutinentur. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 7. capit. 12. ch. 180.

Compositio in omni est vnitas, & multitudo: itaq; quam diu vincit vnitas multitudinem, ideoque deuincit eã, tandiu permanet compositum insolutum. Mar. Fic. in Plat. Parmenide, capit. 86. ch. 1193.

Compositarum rerum omnium genera reducuntur ad aliquid, quod in eo genere non est compositum, ut dimensiones ad signum, quod ex dimensionibus non compositum, Numeri ad vnitatem, quæ non fit ex numeris, elementa ad id quod ex elementis non miscetur. ergo & entium vniuersus ordo ad ens quod non consistit ex entibus: & id est substantia accidentibus nullis admixta. Plat. in Ti. cap. 7. ch. 1440.

Compositio in quolibet hinc principalis forma, inde acomodatum formæ subiectũ consideratur. Hinc efficitur, ut inter diuersa composita consurgat discrepantia duplex, altera magis ratione formæ, altera magis ratione subiecti. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, cap. 22. char. 1443.

Compositum quatenus compositum dissolubile est, sed quatenus per diuinã voluntatem composita quædam consistunt, ut in eis vnitas superet multitudinẽ, indissoluta seruantur. Mar. Fic. in Plat. Ti. cap. 37. ch. 1462.

Compositum omne est dissolubile est, præsertim ubi multitudo superat vnitatẽ, tamen ubi vnitas superat multitudinẽ, diuina volũtas conseruat indissolutũ. Mar. Fic. in Plat. Ti. cap. 24. ch. 1469.

Compositum omne solubile est, præsertim ubi multitudo superat vnitatem, tamen ubi vnitas superat multitudinem diuina voluntas conseruat indissolutum, quæ quidquid proxima facit immortalitatem donat. Marf. Fic. in Plat. Timæum, ca. 24. ch. 1469.

Compositi forma propria, quodammodo & ipsa compositum est. Marf. Fic. in Plot. En. 1. li. 1. ca. 2. ch. 1549.

Composita ex quatuor elementis possunt in elementa pura resolui, & si elementa deteriora non possunt seorsum a præstantioribus esse, saltẽ alicubi præstantiora seorsum a deterioribus in sua puritate consistere: similiter compositum ex materia & forma tanquam generis elementis resolui quodammodo in materia puram, & omnino redigi in formam: aliam per se puram, quæ per se, & in se consistat absque materia, quamuis materia nequeat prorsus ab omni forma consistere. Marf. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. ca. 8. ch. 1735.

Compositum aliquo modo est quidquid est post primum. Marf. Fic. in Plot. En. 5. li. 3. ca. 15. ch. 1762.

Composita in simplicia resoluantur, simplicia multa in vnum simplicissimum, hoc in ipsam simplicitatem. Marsilius Ficinus in Plotin. En. quinta, libro quinto, cap. 10. charta 1764.

Compositio entis & essentia in diuinis secundum rationem est, non secundum rem. Ioan. Franc. Pic. Mir. in episto. ad Antonium Fauentinum, ch. 293.

Compotatores exuebant calceos. Plato in Symposio: charta 301.

Conatus in magnis pulcher est, & quicquid acciderit perpeti. Plat. in phædro ch. 329.

Concausa sunt, quæ rem non efficiunt, effectibus tamẽ instrumenta parat, quæ si non accedant, institutum vni cuique arti opus perfici non potest. Plat. de reg. c. 175.

Concausis cum bifariam diuidere non possumus, diuidamus eas, ut victimas: semper enim in proximum numerum secare debemus. Plat. in dial. de reg. ch. 178.

Concausa sunt in ciuitate, & quæcũq; aut paruum, aut magnum instrumentum faciunt, nam sine his, nec ciuitas, nec ciuitatis gubernandæ ars villo modo consistit, sed nullam horum opus regiæ notis ponemus. Plat. in dial. de reg. ch. 178.

Conceptus primi mentis simplices sunt, ergo formæ intelligibiles, unde nascuntur ista, sunt simplices, ergo mens quæ simplicium est fabricum simplex est. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 8. cap. 4. ch. 193.

Conchilia variari ad Lunam, non pertinet ad Astrologiam, sed ad naturam: calida enim parum est Luna, et si calor debilis est, humiditates euocat, nec consumit, quod potentioris caloris officium est. Ioan. Fran. Pic. Mirand. de prænot. lib. 5. cap. 4. ch. 516.

Conclusio semper deteriori propositioni in syllogismo similis euasura est. Procl. in Alcib. i. ch. 1916.

Conclusionem ait Aristoteles semper imitari ex præmissis eam, quæ minor appellatur, & negatiuam affirmante, & ex necessaria & simplici aut necessariam fieri conclusionem, quod falsum est. Georgius Gymnastus de Plat. & Arist. philosophiæ differentiis. ch. 8.

Conclusiones negatiuæ debent incipere a magis vniuersalibus ad particularia, ut si nō est animal, nec homo, affirmatiuæ contra, ut si est homo est animal. Marsil. Fic. in Pla. Parmenide. ca. 57. ch. 1171.

Concordia est consensus imperantium, & subditorum, in imperandi, obediendive ratione. Speusippus de Platoni definitionibus. char. 1963.

Concordia est illustratio ex vniuersitate procedens: est enim vniō differentium. Procl. in Alcib. i. ch. 1924.

Concordia in omni ciuitate maximam semper vim habere solet, ita ut vrbium domina a plerisque haberi solet. Fran. Patr. de regno lib. 8. ca. 14. ch. 361.

Concordiæ vincula sunt beneficium, & gratia, quorum alterum corda beneuolentia connectit, alterum studium stabili charitate confirmat. Fran. Patr. de regno lib. 8. cap. 14. ch. 361. tergo.

Concordiam maximam communis metus, & communis spes pariunt. Franciscus Patricius de regno lib. 8. cap. 14. ch. 361. tergo.

Concretio, & discretio sunt motus ab omnibus aliis motibus, & a qualitatibus differentes, sed circa concretio-nem & discretionem contingit localis motus, alteratio, generatio, augmentum, condensatio, & oppositio. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 25. ch. 640.

Concretum notius est, quam absolutum. Marsil. Fic. in Pla. Philebo lib. 2. cap. 2. ch. 1258.

Concupiscens species plurima in vnoquoque est. Plato de repub. dial. 4. char. 612.

Concupiscendi vis sola cum agit, affert intemperantiā. Plot. En. 3. lib. 6. cap. 2. ch. 305.

Concupiscendi natura retinet eius quod factum est infirmitatem sibi notā, non tanquam memoriam, sed velut affectionem & passionem. Plot. En. 4. li. 3. ca. 28. ch. 393.

Concupiscendi ad vim non pertinet nutriri, calefieri, humectari, vel permutari, vel euacuatione leuari, vel satietate repleri, sed ad tale corpus hæc omnia pertinent. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 21. ch. 414.

Concupiscendi principium sit locus iecoris, quoniam vegetale illic quamplurimum agit. Plot. En. 4. libro 4. cap. 28. char. 420.

Concupiscendi, & irascendi fomes ab ipsa vegetali, & genitali natura pullulat. Plot. En. 4. li. 4. ca. 28. ch. 421.

Concupiscendi & appetitus in duo diuiduntur genera, quorum alterum ex imaginatione, alterum ex cognitione, & ratione manat: quæ concupiscentia imaginaria est, impropria vero homini, sed animantibus ut animalia propria: quæ cogitatione & ratione propria homini, nec alij propria: & virtutes morales nil aliud sunt, quam hæc pars concupiscens, & hæc pars a nulla alia animi parte procedit, quam a contemplatiua, ex quibus patet quod ob contemplationem sunt virtutes actiue. Auer. in Pla. stud. trac. 2. col. 4. ch. 184.

Concupiscentiæ insatiabilis pars, dicitur a Platone congeries plurimum bestiarum. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 17. cap. 4. ch. 395.

Concupiscibilem continentia, & temperantia perficit. Mar. Fic. in Plat. de virtute. ch. 1133.

Concupiscibilis actus est addiscere, quæ phantasia, & sensus obijciunt. Mar. Fic. in Pla. de vir. ch. 1137.

Concupiscibili homo renitens primo continens fit, deinde temperans. postremo diuinus. Mar. Fic. in Plat. phædro, cap. 31. ch. 1382.

Concupiscendi vis quæ in iecore est a ratione distantior motus habet rationem nunquam obtemperaturos, nisi Deus hinc dulcedinem propriam iecori, inde amaritudinem fellis adhibuisset, nam furori ipsius dulcedo, ignauitæ amaritudo resistit. Marsil. Fic. in Plato Tim. cap. 67. ch. 1478.

Concupiscendi incitamenta corporea nō oriuntur in ipsa animæ virtute concupiscente, sed in corpore tali, idest per animam affecto vitaliter, quod conijcimus, quia cū in corpore tali sit indigentia simul & passio, appetitus hinc incitantur: secundo, quia pro varietate ætatum, locorum, habitudinis, & temporis, diuersi sur-repunt appetitus: tertio, quod semper ad quod se dirigit stimulus, non statim concupiscendi vis se dirigit: quarto, si se dirigit animus, non semper admittit: quinto, in corpore deprauato surgit virtus ad non consentaneū. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 21. ch. 1743.

Conditor alicuius præstantior est conditi natura. Proc. elem. Theol. propof. 10. 8. ch. 5. ter.

Conferens est, quod in bonum fert. Speusippus in Plat. definitionibus. ch. 1964.

Confitetur qui non responderet. Plat. in Apol. ch. 16.

Conflagratio nusquam tanta fuit, quod scriptum sit, ut prouinciā integram incenderit. Aug. Steuch. de perenni philosoph. lib. 7. capitu. 5. ch. 130.

Confutatio per reprehensionē maxima, & potentissima est purgatio ignorantie. Plat. in sophista. ch. 144.

Coniectura est latentis rei iudicium. Speusippus de Plat. definitionibus. ch. 1964.

Coniunctio illa, & annus ille eligendus est ad nostras oportunitates, in quo Iuppiter operatur, præsertim sextus annus, 12. & 18. Marsilius Fic. de republica, dialog. 8. cap. 17. char. 1425.

Coniunctum quod aliquid alicui est, aut eius essentia est, aut essentia proprietatis, aut inest ei ut forma subiecto, aut eum attingit; vel sicut transmutans id quod transmutatur, vel ut ars subiectam sibi materiam, & aut pars est aliquid alterius, aut affectus. Si est pars, aut indiuidua a toto, ut sol, & stellæ a firmamento, aut separabilis; ut aqua a suo elemento. Si effectus, aut a seminaria ratione intrinseca pullulat, ut plantæ a terra; ipsi tamen suæ parenti infixæ: aut ex suis principijs constat & conflatur, ut ex aquis, & terra animalium corpora, aut causam habet extrinsecam, quæ transiunt indiuidi potest, in efficientē, exemplar, & finem. Eadem ratione de toto, & causa; & de causa ea est reliqua species affinitatis, qua causa secundaria primariæ obedit, & adiungitur, & est finis secundarius principali annexus. Est & præterea homo homini cognatus, & vltima ratio affinitatis est, quæ est mediæ naturæ ad extrema. Ioan. Pic. Mir. in Heptaplum, li. 6. ca. 2. 3. & 4. ch. 41. 42. 43.

Coniunctio de mente Alcabitij, & Leopoldi est cū simul iungitur Saturnus, & Iuppiter, quæ semper fit spatio ann. xx. transacto: maior vero cum ab vna triplicitate in aliam transit, quod fere euenit post annos 240. mediæ coniunctio est, quæ fit Saturni, & Martis in Cancro quæ fit 30. anno: maxima est Iouis, & Saturni in Ariete post noningentos, & sexaginta annos. Messala ait eā esse maximā coniunctionem, quæ fit a Saturno, Ioue, & Marte, proximā huic coniunctionē facit Iouis, & Saturni, tertiā Saturni & Martis, quartā Iouis & Martis, sed a coniunctione triū superiorū expectat sectarū mutationē, translationem regnorum, aduentū prophetarū. Io. Pic. Mir. in Astr. li. 5. c. 4. c. 556.

Coniun-

Coniunctiones cum apud Ptolomæum dicuntur absolute, intelliguntur de lunæ, & solis coniunctionibus, cū autem de alijs planetis, additur illius stellæ nomen, ut coniunctiones Veneris, vel Saturni. Maximas vero coniunctiones intelligit Ptolomæus luminarium cum sit defectus: medias, quæ sunt in signa quatuor topica, Arietem, Cancrum, Libram, & Capricornum: minimæ, quæ singulis quoque mensibus fiunt. Ioan. Picus Mir. in Astr. lib. 5. cap. 5. ch. 559.

Coniunctiones maximas effectus suos Astrologi dixerūt facturas esse post multos annos, puta centum, ducentos, quod falsum est. Nam vel efficax, vel imbecilla est hæc causa: si efficax, non potest diu cessare, ut non faciat: si imbecilla, non potest diu durare. Io. Pic. Miran. in Astr. lib. 5. cap. 6. char. 562.

Coniunctiones maxime non respondent dictis Astrologorum, si rectis supputationibus vtatur. Nam Iouis, & Saturni sicut in terris triplicitate anno gratiæ 1226. a qua ad æream peruenire debet in annis 240. tamen peruentum est ab ærea ad aqueam triplicitatem anno gratiæ 1345. & sic in annis circiter centum, & quadraginta. Io. Pic. Mir. in Astr. li. 5. ca. 6. ch. 562.

Coniunctionibus medijs semper vtitur Albumasar, veris nunquā, idem Abraham, & idem Alliacensis, ergo cū nihil sit coniunctio illa, quid veri prædicere possunt? mediæ enim nihil sunt coniunctiones, sed imaginariæ. Io. Pic. Miran. in Astr. lib. 2. cap. 6. ch. 562.

Coniunctionem Iouis, & Saturni in Cancro, Astrologi dicunt fuisse causam vniuersalis inundationis: quod etsi illis detur, cur postea cum sæpius eadem in eodem signo redierit coniunctio, non idem effecit? Ioan. Pic. Mir. in Astr. lib. 5. cap. 11. ch. 569.

Coniux data est, ut a libidine carnis noxia abstinere possis, & procreare sobolem ad Dei cultum educandam. Io. Fran. Pic. Mir. in epist. lib. 3. ch. 1320.

Coniugio idoneus vir est ab annis 25. ad 35. Marsil. Fic. in Plat. de repub. dial. 8. cap. 16. ch. 1424.

Coniugij tempus variū a Platone statuitur: nam in legibus incipit a 25. anno: in Republica a trigésimo, quoniam in republica vbiq; perfectissimum desideratur. Marsil. Fic. in Pla. de repub. dial. 8. ca. 16. ch. 1424.

Coniugij publicis tempus opportunum exigit equalitatem in aere, & in ipso cuiusque habitu corporis, & affectus, & ætate, & in cunctis soliditatem, potestatem Solis, qui solidus est, & Veneris, quæ æqualis, & Iouis, qui valet utroque, item lunæ competentem asperam. & hæc obseruanda sunt magistratibus. Marsil. Fic. in Plat. de repub. dial. 8. ca. 16. ch. 1424.

Coniugia in ciuitate facienda sunt, ut potentiores cum minus potentibus copulentur, & diuites cum egenis. ut tota ciuitas fiat æqualis, ut & vinum merum aqua temperatur, ut temperatum euadat. Marsil. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 16. ch. 1424.

Coniugij opportunitas est optanda, tota enim celestium harmonia constantiam, æqualitatem, & temperantiā significare videtur. Marsil. Fic. in Plat. de repub. dialog. 8. capitu. 17. ch. 1425.

Coniugia etiam opportuna sunt, cum Iouis cum Saturno sunt coniunctiones, in quibus feliciter affectus Iuppiter Saturnum alioquin nobis dissonum, quadam familiaritate conciliat, qui viget per annos 20. alternis annis Iuppiter, & Saturnus. Marsil. Fic. in Plat. de repub. dial. 8. cap. 17. char. 1425.

Conscientia est cogitatio tristis absque ratiocinatione. Speusipp. de Platonis definit. ch. 1964.

Cōsensio est communicatio rerum omnium cogitationum, suspitionumque concordia. Speusipp. de Plat. definit. c. 1963.

Consiliarius optimus existit, qui consulit ea, quæ bene cognita habet. Plat. in Alcib. i. ch. 337.

Consiliarius optimus rei publicæ, & sibi ipsi sapiens est, cui optimi scientia affuerit, qui vero hac non præstat,

contra. Plato in Alcibiade secundo. char. 355.

Consilium, quod *βουλή* dicitur, consequitur opinionem, ut cōsilium temerarium *αβουλία* videtur esse successus infelix tanquam non feriat, & non assequatur quod petebat, & quod volebat, & de quo consulabat. Plato in Cratyl. char. 88.

Consilium res sacra esse dicitur, & inter consilia nil diuinius est. quam hominem de sua, & filiorum institutione consultare. Plat. in Theage. ch. 369.

Consilium cum quis de aliqua re querit, de illo dandum est cuius gratia consulit, non de eo quod alterius gratia consulit. Plat. in Lachete. char. 391.

Consilium dare iustum est, & sacrum, & hospitale. Plat. Perdicæ, cap. 5. ch. 981.

Consilium vulgi est, ut ea consulantur, unde hostes plurimis malis afficiantur, amici vero plurima bona percipiant. Pla. epi. 8. ch. 998.

Consilium est admonitio alterius de agendarum rerum ratione. Speusippus de Platonis definit. ch. 1963.

Consilium duplex, alterum humanum, cui res dubie subijciuntur, alterum diuinum, cui certum solum subiectum est: hoc ad theologiam, illud ad philosophiam pertinet. Bes. Card. in Trapezunt. li. 6. ca. 2. ch. 106.

Consilium est inquisitio rerum, quæ in nostra sunt potestate, contingentesque & dubiæ sunt: in perpetuis vero, quia necessariæ sunt, non est consilium. Bes. Card. in Trapezuntium, li. 6. ca. 4. ch. 108. ter.

Consilium malum dare rebus omnibus iniustum est: nā malum consilium consultori pessimum. Frā. Patricius de repub. lib. 5. cap. 6. ch. 162.

Consilium Stoici dicunt esse scientiam inspiciendi quæ, & quomodo se quisquam bene, & vtiliter agat, vel est aliquid agendi, vel non agendi excogitatio. Fran. Patr. de regno, lib. 6. cap. 8. ch. 249.

Cōsiliū optimū in bello in auctore est strenuissimo difficile est inuenire. Fran. Patr. de reg. li. 7. ca. 7. ch. 306.

Consonantia nulla magis delectat, quam quæ in sapientie sit ex ipsa animi, & sermonis concordia, & contra nulla dissonantia. Mar. Fic. in Pla. Lachete. ch. 1308.

Consonantiæ, & dissonantiæ nouem sunt gradus, primus in rōne, i. opinio cū ipsa re veritate cōsentit, cuius cōtraria est opinio falsa a veritate dissentiens. secundus in imaginatione, cuius cōsonantia est consecutio rōnis; dissonantia persecutio externorum. tertius in affectu, vel temperanter rōne sequente, vel imaginationē intemperanter. quartus in sermone decoro, vel indecoro, quatenus vel rectā rōnē, vel imaginationē tumultuariā (quisquis) quintus in cū, cuius cōsonantia est decorū imitari sermonē; dissonantia indecorū. sextus in sonocantū, aliter vel aliter imitate. septimus in saltu cōcinnō, vel inconcinnō ad chorem pertinete. octauus in quadam membrorum corporisque totius compositione tam spectaculo grata, quam exercitio gymnastico prompta. nonus in artificiosis cuiuslibet artis operibus, musica quadam proportione compositis. & hi nouem gradus musas tibi referant nouem. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 3. ch. 1401.

Consonantia diapason reultat ex dupla tensionis velocitati, vehementer, proportione ad id, quod duplo remissius est, tardius, & lenius; ex qua proportione dupla cōsurgit acutæ, idest octauæ vocis excessus ad grauem. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. ch. 1403.

Consonantiæ diapason vox octaua cum graui ita consonat, ut quæ vox gemina est, apparet vna. Marsil. Fic. in Plat. de repub. dial. 4. ch. 1403.

Consonantia sexquialtera generat diapente, sexquitertia generat diatesseron, e quibus generatur diapason harmonia. Mar. Fic. in Plat. de repub. dialog. octauo, cap. tertio. char. 1415.

Consonantia diapason omnium perfectissima oritur a proportione dupla integra, simplici, absoluta, & equa.

lissima. Marf. Fic. in Plat. Timæ, cap. 29. char. 1454.
 Consonantia est soni gravis, & acuti mixtura vniiformiter ad aures suauius que accedens. Marf. Fic. in Plato. Timæum, cap. 30. ch. 1456.
 Consonantia diatonica est, in qua quodlibet quadrichordium per hemitonium minus, & tonum atque tonum procedit, quam & sapientes alij, & Plato, vel maxime ante alias comprobant, tanquam maxime omnium naturalem, quandoquidem ab hemitonio minore, quasi molli materia ritu naturæ procedit ad validiorem toni materiam, & formam habet simplicem, & mansuetam, & robustam. adde quod potissimum conuenit quadrichordio, in quo dateffaron ex geminis tonis & hemitonio procreatur. Mar. Fic. in Pla. Tic. 31. ch. 1457.
 Consonantiæ apud antiquos tres erant, prima Diatonica, secunda Chromatica, tertia Harmonica. Marf. Fic. in Plat. Tim. cap. 31. ch. 1457.
 Consonantia Chromatica nuncupatur, quæ per Hemitonium minus, & Hemitonium maius, & Triemitonium discurrere cõsuevit, sed hanc utpote molliorẽ philosophi reprobant. Mar. Fic. in Pla. Tim. ca. 31. ch. 1457.
 Consonantiam ultra quartam vetat progredi gratia melodix, non solum quia ex vehementiori motu, fractio neq; in sensum prouenit violentia, sed etiam, quia cum primum ultra primam quadruplam quincupla nascitur inter quinque & quatuor, oritur simul superbi partiens inter quinque & tria, quæ dissonantiam, intermiscet. Marf. Fic. in Plat. Tim. ca. 31. ch. 1457.
 Consonantia Harmonica progreditur per quartam ferme toni partem, rursusque per quartam similem atque diatonem: quæ non probant philosophi propter perceptionis, & vsus superstitiosam difficultatem. Marf. Fic. in Plat. Tim. cap. 31. ch. 1458.
 Consonantiorum officium est seinuicem tanquam eiusdem corporis membra diligere. Marfilius Fic. in epistol. lib. 3. char. 744.
 Constantia est potestas perferendæ molestiæ, sequentis ex his quæ recta ratio iussit, potestas quæ nunquam deijcitur è rationis proposito. Speusippus de Platonis definitionibus. char. 1963.
 Constantiæ maxime munus est ab amoris illecebris toto ætatis tempore abstinere. Francif. Patr. de regno, lib. 4. cap. 11. char. 179.
 Constantia est virtus, quæ proprie dolori resistit. Franc. Patricius de regno. lib. 7. ca. 12. ch. 323.
 Constantia continentia potior est, quanto superare maius est quam resistere, quando illud est vincere, hoc non vinci. Fran. Patr. de regno, li. 7. ca. 12. ch. 323.
 Consuetudo aliquid confert ad declarationem rectitudinis nominum. Plat. in Cratilo. ch. 95.
 Consuetudo, & consensus idem sunt. Plato in Cratilo. charta 94.
 Consuetudo compotatorum nulla tota recte constituta est, sed particula quædam parua, & pauca, & plerunque vniuersa erronea. Plat. dial. 1. de leg. ch. 792.
 Consuetudinis primo ab hominibus sumptæ sunt pro legibus. Plat. de leg. dial. 3. ch. 813.
 Consuetudinis bonæ leges non scriptæ sunt, quæ si recte constitutæ sunt, & in consuetudine inductæ, tunc firmas leges scriptas reddunt; sin autem, contra: velut fabricorum in ædificijs fulcra e medio dilabentia in idem omnia corruere faciunt, & alia ab alijs procumbere, tum ipsa, tum ea quæ posterius recte extracta sunt, pricis illis delapsis. Plat. de leg. dial. 7. ch. 871.
 Consuetudines docet scriptura, & mulieribus magis quam viris curæ esse debent. Philo Iudæus de tumultu. char. 162.
 Consuetudo inueterat multum potest. Bes. Card. in calumniatore Plat. li. 4. ca. 3. ch. 69. ter.
 Consuetudo non quadam necessitate, sed vel legibus publicisque moribus, vel exemplo & disciplina priuata,

vel fortuna, & occasione quadam, vel proprio consilio & opinione, vel his omnibus prouenit. Marf. Fic. de fato, cap. 3. char. 1683.

Consuetudinis magna vis, præsertim cum se ad deteriore partem applicat. Iacob. Carp. in Alcinoium in prima digr. de ana. methodo. ch. 157.

Consulentes scire debent de qua re consulare volunt, cuiusque enim rei est aliquid principium: alioqui si nesciunt de qua re consultatio est, aberrare necesse est. Plato in phædro. ch. 312.

Consultor peritus esse debet eius rei, cuius consilium dari debet. Pla. in Lachete. ch. 391.

Consultandum est patriæ, patri, & matri, sed cogere patrem vel matrem non est primum, nisi dementia morbo capti, & sic de ciuitate sententiam dicat, nisi videat, vel frustra dicere, vel ob id perituram esse. Plato episto. 7. char. 988.

Consultentibus, ut finem non assequatur ignorantia obest. Plat. de consultando dial. spurio. ch. 105.

Consultere est quære re aliquæ, & quæ optima factu sunt inuenire ab ijs ipsis, quibus opus habet. Plato de consultando dial. spurio. ch. 1026.

Consultatio est de futuris. Plat. de consultando dialog. spurio. char. 1027.

Consultatio est consideratio futurorum, quonam pacto conferant. Speusippus in Plat. definit. ch. 1963.

Consultatio est inquirere, & qui inquirunt, ut inueniat querit, ut re inuenta quiescat. Marf. Fic. in Plato Philo lib. 1. cap. 1. ch. 1207.

Consultendum cunctanter est, mox celeriter agendum: puerile enim est, & summa leuitatis indicium in sententia non persistere, & facile verbis moueri. Francif. Patric. de regno, li. 4. ca. 6. ch. 156. ter.

Contactus si esse debet, duo ad minus esse debent, & semper vno accedente vnus contactus accedit, & contactus pauciores vno sunt, quam numerorum multitudo. Pla. in Parmenide. ch. 207.

Contactus semper sunt vno pauciores ijs quæ sunt Plato in Parmenide. char. 207.

Contemplationem omnia cupiunt, nam quædo animalia generant, rationes intus seminales stimulant ad gignendum, idque totum contemplationis est effectus. Facere enim ut aliquid sit est speciem quandam efficere, id autem est contemplatione omnia prorsus implere. errare tum in his quæ gignuntur, tum in his quæ aguntur, nil aliud esse videtur, quam contemplantium casus, & diuersio quædam ab ipso contemplationis obiecto. Plot. En. 3. lib. 8. cap. 6. ch. 348.

Contemplatio ab ipsa natura se attollit in animam, & ab hac in mentem. In idem rediguntur subiecto, quæ cognoscuntur, utpote quæ ad ipsum properent intellectum: certe in hoc ipso intellectu ambo sunt vnum, non per acquisitam quandam familiaritatem, sed potius per essentiam, atque ex eo, quod ibi est idem esse, atque intelligere. Plot. En. 3. lib. 8. cap. 7. ch. 349.

Contemplatio si causam vnde pulchritudo in actionem descendit consideras, est actioni anteposenda: si utilitatem tantum, actio præualeat contemplationi. Max. Tyrius sermo 6. char. 52.

Contemplatio est operatio mentis diuina intelligens. Alcinoius cap. 2. ch. 1946.

Contemplatiuæ philosophiæ pars vna immobilia, & diuina, primasque rerum causas inuestigat, quam Theologiã vocemus. altera motus ac siderum respicit, circuitus, & restitutiones celestium, ac situm mundi, quæ naturalis cognitio vocatur. Alcinoius cap. 3. ch. 1947.

Contemplatio nostra est persimilis contemplationi superiorum. Marfilius Ficinus in Platon. Theologiã li. 9. cap. 6. char. 218.

Contemplationi maxime fauent Sol, Venus, & Mercurius, hi passibus paribus ferme concurrentes, aduentante nocte

nocte nos fugiunt, die vero vel propinquante, vel surgente resurgunt, & nos reuiscunt, post Solis ortum in plagam duodecimam, quæ tenebris, & carceri ab Astro-nomis assignatur, repetere traduntur. ergo non qui vel nocte quando nos fugiunt, vel die post Solis ortum, quæ carceris tenebrarumque domum intrant, sed qui vel propemodum petentibus ortum, vel iam surgentibus ad contemplandum scribendumque ipsi quoque consurgunt, ij soli acuratissime speculantur, & eloquentissime inuenta sua scribunt, & componunt. Mar. Fic. de studio. sanit. tuenda, lib. 2. cap. 7. char. 499.

Contemplationis platonice gradus tres sunt præcipui, primum a corpore per animam ascendit ad Deum, secundus in Deo consistit, tertius ad animam, & corpus descendit. Mar. Fic. in epist. lib. 2. char. 707.

Contemplationis platonice gradus præcipui tres sunt, primus a corpore per animam ascendit ad Deum, secundus consistit in Deo, tertius ad animam, & corpus descendit. Marf. Fic. in epist. libro 3. chart. 737.

Contemplatiua vita tanto præstat actiue, quanto oculus præstat manibus, caput pedibus, ratio sensibus, anima corpori, finis omnibus, quæ ad finem diriguntur. status motui, æternitas temporis. Marf. Fic. in Plato. dialogo, primum de republica, char. 1396.

Contemplatio, & principium actionis, & finis est, & ducit illam pro arbitrio, & sistit iubens inferiores motus, & externam actionem desinere, ut intrinseca stabilisque actio liberior tandem possideatur. Marf. Fic. in Plat. dialogo, primum de republica, char. 1396.

Contemplatiua vita tranquilla est, actiue multæ sunt procellæ. Mar. Fic. in Plat. rep. dial. 4. char. 1407.

Contemplationi vim aptam qui acquirere vult à Saturno intelligentiæ fauore per Mercurium ad hoc Saturni ministrum adipiscamur, ut quandoque specula nobis Saturnia reuertantur, & ingenia ex ferreis in argentea transformantur. Marfilius Ficinus in Plat. de re. dialogo, 8. cap. 17. char. 1425.

Contemplatio recta tanto perfectior est actione, quanto sapientia perfectior est scientia, & prudentia. Iacobus Carpent. in Alcinoi cap. 2. char. 11.

Contemplatio est actionis principium, & finis, ducitque illam pro arbitrio, & sistit, & ab ipsa Dei contemplatione celestes naturalesque motus tanquam à principio ducuntur, & reducuntur in finem. Iacob. Carpentarius in Alcinoi cap. 2. char. 11.

Contemplationis voluptas, quæ maxima est, & primaria, & vera, per immobilitatem fit, cum cõtemplans vnũ, & idem iugiter perseueret, & mens cõtemplans stet circa vnum, & idem semper consistens. Iacobus Carpentarius in Alcinoi cap. 2. char. 12.

Contemplationi perfectæ locus non est, nisi ante gressa purgatione. Iac. Carp. in Alc. cap. 2. ch. 14.

Contemplationem philosophus in vita hac inchoat in alia finitur. Iaco. Carp. in Alc. par. po. cap. 20. ch. 107.

Contemplatio, beatitudo, nectar, voluptas, idem apud Arist. Aug. Steuc. de peren. phi. lib. 4. ca. 12. ch. 91. ter.

Contemplatio intima, ac vehemens multo maiore profecto quam somnus ipse alienationem, atque stuporem inducit. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 179. terg.

Contemplatio vehemens, atque contenta corpori maximum detrimentum, & mortem quoque sapius afferre videtur. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 317.

Contentiosi differendo omnia miscunt. Plat. in phædone. chart. 55.

Contentionis curatores sint, qui tum in gymniciis tum in Musica ac luctis præmia proponunt, & hoc duplices, alios circa mulicam, alios circa certamẽ, certaminũ, & hominum, & equorum eosdem mufices alios esse decorũ fuerit, qui circa monodiã, & imitationem, veluti recitatoribus, & citharedis, & tibicinibus, & omnibus huiusmodi præmia proponant. alios circa choricam

tum, primo circa chororum lusum, in quo & pueri, & viri, & puellæ in saltationibus, & musica, omni ordine contingente versantur, sit vnus princeps non minor, nor annos quadraginta natus, & vnus sufficit, & vnus ad monodiã non minor triginta annis, qui vt, & introductiones, & discretio de certaminibus sic iusto modo designet. chororum principem sic eligant; qui tali studio benignè affecti sunt ad conuentum accedant, aut si non accedunt mulcentur, & huius rei sint iudices legum custodes, reliqui si noluerint nulla necessitas incumbat, & propositionis alia affirmatio, alia negatio sit ex perito, & imperito, & ex electis vnus sortiat. & sic de monodia, & reliquis, & sit per annum princeps. Pla. de leg. dial. 6. char. 856.

Contigua sunt quorum termini sunt simul. Proclus elephy. def. char. 56.

Contigua se ad inuicem contingere necesse est. Gabriel Bur. de ente, & vno lib. 2. char. 75. tergo.

Contingens aliud est ab eo quod continetur. Plato in Parmenide. chart. 202.

Continens est, qui partes animæ rationi repugnantes cohibet. Speusippus in Plato. definit. char. 1964.

Continentia est in sola concupiscibili, vt in rationali sola prudentia, in irrationali fortitudo, id est in irascibili. Mar. Fic. in Plato de leg. dial. 1. char. 1490.

Contingens antequam contingat oportet aliquid esse, & quamuis inseparabile sit, esse tamen aliquid, & naturam penes se ipsam, ac de alio prædicari hoc ipsum iam existens, quod subinde sit de alio prædicandum. Plot. En. 6. l. 6. cap. 5. ch. 675.

Contingenter aliquid immediate ordinari ab ipso Deo non concedi potest ex Arist. doctrina. Bes. Card. in calumniatore Plat. l. 3. c. 29. ch. 56. terg.

Contingens nihil est, vbi idem est voluntas, & necessitas. Mar. Fic. in Pla. Timæum. cap. 15. ch. 1444.

Contingens, vt plurimum medium est inter necessariũ, & id quod pariter contingit vtrinque, cuius oppositũ rarius accidit. Mar. Fic. de fato, cap. 1. ch. 1679.

Contingens prouenit cum per plurimos agentium gradus virtus efficax minuatur, & complurima repugnantiũ formarum confluat multitudo, ita vt vnaquæque natura ab officio suo deficit. Marf. Fic. de fato, capitulo primo. char. 1679.

Contingentia ad vtrumlibet non sunt fato, vt tacere, loqui, mouere manus. Mar. Fic. de fato, l. 2. ch. 1682.

Contingentia quædiu adhuc futura sunt possunt ex causis non exire, cum vero præsentia sunt non exisse non possunt, nec valent dum sunt non esse; nec in contingentibus quatenus sunt ad præsens datur esse pariter, & non esse, sed duntaxat esse, quamuis possunt in futurum non esse, quare necessariorum iam conditionem sortita sunt. nam quilibet certus est esse, si erique contingentia, hæc intuens in præsentia, quæ olim vtrũ in posterum forent erat incertus. Marf. Fic. in Plot. de prouidentia, cap. 20. ch. 1700.

Contingentibus ex causis cum comprehenduntur cunctæ, sciturque an impediuntur alicunde, vel ne scitur, effectum secuturum esse vel non, vt etiam in causis necessarijs. at cum Deus tanquam exemplar, & effector & motor omnium omnia comprehendat, ita certus est ex contingentibus, vt ex necessarijs exitum secuturũ imo iã sequi. Mar. Fic. in Plo. de puid. c. 20. c. 1700.

Continuum, vt continuum est, si quantum esse dixerint, sequetur discretum non esse quantum, si autem continuum est quantum, secundum accidens, quid commune ambobus erit in hoc ipso quod sint quantũ? Plotin. En. 6. l. 1. cap. 4. char. 568.

Continui discretio fit per lineam, superficiem, & solidũ. Plotin. En. 6. libr. 3. cap. 13. char. 628.

Continuum competens est quod communi medio, sine coniungit extrema, continuum distans est quod duobus

- bus medijs superat extrema. Chalcidius in Platonis Timæum. char. 45. ter.
- Continuum in infinitum diuidi posse sumpserunt Geometre, at quod diuidatur non sumpserunt. Procl. in Eucl. lib. 3. com. 14. char. 159.
- Continuum ex indiuiduis punctis fieri existimant multi Platoniorum. Ioan. Franc. Picus Miran. in exam. van. doct. gen. li. 3. ca. 6. char. 954.
- Continuum omne diuisibile est in semper diuisibilia. Procl. elem. philof. propof. 5. char. 56.
- Continua sunt, quorum termini sunt vnum. Procl. elem. phi. def. char. 56.
- Continuum id est, cuius motus est vnus. Gab. Buratel. de ente, & vno, lib. 2. ch. 60. ter.
- Contradicendi ars est in summa vis quædam de omnib. dicendi ad contentionem. Plato in Sophista. ch. 105.
- Contradicendi artis facultas generosa est. Plato de republica dialo. 5. char. 618.
- Contradictionem infinitam simul veram posse deprehendi ait Arist. quod est falsum: nam nunquam contradictio simul vera potest reperiri: semper enim indefinita negatio ad vniuersum relatum denotare potest negationem. Georgius Gemistus de Plato. & Aristot. philosophiæ dist. cap. 7.
- Contradictio sola rationem non entis includit. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 2. cap. 12. char. 110.
- Contradictionis conditionem eam esse aiunt dialectici, vt si quis in alteram eius partem inclinatur, non possit eodem momento in alteram partem inclinari. Marfil. Fic. in epist. lib. 5. char. 785.
- Contradictionem includere non aliud est, quam in seipso esse diuisum. Io. Pic. Mir. in concl. char. 261.
- Contraria ex contrarijs sunt. Plat. in phædone. ch. 39.
- Contrariorum eadem est scientia, optimi, ac pessimi. Plato in phædone. char. 53.
- Contrarium nunquam sibi ipsi contrarium est. Plato in phædone. char. 55.
- Contrarium sit ex contrario, sed contrarium sibi ipsi contrarium non potest fieri, nec id quod in nobis est, nec quod in natura. Plato in phædone. char. 55.
- Contrarium non solum sibi contrarium suscipit, sed etiã illud, quod inducit quid contrarium illi in quocumque usum fuerit ipsum hoc quod inducit eius quod inducit contrarietatem nunquam suscepturum esse. Plat. in phædone. char. 56.
- Contraria quam maxime id fieri potest dissimilima sunt. Plato in parmenide. char. 212.
- Contraria de quacunque re qui inuitus respondet manit festum est id non nosse. Plat. in Alcibi. 1. char. 342.
- Contraria duo vni rei esse non possunt. Plat. in Alcibiade primo. char. 352.
- Contrarium vnum, solum vni contrarium est. Plato in protagora. char. 443.
- Contraria idem facere, aut pati non potest secundum idem, & ad idem simul. Plato de repu. dial. 4. ch. 610.
- Contraria idem de eisdem opinari non licet. Plat. de repu. dial. 10. char. 694.
- Contraria dicere aduersus innumerabilia ore nequaquam facile est. Plato de leg. dial. 7. ch. 879.
- Contraria, cum seinuicem perturbent, difficulter nascuntur. Plato de legib. dial. 7. char. 880.
- Contraria sine contrarijs dicere, fieri non potest. Plato de leg. dial. 7. char. 882.
- Contrarietas est distantia maxima illorum, quæ sub eodem genere per quasdam differentias continentur. Speusippus in Platonis definit. ch. 1964.
- Contraria inter se sunt omnia, quæ in alterutra natura sunt, & ipsa tota contraria magis contraria sunt quam cetera, nam alia contraria vel in eadẽ specie, vel in eodem genere collocantur, in quibuscunque sunt communi quodam conueniunt, quæ vero sunt seorsum,
- atque naturam implent alterius, contraria sunt eorũ quæ naturam alterius implent, cum contraria sint, quæ longissimo a seinuicem distant, ideo vniuersum malum est vniuerso bono contrarium. Plotinus En. prima, lib. 8. cap. 6. char. 76.
- Contrariorum eadem est doctrina. Plotinus En. prima, lib. 8. cap. 1. char. 72.
- Contraria illa duntaxat, quæ cum in eodem qualitatis genere sunt, in eo nullam in specie similitudinem mutuum habent, effectusque nobis oppositos afferunt. Plotinus En. 6. lib. 3. cap. 29. ch. 636.
- Contraria sunt, quæ a se plurimũ distant, licet sint eiusdem generis. Chalcidius in Tim. Platonis. ch. 66. ter.
- Contraria circa idem nunquam naturaliter accidunt. Marfil. Fic. in epist. lib. 8. ch. 877.
- Contraria illa sunt, quæ in eodem genere maxime distant. Marfil. Fic. in Plato Timæum. ca. 17. ch. 1445.
- Contrarietatem vult Plotinus esse distantiam rerum vni dique maxime opposita facientem, & ferentem opposita. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 8. ca. 6. ch. 1586.
- Contrariorum effectuum cause contrariæ sunt. Iacob. Carpent. in Alcimo, cap. 3. ch. 22.
- Contrarijs quæ constant, necesse est tandem dissolui. Iacobus Carpent. in Alcimo ca. 12. ch. 313.
- Contrariorum eadem scientia esse videtur. Leo Hebr. de Amo. dialo. 2. char. 61.
- Contrariorum cognitio vna eademque profecto existit. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 293.
- Contumacia & insolentia vituperatur, quia leonina & viperina species in ea inconcinne augetur, & extenditur. Plato de repu. dialo. 9. char. 683.
- Contumelia est iniuria, quæ per contemptum inferitur. Speusippus de Plat. def. ch. 1964.
- Cõturbatio est metus excutiens cogitata, & omnia turbida, & ambigua reddens. Fran. Patric. de regno, lib. 5. capitu. 7. char. 208.
- Connubia omnia reicienda sunt, nisi ad honorem Dei properant, quod omnis connubiæ benevolentia vinculum insolubile. Philo Iudæus de victimis offerentibus. chart. 536.
- Conuenientia in omnibus rebus tribuenda est. Plato de repu. dial. 4. char. 601.
- Conueniens alicui omne, vel educitur ex naturæ suæ principijs, vt ridendi facultas homini, vel ad externo principio aduenit, vt aeri a sole lumen. Marfil. Fic. in Plat. Philæbo, lib. 4. ca. 1. ch. 1255.
- Conueniunt inter se, quæ in aliquo vno communi conueniunt. Mar. Fic. in Dion. Areop. de di. nom. ch. 1057.
- Conuenientia septem insigniorum membrorum, quæ ad humani spermatis confectionem requiruntur, cū septem planetis in roribus & pluuijs, quasi in mundi seminibus procreandis inest. Leo Hebræus de Amore. dial. secundo. char. 74.
- Conuersatio parit contemptum, raritas conciliat rebus admirationem. L. Apul. de Deo Socratis. ch. 159.
- Conuersionis tres sunt species, quidquid enim conuertitur, vel ad aliquid vertitur, se deterius, dum a perfectione propria labitur, vel confurgit ad melius propter propriæ vitæ vigorem, actionemque naturalem, vel reflectitur ad seipsum propter cognitionem sibi consortem, mediamque motionis speciem: Conuersio ad deterius est passio quædam animæ alas abijcientis, & in obliuione iam positæ, sui ipsius simul & aliorum. Conuersio ad se, & ad melius, nõ solis cõpetit animabus, sed ipsi quoque diuinis. Proc. in Alc. 1. ch. 1908.
- Cõuersio apud Geometras dicitur alia præcipue & propria cū conclusiones, & suppositiones adiuicem Theoremata vicissim accipiunt, & prioris conclusio in posteriori suppositio est, & suppositio tanquam conclusio inferitur. Procl. in Euc. li. 3. comm. 10. ch. 143.
- Conuersio omnis efficitur per similitudinem conuertentium se ad id, ad quod conuertuntur. Procl. elem. Theol. propof. 32. char. 10. ter.
- Conuersionem ad illud facit omne, quod secundum naturam conuertitur, a quo, & progressum habuit propriæ substantiæ. Procl. elem. Theol. propo. 34. ch. 10. ter.
- Conuersione quæ subsistunt, prima imperfectiora sunt secundis, & secunda his quæ deinceps: vltima vero perfectiora. Procl. ele. Theol. prop. 39. char. 11. ter.
- Conuersiuum ad seipsum omne per se subsistens est. Proc. elem. Theol. propo. 43. char. 13.
- Conuersiuum omne secundum actionem ad se, etiam secundum essentiam ad se est conuersiuum. Proc. ele. Theolog. propof. 44. char. 13.
- Conuersiones appellat Plato motus circulares simpliciter, quos spheræ cælestes, & stellæ quælibet quasi fixæ peragunt circa propria centra. Marfil. Fic. in Plato. de repu. dialo. 8. cap. 1. char. 1414.
- Conuertens in se separatã essentiam habet ab omni corpore. Procl. elem. Theol. prop. 16. char. 5.
- Conuertens omne redeunt in illud assimilatur, a quo diuisum est secundum essentiam. Proclus. ele. Theol. propositione 35. char. 11. ter. in demonstrat.
- Conuiuij finis est dulcis vitæ communitio. Marfil. Fic. in epistol. libro 3. char. 739.
- Conuiuium nullum humanum oblectamentum est sufficientius. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 739.
- Conuiuiæ non minus tribus, nec plures nouem esse debent. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 739.
- Conuiuij forma decens est numerus, qualitas conuiuiarum, cõfabulatio, & lyra. Mar. Fic. in epist. lib. 3. c. 739.
- Conuiuij venenum est tristitia. Marfilius Ficinus in epistol. libro tert. char. 740.
- Conuiuium quatuor constat, lectis viris, lecto loco, lecto tempore, & apparatu sine indulgentia. Homines qui, nec loquaces, nec muti: numerus eorum, vel Gratiarum, vel Musarum ad summum esse debet. Fran. Patr. de republica libro 5. cap. 9. char. 174.
- Copia nimia bonarum rerum, est ingens malorum initium, quarum satietatem quidam non ferentes tanquam iumeta lasciuiunt a ceruice excussis naturæ legibus versi ad meraces potationes, & nefarios concubitus. Phil. Iud. de Abrahamo. char. 239.
- Copiæ in pace habendæ sunt, vt fines nostros ab incursionibus, & laucinjs tueri valeamus. Franc. Patr. de republica, libro 9. cap. 1. char. 264.
- Copulæ res vel affinitatem quindecim modis acquirunt. Ioan. Pic. Miran. in Heptaplum, lib. 6. ca. 1. ch. 41.
- Copulatio illa foelicissima, quæ est intellectus potestatis cū intellectu agente. Leo Hebr. de amo. dial. 1. ch. 30.
- Copulatio naturæ intellectualis cum supremo omnium conditore rerum procreatarum vniuersitatem ad primum principium reducit, cum eo que tandem coniungit. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. char. 401.
- Coquinaria non est ars, sed experientia, quia eius quod coquit nescit naturã, sed memoria eius quæ solet conseruatur, & voluptatis causa fit absque causæ voluptatis consideratione. Plato in Gorgia chart. 484.
- Cor venarum, & sanguinis eius, qui per omnia membra vehementer circumfertur, fontem in satellitũ domicilium constituerunt, quo cum iræ vis imperante ratione efferuiscere t, si qua iniusta actio circa ipsa perpetraretur, aut etiam intrinsecus a cupiditatibus oriretur, confestim quidquid in corpore sensu præditum est, per omnes meatuum angustias præceptis ac minis perceptis ad obediendum se pararet, & vndique obsequeretur, atque sic id quod inter omnia ipsa optimũ est principatum habere sneret. Plat. in Timæ. ch. 752.
- Cor iracundie designatum est habitaculum, nam cum sanguis tenuis, acutus, & purus sit instrumentum iracundia congruum, huius fons est cor. Plotinus En. 4. libro tert. cap. 23. char. 389.
- Cor dis, & linguæ consonantia maxime oblectat, contra dissonantia maxime offendit. Marfil. Ficinus in epistol. lib. 1. char. 643.
- Cor ita motu suo quodam sibi proximum sanguinem perpetuo agitans ex eo spiritus in totum corpus, & per illos luminũ scintillas, per mēbra singula diffundit, & maxime per oculos, vt mundi cor Sol suo circuitu lumen, & per lumen virtutes suas ad inferiora demittit. Mar. Fic. in Pla. conu. or. 7. c. 4. ch. 1357.
- Cor calidum est, & siccum. Marfilius Ficinus in Plato de republica, dial. 8. cap. 12. char. 1421.
- Cor principium est venarum adhuc angustissimarum, quæ in icore dilatantur. Marfilius Ficinus in Pla. Timæum, cap. 66. char. 1477.
- Cor a pulmone refrigeratur. Marfilius Ficinus in Plato. Timæum, cap. 66. char. 1477.
- Cor est principium sanguinis subtilissimi ad spiritũ procreandum, & arteriarũ per quas manat spiritus. Marfil. Ficinus in Pla. Timæum, cap. 66. ch. 1477.
- Cor, iecur, cerebrum vna cum spiritibus facta sunt ex materia seminali, quæ nominatur medulla: vnde etiã tria hæc principalia membra medullæ vocantur. Mar. Fic. in Plato. Timæum, cap. 71. char. 1478.
- Cor dis calor, & spiritus feruens, in quibus proxime corporis vita consistit, corpus liquefacere celeriter, & dissoluerent, nisi facta fuissent membra quædam ad humorem extrinsecum hauriendum. Marfil. Fic. in Plato. Timæum, cap. 78. char. 1479.
- Cor est fons spiritus principalis, qui est vapor sanguinis intimus. Mar. Fic. in Pla. Timæum, cap. 93. char. 1482.
- Cor cerebro anteposendum est, si formam amas corpoream, si vero ingenium, cerebrum cordi. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, cap. 74. char. 1479.
- Cor, & pulmo siticulosa maxime sunt, hoc quia feruentissimum, hic quia, & spongiosus est, & igni quam proximus. Plurimum igitur e toto corpore liquorem ebibunt, & ita disponente natura non exudat ferme potio per vrinã, nisi præcordijs prius irrigatis superfluat. Mar. Fic. in Pla. Timæum, cap. 103. char. 1484.
- Cor dis principio in formando animali maxima vis debetur, atque autoritas, cum & sit primum quod formatur, & in cæteris partibus distinguendis, cum motus omnium, tum incrementum a corde distribuitur. Io. Pic. Mir. in Astr. lib. 7. c. 2. ch. 622.
- Cor in homine octauæ spheræ, & primo mobili in celo, quam simillimum esse videtur. Leo Hebr. de Amore dialo. 2. char. 84.
- Corallus, & Chalcidionius valent aduersum atræ bilis illusiones, Iouis præcipue, & Veneris virtute. Mar. Fic. de vita cælitus compar. lib. 3. cap. 12. ch. 547.
- Corallus insanos terrores aufert, fulgura, & grandinem repellit. Mar. Fic. in Pla. Theol. 4. c. 1. ch. 124.
- Corallus timorem pellit feminaria ratione, quæ in ipso est. Marfilius Ficinus in Plotini En. secunda, libro tertio, capitul. 13. chart. 1635.
- Corallum quo primo contingit auras, durefcit: mollis enim erat herba in vndis. Ioann. Fran. Pi. miran. in exam. van. doct. gen. lib. 2. c. 22. ch. 859.
- Coronandi sunt ab vnoquoque, qui milites in bello rem optime gesserunt. Pla. de repu. dial. 5. ch. 625.
- Corporalis materia, vt per potentiam formabilem ad actum forme paratur, ita substantiæ spirituales per amatorium affectum, qui sanctum spiritum representat superioribus intellectibus exponuntur, & expositi nascuntur. Mar. Fic. in Dio. Areo. de diu. no. ch. 1043.
- Corporalis omnis motus vniuersalis passioni magis quã actioni similis est, cum corporum sit propria passio, vis autem sese mouendi actio est, ergo officium est se ipsum mouere impartibilis. Marfil. Fic. in Plato Philebo. libro primo, capitul. 18. cha. 1224.
- Corporeum esse oportet quod sit, & visus, & tactui expositum.

positam. Plato in Timæum. char. 735.
 Corporea oblectamenta qui negligunt, minus iræ sunt subiecti, & qui iræ facile prouocantur, corporum oblectamenta maxime curant. Plotinus En. quarta, lib. 4. capit. 28. char. 421.
 Corporea natura æquiuocè essentia nominatur, quia fluentibus hæc notio est incongrua, sed proprie generatio dicenda est. Plot. En. 6. li. 3. cap. 2. ch. 617.
 Corporei motus species sunt octo, in locali translatio & circulatio, in qualitate concretio & discretio, in quantitate incrementum, & diminutio, in substantia generatio, interitus. Chalcid. in Plat. Timæum. ch. 55. ter.
 Corporeæ dispositiones a natalicia constellatione pederi non possunt, prius enim quam egrediatur vterum materium, corporis habitus puero & figura inest, præcedunt enim hæc uatiuitatem. Ioan. Fran. Fic. Mir. de prænotione, lib. 5. ca. 3. ch. 573.
 Corporea substantia merito incorporea substantia præstantior est, & præsertim anima rationalis, quæ conuertitur in seipsam, quasi per se existens a corpore separabilis, & sapientiæ capax: at sapientia corporea esse nequit, si quidem ab incorporea surgit. Marfil. Fic. in Plat. sophist. cap. 28. ch. 1288.
 Corporeitas nihil aliud est quam extensa materia, quæ tamen vna, communisque restat in cunctis. Marfil. Fic. in Pla. Philebo, lib. 1. ca. 22. ch. 1228.
 Corporeæ qualitates, quæ non ex se imo ab incorporea quadam causa mouentur, & diriguntur ad finem, reue: a non sunt causæ appellandæ, sed latentis prouidentia instrumenta. Causa præcipua est uoluntas prouidentia ad exemplar sui sic omnia disponentis, ut optime se habere iudicat, & decernit. Marfil. Fic. in Pla. Timæum, cap. 38. ch. 1463.
 Corpoream qualitatem Plotinus appellat accidens, quoniam utrumque dependet, vitam uero ab anima corpore communicatam, non corporis accidens, nec animæ accidens, sed essentialem animæ actum, quasi medium inter verum accidens, & substantiam veram, quæ utque ad intellectualem progreditur animam. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 8. cap. 1. ch. 1724.
 Corporea moles, ac forma natura sua penitus dissipabilis, tum in nobis, tum in mundo non potest aliter colligari, quam ab anima, quæ non sit æque diuisa, sed in qualibet parte sit tota. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. libro primo, cap. 1. char. 1730.
 Corporea ex materia, & forma composita unitatem speciei perpetuam successione conseruant, unitatem uero numeralem nequaquam, sed nec specialem conseruant, nisi ab animæ generationis fonte perpetuo hanc haurirent. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. li. 3. ca. 8. ch. 1735.
 Corporea sæpe distant per exteriores terminos, incorporea quamuis per externos terminos inter se non distent, intimis tamen proprietatibus discernuntur: sic idæ ab ideis in mente, sciētia a scientijs in anima intellectuāli, mens ab anima, mentes a mentibus, animæ ab animis, corpus corpori non facile adest, facile corpus animæ, facilius anima animæ, & menti facillime mens. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. li. 4. ca. 11. ch. 1781.
 Corporea omnis uirtus est participatio quædam facultatis celsiss. Io. Fic. Mir. in Astr. lib. 3. ca. 25. ch. 514.
 Corporeas res Platonici fluentes infinitasq; putant, intelligibiles uero finitas, quia semper eiusdem nature sūt.

Corpus quot dicitur modis.

Corpora alia sana, alia egra sunt: alius amor est sanorum, alius egrotantium. Plato in symposio. ch. 287.
 Corpora solida esse quinque, ignē, aquam, aerem, terrā, & æthera, ex quib. pulcherrima, & optima formare qs potest. Alterum uero genus totum formam unam habet: non enim aliud quid incorporeum fieri potest, &

ut nullum colorē habeat, excepto reuera diuinissimo genere animæ. Hoc fere est, cui soli conuenit ut creet, & formet, corpori, & formetur, & fiat, & videatur. Plato in legum appendice. char. 966.
 Corpora, aut mathematica sunt, aut talia, quæ tactum, & uisum patiuntur. priora tribus incrementorum gradibus constant, aut linea ex puncto efficitur, aut ex linea superficies, aut ex superficie corpus. altera corpora quatuor elementorum collato fcedere in robur substantiæ corpulente concordij; concretione coalescūt. Macrobi. in som. Scip. lib. 1. char. 35.
 Corporum quædam simplicia sunt, ut elementa, quædā composita, quæ alia organica, ut animalium, plantarū, & omnium uiuentium, alia sine nomine, ut aurum, es, gemmæ. Chalcid. in Timæum Plato. ch. 49.
 Corpus omne uel interno, uel externo mouetur motu, quæ externo sine anima sunt, quæ interno cū anima. Chalcidius in Plato. Timæum. ch. 50. ter.
 Corpora prima, & antiquissima quatuor Platonici posuere elementa, cælum uero primum corpus ab Arist. fingitur. Geor. Gemist. de Pla. & Arist. phil. dif. ca. 14.
 Corpora tria sunt, corpus ex elementis compositū tam secundum totum, quā secundum partes, è suo statu mutatum elementorum spheræ, & si uiciliū mutatur in partes, totæ tamē incorruptæ permanent. cælestes denique spheræ tã secundū partes, quam secundū totū indissolubiles perseuerant. Marfil. Fic. in epi. li. 2. ca. 37.
 Corpus aliud æthereū, & immateriale est, & simplex, & sempiternum, aliud terreum, quod materiale, & compositum est, & id breue perdurans: & inter hæc corpora uult Plato idem quod uult Proclus, corpus. esse aerem, materiale quidem, sed longioris æui, in quo animæ diutius habitent etiā post discessum, quod hoc soluto, corpus iterum compositum induantur, id est si purgatæ nō sint, si uero purgatæ. cum solo æthereo cælum petant. Marfil. Fic. in Plato Phædonem. ch. 1392.
 Corporum sublunarium triplex partitio: alia supra mediam acris regionem, quæ tota ætheris nomine designatur: ubi pura, immixta elemēta: alia infra ipsum aeris meditullium, quæ apud nos sunt, ubi nullum elementum purum: intercedens alia aeris regio, quæ a Mose dicitur firmamentum, in qua sublimes illæ impressiones apparent, pluuiæ, niues, fulgura, comete, tonitrua, & cætera id genus. Ioannes Picus Mirand. in Heptaplum. lib. 1. cap. 3. char. 14.
 Corpora, siue terminata, siue nō terminata, sine lumine percipi non pnt. Iac. Carp. in Alcinoi ca. 10. ch. 291.
 Corpus humanū in trās principales distinguitur partes, quæ tribus mūdīs, elemētarij uidelicet, cælesti, atque angelico mira quadam proportione respondent. Leo Hebræ. de Amore, dialo. 2. char. 83.

Corpus quid est, & eius partes.

Corporis natura est ut uiuat, & circum eat, & quidnam aliud, & continere, & uelut uidetur, quam anima? Plato in Cratyllo. char. 78.
 Corpus omnia dicitur quasi omnia id est sepulchrum. Pla. in Cratyllo. charta 78.
 Corporis celeritas omnium maxime ad bellum cōfert, altera pedum, altera manuum; pedum ad fugiendum, & insequendum: sed pugna, & cōflictus in quibus manus conferuntur, uiribus, & robore opus habent, & tamen neutra sine armis maximam utilitatem habet. Plato de legib. dial. 8. ch. 890.
 Corpus est animæ locus. Arist. Theol. Aegy. li. 1. c. 5. ch. 4.
 Corpora simplicia oia sunt aīata, & uia, q̄a uerbū creās animas, format ex materia corpora, ut formauit materiā ex nihilo. Arist. Theol. Aegy. li. 1. 2. ca. 12. c. 69. ter.
 Corpus est materia simul, ratioque infusa. Plot. En. 2. lib. sep. 7. capitu. 3. char. 186.

Corpo-

Corporum natura quantum materiæ particeps est, malum est, etsi non primum. habet enim speciem quandam, etsi non ueram: priuatur uita: corruptionem inter corpora materiam, concussionemque ex ipsis inordinatam: impedimēta animæ ad actionem affert: præterea perpetuo fluxu aufugit essentiam, ideo secundū obtinet mali gradum. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 4. ch. 74.
 Corpus est ipsum ex cunctis qualitatibus vna cū materia congregatum. Plot. En. 2. li. 7. cap. 3. char. 186.
 Corporeitas est ratio, quæ accidens efficit corpus, nimirum ratio complectens cunctas qualitates. Plotinus En. 2. lib. 7. cap. 3. char. 186.
 Corpus est principium appetēdi, si datur alios esse appetitus corporales puero, alios adolescentium, alios uirorum bene, uel male ualentium, dum ipsa concupiscendi uirtus eadem interea permanet. Plotinus En. 2. libro 4. capit. 11. char. 413.
 Corpus esse principium appetendi patet, quia antequam ratio deliberet, animus sæpe non uult comedere, nec bibere. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 21. char. 413.
 Corpus constat ex materia, & forma, & cum quantitate omnia corpora habeant, consequenter in minima quæque redacta dispereunt. Ideo si corpus est pars nostri, non sumus undique immortales: si est instrumentum, tale nobis ad tempus tributū esse oportet, & sic homo, uel est tale ad corpus, uel species ad materiam, uel ut uentis corpore, uel in instrumento. Vtroque modo anima est præcipue ipse homo. Plot. En. 4. li. 7. cap. 1. ch. 456.
 Corpus omne compositū est, & ipsorum corporū confluentia non facit uitam, nec intellectum, nec corpora animam procreant. Plot. En. 4. lib. 7. cap. 1. ch. 457.
 Corpus, nec magnitudo ex indiuiduis fieri potest. Plot. En. 4. lib. 7. cap. 3. char. 458.
 Corpus omne compositum est, & omne corpus sit. Plot. En. 5. lib. 4. cap. prim. char. 517.
 Corpora perfecta sunt solida, quæ trina constant dimēsiōne, longitudine, latitudine, & profunditate. Chalc. in Platonis Timæ. char. 14.
 Corpus omne diuinū, est diuinum per animam diuinā. Procl. elem. Theol. proposit. 129. char. 35.
 Corpora simplicia terminata sunt secundum speciem. Procl. elem. philosoph. propo. 14. ch. 66. ter.
 Corpus non est pars hominis, sed instrumentum. Procl. in Alcibiade prim. char. 1928.
 Corpus uisibile, sensibile, dissipabile, compositū, & multiforme est. Alcinoi cap. 25. ch. 1956.
 Corpora cedentia dicimus, quæ tactum recipiunt, resistentia, quæ non cedunt, hoc propter eorū fundamentum contingit, quæ enim ampla habent, stabilia, & solida, quæ contra exiguo fundamento nituntur, cedentia, mollia, lubrica sunt. Alc. cap. 19. ch. 1955.
 Corpus omne prius quam quale sit quantum est figuratum. Beff. Card. in Cal. Plat. lib. 2. cap. 10. ch. 29.
 Corpus esse infinitam multitudinem existimauit Pythagoras, quia absque fine diuiditur. Marfil. Fic. in Plato. Theologiæ libro 1. cap. 2. char. 80.
 Corpus tanto magis est, quanto speciosius, & pulchrius est, tanto minus est, quanto sedius, & deformius, quæ defectio nō præcisione molis, sed sp̄i priuatione contingit. Marfil. Fic. in Plat. Theol. li. 5. cap. 15. ch. 152.
 Corpus omne longum est, latum, & profundum, quia nullum corpus infinitum est. Marfil. Fic. in Platonis Theol. lib. 6. cap. 2. char. 161.
 Corpus natura sua est dispersum penitus, primo, quia distantia partium patitur, ita ut semper in alio loco sit alia: secundo, quia continue transmūtatur: tertio, quia contrarijs subiicitur qualitatibus, calori, frigori, & similibus. Marfil. Fic. in Plat. Theol. li. 6. cap. 8. ch. 165.
 Corpora nostra sunt idonea mentis hospitia, tū propter signam erectam, superne spectantem, & cælum uelut patriam suā propripriā agnoscentē, tū propter mem-

brorum uariorum decorem mirabile, tum quia ignis, & aer elementa purissima in nobis ualent quamplurimum, maxime uero propter temperatissimam complexionem. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 10. ca. ch. 225.
 Corpora ut sunt umbræ diuinorum, sic sensus oblectamenta sunt diuini gaudij umbræ. Marfil. Fic. in Platonis Theologiæ, lib. 18. ca. 8. cha. 415.
 Corpora sunt Dei umbræ. Mar. Fic. in epi. l. 2. char. 705.
 Corporis uis, aut casu in opus incidit, aut necessaria quadam intentione naturæ. Non casu, quia in quacumq; opera quodcūque corpus incurreret, & sic quodlibet a quolibet fieret, & si necessaria intentione nature effectum producit finem ergo aliquem aspicit. Marfil. Fic. in Plato. Philebo, lib. 1. ca. 1. ch. 1207.
 Corpus est animæ umbra, ut anima mentis. Mar. Fic. in Plat. Philebo. ca. 12. cha. 1263.
 Corporum perceptionem nominat Plato credulitatem, umbram, unaginationem. Marfil. Ficinus in Plat. Theætero. chart. 1281.
 Corporis pulchritudo est temperantia quadam linearū, & colorum. Mar. Fic. in Pla. Charm. ch. 1305.
 Corpus Orpheus ait esse carcerē animæ, & sepulchrum. Mar. Fic. in Pla. Cratylum. char. 1312.
 Corporum formæ umbræ rerum potius, quam ueræ res esse uidentur, ueræ res sunt idæ, rationes & semina. Mar. Fic. in Pla. conuiuium or. 2. ca. 4. char. 1325.
 Corporis pulchritudo est splendor ipse in colorum linearumque decore existens. Marfil. Ficinus in Pla. conuiuium or. 2. ca. 9. cha. 1323.
 Corporis uita, est animæ mors. Mar. Fic. in Pla. de reprob. dialogo decimo. char. 1436.
 Corporum termini nonne sunt dimensiones, & figuræ? Mar. Fic. in Pla. Timæum, ca. 4. ch. 1464.
 Corporis forma est animalis uita, anima potius est animalis, forma, intellectus animæ forma, Deus quodammodo ipse intellectus est forma, semperque deinceps gradus inferior sub actu gradus superioris quasi formæ consistit, & agit. Marfil. Ficinus in Plotini En. 1. lib. 1. cap. 8. chart. 1552.
 Corpus cognosci proprie, & cognatè, & sub ipsa corporis conditione nil aliud est, quam sentiri. Marfil. Fic. in Plotini En. 2. li. 1. cap. 6. char. 1599.
 Corpus est in anima, ut aer in lumine. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 22. char. 1739.
 Corpus primum est cælestis ignis, prima qualitas est lumen, ideo usque adeo perfecta est, ut per modum actus potius quam otiosæ qualitatis existat. Marfil. Fic. in Plotini En. 4. lib. 5. cap. 6. ch. 1751.
 Corpus nec per materiam, nec per qualitatem proprie corpus est, sed per quantitatem. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 6. cap. 18. char. 1787.
 Corpora omnia id ipsum quod sunt per ideam siue formam existunt, non per materiam. Sebastianus Foxius in Plat. Phædon. char. 117.
 Corpus omne ad suam formam præparatum est. Iacob. Carpent. in Alcinoi, cap. 12. char. 322.
 Corpus nullum absolute est pulchrum, sed ubi superat materia, turpe est, ubi forma pulchrum, & si superat forma pulchrum uocamus, in materia turpe. M. Ant. Natta de pulchro, lib. 2. char. 25. tergo.
 Corpus nullū quod oculis cernitur, purum, & simplex est. M. Anto. Natta de pulchro, lib. 2. char. 45.
 Corporis pulchritudines incorporalium formarum umbræ quædam existunt. Leo Hebræus de Amore dialogo tertio. chart. 356. tergo.

Corporis quæ causa propinqua, & quibus componitur.

Corpus diu intellecta Dei patris uoluntate, ei parentes accepit immortalis principio mortalis animalis imitantes opificem suum, ignis, & terræ, aquæ, ac aeris par-

particulas a mundo mutuo accipientes, velut rursus reddituri, ea quæ accepissent conglutinabant, non indissolubilibus vinculis, quibus ipsi colligati erant, sed eiusmodi, quæ ob exilitatem videri non possint, crebris clauiculis compingentes, & vnumquodque ex omnibus corpus inquam efficiens, immortalis animæ circumcitus in corpus, in quod, & influeret, & de quo diffunderet quid illigabant. Illæ vero in multum flumen alligatæ neque tenebant, neque tenebantur, sed vi ferebantur, & ferebant, vt totum quidem animal moueretur, inordinate tamen, & temere prout contingeret progredere, omnes sex motus habens ante, retro, sursum, deorsum in dextra, & sinistra, & vndique iuxta sex locos vagantia progrediebantur. Plato in Timæum. charta 739.

Corporis pars anterior præstantior, ac principalior esse debebat: ideo Dei hoc putantes hac parte multum progressum nobis dederunt. Oportebat autem hominẽ habere anteriorem corporis partem distinctã, & dissimilem. Quapropter primum ad capitis amplitudinẽ mox subiecerunt faciem, & instrumenta huc ad oẽm animæ prouidentiam alligarunt, & hanc principatus participem esse constituerunt, vt quæ esset secundum naturam anterior. Ex instrumentis primum luciferos oculos fabricauerunt huiusmodi caudæ illigatos: ex igne eo qui non vrit, sed lumen mite exhibet, vt proprium vniuersi; deus corpus fieret, machinati sũt. Plato in Timæum. char. 740.

Corpora ex terra, & aqua commixta si fuerint, quandiu aqua terræ vacua per vim constricta obtinuerit, aquæ partes extrinsecus accedentes ingressum non habent, sed circum totam molem diffusæ, illiquatam ipsam sinunt. Verũ ignis partes in vacuas aquarũ partes ingressæ, ita afficientes aerem, vt aqua terrã, solẽ causam præbent, vt commune corpus liquatũ fluat. Sunt autem hæc corpora, partim quæ minus aqua habent, quã terræ, vt vitri genus omne, & lapidum species, quæ siles vocantur: partim vero, quæ plus aquæ habent, vt omnia corpora ceræ speciei præferentia, & quæ ad suffitũ idonea cõflata sunt. Plato in Timæum. char. 748.

Corpus omne ex planis est, hoc autem ex triángulis, quorum alter est ex rectis angulis æqualiũ laterum semiquadrangulus, alter inæqualiũ laterum, qui habet maiorem laterum potentia triplũ minoris: minimus autem angulus tertia recti pars: huius autẽ duplum medius est. Hic enim duarum tertiarum partium est: maximus autem rectus ad medium sequialterã proportionem habet, triplius autem est ad minimum. Hic autem triángulus semitriángulus est eius triánguli, qui æqualiũ laterum est, bifariã secti ad perpendicularẽ a summo vertice ad unum inæquales partes. Duo igitur sunt anguli recti vtrinque, sed in altero duo latera, quæ circa rectũ angulum sunt, sola æqualia sunt, in altero omnia tria inæqualia. Appellatur ergo iste obliquus, ille semiquadrangulus principium constitutionis terræ. Nam quadrangulus ex his, ex quatuor semiquadrangulis compositus est, ex quadrangulo generatur cubus, firmissimum, & vndique stans corpus, quod latera sex, angulos autem octo habet. Secundum hoc autem terra, grauissimum, & egre mobile, & in alia immutabile corpus, eo quod minime communionem habet cum alio triánguli genere. Sola enim terra sempiternum elementum habet semiquadrangulum. Hoc elementum est aliorum corporũ, ignis, aeris, & aquæ. Sexies enim cõposito semiquadrangulo, triángulus ex ipso fit æqualium laterum, ex quo pyramis, quæ quatuor bases, & æquales angulos, habet, componitur species ignis maximè mobilis, & tenuissimarum partium. Post hæc id quod octo sedes habet, octo quidem bases, sex autem angulos, aeris elementum est. Tertium autem quod viginti sedes habet, bases quidẽ viginti, angulos autem duodecim, aquæ ele-

mentum est plurimarũ partium, & grauissimum. Hæc autem ab eodem elemento composita, inter se transmutantur. At quod duodecim sedes habet imaginem vniuersi statuit, vt quod propemodum pila sit. Tim. Locrus de ani. mundi, & natura. ch. 1041.

Corpus compositum natura, vt instrumentum, vt & obediens sit, & concinnum ad vitæ scopos, & occasiones. Oportet, & animam concinnam facere ad similes virtutes: ad temperatiam, vt corpus ad sanitatem: ad prudentiam, vt ad sensum subtilitatem: ad fortitudinem, vt ad robur & vigorem, ad iustitiam, velut corpus ad pulchritudinem. Timæus Locr. de ani. mundi, & natura. ch. 1044.

Corpus nõ fit ex vnione corporum indiuisibile, quia ex indiuisibilibus non constituitur diuisibile. Aristot. Theol. Aegyptia, lib. 12. ch. 12. ch. 70.

Corpus omne constat ex materia, & forma, & per formã habet vitã, nec ideo est corpus, quia cognoscit corpus, cum omnis cognitio fiat a quodam agente. Aristoteles Theol. Aeg. lib. 12. cap. 13. ch. 70.

Corpori nulli deest bonum diuinum, nec permanentia inest absque illo. Arist. Theol. Aegy. li. 13. ca. 5. ch. 79.

Corpora infra lunam cum sint ex discrepantibus potentijs, moribusque composita, & transmutabilia sint omnino, & sursum, & deorsum ferantur, nihil commune habent cum cœlo, nec naturam, nec potestatem, nec actionem, nec ergo vapor ex eis, nec aliud attingit cœlum ab eis omnino secretum, & merito ingenua permutationem ex generabilibus nullam capiunt. Iamblicus de mysterijs. char. 1895.

Corpus solidum est, quod constat ex tribus, latitudine, longitudine, & profunditate. Chalc. in Plat. Ti. ch. 18. ter.

Corpora impossibile est conformari sine nutu Dei, species figurari sine adiutorio demonum, animalia institui, & coli sine hominibus non possunt. L. Apulei Aesclepius. char. 256. ter.

Corporis absolute opificẽ Deũ Plato non facit nec molis, & materia, sed competentia corporis, decorisque, & similitudinis, quod idẽ de anima cogitãdũ est. Vnã neque a Deo creatam, nec mundi esse animam, sed vim quãdã in imaginatione, & opinione positã, temerariãque, atque incõdite iactationis, & impulsus p se, & perpetuo agitãtice, alterã a Deo cõgruis distinctam numeris, & proportionibus. mundo nato ducem, eamque genitã fuisse per se: & id sensisse Platonẽ patet, quia animam genitam, & ingentiam ait, & mūdũ semper genitum fuisse. Plutar. de animæ geni. ch. 440.

Corpus informe, & aia amens semper extiterit vna, neutrum ortũ, vel exordium est sortitum: at postquã mentis cõpos facta est anima, & concinnata, & per concinnatam facta prudens, mutationis effectũ euasit materiam ad victrix, motus illius attraxit, & flexit suis. Ita mundi corpus ab aia ortũ est affectũ, formatũque, & ei redditũ consentaneũ: neque enim ex seipsa condidit corporis aia naturam, neque ex nihilo, sed ex corpore incondito, & incomposito, compositum architectatã est, & obsequens. Plutar. in Plat. quæst. char. 675.

Corpus apud Platonem ex materia, & quantitate constat, & ad materiam extendi, & affici proprie pertinet, & ipsa extensio, & affectio passionis sunt. Marsil. Fic. in Theol. Plat. lib. 1. cap. 2. ch. 75.

Corporalis consonantia temperatix vis quædam præstantior latet in humorum consonantia, quæ in viuentium corporibus suo modo contemperans, ipsorum concinnitatem reddit certam, & ab alijs corporibus differentem, quæ propria consonantia vitalis harmonia est, a viuifico spiritu interius latente progenita. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 7. cap. 11. ch. 180.

Corpus nostrum si ad cetera animalia comparetur, quã minimũ terræ, & illud quidem subtile possidet, sublimiorum elementorũ quam plurimum: quocirca cæ-

lestis est animæ receptaculum, cui documento esse potest, quod viri ingeniosi sæpe numero molles carne sunt, graci es, valetudinarij, & illorum corpus, quã minimis ipsorum motibus plurimum variatur. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 13. cap. 1. ch. 285.

Corpus a quatuor elementis accepimus, naturalem speciei complexionem a cælestibus sphaeris, partes animæ quæ trahuntur affectibus, a dæmonibus, & animis idæarum sphaerarumque suscepimus, rationem vero, ac mentem nostri parentis imaginem, ab ipso mundi totius opifice sine vilo coelicolarum, aut dæmonum ministerio accepimus. Mar. Fic. in dia. de Sancto. c. 1136.

Corpus ex duobus constat, materia, & quantitate, ex materia solum habet, vt aliunde recipiat, ex quantitate, vt diuidatur. Marsilius Ficinus in Plat. Philebo libro primo, cap. 18. char. 1224.

Corpus cum ex materia constet, & quantitate, & ad materiam suscipere, ad quantitatem diuidi solum, & extendi pertinet, & susceptio, & diuisio passiones sunt, consequens est, vt suapte natura passio tantum sit, & corruptioni subiectum. Mar. Fic. in conuiuium Pla. Ora. 4. cap. 3. char. 1331.

Corporis forma in multarum partium compositione cõsistit. loco attingitur, tempore labitur. Marsil. Fic. in Plat. conuiuium Or. 6. cap. 17. char. 1353.

Corpus harmonia quadam consistit, conflatur, & spiritus. Mar. Fic. in Plat. de Rep. dial. 3. char. 1401.

Corpus ex quatuor compositum elementis nõ prius vnã ad animã spara potest, quã & ipsum in vnã, quãtãque formã, quasi cœlo similem fuerit temperatũ, & anima vnum ex se vitalem actum corpori facile imprimat, ac figurat. Mar. Fic. in Pla. de rep. dia. 10. c. 1433.

Corpora in dimensionibus, hæc in numerosa resoluntur, in primo exemplari numeri dimensionibus, hæc corpora antecedunt. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 6. c. 17. char. 1787.

Corporum initia a Pythagoricis merito numeri appellantur, cum quantitatis principia sunt, habent enim principiorum proprietatem, primis enim, & minimis differentijs sunt constituti, & a simplicissima vnitate procedunt, quæ situm libere supereminens antecedit punctum situi consignatum, imo, & ipsa supersessentia lis vnitas omnem præcedit essentiam specie designatam. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. sexta. libro sexto, capitulo 18. char. 1787.

Corpora composita vt simplicibus elementis intrinsecus componuntur, ita simplicibus reguntur extrinsecus. Mar. Fic. in Plotini En. 2. l. 1. c. 6. cha. 1600.

Corporis consistentiam tractare, & de ijs, quæ eam regunt, aut in hac dominantur, aliud est. Nam consistentia est ab ipsa terra, quam aqueus humor formabilem reddit: vis autem ipsa consistentiam regens est in calore igneo pabulum suum habente in humore pingui, & oleoso, quem aereum nominare solemus. Iacobus Carpen. in Alcinoi, cap. 14. char. 380.

Corporum deformitas ac turpitudine ad materiam, eorumque elegantia ac pulchritudo ad formam tanquã ad primam originem, propriamque causam est referenda. Leo Heb. de Amor. dialog. 3. ch. 340.

Corpus, vt se habet ad animam.

Corpus relinquere oportet, si pure aliquid philosophandum nobis est. Plat. in Phædonem. ch. 37.

Corpori conuenit, vt breui soluat, animæ vero vt indissolubilis sit. Plato in Phædonem. cha. 44.

Corporis partes qui laudant, aut viuuperant, non dignũ admodum est, vt animam ipsis aduertamus: si vero animam laudarent, aut a virtute, aut sapientia, digna res esset, vt is, qui id audiisset, promptus ad hoc sit vt laudatum consuleret, & vt laudatus promptè se ipsum ostendat. Pla. in Thege. char. 104.

Corpus mortale, qui affirmant animatum esse constituitur, vt qui aliquid ex his ponant, quæ sunt anima. Pla. in Sophista. char. 151.

Corpus omne, cui contingit, vt extrinsecus moueat, innatum est; cui vt intrinsecus, ipsum ex seipso animatum, vt hæc sit ipsius animæ natura. Pla. in Phæd. ch. 316.

Corporis quæ sunt qui cognoscit, sua cognoscit, non se ipsum: at qui animam cognoscit, se ipsum cognoscit. Pla. in Alcibiade primo. char. 346.

Corporis, & animæ duæ sunt artes, animæ civilis, quæ comprehendit legislatoriã, & iustitiã, & corporis medicina, & Gymnastica, legislatoriæ correspondet Gymnastica, medicinæ iustitia. Pla. in Gorgia. ch. 468.

Corpus corpori tradere potest aliquid sui, ac animæ cum ab ipso seorsum est, non potest, separat enim illam a corpore qui videntem corpore tradidit animam. Plot. En. 1. l. 1. cap. 3. char. 2.

Corporis sensuumque nimia perspicacia grauat animam, & hominem ad se detorquet. Plot. Enn. prim. libro quarto. capit. 14. char. 37.

Corpora quæcunque pulchra dicuntur talia efficiuntur ab anima, quæ quidem tanquam diuinum aliquid, & ipsius portio pulchri, quæcunque attigerit, superaueritque, reddit pro naturæ capacitate formosã. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 6. char. 55.

Corpus ab anima deficit, cum nulla vis animæ amplius in ipso ligatur, cum corpus ipsam ligare nõ possit, perdit harmonia, quã olim habens habebat, & animam. Plot. En. 1. l. 9. cap. 1. char. 85.

Corpus nisi sit, anima nequaquam progredietur, non enim est alius locus, vbi se queat naturaliter propagare. Quod si progressura sit, edificabit sibi locũ, corpus igitur generabit. Plot. En. 4. l. 3. c. 9. ch. 379.

Corpus tantum est in causa, vt sensus ad animam in corpore viuentem pertineat. Plotinus En. 4. libro quarto. cap. 23. char. 416.

Corpus animatum cum non sit simile illuminato, sed calefacto, post animæ discessum ad breue habet non nihil vitale, sed cito euanescit, vt a rebus calefactis, cum amouentur ab igne, cito calor extinguitur, cuius rei inde sumitur argumentum, quod, & in corporibus defunctorum nascuntur pili, & augetur vngues, & multa animalia postquam secta sunt, mouentur non nihil. Plot. En. 4. l. 4. cap. 29. char. 422.

Corpus nullum erit, nisi animæ vis extiterit, nam fuit semper corpus. Plot. En. 4. l. 7. cap. 3. char. 458.

Corpus omne per vniuersum sui illustratur ab anima. Plotinus En. 6. lib. 4. cap. 3. ch. 647.

Corpus certis quibusdam modis affectum, suscipit vitales ab anima mundi vires, vt anima illi vitam propriã inspiret, & perturbationes oriantur, quæ prius nec in anima, nec ad eam præcipue pertinent. Plot. Enn. sexto, libro 4. capit. 15. char. 657.

Corpus omne, quod habet intra se motuum vigorem cum anima est, quod extra, sine anima, cum hæc animæ natura sit. Chalcidius in Platonis Tim. char. 23. ter.

Corporis obsequium sufficiens animæ viribus esse debet ad tolerandum exercitij laborem. Chalcidius in Platonis Timæum. char. 42.

Corpus pinguefactum cogit animam esurire ad felici vitam cadentem, auget mortale, expellens, & impediens vitam æternam, contaminat animam eam corpoream reddens, & ad id, quod diuersum est, deflectens. Porphyrius de sobrietate. char. 1939.

Corporum plures sunt naturæ quam animarum, hæc vero plures mentibus, mentes vero plures diuinis vnitatibus, & in omnibus eadem est ratio. Proclus in Plat. theol. cap. 62. char. 17. tergo.

Corpore nostro, ait Arist. humanam mentem antiquiorem, vt in libris de generatione, postea eos infectas, qui recordationes quãdã esse disciplinas aiunt. nã si aia est corpore

corpore antiquior quid prohibebat, ne cogitaret an-
tequam corpus ingrederetur? Georgius Gymnastus
de Plat. & Arif. philosophiæ differentia. c. 10.
Corporis magnitudo nec conducit ad animi dotes nec
nocet, si conducere necessario, non esset apud oves so-
lertior, vulpes siue astutior, simia siue ingeniosior, leo
boue audentior: si noceret non esset elephas pruden-
tior equo, canis agno sagator, & si ad has vires non va-
let, nec valere debet ad rationem. Marfil. Fic. in Plato.
Theologiæ lib. 7. cap. 3. char. 175.
Corporum naturam nolunt Platonici esse vim, siue cõplexio-
nis, siue affectione quandam, quâ in quolibet corpore a-
nimato virtus animæ suæ iustificat corpori tribuit. .
Mar. Fic. in Pla. Theol. l. 1. c. 2. char. 289.
Corpus sub anima penitus temperata, immortale effici
posse, falsum putari non debet, & sub intemperata in
morbos, & mala labi. Marfil. Ficinus in Plato.
Charmidem. chart. 1306.
Corpus ubi pulchrum, animus minime, tanquam umbra
rile, & fluxâ imaginem pulchritudinis vix, & leuiter di-
ligamus: ubi solus animus pulcher, stabilis hunc decorum
animi ardentem amemus: ubi vero utraq; pulchritudo
concurrit, vehementius admiremur. Marfil. Fic. in Pla.
conuiuium or. 1. cap. 4. cha. 1323.
Corporum formæ sequenti gradu post animam dispo-
nuntur. Marfil. Ficinus in Platonis conuiuium, ora-
tione secunda, cap. 4. char. 1325.
Corpus continet animam ne expeditè intelligat, Anima
corpus ne subito defluat. Marfil. Ficinus in Platon.
Timæum, cap. 27. cha. 1471.
Corpus animo cedere optat Plato, sed non ita succumbe-
re, ut motus animi sustinere, non possit. Optat cor-
pus validum, & firmum, sed sub animo longe validio-
re. Marfil. Ficinus in Platonis Timæum, capitulo
quadragesimo primo, chart. 1465.
Corpus dependet ab anima. Marfil. Ficinus in Platon-
is Timæum, cap. 13. char. 1467.
Corpus humanum animæ humanæ solum caput esse vi-
detur, reliqua membra tanquam fulcimenta, & vehi-
cula, ministræque subiuncta capiti quasi hominis in-
strumenta. Marfil. Ficinus in Platonis Timæum
capitulo. 102. chart. 1484.
Corpus humanum anima, quæ forma sua est, & diuina,
si quis ambigat cur non seruetur in dissolutum, audiat
Mosen docentem, contineri quoque corpus id indiffo-
lubile posse, si mō, & anima suâ seruet diuinitatē, qđ,
& Perfarū Magi secuti promittunt perpetuam corporis
sanitatem, animo pristinam suam sanitatem recipienti.
Mar. Fic. in Plo. En. 1. l. 8. cap. 7. char. 1587.
Corpora multa ab vna mundi anima, & hæc dissimiliora
animæ per corpus vnum, idque similitus inspirari, ac
moueri oportet. Marfil. Ficinus in Plotin. En. 2. lib.
primo, capitu. 6. char. 1600.
Corpus, ut ab anima regitur, sic anima ab intellectu, &
hanc posse intelligentiæ munere ab omnibus fati, &
fortunæ impulsibus liberari. Marfil. Fic. in Plot.
En. 2. lib. 3. in lib. sum. char. 1609.
Corpori cum ad animam præparato influit anima, vel
demonibus, momentum illud incertum est. Mar. Fic.
in Plot. En. 2. lib. 3. c. 7. ch. 1625.
Corpus, quo subtilius est, tardius ab anima deserit.
Marfil. Ficinus in Plotin. En. tertio libro sexto, ca-
pitulo quinto. chart. 1715.
Corpora nullam impulsionem, vel qualitatem inferunt
animæ cognoscentis potentæ. Marfil. Fic. in Plotin.
En. 7. lib. 6. cap. 1. char. 1717.
Corpora ex animæ affectionibus patiuntur, & corporum
affectiones quodammodo in animas deriuantur. Io.
Fran. Pic. Mir. de prænot. lib. 6. cap. 2. char. 601.
Corporis conditiones non sunt ad animos transeundæ.
Aug. Steuch. de peren. Philo. cap. 6. char. 219. tergo.

Corporis quietis nemo est non amicus, quin magis in a-
nimo quispiam eam requirat. Mar. Ant. Natta de pul-
chro lib. 9. chart. 133.
Corpora insensibilia, ad proprios fines, propriosque lo-
cos cognoscendos, amandos, atque appetendos, vel
mundanæ animæ, vel vniuersalis naturæ cognitione
diriguntur, lumineque illustrantur. Leo Heb. de Amo-
re dialogo 2. char. 62.

Corpus vt mobile, diaphanum, & ut agit.

CORPUS, vt corpus agit nihil soli passioni subditum.
Mar. Fic. in Theol. Pla. lib. 1. cap. 2. ch. 80.
Corporis partium distantia virtutem agendi debilitat,
molis amplitudo tardat motum, crassitudo penetra-
tionem impedit. Marfil. Ficinus in Plat. Theologiæ
libro prim. cap. 2. char. 80.
Corpora siquid agunt, non ex sua mole, sed ex quadam
vi illis insita id faciunt, nec iniuria, ubi enim contrario-
rum oritur oppositio, ibi naturalium corporum editur
actio. Mar. Fic. in Pla. Theol. l. 1. c. 2. char. 80.
Corpus ad finem extrinsecum non mouetur, nisi per in-
teriore aliam formam, finis ipsius cupidam, &
motionis effectricem. Marfil. Ficinus in Platonice
Theologiæ lib. 4. cap. 1. char. 127.
Corpora per se nihil agere possunt, sed accedente anima
agunt. Marfil. Ficinus in Plato. Theologiæ libro
sexto, cap. 4. chart. 163.
Corpus agendi vim suam nec vltra proprium genus, &
multo minus supra naturam suam potest extendere.
Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. c. 10. c. 196.
Corpus nunquam formam nouam accipit nisi per motum
Mar. Fic. in Pla. Theol. l. 8. c. 11. ch. 197.
Corpus quia ex se non agit, ideo non operatur in se, sic
intellectus, quia in se operatur, ideo ex se operari cen-
setur, ergo per se ipsum. Marfil. Ficinus in Platon.
Theol. lib. 8. cap. 15. char. 199.
Corporis nullius actio in ipsa actionem proprie desi-
nit, sed in exteriorem transit materiam, nam si in actio-
nem defineret, actio illa in operante restaret, ubi in se
ipsum operaretur, quod non potest a corpore fieri,
quia si non agit ex se, nec agit in se. Marfil. Ficinus in
Plat. Theol. lib. 8. cap. 15. char. 199.
Corporis omnis motus, aut eo tendit, vt vitet interitum
aut quoddam sibi. conueniens asciscat, aut perimat cõ-
trarium, simile gignat, dum vitat, & asciscit, ad sui ip-
sius conseruationem mouetur. Dum perimit, atque
gignit, ad similes generationem. Ergo omnium corpo-
ralium motionum conseruatio, generatioque est fi-
nis. Marfil. Ficinus in Plat. Philebo libro primo ca-
pitulo primo. chart. 1207.
Corporis natura alicuius si dum agit non ad aliquem fi-
nem determinatum tenderet, omnes ei effectus indif-
ferentes essent. quare, vel omnia faceret, vel nihil, quo-
rum ambo impossibilia sunt. Marfil. Ficinus Phile-
bo libro primo, capitulo prim. char. 1207.
Corpora patiuntur, & quæ corporibus sunt coniuncta.
Mar. Fic. in Plat. Philebo l. 1. c. 1. char. 1208.
Corporum omnis motus, & actio est ab anima, quæ es-
sentia incorporalis est, vnita corpori non commixta,
coniuncta non dispersa, supra quam est, & mens, & es-
sentia incorporalis, & a corpore separata, ideo nihil
habet commune cum corpore. Marfil. Ficinus in
Plat. Philebo l. 1. cap. 4. char. 1211.
Corpus omne ab alio mouetur, mouere seipsum natura
sua non potest, sed per animæ participationem fermè
seipso mouetur, & viuunt per animam, & anima præ-
sente seipsum mouet quodammodo, absente vero ab
alio mouetur. Marfil. Ficinus in Plato Philebo lib.
primo, capitulo quarto. chart. 1211.
Corpora incorporalibus agunt. virtutibus Marfil. Ficinus

Ficinus in Pla. Philebo lib. 1. capitu. 18. chart. 1224.
Corpus agit, vel patitur solum per contactum. Marfil.
Fic. in Plat. Philebo. ca. 28. ch. 1263.
Corpora non momento mouentur, sed tempore, nec al-
terum absque sui, vel alterius, aut vtriusque offensione
penetrat alterum, ac duo inuicem corpora mixta mu-
tua se contagione inficiunt. Marfil. Ficinus in Plat.
conuiuium Or. 5. ca. 4. ch. 1337.
Corpori si qua actio competere videtur, non in quantum
corpus agit, sed in quantum illi vis quædam quodam-
modo incorporea, & qualitas inest, vt in igne caliditas
in aqua frigus, in nostro corpore complexio. Ex qui-
bus qualitibus operationes corporum procedunt.
Mar. Fic. in Pla. conuiuium Or. 4. c. 3. ch. 1331.
Corpori conuenit pati, agere ad aliquid incorporale.
Mar. Fic. in Pla. conuiuium Or. 4. ca. 3. ch. 1331.
Corpus oë ab alio mouetur, mouere seipsum natura sua
non potest, sed pp animam se mouet, & viuunt. Marfil.
Fic. in Plato. conuiuium Or. 6. ca. 15. cha. 1351.
Corpus ab anima mouetur, animæ proprium est moue-
re, & vt corpori ab alio agitata anima per se mota præ-
cedit, ita animæ per se agitata mens stabilis angeli per
se præcedit, & vt corpus animatum habet per animam
cum mouetur, vt per se moueri videatur, ita anima
per mentem habet, vt semper intelligat. At angeli mē-
tem ipsum bonum supereminet purum, & simplex.
Marfil. Fic. in Pla. conui. Or. 6. ca. 15. cha. 1352.
Corpus diaphanum idest perspicuum, vt aer, & aqua, su-
bito lumen, & extra, & intus admittit: terrena vero
corpora uehementer calefacienda sunt prius, & calo-
re in diaphani similitudinem prius extenuanda quam
igneam suscipiant lucem, sic spiritus a corpore segre-
gati, diuinum lumen subito capiunt, spiritus vero ter-
renis coniuncti corporibus transformantis amoris in-
cendio fulgent, quo purgati, & in diuinam translati si-
militudinem, diuinitus tamen splendore scientiæ col-
lustrentur. Marfil. Ficinus in Plato. epist. 6. ch. 1534.
Corpora diaphana, & translucida dum calefunt præce-
dit illuminatio, opaça viciissimam hæc caliditatem opor-
tet prius, & calore purgari, & quasi translucida effici,
quam lucida fiant. Mar. Fic. in Plotini En. secunda,
libro primo, capitu. tertio. char. 1567.
Corpora putauit Ecphantus Syraculius, non grauitate,
& impetu, sed diuina potestate, quam mentem & ani-
mam appellat, moueri. Ioannes Franciscus Picus Mir.
in exam. van. doct. gent. lib. 1. ca. 12. cha. 775.
Corporis nostri in totius perspiratione, reingeneratio per
meatus occultos ab ære ambiente sua tenuitate sub-
stantiæ facile permeante, nullus facultatis nostrum
corpus regentis actio est, sed potius huius passio, æ-
ris vero ambientis actio. Cordis vero diastolem, & sy-
stolem, quæ hæc occultam perspirationem quodam-
modo habent adiunctam, facultatis cordi insitæ pro-
pria sunt actiones, quæ quanquam, vt ab ea, quæ he-
pati insita nomine separatur, vitalis appellari solet,
quia in hoc cordis motu vitæ in animalibus cor habet-
tibus, principium est, & causa, tamen hoc ipso natura-
lis dici potest, quia eius actio in nostra voluntate non
est, quoniam cum volumus neque hanc inchoare possu-
mus, neque sistere. De manifesta respiratione, quæ in
pulmonum dilatatione, & contractione consistit, non
eodem modo videtur esse statuendum, quia hæc per-
ficitur dilatatione, & contractione thoracis ab huius
musculis quorum motus liber est. Iacob. Carpent. in
Alcinoi digres. 8. chart. 435.

Corpus, vt bonum, & celeste, & naturale.

CORPUS si alicui in aliquod periculum committend-
um est, quo aut bonum, aut malum fiat, multa
consideratione dignum esset, an committendum, vel

ne, & per multos dies amicos confuleremus: at ani-
mam autem si in aliquo periculo mittendam quis no-
uit, non plures quis facit quam corpus, an bene, aut
male agat, prout aut bonum, aut malum id ipsum fiat
de eo cum aliquo quis non communicat, & consiliuina
non inuit. Plat. in Protagoram. ch. 434.
Corpus, quia prauum est, & non sufficit ipsi, vt tale sit,
ideo medicina iniuncta est. Plato de republica dia-
logo, primo. chart. 564.
Corporis principium, & radix medullæ est cerebrum,
in quo animæ principatus, & ab hoc diffusio quædam
fluit per dorsum verticula, deinceps ex quibus in semen,
& genituram diuiditur. Timæus Locrus de anima,
& natura mundi. chart. 1042.
Corpora simplicia, & immaterialia se mutuo absque di-
uisione se permeare, & duo simul fieri solida corpora
secundum Pythagoricos, & Platonicos non est im-
possibile, sed duo corpora materia, & contraria eum-
dem occupare locum maxime dicunt impossibile. Sy-
rianus in 12. metaph. ca. 6. ch. 44.
Corpus omne physicum mobile est per locum. Proclus
elemen. phi. sup. char. 63.
Corpus omne physicum vel mouetur circulo, vel recto,
vel misto motu mouetur. Procl. elem. phi. sup. ch. 63.
Corpus omne physicum vel simplex est, vel composi-
tum. Proclus elemen. philof. sup. char. 63.
Corpus mobile omne ab alio mouetur, nec aptum est
mouere seipsum. Proclus elemen. Theo. pro. 20. ch. 6.
Corpus nullum sensibile infinitum est. Procl. elemen.
philof. propositione. 15. char. 66. tergo.
Corpus naturale per ipsam molem, quæ soli passioni su-
bjicitur, agit nihil, per qualitatem vero agit sufficien-
ter, & hæc cum non habeat sufficientiam existendi,
non præstat corpori sufficientiam existendi. Mar-
fil. Ficinus in Theologia Platonica, libro primo,
capitulo tertio. charta 82.
Corporum naturalium conditiones sunt vt locum im-
pleant, & tempore moueantur. Marfil. Fic. in Platon-
icæ Theologiæ, lib. 5. cap. 7. char. 140.
Corpora naturalia eorumque formæ, quia per aliud, &
per motum referuntur in Deum, neque per se sunt,
nec stabilia, sed vacillant prorsus, & pereant, at essen-
tia tertia per se refertur in Deum, & ita est, & stabilis
est. Marfil. Ficinus in Platonice Theologiæ libro
secundo, capitulo decimo. chart. 144.
Corpus, & forma per corpus extensa, adeo materialia
sunt, & particulari situi, & tempori affecta, vt vni-
uersalem vim nullam habeant, quo enim magis quid
corporale materiæ propinquat, eo angustius est, quo
longius discedit, eo fit amplius. Marfil. Ficinus in
Plat. Theol. lib. 8. ca. 8. chart. 195.
Corpus vt apud mathematicos in terminos quasi exter-
nos finit, scilicet in superficies duas, alteram profun-
ditatis, alteram altitudinis, quæ neque corpora sunt,
& aliud certe sunt, quam nihilum: sic apud physicos in
terminos finitur internos, qui neque corpora sunt,
nec nihilant, ex alto in formam, ex infimo in materiã.
Mar. Fic. in Plotini En. 2. l. 4. ca. 6. cha. 1646.
Corpora omnia semper aliquid agunt, & agendo foras
non nihil mittunt, simplicia quidem absque interna
sui mutatione, & contractione consistit, non
eodem modo videtur esse statuendum, quia hæc per-
ficitur dilatatione, & contractione thoracis ab huius
musculis quorum motus liber est. Iacob. Carpent. in
Alcinoi digres. 8. chart. 435.

Corpus naturale tam motus, quam sensibiles qualitates consequuntur. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam libro tertio, cap. 4. ch. 456.
 Corpora cælestia nautuo se amore profecuntur, tñ ob naturæ similitudinem, tñ ob aliquã insignẽ virtutem corporum cælestium. Leo Heb. de Am. di. 2. c. 89. terg.
 Corporum tam naturalium, quam artificiosorum formositas, atque elegantia ex ideali, summaque pulchritudine, tanquam ex diuino quodam fonte prodijisse videtur. Leo Heb. de Amor. dial. 3. c. 357.
 Corporum naturalium maior minorve formositas ex eorum naturalibus formis ipsa informantibus, maiori minorve obedientia, atque obtèpatione originem trahit. Leo Heb. de Amor. dial. 3. c. 346. ter.

Corpus quarum rerum causa, & proprietates.

Corpus est impedimento ad sapientiæ adeptionem. Plato in phædone. char. 36.
 Corpus bellorum causa est, nolque a veri cognitione abstrahit amoribus, cupiditatibus, timoribus, & multiplicibus imaginibus. Plato in phædone. char. 37.
 Corpus innumerabiles occupationes nobis exhibet, ob necessarium alimentũ, & ob morbos. Pla. in Phæ. c. 37.
 Corpus humano, mortali, ab intelligentia alieno, & multiformi, dissolubili, & nunquam secundum eadem se habenti simillimum est. Pla. in phæd. ch. 44.
 Corporum habitus à quiete, & ocio perit, ab exercitatione, & motibus plurimũ cõseruatur. Pla. in Phæ. c. 108.
 Corpus qui magis quam animam amat, amator improbus est. Pla. in Symposio. ch. 286.
 Corporis, & animæ præparationes duæ; vna ad voluptatem conuersari, & hæc adulatio est; altera ad id, quod optimum est, ita ut non gratificemur sed repugnemus. Pla. in Gorgia. chart. 490.
 Corpora vt viuã constructa sunt, sic mortua conspiciuntur. Pla. in Gorgia. char. 495.
 Corporis voluptates quanto senibus euanescent, tanto augetur fermonum cupiditates, & voluptates. Plato de republica, dialo. 1. char. 558.
 Corporis omnibus partibus pingendis non sunt pulcherrima pigmenta apponenda. Oculi enim pulcherrima pars non purpureo colore, sed attamento ducti essent, moderate responderemus si diceremus, oculos non oportere pingere, vt neque oculi esse videantur, sed singulis conuenientia attribuentes, totũ pulchritudinem. Plato de republica dia. 4. char. 602.
 Corporis malum non perdit animam. Plato de republ. dialo. 10. char. 698.
 Corpus quæ habent sensu percipi possunt, & quæ sensu percipiuntur, opinione cum sensu percipiuntur, & fieri, & facta esse visa sunt. Pla. in Timæo. char. 734.
 Corporis omnis species profunditatem habere, & profunditatem naturam planam comprehendere necesse est. Plato in Timæo. char. 744.
 Corpori vni vnum studium iniungere fieri non potest, ita vt non idem hoc videatur partim lædere corpora nostra, partim etiam ipsis prodesse. Plato dialogo primo de legibus. char. 791.
 Corporibus cum plurimum nutrimenti accedit, tunc ea plurimum laboribus opus habent. Plato de legibus dialogo septimo. char. 869.
 Corporis, & animæ coniunctio nulla re potior est dissolutione, velut ego serio dicens affirmare auisim. Pla. de legibus dialogo octauo. cha 888.
 Corpus in quo vincit terra, vt ferrum, & es, submergitur in aqua, & quando vincit aquæ pars frigida, de causis proprietatum elementorum. Aristoteles de causis proprietatum. cap. 1. char. 951.
 Corpus in quo vincit ignis pars, & aeris, natat super aquam. Aristoteles de causis proprietatum, c. 1. ch. 951.

Corpus omne superficie terminatur, quæ superficies vt est corporis terminus, ita terminatur lineis, & linea punctis terminatur. Macr. in som. sci. l. 1. ch. 26.
 Corpus non mouet hominem, quia nullum immobile aliud mouet. Macr. in som. sci. l. 2. char. 168.
 Corpori naturali passiones dabimus instrumentis predicto, potentia vitam habenti, etenim absurdum est dicere animam texere, sed potius dicendum animal hæc pati, & agere. Plo. En. 1. l. 1. ca. 4. chart. 3.
 Corpora hæc inferiora non permanent, sed corrumpuntur, cum anima superiora imitans id assequi non possit, propterea quod deterioribus ad opus suum vtitur corporibus, & loco deteriori, & ea in vnum conciliare contendunt, quæ vix congregiuntur, & congressa in vnum in vita manent. Plo. En. 2. l. 1. c. 5. char. 99.
 Corpora humana non mouentur in girum, quoniã adiũctum est quod recta motione progreditur, & impetus insuper ad alia vergunt, & quod sphericum in nobis est, facile in orbem retorqueri nequit, terrenum namque iam euasit. Plo. En. 2. l. 2. c. 2. ch. 109.
 Corporum magnitudines in eodem loco duæ equari nõ possunt. Plot. En. 2. lib. 7. c. 1. ch. 184.
 Corpus continuatione quadam est vnum. Plot. En. 4. l. 2. capitul. 1. chart. 363.
 Corpora, & numeri necessario per diuisionem partium minuuntur, & toto partes minores sunt: quantæ enim sunt. Plot. En. 4. lib. 3. ca. 2. ch. 373.
 Corporis nulla pars est sua virtute destituta. Plot. En. 4. lib. 4. ca. 26. chart. 430.
 Corpus solidum magis calescit, quam aer, ideo nos magis incalcescimus per aerem, quam propter aerem. Plo. En. 4. lib. 5. ca. 4. cha. 446.
 Corporis indigentia, & passiones varias nobis opinionones inducunt. Plo. En. 4. l. 4. c. 17. ch. 419.
 Corpore, secto diuisio spectat ad molem afflicto ad molem, quæ non solum sit moles, sed eiusmodi moles: Sic de inflammatione dicendum, anima sentit, quasi contiguam animaduertens vicinitatem, & ipsa nõ patiens, totam ibi nascentem sentit passionem. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 19. char. 412.
 Corporum essentia falsa indiget quadam imagine pulchri extrinsecus accedente, vt & pulchra videatur, & omnino fit aliquid, & eatenus est, quatenus particeps facta est pulchritudinis specie ipsa constantis, & quo plus speciosè accipit pulchritudinis, eo perfectior fit. n. ei magis propria fit essentia pulchra, & ipsa pulchritudo. Plo. En. 5. l. 8. c. 9. char. 551.
 Corporea natura motu mouetur, absente motu quiescit. Plo. En. 6. lib. 3. ca. 27. char. 643.
 Corporis non est proprium intelligere. Plot. En. 6. lib. 5. capitul. 10. char. 668.
 Corpora hæc, qui videntur amare, non subiecta quidem amant, sed pulchritudinem palam in corporibus effulgentem. Plo. En. 6. l. 7. ca. 22. char. 714.
 Corpora propter corpora coniungi alijs non possunt, at incorporea eorum obstaculo diiungi nõ possunt. Plot. En. 6. lib. 9. ca. 8. cha. 767.
 Corpus omne est in loco. Porphyrius de occasionibus. chart. 1929.
 Corpus omne sensibile cum nobis defluxus quosdam materialium demonum afferat, certe vna cum impuritate nutrimenti ex carnibus, & sanguinibus huius adest nobis potestas demoniaca huic amica, facileque pellecta propter similitudinem, & proprietatem inde familiarem. Ideo Theologi omnes in primis abstinentiã studuerunt, & ægyptius nobis causam attulit experientia comprobata. Poph. de sacrificijs. chart. 1937.
 Corpus dum augemus, mortaliore, vt ita dicam, latenter efficiuntur, & impotentiores ad vitam æternam. Porph. de sobrietate. char. 1939.
 Corpori quæ spectant a dijs materialibus, id est, qui in se mat-

materiam comprehendunt, & exornant, sunt petenda, non ab immaterialibus, ideo illis, & non his est sacrificandum. Iamblichus de mysterijs. ch. 1897.
 Corpus nullum aliud penetrare potest corpus. Chalcidius in Pla. Timæo. ch. 50. terg.
 Corpora si per seipsa spectentur, videbuntur habere per se factam substantiam; si ad originem eorum conuertis mentem, inuenies cuncta, & eorum scatebras materiæ gremio contineri. Chalcidius in Platonis Timæo. char. 57. tergo.
 Corporis naturæ inest, & vnum, & multitudo, & vna natura multas habet coherentes, & multæ naturæ vna vniuersi natura, & ordo animorum ab vna incipit prima anima, & in multitudinem animarum descendit, & multitudinem in vnam reducit. Procl. elem. Theolo. prop. 21. chart. 7.
 Corpus omne per se natum est pati. Proc. elem. Theolo. prop. 80. char. 22. terg.
 Corpus vt corpus diuisibile est solum. Procl. element. Theol. prop. 82. cha. 23.
 Corporis terminati potentia infinita existens, in corporea est. Proc. ele. Theo. prop. 96. ch. 26.
 Corpus omne simplex vnum mouetur secundum naturam motum. Proc. ele. philosophica sup. ch. 63.
 Corporum magnitudine terminatorum, potentia non sunt infinita. Proc. ele. Phil. prop. 8. ch. 65.
 Corporum infinitorum secundum magnitudinem potestie sunt infinita. Proc. el. phi. prop. 7. c. 64. ter.
 Corpora tenuia, quæ aspectum, & tactum effugiunt, incorporea frequenter nominantur in scriptura. Mich. psellus de demonibus. ch. 1940.
 Corporis proprium est trina dimensione constare. Bess. Card. in ea unum. Pla. l. 2. c. 4. ch. 14.
 Corporis affectio, quæ per qualitates efficitur, non potest per aliquã temporis moram eadem penitus, & similis permanere, & semper tum in aliam, & aliam graduum proportionem, tum in melius, vel deterius permutatur. Mar. Fic. in Platõ Theologiæ libro primo. capitul. 4. char. 84.
 Corporum gradus in Platonicis sunt rationali animarum vmbre; animarum vero gradus sunt imagines angelorum: idcirco nonnulli angelorum ordines; secundum ordines corporum, & simul animarum distinguuntur. Mar. Fic. in Pla. Theo. l. 1. c. 5. ch. 89.
 Corpus quicquid suscipit corporali suscipit modo, nec rem maiorem, quam ipsum sit capere potest. Marfil. Fic. in Pla. Theo. l. 7. c. 1. c. 173.
 Corpus nullum aliquid in se continet nisi per eã quãtitate adæquatione, per quã se toto totã rã cõprehendat, partem, parte, maiore sui parte maiore rei cõtete partem, minore minorem. intellectus se toto capit quicquid accipit. Mar. Fic. in Pla. Theo. l. 8. c. 6. ch. 194.
 Corpora eũ aliorum formas accipiunt suas amittunt, nam aqua igneã nõ accipit caliditatem, nisi suã frigiditatem exuerit, & si aliena accepta remanet propria, imperfectior fit. Mar. Fic. in Pla. Theo. l. 8. c. 7. ch. 194.
 Corpora duo se inuicẽ mutuis amplexibus continere nõ possunt. Mar. Fic. in Pla. Theo. l. 8. c. 9. ch. 195.
 Corporum vltimum, id est materia prima, vt incorruptibile est, sic mens vltima incorruptibilis erit. Marfil. Fic. in Plato. Theo. l. 10. c. 1. ch. 222.
 Corporis membra quotidie reficiuntur à sanguine ex venarum riuulis emanante. Marfil. Fic. in Plato. conuiuium, ora. 7. c. 8. ch. 1359.
 Corpus sua proprietate dissolubile est. Anima sua proprietate connectit corpus, & contraria conciliat, dum certa quadam ratione commiscet. Mar. Fic. in Plotini. En. 4. l. 7. c. 2. c. 1753.
 Corpus per naturam est sub fato, anima in fato naturam mouet: itaque mens super fatum in prouidentia est; idolum in fato super naturam, natura sub fato supra-

corpus. Sic anima in prouidentia fati naturæ, legibus, non vt patiens modo ponitur, sed & vt agens. Mar. filius Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro 13. capit. secundo. chart. 290.
 Corporis affectio sensui per se seruit, menti per accidens, quia mens dum coniuncta est corpori per imagines sensuum quodammodo species fabricat suas, & quoties in suas species quas fecit, & seruauit, se voluit, toties in imagines se reuoluit. Marfil. Ficinus in Plat. Theo. lib. 15. cap. 16. char. 359.
 Corpori quanto magis quis aduersatur, tanto excellentior est. Mar. Fic. in epist. l. 1. ch. 610.
 Corpora, quæ ad spiritum magis accedunt, facilius, vberiusque resurgent, quam quod in corporibus est perspicuitas, & lumen visibile, in spiritibus est perspicacia & perfectio. Mar. Fic. in epist. l. 2. c. 694.
 Corpus intellectus actionem circa incorporalia perturbat, sed potentiam non disperdit, vt linguæ humor aëtum gustandi adimit, non virtutem. Mar. Fic. in epist. libr. secundo. char. 713.
 Corporis natura, aut nunquam in eodem statu permanet, vt Eraclitus, & Plato voluit, aut breui in multas affectiones transfertur. Ideo idem omni tempore corpori non congruit. Marfil. Ficinus de voluptate, capitulo decimotercio. chart. 1006.
 Corpora omnia, vt virtute solis habent, vt non solum in eam molem sortita sint, sed præterea figuram, colorem, vim, motum habeant: sic res omnes ipsius boni ratione præter potentiam formabilem, habent aliquid formale. Supremæ intellectum, secundæ rationem, tertie imaginationem, quartæ sensum, quintæ vitam, sextæ essentialem virtutem, qualitatem, & habitum. Angeli sunt boni homines, sed intellectus veri, intellectuales animæ sunt, sed animæ veræ: irrationales non sunt animæ veræ, sed animationes quædam: vegetales sunt vitæ vestigiæ: formæ sequentes sunt vmbre vitæ. Mar. filius Ficinus in Dionysij Areopagitæ de diuinis nominibus. chart. 1054.
 Corporum inter se distinctæ sunt substantiæ, ideo naturæ vires discretæ sunt, vnde singulis corporibus singularæ insunt, propriæque naturæ. Marfil. Fic. in Plat. philebo, lib. 1. cap. 1. cha. 1207.
 Corpori, vt corpus nulla competit actio. Mar. Fic. in Plat. philebo, lib. 1. cap. 18. cha. 1224.
 Corporum affectiones ne minimum quidem temporis permanent. Marfil. Ficinus in Plato philebo, libr. prim. cap. 19. char. 1225.
 Corpus pulchrum qui amat, non hominem, sed quod sunt hominis amat. Mar. Fic. in Plat. Lyfidem. ch. 1272.
 Corporibus conuenit essentia imaginaria, incorporis vera essentia. Mar. Fic. in Sophista. ch. 1285.
 Corporis pulchritudo non per se amanda est, sed tanquã diuinæ pulchritudinis imago existimanda est. Marfil. Fic. in Plat. Charmide. char. 1305.
 Corporis vmbra vt exactam, & distinctam corporis figuram non indicat, sic corpora diuina naturam propriam non demonstrant. Marfil. Fic. in Plato conuiuium, or. 2. cap. 4. cha. 1325.
 Corporum figuræ, & colores nunquam nisi lumine illustrata prospiciuntur, nec ipsa cum materia sua ad oculos veniunt, necessarium tamen esse videtur ea in oculis esse vt ab oculis videantur. Vnum ergo solis lumen corporum omnium ab eo illustratorum coloribus figurisque depictum sese oculis offert. Sic affectum lumen oculi suo quodam radio adiuvante percipiunt perceptum ipsi, & quæ in eo sunt somnia vident. Quare totius hic mundi, qui conspiciuntur ordo, non eodem modo quo in materia corporum, sed qui in luce oculis infusa est cernitur, & in ea luce est corporis experta. Mar. filius Ficinus in Plato conuiuium, orat. quinta, capitulo quarto. char. 1337.

Corporis temperati indicium est teneræ carnis lenem, & firmam æqualitatem: vbi calor excedit nimium aridum & hirsutum corpus: vbi frigus rigidum: vbi siccitas, durum & asperum: vbi humiditas, fluxum lapsum inæquale, contortum: ergo æqualis, & firma corporis teneritudo affectionem eius indicat in quatuor humoribus moderatam. Marfil. Ficinus in Plat. conuuium or. 5. cap. 7. char. 1338.

Corporis libidinibus qui obsequitur, proculdubio infans seruit tyrannis. Mar. Fic. in Plat. de re. di. 1. c. 1397.

Corpus vltimum, terra scilicet non accipit lumen primi, nisi calcet inde prius, simileque reddatur: sic nos quoque mentium vltimū flagremus prius amore primæ, vt amore purgati, factique similes luceamus deinde diuinitus, ac pleno iam lumine gaudeamus. Marfil. Ficinus in Plato. de republ. dial. 7. char. 1410.

Corpora naturæ terreæ non in se sumunt lumen, nõ qua penetrare non potest, nam penetrat crystallum, opaca multa, solida, sed quia natura terreæ a natura celesti alienissima celestis qualitatis capax esse non potest. At calorem comunicat non tam proprium cælo, quã est lumen. Marfil. Ficinus in Plato de republica, dialogo septimo. char. 1410.

Corpora perspicua primo sumunt lumen, deinde calorem, opaca primo calorem, deinde lumen. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dialo. 7. char. 1410.

Corporis immoderatis affectionibus sedatis ad intelligentiam opus est disciplina quadam eruditionis gradibus processura, sicut in somno sic in infantia intenditur plurimum imaginatio sequens affectiones, & obsequia, & ministeria corporis, intenditur & necessarium vegetationis opus ab intelligentia remotissimū. Hinc actus intelligentiæ rationisque multum denique remittitur, cessantibus tandem tantis perturbationum causis, intenditur vicissim recta intelligentiæ rationisque discursio, præsertim accedente interim disciplina. At si peruersus habitus vsque ad finem per seuerauerit, animus, & claudus, & mancus cognominatur, claudus quia solo graditur sensu ratione posthabita, mancus, quia non vititur intelligentiæ pennis. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 28. ch. 1472.

Corpus aliter, & aliter seminaria virtus composita est: nam in corpore, ex particularibus formis fit forma communis, in virtute seminari forma totius in formas partium propagatur, & non tam fit vnum ex multis, quã multa propagantur ex vno. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 4. cap. 3. char. 1643.

Corpus animalis fruitur seipso per sensum, ratio nõ per sensum, sed per melius aliquid seipsa fruitur: intellectus non per rationis discursum, sed per aliquid eminentius sui ipsius fit compos, & sic vnum, & bonum ipsum per aliud eminentius cognitione se ipso fruitur. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. tertia, libro octauo, capitulo tertio. chart. 1726.

Corpora omnia sui aliquid inferioribus largiuntur, sed celestia nihil accipiunt a sequentibus, elementaria dādo vicissim, quoque accipiunt. Marfil. Ficinus in Plotini En. 4. 1. 8. cap. 7. char. 1755.

Corpus omne ratione consistentiæ habet ad requiem locum vnum naturæ suæ accommodatum. Iac. Carpen. in Alcinoi, cap. 14. char. 381.

Corporis totius occultam perspirationem videtur Aristoteles cognouisse, & a manifesta, & libera respiratio ne distinxisse. Iacobus Carpentarius in Alcinoi digr. octaua. chart. 430.

Corpus omne, cum nullum sit omni ex parte pulchrum ac habeat admixtam turpitudinem propter materiam trepidat inspicere sub sole, & gaudet umbra iudice. Marcus Antonius Natta de pulchro, lib. 2. char. 29.

Corporum optima congruaque proportio a formæ super materiam excessu, atque dominio, tanquam a ve-

ra propriaque causa originem ducit. Leo Hebræus de Amore, dialog. 3. char. 341.

Corporum venustas ac pulchritudo ab excessu formæ super materiam, eorundem vero deformitas ac turpitudine ab excessu materię super formam nimirum proficisci videtur Leo Hebræus de Amore dialogo quinto, charta 341.

Corpus vniuersi, & ut ad mores pertinet.

Corpus est vniuersi a quo nostrum corpus alitur, quod animam a corpore vniuerso sumpsit. Plato in philebo. chart. 225.

Corpus vniuersi anima præditum est. Plato in philebo. chart. 225.

Corpus non est causa vitiorum animæ contingentium, quod patet quod prauitas absque corpore, possit oriri, vt in dæmonibus. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. chart. 1083.

Corpus vniuersum, & materia conducit ad immortalitatem mundi, quod non effluit extra. Plotinus En. 2. libro primo, capitulo tertio. char. 98.

Corporis mundani extrema duo sunt, terra, & cælum empireum: vtrunque videtur immobile, sed alia ratione: nam terra non est adepta aliquam virtutem ad circuitum: empireum cælum, quia iam omnem corporum virtutem est adeptum, medietate sphaeræ vniuersæ quædam virtute, sed mobili, requirit vltimus nescio quid permanens, & æternum. Marfil. Ficinus in epistolis libro secundo. cha. 687.

Corpus, ut ad sanitatem, vitam, resurrectionem, & cibum pertinet.

Corporis ordo nomen est subtilitas, ex qua in ipso fit sanitas. Plato in Gorg. ch. 11. 486.

Corporis alimentum sicut est cibus, humidum potus. Plato in Hipparco. char. 301.

Corpora bene se habere sicut moderati labores. Plato in dialogo de philosophia. ch. 11. 363.

Corporis infirmitas vtilis est, si ob eam mente melior quis euadit. Plato in Charmide. ch. 11. 377.

Corpus non bene curata curari nequit, & hæc est causa, quod plerique morbo, græcos medicos lateat, eo quod totum ignorant cuius curam facere oportet, nam omnia mala in corpore & omnia bona ex anima, & in totum hominem procedunt, & illinc fluunt, vt ex capite ad oculos. Plato in Charmide. ch. 377.

Corporibus, quæ medicamentis non indigent, etiam viliore medico opus est: at cum medicameta exhibere oportet, est viliore medico opus. Plat. de republ. dial. 5. c. 621.

Corporis labores, qui cum violentia peraguntur, nihilo deterius efficiunt corpus. Plato de republica dialogo septimo. chart. 658.

Corporis habitus euacuationes sunt fames, & sitis. Plato de republica, dialogo nono. chart. 681.

Corpora, quæ constituunt ea solunt, calida, & frigida, & omnia extrinsecus imminetia robustasque facultates habent, & importune allabentia, & morbos, & senectutem inducentia corrumpunt. Plat. in Tim. c. 755.

Corporis purgationes, quæ per exercitia fiunt, optime sunt, secunda, quæ per gestationes tum in nauigijs tum alibi, vbi cunque uestiones sine lassitudine fiunt, tertia motus species, aliquando ei, qui valde cogit ad hanc vtilis est, alias nequaquam admittenda ab eo, qui mente præditus est medica illa, quæ per medicamentariam purgationem contingit. Plato in Tim. c. 761.

Corpus natura nobis ad perniciem adoptauit, cuius voluptates occultæ, & plurimis doloribus permixtæ sunt, morbi, & inflammationes. Plato in Axiocho, dialogo spurio. chart. 1025.

Corpora composita in mundo non moriuntur, sed dissoluantur, dissolutio mors non est, sed mixtionis resolutio quædam, soluitur vno non, vt ea quæ sunt intereant, sed vt vetera iuuenescant. Mercur. Trismegisti Pimander, cap. 12. char. 1854.

Corporibus animalium cum inest æqualitas, semper animalia sunt sana, cum exeunt ex æqualitate in graues incidunt infirmitates. Aristoteles de causis proprietatum elementorum. cap. 1. char. 953.

Corporis morbus aliquando totum continet, aliquando partem: & cum partem aggregitur, statim totum corpus in eandem perniciem trahit, quod fieri nõ possit nisi anima totum corpus occupet. Maxi. Tyrius sermo decimo octauo, chart. 138.

Corpus per mortem extinctum amittit vitæ vestigiū. Iamblichus de mysterijs. char. 1900.

Corpus ad quamlibet speciem indeterminatum est, & suapte natura sine fine diuiduum, cuius materiam in infinitum fluxuram inquit Pythagorici, nisi eam forma sistat, & vniat. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ lib. 3. cap. 1. char. 115.

Corpora mixta quanto magis discedunt ab intemperantia, tanto magis vitæ, cognitionisque capacia sunt. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 4. cap. 1. char. 128.

Corpus, vt ex materia, & quantitate passiuum, inhaerentem sibi qualitatem reddit corruptioni subiectam: ita Deus, & Angelus actiui animam sibi proximam, & a corpore segregatam, diuinitate sua efficiunt immortalē. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 5. cap. 3. ch. 136.

Corporis vita irrationalis ab animæ rationalis substantia tanquam a sole effunditur tanquam lumen, & erga hanc affici putant Platonicæ quasi erga prolem, ad quam prolem suscipiendam corpus per celestes animas disponitur. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro 9. cap. 3. char. 206.

Corporis vita in humoris, & caloris temperatione consistit. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 9. cap. 5. char. 215.

Corpus bene valere nequit, nisi anima bene valeat. Magi scriptum reliquere. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ, lib. 13. cap. 1. char. 285.

Corpus valere bene nequit nisi animus bene valuerit. Marfil. Ficinus de studioforum sanitate tuenda, libro primo, capit. 26. char. 509.

Corpora resurgere debent, quia cum ex anima, & corpore fiat vnum quiddam naturale compositum, & naturali instinctu anima ad corpus afficitur: ideo patet animam non solum vniuersi ordine, sed etiam naturali suo corpori copulari: vnde patet, & contra ordinem vniuersi, & propriū a corpore animam seorsum permanere, at post corporis interitum permanere sempiterna, ergo cum quod contra naturam est sempiternū esse non possit, quandoque anima suum corpus receptura est. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro octauo, capit. 9. chart. 416.

Corpora resurgere debent, quia cum singulæ animæ ad viuificanda, & regenda corpora inclinantur, & inclinatio naturalis semper maneat, manente natura, ideo animæ a corporibus separatæ ad illa naturaliter inclinantur, & naturalis inclinatio semper inanis esse non debet, ideo animæ sua corpora aliquando recipient. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ lib. 8. capit. 1. nono, char. 416.

Corporum resurrectionem autoritate diuina asseuerati, asserit Auicenna credendum esse. Mar. Fic. in Plat. Theolog. libro 18. cap. 9. char. 416.

Corpora resurgere debent, quia virtutibus præmia, virtijs supplicia digna debentur, hæc cum in hac vita nõ tribuuntur, tribuuntur in altera, corpus, & virtutum, & virtutum vna cum anima est particeps, vt sit, & præmiorum, & suppliciorum particeps tandem anime redditur. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 9. ch. 417.

Corporum resurrectio fiet remanente homine incorruptibili non solum specie, sed etiam numero sempiterno, non solum secundum animam, sed etiam secundum corpus. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 9. ch. 417.

Corpora resurgere debent, quia cum anima speciei humanæ pars vna sit altera corpus, ergo a corpore seipsum imperfecta est, ideo appetitio eius naturalis nunquam quiescit, & nunquam beata, nisi ad totum suum resumpto corpore reducat, spererue reduci. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 9. char. 417.

Corpus remedijs medicinæ curatur. Marfil. Ficinus in epistolis, libro 1. char. 609.

Corpus nec vitam, nec sensum a se obtinere, sed tantum vitæ, & sensus opera declarare potest. Plato. Mar. Fic. in Theæteto. char. 1277.

Corpus omne non per ipsum corpoream molem viuunt, sed per incorpoream naturam, per ipsum animam, & Mar. Fic. in Plat. Soph. cap. 28. chart. 1288.

Corpus prius curandum non est, antequam animus eureretur ex magorum sententia. Marfil. Ficinus in Platonicæ Charmenide. char. 1305.

Corporis sanitas est temperantia quædam humorum, & membrorum. Mar. Ficinus in Plat. Charmide. ch. 1305.

Corpus quantum præstat habere sanum quam ægrum, tantum præstat animum temperatum habere, quam intemperatum. Mar. Fic. in Plat. Gorgiam. ch. 1319.

Corporis viuens præparatio consistit in ordine, modo, & specie, ordo partium interualla, modus quantitate, species lineamenta, coloremque significat. Mar. Fic. in Plat. conui. orat. 5. cap. 6. char. 1337.

Corpus elementale non tantam habet potentiam, vt vitam accipiat, quantum anima, vt præstet vitam, ideo non semper, nec totum viuunt, nec perfecte. Celeste vero corpus æqualem habet: quamobrem totum atque totam rapit vitam, & semper conseruat. Mar. Fic. in Platon. Phædro, cap. 8. char. 1369.

Corpus non est tutum soluere, antequam lenitio vtaris medicamento. Mar. Fic. in Plat. phædro. char. 1391.

Corpus medicus primo partitur in membra, qualia sunt viscera, caput, brachia; secundo in partes suas, videlicet ossa, neruos, carnem, tertio in humores. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 86. char. 1480.

Corpus vt bona sit habitudine habere debet octo partes sanguinis, pituitæ quatuor, bilis duas, atræbilis vnā: item vt sanguis sit vno grado calidior, & humidior, forte etiam paulo calidior: bilis tribus calida: pituita tribus humida, sic enim humor pituitæ cum bilis calore temperiem sanguinis referre videtur. Mar. Fic. in Plat. Timæ. cap. 87. char. 1481.

Corpus solidum eatenus viuunt, quatenus per ipsum spiritus se effundit, & agit, & spiritus ipse viuunt quatenus per ipsum similiter anima se propagat. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 2. cap. 1. char. 1605.

Corpori, vt quatuor sunt alterationes per calorem, frigus, humorem, & siccitatem, sic in vita corporea præcipue perturbationes quatuor oriuntur. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. cap. 9. char. 1629.

Corporis valetudini plus valet generantium natura, & loci qualitas, & nutrimentum, quam momentaneæ celestes motiones communes, & remotæ, & potius per has significari quam effici. Marfil. Ficinus in Plot. En. 2. libro 3. cap. 14. chart. 1635.

Corpori quod est esse per formam a vita intelligentiaque susceptam, id est in vita viuere, & id rursum est in intellectu intelligere. Marfil. Ficinus in Plotini En. 3. libro 3. cap. secund. char. 1702.

Corpus humanum debita, & conueniente proportione humorum sanus conseruatur, & cum altera qualitas præualet ceteræ succumbunt. Gabriel. Bur. de rerum communitate libro 9. char. 224. ter.

Corporibus sanis alimenta agricultura, agris medicina præbet.

præbet. Franc. Patr. de repub. lib. 2. capit. 3. chart. 51.
 Corporis habitudo spectanda est in milite. Franc. Patr. de repub. lib. 9. cap. 4. char. 283. ter.
 Corollarium dicitur, cum ex ijs, quæ demonstrata sunt, quoddam aliud Theorema apparuit. Proc. in Euclid. libro 9. com. 5. char. 121.
 Corollaria alia sunt iuxta scientias, vt Geometrica, vel Arithmetica, alia iuxta principalia quæstia, nam alia problemata alia Theoremata sequuntur; alia iuxta ostensiones, nam alia ostensioe, alia ad impossibile probantur. Procl. in Eucl. lib. 3. com. 10. char. 174.
 Corona grammea non dabatur, nisi in summa desperatione vniuerso exercitu seruato. Franc. Patricius de regno, libro 1. capit. 13. char. 41.
 Corrupti non potest, quod factum non est. Plato in phædro. chart. 316.
 Corruptur omne, quod fit. Plato de republica dialogo octauo, chart. 662.
 Corruptur res solum per separationem suam à causa sua. Arist. de causis. cap. 3. prop. 6. char. 997.
 Corruptioem quod generatio sequatur, non id est mali potestas, sed minoris boni præsentia, vt & morbus defectus est ordinis, sed non vniuersi enim totus ordo desit, neque morbus ipse subsistit. Manet autem, & est quid non nihil morbus, quatenus essentiam habet secundum minimum ordinem, in qua vt fundamento subsistit. Diony. Areop. de diu. nom. char. 1076.
 Corruptioni quod subijcitur, vel dissoluitur vt lutum, vel liquefit vt cera, vel scinditur vt lignum, vel frangitur, vt lapis, vel transmutatur vt aqua in aerem. Max. Tyrius sermone 17. char. 207.
 Corruptibilia omnia duas causas habent, internam, & externam, sed neutram mundus habet causam. ergo incorruptibilis. Philo. Iudæus, quod mundus sit incorruptibilis. chart. 589.
 Corruptio rerum corporalium sequitur, quoniam potest ad extremum vtrunque indifferens, vel ad neutrum vertitur, vel æque, atque vicissim vertitur ad vtrunque, & vt ad esse ex non esse conuersa est, ita vicissim ab esse vertitur in non esse. Marsilius Ficinus in Plat. Theolog. lib. 5. cap. 12. char. 146.
 Corruptur nihil nisi habeat potentiam in se ad non esse. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro 5. capitul. 12. chart. 145.
 Corruptio ex insidijs materiæ provenit. Marsil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 8. cap. 8. char. 195.
 Cor primo formari ait Arist. Hippocrates vmbilicū Alchmeon caput, & idem Lactantius. Ioannes Franciscus Picus Miradulanus in examen vanitatis Doctrinæ gentium libro 8. cap. 16. char. 794.
 Corruptibile, & incorruptibile plusquam genere differunt. Gabriel Burat. de ente, & vno lib. 2. ch. 76.
 Corruptio semper ex alterius duorum contrariorum exuperantia proficitur. Leo Hebræus de Amore dialogo, tert. chart. 246.
 Coruus quatuor, & sexaginta voces edere fertur. Leo Hebræus de Amore dialog. 2. char. 135.
 Cosmographiam primus Hecates Milius scripsit. Franc. Patr. de Regno lib. 3. cap. 14. char. 140. ter.
 Cosmos medicus voluit nonnullos Aristotelis libros conuerti ab Ioanne Argyropylo viro doctissimo, eosque diligentissime legit, & libros Platonis decem, & vnum Mercurij a Marsilio de græca lingua in latinam transferri iussit, & tandem Xenocratis opusculum de morte paulo antequam moreretur a Marsilio Ficino latinitate donari mandauit. Marsilius Ficinus in Xenocratis de Mort. chart. 1965.
 Caturrices sponte in castra volabant, tam terræ propinque, vt facile præberent hebræis aucupium. Philonis Iudæus de vita Moysi char. 403.
 Creationem esse in substantijs æternis, siue perpetuis

omnino negat Aristoteles, & nullam in his nõ essendi potentiam esse concedit. Bessarion Cardinalis in calumniatorem Platonis lib. 2. cap. 6. char. 20.
 Creare creaturam posse duobus modis intelligi potest, vno vt nihil præsupponatur parte agentis, idest vt nihil aliud sit prius ipsa creatura, quomodo impossibile est creaturam creare, aut ita vt nihil præsupponatur ex parte facti, idest vt nulla materia antecedit, ex qua res creanda efficitur, quomodo possibile est potentiam creandi cum creatura comunicari, non enim sequitur ex hoc, vt in creatura creante potentia si infinita, cum semper ipsa creatura agat in primi virtute, vt ministra. Bess. Car. in calumniat. Plat. lib. 3. cap. 2. char. 32.
 Creaturam ad creatorem respectus bifariam intelligi potest, aut vt ad ens infinitum, aut vt ad ens perfectius omnibus ad summum, quod si vt ens infinitum refertur æque omnes creaturæ distant à creatore in infinitum, sed si vt ad perfectius, quoniam qua perfectius est, nõ protendat infiniti rationem, nihil obstat ne creaturæ pro sua varia conditione aliæ alijs similiores Deo, propioresque habeantur. & Deus non creat qua simpliciter infinitæ potentia, sic enim infinitum crearet nõ finitum, sed quia sua potentia commenturatur rei crandæ, agit producendo, ita creator est, quod si respectu eius altera creatura cum altera conferenda est, non ratione simpliciter infiniti referendum, sed vt creatorem commenturate, sic & creaturam varie determinari intelligendum est. dici enim potest non ratione simpliciter infiniti, sed termini sui creaturam alteram plus altera, aut minus distare a suo infinito creatore. Bess. Card. in calumn. Plato. lib. 3. cap. 6. char. 34.
 Creaturas nouit Deus non quia sunt, sed ideo sunt, quia nouit Deus. Bessarion Cardinalis in calumniatorem Platonis libro 3. cap. 31. char. 57.
 Creata per eandem vim seruat Deus, per quam, & creauit. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro quint. capitul. 13. chart. 149.
 Creata omnia infra Deum efficientem, & finem habent, cum Deus omnium sit effector, & finis. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 5. cap. 5. char. 138.
 Creatura non est ipsum esse suum, quia ipse suus actus esse nequit, cum habeat in se potentia passiuæ, non nihil immixtum, quia subest Deo, & potentia actui opponitur. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro 5. capit. 13. char. 148.
 Creatura nulla operatur per substantiam, sed per virtutem operatricem, quæ est qualitas, vel accidens. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 5. cap. 13. char. 149.
 Creatio ad Deum attingit, qui sine idea, & sine vlla præcedente materia operatur. Marsilius Ficinus in Platonicæ Philebo libro 2. cap. 4. char. 1257.
 Cratilius heracliti sectator est, qui omnia in perpetuo motu esse opinatur. Marsil. Fic. in Plat. Crati. chart. 1310.
 Creatio est excellentior operatio, quam illustratio, & Deo magis conuenit: hæc fit continua a Deo, illa pro Dei arbitrio fit continua. Et cum creatio sit propria Dei operatio, cæterorum vero generatio, ideo Deus non cessabit creare donec reliqua generare non cessabunt. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 3. ch. 403.
 Creare solius Dei nouus est. Ioan. Francisc. Pic. Mirand. de prænotione lib. 2. cap. 3. char. 415.
 Creatum omne diuersum est ab eo a quo creatur, ideo cum increata vnitas, nec principium, nec finem, nec permutationem, nec diuersitatem habet, creata habet hæc omnia. Gabriel Buratellus de ente, & vno libro secund. chart. 65. tergo.
 Creationem de nouo fieri incommodum est apud philosophos, sed creationem æternam, quam hi simpliciter emanationem vocarunt, non inficiantur. Gab. Burat. de ente, & vno, lib. 2. char. 64. tergo.
 Creationis non est vllum tempus, quia differt agens primum altissimum

altissimum mouens, à secundo inferiori vmbatili. Aristotel. Theolog. Aeg. lib. 1. cap. 6. char. 5.
 Creata cuncta ingenue constitutur Plato. Aug. Steuch. de peren. phil. libro 5. cap. 1. char. 8. tergo.
 Creata omnia in nihilum reuoluerentur, nisi præsentia facientis assisterent, & eadem vi qua sunt condita tenerentur. M. Ant. Natta de im. ani. lib. 3. char. 20.
 Credulitas omnes doctrinas præcedit. Chald. in Plato. Timæum. chart. 36. tergo.
 Credulitas accomodatur sensibilibus, scilicet quæ oculis, auribus, cæterisque sensibus comprehenduntur. Chalcidius in Platonis Timæum. char. 68.
 Credere Deo fide sincera nil iustius. Philo. Iud. quis reru diuinarum hæres. char. 318.
 Credere soli Deo, non gloriæ, principatui, amicis sanitati, robori, & cæteris plurimis, res est animi magni, & cœlestis, non insecuti vllis rebus nostratibus. Philo. Iudæus quis rerum diu. hæres. char. 718.
 Creta fit, si terra ab igne compacta fuerit, & ficior facta, & omni humiditate abrepta. Plato in Tim. c. 748.
 Cretenses, & Lacedæmonij iuxta Minois legem non copotant inter se ad ebrietatem. Plat. in Min. ch. 782.
 Creta beata fuit per omne tempus, quia vt ebantur legibus a Minoe datis, & Lacedæmon ab eo tempore, quibus vti cepit, vt quæ sunt diuinæ. Plat. in Min. ch. 782.
 Cretensium insula cum non sit omnis campellris utilis est, vt milites in ea ad pedestrem cursus exercitationem se exercent: leuia igitur arma in cursu habere necessarium est, & currere, cum his quæ non grauant, arcuum, & sagittarum leuitas conuenire videtur. Plato dialogo 1. de legibus char. 786.
 Cretensis ex equo sagittarius, & iaculator inutilis non est. Plat. de leg. dial. 8. char. 891.
 Crimen sæpe confertur in instrumenta, non in eos qui ipsam abutuntur. Augustinus Steuc. de peren. philo. libro 7. cap. 7. char. 133. tergo.
 Crinita est vapor siccus in aere summo accensus ab igne, & per aerem ordine circueus. Marsil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro 5. cap. 7. char. 140.
 Crocodili auulso corde aliquandiu viuunt, & resistunt aduersum violentiam. Chald. in Plat. Tim. char. 48.
 Cronos Saturni, & Opis filius iure fuisse prædicatur. Leo Heb. de Amor. dialog. 2. char. 111.
 Crudelitas est certissimum aut dementiæ, aut miseræ portentum. Marsil. Fic. in epist. lib. 1. ch. 635.
 Cruditatis species victoriæ laudem longe minorem facit. Franciscus Patricius de republica libro sexto, capit. secund. char. 206. tergo.
 Cruditatem curamus quantitate cibi, & potus nobis, ac comodata, qualitate, simplicitate, præparatione, contritione, ieiunio reuocante famem ac si opus est, stomachi exteriori fomento, rebusque quibusdam stypticis post epulas intus assumptis. Caueamus, ne cibum potus superet, ne cibus sit liquidior, aut durior, vel huic, vel illi sit actu frigidus, aut alimenta longe diuersa, aut crudum addamus crudo, & caueamus ne, vel coitu statim post cibum, vel somno meridiano, sepius non necessario, vel nocturna vigilia, vel labore animi vlllo, siue corporis importuno, vel alio quopiam pacto digestionem impediamus. Marsil. Ficinus de vita producenda, libro 2. capit. 4. char. 511.
 Crura, & manus homini producta sunt, ne caput si in terra volueretur, quæ altitudines, profunditatesque varias habet, desperaret de alijs transcendendis, de alijs quomodo inde egredi possit, ideo vehiculum hoc expeditum dederant. Vnde longitudo nem corpus accepit, & quatuor artus extensos, & flexibiles produxit, Deo moliente progressionem, quibus innitens se, ac sustentans per omnes locos progredi possit, diuinissimi, ac facerrimi habitationem iuperne ferens. Plat. in Timæum. char. 740.

Crystallus est aqua constricta à gelidis locis, & in laxum facta. Chalcidius in Plat. Tim. char. 64.
 Cubum prius Plato duplare inuenit, cum inuenisset duabus lineis duas posse proportionales inueniri. Bess. Card. in calum. Platonis lib. 1. cap. 8. c. 11.
 Cubus efficitur ex sex quadrangulis, quod quadrangulum quatuor trianguli isosceles complent. Marsil. Ficinus in Plato. Timæum, cap. 40. char. 1464.
 Cucurbitula, & succinum imagines respirationis sunt, at cucurbitula absumpto aere ab igne trahit humorem, succinum vero excreto spiritu suscipit simile corpus. Timæ. Loc. de anim. mundi, & natura. ch. 1043.
 Cucurbitula quæ facit, causa est quod aer, qui comprehenditur ab ea est, vbi carni adhæsit, cum calore inflammatus, & redditus aeris spiramentis tenuior effert se non in inanem locum, neque enim id posset, sed in eum qui cucurbitulam foris complectitur aerem, illumque dispellit, hic cum qui sibi est obiectus, dum idque patitur assidue, & agit, anterior cedit locum affectans quæ prior deseruit vacuum, ita in carnem recidens, quæ phendit cucurbitula, & feruefaciens simul, in cucurbitulam humorem exprimit. Plat. in quæst. Plat. ch. 676.
 Culinaria est ars, quæ obsonijs cõdimenta tribuit. Plat. de repub. dialog. 1. chart. 560.
 Culpa purgatoris doloribus aboletur, quia voluptatibus inoleuit, nam & medici morbos, vt plurimum a contrario curant, & pro quolibet culpæ gradu Plato decem adhibet supplicij gradus. Marsilius Ficinus in Plat. de republica dialogo 10. char. 1431.
 Cupiditas maxima est, cum quis cum alio conuersans putat se per illum meliorem fieri. Plat. in Cratylo. ch. 80.
 Cupiditas est validior vinculus, quam necessitas. Plato in Cratylo. chart. 80.
 Cupiditas non pertinet ad corpus, sed solum ad animam, & indicat memoriam eorum, quæ affectionibus contraria existunt. Plat. in philebo. char. 227.
 Cupiditatibus circa artem structoriam obsoniorum recte vt arduum est, vt certa moru voluptate fruamur. Plato in Symposio. chart. 288.
 Cupiditas absque ratione, quæ opinionem ad rectum tendentem superat ad pulchritudinis voluptatem perducta rursus a suis cognatis voluptatibus, quæ circa corpus pulchritudinem vehementer corroborata vitrix victa ab ipso robore, quæ epus est, agnomen accepit, idest amor appellata est. Plat. in phæd. c. 312.
 Cupiditatibus illis expleri nos debemus, quæ meliorem hominem faciunt, quæ vero deteriore fugere. Plat. in Gorgia. chart. 486.
 Cupiditates aliæ necessariæ sunt, aliæ non necessariæ, necessariæ sunt quas auertere non possumus, & quæ dum perficiuntur nobis profunt, hæc iustæ necessariæ vocantur. Nam has cupere naturæ nostræ necesse est, vt voluptas edendi. Non necessariæ sunt quas quis summuere potest, si a teneris huic studium ponat, & quæ vbi insunt, nihil boni faciunt, partim vero contrarium, vt veneris voluptas. Plato de republica dialogo octauo, chart. 668.
 Cupiditatum species euidētissimæ sunt sitis, & fames. Plato de repub. dial. 4. char. 610.
 Concupiscens dicitur ille, qui non concupiscit aliquam partem, sed totam speciem. Plato de republica, dialogo quinto, chart. 628.
 Cupiditates cui ad vnum quoddam vehementer repunt, illi ad alia debiliores sunt, velut si fluxus illuc deriuetur. Plat. de republica, dialo. 6. char. 637.
 Cupiditas edendi, & ipsius cibi, & obsonij ad sanitatem vsque, & bonam habitudinem necessaria est. Plato de republica dialogo 8. char. 668.
 Cupiditatibus necessariis qui subditus est, parcus, & vir paucorum principatus est, qui vero non necessariarum cupiditatum plenus est feru dicimus. Pl. de rep. dia. 8. c. 668.
 Cupidi-

Cupiditatis species horrida quedam, & agrestis ac ini-
qua vnicuique inest, etiam ijs, qui admodum meditati
sunt. Plat. de rep. dial. 9. char. 675.
Cupiditates tyrannicæ, & amatorie plurimum à ratione
lege, & ordine distant, minimum autem regie, & mo-
deratæ. Plat. de rep. dial. 9. char. 682.
Cupiditates duas homo habet, propter corpus alimēti,
propter animam sapientiæ. Plat. in Tim. c. 790.
Cupiditatis triplex in hominibus est, cibus scilicet &
potus, ad quas omne animal à natura insitum amore
habet, & velut stimulo concitatur: tertia, & maximè
necessitas, & acutissimus amor postremus concitatur,
sed infania feruentissimos homines efficit, qui est circa
generis propagationem petulantia ardens. Plato de
legibus dialogo, 6. char. 865.
Cupiditates multos ad extrema deduceret, a quibus ra-
tio dum legislator conatur abstinere iubet. Plato de
legibus dialogo 8. char. 891.
Cupiditas pecuniarum est maximum malum, & est ex
ignorantia. cuius causa est fama a græcis, & barbaris
diuitijs attributa, prima enim ipsis inter bona locū
deferunt, quia tertium obtineant, nam post animam,
& corporis virtutem tertio loco habendæ sunt. Plato
de legibus dialogo 9. char. 908.
Cupiditates omnes nil aliud sunt, quam aliquarum re-
rum indigentia. Plat. de diuitijs, dial. spurio. ch. 1034.
Cupiditates, qui anxie sequitur, & contentiones, & in
his vehementer laborat, necesse est in illo omnia dog-
mata mortalem inferi, & ipsum quantum fieri potest
mortalem effici, & neque parum ab hoc deficere, vt
qui ad hoc augendum omne studium contulit. Plato
in Timæum. 761.
Cupiditates, quæ per corpus explentur, euacuato, vel
implete corpore non huius essentia sunt, sed alterius,
quod euacuari, vel impleri possit. Plotinus En. prim.
libro prim. capit. 2. chart. 2.
Cupiditati, iræ, vel malo simulachro multa nos concede-
re consueuimus. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 9. c. 5.
Cupiditatem nec anima inchoat, sed tale quoddam cor-
pus, quod & patitur talia quedam, & quando dolet
contraria appetit. Natura vero tanquam mater hæc
coniectans, & patientis desideria conatur dirigere, &
ad se ipsam reuocare, & remedia languoribus quæ-
rens ob eiusmodi inquisitionem cum patientia cum-
patientis cupiditate coniungitur. Plotinus En. 4. libro
quart. capitul. 20. chart. 413.
Cupiditas est maximum hominum malum. Maxi. Ty-
rius sermon. 14. chart. 109.
Cupiditate hominum quid egentius? vbi semel animus
supra quam necessariam exigit vsus voluptatibus in-
dulerit, priorem continuo fastidit nouarum cupidi-
tate tenetur. Max. Tyrius serm. 33. char. 256.
Cupiditatibus metam nullam Deus posuit, verum est
instita vis, vt spectatores ipsarum quo maiorem earum
copiam habent, eo magis earum sitis augetur. Max.
Tyrius sermon. 37. chart. 280.
Cupiditates multæ sunt, aliæ propter necessarias volup-
tates in corpore aliæ peregrinæ, quæ sunt propter ina-
nam gloriam, & robur, & vim a tempore, & con-
suetudine in praua educatione mutuantes subinde
trahunt, & deiciunt animos, quam necessariæ val-
idius. at vsus, & meditatio multum etiam de natiuis
ægritudinibus refecandis dedit doctrinæ facultatem,
omnis exercitationis vis aduentitijs, & superfluis cu-
piditatibus est adiuuanda, & has subigere vinculis, &
coitionibus debemus. nam si contra sitim, & famem
diu oblectans a cibo, & potu abstineris, longe faci-
lius est auaritiam, & ambitionem refrenare abstinen-
tia ab ijs quibus inhiant, & repressione tandem de-
uincere. Plut. de vrbe Thebes, & Socra. dæm. c. 77. ter.
Cupido voluptatem in boni adeptione respicit, aut mali

vitazione. Mar. Fic. in Plat. Theo. lib. 16. ca. 8. ch. 385.
Cupiditas fit cum nobis quid bonum appareat obiectū
est, id primum iudicat animus capiendum, tum appeti-
tus ad id ipsum quod iudicatum fuerit inclinatur.
Mar. Fic. de voluptate, cap. 10. char. 1002.
Cupiditas, & inuidia bella, & rapinas procreare solent.
Marfil. Fic. in Plat. de regno. chart. 1295.
Cupidinem Veneris comitem esse apud Platonem Pau-
saniæ asserit, & tot esse cupidines, quot Veneres, &
Veneres duas esse, alteram cœlestem, alteram vulga-
rem. Cœlestem cœlo sine matre natam, vulgarem ex
Ioue, & Dione genitam. Marfil. Ficinus in Plato
coniu. orat. 2. cap. 7. char. 1326.
Cupiditas omnis eo habito, quod volebat expletur. Marfil.
Fic. in Plato. coniuuium orat. 5. cap. 3. char. 1336.
Cupiditas cupiditate accenditur, quæ nisi per continen-
tiam superetur, nunquam sedatur, sed latius serpens
in furorem conuertitur. Franciscus Patricius de regn.
libro quart. capit. 11. char. 182.
Curat maxime vnusquisque id, quod amat. Plato de re-
publica dialogo 3. char. 592.
Cura omnis id peragit, quo tale ob bonum quoddam-
fiat, & vtilitatem eius, quod curatur. Plato in dialo-
go de sancto. chart. 7.
Curiositas circa intellectus, & sensuum cognitionem ver-
fari manifestum est. Ioannes Franciscus Pic. Mirand.
de prænotione, libro 8. cap. 2. char. 676.
Cursus Animæ, id est discursus intimæ vires omnes,
quæ omnium sequuntur intelligentiam, simul possunt
æqualiter contemplari, & providere. Marfil. Ficinus in
Plat. phædro, cap. 20. char. 1376.
Cursus melior est, qui volens male currit, quam qui in-
uisus. Plato de mendacio. char. 534.
Cursorum certamen sic disponatur, primus in stadio cū
armis cursurus ingredietur: secundus qui in stadio re-
uertens curret: tertius qui equestrem cursum perficiet:
quartus qui cursum longum: quintus quem dimitte-
mus: primum armatuus in sexaginta stadiorum lon-
gitudinem ad templum Martis: & rursus grauiorem
armigerum cognominantes, qui planiore via certet:
& alium sagittarium totum habitum sagittariū præ-
ferentem, qui centum stadia ad Apollinis, & Dianæ
templum per montes, & varias regiones perficiat: &
cōstituto certamine expectabimus omnes donec præ-
mia victori victoriæ in singulis demus: & certamina
triplicia statuemus: vnum virorum, vt supra aliu im-
berbium, duas de tribus longitudinis cursus partes cō-
stituentes, & tertium puerorum dimidiam harum,
at feminis puellis quidem nondum pubescentibus nu-
dis stadium, & cursum reuertentem, & equestrem, &
longum constituemus, in ipso cursu decertantibus, at
eis quæ tresdecim annorum sunt, vsque ad nuptiarum
coniunctionem non diutius, quam ad vigesimum an-
num, nec breuius quam ad decimum octauū, sed de-
cehti amictu indutæ ad horum cursum, & certamen
veniant. Plat. de legibus dialogo. 8. char. 890.
Cursum aggredi cuiuslibet est, vel ignauissimi, peruenire
vero per paucorum. Mar. Fic. in epist. hb. 1. ch. 672.
Custodes ab ebrietate abstinendi, non enim scit mebria-
tus vbi terrarum sit, & quid magis ridiculum est, quā
custodē custode opus habere? Pl. de rep. dial. 3. c. 594.
Custodes ciuitatis illi eligendi sunt, qui arbitrantur fa-
cere, quod optimum ciuitati esse arbitrantur, obser-
uandum itaque statim a pueris, propositis ipsis operi-
bus in quibus eiusmodi sententiæ maxime quis obli-
uisci, ac decipi possit, & qui memor est, & difficulter
decipi potest, eligendus est, qui vero non, & reprobadus,
& dolorum certamina proponenda, & voluptatibus,
terroribus obijciemus, vt in omnibus habitum præ-
ferant illi eligendi. Plat. de Rep. dial. 3. char. 598.
Custodum mulier ea tales eligendæ sunt, vt ipsis cognate
natura

natura sint, nam à viris non distant, nisi quantum ro-
bustior hic, imbecillior illa existit. Plato de republica,
dialogo quint. chart. 619.
Custodes ciuitatis nec terram excidant nec domos exu-
rant. Plato de republ. dialog. 5. char. 626.
Custodituum omne in dijs singula in proprio ordine
conseruat, a secundis vniformiter separatam, & in pri-
mis fundatum. Proc. elem. Theo. prop. 154. ch. 41.
Custodē custode indigere ridiculum est. Auer. in temp.
Plat. tract. 1. col. 3. char. 177.
Custodes Plato magistratus appellat, diffensores milites.
Marfil. Ficinus in Plat. de rep. dial. 3. ch. 1402.
Custodiendi officium maxime philosopho propriū est.
Mar. Ficinus in Plat. de rep. dial. 6. char. 1406.
Custodum maxime proprium est prospicere, & circun-
spicere. Mar. Ficinus in Plat. de rep. dial. 6. ch. 1406.
Custodes ciuitatis, magistratus scilicet, veridici esse de-
bent, liberales, mansueti, temperati, fortes, iusti, & ma-
gnanimi. Mar. Ficinus in Plat. de rep. dial. 6. ch. 1406.
Cutim Deus circūcirca igne compungebat, ea vero per-
forata cum humor extra per ipsam ferretur, quantum
quidem eius calidum, & humidum sincerum erat abi-
bat, quod vero mixtum ex his, ex quibus etiam cutis
erat, id, dum eleuaretur, a motu foras tendente, in lō-

D

AMASCIVS Platoni-
cus ait, Aegyptios ter accla-
mare, primum principum,
tenebras super omnem co-
gnitionem, tenebras inco-
gnitas, quæ diuinitatem
triplicem designant. Aug.
Steuch. de perenni philo-
sopho libro 2. cap. 6. char. 40.
Damnum infert ei, qui gau-
det prauis gestis, & concen-
tibus, velut si quis cum prauis malorum hominum
moribus consuetudinem habeat, neque eos odio ha-
beat, sed ipsos complectatur, & ipsis gaudeat, vitupe-
ret tamen velut per lussum somnians suam improbita-
tem. Plato de legibus dialogo, 2. char. 800.

Damnorum estimatores sint iudices, qui condemnarūt,
Plato de legibus dialogo, 9. char. 912.
Damnum quodecunque quis alteri intulerit clam, aut
violenter, si maius fuerit, maiorem lesio restitutionem
faciat: si minus, minorem: per omnia vero tantū, quā-
tum semper fuerit: damnum, donec hoc exequatum
fuerit. Quisque vero multam ad singula maleficia ca-
stigationis causa sequentem insuper persoluat: qui per
imprudenciam male fecit, aliena persuasione, propter
iuuentutem, aut tale quid vsus, leuiorem: qui vero ob
proprium dementiam, aut ob voluptatum, aut dolorū
intemperantiam in timoribus, aut cupiditatibus, aut
ex inuidia, aut ægre sanabili iræ impetu, grauiorem,
non quod ob male factum penas det, sed vt in poste-
rum iniustitiam odio habeat. Plato de legibus dia-
logo 11. chart. 942.
Damnum si seruus, aut serua in rem alienam fecerit, vt
non simul causa fuerit ipse, qui damnum pertulit, sed
ex imperitia, aut aliquo alio quodam immoderato
vsu, eius, qui damnum intulit: Dominus aut damnum
plene rependat, aut seruum illi tradat. At si arte id fa-
ctum competerit, vt seruum auferat, & conuicerit, du-
plex precium serui ferat: si vero victus fuerit, damnum
rependat, & seruum tradat, & sic si de pecoribus, &
alijs animalibus rem aliquam viciorum læserit, eo-
dem modo damnum rependat. Plato de legibus dia-
logo vndecimo, char. 943.

gum extendebatur, tenuitatem foramini æqualem
habens, quum autem ob tarditatem à circumstante ex-
trinsecus spiritu repelleretur, rursus intro sub cutē de-
uolunt radices agebat, & iuxta has affectiones pilo-
rum genus in cute productum est. Plat. in Tim. c. 755.
Cutis digitorum ea ex tribus ressicata, vna communis
omnibus dura cutis facta est, ex his quidem accesso-
rijs, & adiuuantibus causis constituta, sed per intelli-
gentiam, quæ suprema causa est eorum, quæ postea
futura erant causa effecta. Plat. in Tim. char. 755.
Cynici vita reliquis melior est. Maximus Tyrius sermo-
ne. 20. chart. 150.
Cyneraici, qui ab Aristippo Socratis discipulo fluxerūt,
duas posuerunt perturbationes, vnam dolorem mo-
tum asperum appellantes, aliam voluptatem motum
lenem vocantes. Marfil. Ficinus de voluptate libro
vndecimo, chart. 1004.
Cyrenaici nil esse afferunt, nisi id cuius rationem red-
dere posse homo videatur. Marfil. Ficinus in Plat. Phi-
læbo, libro 1. cap. 25. char. 1231.
Cytheram inter cœlicolas Phæbus pulsatur, sed non fabri-
cat; Mercurius fabricatur, sed non pulsatur, ideo nemo au-
deat in terris vtranque facultatem possidere. Marfil.
Ficinus in epistol. libro 5. char. 788.

Dardanes Macedones mulieres seruitutem putantes rē
miseram, filios, quos in vltis barulabant, in flumi-
nis gurgitem proiecerunt acclamando, vos certe non
seruetis. Phil. lud. quod omnis sit plus. ch. 532.
Dare superflua præstat quam debita negare. Mar. Ficinus
in epistol. libro 5. char. 801.
Darii epitaphium fuit. Amicus amicis fui, eques, sagitta-
tor optimus, ventores omnes superavi, & quæcunque
volui facere potui. Franciscus Patricius de regn. libro
tert. capitul. 6. char. 1182.
Data quæ recte sunt, auferi non debent, puerorum di-
ctum. Plato in philæbo char. 220.
Dat nemo, quod non habet, nec non nouit. Plat. in Sym-
posio. chart. 292.
Datum omne his modis datur, vel positione, vel ratio-
ne, vel magnitudine, vel forma. Proclus in Eucl. libro
tert. capit. prim. comment. 5. char. 117.
Deambulationes per vias minus defatigant quam quæ
per cursus sunt. Plat. in phædro char. 308.
Debetur cuique quod gratis dat, non quod persoluit.
Ioan. Pic. Mirand. in epist. chart. 364.
Debemus multa scæpe, quæ tamen nunquam polliciti su-
mus. Leo Heb. de Amo. dial. 3. char. 206.
Debilis in corporibus alia est a debilitate anime: nam
quemadmodum ibi debilitas est nō valere opus pro-
prium exequi, ac etiam facillime pati, at materia mix-
tione anima fit debilis. ideo materia est causa anime
debilitatis. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 14. ch. 81.
Debitatem nullam significat in eo qui nō venit ad de-
terius venire non posse ad deterius, & primi princi-
pij excellentiam potestatis demonstrat ad aliud nus-
quam accedere, dum non necessitate comprehendit-
tur, sed necessitas est, & lex omnium aliorum. Plotinus
En. 6. libro 8. cap. 10. char. 744.
Debilis vim inferenti minus resistit. Marfil. Ficinus in
Plat. Timæ. cap. 57. char. 1476.
Debitum haud promissum indebitæ pollicitationi ne-
mo debet præponere. Leo Hebræus de Amote dia-
logo tertio, char. 206.
Debitum non vocalis promissio, sed debitum solum po-
tius tacitam quandam promissionem efficere valet.
Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 207.
Decem quodammodo vniuersus est numerus, & nume-
rorum vniuersalium origo, quatenus ex eo pullulant
centum, mille, decem millia, mille millia. Marfil. Ficinus

in Plato. de repub. dialog. 8. cap. 3. chart. 1415.
 Decipi cupiens alium, & se non decipi, oportet ut similitudines, & dissimilitudines eorum, quæ sunt exacte cognoscant. Plat. in phædro. char. 323.
 Decipiuntur facile, qui opinantur præter ea, quæ sunt, & hæc affectio per similitudinem quandam illis influxit. Plato in phædro. char. 323.
 Deceptio in his, quæ parum differunt, magis contingit. Plato in phædro. char. 323.
 Decipere seipsum maxima deceptio est, nam deceptor deceptor nunquam deserit, & qui falsa pro veris temere periuadet, decipit se. Marfil. Ficinus in Plato. philebo, libro 1. cap. 14. char. 1221.
 Deceptio illa est grauissima, qua homo se ipsum decipit. Mar. Fic. in Plat. Cratylo. char. 1314.
 Declarationum, quæ voce circa essentiam fiunt, duo sunt genera, nomen, & verbum. Plat. in Sophist. c. 158.
 Decorum dicitur *δῖον*, quod si ita proferatur contrarium significat omnibus, quæ ad bonum pertinent, nominibus, sed si loco, & sumas, ut restituas quod apud veteres erat *dion*, & non *δῖον* dicendum, nam hoc significat gubernans, & permeans, & vndique laudatū, quod vero derinet, & ligat idest *δῖον* vndique vituperat. Plato in Cratylo. char. 87.
 Decorum aliud est quam pulchrum. Plato in dialogo, de pulchro. char. 522.
 Decorum personarum vbiq; seruat Plato, & quæ quis tractauerat, cuique tribuit. Socrati moralla purgatoria, & conuersoria: Amoris sacri mysteria Sacerdoti: physica, & mathematica Timæo, de ente Melisso Parmenidis sectatori. Marfil. Ficinus in Plato. Parmenide. capitul. 37. chart. 1153.
 Decretum est institutum civile ad certum tempus respiciens. Speusipp. de Plato. definit. char. 1964.
 Dedali opera vbiq; quis ipsa poneret, non manebant. Plat. in dialog. de Sancto. char. 6.
 Defectus à proprio bono degenerans. in quo est potentia, & procliuas in malum aliquando cadens, deterior defectus est, quæ simplex alicuius boni defectus. Mar. Fic. in Plot. En. i. lib. 8. cap. 5. char. 1585.
 Defectus cognitionis ipsius tempore quidem præcedit, ac cognitio rei deficientis defectu ipso, quod ad præcipuam pertinet causam amoris, prior esse videtur. Leo Heb. de Amo. dialog. 3. char. 272.
 Defectus altera quidem species defectus proprie, reliqua autem absoluta priuatio nuncupatur. Leo Hebræus de Amore, dialog. 3. char. 284.
 Defectus in vniuersitatis serie inferioris, nonnullam quæ superioris imperfectionem, & vitium effectus causæ quoque nonnullam imbecillitatem significare haud immerito quidem existimatur. Leo Hebræus de Amore, dialog. secundo. char. 152.
 Defectus nunquam infinitum est. Proc. elem. Theolo. propositione 94. char. 25. ter. g.
 Definitio prius illius rei, de qua sermo futurus est inuenienda est. Plat. in phædro. ch. 312.
 Definiendi vis vniuersum, & indiuidu ex affinitate amplectitur, contra partiendi vis ex diuiduo propendit ad singularia. Plat. de animæ genitura e Tim. ch. 446.
 De finitione maxime comprehenditur rei substantia, quæ definitio constat ex genere, & differentia. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 7. cap. 4. char. 190.
 Definitiones veras essentiarum non potest mens per accidentalia rerum simulachra fabricare, sed eas constituit per infusus ab origine rerum omnium rationes. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 11. cap. 3. ch. 246.
 Definitiones, ac naturarum scientias ad ideas existimat pertinere Plato. Mar. Fic. cap. 14. char. 1139.
 Definitio non ad accidens aduentitium, non ad aliquid particulare, sed ad naturæ quiddam pertinet, & ad speciem multis æquo communem, quæ communitas

ad ideas pertinet. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. capitul. 34. char. 1152.
 Definitio demonstrationis est principium, & si non sunt ideas, nulla erit definitio. Marfil. Fic. in Platonis Parmenide, cap. 34. char. 1152.
 Definitio cum coniter ex genere, & differentijs, definitionem præcedit diuisio generis per differentias. Item comparatio differentie vtriusque, deinde reiectio alterius, & assumptio alterius. Marfil. Fic. in Plato. philebo, libro 1. cap. 24. char. 1230.
 Definitio absque diuisione fieri nequit, per quam quæ ipsius non sunt, separantur. Marfil. Ficinus in Plat. philebo. char. 1284.
 Definiendo delinquimus, quoties quid substantiale sit in rebus definituri, aspiciamus in ea, & adhibeamus ea, quæ sensibus nostris occurrunt, hæc enim omnia sunt accidentia, nam substantia non tam sensu percipitur, quam ratione perquiritur. Marfil. Fic. in Plotini libro 6. capit. prim. char. 1659.
 Definiendi vere facultas nusquam ab Aristotele tradita est, quanquam ipse de diffinitione multis in locis meminit. Ioannes Franciscus Pic. Mirandulanus in exam. van. doct. gen. libro 5. cap. 7. chart. 1118.
 Definiendi ratio, quæ optima sit, & quo genere contineatur, scribit Trismegistus primo de anima de hoc dubium esse apud philosophos. Ioann. Fr. Pic. Mir. in exam. van. doct. gen. lib. 5. cap. 7. char. 1119.
 Definitio ignoratur, quæ medium est in demonstratione, ergo & demonstratio ignoratur. Io. Fran. Pic. Mir. in exam. van. doct. gen. lib. 5. cap. 7. ch. 1120.
 Definitio constat ex genere proximo, & vltima differentia, immo ut vult in septimo primæ philosophiæ constat sola vltima differentia, quæ cum non habeatur, incerta est definitio. Ioannes Franciscus Pic. Mir. in exam. van. doct. gen. lib. 5. cap. 7. ch. 1121.
 Definitionem hominis non tradidit Aristoteles, cum non sit vna definitio, animal rationale mortale bipes. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in exam. van. doct. gen. libro 5. cap. 8. char. 1124.
 Definitio hominis si haberi nequit, multo minus aliorum, & si definire non possumus, ergo nec demonstrare possumus. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in exam. van. doct. gen. lib. 5. cap. 8. ch. 1134.
 Definitio si haberi potest, ex Aristotelis regulis haberi non potest, non solum ob difficultates ab Aristotele dictas, sed etiam ob sensus imbecillitatem. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in exam. van. doct. gen. libro 5. cap. 7. char. 1136.
 Definitionis ex omni bona hæc quatuor colligere debemus, primo ut quod quid est ipsius rei, cuius est definitio, optime appareat: secundo ut omnes difficultates, quæ rei definitæ contingere possunt, de medio tollantur: tertio, ut proprietates rei inherere declarentur: quarto, ut appareant difficultates rei definitæ contingentes. Hab. Burat. animi natura, lib. 3. ch. 104.
 Definiendi ratio erat Platonis tempore obscurior, & paucioribus cognita. Iacobus Carpentarius in Alcinoi capitul. quinto. char. 166.
 Definitio, & definitum vna semper conuertuntur. Leo Hebræus de Amore, dialogo 3. char. 213.
 Deforme, & imperfectum, nihil se ipsum ornare potest. Marfil. Ficinus in Plato. conuiuium oratione sext. capitul. 18. chart. 1364.
 Deformitas quidem corporeæ, pulchritudo autem spiritali incorporeæque naturæ vere proprieque conuenire videntur. Leo Heb. de Amore, dial. 3. ch. 338.
 Defunctorum animæ vim quandam habent post mortem, qua humanarum rerum curam gerunt. Plat. de legib. dialogo 11. chart. 938.
 Defunctis meriti honores reddendi sunt, tanquam talia sentientibus, ut & omnes erga defunctos observant, Plot.

Plot. En. quarta, lib. septimo, cap. 15. char. 467.
 Degeneratio est prauitas in natura, declinatio ab eo quæ secundum naturam, morbus eius quod secundum naturam. Speusipp. de Plat. definit. char. 1964.
 Deglutio fit, cum aere ovis, & ventriculi caua perpetuo sint plena, cum a lingua detrudetur cibus, intus vna tonsilis aer qui impelletur ad id quod cedit adheret locum danti, & simul escam propellit. Piutar. in questio. Plato. char. 676.
 Deificam vniouem præstat nobis obseruatio decens præceptorum operumque diuinarum, quæ omnem excidunt intelligentiam, acque symbolorum, & sacramentorum potestas mira solis numinibus nota. Iamblic. de mysterijs. char. 1882.
 Deinceps sunt, inter quæ nihil est generis eiusdem. Proclus elem. philosoph. diff. char. 56.
 Deitatem Theologi partim nomine carentem, partim ex omni nomine celebrant. Ut carcerem nomine, cum supremam diuinitatem aiunt, in vna quadam secretarum, & occultum aliquid significantium visionum apparentem more positâ: at cum ex omni nomine celebrant, omnia nomina dicunt, quæ sunt, & nullum eorum, quæ sunt. Dionys. Arcop. de diu. no. ch. 1034.
 Deitatis excellæ ipsum superessentiale, ipsa scilicet superbonitatis superessentia, quicquid denique sit, neque ut rationem, vel potestatem, nec ut intellectum, aut vitam, vel essentiam laudare fas est nulli ex his quæ veritatis, omni veritate superioris sunt amatorum, vt segregatam excellentissime ab omni habitu, vel motu, vita, imaginatione, nomine, sermone, cogitatione, intelligentia, essentia, statu, firmatione, vniouem, termino, infinitate, & vniuersaliter ab omnibus, quæ in ordine entium sunt, sed, quoniam tanquam subsistentia bonitatis ipso esse entium omnium causa est, haud ab re excellæ deitatis prouidentiam bonorum principium ex omnibus inde creatis laudare decet, quia circa ipsam omnia, & eius gratia, ipsaque est ante omnia, & in ipsa cuncta existunt. Et eo ipso quod est ipsa vniuersa producta sunt, & subsistunt, ideo omnia appetunt hæc. Dionysius Areopag. de diu. nom. ch. 1034.
 Deitati id sane commune, & vnitum est, & vnum toti, ipsam videlicet omnem, totamque ab vnoquoque participantem sumi, & a nullo interim vlla ex parte percipi. Dionys. Arcopag. de diu. nom. ch. 1041.
 Deitas est omnia prospiciens, prouidentia, perfecta prouidens bonitate, & circum omnia currens, & continens, seque omnia replens, omnia denique superminens, quæ illius prouidentia perficiuntur. Dionysius Areopag. de diu. nom. char. 1124.
 Deitas superior est quam essentia, & de ipsa nihil audeamus dicere vlla ratione præter illa, quæ sacra eloquia diuinitus nobis aperuerunt. Dionysius Areopag. de diu. nom. char. 1022.
 Deitatem ad tria se extendere docet Plato, declarat Porphyrius: primo Deus per se bonus, secundo secundum officem, tertio anima mundi. pan. in veteri Theologia dicitur ipsum summum bonum, filius mens, spiritus anima mundi, idem enim sonant anima & Syrius. August. Steuc. de perenni philos. lib. 2. ca. 3. ch. 36. ter.
 Deitas ipsa super omnia, quæ vt vnitatis, & vt trinitatis celebratur, nec vnitatis, nec trinitatis est a nobis, vel ab illo cognita: verum vt ipsum vniouem superius vnum, secundum ditatemque deificam reuera laudemus, perfectæ trinitatis, vnitatisque appellatione diuina deitatem ipsam, quæ est super omne nomen, cognominamus, & in ipsis entibus superessentialem celebrare solemus: nulla vero monas, nulla trinitas, nullus numerus, nulla foecunditas, nulla vnitatis, nil aliud quicquam existentium, vel alicui existentiam cognobile arcanum illud aperit, quæ super omnem rationem & intellectum existit, arcanum inquam super deitatis ipsius omnia super essentialiter

excedentis: nec nomen est ipsius vllum, nec sermo, vel ratio, sed in ipso inaccessibili supereminet. Marfil. Fic. in Dionys. Arcop. de diu. nom. char. 1127.
 Delatores non temere sunt auscultandi, fallunt enim sepe numero, & per calumniam sæpe falsa deserunt, & principes ad iniustitiam impellunt. Franc. Patric. de reg. lib. 4. capit. 3. ch. 152. ter.
 Delectatio, quæ *τὸ ἄριστον τοῦ περὶ τοῦ*, idest a iucundo dicitur. Plat. in Cratylo. char. 87.
 Delectatio est voluptas suauitate auditus animam delinens. Mar. Fic. de voluptate, cap. 10. ch. 1203.
 Deleri ea, quæ quis diuturno studio in animum suum induxit, non tam sepe facile est, quam oportet. P. Beatus de imitatione ad Pic. ch. 197.
 Delicia in anima petulantiam generant in anima morbum: at simplicitas in musicis inanimis temperantiâ: in gymnastica in corpore sanitate. Plat. de Repub. dial. tertio. char. 594.
 Deliciae, & mollicies vituperantur, quia in anima timiditatem inducunt. Plat. de rep. dial. 9. ch. 683.
 Deliciae morosos, & iracundos, & qui ex facili vehementer mouentur, inueniunt mores efficiunt. Harum contrarium vehemens, & ferox seruitus humiles, & illiberales, & homines odio habentes, & ita incommodos habitatores efficit. Plat. de leg. dial. 7. ch. 870.
 Delicta commissa cognoscenda sunt, vt erga alios mitius te exhibeas. Dio. epistola 1. ch. 973.
 Delicta paria non sunt, cum mala & intenduntur, & remittantur. Alcinoi capit. 26. ch. 1958.
 Delictorum grauium causæ tres a Platone assignantur, prima fragilitas consuetudine confirmata, secunda suggestio dæmoniaca, tertia culpa ex antiquis, & inextinguibili peccatis, quæ originali culpe simillima est. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 9. ch. 1512.
 Delictorum purgatorium nullum maius existimabant Aegyptiorum sacerdotes, quam in corporibus humanis eadem animas quandoque pati, quæ fecerint. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 9. ch. 1514.
 Delinquit nemo bonus vltro, sed per ignorantiam. Plat. in Gorgia. ch. 479.
 Delinquere contra diuina nomina maxime cauendum est. Mar. Fic. in Pla. philebo, cap. 3. ch. 1261.
 Delphis qui templum struxerunt Agamedes, & Trophonius precati, vt quod optimum est, ipsis cotingeret, cum obdormiissent non amplius surrexerunt: idæ arguæ sacerdotis filij contigit precati iunonem, quandoquidem moram trahente iugo ipsi subeuntes ad templum perdixerunt, noctu e vita sublatis sunt. Plato in Axiocho, dial. spurio. ch. 1016.
 Delphico in templo scriptum erat *γνώθι σεαυτὸν* nosce teipsum, quasi Deo dicente: & alio in loco *ἕσ*, quasi homines dicerent respondentes, tu es. Augustinus Steuch. de perenni philosophia, lib. 3. ca. 7. ch. 59. ter.
 Dementia duo sunt genera: alterum insania, alterum imperitia, & quacunq; affectione quis affectus alterutrum horum generum habuerit, morbus appellandus est. Plat. in Timæ. char. 759.
 Demens si quis morbo, aut senectute, aut morbi acerbitate sit, & res ea lat eat omnes alios, præter simul habitantes, is rem familiarem perdat, filius autem ambigat, & cunctetur aduersus patrem dementiae actionem instituire, primo legum custodes accedat, & patris calamitatem exponat, & illi considerent si iuste iudicium dictare oportet. Si consulunt exhibeant accusatori testes, & causæ defensores. Ille vero condemnatus reliquo tempore nullam potestatem habeat vel minimam quiddam suarum rerum gubernandi, sed velut filius, & puer per reliquam vitam habitet. Pla. de leg. dial. 11. ch. 939.
 Demogorgon apud poetas supremum Deum significare consuevit. Leo Heb. de Amore, dial. 2. ch. 97.
 Demogorgonis fabulæ allegoria rerum omnium generationem

tionem atque procreationem è summo creatore emanantem, atque ex prima materia procedentem eleganter admodum significat. Leo Heb. de Am. dial. 2. c. 102.

Demonstrationes, quæ sunt per verisimilia, decipiunt, si quis non obseruet. Plato in Phædone. ch. 50.

Demonstratio philosopho conuenit. Plato in Theæteto. charta 113.

Demonstratio est ratiocinatio vera, oratio ostendens aliquid per præcognita. Speusippus de Platonis definitionibus. char. 1964.

Demonstrare tantum est illius, qui formam norit. Syrianus in 2. metaphysic. vel in tertio secundum latinos, cap. 6. char. 12.

Demonstratiua principia communes conceptus enuntiant esse, non ut disponunt nos, aut ad actiones mouent, omnia enim finem suum appetunt ex communi conceptu, quem ubi homines non assequuntur, & ex seipsis potiri minime valent, confugiunt ad diuina, a quibus moti scire appetant natura, sed ut ad demonstrationes ipsis utimur dignitates appellantes, quia sic apud omnium vsum præstant. Syrianus in 2. metaphysic. vel in 3. secundum latinos, cap. 6. char. 13.

Demonstrationum principia sunt non particularia, sed vniuersalia semper, & quæ natura priora sunt. Marsilius Ficinus in Plat. Parmenide, cap. 34. ch. 1152.

Demonstratio est aut causæ supponendo effectum, aut effectus causam præponendo, aut paria paribus apponendo. In primo gradu est demonstratio a priori perfecta. In secundo a posteriori imperfecta. In tertio a pari imperfectissima scilicet inductio. Quæ quamuis nobis sit manifestior iure tamen est imperfectior, cum idem quasi declaret per idem. Marsilius Ficinus in Plat. Philebo. char. 1260.

Demonstratio frustra diuiditur in propter quid & quia, cum omnis a sensu pendeat, nec vna sit certior altera, cum non alio nitatur fundamento, quam sensu. Ioan. Fran. Pic. Mir. in exa. van. doc. gen. li. 5. ca. 11. c. 1149.

Demonstrationes mathematicæ sunt in primo gradu certitudinis: post has naturales. Gabr. Burattellus de ideis, lib. 1. char. 26. terg.

Demonstrationis philosophicæ distinctio, a populari argumentatione, quam tractat Aristoteles in Analytica arte, extat apud Platonem in Memnone, ubi agitur de statuis Dedali volitantibus. & de duplici methodo tum exacte, tum populari tractat in Timæo. Iacob. Carpent. in Alcinoi præfatione.

Demonstrationem ubi Aristoteles ait ducere initium ex aliqua antecedente cognitione parta, hoc ad ambiguitatem Memnonis pertinet, & ad euertendam reminisceniam superioris vitæ, quam Socrates apud Platonem inducit. Iacobus Carpentarius in Alcinoi præfatione.

Demosthenes semper ante speculum, quasi ante magistrum causas meditabatur. L. Apulei Apologia prima. charta 180. tergo.

Demosthenes auditio Platone cum Xenocrate de animorum immortalitate disputante, dixit, velle se honeste mori, quam turpiter viuere. Marsilius Ficinus in Plat. de republ. dial. 10. char. 1430.

Densitudo conuenit auro, quod aqua est. Plotinus. En. 2. lib. 1. cap. 6. char. 101.

Dentes cui rari sunt, is minus cibum terit, quam concoctioni sit satis, inde cruditas, inde mors. Rara enim corporis humani textura, & minus compacta elementorum coitio in causa sunt, ut rari dentes euadant, qui ex mateira feminali, & cerebro originem trahunt. Ioannes Fran. Pic. Mirand. de prænot. li. 6. ca. 2. ch. 599.

Depositorum, quod quis non deposuit neque aliquis parum, non cum venia eius, qui deposuit, sustulerit, optimam legem, & non ignobilis viri admonitionem contemnens, qui dixit, Quæ non deposuisti non tollas, &

alia quæ ait, ad successionem liberorum talia non sunt commoda. Qui liberos non curat, & duos hos legislatores contempsit, & non exiguum quiddam, quod ipse non deposuit sustulit, sed ingentem quandam thesaurum, si in vrbe hoc contigerit, vrbis curatoribus, si in reliqua regione, agrorum curatoribus, & horum principibus, denunciet. Qui primus conspexit, sic manifesta ciuitas ad Delphos mittat. Quicquid Deus, & de pecuniis, & de eo, qui ipsas amouit responderit, hoc ciuitas oraculis Dei obsequens faciat: & si liber fuerit, qui indicauit, in uirtutis opinionem ueniat: si contra uitium signatus non denunciarit. Si seruus denunciarit, liber fiat a ciuitate, ita ut domino pretium ipsius soluat, si non indicauerit, morte plectatur. Plat. de leg. dial. 11. ch. 932.

Depositorum est tributio cum fide. Speusippus in Platonis definitionibus. ch. 196.

Descriptione communi omnibus nota prius Plato postea diuidit rem, ex hac diuisione diffinit, deinde diffinitione diuisionem distinctius iudicandam, & rei vim, & qualitatem certius demonstrandam monet. Mar. Ficinus in Plat. philebo, cap. 13. ch. 1218.

Descriptiones fiunt per communes affectiones, vel per proprias. Iacob. Carp. in Alcinoi cap. 7. ch. 271.

Desiderium *μειρος* a fluxu animam trahente nominatus est: cupiens enim fluit, & sic animam vehementer trahit, sed & *προς* appellatur, quæ significatio non præsentis desiderij, ac fluxus est sed eius, quod alibi est, & abest. Plat. in Cratylo, ch. 87.

Desiderium intelligentiam procreauit, eamque sedulo comitatur. Plot. En. 5. lib. 6. capitu. 5. ch. 537.

Desiderium est voluntatis inclinatio inconueniens bonum. Marsilius Ficinus in Plat. philebo, lib. primo, cap. 37. char. 1252.

Desiderandum summe est summum bonum: & post ipsum desideranda sunt, quæ magis bona, & magis bona sunt quæ nos illi summo bono coniungunt, quod est Deus. Io. Pic. Mir. in or. Dominicam.

Desiderare, & petere debemus a Deo amorem suum purum cum perfecta humilitate. Io. Pic. Mir. or. Dominicam.

Desiderium animatus, appetitus in animatis conuenit. Io. Fr. Pic. Mar. de materia 1. ca. 4. ch. 158.

Desiderium amoris comitem faciunt Stoici, & dicunt illud esse immoderatam quandam cupiditatem rei affectatæ. Fran. Patric. de Regno, lib. 4. cap. 12. ch. 183.

Desiderium ac amor rei essentiam sibi requirunt. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 5.

Desiderium est voluntarius quidam affectus, ut res, quæ bona existimatur, & deest, vel existat, vel a nobis possi deatur. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 9.

Desiderium semper est earum rerum, quæ desunt. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 9.

Desiderium iucundorum appetitio nuncupatur. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 12. ter.

Desiderium vtilium ambitio, aut cupiditas appellatur. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 12. ter.

Desiderij, & amor dominandi tum vtilitatem, tum etiã iucunditatem, participat. Leo Heb. de Amo. dial. 1. c. 21. ter.

Desiderium ac amor est medium quoddam nos ab imperfecta, scilicet a perfecta, copulatamque cognitionem traducens. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 37. ter.

Desiderium, & amor in vnum conuenire optime possunt. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 38.

Desiderium ac amor felicissimam illam hominis cum Deo copulationem tum antecedere tum subsequi optime potest, diuersa tamen ratione. Leo Hebræus de Amore, dial. primo. ch. 38. terg.

Desideria ac amores pro iudiciorum diuersitate diuersi quoque, multiplicesque redduntur. Leo Hebræus de Amore, dial. 1. char. 5.

Desideria quadripartita diuisionem non secus, ac voluptates

ptates ipsæ expetitæ, suscipere existimantur. Leo Hebræus de Amore, dial. 3. ch. 389.

Desiderij ac amoris plures differentesque gradus sunt, quorum vnus alteri statim succedit. Leo Heb. de amore, dialo. 3. char. 218. ter.

Desiderij cuiuscunque finis in voluptate consistit. Leo Hebræus de Amore, dial. 3. ch. 389. ter.

Desiderio non fuga quidem, sed voluntatis potius alienatio proprie vereque opponi videtur. Leo Hebræus de Amore, dialo. 3. char. 217.

Desiderium, & amor, contrarij inter sese voluntatis affectus esse videtur. Leo Hebræus de Amore, dialo. 3. char. 2.

Desiderium ac amor rei cognitionem sub specie boni nec cessario supponunt. Leo Heb. de Amore. dial. 1. ch. 5.

Desiderium quasi genus quoddam, & amorem, & sensibilem appetitum tanquam duas varias species ac differentes ambitu suo complectitur. Leo Heb. de Amore, dialo. 3. char. 384.

Desiderium via quædam nos ab imperfecta seiunctaque ad absolutam coniunctamque cognitionem perducens esse definitur. Leo Heb. de Amore, dial. 3. ch. 401.

Desiderium, & amor, diuersis quibusdam definitionibus designari consueuerunt. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 214.

Desiderium, & amor, re ipsa eadem penitus esse conueniunt. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 214. ter.

Desiderium amor cum re amata absolutissimæ coniunctionis assequendum existere definitur. Leo Hebræus de Amore, dial. 3. char. 214. terg.

Desiderium non secus ac amor aliquem existendi modum supponit. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 214.

Desperatio omnium perturbationum est deterrima, & est animi agritudo sine vlla rerum meliorum expectatione. Fran. Patr. de reg. li. 5. ca. 2. ch. 233.

De vno ipso differt tractare, a tractatione circa ipsum vnum: nam de vno facile possunt tractare ingeniosi, siue affirmado, siue negando, tamen tutius negare liceat: sed circa ipsum vnum nemo aut nullo modo affirmat quicquam aut exacte negat. si quis enim circa ipsum meditaretur, consequeretur iam, & attingeret illud, quod nemini contingit. Marsilius Ficinus in Plat. Parmenide, cap. 79. charta 1189.

Deus quid est, & quos deos antiqui esse opinati sunt.

Deus est tutor Socratis. Plato in Alcibiade primo. charta 346.

Deus bonus est reuera. Plat. de republ. dial. 2. ch. 581.

Deus semper pulcherrimus, & optimus quantum fieri potest, manet simpliciter in sua forma. Plato de republica, dial. 2. char. 582.

Deus cum optimus sit, non mutatur in multas formas. Plat. de republ. dial. 2. ch. 582.

Deus, qui bonus est, causa malorum non est: nec permit tendum in ciuitate bene instituta aliquem nec metro, nec sine, nec iuuenis, nec senex cum sit, dicere, & hæc fit vna ex legibus circa Deos. Plato de republica, dialogo secundo. char. 582.

Deus est simplex, & verus, & in opere, & in sermone, & neque ipse transmutatur, neque alios decipit, neque per spectra, neque per sermones, neque per signorum pompas, neque re vera, neque per somnium. Plato de republ. dialo. 2. char. 583.

Deus, & ipsa vita species apud omnes in cõfesso est, quod nunquam pereat. Plat. in Phædone. ch. 57.

Deus est, per quem viuere omnibus viuentibus contingit. Plato in Cratylo. ch. 76.

Dei primi homines græci hos solos putauerunt, quos & nunc barbari multi deos habent, solem, lunam, astra, terram, & cælum: quæ quum perpetuo motu progredere-

rentur, ac currentes viderentur a *πρωτων* deos, id est *δεους* appellauerunt: postea cum alios cognouissent, eodem appellarunt nomine. Plato in Cratylo. ch. 77.

Deus iustissimus est, & nil aliud est ipsi similis, quæ qui ex nobis iustissimus est. Plat. in Theæteto. ch. 119.

Dei filii cœli & terræ sunt Oceanus, & Thetis, ex his Phorcys, & Saturnus, & Rhea, & horum fratres: ex Saturno & Rhea Iupiter, & Luna, & omnes, quos fratres ipsorum dici scimus, & alios horum filios. Plato in Timæum. char. 738.

Dei deorum immortales non sunt, nec penitus indissolubiles: non tamen soluentur: nec mortis sortem sequentur, cum Dei voluntas maius adhuc, & præstantius vinculum contigerit, quam illa quibus quando producebant, ligati erant. Plat. in Timæum. ch. 738.

Deus nobis maxime omnium rerum est mensura. Plat. de leg. dialo. 4. char. 832.

Deorum leges antiquæ apud omnes bifaria positæ sunt, alios enim deos clare videtes colimus, aliorum vero imagines & statuas collocamus, easque etiã si inanimatæ sint, animatos illos esse deos putamus, & illos nobis illas colentibus, ob id multâ beneuolentiam, & gratiam habere arbitramur. Plat. de leg. dial. 11. ch. 940.

Deos, qui videri possunt, maximos, & honoratissimos, & acutissime videntes, ubique primos censere oportet, ipsam astrorum naturam, & quæ cum his facta esse sentimus: post hos, & sub his deinceps demones genus æreum, quod tertiam, ac mediam sedem obtinet, & interpretationis causa est, præcationibus. valde colere oportet, commode progressionis causa. Hos autem animalium alterum ex æthere, alterum ex aere non totum videri posse dicimus, & quam prope adsit, manifestum nobis non fieri, sed sapientia admiranda participare, ut quæ generis docilis, & memores sint, & cognoscere omnem nostram cogitationem, & bonos ex nobis mirifice amplecti & vehementer malos odio habere, ut quæ cum dolore participant. At quantum ex aqua genus recte quis semideum appellarit, quod modo videtur modo occultatur. Plato in leg. appendice. ch. 968.

Deus nullum ex corporeis est, horum tamen ut sit causa, præsens quidem cunctis est, etiã vnicuique, nec quicquam permittit non esse. Mercurij Trismegisti Pimander, capit. 2. char. 1840.

Deus non est mens, at ut sit mens est causa, non spiritus, sed causa ut sit spiritus, non lumē, sed causa ut sit lumē. Bonum ipsum est, & nullum bonum nisi ipsum, reliqua ab ipsa boni natura separata sunt, solus Deus bonus est. Caue ne dixeris aliud quicquam bonum, profanus enim esset hic error. Nec aliud quicquam dixeris Deum nisi solum bonum, in eandem enim impietatem incideres. Mercurij Trismeg. Pimander. ca. 2. ch. 1840.

Deus solus bonus est sua natura. Mercurij Trismegisti Pimander, cap. 2. char. 1840.

Deus gloria omnium, diuinum, diuina natura, principium vniuersorum. Deus, mēs, natura, actus, necessitas, finis, renouatio. Mercurij Trismeg. Pimander. cap. 3. ch. 1841.

Deum patrem vnicum, vnum, & a quo vnus, pijs precibus obsecrare debes, ut sis ipsius misericordiam dignus, & sic tantum Deum percipere poteris, si vel vnus illius duntaxat radius intelligentiæ tuæ benigne resulserit, sola enim intellectio latens, latentia perspicit. Itaque si mentis oculis inspexeris, ille tibi (crede mihi) patebit. Mercurij Trismeg. Pimander. cap. 5. ch. 1843.

Dei essentia (si essentiam Deus vllam habet) est ipsum bonum. Mercurij Trismeg. Pimander. cap. 6. ch. 1844.

Dei via vna sola, est Pietas cognitioni coniuncta. Mercurij Trismeg. Pimander. cap. 6. ch. 1845.

Dei radii actus sunt, mundi radii sunt naturæ, hominis radii artes, & scientiæ. Mercurij Trismegisti Pimander, capit. 10. char. 1849.

Deus est æternitatis anima, æternitas est anima mundi, cę-

lum est terræ anima. Mercurij Trismegisti Pimander, capit. vndecimo. chart. 1850.

Dei actio potestas insuperabilis est, cum qua nec humanam, nec diuinam comparare quis potest: nil Deo simile, ipse enim solus, & vnus est, Deus non est ociosus, ipse enim omnia plena. Mercurij Trismegisti Pimander, cap. 11. chart. 1850.

Dei sapientia est bonum, pulchritudo, beatitudo, omnis virtus, quum: vnde immortalitatem præstat eum perfruantiam materiæ tradens. Mercurij Trismegisti Pimander, capitulo 11. chart. 1850.

Dei imago est eum, qui mundus, mundi, sol, solis homo Mercurij Trismegisti Pimander, cap. 12. chart. 1851.

Dei membra sunt vita, immortalitas, necessitas, prouidentia, natura, anima, mens, nec quicquam factum est vbi Deus ipse non est. Mercurij Trismegisti Pimander, capitulo 12. chart. 1854.

Deus sensibilis est cœlum, administrator omnium corporum, quorum augmenta, & decreta, sol, & Luna fortissimi sunt. Cœli vero, & ipsius animæ, & omnium quæ in mundo sunt ipse gubernator est, qui omnium effector est Deus a quo frequens fertur influxio. Mercurij Trismegisti Asclepius. c. 2. ch. 1868.

Deorum genera multa sunt, eorumque omnium pars intelligibilis, alia vero sensibilis pars. Intelligibiles dicuntur, non ideo quod putentur non subiacere sensibus nostris, magis enim sentimus hos quam eos, quos visibiles nuncupamus. Mercurij Trismegisti Asclepius. capitulo octauo. chart. 1863.

Deus solus in se, & a se, & circum se totus est plenus, & perfectus, isque sua firma stabilitas est. nec alicuius impulsu, nec loco moueri potest, cum in eo sint omnia, & in omnibus ille sit solus: nisi aliquis audeat dicere, sui commotionem in æternitate esse, sed magis etiam, & ipsa æternitas immobilis, in quam omnium temporum agitatio remeant, & ex qua omnium temporum agitatio sumit exordium. Deus igitur stabilis fuit, semperque cum eo similiter æternitas consistit, mundum intra se habens, cuius imago est sensibilis hic mundus. Mer. Trif. Ascl. c. 11. ch. 1868.

Deus est lumen, antiquior, quam natura humida, quæ ex umbra effulsit, mentis germen lucens, Dei filius. Cogita quod in te videt, & audit verbum Domini. Mens autem pater Deus, nec distat ad inuicem, horum vno vita est. Mer. Trif. Pimander, c. 1. chart. 1837.

Deus mens vtriusque sexus secunditate plenissimus vita & lux, cum verbo suo mentem alteram opificem peperit, qui quidem Deus ignis, & spiritus numen. Septem deinceps fabricauit gubernatores, qui circulis mundum sensibilem complectuntur, & eorum dispositio fatum vocatur. Connexuit inde Dei verbum, ex elementis deorsum tendentibus purum naturæ artificium vnitumque est opifici menti, consubstantiale. n. erat: relicta sunt naturæ elementa deorsum cadentia sine ratione vt sint tanquam sola materies. Mens opifex vna cum verbo circulos continens, ac celeri rapacitate conuertens, suam ad se machinam, hactenus. eam voluit a principio ad finem absque fine præcepit, incipit enim semper illic vbi desinit. Horum cunctorum circuitus, vt ipsa mens voluit, ex elementis inferioribus animalia conflauit ratione carentia: aer volatilia, aqua natantia protulit, & terra, & aqua distincta sunt vt menti placuit, Terra postmodum animalia, quæ intus habuerat, peperit quadrupeda, serpentina, fera, agrestia, & domestica. Mer. Trif. Pimander, c. 1. chart. 1837.

Deus est ipsa diuinitas, dico nunc, non quod genitum videlicet, quia ingenitum. Si ergo diuinum sit, essentia est, si Deus, est sup. essentia. Mer. Trif. Pim. c. 2. c. 1839.

Deus primus intelligibilis est non sibi, sed nobis: nam intelligibile per sensum intelligenti subiecit. Deus itaque que non est sibi intelligibilis, non enim aliud quiddam

existens, præter id, quod intelligit, intelligitur a seipso, est tamen differens quiddam a nobis, ideo a nobis intelligitur. Quod si intelligibilis logos, non Deus, & si Deus, non vt logos, verbum tanquam discretus dicitur. Mercurij Trifim. Pim. cap. 2. char. 1839.

Deus est causarum omnium auctor ratione, qua eas produxit ex nihilo, & est causa quod existant, & quod cauent. Ari. Theol. Aegyptiæ. l. 3. c. 2. c. 24. ter.

Deus est ens bonum absolutum, & vnum, ideo facit res existere, nouans ipsarum formam, & vt actus vnus ab solutus speculatur essentiam suam, & agit momento. Arist. Theol. Aeg. l. 3. c. 4. ch. 15. ter.

Deus est ens primum prioritate creationis. Ari. Theol. Aegypt. libr. 10. cap. 2. char. 46. ter.

Deus cum sit summus vnus, creat multa alia entia altiori modo. Ari. Theol. Aeg. l. 10. c. 19. char. 59.

Deus appellatur lux, quia essentiam eius, qualis ipsa sit, nescimus detegere, anima enim nostra infima est omnium creaturarum intelligibilem. Aristoteles Theol. Aegypt. l. 11. cap. 4. char. 61. ter.

Deus est vnus vnitatem abstractissimam, & vnum intelligitur non ex eo tantum, quia non numeretur aliqua specie numeri, sed quoniam non adiungitur ei aliquid extraneum ipsi essentia, existitque abstractus ab omni pluralitate, & multiplicatione numerali, qualitercūq; cōtingente creaturæ. Ari. Theol. Aeg. l. 13. c. 5. c. 79. ter.

Deus viuens immortalis est, per se ipsum ad beatitudinem sufficiens, essentia sempiterna, ipsius boni causa. Speusippus de Platonis definitionibus. char. 1962.

Deo nil est similis, nil gratius, quam vir animo perfecte bonus, qui tam hominibus cæteris antecellit, quam ipse a dijs immortalibus distat. L. Apulei de Deo Socratici. chart. 171. tergo.

Deum incorporeum esse sentit Plato, vni rerum omnium creatorem, beatū, beatificū, optimū, nihilo indigentē, cuncta conferentē. L. Apul. de leg. Pla. l. 1. c. 223.

Deus est originis non habens auctorem, est salus earum rerum, quas efficit, nec vlla res est tam præstantibus viribus, quæ viduata Dei auxilio, sui natura contenta sit. L. Apul. de mundo. char. 237.

Dei voluntas est summa perfectio, cum voluisse, & perfecisse vno eodemque temporis puncto completi. L. Apulei Asclepius. chart. 258.

Deorum genera multa sunt: eorum omnium pars intelligibilis dicitur, alia sensibilis. L. Apul. Asclepius. c. 262.

Deus est primum omnium, quæ sunt. L. Apulei Asclepius. chart. 268. tergo.

Deus bonū ipsum est, vt sacra tradunt eloquia, ex quo subsistunt omnia, & velut a causa perfectissima omnia producta sunt, & in quo oia constant, vt ad suū finē, quod cuncta desiderant intellectualia, rationaliaque; cognitricem quadam conditione, sensu alia sensuali, quæ sensu carent, in genito desiderij vitalis motu, & quæ sunt vitæ expertia, solaque; essentia prædita, sola quadam ad essentialē participantiam aptitudine. Eadē, & euidentis imaginis ratione, lumen quoque congregat, & conuertit ad seipsum omnia, quæ vident, quæ mouentur, quæ illuminantur, quæ calefiunt, & quæ ab eius radijs continentur. Dio. Areo. de diu. nom. char. 1058.

Deum sacra eloquia dicunt, quod erat, & est, & erit, cū factum est, sit, & fiet: quæ omnia significant per omnē intelligentiā superessentialiter esse, & omnium quomodo dolibet esse principium. Tam Deus non hoc est, hoc non est, nec hic quidem, & ita est, sibi vero, & aliter minime. Sed est simpliciter omnia vt omnium causa, & omnia in se principia, omnes conclusiones, & terminos rerum omnium continens, & ante habens, & super omnia est, vt qui ante omnia præ est mirabili super essentiali ratione. Quamobrem de illo simul oia prædicantur, nec est aliquid omnium. Omnem figuram, & speciem possidens, interim ab omni forma, & pulchritudine

diuine segregatus. Principia, media, & fines rerum absolute præcipueque antiquis in se ipso. Omnibus essendi munus per vnam supremam, & simplicem causam sincerissimè superlustrans. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. chart. 1097.

Dei ratio est simplex, & vere existens veritas, circa quā vt puram, & nusquam aberrantem vniuersorum cognitionem fides diuina consistit, stabile credendum firmamentum, qua hos in veritate collocat, & in ipsis collocat veritatem identitate quadam, nunquam dissuasibili simplicem veritatis cognitionem habentibus, qui iam crediderunt. Dio. Areo. de diu. nom. chart. 1106.

Dei latitudo est amplissima per omnia processio, longitudo, potestas deluper tota quælibet penetrans, profundum incomprehensibile secretum illud prorsus ignotum. Dio. Areo. de diu. nom. char. 1114.

Deorum genus est passionis expertis: dæmonibus, vero passiones adiungimus, dicentes sempiternos esse sequenti post Deos gradu, & hominibus propinquos, mediotque inter Deorum, & hominum genus. Plot. En. 3. lib. 5. cap. 6. char. 295.

Deus est simplex, est primum, ab eo omnia profluunt, ab eo motus primus exoritur, nec tamen est in eo, ab eo status: quoniam ipse nihilo indiget, nec mouetur, nec quiescit, nec definitus est, nec sic infinitus, vt immensa moles solet excogitari. Plot. En. 5. l. 5. c. 10. c. 529.

Deus se ipso suam habet dignitatem, & ante intelligentiam perfectus est, nec perficitur intelligendo, sufficit enim, & alijs, & sibi, dum ipse hoc ipsum quod est, existit. Plot. En. 9. lib. 7. cap. 37. char. 728.

Deus non indiget, vt verbum est de ipso prædicetur, sed tantum ei conuenit ipsum est, quantum significat ipsum quod est, & bonum dicimus non aliquid assignantes illi, sed quoniam ipsum existit bonum. Plotin. Enn. 6. libro septimo, cap. 38. chart. 729.

Deo nil aliud est quam simplex intuitus ad seipsum, quod nihil aliud est, quam ipsummet existere. Plotin. Enn. 6. libro septimo, cap. 39. char. 730.

Deus est causa omnium entium, & circa illum omnia ponenda sunt, & omnia illum appetunt, qui ab omnibus est diuersus, cū nec quicquā omnium, quæ illis conueniunt, ipse habeat. ideo ei intellectus, non inest, & cū tertia idest quæ ad animam pertinent, subieciuntur ad mentem, & mens redigatur ad bonum, ita oia certis gradibus ad ipsum reducuntur, alia proximè, alia proximis ad hærentia. Sed inter omnia longissime ab eo sensibilia distant, quæ ad animam continuè referuntur. Plot. En. 6. l. 7. cap. 42. char. 733.

Deus est ipsiusmet voluntas, semetipsum enim vult, quoniam nec erat aliud, ad quod potius traheretur, & aliorum nullum in essentia sua rationem sibi placendi comprehendit, & nihil sibi ipsi displicere, nec offendere potest, & in ipsis substantia electionem sui ipsius, & voluntatem contineri necessarium est, & cum voluntas sit à seipso, ac velut ipsius opus, hoc autem idem ac eius substantia sit, profecto sic ipse se in actum edidit existendi, ideo est quod vult. Plotin. En. sexta, libro octauo, capitulo decimotertio. cha. 748.

Deus idem est, & amabile, & amor, vt qui non aliter, quā à seipso, & in seipso pulcher existit, & in eo appetitus & essentia sunt idem: ergo Deus seipsum facit, & sui existit dominus, nec sic est factus, vt aliud quicquam voluerit, sed vt ipse vult, & eum ab omni segregamus conditione. Plotin. En. 6. l. 8. c. 15. char. 749.

Deus essentia principium est, nec illam sibi ipsi fecit, sed hanc factam dimisit extra seipsum, vt qui ipso esse non egeat, qui sanè ipsum effecit, nec enim id quod est facit hoc ipsum, quod se appellatur. Plot. En. 6. l. 8. c. 19. c. 754.

Deus est potissimum potestas, cum ab ipso quod est vni nullo modo digreditur, nam & opposita posse infirmitatis est, omnino potentis in optimo permanere.

Plotinus En. 6. lib. 8. cap. 21. char. 755.

Deus ipse principio ipsa voluntas existit, & ita extat vt voluit, & quale voluit, & in Deo voluntas nil amplius genuit, hoc namque iam erat. Plotinus Enn. sexta, libro octauo, capitulo 21. cha. 755.

Dij, qui intra cœlum sunt, vt Soli, & Lunæ, ignem facere possumus: nam animatum nullum sacrificandū est, sed vsque ad farinam, mel, terrequæ fructus, & flores. Porphy. de sacrificijs. char. 1934.

Deum vnum principem, & omnium patrem existere omnes gentes conueniunt, cui multi alij, Dij deorum que filij in principatus administratione operā nauant. Max. Tir. in ser. 1. chart. 4.

Dij cœlestes dici incorporei possunt, quoniam ad suam excellentiorem actionem, & vitæ felicitatem nihil à corporibus impedimenti contingit. Sed quatenus dij ad vnum ipsum tendunt, corpora sponte contendunt eodem, neque continent animas, sed excellentissimæ continentur. Iamb. de myst. ch. 1877.

Dij non secundum rationem intellectus ipsius, sed vnitatis, & intelligibilis obiecti ritè definiuntur. Iamblichus de mysterijs. cha. 1877.

Dij mundani, qui & intellectuales species nominantur, inter se vniti sunt, tum quia cuncti idem exemplar, in quo sunt species intelligibiles, contuentur, tum quia exemplar illud in quolibet Deo immundano viget vbi que totum, & sunt in se inuicem, & suis ideis, tum quia sunt ab vno, & referuntur in vnum, tum quia diuina vnitas vbi que præualens vnit eos, tum quia procedunt inter se, & conuertuntur, mutuoque accipiunt. Iamblichus de mysterijs. chart. 1878.

Dij cœlestes inuisibilibus dijs penitus sunt vniti, tū quia cœlestes animæ sunt extra corpora, tum quia dij superiores, idest ideæ, vnitatem infinitā hnt, prout oēs sunt in quolibet, per quam vnitatem sibi, & inter se Deos sequentes vnunt. Iamb. de mysterijs. ch. 1878.

Dij omnes cum definiuntur per vnitatem, communis vnitas dilatatur in omnes, per quam sunt vnum actu cunctorum vno ad vnum prorsus obiectum, & principium, atque finem, in eodem omnes puncto atque momento simul. Iamb. de myst. ch. 1878.

Dij sunt architecti, dæmones ministri. Iamblichus de mysterijs. chart. 1878.

Deos alios materiales, alios immateriales ponimus: Materiales, qui materiam in se comprehendunt, & exornant, immateriales, qui a materia penitus segregati sunt. Secundum igitur sacerdotiam artem a materialibus ad immaterialia ascendendum est, non enim aliter datur ad immateriales accessus. Ideo materialibus deis non propter ipsos, sed propter materiam competunt materialia: immaterialibus vero dijs materiā in sacrificijs adhibere est alienum. Et nos aliquando toti terreni sumus, aliquando extra corpus positi, & mente eleuati: Similiter duplex est cultus diuini ratio: vna simplex incorporea, ab omni generatione sincera, sinceris competens animalibus, altera plena corporibus, & actione prorsus materiali conueniens animalibus nondum puris, nedum ab omni generatione purgatis. Iamblich. de mysterijs. char. 1896.

Deum post primum secundum alium ordinem proponit Emephestus dijs cœlestibus tanquam ducem, quem ait intellectum seipsum intelligentem esse, atque in se intelligentias conuertentem. Huic vnum impartibile anteponit, quod appellat primum exemplar, aut expressionem, aut effigiem, quod Pethon appellat, in quo est primum intelligens, & intelligibile primum, quod solo silentio coletur: præter hos autem rerum apparentium opificio alij duces præstant. Iamb. de myst. c. 1903.

Deus primus ante ens solus pater est primi Dei, quem gignit manens in vnitatis sua solitaria, atque idest super intelligibile, estque exemplar ipsius, quod dicitur, sui

pater, sui filius, vni pater, & Deus vere bonus. Ille enim maior, & primus, & fons omnium, & radix eorum, quæ prima intelliguntur, & intelligunt, id est idearum. Ab hoc vno Deus per se sufficiens se ipsum explicauit, ideoque dicitur per se sufficiens sui pater, per se princeps: est enim hic principium, Deus deorum, vnitas ex vno super essentiam, essentia principium, ab eo enim essentia, propterea pater essentia nominatur. Iamblic. de myste. char. 1903.

Deorum multitudo non est infinita. Proc. elem. Theol. prop. 149. char. 40.

Deus omnis vnitas est per se perfecta, & omnis per se perfecta vnitas Deus. Procl. el. The. prop. 114. ch. 38. ter.

Deus omnis superessentialis est, & superuitalis, & super mentalis. Proc. elem. The. propo. 115. ch. 31.

Deus omnis participabilis est, præter vnum. Procl. ele. Theol. propo. 116. ch. 31.

Deus omnis mensura est contentiuum. Procl. elem. Theol. propo. 117. ch. 31. ter.

Deus omnis secundum superessentialem bonitatem subsistit, & est bonus. Proclus elementa Theologica propositione 119. char. 32.

Deus omnis vniuersalior est eorum, qui vni vicinior est: particularior vero, qui longinquior. Proclus elementa Theologica propo. 126. ch. 34. ter.

Deus omnis vnitas est beneficia, vel bonitas vnifica, sed primissimus simpliciter ipsum bonum est, & simpliciter vnum: eorum vero, qui post primum sunt, vnusquisque quædam bonitas est, & quædam vnitas. Proc. elem. Theol. propo. 133. ch. 36.

Dii alii ignei, alii coelestes, alii ætherei, alii terreni. Proc. in Alcibiade 1. char. 1916.

Deus si corpus esset, ex materia, & specie constaret, cum corpus omne ex materia, & specie constet, quod idearum simile redditur, dum illis quadam ratione participat: absurdum est ex materia, & specie constare, non enim simplex esset, nec principium: ergo incorporeus est. Alcinous cap. 10. ch. 1951.

Deus si corpus est, ex materia constat, ideo vel ignis, vel aer, vel terra, vel aqua; vel aliq̄ ex his conflatum: ac quocumque modo se habet, non est principium, eritque materia posterior, si quidem ex materia conflatur. Quæ quoniam nefaria sunt, est ergo Deus incorporeus. Alcinous cap. 10. ch. 1952.

Deus si corpus est corrumpti potest, genitusque est, & mutationi subiectus: at horum nihil in Deo cadit. Alcinous cap. 10. char. 1952.

Deum quæsierunt prisci quomodo cognoscimus, & responderunt, ex mundo & partibus eius, & harum innatis viribus Deum vt causam animaduertimus. At alius est modus noscendi Deum emergens, supra creata omnia manifesta increatum contemplando. Philo Iud. in leg. alleg. lib. 2. char. 52.

Deus solus cuius est, creatura omnis aduena. Philo Iud. de Cherubin. char. 84.

Dii mundanis lapos hic vel herba hæc congruit ita vt quasi compatiens naturæ cedit & fascinatur. Synesius de somniis. char. 1969.

Deus, & pater omnium & creator mundi a Platone nuncupatur, cum sit portio ei larga vitalitatis, & diuinitatis, quam ex se Deus infundit materię, & cum ea confudit. Plut. Platonicæ quæstiones. ch. 673.

Deus est perspicacissima veritas, & verissima perspicacia, siue perfectio, lux ipsa videns, visus seipso lucens, intellectualis perspicacia, luminis que fons, cuius lumine, & cuius lumen duntaxat mentis perspicacia perspicit, mentisque Deus est efficacissima origo. Marf. Ficin. in Platonicæ Theol. lib. 1. cap. 6. ch. 90.

Dij plures non sunt, quia nequeunt plura esse principia. Marf. Ficin. in Platonicæ Theologiæ, libro secundo, cap. 2. char. 93.

Deus vnus solus est. Mar. Fic. in Pla. The. li. 2. ca. 2. c. 94.

Deum semper esse nemo dubitare potest, quando Deus est ipse semper, imo sempiternitas ipsa est ipse Deus, & quæ sempiterna dicuntur illa sunt proprie, quæ Deus propagat per seipsum, & in seipsum. Marf. Ficin. in Platonicæ Theol. lib. 2. ca. 5. ch. 97.

Deus si est summa veritas, & sine veritate esse potest nihil, quomodo erit quicquam, nisi, & re vera sit id, quod esse dicitur, & vnum sit ipsum esse a quo cuncta proficiscuntur. Marf. Ficin. in Platon. Theologiæ, lib. 2. capit. 7. char. 100.

Deus est vniformis, quia super omnium formas existit, immo omniformis, quia formator est omnium. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 11. ch. 107.

Deus solus ita per se existit, vt per nullam sit causam, quocirca omnino per se est, quia excludit omnino a se quatuor causarum genera. Marf. Ficin. in Platonicæ Theol. lib. 5. cap. 5. char. 138.

Deus vere bonum est, angelus imago quidem bonitatis, sed intellectus est verus. Anima rationalis imago intellectus anima vera: irrationalis anima, imago anime natura vera. Qualitas quæ diuiditur in materia, naturæ est imago, verum naturalium agentium instrumentum. Marf. Fic. in Plat. Theol. li. 5. ca. 14. ch. 151.

Deus est actus bonus author existentium, perque actionis excessum prius, vehementius, diutius mouet mouentem, quam reliqua quæ offeruntur, imo eius virtute reliqua mouente mouentem. Marf. Fic. in Platon. Theol. lib. 12. cap. 7. char. 282.

Dei essentia, si essentia nominanda est, principium, medium, & finis est, non specialium tantum principiorum, sed etiam singularium sub qualibet specie peruagantium: ideo cuncta se intuenso, & genera, & species, & singula intuetur, cunctorum enim est origo & exemplar. Et cum nihil in se habeat materię simile, quæ obumbrare solet cognitionem, lux est, perspicacia summa, ideo per suam essentiam singula perspicit. Mar. Ficin. in Plat. Theol. lib. 16. cap. 1. ch. 368.

Deus est clarissima, & certissima veritas, omnium fons riuorum, verissima claritas claritatum: bonitas infinita, quæ dū seipsa gaudet, bonis innumeris gaudet. Gaudium quoque immensum seipso bonum, perque seipsum faciens vt alia bona sint, quibus gaudere quis possit, & non separamus claritatem a gaudio. Est itaque claritas gaudens, gaudiumque clarum seipso. Marf. Ficin. in epist. lib. 2. char. 693.

Deus, qui est proxima mentium causa, summa ipsa est certitudo, & sempiternum gaudium, ac supremum. Marf. Ficin. in epist. lib. 2. ch. 694.

Deus ipse est quicquid est in Deo, idearum series, quam in Deo intellexisti, diuina ipsa sapientia est, quæ verbum Dei est apud Deum, atque ipse Deus, perque ipsum facta sunt omnia. Ideo, & ipse Deus reperitur in omnibus, & omnia reperiuntur in ipso. Marf. Ficin. in epist. lib. 2. char. 702.

Deus est lux absque qualitate optima & potentissima, cuius calorem uoluntate prius, certiusque, & uehementius experimur, quam intelligentia lumen. Marf. Ficin. in epist. lib. 2. char. 710.

Deus est ratio, fons, rerumque artifex omnium, forma uniformis, & vniformis substantia immobilis oia mouens, in motu status, & tpe æternitas, in loco cōtinēs, in sumis profunditas, summitas in profundis, in multitudine vnitas, i debilitate potestas. Natura secundissima naturarum, fecunditas fecundissima naturalissima æterna, uiuentium uitarum uita. Sensus sensibilium lumen, & sensuum perspicacia. Sensus medullas sensibilem in corticibus sentiens, cortices in medullis. Intelligentia talis, ut, & ipsa rerum intelligendarum bonitas sic, & intellectus cuiuslibet ueritas, & gaudium, uoluntatis. Marf. Ficin. in epi. lib. 2. ch. 711.

Deus ipse est lumen immensum in se ipso consistens, & per se omnibus, & extra omnia per immensum: fons vitæ, in cuius lumine, vt ait Dauid videmus lumen: oculus quo omnes vident oculi, vt Orpheus ait, oculus qui cuncta in singulis inspicit, Marf. Ficin. in epistolis libro 2. char. 720.

Deus est vnitas non in re vnita sedem habens, sed vnionis, & vnitatis vbique causa, & intellectus, & essentia dici potest, vt essetia omnis, & intellectus causa. Mar. Ficin. in Dionysij Areopagitæ de diuinis nominibus, charta 1026.

Deus omnium rerum mensuram esse ait Plato contra Protagoram disputans, maxime vero si Deus fuit homo. Marf. Ficin. in Dionysij Areopagitæ de diuinis nominibus, char. 1030.

Deus per eundem actum est, & omnis infinitatis infinitas, & omnis termini terminus, & vbique præsens rebus diuersis non per diuersa sui, sed per idem. Non per idem particulare, sed per vniuersum, imo per naturam, & virtutem vniuerso prorsus excelso. Marf. Ficin. in Dionysij Areopag. de diuin. nomin. ch. 1099.

Deus est omnium primum agens, & ipsius voluntatis nil aliud est finis, quam sua bonitas, & in Deum omnia reflectuntur. Marf. Ficin. in Plato, Philebo lib. 1. capit. 30. char. 1240.

Deus est limitationis mensura, ipse enim singulis certa lege substantiæ, potentiæ, actionis, & dignitatis, & vitæ statuit limites, quos transgredi impossibile est. Omnia distinctis gradibus, certo in numero, ordinata serie digerit, & cuique pro naturæ capacitate, vel meriti dignitate impertit, terminat materiam formis, naturam feminibus, animam rationibus, mentem ideis, seipso denique omnia. Marf. Ficin. in Platonis Philebo, libro 1. cap. 36. char. 1250.

Dei sequentes stellæ appellantur. Marf. Ficin. in Plato, Protagoram, chart. 1298.

Dij immortales, & impatibiles sunt, homines mortales, & patibiles, demones immortales, & patibiles, & sic medium locum tenent inter deos, & homines. At demonum passiones non corporibus, sed animi affectibus tribuunt. Marf. Ficin. in Plato, conui. or. 6. capit. 3. chart. 1342.

Deus bonus est, & bonorum duntaxat causa est, & quos punit, boni gratia punit. Marf. Ficin. in Platon. de republica, dialogum 2. char. 1400.

Deorum filij vni summo Deo parent, illi sorte prouincias, & gentes tribuenti, & prouinciam illam gubernant, sed necessitas in diuinis est penitus voluntas, nã eadem est, & vna patris, & filiorum voluntas. Marf. Ficin. in Plat. Atlanticum. char. 1487.

Deorum filij subcoelestes, certo quodam ordine, gentes gubernandas habent alij alias. Marf. Ficin. in Platon. Atlanticum. char. 1489.

Deus est principium a quo, & philosophus, per quod leges ad homines peruenerunt. Marf. Ficin. in Platon. de legibus, dialogo 1. char. 1489.

Dij, & demones sub luna, cœli, terræque filij nuncupantur. Quoniam diuinitate cœli, atque terræ sub cœlo dominantis, quasi filij a parentibus illustrantur, & duntantur. Virtus in opifice mundi, excellenter cuncta comprehendens atque mouens cœlum dicitur, firmitas vero terra. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 23. ch. 1469.

Deus est virtutis principium, exemplar, & ipsa virtus, Deus inquam mens diuina, mundi artifex, ipseque mundo, & animæ præfident. Mar. Ficin. in Plot. En. 1. libr. 2. in summa totius libri. char. 1555.

Deus bonitas ipsa simpliciter est, non tamen est ipsa simpliciter necessitas, sed quantum spectat ad bonum, & si permittit malum, & contingentiam permittit, & vt malum in bonum redigit sic contingens in necessarium. Mar. Fic. de fato, cap. 1. char. 1679.

Dij coelestes directo quodam intuitu diuina cognoscunt, humana vero deslexo prospiciunt atque gubernant. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 8. c. 4. ch. 1768.

Dij duplices sunt. Supra cœlum corporeum in cœlo in corporeo intelligibiles, & intellectuales, illi sunt ideæ, hi vero intellectus omnes æterna idearū contemplatione beati. Mar. Fic. in Plo. En. 5. l. 8. c. 4. ch. 1768.

Dij intellectuales, qui in intellectuali cœlo sunt, non gubernare solum qua ratione ibi sunt, sed contemplari dicuntur quidquid est in cœlo intellectu, est similiter intelligibile cœlum, ibi vero sunt omnia. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 8. c. 4. c. 1768.

Dei primi virtus immensa est, & quidquid post Deum sequitur. Absque Dei præsentia moueri, & conseruari non potest. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 5. c. 4. ch. 1782.

Deus idem nobis est via, veritas, & vita: via, quoniam suis nos radijs ad se nos conuertit, veritas quia verum se nobis ad ipsum conuersis ostendit: vita, quoniam animam nostram ipsius contemplatricem beata illa visio ne pascit perpetuo, & oblectat. Marf. Ficin. in Alcinoi, & Spensippi præfatione. char. 1945.

Deus siue intellectus sit ipse, siue intellectuale quiddam notiones illi adsunt æternæ, & immobiles: ergo ideæ sunt. Et si mensura per seipsam materia caret, ab aliquo superiori, & a materia penitus absoluto mensuras suscipiat necesse est. Ideæ ergo sunt mensuræ quædam sine materiæ mixtione existentes. Alc. c. 9. c. 1951.

Deus solus simplicissima essentia est, quicquid habet a se habet, eadem re qua est, eadem sapit, eadem vult, nec rem aliquam intelligere possumus, qua ipse sit, præterquam ipsum esse, quod ipse est. Cetera non illud id est ipsum esse, sed illo sunt, igitur angelus non est ipsa vnitas, sed numerus est. Ioannes Picus Mirandulanus in Heptaplum, libr. 3. cap. 1. cha. 23.

Dei spiritus est amoris spiritus, semper enim amor ad Deum nos adducit. Ioannes Picus Mirandulanus in Heptaplum, libr. 3. cap. 2. char. 25.

Deus est plenissima entitas, indiuidua vnitas, solidissima veritas, beatissima bonitas. Hæc ni fallor est illa, *πρωταρχη*, id est quæternitas Pythagoræ, per quam ipse iurabat, vocabaturque principium semper fluentis naturæ. Io. Pic. Mir. de vno, & ente, cap. 9. ch. 254.

Deus, & est, & dicitur proprie ens non solum ex dogmate Aristotelis, sed etiam Platonis, & consequenter vnum non est ente superius. Ioannes Picus Mirandulanus in responsione prima. ch. 260.

Deus est existentia, non essentia: ideo recte dicimus Deum esse, & vere negamus Deum esse ens. Ioann. Pic. Mir. in secunda responsio. char. 267.

Deus inuocantem quomodo audiet, qui prius pauperem inuocantem non audiuit? Ioannes Picus Mirandulanus in epistolis. chart. 343.

Deus est causa quem maxime ordinis. Gabriel Buratell. de ideis, libro primo. char. 22.

Deus est æternus natura, intelligentia, & cœlum sunt æterna, quia quadam æternitate participant. Gab. Bur. de mundo, libr. 7. char. 191.

Deus dicitur a *θεω*, quod est currere, vel vt alij a *θεος*, id est timor, quoniam Dei potentia omnibus timenda est. Fran. Pat. de regno, l. 1. cap. 9. c. 27.

Deus est quicquid in Deo est. Iacob. Carpentar. in Alcinoium ex secunda digressionem. ch. 202.

Deum actum parum esse, & omnis potentiæ quæ ad materiam pertinet expertem, omnes philosophi peripatetici, & alij quoque, & maxime Platonici docuerunt. Iac. Carp. in Alci. dig. 3. ch. 246.

Deus est lex nobis æquissima, quæ nullam admittit corruptionem, aut mutationem, firmior his, quæ sunt in columnis. Aug. Steuch. de peren. phil. l. 4. c. 3. char. 74.

Dij gentium hominum opinione facti, & licentia poetarum, quorum interdum testimonijs philosophi abutuntur.

tuntur. Aug. Steuc. de peren. phil. l. 2. cap. 6. chart. 93.
 Deus solus æternus, cum nullum principium habuit.
 Aug. Steuc. de peren. phil. lib. 7. cap. 3. ch. 122.
 Dei beatitudo diuina est immensa gloria a factione istius
 mundi longe distantiissima, qua Deus fruebatur, an-
 te mundum. Aug. Steu. de peren. phil. l. 7. c. 5. c. 127. ter.
 Deus naturaliter est æternus, mundus creatus. August.
 Steuch. de peren. phil. lib. 7. cap. 5. char. 128.
 Deus omni mundo maior est, & operatur sine tempore,
 & immediate, & omnia simul fecit. Aug. Steu. de per.
 phil. lib. 7. cap. 8. char. 140.
 Dii ab antiquis instituti alii sunt quam illi qui celestibus
 sphaeris alligati sunt: nam si Aristoteles vult eos cura-
 re humana, & pios illis gratos esse, & eos premissis affli-
 cere, clarum est id facere non posse si celo alligati sunt,
 & cum de singulari Deo sermonem habeat clarum est
 deos istos longe minores illo esse eadem ratio apud
 omnes scriptores valet. Augustinus Steuch. de peren.
 philosoph. libro 8. cap. 2. ch. 164. ter.
 Deus est finis omnium rerum. August. Steuch. de peren.
 phil. lib. 2. cap. 1. char. 38. ter.
 Deum vnum, & singularem tum animo intento, tum
 natura duce, & magistra, rapidoque veritatis aestu ho-
 mines omnes confessi sunt. August. Steuch. de peren.
 philosoph. lib. 3. cap. 1. char. 52.
 Dii Achilles in Patroclum amicum, quam Alceus in Ad-
 metum coniugem summum, studium summamque
 benevolentiam liberalioribus premiis dignam esse du-
 xerunt. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 239.
 Deus solus omnium humanarum actionum supremus,
 & vltimus finis existit. Leo Hebræus de Amore, dia-
 logo primo. chart. 262.

*Deus ut inferiora regit, cognoscit, & quis
 Deo carus existit.*

Deus cum bonus sit, omnium causa non est sed pau-
 corum, & non multorum, nam pauca sunt bonamul-
 ta mala. Plat. de rep. dial. 2. char. 581.
 Deus solus causa est bonorum, malorum vero alii sunt
 causa. Plat. de rep. dial. 2. char. 581.
 Nec Deus nec homo vltro seipsum deteriorē quomodo
 cunque facit. Plat. de rep. dial. 2. char. 582.
 Dii puniēdo malos iusta, & bona operantur, illi vero ex
 pena vtilitatem perceperunt. Plat. de rep. dial. 2. c. 582.
 Deo qui carus est, ei optima contingunt, si non necessa-
 rium quoddam malum ipsi ex priori peccato adest.
 Et sic de eo existimandū est, siue in paupertate sit, siue
 in morbis: aut alio quodam ex his, quæ mala censentur,
 quod huic ista ad bonū quoddam desinent viuētī,
 aut mortuo. Plat. de rep. dialog. 10. chart. 699.
 Deus nunquā negligit eum, qui iustus fieri proposuit, &
 virtutis studiosus est, vt quantum homini cōtingere
 potest Deo similis fiat. Plat. de rep. dial. 10. c. 699.
 Deus vult bona omnia, & nihil malum esse, quantū eius
 fieri posset. Plat. Timæo. ch. 734.
 Deus vniuersum quantum eius videri posset assumpsit,
 non quietū istud, sed quod motu erroneo, & inordi-
 nato moueretur, ipsumque ex confusione ad ordinem
 adduxit, quum hoc ita melius esse iudicasset. Neque
 enim erat, neque fas est, vt optimus aliud, quā quod
 optimum est faciat. Plato. in Timæo. char. 734.
 Deus ratione inita comperit ex his, quæ secundū naturā
 videri possunt, nullū opus mentis experts, eo quod men-
 tē habet totū toto vnquā pulchrius fore. Mentē vero
 absque anima alicui accidere impossibile est. Ex hacque
 ratiocinatione mentem in anima, animam in corpore
 constituit, & vniuersum fabricauit, vt pulcherrimum
 secundū naturā, optimūque opus esset. Pl. in Tim. c. 734.
 Deo soli certum est, qui ad meliorem rem abeant. Plato.
 in Apologia. char. 23.

Dei nostri curam habent, sumusque nos homines deorū
 quædam possessio. Plat. in phædon. ch. 35.
 Deus omnia, cum Deo fortuna, & occasio humana vni-
 uersa gubernant, mansuetius tamen concedit, & ter-
 tiam ad hæc sequi oportere artem. Plato de legibus,
 dialogo quart. chart. 826.
 Deus, vt antiquus sermo testatur, & principium, & me-
 dium, & finem omnium, quæ sunt habens, rectā viam
 perfecit secundum naturam procedens. Hunc autem
 sequitur pena vltix eorum qui a diuina lege deficiunt,
 Huic inherens qui felix esse vult humilis, & ornate
 compositus sequitur. Qui vero iactantia se effert, aut
 pecuniis superbit, aut honoribus, aut etiam corporis
 pulchritudine vna cum iuuentute, & demētia, ardet
 anima, coniuncta contumelia, velut, qui neque prin-
 cipe, neque alio duce opus habeat, sed etiam aliorum
 dux esse possit, is desertus a Deo relinquitur, & sic, &
 se, & ciuitatem perdit. Huic quid prouidendum legis-
 lator curare debet. Plat. de legi. dial. 4. ch. 832.
 Deorum possessiones omnia mortalia aialia sunt, quorū
 sane etiam totum cælum. Plat. de leg. dial. 10. ch. 926.
 Dii, & paruorum, & magnarū rerum curam gerunt, &
 implacabiles sunt in illis, quæ præter iustum geruntur.
 Plato in legum appendice, chart. 966.
 Deorum omnia plena sunt, & nunquam uos nec obli-
 uione, nec negligentia præpotioribus parui pendunt.
 Plato in legum appendice, char. 971.
 Deus viuentium, vel vitalium, quæ sunt in mundo sem-
 piterne gubernator est, ipsiusque vitæ dispensator æ-
 ternus. L. Apulei Aselepius. char. 267. terg.
 Deus vnicus voluntate sua cuncta constituit, illi enim non
 est corpus tangibile, visibile, dimensum, distans, nec al-
 terius cuiuspiam simile, nec ignis, nec aqua, nec aer,
 nec spiritus, sed ab eo hæc omnia pendent, bonū ita
 est, vt sibi soli hoc competat. Merc. Trismeg. Piman-
 der, cap. quart. chart. 1842.
 Deus, quod longe diuinius est, nos integros, animas, &
 corpora, ad perfectam, & immortalē vitam traducere
 pollicetur. Diony. Areop. de diuin. nom. ch. 1101.
 Deus per vnica lucem suam cognoscit, & concipit ideas,
 per has reliqua, vt umbras, vt si Sol per lucem suam ra-
 dios circumactos contueretur, per radios umbras ex
 opposito resultantes. Dionysi. Areopagit. de diuini-
 nominibus. chart. 1104.
 Deus in se ipso contraria eodem modo anticipans per
 vnam viuificamque totius identitatis causam emine-
 tem. Dion. Areop. de diuini. nom. char. 1113.
 Dei regnum magnum, & potentissimum anima concipit
 cælum, & terram, alterum celsitudinis, alterum de-
 pressionis metam, cælum omnia continere terra car-
 ceris imaginem retinet, in quo nixa sunt iusta, & no-
 centia corpora, regem maximum cogita, & secundum
 hunc ministros quamplurimos deos ministros visibiles,
 & inuisibiles qui vt ianitores ad vestibulum occu-
 pati ministerium fortiti sunt voluntatis diuinæ. Max.
 Tyrius in serm. 1. chart. 12.
 Dii factum terræ curam gerunt, & eos ad salutem tuē-
 tur. Maxim. Tyrius in serm. 3. char. 26.
 Dii tenent entium summum, animæ infimum. Alii pos-
 sunt omnia momento vnite, animæ contra, nec om-
 nia, nec momento, nec vnite. Dii non inclinati curant
 omnia, animæ cum inclinatione, & conuersione qua-
 dam agunt. Dii sunt præcipuæ causæ: animæ ex illo-
 rum voluntate perpetuo pendent. Dii vigore celerrimo
 fines suos intimos vna cum principiis comprehendunt,
 animæ ab aliis in alia, ab imperfecto ad perfectū
 pergunt. Dii comprehendere nequeunt aliqua mensu-
 ra, vel forma, animæ inclinatione, & habitudine, &
 nutu detinentur, & superantur, & appetitu deterio-
 rum, & familiaritate tanguntur, & certas inde cōtra-
 hunt qualitates. Iamb. de myster. char. 1875.

Dei

Dei cuiusque lumen totum indiuidue, toti mundo pe-
 nitus adest, licet particidam præcipue vim suam ma-
 xime sibi accomodate concedat. Interea quodammo-
 do implet omnia ob potentiam perfectam, & excessū
 causalem prorsus immensum. Vnde perficit omnia,
 vnitque cum extremis extrema, per media compre-
 hendens in se omnia, & se ad sic reflectens sibi prorsus
 vniunt. Iamblicus de mysterijs. ch. 1876.
 Dii coelestes principium suum habentes in mundo intel-
 ligibili, dum ideas sui contemplantur, in eo mouentur.
 cælos, hoc ipso actu intelligentiæ, voluntatisque effi-
 caci admodum, & perpetuo. Ideo sine labore regunt,
 quod ex ordine semper constante euidenter apparet.
 Iamblicus de mysterijs. char. 1878.
 Dii præsentem dant corpori sanitatem, virtutem animæ,
 menti sinceritatem, omnia nostra reuocant principia,
 impropria quod in nobis est frigidum, latiferumque
 delectat, calorem fouent, efficaciorēque reddunt ad
 vitam, & omnia menti, & animæ congruere faciunt,
 & mensurantur eisdem, harmonia intelligibili lumen
 effundunt, quodve non est corpus, ostendunt, tanquā
 corpus ipsis animæ oculis per corporis oculos. Iam-
 blichus de mysterijs. char. 1880.
 Dii vera bona dant bonis per sacrificia expiatis, quibus-
 cunque, & versantur, suoque commercio, prauitatem,
 passionemque ab eis longe propellant, suoque splen-
 dore tenebroso spiritus arcent. Iamb. de myst. c. 1892.
 Dii nostra natura superioris plenitudine bonitatis, & vo-
 luntate bonorum, & benignitate quadam dignis ani-
 mis conuenientia tribuunt: diligunt religiosos tanquā
 genituras suas, & alumnos, atque discipulos, & labo-
 rantium miserentur. Sunt, & alia quædam numina,
 qui ephori, & præfides sunt discretionis, atque iudicii,
 consulunt, quæ facere deceat, quæ declinare: ad iusta
 adiuvant, reuocant ab iniustis, & sæpe in homines ini-
 quos iniurias, quas inferre conantur, iuste, retorquēt,
 vt que agere moliebantur patiantur ipsi. Iamblichus
 de mysterijs. chart. 1892.
 Dii non inferunt iniurias, vt putat Porphyrius, sed iusta
 supplicia, & si sunt iniusta, non dii, sed demones im-
 probi inferunt. Nam dii non partem quandam vltæ,
 sed totam: nec hanc solam, sed vniuersam ab æuo in
 æuum conspiciunt animæ vitam, & ita pro meritis in
 antecedente vita contractis sæpe puniunt in sequenti,
 siue rogati punire, siue non rogati. Iamblichus de
 mysterijs. chart. 1891.
 Deus omnis in sua essentia prouidere vniuersis debet, &
 primo prouidere in dus est. Proclus elem. Theologiæ
 proposi. 120. char. 32.
 Deus omnis imparitibiliter partibilia cognoscit, sine tem-
 pore ea, quæ sunt in tempore, & non necessaria neces-
 sario, & mutabilia immutabiliter, & omnino omnia
 præstantius, quam secundum ipsorum ordinem. Pro-
 clus elem. Theol. propo. 125. ch. 33. terg.
 Deus omnis vniuersalior existens, & proprius primo or-
 dinatus ab vniuersaliore genere entium participatur,
 particulariter vero longinquior a particulariori: & vt
 ens ad ens, ita vnitas ad vnitatem diuinam. Proclus
 elem. Theol. propo. 136. char. 37.
 Deos animarum occulta cognoscere omnes homines na-
 turaliter credunt, & omnis copula, & communio Dei
 præsentia indiget. Procl. in Alcib. 1. ch. 1918.
 Dii sine corporalium mixtione pure nimirum, ac sin-
 cere intelligunt. Alc. cap. 10. char. 1951.
 Deus nunquam desinit operari, sed vt ignis proprium est
 vrere, & niuis refrigerari, ita Dei proprium est opera-
 ri, & id multo magis, quia omnibus aliis rebus operā-
 di auctor est: ideo dicitur, quiescere fecit, non quiescit.
 Philo Iud. de leg. alleg. lib. 1. char. 28.
 Deus benignus bona largitur omnibus etiam non per-
 fectis, idco nullam animam expertem boni creauit.

Philo Iudæus in legis allegoriam, libro prim. chart. 31.
 Dei in miseratione omnia posita sunt. Phil. Iud. de sacri-
 ficiis Abelis, & Caini chart. 89.
 Deus cum alicui bene facit, non vititur eius consilio, sed
 inexpectata beneficia solet porrigere liberaliter. Phil.
 Iud. de sacrificijs Abelis, & Caini ch. 86.
 Deus non dat potentias suas creaturis meras, sed tempe-
 ratas, quia non essent capaces, si enim lucem solis me-
 ram aspicere non potest creatura, quāto minus meras
 virtutes Dei? ideo ait Dauid. Calix in manu domini
 meri plenus temperamento, non enim nec in benefi-
 cius, nec in poenis totam vim suam exercere vult, sed
 quantum videt earum capacitati sufficere. Phil. Iudæ.
 quod Deus sit immutabilis, char. 198.
 Deo nihil ignotum. Phil. Iudæus de somniis chart. 370.
 Dei ad cognitionem sufficit ipsa natura. Synesius de som-
 niis, chart. 1968.
 Dei prouidentia homini ex anima, & corpore compo-
 sito, nutrimentum, successioneque prouidit, prouidet
 ergo composito quoque iudicium dispensaturum iuste,
 commune premium, vel supplicium, pro actionibus,
 passionibusque animæ communibus. At eiusmodi iud-
 cium in vita præsentī minus impletur, vbi impii ple-
 runque fortunati sunt, pii infornati, in alia iuste se-
 qui nequit, nisi sit resurrectio. Et vt corpus fuit sociū
 animabus in actionibus, & passionibus virtutem, & vi-
 tiorum, sic socium esse debet in pena, & premio, alio-
 qui Deo prouidentia, & iustitia in dubium traheretur.
 Athenagoras de resurrectione, cap. 2. ch. 1872.
 Dei voluntas si remouetur, quod impossibile est, cuncta
 in nihilum reuertentur, quod non ideo euenit, quia
 mundus ex nihilo creatus sit, sed quia causa remouet-
 tur, quæ cuncta ingenita ab æterno conseruat. Bessi.
 Card. in calum. Plat. lib. 3. cap. 20. ch. 47.
 Deo magis indiget mundus, quam corpus anima, & mi-
 nus est ad Deum mundus, quam ad animam corpus,
 & mundo bonum magis necessarium est quam vitæ: nā
 vita sublata cessaret mundus: moueri sublato bono
 esse desineret. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 2. c. 6. ch. 97.
 Deus habet non solum intelligentiam generum, & spe-
 cierum, sed etiam rerum singulariū. Mar. Fic. in Plat.
 Theolog. lib. 2. cap. 9. char. 104.
 Deus potentiam suam perfecte cognoscit, & omnia ad
 quæ potentiam habet, & cum Dei virtus sit infinita,
 ad innumerabilia se extendit, ideo intelligit non modo
 quæ actu, sed quæ potentia sunt, & cum in rebus na-
 turalibus sunt quadam potentia infinita, Deus cogno-
 scit infinita. Marsilius Ficinus in Plato. Theologiæ
 libro 2. cap. 10. chart. 104.
 Deus vnica virtute cognoscit, quicquid nos tribus virtu-
 tibus, id est sensibus, phantasia, & intellectu cognosci-
 mus: ergo, & vniuersalia, & singularia intuetur. Mar.
 Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 9. ch. 104.
 Deus cum res non in se ipsis, sed in se ipso, non per earū
 imagines, sed per suam essentiam intuetur. Non distra-
 hitur circa plurima, sed cuncta conspiciat tanquā vnū.
 Ideo res nullæ sunt diuina maiestate indignæ. Non
 diuertitur a grauioribus, vt leuiores consideret, quo-
 niam eodem intuitu hæc videt, & illa insuper oculi, qui
 vno intuitu stellas in coelo plurimas contuetur, nec
 laborat vnquam, quia non querit, sed possidet. Mar-
 silius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro secund.
 capitul. 9. chart. 104.
 Deus per ipsum esse suum, quod idem re ipsi est, & in-
 telligere, & velle, quodve est simpliciter vnū quoddā
 omnium centrum, a quo reliqua tanquam linee dedu-
 cuntur, facillimo nectū vibrat quicquid inde depen-
 det. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro
 secund. capit. 13. chart. 112.
 Dei in præsentia scripti sunt futuri rerum euentus, ita
 & euentuum causæ, & modi agendi, & sicut opera
 nostra

nostra sunt nota Deo, ita, & nostra uoluntas, quæ operum nostrorum est causa, & modus liber agendū sicut præiudicium te id facturum, ita præiudicium te ita id uoluntarie facturum, & libere: quare si diuina præiudicium conditionis alicuius positione reddit, necessaria nostra opera, reddit necessarium, id est confirmat similiter agendi modum, id est nostri iudicij libertatem: quoniam Deus naturarum omnium temperator cuique rei conseruat: non subtrahit naturam quam dederat: sic cum regit cuncta, singula pro singulorum regit natura. Ascendentibus elementis ad ascensum conducit: descendentes ad descensum. Animalibus confert ad gradientum, cælis ad circuitum. Si animos pulsat, quia illi sursum, & deorsum libere volubiles sunt, pulsat libere, ita ut alliciat non trahat, non cogat sed persuadet, & cum Deus debet naturam animo propriam reseruare, ideo iudicium ipsi relinquit liberum, per quod de agendis suo more consulit, & è multis sibi propositis aliud alio melius indicet, & quod aptius ad bonum consequendum euenierit, eligat. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theol. lib. 2. cap. 13. ch. 114.

Deus intelligendo, & mouendo seipsum scit, & efficit omnia, ut sol in se lucendo illuminat omnia. Marsil. Ficinus in Platonicæ Theol. lib. 11. ca. 4. ch. 250.

Dei cognitio cum sit perfectissima, nullam imperfectionem, imo perfectionem omnem comprehendit, cognoscit singula distinctè ubique. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theol. lib. 16. ca. 1. ch. 368.

Deus, quibus esse tribuit temporale producendo, iisdem prouidendo bene esse temporale procurat: & quibus æternum esse, iisdem ad bene esse æternum dirigit. Marsil. Ficinus in epist. lib. 2. char. 697.

Deus si sumpte natura bonus est, bonorum semper est causa, mali vero alicuius nunquam. Proclus in republica Plato. ex Mar. Ficinus in epist. lib. 11. ch. 937.

Deus omnia amplectitur, cõplectitur, & anticipat. Amplectitur per excellentiam potestatis uelut extrinsecus circumfusus. Cõplectitur una quadam penes se natura unice colligens singula quantum licet inter se diuisa. Anticipat denique quoniã & antequam sint possidet ipse & gradu longe præstantiore quam sint. Marsil. Ficinus in Dionysij Areopag. de diu. no. ch. 1032.

Deus per septem gradus beneficos radios ubiq; distribuit, per angelos, per animas ratione præditas, per animas sensu uiuentes, per animas vegetales, per cœlestia corpora, per corpora elementaria, quæ ex materia constant, per materiam. Marsil. Ficinus in Dionysij Areopag. de diu. nom. ch. 1052.

Deus in se respiciens omnia uidet, quæ omnia penes ipsam sunt pulcherrima, quin etiam quæ apud alios nos sunt turpia, & mala, alijs & uniuerso, & bona, & pulchra sunt. Marsil. Ficinus in Plat. Parmenide, ca. 33. c. 1150.

Deus cognoscit perfectissime ipsam bonitatis suæ, omniumque idearum suarum naturam, atque uirtutem. Scit ergo quot modis, quot gradibus, quousque procedere, participarique possit: Res igitur infimas comprehendit certiore cognitione, quam sensus, & opinio nostra, quanto cognitio, quæ fit per omnes causas, certior est cognitione, quæ non fit per causas, uel non per omnes. Marsilius Ficinus in Plat. Parmenide, cap. 32. char. 1150.

Deus omnia entium minima cognoscit, & considerat, & si non reducuntur ad ideas particulares, nihil tamen obiectum, ac deforme est in mundo, quod nõ ad pulchritudinem uniuersalem reducatur, & alicuius boni sit particeps: & si minima illa eueniant præter speciosissimum illud exemplar, non tamen præter omnem mentis illius intuitum, uel præter actionem ipsius boni proficiuntur. Marsilius Ficinus in Plat. Parmenide, cap. 15. char. 1141.

Deus cognoscit priuationes, informia, mala per ideas

habituam, formarum, & bonorum. Marsil. Ficinus in Plat. Parmenide, cap. 14. ch. 1141.

Deus cum omnium causas in se perfectissime complectatur, seipsum exactissime comprehendens similiter complectitur omnia. Marsilius Ficinus in Plat. Parmenide, cap. 31. char. 1148.

Deus res cognoscit, non quia congruat cum rerum natura, sed quia ipse est causa rerum, & cognoscendo seipsum, omnia statim cognoscit, & facit. Marsil. Ficinus in Plat. Parmenide, cap. 32. char. 1149.

Deus uirg nostræ, & salutis omnibus uindique modis prouidet, & consulit. Marsilius Ficinus in Plat. Protagoram. char. 1299.

Deus boni hominis serenam mentem sapientiæ suæ lumine implet. Marsil. Ficinus in Plat. Cratyl. ch. 1312.

Deus est in suo habitu permanens, dum mandat, ministri autem sequuntur: nihil tamen mutabilitatis in Deo est, dum mobilia regit & mouet: in ministris autem eius prouidentia mutationi cuidam propinquo. Marsil. Ficinus in Plat. Timæum, ca. 37. ch. 1462.

Deus in omnibus per omnia mouet omnia; mouet mundi sphaeras, quarum concursio fatum quidem alicubi, sed hic fortuna libentius nominatur. Hinc casus uarij circa externâ corporeaque proueniunt. Mouet & animas, lumen mentibus inspirando, unde artem non speculandi solum accenditur, sed agendi. Ab arte tandem dispositio externorum & corporis proficitur. quam obrem a Deo cuncta dependent, qui (ut ait D. Paulus) omnia in nobis operatur. Verum ab ipso alia per fortunam procedunt, alia per artem. quo fit, ut neque fortuna, neque ars aliquando Deo ualeat aduersari, cum semper ab ipso utraque moueantur. Inter se uero hæc ita se habent: aut inuicem consentiunt, aut dissentiunt. si dissident, aut fortuna superat artem, aut ars fortunam. Marsil. Ficinus in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1496.

Deus omnium est mensura, præcipue nobis, qui uidelicet eatenus uel proficere, uel fugere debemus singula, quatenus diuinæ menti uoluntatique uel consonare, uel dissonare censentur. Marsilius Ficinus in Plat. de legib. dial. 4. char. 1499.

Deus est causa rerum efficiens, & finalis, seruat omnia, & omnibus adest. Marsil. Ficinus in Plat. de leg. dial. 4. c. 1499.

Dij sub Luna alij alijs terræ plagis gubernandis accommodati sunt, quos possumus Platonicè more angelos nominare, per quos sub Mercurij nomine in Protagora leges genus hominum accepisse iura. Sed leges illas (inquit Plato) in Critia non scriptas ad aures, sed inspiratione quadam a mentibus diuinis, in mentes humanas fuisse transfusas, hominesque sub illis quandiu paruenerunt, uixisse beatos. Addit ob huiusmodi legum transgressionem homines gratiam diuinam amisisse, qua amissa, felicitatem quoque amiserint, & infelices in sacrilegia irruerint, & per sacrilegia pessimi tãdem infelicitissimi que euaserint, & in his & terrestribus illius paradisi, & eiectionis ex illo mysterium licet agnosce re. Marsil. Ficinus in Plat. de leg. dial. 9. ch. 1512.

Deus summus per singula rerum genera, speciesque diuisos distribuit rectores, uel minimarum actionum passionumque curatores, qui sicut per potentiam eius possunt, quicquid possunt, ita per prouidentiam ipsius uel minorum procuratricem minima quæque procurant. Marsil. Ficinus in Plat. de leg. dial. 10. ch. 1514.

Deus tanto diligentius operibus suis prouidet, quanto magis opera Dei a Deo dependent quam artis uel naturæ opera ab arte uel natura: per cuius prouidentiam cetera habent, ut operibus suis prouideant. Marsil. Ficinus in Plat. de leg. dial. 10. ch. 1519.

Deus diligentior est humani generis curator, quam pastores ouium, gubernatores nauium, duces exercitus, agrorum rustici, equorum aurigæ, medici egrotantium. Marsil. Ficinus in Plat. de leg. dial. 10. ch. 1520.

Deum

Deum omnipotentem opus suum semper in ordine tradito conseruare, sed opus suum, mundum scilicet, quia & finitæ naturæ est, & intra se repugnans non posse seruari, Deum uero, quod formationi deest, in formatione rependere aiunt Anaxagoras, Empedocles, Heraclitus, & Stoicorum plerique. Marsilius Ficinus in Plat. legum appendice. char. 1528.

Deus singula intelligit non distractus in plurima, sed collectus in semetipsum, quem intuendo uel totius exemplar, & causam causarum, perque causas omnium causam intuetur, & omnia, & contuendo curat, & prouidet, & ad finem singula dirigit, & bonum, quandoquidem sub ipsa ipsius boni forma omnia procreantur ad bonum. Marsil. Ficinus in Plot. de prouid. c. 19. c. 1699.

Deus agendo singula intelligit eadem, quæ nusquam fierent, nisi prius intelligerentur a Deo, ut non fiant a Sole nisi ea, quæ prospiciuntur a Sole. Marsilius Ficinus in Plotinum de prouidentia cap. 19. ch. 1699.

Deus ita cõtingentia, ut necessaria cognoscit, uidet enim an causæ impediatur alicunde uel ne, & ita certus est ex contingentibus, ut ex necessarijs exitum secuturum, imo iam sequi. Nec mutabilia mutabiliter intelligit, nec diuisibiliter diuisibilia cernit, sed pro indiuidua sua immobilique natura simul firmiterque tenet distracta etiã in seipsis atque circumuaga, & liberos uoluntatis nostræ motus firmiter tenet. Marsil. Ficinus in Plot. de prouidentia, cap. 20. ch. 1700.

Deus uidet res, ut certis causarum uel deinceps agentiũ, uel e conspectu necessario concurrentium ordinibus cõsequuntur. Marsil. Ficinus in Plot. de prouid. cap. 20. c. 1700.

Deus intelligit motus nostros directos tanquã ipse quoque mouens, obliquos tanquam ex opposito a rectis deficientes, & certos, qui in seipsis uidentur incerti: si quidem fieri iam non fore uidet: æternitati namque ita semel totum tempus est presens, ut & centro totus pariter circumferentia tractus. Et quamuis qui nunc uoluntate mouetur, possit aliter, & aliter moueri, ipse tamen non aliter, & aliter opinatur, singulos nanque motus, eorumque modos ab initio semel anticipans mutabilem progressionem indiuiduo penes seipsum cardine firmat. Marsil. Ficinus in Plot. prouid. cap. 20. c. 1700.

Deum absurdum est dicere notitiam rerum ex rebus ipsis colligere, nam per notitiam res antecedentem res efficit, & per unam sui formam infinita conspicit. Marsil. Ficinus in Plot. de dub. an. lib. 4. cap. 9. char. 1741.

Dei scientia non est similis argumentationi, uel consilio, sed dispositioni potius naturali, & eius omniformis natura ipsa eius intelligentia est, id est omnibus insignita, non sicut tabella figuris, sed ut cœli stellis, quæ & ipse sunt cœlum, & facile facit, quia sumpte natura facit, & ipsa est uniuersum. ferme sic agit anima nostra, cum ad habitum se reuocat omniformem. Marsil. Ficinus in Plot. de int. pul. an. 5. lib. 8. cap. 7. ch. 1768.

Deus cum sit intellectu superior admodum, in ipso cognoscendo non solum discurrens oratio tam interior, quam exterior, sed etiam intelligentia cessat quod deest intelligentiæ, amore quodam, & quasi gustu, & tactu, ueniat, & gratia compensatur. Marsil. Ficinus in Dionysij Areopag. de trinit. char. 1021.

Deus omnia cognoscit non ea conditione, qua sunt, sed pro natura Dei. Marsil. Ficinus in Dionysij Areopag. de trinitate. char. 1023.

Deus nos cognoscit non per nos, sed per se ipsum: ita & nos illum cognoscimus per ipsum non per nos. Io. Pic. Mirand. in Heptaplum, lib. 7. in proœ. ch. 48.

Deus omnia mouet, & corporea, & spiritualia, & nos ipsos, quæ deducimus non ratione Aristotelica, sed diuina auctoritate, quanquã non abnuo ratione naturali probari posse Deum omnia, & corpora, & incorporea mouere, at rationibus Aristotelicis probari non affirmo. Io. Pic. Mirand. in exa. van. doct. gen. lib. 6. cap. 18. char. 1246.

Dei lumen totum indiuiduè toti mundo penitus adest, licet parti cuidam præcipue vim suam maxime sibi accommodatè concedat, interea omnia implet. Iacob. Carpen. in Alcinoi. cap. 6. char. 175.

Dei patris sapientia suæ perfectionis radios effundens in materiæ gremium rebus singulis natura constantibus præstat originem, quantum idcirco prima, & summa perfectio esse dicitur, cuius radij sunt in formis naturalibus ipsi materiæ communicatis, quos radios materiæ communicatos Aristoteles naturæ genius primas corporum naturalium perfectiones appellauit. in natura nihil illis perfectius agnoscens. Quam perfectionem Plato ideæ tribuit. Iacob. Carpen. in Alcinoi. cap. octauo. char. 222.

Deus per aliud non intelligit nisi per suam essentiam, sed generat ex seipso, & in seipso sui ipsius intellectum semper eodem modo, & eandem æqualem sibi, quia non intelligit per speciem, sed per sui ipsius præsentiam, quoniam ipse causa est omnium, ideo seipsum cognoscendo omnia cognoscit. Iaco. Carpen. in Alcinoi digressionem. 3. char. 259.

Deus summus in se ipso omnia intelligit, dii reliqui in deo summo omnia intelligunt, per huius, scilicet intuitum. Iac. Carpen. in Alcinoi, cap. 9. char. 262.

Deum res humanas curare qui uoluerunt, nemo unquã extitit, qui non concesserit diuina prouidentia mundum regi, & conseruari, quæ in illo rationis, & cogitationis est indubitata origo. Iacob. Carpentarius in Alcinoi capit. 10. char. 281.

Deum, & naturam nil agere frustra, nil aliud dicere est, quam Deum auctorem naturæ, & principem esse. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 4. cap. 1. char. 70. pag. 2.

Deus uno motu, eoque inuisibili, & abscondito, impulsis omnibus omnia mouet. August. Steuch. de perenni philo. libr. 4. cap. 3. cha. 73. pag. 2.

Deum prouidere rebus humanis clarè fatetur. Ale. aph. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 6. cap. 1. char. 100.

Deus si regit omnia, potuit, & creare: si semper creare potest, potuit, & aliquando, & si creare aliquando nõ potuit, nec nunc creare posset. Aug. Steuch. de peren. philo. libr. septimo, cap. 2. char. 118.

Deus, & de impijs uoluit promereri, largiens sua munuscula ob suam bonitatem, ut etiam uidentes se benigne tractari respiciant, & cum nullus sit tam malus, qui non faciat aliquod bonum, ob id ei quædam bona tradit. M. Ant. Natta de pulchro, lib. 4. cha. 90.

Deus omnium honestorum principium bifariam dicitur esse, tum quantum ad potestatem, tum quantum ad actiones eorum. Leo Heb. de Amore, dial. 1. char. 25.

Deus omnium studiosarum, honestarumque actionum medium quammaxime accommodatum bifariam dicitur esse: tum quantum ad auxilium, tum quantum ad exemplum. Leo Heb. de Amore, dial. 1. char. 25.

Dei relatiua perfectio diuini in res procreatas amoris cõueniens, & accommodatus finis existit. Leo Hebr. de Amore, dial. 3. cha. 243.

Deus ut mundi creator, causa, amandus, & adorandus.

Deus si uoluerit, in faciendis præfandum est. Plato in Alcibiade primo. char. 351.

Dij ea, quæ priuatim, & publice precamur, partim dant, partim non, & quibusdam ipsorum dare est quibusdam non. Plat. Alcibiade 2. char. 352.

Dij si ad sacrificia nostra respicerent, & non ad animam, indignum esset. Nam si quis sanctus, & iustus sit, hoc multo magis respiciunt, quam ad sumptuosas has pompas, & auratis cornibus tauros sacrificare, cum ipsi in deos, & homines peccarunt. Ideo apud homines iustitia, & sapientia præcipue in honore esse debet. Plato in Alcibiade secundo. char. 357.

Deum

Deum de beatis viris, ac eorum depositione, & diuersitate percunctare oportet. Plato de republica dialog. quinto. charta 625.

Deum semper inuocant omnes, qui vel parum sapiunt, in initio omnis rei tum magnæ tum paruæ. Plato in Timæo. char. 733.

Deos orare debemus, ut ex illorum sententia, & ex nostra intelligentia dicamus, & ut audientes facillime discant. Plato in Timæo. char. 733.

Deus postquam produxit, moueri ipsum, & viuere sempiternorum deorum simulachrum factum intellexit, gauisus est, & lætitia ductus adhuc magis simile ad exemplum efficere cogitauit. Quemadmodum igitur ipsum est animal sempiternum, ita etiam hoc vniuersum pro viribus tale efficere aggressus est. Animalis itaque natura æterna erat, & hæc ut ei, quod factum esset, penitus adaptaretur, fieri non poterat. Imaginē itaque mundi quandam mobilem facere cogitat, & exornans simul coelum fecit manentis æui, siue mundi imaginem æternam in vno secundum numerum progredientem, hanc scilicet, quam tempus nominamus. Plato in Timæum. ch. 737.

Deum in orationis principio inuocare debemus, ut feruatore, quo ad dicendum, quæ verisimilia sunt, nos conferret. Plato in Timæum. ch. 742.

Deorum ortum, qui narrare vult, orare debet Deum, ut scientiam illi præstet. Plato in Atlantico. ch. 765.

Deos hymnis valde colere debemus, precantes nobis in mentem venire, ut pulcherrima, & optima de ipsis dicamus. Plato in legum appendicem. ch. 966.

Dij inuocandi sunt ad demonstrandum, quod sint dij. Plato de legibus, dial. 10. ch. 922.

Dij sermoni nostro semper initium esse debent, & eorum, quæ quisque dicere & cogitare debet. Plato. episto. 8. charta 998.

Deum mundi conditorem extitisse qui negant, nimium impii sunt, & tenebris ignorantie obruti: quinimo (si audacius proferre licet) dicam, huius essentiam esse concipere, ac facere singula. Et ut sine factore quicquā fieri nequit, ita Deum existere semper, & in eo est & quod est & quod non est: quæ sunt deducit in lucem, quæ non sunt oculis in seipso. hic Deus nomine melior, occultus hic omnium potentissimus, menti conspicuus, præsens oculis, hic (ut ita dixerim) multi corporeus: nam nihil in corporibus est, quod ipse non sit. Omnia nomina habet, quoniam vnus est pater. Nullum nomen habet, quoniam omnium est pater. In Deo omnia, a Deo omnia, præbet omnia, nil suscipit, omnia habet, quod non habet, id ipsum nihil. Merc. Trismegisti Pimander, cap. 5. char. 1843.

Deus omnia facit, non enim deest potestas omnium effectuum illi, & si a quodam influxum suum subtraxerit, deficiente vita in mortem corruent vniuersa. Mercurij Trismeg. Pimand. cap. 11. ch. 1851.

Deum non recognoscere est extrema prauitas. Mercurij Trismeg. Pimand. cap. 11. ch. 1852.

Deum mundi factorem tribus nominibus nominare debemus; Deum propter potentiam, factorem propter actum, purum propter bonum. Est potestas a genitis admodum differens, actus in productione cunctorum. Duo sunt genitor & genitum, nec inuicem fecerit possunt, nec genitorem absque genito esse possibile est, utrunque illorum existit id ipsum, ita neutrum ab alio disungi potest. ut neutrum a seipso diuidi, si quidem ipsum faciens nihil præter ipsum, quod facit est aliud. Simplex est, ut semper est, ita semper est agens idemque sibijpsi & in existendo pariter & in agendo. Nihil quod genitum, a seipso genitum est, non ergo seorsum factum a faciente. Qui horum unum subtrahit, perdit & alterum, vnus quidem natura propria, naturam semper alteri respicit, sic itaque duo concessa sunt, efficiens, & effectum,

unita sunt inuicem, sic ut vnū præcedat, alterum subsequatur: præcedens sane Deus efficiens, sequens quod est effectum. Vnica Deo gloria est, nec diuersorum constructio se detinet. Mer. Trism. Pimand. ca. 14. ch. 1857.

Deus est omnium effector. Mercurij Trismegisti Asclepius, cap. 2. char. 1858.

Dei voluntate omnia facta sunt, & dependent, cuius voluntas summa est perfectio, ut cum voluisse, & perfecisse vno & eodem temporis puncto compleat, fecitque hominem ex æterna & mortali natura, ut colere & orare cœlestia, & terrena gubernare possit. Mercurij Trismeg. Asclepius, cap. 4. char. 1860.

Dei placita sequitur necessitas, comitatur effectus. Mer. Trism. Asclepius, cap. 4. char. 1861.

Deum omnium effectorem non spero vno e multis composito nomine nuncupari, hunc vno nomine, vel omni nomine, siquidem sit & vnus, & omnia. Mercurij Trismegisti Asclepius, ca. 8. char. 1864.

Deus omnium creator vtriusque sexus fecunditate plenissimus, semper voluntate sua prægnans parit quicquid procreare uoluerit. Voluntas eius est bonitas omnis, bonitas hæc eadem omnium rerum est, ex diuinitate eius natura nata, ut sint omnia, ut sunt, ut fuerunt, & futuris omnibus dehinc natura ex se nascendi sufficiat. Merc. Trism. Asclep. cap. 8. ch. 1864.

Deus creauit intellectum medio verbo, inter Deum enim & intellectum non intercedit nisi verbum. Aristoteles Theol. Aegyp. lib. 3. capit. 2. ch. 14. pag. 2.

Deus est conditor, principium omnibus essentiarum, ac permanentiarum, sine quo nihil existeret. Arif. Theol. Aeg. lib. 4. cap. 1. char. 19.

Dei opera omnia perpetua sunt, & perfecta. Arif. Theol. Aegyp. lib. 5. cap. 3. ch. 25.

Deus si nihil creasset solus existeret, quod non conuenit, ideo intellectum creauit, & cum non conueniat, ut solus intellectus præter Deum esset, formauit animam, ideo anima descendit, ut ostenderet operationes suas & actiones nobilis vitæ, & sic illa figurat aliud inferius, quoniam omne superius agit minus in inferius ad se tractum. Aristoteles Theologia Aegyptia, lib. 7. capit. 2. ch. 30. pag. 2.

Deus est vtriusque orbis auctor, & seruator. Arif. Theol. Aegyp. lib. 10. cap. 15. ch. 54.

Deus non est causa alicuius rei creatæ, sed auctor causæ ipsius. Arif. Theol. Aeg. lib. 10. cap. 17. ch. 57.

Deus non creauit res cogitatione, nam omnia simul creauit, ita res non erant extra ipsum, prius enim fuissent, & in infinitum foret, processus, nec per instrumenta creauit, sed creat formam nouam imitabilem absque alia, & virtute propria id facit. Arif. Theol. Aeg. lib. 14. capit. 15. ch. 1. pag. 2.

Deus creauit primo substantiam vnicam, deinde intellectum agentem cui insulit lumē fulgens omnium creaturarum præcellentissimum, qui intellectus agens proximus est illi huiusmodi lumine, potentia, & simplicitate, per istum mediū creatus est orbis supernus constans ex intelligentia, & aiabus, per quæ postea nouata sunt inferiora sensibilia cœtæta sublimiaque, nisi quæ entia orbis superni sunt pura, & perfecta & incommixta. Hic formatur primo forma communi, postea recipit elementarem, deinde alias succedentes. Vnde nemo illam aspiciere potest, utpote formas pluribus occultis, & in sensibilibus circum inductam. Arif. Theol. Aegyptia, lib. 14. cap. 15. ch. 92.

Deo superiora tradita esse omnes fatentur, nam & orantes in cœlum manibus extensis precantur & astra in sublimi posita sunt. L. Apulei de mun. ch. 241. pag. 2.

Deus omnium effector gubernator est animæ, & omnium, quæ in mundo insunt, & ab ipso mundus est præparatus receptaculum omniformium specierum. L. Apulei Asclepius ch. 256.

Deus hominem ex anima, & corpore, id est ex æterna, & mortali natura fecit, ut origine sua, & mirari, & orare cœlestia, & incolere, & gubernare terrena possit. L. Apulei Asclepius. char. 258.

Deus dat vniuersæ vitæ ut sit vita, & vnicuique vitæ, ut sit propriè quælibet, quod naturaliter esse debuit, & supercœlestibus viris immaterialem, diuinam, immutabilem, immortalem, sempiternum quoque motum nusquam vergeat, & inclinatem, & per copiam bonitatis vsque ad dæmonicam vitam sua munera extendit, & hominibus quantum accipere licuit, vitam condonauit angelicam, & excessu clementiæ nos etiā illinc auersos ad se conuertit, & reuocat. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. char. 1100.

Deus est causa omnium atque principium, essentia, & vita: Tum eorum, qui a Deo prolapsi sunt reuocatio, & resurrectio. Eorum, qui lapsu quodam diuinā in se effigiē perdidit, renouatio, & reformatio. Eorum, qui prophana quadam agitatione quatiuntur confirmatio sacra, permanentiū vero securitas. Ad eū quoque proficicentium porrecta manu perductio, illuminatorum fulgor, eorum qui perficiuntur, principatus ipse perfectio, quique in eū assumuntur diuinitas, simplicitas, quique in vno cōueniūt, vnitas, vniuersi principij ratione quadam super essentiā principij supra principij, occulti, quantum fas est, benefica distributio, viuentium vita, excellentiū essentia, omnis vitæ, & essentiarum principij, causa ob propriam bonitatem oia ut essent producen tem atque conseruantē. Dio. Arco. de di. no. ch. 1028.

Deus sic laudatur vt tanquam omnibus substantiam exhibens, inchoans perficiens, continens, custodia omnium, & sedes, & ad seipsum cuncta conuertens, sed agit hæc omnia vnité absolute, eminenter, & omnia simpliciter, & circumscrip̄tē complectitur perfectissimis ipsis vnus omnium causæ prouidentie beneficijs: ideo ex rebus omnibus congrua ratione laudetur. Dionysij Areopagite de diu. nom. c. 1036.

Deus cum sit omnium causa, de ipso debemus omnes rerum positiones affirmare, & easdem potiori ratione omnes de Deo negare, tanquam cunctis excelso, nec hæc negationes repugnant affirmationibus, sed vniuersi causam quæ omni non solum ablatione, sed positione altior est longe prius priuationes, omnes exuperare putandum est. Dionysius Areopagita de Trinitate. charta 1018.

Deum venerari oportet, cum cuncti ab ipso dependant per ipsum, & ab ipso sint, & hic mundus per illum est, & illuc suscipit totus, & quisque deorum, qui hominibus decreta Dei prænunciant, & oraculis, quæ ipsi placent, declarant. Plotinus Enn. secunda, libro nono, capitulo nono. chart. 207.

Deos qui despiciunt, in omnibus malus est. Plotinus Enn. 2. lib. 9. cap. 16. char. 214.

Deum ipsum inuocantibus dicendum est nobis non oratione ad aures pertinente, sed animo seipsum ad Deum ueri gratia impensissimo reuocante, quippe cum hactantum conditione uiuere precarique possimus, si soli accedamus ad solum: oportet ergo Dei fulgorem intra seipsum tranquille quiescere super omnia extantem, & ibi quomodo aspici potest aspiciere. Plotinus Enn. 5. lib. prim. cap. 6. char. 487.

Dij, qui cœlum habitant, assidue contemplantur, sed quasi minus, quæ in primo ipso sunt cœlo supereminente ceruice. Hi uero, qui in illo sunt, contemplantur totum illic cœlum habitantes, omnia cum illic sunt cœlum, illic terra est cœlum, illic mare, animalia, plantæ, homines sunt cœlum. Dij illic habitantes non designantur homines, nec aliud quicquam eorum, quæ ibi sunt, quia ex diuinorum numero sunt, omnem namque regionem illam discurrunt, locumque comprehendunt quiescentes. Plo. Enn. 5. 1. 8. cap. 3. char. 544.

Deus est super essentielles potestates, nihil extra Deum est, sed intra Deum omnia, quæ sunt post Deum ipsum uero dimitte, quod enim extra est, ipse Deus existit, comprehensio omnium, & mensura, aut intimum vniuersi profundum. Quod autem extra Deum occurrit, velut circulo tangens illum, totumque inde suspensum, ratio, & intellectus existit. Immo eatenus intellectus euadit, quatenus attingit ipsum, & qua ratione attingit, & qua inde dependet, utpote quod hoc ipsum quod sit intellectus habet ab illo. Plot. En. 6. lib. octauo, cap. 18. chart. 752.

Deum summum cogita esse velut exemplar primum in intellectualis potentie circumcurrentis, ipsius tanquam imaginis, Deum ut intellectum in vno vigentem, cuius vigor quasi multis modis moueatur, atque per multa, & ita illic intellectus euadit, dum tamen Deus supra mentem extat, ex suæque potentia generat intellectum, & causa causæ est, & potiori gradu causa est Deus, ut summo opere causa, in quam ratione veriore, omnes causas intellectuales in se complectens, & opus suum generans non ut contingit, sed ut ipse voluit, & voluntas sua non erat vana, sed prout decebat. Hæc de Deo proferimus, & nobis danda est venia si ita loquimur, postquam ad votum de illo loqui non valemus. Plo. En. 6. lib. 8. cap. 18. char. 753.

Deus non est tanquam factus, sed tanquam faciens, effectorem eius absolutam asseuerando, nec talis, ut aliud quiddam ex actione sua efficiatur, sed actio eius non peragat ultra se quicquam, sed totum hoc simpliciter extet, non enim duo quædam ibi est, sed vnum, nec verendum est actionem primam absque essentia ponere, sed hoc ipsum velut substantiam affirmare debemus. Plot. En. 6. 1. 8. cap. 20. char. 754.

Deum contemplaturus animum purgatum ab omni malignitate habere debet, & totum menti committere, & nullum sensum, vel a sensu proueniens adhibebat, sed pura mente ad eum contemplandum accedat. Plotinus En. 6. lib. 9. cap. 3. char. 760.

Deos opulari mortalibus nemo ambigit, sed secundum diuinorum nominum famam alios alij opulari. His honores, & signa, prout beneficium aut publicum, aut particulare in eos extitit, obtulerunt. Sic nauæ Marinis Dijs temones, alij alij alia. Max. Ty. ser. 38. c. 286.

Deos placare est ad illos supplicando redire, qui suppliciter adorati, cultique, mala multa repellant, quæ alioquin naturaliter euenirent. Iamb. de myst. ch. 1877.

Dij, non quia inuocantur, mouentur ad bonum hominibus adhibendum, sed sponte nos ad bonum pronocant, nobisque inuocando conuersi occurrunt vltro, ostenduntque aliquid, atque largiuntur. Iamblich. de mysterijs. chart. 1877.

Dij propter liberam voluntatem boni, actionemque perennem atque perfectam omnibus benefaciunt, cum primum ad illos sunt inuocando conuersi. Iamblich. de mysterijs. chart. 1877.

Dei operum origo, & initium incomprehensibile est, nulla certa est nota, nullum iudicium temporis, ex quo esse ceperunt. Et ut illis, quæ naturæ lege procreantur, fundamenta sunt semina, ita eorum, quæ Deus instituit, fundamenta sunt causæ, quæ sunt perspicuæ diuinæ prouidentie, & causæ eius operum sunt tempore antiquiores, ut Deus per æuum, sic etiam causæ per æuum sunt. Chalcidius in Platonis Timæum. charta 17.

Deus quicquid facit, nulla lege temporis tenetur, & eius origo est causatua, non temporaria: ideo mundus est æternus. Chalc. in Timæum Platonis. chart. 17.

Deus est rerum omnium origo, post quem est eius prouidentia secundum Deum latorem legis utriusque vitæ tam æternæ, quam temporariæ. Tertia est substantia, quæ secunda mens, & intellectus dei, quasi quædam

gestos legis æternæ his subiectas esse rationabiles animas legi obsequentes, ministras potestates, naturam, fortunam, casum, dæmones inspectores, & speculatorum res meritum dicimus. Chal. in Tim. Pla. c. 44. pag. 2.

Deus mundi totius, deorumque, & dæmonum auctor est, & id vniuersum voluntatis diuinæ munere nunquam in posterum dissoluetur. cæteris operibus eius filij præstant secundum patris præceptum imitationemque singula transigentes, quibus furentium concitatio, & raptus, somnia, oracula, & quæcunque per vaticinium mortalibus accidunt. Alcimus capitulo vigesimo quinto. chart. 1954.

Deus postquam decreuit visibilem hunc mundum condere, prius formauit simulachrum intelligibile, vt ad eius exemplar incorporaret, & Deo simillimi corporis absolueret mundum recentiore hunc antiquioris effigiem, quem non licet vilo modo dicendo cogitare, sed sciemus quo pacto consistat, si considerauerimus aliquam rem nostrarum similitudinem: Philo Iudæus de mundi opificio. char. 2.

Dei cultor debet adherere veritati, & verborum coniecturalium, & fabulorum mendacia non curare. Philo Iudæus de sacrificijs Abelis, & Caini. char. 87.

Dei hæreditas sunt illi, a quibus Deus germane colitur: terræ filij sunt, qui Adami sunt filij, dispersi, & dissipati cateruati. Philo Iudæus de plantatione Noe. ch. 146.

Deus non delectatur victimarum multitudine, sed offerentis bona mente, & puritate spiritus. Philo Iudæus de victimas offerentibus. cha. 533.

Deus antequam componeretur homo, sciebat totum mundi corpus, & partes omnes elementales, & particulas, & quomodo, & quando confluenda inticem forent, ad hunc hominem componendum, aut illum. similiter quando dissoluuntur intelligit, quo potissimum partes, & particula, & quibus gradibus postremo pronenerint. scit etiam vnde recipiendæ, & quibus modis in eandem rursus formam reconciliandæ sint ad eundem hominem iterum componendum. Athenagoras de resurrectione. cap. 1. cha. 1871.

Deus cum sit sapientia ipsa, & nihil frustra faciat hominem sapientiæ compotem non fecit frustra, igitur ad vnum finem, non ad hunc finem, vt superiora nobis, vel inferiora, ad vsum suum vtantur homine, illa enim hoc vsum non indigent, hæc ad vsum nostrum sunt instituta. Fecit ergo Deus hominem propter seipsum, atque propter bonitatem, & sapientiam in vniuerso. Dei officio contemplabilem, vt viuere, nec extinguere retur brutorum instar, & illi vitam sempiternam esse largitus. Athenagoras de resurrectione. ca. 1. ch. 1871.

Deus qua sapientia fecit, facitque omnia, eadem, & singulis assidue prouidet, & qua iustitia varios in mundo disposuit gradus, eadem sua cuique dispensat vbiq. Athenagoras de resurrectione. cap. 2. char. 1872.

Deum Plato vniuersi conditorem constituit, Aristoteles nullius rei conditorem, sed huius celi motorem. Georgius Gem. de Plat. & Arist. diff. cap. primo.

Dei voluntas, & bonitas omnium rerum fuit causa. Bæc. Card. in Calym. Plato. lib. 2. cap. 5. ch. ut. 17.

Deus, quia bonitas est agit, quia summa bonitas, agit semper, quia non est in specie aliqua terminatus, sed omnibus æque communis, agit in omnes, & quia nulli misceatur, ideo nullus est proprius dux, sed communis exiit, & si est communis, commune sibi competit munus. Esse ipsum rebus omnibus est commune. Esse igitur vbiq. que sit, a Deo pendet. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro secundo, capitulo septimo. chart. 100.

Deus solus rem quamlibet efficit totam, nec cogitur, aut alterius auxilio indigere, aut aliunde materiam mutari, sed cogitur res quamlibet inde tota pendere semper, vt a corpore vmbra. Marsilius Ficinus in Platonicæ

Theologiæ libro secundo, capitulo septimo. ch. 101.

Deus omnia agit, & conseruat, & in omnibus operatur, id est causæ rerum sequentes Deum nihil agunt, absque virtute, & actione diuina, vt si Deus angelus dicit esse, & actum, & seruat, & largitur agendi virtutem & actionem, & conseruat, & quicquid angelus naturaliter operatur, Dei operatur virtute, vt instrumentum opificis agit virtute. Ergo Deus non solum agit angelum verum etiam ipsum angeli opus. & multo magis, quam angelus opus efficit angeli, cum ipse sit prima actionis origo, ideo dei virtute fit quicquid vbiq. fit a quocunque fiat, præsertim cum omnia, quæ aliquid agunt, esse quodammodo suo operi tribuant. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro secundo, capitulo septimo. char. 101.

Deus, quia per se esse solum opus suum potest efficere, consilio, & electione non indiget. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro secundo, capitulo octauo. chart. 102.

Deus cum per esse suum agat, & id esse non careat intellectu, imo vero esse, & intelligere propter summam Dei simplicitatem sit idem, oportet, vt operetur intelligendo. Eatenus vero cognitio eius extenditur, quatenus operatio, cum in Deo simplicissimo sit voluntaria cognitio, & operatio idem, operatio per omnia vsque ad res minimas extenditur, ergo minimas res omnes Deus intelligit, eo maxime quod quisquis rerum minimarum causas omnes cognoscit, res intelligit minimas, Deus autem nullas ignorat, cognoscit quippe seipsum. Ipse est omnium causa, ergo primam, & summam causarum, & rerum omnium causam noscens, noscit omnes distincte, & clarissime, nam dum se videt, qui angeli causa est, videt clarissime angelum, & sic in angelo eius opera, & sic deinceps, quamquam non opus est, vt extra se Deus in causis sequentibus vltimos intueatur effectus, cum ipse sit prima ipsius origo, & causa essendi sequentibus omnibus. Marsil. Fic. in Plat. Theol. 2. cap. 9. char. 103.

Deus cum sit omnium causa, necessarium est in eo omnium formas esse, est ergo Deus essentia vniformis. Marsil. Fic. in Plato. Theo. lib. 2. cap. 11. char. 105.

Deus solus materiam primam corporum, & essentiam mentium; & animarum quam plurimas absque medio, & subiecto procreat, quæ quidem inter se longe diuersæ sunt, multisque perfectionis gradibus inter se discretæ. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro secundo, cap. 11. chart. 106.

Deus, ita est, vt est, & agit, vt agit, necessitas enim est ipse Deus, & quoniam necessitati nulla necessitas præest, ideo ibi est summa libertas, liber viuit, qui viuit vt vult, & bonitas præ ceteris, vt vult, viuit, at aliter esse, & vel le imbecillitas esset, & insipientia, in deterius immo in nihilum ruitura. Marsil. Fic. in Plat. Theo. 2. c. 12. c. 109.

Deus non operatur vt forte contingit, nulla enim res forte contingit operari id, quod naturaliter operatur, vt ignis non forte calefacit. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theo. lib. 2. cap. 12. char. 109.

Deus cuncta sui gratia facit, quia si ad alium finem ageret, ab illo sine actio Dei penderet, ergo & ab eodem agendi voluntas, ab eodem quoque Deus, cum idem sit Deus, Dei que voluntas. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ lib. 2. cap. 13. char. 111.

Deus cum sit prima efficiens causa, agit primo omnia, forma vero materiæ non agit primo omnia, compositum primo agit potius, quam pars compositi. Marsil. Fic. in Plato. Theo. lib. quarto, cap. 1. char. 124.

Dei per se ipsum formare angelos placet Platonicis, per angelos autem, per has postremo materiæ, formasque, a summa vita, & actu degenerare gradatim vsque adeo, vt materia, neque reuera viuere, neque efficaces appareant. Marsil. Fic. in Platonicæ Theo. libro quarto, ca. 1. c. 125.

Dei

Dei operatio est perpetua quædana in seipsum conuersio per quam se ipso fruatur & gaudeat, & vno actu se, & omnia ab ipso producta speculatur, & speculando in se concipit cuncta, & concipiendo extra se quæcunque vult, parit. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro nono, cap. 6. chart. 218.

Deus quæ intum ad intelligentiam spectat, agit solum, angelus agat, & capiet, anima capiet per naturam suæ mentis solum, non agat. Marsil. Fic. in Platonicæ Theologiæ libro decimo sexto, cap. 1. cha. 371.

Deus præ ceteris rapit quem amat ardentius, & amantem ardentem amat, & nisi quis vult, non rapit, nec vniquam velles, nisi ille antea voluisset. Marsil. Ficinus in epistolis libro secundo. chart. 697.

Deum quærent, qui Deum quodammodo notum in primis amantes, per omnia eius opera, & testimonia, tanquam vestigia quædam diligenter inuestigant. Marsil. Fic. in epistolis, lib. 10. char. 915.

Deus, & natura hominem agendo producit: ideo producit, vt agat diuinorum gratia. Marsilius Ficinus in Plat. de regno. chart. 294.

Dei contemplatio ducit nostras actiones, & motus tam coelestes, quam naturales tanquam a principio ad finem. Marsilius Ficinus in Platonicæ de republica dialogo primo. chart. 136.

Dei contemplatio, & cultus est reipublicæ præcipuus finis, vt quod neque vnus si solus vixerit, neque plures si simul habitauerint, sine lege, efficere potest, multi saltem ciues communi lege in vnum ciuitatis cœrum congregati perficiant. Marsil. Fic. in Platonicæ de republica dialogo primo. chart. 137.

Deum, nec tactu, nec scientia percipere possumus, id est nec subito intellectu intuitu, nec conclusione quadam antecedentibus principijs consequente. Marsil. Fic. in Dion. Areo. de diu. nom. char. 1032.

Deus non solum omnia in omnibus agit, sed ipse quoque excellenter est in omnibus omnia, agit cuncta absque inclinatione, & habitudine ad subdita, est omnia sine mixtione ad alia sine detrimento sui, & omnia habet in se simpliciter, & prorsus indefinitè, simpliciter, & vnicè, quoniam quæ in rebus formæ sunt multæ, in Deo forma sunt vna. Marsilius Ficinus in Dionysij Areopagitæ de diu. nominib. char. 1035.

Dei opus est creare, conuertere, purgare, illuminare, perficere. Marsil. Fic. in Plat. dial. de sancto. char. 136.

Deus omnia disponit per essentiam, esse, vim, actionem, coelestia per quatuor triplicitates, sub coelum per quatuor elementa, sic voluit quatuor literis exprimi. Marsil. Fic. in Plat. phil. l. 1. c. 10. chart. 1218.

Deus, vt sol illuminat, quamlibet stellam sine medio, & rursus aliam, per aliam, sic illuminat quamlibet mentem tum absque medio, tum aliam per aliam. Marsil. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 26. char. 1232.

Deus qua ratione colendus sit nemo intelligit vnquam, nisi prius intelligat Deum. Diuinam vero solem, nisi ipso diuino sole se monstrante videre non possumus. Petendas ergo leges ab Apolline, id est a diuino splendore non lingua iudicat Plato, sed purgata mente atque serena. Marsilius Ficinus in Platonicæ de republica dialogo. quart. chart. 1402.

Deus intra se intelligendo concipit, & extra se fabricat volendo. Marsilius Ficinus in Platonicæ de republica dialogo 10. chart. 1429.

Deum supplicando accedant puri decenter ducentes secum tres præcipue comites, fidem, veritatem, & charitatem, quibus stipati spem honorum concipiant firmam atque extra cætera seque ipsos positi diuinæ se ipsos luci prorsus immergant. Marsilius Ficinus in Platonicæ Timæum, cap. 6. char. 1440.

Deum decenter feliciterque precatur solus vir bonus. Marsil. Fic. in Platonicæ Timæum, cap. 6. char. 1440.

Deum frustra quæritat, qui non adhibet se solum solum, immobilèque stabili, & simplicem simplicissimo, quem admodum non possumus enti per non ens coniungi, sic neque vnitati per multitudinem, & stabilitati per motum, & simplicitati per mixtionem, sed relabimur potius in oppositum. Marsilius Ficinus in Platonicæ Timæum, capitulo 6. char. 1440.

Dei, & ex Deo ita omnia sunt (ait Iamblichus,) vt nequam vel minima, quæque deserantur a Deo: vbiq. enim diuina viget vnitatis, per quam res quæque consistunt, ac perpetuo quodam, intimoque circulo ad Deum ipsam, a quo, & in quo sunt, mirabiliter reuoluuntur, alioqui ad nihilum repente prouerent. Marsil. Fic. in Plat. Tim. cap. 6. char. 1440.

Deo quæcunque fiunt, magis quam a cæteris causis dependent, si quidem ipse in quo vis opere, & prius agit, & diutius, & vehementius quam cæteræ causæ, & reliquæ quidquid sunt, eo faciente sunt, & quidquid agunt eo ducente agunt. Marsilius Ficinus in Platonicæ Timæum, cap. 8. char. 1441.

Deus est cunctorum effectorem, & exemplar, & finis. Marsil. Fic. in Platonicæ Tim. c. 8. c. 1441.

Deum mundi authorem, & item materiam effectorem esse eundem Annonij, & Origenis Schola respondebit at cæteri Platonicis non eundem esse Deum, qui materiam facit, & qui format proximè, ideo materiam a summo bono esse, ab intellectu vero formari, ab anima postremo moueri, immo omnia hæc a primo, sed esse a primo tantum, formari a primo per intellectam moueri, & mouendo formari mobiliter, a primo per intellectum simul, & animam. Perinde ac si singulus figulum quendam, qui manu propria lutum faciat, factum per rotam, formet, formando ligneo quodam distinguat pectine atque figuret, nemo vtrique dixerit vas a pectine, nec a rota magis fieri quam a figulo, quauis a figulo per rotam fiant, & pectinem. Marsil. Fic. in Platonicæ Timæum, cap. 9. char. 1441.

Deus omnia in numero, mensura, & pondere posuit, per numeros intelligi vult ipsas rerum naturalium species & formas substantiales, quas etiam Aristoteles numeris comparauit: per mensuras certas instrumentalesque figuras, vel magnitudines speciebus certis accomodatas, per solida vires significat, & qualitates, quæ cum motibus penitus protendantur, & præstant motionibus, actionibusque momentum. Marsil. Fic. in Platonicæ Timæum, cap. 19. cha. 1446.

Deus summus absque vilo voluntatis, vel naturæ motu diuinum generat intellectum, tanquam verbum suum sola alteritate quadam a patre differens, intellectus quoque immobilis verbum suum generat, ipsam scilicet mundi animam. Marsilius Ficinus in Plotini Enchiridion. lib. primo. cap. 6. chart. 1457.

Deum opere suo delectari significat ipsum facillimo quodam voluntatis actu mundum ad sui similitudinem effecisse, & ei tam impense, quam facile prouidere. Marsil. Fic. in Platonicæ Timæum, cap. 18. char. 1467.

Deus mundi architectus è sua sede id est ex sui ipsius intuitu remotissima quæque, minimaque prospicit, & ad diuinam contemplationem deos subditos sibi conuertit, vnde instructi inferiora gubernant, & assidue diuinam contemplando per illa simul temporalia dispensant. Marsil. Ficinus in Platonicæ Atlanticum. cha. 1487.

Deus in anima creanda ex essentia, & eodem, & altero vnâ conflauit naturam tam exacta commissione, vt in essentia eius vbiq. idem inesset, & alterum, atque vicissim in ipso eius eodem inesset, & alterum, & essentia. Rursus in ipso eius altero, & essentia lateret, & idem. Nam essentia per idem habet, vt & secum ipsa, & alijs congruat, per alterum, & quodammodo in se distinguitur, & multo magis a cæteris. idem & alterum, vt existant ambo ab essentia fortiuntur, sed

Tom. 3.

S 2

idem

idem a seipso convenientiam possidet, ab altero differentiam, alterum vero a se differentiam, sed ab eodem congruitatem, & ordinem. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, cap. 32. char. 1458.

Deum vnum sæpe docet Plato adorandum in primis cuius gratia cætera numina colenda sunt, vt in epistola ad Dionysium, rursusque ad Hermiam; & in Parmenide, qui totus agit de vno, & in Timæo, qui omnia producit ab vno, & in Philebo, qui omnia metitur vno, & in Epinomide, qui omnia reducit ad vnum, manifeste demonstrat. Marsilius Ficinus in Plato. de legi. dialogo septimo, chart. 1509.

Deum primum per se adorari iubet Plato, sequentes vero, qui participatione eius dii quoque dicuntur, amari tanquam illi similes, honorari, vt vicarios, imo & aduocari, quasi conciliatores. audiri vt diuinæ mentis interpretes, exaudiri denique vt diuinæ maiestatis preces. Iubet & templa condi in vrbe, & vrbe ipsam quasi ædem sacram in partes distribui duodecim. Mar. Fic. in Plat. de legib. dialo. 8. cha. 1509.

Deo volente nihil impedire possumus, illius enim potestati cuncta subduntur, qui vniciue naturæ præcipuam aliquid est largitus. homini autem illud dedit eximium, vt libertate voluntatis atque iudicii uteretur. Mar. Fic. de Fato, cap. 3. char. 1683.

Deus ita firmis contingentia tenet, cum ea vt præsentia videt, vt quæ sunt naturaliter necessaria. nam quæ contingentia dicimus, quamdiu adhuc futura sunt, possunt ex causis non exire, cum vero primum præsentia sunt, non exisse non possunt, nec valent, dum sunt, non esse, nec in contingentibus quatenus sunt ad præsens, datur esse pariter, & non esse, sed duntaxat esse, quamuis in futurum possent non esse. Quare, necessariorum iam conditionem sortita sunt, nam & quilibet certus est esse, fierique contingentia hæc inmens in præsentia, quæ olim, vtrum in posterum forent, erat incertum. Marsilius Ficinus in Plotin. de providentia, capit. 20. cha. 1700.

Deus videndo causas efficit, easque proprietatibus donat, & connectit in vnum. Marsil. Ficin. in Plo. de providentia, cap. 20. char. 1700.

Dei intellectualis forma, per quam agit, est natura ipsa Dei, ideo eadem sicut semper eodem modo, ideo non tam consilio agit, quam naturali forma seipsam ferat quasi naturaliter exprimente. Marsil. Ficinus in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 3. char. 1788.

Deo frui non tam est videre, quam tangere, nec id quidem intrinsecus, sed penitus illabi, ac diuinitus affici, efficitur Deum, sicut qui alimento vescitur, tandem efficitur alimentum, vel vicissim. Marsil. Ficin. in Plot. En. 6. lib. 9. cap. 9. char. 1800.

Deum qui pia mente colunt, a Deo amantur. ideo non duo sed tres sunt amici, duo homines, & vnus deus. Deus inquam Iupiter hospitalis. Iupiter amabilis, Iupiter humanæ vitæ seruator, hic est amicitia indissolubilis nodus, & custos perpetuus. Hoc Deo conciliatore prisci illi Theologi, quorum memoriam veneramur, sanctam inter se amicitia copulam iniuisse traduntur. Apud Persas Zoroaster in ipsi religiose philosophiæ mysterijs alliduum sibi comitem Arimaस्पem aspirante numine dicitur ascendiisse. Mercurius Trimegistus apud Aegyptios Aesculapium, Musæum in Thracia Orpheus, illic etiam Aglaurophemus Pythagoram, Atheniensis Plato Dyonem primo Siracusanum, deinde Dione defuncto Xenocratem, vsque adeo Deum ducem, & comitem hominem ad diuinum iter peragendum necessarium arbitrantur, Mar. Fic. in Alci. & Speusip. præfatione. ch. 1945.

Deus tria genera procreat, angelos incorporeos, formas corporeas, & animas incorporeas substantia, sed affectu quasi corporeas. Sic Sol calore semper corporea gene-

rat, lumine spirituales corporum imagines per aerem resultant, medios vero colores. Marsilius Ficinus de lumine, capit. 12. char. 98.

Deus cum omnium rerum sit quatumlibet diuersarum æque auctor, & quæ in rerum ordine posita sunt, & contraria pariter ab ipso dependent, necessarium est Deum ad nullum oppositorum naturaliter esse determinatum, alioqui si calor esset, frigus non procrearet. Marsilius Ficinus in Dionysij Areopagitæ de diuinis nominibus, chart. 1116.

Deum amare, & desiderare ante omnia debemus, & post Deum, quæ Deo nos magis coniungunt.

Deo in hac vita coniungimur per gratiam, quæ est radijs fidei, spei, & charitatis, in alia vita per apertam eius visionem, & plenam fruitionem suæ bonitatis, quæ omnia conferuntur nobis per IESVM CHRISTVM, quem qui secum habet, habet omne bonum, nec aliud in hoc, vel in futuro seculo desiderare debemus, quam ipsi Christo esse coniuncti semper. Ioannes Picus Mir. in orationem Dominicam.

Deum amare dum sumus in corpore plus possumus, quam vel eloqui, vel cognoscere. amando plus nobis proficimus, minus laboramus, illi magis obsequimur. malum tamen per cognitionem quærendo semper nunquam inuenire, quod quærimus, quam amando possidere id, quod non amando frustra etiam inueniretur. Ioannea Picus Mirandulanus de ente, & vno capit. quinto, char. 250.

Deum ex nihilo vniuersa creasse voluit Theophrastus. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. in exami. vanita. doct. gent. lib. 6. cap. 8. char. 1202.

Deo frui in hac vita perfecte non possumus, quia ex parte cognoscimus, & ex parte diligimus. Gabriel Burat. de hominis felicitate libr. 6. char. 183.

Deus vt duo in mundo præstat, vnum, quo mundum instituit, alterum, quo illum gubernat. sic anima in corpore facit humano, format, & gubernat. Fran. Pat. de regno, libr. 1. cap. 9. char. 28.

Deus rapere debet eum, qui ad eum ascendere debet, alioqui nemo ad Deum ascendere potest. Iaco. Carp. in Alcinoi parte post. cap. 26. ch. 166.

Deo non solum rerum intelligentiam inesse dicimus, sed etiam earum procreandarum, & conseruandarum, & ornandarum voluntatem. Iacobus Carpentar. in Alcinoi, capit. nono, chart. 268.

Deus creauit mundum, quando ipsi placuit, vt etiam misit verbum suum, cum vtile fuit vniuersæ creaturæ: sed harum rerum causas quærere, furentis est, & compestat se humana temeritas. Iacob. Carpentarius in Alcinoi, capitulo decimo, char. 284.

Deus omnia ex nihilo facere potest. Iacob. Carp. in Alcinoi, capitulo decimo, char. 285.

Deus omnia creasse concordant Orpheus, Hesiodus, Empedocles, & Plato. August. Steuch. de perenni phil. libro tertio, capit. duodecimo, char. 64. tergo.

Deo si datur causarum principatus, datur omnium earum inuentio, & excogitatio, non debet esse mouendi potens Deus, inueniendi non potens: nam non esset principium causarum, si aliquas causas fecisset, alias facere non potuisset, sicque non esset principium, & origo. Augustinus Steuchus de perenni philosophia, lib. quarto, capit. 7. chart. 77. tergo.

Deus non modo bonorum, sed malorum etiam mundum creauit, alioqui si non creasset propter malos noceret bonis. Augustinus Steuchus de perenni philosophia, libro 7. capit. 7. chart. 134.

Dij non fuerunt adiuutores in creatione Deo, nam si ipse multo viliores res homine creauit, cur non hominem multo nobiliorem? August. Steuch. de perenni philo. libro 9. capit. 6. chart. 199. tergo.

Deus initio quatuor simul creauit, celum empireum, Angelos,

gelos, materiam primam, tempus: reliqua dierum interuallis. M. Antonius Natta de immortalitate animi capitulo quinto, char. 36.

Deus quæcunque procreauit, non specifico, aut proprie sumpto, sed communi atque generico quodam amore proficere existimatur. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio, chart. 227.

Deus ex rerum a sese procreatarum debita, & conuenienti perfectione perfectionem quandam non quidem propriam neque internam, sed externam duntaxat, & relaxatam consequi existimatur. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio, chart. 229.

Deus haud sese cum rebus procreatis copulare, sed eas potius sibi adiungere studet, appetitque. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio, chart. 230.

Deus in mundi ipsius origine paternis, & maternis partibus simul fungi videtur. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio, char. 268.

Deus mundi ipsius efficiens, forma, & finis esse haud im merito existimatur. Leo Heb. de Am. dia. 3. char. 399.

Deus rerum cunstarum primum principium, postremumque finis existit. Leo Heb. de Amor. dial. 3. chart. 407.

Ex Deo sibi ipsi dilecto primus intellectus: ex Deo autem se ipsum diligente prima materia: ex Dei denique in seipsum maximo amore mundus tanquam ex radice quadam emerisisse vs. Leo Heb. de Am. dia. 3. char. 267.

Dei dignitas, atque præstantia nequaquam ad mundum statim referenda videtur, verum in seipsa primum consistens rerum procreatarum vniuersitati postea communicatur atque impertitur. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio, chart. 368.

Vt de Dijs poetæ male locuti sunt, & quis locus.

DEos patres hominum facere non debent poetæ, nec coram ipsis priamum apparentem, & lugentem, & in stercore se volutantem, nec deos lugentes, & multo minus maximum deorum: hoc enim si iuuenes nos serio dicentes audiant, non deridebunt? Plato de republica dialogo tertio, chart. 586.

Deo nullus est locus, nullo indiget fundamento, quasi sustinere se non possit: nam quod quærit locum, egenus est: at principium his, quæ sequuntur, non indiget, ideo principium omnium nullis indiget. Plotinus E. 6. lib. 9. cap. 6. chart. 764.

Deus est vbique, quia nusquam intellectus est, & nusquam anima, & quoniam ipse nusquam est, sed Deus vbique est, & nusquam eorum omnium, quæ sunt post ipsum sui ipsius est solum, vt est, & vult. Porphyrius de occasionibus, chart. 1932.

Dij ex hoc maxime omnia continent, quod nusquam continentur, & cum in quolibet Deo natura sit infinita, & natura indiuidua, incomprehensibilisque, merito certis alicubi locis cohiberi non possunt. Iamblichus de mysterijs, chart. 1876.

Dij vbique præsentibus sunt, & si dicuntur aerij, vel aquei, non dicuntur quia ibi solum sint, sed quia ibi maxime regnant. Iamb. de myst. cha. 1876.

Dijs omnia sunt plena. Proclus element. Theolog. propositione. 145. char. 39. ter.

Deus est vbique, nam substantia incorporea tangit per virtutem, ideo vbique est, & ibi est causa particularis, vbi est effectus particularis, sic vniuersalis, vniuersalis: & cum sit vbique aliquid quod per solum Deum fieri possit, Deus ergo est vbique. Marsil. Ficinus in Plato. Theol. libr. 2. capit. 6. cha. 97.

Deus sic est vbique, vt in eo sit illud, quod vbique appellatur, imo vt ipsum sit illud vbique, quod capit se ipsum, & reliqua, & quæ præter illud dant vbique esse, ea sunt proprie, quæ illud per seipsum amplificat in seipso. Marsil. Fic. in Pla. Theol. 2. cap. 6. char. 98.

Deus difficile reperitur vbi sit, quia nusquam est, quod nullius vel subiecti, vel loci limite cohibetur. difficilius reperitur vbi non sit, quia in omnibus est illud in quo sunt, per quod fiunt, & seruantur quælibet vbique. Ergo Deus est in omnibus, quia omnia in eo sunt, quæ nisi essent in eo, essent nusquam, & omnino non essent. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro secundo, capitulo sexto, chart. 98.

Dij omnes certis inferioris mundi partibus assignati ideæ illarum partium sunt in superna mente collectæ. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 1. cap. 3. cha. 1322.

Dij locales sunt, non solum quia superior prouidentia alios alij præfecit regionibus, atque rebus, sed quia regiones, resque aliæ magis quam aliæ huius vel illius mundani dei participes esse possunt, quatenus ad diuinum affectum suscipiendum paratiores existunt, & hi minus vniuersalem prouidentiam, quam coelestes fortiti putantur, & sub dijs localibus sunt etiam demones locales. Sub vno quoque plures magis particularem nacti vitam, ex differentij localium deorum, & demonum multæ occultæque, & maxime locis varijsque rebus contingunt differentia, præsertim ad ingenia, mores, leges, fortunas, imperia pertinentes. Marsilius Ficinus in Platon. phædro, capitulo trigésimo octauo, chart. 1384.

Deus, & si sit vbique, tamen in summo intelligentiæ luces. Ad hanc lucem perspiciendam formæ omnes non solum imaginabiles, sed etiam intelligibiles tanquam nubes obstant. Hanc nubem discutere oportet, diuinam lucem mente serena feliciter percepturus. Mar. Fic. in Plot. En. 6. libr. 9. cap. 7. cha. 1799.

Deorum potentia, proprietates, vt Socrates in deos obediens fuit.

DEus per vates nos alloquitur. Pla. in Ione, char. 540.

Deus primo mouet poetas, per hos rhapsodos, & per ipsos auditores. Pla. in Ione, ch. 540.

Deos nec latere nec cogere possibile est. Plato de republica dialogo. 2. chart. 575.

Deus, & daemon a mendacio alienus est. Plato de republica dialogo. 2. char. 583.

Deos non latet quod iustus, & qui iniustus sit, & iustus Deo charus est, iniustus odio habetur. Plato de Republica, dialogo decimo, chart. 699.

Deo conuenit solum est iuxta veram rationem, at nos dicimus, & est, & erat, & erit: erat autem, & erit de ijs, quæ in tempore fiunt, & progrediuntur, & dici conueniunt, sunt enim ambo motus. Pla. in Tim. ch. 737.

Deus non mentitur, nec ipsi fas est mentiri. Plato Apologia. charta 13.

Deo magis, quam hominibus parendum. Plato in Apologia. charta 17.

Dei monitu quod facere debebat Socrates, faciebat tamen ex oraculis, tam ex insomnijs, & alio modo, quo quædam diuina fors homini imperauit. Pla. in Apologia. c. 19.

Dij etiam iocos amant. Pla. in Cratylo, ch. 81.

Deo similes sumus, si iusti, & sancti cum sapientia firmus. Plato in Theæteto, char. 119.

Dij nec gaudent, nec dolent. Pla. in phileb. ch. 226.

Deum hospitalem homines iusti pudoris participes commitari, & iniurias, & æquitates hominum intueri ait Homerus. Pla. in sophista, ch. 13.

Deo soli conuenit nominari sapiens. Pla. in phædr. c. 331.

Deus in suo statu manet semper. Pla. in Tim. chart. 739.

Deus multa in vno commiscere, & rursus ex vno in multa dissoluere potest, vt quod scit, & potest esse: hominum autem nemo alterutrum horum, aut nunc stare potest, aut in posterum vnquam poterit, ideo qui experimentum de his capere vult, is humanæ, & diuinæ naturæ diuersitatem ignorat. Plato in Timæo, char. 751.

Dei similis est vir bonus, quæ si quis vituperat, indignatur Deus, Plato in Minoc. chart. 781.

Deo gratum est simili simile, & ei moderatum gratum est, immoderata vero, nec inter se nec moderatis amica sunt. Itaque Deus omnium rerum fit nobis maxime mensura, & hoc multo magis, quam aliquis (vt a iunt) homo. Qui igitur huic gratus fieri volet, ei necesse est, vt & ipse pro viribus talis maxime fiat, & secundum hanc rationem, qui ex nobis temperatus est, Deo maxime gratus est, similis enim illi est, intemperatus vero, & dissimilis, & diuersus, & iniustus. Plato de legibus dialogo quarto. char. 795.

Deus ex natura omni beato studio dignus est, homo vero ludicrum quoddam dei factus est. Plato de legibus dialogo septimo. chart. 876.

Deum, qui diuinæ fortis summum obtinet, a dolore, & voluptate alienum esse patet, sapientia vero & cogitatione per omnia participare. Plato in legum appendice. chart. 918.

Deus cum ciuitatem beneficio afficere vult, bonos viros in ipsam inducit: at cum afflictio aliqua imminet ciuitati, Deus bonos viros ex hac ciuitate eximit. Plato de virtute an doceri possit dial. spurio. char. 1022.

Deum æternum sola mens videt, vniuersorum ducem, & ipsorum productorem. Timæus Locrus de anima mundi, & natura. chart. 1040.

Deus procul a voluptate, & dolore consistit. Plato dialogo epist. 3. chart. 978.

Deum, qui diligit, mentem consequitur, sed qui corpus suum non oderit se ipsum amare non potest: at mentem qui consecutus fuerit, e vestigio scientias nanciscitur. Mer. Trism. Pim. cap. 4. c. 1842.

Deus vita sempiterna fruatur, reliqua ante oculos ponit ipsum occultum manens, nam quod se offert aspectui genitum est, quod latet sempiternum. Mer. Trism. Pimander. cap. 5. char. 1843.

Deus totius expers est inuidiæ, per singulas mundi particulas vbique splendet, atque adeo se notum præstat, vt non intelligere modo, sed manibus etiam ipsis, (vt ita dixerim,) atrectare liceat. nam vndique oculis nostris eius obseruatur, seque obijcit, & inculcat imago. Mer. Trism. Pim. cap. 5. cha. 1843.

Deus, & pater, & bonum naturam eandem, immo eundem actum habent, & Deus, & pater, & bonum eo ipso, quod omnia est, hoc vult esse, & est, & ipsum maxime, vero ipsi, nam cœtera omnia propter ipsum. Proprium boni est sese notum præbere, nec vt solis radius suo fulgore nimio corumpit oculos, sed fouet, & illustrat ipsius boni cōspectio, & magis exauget, quo quis capere magis potest intelligibilis influxum splendoris. Mercurij Trismegisti Pimander, capitulo decimo. charta 1848.

Deus, & vniuersum sic se habent. Deus, æternitas, tempus, generatio, Deus æternitatem, æternitas mundum mundus tempus, tempus generationem efficit. Mer. Trism. Pimander. cap. 11. cha. 1850.

Deus viuere nequit nisi bona producat, vt homo viuere nequit sine vita, Dei enim vita est singula agitare, & vitam omnibus inspirare, hic est eius actus. Mercurij Trism. Pimander, cap. 11. char. 1851.

Deus in seipso intelligētias omnes habet, & seipsum ceu mundum vniuersum habet. Mercurij Trismegisti Pimander, capitulo vndecimo. cha. 1851.

Dei, qui fretus est clementia, expulsi à se ignorantiam, tristitiam, inconstantiam, cupiditatem, iniustitiam, luxuriam, deceptionem, inuidiam, fraudem iram, temeritatem, malitiam, & sub his plures continentur, quæ hominem per corporis carcerem tristem sensibus patitur cogunt. Gaudendum cum Dei cognitio in nos descendit, quæ expulsi ignorantiam, gaudium Dei, tristitiam constantiam, quæ mollitiem expellat, continentiam, iusti-

tia, veritatis communitio aduersus excessum bonum, vita, lux. Mercurij Trismegisti Pimander, capitulo decimo tertio. chart. 1855.

Deus in celo immortalitatem serit, in terram mutationem, in totum denique mundum vitam, & motum. Mer. Trism. Pimander. cap. 14. ch. 1857.

Dei imagines sunt duo, Mundus, & homo. Mercur. Trism. Asclepius, cap. 6. char. 1861.

Deus sempiternus, æternus, nec nasci potest, nec potuit, hoc est, hoc fuit, hoc erit semper. hæc ergo est, quæ ex se tota est natura Dei. Mercurij Trismegisti Asclepius, capitulo septimo, char. 1862.

Deum credibile est in seipsum agitari immobilitate, stabilitatis enim ipsius in magnitudine est immobilis agitatio, ipsius enim magnitudinis immobilis lex est, hoc ergo quod est tale, quod non subijcitur sensibus infinitum, incomprehensibile, inestimabile est, nec sustineri, nec ferri, nec indagari potest. vnde enim, & quo & vbi aut quomodo, vel quale sit incertum est. Mer. Trism. Asclepius, cap. 11. char. 1868.

Deus existit, quia nihil est potentia quin aliquid non sit actu, alioqui non exiret e potentia in actum. Potentia nil aliud est quam possibilitas actus; ideo necesse est, vt aliquid sit in actu vero, quod est ens perpetuum, intrinsecus mutabile, indiminuibile, inalterabile. Arist. Theolog. Aegyptia lib. 3. cap. 3. cha. 14. pag. 2.

Dei essentia excedit omnia alia entia sigillata, & pendentia, & potestas humana infima nequit istum comprehendere, & nihil attributorum eius per se scire valer. Arist. Theolog. Aegyptia, lib. 4. cap. 3. char. 20.

Deus non agit per consultationem, vel deliberationem alioqui habuit aliquid prius, sed per solam essentiam agit. Ideo non oportet, vt prænotat quale debet esse faciendum, quoniam solum efficit tale, quale conuenit fore. Ideo non indiget alio coagente, nec cogitatione ad producendum aliquid. Aristotelis Theologiæ Aegyptia lib. 5. cap. 2. char. 24.

Deus non agit propter aliud, quia non est aliud nobilius propter quod agere possit, & in spiritualibus ratio quæ est, & propter quid non differunt. Aristotel. Theolog. Aeg. lib. 5. cap. 5. char. 25. pag. 2.

Deo quæ conueniunt, & Dei verbo conueniunt. Aristot. Theol. Aegypt. lib. 10. cap. 3. char. 52. pag. 2.

Deus ab hominibus plurimum differt, & nunquam hominibus miscetur. L. Apul. de deo Socratis. chart. 159.

Deus, qui est animosus sui cuiusque, qui genius potest appellari, quæquam sit immortalis, tamen quodammodo cū homine gignitur. L. Apul. de Deo Soc. c. 163.

Deus oculis non cernitur, & vt anima hominis non videtur, tamen operationes humanæ omnes ab anima proficiscuntur, sic omnia quæ in mundo sunt a Deo fiunt, etsi oculi mortales eius aspectum non videant. L. Apul. de mundo. chart. 240. pag. 2.

Dei placitum sequitur necessitas, voluntatem comitatur effectus. L. Apulei Asclepius. char. 258.

Deus æternus nec nasci potest, nec potuit, hoc est hoc fuit, hoc semper erit, hæc ergo est, quæ ex se tota est, Dei natura. L. Apulei Asclepius. char. 260. pag. 2.

Deus non est visibilis, vnde Moses non eum vidit, sed potius locum vbi stetit. vnde colligere possumus diuinissimam, & supremam quæque visibilibus, & intelligibilibus esse rationes quasdam suppositorias, & significationes eorum, quæ subiecta sunt omnia transcendenti Deo, per quæ Dei præsentia omnem intelligentiam superans superintelligibiles sanctissimorum ipsius locorum summatas incedens, tunc visibilia, & intelligibilia dimittens ipsam, ingreditur ignorantiam, mysticam reuera caliginem. Vbi omnes cognitórias perceptiones excutit, & in eum, qui tactum penitus, & visum refugit iam consistit, totusque euadit illius, qui omnia supereminet, tunc nec

nec sui, nec alterius est, sed ipsi, qui penitus est incognitus, cognitionis omnis vacatione per aliquid cognitione præstantis est vnitus. Ex eo enim quod nihil cognoscit intelligentia transcendente cognoscit. Dionysij. Areopag. de trinitate char. 102.

Dei veritatem non in persuasorijs humanæ sapientiæ rationibus, sed in demonstratione potestatis eius, quæ spiritus sanctus in Theologis suscitauit, explicare volumus, qua ineffabilibus, & incognitis ineffabiliter, & incognite copulamur, per vniorem quandam potentiam, & actionem nostram tum rationali, tum etiam intellectuali præstantiorem. Dionysius Areopagit. de diuinis nominibus. char. 1025.

Deo quod excelsus est essentia, & scientiam essentia superiorum, quæ & ignorantia nominatur, sed ratione, intellectu, & essentia præstantior, debemus ascribere. Dionys. Areop. de diuin. nomin. char. 1025.

Deus est omnibus similitudinem participantibus causa, & vt inuicem sint similia, imo ipse est ipsius per se similitudinis auctor. Dion. Areop. de diuin. nomin. c. 1114.

Deo eadem sunt, & similia, & dissimilia: similia quoniam Deum imparticipabilem pro modo suo percipiunt, & illum, qui omnem imitationem refugit pro viribus imitatur: dissimilia, quia tanquam inde creata deficiunt, interualisque infinitis incomparabilibusque inde distant. Dion. Areop. de diuin. nomin. char. 1115.

Deus stare dicitur, quia Deus in se ipso permauet in sua immobili identitate firmiter, & accommodatissime collocatus. & quia secundum eadem, & circa idem, & eodem modo semper agit, nunquam ex seipso migras, vel quomodocumque motus; est enim omnipium status, & firmitatis auctor, qui super omnem statum, & sedem existit, & in ipso omnia consistunt, & inde a bonorum suorum itatu incom. nota seruatur. Dionysius Areopagita, de diuinis nominibus 1115.

Deus moueri dicitur, quia ad essentiam cuncta perducit, & continet, omnibus modis prouidet omnibus, cunctis adest comprehendens omnia, ab omnibus interm absolutus, prouidentissimus per omnia processibus actionibusque cuncta vbique dispensans. Dion. Areopagit. de diuin. nomin. char. 1115.

Deus æternitate superior est, quia est ante æuum super æuum, & eius regnum est omnium scilicet æuum. Dion. Areopag. de diuinis nominibus, char. 1118.

Deo bonitatis nomen adhibemus, non quod hoc ei nomen congruum sit, sed desiderio aliquid intelligendi de ineffabili illa natura nomen illud, bonum scilicet, nominum omnium maxime venerandum dedicamus, in quo à Theologis non dissentimus, ab ipsa tamen rerum veritate deficiamus. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus, char. 1128.

Deum habemus forte tanquam intelligibili naturæ, veræque essentia incubantem, nos autem inde tertios ex indiuidua (vt Plato inquit) natura superna, & ex natura circa corpora diuisibili, quam oportet intelligere sit circa corpore diuisibilem, quoniam dimensionibus corporis se ipsam tradit, quatenus vnūquodque sit viuens, quando, & in toto, & vniuerso vna existit. Plot. En. 1. libro 1. cap. 8. char. 5.

Deus virtutes ciuiles habere non probabile est, videlicet prudentiam circa vim consultandi, fortitudinem circa iracundiæ impetum, temperantiam in consensione quadam, & concordia naturæ concupiscentis ad rationem: iustitiam præterea propriam vniuersi cuiusque horum actionem in eo, quod est ducere, & duci consentientem. Sed nil prohibet nos virtutibus nostris assimilari Deo non habenti virtutem, similitudine videlicet ad virtutes minime pertinente, vt non est necesse ignem calefieri, etsi nos igne calefcimus. At in Deo non est opus virtute, sed nihilominus nos similes illi per virtutes euadimus. Plot. En. 1. l. 2. cap. 1. ch. 11.

Deos pro diuerso situ nobis bene facere, vel male facere non est dicendum, sed dum procurant pro vniuersi salute, dicendum est ad alium vsum conducere, quo qui illa suscipiunt quasi literas qui literaturam hanc norint, futura legant, indagantes ex ipsis figuram comparatione quadam analogica significatum. Plot. En. 3. libro prim. cap. 6. chart. 232.

Deus cum sit prorsus immobilis, si quid secundum post ipsum nascitur, id illo neque annuente, nec voluntate decernente, nec villo pacto commoto subsistit, lumen vndique circumfusum ex ipso dependens, ipso quidem penitus quiescente, vt fulgorem circa solem circumcurrentem, ex ipso semper manente progenitum. Et res omnes, vt naturaliter perseverant ex ipsa sui essentia, præsentique virtute necessarium circa se foras naturam producant ab ipsis dependentem, quæ imago sit velut exemplaris scilicet virtutis illius vnde manauit. Plot. En. 5. lib. 1. cap. 6. char. 487.

Deus non ad nos accedit vt forte aliquis expectauerit, sed venit quasi non veniens, apparet enim non veniens, sed ante, & super omnia præsens antequam intellectus accesserit, intellectus autem est proprie qui accedit, & qui descendit. Plotinus En. 5. lib. 5. ca. 8. ch. 527.

Deum per alia non licet, vt quis intueatur, alioqui non Deum, sed eius vestigium intuebitur. Plotinus En. 5. libro 5. capit. 10. char. 529.

Deum vbique esse totum vnum in omnibus, & idem, clamant omnes naturali quodam instinctu, & omnes eodem naturali instinctu aiunt omnia bonum appetere. Plot. En. 6. libro 5. cap. 1. char. 660.

Deos omnes vbique esse præsentem communis est omnium opinio, & ratio ita esse concludit, & non esse posset vbique diuisus, alioqui non totus, sed vna eius pars, & sic non esset vnus, & si diuideretur, foret corpus, quod impossibile esse monstratum est. Ergo constat vnum aliquid indiuisum vbique simul esse totum, & natura infinita, quia nunquam deficit. Plotin. Enn. 6. libro 6. capit. 4. chart. 662.

Dij cum sæpe sint multis æque præsentem, vni tamē apparent, quia ille omnium solus suscipere potest. Plot. Enn. 6. libro 5. capit. 11. char. 671.

Deo nihil est, quod non sit totum, & vniuersum. Ideo omnia continentur in Deo, & cum futurum sit ibi præsens, nihil in eo posterius est, ergo tanquam præcognitum est præsens, vt nihil tunc indigeat aliquo, vt nihil desit omnino. Omnia ergo iam erant, & erunt semper, & ita erunt, vt posterius liceret dicere, hoc esse post illud. Nanque quod illic est, cum explicatur, & panditur, tunc hoc post illud apparet. Qua vero ratione totum simul existit, non occurrit amplius hoc atque illud, sed potius hoc vniuersum, id est causam quoque possidens in se ipso. Plot. En. 6. l. 7. cap. 1. ch. 693.

Deo nulla est argumētatio, nominatur interdum rationale in Deo consilium, vt ita potissimum indicetur sic ab eo singula constituta, vt sapiens aliquis in rebus posterioribus consilio faceret, & prouiso dicitur in Deo, quoniam ita disposuit quemadmodum sapiens aliquis in rebus posterioribus prouidisset. Plotinus Enn. 6. libro 7. capit. prim. chart. 693.

Dij quicunque mente, & appetitu quodam mentem sequente viuunt, libertatem habere dicemus. Plotinus En. 6. libro 8. capit. 3. char. 717.

Deus, nec alia, nec omne cognoscit, & ita dignitatem suam integram retinebit. alia ipso sunt posteriora, estque ipse hoc ipsum, quod est ante illa, & prouidentia ratio seruatur satis ex eo, quod Deus ipse est, à quo sunt omnia. Plot. En. 6. l. 7. cap. 39. ch. 730.

Deus intelligentiam non habet, nam intelligentia si boni est bono deterius est. Quapropter non est ipsius boni, non quia bonū intelligi nequeat, sed quia in ipso bono nulla est intellectio. Plot. En. 6. l. 7. cap. 4. ch. 731.

in Deo nihil inuenire possumus, quod de illo prædicamus, omnia enim pulchra, & veneranda illa posteriora sunt: ideo & liberum arbitrium, & omnia ab illo se iungamus. Plot. En. 6. lib. 8. cap. 8. char. 741.

Deus in gradu excellentiori locandus est, quam quod sibi dominetur, non enim ubi vnum tantum est, & actus vnus, debet dici dominus sui ipsius, sed potius libertas, & liberator. Plot. En. 6. lib. 8. cap. 12. ch. 746.

Deo si tribuimus largo loquenti modo voluntatē essentiam actionem, idem sunt. Ergo quod voluit, existit, & ut vult, & agit, sic eius natura se habet, ergo sui est dominus, & suum esse proprio arbitrio possidet. Plot. En. 6. lib. 8. cap. 13. ch. 747.

Deus, & ubique est, & nusquam, ipse enim cæteris largitur esse, propterea, quod in eo quod ipsum ubique est, admittantur, & cum sit supremus subdita habet omnia, & cætera circa ipsum, nec ille ad illa prospicit, sed ad illum cuncta prospiciunt, & sui ipsius est opus, nec est, ut contingit, sed ut ipse vult, & voluntas non est temeraria, & vana, sed optima. Plotinus En. sexta, libro octauo, capit. 16. char. 750.

Deum non licet erare antequam fieret, extitisse, quando quidem non erat antequam fieret, sed iam erat, solus agendo, actus enim liber est, & sic a seipso ipse Deus existit. Et si ab alio feruaretur, tum primus ex seipso profusus existeret, & ante tempus, & ante æternitatem extitit, & primus est non ordine quodam, sed auctoritate propria, ac pure libera potestate. Plotinus En. 6. libro 8. capit. 20. char. 755.

Deum continere seipsum, si recte dicatur, intelligendum est, quod omnia a Deo sustinentur, nam quadam participatione Dei sunt, ad ipsumque omnia reducuntur, ipse vero iam est a seipso, nec connexionem, vel continentiam, nec participationem, vel præsentiam indiget, sed ipse sibi est omnia, imo sibi iam nihil, ut qui ad seipsum non indiget omnibus. Sed tu cum eum dicis, vel cogitas, omnia ab eo auferas. Plot. En. 6. lib. 8. ca. 21. ch. 756.

Deum Plato inquit, nec scribi posse, nec dici: at de illo scribimus, & loquimur frequenter, ut ita saltem disputationibus nostris animam excitemus, & ad diuinum spectaculum dirigamus, quasi quandam ostendentem viam visere non nihil desideranti, doctrina vsque ad viam, & iter suas vires extendit. Plotinus En. sexta, libro 9. capit. 4. char. 761.

Deus a nullo abest vsquam, & quodammodo abesse videtur ab omnibus, adeo ut præsens vbique sit iterumque non præsens, nam ijs solum est præsens, qui capere possunt, cum scilicet animus ita affectus est ut erat cum inde processit, ideo videre potest tunc, ut Deus natura videndus est. Plot. En. 6. lib. 9. cap. 5. c. 762.

Deus nullo modo est indigus, sed sufficientissimus omnium maximeque se ipso contentus. Plotinus En. 6. libro 9. capit. 6. char. 764.

Deus vbique est, quod possit attingere est præsens, solum non potenti non adest. Non autem potest, ut qui alterius cuius quam figuram habeat in animo, intelligat Deum, dum figura suam exequitur actum. Nec possibile est animam alijs occupatam figura contrarij figurari. Plot. En. 6. lib. 9. cap. 7. char. 765.

Deus est tanquam indiuiduum, & immobile centrum, a quo, & ad quod omnia pendunt. Plotinus En. 6. libro nono. capit. 8. char. 768.

Dij Pythagorici numeros dedicabant, & sic sacrificijs similibus dijs placuerunt. Por. de sacrificijs. ch. 1234.

Deus nullius indigus est, & nulli nocet: Porphyrius subtit. Qui paucis cōtē. viuit. & inn. est quasi De. c. 1938.

Dij cum hominibus sint longe meliores, & distet mortale ab immortalibus magno intervallo, & aspectu celesti, & consuetudine distenditur: ideo dæmonibus opus est, qui vtraque naturam, & diuinam, & humanam, affinitate contingentes harmonicijs vinculis alterius

imbecillitatem cum pulchritudine alterius connectat. Max. Tyrius sermone. 27. char. 102.

Deus cum dæmone ob immortalitatem, dæmon cum homine ob patibilitatem, homo cum brutis ob sensibilitatem, bruta cum plantis ob animationem, communicant. Max. Tyr. sermone 27. char. 206.

Deorum pedissequi sunt dæmones, heroes, anime puræ, quos attingere non possumus solis humanarum diffusionibus rationum, sed necesse est confurgere ad essentialē intelligentiam, & æternam. & ut dij semper attinguntur notione innata, sic numina deorum pedissequa tunc primum attinguntur, quando anima deposuit modum cognitionis mobilem, qui ad potentiam spectat rationalem, quæ intellectu, & intelligentia formatur, quem vocat intellectum adeptum tunc prima notitia in intellectu agente sit. Iamblichus de mysterijs. chart. 1874.

Deorum vnitas vnit sibi animas ab æterno per vnitates earum secundum contiguitatem tam propriam, & efficacem, ut esse continuitas videatur. Iamblichus de mysterijs. chart. 1874.

Deorum speciem si vis apprehendere, proprietates animæ rationalis vltimè cogita, & oppositas in perfectione dijs tribue: si dæmones, vtraque misce, sed plus diuinitatis: si heroes, minus diuinitatis, plus de animæ conditione tribue. Iamb. de myster. char. 1875.

Deorum prouidentia vniuersalis est, dæmonum particularis. Iamblichus de mysterijs. char. 1878.

Deus primus dat omnibus omnia, dij sequentes omnibus aliqua largiuntur, dæmones, atque animæ aliquibus solum, & aliqua tantum. Iamb. de myt. c. 1878.

Dij animas perfectissimè purgāt, archangeli sursum reuocant, angeli soluunt a materiæ vinculis, dæmones trahunt ad naturam, heroes ad curam sensibilibus operum deducunt, principatus præfidentiam mundanorum, principes materialium studium exhibent, animæ iam apparent, contendunt, & trahunt in generationē. Iamblichus de mysterijs. char. 1880.

Dij materiam repente consumunt, archangeli paulatim, angeli soluunt ab ea, & ad sublimia reuocant, dæmones diligenter exornant eam, heroes coaptant ad eam competentibus vbique mensuris eam strenue commo- deque curantes, principatus adstant ei supereminetes, & hoc pacto seipos ostendunt, principes se materia penitus impletos monstrant, animæ puræ quidem seorsum a materia vniunt, impuræ materia inuolutæ se nobis ostendunt. Iamb. de myt. ch. 1880.

Deus implet omnia semetipso, est omnia, potest omnia. Iamblichus de mysterijs. char. 1888.

Deum qui dicunt alicui adesse potentia figuræ cœlestis in Genesi deridemus: nō enim decet ingenitas, & vniuersales causas mancipari alicui per generationem, eiusve periodum, & per causas alienas. Iamblichus de mysterijs. chart. 1888.

Deos idoribus carnum, vel infici, vel irretiri, vel inescari damnat. Iamb. de mysterijs. char. 1894.

Deos flexibiles esse (vt ait Homerus) dictu nefas esse censemus, legibus enim sinceris, & intellectualibus iudici definita sunt sancta religionis opera, atque ordine, & potentia maiore, deteriora soluuntur, & quatenus nos in sortem traducimur meliorem, earum a deterioribus sit discessus, nec præterea contingit aliquid præter regulam ab initio constitutam, adeo ut dij flectantur propter sacrificium, cultumque posterus actum, sed a primo descensu Deus animas ea conditione dimisit, ut ad eum iterum reuertantur. Nec inter se repugnant ascensus animarum atque descensus, sicut enim vniuerso intellectuali vna cum essentia generatio, imo & hoc totū recte connectit, sic & in aīarū dispositione vna cum earū circa generationē cura solutio quoq; a generatione cōsēt. Iam. de myt. c. 1904.

Dij

Dij vna cum præfatio facultatem quoque nobis ad cauenda, declinandaque incommoda naturaliter eminentia suggerunt. Iam. de myt. char. 1907.

Deus, & bonum idem sunt: nam super quem nihil est, & quem omnia appetunt, Deus est, a quo omnia fiunt, & ad quem omnia tendunt, hoc autem bonum. Procl. element. Theolog. prop. 11. char. 3. pag. 2.

Dij quodcunque fuerit secundum eorum proprietatē præexistit in ipsis, & est proprietatis ipsorum vniformis, & superessentialis. Vniiformiter ergo, & superessentialiter omnia sunt in ipsis. Proclus element. Theolog. propositione. 118. char. 3. pag. 2.

Deus omnis a quo incepit ordine indicare se ipsum, progreditur per omnia secunda. Semper quidē multiplicans suas communicationes, & partiens, seruans tamen proprietatem propriæ substantiæ. Procl. elem. Theolog. prop. 125. char. 34.

Deus omnis a vicinis participatus immediate participatur, a longinquis autē per media, vel pauciora, vel plura quidem. Proc. elem. Theol. prop. 128. ch. 34. pag. 2.

Deus omnis incepit se ipso propriam actionem. Proclus element. Theol. prop. 131. ch. 35. pag. 2.

Deorum omnes ordines medietati alligantur. Proc. elem. Theolog. propositione 132. char. 36.

Deorum omnis prouidentia, alia discreta est ab ijs quibus prouidet, alia coordinata. Proclus elem. Theol. propositione 141. char. 38.

Deorum omne gignituum secundum infinitatem diuinæ potentæ prouenit multiplicans se ipsum, & per omnia permeans, & in deficientiam in progressionibus secundorum excellenter demonstras. Proc. elem. Theolog. propositione 152. char. 41.

Deorum omnis ordo ex primis est principiis termino, & in termino, sed alius quidem magis ac termini causā: alius vero ad in terminati. Proclus element. Theolog. propositione 159. char. 42. pag. 2.

Deorum vbique aliæ proprietates existunt. Nam aliæ sunt opifices vniuersorum, atque speciei entium, & ornatus substantiæ, aliæ vero propagantes vitam, ac varios vitæ vigores progredientes: aliæ rerum ordinē seruant incommutabilem, & connexionem custodiunt insolubilem, aliæ aliam sortitæ potentiam, omnia sua quadam beneficentia seruant. Pro. in Alcib. 1. c. 1909.

Deus, quam rationem habet sol ad visum, & ad ea, quæ videntur, non existens ipse visus, præbens vero huic, ut videat, his ut videantur, hanc eandem habet ad intelligentiam, quæ animæ inest, & ad illa quæ intelliguntur, nec enim ipse est idē, quod intelligentia porrigit tamen intelligendi vigorem animæ, ut intelligat, intelligibilibus, ut intelligantur, veritatemque, quæ illis inest illuminans. Alcib. cap. 10. ch. 1951.

Deo spectat ius possessionis omnium rerum, vsus vero solum ad creaturam. Phil. Iud. de Cherubin. ch. 83.

Deo non sunt attribuenda, quæ homini, conueniunt, sed per quandam abusus nominum, quo infirmitati hominum succurratur, dicimus. Phil. Iudæus de sacrificijs Abelis, & Caini. char. 97.

Dei donum est a carceribus ad metam vsque studiū vitæ percurrere absque offensa, & lapsu, ita ut naturam vtramque peccatorum voluntariorum, & inuoluntariorum liceat celerrimo cursu præteruolare. Philo Iudæus de agricul. char. 140.

Deus affectu non corripitur, nam hæc sunt humanæ fragilitatis vitia; Deus autem ab his abest plurimum, & a partibus corporis: sed si a legislatore aliquid horum dicitur, ob docendi modum ita loquitur. Philo Iudæ. in trac. Quod Deus est immutabilis. char. 196.

Deo parere nihil honestius, & nihil optabilius est. Philo Iudæ. de Abrahamo. char. 244.

Dei duæ potentæ primariæ, benefica, qua mundū condidit, & punitica, qua rebus imperat. Philo Iud. in tr. de

eo quis rerum diuinarum heres. chart. 325.

Deo vero qui adhærent, omnes viuunt. Phil. Iudæus de monarchia, libro 1. char. 510.

Deus cum sit pura bonitas, non facit malum. Auerr. in remp. Plato. tract. 1. col. 2. char. 176.

Deo Arist. orbem assignat, ut subsineat quandā laboris partem, quod absurdum est. Georgius Gemnist. de Plato. & Arist. Philo. diff. cap. 2.

Dei effigies sunt, mundus essentia, tempus æternitatis. Plutarchus in Platonis quæst. char. 678.

Deus mouet, ut amatum, & desideratum. Bess. Card. in Calumniatore Platonis, cap. 11. ch. 37. terg.

Deus mouet, non mouetur, perficit, non perficitur. Bess. Card. in Calumn. Plat. lib. 3. cap. 11. ch. 37. pag. 2.

Dei esse æternitate solum mensuratur, nec in eo est aliquid successionis, vel secundum esse, vel secundū operationē, sed simul est omnifaria. Angeli vero quantum ad esse nō æternitate mensurari volunt, sed quod differre vero æuum ab æternitate, quod esse æternum nullam recipit successionem, quod aui esse utique patitur propter varias Angelorum electiones. A tempore vero differt, quod esse temporale habet prius, & posterius, & est mutabile, cum in æuo non sit prius, & posterius, in quo innouatio, & inueteratio est, quæ in angelis esse non possunt. Bessarion Card. in Calumn. Plato. libro 3. cap. 12. char. 28. pag. 2.

Deus solus per se ipsum necessario existit, a Deo cuncta accipiunt esse. Mar. Fic. in Plat. Theol. 2. ca. 7. c. 101.

Deus, cum nullus sit a materia remotior eo, ideo exactius omnibus intelligit. Marsilius Ficinus in Plato. Theolog. lib. 2. cap. 9. char. 103.

Dei propria intelligentia est, ut se ipsum intelligat, alioqui si ab externo obiecto perficeretur, ab eodem, & essentia Dei perficeretur, quæ eadem esset cum illa, & sic Deus fieret ab alio. Marsilius Ficinus in Pla. Theol. libro 2. cap. 9. char. 103.

Dei voluntas magis vult vniuersum bonum, quam apparens alicuius particulæ commodum: nam in illo bono expressior fulget diuinæ bonitatis imago, & bonū illud in ordine quodam videtur consistere. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ lib. 2. cap. 12. ch. 111.

Deus aut nihil vult, quod est absurdū, aut seipsum, præsertim cum in Deo esse, & velle sit idem, & volendo se vult omnia, quæ prout in Deo sunt, sunt ipse Deus, & prout ex Deo manant, sunt diuini vultus imagines, & ad diuinam bonitatem referendam, & comprobandā tanquam ad finem præcipuum ordinantur. Mar. Fic. in Plato. Theol. lib. 2. cap. 12. char. 110.

Dei voluntas finitis obiectis non astringitur, igitur ad infinita se porrigit. Marsilius Ficinus in Plat. Theologiæ libro 2. cap. 12. char. 110.

Deus sibi ipsi placet, se ipsum amat, & imagines suas, & sua diligit opera. Marsilius Ficinus in Plato. Theolog. libro 2. cap. 13. char. 111.

Deus si esset proprius alicuius cœli agitator, non esset omnium, ideo ut sit omnium, nullius est proprius. Mar. Fic. in Plato. Theol. lib. 4. cap. 1. ch. 127.

Deus esse habet in se plenitudinem integram essendi, angeli vero non omne esse, sed eorum esse clauditur vna quadam rerum specie, per quam ad vnicum essendi modum determinatur cum hac vel illa proprietate, in alia, & alia angelorum specie. Marsilius Fic. in Platon. Theolog. lib. 15. cap. 2. char. 334.

Deus solus ad genus mentiū se habet vbique, ut forma, nulla autem mens creata ad reliquas mentes fieri potest forma. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 8. ch. 411.

Deus menti immenso supereminet intervallo. Mar. Fic. in epistol. lib. 2. char. 693.

Deus nullos magis reprobat quam eos qui sordidis vitiorū vasculis, nectar, & ambrosiam haurire cōfidūt: nullos magis probat, & amat, quam eos, qui mentem.

Deo

Deo simillimam in primis colunt, & à corporis labe longe diffamili segregant, diuinumque lumen nõ nebulis obruere vitiorum, sed pura student mentis serenitate percipere. Mar. Fic. in epist. l. 5. ch. 786.

Deus si est eminentia simplicissima ab omnibus penitus absoluta, non potes huic auferre quicquam, quia nec affequeris quod semper continet, neque diuides, quod omnium indiuiduorum simplicissimum, & absolutissimum iudicatur. Marsilius Ficinus in Dionysii Areopag. de trinitate. char. 1024.

Deus in seipso gradum essentia excelliorem continet, & essentiam communicat. Marsilius Ficinus in Dionysii Areopag. de diuin. nominib. char. 1027.

Deo tanquam causæ communissimæ conuenit, & ad illum pertinet omnia facere, omnibus omnia dare, in omnibus omnia operari. Marsil. Ficin. in Dion. Areo. de diuin. nominibus. char. 1045.

Deus solus nomen tantum super naturale, & super essentiali possidet ratione, cætera nequaquam. Mar. Ficin. in Dionysii Areo. de diuin. nomin. ch. 1046.

Deus ut lux, & vultus in varia bonorum diffusionem permanet vnus, munera enim distribuit Deus vnite pariter, & vnice. Vnitè quidem, quia vniuersa omnium distributio eodem actu penitus singulari ad filium pertinet, vt ad patrem pertinet, & ad spiritum, vt ad illos. Vnicè, quoniam & nulla Deo varietas inde cõtingit, & procedentia licet varia, tamen vnus sunt, quatenus ab eodẽ, ad idemque pendentia conueniunt, & in vno. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nomi. ch. 1047.

Deus sanamus; & materia, cum ambo sint inuicem similitudinem habere videntur, sed Deus omniforma superior est, materia inferior. Marsil. Ficin. in Dionysii Areop. de diu. nomi. char. 1054.

Dei itatua est in homine, si Deus illum fecit ad imaginẽ suam, additu mentis tamen abscondita. primo seipso corpus ab anima, secundo ab eadem corporeas passionibus, tertio imaginationem a ratione, quarto rationales discursiones ab intellectu, quinto intellectualem multiformitatem ab ipsa animæ vnitatem, sexto ab hac vnitatem animalem, intellectualemque conditionem, in septimo gradu conuiesce iuuenies simpliciter ipsam vnitatem, id est Deum in tali vnitatem latentem. Marsil. Fic. in Dionysii Areop. de trini. char. 1022.

Deus solus dare potest cognitionẽ veritatis diuinę, quã accipere solus animus pulcher, id est tẽperatus, purus, & candidus potest. Mar. Ficin. in Alc. 2. ch. 1135.

Deus habet quoddam scientiæ genus nullo modo cum nostra scientia in aliqua ratione conueniens, & dominationem nullo modo cum dominatione nostra conuenientem. Mar. Fic. in Plat. Parme. ca. 32. ch. 1149.

Deus primus nullam coniugatam habet essentiam, sequentes autem dii vnitates quidem sunt super essentialia quodammodo, in essentialibus tamen consistunt essentialium omnium perfectissimis. Marsilius Ficinus in Plat. Parmen. cap. 53. char. 1167.

Deus per appetitum omnia conicit. Marsilius Ficinus in Plat. Philebo. lib. 1. cap. 2. char. 1209.

Dei radius, vt ignis radius habet duas vires, vna vrit, illustrat altera, sic calore suo purgat mentes, & animas ab inferioribus secernit, luce illustrat, caloris feruore in se omnium inflammat, & incitat appetitum, lucet fulgore, appetentibus omnibus veritatis exhibet claritatem. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. cap. 26. ch. 1233.

Deus solus sapiens apud Phthagoram, & Platonẽ. Marsil. Ficin. in Plat. Sophista. char. 1284.

Deus in se nullam habet compositionem, eius gratia omnia: ipse enim causa est omnium pulchrorum, & vt ab illo omnia producta sunt, sic omnia ad illum reuoluuntur. Marsilius Ficinus in Plat. conuiuium orat. secund. cap. 4. char. 1325.

Dei vultus tribus per ordinem positus lucet speculis an-

gelo, anima, corpore mundi. In angelis clarissime, in anima obscurius, in corpore mudi obscurissime. Mar. Ficin. in Plat. conuiuium, or. 5. cap. 4. char. 1336.

Deus operibus suis odorem quandam occultum dulcissimum inseruit. Marsilius Ficinus in Plat. conuiuium oratio. 2. capit. 6. char. 1326.

Deus, nec numero, nec tempore, nec loco indiget. Marsil. Fic. in Plat. conuiuium. ora. 6. cap. 17. char. 1353.

Deum in omnibus amare solum debemus, in corporibus Dei vmbra, in animis Dei similitudinem. in angelis Dei imaginem. Marsilius Ficinus in Plat. conuiuium oration. 6. capit. 19. char. 1355.

Deus solus indissolubilis est, cætera ad Deum comparata quodammodo composita sunt, indissolubile vocat, in quo nec essentia nec actionis parte vllæ sparguntur. Marsil. Ficin. in Plat. phædone. char. 1392.

Deus sapienti viro, & vigilantem, & dormientem semper adest. Mar. Fic. in Plat. Critonem. char. 1390.

Deus ab omni procedentium communionem est penitus absolutus, ad ipso autem omnia procedunt. Mar. Fic. in Plat. Timæ. cap. 8. char. 1441.

Dei est stabiliter ordinare materiam, materiæ vero ordinari mobiliter. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 14. ch. 1443.

Dij intellectualem, & vniuersalem magis prouidentiam habent, dæmones animalem, particularemque potius sortiti sunt curam. Vtrique per aerem summum mediumque, & imum, pro dignitate sunt distributi, opificis quidem mundani filij sunt naturales, inter se autẽ ad optinui, qui. n. præfunt alijs, sunt quasi parentes, sicut phæbei filij phæbi, Mercuriales Mercurij, Marsil. Fic. in Plat. Tim. cap. 23. char. 1469.

Deus solus sempiterna facit, caduca vero per causas celestes exequutus est. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 65. c. 1477.

Deo, per quem viuimus, & non nobis debemus viuere. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. char. 1500.

Deus contra superbos non tam vt iudex, quam vt hostis, insurgit. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 8. char. 1511.

Deus à nullo dependet, omnia à Deo: omnia sunt in ipso, ille in nullo, continet omnia, non continetur. Quia continetur a nullo, nusquam est: quia continet omnia, omnibus adest. sic mundi corpus est in anima mundi, hæc in mente, hæc in bono, neque vicissim. Sicut igitur anima tanquam libera singulis corporis partibus tota simul adest, ita bonum ab omnibus, limitibus absolutum adest omnibus. omnino vero, quod ab sua existentiam non dependet à certo subiecto, vel loco, nec a certa natura, est & nusquam, vt anima, mens, & Deus. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 5. c. 9. c. 1764.

Deo fruitor debet per communẽ Dei notionem, atq; fidem seipsum in primis diuina quadam similitudine conformare, deinde tota ad Deum cogitationis intentione contendere, tertio tota Deum voluntate solum ardentem amare, huic Deus insuit vt pispicuo statim factu lumen vbiq; præfens. Marsilius Ficinus in Plotini En. 5. lib. 8. cap. 11. char. 1769.

Deus est quolibet ente superior, imo & ipso simpliciter ente. Mar. Fin. in Plot. En. 6. l. 9. ca. 3. ch. 1799.

Deus cum sit ipse participatus, in se vnus, & simplex, aliter ipsum participat intellectus, aliter intellectualis anima, phantasia item aliter, atque sensus. Intellectus indiuiduè, intellectualis anima reuolubiliter, phantasia formabiliter, sensus passiuè. Proclus in temp. Plat. ex. Marsil. Ficin. in epist. lib. 11. char. 939.

Deo similes nos faciunt iustitia, sanctitas cum prudẽtia. Mar. Ficin. in epist. lib. 12. char. 962.

Deum cũ nec intellectu, nec rationis vsu frui possimus, per vnitatem intellectu perfectiorem quandoq; fruimur. Mar. Fic. in Dion. Areop. de trin. ch. 1015.

Dei attributa, sapien, & c. in Deo sunt, sed non eo modo, quo nos intelligimus. Ioan. Francisc. Pic. Mir. in epist. ad Antonium Faentinum. chart. 306.

Deo quæ insunt, omnia idem sunt, quod Deus. Gabriel Buratel. de ideis lib. 1. char. 17.

Deo in sua essentia nil obscurius, in rebus effectis nil clarior est. Jacob. Carp. in Alc. cap. 2. char. 11.

Deus non est sub necessitate, nec voluntatem eius necessitati seruire fas est dicere, quoniam necessitatis est conditor, nam necessitatem astris imposuit, vt semper secundum idem moueantur, & mare circum terminauit, & vniuersalibus, & generalibus necessariũ imposuit terminum, quem si fatum nominare volunt, eo quod vbiq; & semper secundum necessitatem sit, vt oia per successione sint in generatione, & corruptione, nihil curamus. Iac. Car. in Alc. par. post. dig. n. c. 68.

Deus loco non continetur, sed vbiq; est, quare, nec extra cœlum, nec in cœlo, mundove repositus potest vere dici. Iac. Carp. in Alc. dig. 3. ch. 258.

Deorum contemplatio est stabilis voluptas. Aug. Steuc. de perenni philof. lib. 4. cap. 12. ch. 81. terg.

Deorum beatitudo est contemplatio, ergo vnũ primũ contemplari, qui sit eorum felicitatis causa. August. Steuc. de peren. phil. l. 4. cap. 11. ch. 81.

Deus nunquam otiosus in æterna contemplatione sui, quæ est actio perfectissima: beatus enim est nõ mundi molitione, sed sui contemplatione. Aug. Steuch. de peren. philof. l. 7. cap. 8. char. 133. terg.

Dei bonitas singularis a rebus in infinitum disuncta est. Aug. Steuc. de peren. phil. l. 7. cap. 5. ch. 126. terg.

Deus se contentus nihil indiget mundo. Aug. Steuch. de peren. philof. l. 7. cap. 5. char. 126. terg.

Deus immutabilis, res humanæ mutabiles sunt. August. Steuc. de peren. phil. l. 7. cap. 5. char. 127.

Deus bonitatem suam clariorem fecit in malorũ, & improborum promiscua cum bonis creatione. Aug. Steuc. de peren. philof. l. 7. cap. 7. char. 134.

Deus, & natura non infirmitate delectatur, sed paucis, & bonis. Aug. Steuc. de peren. phil. l. 7. ca. 5. c. 123. terg.

Deo tribuuntur res corporeæ docendi causa. Aug. Steuc. de peren. phil. l. 7. cap. 10. char. 147.

Deorum esca est vnitio intellectualis nectar, & ambrosia notio, & prouidentia inferiorum. August. Steuch. de peren. philof. libro 8. cap. 17. char. 175. terg.

Deus ex seipso beatus, quia nõ habet maiorem, ex cuius contemplatione, & notione fiat beatus. Aug. Steuc. de perenni philof. lib. 8. cap. 17. char. 175. terg.

Deus cum sit omnium intelligibile vehementissimũ, intellectus humanus ad eum inspiciendum non eleuabitur, nisi prius totis viribus in eius visionem incumbat, nisi prius a corporeis sensibus abstrahatur. Stepha. Comuen. de transitu mētis in ideam, l. 6. ca. 2. ch. 121.

Deus quatenus a se ipso diligitur, longe maior loqueque sublimior, quam quatenus seipsum diligit esse existimatur. Leo Heb. de amor. dial. 3. char. 238.

Deus, primaque materia quam plurimum inter sese opponuntur. Leo Heb. de amor. dial. 3. ch. 404.

Deum nec formatum esse, nec formatam vllam habere dicendũ videtur, quin ipse potius est summa, atque absolutissima forma. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 251.

in Deo quemadmodum cognoscens, res cognita, ipsaque cognitio, vnũ idemque prorsus existit, pariter quoque amans, amatum, & amor, ipse diuinitus acceptus, inter sese penitus conuenire videntur. Leo Hebraeus de amore dialogo 3. char. 264.

in Deo propterea, quod ipse est omnium simplicissimus atque absolutissimus actus, hæc tria, amans scilicet, amatum, & amor ipse: vel intelligens, res intellecta, ipsaque intelligentia, vnã idemque prorsus esse dicuntur. Leo Heb. de amor. dial. 3. char. 266.

Dei nomina, vt apparent, vt cognoscitur.

Deorum scientiam non habemus, nec quomodo vocatur scimus. Plat. in Cratilo. ch. 78.

de Dijs sermonem facere apud homines facilius est videri id quod satis est dicere, quam de mortalibus. Imperitia enim, & auditorum ignorantia in his, in quibus ita affecti sunt, multam facilitatem exhibent ei, qui de ipsis dicitur est. Nam vt in pictura, si deorum similitudinem imitantur pictores, nihil redarguimus ipsorum operas: at si quis nostra corpora affimulare conatur, acute percipientes, si quid omisum est, propter familiarem cõsiderationem graues iudices sumus, ei qui non omnes similitudines penitus expressit. Idem circa sermones contingit: nam celestia, & diuina amplectimur, si vel parum cum similitudine aliqua veri dicantur, mortalia exacte expẽdimus. Plat. in Atlan. c. 765.

Dei duæ appellationes, bonum, & pater: bonum, quia exhibet omnia, & nihil accipit, pater, quia omnia gignit. officium patris est omnia generare. Mer. Trifme. Pimander, cap. 2. char. 1841.

Deum si conueri voles, suscipe siderum ordinem, quis ordinem perpetuum horum seruat? motus varij sunt coelestes, quis mēsuram singulis motionibus assignat? quis vtitur arcturo pro instrumento, circa quod perpetuo vertitur coelestis mass? quis mare suis sinibus circumfripit? quis terram, sicut, & in medio librat? Mercurij Trismegisti Piman. cap. 5. char. 1843.

Deum si considerare vis, & eum inuestigare, creaturas inspicere, & humani corporis opificium, cuius admonitione perdisce, quis tam pulchræ imaginis conditor, quis oculorum pictor, quis nares, & aures tornauit, quis labia distendit oris, quis neruos terendit, atque ligauit, quis irrigauit venas, quis ossa congelit solida, quis carnem pellicula tenui circumtexit, quis digitos, articuloque discreuit, quis fundamenta pedũ extendit, quis perforauit poros, atque meatus aperuit, quis splenem coegit, & compressit, quis pyramidem imprecis cordi figuram, quis iecori rexit fibras, quis pulmonum sculpit fistulas, quis aluo capacem amplitudinẽ tradidit, quis honoranda membra corporis in propatulo figurauit, quis obscena in obscuro prorsus abdidit, atque aspectu cernentium voluit secreta iacere. solus inuisibilis Deus hæc omnia finxit, cuncta propria voluntate molitus est. Mercurij Trismegisti Pimander, capit. quinto, chart. 1843.

Deus nec oculis videtur, nec auribus percipitur, nec sermone profertur, sola mens eum prospicit, sola mens prædicat, in primis oportet vestem, quam vnusquisque fert, exuere, indumentum, insectiæ, prauitatis fundamentum, corruptionis vinculum, velamẽ opacum, viuam mortem sensitium cadauer sepulchrum circũ uertile, & denique domesticum furem, qui dum blanditur odit, dum odit inuidet, hoc est vmbra culum inimicum. Hoc ad se trahit, & suffocat, & fastidiosa ebriat voluptate, vt non audiat, vel prospiciat ea, quæ iure & audienda, & in primis inspicienda sunt. Mer. Trifme. Pimander, cap. 7. chart. 1845.

Dei cognitioni qui se dedicant, nec vulgo eis: insanire putantur, risum reportant, interdũ odio habentur, contumelijs afficiuntur, vitiisque priuantur, improbitatis rerum prouincia terra est. sed Deo deuotus, reliqua omnia præter Deum obliuioni tradit, & quæ reliqui hominibus mala sunt, illi bona contingunt. Mer. Trif. Pimand. cap. 9. ch. 1846.

Dei cognitio est diuinum silentium, & intentio omnium applicatio, qui id intelligit, nil aliud cogitare potest, & qui id intuetur, nil aliud intueri potest. Mer. Trifme. Pimander, cap. 10. char. 1848.

Deus in omni operatione conspicitur. Mer. Trifmegisti Pimander, cap. 11. char. 1852.

Deum percipere est arduũ: huc quoties intueri volueris, aduerte mundi ordinẽ, & eius ordinis ornatũ, necessitatem eorũ, quæ sensu percipiuntur, prouidentia cunctorum, quæ facta sunt ante, & quæ contingunt, aduerte

adverte plenam vitæ materiam talem ac tantū Deum cum omnibus bonis, & pulchris dijs demonibus, atque hominibus incedentem. Mercurij Trismegisti mandator, cap. 12. char. 1854.

Deum non possumus vno nomine quamvis è multis cōposito nuncupare, eius voluntas est bonitas omnium rerum. L. Apulei Aſclepius. char. 263.

Deus iustitia nominat, vt cuiq; sua pro dignitate distribuens modumque, & pulchritudinem, & ordinem, & ornatum, omnes præterea distributiones, & dispositiones definiens, vnicuique secundum ipsum terminū reuera iustissimum singulis, vt suum quæque opus agunt auctor existens. Dion. Areo. de diu. no. c. 1024.

Deus nec est anima, nec habet sensum, vel phantasmam, vel opinionem, vel rationem, vel intelligentiam, nec esse intellectum, nec intelligentiam, nec dici, nec intelligi, nec esse numerum, nec ordinem, nec magnitudinem, nec paritatem, nec æqualitatem, nec similitudinem, nec dissimilitudinem, nec stare, vel moveri, vel quietem agere, nec habet potentiam, nec est potentia, nec lumen, nec vita, nec essentia, nec æternitas, nec tempus, nec est actus ipsius intelligibilis, nec scientia. Dionysius Areop. de trin. char. 1024.

Deus nec est veritas, nec regnum, nec sapientia, nec vnū, nec vnitatis, nec bonitas, nec deitas, nec spiritus, quem admodum ipsi perpendimus, nec paternitas est eius modi, nec ratio filij, nec aliud quidpiam eorum, quæ nobis, vel alijs rebus vllis sunt cognita, nec est aliquid eorum, quæ non sunt, vel eorū, quæ sunt, nec ea, quæ sunt Deum sicut est ipse, cognoscit, nec Deus res pro ipsa rerum conditione cognoscit, nec ipsius Dei sermo est, nec quæ nomen, neque cognitio, neque tenebræ, nec lumen est, nec error, nec veritas, nec est ipsius positio, prorsus vlla, nec ablatio, sed nos ponentes, & auferentes, nec ipsum ponimus, vel auferimus, cum omni positione superior sit singularis illa, & perfecta omnium causa, & omni ablatioe altior excellentia illius, qui ab omnibus est simpliciter absolutus, & totis superior. Dionysius Areop. de trinit. char. 1024.

Deum monadā, & vnitatem appellant Theologi propter simplicitatem, & vnitatem impartibilitatis ipsius naturam exuperantis: ex qua tanquam vnica potestate efficiunt vnum: diu. diu. quæ, nostris diuersitatibus supra mundanum modum conglobatis in monadē Deiformem, & vniōnem Deum imitantem colliguntur. Dion. Areop. de diu. nomi. ch. 1030.

Deum trinitatem appellant Theologi propter superessentialis fecunditatis in suppositis tribus expressiōnem, ex qua paternitas omnis in celo, & in terra existit, & nominatur. Dion. Areo. de diu. nom. ch. 1030.

Deum omnium existentium causam Theologi appellant, quoniam omnia per bonitatem eius essentia efficiunt, vt essent, acceperunt. Dionysius Areop. de diuinis nominibus. char. 1030.

Deum sapientem, & pulchrum appellant Theologi, quia quæcunque ex eorum numero, quæ sunt naturæ sue propria, seruant inuoluta, diuine omnis harmoniæ, sacrique decoris sunt plena, præcipue vero generi nostro propitiā, quoniam in vna personarum suarum naturā nostram vere integrèque assumpsit reocans ad se, sibi que applicans humanam humilitatem, ex qua simplex Iesus ineffabiliter est compositus, & qui est æternus, temporalem sumpsit processionem, atque in intima naturæ nostræ peruenit, qui omnem totius naturæ ordinem super essentia modum eminentèr excedit, propria tamen interea immutabilia prorsus, & inconfusa conseruans. Dionysius Areop. de diuinis nominibus. char. 1130.

Deo dignas denominationes non per partes, sed in tota perfecta, integra, plena deitate a sanctis eloquijs celebrantur, & ipsæ omnes indiuiduè, absolute præter

omnem discriminis obseruantiam integra ratione vniuersæ integritati pfectæ, & totius deitatis attribuitur. Nam nisi quis de tota deitate dictum confiteatur, quasi scindere audet nefanda temeritate vnitatem ipsam supra vnitatem. Ergo de tota deitate accipitur verbum hoc, bonum, dicit enim, ego bonus sum, & alibicanit aliquis spiritum bonum. Huc tendit, & illud, ego sum qui sum, nisi de tota deitate dictum confitent, sed per vnam duntaxat partem circumscribere annuntiantur, quoniam modo illud accipit? Hic ait, qui est, qui erat, qui venturus est, qui est omnipotens. Item illud, tu autem idem ipse es. Necnon & illud. Spiritus veritatis, qui est, qui a patre procedit. Atqui nisi totam deitatem esse vitam dicant viuificant, quoniam modo verum est verbum sacrum, quod ait. Quemadmodum pater suscitatur mortuos, & viuificat, sic & filius quos vult viuificat, & illud, spiritus est, qui viuificat. Tota ergo deitas habet omnium dominatum, pater, filius, & spiritus, dominus est, pulchrum, & sapiens, in tota deitate laudatur, lumen, potestas deificæ, & causa, cuncta summam, quæ totius deitatis suæ præmæ sunt, sacre literæ in vniuersam deitatem referant celebrandam. Dionysius Areopagita, de diuinis nominibus. char. 1038.

Deus, quia est ens, vt ita dixerim, superenter, largitur autem esse his, quæ sunt omnibus, & omnes producit essentias, vnum illud ens multiplicari dicitur, dum entia ex se multa producit. Manet ille in multiplicatione vnus, & in processione vnus, & in descriptione plenus, quia ab omnibus entibus superenter est absolutus, & vnico actu omnia producit. & in diminuta profusione deficientia ipsius munere largitur. & cum sit vnum, omni que parti, toti, & vni, & multitudini participationem vnus impartiat. vnum permanet eodē pacto superessentiali ratione, nec pars multitudinis alicuius, nec aliquod ex parte totum. sicque nec vnū est, nec vnus patreps, nec habet vnum, longeque ab his existit super vnum illud, quod entibus inest. Multitudo etiā impartibilis, inexplibilis, super plena, omnē, vnum multitudinemque producat, & perficiens, & continens. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1047.

Deus ipse lumen intelligibile nuncupatur, quoniam intellectum omnem super celestem lumine implet intelligibili, & ex omnibus animabus, quibus se ipsam infuderit, ignorantiam omnem erroremque expellit. eas sacri luminis participes efficit, intellectuales harū oculos purgat, obductam ex ignorantia caliginem discedit, atque profundo tenebrarum pōdere obtusos suscitatur explicat in lucem. Primo medio cre lumen his impertit, deinde postquam animæ gustantes lumē ardētius ipsum amare ceperunt, vberius affluit, ideoque illuminat abundantius, quoniam plurimum dilexerunt, atque ita super incēdit, vt gradatim vltra proficiant, quatenus sursum pro viribus se attollere valent. Dion. Areop. de diuin. nomin. ch. 1058.

Deus est ipse diuinitatis princeps, & diuinitate qualibet, & essentia sublimior. Deus vnus in distributis inde dijs non distributus, sed vnus ipse sibi, nec permixtus multis, nec in multiplicatis multiplicatus. Dion. Areop. de diuin. nom. char. 1048.

Deus pulchro, bonoque amore oīum pp bonitatis amantiorē vehementiā extra se prodit, dū prouidet oibus, & bonitate dilectione, & amore quasi mulcetur, & ex illo statu, quo ab oibus separatus est, ad id vt in oibus sit, deducitur, per substantialē virtutem illam, quæ trahit quid ipsum interim a se ipso nusquam digredietem. Quamobrem illum sacre literæ Zelotem appellant, vt excitantem ad amoris sui zelum omnia, & ad ea, quæ prouidet, ipse zelo videtur esse affectus. Dion. Areop. de diuin. nomin. char. 1069.

Deum nominant amabilem tanquam bonum, & pulchrū, amorem

amorem & dilectionem tanquam virtutē eius mouentem prouentemque ad seipsum, quia solum id per se ipsum pulchrum & bonum est. Dionysius Areop. de diuin. nomin. ch. 1069.

Deus non est quodammodo ens, sed simpliciter & circumscripse totum in se esse comprehendens graduque superiore completens, & rex dicitur seculorum, cum in ipso & circa ipsum esse atque ens omne subsistat, neque erat, neque erit, neque factus est, neque fiet, imo nec est quidem, sed ipse est ipsis entibus ipsum esse. & non solum entia, sed ipsum esse etiam ex ipso pendet, qui ante æternitatem extat: ille enim est seculū seculorū, qui est ante secula. Dionysius Areo. de diu. no. ch. 1092.

Deus, qui est ante excellentior, tantum omnium est principium & finis. Principium tanquam auctor, finis, vt cuius gratia facti sunt, omniumque terminus. Infinitas infinitatis, & terminus terminū, & id eminenter tanquam oppositorum. In vno enim res omnes anticipat & efficit, præsens omnibus vbi que per vnum & idem, per idem inquam omne, & ad omnia prædicens. Interea permanens in seipso & cōstans, & se monens. Rursus nec stans neque motus, nec principium habes, nec medium, nec finem, nec est in aliquo existentium, nec aliquid est eorum, nec sibi quicquam competit eorū, quæ æterne sunt, vel quæ temporaliter, sed & tempore, & æternitate, & his omnibus quæ in tempore & æternitate sunt excellenter absolutur. Ideo æternitas ipsa, resque omnes, & rerū mensuræ, & quæ sub mensuras cadunt, per ipsum, & ab ipso sunt. Dionysius Areop. de diuin. nomin. char. 1099.

Dei prima cognitio non solum res iam creatas, sed adhuc creandas, vnto & ipsis creandarum ideas mirabiliter antecedit angelica cognitio res antecedit, ideas sequitur. Humana commuiter vrasque sequitur. Dionysius Areop. de diu. nom. ch. 1104.

Deus non cognoscitur ex sua ipsius natura, hoc enim incognitum est, & omnem intelligentiam excedit, sed ex ipsa rerum dispositione in omnibus Deus agnoscitur, seorsum ab omnibus, & per ignorationem, & per cognitionem Deus ipse percipitur, præterea ex omnibus cognoscitur ab omnibus, & ex nullo nulli. Dion. Areop. de diu. nom. char. 1105.

Dei est diuinissima cognitio, cum per ignorationem, quandam prouenit secundum vnionem intellectu sublimiorem, quando mens rebus omnibus posthabitis seipsam quoque dimittit, & ita radijs superlucidis copulatur, & illinc, & ibi inscrutabili sapientia profundando penitus illustratur. Dionysius Areop. de diuin. nominibus. char. 1106.

Deus a sacris eloquijs appellatur, non solum quia rationis, & mentis auctor est, sed etiam quia causas omnium vniformiter in se anticipat, & quoniam per singula discurrendo dispensat vsque ad omnium finem, & propterea, quia diuina ratio supra omnem simplicitatē se protendit, & ab oibus secundum superessentialē munus eminenter absoluitur. Dio. Areo. de di. no. c. 1106.

Deus est potentia, quia omnem in seipso potentiam anticipat & comprehendit, & omnis virtutis est causa, omniaque per virtutem nusquam inclinantem incircumscriptamque producit, & causa, est, vt ipsa virtus, siue vniuersalis, siue particularis existat. Dion. Areop. de diu. nomin. char. 1107.

Deus magnus appellatur, & in magnitudine, & cura tenui diuinam paritatem significante, dicitur idem, iuxta illud. Tu autem idem ipse es. Prædicatur vt alter, & vt similis, & omnibus dissimilis, & vt stans, & mobilis. Dion. Areop. de di. nom. ch. 1112.

Deus magnus appellatur propter propriam ipsius magnitudinem, quæ omnibus magnis participationem sui tribuit, & extrinsecus super omnem magnitudinem se diffundit & protendit. locum omnem complectitur,

omnem numerum superat, omnem transcendit infinitatem. Dion. Areop. de di. nom. ch. 1112.

Deus magnus dicitur per virtutem suam exuberantem, & magnificam, perque ipsius dona velut è fonte manantia, quæ magnitudo infinita est, quantitate caret, & numero, & hoc est excessus ipse iuxta absolutam superne: se protendentem incomprehensibilis amplitudinis ipsius naturam. Dionysius Areop. de diuin. nominibus. char. 1112.

Deus dicitur idem, quoniam super essentia mundū est sempiternus, inconvertibilis, in seipso manens, semper secundum eadem, & eodem modo se habens. omnibus eodem modo præsens, ipse secundum seipsum, & in seipso firmiter, & intemerate in pulcherrimis superessentialis identitatis finibus collocatus, immutabilis, cui nusquam obnoxius, indeclinabilis, inuarianabilis, impermixtus, immaterialis, simplicissimus nullus indigus. Dion. Areop. de di. no. ch. 1113.

Deus ingenitus appellatur tanquam super omne quod ingenitum dici potest, & tanquam ingenitum absolute semperque existens, & seipso perfectum, idem existens per seipsum, & ex seipso vniformiter, eademque ratione determinatum omnibus participare potens ipsum ipsum, idem ex seipso tradens, & alia connectens alijs, copia identitatis, & causa. Dionysius Areop. de diuin. nom. char. 1113.

Deus alterum dicitur, quia prouidenter omnibus adest, & omnia propter omnium salutem euadit in omnibus, manens interim in seipso, & in sua identitate firmus per actionem vnā indeficientemque cōstans, & seipsum indeclinabili potestate tradens ad eos, qui in ipsum conuersi sunt diuinitate donandos. Dionysius Areop. de diuin. nom. char. 1113.

Deus alter dicitur, quia per multiformes visiones figurarum alijs aliter apparuit. Dionysius Areop. de diuinis nominibus. char. 1113.

Dei motus rectus, indeclinabilis potestas, & processus actionum est nusquam deflexus, omniumque generatio ex eo constanter effecta, obliquus vero stabilis inde processus, & status secundus, circularis idēitas ipsa, & quoniam media & extrema, quæ cōtinet, & quæ continentur ipse cōplectitur, & quæcunque ab ipso processerunt, ad se cōuertit. Dion. Areo. de di. no. c. 1115.

Deum esse æqualem dicendum est, nō modo tanquā indiuiduum, & nusquam declinantem, sed quoniam ad omnia, & per omnia æque pergit, & ipsius æqualitatis est auctor, per quam Deus æqualiter facit, vt cuncta quadam simili vicissitudine in se commigrent, & quæ participant, æqua conditione participant, pro cuiusque vel facultate, & æque pro dignitate ad omnia distributio fiat. Dion. Areo. de diu. no. ch. 1116.

Deus dicitur æquale, quoniam omnem æqualitatem intelligibilem, intellectualem, rationalem, sensualem essentialē, naturalem, voluntariam eminenter vnite in seipso prorsus anticipauit per virtutem omnis æqualitatis effectricem, omnibus eminentem. Dion. Areop. de diu. nom. char. 1116.

Deus est omnipotens, quia ipse sit omnitenēs omnium sedes, omnia tota continens & complectens, & cuncta collocans & constringens, & vniuersum infractum in seipso pficiens, & ex se vniuersa producat, & tanquā oīum firmamentum oīa cōmunit, nec finit illa hæc se ipsa cadere. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1116.

Deus appellatur omnipotens tanquam omnibus imperās, & propterea sinceritate seruata dominās gubernatis, & tanquam desiderabilis omnibus, & amabilis, iugū annectens omnibus voluntarium, & stimulos dulces diuini & omnitenentis insolubilissq; erga bonitatis suæ amoris incutiens. Dion. Areo. de di. no. ch. 1116.

Deus antiquus dierum prædicatur, quoniam ipse sit æuum omnium atq; tempus, & ante dies, & ante quū, &

tempus, tametsi tempus quoque, & diem opportunitatemque, & ævum, qua ratione Deum decet, eū appellare licet, ut qui omni motu sit penitus immutabilis, & immobilis, & eo ipso quod est semper moueri, permaneat in seipso. Dion. Areop. de di. no. ch. 1117.

Deus antiquus dicitur, tanquam æui & temporis dierū causa, & prior, & a principio existēs. dicitur & iunior insensibilem præferens. Forte vero ambo nos docent priorem Deum ab initio ad finem per cuncta procedere, aut antiquitatem omnia præcedentem, senior in tempore docet priorem, iunior præfert in numero. Dionys. Areop. de di. nom. ch. 1117.

Deum Dionysius aliquando nominat essentiā, aliquando essentiæ auctorem, Cum essentia appellatur, nominatur, ut essentiæ principium; cum auctor, ut super essentiam supra modum ipsam superans, & sic de alijs. Dionys. Areop. de di. nom. ch. 1123.

Deus dicitur perfectus tanquam nullum suscipiēs incrementum, semperque perfectus atque ut nesciens detrimentum, cum in seipso anticipet omnia prorsus exuberans per vnam indefinitam, eandemque & superplenam largitionem, diminutionis expertem, per quā perfecta omnia perficit, & perfectione propria complet. Dionys. Areop. de di. nom. ch. 1126.

Deus dicitur vnum, quoniam est vnice cuncta per singularis vnitatis excessum, omniumque est causa, nusquam interim a propria vnitatis discedens, nihil enim est in rebus vnus expers. Sed vt numerus omnis est vnitatis participes, sic omnia vnitatem habent, & ex eo quod vnum extat, sunt omnia. Ipsum vero vnum, quod omnium causa indicatur, non est aliquid è pluribus, vnum, sed ante omne vnum, & omnem multitudinem: nulla enim multitudo est, quæ non sit participes vnus. Dionys. Areopag. de di. nom. ch. 1126.

Deus quid sit scientia, & cōtemplatio omnis est inaccessibleis, cum ab omnibus superessentiali quadam excellentia sit segregata, & ita a Theologis inuestigabilis dicitur, quasi nullum extet vestigium eorum, qui ad occultam infinitatem illius accesserint. Dionys. Areop. de diu. nomin. ch. 1027.

Deus etsi inscrutabilis sit, nullum alicui existentiam sui expers esse patitur, sed cum in seipso superessentialem fixerit radium, benigne tamen interea pro cuiusque existentie proportione vnicique fulget, & ad ipsius similitudinem, & communionem, & cōtemplationē qua tenus assequi possit sacros intellectus extendit, qui (vt fas est) reuerenter aciem in ipsum intendunt. Dionys. Areopag. de di. nom. ch. 1027.

Deum non cognoscimus nec scientia, nec intelligentia, sed per præsentiam quandam scientia meliorem. Anima procul euadit ab vno, nec est penitus vnum, quando scientiam alicuius assumit, scientia enim ratio quædam est, ratio vero multa. Plotinus En. sexta, libro nono, cap. tertio. char. 761.

Deum infinitū nominare debemus, non quia sit magnitudo quæ dā, vel multitudo, quam non liceat pertransire, sed quia sit potestas, quam comprehendere nequeas. & quamuis excelsum cogites, est tamen excellentius admodum, & si ad vnitatem tu illum ac simplicitatē reducis, simplicius est, & tua existimatione vnitatem superat. Plot. En. 6. li. 9. ca. 6. ch. 764.

Deū si cognoscere vis, fac vt in eo nec magnitudinē, nec colorem, nec figuram aliquam cogites, nec aliud quicquam, quod materia pati consuevit: & si liber, amictū hunc qui tibi oculos impedit auerte, nec mora, statim inspicias quod cupis. Sed perstringetur forte acies quominus ipsius patris, opificisque omnium sustineas aspectum. Quod tibi satis est opera videre Dei, foetus eius venerari varios & multos, sed non tot quot Pindarus dixit. Non enim triginta millia deorum dei que ipsius filiorum, & amicorū, sed innumerabiles peni-

tus. Maximus Tyrius serm. primo. char. 12.

ci notio inest homini ante omnem rationis vsum, & naturaliter inest, imo tactus diuinitatis melior notione. Iamblic. de mysterijs. ch. 1874.

Dij corpora sua adeo supereminet, & corpora adeo his obsequuntur, vt à corporibus separati dicantur: demones contraria ratione magis affecti sunt, & corporibus copulati. Iamblic. de myst. ch. 1878.

Dij apparent cum quiete quadam & ordine, archangelicum isdem, sed adhibent his efficaciam, angeli ordini & quieti adhibent motum ordinatum & moderatū: demones cum turbatione ordinem transgredientes: principatus cum stabilitate & constantia in seipsis, heroes cum motu & festinantia, principes cum tumultu, animæ, vt heroes ferme, sed minori cum stabilitate, & ordine. Iamblic. de myst. ch. 1879.

Deorum pulchritudo occurrit inæstimabilis, incomparabilis, admiranda, supra modum delectans, archangelorum, & angelorum consimilis, sed gradatim inequalis. Iamblic. de myst. ch. 1879.

Deorum actiones effectusque velocius sunt quam intelligentia deprehendere possit, sed interea penitus stabiles. Iamblic. de myst. ch. 1879.

Dij in aspectum veniunt admodum salubres, archangelicis horribiles simul & mæsueti, mitiores angeli, demones metuendi, heroes verendi minus, principatus stupendi, principes noxii & infesti, animæ heroibus similes quamuis inferiores. Iamblic. de mysterijs. ch. 1879.

Deorum imagines apparent penitus immutabiles magnitudine, forma, figura, actione: archangelorum, angelorum gradatim minus immutabiles, sed prope deos: demones mutabiles quidem magnitudine, & forma, his enim alias aliter apparent, sed eadem agnoscuntur: principatum immutabiles: heroum ferme, vt demonū, principū multiformiter variantur; animarū mutabiles lōge quā demonum. Iamblic. de myst. ch. 1879.

Deorum apparentium magnitudo totum cœlum occupare videtur, quam incendentē nec terra putatur sustinere posse. Iamblic. de mysterijs. ch. 1880.

Deorum ac demonum varię apparitiones in capite hoc tractantur, quæ quoniam ad impietatem potius & superstitionem pertinent, quam ad aliquam cognitionē omittenda decreuimus. Iamblic. de myst. ch. 1880.

Deorum spectacula perlucida nobis occurrūt, fulgētiaque ad summum, & splendore dearticulata mirifice, & lucidiora, quam sint reuera, archangelorum vera perfecta que, angelorum effigies speciem eandem seruant præter quā quod a notitiæ plenitudine agnitionis discretione deficiunt: demonum exilia & quasi cadauca, heroum exilia: principatū perspicua, principum obscura, sed vtraque imperiosa, animarum vmbrosa. Iamblic. de mysterijs. ch. 1880.

Deorum imagines occurrunt tāquam ignis indiuiduus, & ineffabilis implens vniuersum mundi profundum: archangelorum ignis etiam diuisus habens circa se, vel ante, vel retro, quāplurimam multitudinem: angelorum ignis diuisus sed in ideis absolutissimis: demonū magis quoque diuisus, sed angustius circumscriprus facile exprimens, & apud illos, qui superiora viderint, facile contemendus: heroicus ignis habet quid horum consimilia, sed non æqualia: principatum ignis apprimē lucidus, principum aliquid habet opaci, aiarū vāde diuisus, & multiplex atq; ex multis mundi naturis admixtus. Iamblic. de myst. ch. 1880.

Dij adsunt omnibus, non autem omnia eodem modo diuisi adsunt, sed singula secundum sui ordinem, & potentiam participant illorum presentia, alia vniiformiter, alia multipliciter, alia æterne: alia secundum tempus, alia incorporea, alia corporaliter. Procl. clement. Theol. prop. 142. ch. 38. ter.

Deorū præsentia deteriora omnia decedunt, etiā si idoneum

neum sit participans omne quiddam alienum a diuino lumine abscedit, illustrantur vero omnia repente ab ijs. Procl. elem. Theol. prop. 143. ch. 38. terg.

Deus apparet etiam cum Deus idem secundum ordines diuersos progreditur, & vsque ad vltima quali descendit, numero se multiplicans, in ordinibusque inferiores declinans. Tunc rursus fabulæ declarāt diuinum illud permutari in hęc ipsam speciem desuper, in quam processum fecit. Hac ratione, Mineruam mentori, Mercurium Iario aui garrulæ, Apollinem astarti se similem reddidisse ferunt. Proclus in rep. Platon. ex Marfil. Fic. in epist. lib. 10. char. 940.

Dij stabiles, & firmi quadrangulā figura manifestantur. Proclus in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 98.

Deus opifex, & pater appellatur; opifex vt a quo facti sunt, pater, vt qui prouideat quatenus æterni, & beati sint. Chal. in Plato. Timæum. ch. 38.

Deum intelligimus aduertētes pulchritudinem, quæ corporibus adest, ad animi pulchritudinem sese conferentes, deinde ad eam, quæ in officijs ac legibus, postremo ad ipsam pulchritudinis fontem, supra quem ipsū bonum amandū & expectandū intelligunt, velut splendorem in animam, quæ illuc euoluit subito resurgens. Huiusmodi lumen Deum esse ipsum ob excellentiam cognoscunt, & eum in primis sine magnitudine quantitatis agnoscunt. Nam pars per id, ex quo aliquid constituitur, illud semper; cuius pars est, antecedit. Planum namque prius est quam corpus, & linea prius quam planum. Cum vero partes nullas habeat, neque secundum locum, neque secundum alterationem mouebitur. Etenim si mutationem patitur, vel à seipso, vel ab alio quodam permutari necesse est. Si ab alio, validius vtique illud est. Si a seipso, aut in deterior, aut in melius transigrabit. Vtrunque impossibile est, quibus omnibus patet incorporeum esse. Alcino. cap. 10. char. 1951.

Deus supremus, æternus, ineffabilis, a seipso perfectus, nullus egens, semper & vndique absolute perfectus. diuinitas essentia ratio, veritas, harmonia, bonum existit, nec tamen hæc diuinitas vt ab inuicem ipsa fecerant, imo vt vnum potius cuncta contemplet. Alcino. cap. 10. char. 1951.

Deus dicitur bonum, quia omnia pro capacitate cuiusque beneficijs replet, & omnium bonorum est causa. Alcino. cap. 10. charta 1951.

Deus dicitur pulchrū, ex eo quod ipsum natura plenitudo ipsa & harmonia ois exiit. Alcino. ca. 10. ch. 1951.

Deus veritas vocatur, quoniam veritatis ita principium est, vt Sol quoque luminis vniuersi est. Alcino. cap. 10. char. 1951.

Deus pater dicitur, quia omnium causa est, celiq; totius mentem, & mundi animam ad sui ipsius exēplar exornat. nam sui voluntatis munere omnia seipso complet, mundi animam excitans, & ad se conuertens, cum mentis eius causa sit, & mens ista beneficio patris ornata naturam omnem huius mundi perornat. Alcino. cap. 10. char. 1951.

Deus ineffabilis dicitur, & sola mente percipiendus, quia nec genus circa illū, nec species, nec differentia vlla, nec accidit illi quicquam, nec malum (nefas enim dictū id esse) nec bonum, si quidē participatione cuiusdā bonitatis præsertim talis existeret, nec differentia vlla illi accidit, non enim id secundū ipsius notionē fieri potest: nec qualitas, non enim qualis effectus est: nec tamē in formis, non enim qualitate vlla ad se pertinet prius est, nec pars cuiusquam, nec totum vt partibus constitutum, nec idem cuiquam, nec alterum, dū nihil illi contingat, quod ab alijs secerni queat, nec mouet, nec mouetur, vnde prima hæc intelligentia est secundū horum omnium ablationem. Alcino. ca. 10. ch. 1951.

Dei ad similitudinē homo accedit, si conueniente natu-

ra vtatur, moribus, & victu, & sensu scēdum legem ratione præsertim, & doctrina, vt à negotijs humanis longe alienus, diuinitatis cōtemplationibus deditus semper viuat. Purificationes quædam interioris demones si maioribus expiationibus opus fuerit, ipsæ Mathematicæ disciplinæ erunt, & corporis cura per Gymnasticam habenda est, vt promptius ad opera tum pacis tum belli reddatur. Alcino. cap. 30. ch. 1960.

Deū aliquis per seipsum comprehendere non potest, nisi ille vltro videndum se præbeat. Philo. Iud. de Abrahamo. charta 234.

Deum qui inuenire cupiant, amicam solitudinem diligant. Philo. Iudæus de Abrahamo. ch. 235.

Deum si per se inspicere donū beatum est, certe per phantasiā percipere antiquioris, & proprie inspectionis est munus. Hæc enim sensus est sensuum, quoniam phantasticus spiritus est sensuum communissimum. Syneus de somnijs. char. 1970.

Deo summo nullum nomen aptius tribui potest, quam Iuppiter, cum id significat, quod vitam in se continet, & ceteris omnibus præstet, sub quo nomine Plato Deum primum coluit. Bell. Card. in Calumniatorum Plato. lib. 3. cap. 5. char. 32.

Dei appellationes omnes intelligendæ sunt secundum causam potius quam per formam. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theol. lib. 2. cap. 9. ch. 103.

Deus mentem habet, cū non deceat mentem esse instrumentum eius motoris, qui mente careat. At omnes mentes Dei sunt instrumenta, & cum in Deo idem sit essentia & operatio, consequens est, vt eius operatio ex earum genere sit, quæ in externam materiam non transeunt, sed in agente manent tanquam ipsius perfectiones potius, quam materiæ. Talis est cognitio, & appetitio. In Deo igitur saltem cognitio est, intelligentia scilicet, vel eminentior quam ipsa intelligentia. & quoniam intelligentia Dei, prima intelligentia est, & quicquid est in aliquo genere primum, purum est & solum & in seipso, ideo idem est ibi, & penitus esse, & intelligere, & si ibi est intelligentia, perfectissima est. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. ca. 9. ch. 103.

Deus vocatur principium, quia ab ipso omnia, & quia ab ipso exordium sumit intelligentia: vocatur finis, quia ad ipsam & intelligentiam, & omnia terminantur: vocatur species, tū quia ipse est actus, qui res omnes dum ab ipso vt principio procedunt format, & facit, & eandem dum ad eundem tanquam finem conuertuntur, reformat, & perficit, tum quia ipso mens queque formatur, dum intelligit veritatem. Marfil. Fic. in Platonicæ Theol. lib. 12. ca. 3. ch. 270.

Dei infinitati tribuimus essentiam, alterum, & motum, ad terminum vero, esse, idem, & statum. Marfil. Fic. in Platonicæ theol. lib. 17. cap. 2. ch. 387.

Deum quamuis facultatem intellectus excedat, non tamen sic ab intellectu alienus est, vt sonus alienus est à visu, cum Deus sit (vt theologis Christianis placet) primum intelligibile, totiusque intellectualis virtutis, & actionis principium, mediū & finis. Est ergo inter intellectum & Deum proportio, non quia sit commentatio, sed habitudo quædam potius, quasi materiæ intellectualis ad intellectualem formam, & effectus ad causam. Marfil. Ficinus in Platonicæ theologia, libro 18. cap. 8. char. 412.

Deum recto calle quærent, qui primo per ciuiles virtutes affectus anime nimium luxuriantes aliquantulum amputant, demum per virtutes purgatorias eos pene ad viuum vsque refecant: tertio per virtutes animi iā purgati pro viribus radicatis illos extirpant. Marfil. Fic. in epist. lib. 1. char. 618.

Deus cū sit solus primus actus, solus lux vera dicendus est: & ibi solū vera lux, ubi mera sine subiecti inquinamento forma, ibi solū vera formositas, ubi solū vera lux

vera forma. Marfil. Fic. in epistolis, libro 2. char. 710.
 Deum voluntatis ardore potius quam scintilla mentis attingimus. nam Deus quantum intellectus sui luce nos supereminet, tantum ferme bonitatis ardore se nobis inurit, vt nihil Deo excelsus sit, nihil quoque profundius. Mar. Fic. in epist. lib. 2. ch. 710.
 Deum qui se possessurum esse absque singulari eius amore, vel reperitur sperat antequam amaturum, contra ordinem naturæ, frustra laborat. Marfil. Fic. in epistolis libro 2. char. 711.
 Deo si potentia immutabilis, & veritas, & bonitas conueniunt, neminem vnquam fictionibus vllis, & mendacijs fallit. Proclus in republ. Plato. ex Mar. Fic. in epist. lib. 11. char. 937.
 Deus si vere potens est, immutabilis penitus est. Proc. in remp. Plat. ex Mar. Fic. in epist. l. 11. ch. 937.
 Deus vnusquisque dicitur reuera bonus, tum quia cum bono suo nullum malum est admixtum, tum quia bonitas in eo non est habitus aliquis essentia additus, sed ipsa eius essentia, eadem enim eius essentia est for maliter, & Deus æque est, & bonus. Proc. in rep. Plat. ex Mar. Fic. in epist. lib. 11. char. 937.
 Deus non proprie nominatur æternitas, sed ipsa virtus & vnitas, per quam perseverantia quædam in suo quodam vno, & est, & nominatur æternitas. Marfil. Fic. in Dion. Areop. de diui. nom. char. 1092.
 Deus ante omnia dicitur, & super omnia: ante, quia est, & efficiens, & finis: super, quoniam rationes, & vires omnium absque proportionem transcendit. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diui. nom. char. 1093.
 Deus cum vnitas, vel trinitas appellatur, omnem mathematicam, vel naturalem, vel quomodolibet essentialem, & intellectu quolibet excogitabilem vnitate, vel numerum procul expelle. vnum intellige simplicissimum. trinam seruata prorsus vnitate naturæ se ipsum in se propagante, personis inter se sola originis relatione distinctis: qua ratione existit spiritus ab vtroque. Marfil. Fic. in Dionysii. Areopagit. de diuinis nominibus. chart. 1127.
 Deum duæ viæ declarant, & comparationis, & negationis, & ab omnibus entibus, & intelligibilibus esse segregatum, & vniuersi esse principium. Marfil. Fic. in Plato. Parmenide, cap. 40. char. 1156.
 Deum cum dicimus vnum, & bonum, nō duo quædam, sed idem prorsus vaticinamur. Marfil. Fic. in Plato. Parmenide cap. 44. char. 1160.
 ad Deum quid sit, affirmādo ire nequimus, nā quidquid affirmamus, mente conceptum est, ergo proprium nobis aliquod, & terminatum, ergo super omnem conceptum supereminet Deus, quid ergo non sit, inuenire possumus negando, & quo ordine agat, & alia ad illū se habeant comparando perquirimus, quid vero sit, latet. Mar. Fic. in Plat. philebo. l. 1. cap. 5. ch. 1212.
 Dei nomina tanquam imagines, & radij ipsius Dei sunt, per cæcilocas heroas, animosque hominum penetrantes. Mar. Fic. in Plato. philebo. l. 1. cap. 11. ch. 1217.
 Dei nomen expressius concipitur apud mentes cælestes, secundo in demonibus purioribus, tertio in anima hominum. Mar. Fic. in Plat. Cratylum. ch. 1310.
 Deum vnicū esse probat Plato in Parmenide, & Timeo, cæteros vero angelicos Dei ministros, cum Deos nominat, non tam Deos, quam diuinos intelligit. Marfil. Fic. in Plato. Cratylum. char. 1310.
 Deus voluit quatuor literis vocari, quia ipse per quatuor gradus cuncta disponit, essentia, esse virtute, actione, cœlestia itē quatuor triplicitatibus, ignea, aerea, aqua, & terrea, & quæ sub cœlo, quatuor elementis. Marfil. Fic. in Plat. Cratylum. char. 1310.
 Deum centrum omnium merito nominari quis negat? cū omnibus insit, vnus penitus, simplex atque immobilis, cuncta vero ab ipso producta multa, cōposita, &

mobilia sint, atque, vt ab eo manant, ita in eū instar linearum, & circumferentiæ restitunt. Ita mens, anima natura, materia procedentes a Deo in eundem redire nitantur, seque vndique pro viribus in illum circumferunt, & vt centrum omnibus inest. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium orat. 2. cap. 3. char. 1324.

Deum vere cognoscere in præsentem tempore impossibile est, vere autem amare quoquomodo cognitum, & possibile est, & facile. Marfil. Fic. in Plato. conuiuium orat. quarta, capitul. 6. cha. 1333.

Deus dicitur consilium, & consilij fons, quia veritas omnium est, & bonitas, cuius splendore omne consilium verum efficitur. Marfil. Fic. in Plato. conuiuium orat. 6. cap. 7. char. 1344.

Deum, qui cognoscunt, nondum illi placent, nisi diligant, qui cognoscunt, diligunt, non quia cognoscunt, sed qua diligunt amantur a Deo. Nos enim charitate cōplectimur non eos, qui cognoscunt nos, sed eos, qui nos amant. Marfil. Fic. in Plato. conuiuium orat. quarta, cap. 6. char. 1333.

Dei lux, & pulchritudo, quæ mera est prorsus ab aliis omnibus absoluta, absque dubio infinita dicitur pulchritudo, & infinita pulchritudo immensum requirit amorem. Marfil. Fic. in Plato. conuiuium orat. sexta, capit. 18. char. 1355.

Deus potius cognoscitur quid non sit, quam quid sit. Mar. Fic. in Merc. Trism. Pim. c. 1. ch. 1841.

Deum cum penitus sit incorporeum, immobile, vnum, & per opposita nequeamus attingere, merito illum, nec imaginatione attingimus corporalia machinante, nec mobili ratione mutabile nonnihil semper excogitante, nec intelligentia suapte natura multiplicitate vnitate quadam animæ intellectu superiore, quando ad eam a multitudine tam intima quam externa penitus segregati confugimus. Tunc primum præsentis vbiq; semper Dei signum iam nobis perfecte præsentis habemus, præcipue trinum, nouum lumen, insuetum amorem, inestimabile gaudium. Ad hoc consequendum duo conferunt, doctrina tanquam via, segregatio tanquam animi præparatio. Marfil. Fic. in Plo. En. 6. l. 9. cap. 4. chart. 1799.

Deum cum nominamus vnum, simplicitatem ipsam vaticinamur penitus indiuiduam, quæ super essentiam principium est essentia longe excellentius, quam vnitas numerorum, & signum dimensionum. Profecto vt ens continuum atque ens discretum ad aliquid indiuiduum resoluuntur, ita ipsum simpliciter ens referatur ad ipsum simpliciter indiuiduum. Mar. Fic. in Plo. En. 6. l. 9. cap. 5. char. 1799.

Deus non est dicendus ens, nec intelligibile, sed supra vtrunque. Mar. Fic. in Plat. epist. 2. ch. 1532.

Deus cum intelligibile, & intellectum infinito superet interuallo, nemo intelligentiæ actione, vlla diuinam substantiam potest consequi, potest tamen quandoque assequi passione, passione inquam benigna per ipsam beneficam infiniti boni actionem nobis illatam. Illatam inquam in vnitate ipsa nostræ mentis caput, quando mens in vnitate suam, quæ expressa est diuinæ simplicitatis imago, totam vndique se collegerit. Verum quod menti vnitatem hanc induit sub diuino sole subrutilat, tunc ferme abijt, cum vnitatem exuta rursus induit multitudinem. Ex his patet & Platonis sententia diuina a nobis non inueniri, sed potius desuper reuelari, nec mente comprehendendi posse substantiam, proprietatemque diuinorum, ne dum verbis, & literis explicari. Ideo de his mente describendum, describendumque, vt per verba, & literas exhortari, & præparari animos ad diuina speremus potius quam demonstrare. Sic & Plato de substantiæ, ac proprietatis diuinæ definitione nihil scribit, scribit

bit tamen multa, quæ vel per exhortationes, vel instructiones ad eum mentis statum quandoque perducant, cui tandem ex alto panditur domus omnipotentis olympi. Marfil. Fic. in Plat. epist. 2. ch. 1532.

Deus cum sit simpliciter causa, non est dicendus auctor quidam hominis vel equi cuiusdam; sed auctor hominis & equi. Marfil. Fic. in Plat. de republica dialo. 10. char. 1429.

Deus etiam nobis apparet diuersis formis, vt cum diuinum ipsum multas in se vires habens specierumque omnium plenum varia contemplantibus intelligibilia spectacula profert. Tunc (inquit) diuinum ipsum has vires in se continens demonstratam virum varietatem in formas varias commutat, alias aliam profert, semper secundum omnes agens, apparens tamen transitorius animarum intelligentiis semper aliud, & aliud, propter formarum, quas in se continet, multitudinem, & sic Protheus alius, & alius apparet. Procl. in republ. Plat. ex Marfil. Fic. in epist. dial. 11. ch. 939.

Deorum aliquis cum quasi hospes, vel aliter nobis occurrat, non est putandum illi apparentem mutationem inesse, sed indifferentibus susceptaculis imaginationem variam resultare. Proclus in republica Plat. ex Mar. Fic. in epist. lib. 11. char. 939.

Dei inuisibilia, id est angelica numina per stellas potissimum intellecta conspiciuntur, per Solem vero sempiterna quoque Dei virtus atque diuinitas. Marfil. Fic. de Sole, cap. 2. charta 966.

Deus non per formam, sed per causam vita dicitur, & ipse species omnes viuientium generat, distinguit, & mouet. Mar. Fic. in Dion. Areo. de diu. nom. ch. 1101.

Deum qui ignorat, hominis nomen amittit, & humanitatem omnem perdit, & cum feris, & beluis cœsus est. Fran. Pat. de regno, lib. 8. cap. 15. ch. 36. ter.

Deus quocunq; nomine pro gentium varijs linguis, varijsque religionibus vocetur, semper auguste sancteque coli, ac venerari a mortalibus voluit: ac propterea sacrilegos, impiosque omnes manifestis poenarum exemplis grauius etiam semper vitus est. Fran. Pat. de regno, lib. 8. cap. 15. char. 365.

Dei cognitio difficillima est, & quod in ea sis adeptus, periculosum est cum aliis communicare. Iacob. Carpen. in Alcinoi digressione 3. ch. 230.

Deus lux, abyssus luminum, formaque & fons formarū infinitus actus, actus actuus, vnus Deus, lux summa luminum, ob nimiam lucem incognitus, mera formositas semper existit. Iacobus Carpen. in Alcinoi digressione 3. charta 244.

Deus non est accommodatum obiectum intellectui nostro, quandiu in vita hac in intelligendi munere nonnihil cum corpore participat. Nam forma est in intelligendi principio intellectus noster, quia corpori nonnihil communicans impure intelligit & intelligitur. Contra Deus intelligendi munere nullo modo communicat, ideo pure & sinceriter intelligitur. Iacobus Carpen. in Alcinoi, cap. 9. ch. 261.

Deum melius negatione, quam affirmatione cognoscimus, nam affirmando facilius metiri possumus quam negando. Iac. Carp. in Alcinoi, cap. 5. ch. 266.

Deo magis conueniunt abstracta quam concreta nomina, nam perfectionem significant absque defectu: concreta perfectionem quandam subiecto communicatam secundum varios gradus & inæquales, qualem Deo tribuere esset impium. Iacobus Carpentarius in Alcinoi, cap. 9. char. 267.

Deum ignorare homines nefas est, & videat cum iurant, cum optant, cum gratias agunt, quod non Iouem, aut multos deos, sed Deum nominant: adeo ipsa veritas cogente natura e peccatoribus etiam inuitis erumpit. Videant miseri, quod meritum impietatis suæ sperare possint. Augustinus Steuch. de perenni philosopho-

phia, libro tertio, cap. 1. char. 52.

Deum nomine singulari appellauit Asclepius, Thales, & ex antiquissimis Acmon appellans eū vndique absconditum. & Mercurius dicens Deum cogitare difficile, eloqui impossibile, quod & Plato usurpauit. Idem de singulari mente deorum Pherecidas Syrus, & Euclides, & Xenophon ait de vero Deo firmam pariter fuisse sententiam itidem Cloantis. August. Steuch. de perenni philos. lib. 3. cap. 4. ch. 57.

Deum vnum esse ait Zeno, & nisi sit vnus, nec Deus qui dem esse potest, sic & Parmenides, & Empedocles, & Aristoteles Deo necessario vnitate tribuerunt. Aug. Steuch. de perenni philos. lib. 3. cap. 5. ch. 58.

Deum vnum, & immobilem putarunt Parmenides, & Melissus, quamuis Aristoteles non æquanimitate eorum Theologiam interpretatur, dicens eos de principijs naturalibus locutos. Augustinus Steuch. de perenni philos. lib. 3. cap. 6. char. 58. pag. 2.

Deū vetus Theologia vocat celsissimam, pretiosissimam, & primam vnitatem, & vnitatem omnium rerū principium & ipsum ens, ipsam infinitatem. August. Steuch. de perenni philos. lib. 3. ch. 58. pag. 2.

Deum antiqui omnes vocarunt τὸ οὐ hoc est ipsum esse, vnde Plato in Timæo hanc rerum diuisionem premittebat, aliud esse τὸ οὐ ipsum quod est aliud τὸ γένεον id quod fit. Et quoniam sub secundo corporea & sensibilia intelliguntur, necessario sub primo sunt ab oculis separata. Augustinus Steuch. de perenni philosophia, lib. 3. cap. 7. char. 59.

Deus in veteri Theologia appellatus est τὸ πᾶν, id est, vniuersum, quod & Aristoteles ait in primo de principijs philosophiæ, veteres illos dixisse τὸ οὐ τὸ πᾶν vnum esse vniuersum, & Empedocles ait vnum mundum, minimam partem esse vniuersi, & cum mundum vni dixisset, necessario vniuersum mundum intellexit. August. Steuch. de perenni philos. lib. 3. cap. 8. ch. 60.

Deorum nomen, etsi Plato in multis diffundit, id quasi iocando & poetice facit, medianim enim locum incedit inter poetas & oratores. Augustinus Steuch. de perenni philos. lib. 5. cap. 6. ch. 93. ter.

Dei summi apud Platonem nomina sunt, Ipsum, Bonū, Idea Boni, Rex generis, & loci inuisibilis, Genitor solis, Ultra substantiam, Principium vniuersitatis, a quo est esse & substantia his, quæ nascuntur. Aug. Steuch. de perenni philos. lib. 5. ca. 7. ch. 95. ter.

Dei cognitio est magna iucunditas. August. Steuch. de perenni philos. lib. 6. cap. 9. ch. 111.

Deum non perfecte sicut vere existit, sed ex eius actionibus tantum cognoscere valeamus. Leo Hebræus de Amore, dialo. 1. char. 25.

Dei nomen apud poetas in mundum quoque inferiorem descendit. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 97.

Dei ipsius acerrima contemplatio arctaque intelligentia omnium actuum intellectualium, necnon cūctarum intelligendi rationum suprema ac præstantissima existit. Leo Heb. de Amo. dial. 3. char. 399.

Dei cognitio seu visio triplex existit: prima quidem & infima ab humano: secunda autem & media ab angelico: tertia denique atque suprema ab ipomet diuino habita intellectu. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 290.

Dei ipsius cognitio ab humano, atque angelico intellectu habita, quam maxime differt. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio. charta 286.

De dijs variæ antiquorum opiniones.

DIJ vniuersam terram aliquando secundum locos inter se diuiserunt, iustitiæ fortibus de ijs, quæ amicorum essent, fortientes regiones incolendas tradebant, & nos vt iumenta, & greges, & pecora sua nutriebant, præterquam non corporibus corpora cogebant, vt

pastores iumenta plagis coercent, sed mentem maxime sic ducentes mortale genus omne gubernabant. Plat. in Atlantico. ch. 766.

Deum necessitati repugnare qui ait, necessitatis diuinæ sunt, nam de humanis ad quas plerique respiciunt, qui dicunt, hic omnium sermonum stolidissimus est. Plat. de leg. dial. 7. ch. 882.

Deos plures Aristoteles ponit in libro de celo, deosque esse coelum, & stellis vivere, & intelligere, & non solum animata sed intellectualia. Bess. Card. in calumniatore Plat. lib. 2. cap. 4. ch. 16.

Dei voluntatis nunquam mentionem fecit Arist. Bess. Card. in calumniatore. Plat. lib. 2. capit. 6. ch. 19.

Deum nil aliud esse quam naturam, falsum est, nam natura ex Deo dependet etiam teste Arist. Bess. Card. Calumniator. Plat. lib. 3. capit. 19. ch. 43. ter.

Dei omnipotentia, aut nulla est e sententia Arist. aut eantum est, quæ in dependentia mundi ex prima causa, & in conseruatione rerum cunctarum appareat. Bess. Card. in calump. Plat. lib. 3. cap. 20. ch. 47.

Deus apud Platonicos vnus est triplici ratione. Primo, quia summa est vnitas, nam quodlibet summum est vnicum, ergo Deus mundi vnus ordinator, est vnus. Secundo, quia est summa veritas, nam vna tantum est summa veritas; si enim essent duæ, aut vna earum habet quicquid habet altera, aut nõ. Si prima datur, vna est, non duæ. Si secundum, neutra est summa. Tertio, quia est summa bonitas: nam summa bonitas est vna, cum complectatur quicquid boni reperiri potest. Mar. Fic. in Plat. Th. lib. 2. cap. 2. ch. 93.

Deus apud Orpheum vocatur vita sempiterna, immortalisque prouidentia. Mar. Fic. in Plato. Theologia. lib. 2. cap. 3. char. 114.

Deus a Platone in Parmenide appellatur infinitus, quia nullum aliunde accepit terminum, in Philebo vero terminus, quia mensuris passim distributis omnia terminat, ideo essentiam ad infinitatem, esse ad terminum Platonici tribuunt. Marsil. Ficinus in Platonicæ Theol. lib. 17. cap. 2. ch. 386.

Deum Orpheus appellat noctem, & diem, quia in summa intellectus cognitione quodammodo est nox quæ dicitur intellectui: in summo voluntatis amore certe dies est voluntati. Mar. Fic. in ep. lib. 2. ch. 710.

Dei rationem Plato per tres proprietates in legibus definit, scilicet per bonitatem, potentiam, & cognitionem: per tres quoque similes in republica, per bonitatem, immutabilitatem, & veritatem, immutabilitas est potentia propria, veritas est cognitionis perfectio. Proc. in repub. & Mar. Fic. in ep. lib. 11. ch. 932.

Deum opinantur Platonici intellectibus omnibus tam humanis quam angelicis impressisse proprium quendam sui characterem, tanquam proxime a se creatis, quam alibi appellauimus vnitatem, & bonitatem, quæ in naturis intellectualibus sociam superat multitudinem, in naturis deterioribus sepe superatur. Mar. Fic. in Dion. Arcop. de diuin. nomini. ch. 1036.

Deo quæ suum tribuit, iustitiæ pars a Plat. in dialog. de sancto, & Gorgia appellatur sanctum. Marsil. Fic. in dial. de sancto. char. 1136.

Deum esse mentium lumæ ad omnia intelligenda a quo facta sũt omnia, apud Platonicos ratum est. Mar. Fic. in Plat. philebo lib. 1. cap. 26. ch. 1232.

Deos sequentes dominante necessitate parentes suos castrare aut ligare dicitur, quia fecunditas illa nature in Deo integra, in angelo comminuta, & quodammodo mutilata, & merito castrata fuit. Si enim Saturnus, idest angelus, coelum idest summum Deum castrare videtur, Iuppiter quoque, idest anima mundi, ligare Saturnum, idest vim ab angelo acceptam in seipso nature sue defectu angustioribus limitibus coarctare. Ideo potentia, quæ in illo soluta, in hoc ligata propter angustiam & co-

arctata cõsetur. Mar. Fic. in Pla. cõu. or. 5. c. 12. c. 1340.

Deos per ideas multiplicamus more Platonico, vt quot speciales ideæ mundo intelligibili continentur, dii illic totidem numerentur, quo vsu fas erat etiam per animalia, arbores, interioraque iurare, modo nominibus his ideæ horum cogitarentur. itaque multo magis deos nominare decet ideas spherarum omnium, & stellarum. Mar. Fic. in Plat. hæd. cap. 10. ch. 1379.

Deos Platonici multiplicat quatuor modis. Primus multiplicandi modus est. Deos per substantias varias distribuire, vt quando primum nominamus ipsum bonum, vel ipsum vnus, secundum Saturnum idest intellectum boni filium, qui est intellectus primus, sic intelligibile primum, intelligibilisq; mundus: tertium idest mundi animam. Saturno genitum, Iouem magnum in celo ducem, sed inter animam mundi, & intellectum primum tres supramundanorum deorum ordines collocant Platonici, alios mudo intelligibili, alios huic sensibili mundo proximos, alios medios, superios vocat, intelligibiles, extremos intellectuales, medios mixtos. Sequuntur duodecim spherarum dii, & mundani dii intelligentia summa progenies, in cuius intellectu sit virtus intellectualis, & vitalis. succedunt animæ stellarum, distinctaque per duodecim spheras inuisibilia numina, quæ duces particulares cognominantur, dii, demones, & heroes. Secundus modus est per ideas. Tertius est, per generaliores amplioresque proprietates incedere quæ species. Quartus est particularia numina in quibuslibet mundi spheris plurima. inter quæ sunt demones, & inter demones non solum est Saturnus, & Iuppiter vnus, sed multi in qualibet spherâ Saturni, Ioues, Iouis, & Saturni ministri. Marsil. Fic. in Plat. phædrum, cap. 10. char. 1370.

Deos multiplicamus more Platonico per generationes, & ampliores proprietates incedendo quam per species, quo pacto deos primo per mundum intelligibile primo distinguimus, prima. n. p. formalia est distinctio in eo. Vnitas igitur illa, caputq; diuinæ mentis cognomēto primi dei quodque forsitan poterit vocari, siue bonum, siue demogorgon, siue aliter, precipue quidē ipsum simpliciter primum, consequenter aut, quod in secundo, vel tertio primum nominare placuerit. Sequitur intellectus in ipso intelligibili mundo, in quo duæ considerantur proprietates. prima cõtēplatrix segregata quasi solis cõtenta veris, hanc vt suscipit ipsum bonum Platonici vocant cælum, at quatenus ad essentiam se cõuertit, Saturnum appellant. Secunda intelligentia est quasi practica, & architecti, patrisq; more cuncta dispensans. Hanc Iouem maximum uocat. Rhea est illa uirtus uitalis, cui incubat intellectus Saturninus, ut maritus, & Iouis ut filius. Iuno uiuifica uirtus, quæ comitatur intellectum primæ intelligentiæ filia, secundæ foror, & cõiux. Neptunus, & motrix uirtus, Pluto, & Vesta firma proprietates. Venus uocatur uirtus uiuifica, & gratia. Apollo splendor. Pallas uirtus, & sic de aliis potentis. Mar. Fic. in Pla. phæd. ca. 10. ch. 1370.

Deorum antiquorum opiniones in tres sectas diuise erant. Alii demonibus solū sacrificabant diffidētes uota hominum ad cœlestia puenire. Alii cœlestia quoq; colebant, putantes illa nõ solū uiuere, & intelligere, sed et radiis suis circumspicere cuncta, atque audire: ideo & sacrificiorum ritus ab eis prospici, & supplicia laudes & preces exaudiri: ueruntã aiorum in corporibus. his uiuentium uota ad deos illos, qui nullū cum corporibus cõmerciū habent, peruenire nõ posse. Alij deniq; hos ipsos deos in primis uenerabant iudicantes a sumis rerū causis effectus oēs etiã humanos tā cognitione, quã ueritate perfectissime cõtineri, deosq; uocabant, tā uisibiles, & cœlestes, quã inuisibiles, supercœlestes, quos nostri uocant angelos, & ipsi deos, quasi proximos summi Dei cõtēplatores, & ministros. Mar. Fic. in Pla. Apol. c. 1386.

Deo

Deo approximari ceperunt sapientes duabus uis altera negando, altera referendo. Nam illa, quid Deus non sit, argumentantes probauerunt, nec esse quicquam eorum, quæ capiuntur sensibus, nec ex his quæ mente comprehenduntur. In hac autem, & creaturas ad creatorem, & creatorem referentes ad creaturas, excogitauerunt qua ratione, & creator singula faciat, & perficiat, & creaturæ ad ipsum sese, vel habeat, vel imitari, vel consequi possint. Mar. Fic. de repub. dial. 7. c. 1408.

Deum esse communi consensu existimauerunt antiqui sapientes, cum viderent machinam hanc mundi mirabiliter ordinatam, nec per se consistere posse, & ex diuersis componi, & mutari. Marsilius Ficinus de republica, dialogo 7. char. 1408.

Dij inuisibiles post Deos in celo visibiles, demonesque in celo atque sub celo sunt, ignoti quidem alijs, noti vero prisca quibusdam diuinitus inspiratis. Mar. Fic. in Platonis Timæ. cap. 23. char. 1469.

Deos Platonici alios supercœlestes, alios cœlestes, alios subcœlestes esse putant. primos Dei filios, sequentes deorum filios nominant. In primis amplissimam prouidentiam, in secundis minus amplam, in tertijs ad angustiora redactam collocant, vt qui iam certis terræ plagis, rerumque generibus diuina distributione præfint, vt & cœlestes, alij alij cœli partibus, stellisque præponuntur. Marsilius Ficinus in Plato. Atlantico. char. 1486.

Deorum numerus nil plus potest apud Platonem, quam apud nos tot angelis, & beati. Marsil. Ficinus in Plato de legibus, dialogo 10. char. 1515.

Deos deorum filios duobus modis apud Platonem est, & duobus homines filios esse deorum. Primo omnes spherarum mundi rectores, siue ipsi spherarum animi, siue demones circa spheras, siue intellectus angelici ultra spheras filii sunt omnipotentis Dei, tanquam uoluntate ipsius benefica procreati. Deinde in quolibet horum trium genere inferiores superiorum filii ideo nuncupantur, quia superioribus continuè radios formæque suscipientes, quodammodo inde formantur, & illis quasi patribus obsecundare uidentur. Homines etiam a superioribus geniti dicuntur, vel quia ab initio rerum è terræ uisceribus superiorum somēto in lucem editi fuerint, vel quia superiorum quotidie inspiratione uehementer efflati mox ex humana solitæ affectione in diuinum quendam uitæ statum quasi renati diuinitus transferuntur. Marsilius Ficinus in Plato. de legibus. dialogo 10. char. 1423.

Deo Plotinus, & in superioribus, & in præsentia intellectum, & uoluntatem intelligibili intellectu, & affectante uoluntate superiore non negat, proinde in Deo uoluntas est ipsa Dei natura. Sicut ergo Deus consideratur ex sua natura, sic & uoluntate propria produsse, penes quæ existere, & uelle sunt idē, & hinc Nota animum tuum posse penes deum aliquid attingere, sed lumme quodã super illustrante, te uero mox quicquid ultra succurrerit, auferre debere. Mar. Fic. in Plotini En. 6. lib. 8. cap. 21. char. 1797.

Dei potestas, & sapientia tractatur in Pimandro, & cum hæ sint duæ operationes, quarum prima in ipsa Dei natura permanet, secunda porrigitur ad externa, & illa mundum primum, & æternum concipit, hæ mundum secundum, & temporalem parit. Ideo de utriusque operationibus disputat grauissimè, quid potestas, quid sapientia, quo ordine intrinsecus concipiant, quo progressu exterius pariant, præterea quæ producta sunt, quomodo se inuicem habeant, quo cõueniant, quoue discrepent, quo denique pacto suum respiciant auctorem. Marsilius Ficinus in Argument. Mercurij Trifmegisti. char. 1836.

Deorum diuisionem Proclo consentaneã sic disponere licet. Primo vnus ipsum supra ens, & intelligibile totum.

Secundum vnus ens, siue vnitas entis, in quo vnitas sua suo enti præponitur. potest, & intellectus intelligibilis appellari, & sui pater. Tertium est intellectus intelligibilis, & intellectualis simul, & vnitas intellectus & expressio prima. Iethon. Quartum intellectus intellectualis iam explicatus cœlestium dux deorum. Emeph. Quintum intellectus opifex proximus dux opificum mundanorum, qui sunt dii cœlestes, empiriciq; & ætherei, hic forsitan intellectus est animæ mundi, qui uocatur Amon Pletha, Vulcanus, Osiris. Mar. Fic. in Iamblici de mysterijs. cha. 1903.

Deos cogitant Platonici alios extra mundum esse, mentes, scilicet seiunctas a corpore tanquam intellectuales spheras colentes Deum vnus tanquam ipsarum centrum firmissimum, & stabilissimam vnitatem. Alios mundanos appellant, uidelicet ultra diuinum cultum uolendis mundi spheris accommodatos. His demones subdunt quasi ministros ad ea, quæ vel in specie, vel in spheris, vel ex spheris sunt disponenda, & componenda, & totidem numerant genera demonum, quot in dijs mundanis demonum ducibus vires inueniuntur. At in omni mundano deo vnitas ipsa suprema est substantiæ suæ, qua diuinam referat vnitatem. Post eam est intellectus simul omnia contuens, per quem mentes repræsentet Angelicas. Item ratio per formas quadam progressionem discurrens talium propria animarum. Præterea imaginatio quadam eatenus per particulares congregiens formas, quatenus per uniuersales ratio ipsa progreditur, deinde sequitur vegetalis sphaera uiuifica simul, & motrix, & secundum has quinque vires genera quinque demonum computantis. Quorum ex numero cœlestes demones deorum mundanorum vnitatem accommodate sequuntur, ætherei uero demones, idest ignei eorumdem deorum intelligentiam, ærei demones rationem, aquei imaginationem, terreni naturam, quam appellauimus vegetalem. Sub his orphici, demones collocant subterraneos mundanorum deorum corpora infimo quodam ordine referentes, scelerumque uitores. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 10. cha. 1436.

Deum propter absolutam simplicitatem appellat Plato vnus propter exuberantem beneficentiam per quam, & tanquam principium producendo efficit omnia, & tanquam finis eadem perficit reducendo, nominat ipsum bonum. Marsilius Ficinus in Platonis Timæum, capitulo octauo. char. 1441.

Deos antiqui alij putarunt esse corpora cœlestia, alij elementa, & Chaldei ignem, Aegyptij aquam, alij statuas ma ligno motas demone deos esse, ac illis diuinos honores maluerunt impendere. Ioan. Fran. Pic. Mir. in exam. doct. gen. l. 1. cap. 1. char. 724.

Deos antiqui philosophi qui inuestigabant, & eorum cultus docuerunt, Theologorum nomen acquisuerunt, vt Orpheus, Heliodus, Homerus. Ioan. Fran. Pic. Mir. in exam. van. doct. gen. l. 1. cap. 1. ch. 724.

Deos alij negarunt, alij afferunt, alij ambigunt. Septici dixerunt secundum religionem, & patrias leges esse. Secundum philosophiam nec admitterentur, nec excluderentur. Fuerunt, & qui scirentur se nescire, vt Simonides, & qui tempus deliberandi quaerent, in cæteris libere decernerent, vt Milesius Thales. Ioan. Fran. Picus Mir. in exam. uanitat. doctrinæ gentium lib. prim. cap. 8. char. 752.

Deum Optimum Maximum, & materiam sapientes omnes difficiles esse intellectu iudicauerunt. Gab. Burat. de materia, & priuatione. l. 10. char. 258.

Deo omnes philosophi tribuunt non ocium, sed actionem, & nobilissimam actio est intelligere. Gab. Bura. de ideis, lib. prim. cha. 21.

Deum actum purissimum ait Aristoteles omnis potentia expertem. Jacob. Carp. in Aic. dig. 3. cha. 243.

Deum

Deum in perpetua contemplatione versari ait Aristoteles, nec ideo extra se quicquam intelligere. Iacobus Carp. in Alcinoi degreditione 3. ch. 243.

Deum inter, & inter supremum orbem nullam aliam causam vel intelligentiam vult intercedere Aristoteles. Platonici vero ipsum vniuersum a Deo quidem esse volunt, sed ab intellectu formari, ab anima moueri, imo hæc omnia a primo pendere, sed esse a primo tantum, formari vero ab illo per intellectum, moueri, & moueri do formari mobiliter a primo per intellectum simul & animam. Iac. Carp. in Alci. cap. 9. ch. 272.

Deum iuxta opinionem Arist. esse in ipso coelo, immo extra supraque coeli, & mundi ambitum patet libro primo de coelo, cap. 9. iuxta Platonem est in medio, sed quod sit medium variae opiniones sunt. Iacob. Carp. in Alcinoi, capit. 12. ch. 316.

Deum non indigere mente ait Plotinus, mens vero indiget Deo cum a patre generetur, at mens habet cuncta, quæ pater possidet: unde mens est imago summi boni, & speculum diuinitatis. Augustinus Steuch. lib. 1. cap. 19. charta 18.

Deum primum ait Numenius, & omnes Platonici esse simplicem, secundum & tertium vni. August. Steuch. de peren. phil. lib. 2. ca. 13. ch. 47. ter.

Deum Aristoteles, non deos in numero plurali appellauit dicens Deum animal, aut vitam sempiternam & optimam. Plato item post Deum Dionysio gratias habere par est. Homerus etiam deos illos fabulosos nunquam non habet in ore, naturæ tamen instinctu Deum vniuersalem nominauit. August. Steuch. de peren. phi. lib. tertio cap. 1. char. 52. ter.

Deum quoties antiqui nominant, verum, & vnicum Deum designant. August. Steuch. de perenni philosophia, lib. 3. cap. 1. char. 52. ter.

Deum Pindarus numero singulari appellat. Deum optimum solertissimum opificem. Augustin. Steuch. de perenni philosophia. lib. 3. capit. 2. ch. 53.

Deum nomine singulari appellauit Aeschylus, Callimachus, Simonides, Sophocles, Euripides, Phocylides quod dixit. Est vnus, sapiensque potens Deus atque beatus. Thales Deum ingentium dixit. August. Steuch. de perenni philo. lib. 3. capit. 2. ch. 54.

Deum numero singulari nominauit Trismegistus Orpheus, Sibylla, Empedocles, Pythagoras, Melissus, Anaxagoras, Philolaus, Pherecides, & alij plerique. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 3. cap. 3. ch. 55.

Deum (quem nouissima coluit, vidit, declarauit religio) naturam quoque, & crebra quondam oracula semper hominibus obrulisse, religione, natura, coelo inter se semper congruente exploratum nobis existit. Et quas prophetæ diuinitus afflati viri laudes edidere, eandem multos alios, quos sola natura sparsetque per omnem mundum rationes commouerent, celebrasse. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 3. cap. 4. ch. 56. pag. 2.

Deum tria afferunt antiqui, principium, incorruptibile, immortale. Augustinus Steuch. de perenni philosophia, lib. 3. cap. 9. char. 61.

Deum ab aeterno solum, animos diuiniore ab illo creatos apud veteres constat. Augustinus Steuch. de perenni philo. lib. 3. capit. 12. ch. 63.

Deum vnum maximum, & solum æternum probat Plato, Iamblichus, & Stoici. August. Steuch. de perenni phi. lib. 3. capit. 3. ch. 64. ter.

Dii qui essent & qui summus Deus apud antiquos, incerta fuit opinio. Augustinus Steuch. de perenni phi. lib. 5. capit. 6. char. 94.

Deo soli perfectam bonitatem attribuit vetusta sapientia. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 5. cap. 11. ch. 98. ter.

Dei magni confessio manifesta est in multis Platonis locis, auctoreque totius mundi, & omnium rerum creatarum, & eis prouidere. Augustinus Steuch. de peren-

ni philosophia, lib. quinto, cap. 12. ch. 98. ter.

Deum singularem inuocandum facile contemplantibus dicitur ex libris antiquorum, si quis eorum dicta diligenter perspicit, quod pater sensisse & Pythagoricos, Thaletem, Empedoclem, Parmenidem, Anaxagoram, Euripidem, Aeschilum, Theogridem, Phocylidem, Pindarum, Hesiodum, Demosthenem, Homerum. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 5. cap. 12. ch. 99.

Deum esse substantiam bonitatis, mentem, scientiam, rectam rationem, ait Epictetus, non ille christianus, sed alter philosophus. Aug. Steuch. de peren. philo. libro sexto, cap. decimo. ch. 111.

Deorum tria genera fuisse in veteri Theologia comperitur est. Primum genus Solis Lunæ ac stellarum. Secundum eorum deorum, qui a motu coeli absoluti per terras vagari, e coelo terras petere, in coelo beate viuere, res humanas gubernare dixerunt. Tertium eorum, qui ex hominibus in deorum concilio collocati sunt. Ex his primum, & tertium fictitium, secundum veri sunt. August. Steuch. de peren. phi. lib. 8. cap. 1. ch. 164.

Deus ex Platonis sententia æternitatem suam illis tantummodo, quæ eius suscipiendæ fruendæque capacia existunt, vt primo intellectui, primæque materiæ largitur. Leo. Heb. de Amo. dial. 3. ch. 261.

Deus suam sapientiam, suamque pulchritudinem e Platonis sententia eadē ratione præcedit. Leo Hebræus de Amo. dialogo tertio. char. 362.

Deos, qui non esse opinati sunt, & vt Socrates accusatus fuit.

Deos novos facere Socrates accusabatur, & veteres negare. Plat. in dial. de sancto. ch. 2.

Deos non putant esse iudices, qui cum iurauerint præcedo in contrarium flectuntur. Plat. in Apologia. ch. 20.

Deos qui esse putant secundum leges, nec factum impiū vnquam vltro perpetrat, nec sermonem iniquum profert, sed qui hæc facit, vno ex his tribus affectu laborat: aut non putat deos esse, aut secundo, si sunt, humanas res curare non credit, aut tertio sacrificijs placari posse, & precibus conciliari opinatur. Plato de legib. dial. decimo. chart. 918.

Deos qui esse negant, cum illis succensendum est & eos odio habere, qui fidem non habentes narrationibus, quas a teneris pueris dum adhuc lacte alerentur, ex nutricibus ac matribus audiuerunt, dum velut incantationes, & cum lusu, & serio ab illis referrentur, ita vt etiam cum sacrificijs in precationibus illas audirent, & visiones ad illas sequentes viderent, quas pueri incundissimo peragi & vident, & audiunt, dum iisdem parentes summo studio pro seipsis, & illis sacrificarēt, & ipsos deos, velut qui maxime sint, precibus ac supplicationibus alloquerentur, & tum oriente sole, & luna, tum ad occasum iisdem vergētibus, prouolutiones simulque adorationes & audirent, & viderent Græcorum, & Barbarorum omnium, & in varijs calamitatibus, & in prospero rerum successu constitutorum, qui non velut non sint, sed velut qui maxime sint, dijs hoc tribuerunt, & nullam penitus suspicionē de se præbuerunt quod dii non sint. Plat. de leg. dial. 10. ch. 919.

Deos non esse qui a iuuentute habuerunt opinionem, nec mo ad senectutem usque in hac sententia perseuerauit. Plat. de legib. dial. 10. ch. 920.

Deorum idea.

Dei idea ad Trismegistum conuersa, repente prospicit in sua mente Trismegistus lucem viribus innumeris existentem, ornatam sine termino ignem, qui ingenti circumseptū, & in ipsa stabilitate, & quæ percepti per Pimandri dominantē verbum, id est mentis diuina.

na. Mercurij Trismegisti Pimand. cap. 1. char. 1837.

Dei operatio idea est. Alcinoi cap. 10. char. 1951.

Dei vna essentia, vna est idea idearum omnium vicem generans, perque hanc vnicam Deus cuncta circumspicit, & radius, qui ex Deo manat, quo longius a diuina vnitatis procedit eo magis fit multiplex. Marsil. Ficin. in Platon. Theol. lib. 16. cap. 1. ch. 370.

Deus idea quælibet est. Marsil. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. 13. char. 1141.

Deus nullam ideam habet malorum, alioqui, cum idea non solum exemplar sit, sed efficiens causa, mala faceret. Marsil. Ficin. in Pla. Parmen. cap. 13. ch. 1141.

Deus vnius naturalis speciei vnam tantum specie expressit ideam in ipso intelligibili mundo, & hæc inferiora instabilia non aliunde in se cōmunionem habere possunt, quam ab ipsius sublimis vnitatis naturæ. Marsil. Ficin. in Plat. de repub. dial. 10. ch. 1429.

Deus si non est in tempore, nec in loco, non potest hoc ipsum quod est vel aliquando, vel vbiq; contingit. Est autem Deus non tam semper, quam sempiternitas ipsa, nec proprie vbiq; habitat, sed ipse certe hoc ipsum est quod a nobis appellari solet vbiq;. Marsil. Ficin. in Plot. En. 6. lib. 8. cap. 16. ch. 1797.

Deus est idea bonarum rerum, & exemplar, idearū idea, id est maxima ratio. August. Steuch. de perenni philosophia, lib. 5. cap. 7. char. 95. ter.

Dextrum & sinistrum natura vtriusque membri fere æqualis momenti, cum sit, nos ipsi per consuetudinem diuersa ipsa fecimus, dum non recte ipsi vtimur. Plato de legibus, dial. 7. char. 872.

Dextrum & sinistrum in coelo, non ad vllam certam definitamve celestis corporis partem, sed ad duo potius varia, oppositaque celestium motionum genera referendum esse videtur: ita vt motus diurnus, & primi mobilis proprius dexter, motus vero planetarum sinister iure maximo sit appellandus. Leo Hebræus de Amore, dialog. secundo. charta 81.

Dialectica diuisio, vnde sumit initium, & a quo inuenta.

Dialectica accipit ab intellectu principia perspicua, & deinde anima componit, copulat, & diuidit, quousque ad perfectum perueniat intellectum. Plotin. En. prima, lib. 3. capit. 5. char. 21.

Dialectica distribuitur in multas species: in diuisionem, definitionem, inductionem, & ratiocinationem: & ratiocinatio diuiditur in demonstrationem, quæ est ratiocinatio necessaria, in ostensionem, quæ est ratiocinatio probabilis, & in rethoricum enthymema, quæ ratiocinatio imperfecta vocatur, & denique in sophismata, quibus legitimus philosophus operam dabit, non quod ea vt præcipua probet, sed quod interdum necessaria censeat. Alcinoi cap. 3. ch. 1947.

Dialecticam methodum totam sibi ascribit Aristoteles, cum tamen constat Archytam prius ante ipsum logicam artem contexuisse, cuius præceptis ipse Aristoteles usus fuit, & Plato partim principia logicæ tradidit. Georgius Gemnist. de Pla. & Arist. phil. differ. ca. 20.

Dialecticæ tanta est vis, & ab ortu naturæ tam alte eius principia hominibus inuita sunt, vt sine ea quicquam fere agi non posse videtur in lecturis, & disceptatione communi. Ioan. Franciscus Pic. Mirand. examen van. doct. gen. lib. 3. cap. 10. char. 976.

Dialecticæ alij Aegyptios, alij Zenonem Eleatem inuentorem asserunt. Fr. Pat. de rep. lib. 2. cap. 5. ch. 56.

Dialectica, vt à Platone, & ab Aristotele sumitur, & eius finis.

Dialecticum genus recte philosophati cōuenit, in hoc enim philosophū inuenimus, Plat. in sophist. c. 154.

Dialecticæ id est metaphysicæ est cognoscere qualia qualibus generibus conueniant, & quæ alia non admittant, & sane an etiam per omnia hæc cohereant vt cōmisceri possint, & rursus in diuisionibus an per tota alia sint diuisionis causæ. Plat. in sophista. ch. 154.

Dialecticæ scientiæ est secundum genera diuidere, neque eandem speciem aliam, neque eam, quæ alia est, eandem putare. Plat. in sophista. ch. 154.

Dialectici temporis huius, qui sunt sapientes homines, vnum prout contingit, & multa prout contingit, & multa citius & tardius quā par est, faciunt, post vnum vero statim infinita, media vero ipsos effugiunt, quibus & dialecticæ & contentio se inter nos disceptare separatim est. Plat. in philebo. ch. 219.

Dialecticæ magis respondere est, non solum vera respondere, sed etiam per ea, quæ cōstituantur se quis scire, aut intelligere is, qui interrogat. Plat. de virtute. ch. 500.

Dialectica methodus, id est metaphysica, sola hac via procedit supposita exempla tollens ad ipsum principium vt confirmetur, & reuera animæ oculum barbarico quodam ceno obrutum sentit, trahit, & sursum ducit, cooperantibus, & circumactoribus vtens his artibus mathematicis, quas scientias appellamus ob consuetudinem. Verum indigent alio nomine euidentiore quam opinionis, obscuriore quam scientiæ: cogitationem ipsam in superioribus descripsimus. Plat. de repub. dialo. 7. char. 656.

Dialectica, id est metaphysica, velut corona alijs disciplinis imposita est, vt supra ipsam non esse aliam disciplinam, sed habere iam finem ipsas disciplinas appareat. Plat. de repub. dial. 7. ch. 657.

Dialecticus id est metaphysicus, dicitur, qui rationem essentiae vniuscuiusque apprehendat. Plato de repub. dialog. 7. charta 657.

Dialecticæ naturæ experimentū est: qui scientias in summa cognoscere potest, dialecticus est, qui non, secus, Plat. de repub. dial. 7. ch. 658.

Dialectica non est philosophi instrumentum, non enim, nudas propositiones, & respectus continet, sed circa res ipsas versatur, & quasi materiam habet entia, mendacium per vera cognoscens, vt quæ ad propositiones spectat, fere non nouit, literæ enim sunt. Plotin. En. prima lib. 3. cap. 5. char. 21.

Dialecticus tria agit, dū diuidendo, & vniendo per vnum & multa res inuicem comparat, primo resoluit, secundo definit, tertio demonstrat. Marsil. Ficin. in Plato. philebo, lib. 1. cap. 23. ch. 1229.

Dialecticam id est Metaphysicam Pythagorici diuini philosophi non in conceptibus cogitationis nostræ fundauerunt, sed in ideis, speciebusque naturalibus, vt in quolibet idearum, sphaerarumque ordine genus vnum inueniamus generalissimū, diuidamusque ipsum per differentias suas vsque ad species vltimas, neque prætermittamus medios differentiarum gradus, sub speciebus autem multis singula tanquam innumerabilia negligamus. Mar. Fic. in Platon. phileb. ca. 7. ch. 1261.

Dialecticam appellat Plato Metaphysicam. Mar. Fic. in Plat. sophista, cap. 33. ch. 1290.

Dialectica apud Platonem significat sagacem philosophantis indaginem regulis a logica præstitis vntem ad rationes rerum inuestigandas, diuinarum præsertim, a quibus rerum quoque sequentium summæ rationes accipiuntur: ideo dialectica plerumque apud Platonem Theologiam significat. Marsilius Ficin. in Plat. Euthydemum, ch. 1302.

Dialectica, quæ differendi præcepta tradit, tantum differt a Metaphysica, quantum communis artium ministræ, ab ea, quæ domina est, & architectonica. Iacob. Carp. in Alcinoi. cap. 3. ch. 17.

Dialecticæ nomen semper ab Aristotele vsurpatur pro facultate populariter differendi de omni quæstione

proposita ex probabilibus, quæ arte Topica instruitur. Jacob. Carpen. in Alc. ca. 3. ch. 19.

Dialectica, cum hō homini præset, iure ars artium non modo explicandarum dici debet, cum earum materia iam inuenta sit, sed etiam inuestigandarum, atque cōstituendarum. Jac. Carp. in Alc. in prima dig. de analytica methodo. charta 66.

Dialectica apud Aristotelem non significat totam differendi artem, sed eam, quæ probabilia scētatur. Jacob. Carp. in Alc. in 1. digrof. de analyt. metho. ch. 157.

Dialectica quid est, & eius officium.

Dialectica est habitus, qui ratione de vnoquoque potest dicere, quid sit vnuquodque, & quæ ab aliis differat, quove conueniat, & quomodo, & ubi sit quodlibet, & si est, quid sit, & entia quot sunt, & non entia rursus, & ab entibus alia. Eadem hæc & de ipso bono disputat, & non bono, & de his, quæ sub bono, & sub boni contrariis sunt; & quid sempiternum, & quid nō semper. Non opinione de omnibus tractans, sed scientia, ab errore, qui circa sensibile accidit vacans, intelligibili adhæret, circaque ipsum diligēter agit, falso postposito, nutriendi animam in ipso veritatis campo, freta distinctione Platonica ad discretione idearum, specierumque, & ad quodlibet definiendum, & ad primæ genera, & quæ ex illis sunt, intellectualem texens, & complicans ratione, quousque per intelligibile totū progrediatur, & rursus resoluens in illud, ad quod processerat ab initio. Tum demum quietem agens, utpote quæ quatenus illuc peruenit, quietem assequitur: haud vltimus circa plurima fatagens, sed in vnum redacta prospicit eam, quæ logica nominatur, circa propositiones, & syllogismos occupatam, perinde ac si scribendi notitiam alteri cuidam arti concedat quorum quædam necessaria, & artem antecedentia censet, iudicat vero ipsa sicut & cætera, alia eorum vtilia, alia superflua putans, & ad facultatem appetentē hæc pertinentia. Plot. En. 1. lib. 3. c. 4. ch. 21.

Dialectica cum sit habitus præstantissimus eorum qui sunt in nobis, circa ens, præstantissimumque versatur prudentia circa ens, intellectus circa id, quod ente superius est. Plot. En. 1. lib. 3. cap. 5. ch. 21.

Dialectica est philosophiæ pars præstantissima. Plot. En. 1. lib. 3. cap. 5. charta 21.

Dialecticæ elementum primum Plato esse vult, rei cuiusque essentiam primo considerare, postea, quæ contingant animaduertere. Quid autem vnumquodque sit, exquiri, vel a superioribus diuidendo, atque definiendo, vel ordine conuerto resoluendo composita. At contingentia, & essentiis adiacentia, vel ex eis, quæ continentur per inductionem, vel ex his, quæ continentur per ratiocinationē, ut merito dialecticæ mēbra sint, diuisio, definitio, resolutio, inductio, & ratiocinatio. Alc. in. cap. 5. charta 1948.

Dialectica potissima est via ad veritatem, vnde in Phædro dicit Plato, in qualibet magna facultate opus esse, & sublimitate mentis, & efficacia ad operandū. Primum datur per vim resolutiuam, secundum per diuisiuam. Totum est dialectica. Et in Parmenide dicitur, nullū sine dialectica fore sapientem. Et in phædro ait. Si reperiat hominem scientem per vnum & multa viuendo & diuidendo procedere, se illum quasi diuinum adoraturum. Marfil. Fic. in Plato. Philebo lib. 1. capitulo 25. ch. 1231.

Dialectica est data diuinitus, quia est virtus resoluens a materia in diuinam formam, atque diuidendo deducens diuinæ, vniuersalisque formæ imagines in materiam, discernens aliena ab alienis, componens propria cum propriis. Mar. Fic. in Pla. phileb. ch. 1260.

Dialectica vis intelligibilium omnium causam contem-

platur. Mar. Fic. in Plato. Parmenide, cap. 79. ch. 1188.

Dialectica arduum, grauissimumque est studium, & si leuis quidam ludus turbæ videtur. Non decet ergo virum grauē id vulgo tractare, neque temere hoc onus a quouis suscipiendum. Marfil. Fic. in Plato Parmenide, capit. 11. char. 1203.

Dialectica est artificium diuinum, quod non de verbis amplius, sed de rebus agit, & supra sensus, pura mentis indagatōne substantiam cuiusque rei perquirit, & a rebus omnibus nullo alio supposito principio, ad vnum rerum omnium ascendit principium. Mar. Fic. in Plat. philebo lib. 1. capit. 23. ch. 1229.

Dialectica est Dei donum, quia sicut in mundo perpetuum est Dei officium diuidere, & componere, sic dialectica est in arte. ideo consummatum dialecticum id est metaphysicum indicat tanquam Deum esse colendū. Mar. Fic. in Plat. phædro, cap. 3. ch. 1364.

Dialectica quis operam dare debet, & quo tempore.

Dialecticæ qui operam dare vult, natura moderatus esse debet, non prout contingit. Plat. de republica, dial. septimo. char. 659.

Dialecticæ qui operam dant, per seuerare perpetuo debent, & nihil aliud faciant, sed vicissim similiter corporis Gymnasis exerceantur duplicato annorum superiorum numero id est quinque: post quod tempus ad speculancā illam ducendi sunt, ut & militares & alios inueniunt principatus gerant, quo neque experienda aliis inferiores sint. Sed & in his quoque examinandi, vtram quoque veritas trahantur, perseverabunt, aut aliquo modo nitent, quod tempus quindecim annorum sit. Plat. de repub. dial. 7. ch. 659.

Dialectices studium nisi ad trigessimum annum attingere non licet, ne iuvenes ubi primum differendi artem gustarunt, velut ludo ipsa vtantur semper ad contradicendum, & redarguendum, imitantes ipsi alios cū voluptate redarguant, ita vt velut catula proximos semper disputando trahat, & vellicent. Nam cum & multos redarguerint, & a multis confutati fuerint, vehementer, & breui eo deueniēt, vt nihil ex his, quæ prius putarent, ratum habeant, & ex his & ipsi & tota philosophia calumniam apud alios incurrant, at senex a tali infamia libenter abstinerebit. Plat. de Repub. dialog. septimo. charta 659.

Dialecticæ operam dare a dolentes non vult Plato, ne insolentiores efficiantur: Socrates vero ingenium cū diuinum sit, adhortatur. Marfil. Ficinus in Plat. Parmenide, capit. 35. ch. 1152.

Dialogi conscribuntur, vt non molestiam exhiberent in scriptura ea, quibus sermones connectere solemus: vt cum de seipso Socrates dicit, & ego inquam, aut & ego dicebam: & rursus de respondente assensus est, & non assentiebatnr. ea de causa talibus sublati dialogi conscripti sunt. Plat. in Theæteto. ch. 103.

Dialogi Platonis in tres partes diuiduntur, aut solū falsa inquit, & confutat, aut solum vera exponit, & docet, aut in vtroque versatur. Primus contentiosus, Secundus expositiuus. Postremus mixtus dicitur. Mar. Fic. in Plat. de uirtute. ch. 1131.

Dialogi decimi de republica potissimum officium est cohortari homines ad iustitiam, & ab iniustitia per sempiternum eius detrimentum, & supplicium absterere. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. c. 1427.

Dialogi de legibus, qui a Platone per propriam ipsius personam traditi sunt, obtinent uitam quandam mediam inter diuinam & humanam, nec nos per abdita, & inuia trahit, nec ad inferiora ducit. Marfil. Fic. in Plat. de legib. dialog. 1. char. 1488.

Dialogorum inuentorem nonnulli aiunt Zenonem Eleatem fuisse, & eorum usus antiquissimus. Iacobus Carpen-

Carpentarius in Alcinoi præfatione. Diameter omnis cuiuscunque circuli triplicata cū adiectione septimæ partis facit mensuram circuli. Macro. in som. scip. libro 1. char. 96.

Diameter necessario est latere maior. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dialog. 8. cap. 5. char. 1417.

Diameter est commensurabilis lateri virtute: nam virtus diametri est dupla ad virtutem lateris, est autem incommensurabilis, quia actus, vel certa radice commensurari nequit, nam quadrati 9. certa radix est, 3. quod est latus quadrati. nouem: at diametri quadratum est 18. cuius radix est incerta. Marfil. Ficinus in Plato. de republica dialogo 8. cap. 10. char. 1420.

Diana dicitur appellata integritatem, & honestatem refert propter virginitatem, vel vt dicitur in isopa a virtutis scientia. Plat. in Cratilo. char. 81.

Diana tori cum exors sit, partium curam forte accepit: ideo obstrictrices tantum sunt illæ, quæ ob ætatē amplius parere non possunt. Plat. in Thæteto. ch. 106.

Diapason consonantiæ vox octaua cum graui adeo consonat, vt quæ vox gemina est, apparet vna. Mar. Fic. in Plato. de republica dialog. 4. charta. 1403.

Diapason consonantia resultat ex dupla tensionis, velocitatis, vehementiæ proportionē ad id, quod duplo remissius est, tardius, & lenius: ex qua proportione dupla confurgit acuta, id est octauæ vocis excessus ad grauem. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 4. ch. 1403.

Diapason consonantia ex diapente, & diatessaron componitur: quia ratio dupla, quæ gignit diapason, ubi habet medium, ex sesquialtera, & sesquialtera, ex quibus illæ fiunt, constituitur: prima enim dupla medium habens est duo ad quatuor, composita ex sesquialtera inter tria, & duo, & ex sesquialtera inter quatuor, & tria. Mar. Fic. in Plato. Tim. cap. 31. char. 1456.

Diapason consonantia ex prima proportione dupla scilicet resultat, ubi corda super aliam ex duplo pōdere, duplo magis tenta, dum pulsantur ambæ, duplo vehementius, citiusque in suam sese recipiunt rectitudinē, vocē longe acutiore vicissim longe grauiori reddebat, adeo tamen amicam, vt quasi vnicus appareret sonus. se ipso hinc angustior, inde amplior, & hunc sonum metitus est Pythagoras, ubi occurrebatur acutior modulando in octauo altitudinis gradu a graui connumerato videlicet graui esse locatum, item octo quidē sonis, interuallis septem, & sex fere tonis cōstare. Mar. Fic. in Plato. Tim. cap. 31. char. 1456.

Diapason conficit cum diapente perfectissimam omnium consonantiam. Mar. Fic. in Plat. Tim. ca. 31. ch. 1457.

Diapason diapente in habitudine tripla considerat Pythagoras habentes sonos duodecim, vndecim interualla: nam diapason in dupla, diapente in sesquialtera sedem habet. At sesquialtera duplex continuata efficit triplam: sex enim aduersus tria duplex est. Adde nouē, vnde ad sex nascitur sesquialtera, statim triplam a nouem habebis ad tria. Marfil. Ficinus in Plato. Timæum, capit. 31. char. 1457.

Diapason diapente octauæ, & quintæ simul Iouialis est symphonia. Mar. Fic. in Plat. Tim. ca. 32. ch. 1459.

Diapason octauæ vocis melodiam Apollini dedicatā peperit. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. ch. 1459.

Diapente in sesquialtera cōsonantia reperitur, & in hac tonos tres, & hemitonium minus, sonos vero quinque, & quatuor interualla percepit. Marfil. Ficinus in Plato. Tim. cap. 31. char. 1456.

Diapente est gratissima vocis quintæ concordia. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 31. char. 1457.

Diapente venereæ vocis quintæ gratiam habet. Mar. Fic. in Plato. Tim. cap. 32. char. 1459.

Diaphanum est quædam (vt ita dixerim) aptitudo ad lumen accipiendum, vel forsitan est vestigium quoddam luminis exile adeo, vt nondum medium interuallum

perficere possit ad visionem, & hoc interuallum accommodatum est non, vt aliud quidpiam, sed vt diaphanum, actu iam perfectum ab illustrante, atque vtrunque perficiens, tum quod videt, tum etiam quod videtur. At si visibile est adeo luminosum, vt ipsum possit perficere visum, non vltius exigitur, vt perficiat, sed requiritur solum interuallum. Prisc. in Theo. capitul. decimoquarto. cha. 1808.

Diaphanum non est passio, dispositione ab aliquo corporibus illata, sed est species quædam conciliatrix eorum, quæ in generatione sunt corporum ad luminis perfectionem accipiendam. item præbens eis aptitudinem quandam ad suscipiendum lumen, & tenebras subeundas, siue hæc alterutrum participans per essentiam, siue per vices vtrunque, siue simul ambo per aliquam mixturem. Prisc. in Theo. c. 17. cha. 1809.

Diaphanum quod est in igne, habet lumen essentialē, quod autem est in terra, habet tenebras essentialēs. Prisc. in Theo. cap. 17. char. 1809.

Diaphanum non est solum luminis, sed etiam tenebrarum susceptaculum. Priscianus in Theophrastum, capitulo 17. charta. 1809.

Diaphanum non per se, sed propter alienum colorem fit oculis manifestum, quod intelligendum est de lumine tanquam ab illuminante procedens. Priscianus in Theophrastum, cap. 16. cha. 1809.

Diaphanum, & medium in omnibus sensibus mouetur, & colores ab illuminante perfecti illustratiue diaphanum mouent. Prisc. in Theo. c. 14. char. 18013.

Diaphanum mouet colores, quod & nos sentimus, per se ipsum enim mouet intuitum, quando videlicet iam est illustratum, nec iam per aliud, atque tanquam a coloribus motum. Prisc. in Theo. c. 15. char. 18013.

Diaphanum aliqui putant habere colorem, sed exiguum qui cum perfectus sit, a lumine perficitur colore perfecto corporis luminosi. Qui vero negant diaphanum proprium colorem habere, dicunt a lumine quodam modo colorari. Mar. Fic. in Prisc. Theo. ca. 16. ch. 1809.

Diaphanum ponit Priscianus de mente Iamblici, vt & Iulianus in libro de sole in æthere igne, acre, aqua vitris, & terra, & in compositis corporibus omnibus, quibus omnibus est infusa aliqua intellectualis anima. Mar. Fic. in Prisc. Theo. cap. 17. char. 1809.

Diaphanitas est species quædam, & forma per se, at species non stant e corporibus, sed fiunt, & formaliter distinguuntur a prima forma vniuersali simul, & omni formi, id est a mente diuina. Marfil. Ficinus in Prisc. Theophrastum, cap. 17. cha. 1809.

Diaphanum per se est aliquid luminale. Marfil. Ficinus in Prisc. Theophr. cap. 23. cha. 1812.

Diaphanum non est subiectum luminis tanquam qualitatis suæ, sed est vehiculum luminis tanquam separabilis ab eo, & continui semper corpori luminoso. Mar. Fic. in Prisc. Theophr. cap. 26. cha. 1814.

Diaphanum necessario est medium ad videndum. Marfil. Fic. in Prisc. Theo. cap. 35. char. 1817.

Diatessaron consonantia sit, ubi inter fides ratio intentionis remissionisque sesquialtera erat tonos duos hemitonium minus, sonos autē quatuor interualla tria comprehendentem. Mar. Fic. in Pla. Tim. c. 31. c. 1456.

Diatessaron quatuor sonos cum habeat, & diapente quinque, tamen diapason ex ambobus compositum nō plures habet sonos quam octo, quia vltimus vnus sonus est primus secundi, & sic octo tantum comprehendunt sonos. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 31. c. 1457.

Diatessaron id est comparatio sonorum quatuor ad quartam altitudinem ascendentium, per se non probatur, recipitur tamen ex eo libeter, quia facile tono addito sit diapente gratissima vocis quintæ concordia, & quia si cum diapente connectitur, diapason conficit omnium perfectissimam. Mar. Fic. in Pla. Tim. c. 31. char. 1457.

Diat. s. rron Mercurialem vocis quartæ naturam sese cõsonantijs accommodatam præ se fert. Marfil. Ficin. in Plat. Timæ. capit. 32. ch. 1459.

Dicendi artifex præstans nunquam quis erit, qui eorum, qui audient, naturas non enumerauerit res ipsas in species diuidere, & in vnum vna idea comprehendere poterit. Plat. in phædro. ch. 329.

Dicere ex tempore, quod satis est, non facile est, habita vero consideratione, nihil difficile. Plato de repub. dialogo 5. chart. 616.

Dicendi principes fuisse (ait Hermogenes,) Homerum, Platonem, Demosthenem. Bell. Car. in Calumniatorem Plat. lib. 1. capit. 4. ch. 8.

Dictionis bonitas, & harmoniæ concinnitas, & ornatus, & rythmi concinnitas ad bonitatem morum sequuntur, non eam, quæ deuentia est, & quam blâda appellatione bonitatem motum vocamus, sed quam mentem dicimus reuera bonis, & pulchris moribus præditam. Plat. de Repub. dial. 3. ch. 592.

Dictio est vox hominis, quæ scribi potest, & signû quoddam commune absque cantus harmonia significans. Speusippus de Plat. definitionibus. ch. 1964.

Dicuntur omnia doctrina, & anima, sed prius doctrina, quam anima. Chalc. in Tim. Plat. ch. 49.

Dicere nil prodest nisi quam primû sit, qui mature agat. Fran. Pat. de rep. lib. 3. cap. 5. ch. 90.

Didicit non satis, qui adhuc quicquam dubitat, & dum viuimus dubitamus: ergo tam diu discendum, quam diu viuimus. Mar. Fic. in ep. lib. 1. ch. 620.

Dies dicitur *ἡμέρας* ab *ἡμῶν*, id est desideratibus, vt loco tenebrarum lux oriretur. Pla. in Cratylo. ch. 87.

Dies est solis iter ab ortu ad occasum, lumen nocti contrarium. Speusip. de definitionibus. Plat. ch. 1962.

Dies critici nunquam respondebunt, nisi quis egrotauerit in nouilunio. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam. lib. 3. capit. 16. ch. 495.

Dies a nautis suspecti sunt plurimi, vt februarii. 6. 12. 15. 17. 19. 20. Martij. 1. 7. 15. 17. 19. 25. Aprilis 5. 6. 7. 12. 20. aiunt enim his diebus maximam sciscitari æquoris mutationem, & ad tempestatem, & ad tranquillitatem. Ioannes Franc. Picus Miran. de prænotione lib. 3. cap. 6. ch. 458.

Dierum criticorum perscrutatio non ad medicum sed alioris id opus est philosophiæ, & scire, ad eum pertinet, qui dies critici sint, quo pacto tractandus æger. Ioan. Fr. Pic. Mir. de prænotione, lib. 5. cap. 4. ch. 520.

Differentiæ rerum inter se in actionibus, & passionibus resoluendæ ubique sunt in iurium differentias, atque hæc in differentias essentialium, neque alicubi quiescendum est in sequentibus, sed ad priora proficiscendû. Iam. de mysterijs. ch. 1874.

Differentiæ magnitudinem non auferunt idipsû quod sunt magnitudines, vt & substantiarum differentiæ efficiunt, vt substantiæ vitæ sint substantiæ. Plot. En. 6. lib. 3. capit. 14. ch. 629.

Differentiarum differentias non debemus exigere, nec vllâ ratione possumus, sed diuidere debemus per ea quæ sunt extrinsecus, vel per efficacem conditionem. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 18. ch. 633.

Differentiæ sunt, quæ etiam non sunt qualitates. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 18. ch. 634.

Differentias cognitionum ex cognoscendarum rerum natura determinari, & e contra patet. Proclus in Alcibiade primo. char. 1615.

Differentia non solum ad substantiam pertinet, sed ipsam in sese & constituit, & discernere ab alijs clarum est omnibus, qui vel Porphyrii vestibula ingressi sunt, vel vnam cum Aristotele in Lycio deambulatiuncula fecerint. Ioan. Franc. Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium, lib. 5. cap. 10. ch. 1136.

Differentiam propriam semper oportet ab intrinseca rei

forma accipere. Marfil. Ficin. in Plato. Theologiæ, lib. 15. cap. 6. char. 339.

Differentiæ speciales, & species in rebus inferioribus, naturales, essentialisque sunt, & cum hæc sint nefas esset dicere esse accidentales in superioribus. Marfil. Ficin. in Plotini En. 2. lib. 9. cap. 5. char. 1667.

Differentiæ propriæ rerum nobis sunt incognitæ. Leo Hebr. de Amo. dial. 1. char. 31.

Difficilia quæ pulchra. Pla. de pulchro. ch. 528.

Difficilia quæ pulchra. Plat. de rep. dial. 4. ch. 609.

Difficilia ex minorum comparatione inuestiganda sunt. Marfil. Ficin. in Plat. Sophistam, cap. 2. ch. 1285.

Diffinitio est oratio ex genere, & differentia composita. Speusippus in Platonis defin. ch. 1964.

Diffinitio ex diuisione hoc pacto cõficitur, rei definiendæ genus capere in primis oportet, & id secundum proximas differentias partiri, vsque ad species descendendo: quapropter si proximæ differentiæ generi adiiciantur, hominis definitio constituetur. Alc. ca. 5. ch. 1958.

Digestio prima fit in stomacho, secunda in iecinore, tertia in venis, quarta in membris. Marfil. Ficin. de vita produ. lib. 2. cap. 4. char. 512.

Digestionis ignem causam dixit Plato, non igne qui vrit, sed nobis cognatum, amicum spiritui, familiarem sanguini quem ad digestionem faciendâ introduxit. Mar. Fic. de expiratione, & respiratione. ch. 1485.

Dignitas vera est honore digna mereri. Marfil. Ficin. in epist. lib. 6. char. 830.

Dilige omnes, elige & ama vnicum, soli Deo cõfide. Marfil. Ficin. in epist. lib. 3. ch. 735.

Diligit nemo id, quod cum difficultate summa aggreditur, & vix tandem parum quid proficit. Iac. Carpent. in Alcinoi cap. 1. char. 8.

Diluuium cum Dijs immittunt, terram purgantes, qui in montibus sunt, seruantur, qui in ciuitatibus, & a fluminibus feruntur, at Aegyptijs nec tunc, nec alias ex superis in agros aqua insuit, imo contra ex infernis emergere solet. Plato in Timæo. ch. 731.

Diluuium multa faciunt. Plato in Timæo. ch. 732.

Diluuium multa, & magna facta sunt. Plato in Atlantico. charta 767.

Diluuium in terra a Deo, & scissionses ideo missa sunt, quoniam longo temporis tractu tam diuina virtus ingenijs inusta, quam terræ fecunditas minuitur paulatim, vnde, & animi diuinitatis omnino expertes, & corpora antiquæ fecunditatis vacua prorsus euaderet, Deus iterum terram, vel diluit, vel incendit, genusque nostrum in antiquam resituit dignitatem, celestibus motionibus sic a motore contemperatis, vt coeleste fatû semper cum prouidentia diuina concurrat. Marfil. Ficin. in Plat. Atlanticum. ch. 1486.

Diluuium millesimo quingentesimo plus minus anno ab origine generis humanis inundauit. Augustinus Steuch. de peren. philoso. lib. 1. capitu. 1. ch. 1.

Diluuium Deucalionis fuit diluuium Noe, & præter istud non fuit nisi aliquod particulare diluuiû. Aug. Steuch. de per. phi. lib. 7. capit. 5. ch. 130.

Diluuium Deucalionis a poetis decantatû fuit illud Noe. Aug. Steuch. de peren. phil. lib. 9. cap. 28. ch. 222.

Dimensionem omnem cum omni mensurabilem esse dixerunt greci, & errauerunt. Plat. de leg. dial. 7. ch. 883.

Dimensionem esse non est necessarium quodlibet esse, nisi forte adsit iam magnitudo, nam & anima capiens omnia simul omnia possidet. Plot. En. secunda libro 4. capit. vndecimo. ch. 165.

Dimensio quod est in corporibus, id est in incorporeis numerus. Marfil. Ficin. in Platon. Theologiæ libro 1. cap. 5. ch. 88.

Dimensiones sunt distantiae causa. Marfil. Ficin. in Platon. Parmenide cap. 5. ch. 2239.

Dimidium plus toto sepe esse ait Hesiodus, cû videlicet totum

totum sumere fuerit damnosum, dimidium vero moderatum. Plato de leg. dialo. 3. ch. 818.

Dio Syracusanus non solum auditor, sed etiam imitator Platonis fuit. Mar. Fic. in Dio. epist. 1. ch. 1530.

Dionysius Areopagita Platonicæ disciplinæ cultor, & Christianæ Theologiæ columen quærens, diuinum lumen non tam intelligentia perferatur, quam ardere voluntatis affectu, & oratione petit. Marfil. Ficin. in Dion. Arcop. argum. char. 1013.

Dionysi Dei numen, Theologi veteres, & Platonici separataram mentium extasim, & excessum esse putant: cum partim amore natiuo, partim instigante Deo naturales, intelligentiæ limites supergressæ in Deum mirabiliter transformantur, vbi velut nectaris haustu, & inextimabili gaudio debacchantur. Marfil. Ficin. in Dion. Arcop. proœmium. ch. 1013.

Dionysium appellat Plotinus vegetalem animæ mundanæ potentiam, cuius membra sunt rationes seminales rerum in ipsa natura. Marfil. Ficin. in Plotini En. 4. lib. 3. capit. 11. cha. 1737.

Dionysius Areopagita primo a diuino Paulo, deinde ab Hierotheo institutus fuit. Dionysius Areopagita, de diuina. nom. ch. 1050.

Dionysius Areopagita iuit salutatam beatam Virginem MARIAM, vbi aderant Iacobus frater Domini, & Petrus excelsus, & antiquissimum Theologorum culmen. Dion. Arcop. de diu. nom. ch. 1050.

Dialcalceatus semper Socrates progrediebatur. Plato in phædro. chart. 308.

Disciplinarum voluptates a doloribus puras esse dicendum est, & nequaquam multorum hominum, sed admodum paucorum. Plato in philebo. c. 235.

Disciplinarum emptio nobis maius periculum asserere potest si male sunt quam in ciborum emptione sit periculum. Nam qui cibos a caupone emit, domi in vasis deportare licet, & antequam bibat, vel edat consulere, quid edendum vel bibendum, & quid non, & quantum, & quando. At disciplinas non licet in alio vase auferre, sed deposito precio disciplinam, quâ quis didicit, in animo accipere necesse est, & aut læsum, aut vtilitate inde accepta abire: Hæc cum senioribus nobis consideremus. Plato in Protagoram. c. 434.

Disciplina nulla est, sed omnium rerum recordatio. Pla. de virtute. charta 503.

Disciplina nulla potest efficere, vt anima sursum spectet, quam illa, quæ circa id, quod est, & videri non potest, versatur, & si quis sursum hians, aut deorsum conueniens conatur aliquid ex his, quæ sensui exposita sunt, discere, neque discere vnquam ipsum assero. Nihil enim vnquam talium scientiam habere, neque sursum sed deorsum animam ipsius spectare censo, etiam si supinus in terra, aut mari habitans discat. Plato de republica. dialogo. 7. char. 654.

Disciplinis lassitudines, & somni inimici sunt. Plato de Repub. dialogo. 7. char. 658.

Disciplina nulla ad rei familiaris dispositionem, & ad rempublicam, & ad omnes artes magnam vim habet, velut numerorum studium. Plato de legibus dialogo quinto. chart. 847.

Disciplinas discere hoc modo debemus. Omnem descriptam formam, & numeri collectionem, & omnem harmoniæ constitutionem, & astrorum circunvolutionis consensionem, vnam omnium esse apparere oportet ei, qui recto modo discit. Apparebit autem, si id, quod dicimus, recte quis ad vnum respiciens discat: vinculum enim vnum omnium horum a natura esse animaduertentibus apparebit. Si vero alio quodam modo prius hæc tractabit, fortunam, velut diximus, inuocare oportet, non enim absque his vnquam foelix aliqua natura in ciuitatibus euadere potest. Sed hic est modus, hæc educatio, hæc disciplinæ, siue difficiles, siue faciles: hoc modo

grediendum est. negligere deos fas non est, cum foelix de omnibus ipsis secundum rectû modû relata doctrina manifesta facta sit, qui hæc sic acceperit, eum vere sapientissimum esse dico. Pla. in legum appen. chart. 971.

Disciplina est facultas animam curans. Speusippus in Platonis definitionibus. chart. 1964.

Disciplinæ fundamentum in summa bonitate consistit. L. Apulei Atelepius. char. 261.

Disciplina cum a superioribus venit in animas, est inuentione præstantior: quando vero ab hominibus cognitricem in nobis potentiam suscipientibus, est inuentione deterior. Proc. in Alcibiade. 1. char. 1919.

Disciplinas esse reminiscencias maximum est signû, quod animas videlicet, rationes, sermoneque ex seipsis promere, & solo sciscitante quopiam indigere, nec esse tabellas vacuas literarum, quæ extrinsecus figuras accipiant, semper enim inscriptæ sunt, & ipse scriptor innotus est, nec per obliuionem legi potest. Oportet solum auferre, quod obstat: habet enim anima ianuam veritatis in se, sed terrenis, & materialibus speciebus obclusas. Proc. in Alcibiade. 1. char. 1924.

Disciplinæ omnes sunt sibi mutuo subiectæ, vt communiores minus communes contineant, & communiores minus communium principia contineant. Sebast. Fox. in Plato. phædonem. char. 116.

Disciplinarum perfectionem vel minimum nos non contemnere debere admonet nos Socrates scholas puerorum, & ludos Musica, & verborum rudimenta frequentans, cum sit senex: deinde ne, vt accidit, subrustico quodam verecundiæ rubore a disciplinæ studijs arceamur: tertio, vt Solonis more tandiu discendum nobis censuimus, quam diu viuendum. Marfil. Ficin. in Platonis Euthydemum. chart. 1300.

Disciplinarum genus ad Mercurium pertinens continet Arithmeticam, Astronomiam, loquendi, & scribendi artificium, & artificiosissimos omnes ludos. Marfil. Ficin. in Plato. phædrum, cap. 49. ch. 385.

Disciplina multum prodest ad perpetuum statum rerû, at fatalis ordo destinare videtur, vt quando numerus 12. in quo proportiones, & harmoniæ explicantur, & qui destinatus est vniuerso, in suum planum fuerit permutatus 144. multa quædam in hominibus permutatio fiat. Et hæc quidem disciplina perseverante fit in melius. Quando vero peruenerit ad solidum, velut summum finemque suum 1728. Respublica, ac ipsa ciuitas illuc vsque durante disciplina summum suumque finem consequatur, deinde in peius sensim fatali lege labatur, disciplina interim eodem fato paulatim degenerante. At si disciplina prius defuerit, longe etiam prius respublica imprudentia nostra degenerabit. Marfil. Ficin. in Plato. de republica, dialogo octauo, capit. 12. char. 1421.

Disciplina est ea vitæ statim a pueritia institutio, quæ in amorem virtutis paulatim adducit animam puerilem & illius virtutis præcipuæ, per quam vir factus imperare sciat, & parere. Marfil. Ficin. in Plato. de legibus, dialogo primo. chart. 1491.

Discere qui non erubescit, est admirandum bonum. Plato de mendacio. chart. 533.

Discendi cupidum ab adolescentia omnis veritatis maxime appetentem esse oportet. Plato de Republica, dialogo sexto. chart. 633.

Discens difficulter nunquam iuste amabit, quod cum molestia facit, & vix parum proficit, & qui obliuione plenus est, scientia vacuus erit. Plato de Republica, dialogo sexto. chart. 633.

Discendi reuera cupidus ex natura contendet in id, quod est, & non permanebit in singulis, quæ multa esse putantur, sed progredietur, & non obtundet, neque ab amore quiescet, priusquam ipsius, quod est vniuersumque naturâ attingat, ea animæ parte, cui talis attingere

gere conuenit. conuenit autem cognata. cui ubi adhaerit, & ei, quod reuera commixtus fuerit, & intelligentiam, & veritatem se genuisse cognoscet, & verè uiuet, & aletur, & sic à partu dolore liberabitur. hic mendacium certe odio habebit. *Plat. de re. dia. 6. c. 635.*
 Discendi cupidus animum aduertere debet ad ea, quæ dicuntur, & ne ad terram decidat quidquid docens dicit. *Plat. in dialogo de sancto. char. 8.*
 Discere nil aliud est quam recordari, quia homines, si re-ete interrogantur, dicunt res ut se habent: & si scientiæ in ipsis non essent, hoc facere non possent. *Plato. in phædone. chart. 40.*
 Discere est reminisci: nam non possumus æquales res cognoscere, nisi æquale ipsum cognouerimus, cum æquale a rebus differat æqualibus, & si prius æquale cognoscimus quam res æquales, quæ sensu percipiuntur, ergo ante sensum æquale cognouimus, ergo ante natiuitatem cognitionem habebimus. *Plat. in phæ. char. 41.*
 Discere est illius, quod amissimus, propriam scientiam recuperare, quod est recordari. *Plat. in phæ. ch. 42.*
 Discere est sapienter fieri circa hoc, quod quis discit. *Plat. in Theeteto. char. 104.*
 Discere, & obliuisci sunt intermedia inter scire, & non scire. *Plato in Theeteto. char. 125.*
 Discendo legere nil aliud sit quam elementa, & visu dignoscere, & auditu unumquodque ipsum per seipsum, ut ipsorum positio non turbet, siue pronuntientur, siue scriberentur. *Plato. in Theeteto. c. 133.*
 Discendum prius est quam ad rempublicam accedendum. *Plato. in Alcib. 1. chart. 349.*
 Discere nunc vocant homines, cum quis ab initio nullam de aliqua re scientiam habens hac scientia eandem hanc rem considerat, aut dum peragitur, aut dum dicitur, magis tamen hoc ipsum intelligere vocant, quam discere, aliquando etiam discere. *Plato in Euthydemo. charta 417.*
 Discens singulari talis est, qualem unumquemque scientia facit. *Plato in Gorgia. char. 466.*
 Discere prius oportet, deinde docere. *Plato in Gorgia. charta 490.*
 Discere, & querere in totum recordatio est. *Plato de virtute. charta 503.*
 Discere non est negandum, & velut inuentum suum proprium quod didicimus iactare non licet. *Plato de mendacio. char. 533.*
 Discendum est hodie, quia qui cras discit, nunquam discit. *Marsil. Fic. in episto. lib. 1. ch. 617.*
 Discendi, & reminiscendi stimulus, non in natura, sed in opinione consistit. *Marsilius Ficinus in Plato. Philebo capitulo quadragesimo octauo. char. 1266.*
 Discendum tandiu quandiu viuendum. *Marsil. Ficinus in Plato. Lachetem. chart. 1308.*
 Discens proprium est vocem, & verba audire, at qui meditatatur virtutem, quid dicatur attendit, vitam quoque præceptoris imitans laudandis actionibus. *Philo Judæus, De congressu querendæ eruditionis gratia. charta 281.*
 Discensibiles nil tam proprium, ac vitale, quam querere, rogare, sciscitari, non videri sibi vel scire aliquid, vel percepisse solide. *Philo Judæus De eo quis rerum diuinarum Hæres sit. chart. 312.*
 Discens doctore credere debet de his, quæ docentur. *Philo Jud. de premijs, & penis. char. 574.*
 Discendum tandiu quandiu viuimus. *Francisc. Patric. de repub. libr. 5. cap. 6. char. 164. tergo.*
 Discipulorum præcipua virtus est, dare operam, ut perfectum doctorem ipsi quoque perfecte imitentur. *Philo Jud. de sacrificijs Abel, & Caini. char. 92.*
 Discipuli officium est præceptorem honorare tanquam intelligentiæ patrem, cauere tamen, ne magistri vitia latentem imbibat. *Mar. Fic. in ep. 1. 3. ch. 743.*

Discretio, & vnio in processione rerum a Deo considerantur, discretio, quia Deus videtur seipsum, id est multitudinem suam in plures imagines deriuare, vnio, quia vnitas ipsa diuina nec multiplicatur intus, nec diuiditur foris, nec admiscetur, & quia bonorum progressio cunctorum æquè fit a filio, & a spiritu, ut a patre. *Mar. Fic. in Dion. Arcop. de diu. no. ch. 1041.*
 Discreta, quæ sunt apud nos in anima, illic sunt coniuncta, cum intellectualis idea, etiam efficacem virtutem habeat, ut seminales vires in genitili natura, non solum exemplarem, ut artificiosæ species in artifice, vel quolibet intellectu, quamuis exemplaris munus vsque ad rerum species, effectoria vero vis vsque ad singula procedantur. *Mar. Fic. in Par. cap. 26. c. 1146.*
 Discretionem diuinam appellant Theologi beneficas supernæ diuinitatis progressionem atque expressionem. *Dion. Arcop. de diu. nom. ch. 1040.*
 Discretio est apud supremam Theologiam, non solum, quia diuina quælibet substantia pura, & impermixtam suam sibi seruat proprietatem, sed etiam quia diuina illic generatio non conuertitur inuicem. Nempe superessentialis deitatis fons solus est pater, nec pater est filius nec filius est pater. *Dionysius Arcopagita de diuinis nominibus. char. 1041.*
 Discretionem diuinam appellamus beneficas deitatis processionem, cum eam omnibus, quæ sunt dum eminet, bonorum cunctorum consortia largiatur, vnire discernitur, & amplificatur vnice: ac dum multiplicatur, non discedit ab vno. *Dionysius Arcopagita de diuinis nominibus. charta 1047.*
 Discretum est quodcumque est, non quia protractum aliquid sit in molem, sed quia sua cuique animali distributa sit figura: ideo corporibus suæ sunt accommodata figuræ, & sic in hoc mundo illa imitari contendit, natura, etsi propter materiam assequi omnino non valet, sed figuras alias secundum proportionem assumit, quæ figuræ in mente sunt prius ordine. *Plot. En. 6. libro 6. cap. 17. chart. 690.*
 Discutere nil aliud est, quam appetere sapientiam inuenire, veramque rationem mentis, vere compotem, & id querit addiscere, quod qui iam habet, est sapiens: quapropter in statu quodam, & stabili est sapientia. *Plot. En. 4. 1. 4. c. 12. cha. 406.*
 Discursus est animæ currus. *Marsilius Fic. in Plato. phæ. capit. vigesimo. chart. 1376.*
 Disdiapason constantia fit triplæ adiuuncta sesquitertia, nam hinc fit quadrupla proportio, & per quadruplam disdiapason habens sonos, quindecim, & quatuordecim interualla, ut si posita sit tripla inter tria, & nouè, subiunxeris duodenarium, qui est aduersus nouenarium sesquitercius, acquires subito quadruplam ex duodecim ad tria nascentem. *Marsil. Fic. in Platonis Timæum, capitulo trigesimo primo. char. 1457.*
 Dispositio rerum in arte, & natura se habet ad finem, quo ablato non possunt causæ assignari. *Marsil. Fic. in Plato. philebo, lib. 1. cap. 1. char. 1207.*
 Disdiapason per sonos quindecim Apollini dicata est. *Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 32. cha. 1459.*
 Dispositio rerum latior est in mente quam in natura. *Mar. Fic. in Plot. En. 4. 1. 4. c. 39. c. 1747.*
 Disponere bene non nisi eruditus concessum est. *Io. Fra. Pic. Mir. de imitatione. char. 183.*
 Disputare de poetica simillimum esse mihi videtur symposijs vilium, & plebeiiorum hominum, qui cum per se conuersari non possunt, præ imperitia alienam tibiariam vocem modulantur, & sic per illarum vocem inter se conuersantur. *Plat. in Protagora. ch. 449.*
 Disputationis optimus modus est, ut ipsi vicissim concedant, & considerent. *Plato de rep. dia. 1. ch. 567.*
 Disputationes audiendi tota vita est apud eos, qui mente præditi sunt. *Plato de rep. dial. 5. char. 616.*

Dispu-

Disputandi tria sunt apud philosophos genera. Vnum, cum certam aliquam questionem partem disputando defendimus, ut Peripatetici, & Stoici solent. Alterum, quo questio proposita diuersas ad id, quod queritur, sententias, rationesque referimus, ut propositis pluribus, & inuicem collatis, quid ex his probabilis, verisimilisque appareat, eligamus, quo academici, & Socratici pene omnes utebantur. Tertium genus Scepticorum maxime est proprium, qui cum omnia indifferentia esse putent, nec certum, vel probabile habeant quicquam, quod sequantur, quæ ordine distincta sunt confundunt, & permiscunt. *Marsilius Ficinus in proemio in libro de voluptate. chart. 986.*
 Disputationis cuiusque propositum, subiectumque est, cuius gratia cætera omnia inferuntur. *Marsil. Fic. in Plato. philebo lib. 1. cap. 9. char. 1215.*
 Disputando turpissimum est non euitare quin ad id facile deducatur, ut sæpe sibi ipsi repugnet. *Marsil. Fic. in Plato. Protagoram. chart. 1299.*
 Disputatio debet proponere propositiones in se multiplices implicans difficultates, in ipso disputandi congressu dissoluendas: alioquin si omnia dissoluerentur, nihil residuum restaret disputandum. Contra qui scribit doctrinaliter omnia, clara, lucida, & expedita esse debent. *Io. Pic. Mir. in Apolo. chart. 148.*
 Disputationes Platonicæ, & Pythagoricæ omnes semper a sacris precibus ceptæ in eadem finiebant. *Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de studio philosophiæ libro priu. cap. 4. char. 15.*
 Discernendi ars duplex, alia deterius a meliori, alia simile a simile discernit. Prima purgatio dicitur, & purgationum variaz sunt species, quæ circa corpus. Alia est circa animam, quæ est improbitatem abijcere, cuius improbitatis duæ sunt species: alia ut morbus in corpore, alia ut turpitudine. *Plat. in sophista. char. 142.*
 Dissensio de quibusdam inimicitias, & iras facit. *Plato in dial. de sancto. char. 4.*
 Dissidentes de iusto, iniusto, pulchro, & turpi, bono, & malo, & ad idoneum ipsorum iudicium deuenire nequeunt inimici efficiuntur. *Plat. in dia. de sanct. c. 4.*
 Dissensio, quam nos ignorantiam nominamus, regna multa euerit. *Plato de legib. dialo. 3. ch. 818.*
 Differens cum Socrate ab ipso discedere nequit, donec ad hoc deueniat, ut de seipso rationem reddat, quo modo nunc viuat, & quo modo vitam præteritam transegit. *Plato in Lachete. chart. 392.*
 Differendi facultatis modum, & in quas species distincta sit, & quæ sint eius viæ, si quis intellexerit, ut a via requiem, sic cognitionis ipsius finem habebit. *Plato de repub. dialogo 7. chart. 656.*
 Differendi artem hic lex perficit, & quam intelligentiæ subiectum, visus facultas imitari poterit, quam ad ipsam iam animalia respicere conari diximus, & ad ipsa astra, & ad solem ipsum. Sic etiam quum quis differere conatur, absque omnibus sensibus, per rationem ad ipsum, quod est vnum, quodque progreditur, & non desinit prius, quam ipsum, quod est bonum, intelligentia apprehendat. Tunc itaque in ipso eius, quod intelligi potest, sine consistit, quemadmodum ille, qui visu utitur, tunc in fine est eius, quod videri potest. *Plato de rep. dialogo septimo. chart. 656.*
 Differendi ars apud Platonem in duo distribuitur, alia Logica, alia Dialectica dicitur. *Marsilius Ficinus in Plato. philebo libro primo, cap. 23. char. 1229.*
 Differendi industria a forma Dialectica nominari debet, ab exordio Logica, a fine Metaphisica atque Theologia. *Mar. Fic. in Pla. de rep. dialo. 7. ch. 1412.*
 Differendi facultas si tradatur adolescentibus, opinionem honesti debilitat, unde euadunt intemperantes, imo iuperbi, & impij, ideo in mathematicis ante trigessimum annum erudiendi sunt, atque in publicis negotijs

per interualla pariter exercendi, & post trigessimam ad dialecticam admittendi, ita ut per interualla ad publicas actiones reuocentur. *Marsilius Ficinus in Plato. de republica dialogo septimo. char. 1412.*
 Differendi præcepta a Platone sparsa, ab Aristotele collecta, & acutè disposita sunt, ut nihil in illis desiderari possit. *Iac. Carp. in Alc. præfatione.*
 Differendi duas artes instituit Aristoteles: Topicam, & Analiticam, quarum hæc philosophum instruit, & accuratum veritatis restimatorem, & iudicem per proprias rerum causas: illa popularem artificem ad inuestigandam veritatem disputando in partes contrarias ex communibus, id est ex ijs, quæ sunt maxime probabilia. *Iac. Carp. in Alc. cap. 3. ch. 18.*
 Differendi in artificio duo considerata sunt: seminarium huius quod ad naturam pertinet, & eiusdem cultura, quæ in artis præceptis posita est. *Jacob. Carp. in Alc. capitulo quarto. chart. 26.*
 Differendi artis a Platonicis fundamenta repetuntur ex ipsa natura. *Iac. Carp. in Alc. c. 4. ch. 28.*
 Dissimile, & dissentiens a seipso, qui est malus, nunquam alij similis, & amicus erit. *Plato in Lysidem. ch. 40.*
 Distantia nulla maior est quam quæ est inter nihil, & esse. *Mar. Fic. in Plato. philebo. l. 2. cap. 1. c. 1235.*
 Distantia aut nihil est, aut vacuum profus inane, aut tractus aliquis linearum. *Marsilius Ficinus in Plato. conuiuium, or. 5. cap. 6. char. 1338.*
 Distinguenda sunt semper ea, de quibus sermo habetur, ne vnus opinetur illud, de quo sermo est, aliud quid, & alius aliud, & qui sermocinantur ridiculi videantur. *Plato in Theage. char. 1360.*
 Distinguntur verius inuicem quæ differant proprietate formali, quam si materiali diuisione, vel accidente, vel loco. *Marsilius Ficinus in Plotini Enn. quarta, lib. tertio, capit. 4. chart. 1733.*
 Diuersa ut diuersa non pariunt vnionem. *Marsil. Fic. in epistolis, lib. 2. chart. 691.*
 Diuersitas inferiorum rerum non a celo sed a causis inferioribus pendet, agente celo eodem modo semper in omnibus. *Ioannes Picus Mirandulanus in Astrolog. lib. 3. cap. 25. chart. 515.*
 Diuersa phantasmata, motus, & quies est in causa, ut concipiuntur. Item amicitia, & odium. Quod si naturam sequimur, nascitur a temperaturæ diuersitate: si altius suspiciamus, ab occulto afflatu spirituum. *Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 2. cap. 25. char. 869.*
 Diuersum ordinem a Moyse, & a Platone in humani generis scelere exponendo, poenæque recensenda obseruatum fuisse comperimus. *Leo Hebr. de Amore, dialogo tertio. chart. 312.*
 Diuidere, & diuidi nihil aliud est, quam ex tali quadam actione, vel motione, alteram in re diuisa succedentem fieri motionem. *Plot. En. 6. l. 1. c. 19. cha. 583.*
 Diuisio est corporis passio qua est corpus, & primo. *Plot. Enn. 6. libr. 4. cap. 8. char. 651.*
 Diuidi nequit, quod magnitudinem nullam habet. *Plot. En. 6. libr. 4. cap. 8. char. 651.*
 Diuidendi præceptis qui versatus non fuerit, rectè instituire non poterit ordinem categoriarum, cum sit vocum simplicium ad eandem naturam pertinentium, & in hac suis gradibus distinctarum, prout quædam generales sunt, alia speciales, alia intermediæ. *Jacob. Carp. in Alc. 1. digr. de analy. methodo. char. 152.*
 Diuidens errat, si membrum vnum sub altero diuisionis membro continetur. *Iacobus Carpentarius in Alc. digressionem. chart. 208.*
 Diuiduum quod dicit Plato, ex quo Deus procreauit animam mundi, in ipso concipitur, quod loco distinditur, & quod tempore labitur. Per primum appellatur alterum. Per secundum motus, & mobile, motus inquam in naturalibus. *Marsilius Ficinus in Pla. Tim. c. 32. ch. 1458.*

Tom. 3.

V 2

Diuites

Diuites per somnium esse, vt in prouerbio. Plato in Lyfide, chart. 497.

Diuitibus multa sunt solatia. Plato in republica dialogo, quinto. charta 558.

Diuitiæ, & paupertas corrumpunt opifices, vt mali sint. Plato de repub. dialo. 4. char. 602.

Diuitiæ, & paupertas non debent in ciuitatem irrepere clam custodibus, nam illæ delicias, & pigriciam, & rerum nouandarum studium inducunt, hæc autem illiberalitatem, & maleficia supra rerum inuentionem. Plato de repub. dialo. 4. char. 603.

Diuitem esse excellentem, & bonum esse excellenter impossibile est, quia possessio ex iusto, & iniusto duplo amplior est ea, quæ ex iusto solum obtigit, & expensæ, quæ neque honestæ, neque turpiter infumuntur, honestis, & his, quæ in honesta infumuntur, duplo minores sunt. Nunquam igitur eo, qui ex duplo questum facit, & impensas ex dimidio, ditior fieri potest is, qui contraria istis facit: alter autem horum est bonus, alter non bonus, quum fuerit parcus, tunc vero aliquando etiam penitus malus est, bonus nunquam. Qui, n. iuste, & iniuste accipit, & neque iuste, neque iniuste infumit, diues est, quum fuerit parcus. Qui vero penitus malus est, quum sit plerumque prodigus, valde pauper est. At qui in honesta infumit, & a iustis solum acquirit, neque diuitijs excellens unquam fieri potest, nec rursus vehementer pauper. Ergo vehemens diues bonus non est, & si non bonus, nec felix. Plato de legibus dialogo, 5. chart. 845.

Diuitiæ nullum maius malum generant, & reliquæ potentie facultas, quam nutrire eos, qui ad voluptatē cum turpi detrimento conuersantur. Plat. dialo. ep. 3. c. 979.

Diuites esse filios patres primo persuadent: nam si quid habes, in aliqua existimatione es: si minus, in nulla. Plato de diuitijs dial. spurio. char. 1030.

Diuitæ bonis hominibus, & qui recte uti sciunt, bonæ sunt, malis autem, & viris ignorantibus malum. Plato de diuit. dial. spurio. char. 1030.

Diuitem esse est opes multas possidere. Plato de diuitijs dialogo spurio. chart. 1031.

Ditissimi pessime affecti sunt, plurimis enim indigent: nam quibus multæ opes sunt, hi etiam multis indigent ad corporis curam necessarijs. Plato de diuitijs, dialogo spurio. charta 1034.

Diues est primum, qui seipsum influit, & est diues magis quia influit, & super ipsum non sit influxio. Aristoteles de causis capit. tertio. prop. 21. char. 993.

Diuitiæ non magis in fenore, in sandis, quam in ipso hominis animo aestimantur. L. Apulei Apolog. 1. char. 183.

Diues solum is est, qui virtutes possidet, solus enim sapiens, qui opes potest in vltimis necessarijs regere, videri ditissimus debet. Nam ceteri quantumvis sint opibus affluentes, tamen quod vltimam earum nesciant, vel deducant eas ad pessimas partes, inopes videntur: egestatem enim non abstinentiam pecuniæ, sed præsentiam immoderatarum cupiditatum gignit. Leuc. Apulei de dog. Plato, libr. 3. char. 251.

Diuitas si quis proicit, ipsemet causa est, non celum, si subripiatur, raptor causa est: si naufragio facta est iactura, multa, quæ confluunt, causam damni dederunt. Plotinus Enn. secunda, libro tertio, capitulo decimo quarto. charta 145.

Diuitiæ excedentes, & earum defectus non solum moribus, & concordia, sed ingenio etiam, & artibus obfunt. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. char. 1402.

Diuitias, & virtutem simul in ciuitate honorari impossibile est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. char. 1413.

Diuitas res antiqui, aut planè non scribebant, aut dissimulanter scribebant. Ioannes Picus Mirandulanus in Heptaplum præfatione. chart. 2.

Diuitiarum sumus dispensatores, non possessores Ioan. Picus Mirandulanus in orationem Dominicam.

Diuitiæ vt malis hominibus obesse multum possunt, sic probis sunt virtutis adiumenta. Ioann. Fran. Pic. Mir. in epistolarum, libr. 3. char. 1320.

Diuitiæ (vt ait Cicero) sunt belli subsidia, & pacis ornamenta. Fr. Pat. de rep. lib. 1. cap. 4. char. 17.

Diuitiæ sine virtute nunquam hominem efferunt, virtutes autem sine diuitijs parum admodum illustrare queunt. Franciscus Patricius de republica, libro tertio, capitulo primo. chart. 79. tergo.

Diuitem indoctum ouē aurati velleris dicebat esse Diogenes. Fr. Pat. de rep. lib. 4. cap. 6. char. 142. ter.

Diuitiæ à stoicis, & academicis paruipenduntur, a peripateticis vero magni aestimantur. Leo Heb. de Amore dialogo primo. chart. 10.

Diues apud sapientes is vere existimatur, qui suo contentus existit. Leo Heb. de Amo. dial. 1. char. 10.

Diuitiæ ex peripateticorum sententia sunt instrumenta quædam ad multas virtutes capessendas necessaria requisitæ. Leo Heb. de Amo. dial. 1. c. 10.

Diuitatio est scientia rerum absque demonstratione præfaga. Spensippus in Plato. definition. chart. 1965.

Diuitationem si reris aliud esse quam diuinam mentem ab humana perfectione duntaxat ac firmitate differenterem, censere pariter debes rationem cum ratione pugnare. Max. Tyr. serm. 3. chart. 24.

Diuitationem Dei si ab humana mente distinxeris, harmoniam omnium consonantissimam distulues. Max. Tyr. serm. 3. chart. 26.

Diuitationem ex astrorum situ Origenes, & porphyrius ab hominibus abstulerunt, & dæmonibus concesserunt, quibus pateat coelestis liber ille legendus. Mar. Fic. in Plot. Enn. 2. libr. 3. cap. 7. cha. 1623.

Diuitationis plurimæ sunt species, partim de expresso pacto, partim de suppresso deriuatæ. Aut enim demò sumpta figura, quæpiam apparet extrinsecus, aut per somnium, aut in vigilia, solæ voces interdum sine apparitione sentiuntur, sed & multa signa oculi cuiuspiam indicia quandoque ostentantur, in phantasia inter dum illabitur, & rerum imagines representat intrinsecus, manente iudicio sensuum, nec abacta omnino, & amota ratione, rapit item a sensibus emotio mentis officio, & in furorem vertit. Itaque si intrinsecus appareat, nec tamen perspicitur planè quid sibi illud velit ostentum, & modo in hanc, modo in aliam vèrè videatur formam, vt deludat perstricta oculorum acie, præstigiū vocatur. Cum vero præstat, seseque agnoscendam non abnuit, apparitio dæmonica, & aperta dici potest. In somnis autem cum videntur, diuitatio dicitur. In vigilia quoque contingere potest, vt modo dæmones in assumpris corporibus appareant, modo animæ defunctorum, vel excitentur, vel excitare magis videantur, simulantibus dæmonibus se illorum esse animas, ac vestes eorum, & habitum corporis, & vultum effingentibus, quæ a mortuis ducta diuitatio, Necromantia græcè appellata est. Quæ quandoque Phitonica ab Hebræis diuitatio nuncupata est, sed forte hæc Sciomania rectius nuncupanda est, quia hæc solum umbras excitat, illa corpora. Si voces sentiuntur, oracula dæmonum vocitata sunt, & in extis imolatorum animalium, Arruspicina deducta est, & diuersum sortita nomen. Si in elementis, Arcomania, Hydromantia, Pyromantia, Geomania nominatur. Si phantasia dæmon illabitur, & ex conceptis imaginibus pronuntiat, vates, vel propheta nominatur. Et si amouetur, a sensu, furens vates, vel arreptus nominatur. Aliud genus diuitationis est, quod apud Druides Gallorū, quibus humanæ victimæ imolabantur, homines diuitationi destinati in tergo seriebatur, & ex ipso impatientie afflictandique modo vaticinij defumebant. Cymbrorum semine captiuis iugulatis diuinabatur. Hiberi

bèri sacerdotes seruum afflatum numine, inactabant Luna. Deinde ex suppresso, & tacito cum dæmonibus pacto diuinationis species pendunt. Prima est astrologia illa mala liberorum euentuum (non motuum celi) ex qua fluunt chiromantia, Geomania: Augurium sequitur ex voce, volatu, garritu, & motu auium, & demum sortes, quarum sunt multæ species. Io. Fran. Pic. Mir. de prænotione, lib. 4. cap. 7. c. 482.

Diuitatio, & diuinationum consulta sacris literis prohibentur. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione, lib. 4. cap. 8. ch. 8489.

Diuitatio non nisi in malam partem accipitur, & vniuersa ex dæmonum operatione, vel occulta, vel manifesta prouenit. Ioannes Franciscus Picus de prænotione libr. 4. cap. 5. chart. 1477.

Diuitationis species, quæ ex elementis fit, facile refellitur, si compactum fuerit omnes eorum effectus naturales esse, & nil præter naturalem significationem posse per ea significari, in dei uoluntate ad quod iam super naturam portendendum ordinaretur. Ioan. Fran. Pic. Mir. de prænotione lib. 4. cap. 4. c. 1494.

Diuitatio omnis a tribus rebus ducitur: a Deo, a fato, a natura. Iacob. Carp. in Ale. cap. 12. cha. 366.

Diuitatio omnis est spiritalis, & mentalis, halitus autem terræ, etsi homines in furorem agere potest, vt vinum, tamen illam vaticinij puritatem efficere nunquam potest. Aug. Steuch. de perenn. phil. 8. cap. 36. chart. 192.

Diuitatis imaginem omnia, quæ in natura sunt, aliquam præferunt. Merc. Trism. Pim. cap. 11. cha. 1834.

Diuitati commune est super bonum, super deitatem, super essentiam, super vitam, super sapientiam, & quæcunque in eccellente quadam negotiatione consistunt: Quorum in ordine sunt etiam, quæ ad expressionem causæ pertinent, vt bonum, pulchrum, ens, viuificum, sapiens, & quæcunque nomine ex beneficiis ipsius donis, bonorum causæ tribuuntur. Diony. Areop. de diuinis nominibus. char. 1039.

Diuitati nomina discreta sunt, quæ in diuitate sunt, superessentiale patris nomen, resque ipsa proprie patris, item filij, & spiritus sancti, cum nulla in his conuersio, aut omnino communio inducatur. Discreta præterea est perfecta, immutabilisque Iesu substantia cum nostra natura communicans, & quæcunque substantia mysteria sunt ad ipsam Iesu substantiam, humanitatemque benignissimam pertinentia. Dion. Areo. de diuin. nom. char. 1939.

Diuitas Iesu, quæ omnium est causa, & omnia implet, & partes consonas vniuersitati cõseruat, nec pars, nec totum est. Rursus & pars, & totum, vtpote quæ partem omnem, & omne totum in seipsa comprehenderit, & eminenter habeat, atque præhabeat, perfecta quidem in rebus imperfectis, vtpote perfectionis princeps: in rebus vero perfectis imperfecta, cum excellentia, & origine perfectionem præcedat. Dion. Areop. de diuin. nominibus ex Hierothio. char. 1046.

Diuitas Iesu in rebus carentibus specie species est specifica, tanquam speciei principium. In speciebus specie carens, vt speciem superans. Essentia totis procul a cõtagione essentij insidens, & super essentiam extans, ab omni essentia penitus absoluta, vniuersa principia, & ordines determinans, & super omne principium, & ordinem locata. Mensura entium est, & æuum, atque super æuum, & ante æuum, plena in rebus egenis, in plenis exuberans, ineffabilis, non permutabilis, super intellectum, super visum, super essentiam, super naturale munus, super naturaliter habet, super essentiale, super essentiali ratione. Quamobrem quando vsque ad naturam ob summam benignitatem venit, vere substantia nostræ carnis accepit, summusque ille Deus vir est appellatus. propitia vero sint, quæ in præsentia intellectum, sermonemque sugentia laudantur a nobis

bis, tunc in his quoque supernaturale, & superessentiale manus emicuit, non solum quia immutabiliter, & inconfuse nobis communicauit nihil in exuberante sua plenitudine, ab ineffabili exinanitione perpeffus sed etiam quia quod nouitatum omnium est maxime nouum in naturalibus nostris supernaturalis erat; in his, quæ nostræ sunt essentia, super essentiam, omnia nostra ex nobis, & super nos possidens excellenter. Dion. Areop. de diu. nom. ex Hieroth. char. 1046.

Diuitas eadem, & quia omnia supereminet vnitas, & quia per omnia exuberat, bonitas appellatur. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 10. char. 1445.

Diuitatis argumenta apud nos duo sunt, prophetia, & prodigiorum operum demonstratio. Quæcunque vero diuina hæc munera reportarunt, ex hoc vno duntaxat officio hæc sibi vindicasse videntur, quod animam a corpore reuocarint ad seipsum, vnde constat ipsam animæ naturam per se esse cum diuitate coniunctam. Mar. Ficinus in Plotin. Enn. quarta, libro septimo, capitulo decimo. char. 1753.

Diuitatem ipsam antiqui theologi dixerunt esse infinitatem, & mundum hunc esse Dei imaginem. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 3. c. 9. char. 609.

Diuitatem aliam opinatus est Aristoteles, quam eorum, qui mouent orbem, & lumina cælestia. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 4. cap. 4. char. 71.

Diuitas omnium honestarum actionum principium, medium, & finis existit. Leo Heb. de Amo. dial. 1. c. 24.

Diuitas a poetis rebus inferioribus tributa cum idæis platonis vna eademque profus esse videtur. Leo Heb. de Amo. dialo. 2. char. 98.

Diuitas sibi ipsi cognita omnia scientiarum cognitionumque genera longo exuperat interuallo. Leo Heb. de Amore dialogo 3. chart. 370.

Diuitas in præclaro amante, & in pulchro adamato resfulget. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 420.

Diuinum quid est.

Diuina mens est primo pulchrum, est totum, & vbi-que totum, nec in parte vlla est pulchri defectus, & ipsa mens est ipsum pulchrum. Plot. Enn. quinto, libro octauo, capitulo octauo. chart. 549.

Diuinum afflationem Porphyrius definit esse motionem mentis vna cum inspiratione dæmonica. Iamblichus ait in animo afflato diuinitas, neque mentem cogitationem ve humanam ferri, si reuera continetur a Deo neque dæmonum, sed Deorum sit inspiratio, nec exitus, vel alienatio, hæc enim lapsus in deterius significant, sed potius dici debet reductio, restitutioque in melius. Est ergo afflatio nil aliud, quam totos a Deo animos occupari, & contineri. Hinc sequitur extasis, id est exitus, & alienatio quædam tanquam consequens ad afflationem accidens. Iamb. de myst. c. 1884.

Diuinorum primum est ipsum bonum, diique sequentes vltimum particulares animæ rationales. horum media sunt duo, heroes prope animas, & dæmones aer, & aqua. Iamblich. de myst. ch. 1874.

Diuinum munus impartibile est, & super naturæ vim datur per propriam Dei actionem. Iamblichus de myst. charta 1885.

Diuinum omne ipsum ob super essentialem vnionem, ineffabile est, & ignotum omnibus secundis. A partibus autem comprehensibile est, & cognoscibile, quare solum primum penitus est ignotum, cum imparticipabile sit. Proc. ele. Theo. prop. 153. char. 33.

Diuinum omne simplex primum est, & maxime, & ob hoc sufficientissimum. Proc. ele. The. pro. 127. c. 34. pag. 2.

Diuina mens cum sit infinita, merito appellatur ab Orphicis oculus infinitus. Mar. Ficinus in Plat. Theo. log. libr. 2. cap. 10. chart. 105.

Diuina simplicitas non est ob idearum multitudinem minus simplex, cum per formam vnam, & vno intuitu omnes continent. Marfilii Ficini in Plato. Theologiae, libr. 2. cap. 11. chart. 107.

Diuina bonitas est absolutum diuinæ mentis obiectum, nam quælibet vis æquari obiecto potest, excedere minime, vultque seipsum Deus absoluta quadam voluntatis necessitate, nam omnia finem suum necessario volunt, diuina bonitas est Dei finis virtutis, cuius gratia vult quicquid vult. Marfilii Ficini in Plato. Theologiae, libr. 2. cap. 12. cha. 110.

Diuina substantia quid sit, nemo per vias naturales assequi potest, sed solum per has ita peruenire potest, vbi diuinum bonum ob solam benignitatem suam amatorem suum propius accedentem, & propria luce format, & calore fouet, & potestate transformat mentem demum cognoscentem Deum, cum ipsa iam sit facta Deus. Marfilii Ficini in Plato. de republica dialogo septimo, char. 1408.

Diuina naturalium principia, & exemplaria sunt, naturalia vero diuinorum effectus, atque imagines. Marfilii Ficini in Plato. Timæo cap. 1. char. 1437.

Diuinus intellectus est pater mundi, materia mater, ornatus mundi est diuina proles materialis in alio materiali. Marfilii Ficini in Timæo, cap. 35. char. 1474.

Diuina mens est primum totum, ergo in qualibet sui parte totum est, & pulchritudo prima, ergo in quavis sui parte pulchritudo tota. Marfilii Ficini in Plot. En. 5. libr. 8. cap. 8. chart. 1769.

Diuina potestas, & virtus.

Diuinæ virtutis efficacia in hoc relucet maxime infinita, quod infimos ordinum fines procul à fine conseruat, & stabiles efficit, & sempiternos, alioquin debiles, & mutabundos, & excellenti quadam proprietate donat. Ita terra stabilis, vt coelum mobile, cœlestiumque capax, materia ita sempiterna, vt forma prima, ita suscipit omnia naturalia, vt forma cœli dat omnia, anima quin etiam nostra ad angelicos gradus admittitur in corpore etiam moribundo pro viribus angelos imitata. Denique hoc ipsum, quod dicimus communiter esse, diuina virtute prorsus immensa, & prodit ex nihilo per spacium infinitum, & seruat inde ne resoluatur in nihilum. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus, chart. 1108.

Diuina virtus propter exuberantiam potestatis infirmitatem corroborat, extremamque vestigiorum suorum præpotenti continet potestate. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus, char. 1108.

Diuina potestas immortales angelicarum vnitatum vitas conseruat inuolabiles, & cœlorum, & luminum, & siderum substantias, ordines efficit immutabiles, auctor est æternitatis, & temporis. Temporales circuitus progressionibus distinguit, restitutionibus colligit vires ignis reddit inextinguibiles, & aquarum fluentia perennia, aeriam fusionem terminat, super nihil firmat terram, viuificos terræ partus incorruptibiles custodit, mutuum elementorum harmoniam misturamque inconfusam, & indiuiduam seruat, animæ & corporis nexum continet, vires amborum, quibus nutriuntur, & crescunt, mouet, & suscitatur, essentielles vires omnium roborat, vniuersum seruat indissolutum, dei sicum largitur munus, dum his, qui redduntur diuinis, ad hoc ipsam suppeditat facultatem. Denique nulla res est vquam, quam non omnipotens virtus, & conseruatio Dei non vbi que contineat. Quod enim nullâ prorsus potentiam habet, nec est quidem, nec est aliquid, neque prorsus est eius vlla positio. Dionysius Areopag. de diuinis nominibus, char. 1108.

Diuinæ caliginis ad ipsum radium essentia sublimiorem

sola extensione quadam tuiua seipso, tum ab omnibus expedita, sublatis omnibus, & absolutus ex omnibus euolabit. Dion. Areo. de Trinitate, c. 1015.

Diuinam sapientiam nihil effugere sacra testantur eloquia. Dio. Areo. de diuinis nominibus, c. 1104.

Diuina certitudo, per quam sibi certa sunt omnia, etsi intelligentia nominatur, est tamen toto genere vel perfectissimæ intelligentiæ longe superior, per vnicum intuitum animæ suæ formæ cuncta cognoscit, quæ efficit omnia pariter, & demonstrat, quam cum primum intus inspexit, relatione quadam distribuit in ideas rerum inde procreandarum. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus, char. 1104.

Diuinum omne, & vere ens vita fruatur bona, & sapientia. Plot. En. 4. libr. 7. cap. 10. char. 464.

Diuina principia operibus suis non solum essentiam tribuunt, sed totam distinctionem, & ordinem formalem Iamblich. de mysteriis, char. 1875.

Diuina opera, quæ in sacris expleantur, non per contrarietatem huius ad illud, vt generabilia, non per differentiam vocantis, mouentis que aduocantur, atque motum transiguntur, sicut humana solent, sed identitate vnione, consensione, id totum expletur, & sublata discrepantia hoc ipsum quod agit, & cuius virtute agitur, est commune vbi que aliquid, & simplex. Iamblich. de mysteriis, char. 1892.

Diuinum omne inuidia caret, estque incomprehensibile humana ratione. Syrianus in decimotertio. Metaphy. vel in 14. secundum Latinos ex cap. 7. char. 114.

Diuinorum ordinum omnium summa finibus assimilantur superiorum. Proclus Clemento. Theologic. propositione. chart. 39. pag. 2.

Diuinis in ordinibus omne progrediens suscipere omnes producentes potentias non est natum, neque omnino, secunda, omnes eorum, quæ sunt ante ipsa. Sed habent illa aliquas a deterioribus abstractas potentias, & incomprehensibiles his, quæ post ipsa sunt. Procl. elem. Theol. prodosi. 150. ch. 40.

Diuinorum vnitatum multitudine omnis terminata est secundum numerum. Proclus Clemento. Theologic. propositione. 149. char. 40.

Diuinum omne per se ineffabile est, & ignotum. Proclus element. Theolog. propositione. 162. ch. 43.

Diuinæ actionis nullus finis est extra Deum, quoniam finis in eodem ordine locatur vna cum eo, quod agit ad finem, estque bonum quiddam, & causam mouet agentem. At nihil in eodem ordine locatur cum Deo, nisi Deus ipse. At Dei finis est sua bonitas, ergo suam appetit bonitatem, ergo Deus vult seipsum tanquam finis sui ipsius, & omnium. Marfilii Ficini in Plato. Theol. libr. 2. cap. 11. char. 108.

Diuina bonitas non indiget creaturis. Marfilii Ficini in Platonicæ Theologiæ libr. 2. cap. 12. char. 110.

Diuina docere nequit, qui non didicit, & humano ingenio, quæ supra naturam suam inuenire non possumus, diuinoque opus est lumine, vt solis luce solem ipsum intueamur, & lumen diuinæ mentis nunquam animæ infunditur, nisi ipsa, ceu luna ad solem, ad Dei mentem penitus conuertatur, non conuertitur ad mentem animam, nisi cum ipsa quoque sit mens, mens non prius sit, quâ deceptiones sensuum, & phantasiæ nebulas deposuerit. Mar. Fic. in arg. Mer. Trism. c. 1836.

Diuinæ potestati subijcitur quædâ contradictione non includit, & cum multa sub diuina contineatur potentia, quæ in rerum ordine nunquam reperiuntur, & alia Deus faciat, alia non, ea nulla, vel naturæ, vel intelligentiæ, vel voluntatis necessitate, sed libera voluntatis electione talia operantur. Mar. Fic. in Plat. Theol. 2. cap. 12. c. 110.

Diuinus radius omnia penetrat, in lapidibus quidem est, sed non viuunt, in plâis viuunt quædâ, sed non fulget, in brutis fulget, sed non replicatur in se ipsum, nec redit in fontem, in

in hominibus viuunt, fulget, & replicatur in se ipsum. Mar. Fic. in Plat. Theol. libr. 10. cap. 5. char. 231.

Diuinæ vnitati quo propinquior est mens, eo est magis vnita, & simplex, quo remotior contra, capit enim, vnaqueque mens radii ex Deo venientem pro natura sua. Quapropter simplicius supremæ mentes illi capiunt, reliquæ multiplicius. Vnde pauca ideæ a radio in sublimi mente pinguntur, in sequenti plures, & plurimæ deinceps. Marfilii Ficini in Plat. Theol. libro 16. capit. 1. char. 370.

Diuiarum mentium proprium est omnium, quod superiora intueantur, & inferioribus prouideant, quod & animæ nostræ proprium est, quæ non modo corpus suum, sed etiam terrenorum omnium, & ipsius terræ corpus curat, & colit. Quæ prouidentia quanto grauior est, quia res curat fragiliores, & ad ordinem seruandum ineptiores, tanto magis distrahit a superioribus speculandis, neque tamen omnino, nam in omni ætate per intellectum omne verum inquirimus, per voluntatem omne bonum amamus, per operationes Deum colimus. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 16. c. 7. c. 312.

Diuina sola reuera existunt, quæ nunquam suo statu mutantur. Mar. Fic. in epist. 1. 1. char. 628.

Diuinum genus sola diuina alimonia coalescere potest. Marfilii Ficini in epist. libr. 7. char. 847.

Diuini ordinis, vt fuit corpora caduca diuiarum animarum capacia facere, ita fuit eadem immortalitatis animæ participia reddere. Marfilii Ficini in Diony. Areop. de diuinis nominibus, char. 1101.

Diuinas substantias putarunt peripatetici quidam, nec efficere sensibilia, nec curare, sed omnino segregatas existere, & cœlestia appetitum nescio quem ad illa moueri. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 28. ch. 1147.

Diuinitatem stoici eminentiam, & sinceritatem priuauerunt, prouider enim illam, & agere putauerunt per mundum vsque quaque diffusam, & instar spiritus ignei discurrentem. Marfilii Ficini in Plato. Parmenide, capitul. 26. chart. 1147.

Diuinæ substantiæ, potissimum prima, agit, intelligit, curatque sequentia, & animas sphaerasque cœlestes non alia ratione appetunt, amant, imitantur Deum, nisi quoniam inde perficiuntur, quoniam videlicet efficiuntur, & inde. Præterea nihil agere, & sterile esse ad vltimum vniuersi pertinet, non ad primum. Media vero prouidentem agunt, & quæ superiora meliora magis. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 28. char. 1147.

Diuina vis per mentes superiores ad nostram mentem prouenit, qua concipitur, similiterque nominatur nomine viuo, & tanto magis viuo, quam nomina corporum, quanto potentior a superioribus in nos prouenit motus, in nos, cum Deo similiores euadimus, id est cum mentem ab inferioribus seuo camus. Mar. Fic. in Plat. Phileb. 1. 1. csp. 12. char. 1218.

Diuina mens, quæ ab Hebræis seraphim vocatur, tria habet officia, & ad ipsum bonum, a quo manat, caput, attollit, quod de auriga animi in Phædro scribitur à Platone, & pectus ipsa retinet, dum sui pulchritudine contemplatur, quod in circumspectu suo, & sede manere in Timæo nuncupat, & ad inferiora fertur, prouidendo, porrigendo, & creando, ex quo patrem nominat, & officicem. Marfilii Ficini in Plat. Phileb. libro primo cap. 26. char. 1232.

Diuinorum inquisitio purificat animum, amor deificat, vt ait Porphyrius. Marfilii Ficini in Plat. epistolis sexto, charta 1534.

Diuinæ pulchritudinis radius omnia penetrat: circa corpus in æqualitate numerosa resfulget, loco motuique subiecta: circa voces in harmonia extra certum locum, sed motu dispersa, circa officia, disciplinaeque, & animam in motu quidem, sed ratione vitali consistens: circa mentem suum motum in æterna idearum serie micat,

circa ipsum bonum, actus purus, vitam gratiamque omnium inferens. Marfilii Ficini in Plato. de pulchri. chart. 1272.

Diuinæ rei necessitas est virtutem esse diuinam. Marfilii Ficini in Plat. cratylum. chart. 1310.

Diuinum munus ob mirificam eius potentiam prius erigit in diuina, quam porrigat per humana. Marfilii Ficini in Platon. Protagoram char. 1298.

Diuini vultus gratia omnis, quæ vniuersalis pulchritudo dicitur, non solum in angelo, & in anima incorporea est, sed in aspectu etiam oculorum, neque faciem totâ summum, verum etiam partes eius admiratione commoti diligimus, vbi particularis amor ad particularem pulchritudinem nascitur. Marfilii Ficini in Platon. conuiuium orat. 5. cap. 4. char. 1337.

Diuinam prouidentiam, ait Plato in se ipsa prouidisse iudicia fore falsa, si a viuentibus in hoc corpore viuui iudicarentur, ideo ab æterno iudicium post hanc vitam statuisset. Mar. Fic. in Plat. Gorg. char. 1320.

Diuina voluntas, quidquid proxima facit immortalitate donat. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 24. ch. 1469.

Diuina ab vnitatem omnia prouident, prouidentiaque vnitatem quandam ipsis impressam retinent diuinæ vnitatis imaginem, qua reuocantur in illam, & reuocata perficiuntur. Hæc animas rapit ad vota, quibus vnio cum Deo nobis penitus imploratur. Marfilii Ficini in Plat. Timæo. cap. 6. char. 1440.

Diuina in mente non solum comprehenduntur ideæ quasi in fonte, sed ad hanc cœpi multi mentium reducuntur exercitus, quasi ducem, ab eadem diuina luce, a qua & ipsa æque proficlientes. Marfilii Ficini in Plat. Tim. capitul. 10. chart. 1442.

Diuina mens, vt formales in se rerum rationes habet, speciebus, gradibusque distinctas, sic in mundo distinctionem eiusmodi configurans, non æqualem vbi que seruat numerum, vt quot vires, & quales in se res habet totidem, & tales habeat illa. Marfilii Ficini in Plat. En. 3. libr. 3. cap. 5. char. 1705.

Diuina mens suo lumine rationalem generat animam quasi materiam sub illo diaphanam, impletque illam perpetuo lumine, quo anima semper cum se ipsam intelligit a mente illuminatam, tum mentem semper illuminantem. Id autem agit perpetuo intellectus non ster animæ caput, & ad hunc rationalis facultas se habet, vt visus ad lumen, non quidem semper, sed aliquando rationaliter intellectum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. libro 9. cap. 3. chart. 1728.

Diuiarum mentium dotes duæ sunt, vna claritas intellectus omnia cernens, altera optimus vitæ habitus. Has dotes maxime consequitur animus, quando seipsum ab omni labe corporea segregans reuertitur in seipsum, ex quo apparet diuinis mentibus esse natura cognatum. Marfilii Ficini in Plot. En. quarta, libro septimo, capit. 10. char. 1753.

Diuinæ actiones non ex necessitate, sed a libera Dei voluntate absolutaque ipsius potentia proficiscuntur. Leo Heb. de amor. dial. 3. char. 248.

Diuina cognitio, vt ad eam accedimus.

Diuina literis mandare non debemus, nec ipse Plato mandauit. Plat. epist. 7. char. 993.

Diuinis in rebus si quis versatus est ita, vt humanis rebus ipsarum operatione simul contentus ad modernum vitæ tempus fuerit, is felix est, cui dæmon has sortes contribuit, & ob verissimam opinionem ad felicissimam vitam ducitur. Si quis durus, & inobediens, pena illi imminet, & supplicia inuitabilia in inferis. Tim. Loc. de anima mundi. & natura char. 1044.

Diuina pro mentis cuiusque proportionem reuelantur, & spectantur, vbi præcipua Dei bonitas per iustitiam omnium

omnium præservatricem ab his, quæ sub mensuram cadunt immensitatem, ipsam tanquam in comprehensibilem, qua Deum decet providentia segregat. Dion. Areop. de diu. nomin. char. 1026.

Diuina duabus vijs accedimus, aut ratione, aut veneratione. Ratione euoluentes, & explicantes atque ita sacrum, tranquillumque intellectum ad perspicua sacrorum eulogorum spectacula perducentes. Veneratione tanquam mystica traditione diuina super intellectualem actionem intendentes. Diuina enim omnia etiam, quæ nobis patuerunt, solis participationibus cognoscuntur, hoc ipsum vero qualia in se existant secundum proprium principium super intelligentiam, extat, & omnem essentiam, & notitiam supereminet. Nem si appellamus Deum, vitam, essentiam, lumen, rationem, verbum, nihil, intelligimus aliud quam aliquas in nos ex eo profucentes participationes, & virtutes, quæ diuinum aliquid faciunt, vel essentiam, vel vitam, aut sapientiam largiantur. Ipsi vero secretæ naturæ per quandam omnium intellectualium actionum vocationem penitus absolutam appropinquamus, nullam iam aspicientes deficientiam, aut vitæ, aut essentiam, quæ omnino sit similis omnium cause cuncta prorsus per omnem excellentiam superanti. Dionysii. Areopag. de diu. nominibus. char. 1043.

Diuiinarum rerum cognitionem non oportet quatenus assequi licet, negligere. Dionysius Areopagit. de diuinis nominibus. chart. 1051.

Diuina sapientia cuncta cognoscit seipsam cognoscens, materialia immaterialiter, partibilia impartibiliter, intuitu vno cuncta cognoscens, & producens, nec ex se, sed ex se rerum accepit notionem. Dion. Areop. de diuinis nominibus. char. 1105.

Diuiorum diuersa genera differunt inter se per triplicem modum proprietatum quantum ad essentias, & virtutes, & actiones pertinet. Proprietas Deorum est vnitatis, permanentia in se ipsis, immobilis motionum causa, prouidentia eminent, nihilque commune habens cum his, quibus prouidet, & hæc proprietas secundum essentiam, & virtutem, actionemque seruat. Animarum proprietas est declinatio ad multitudinem, motum, coniunctionem cum dijs, & aliquid accipiendum ab ijs, & ea motu vitali replenda, & congruendum vbiq; cum omnibus partim manentibus, partim fluentibus, & ad omnia in se, & ad seipsam cōtemperanda. Hæc proprietas in eis seruat secundum essentiam, virtutem, & actionem. Demonum proprietates sunt continere in se deorum dotes, inferiori modo quam dijs, sed sub idea, & ratione earum continere deteriorum conditiones. Iam. de myst. ch. 1875.

Diuina non tractauit Aristoteles, quia non videbat demonstrationem ostendi posse. Bess. Card. in calumniatorem Platonis libro 2. cap. 4. char. 15. terg.

Diuina sobrijs differant, naturalia mensa remota, inter mensas sit sermo varius iucundus, & breuis, & historia breuissima sed longiuscula fabella. Marsilius Fic. in epistolis libro 3. chart. 739.

Diuinis de rebus, & mysterijs absque lumine non esse loquendum Pythagoricum est præceptum. Marsilius Ficinus de sole. cap. 1. char. 965.

Diuina tribus modis percipimus, aut actione, aut passione, aut motu quodam nisi mixto. actione non ab alijs eruditi, sed proprijs discursibus sub naturali lumine hæc inuenta consequimur. passione, cum diuinitas afflati percipimus. mixtione, cum docente alio, aut verbis, aut literis erudimur. Marsil. Fic. in Dionysium Areopag. de diuin. nomin. char. 1045.

Diuina vere percipere homo non potest nisi inspiratione diuina. Mar. Fic. in Plat. Cratilo char. 1312.

Diuina non docentur, sed anima purganda, & conuertendo fit intelligens rerum diuiinarum. Marsilius

Ficinus de republica dialogo septimo; char. 1411. Diuiorum inuestigatio non recte facta, id est non debitis purificationibus, & disciplinarum gradibus instructis, malorum omnium est causa. quia, qui sic inuestigant Deum, tandem eo perueniunt, vt vebnent Deum esse, vel affirmant de Deo; quæ Dei non sunt. Hinc perit religio vera, qua extincta, mala omnia confluunt. Mar. Fic. in Plato. epist. 2. char. 1531.

Diuina inuestiganda esse inquit Plato, scilicet illa esse, & qualia quoque sint communi quadam perceptione, sed inferim non communi, sed singulari, incomparabilique charitate amanda, sic enim duntaxat ea nos alibi aperte quid sint, intelligere posse atque fore beatos. Mar. Fic. in Plat. epist. 6. char. 1533.

Diuina intelligi non posse non ait Plato, sed verbis exprimi non posse, quod de his intelligatur, neque propria horum veritatem intelligi eadem ratione, qua cetera. Mar. Fic. in Plat. epist. 7. char. 1535.

Diuinæ intelligentiæ contemplatio ad exactissimam dirigit omnia pulchritudinem, dum in tota dispositione rerum non minus, imo plus ornamento quam necessitate consulitur. Marsilius Ficinus in Plotini En. 3. l. 8. capit. primo char. 1724.

Diuina, & incorporea ea tantum tractauit Aristoteles, ad quæ humanus animus ex sensibilibus obseruatione deduci poterat, & sine quibus naturæ effectus in rebus corporeis non poterant commode explicari. Iac. Carp. in Alc. dig. 4. char. 338.

Diuina non sunt metiendarebus humanis. Aug. Steuch. de peren. philos. lib. 7. cap. 5. char. 338.

Diuina illa copulatio atque beatitudo a nobis in præfenti vita difficillime quidem haberi, longius autem continuari minime potest. Leo Hebræus de Amore dialogo primo chart. 39.

Diuinis, quæ conueniunt.

Diuinissimis tantum conuenit eodem modo, & secundum eadem se habere, & idem esse. Plato in dialogo de regno. chart. 169.

Diuina officia præcedere debent, humana sequi debent. Merc. Trismeg. Pimand. cap. 4. char. 184.

Diuinis personis, quæ communia sunt, literæ sacræ aliquando summam comprehendunt, vt quando dicitur, omnia sunt ex Deo: aliquando discursione, & quasi distinctione quadam, vt quando quispiam dixerit, omnia per ipsum, & in ipsum creata sunt, & in eo cuncta consistunt, & illud Emitte spiritum tuum, & creabuntur, & (vt summam dicatur) verbum ipsum supremè diuinum inquit, Ego & pater vnum sumus, & Omnia, quæ habet pater mea sunt, & quando patrem sic alloquitur, Mea omnia tua sunt, atque tua sunt, & mea. Præterea quæcunque patris sunt, atque filij, spiritui quoque supreme diuino cōmunicabiliter vnitè tribuuntur. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1038.

Diuina in contemplatione præferre debemus secundum Theologos ascensum illum, qui per negationem fit, vt qui animam a rebus sibi cognatis auertat, & per diuinas omnes perducit intelligentias, a quibus longe secretum est, quod super omne nomen, & sermonem, cognitionemque existit. Dionysius Areopag. de diuinis nominibus. chart. 1128.

Diuinis intellectus omnia continet, cunctis eminenter, per ipsam omnium causam cognitione in seipso intelligentiam omnium anticipans, priusquam angeli forer, angelos cognoscens, & producens cetera omnia ex intimis suis, ab ipsoque, vt ita loquar, exordio nascens, & ad essentiam perducens. Dionysius Areopagit. de diuinis nominibus. chart. 1014.

Diuina mens, quæ non est mensurata, nec determinata, non est, in tempore, sed extra omne tempus, & eternitas autem

autem est in se ipsa eodem habitu, continetque, & superat ampliorque existit tempore per potentiam sempiternam, quamuis in plurima videatur excrecere, & per virtutem infinitam totum spacium obtinet, vbiq; omnia procreans, & conseruans. Plot. Enn. sexto, libro 5. capit. 11. chart. 669.

Diuina opera à diuinitate sunt, nec opera diuinitati similia ab humana, sed à diuina natura pullulant. Iam. de mysterijs. char. 1588.

Diuinum omne essentiam quidem habet ipsam bonitatem, potentiam vero vniuniformem, cognitionem autem arcanam, & incomprehensibilem omnibus simul secundis. Proc. elem. Theol. prop. 121. ch. 32. pag. 2.

Diuinum omne, & prouidentiam gerit secundorum, & separatur a prouisis, neque prouidentia remittete eius impermixtam, & vniuniformem excellentiam, neque etiã separata vniuniforme prouidentiam obscurante. Procl. ele. Theolog. propo. 122. char. 33.

Diuiorum numerus omnis participationes, quæ per corpora, & similia efficiuntur, impartibili essentia participabit, primo super essentialia vnitates, secundum q̄ generationi coniuacta, tertio generatio, & singula per proxime superposita, & prouehit vsque ad vltima in participantibus. Procl. ele. Theol. prop. 126. ch. 35.

Diuini ordinis omnis prima magis pendet ab ijs, quæ proxime ad ipsa ordiuntur, quam ipsa a sequentibus, & magis pendet secunda a proximo positis, quam ab his ea, quæ post hæc. Proclus elementa Theologica propositione 130. char. 35. pag. 2.

Diuina omnis vnitatis ab vno quod est entium participatur immediate, & omne, quod deificatur, in vnam vnitatem diuinam intenditur, & quotquot sunt participantēs vnitates, totidem etiam participantia sunt entium genera. Procl. elem. Theol. prop. 135. ch. 36. pag. 2.

Diuina semper comprehendunt magis, & potentiora sunt ijs, quæ ab ipsis proueniunt. Proclus element. Theol. propositione 143. char. 38. pag. 2.

Diuini ordinis omnis proprietates per omnia permeat secunda, & dat se ipsam omnibus deterioribus generibus. Procl. elem. Theol. prop. 145. ch. 39.

Diuiorum omnium progressionum fines ad ipsorum principia assimilantur circulum sine principio ac sine seruantem per conuersiones ad principia. Proclus elem. Theolog. propo. 146. char. 39. pag. 2.

Diuinæ potentie conuenit, vt vniuersum sit, & magnū, & multiplex: sapientia vt in hac rerum ampla diuersitate sit ordo graduum, & pulchritudo formarum: ad iustitiam spectat hoc, quod commune est cum sapientia, & vt varijs rerum gradibus, & formis varijs pro modo suo vires, motiones, actionesque distributa. Is quoque pro dignitate varias dotes, varios exitus, & terminos, & vt in suis quoque gradibus, & officijs sincera permaneant, & alijs alia non confundantur, singula suam exequantur munus, statumque teneant, nec vsarperent sibi, quod aliorum est proprium. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diuin. nom. char. 1109.

Diuinis illaboriosam, & felicem operationem tribuere oportet quæ est, cum agant ipso esse. Mar. Ficinus in Plat. Philebo. libro 1. cap. 18. char. 221. terg.

Diuinæ mentis vultus in materiæ speculum intuens nullas suas exhibet partes, sed singularum partium simulachra, nec veras res vident qui in materia vertunt, oculos, sed verisimilia quædam, & verarum rerum inanes quædam adumbrationes, quo fit vt quisque dum hæc suscipit, somnari à Platone dicatur, quia falsis decipitur imaginibus, & somniantis instar, quæ imagines sunt, res esse veras existimat. Marsil. Fic. in Plat. phileb. lib. 1. cap. 22. char. 1227.

Diuini honores, vt non sunt dadi homini ob rationem, & sapientiam, sed exclamandum, Cœli enarrant gloriam Dei. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 5. ca. 11. ch. 98.

Diuina, vt inferiora agunt.

Diuina in hominibus species, & Dei similitudo est. Plat. de repub. dial. 6. char. 640.

Diuina ipsa operatione erga nos benefica munus hoc discretum est, quod videlicet superstantiale Dei verbū secundum nos, & ex nobis integram, atque veram assumptit naturam, & gessit, & pertulit quæcunque diuinitatis ipsius factæ iam humanæ propria sint, & præcipua. In his pater, & spiritus nullam habuere communionem, nisi quis dixerit in benefica, clementique voluntate circa assumptionem eiusmodi consensisse, rursumque conuenisse simul in omni operatione diuina ineffabili penitus, & excelsa, humanam naturam exuperante, quam gessit Dei verbum secundum quidem, nos factū homo, sed diuinitate penitus immutabile. Dion. Areop. de diuin. nomi. char. 1042.

Diuina principaliter non mouentur ad operandum ab intelligentijs nostris, sed intelligentias, & affectionem optimam, & puritatem præcedere necessarium est tanquam concausas quasdam. At sacramenta diuina diuinam principaliter prouocant voluntatem, & ita diuina a seipsis incitantur, nec ab vilo subdito principium actionis accipiunt. Iam. de myst. char. 1882.

Diuina inspiratione nisi id assequamur, impossibile est iudicare certos eventus, & omnium causarum comprehendere concursum. Iam. de myst. ch. 1906.

Diuiorum omnia plena sunt, terrena coelestium, celestia supercelestium, & quilibet rerum ordo procedit vsq; ad vltimum. Proclus de sacrificio, & magia. ch. 1928.

Diuina a Deo oratione petenda, naturalia ratione quaerenda, moralia vsu comparanda. Mar. Fic. in epistolis libro primo chart. 609.

Diuina non ab humanis, sed humana a diuinis dependet. Mar. Fic. in epist. lib. 5. char. 804.

Diuiorum inquisitio purgat animum, imitatio facit Deū. Mar. Fic. in epist. lib. 7. chart. 915.

Diuini auxilium in rebus grauibus inuocare debemus, vt Plato ab Adastriadea petit opem. Marsilius Fic. in Plat. de repub. dial. 5. chart. 1405.

Diuinis votis incubuisse excellentissimos quosque apud omnes gentes sapientia viros compertum est, præcipue Indorum Brachamanas, Persarum Magos, Græcorum Theologos, Chaldaeos, & aliud quiddam adorasse. Ipsam superiorum virtutem appellantes Deum, vno hoc nomine venerati sunt. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, cap. 6. char. 1439.

Diuina eatenus affirmare debemus, quatenus diuinis oraculis comprobantur. ideo sacris literis potius quæ coniecturis assentire debemus. Marsil. Fic. in Plato. Timæum, cap. 14. char. 1444.

Diuina non sunt vltius a nobis affirmanda, quam diuinum confirmet oraculum. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, cap. 41. char. 1465.

Diuina prouidentia nunquam deest hominibus nisi ipsi sibi ipsis non desunt. Marsilius Ficinus in Plato. de legibus dialogo 4. char. 1451.

Diuina prouidentia in necessarijs rebus nunquam deficit. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1489.

Diuinæ formæ quamuis infinite imago atque similitudo finita quadam ratione in rebus procreatis expressa fuisse conspicitur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 281.

Diuinus amor non Dei diligentis, sed rerum potius a Deo dilectarum defectum supponit. Leo Hebræus de Amore, dialog. 3. char. 243.

Diuina nomina.

Diuina nomina solent fingi, vel per negationes, de quibus in mystica Theologia, vel per affirmationes, & id duplici ratione: aut secundum intelligibiles ex Deo pro-

processiones formantur, de quibus hic agitur: aut secundum sensibilia rerum similitudines adducuntur, quod de symbolica Theologia liber explicat. Nomina, quæ in hoc libro tractantur, triplicem originem trahunt aut vniuersalem prouidentiam Dei significant ut vnum, bonum, essentia, aut prouidentiam quasi particularem, ut vita, veritas, intellectus: particularem quoque magis, ut iustitia, temperantia, fortitudo: aut nominem ipsam Dei prouidentiam, qua res prouidentia gubernantur; ut sol, ignis. Marfil. Ficinus in Dion. Areopag. de diuin. nominib. char. 1036.

Diuina nomina Theologi non solum celebrant quæ a prouidentijs vniuersalibus, & particularibus, aut ab ijs, quæ prouidentia diuina reguntur, originem ducunt, sed etiam interdum adiuuis quibusdam visis, quibus præceptores factorum, vel prophetæ in sacris edibus aut alibi illuminati sunt. Ex alijs, & alijs causis, & viribus nominare solent bonitatem omni nomine, & omni luce prorsus excelsores. Iam vero illi figuras humanas, vel ignis, vel electri circumponunt, ipsius oculos, aures, cines, pedes, manus, scapulas, alas, brachia, humeros, pedes, laudant, coronas quinetiam, sed & pocula, pateras, & alia quædam id genus mystica circa Deum fingunt. Dionysius Areopagit. de diuinis nominibus. chart. 1036.

Diuinæ naturæ nomina tria sunt apud Theophrastum, diuinitissimum, supregrediens, infinitabile, & his adde cuncta volens optima, & diuinum principium, per quod omnia sunt, & permanent. August. Steuch. de peren. philof. libro 6. cap. 1. char. 100.

Diuinum nomen præclaris quoque, & excellentissimis viris a poetis solet accomodari. Leo Hebr. de Amore dialogo secund. char. 93.

Diuinus, vt furor.

Diuini furoris quatuor sunt species: Amor, Poësis, Misericordia, Vaticinium, primum Veneri, secundum Musis, tertium Dionysio, quartum Apollini tribuit Socrates. Mar. Fic. in epist. lib. 1. char. 615.

Diuino furore qui conciti aliquid dixerunt, non recordantur. Mar. Fic. in Plat. Phædr. ca. 39. ch. 1384.

Diuisionis methodus nihil effugit. Plat. in Sophista. c. 146.

Diuisionis generum in species verus, & non prudens cōdamnatio superioribus nobis affuit, adeo vt ne agrefus quidem sit quispiam diuisionem, ex quo sequutum est, vt non admodum nominibus abundarint. Plato. in Sophista. chart. 16.

Diuisione non tutum est ad hæc tenuia rimari, sed securius est secundo per media progredi, & sic magis quis ideas assequi poterit. Plat. in dial. de regn. chart. 166.

Diuisio per species recte fit, vt numerus in parem, & in parem. Plat. in dial. de regn. char. 166.

Diuisionis methodus nihil curat an aliquid præclarum sit, aut non, & minorem nihilo minoris facit, quam maioris, sed semper per seipsam id quod verissimum est transigit. Plat. de regn. char. 168.

Diuidentes, quia non sunt secundum affæti species considerare, quæ inter se differunt similia putantes, idem cōiiciunt, & rursus contrarium huius faciunt, alia nō per partes diuidentes, cum si quis multarum rerum, communionem sentiat, non desistere deberet, prius quàm omnes in ipsa differentias, quæcunque in speciebus sitæ sunt, cognosceret, & si rursus omnigenæ dissimilitudines in multitudine visæ fuerunt non quicquam reueritus quiescere deberet prius, quam animum cognata intra vnam similitudinem conclusa generis cuiusdã essentia cōpleteretur. Pla. in dial. de reg. c. 177.

Diuisionem magni facere debemus, vt secundum species diuidere possimus. Plat. in dial. de reg. ch. 178.

Diuisionis methodi amator sum. itaque, & collectionis,

siue compositionum, quo & in dicendo, & in sapiendo præstans sim. & si alium quempiam præstantem putauero, vt ad vnum, & ad multa à natura respiciat, hunc ego prosequor, velut vestigia Diui. & qui hoc norit voco dialecticos. Plat. in Phædro. ch. 325.

Diuisibile omne, aut diuiditur in multitudine, aut in magnitudine, aut in motum suum. Aristoteles de causis cap. 3. proposit. 7. char. 980.

Diuisiones corporibus in-existentes singularium verbi gratia, numerorum non sunt substantiæ, sed prima diuersitas omnia distinguens, & omnino diuina generum diuisionis sunt, quo pacto non secundum species, & super substantiam stantem diuisionem vniuersis inferant. Syr. in 2. metaphy. vel. in 3. secund. latin. ch. 38.

Diuisio quædam est generis in species distributio, quædam totius in partes, quædam vocis in sua significata, & accidentis in subiecta, nec deest in accidentia subiectorum diuisio. Alcin. cap. 5. char. 1948.

Diuisione generis in species primo utendum est, quoties quid vnum quodque sit, cognoscere volumus: quod absque definitione fieri non potest. Alcinonis capitul. 5. chart. 1948.

Diuiditur quicquid proprie, in substantia diuiditur, quæ autem mouetur posse moueri per accidens, itaque potius diuisione quam motu attingitur; & hæditur substantia. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 1. cap. 1. ch. 1730.

Diuisibile non tangit indiuisibile. Mar. Ficinus in Platon. Theolog. lib. 5. cap. 6. char. 139.

Diuisio est passio non qualitatis, sed quantitatis. Marfil. Fic. in Plat. Parmenid. cap. 19. char. 1143.

Diuisio est definitionis principium, sublatis idealibus speciebus de medio tollitur. Marsilius Ficinus in Platon. Parmenide. cap. 34. char. 1152.

Diuisio duplex est: vel diuidit specialem naturam ab indiuisibili, vnitque ideæ resoluendo: vel diuidit generalem naturam in species, & specialem in indiuidua & vnit communius cum minus communi componendo atque definiendo. Mar. Fic. in Plat. phil. ch. 1260.

Diuisio necessaria est ad definitionem, quia per eam, quæ ipsius non sunt separantur. Marsilius Ficinus in Platon. Sophistam. chart. 1284.

Diuisio ex vno communi in particularia multa procedit, sed pedetentim procedere debet. Marfil. Ficinus in Platon. Phædro. cap. 41. char. 1384.

Diuisio omnis ex subiecta materia fieri debet, quoniam illa est indiuiduationis causa. Sebastianus Foxius in dialog. Plat. de repub. 1. char. 42.

Diuisi primi mobilis, & orbis stellati, in 360. gradus, atque in duodecim signa existit. Leo Hebræ. de Amore dialogo, secund. char. 139.

Doctum est aliquem putent, Atheniensibus non valde curæ est, modo ita, vt ne suam sapientiam doceat, at quem alios tales facere putant, ei infelici sunt. Plat. in dialogo de sancto char. 2.

Dociles, & obliuiosi sunt, cum cor alicuius animæ ita fuerit densum, aut cum fordidum, & non pure cereæ, aut liquidum valde, aut durum: nam quorum liquidum, hi dociles, & obliuiosi, quorum durum cōtra, memores, & non dociles. Plat. in Theæteto ch. 128.

Dociles, memores, ac sapientes sunt, quibus cera eius, quæ in anima est effigiei profunda fuerit, & multa, & leuis, & moderate elaborata, quæ per sensus ingrediuntur, dum in hoc animæ cor imprimunt, quod ab Homero *κέρη* appellatum obscure est. Tunc his etiam signa pura accidunt satis profunda, ac diuturna sunt, & facti dociles, ac memores signa non permutant, sed vera opinantur. Cum enim manifesta sunt illa, & in amplo loco posita, facile singula in suas effigies distinguunt, quæ veræ, & existentes vocantur, & hi sapientes appellantur. Plat. in Theæteto ch. 128.

Docere alios posse est bonum signum, quod sciunt. Plat.

Plato. in Alci. primum chart. 343.
Docens quancunque rem docet, persuadet quoque. Pl. in Gorgiam. chart. 463.

Docere quomodo quisquam optimus sit mercede, turpe est. Plato. in Gorgiam. char. 493.

Docentem laudare, & ea, quæ ab ipso didicimus producere, dignum est. Plat. de mendacio. char. 533.

Docet vnusquisque ex priuatis mercede docentibus, quos vulgus sophistas vocat, & artis emulos putat, nō alia, quam ea dogmata, quæ vulgo in conuentibus celebrant, & hanc sapientiam vocant. Quemadmodum si animalis magni, & robusti, quod aleret quis, & iras, & voluptates didicisset, quomodo ipsum adire oporteat, & quomodo attingere, & tractare, & quando seculissimum sit, aut mansuetissimum, & quibus de causis fiat, & voces quas quisque ob quas causas proferre soleat, & quibus rursus ab alio prolatis, & mansuescat, & efferretur. Vbi vero hæc omnia, & consuetudine, & temporis morâ didicisset, & sapientiam appellaret, & velut arte constituta ad docendum se conuerteret, quum tamen nesciat reuera, quod ex his dogmatibus, ac cupiditatibus honestum sit, aut turpe, bonum, aut malum, iustum, aut iniustum: nominet autem omnia hæc pro magni animalis opinionibus, ita vt ea, quibus illud delectatur, bona appellet, quibus offenditur mala, & nullam aliam de ipsis rationem teneat, sed quæ necessaria sunt, iusta, & pulchra vocet. At necessarii, & boni natura quantum differunt, reuera neque viderit, neque alijs offendere possit talis ergo doctor non ne absurdus est? Plat. de rep. dial. 6. ch. 636.

Doctrinam sequitur voluptas, rectitudo, & recte, & bene discere est veritas, quæ illa perficit. Plato de legib. dialogo secund. char. 806.

Docilitas est ingenij animæ ad velociter percipiendum. Spenisippus in Plat. definitionibus. ch. 1963.

Docent homines alia natura, alia disciplina. Porph. quod animæ sensuales sint rationales, & immort. ch. 1938.

Docilitas est vis animi qua facile doceamur, & facile intelligimus ea, quæ ab alijs nobis exponuntur. Fr. Patr. de regn. lib. 6. tex. 13. char. 257. tex.

Doctrinis plenæ erant Mercurij columnæ in Aegypto. Iamb. de mysterijs chart. 1874.

Doctrinæ progenies est meditatio. Philo. Iudæus de somnijs chart. 376.

Doctrina quibus maxime rebus probatur: siue quod aliquis præcepta doctrinæ tradiderit, siue quod ex ratione præceptorum aliquid scripserit, idem Plato præstauit. Bess. Car. in calum. Plat. 1. cap. 9. ch. 11. terg.

Doctorem inuenta tandiu seruanda quandiu inueniantur meliora. Bessariq. Cardinalis in calumpniatore. Plat. 1.2. cap. 19. char. 29. terg.

Doctrina probitati coniuncta nihil mirabilius, vel amabilius est. Mar. Fic. in epist. 1.4. char. 757.

Doctrina omnis ac lectio, nisi ad optimam vitæ rationem conducat, est inutilis. Marsilius. Ficinus in Platon. de republica dialog. 20. char. 1427.

Docti fulgebunt tanquam splendor firmamenti, & qui multos erudiunt ad iustitiam sicut stellæ in perpetuas æternitates, vt ait Daniel profeta. Marsilius Ficinus in Platon. epist. 2. char. 1531.

Doctrinæ iudicium ad paucos pertinet. Ioannes Francis. Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium libro 4. cap. 3. chart. 1027.

Doctrina, morum sanctitas, & auctoritas multum obtinere solet virum ad conciliandos animos, & trahendum in beneuolentiam, vel ignotos, & etiam eos qui maxima locorum intercapedine dirimuntur. Io. Fran. Pic. Mirand. 6. epist. 1.3. char. 1339.

Docti ab indoctis paulo minus differunt, quam viui à mortuis. Fran. Patr. de repub. 1.9. tex. 5. ch. 276E.

Doctrinæ proprium est non confundere, sed distinguere.

re, & enodare. Iacobus Carpentarius in Alcinoi in prima digessione. de analytica methodo ch. 65.

Doctrina omnis sit de nouo, non respectu intellectus possibilis de se, sed huius, vel illius, cui continuatur nobis in vitæ principio, id est per adoptionem phantasmatum. Gabr. Burat. de remin. 1.4. ch. 140. pag. 2.

Doctrina Aristotelis, & Platonis non est diuersa, sed diuersum fuit philosophandi Genus: nã Plato a causis altissimis ad sensibilia magis descendit. Aristoteles contra a sensibilibus ad intelligibilia ascendere consuevit. Gab. Burat. de tempore 1.8. char. 219. ter.

Dæmones qui sunt.

Dæmonem omnem prudentem virum vita functum appellare decet, nam dæmon quasi prudens dicitur. Plat. in Cratylo. char. 77.

Dæmones sancti, custodes hominum, & malorum pro-pulsores sunt viri, qui in bello, & breue gesta obierunt, & qui insigniter in vita præstantes iudicati sunt. Plat. de republica dialogo 5. char. 625.

Dæmones sunt genere animalia, ingenio rationalia, animo passiva, corpore etiam tempore æterna, & ideo sunt passiva, quia perturbationibus subiacent. L. Apul. de Deo Socratis char. 163. pag. 2.

Dæmones etiam sunt somnus, & amor, amor vigilandi, somnus soporandi vim obtinens. L. Apulci de Deo Socratis char. 563. terg.

Dæmones, quos lares appellat, ministri Deorum, sunt custodes hominum, & interpretes, si quid a dijs velint, nec sane omnia referenda esse ad fati vim putat Plato, sed aliquid in nobis esse, & in fortuna non nihil, & fortunæ improquos casus à nobis ignorari fatetur. L. Apul. de dog. Plat. lib. 1. char. 22.

Dæmonica mens, vt mens, a sapientia diuina dependet: quatenus vero demens, nec sciens, nec volens, eo ipso quod naturaliter appetit perfrui proprie, vtique deflectionem quandam a sapientia nominari decet. Dion. Areopag. de diuin. nomi. char. 1103.

Dæmonum omnium qua demones sunt, natura, & essentia vna debet esse. Plot. En. 3. lib. 5. cap. 6. ch. 295.

Dæmanes illi forte sunt amores, qui gignuntur ex anima pulchrum, bonumque desiderante, & omnes animæ, quæ hoc in mundo sunt, hunc gignunt amorem, reliqui autem dæmones ab anima mortali generantur ad vniuersi vsum. Plot. 3. lib. 5. cap. 6. ch. 296.

Dæmonem nullum præstat in mundo intelligibili appellare, imo si ibi ponatur dæmon, Deum esse existimare debemus, & forte cum anima infusa sit mundo, demone cuiusque animæ nuncupabimus, vnusquisque vestigium. Plot. En. 3. lib. 5. cap. 6. char. 296.

Dæmones, & heroes sunt impassibiles, & sempiterni, semper enim sequuntur Deum in mundi ordine conseruando, vbi vero passio est, ordo perpetuus nō seruatur. Iamb. de mysterijs char. 1876.

Dæmo est immortalis, & patibilis. Max. Tyr. in ser. 205.

Dæmoniacam mediocritatem inter Deos, & homines collocamus, dæmon ad animam est intellectus, ad animam humanam est dæmon. Proc. in Alc. 1. ch. 1910.

Dæmones a prima viuifica Dea fortissimi substantiæ, & inde velut ex fonte fluentes essentiam nacti sunt animalæ, & hanc magis intellectualem illi, qui maiorem habet, perfectioremque substantiam, minus vero intellectualem potiusque rationalem, qui media possident. Tertii, & dæmonici ordinis postrema tenentes variam, & magis rationalem habent, & materialem naturam, & omnes ad diuisionem Deorum diuiduntur, sunt enim ad Deos, vt ministri, & omnis Deorum ordo alicui dæmonum ordini imperat, & circa vnumquenque Deum innumerabilis est dæmonum multitudo eadẽ cum dijs du-

cibus cognomenra reportans. Proc. in Alc. 1. c. 1912. Dæmones

Dæmones non sunt animæ nostræ à corpore soluta, stat enim semper eodem pacto custodia ipsa dæmoniaca continuans vniuersa, anima vero non ita suum retinet ordinem, alijs enim temporibus vitas alias eligit. Proc. in Alcibiadem primum char. 1912.

Dæmones esse aliquos Deos erraticos (vt ait Amelius) falsum est, sed Platonem sequimur dicentem Deos esse dominos vniuersi, greges vero dijs dæmonum subigentem. Proc. in Alc. 1. char. 1912.

Dæmonem appellare consueuerunt antiqui, quod proximè præest in quodam dæmonis ordine ad inferius se habens, quo vsu Iupiter apud Orpheum Saturnum patrem dæmonem appellauit. & Plato in Timæo dæmones nuncupat Deos illos, qui generationē in propinquo dispoſunt. Proc. in Alc. 1. ch. 1913.

Dæmones omnes in animarum latitudine continētur, animisque diuinis posteriores existunt. Intellectualis autem ordo aliud quiddam est quam anima, neque eandem essentiam, vel potentiam, vel actionem nacta sunt, & animæ intellectu perfruuntur cum ad ipsum conuersæ fuerint, & inde lumen susceperint, & suam illi coniunxerint actionem, & dæmones præfectura fruuntur per omnem vitam, & ipse dæmon vitam nostram regit, & electiones nostras ante generationem factas implet, & dona fatalia, & munera ducum fati deorum, & illustrationes à prouidētia suggerit. Proc. in Alcib. primum char. 1924.

Dæmoniacæ potestatis est opus, dum aliquis eruditur, vt seipsum purget. Nam dæmones non extrinsecus in nos agunt, sed tanquam ex puppi nos intus dirigunt, & gubernant, nec nos purgant, vt corpora quædam aliunde mobilem nacta naturam, sed curant tanquā mobiles ex se ipsis. Proc. in Alc. 1. ch. 1924.

Dæmon est animal rationale, immortale, patibile æthereum, diligētiam hominibus impertiens. Animal, quia est anima corpore vtens, rationale quia prudens, immortale, quia non mutat corpus, patibile, quia cōsulit, æthereum ex loco, & qualitate corporis, diligētiam hominibus impartiens propter Dei voluntatē, qui custodes dedit, & eadē est aerei dæmonis definitio, nisi quod in aere hoc manet, & quāto terræ propinquior, tāto passionibus accommodatior. Cal. i Pl. Tim. c. 37. ter.

Dæmonum natura talis est, vt cum diuinitate consortiū habeat propter immortalitatem, & cum occiduis cognationem, quia est patibilis. Calcidius in Platonis Timæum char. 37.

Dæmonum natura non est absque corpore, sed habet corpus, & circa corpora versatur, nam sunt è venerādis patribus nostris, qui asserunt dæmones propria cū corporibus præsentia apparuisse, & Basilus diuinis mysteriorū nobis occultorum inspector non solū dæmonibus, sed & angelis corpora tribuit velut spiritus quosdam tenues, aereos, & puros, vt ait Dauid. Qui facit angelos eius spiritus ac ministros eius flammeos, & id necessarium est (vt diuinus asserit Paulus) spiritus ministros, qui mittuntur, corpus habere quo mouentur, gradum sistunt, & palam appareant. Michael Psellus de dæmonibus char. 1939.

Dæmones secundum essentiam veridici sunt, & cum rationale sit, & irrationale, & fallit, & fallit est, & quia non natura dæmonium est, sed habitudine. Procl. in rep. Plat. ex Mar. Fic. in epist. l. 1. ch. 939.

Dæmon cognominatur mentis amor ad diuinam pulchritudinem cōtemplandam. Marfil. Fic. in Plato: Apologiam. char. 1388.

Dæmones sunt, qui in orbibus planetarum vltra planetas ponant, quasi stellas suo Planetæ subiectos, vt in firmamento à maioribus reguntur stellæ minores. Marfil. Fic. in Plotini Enn. secunda libro 9. capit. octauo, char. 1670.

Dæmones sunt stellæ aerei coelicircuitus stellarum cele-

stium pro viribus imitantes ab ortu ad occasum atque vicissim, statutis vbiq̄ue temporibus, progredientes quoque regredientesque, ac tum ad septentrionem, vergentes, tum ad meridiem, tum etiam velut in augē ascendentes, tum etiam descendentes ordine certo, præsertim dæmones super aerem turbulentum, nec in nos electione duntaxat agunt, sed plurimum stellarū instar ipsa natura, radiisque suis, quamuis occultis, tamen admodum efficacibus. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. lib. 4. ex summa libri char. 1768.

Dæmones medii sunt inter stellas, & homines. Mar. Fic. in Plot. En. 3. libro 5. cap. 5. char. 1715.

Dæmonibus ingentis est a principio rationis, & intelligentiæ actus per ingenitum lumen, quo præsentē, & in actu vigente ille semper intelligit, nec ad intelligēdi principium notionibus nouis indiget beneficio ipsius imaginationis excitatis. Iacobus Carpentarius in Alcinoi digressione 4. char. 557.

Dæmonem definit Chalcidius esse animal rationis particeps immortale, animo patibile, corpore æternū, & Apuleius animal animo patibile, mente rationale, corpore aereum, tempore æternum. Iacob. Carpent. in Alcinoi digress. 4. char. 342.

Dæmones iuxta Platonem sic definiiri possunt, esse genere, & loco, & corpore aerei, malis affectibus, quia delectantur impuris veneficijs, præsent incantationibus, quæ sine impuritate, & fragitibus non fiunt. Augustini Steuchus de perenni philosophia libro octauo, capit. secund. char. 180. tergo.

Dæmones appellantur canes terrestres, fallaces, nil veridicunt, canes stygii terrestres, quia circa terram vagantur. Aug. Sten. de peren. phil. l. 8. cap. 28. ch. 186.

Dæmonica natura media inter spiritalem atque corpoream. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 227.

Dæmonum proprietates.

Dæmonis vis est interpretari, & trāsmittere ad deos res hominum, & ad homines res deorum, illorum sacrificia, & supplicationes, horū præcepta, & retributiones pro sacrificijs. Plat. in symposio. ch. 295.

Dæmonem audiuit Mercurius distantem, qui si literis quæque motimenta mandasset mira humano generi in dies emolumenta conferret, solus ille tanquā Mercurio genitus Deus, vniuersa inspiciens diuina in eum infundat oracula. Mercur. Trismegist. Pimāder, cap. duodecimo, char. 1853.

Dæmones non corrumpunt, quæ per naturam sunt incorruptibilia, sed quæ natura corruptionis sunt obnoxia. Dion. Areop. de de diu. nom. ch. 179.

Dæmones non sunt participes corporeæ materiæ, alioqui animalia sensibilia orent, sed intelligibilem oportet materiam ponere, vt quod diuinitas est particeps, in hanc per illam quoque corporum materiam veniat. Plot. En. 3. lib. 5. cap. 6. char. 296.

Dæmones in parte irrationali sua non sunt passionibus liberi, memoriamque atque sensus his tribuere nō est absurdum, & demulceri, & exaudire vocantes, & maxime rebus humanis propinquiores. Plotinus Enn. 4. libro 4. capit. 43. char. 437.

Dæmones non carnem non ossa recipiunt, nec quod distrahī, solui, aut liquari possēt, aut suapte mollitiæ effluere. Max. Tyr. sermon. 27. ch. 204.

Dæmonum, & heroum spiritus per se apparentes pulchritudinem in speciebus determinatis habent, sed illi secundum rationes essentia, hi secundum fortitudinis actum, principatum pulchritudo principalis est, & natua, principum ficta adornata elaborata. Iamb. de mysterijs. char. 1879.

Dæmones exprimit, & patefaciūt, quæ sunt in diis ineffabilia, & occulta, & ipsi, & heroes accommodant inferioribus

rioribus vniuersales, simplices, immobiles deorum doctes, & conciliant omnia, & harmonici consensus, & compassionis omnium inuicem sunt auctores, & nostra ad diuina perducunt. Iamb. de myst. ch. 1874.

Dæmonum actiones celeriores apparent quam, sint effectus, & veritate. Iamb. de mysterijs. ch. 1879.

Dæmones generari, & corrumpi negat Iamblicus quod Porphyrius asserit. Iamb. de myst. ch. 1889.

Dæmones quinque generum sunt. Primi summi & inter eos diuini sunt & dii apparent frequēter ob excellentem ad deos similitudinem. Secundi dæmones intellectu & quali proprietate præditi, ascensionibus, & descensionibus præsentē, neque omnino deorum effectione declarantes, & omnibus tradentes. Tertii, qui animarum diuinarum effectiones distribuunt in sequentia, & complēt vinculum suscipientium, inde defluxus ad illas. Quarti vniuersalium naturarum vires efficaces in generabilia transmittunt, particularibusque naturis inspirant vitam, & ordinem, & rationes, & vniuersam mortalium effecturam. Quinti corpori quodammodo sunt, corporumque extrema deuinciunt. Procl. in Alcibiade 1. char. 1912.

Dæmones primi animas dijs propriis copulant, secundi ascensus, & descensus dispensant, & ab his electiones animis sunt permultis. Procl. in Alc. 1. char. 1913.

Dæmon nunquam mutatur, sed idem dæmon ex ipsa genitura vsque ad iudicis vitæ præsentia nos gubernat. Proclus in Alcib. 1. char. 1914.

Dæmonem alij purgatoriam & incontaminabilem possident potestatem, alij genitricem, alij perfectoriā, alij opificem, & secundum deorum proprietates, sub quibus ordinati sunt, purgatoriā vim habebat dæmonius Socratis. Procl. in Alcib. 1. ch. 1914.

Dæmones non solares si apparent leonina fronte, si eis opponitur gallus, aufugiant. Proclus de sacrificio, & magia. char. 1929.

Dæmones sunt in singulis elementis, quos intelligibiles deos nuncupare possumus partim visibiles, partim aciem fugientes in ethere, & igne, aere, & aqua, ne pars vlla mundi expers animæ animantisque nature præstantis relinqueretur. His cuncta, quæ sub luna sunt, terra subiacentur. Alcinoi. ca. 15. ch. 1954.

Dæmonum corpora, quæ loca subterranea subiere, concreta sunt, tactui subiecta, cum pulsantur dolent, igni propinquantia comburuntur, adeo, vt etiam cinerem relinquunt, quod & apud Thuscōs Italiae populos accidisse historia traditur, quod non vt fabulam loquor, sed ex ipsis Saluatoris verbis persuasus hæc assero, quæ tradunt dæmones igne torqueri, vt pote qui propterea, quod corporei sunt, pati possunt. Quo enim modo pati possint, si incorporei forent? quod enim incorporeum est, pati à corpore ne fingi quidem pōt. Michael Psellus de dæmonibus. ch. 1940.

Dæmones semen faciunt, & inde pusilla quædam animalia oriuntur, & nutriuntur velut inspiratione, in arterijs, & neruis viget spiritus. Alii vero humore, sed nō ore, vt nos, sed vt spongiæ, & ostrea exurgentes humorem, & quod concretius est, in humore secerunt, & hæc dæmones materiæ proximi faciunt. quod genus odit lucem, aquatile, & subterraneum est. Michael Psellus de dæmonibus. char. 1940.

Dæmonum sex sunt genera, primum leliureo. i. igneū, secundum aereum, tertium terrenum, quartum aquatile & maxinum, quintum subterraneum, sextum est lucifugum, imperscrutabile, & penitus tenebrosum, & circa hæc suas vires exercent. Michael Psellus de dæmonibus. char. 1940.

Dæmones omnes, & deos homines odio prosequuntur, sed aliud alio peius, vt aquatile, subterraneū, & lucifugum pessima, perturbationes nobis iniiciunt, & commemorant phantasię voluptates quibus aīas deprauant

atque offendunt. Mich. Psell. de dæmon. ch. 1941.

Dæmones bruta inuadūt nom tā nocendi studio, quam viuifici caloris auiditate, frigida enim loca habitantes calorem humidum appetunt, & vitalem, & ad foueas, & ad balnea aduolant: calorem enim ignis, & solis vt comburentem, & excitantem fugiunt. Michael Psellus de dæmonibus. ch. 1941.

Dæmoniacus futura prædicens non prædicabat etiam volens in diebus crucifixionis, & resurrectionis. Michael Psellus de dæmonibus. ch. 1942.

Dæmon nullus mas est vel femina, compositorum enim sunt hæc passionēs, & non simpliciū, vt dæmones sunt, sed alio corpore vtuntur, vt nubes videmus alias figuras præferre, sed dæmones prout volunt corporū formas in se variant nec solidū hnt corpus, sed vt in aere, & aqua cito labitur figura. Mich. Psell. de dæmonibus. ch. 1942.

Dæmones apparēt puerperis sub feminæ specie, qd non est mirum, cum sint adulteri, & humiditatibus impuris oblectentur, sicque formam subiunt vitæ gratæ conuenientem. Mich. Psellus de dæmonibus. ch. 1943.

Dæmones cum alijs gentibus alijs assistant, ea lingua vtuntur. Michael Psellus de dæmonibus. ch. 1943.

Dæmones oīs, præsertim materię coniunctiones audacia, & timoris pleni sunt. Mich. Psell. de dæmonibus. ch. 1943.

Dæmones percussū dolent, non quod neruis sentiat, sed spiritus: spiritu enim in spiritum missō sit dolor. Michael Psell. de dæmonibus. ch. 1945.

Dæmonium corpus per totum sensuale est naturaliter secundū partes singulas, absque medio videt, audit, tātigit, patiturque tāgendo, diuisum dolet. Sed hoc differit, quod corpora solida dum scinduntur, aut vix aut nunquā restituntur: corpus dæmonium cum secatur, mox, in se iterum recreatur, & coalescit, ut aquæ & aeris partes, quando aliquid intercidit solidum, sed & dictū uelocius dæmonicus in se resertitur spiritus. Dolet dum diuiditur, quapp aciem ferri metuit, quod animaduertentes qui fugare uolunt dæmones, tela, & enses in rectum ibi cōstituunt, quo uolunt dæmones aduentare. & alia machinantur tum oppositis passionibus, propulantes, tum congrua quiddā affectione mulcentes. Michael Psellus de dæmonibus. char. 1945.

Dæmonum sermones quāuis per oīs feruntur, resonant tamen in solis, quibus placidum ingenium, & tranquillitas est animus, quos sanctos & diuinos uocamus. Plutarchus de Vrbe Thebis, & Socr. dæmon. ch. 777.

Dæmonii interior usus nō cū quibuslibet intercedit, sed quo inter, natates in pelago illos, q̄ adhuc in alto p̄cul à terra fruunt, hoīes in terra cōsistentes quiete solū spectant, ad alios uero, qui iā prope sunt occurrentes, & mare ingredientes, simulque uoce & manu succurrētes cripiūt eos. Idē est genij mos. Nos, qui negotijs deprimimur infinitis, corporaq; multa quasi uelocula fortiti sumus, ipsos sinit eniti, & tolerantia exaceretur nra, ppria uirtute conemur salutē adipisci, & portū tenere. Qd si qua p̄fexetas iam natiuitates lōga subierit certamina, recte & impigre anima, ac diuina metam iam orbis sui periclitans elaborant que in expē sione multo sudore aduehitur ad terram, huic non iudicat Deus, vt genij familiaris opem ferat, sed liberam id facit cupienti. Cupit autem alius alium conferuare, illa exaudit eoque prope accedit, & feruaf. Que genio non auscultat, ab eo deserta parū solliciter discedit. Plutar. de vrbe Thebis, & Socratis dæmo. ch. 780.

Dæmones rectissime callent qua via facilius, quique per turbari possunt, & illa nos quotidie turbat variis in humeribus peccantibus excitatis imaginibus. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 16. capit. 7. ch. 383.

Dæmonum præstigia sunt vmbra, & fallacia. Marfil. Fic. in Plat. Sophistam. ch. 1285.

Dæmones cum pedisse qui sunt deorum, merito similitudines referunt, quæ pedisse quæ sunt prioram operū di-

uitorum, quasi demoniaca machinamenta videtur. Mar. Fic. in Plat. Sophistam cap. 46. char. 1292.

Dæmonū natura, ut est inter superiores & inferiores media, ita lumen inter corporea & incorporea medium, & in lumine potestas quædā est dæmoniaca, effectrix imaginum, & vmbraurum, ut & dæmones solent mira quædam visa non solum dormientibus & abstractis, sed etiam vigilantibus ostentare. Imaginamenta quoque nostra quodammodo etiam demoniaca virtute sunt, non solum, quia dæmones efficacibus imaginationibus, artificisque suis nobis imaginationes suscitant, verum etiam quoniam quod in nobis imaginatur, est quodammodo dæmon. Marfil. Ficin. in Plato. Sophista, capitu. 36. ch. 1292.

Dæmonum sublimis ordo naturæ rationali, & incorporeæ fauet. Mar. Fic. in Plat. Prothagoram. ch. 1298.

Dæmonum ordinem sublimem significat Prometheus, Epimetheus vero ordinem inferiorem. Mar. Fic. in Plat. Prothagoram. char. 1298.

Dæmones mouent imaginationibus, & viribus, machinisque suis imaginationes nostras ad opinionē & spem voluptatis aliquando futuræ, idque faciunt etiam ab initio electiois ætatisque humanæ, unde videntur iucundam escam malis idest inclinationibus ad inferiora miscere, ut in hac ipsorum prouincia diutius dimorentur. Plat. in phædro, cap. 9. ch. 1374.

Dæmon imaginationem sæpe mouet, quæ sensus est vniversus, per auditum mouet, vel conceptum imaginabilem efficaciter ad intimum propagat auditum, vel formas in ipso suo spiritali corpore vocat motu quodam, miro eodemque motu pulsat corpus spiritale, quasi voce quadam, quo vibrato excitatur ad idem & auditus intimus. Mar. Fic. in Plat. phædro. ca. 11. ch. 1374.

Dæmones nobis supra caput astant, disputant inuicē, non solum interim contuentur, improbant malefacta, benefacta probant, tanquam humanarū rerum obseruatores. Mar. Fic. in Plat. phædro cap. 35. ch. 1383.

Dæmones alii sunt naturales ab initio constituti, alii peregrini scilicet hominum animos in aërea translatos corpora, hominesque ea qua antea cōsuerunt ratione curantes. Mar. Fic. in Plat. apol. ch. 1387.

Dæmones alii plagis maioribus terræ, alii minoribus vrbibusque præsumt. Mar. Fic. in Plat. Apologia. ch. 1387.

Dæmones alij homines singulos gubernant, quos animæ labentes in corpus fuerint pro vitæ electione formata, deinceps electi vitæ duces, exploratores, & iudices. Alij Saturnij, alij Iouiales, ac dæmonum naturæ accōmodati, & sic de animalibus, & plantis, ut alia solaria, alia lunaria. Mar. Fic. in Plat. Apologia. ch. 1387.

Dæmones affectu patibiles esse superiores, & medios immortales, infimos vero longæuos existimant antiqui. Mar. Fic. in Plat. Apolo. ch. 1387.

Dæmones aerei ducunt animas in corpus descendentes, ignei, & cælestes reducant animas, aquei, & terrenti tanquam infimæ generationis artifices. non tã ducunt in fatali itinere animam, quam in præcipitia fati præcipitant. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. ch. 1437.

Dæmones significantur per aëria animalia, per aquatica, & terrena tum animalia hæc, tum dæmones animalium eiusmodi curatores. Mar. Fic. in Plato. Timæum, cap. 21. char. 1468.

Dæmones, & dii, si sub luna apparēt, corpora semper habeat tenuissima: apparent vero quādo vel corpus suū, lumenque condensant, vel radios oculorum nostrorū aut virtute terminant aut non densitate, sed potestate reflectunt, vel imaginatione naturam intus sibi cōformant, vel aërem circumfusum illustrant, atque figurant. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 24. ch. 1469.

Dæmones generationis sub luna rectores vltra cælestia corpora sibi propria habent, insuper aërea pura, vtraque sempiterna, beneficiique sunt atque diuini, sub his

autem sunt dæmones ex aëre insuper mixto corpora habentes, quasi iata humani, corpore quodque solubiles, sed valde longæui. Hi nõn nunquam apparētēs salunt, primi vero non salunt inter Dæmones aëris mixti cultores. Theologia gentiliū, & Platonica secta, dæmones quosdam brutos, vel quasi brutos annuntiant imaginatione acerrimos, viribusque validos. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 24. ch. 1469.

Dæmones sub luna sunt, qui opifici mundi ad mortaliū animalium generationē, gubernationem proprie ministrant: dii autem intellectualem, & vniuersalem magis prouidentiam habent. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 23. ch. 1469.

Dæmones in aëre duplices existimant, alios ratione viuentes, alios quasi brutos vtentes præpotenti quadam imaginatione quam plurimum: qua & imaginatiōis naturas sæpe mouet, vt corpore corpore. Sic in aqua, vt Orpheus & poëta canunt, numina quædam sunt alia, quæ respondet rationali, alia bruto animali. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 24. char. 1469.

Dæmones aëris puri in animalium mortalium generatione, & reguntur a diis, & vtuntur particularibus naturis, virtuteque cælesti omnibus insita, vt instrumentis opifex mundi rationalem animam a se creatam, cælestique cuidam adhibitam corpori, quasi vehiculo, ministris tradit, vt ipsi corpus elementale primo quidem subtilius, deinde crassius cum competenti vita subiungat. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 24. ch. 1470.

Dæmones aquei, & terrenti corpora habent, vt humana ex contrariis composita, ideo dissolui possunt & perturbationes aliquas illis afferunt. Mar. Fic. in Plat. de legibus, dialog. 1. char. 1491.

Dæmones prouidentiam particularem habent, & conditione particulari, nam & certa quædam munera tantum, & certis quibusdam rerum generibus, regionibusque distribuunt. nec vt dii sunt ab omni passione, vel sollicitudine, vel affectu penitus segregati, nam ad hæc ipsa, quæ curant, quodammodo declinare videntur, & vnūquēque deorum, sive cælestium, sive subcælestium dæmones multi sequuntur, ut ducem. Mar. Fic. in Plotini En. 1. lib. 6. cap. 7. ch. 1577.

Dæmonum proprie tres sunt ordines tribus plagis aëris assignati: primi sublimem colunt aërem lunæ proximum: secundi medium: tertij tertium. Summus aër nominatur igneus: medius aër aëreus: infimus, aër est aqueus, & sic dæmones appellantur. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 1. cap. 8. ch. 1601.

Dæmones mediij vaticinio sunt accommodatiōes. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 7. char. 1623.

Dæmones (vt tradunt Theologi) imaginationibus suis absque alio instrumento, vel actu passim mirabilia faciunt subito prout volunt, efficacissimoque inde radios mittentes, & sæpe motibus imaginationis suæ formas extra mirabiles ostendunt eis, qui talia inspicere valent. Mar. Fic. in Plot. En. 3. li. 2. ca. 5. c. 1688.

Dæmon quilibet quantum in ipsissima impleat regionem, ideoque etsi non mutet locum, tamen multis in locis potest oberrantem hominem obseruare, & stellæ more vbique attingere radios, non est tamen probabile, cum quisquam ab oriente vsque ad occidentem peregrinatur, dæmonem naturæ præstantiorem, vel adductum alicui pedagogum peregrinationis hominis vestigia sequi, sed aut si vnus dæmon est, vbique est secundum Iamblichum, & ita non cogitur mutare locum: aut, si cum est simul vbique, non dæmon tantum numero vnus, sed etiam vnus speciei vniciquē præstitit, & sic in vno loco vnus est fortunator, & in vno opere, vbi dæmon potentior & efficacior est, & qui ad vnū opus nati sunt plurimū profectū suis instructi dæmonibus. Mar. Fic. in Plat. En. 3. li. 4. ex sim. lib. c. 1708.

Dæmones cælestes, & ætherei, cum nihil ex illis effluat,

non

non habent opus nutrimento, sed solum cibus, figuris, & luminibus delectantur, coluntur, & ita nobis conciliantur. Aquei, & terrenti, cum effluat aliquid, instauratione indigent. Sed in quibus nihil est terreum, satis odor facit, conciliatque aromatum ac florū exhalatio, liquorum. Postremi odoribus & vaporibus indigent crassioribus, qui ex sanguine, carnibusque mittuntur, maxime coctis, & a nobis assumptis, & est illis insita fugendi facultas, qualis membris inest animalium, & radicibus plantarum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 5. cap. 5. char. 1715.

Dæmones cælestes, & ætherei verisimile est esse sempiternos, & perturbationis expertes, propter naturæ simplicitatem, & puritatem loci, aqueos autem, terrenosque esse quidem longæuos, non autem indissolubiles, & habere ferme perturbationes animi fermetales, quales & nos habemus. Mar. Fic. in Plotini En. 3. lib. 5. cap. 5. char. 1716.

Dæmon est potentissimus, quia (vt ait Iob) non est potentia super terram, quæ comparetur ei: est sapientissimus, quia est summus inter intellectus creatos, & summæ malitiæ, & contra nos summi odij: nam quærit semper æternam nostrum dominationem. Io. Pic. Mirand. in orationem Dominicam.

Dæmones omnes erant Satyri, Sileri, Bacchi, Tytiri: hinc manifesti, quod sibi deorum cultum procurabant. Io. Fran. Picus Mirand. de prænot. lib. 4. cap. 9. ch. 490.

Dæmones rerū naturas agnoscunt, & multa sciūt in suis causis, & affectiones, & inclinationes humanas, ex quibus sæpe coniectant, & tanto hominibus exactius, quanto sublimius eorum ingenium est. Expertissimi sunt a primo quo, & indelebili rerum memoria, quo sit, vt ex præteritis inuestigare, & coniecere futura non difficulter possunt. Io. Fr. Pic. Mir. de præno. li. 4. ca. 9. ch. 497.

Dæmon non detinetur in vinculis, sed vincitum se simulat, vt capiaris ipse, & funibus peccatorum irretitus ad inferna traharis. Ioan. Franciscus Pic. Mirand. de prænotione, lib. 7. cap. 4. char. 640.

Dæmonum societas noxia est, prodesse nihil possunt, obesse supra modum. Ioan. Franciscus Picus Mirand. de prænotione, lib. 7. cap. 4. char. 640.

Dæmones, & animæ incorporeæ a corporeo igne validissimo diuinæ iustitiæ instrumento vexantur, patiuntur, & cruciantur. Ioan. Fran. Pic. Mirand. de prænotione, lib. 7. cap. 4. char. 642.

Dæmones ea patrare possunt, quæ supra vires duntaxat naturæ inanimatæ sunt: at non possunt agere ea, quæ supra totius naturæ vim aguntur. Io. Fr. Pic. Mir. de prænotione, lib. nono, cap. 5. ch. 703.

Dæmonum sex genera ponit Psellus ex Marco quodam, igneum, aereum, terrenum, aquatile, subterraneum & lucifugum, & imperferutabile. Iacob. Carp. in Alc. digressio. 4. char. 330.

Dæmones corpore aereo existentes mortales sunt, sed diuina voluntate sempiternum mundi ministerium æterne conseruant: quia maior vis est diuinæ voluntatis, quam legis naturæ, cui sunt obnoxij. Iac. Carpen. in Alcinoi digress. 4. ch. 344.

Dæmonis ætherei corpus impatibile est, ac reuera potius ad agendum quam ad patiendum cōparatum: de aliis vero inferioribus, & imperfectioribus naturis, quæ de monis appellatione sunt etiam comprehensæ, non idē statui potest. Iac. Carp. in Alcinoi digress. 4. ch. 344.

Dæmones hanc curam solum habent, vt inferioribus rebus, & sibi proximis præstent, & illas per ipsorum naturas disponant, & ad cælestes deos velut internuntij res humanas perferunt, aut inde ad homines adducunt cælestia. Seb. Fox. in phædonem Plat. ch. 19.

Dæmonum quinque genera numerantur, quorum diuersa sunt officia: alij animas a Deo mundi opifice deducunt, alij eas corpori copulant, alij varie formant.

Sebastian. Foxius in Phædonem Plato. char. 19.

Dæmones oblectantur nidoribus sacrificiorum, & libaminibus. Aug. Steuc. de perē. phil. li. 8. ca. 30. ch. 186. ter.

Dæmones non capiuntur amore feminarum, quia spiritus sunt. nam vbi non sunt membra genitalia, non est amor coeundi, & vbi non est cibus & potus, non est sperma, & vbi non fuit quærenda successio & propagatio, non adhibuit natura cupiditatem generandi. Aug. Steuc. de perenni philos. lib. 8. ca. 32. ch. 188. ter.

Dæmon, vt Socratis, & vt homini præsidet.

Dæmon Socratis vocis modo auertebat eum ab eo, quod facere cogitabat, nunquā autem impellebat, & a republica ipsum auerfabatur. Plat. in Apol. ch. 18.

Dæmon Socratis defendente se non adfuit, quia mors non est malum. Plat. in Apol. ch. 22.

Dæmon quidam ex diuina forte a puero sequens erat Socrati, & erat vox quæ semper vbi contingebat, significabat auersionem ab eo quod facere volebat, non tamen impellebat. & si quis ex amicis ei aliquid communicabat: hæc vox contingat, cum hæc auertebat, & facere non permittebat. Plat. in Theage. ch. 372.

Dæmonium Socrates habebat, qui illi obuersabatur in aliquibus. Plato in Alcib. 1. ch. 336.

Dæmonium Socrates familiare habebat, qui ei cum errabat, signum faciebat. Plat. in Phædro. ch. 31.

Dæmon, qui nobis præbitus est, vita edita trahit veluti custodiam suam ad iudicium, & illic in causa dicenda assistit, & si qua commentitur, redarguit, & si quæ vera dicit, assentitur, ita vt illius testimonio feratur sententia. Ideo vos omnes, qui me auscultatis, ita animos vestros parate, vt sciatis nihil omnino præ istis custodibus nec intra animū, nec foris esse secreti, quando omnia curiose ille participet, omnia videt, omnia intelligit, & in illis penitissimis mentibus vice conscientie diuersatur. L. Apulei de Deo Socratis. ch. 164.

Dæmon homini præsidet, quasi quietum, & nos sumus potissimum id, quod agit, nos enim vitam eligimus. Plot. En. 3. lib. 4. cap. 3. ch. 284.

Dæmon vniciquusque, nec omnino est extrinsecus, sed ita se habet, quasi neque colligatus, nec proprie operans, est aut noster quoniam de anima, & aliquid anime dici possit, neque tamen noster, qua ratione nos tales quidam homines sumus, vitam talem sub nobis habentes. Plot. En. 3. lib. 4. ca. 5. ch. 285.

Dæmon animabus poenam luentibus imminet, ac forsitan non tam vita tunc illis est, quam iudicium, atque poena. Plot. En. 3. li. 4. ca. 6. char. 286.

Dæmonum tot oportet esse naturas, quot sunt hominum naturæ. Max. Tyr. ferm. 16. ch. 103.

Dæmonem proprium non licet elicere ex dominio genituræ, alioquin non solueret nos a fato natiuitatis, sed datur ab antiquiori & altiori principio, idest a dijs superioribus. Iamb. de myst. char. 1905.

Dæmon non alicui parti nostrū præest, sed toti, & vnus vniciquique præfectus est, nõ plures. Iamb. de myst. ch. 190.

Dæmon proprius nõ a parte quadā cœli, vel elementorū, sed a toto mundo tribuitur, & a multiformi in ea vita, & a multiformibus corporibus, per quæ transit aia descendens in generationē. Secernitur proprie, & decernitur fors in nobis quædā propria nostri secundū præfecturā propriā distributa. Hic dæmon erat in exemplari, antequā in gnationē anime laboreretur: quæ cum primum aia ducem accepit, adstat ipse dæmon expletor subinde vitarū. Hic animā, (vt dixi,) descendente alligat corpori, cōe animal curat, vitā animæ propriā dirigit, & quodcunque ratiocinamur exhibet ratiocinandi principia, agimusque talia, qualia ipse adducit in mentem, gubernatque nos, quousque factis operibus expiati Deum subeamus per dæmonē ducem. Cui post

hac dæmon ita cedit, vt vel vacet eo præfente, vel con-
ducatur ad idem. Iamb. de myſterijs. ch. 1906.
Dæmones nihil a nobis vilitatis accipiunt, fed inſunt no-
bis principia quædam perturbationum, quæ ſi violen-
ta & à principio, & ſubiecto cohibentur, tandè acrio-
res erumpunt inſtar flammæ cōpreſſæ, & riſus cohibiti,
ſunt ergo remiſſus cōrrigēda. Iamb. de myſt. ch. 1876.
Dæmō Socratis appellatur. (vt hic & i Apologia) Deus,
vocem dabat qui per Socrati ſignum, vt in Theage, &
Phædro, & reuocabat Socratem nō prouocabat, vt in
Apologia. Procl. in Alcibi. I. ch. 1914.
Dæmones diuini ſunt in dæmonum genere ſummi, &
ante omnes deorum participes, & quidam adeo dæ-
mones antecellunt, vt dii frequēter appareāt. ideo dæ-
mon Socratis deus appellatur tanquam ex ordine dæ-
monum ſumumum. Proc. in Alc. I. ch. 1914.
Dæmon Socratis igneus erat, quia ad cōtemplationem
ſublimium erigebat; Saturnius, quia a corpore mentis
rōnem abſtrahebat, a puero attributus aſpirabat men-
ti, oſtenta oculis, voces auribus ſuggerebat, & ſepe ſe-
uocans à ſenſibus elementalibus, oſtēſā & vigilās &
ſomnians cernebat. Mar. Fic. in Pla. Apologia. ch. 1387.
Dæmonem ſuum patrici animaduertunt, quia pauci vel
genitura, vel diſciplina dæmonici ſunt, plures humani,
plerique ferini. Mar. Fic. in Pla. apologiam, ch. 1387.
Dæmonem nuncupare poſſumus intellectum Socratis.
Mar. Fic. in Plat. Apologia. ch. 1387.
Dæmonum influxus trahitur in hominum corpora, cū
vel per atram bilem, vel aliquid ſimile, aut vitium to-
tus in imaginatione conuertitur animus, facile fit inte-
riorum dæmonum domicilium, quorum præſentia &
inſaniat, & animo ſimul vexetur & corpore. Cum per
philosophicam purgationem transfertur totus in rati-
onem, euadit ædes dæmonum mediourum, à quibus
humanarum rerum ſepius, quandoque etiam natura-
lium miras accipit rationes. Cum per pietatem totus
erigitur in mentem, ſublimium dæmonum fit ſpiracu-
lum, ſeu potius angelorum, quibus ducibus mirum in
modum arcana penetret diuinorum. Mar. Fic. in
Pla. apologia. ch. 1388.
Dæmones nobis adſunt quaſi paſtores, vel vt ait Plato in
Critia, vt gubernatores. Mar. Fic. in Plat. apol. c. 1388.
Homo in hac ignorantia caligine conſtitutus, innume-
riſque fortuna, vel malis agitur, vel illecebris diſtra-
ctus, ad conſtitutum ſibi à Deo ſinem abſque perpetuo
Dei auxilio peruenire nequit. Mar. Fic. in Plat.
Apologia. ch. 1388.
Dæmones homines variciniis, auguriis, ſomniis, oracu-
lis, vocibus, ſacrificiis, inſpirationibus adiuant. Mar.
Fic. in Plato. Apologia. ch. 1388.
Dæmonem ſi familiarem hominis ducem appellare non
placet, ſiltem bonum angelum eum appellato. Mar.
Fic. in Plat. Apologia. ch. 1388.
Dæmonum inferior exercitus naturæ irrationali potius
quā rationali fauet. Mar. Fic. in Plat. Protag. ch. 1598.
Dæmonem qualem quis naſtus fuerit, cogniturum ait
Porphyrius, ſi figuram ſuæ generationis agnouerit, &
quis in ea dominator extiterit. Marſilius Ficinus in
Plotini En. 2. lib. 3. cap. 2. ch. 1610.
Dæmonem nobis dari volunt Aegyptij ab ipſo dæmonū
præſide Deo ad electam vitam normam, atque ad cō-
ſonantiam vniuerſe electionis temporis concernentem,
non ab aſtro quodam, non à planeta, vt putat Porphy-
rius, qui in ipſa generationis figura plus poſſit: ideoq;
proprie dæmonem, quoniam ad concentum mundi tri-
buitur, ſuo aſtro (vt ita loquitur) necesse mouere. Quia
vero datur à Deo, & ad iudicium ipſius electionem, da-
turque diuinitas à ſuo rursus quodammodo animā
liberare, animam (inquit) à dæmonem, perque dæ-
monem in Deum quandoque conuertam. Mar. Fic.
in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 15. ch. 1636.

Dæmonem anima talem elegit pro ſpecie vitæ, nec mu-
tat, niſi ſpeciem vitæ mutet. Marſil. Fic. in Plotini
En. 3. lib. 4. cap. 4. ch. 1712.
Dæmones non modo externi, ſed etiam interni coaptan-
di ſunt, ſi rerum noſtrarum conditio, uel Platonico-
rum verborum ordo rite teneri debet. Marſilius Ficinus in
Plot. En. 3. lib. 4. cap. 4. ch. 1712.
Dæmones iō imaginationes hoium deprehendunt, quia
rōnis, & imaginationis motus faciūt manifeſta ſigna i
humoribus, atque corpore ſolido, & multo magis in
ſpiritibus. Marſil. Fic. in Prifciani Theophr. de phant.
& intellectu, cap. 3. ch. 1825.
Dæmonem obedire homini, cum ipſe ſit ſpiritus nobiliſ-
ſimus & nequiſſimus, non eſt veriſimile. Deo. n. obe-
dire noluit, nec vera dicere, cum falſitatis ſit auctor.
Io. Fran. Pic. Mir. de prenot. lib. 7. cap. 4. ch. 639.
Dæmon appellatur animus humanus, quatenus præſt
corpori: varia enim in eo munera adminiſtrat, & bo-
nus appellatur. quatenus corporeis voluptatibus impe-
rat. Seb. Fox. in Platoni phædonem. ch. 19.
Dæmon Socratis nil aliud putandū, quā præclarā eiſdē
animi vim, qua prudēter cūcta faciebat, prouidebat, &
quaſi cōſilio lōge ante cognoſcebat, hæc à reb. malis il-
lu reuocabat, & cū per ſe ſatis ſerretur ad virtutem,
non ad bona inuitabat. Seb. Fox. in Plat. phædo. ch. 19.
Dæmones in homine magnam poteſtatem habent niſi a
Deo, Deique ſpiritu, & Angelo coereantur, non ſolū
in corpore, rebusque externis, ſed etiam in animam,
ſed hac diſtinctione, quod cū huius pars vna ſuperior
ſit, cuius propria ratio & intelligentia: altera inferior,
quæ per ſenſum & imaginationem cum corpore com-
municat, in poſtérieure permultum poteſt, in prio-
rem niſi, niſi quod mens & ratio ſe nonnunquam
ad imaginationem abiicit, & huius motibus obſe-
quitur, in quo extat demonis contra hominem victo-
ria. Iac. Carp. in Alc. digr. 4. ch. 353.
Dæmones humanam imaginationem varie aggrediuntur,
nonnunquam humanum corpus aſſumendo, vel
huius falſam ſpeciem, ſub qua cum hominibus con-
uerſatur, vel ſuum denſando, vel rarefaciendo ſub di-
uerſis formis apparendo, vel ſexus differentiam aſſu-
mendo, modo cum viris, modo cum mulieribus in-
miſcens, vel in ſpiritum, quem animale vocant, ſe
inſinuans, & dormientibus, & vigilantibus varias per-
ſuaſiones ſuggerit. Iac. Carp. in Alc. digr. 4. ch. 553.
Dæmones rerum abſtruſarum hominibus ignotarū fue-
runt declaratores, vt declarant antiqui Philoſophi.
Auguſt. Steuch. de peren. phi. lib. 3. cap. 17. ch. 69.
Dæmones corpus humanum occupant affectibus malis
mancipatum. Auguſtinus Steuchus de perenni philo-
lib. 8. cap. 28. ch. 185.
Dæmones expetunt animam non vt amatores, ſed vt
odio habentes, vt crucient. Auguſtinus Steuchus de
peren. phi. lib. 8. cap. 35. ch. 191.
Dæmones Deus non præſcit hominibus cum mali ſint,
& qui hoc aſſerunt, Deo calumpniam faciunt. Aug.
Steuch. de peren. phi. lib. 8. cap. 35. ch. 191. ter.

Dæmonum varia opiones.

Dæmonum viſui non expoſitorum originē cogno-
ſcere, & dicere, maius quā pro noſtris viribus, opus
eſt: credendum autem eſt his, qui dixerunt antea filiis
quidem Deorum, velut ipſi de ſe prædicant, manifeſte
vero progenitores ſuos nouerunt. Impoſſibile igitur
eſt Deorum filiis fidem derogare, etiam ſi & abſque ve-
riſimilibus, & abſq; demonſtrationibus neceſſariis di-
cāt. Quare nos legē ſequētes credere ipſis oportet ve-
lut aſſerētibus, domeſtica ſe proferre. Plat. in Tim. 758.
Dæmones nobiſcum commorantur, ſed propter tenui-
tatem nō videntur. Merc. Triſ. Aſcle. ca. 15. ch. 1869.
Dæmo-

Dæmonem qui aiunt eſſe, qui in ipſa vita noſtra opera-
tur, vt iracundis ratio, libidinolis iucundorum pote-
ſtas, non ſunt audiendi. Procl. in Alc. primū. ch. 1913.
Dæmonum ſubſtantias, & communiter omnium nobis
ſuperiorum contemplari nobis diſcillimum eſt, niſi
habuerimus intellectum perfecte purgatum poten-
tias vero numinum facile eſt explicare. Proclus in Al-
cibiade primo. ch. 1915.
Dæmones volunt Origenes, Numenius, & Porphyrius
alios ad ſuperiora, alios ad inferiora animos detorque-
re, peſſimos in Occidente eſſe dæmones, malos in Se-
ptentrionali bonos in Meridionali, optimos in Orien-
te. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 10. ca. 2. ch. 223.
Dæmonum legiones in terra eſſe tot, quot in cœlo ſtel-
læ, Platonico-um eſt ſententia, & duodecim eſſe dæ-
monū principes, vt ſunt in Zodiaco ſigna duodecim,
& tot eſſe humanarum animarum ordines, quot &
ſtellæ, & dæmonum legiones numerantur, alias, alio-
rum tum dæmonum tum ſiderum tam naturā, quam
munus appellationēq; ſortiri. Mar. Fic. i ep. li. 8. c. 865.
Dæmonum triginta beneficorū millia ait Heſiodus per
aerem ſublimem humana curare. Marſilius Ficinus in
epiſt. lib. 11. ch. 93 r.
Dæmonum tres gradus Platonica ſcēta diſponit: primi
ignei ſolum, ideſt cœleſtibus corporibus inuoluuntur:
ſecundi igneis quibusdam cū aere quamplurimo tem-
peratis: tertij corporibus quadruplici elementorum
vapore coactis. Mar. Fic. in Pla. ſophiſta, ca. 36. ch. 129.
Dæmonū caſum Pherecides ſyrus narrat, additq; Ophi-
noeum, ideſt ſerpentem dæmonicū fuiſſe caput exer-
citus rebellantis a mente diuina. Huius ſimile eſt Iouē
inferiores dæmones ad inferos deturbaffe. Marſil. Fic.
in Pla. phædro, cap. 2. ch. 1364.
Dæmones in quacunque ſphæra ſunt Iouiales, Saturnij,
& Apollinei, & Iunonij, & ideo poteſt anima, etſi ſub
Iouio uiuit, quoque aliorum influxū percipere. Mar.
Fic. in Pla. phædro. cap. 30. ch. 1381.
Dæmones antiqui Theologi in tot ordines diſtribuebāt,
quot in cœlo ſunt ſtellæ, vt alij Saturni, alij Iouis, & ſic
de alijs: & cunctos ordines; & in igne collocant, ſed
igneā ratione, & in aere puro, ſed ratione aerea, & in
aere craſſo, ſed ratione aquea. Hos aqueos arbitrantur
alios alijs ſpeciebus viuentium præſidere, ſenſuali; &
vegetali naturæ fauere, aereos potius rationali fauere
potentia, & eam quodammodo a vegetali & ſenſuali
natura ſegregare, igneos tātū diſcurſum rationis ad
ſuperiora contemplanda conuertere. Marſilius Fic. in
Plato. apologia. ch. 1387.
Dæmones impuriore ab Aegyptiis accepit Plato, Iouē
ad inferos deturbaffe, qui & homines ſimiliter pro vi-
ribus ad ima detorqueant, & à Pherecide ſyro multos
à Ioue dæmones rebellaffe, quorum exercitus ophi-
noeus duxerat ſerpentinus. Mar. Fic. i Pla. apol. c. 1388.
Dæmones, & deos indigenas patriæ appellat Plato, non
quia inde geniti, ſed quia ciues inde genitos peculiari
quadam cura cuſtodiant. Marſilius Ficinus in Plat. de
legib. dialo. 6. ch. 1503.
Dæmones cœleſtes arbitror non eſſe in ſtellarū fixarum,
ſed planetarum regione, quaſi comites planetarū ſtel-
las, ac proportionē ſeruata ſequi ſtellarū planetarum-
que motus, & ſimiliter dæmones in aere puro cœleſte
chorem competentem progreſſione complere, & forte
quis vt dæmones, ſic ſtellas, & planetas propriis per
cœlum moribus more animalium gradi putabit. Mar-
ſilius Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. cap. 6. ch. 1601.
Dæmones a Theologis diſtinguntur pro varietate eo-
rum, quibus maxime delectantur. Nam primi falſi dii
nuncupantur, quoniam pro diis coli volūt, ſacrificiaq;
ſibi expetunt. Secundij ſpiritus mendaciorum, & ora-
culis ſe immiſcent. Tertij inuentores maliarum artiū,
Quarti præſtigiatōres, qui miracula imitatur ad ho-

mines ſeducendos. Quinti, qui aeri ſe immiſcere ſo-
lent, tonitrua, fulgura excitare, miriſque qualitatibus
inſicere. Sexti ſingulorum hominum tentatores, &
inſidiatores, quibus contrarij ſunt angeli boni, qui no-
bis ſunt cuſtodes dati contra illorum inſidias. Iacob.
Carpen. in Alcinoi digreſſ. 4. ch. 331.
Dæmones vnde dicti, Plato dubitat: ego credo ab he-
bræo dicti, nam hebræi dicunt ſhadai reiecta littera
ſhin vocaſſe dæmones, plurima enim & alia nomina
ab hebræo ſumpſit Græcia. Auguſt. Steuch. de peren-
phi. lib. 8. capit. 19. ch. 177.
Dæmonum Plato non vnam ſemper rationem habuit,
ſed interdum fabuloſam, interdum phyſicam Augu-
Steuch. de peren. philoſo. lib. 8. cap. 21. ch. 178. pag. 2.
Dæmones aquei fabuloſi ſunt, nec non eos eſſe probos
homines. Aug. Steuch. de perē. phi. li. 8. c. 21. c. 178. pag. 2.
Dæmonibus non eſt aſſignatus aer a deo. Aug. Steuch.
de perenni phil. lib. 8. cap. 21. ch. 179. pag. 2.

Dæmonum natura.

Dæmones non ſunt natura mali, non enim eſſent
ex bono, nec eſſent aliquid, nec ex bonis natura ſunt
mutati in malos, neque ſemper extiterent mali. Dion.
Arcop. de diu. nomin. ch. 1079.
Dæmones in eo deprauati ſunt, quod ab habitu actione
que circa bonā diuinā vacant, nec natura prauū ſunt,
non enim ſemper extiterunt mali, ſed indigentia quadā
bonorum angelicorum: neque boni proſus expertes
ſunt, quatenus ſunt, viuunt, intelligunt, habentque nō
nullum deſiderij motum. Pravi vero cenſentur, quo-
niam circa naturalem operationem ſunt inualidi. His
malum eſt auerſio quadam, exceſſus, & diſceſſus (ob
quem bonis ſibi conuenientibus potiti non fuerint)
deſectus, imbecillitas, infirmitas, virtutis perfectionē
ſuam conſeruaturæ, fugaque, & caſus. Dion. Arcop.
de diuin. nominib. ch. 1080.
Dæmonibus malum eſt furor irrationalis, concupiſcen-
tia demens, imaginatio præceps, quæ eſt dæmonibus
inſit, ſecundum ſe tamen non ſunt mala, ſed efficiunt
animalium naturam hæc habentem. ideo dæmonica na-
tura, non qua eſt, ſed qua non eſt, exiſtit mala, nec to-
tum bonum illis traditum eſt permuratum, ſed ipſi a
toto bono ſibi tradito exciderunt, ſuntque mali qua
parte pulchri non ſunt, & quod minime eſt appeten-
tes malum appetunt. Dionyſius Arcopagita de diu-
nis nominibus. ch. 1081.
Dæmones leſuros eſſe genus humanā ſi irascantur, apud
omnes fides eſt, & ſi votis, & ſupplicationibus, & ſacri-
ficijs conciliantur, benefacturos hominibus. Porphy-
de ſacrificiis. ch. 1935.
Dæmones boni non faciunt mala, & mali non faciunt
bona. Porphy. de ſacrificiis. ch. 1935.
Dæmones improbos compertum habemus in generatio-
ne, & rebus terrenis, & humanis poſſe quamplurimū.
Ideo non eſt mirum ab eis ardorem ad illicitum coi-
tum in nobis frequenter accendi. Poſſunt & ad idem
conferre vires quædam animæ tum in hoc corpore vi-
uentis, & habēt vim attrahendi mirabilem, tū etiam
hinc abſolutæ, ſed adhuc & in ſpiritu turbido, & hu-
mido inuolutæ, & hæc circaloca generationis adhuc
oberrantis, ideoque talia committentis. Iamblicus
de myſt. charta 1894.
Dæmonis vniuerſi cuiusque proprii tractatus duplex eſt; al-
ter ſacer ſiue deificus, alter artiſicioſus: ille a ſuperis
cauſis inuocat, hic a circuitibus, qui in generatione
verſantur: ille vniuerſalius ſupra naturam, hic particu-
larius ſecundum naturam dæmonem colit, & curat.
Iamb. de myſt. ch. 1905.
Dæmones mali in ſacris occurrūt, & ſub prætextu bono-
rum fallunt. Proc. in Alcibi. I. ch. 1909.

Dæmon bonus nobis plurimum occultus adest clā nobis prouidens, & silentio cōsulens, & ineffabiliter nos emendans. Proc. in Alc. 1. ch. 1910.

Dæmonum honorum præsentia familiaritasque præcipuam vim habet in nobis ad opportunitatem infallibiliter ubique captandam. Proc. in Alc. 1. ch. 1917.

Dæmonem omnem disciplina nostra existimat malum propter iuperbiæ & vanitatis excessum ab angelico statu & ordine delapsū. At græca opinio dæmonum partem malam existimat non electione, sed in prima rerum diuisione sic affectam, vt animas delinquentes torqueat. Michael Picellus dæmonē. c. 1944.

Dæmones Plato, & Aristoteles veneratus est non malos, quorum casum vel beneficio natura, vel scriptis Moy sis cecinit Homerus sub nomine Aram, sed aereos spiritus dijs ignobiliores, homine nobiliores. Bess. Card. in Calum. Plat. lib. 3. cap. 7. ch. 34. pag. 2.

Dæmones boni non defunt nobis, qui genij vocantur, ingenij duces assidui, qui non vi, sed persuadendo ducunt, sunt & mali, non tanquam duces naturaliter ordinati, sed aduersarij. Marfil. Ficin. in Platonicæ Theologia, lib. 18. cap. 10. char. 418.

Dæmones vltiores describit Plato sub igneorum hominum figura. pœnas corporeas item ex multis cōiecturis percipies, & euangelicum illud cognosces: Ligatis manibus & pedibus in exteriores tenebras illum mitte. Nam & exteriores vocabulum est, & ligamenta, & tenebras, vbi clauduntur hiatus, & sub nomine rugitus stridorem dentium, ac sletum, sed addit hic, ligato capite, pro impedimento rationis. Marfil. Ficin. in Plat. de republica, dial. 10. char. 1433.

Dæmones masculi inter mala, quæ nobis inferunt, hoc maximum est, quod cum ipsi infeliciam passionū terrenis incidentium auctores sint, vt pestis, penuria, terremotus, ætus, incendij, & similia, nobis persuadēt deos harū auctores esse, qui potius fertilitatis & prosperitatis auctores sunt. Mar. Ficin. in ep. li. 8. ch. 877.

Dæmones infimos solent Platonicos malos appellare aliquando, quoniam ad infimum generationis, & sensibile bonum suo quodam (vt aiunt) officio nos alliciāt: diuertere vero a summo bono ad minimum, comparatione summi malum iure censetur. Marfil. Ficin. in Plat. de leg. dial. 6. char. 1503.

Dæmones superiores ad contemplationis, medios ad actionis, infimos ad concupiscentiæ bonum ducere nos aiunt Platonicos: & his & vti, & abuti possumus; vntibus bona, abutentibus mala contingunt. Marfil. Ficin. in Plat. de legib. dial. 6. char. 1503.

Dæmonibus impuris nonnullis etiam Platonicos litant; partim, quia naturalibus præfunt officijs, partim ne inuidia noceant. At Plato id non concesserit; quippe cum purgandæ mentis gratia, primiq; Dei veneratione duntaxat sacra iubeat facere. Marfil. Ficin. in Plat. de legib. dial. 8. char. 1510.

Dæmones (ait Porphyrius) quorum animi sunt iniqui, corpora quoque deformia habent, & quorum animi probi, formosa. Mar. Ficin. in Plo. En. 2. li. 9. c. 19. c. 672.

Dæmones præstantissimi deorū nomine nuncupari solent, vt & infimi dij appellatione dæmonū designari. Mar. Ficin. in Plo. En. 3. lib. 4. ex summa libri. ch. 708.

Dæmones non sunt medijs nec boni, nec mali, sed duo tantum spirituum ordines, aut boni aut mali. Ioā. Fr. Pic. Mir. de prænotione lib. 7. cap. 4. ch. 41.

Dæmonum nomen in nostra religione solet in deteriori partem vsurpari, quod ea natura, quæ in prima mundi origine a Deo perfectissimam rationem & intelligentiam accepit, & angelis parem, suo peccato de dignitate deiecta, celoq; pulsa, & Deo uide odiosa, hominibus molesta esse cepit. Iacobus Carpentarius in Alcinoi digress. 4. char. 330.

Dæmones Platonicos angelos lucis complexi sunt, quos

modo dæmones bonos, modo deos minores nominauerunt, & aliquando numerauerunt in dæmonib. omnes naturas, quæ qualescunq; & vbicunq; sint, cū hoīe habent rationis vsū, vel eo, qui homini datus est, sit periorum. Iacob. Carp. in Alc. digressione 4. ch. 330.

Dæmones non solum Plato cognouit in Cratulo bonos, sed indicare videtur ex hominibus esse factos, & in cœlum relatos. Iac. Carp. in Alc. digr. 4. ch. 331.

Dæmones Porphyrius agnouit bonos, qui nūquam obfunt, malos, qui nunquam iuuant, & illos qui ledunt si irascantur, & contemnuntur, & hominibus benefacturi, qui eos votis supplicationibusq; & sacrificijs sibi conciliant. Iac. Carpen. in Alci. digress. 4. ch. 332.

Dæmon bonus semper est Dei minister in natura dirigēda, & perficiēda, ideo nulla in re vnquam Deo aduersatur, nec naturæ, quam conseruare studet potius quam labefactare contra malos. Iacob. Carpentarius in Alcinoi digressione 4. ch. 351.

Dæmon ob eius peccatum non habet deprauata natura lia, etiam si Dei aspectu priuatus est, & in eo non viget lumen gratiæ, sed naturalia. Iacobus Carpentarius in Alcinoi digressio. 4. ch. 558.

Dæmones & boni & mali ex naturalibus futuras res cognoscunt in suis causis, & varie, prout ad suas causas varie se habent, in qua cognitione hominibus superiores sunt, sed interiores cognitiones nostræ cū per quædam signa sese prodeunt, ex horum obseruatione mali dæmones multa absque errore sepe coniectant, & si in his sepe falluntur. Iac. Carp. in Alc. digr. 4. ch. 559.

Dæmones alii boni, quod res sibi subiectas bene gerāt, alii mali dicuntur, quod male. Sebastianus Foxius in phædonem Plat. ch. 19.

Dæmones sunt scelerum, & malarum suggestionum auctores, ideo dicitur esse Satanas princeps mundi, non celi, & terre, sed malarū opinionū & flagitiorū eterno rū. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 8. cap. 34. c. 189. ter.

Dæmones ipsi suamet naturā deprauarunt. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 8. capitu. 35. ch. 190. ter.

Dæmonū malorum sunt veneficia, incantationes. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 8. cap. 2. ch. 180.

Dæmones in quo peccarint tres sunt sententiæ, quod Deo subditi esse noluerunt, & rebelles extiterint: quod homini creato, quæ regere debuissent, inuiderint, quod vti minores dii, & mundo regendo præfetti in concupiscentiam foeminarum exarserint. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 8. ca. 38. ch. 194.

Dæmones vt responsa dabant.

Dæmones, ac oracula temporibus nostris non sunt, quia Christus dæmones malos suo imperio priuauit, & hominib. omnem dæmonum cultum, & artem dæmoniacam sustulit. Mar. Ficin. in Pla. apolo. ch. 1388.

Dæmonum influxus trahuntur in stātuas, in qua conseruatione attendendum est, quod trahitur quotidie aliquid. Mar. Ficin. in Plat. apol. ch. 1388.

Dæmon Florentiæ post sacras expiationes, & post orationes, Saturnus expulsus fuit iussu Marfilii Ficini, cum Sol peruenit ad sextilem Iouis dealbata, ornata, illuminata domo, & odombus electis; & tota domo foribus purgata, & sic alius ex alia domo expulsus fuit. Mar. Ficin. in Plat. Timæum cap. 24. ch. 1469.

Dæmones cum ex astrologia rñder fallere solent, quoniā fallax diuination, quæ ex astrologia depēdet, est, vt ait Porphyrius. Ioā. Fr. Pic. Mir. de prænot. li. 2. ca. 3. c. 412.

Dæmones in responsis saepe vsi sunt amphibologia vt homines illuderent, vt de Cræso respōdit intrepidus: si Cræsus Halim trāsmiserit amnem Imperiū perdet magnū, regnūque superbū. Intellexit Cræsus de Persarum regno, sed suum Lydorū perdidit, vt euentus docuit. Vt illud Pyrrhi. Aio te Acacida Romanos

vincere

vincere posse, & posterioribus temporibus dæmonē decepit Manfredum Regem, dum esset aduersus Carolū bellum suscepturus respondit. Non non Gallus superabit Apulum. Ex vi grammatices affirmauerat, quod ex communi loquendi vsu negatum autumauit. Ioā. Fr. Pic. Mir. de prænot. lib. 4. cap. 9. ch. 496.

Dæmon oraculum dixit Colophonæ, Nos angeli exigua Dei portio. August. Steuchus de perenni philosoph. libro. 3. capit. 17. chart. 69.

Dolor qui ἐδύνη dicitur ab insitione metoris dicitur. Plat. in Cratulo. chart. 87.

Dolor non est omne malum. Plat. in philebo. chart. 224.

Dolorum generatio fit, dū soluitur harmonia in animatibus, vt fames est dolor. Plat. in phil. char. 225.

Dolor est in summa, cum species animata secundum naturam ex finito, & infinito genita corrumpitur, via vero ad essentiam voluptas. Plat. in phileb. ch. 226.

Dolores fiunt, dum natura singulorum corrumpitur cōcretionibus, ac discretionibus, repletionibus, & euacuationibus, & auctibus quibusdam, ac corruptionibus. Cum vero in suam naturam restituantur, voluntas fit. Plat. in philebo. char. 230.

Dolorum leuamen oleum est. Plat. in Menexeno. c. 546.

Doloris, & voluptatis affectio omnis quæ cum facilitate contingit, maxime sentitur, vt affectiones circa visum, cui corpus nostrum quotidie cognatum fit. Plato in Timæum. chart. 750.

Dolorem affert quæcunq; affectione in nobis præternaturam sit violenta, & acerrata. Plat. in Tim. c. 650.

Dolorem, & voluptatem habent corpora ex maioribus partibus constituta agenti vix cedentia, sed motus in totum distribuentia, dolores quidem dum alterantur, voluptates dum in idem restituntur. quæcunq; paulatim secessionēs, & euacuationes a seipsis sustinet, repletiones autem accuatim, & subito, & euacuationem non sentiunt, repletionis autem sensum habent, ea dolores non exhibent mortali animæ parti, sed maximas voluptates. Sunt autem manifesta circa gratos odores, at quæ alterantur acerratim, paulatim autē, & vix in idem rursus restituntur, contrario prioribus modo omnia efficiunt, vt circa vsiones, & secessiones corporis fieri conspiciuntur. Plat. in Tim. ch. 750.

Dolores sunt fuga bonorum. Plato in Timæ. chart. 752.

Dolorem aiunt esse quadam dissolutionis perceptionem, dum corpus animæ expoliatur imagine: voluptatem vero perceptionem in animal, vbi imago animæ in corpore instauratur. Plotinus Enn. quarta, libro quarto, capit. 19. chart. 411.

Dolemus amarissime vbi, & nostra culpa dolemus, & semper opinamur nobis dolendum esse. Marfil. Ficin. in epistolis, libro 6. char. 832.

Dolor, & voluptas absque cognitione non fiunt. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 16. cap. 8. ch. 385.

Dolor in sensibus verior est quam voluptas, quod patet, quia cum profuse ridemus, saepe lacrimamur, cum lacrimamur nunquam ridemus. Marfil. Ficin. in epistolis libro 3. char. 738.

Dolor est aliud, quam malum, dolemus malo, nam omnem malum dolor. Marfil. Ficin. in Plato philebo. chart. 1259.

Dolor, & voluptas ad corporeum sensum præcipue pertinentes fiunt in composito quodam ex infinito, & termino ex materia, & forma, dolor quoties harmonia naturalis soluitur, voluptas quoties restituitur. Mar. Ficin. in Plat. phileb. cap. 23. char. 1263.

Doloris remedia quatuor præcipue sunt. Prima quod incertum est bonum, ne id sit, quod accidit an malum secunda, quod qualecunq; sit, parui pendendum est, nam nihil inter somnia humana magni pendendum est. Tertia quia nihil dolendo proficimus. Quarta dolor id semper, quod subito nobis præsidio esse potest, impedit. Marfil. Ficin. in Plato. de republica dialogo decimo. chart. 1426.

Dolorem non affert manifestum discessus ex habitu naturali lentus, at vbi subitus, & acer, affert. Marfil. Ficin. in Pla. Tim. cap. 59. char. 1476.

Dolores tolerare difficilius est, quam in se vincere voluptates. Mar. Ficin. in Pla. de leg. dia. 1. char. 1490.

Dolori qui succumbit, minus turpis est, quam qui voluptati succumbit. Marfil. Ficin. in Plato. de legibus dialogo. 1. chart. 1491.

Doloris species sunt misericordia, inuidia, æmulatio, obtrectatio, angor, tristitia, meror, lætus, erunna, lamentatio, sollicitudo, molestia, afflictio, desperatio. Fran. Patri. de regno, lib. 5. cap. 9. char. 213.

Dolor lachrymas habet, vt arbor fructus. M. Ant. Natta de immortal. anim. lib. 1. char. 2.

Dolor eo maior, quo diuturnior. Leo Hebraeus de Am. dialog. 3. char. 204.

Dolus malus est, cum aliud simulatum, aliud factum est. Fran. Patr. de rep. l. 5. cap. 5. char. 161.

Dominantur præstantiora, & deteriora seruiunt. Plat. de leg. dialog. 5. char. 838.

Dominantia ex suis semper præferenda sunt his, quæ seruiunt. Plat. de leg. dialog. 5. char. 838.

Dominus nunquam laude dignus fieri potest, qui non seruiunt, & magis gloriari oportet, si quis bene seruiat, quam si bene imperet, primo legibus quibus qui seruit dijs seruit, deinde senioribus, & qui cum dignitate vitam transferunt. Plat. de leg. dia. 9. ch. 855.

Dominatio est principatus iustus nulli subditus. Speus. in Platonis definit. char. 1964.

Dominatio est eminentia quædam non modo aduersum deteriora, sed omnis quoque honestorum, & bonorū perfectæ possessio, veraque, & immutabilis firmitas. Dion. Areo. de diu. no. char. 124.

Dominari cui competet, melius est, & honorabilius natura. Proc. in Alc. 1. char. 1926.

Domini officium est legi, & rationi seruire, quo possit seruis legitime, & rationabiliter dominari, & considerare tam seruum, quam dominum hominem esse, iumanitatem semper cum dignitate miscere. Marfil. Ficin. in epist. l. tertio. chart. 744.

Dominatio nulla facilior, præstantior, securior, quam amatoria. Mar. Ficin. in epist. libr. 4. char. 776.

Domus non sunt exurende in bello, nec arbores excidendæ, sed fructus annui tantum auferendi. Plat. de rep. dialogo quinto. chart. 626.

Domus ciuitatis oportet quoad fieri potest, & sanctissimas, & fortunatissimas habere. Plato. de legibus dialogo nono. chart. 912.

Domus aliqua cum infortunio simul, & impietate pullata fuerit, vt qui ipsam possedit, filios nō relinquat, sed cælebs, aut etiam vxore ducta sine liberis moriā, cædis voluntariæ cōdannatus, aut cuiuscūq; delicti in deos, & ciues; cui mors in lege pœna expresse pōsta est, aut cū qs liberis carēs perpetuo exulauerit; hęc domū primò expiari, & purgari lege cōstituta est. Deinde conueniāt cognati ex vtraque parte, & mariti, & vxoris vsque ad consobrinos filios, & vna cum legum custodibus, ac sacerdotibus inuito consilio hæredem in dōnum, hanc, quæ in ciuitate quinquies millefima, & quadragesima est, constituent hoc modo. Considerent quod genus in ciuitate præstantissimum, & fortunatissimū sit ad virtutem, in quo plures filij nati fuerint, vnde vnum patris eius, qui mortuus est, & superioris eius generis filium, velut ex illis adoptent, famæ gratia de se cognominent, & genitum sibi ipsi, & familiæ conseruatores, sancti, & sacrorum curatores meliorem fortuna fieri precari quam patri secundam legem hæredem constituent, eum qui deliquit sine nomine & sine liberis, & fortis exortem iacere sinant, vbi ipsam eiusmodi,

- eiusmodi calamitates comprehenderint. Plato de legibus dial. 9. char. 912.
- Donare recte est donare ea, quibus illi habent opus. Pla. in dial. de sancto. char. 8.
- Dona suscipere a scelesto viro, nec bonum virum decet nec Deum. Plat. de legib. dial. 4. ch. 833.
- Donum est mutua gratiarum relatio. Speusippus in Platonis definitionibus. ch. 1963.
- Dona differunt a muneribus, nam illa magnitudinē perfectorum bonorum præ se ferunt, quæ Deus perfectis donat gratuita; hæc intra paruum modum contrahuntur, quorum participes sunt exercitatores proficientes adhuc. Philo. iud. in legis allegoriam, lib. 2. ch. 63.
- Dona voluntaria dantibus gratiora sunt, quam coacta, accipientibus firmiora. Franciscus Patricius de reg. lib. 7. cap. vndecimo. ch. 317.
- Doricenses pro achiuis vocati sunt, eo quod, is qui tunc ipsos achiuis exules collegisset, doricensis esset. Plat. de leg. dialogo 3. char. 814.
- Dormire non oportet in meridie. Pla. in phed. ch. 322.
- Dormiens nemo vilius pretii est, multo magis quam qui non vivit. Plat. de leg. dial. 7. ch. 878.
- Dormimus facilius noctu quam interdiu, & in tenebris quàm in luce, quia noctes diebus sunt frigidiore & humidiores. Iaco. Carp. in Alc. cap. 15. ch. 412.
- Dos nulla filiis, & masculis, & feminis detur. Plato de legib. dial. 5. char. 845.
- Dos sit drachmarum quinquaginta ad summum vestitus gratia, vt insolentia sit minor mulieribus & seruius humilis & illiberalis propter pecunias minor maritis accidat. Qui obedit honestum facit. Qui non obedit, is si ex quarto centu multetur mina, si ex tertio sexqui mina, si ex secundo duabus minis. Qui vero maximum censum possidet, alteram tantum multam reipublicæ debeat: quæ multæ Iunoni, & Ioui sacræ sint, & horum deorum quæstiones exigant, & si nō exegerint, de suo soluant. Pla. de leg. dial. 6. ch. 861.
- Draco mortuo Plotino sub lecto in quo ille iacebat apparuit pererrans, mox in parietis foramen se occultit. Porphyrius in Plotini vita. char. 1538.
- Druidæ discunt nihil literis mandantes, vel quia non effas existimant ea literis mandare, vel quia minus memorie student, qui literis confidunt. Bess. Card. in Caluan. Plato. lib. 1. cap. 2. char. 3.
- Dualitatem interminatam, siue primam, siue intellectualem, siue animalem, siue naturalem, siue etiam eam, quæ in materia consideratur, si aliquis considerat, nunquam dicimus diuisim agere, ut pati per magnum, & paruum, sed vnicuique eorum, quæ generantur ab ipsa, & magnum afferre, & paruum accommodatum in singulis ordinibus entium. Priscianus in 12. metaphysicor. vel in 13. secundum Latinos ex cap. 6. ch. 86.
- Dualitas significat processum animæ in proprietatem suam unitate inferiorem, & quadam iam ratione multiplicem. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 33. ch. 1460.
- Dubium est possibile, cuius contrarium possibile est, & dubiorum alia frequentia sunt, alia peræque frequentia, alia raro. Chalc. in Platonis Timæum. ch. 40.
- Duitas est quasi principium inæquilateralum, siquidem est discessus ab unitate omnium æqualissima: itaque bis vnum existit duo: hæc sane duitas latitudine vnū est, longitudine duo. Mar. Fic. in Plato. de republica, dial. 8. cap. 6. char. 1417.
- Duitatem Pythagorici volunt esse indeterminatum aliquid nullius figuræ principium, nam circularis figuræ unitatem principium esse putant, in seipsam enim conuertitur, & trinitatem figurarum rectilinearum, est eam primus trigonum ipse ternarius. Mar. Fic. in Plat.
- de republica dial. 8. cap. 6. char. 1418.
- Dulcis sapor fit, cum ingressorum compages humida linguæ habitui ex natura cognata existens læuigat obliuiscit exasperata. Quæ vero præter naturam compacta sunt, laxat, & quæ diffusa contrahit, & omnia quæ maxime secundum naturam firmat, vt quicquid eiusmodi est, iucundum sit, ac gratum, & omnium violentiorum affectionum medela. Pla. in Tim. ch. 750.
- Dulce apud Platonicos est saporum medium, apud Aristotelicos est vt extremum, cui opponitur amarum. Iac. Carp. in Alcinoi, cap. 15. ch. 420.
- Dulcedo est sapor ex moderata humoris aerei concretione proveniens. Mar. Fic. in Platonice Theologie lib. 16. cap. 1. char. 372.
- Duo sola absque tertio compingi non possunt, vinculo enim quodam connecti oportet. Plato in Timæo. charta 735.
- Duodecaedram figuram ad vniuersi constructionem Deus assumpsit, vnde & animalium formæ duodecim in Zodiaco circulo conspiciuntur, quorum quodlibet in partes triginta secatur, & sic in duodecaedra figura cōspici licet, pentagonos duodecim in triangulos quinque, ita vt vnusquisque per sex triangulos diuisus extat, & in omni duodecaedro trecenti sexaginta trianguli reperiantur, quot in Zodiaco portiones existunt. Alci. cap. 13. char. 1953.
- Duodenarius nō sine graui causa à Prophetis, sacrisque eloquijs obseruatus est; implet etiam geminatus diē Mar. Fic. in Plat. de repu. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.
- Duodenarius est numerus plusquam perfectus, quia fit ex geminato senario perfecto. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.
- Duodenario in Phædone Plato formarum numero describit orbem, in Critia plagis duodecim antiqua ante diluuium describit regna, in legibus eodem numero ciuitatem & agros disponit, in Phædro 12. adducit ordines diuinorum, in Timæo duodecim faciebus format mundum, etiam propter sphaeras mundi 12. signatque & numina in Zodiaco 12. item & partes elementorum, duodecim enim in tria quodlibet diuiditur, in plagam scilicet superiorem, inferiorem, & mediam. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. ca. 3. ch. 1415.
- Duodenarius nouem continet non solum amplitudine, sed etiam proportionem sexquialtera, & decem sexquiquinta. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.
- Duodenarius orbi maxime cōgruit præ ceteris cum Sole, Venere, Ioue, Luna vitæ fontibus. Sol Venusque duodecim percurrit mēsis, Iuppiter annis duodecim Luna quotidie gradus peragit 12. motu medio, suafque duodecim gradibus habet mansiones, ipsaque cū Sole menses agit 12. Mar. Fic. in Plato. de rep. dialogo 8. cap. 3. ch. 1415.
- Duodenarius si ter augetur, vt 12. duodecim 12. efficit 1728. habens latus diatessaron, & diapentē ipsius diapason elementa, qui numerus maxime conuenit vniuerso, nam mille conuenit firmamento, septies centū planetis septem. 28. vero additum est ad lunare circuitum exprimendum. Mar. Fic. in Plato de rep. dial. 8. cap. 3. char. 1416.
- Duodenarius maxime conuenit vniuerso, fertilitatem, incrementumque significat, quia primus est, & princeps abundantium numerorum. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 8. cap. 4. ch. 1416.
- Duodecim dialogum ita Plato voluit esse legum arcam, vt duodecimus mundi circulus commune stellarū est firmamentum, & duodenario numero semper delectatus est. Mar. Fic. in Plato. de legibus dialogo 12. char. 1522.

- E
A D E M quæcunque dicuntur, per identitatem eadem dicuntur, & altera per alteritatem. Mar. Fic. in Plat. sophista, cap. 34. c. 1290.
- Ebrietas grauis est hominibus. Pla. in symp. char. 283.
- Ebrius vir Tyranicum quendam animum habet. Pla. de rep. dialog. 9. char. 675.
- Ebrius nec mores rectos, nec corpus rectum vnquam generare potest. Plat. de leg. dialogo 9. char. 861.
- Ebrius ad feminandum deprauatus, & inutilis est. Plat. de legibus dialogo 6. char. 861.
- Ebrietas duplex: alia sub luna lethico inducta potu, per quam anima extra se posita, & infra se posita obliuiscitur diuinorum, circa terrena delirans: altera super lunam neæarea proueniens potione, per quam animus extra se positus, supra se positus morborum mortalium obliuiscitur, suspiciensque diuina quasi primo illorum splendore caligat, siue potius saporem gustans, nouo quodam calore è priori habitu permutatur. Mox vero perspicue cernit, gustatque salubriter, imo nutritur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 2. ch. 1399.
- Echinus pisciculus sinit nauem ratione feminaria, quæ in ipso est. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. ca. 13. ch. 1635.
- Eclipsim solis inspicendi optima est ratio aqua in peluim posita, & per ipsam eclipsim aspicere. Seb. Foxius in Plato. phædonem, char. 116.
- Ecliptica est linea in Zodiaco media, & ita vocatur, quia cum cursum suum in eadem linea pariter sol, & luna consueunt alterius eorum necesse est venire defectū solis, si ei tunc luna succedat, lunæ, si tunc aduersa sit soli. Macro. in som. scip. lib. 1. ch. 75.
- Estasis amatorum multo magis, quæ somnus ipse sentiendi vires auferre valet. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 176.
- Estasis amatorum maxima vehementia, & ingens damnum. Leo Heb. de Amo. dial. 3. char. 177.
- Educatio, & institutio commoda si seruetur, bonas naturas inducit, & naturæ bonæ, si eiusmodi institutionem adipiscantur, adhuc meliores prioribus euadent, tum ad alia, tum ad generandum, vt in aliis animalibus. Plat. de rep. dialogo 4. char. 604.
- Educatio mala, qua plerumque diuitum, & tyrannorum filii viuunt, est in causa vt amittant dominium patris. Plato de legibus dialog. 3. char. 820.
- Educatorem puerorum nō secundo loco, neque obiter legislator fieri sinat, sed primo erigere incipiat, cū qui recte ipsorum curam gerat, ita vt ex ciuibus eum qui ad omnia optimum est, maxime quoad fieri pot. ipsis in presertim, & curatore constituat. Pl. de leg. dial. 6. c. 857.
- Educatorem cura or sic eligatur. Omnes magistratus excepto senatu, & Prytanibus, in Apollinis templū conueniant, & clam legū custodibus suffragia ferant, quisque de eo quem ex his, qui circuitu puegilē institutionē versati sunt, optime magistratum gesturū esse existimauerit. Cui vero plurima suffragia obtigerint, is ab alijs magistratibus, qui elegerunt, exceptis legum custodibus approbatus, imperet per annos quinque, & sexto similiter alium ad hunc magistratum eligant. Plato de legib. dialog. 6. char. 857.
- Educatio in omnibus vis maxima est, nam in omni stirpe, si primum germen recte processit ad naturæ sue virtutem, maximam vim habet, ad hoc, vt finē optimū imponat, & hoc tū in stirpibus, tum in animalibus māfuetis, & feris, & in ipsis hominibus contingit. Plato. de legib. dialogo, 6. char. 857.
- Educatio liberorum recta, & corpora, & animas, quam pulcherrima, & optima efficit. Plato de legibus dial. septimo. char. 869.
- Educatio delicata, & luxuriosa ingenia deprauat, & nullus a iuuentute illis deditus sapiens fieri potest, nec temperatus vt fiat curabit. Pla. in ep. 7. c. 986.
- Effectus nullus melior agente. Aristoteles Theologie Aegyptiæ, lib. 3. cap. 7. char. 17. terg.
- Effectibus ad causas non est similitudo perfecta, sed habent quidem effectus, quas præferre possunt imagines causarum, ipsæ vero causæ segregatæ ab effectibus superius extant sua videlicet ratione principij. Dion. Areop. de diu. nom. char. 1044.
- Effectibus, quæ conueniunt, in causis præexistunt essentiali, & exuberante quadam ratione. Dionys. Areop. de diu. nom. char. 1044.
- Effectus causas in se habent. Plotinus Enn. sexta, libro septimo, capit. secundo. char. 695.
- Effectuum omnium primum est esse, reliqui nil aliud sunt quam quædam ipsius esse determinationes, & proprietates: prius enim secundum naturam vnumquodque est, deinde est tale, vel tale, & vltimum quod amittitur, est esse. Mar. Fic. in Platonice Theologie lib. 2. cap. 7. char. 102.
- Effectus omnis extra causam productus, aliquid causæ seruat, & inferior etiam euadit, quam causa, ideo angelus proxime Deo creatus aliquid Dei seruat, vt statum, aliquid amittit, vt unitatem. Mar. Fic. in Platonice Theologie, lib. 3. cap. 1. char. 115.
- Effectus quicquid operatur, originis suæ vi, & auxilio operatur. Mar. Fic. in Platonice Theologie libro nono, cap. 3. char. 204.
- Effectus nullus ultra propriam suam causam se extendit. Mar. Fic. in Pla. Theo. 1. 10. cap. 8. ch. 236.
- Effectus pene omnes infra lunam ait Plotinus significari a cælo, non tamen omnes a cælesti corpore dependere, sola enim corpora posse, vel a corpore cælesti, vel potius per corpus cælesti, quasi per instrumentum ab ipsis cæli motoribus fieri. Si qua vero apud nos omnino corporeum genus excedunt, & ad mentem, diuinitatemque accedunt, solum a mente diuina, mentibusque eam sequentibus proficisci, quarum mentium cōsilia, voluntateque sape posse cælestibus figuris, & motibus tanquam suis quibusdam oculis, ac nutibus indicari, quæ indicia perspicere viri apprime sapientis opus est, & diuini. Mar. Fic. in epist. 7. ch. 851.
- Effectuum conditio est, vt quocunque possint instinctu conuertantur ad causam a qua processerunt. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1065.
- Effectio pertinet ad mentem, quæ per ideam ex materia quadam stabiliter efficit. Mar. Fic. in Plato. Philebo. libro 2. cap. 4. char. 1257.
- Effectus nunquam totam suscipit causæ bonitatē. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 5. cap. 1. ch. 1340.
- Effectus causas æquare non possunt. Mar. Fic. in Plotini. Enn. 1. 1. 8. c. 2. ch. 1583.
- Effectus omnes primi principij ab ipso sunt, tum extra, infraque ipsum existere compelluntur, certè quantum ab ipso sunt formæ, & actus sunt, quātum extra ipsum materialem conditionem effectum, & denique materiam ipsam omnium vltimum subiectum. Mar. Fic. in Plato. En. 1. 1. 8. cap. 14. ch. 1590.
- Effectus singuli causis proprijs similiores euadunt quam remotis. Mar. Fic. de fato. ca. 1. c. 1680.
- Effectus naturam causæ quidem referre, haud tamen eius perfectionem æquare videtur. Leo Hebraeus de Amore dialog. 3. char. 362.
- Effectuum defectus, atque imperfectiones causarum excellentiam, atque integritatem contaminare minime possunt. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 362.
- Efficiens semper præcedit, & quod efficitur, insequitur, dum sit. Plat. in philebo. char. 223.

Efficiens, & causa recte vnum dici potest. Plato. in philebo. charta 233.
 Efficiens omne primum secundum seipsum oportet esse præstantius facto. Plot. En. 5. lib. 8. cap. 1. ch. 542.
 Efficiens mundi causa est diuina potentia, intelligentia, & voluntas; exemplaris ideæ intelligentia diuina concepta, finalis est bonum. Marsil. Ficinus in Platon. Timæum capit. 12. ch. 1438.
 Effigies sigilli exemplaris differentia participantium redit dissimiles. Dion. Areop. de diuin. nom. ch. 1042.
 Efficiens causa appellatur a Moysè spiritus domini. Ioan. Pic. Miran. in Heptapl. lib. 1. capit. 2. ch. 12.
 Effectus qualitas pro radii qualitate, & pro natura corporis irradiantis, non pro diuersa radii circulatione distinguitur, ergo planetæ non mutant naturam pro diuersitate loci, nec alia fieri potest diuersitas quam que in luminis & calor intensio, vel remissione fit. Io. Pic. Mir. in Astrol. lib. 6. cap. 3. ch. 585.
 Egestatem non abstinentia pecuniarum, sed præsentia immoderatarum cupiditatum gignit. L. Apul. de dogm. Plat. lib. tertio. ch. 251.
 Electio est approbatio recta. Speusip. in Plato. definitio. nibus. charta 1963.
 Electio ipsa quodammodo opus est animi. Marsil. Fic. in Platon. Theol. lib. 2. cap. 8. ch. 101.
 Electio in Deo ab essentia non differt. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 12. ch. 111.
 Electio iudicium præsupponit, quam electionem semper actio secundum esse aliqua antecedit. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. cap. 18. ch. 1224.
 Electio cum conficienda est, obseruanda est Luna vt vnū dirigenda deinde ad Iouem gradibus si fieri potest 4. ad Venerem tribus, ad Solem duobus; quoad proportionem, Harmoniæque omnes huiusmodi in genere hominum plurimum perseverant, permanet in corporibus, spiritibus, animis, ciuitatibus bonus habitus, & his deficientibus ille quoque fatiscit, & in deterius abitur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 12. ch. 1421.
 Electionis rectæ peritia cunctis rebus & artibus præponenda est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. ch. 1438.
 Electio ipsa, motioque peruersa & peccatum est, & poena, acriter affligens animam, donec prouidentia more medici per afflictionis eiusmodi stimulos animam sanet, dum sic ad habitus peruersi odium prouocat, poenitentiamque electionis iniquæ, atque vicissim ad contrariæ electionis amorem, & sic electio recta, & præmii & virtutis est exordium. Marsil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 4. ch. 1690.
 Electionis pars Astrologiæ finiola iudicata est ab omnibus philosophis, & inefficacè eam iudicauit Hali Prolemæi interpres. Ioan. Picus Miran. in Astrologiam, lib. 4. capit. 7. ch. 535.
 Electiones, seu auspicationes variz sunt, nam aut cælum fauorabile natalis cõstellatio sibi fecit, aut aduersum: si primum, nulla opus est electione, sua enim electio sufficit: si secundum, frustra hora eligitur. Ioan. Fr. Pic. Miran. de prænot. lib. 5. cap. 9. ch. 566.
 Electio proprie est eorum, quæ in nostro sunt arbitrio. Franc. Patric. de regno, li. 6. tex. 6. ch. 245. ter.
 Electrum est præditum vi aliqua flamma, & stabili, quæ facies eius conficata reclusis spiramentis effundit. Id ubi effluxit, agit quod magnes. Attrahuntur autem ex vicinis leuissima, & aridissima ob tenuitatem & imbecillitatem, non enim est validum, nec libramentū habet, nec impetum quo propellere confertur aerem, atque exuperare moles grandiores, vt magnes valeat. Plutarchus de quæstion. Plat. ch. 676.
 Elegia suauitatem plurimam habet, & stylum familiarè adiuuat, iucundiorque efficit, in qua excoluit Callimachus. Fran. Patr. de repu. li. 2. tex. 6. ch. 63. ter.
 Elephas Arietem fugit. Ioan. Franciscus Picus Mirand.

in examen van. doct. gen. li. 1. cap. 22. char. 829.
 Eleemosina & oratio sunt duæ alæ, quæ animam de uale lacrymarum eruant, quæ oratio fit in mentis recessu, nec uero quam longa, sed quam efficax. Ioan. Picus Mirandul. in epistolis. charta 343.

Elementa quid sent, & quot.

Elementa, ignis, scilicet, aqua, aer, & tertia corpora sunt. Plat. in Timæ. char. 744.
 Elementum est quod cõponitur, & in quod composita dissoluuntur. Speusip. in Plat. definit. ch. 1962.
 Elementa uel speciem, uel materiam primam esse necesse est, uel ex materia & specie constare. specie esse impossibile est, quo enim pacto si absque materia sunt, molem & magnitudinem habebunt? sed nec prima materia sunt, quoniam dissoluuntur: igitur ex materia & specie cõponuntur. Plot. En. 2. li. 4. ca. 6. ch. 162.
 Elementa & genera hæc quinque, id est essentia, motus, status, idem, & alterum appellantur: elementa quidē, quoniam ens primum, & quodlibet ens ex his conflatur: genera uero, quoniam generantur de his prædicantur. Mar. Fic. in Plat. sophist. cap. 34. ch. 1290.
 Elementa mundi intrinsecus sunt duo; materia & forma extrinsecus tria, efficiens scilicet mundi causa, exē planis, finalis. Mar. Fic. in Plat. Ti. cap. 2. ch. 1438.
 Elementum si esset vnum, nihil vtiq; generaretur, quod & Hippocrates asserit: siue plura inter se similia, noui nihil efficitur, vt ait Heraclitus. Marsil. Ficinus in Plat. Ti. cap. 18. ch. 1445.
 Elementa apud metaphysicum sunt quatuor, essentia, esse, virtus, & actio. Marsil. Ficinus in Plato. Timæum cap. 2. ch. 1447.
 Elementa apud physicum quatuor sunt, videlicet naturæ seminaria virtus, pullulatio naturalis, adulta forma, & compositum. Mar. Fic. in Plat. Ti. cap. 22. c. 1447.
 Elementa quatuor dicimus esse apud inferos vna cum Orpheo, Pythegetonem, Acheronem Oceanum, & coctum. Mar. Fic. in Plat. Ti. cap. 24. ch. 1449.
 Elementa sub Luna esse nulli negant, sed in coelo physico nonnulli negabant; sed isti audiant metaphysicos probantes elementa per ideas suas esse in ipso mundi opifice, esse inde in anima mundi per rationes suas, esse in natura per semina, ergo & in coelo per virtutes, & sub coelo per formas. Marsil. Fic. in Plat. Timæum. cap. 24. char. 1449.
 Elementa sunt in coelis, quia cœli complectendo ea gubernant. Astrologi tam in signis, quam in planetis naturas designant elementorum theologi in coelis aquas, & terram ponunt uiuentium. Marsil. Fic. in Plat. Timæum. cap. 24. char. 1449.
 Elementa, quæ uiuunt, ignis, aer, aqua, & terra non uere elementa sunt, sed naturæ quæpiam ex elementis mixtæ, atque coalitæ. Ioan. Franc. Picus Mirand. de elem. cap. 2. char. 168.
 Elementorum numerum si diuinum oraculum editum non sit, humana ratione non est sententia ueridico ore adeo lata, ut ab ea non detur prouocatio: & sic de sedibus elementorum. Nam hoc sensu non patet, cum quæ uidemus non sint elementa pura, nec ulla simplex qualitas: corpore non omnino simplici, & puro manent. Ergo nec intellectu, cum in ipso nihil sit, quod prius non fuerit in sensu. restat ut hoc iudicet phantasia, quæ uana est. Io. Fr. Pic. Mir. de elem. ca. 3. ch. 171.
 Elementorum uaturæ dicuntur solidæ apud Platonem, quia instar dimensionis triuæ, trinas possident qualitates: quod si duas duntaxat haberent planorum instar, unum sufficeret medium, quod in qualitate una congrueret cum extremis, in alia differret. At quoniam tres inuicem oppositas habent, ideo duobus opus est mediis, ut uinciantur, quorum utrumque cū proximo quidem

quidem tum extremo tum medio dupliciter tenentur qualitate, in uia discrepet, cum remotis uero extremo in vna congruat, sed differat in duabus. Sic ignem sequitur aer in mobilitate, & subtilitate per similes igni, sed obtusitate uirtuti dissimilis, & terræ similis, & cū aqua simill obtusitate, & mobilitate. Aqua sequitur aerem in mobilitate, & obtusitate similis aeri, igni similis mobilitate, terræ crassitie, & obtusitate dissimilis terræ mobilitate. Marsil. Ficinus in Plat. Timæ. capit. 23. chart. 1448.
 Elementa cum sint quatuor, ex quibus quatuor temperamenta conflantur, siue sola composita, siue etiā simplicia, & addatur etiā proportio, quæ sit æqua ex omnibus, non possunt diuersissimi mille differentijs effectus inter se diuersi ex tam paucis mixtionibus prodire, qui effectus cum nesciri queant, nec eorum causæ, & multo minus temperamenta: quoniam quæ illa parit, mixtio non cognoscitur, ignoratur enim proportio. Io. Fr. Pic. Mir. de elem. cap. 6. char. 179.
 Elementa quatuor ponit Aristoteles, & præterea quintum corpus cœlestis. lib. 1. de celo cap. 2. Platoni idē ex quatuor simplicium corporum purioribus portionibus mixtum esse uidetur, sed in quo plus ignis sit (lucis tamen, non adurentis) quam reliquorum elementorum, ex quo igneum appellatur a Platone. Iac. Car. in Alc. præfatione.
 Elementa ipsa sunt materia, & subiectum rerum quæ ex elementis generantur. Leo Heb. de amo. dial. 2. c. 68.

Elementorum motus, & qualitates.

Elementa mouentur a terra usque ad cœlum mobilitate, quoniam nonnunquam à rectissima motionis norma, vel ob impedimentum, vel ob aliam quandā causam quodammodo dimoueri uidentur. Marsil. Fic. in epist. lib. 3. char. 686.
 Elementa grauiam mundi alta non petunt nisi eleuentur ab altis, incolæ terræ cœlestes non scandunt nisi cœlestis pater traxerit illos. Mar. Fic. in epist. 1. 2. ch. 697.
 Elementorum qualitates octo comprehenduntur quatuor masculinæ, calor, frigus, leuitas, grauitas, quatuor femininæ, siccitas, humor, raritas, & densitas. Mar. Fic. in Plat. de legib. dial. 6. char. 1504.
 Elementorum qualitates masculinæ, calor, scilicet, & frigus principia sunt alterationis, leuitas, & grauitas motionis ad locum principia sunt. Marsil. Ficinus in Plat. de legib. dial. 6. char. 1505.
 Elementorum cuiusque formalis ratio, idque ipsum, quod aliquid est, absque alienæ naturæ additamento possunt consistere. Marsil. Ficinus in Plotini Enn. 2. libro 1. capit. 6. chart. 160.
 Elementi partes ad suam integritatem, ad locum proprium, & congenitum naturali propensione feruntur. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. lib. 5. cap. 1. char. 515.
 Elemento quæ qualitates cuique conueniant, cum nullo simplex habeamus, nescimus, sed coniectura percipimus, quæ facile vacillabit, cum elementa simplicia percontari non liceat. Ioannes Franc. Pic. Mirand. de elem. capit. 4. chart. 172.
 Elementarium qualitatatum ratio ad cœlestis corporis distantiam, vel propinquitatem refertur. Leo Hebræus de Amor. dialog. 2. chart. 65.

Elementa, ut rerum principia sunt, & ut inuicem transmutantur.

Elementa cū sint solida, ignis, & terra, & ipsa connectere opus esset, & indigerent duobus mediis, aqua & aere in eorum medio Deus collocauit, & inter se quantum fieri posset eadem rationem effecit, vt quod ignis ad aerem, hoc aer esset ad aquam, & quod aer

ad aquam, hoc aqua ad terram, vt mundus, & tangi, & uideri possit. Plato. in Timæum. c. 735.
 Elementa inuicem alterum alteri originem distribuunt. Si aqua compingatur, & concresecat, lapides, & terram fieri uidemus: si liquecat, & dissoluatur, uentum, & aerem: combustum uero aerem etiā ignem, concretū, & extinctum ignem in ideam abire, & rursus coeuntem aerem, & densatum, fieri nebulam, & caligineam, & si magis compingatur, aquam fluentem, ex aqua rursus terram, & lapides. Plato. in Tim. c. 742.
 Elementa cum nunquam eadem conspiciantur, sed semper inuicem alterum alteri originem præbet, non est, qui non pudore afficiat se ipsum, si quod ex ipsis uelut sit quodcunque hoc, & non aliud, constanter affirmet. Plat. in Timæum. ch. 742.
 Elementa in se alia rerum genera inserta habent, cuius rei causa est elementum constitutio, eo quod utraque non solum vna magnitudine præditum triangulum produxit ab initio, sed & minora, & maiora, & tanto numero, quot sunt in speciebus genera. Quapropter dum ipsa ad se ipsa, & inter se inuicem commiscantur, uarietate sunt infinita. Plat. in Timæum. ch. 746.
 Elementum quandiu ad aliud accedit, & minus est, ac cum præstantiore pugnat, dissolui non desinit, & rursus minora quum in maioribus multis comprehenduntur pauca, diffinguntur, ac extinguuntur: quum uero in superantis ideam transire uolunt, extingui desinunt, & sit ex igne aer, ex aere aqua: si uero cum his, aut etiam cum alio quodam genere congressa pugnet dissolui non desinunt, priusquam aut omnino depellantur, & si dissolui possint, ad cognatum diffugiant: aut ex speratis vnum ex multis simile ei, quod superauit fiat, & cum ipso cohabitans maneat, & secundū has affectiones omnia mutant locos. Plat. in Tim. c. 746.
 Elementa hic existentia quod uiuant, sunt animalia, argumentum, ab eis genita. Aristotel. Theolog. Aegypt. lib. 8. cap. 2. chart. 38.
 Elementa etsi inter se tanta, sint discordia, non mirum est nondum dissona esse mundi machinam, cum ciuitas ex tot diuersis, & contrarijs conflata esse perseveret, & ex contrarijs fiat harmonia. L. Apulei de mundo. chart. 236. tergo.
 Elementa inuicem mutantur, quatenus alterum alterius qualitatem induit. Max. Tyr. ser. 27. ch. 206.
 Elementa omnia singula habent aliquid singulorum, non quod illud, quod dicitur aliquid possidere, ex utrifque constituatur, uidelicet ex se ipso, & ex eo cuius est particeps, inimo in ipsa mundi communionem ritē situm non tam alterum, quam alterius nonnihil accipiat, uelut non ipsum aerem, sed aeris liquiditatem, & sit non tam ignem, quam igneam claritatem. Plot. En. 2. lib. 1. cap. 7. char. 101.
 Elementa in uniuerso animali sunt, & animalis partes, non apparet tamen in eis uita, vt nec in terra. At terram animatam esse argumentari licet ex his, quæ in illa gignuntur, & sic de igne. Nam & in eo animalia generantur, & item in aqua, & manifestius, necnon & aeris sunt, quædam animalium concreciones: at ignis hic natus cum non fuerit moles aliqua permanens, non ostendit esse insitam animam, & sic aer, & aqua, sed sic uidentur se habere in uniuerso, vt in corpore uiuente humores. Plot. Enn. 6. li. 7. c. 11. ch. 704.
 Elementa dum mutantur, non mutant essentiam, sed qualitatem. Chalcidius in Plato. Tim. ch. 65.
 Elementa inuicem tota non corrumpuntur lege Dei sic disponente. Philo. Iudæus de plantatione. Noë. ch. 141.
 Elementa esto quod sint inter se contraria, & inter contraria sit medium, cum contraria maxime distent, & absque medio minime congruant, at mediū hoc indiuisibile esse nequit, alioqui per ipsum contraria non distant: habet ergo dimensionem, sed qua parte alterum tangit,

tangit, non tangit alterum, & habet insuper partem necessario mediani, per quam eque discrepet ab extremis. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 18. ch. 1445.

Elementorum contraria qualitas, & colorum, & figura ad novas figuras quotidie generandas conferente motione. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 18. ch. 1445.

Elementa ita inuicem conferuntur: essentia redacta; signum, & semen: esse lineam, & pullulationem naturalem, virtuti plantam, & formam: actioni profundum, & compositum. nam quod in mathematicis signum est, in physicis Plato virtutem feminalem individuamque stabile esse putat, & sic de aliis. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 22. c. 1447.

Elementa inuicem comparabilia sunt, sed potiori ratione ignis ad aerem, aer ad aquam, aqua ad terram ex confusione qualitatum manifestum est: videtur enim elementi proximi ad proximum convenientia ad discrepantiam esse dupla, ad remotum vero contra dupla esse ad convenientiam discrepantia. Ignis aere duplo subtilior, triplo mobilior, quadruplo acutior. Aer aqua duplo, triplo mobilior, quadruplo subtilior. Aqua terra acutior duplo, triplo, subtilior, quadruplo ad motum paratior. Mar. Fic. in Plat. Tim. ca. 23. ch. 1448.

Elementis ex quatuor geometricis, & musica ratione inuicem coniunctis mundum vniuersum compositum esse Pythagorici, & Platonici omnes existimant, ita tamen vt consonantia horum nullam in celo dissonantiam patitur, sub celo autem dissonantia quedam alicubi oriri videantur interdum, sed statim per superiorem concentum in formam consonantem mirabiliter redigantur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 24. ch. 1448.

Elementa quatuor non sunt principia, ante hæc est materia, & quodammodo forma, in quam resoluuntur, ante hæc est causa efficiens, & exemplar, & finis, feminalesque horum omnium rationes in ipsa natura. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 33. ch. 1474.

Elementorum varie mixtorumque inuicem mixtiones causas quæque necessarias preparatoris que videntur, vt sub vno genere forme multe species nobis apparere possint, precipue huius certi numeri cause sunt penes Deum, efficiens potestas eius, exemplar multiformis eius intelligentia, finis eius bonitas, volens totidem in mundo esse formas, quot in se sunt ideæ, vt ita mundus sit optimus, diuinam referens bonitatem, & ad hoc ipsum mixtiones elementales tanquam speciebus necessarias insituisse videtur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 14. chart. 1447.

Elementorum pugna erat apud veteres lis, & amicitia, ex qua omnia fiebant, & hic Iouis, id est ignis, & iunonis, id est aeris nuptie, & Iouis cum terra, quia iupiter sumitur pro ea parte aeris, que in pluias vertitur. Io. Franc. Pic. Mir. de elem. cap. 2. ch. 169.

Elementa quo pacto coeant ad res faciendas in dubium est. nam alii ea ita misceri volunt, vt ex eis tertium fiat. Alii integra manere dixerunt. alii in medio fere, vt nec integra manere, nec penitus aboleri, frangi tamē, & minui sic, vt integritas forme abiret, retenta ipsius virtute, & potestate. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. de elem. cap. 2. char. 170.

Elementa quanto simul coniuncta in arctiorem societatem conspirauerint, & ad equalius temperamentum redacta fuerint, tanto perfectiorem nobilioremque formam suscipere conspiciuntur. Leo Hebræus de Amore dialogo 2. char. 70.

Elementa quatuor ad materiam primam propter mixtorum generationem disponendam atque perficiendam concurrunt. Leo Heb. de amo. dial. 2. ch. 71.

Elementorum figure, & proprietates.

Elementorum figure ita parue statuende sunt, vt vni-quodque vniuersi generis a nobis ob paruitatem

non videatur, multis autem congregatis moles ipsorum videri, & sane quod ad proportionem attinet circa multitudines, & motus, & alias facultates, Deum vbi-que hoc modo penitus exacte hæc ad proportionem eorum, quæ ab ipso effecta sunt, coaptasse, quatenus necessitatis natura volens, & persuasa concessit. Plat. in Timæum. char. 746.

Elementorum vniuersumque multas species habet: ignis flammam, lumen, & splendorem, triangulorum in vnoquoque inæqualitatem, aer partim purus, & sicus partim humidus, & nubilosus, aqua alia fluida, alia congelata, velut nix, pruina grando, & glacies, & humor alius fluidus est, vt mel, oleum, alius compactus, vt pix, cera, compacti species alia fusilis, vt metalla, alia fragilis, vt sulphur, bitumen, nitrum, sal. Timæ. Loc. de mundi anim. & nat. char. 1041.

Elementa omnia præter ignem de celo descendunt, ignis sursum versus fertur viuificum, quidquid ex alto descendit generans, quod sursum versus emanat nutrit, terra sola in se ipsa consistens omnium est receptrix, omniumque generum, quæ accipit restauratrix. Apul. Aesclepius char. 215. tegeo.

Elementa quoniam ex fluitante materia constant sequemur mutuo semper insciunt, nullum ex se ordinem obseruarent, nisi a lege celestis motus ordinatissima regerentur. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 5. ch. 87.

Elementa cum sint animata, ideo quanto proprius accedunt ad animam, eo trahuntur vehementius. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 4. cap. 1. ch. 128.

Elementorum non est proprie naturalis motus ascensus, & descensus, sed ad locum naturalem subita restitutio. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 4. cap. 1. ch. 129.

Elementum purum non potest putrescere, sed mixtum. Mar. Fic. in epidemiarum antidoto, cap. 2. ch. 577.

Elementum quodlibet quo naturali termino magis propinquat, eo velocius mouetur. Mar. Fic. in epist. libro secund. char. 678.

Elementa ex virtute proprie speciei proprias in se qualitates gignunt, ex calore in virtute actu calore in virtute actu calor in igne, ex frigore in virtute actu frigus in aqua. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 20. ch. 1226.

Elementa eodem naturæ nixu, & petunt conueniens, & fruuntur. Mar. Fic. in Plat. phil. ch. 1259.

Elementa non sunt hic pura. Mar. Fic. in Plat. Philo. cap. 20. char. 1272.

Elementum, quod in circumferentia ponitur naturam eius sequens, amplissimum est, ideo omnium subtilissimum per substantiam, per virtutem acutissimum, & penetrationi aptissimum, per actionem denique promptissimum ad motum. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 23. c. 1448.

Elementa media medio modo se habent inter ignem, & terram. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 23. ch. 1448.

Elementum, quod situm est in medio, naturam sequens medijs angustissimum est, & per substantiam densissimum, per virtutem obtusum, per actionem denique ad motum ineptissimum. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 23. char. 1448.

Elementorum quædam vires tum formatrices in anima, tum formabiles in materia quodammodo extiterunt ante mundi dispositionem. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 39. char. 1463.

Elementa cætera excepta terra facies habent triangulares, ideo minus firma, & magis cedentia terra vero, quia facies quadrangulares habet, ideo magis firma. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 55. ch. 1476.

Elementorum forme tanquam imperfectæ aliunde dependent, id est a proprijs diuinæ mentis ideis. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 35. char. 1474.

Elementorum forme non sunt vere substantiæ, sed substantiarum verarum imagines, id est idearum. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 34. char. 1474.

Elementum

Elementum simplex, nec uideri, nec tangi, nec sub ullu sensum cadere potest. Ioannes Picus Mirandulanus in Heptaplum, lib. 1. cap. 4. ch. 14.

Elementum nullum simplex sentiri potest, sensus enim ex diuersis conflatu nihil nisi simile percipere potest, quæ perceptio fit quatuor qualitibus. Io. Franc. Pic. Mir. de elem. cap. 3. ch. 168.

Elementa mole minima sunt, virtute maxima. Iacobus Carpentarius in Alcinoi descensione, ch. 211.

Elementa non essent æterna, si calor in aere pederet ab ignis calore, prior enim esset in igne, quam in aere: sed in æternis efficiens non constituitur prius effectus apud peripateticos. Io. Franc. Pic. Mir. de elem. c. 4. c. 173.

Elementa in hominis compositione ad maximam æqualitatem, ac vnitatem redacta fuerunt. Leo Hebræus de Amore dialog. 2. char. 71.

Elementorum complexio eorum amicitia haud immerito nuncupatur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 71.

Elementorum, vt sunt in celo, & de eis antiquarum opinionum.

Elementa eodem modo declarauit Aristote. vt Plato. Best. Car. in Calym. Pla. lib. 1. ca. 6. ch. 10. ter.

Elementa, quæ Plato sub celo ponit, sub terræ nomine mos ipsius est appellare, & quæ in celo, coeli, ignisque nomine, quamuis omnia elementa sub celo ponat, & omnia in celo. Mar. Fic. in Pla. de leg. dial. 4. ch. 500.

Elementorum excessus, qui in celum refert, non aliter erant, quam qui morbos in ipsam regentem corpus naturæ referat potestatem, cuius est illa curare, non facere, sopire, non excitare. Ioan. Pic. Mirand. in Astrologiam, libr. 3. cap. 11. c. 505.

Elementa in celo ita existunt, vt terræ soliditas, & stabilitas absque crassitie in vapore quasi fune, regnet, atque æquabilitas, & lenitas absque lapsu, agilitas aeris, ab effluxu seorsum, efficacia ignis, in lumine salubri, calore, intelligentiæ, vitæque persimili dominatur, seorsum ab ea combustionem, ad quam efficiendâ apud nos cogitant, tum lumen inter concava repercussum, tum calor igneus aspera quadam materia, & mordaci conclusus, qui quatenus a terrena crassitie soluitur, ea tenus lucet purius, & calat salubrius. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 24. ch. 1449.

Elementa in celo omnia statim a prima genitura mundi in formam præstantissimi, id est ignis redacta sunt, vt per motum celestem elementa quatuor, que apud nos sunt in quavis genitura, ad unam reducantur mixti formam. Mar. Fic. in Platonis Tim. c. 24. c. 1449.

Elementa alij certa magnitudine constare dixerunt, & eorum qualitates certo quodam tenore qualitibus aliorum præstare dixerunt, alij, qui elementa se excedere mole, & magnitudine arbitrati sunt, quæ a portione alterum præstaret alteri sciri posse negarunt, quæ vero similior sententia est. Ioan. Franc. Pic. Mir. de elem. capitul. 2. ch. 168.

Elementorum contrarietatem vnâ voluit Plato inter ignem, & terram, reliqua media esse dixit, at Aristote. duas posuit. Iac. Carp. in Alcinoi. cap. 10. ch. 293.

Elementa, vt sunt mathematicis, & stoicis.

Elementum vocis est vox simplex, & causa, quod certe voces sint. Speusippus in Plato. de fin. c. 1964.

Elementa quatuor sunt apud mathematicum, signum, linea, planum, & profundum, Mar. Fic. in Plat. Timæum, capitul. 24. char. 1447.

Eligimus sæpe ratione boni ita priuationes, vt habitus, & quandoque magis. Mar. Fic. in Plat. Parmenide, cap. 46. char. 1161.

Eloquentia sine sapientia est ens acutus in manu furio-

si. Mar. Fic. in Plato. Gorgiam. chart. 1315.

Eloquentia alia conuenit iuueni, alia seni, nec eloquentia dicenda nisi personæ congruat eloquentis. Io. Franc. Pic. Mir. de studio philosophiæ, l. 2. c. 2. cha. 30.

Eloquentia si a philosopho afferatur, non est aspernanda, si eam non habet, non admodum flagitanda. Iaco. Carpent. in Alcinoi præfatione.

Eloquentio inuentionem sequitur, ita vt alia alij conueniat. Io. Franc. Pic. Mir. de imitatione. ch. 183.

Eloquentionum tria sunt genera. Vnum præstantissimum, & diuinissimum, a quo cætera loquendi genera profluunt, meditatio, & cogitatio, quæ sit sub silentio in animo huc, illuc se commouente ad inueniendum aliquid, vel disponendum, vel iudicandum, quæ notio animi sermo intimus appellari potest. Alterum est, quod a sede animi vocis instrumento effunditur auribus accomodatam. Tertium scriptura profertur, quod etsi multas habet difficultates, tamen omnia refarcit incommoda propter presidium, quod affert aduersus obliuionem, & temporis iniuriam, verius sermo nis imago quam sermo. M. Antonius Natta de pulchro, libro tertio. char. 49.

Emittitur ille, qui non vetatur redire, expellitur ille, qui æterno damnatur exilio. Philo. Iud. de Cherub. ch. 71.

Empedocles simili simile iudicari voluit, sed eius expostores sex iudicant posuisse veritatis iudicatoria, nam præter duo efficientia rerum principia Amorem, & discordiam, simul terram, aerem, aquam, & ignem iudicatoria censuit. Ioan. Francisc. Pic. Mirand. in examen van. doct. gentium. lib. 2. c. 10. ch. 836.

Empedocles omnium inferiorum ortum atque interitum in sex causas conferebat, in quatuor scilicet elementa amicitiam, atque inimicitiam. Leo Hebr. de Amore, dialogo secundo. char. 71.

Endymion, vt poetæ fingunt, in Latino Cariz monte quadraginta annos obdormiuit. Sebast. Foxius in Plaphædrum. chart. 54.

Enochus, Elias, & Ioannes Euangelista a Deo, & animi, & corporis immortalitate donati. Leo Hebr. de Amore, dialogo tertio. char. 292.

Entis diuisio.

Entia alia per se ipsa, alia ad alia semper dicuntur. Plato in sophista. chart. 155.

Ens æquiuocè dicitur de substantia corporea, & incorporea. Plot. En. 6. l. 3. c. 6. c. 621.

Ens omne aut idem est quod, & ipsum eius esse, aut aliud, vt aliud est esse homini, & aliud hic homo, at anima esse, & anima idem est. Plotinus En. 6. libro octauo, capitulo decimoquarto. char. 748.

Ens omne, vel impossibile est, vel motum, & si motum, vel a se, vel ab alio. Proclus element. Theologic. propositione decimaquarta. ch. 2. ter.

Ens omne vel essentialiter conuertitur solum, vel vitaliter, vel etiam cognoscenter. Proclus element. Theologic. propositione 39. char. 12.

Entia omnia ad se inuicem, vel tota sunt, vel partes, vel eadem, vel altera. Proc. ele. Theo. prop. 66. ch. 18. ter.

Ens, & esse tribus precipue modis consideratur, primo ens, & esse simpliciter nullo videlicet præter ipsam entis simplicem rationem addito, secundo ens aliquid, tertio vt tale, esse est prius ordine naturali, deinde esse aliquid, tertio esse tale, & cum ex nullo ente ens efficiere sit infinitæ potentia, ideo Deus solus ex nihilo esse simpliciter facere potest. Mar. Fic. in Dionysij Arcopagite de diuinis nom. ch. 1092.

Entis alia est ratio, alia vnitatis, entis enim rationi multitudine, & compositio non repugnat, unitatis autem rationi repugnat, nam non ens hinc non unum est oppositum, dicere vero non ens non est prolixius id est, atque

Tom. 3.

X

unum

vnum dicere, si quidem non vnum non necessario nihilum significat, sed diuersam entium multitudinem. Vnum igitur ens non est ipsum simpliciter vnum, sed quoquomodo compositum, & multitudini permixtum. Mar. Fic. in Plat. parmenidem, cap. 2. ch. 1138.

Entis maxime ratio alia est a ratione ipsius boni, nã alia, est ratio efficiendi a ratione bene efficiendi. Mar. Fic. in Plato. parmenide, cap. 47. ch. 1162.

Entium omnium gradus, tum eorum, quæ verè sunt, id est formarum separatarum, tum eorum, quæ non verè sunt, id est formarum materiæ inhaerentium, tum infimum materiæ gradum a Deo vno bonoque super omnem essentiã eminentem Plato deducit, & in parmenide, & in sophista. Mar. Ficinus in Plato. Timæo, capitul. 9. chart. 1441.

Ens omne, vel vniuersum tribus dicitur modis, sigillatim congregatum, & summatum. Primo modo ens quodlibet, & hoc seorsum, & istud, & illud est aliquid in se vnum ab alijs singulari quadam proprietate distinctum. Secundo cuncta entium amplitudo simul, ita vnum est, vt quo quomodo cuncta inuicem in essendo conueniant, ab eodem principio ducta, & ad eundem finem communem postremo ducta, inuicemque motu quodam actionibus, passionibusque conspirantia. Tertio inter entia primum, & vnum, & omne: vnum, quia vt entia naturalia ad naturam vnam, & corporea ad vnum corpus, sic omnia simpliciter entia tandem ad ens vnicum referuntur, & omne, quia vt omnium naturarum, & corporum virtus in prima natura, & primo corpore continentur, sic in vno primo ente omnia entia continentur, quem mundum intelligibilem nominamus. Primo, & secundo modo participatio vnitatis est imperfecta. Tertio est perfecta, sed præter vnitatem illam intelligibili mundo perfecte participatam, eminentissimam excogitat vnitatem vniuerso ente vno excelso. Mar. Ficinus in Platoni parmenide, capitulo secundo. charta 1138.

Ens vniuersum, vel vnum omnino est, vel omnino multa, vel vnum, & multa non omnino vnum, ne cogamur, quæ contraria sunt, idem esse fateri. Nec omnino multa vnitatis vnius omnino expers, quia si nullum sit vnum, neque multitudo certe erit, ergo ens erit vnum, & multa. Mar. Ficinus in Plato. parmenide, capitul. 41. chart. 1157.

Entis quinque sunt genera: essentia, idem, alterum, status, motus. Mar. Fic. in Plat. sophistam, ch. 1285.

Ens aliud est, & simplicius, & communius, quam autem motus, aut status, nam rationi entis motus, & status, quasi posteriores accedunt. Mar. Ficinus in Platoni sophistam, cap. 31. chart. 1289.

Ens quinque gradibus omnino cogitatur, nam non ens purum dicitur quicquid fingitur infra materiam, ens purum, puram mentem, & ideam existit Anima, cœlumque dicitur simul ens, & nō ens, videlicet propter motum, magis tamen esse, quam non esse: contra materiam magis non esse, quam esse. Sed & quæ naturalia sunt sub luna composita, esse pariter, atque non esse. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 5. char. 1406.

Ens vel simplex est, vel compositum, si simplex, ipsa ratio entis est ipsa essentialis vnitatis, atque simplicitas, si compositum, essentia entis est ipsa essentialium principiorum suorum vno, sed super vnitatem essentialium, essentialiumque vnionem est ipsa simpliciter vnitatis, quæ si ente sit posterior, & ipsa non vnitatis est, sed multiplex, & ipsum ens in primo sui signo non erit aliquid vnum, sed multitudo infinita, vel nihilum. Mar. Ficinus in Plotini Enn. sexta, libro nono, capitulo secundo. chart. 1798.

Entis genera in mente prima quinque sunt, essentia, motus, status, identitas, & diuersitas, & rerum species, quæ

ideæ nominantur. Mar. Ficinus in Plotini Enn. tertia, libro septimo, cap. 1. ch. 1720.

Ens, quod de Deo, & de Creaturis dicitur, æquiuoce prædicatur. Gabriel Buratellus de ente, & de vno, libro secundo. chart. 77. terg.

Ens dicitur multipliciter secundum se, & secundum accidens. Gab. Bur. de ente, & vno, li. 2. chart. 60.

Ens quid est.

Ens dicitur tanquam *τὸν* id est permeans, & *οὐκ τὸν* non progrediens indicat. Plato in Cratyllo. ch. 88.

Entibus omnibus, & sæculis competit vt sint ab eo, quod est superius ente, & ex ipso, pendet omne æuum, & tempus est enim principium, & causa omnis æui, & temporis. omnia illius participia sunt, ipsum a nullo existentium abest, ante omnia extat, cuncta in ipso consistunt, & omne in illo est, excogitatur, & seruat. Dion. Ateop. de diuin. nomin. char. 1093.

Ens quod reuera ens est, est cui nihil esse ipsius deest, & nullo indiget vt sit, & seruetur, sed ipsum alijs, quæ vi dentur esse, vt esse videantur est causa, & si hæc sunt, vita debet esse, & vita perfecta. idque est intellectus, & sapientia perfecta, & determinatum est, definitum, ac penitus absolutum, & sempiternum est, nihil aliquando suscipit, sed eodem modo semper se habet. Plot. En. 3. l. 6. c. 6. char. 308.

Ens multa est alteritate, non loco, nam ut ait Parmenides ens enti propinquat, & simul est vniuersum Plot. En. 6. libr. 4. cap. 4. char. 648.

Entia omnia unum sunt. Plot. En. 6. l. 5. c. 1. c. 660.

Ens est numerus unitatis, entia numerus explicatus, intellectus numerus in se agitur, Anima est numerus comprehensibilis. Plotinus Enn. sexta, libro sexto, capitulo nono. chart. 679.

Entis enter omne infinitum est non secundum multitudinem, vel secundum magnitudinem, sed secundum potentiam solam. Proclus elementa Theologica propositione 86. char. 23. pag. 2.

Ens enter omne, vel ante sempiternitatem est, vel in sempiternitate, vel ante sempiternitatem est, vel in sempiternitate. Proclus elementa Theologica propositione 88. ch. 24.

Ens est supra sempiternitatem. Proclus element. Theol. propositione 87. char. 24.

Ens primo omne ex termino est, & interminato. Procl. elem. Theol. propositione 89. c. 24. terg.

Ens enter omne radijs pendens diuinum est, intelligibile, & participabile. Proc. elem. Theol. prop. 161. ch. 4.

Entia non appellamus nisi quæ formas, habitus, actiones possident, vnum non solum dicitur habitum, sed etiam priuationem, ergo ente latius, & superius est. Mar. Ficinus in Dionysij Areopagite de Trinitate. charta 1016.

Ens qua ens non est necessario finis, sed qua bonum. Mar. Fic. in Plato. parmenide, cap. 47. char. 1162.

Entium vniuersus ordo reducitur ad ens, quod non constat ex entibus, & id substantia est accidentibus nullis admixta, quæ nec quantitas erit, nec qualis, sed tota, impartibilisque substantia, neque ex eo quod unicuique, & simplicissimum erit solum, minus habebit, quam quæ præter substantiam subeunt accidentia. Mar. Fic. in Plato. Timæum, cap. 7. c. 1440.

Ens præcipue significat ipsum esse a termino, qui super infinitatem est infinitati datus. Mar. Fic. in Plato. philebo, libro 2. cap. 2. char. 1255.

Ens est scientiæ obiectum. Mar. Ficinus in Plato, sophista, charta 1284.

Ens summam æquiuoce de stabili, & instabili dicitur, vt homo de te, & tua imagine. Mar. Fic. in Plato, sophista, capitulo 29. char. 1288.

Ens non uere appellatur quicquid inter composita quædoque

doque dissoluitur, quoniam, & ipsum eius esse antecedit diuturna priuatio, & simul succedit, & ipsius esse ductus, dum motu, & tempore transigitur, quantum ad esse proprie spectat, indiuiduum habet præsens, quantum ad non esse pertinet, longum præteritum patitur, & futurum, & his accidit malum, quoniam non vere ens. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 8. c. 3. c. 1583.

Ens illud verum est, quod omnino est ens, id est cui non deest aliquid ad perfectionem essentiaë necessarium. Essentia vero perfecta, actum intimum, & perennem sui ipsius includit, id est vitam, & hunc exigit maxime intimum. Mar. Ficinus in Plotini Enn. tertia, libro sexto, capitulo secundo. chart. 1718.

Ens verum arbitramur, cui non miscetur entis oppositum, id est efficiendi defectus, & priuatio, oportet enim id esse in sua natura integrum, & permanens. Mar. Fic. in Plotini En. 6. libr. 2. c. 1. ch. 1774.

Entia vera nominantur Platonicæ substantias, in quibus vel non est, vel non regnat procliuas ad non esse, quod est entis oppositum, vel non est in substantijs a materia separatis, vel etiam separandis. Mar. Ficinus in Plotini En. 1. libr. 3. cap. 4. ch. 1562.

Entis natura consideratur, vel vt est in actu primo per formam, vel vt est in actu secundo per motum, primo modo entium principium est intellectus, secundo modo anima. Mar. Ficinus in Plotini Enn. secunda, libro tertio, cap. 15. ch. 1637.

Ens est sub vno, quoniam essentia prima, atque mens est naturaliter omniformis, & ideo pura simplicitate posterior, quæ pura vnitatis dum per vnionem in essentia sua cuncta conseruat, declarat per vnitatem se omnes essentias cõsecisse. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 9. c. 2. c. 1798.

Entia sunt semper, & absolute bona, quamuis non sint æqualiter bona, & non possunt fieri non bona nisi redigantur in nihilum. Ioan. Franc. Picus Mirand. in ep. ad Anto. fauentinum. chart. 297.

Ens non est genus, quia generis proprium est descendere per differentias formales in sua genera subalterna, at ens descendit per differentias modales. Gab. Burat. de ideis, libr. prim. char. 53.

Ens de quibus dicitur.

Entis materiam mihi videtur leuiter Parmenides tractasse, & quocumque ad iudicandum progressus est, vt decerneret ea, quæ sunt, quot, & qualia sunt. Plato in sophista. chart. 149.

Ens, vt scribitur in Timæo, ideas in eo quod viuens est infinitas conuertitur. Plotinus Enn. tertia, libro nono, capitulo primo. char. 356.

Entia intelligentia, & ratione iudicare habet Timæus, opinione vero, & sensu illa, quæ entia non sunt, sed sunt iugiter atque pereunt, atque eorum, quæ verè sunt rationes, ratas, & inconiunctas existere, rerum vero generatione fluentium imaginarias, atque contingentes, vbique enim rationes, & sermones imitantur illa, quæ explicant. Proc. in Alc. 1. c. 1908.

Entis æquiuocationem conatur Aristoteles introducere rationibus debilibus. Georgius Gemnifus de Plato. & Aristot. philo. differen. cap. 3.

Ens simpliciter spectat Metaphysica, ens quantum mathematica, ens quale & mobile phisica. Mar. Fic. in Dionysij Areop. de diu. nom. c. 1032.

Ens non esse multa Zeno discipulus probat, id est solum multa, sed præter multitudinem esse particeps vnitatis. Mar. Ficinus in Plato. parmenidem, capitulo tertio. charta 1138.

Ens omne, vel vniuersum confirmat Parmenides esse vnum. Mar. Ficinus in Plato. parmenidem, capitulo secundo. char. 1138.

Entis disputationem leuiter attigerunt antiqui, & poe-

ticis figmentis adumbrarunt. Alij vt forsitan Thales tria entia prima posuerunt, calidum, frigidumque extrema, medium humidum, quod quandoque extrema conciliat, quandoque minime, siccum vero in ordine principij non posuerunt, nam siccum contingere putabant, vel humoris priuatione, vel eiusdem concreione. Anaxagoras affirmabat elementa quatuor, duo calorem, & frigus, vt agentia, duo, siccitatē, & humorem, vt patientia. Alij horum duo tantum, vt Heraclitus, & Empedocles vnã vniuersi materiã posuerunt, qualitates vero diuersas, quibus aliquando consonet, aliquando dissonet. Sed Heraclitus hunc mundi habitum vna cum discordi quadam concordia fermè semper esse consimilem, quamuis non profus eundem: omnia enim iugiter fluctuare. Empedocles vero eandem permanere substantiam, sed alio quidem sæculo propter summam discordiam in chaos omnia solui, alio propter concordiam exornari. Metaphysici vero vt Pythagorei hæc dimiserunt vt non vere entia, primum vero ens, vt vnum cætera comprehendens, considerauerunt. Mar. Fic. in Plat. soph. c. 12. chart. 1287.

Entis rationem vnã non putant Pythagorici, & Platonici ineffe rebus æternis, & fluentibus, si quidem nec essentiam uocant in fluentibus, sed generationem, ideo ens apud illos non procedit usque ad infima, vnum uero procedit, vnum igitur ente superius. Mar. Fic. in Platoni sophistam, cap. 19. ch. 1288.

Ens ubi Plato dicit alterum esse quam singula, uel cuncta genera intelligas ratione abstracta, id est essentiam uel ens concretum quasi constans ex cunctis. Mar. Fic. in Plato. sophistam, cap. 38. ch. 1292.

Entis proprietates sunt status, & motus, moueri appetitur non simpliciter, sed ad bonum, & stare non simpliciter, sed in bono. in ipso ergo ente status, motus, vita, intelligentia, non sunt ipsum bonum, sed aliquid boniforme, quatenus ad ipsum bonum uergunt, implentur eo, & in eodem summopere conuiescunt. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 3. c. 16. ch. 1762.

Entium tria genera ponit Plato: primo ideas, quæ æternæ sunt, & sola ratione concipiuntur: secundo generabilia, & corruptibilia, quæ a sensibus non recedunt, & sensu cognoscuntur: tertio materiam quam locum appellauit. Gab. Bur. de ideis, lib. 1. ch. 20.

Entium appellatione se habent apud Platonem, quæ semper se habent eodem modo. Iacob. Carp. in Alc. parte post. cap. 27. char. 174.

Ens, mens, bonum, unitas apud Platonicos idem sunt. Aug. Steuch. de peren. phi. l. 1. ca. 14. ch. 13.

Ens vnde prouenit.

Entium ex infinitis infinitis nullum est, quia infinito nihil est maius. Proc. elem. The. prop. 1. ch. 1.

Entia omnia proueniunt ab una causa prima. Procl. elem. Theologi. propo. 11. char. 3. terg.

Entia omnia quouis modo ex fine, & infinito sunt per primum ens, omnia vero uiuentia sui motiua sunt per uitam primam, omnia uero cognoscencia cognitione participant per primum intellectum. Proclus elem. Theol. propo. 102. char. 27. terg.

Ens ipsum intelligens nascitur ab ipso uno, ut lumen soli proximum a luce solis intima. Mar. Fic. in Plotini En. 5. libr. 3. cap. 15. char. 1762.

Ens natum ab uno essentiam habet tanquam unius umbram, esse uero, ut unius imaginem. Mar. Fic. in Plot. En. 5. libr. 5. cap. 5. char. 1764.

Entis origo est processio quædam. Mar. Ficinus in Plotini Enn. secunda, libro sexto, capitulo primo. charta 1657.

Ens primum est mensura omnium primorum intelligibilium, & entium secundorum sensibilium, quia ipsum est, quod omnia entia creauit, & mensurauit ea mensura conuenienti omni enti. Aristotel. de causis cap. 3. proposi. 16. chart. 989.

Ens primum quietam dat vitam ijs, quæ sunt sub se, non per modum creationis, sed per modum formæ. Arist. de causis, cap. 3. prop. 18. ch. 990.

Ens vnum absolutum efficit omnia intellectualia mundi superni, & sensibilia subterioris propter assiduum, influentiæ receptum, quæ perfectio immissa illi est in finita, nec habet repugnantiam, sed subinde transmissa ab intellectu agente in causatum succedens, nequaquam imitatur lucem illam sacram, & bonitatem diuinam interminatam, proptereaque huiusmodi causatum recipiens non est proximum verbo Auctoris influentiæ, quare intellectus agens transmittit vim finitam, per quam tamen adhuc potest consequi causato proprio votum perpetuitatis. Si quidem opus proximum huic intellectui est omnino incorruptibile, essentiaque ob id potenter perdurabilis, unde prouenit constantia, & firmitas mundi vtriusque. Sic enim anima vniuersalis optatam seruat perpetuitatem per potentiam remissam ab intellectu agente. Arist. Theol. Aegypt. libr. 13. cap. 3. ch. 78.

Entia omnia mundi superni illustrata sunt, ideo unumquodque eorum conspiciunt omnia alia per essentiam suam, ac in alterius essentia. Aristotel. Theologia Aegyptia, libr. 14. cap. 11. c. 89.

Entia orbis superni creata fuerunt ab illo verbo primario, quod est substantia princeps sed simul, nam intellectus suimet est intellectus. Aristoteles Theolog. Aegyptia, libr. 14. cap. 12. char. 90.

Entium supremi mundi nullum nobilius est alio, sed omnia sunt illic secundum formam optimam Ari. Theol. Aegyptia libr. 14. cap. 14. ch. 91.

Ens ipsum intelligens emicat uti ex lumine circa se emicat splendor. Plot. En. 5. l. 3. c. 15. ch. 512.

Entia ipsa a corporibus diuersa sunt, illa immutabilia, hæc mutantur, illa se ipsis firma consistunt loci nullius egent, illa nulla magnitudine protenduntur, sed intellectualem substantiam habent sibi sufficientem, corporum natura alio semper indiget seruatore. Plotinus En. 5. lib. 9. ca. 5. char. 559.

Entis ipsius quæ sunt propria, vni sunt ex eo, quod sunt quiddam vnum, non vnum ipsum, & quod est aliquid vnum, multa est. Plotinus En. sexta, libro secundo, capitulo decimo. chart. 604.

Ens maxime proximum est ipsi vno. maximam cum bono habet, propinquitatem, Plotin. En. sexta, libro secundo, capitulo vndecimo. chart. 606.

Entia omnia ipso vno sunt entia, tum quæ primo sunt entia, tum quæ quoquomodo in rerum ordine numerantur, nam vno priuata non amplius sunt, quod esse ante dicuntur. Plotinus En. sexta, libro nono, capitulo primo. chart. 75.

Entibus simplicissimis nihil inest præter ipsorum esse, ideo non in ipsorum hoc substantia, illud vero aliud, idcirco meliora sunt definitione, & demonstratione. Syrianus in secundo Metaphysices, vel tertio secundum Latinos, capit. 3. char. 6.

Ens primum non appetent, nisi ab ipso suam perfectionem, & fructum perciperent, & a quo per totum æquum dependent, ab hoc etiam esse per totum æquum receperunt, quapropter si primum est appetibile omnibus, & ipsius esse omnibus est causa. Syrianus in secunda Metaphysices, vel tertio secundum Latinos, capitulo sexto. charta 8.

Ens primum mens prima, anima prima, pulchrum pri-

um, & in omnibus similiter, vnum tantum sunt. Procl. elem. Theol. proposi. 22. ch. 7. ter.

Ens primo extra totalitatem est, si quidem ens pluribus adest, etenim partibus quatenus partes esse præbet, illud autem paucioribus, plurium enim causa præstantior est, pauciorum vero inferior. Proc. elem. Theol. proposition. 73. cha. 21.

Entis, & vnius ratio formalis diuersa est, nam enti opponitur non ens, vni multitudo, & ut multitudo differt a nihilo, sic vnum ab ente, æqualia non sunt, quia que rendum esset rursus vnum supra hæc duo, ens non est superius vno, alioquin non esset vnius particeps, & vnum veluti inferius particeps entis euaderet, & amissa simplicitate puram perderet unitatem. ergo vnum ente est excelcius. Marsilius Ficinus in Dionys. Areop. de Trinitate. char. 1016.

Ente in primo Plato, & Pythagorici multitudinem ponunt, scilicet oppositorum generum, & idearum unitatem, omnemque prorsus originem numerorum, sed illud in terra vnicum numero vsque adeo vnum esse vult, ut post primum aliquid magis vnum excogitari non possit. Marsilius Ficinus in Plato. Parmenide, capitulo secundo. char. 1138.

Entis primi natura quum sit post vnum, necessario est prima sui origine multiplex, idest numerosa, per hos numeros ita ferme ens se habet ad entia, idest, ideas, ut plerique tradunt materiam per inchoationes formarum secum genitas se ad formas habere. Marsi. Fic. in Plot. En. 6. lib. 6. cap. 10. c. 1785.

Ente in primo cum sit primus numerus origo rerum, merito illic est omnis rerum numerus. Item cum sit prima forma, iure illic res inter se formarum gradibus differunt tanquam species, & in uita perfecta, & intelligentia perfecta est idea qualibet rerum. Marsi. Fic. in Plot. En. 6. li. 7. cap. 9. c. 1789.

Entis ipsius perfectio summa in identitate, & statu consistit, hæc in unitate fundatur, ut diuersitas, & motus in numero. & unitas cum est causa perfectionis entis, ente est superior, & fundamentum identitatis. Marsi. Fic. in Plotini En. 6. l. 9. c. 1. ch. 1798.

Enti unum, & multa perfecte conflata sunt, cuius auctor unus est, nam nihil rebus melius est, quam sua cuiusque unitas, & unio rerum mutua, per hanc enim fit, est, seruatur unumquodque, & hac amissa disperditur. Mar. Fic. in Pla. Parmenide, cap. 41. ch. 1157.

Entis cuiusque unitas quodammodo est essentia sua superior, ut ipsa simpliciter unitas est supra ens uniuersum. Mar. Fic. in Plat. Parmenide, cap. 50. c. 1164.

Entia nulla sunt nisi sit vere unum. Marsi. Fic. in Plat. Parm. cap. 53. char. 1167.

Ente in primo differentias generum, & idearum ponit Marsilius Ficinus, sed eas non in primo gradu, quo simpliciter ens est, sed sequente quodam gradu, quo per uitam, & intelligentiam progreditur. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 56. chart. 1170.

Ens unum, & bonum Peripatetici æqualia putant: Platonicus, & Dionysius unum, & bonum enti anteponunt. Mar. Fic. in Dion. Areo. de diuin. nom. ch. 103.

Ens omne est unum, idest particeps unitatis. Marsi. Fic. in Plat. Parm. cap. 3. ch. 1138.

Ente in primo per numeros eorum differentias præcipue dominantibus intelligas disponi in ordine uniuersi essentiales entium numeros, multitudinesque specierum, uirtutumque in specie quauis uarietatem. Marsi. Fic. in Pla. Parm. cap. 82. char. 1192.

Ente in uno si partes suas omnes forte consideres dum eas in toto uidebis, iudicabis ipsum in seipso manere, si modo ipsum totum sit partes cunctæ, nec sit aliud ultra partes. forte non est aliud iuxta numerum, uel materiam, quamuis sit aliud secundum formam atque uirtutem. Marsi. Fic. in Plat. Parm. cap. 85. chart. 1193.

Ens primum, quod ab vnicò generatur, & quodammodo ex se existit, forma totalis est necessario gemina. Prima suam partium multitudinem antecedit. Secunda sequitur, vel potius concomitatur. Illa quidem appellatur superessentialis unitas, bonitasque mundi illius intelligibilis apex. Secunda uero pulchritudo, idest contextus quidam, & ordo, ac idearum series. Marsi. Fic. in Plat. Parm. cap. 84. ch. 1192.

Ens omne vnum esse quodammodo, & vnius particeps probauit Parmenides. Mar. Fic. in Pla. Parm. c. 2. c. 1203.

Ens aliquid, & vnum aliquid idem significant, & inuicè conuertuntur, vnum aliquid conuertitur cum ente, non tamen ipsum simpliciter vnum. Mar. Fic. in Plato. sophista. cap. 17. chart. 1286.

Ens omne vnum esse pythagoricorum dictum, & maxime Parmenidis, quidam accepere, ut quicquid vsquam entis est, sit penitus vnum numero absque entis multiplicitate. Mar. Fic. in Pla. sophist. cap. 24. c. 1287.

Ens non debet aut vnum, aut duo poni, nanque ipsum primum ens est formaliter omnia, & cum ad essentiã pertineat, ut sit, vnum, & totum, & ipsum vnum nequeat esse totum, merito vnum est aliud quam ens, & simplicius, atque superius. Marsi. Fic. in Plat. sophistam, cap. 26. char. 1288.

Ens quodlibet cum sit aliquid totum constans saltem ex finito, & infinito, cæterisque consequentibus, merito ipsum simpliciter ens primum est ipsum simpliciter primumque totum. Mar. Fic. in Pla. soph. c. 26. c. 1288.

Ens in primo sui gradu quodammodo est ab oppositis absolutum ferme, ut genus a differentijs: in secundo gradu oppositiones videtur admittere. Marsi. Fic. in Plato. sophist. cap. 31. char. 1289.

Ens primum in se habet non ens infinitum, ex quo confirmatur ens primum non esse simpliciter primum, in quo nulla eiusmodi discrepantia, vel quasi priuatio esse potest. Mar. Fic. in Plat. sophi. c. 26. ch. 1291.

Ens, quod simplicissimum est, quia non habet accidentia ideo non minus habet, quia esse in sequentibus accidentia sunt, in supremo debent esse substantia, & illa quidem optima, & quo plura addideris optimo, eo coges longius ab ipsa optimitate discedere, si ex admitione noua illic resultat qualitas atque degenerans. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 7. ch. 1440.

Ens ipsum mittit influxum quandam per omnia passim entia, sed qua ratione in ipso essentia est, præcipue per modum solaris radij profluunt. Qua uero illic est vita, per modum soni, & uocis erumpunt. Qua denique ibidem est intellectus, in modum significantis uerbi feruntur. Et qua uelut radij quidam sunt, uisum mouere uidentur, qua uel uoces aut soni, pulsare aures, qua tanquam uerba, potissimum aures prouocare: ubique tamen tanquam pulchra quædam, siue pulchritudinis ipsius forma proueniunt, qui influxus sunt primo in ipsa diuinæ mentis idea; secundo in qualibet inde mente suscipiuntur, per uniuersalem uero prouidentiam in ipsa mundanæ animæ mente, tertio in eiusdem animæ ratione, quarto in eius imaginatione præcipua, quinto in imaginatione sequente, sexto in vegetali uirtute, quæ & uniuersalis natura uocatur. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 6. in argu. cha. 1573.

Ens ab ipso uno simpliciter dependens, quatenus ad unum uergit, merito est ens penitus unum, uel unitum. Quod autem post hoc in ipso sequitur, est ens pariter unum atque multa, ut Luna quod sursum spectat, lucidum est simpliciter, quod uero deorsum, & lucidum & non lucidum, illud uero sui prorsus unum, uel unitum cum sit indiuisibile, non est genus, hoc uero quod in eo sequitur, non nouum præter genera superius, dicta genus affert. Marsilius Ficinus in Plot. En. 6. libro 2. capit. nono. chart. 1775.

Ens quodcumque perceperis, uel sensibile, uel quomodo libet intelligibile, uel ideam, de hoc sigillatim prædicatur unum. Cum ergo unum communiter sit in singulari, nulli penitus est additum, imo, & super unum quod est in alio, i. ente, atque in eius opposito, i. multitudine entium, pfecto unum extra aliud, & multitudinem se existit. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 6. cap. 11. c. 1785.

Ens primum prius unum existere quam ens, signum est, quia singula prius amittunt unionem quam essentiam quasi unitas sit essentiæ columen, & ita unitatis præsentia omnia euadunt unum. Marsi. Fic. in Plot. En. 6. libr. 6. cap. 14. ch. 1786.

Entis, & unius disputatio apud Platonem in duobus locis reperitur, in Parmenide, & sophista. Ioan. Pic. Mir. de ente, & uno, cap. 2. c. 241.

Ens, unum, uerum, & bonum omnia ambiunt, si accipiatur, ita ut earum negationes sint nihil, diuisum, falsum, & malum, sed posteriores Auicennam secuti addiderunt aliquid, & res, & hæc aliter in Deo, qui a se eas habet, aliter in his, quæ sunt post Deum, nam alia ab eo habent. Ioannes Picus Murandulanus de ente, & uno, cap. 8. char. 252.

Ens, ut mobile.

Ens sua natura nec stat, nec mouetur. Plato in Sophista. charta 153.

Ens, & quantum non sunt idem, nam & alia præter quantum multa sunt, nam incorporea natura a quanto remota est, & materia incorporea est, & quantitas non est quantitas. Plotinus En. secunda, libro quarto, capitulo nono. charta 164.

Ens, nec corpus est, nec quod corporibus est subiectum, sed corporum subiectique esse oportet in non esse uerari. Plot. En. 3. l. 6. ca. 6. chart. 309.

Entia si sustuleris, nihil penitus apparebit eorum, quæ sunt in uniuerso. Plot. En. 3. l. 3. cap. 13. ch. 316.

Ens, & temper ens non differunt, sed doctrinæ gratia semper adiungitur, ita ut uere ens significet. Plot. En. 3. libr. 7. cap. 5. chart. 329.

Ens nullum unquam disperditur. Plot. En. quarta, libr. 7. capitulum decimoquarto. ch. 467.

Ente in ipso simul sunt hæc intelligere, uiuere, esse. Plot. En. 5. libr. 6. cap. 6. char. 538.

Enti magis accommodata est notio status, quam notio motionis, ibi enim uiget, quod dici solet, secundum eandem eodemque modo, & una ratione se semper habere. Isto iam status genus unum a motione diuersum, quandoquidem, & contrarium uideri potest, & ab ente diuersum est, alioqui & motus idem erit cum ente. Plot. En. 6. l. 2. cap. 7. ch. 601.

Entis multæ sunt species, est & genus. Plot. En. 6. libro secundo, capitulo septimo. char. 601.

Entia fundantur in numero fontem, radicem, & principium habent, nam ipsius entis vnum ipsum principium est, & in hoc est ens, alioqui dissiparetur, non tamen in ente fundatur vnum, alioquin iam vnum esset prius quam assequeretur vnum. Plotinus En. sexta, libro sexto, capitulo nono. char. 679.

Entia omnia, uel opera Dei sunt, uel naturæ, uel artis. Chalcidius in Platonis Timæum. c. 17.

Entium alicui naturæ quod primo inexistit, omnibus adest secundum illam naturam ordinatis, una ratione, & eodem modo. Proclus element. Theologic. propositione decimanona. chart. 6.

Ens omne potentia ex ente actu id, quod hoc est potentia, in actu progreditur, & quod quadantenus in potentia ex ente quadantenus in actu quatenus ipsum est potentia, ens autem quod omnino potentia est, ex ente, quod omnino in actu est. Procl. element. Theologo. propositio. 77. chart. 2. i. tergo.

Ens a pluribus participatur, quam sempiternitas. Procl. elem. Theolog. propositio, 87. char. 24.

Entia omnia, & omnes entium ornatum intantum progressa sunt, in quantum etiam deorum ordinationes. Proc. elem. Theol. prop. 144. ch. 39.

Enti non solum duo insunt, vnum scilicet, & essentia: sed etiam tertium, scilicet alteritas. Marsil. Fic. in Plato. parmenide, cap. 82. char. 1191.

Ens si nondum stat, non est concludendum, ergo mouetur, vel si nondum mouetur, ergo stat: hæc enim consequentia in rebus ipsis statu motuque, inferioribus vim habere potest, sed in ipso vno, quod est superius ente, & in ipso ente, quod est superius motu, & statu, vim non habebit, nam & vnum, & ens ipsum, nec stat, nec mouetur, vt nec status stat, nec mouetur, nec motus mouetur, nec stat. Marsilius Ficinus in Plato. sophistam, cap. 31. char. 1289.

Ens videtur quasi concretum significare, essentia vero abstractum, sæpe vero sermonis gratia aliud pro alio ponitur. Mar. Fic. in Plat. sophistam, cap. 54. ch. 1290.

Ens diuisione totius in entia deriuatur, vnitas non diuisione, sed repetitione totius in vnum hoc, & illud se diffundit; vnum diuisione semper multiplicatur; ens diuisione minuitur. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. 6. libro nono, ca. 2. ch. 1798.

Entia quanto eriguntur, & tolluntur in altum, & sunt propinquiora natura ipsi vno, tanto magis Deo participant, & perfectiora redduntur. Contra quæ elongantur, magis multiplicantur, & mala sunt cum materiæ viciniora, sint, quæ omnium imperfectionum est fons, & origo. Gabriel Buratellus de ente, & vno libro secundo, chart. 65.

Ens non dicit defectum, sed excellentiam. Gab. Buratel. de ente, & vno, libr. 2. ch. 78. ter.

Ens omne vt est particeps entis, ita quoque perfectionis cuiusdam particeps est. Iacobus Carpentar. in Alcinoi cap. quarto, chart. 38.

Ens, vt sensibile.

Ens corporeum cum non sit ens a seipso, ab ipso ente vero habet esse, & ab ipso vere albo album esse accipere, nam, & ens, & album habent esse participatione entis in incorporeo mundo regnantis. Plotinus Enn. 6. libr. 3. cap. 6. chart. 621.

Entis rationem magis habent habitus, quam priuationes. Mar. Fic. in Plat. Parm. c. 46. ch. 1161.

Ens per essentiam habet esse, vt viuens viuere per vitam. Mar. Fic. in Pla. Parm. c. 77. ch. 1186.

Ens sensibile forma sensibili terminatur, sic ens intelligibile forma finitur intelligibili, sic denique ipsum ens ipsa entis forma terminatur. Marsilius Ficinus in Plot. En. 6. libr. 9. c. 3. ch. 1799.

Ens vt se habet ad non ens.

Enti accedere aliud potest, ad id, quod non est nihil accedere potest. Plat. in sophist. ch. 147.

Ens cum non ente coniungere ridiculum esset. Socrate ipsum, & Socratis imaginem sub eodem collocare. Plot. En. 6. l. 2. cap. 1. ch. 596.

Ens in non ente non potest esse, at si in ente fuerit in ens incidit totum. Plot. En. 6. l. 4. c. 2. ch. 645.

Ens temporale quodammodo est non enti permixtum. Mar. Fic. in Plat. Parmenide. c. 2. c. 1138.

Enti non ens non repugnat quasi contraria, sed introducit ultra ens ipsum vnum entia multa. Mar. Fic. in Pla. sophista. cap. 37. char. 1292.

Enti per non ens coniungi non possumus, nec vnitati per multitudinem, nec stabilitati per motum, nec simplicitati per mixtionem; sic nec Deo, qui non adhibet se

solum soli. Marsil. Fic. in Pla. Timæ. c. 6. ch. 1440.

Ens hæcenus est ignotum, non ens naturaliter ignotum est. Mar. Fic. in Plat. sophist. cap. 22. ch. 1287.

Ens si dixeris non est, tollis ens, & significas nihilum enti contrarium. si dixeris non ens designare potes quiddam præter formalem rationem entis ipsius excogitari potest, nec est enti contrarium. Marsil. Fic. in Plat. sophist. cap. 37. ch. 1291.

Ens falsum non oportet sub eodem genere vna cum ente vero collocare. Marsilius Ficinus in Plat. Enn. 6. libr. 6. secundo, cap. 1. char. 1774.

Enthimema quæ hic ait Alcinoi esse rationationem imperfectam, Aristotelicum est. Jac. Car. in Alc. c. 3. c. 21.

Epicharmi comediæ ab Apollodoro Atheniensi in volumina decem collecta sunt. Por. in Plo. vita. ch. 1546.

Epiciclus dicitur Globus, qui per aliquem circulum fertur. Chalcidius in Plato. Tim. ch. 28.

Epicurus cum providentiam subtulisset, voluptatem sequi præcepit. Gnosticorum sermo auctoritatem providentiam propriam, temperantiam iustitiamque extirpat, ac omnem virtutis viam, adeo vt voluptas sola illis relinquatur. Plo. En. 2. l. 9. cap. 15. c. 213.

Epicureæ sectæ destructio est hodiernæ veræ religionis confirmatio. Aug. Steuch. de per. phi. l. 10. c. 14. c. 235.

Epimetheus dæmonum inferiorum exercitum significat. Mar. Fic. in Pla. Protagoram. ch. 1298.

Epistola non erubescit. Mar. Fic. in epist. l. 10. c. 912.

Epistolæ habere debent perspicuam bonitatem, acumen elegans, lepidam grauitatem. Marsilius Ficinus in epist. lib. 3. chart. 728.

Epistola Platoni adscripta, quæ tertiadecima est, ab omnibus Platonis non esse affirmatum est, ideo eam non traduxi. Mar. Fic. in Pla. epist. 12. ch. 1536.

Aequitas est iustorum conducentiumque remissio, moderatio in cõmercijs, ordo rationalis animæ quoad honesta, & turpia. Speusip. de Plat. definit. ch. 1963.

Equites in planiciem prouocare prouerbiū. Plato in Theæreto. chart. 123.

Equi, & asini, p̄miscue inter se generat, reliquum genus mansuetorum non commiscuntur. Plat. de reg. c. 168.

Equus Ibyceus cum laboribus iam defatigatus esset, & senior sub curru decertaturus esset, & ob experientiam, quod futurum esset, pertimesceret, se ipsum assimilans inuitus (inquit) etiam ipse adeo senex ad amorem progredi cogor. Plat. in Parm. ch. 201.

Equitare discant pueri, vt ad spectaculum in equis ob eorum securitatem duci possint. Plato. de republica dialogo quinto, chart. 625.

Equorum, nec multorum, nec multus nobis vsus est in creta. Plato. de legibus dial. 8. ch. 890.

Eques, & inessor differunt, nam sine arte equum qui ascendit inessor est, eques qui cum arte. Philo Iudæus de agricult. chart. 129.

Equitis officium est fortitudo in bello, in pace magnificentia. Mar. Fic. in epist. l. 3. c. 744.

Erebum est materia ipsa generabilium, & corruptibilium. Leo Hebr. de Amor. dialog. 2. ch. 106.

Eriphyli monile accipere, pro re in perniciem propriam ventura prouerbiū. Pla. de rep. dia. 9. ch. 683.

Errat semper, qui perturbatione concitus, quicquam præter rationem efficit, propter incertitiam. Alcinoi, capitulo 31. chart. 1961.

Error ibi maxime, & grauissime est, vbi reprehendi potius errata possunt, quam corrigi. Marsilius Ficinus in epist. libro sexto, chart. 832.

Erroris poena in alijs est ignorantia, in vitæ principio re-gendæ miseria poena est. Marsilius Ficinus in Plato. Philebo, libro primo, capit. 23. c. 1228.

Errores omnes tum manus in apprehendendo, tum pedum in gradiendo ab ipso videndi defectu procedunt sic errata omnium hominum tum in eligendo, tum,

in agendo ex defectu intelligentiæ proficisci Socrates arbitratur. Mar. Fic. in Plat. Lachete. ch. 1308.

Errans in pluribus, sibi ipsi tollit fidem in paucioribus. Io. Fran. Pic. Mir. in examen van. doct. gent. lib. quarto cap. 11. char. 1056.

Error communis tolerabilior est singulari, grauior enim culpa eorum haberi solet, qui soli peccant, quam eorum qui cum multis alijs delinquant, quorum error reprehendendus magis est quam culpa punienda. Fran. Patric. de regno in procem. lib. 2. ch. 46.

Eruditio magnas utilitates ciuitati affert, nam in bello victoriam affert, quamuis victoria aliquando pariat eruditionis negligentiam. Plat. dial. 1. de leg. ch. 793.

Eruditionis caput recta educatio est, quæ ludentis animum in amorem eius maxime deducit, quod ipsum, vbi in virum perfectum euasit, in ipsius rei virtute esse oportebit. Plat. dial. 1. de leg. ch. 794.

Eruditio cuius est ea, quæ cupiditatem, & amorem inducit, vt sit ciuis perfectus, & imperare & subditus esse cum iustitia sciat. Plat. dial. 1. de leg. ch. 794.

Eruditiones plerique ex recte educatis, voluptatibus & doloribus laxantur hominibus, & in via corrumpuntur. Plat. de leg. dial. 2. ch. 799.

Eruditio est virtus ea, quæ pueris primum accedit, voluptas, & amicitia, & dolor, & odium si recte animis accesserint eorum, qui nondum rationem capere possunt, vbi rationem acceperint, cum ipsa consenserint, eo quod a conuenientibus moribus recte assuefacti sint, hæc consentio vniuersa quidem virtus est, cum vero ipsius partem, quæ circa voluptates & dolores educata est recte, ita vt odio habeat ea, quæ odisse oportet, statim ab initio vsque in finem, amat autem quæ amare oportet, hæc ipsam si a ratione rescueris, & eruditionem appellaueris, recte; mea scientia appellabis. Plat. de legibus dial. 2. ch. 799.

Eruditio est tractus, ac ductus puerorum ad eam rationem, quæ a lege recta dicta est, & a moderatissimis ac maxime senibus per experientiam comprobata, quod reuera recta est. Plat. de leg. dial. 2. ch. 802.

Eruditio est disciplinæ traditio. Speusip. in Platonis definitionibus, chart. 1964.

Essæorum vita religiosorum apud Iudæos habuit communia omnia, charitatem mutuum, abstinentiam, & patientiam coluit, & diuino cultui esse intenta semper fuit, & adeo animo fortis, vt necari quam Deum negare maluerint, & in cruciatibus ridebant, emittentes animam alacrem, tanquam talem recepturi, animos enim immortales existere putabant, & abstinebant tum animalibus multis, tum omni incontinentia, & ideo inter eos præfagebant multi, ideoque propheta nominantur. Porphy. de sobria vir. Essæorum charta 1936.

Essæi circiter quatuor millia inter Iudæos sunt, qui summa religione Deo seruiunt non mactando victimas, sed suauiter ipsorum mentes componendo ad sanctimoniam, vicatim habitant, vrbes fugiunt per familiarissima cuius earum vitia, viuunt partim ex agricultura partim ex opificijs in pace florentibus, benefici in suos & proximos, nullam condentes pecuniã, quotidianis remedium necessitatibus quærentes, soli hominũ degunt sine prædijs, sine pecunijs, & propter vitæ institutũ diuites magis habentur, quam ob rerum copiam. Phil. Iud. quod omnis probus sit liber. ch. 548.

Esse alicubi oportet id quod semper est, & extra vnum, & alia nihil est. Plat. in Parmenide. ch. 208.

Esse non est aliud quam essentia participatio cum tempore præsentis, vt erat cum præterito, & erit cum futuro, essentia est cõcicatio. Plat. in Parme. ch. 290.

Esse putantur quæ sunt, & nõ esse quæ nõ sunt, & apud nos, & apud omnes alios. Plat. in Minoe. ch. 780.

Est reuera res, quæ est dum manet: & si in alium habitum

transit, penitus corrumpitur. Pla. de leg. dial. 10. c. 922.

Esse id quod non est aut persuadeat quis redarguendo, quod non recte dicimus, aut quandiu hoc facere non poterit, dicendum est etiam illi, vt nos dicimus, quod commiscuntur inter se genera, & quod est, & aliud, p̄ omnia, & per se mutuo progressa, & aliud quidẽ vbi particeps est eius, quod est, est quidem propter hanc participationem, non tamen illud cuius particeps, sed aliud. Quum autem aliud sit ab eo, quod est, necessario manifestissime sequitur esse id, quod non est. Quæ vero est rursus alius particeps est, aliud ab alijs generibus est, quum autem aliud ab illis omnibus sit, non est vnumquodque ipsorum, neque omnia alia præterquã ipsum. Quare id, quod est citra ambiguitatẽ infinitis modis, hisque sæpe repetitis non est, sed & alia singula sic, & vniuersa multis modis sunt, & multis modis nõ sunt. Plat. in sophista. char. 157.

Esse est superius, omne autem superius æternitate, & ante ipsum, aut est cum æternitate, aut est post æternitatem, vt supra tempus. Esse, quod ante æternitatem est causa prima, quia est causa ei. esse quod est cum æternitate, est intelligentia. Esse, quod est post æternitatem, & supra tempus, est anima, quia inest in Horizonte æternitatis inferioris, & supra tempus. Arist. de causis. cap. 3. prop. 2. char. 675.

Esse ipsum factum est multa, quia compositum est ex finito, & infinito. Arist. de causis. ca. 3. prop. 4. ch. 977.

Esse est prima rerum creatarum, & non est ante ipsum creatum aliud, quia esse est supra sensum, supra animas, & supra intelligentias, & non est post causam primam latius, neque prius causatum ipso. Aristot. de causis. cap. 3. prop. 4. char. 978.

Esse apud Deum est antiquius vitæ, & sapientia per se, & per se similitudine: cetera vero quæ sunt participantia ante hæc omnia ipsum esse participant: ideo Deus in primis tanquam ens ex antiquiore honorum suorum munere celebratur. Dion. Areop. de di. no. ch. 109.

Esse vt post nihilum apparet in creatione primũ sic vltimum in resolutione prope nihilum. Dionysius Areopag. de diu. nom. ch. 1107.

Esse semper quædam post primum necesse est, & quædam in generatione versari, propterea quod aliud de dependet. Non igitur facta sunt aliquando, sed fiebant, & sicut quotcumque in generatione versari dicuntur, nec etiam corumpuntur his exceptis, quæ habent in quæ dissoluantur, quod autem nihil, in quod resoluatur habet, interire non poterit. Plotin. En. secunda, libro 9. cap. 3. char. 201.

Esse vere est nunquam non esse, nec aliter esse. Plotin. En. 3. lib. 7. cap. 5. char. 329.

Erit si a rebus genitis abstuleris, cum in perpetua acquisitione versentur, subire non esse continget: at rebus, quæ non sunt tales, si erit adiunxeris, accidit e sede ipsius esse labi. Plot. En. 3. li. 7. cap. 3. ch. 328.

Esse aliud est per se, aliud per accidens. Procl. in Alcibiade primo, char. 1927.

Esse quod alijs largitur, ipsum primo est id, quod tribuit donatis. Proc. elem. Theol. prop. 18. ch. 5. pag. 2.

Esse prius aliquid necesse est, quã agere quicquam possit. Bes. Card. in Trapezuntiu li. 6. ca. 7. ch. 110. pag. 2.

Esse semper difficilius est, quam vbi que esse: nam quod motionem qualitatis, & temporis efficacem excedit, facilius pigras dimensiones excedere potest. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 6. ch. 99.

Esse ipsum, prout absolute consideratur, est immensum, quia & infinitis rebus, & innumerabilibus modis cõmunicari potest, & cogitari, & si alicuius esse finitum est, oportet illud esse finiri, vel per ipsius causam, vel per subiectum, neutrum Deo contingit. Mar. Fic. in Plat. theolo. li. 2. cap. 4. ch. 96.

Esse absolutum omnino, cum non habeant res Deo inferiores,

fertiores, sed esse aliquod, & tale esse, vel tale, ideo non habent vim ad esse omnino auferendum, sed esse hoc modo potius, aut illo. agentia naturalia enim non habent vim ex nihilo aliquid facere, nec ex quolibet semine omnia generare. Mar. Ficinus in Plat. Theol. libro 5. cap. 4. chart. 136.

Esse ut in materia prima idem est, & tenebrosum, & informe esse, sic in summo idem est esse, & formosum, & lucidum esse, imo formam, & lucem esse. Mar. Ficinus in epistolis libro 2. char. 709.

Esse hoc, & istud ut per hanc formam habetur, & per istam esse simpliciter per ipsam simpliciter formam habetur. Mar. Ficinus in Dionysii. Areopagit. de diuinis nominibus. char. 1054.

Esse per unitatem omnibus contingit, & per diuisionem amittitur. Mar. Ficinus in Plat. Parmen. ca. 41. ch. 1157.

Esse rebus non sufficit, alioqui cum sint nihil ultra requirerent, quærent ergo esse cum bono, & bene esse: bene autem sunt, si vel integram naturam suam seruant, vel restitunt, hoc fit vnione partium inter se, & ad totum, & ad causam. Mar. Ficinus in Plat. phileb. l. 1. c. 5. ch. 1212.

Esse vbiq; est per formam, & ut habetur forma, sic habetur, & esse, & vicissim. ideo coniectamus essentiam primam esse formam primam. Mar. Ficinus in Plat. En. 3. libro 2. cap. 19. char. 1699.

Esse, & intelligere idem est, esse, & discurrere non est idem: ideo semper intellectus intelligit, non semper autem æque discurret. Mar. Ficinus in Plot. Enn. 5. libro 3. capit. 3. chart. 1759.

Esse Deus possidet à se, in se, pro se: Angelus non à se quoniam à Deo, sed in se, & pro se: Anima rationalis neque à se, quoniam fit ab alio, nec pro seipso tantum, quia ipsum communicat corpori, esse tamen habet in se, quia eius esse in sua fundatur essentia, eiusque essentia est actus proprius: at forma corporalis, nec à se, nec in se, nec pro se. Mar. Ficinus in Plat. Theol. l. 5. c. 2. c. 334.

Esse ipsum est actus substantialis, imo totus rei totius actus. Mar. Ficinus in Plat. phileb. l. 2. cap. 1. ch. 1255.

Esse est actus quidam per essentiam suam in esse cōcreto. Mar. Ficinus in Plat. Parme. cap. 45. ch. 1160.

Essendi reuera Deus est causa, essendi vero hoc, vel illud, hoc vel illo modo, aliquid quædam præter Deum sunt causa, ut quod sit à Deo solo habes, quod sis homo, etiam ab homine, quod sis calidus ab igne. Mar. Ficinus in Plat. Theol. lib. 5. cap. 13. char. 147.

Essendi principium supra ipsum ens collocant Platonicè, nominatque ipsum vnum atque bonum, in ente primam essentiam, primam vitam, mentemque primam cogitant. Mar. Ficinus in Plot. En. 1. l. 5. cap. 1. ch. 1570.

Esse vbiq; eo modo, quo Deus dicitur à Theologis esse vbiq; per essentiam scilicet, per potentiam, & præsentiam, Dei proprium est, & nulli creaturæ potest competere. Io. Pic. Mir. in Apolog. ch. 131.

Esse aliquid eiusdem rationis contingit duobus modis, vel in ratione representandi, vel in ratione essendi. Gab. Burat. de ideis lib. 1. char. 45. terg.

Esse præceditur a non esse in omni generatione, & productione, & hoc, vel priuatiue, vel positiuè. Gab. Burat. de mundo libro 7. char. 195.

Esse positiuum præceditur ab omni non esse positiuo non modo natura, sed etiã tempore, at in his, quæ sunt ab æterno per simplicem emanationem, non esse priuatiuum præcedit esse positiuum non tempore, sed natura. Gab. Burat. de mundo lib. 7. ch. 198. ter.

Esse de se dicit quid permanens, motus vero quid de genere successiuorum, æternitas vero entis permanentis. Gab. Burat. de tempore lib. 8. ch. 220.

Esse verum, & bonum inter se cōuertuntur. Leo Heb. de Amore dialog. 1. char. 6.

Essentiam alij corpora tantum esse affirmant nolentes audire, si quis essentiam incorpoream esse dicit: alij quædam intelligentiæ subiectas, & incorporeas species veram essentiam asserunt, & illorum corpora productionem quandam appellant. Plat. in sophist. c. 151.

Essentia non distribuitur in plures partes quam vnum, sed in æquales cum vno, nec id, quod est ab vno abest, nec vnum ab eo, quod est, sed ad æquata sunt duo hæc semper per omnia. Plat. in Parme. ch. 205.

Essentiæ species duæ existunt, sensibilis, & intellectualis. Arist. Theol. Aegyp. l. 7. cap. 5. char. 33.

Essentiæ duæ sunt, per quas cuncta gignuntur, mundusque ipse, quarum vna sola cogitatione concipitur, altera subijcitur sensibus, illa, quæ mentis oculis cōprehenditur, semper, & eodem modo, & sui par, & similis inuenitur, ut quæ vere sit: at alia opinione sensibili existimanda est. L. Apul. de dog. Plat. l. 1. ch. 223. ter.

Essentia triplex, vna, quæ constat ex corpore, altera, quæ materiam informem considerat, tertia, cui accedens effectum perficit, eamque exornat impressione formæ: ex qua forma, quam insigniuit ars, idque perfectum est, nomē accipit, ut statua ex similitudine formæ, cuius est statua. Chalcedius in Tim. Plat. ch. 49.

Essentia duplex, corporea, incorporea. Chalcedius in Plat. Timæum chart. 50. tergo.

Essentia mutatur quod à mobili procedit essentia. Procl. in Theol. prop. 193. char. 51.

Essentia quid est.

Essentia est ens vna cum alijs simul adiunctis videlicet motu, statu, identitate, alteritate, atque hæc sunt essentia elementa, totum vero est essentia. Plotinus En. 2. libro 6. capit. 1. chart. 179.

Essentia sunt omnia, quæ in diuinis sunt. Plotinus En. 2. libro 6. capit. pri. char. 179.

Essentia vera est vis quædam non in mole, sed in virtute quadam molis experte consistens. & a mole similibusque soluta est, & in se ipsa fundata, & per se viuens, intellectualis maxime, quod animal, intellectuale vocat, vbi numeri omnes sunt ante actum, intellectuales, & vitales. Plot. En. 6. lib. 6. cap. 8. ch. 678.

Essentia, vita, intelligentia sunt tres quædam particulares perfectiones formaliter inter se distinctæ. ipsa igitur per se perfectio, antequam in tres eiusmodi diuidatur, indiuisa est, & ita permanet semper in seipsa, & hoc esse indiuisum est ratio ipsius vnus, & perfectio ipsa simpliciter. Mar. Ficinus in Plot. En. 6. l. 9. c. 2. c. 1798.

Essentia manifeste significat rationem rei cuiusque formalem, innuit quoque esse tanquam actum essentia proprium. Mar. Ficinus in Plat. Theol. l. 17. ca. 2. ch. 387.

Essentialitas est apud metaphysicos simplicior, quam essentia. Mar. Ficinus in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1025.

Essentia videtur esse quædam vita nascens, & cognitio, præsertim intellectualis esse vita profus adulta, essentiaque vestigium vbiq; sub ratione formæ esse videtur, per formam enim vnum quodque esse videtur. Mar. Ficinus in Plot. En. 1. l. 4. cap. 3. ch. 1564.

Essentiæ intima actio, siue vita, siue motio, siue cognitio nuncupetur, non per se quidem bonum est: per superius autem aliquid existit, & fit bonum, quantum a bono naturaliter procedendo habet aliquid ipsi bono simile, & ad bonum se conuertendo simile quiddam rursum efficiat. Mar. Ficinus in Plot. En. 1. l. 7. in arg. c. 1578.

Essentia, & si in creatis rebus ab esse differt, non tamen necessarium est quidquid quoquomodo dici ens possit, ex essentia, & esse siue existentia tanquam ex partibus componi. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. in epist. ad Ant. fauent. char. 293.

Essentiæ proprietates.

Essentiæ absentiam cum non est dicimus. Plat. in Parmend. chart. 214.

Essentiæ quæcumque complent, non sunt qualitates, sed actiones, vel actus sunt earum a rationibus essentialibusque potentijs orientes, sed qualitates sunt, quæ extra totam essentiam sunt. Plot. En. 2. l. 6. ca. 2. c. 181.

Essentijs excellentioribus præcipua munera ipsius esse ipsum bonum distribuit, nec ipsum esse omnium entium deseruit, creatur enim ipsum esse ex deo, qui est ente excelsior, & illius est ipsum esse, neque vicissim, in illo est ipsum esse, nec conuersim, & esse ipsum participat illum, neque sit contra. ille quinetiam tanquam excelsior, quam essentia est ipsius esse æternitas, & principium, & mensura, immo entis, & æternitatis, & omnium principium efficax, & mediū, & finis. Dionys. Areopag. de diuin. nominib. char. 1597.

Essentiam quandam ex qualitate compleri non est absurdum, vbi essentia si ante qualitatem, ipsum vero tale extrinsecus accidat, essentiam vero quæ habent, tanquam essentialia possidere. Plot. En. 6. l. 2. c. 14. c. 608.

Essentia minus conuenit accidentibus, quam substantiis. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 7. char. 622.

Essentiam nullam intelligibilem in sensibilis substantiæ ordine relinquentes. Plot. En. 6. l. 3. cap. 16. ch. 632.

Essentia, & esse, ut non est sensibile quicquam, sed intelligibile, quamuis sensibile eorum sit particeps, sic & vnū circa sensibile secundum participationem quandam consideratur, intelligibile tamen est, & cogitatio ipsū modo intelligibili percipit, & in eo percipiendo ab alio intelligit aliud, quod non videt. Plotinus Enn. 6. libro 6. cap. 13. char. 684.

Essentia & ens in vniuerso ente, & essentia idem est ac vnū, adeo ut qui inuenit ens, inuenit etiam, & vnū. Plot. En. 6. l. 9. cap. 2. char. 758.

Essentia duplex, altera indiuidua, altera per corpora diuidua: & indiuidua est ea, cuius generis sunt omnia æterna, & sine corpore, quæ intelligibilia dicuntur: diuidua vero, quæ corporibus existendi causa est. Chalcedius in Timæum platonis. char. 18.

Essentiæ rerum natura comparatum est, ut ita inter se differant, ut & propria rerum perfectiones. Procl. in Alcibiad. primum. char. 1098.

Essentiæ rerum cum perscrutatur considerandum est vtrum essentia rei sit ex earum numero, quæ indiuiduæ sunt, vel ex earum genere, quæ circa corpora diuiduntur, vel earum, quæ in medio collocantur. Item vtrum essentia sit æterna, an per omne tempus existens, an in aliqua temporis parte fiat. Rursum an sit simplex, & ante compositionem existens, an composita, sed indissolubilibus vinculis sit composita, an possit vicissim aliquando in ea, ex quibus componitur resolui. Quibus consideratis poterimus considerare etiã bonum quale sit. Proc. in Alc. 1. ch. 1908.

Essentia, quæ non dissecatur, & in suo statu permanet, ex intellectualibus est, in breue, & purum cōtracta, quæ vero in corpora est diffusa, & multiuaga, hæc sensibile præbuit. Plutarchi Plat. quæst. char. 674.

Essentiam impossibile est ponere permanentem penitus, & a mutatione secretam, & semper eodem modo se habentem, quæ tamen interea aliquando perfectas, & bonas actiones, & aliquando peruersas, & imperfectas edat, cum ab essentia habitus, & actus sint. Priscian. in Theoph. de phantasia, & intel. cap. 11. ch. 1830.

Essentiam immutabilem habet quicquid ab immobili sit. Bes. Card. in calum. Plat. l. 1. cap. 5. ch. 17.

Essentiam ulterius proficisci oportet quam vitam, non tamen vsque ad materiam procedit essentia siquidem nec forma in qualitate essentia definit. Mar. Ficinus in Plot. En. 3. l. 8. cap. 1. char. 1723.

Essentia & actus aut inter se differunt, aut non: si differunt, essentia secundum se imperfecta est, perficienda scilicet per actum, si nullo modo differunt, sicut actus est multiplex, quia absolute multiplex, sic & essentia multiplex est. Mar. Ficinus in Plot. En. 5. l. 3. c. 12. c. 176.

Essentia cum ipso entium ordine sit tempore prior quæ intelligentia, merito in primo ente est saltem origine prior, ipsa igitur essentia in primo originis signo, secundum seipsam, necdum est intelligens, nec intelligibilis actu, nisi suboritur ei facultas intelligendi, quæ facultas non sit intelligens actu, nisi cum intelligibili copuletur. Mar. Ficinus in Plot. En. 5. l. 6. c. 2. c. 1765.

Essentiam omnia suam per sapientiam si reportant, sequitur ut sapientia prima sit ut essentia prima. Mar. Ficinus in Plot. En. 5. l. 8. cap. 5. char. 1768.

Essentia omnia cum ad actum pro viribus tanquam ad melius, & superius aliquid annitatur, principium excogitare decet tanquam actum essentia longe superiorem. Est igitur omnis essentiæ dominus, ergo non essentiæ nec naturæ seruus, sed liber, & quatenus non aliunde seruatus ipse se seruat, dicitur, & generare se ipsum generatione sempiterna. Mar. Ficinus in Plot. En. 6. libro 8. cap. 20. char. 1722.

Essentia illa, quæ est animæ sedes, quam etiam animarum pateram Plato nominat in Timæo, nullam habet originem a corporibus, atque etiam neque ex partibus quantitatis constituitur: nam hæc partes solis corporibus, & qualitibus insunt, non autem formis à corpore separatis. Mar. Ficinus in Plat. Theol. l. 5. cap. 5. ch. 138.

Essentia omnis per se immortalis est, ergo & esse, quod ab ipsa essentia capitur, quoniam a re immortali per modum immortalis capitur, efficitur immortalis, ideo forma, quæ est a materiæ societate seiuncta, tam secundum suum esse, quam secundum suam essentiam est immortalis, talis est essentia tertia fons rationalium animarum. Mar. Ficinus in Plat. Theol. l. 5. cap. 7. ch. 140.

Essentia differt ab esse, nam essentia est rei ratio, quæ definitione comprehenditur, esse est actus essentiæ, & quædam in rerum natura eius præsentia. Mar. Ficinus in Plat. Theol. lib. 5. cap. 7. char. 140.

Essentia, quæ primo effundit qualitatem aliquam, & amplectitur, suscipitque primo, quia perfecte agit vtrumque, efficit vtrumque per totum. Mar. Ficinus in Plat. Theol. lib. 6. cap. 12. char. 168.

Essentia nulla, ut essentia, habet aliquid contrarium. Mar. Ficinus in Plat. Theol. lib. 12. cap. 6. ch. 284.

Essentia vna sufficit viribus duabus instructa, ita ut per vnam efficiat species, per alteram capiat. Mar. Ficinus in Plat. Theol. lib. 15. cap. 11. char. 348.

Essentia, vita, intellectus, inter se differunt, quia intellectus paucis, vita pluribus, essentia quam plurimis adest. Mar. Ficinus in Dion. Areop. de trinitate. ch. 1016.

Essentia quælibet creata vel rationalis, vel angelica unitatem quidem illam habet, quæ superessentialia quiddam est, sed id possidens in essentia merito id essentiali tenet proprietate. Mar. Ficinus in Dion. Areopagita de diu. nom. char. 1046.

Essentiam longissime vbiq; Plato a generatione distinguit, & quæ fluunt fieri quidem, sed non esse. Mar. Ficinus in Plat. Parmen. cap. 42. ch. 1158.

Essentia quælibet naturalem sibi multitudine possidet ab initio, atque interea est aliquid vnum. Mar. Ficinus in Plot. En. 9. lib. 9. cap. 2. ch. 1798.

Essentia, vita, cognitio, appetitus, actio, per quosdam oppositorum modos inter se distinguuntur, essentia quidem status, vita vero motui similis est, item vita motui recto, cognitio reflexo, præterea essentia pariter & vita solum suæ formæ tenet proprietatem, cognitio omnibus se conformat, & cognitio res ut sunt in ipsa percipit, appetitus non ita petit, sed ut sunt in ipsis, denique appetitus in appetente manet, actio transit in exteriora.

tera. Marfil. Fic. in Plat. Parmenid. cap. 46. char. 1161.
Essentia per bonum perfecta vitam habet, vita per bonum perfecta mentem habet, mens perfecta per bonum veritatem, gaudium, felicitatemque iam possidet. nam ipsum primum bonum simpliciter, & singulariter est omne bonum. Mar. Fic. in pla. Parmen. cap. 45. c. 1161.
Essentia, qua ratione simpliciter essentia est, nulla in se ipsa quiescit, sed actionem edit, & ad rationem pergit ratione boni, quid ergo appetit? non esse, iam enim est, antequam appetat, nec appetit magis esse, vel aliud esse, quam sit, quæreret enim præter naturam speciem permutare, non enim suscipit magis, & minus: nil ergo aliud appetit quam bonum essentia condimentum. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 46. ch. 1161.
Essentia non suscipit magis, vel minus. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 46. char. 1161.
Essentia melius se habet gradatim per bonum, non per se, nam per bonum proficit. Marfil. Fic. in Parmen. capit. 47. char. 1162.
Essentia formalis perfectio vltima est intellectualis formæ huius formæ perfectio est actualis (vt ita loquat) intelligentia, hæc vero plurimum sui entis habet, quãdo certissima est. Marfil. Ficinus in Plat. Parmenid. capit. 47. char. 1162.
Essentia nulla in se ipsa quiescit, sed per actiones cõtedit ad bonum. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 49. ch. 1164.
Essentia, vita, intellectus differunt inter se ratione formalis, nam differentes diffinitiones habent. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 47. char. 1162.
Essentia in ratione, & intelligentia quod non includitur, extrinsecus aduenit, & illi additum compositionem efficit, quoniam nulla essentia intelligi potest sine his, quæ partes eius sunt, & omnis essentia potest sine esse intelligi, nam intelligere possumus quid phœnix, etsi non sit in rerum natura, esse ergo, & essentia differunt. Mar. Fic. in Plat. Phil. 1.2. cap. 1. ch. 1254.
Essentiam rei qui ignorat, & veritatem ignorat. Marfil. Fic. in Plat. Theæte. char. 1278.
Essentia per idem habet, vt & secum ipsa, & alijs cõgruat per alterum, & quodammodo in se distinguitur, & multo magis à cæteris. Idem, & alterum vt existant, ambo ab essentia fortuantur. Sed idem a seipso conuenientiam possidet, ab altero differentiam, alterum vero à se differentiam, sed ab eodem cõgruitatem, & ordinem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. ch. 1458.
Essentia in ipso rerum ordine annectitur ad vitam, quatenus quidquid est, ad motum, & generationem inclinatur, motus, & generatio vitale aliquid præsert. Mar. Fic. in Plot. En. 1.1.4. cap. 3. char. 1564.
Essentia perfectio vita est, vita vero cognitio. Mar. Fic. in Plot. En. 1.1.4. cap. 3. char. 1564.
Essentia nulla in vniuerso rerum ordine in se ipsa quiescit, sed omnis naturaliter, & semper tota virtute sua nititur ad agendum, idque naturale munus per propriamque essentia omnes non aliunde quam a prima essentia fortuantur. Marfil. Ficinus in Plotin. En. 1. libro 7. in Argument. char. 1578.
Essentia melius se habet si agit, quam si non egerit, & eius actio ex bono dependet. Marfil. Ficinus in Plot. En. 1. libro 7. in argumen. char. 1578.
Essentia rei aliud est ab existentia. Existentia rei illud est quo res est, hoc est existit. Essentia illud est, quo res certam speciem adipiscitur, vt equi, vel bipedis. Ioan. Pic. Mir. in responsione 2. char. 267.
Essentia cum eo, cuius est essentia, sunt idem secundum naturam, & adiuicè loco, & subiecto non distinguuntur sunt multa, & distincta inter se ratione, qua illud, cuius est essentia, dicit illud idem, quod essentia, sed confuse, & indistincte. Gab. Bur. de ente, & vno, l. 2. c. 68.
Propter essentiam, eiusque priuationem nullum prorsus interiacet medium. Leo Heb. de amo, dial. 3. ch. 233.

Essentia que participant, & à quibus est.

Essentia nihil participare potest, nisi vel fuit, vel est, vel erit. Plat. in Parmen. char. 204.
Essentia in omnibus partibus vnum adest, vt neque a maiore, neque a minore, neque vlla alia parte absit. Plat. in Parmen. char. 205.
Essentia participare fieri est, ab essentia discedere, est perire. Plat. in Parmen. char. 210.
Essentia pura magis participant omnis virtutis species, quam omnium obsoniorum. Plat. de rep. dial. 9. c. 681.
Essentiam omnia habent per ens primum, & viua mouentur per essentiam suam propter vitam primam. Arist. de causis, cap. 3. propo. 18. char. 990.
Essentiam componit Plato ex quatuor elementis, vno, multitudine, termino, & infinito. Mihi autem videtur vnum prius esse termino, & multitudo prius infinitate ad essentiam componendam, nam prius est vnum in se, quam terminet aliud, & prius multitudo consideratur, vt simpliciter multitudo, quam vt infinita. Si cõfiderentur respectu creatoris, vnum & terminus præcedunt opposita. Si respectu creature, sit forte vicilium, vt multitudo, & infinitum opposita præcedere videatur. si simul creator, & creatura videatur, forte præcedit vnum simul cum multitudine, terminus autem simul cum infinito ad essentiam componendam, mox in essentia iam quasi composita nascitur motus, & alteritas propter multitudinem, & infinitum, status, & idẽtitas propter vnum, & terminum. Mar. Fic. in phil. c. 1259.

Essentia, ut incorporea.

Essentiam incorpoream esse patet, si anima iusta, vel iniusta, sapiens, vel insipiens est, cum nemo audeat dicere iustitiam, vel sapientiam corpora esse. Plato in sophista. char. 151.
Essentia spirituum aliquot subsunt species alia celestes, vt in stellis locata, alia cælestes in orbis indistinctualiter locata, quia existunt incorporea, nec stellis tantum, sed sphaeris totis indifferenter præsent. Arist. Theolog. Aegypt. 1.4. cap. 7. char. 23.
Essentia omnes animæ, & vitæ expertes, per ipsum bonum sunt, & per idem essentialem habitum reportat. Dion. Areopag. de diu. nomin. char. 1054.
Essentiam superessentialem, qua superessentialis est, non est propositum nostri sermonis explicare (id enim ineffabile est, & cognitionem, & expositionem antecellit, ipsamque exuperat vnionem) sed celebrare, quæ ab essentia illa procedunt. Dion. Areo. de diu. no. c. 1090.
Essentia vera regnat in mundo intelligibili, cuius præstantissimum est intellectus, & illic animæ adsunt incorporea, & inde venerunt in hunc mundum, corporibusque insita sunt, & per corpora diuita. Plotin. En. 4. libro 1. cap. 1. char. 360.
Essentia quod perfectum est, id est ante intelligentiam, ideo illi non est opus intelligentia, cum ante hanc sufficienter existat itaque non intelligit. Plotinus En. 5. libro 6. cap. 2. char. 534.
Essentia primæ pulchritudo suapte natura viuens est intelligentia sua conuersa semper ad se ipsam, & ad ipsum bonum, & videnti illam tribuit visionem ipsam, vimque simul, qua magis viuat efficaciusque viuens cernat, atque perspicacius quod videt, efficiatur. Nam ab illa essentia, & penes illam permanat vita, intellectus, entia in æuo consistunt, nihil inde discedit, nihil vertit, nihil dimouet ipsum. Nec est ens vltra ipsum, & nihil est illi contrarium, & si esset inde pati non posset, & quia per se ipsum est, semper est, & plenissime. Et adeo magnū est vt ad se alliciat, rapiatque oia penitus ex ipso pendentia, satis putantia esse factū, si vel eius vestigiū assequantur, quæ sane post hoc querunt, & bonum.

& bonum. Et hic mundus ad hoc, vt sit, vitam, sapientiamque affectat, omniſque anima, & intellectus omnis hoc ipsum, quod est, optat existere, ipsum vero esse sibi ipsi sufficit. Plot. En. 6. l. 6. cap. 18. ch. 691.

Essentia prima cum primum existit in ipso bono conuersa est ad ipsum, non tam modo quodam intellectuali, quam instinctu vitali, vt planta vergit ad solẽ. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 16. char. 709.
Essentia indiuisibilis bonum æternum esse constat, diuisibilis quoque esse in tempore, & in motu versari. Medix secundum substantia ipsius mensuras perfectio quoque perpenditur, & eiusmodi perfectio tempore indiget, sed tempore primo, quod incorporeos circuitus possit apte metiri. Proc. in Alcib. 1. char. 1908.
Essentia vera verumque esse penes Deos existit, potetia vero dijs rite ministrans in dæmonibus habet locum, actio denique, & effectio per eorum potentiam progressa foras versatur in nobis. Proc. in Alcib. 1. c. 1915.
Essentia prima idem est, quod & prima forma naturaliter vniformis. Marfil. Ficinus in Plotin. Enn. 3. lib. 6. capit. 23. char. 1718.
Essentia prima ex se viua nominatur ipsum viuens, ipsumque animal. Huius actus in se reflexus nominatur intellectus, qui in hac ipsa substantia sui viua tot ideas inspicit, quot species fabricaturus est in mudo. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 2. cap. 25. ch. 1776.
Essentia prima idest diuina mens vbiq; tota est, similiter mundi anima, nec multitudo partium mundanarum impedit, quo minus vna sit vbiq; tota, nec vnitas primæ mentis, & animæ prohibet, quin multæ præterea sint mentes, & animæ. Marfil. Ficinus in Plotin. En. 6. lib. 4. cap. 4. char. 1780.
Essentia prima per actum vitalem conuersa ad ipsum bonum sit boniformis, & propter formam suam multiplicabilem vnum boni donum in formas plurimas in se deriuat, ipsa videlicet Dei potestate. Marfil. Ficinus in Plot. En. 6. libro 7. cap. 15. char. 1790.
Essentia prima ad primum bonum naturaliter agit, quod superius est essentia, actuque eius, & vita, & intellectu, non ergo proprie dicendum est esse, viuere, agere, intelligere. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 7. ca. 17. ch. 1790.
Essentia suapte natura a magnitudine, numero, tempore, qualitate simpliciter est abstracta. Marfil. Ficinus in Plat. Parmen. cap. 47. char. 1162.
Essentia vera conuenit rebus incorporeis, imaginaria corporeis. Mar. Fic. in Plat. sophista. ch. 1285.
Essentiam veram cum dicimus, primo intelligimus essentiam primam, scilicet intellectum, & intelligibile primum, deinde & quamlibet in diuiduum stabilemque substantiam. Primo igitur perfectiones, & proprietates ad veram essentiam pertinentes sunt in essentia prima, deinde in sequentibus. Marfil. Ficinus in Plat. sophista. cap. 30. char. 1289.
Essentia omnis vera, idest indiuisibilis, & æterna habet omnes perfectiones ad perfectas essentias necessarias, quæ sunt, vt non solum sit, sed vt viuat, & intelligat. Vita enim est prima essentia perfectio: intelligentia vero, idest cognitio, prima quidem perfectio est vitæ, secunda essentia. Siquidem essentia naturaliter contendit ad vitam, vita ad intelligentiam proficitur, per quam in se, & essentiam reflectatur. Omnis igitur essentia vera animam, & motum, idest vigorem, & actum vitalem habet, & insuper sapientiam, idest intelligendi, & cognoscendi virtutem. Nec intelligentia habere potest nisi per animam, idest, per vitam quodammodo pcedenti. Mar. Fic. in Pl. soph. c. 30. c. 1289.
Essentia vera portio vsque ad ipsas sphaerarum mundi substantias se extendit, in quorum essentia priuatio nulla deprehenditur. Mar. Fic. in Pl. En. 1. l. 8. c. 3. ch. 1583.
Essentia prima simpliciter essendo omnia procreat entia, & vt est in causa, vt omnia esse habeant, est etiam in

causa, vt tale esse habeant, nam esse tale ex ipso esse simpliciter dependet. Marfil. Ficinus in Plot. de prou. capit. 13. char. 1699.

Essentia prima est prima forma, prima forma est primus intellectus, & si forma, & intellectus est re ipsa illic idem, idem etiam est esse, & intelligere. Mar. Ficinus in Plot. de prouid. cap. 19. ch. 1699.

Essentia rerum spiritualium, ac æternarum ex parte naturæ longe maior ac manifestior, quam essentia rerum corporearum, atque corruptibilium existit. Leo Hebraeus de amore dialogo 1. char. 33.

Essentia, ut differt ab uno.

Essentia, & vnum differt: nam essentia qua ratione est est essentia, nec multiplicabilitatem excludit, nec separationem affert, vnum vero qua simpliciter vnum, immultipicabile est, & ab omnibus secretum. Quapropter si essentia addas vnum, nihil essentia detrahis, quomodo essentia sit, ac perfecta, imo perlicies. At si vni addas essentiam, vnus simplicitatem et medio tolles. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 77. ch. 1186.
Essentia est quasi quidam processus ab uno. Marfil. Fic. in Plat. Parm. cap. 2. char. 1197.
Essentiam appellamus totam entis progressionem, & in progressionem stabili identitatem. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libro 6. cap. 1. char. 1658.
Esus est humidus facultas id, quod resiccatum est implens, refrigeratio voluptas. Plat. in phile. ch. 226.
Euangelium perpetua debet esse lectio Christianorum. Io. Franc. Pic. Mir. in epistol. lib. 3. char. 1319.
Euclides fuit temporibus primi Ptolomei, iunior Platonis familiaribus, antiquior Archimede. Pro. in Eucl. libro 2. cap. 4. char. 39.
Eunuchi ænigma est. Vir non uis, uidens non uidens, percussit non percussit, lapide non lapide, auem non auem, super arbore non arbore, idest Eunuchus lucus percussit pumice alam uespertilionis super sambuco. Mar. Fic. in Plat. de rep. 5. char. 1406.
Euriclem ferunt intimo uexatum dæmonio sibi met aduersari solitum, & aduersa sibi aut alijs prædicere. Mar. Fic. in Plat. sophista. cap. 32. ch. 1289.
Euthyphron siue de sancto nonnulli platoniorum, ut & Euthydemum, & Ippiam litigiosum uocauerunt, sed reuera dum falsas de sancto opiniones Socrates confutat, uenantibus ueritatẽ illius uestigia signat. Mar. Fic. in proemio de sancto. char. 53.
Excandescencia est ira nascens modico post tempore desistens, quod si diutius manet, fit odium, quod comitatur discordia. Franciscus Patricius de regno, libr. quart. cap. 10. char. 165. pag. 2.
Excessum, & defectum inspicere debemus, quo pro ratione laudemus, uel uituperemus ea, quæ longius quam conuenit, vbiuis dicuntur, itemque contraria exercitia. Plat. de regn. char. 176.
Exempla velut obides sermonis sunt. Pl. in Thæt. c. 132.
Exemplis ablatis difficile est maiora ostendere iuste. Pl. in dialogo de regno, char. 173.
Exempli origo tunc est, cum id, quod idem est, in alio diuulso recta opinione apprehendiatur, & ad aliud cõfertur, vt ambo simul vnã ueram opinionem efficiant. Plat. in dialogo de regno, char. 174.
Exemplaria dicimus in Deo rationes substantificas rerum ante hæc omnia singulariter existentes, quas Theologia prædestinationes siue prædiffinitiones uocat, & diuinas, & bonas uoluntates rerum definitrices omnium, & effectrices, per quas ipse super essentia Deus, quæ sunt omnia præscripsit, & produxit. Dion. Areo. de diuinis nominibus. char. 1098.
Exempla ex notioribus tradere debemus. Mar. Ficinus in Plat. philebo. libro 1. cap. 28. char. 1235.

Exempla

Exempla non videntur in scientia demonstratiua, tamē
videntur in rebus non sensibilibus, quæ non intelli-
guntur nisi per comparationem. Gabriel Buratellus
de materia, & priuatione libro 10. char. 259.
Exemplorum veritas in ipsis præceptis nõ est exquiren-
da, tritum est in peripateticorum schola. Iacobus Car.
in Alcinoi præfatione.
Exemplaria in artificialibus admittit Aristot. in natura-
libus non. Iacob. Carp. in Alc. 2. digres. ch. 215.
Exercitatio de quavis re facilior est in minoribus, quam
in maioribus. Plat. in dial. de regn. ch. 177.
Exercitationis magistri non omnibus idem exercitium
tribuunt. Plat. de regn. char. 181.
Exercitij philosophici modus est, vt nõ solum si est vnū-
quodque proponat, & ea, quæ contingunt ex propo-
sito consideret, sed etiam si non est, idem hoc propo-
nat. Plat. in Parmen. char. 201.
Exercitatio fit in affectionibus, in quibus a natura sole-
mus insigniter confidentes esse, & audaces, vt quæ mi-
nimum impudentes, & audacia referti simus, sed timi-
di ad audendum, vt quodcumque turpe dicamus, aut
patiamur, aut etiam faciamus, & hæc sunt in quibus ta-
les sumus, ira, amor, contumelia, imperitia, lucri, stu-
dium, ignauia, diuitiæ, pulchritudo, fortitudo, & om-
nia, quæ per voluptatem ebrietatem inducunt, ac de-
mentes efficiunt. Plat. de leg. dial. 1. ch. 799.
Exercitiorū, & doctrinarū curatores eligantur, qui orna-
tus, & institutionis, & reliquæ circa hæc diligentia cu-
ram gerant, vt & pueri, & puellæ ludum, & præcepto-
res commode adeant. Plat. de leg. dial. 6. ch. 856.
Exercitatio mediocritas est, non perfectio, fit enim non
in perfectis animis, sed tantum ad fastigium tendenti-
bus. At custodiæ perfectum officium, memoriæ man-
dare contemplatiua exercitia sanctorum. Phil. Iud. de
eo quod det. potiori. insid. 109.
Exercitatio corpus seruat, ignauia hebetat, & effemina-
tos reddit homines. Franciscus Patricius de repub. lib.
secund. cap. 8. chart. 72.
Exercitatio est optimum ciborum condimentum, Fran-
ciscus Patricius de rep. lib. 5. cap. 8. char. 169. ter.
Exercitatione ea nemo leditur, qua fit melior. M. Anto.
Natta de pulchro lib. 4. char. 91.
Exercitium ducum summa cura est in bello victoria,
Plat. dialogo de sancto. char. 7.
Exercitus multi post victoriam ob rapinam perire. Pl.
de republica. dial. 5. char. 625.
Exercitus duces legum custodes proponant, eligant de
propositis omnes, qui sua ætate bello interfuerūt, aut
etiam subinde sunt. Si vero quispiam ex non proposi-
tis alicui præstantior esse aliquo ex his qui designati
sunt videatur, nominato eo, pro quo alterum assumē-
dum proponit, præstito iureiurando alterum in illius
locum proponat. Vter autem suffragijs prælatum fue-
rit, eius electio approberur. Tres autem, quibus pluri-
ma suffragia obtigerint, belli duces sint, curatores eo-
rum, quæ in bello decreta sunt, velut legum custodes.
Ordinum præfectos sibi ipsis proponant electi duces
duodecim, cuiuslibet tribui præfectum. Fiant autem, &
hæc velut circa exercitus duces fiebat, vt alter pro al-
tero proponatur, & tum in electione per suffragia, tū
in eorumdem approbatione præfectus ordinū consti-
tuatur. Plat. de leg. dialog. 6. char. 852.
Exercitus a legum custodibus in locum sanctissimum, &
capacissimum collocetur, vt seorsum sint milites ar-
mati, seorsum equites, tertium locum teneant omnes
reliqui, qui ad bellum pertinent. Eligantur duces exer-
citus, & magistri equitum ab omnibus, ordinum præ-
fecti ab his, qui scutum gestant. Tribuni ab omnibus
equitibus. At leuis armatura, aut sagittariorum, aut
reliquorum ad militiam spectantium duces ipsi sibi ip-
sis exercitus duces constituant, equitū magistrōs pro-

ponant, qui exercitus duces proponebant, electio ve-
ro, & alterius pro altero proposito eadem fiat, quem-
admodum circa exercitus duces, eligant ipsos equites
coram spectantibus peditibus. Duo vero, quibus plu-
rima suffragia obtigerint, omnium equitum duces sint.
Liceat autem in ferendis suffragijs bis ambigere. Si
vero tertio quis ambigat, decernat hi quibus singulis
singulorum in eligendo suffragiorum mensura diui-
denda, & tributa est. Plat. de leg. dial. 6. ch. 852.
Exercitu Hebræo bellante cū phœnicibus, Mose ad Deū
manus elcuante vincebat, at præ grauitate Mose ma-
nus deprimente, præualebat hostilis acies. Phil. Iud. de
vita Moysi, libro 1. char. 403.
Exercitus ceruorum tutior est duce leone, quam leonū
duce ceruo. Franciscus Patricius de regno lib. primo
capit. 13. chart. 45.
Exercitus est animal quoddam homini persimile, cuius
caput sit Imperator, acies instructa pectus, ac thorax,
pedites, manus, equites pedes. Franciscus Patricius de
regno libro 5. cap. 7. char. 28.
Exercitus vera laus ab Imperatore incipere debet. Frac.
Patr. de repub. libro 3. cap. 5. char. 90. ter.
Exilium est nonorum malorum initium. Phil. Iudæ. de
Abrahamo. char. 233.
Exilio multare ciues inuidiosum est, & plerumque im-
medicabile. Fran. Patr. de rep. lib. 6. cap. 5. ch. 206.
Existens primo, & principaliter secundum vnumquem-
que ordinem vnū est, nec duo, nec plura duobus, sed
vni genitum omne. Proc. in elem. Theol. cap. 22. ch. 7.
Existens semper infiniti potens est, Proclus elem. Theol.
capit. 84. chart. 23.
Existere cum seipso, maius est quam in seipso consistere.
Mar. Fic. in epistol. lib. 2. char. 691.
Existimatio, id est opinio est similis vniuersi id est lationi ani-
mæ ad omnes res, quæ qualis vniquæque sit iudicet,
& sic *σοφία*, id est consilium capere, & consulere ad ia-
ctum pertinent, omnia enim hæc consequuntur opi-
nionem. Plat. in Cratyl. char. 88.
Existimatio in animo existit, laus in verbis sæpe men-
tionem, ideo amplior in laude, existimatio. Plato in
Protagora. char. 445.
Existimatio tunc valet, cum ex se oritur. Philo Iudæ. de
migratione Abrahami. char. 260.
Existimatio est recta opinio per coniecturam probabilē.
Mar. Fic. in Philebo lib. 1. cap. 7. ch. 1214.
Experientia fieri debet in paruis rebus, iactura enim mi-
nus grauis est. Plato in sophista. ch. 138.
Experientia facit, vt vita nostra secundum artes progre-
diatur, imperitia secundum fortunam. Plato in Gor-
gia. charta 461.
Experimentum non est simile, nisi in materijs, & tempo-
ribus omnino similibus. Marsilius Ficinus in Plot. En.
libro 3. cap. 7. chart. 1626.
Experientia, nisi cuncta, quæ vtrouque circumstant simi-
lia sint, fallit sæpissime. Marsilius Ficinus in Plotini Enn.
libro 3. cap. 7. char. 1623.
Experientia eiusdem rei, ex sæpius iterata obseruatione
colligitur. Po. Pic. Mir. in Astrolog. lib. 1. cap. 1. ch. 709.
Experimentis non est authoritas, super quibus æquali
homines authoritate non concordant. Io. Pic. Miran.
in Astrologiam lib. 6. cap. 18. char. 619.
Expetentiam ipsorum intemperantes, ac intemperates,
vel inhonestos, & inhonestos perelegans diuisio. Leo
Heb. de Amore. dial. 3. char. 389.
Expetentium differētia ab animorum ipsorum vera, aut,
apparente duntaxat bonitate, ac pulchritudine origi-
nem ducit. Leo Heb. de Amore dial. 3. ch. 389.
Expiatio est sanctitatis abolitæ restitutio. Mar. Ficinus in
Plat. philebo lib. 1. cap. 10. ch. 1236.
Expetimus aliqd sui ipsius gratia, vt voluptas, & gaudiū,
aliquid alterius solum gratia, vt laboriosa, aliquid
& alte-

& alterius, & sui gratia, vt cognitio & prospera vale-
tudo. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 2. ch. 1399.
Expirationem statim sequitur perspiratio tanquā subli-
dium necessarium. Cum primū enim expiratione ex-
pulsus est aer ex precordijs, nisi per arterias & ceteros
meatus vndique cōbitus aer, eodem momento ead-
em impleat, quo exspiratio hæc exhaurit, repente va-
cua euaderent præcordia: nā expectatus aer superius
post expirationem per sequentem respirationem hæc
impletur, tardior aduenit, videlicet ab opposito ex-
pirationis motu repulsus. Quam ob rem nisi iam per
inspirationem suppleta fuissent præcordia, vel aliquan-
tisper vacua essent, vel tanquā in cucurbitulis humores
ascenderent. Mar. Fic. de expir. & respir. ch. 1485.
Externum percutere nemo audeat, siue dudum cohabi-
tet, siue recēs aduenit, nec lacestēns, nec propulsans.
Si vero externum proteruum, & se verberantem puni-
ri oportere putauerit, susceptum illum ad vrbis cura-
torum magistratum perducatur, qui externum Deū re-
uerentes, si iniuste externus indigenam verberauit,
quot verbera intulit, tot ipsi vicissim per flagellum in-
cutiant, & peregrinam istam temeritatem sedent, si
non iniuste fecerit, minæ, & opprobria ei, qui perduxit
intententur, & dimittantur. Pla. de leg. dial. 9. ch. 913.

F

FABULÆ Maximus, & Lu-
cullus omnium gentium
omnes historias memoria
tenebant. Marsilius Fic. in
Plat. Theol. lib. 13. ch. 297.
Faber lignarius nullus sit q
est faber ferrarius. Plat. de
legib. dial. 8. c. 896.
Fabrica est meditatio quedā
longo vsu cōtinuata, atque
trita, quæ manibus perficitur,
& materia cuiusque generis opus est ad formatio-
nes propositum. Franciscus Patricius de repub. lib. 1.
cap. 9. char. 34. ter.
Fabulas neque ipsas fas est, sine capite relinquere, in me-
dio narrationis, vt absque capite obambulent. Plat. in
Gorgia. char. 487.
Fabulæ prius pueris sunt narrandæ, quæ mendaciū sunt,
sunt etiam in ipsis vera. Plat. de rep. dial. 2. ch. 580.
Fabulæ sunt recipiendæ quæ dicunt, qualis sit Deus, qd
bonus, quod nullum bonum damnosum, quod nõ est
damnosum, non lædit, quod non lædit, mali nihil fa-
cit, nec mali causa est, vile est causa felicitatis, & bonū
est, bonum est causa eorum, quæ recte se habent, malo-
rum non. Plat. de rep. dialo. 2. ch. 581.
Fabulæ illæ non sunt in ciuitate recipiendæ, quæ persua-
dent bellum fuisse inter Saturnum, & Iouem, nec dij
cum dijs bella gerere, & insidias mutuo struere, & pu-
gnare, nec gigantum pugna narrandæ sunt, verum si
quoquomodo persuadere possimus, nullum vnquam
ciuem alteri aduersatum fuisse, nec impia pueris narra-
randa sunt. Plat. de rep. dial. 2. ch. 581.
Fabulæ, quarum nomen indicat falsi professionem, aut
raustum conciliandæ auribus voluptatis, aut adhorta-
tionis quoque in bonam frugem gratia repertæ sunt.
Primæ a philosophia explodendæ sunt. Secundæ vel
argumentum ex ficto locatur, & per mēdacia ipse re-
lationis ordo contextitur, aut argumentum fundatur
veri soliditate, sed hæc ipsa veritas per quedam compo-
sita, & ficta profertur, & vocatur narratio fabulosa,
non fabula, & hoc conuenit philosopho. Macrob. in
som. Scip. lib. 1. char. 16.
Fabulæ nec procul a vero esse debent, & temporibus, quæ

Externorum genera quatuor sunt. Primum, quod sem-
per & penitus æstiuum est, plerumque per ætatem apud
alios degens, velut volucrum genus, magna ex parte,
& ipsum per mare velut volans lucri gratia mercaturā
exercens, solito anni tempore deuolat ad alias ciuita-
tes. Hoc foro, & ædibus, & portibus extra ciuitatem
ad ipsam urbem excipere oportet, vt magistratus ob-
seruent, ne quid noui moliantur. Secundum externis
oculis spectator est, & Musarum spectacula auribus
excipit: huic diuersoria sint iuxta templa, quo mode-
rato tempore permaneant & visis, & auditis his, quo-
rum gratia venerunt, sine suo, & aliorum damno dis-
cedant. Tertium publice excipere oportet, quod ob-
publicum quoddam negotium ex alia regione adue-
nit, & a solis exercitus ducibus, magistris equitum &
tribunis militum excipiendū. Quartū quis venire po-
terit, sed raro, spectatoribus nostris similis. postquā au-
tem eius, qui disciplinæ vniuersæ curam habet, domū
accedat, & eius consuetudine vsus fuerit, discedit ami-
cus ab amicis muneribus, & honoribus. decentibus ho-
noratus. Plat. de leg. dial. 12. char. 952.
Extremum ab extremo sine medio non est acquirendū,
traditum ab antiquis theologis. Mar. Fic. in Plat. Phi-
lebo, lib. 1. cap. 27. char. 1233.

narrant, diuidere, & multa a seinuicem segregare, quæ
simul sunt tempore, ordine vero & potentia discre-
pent. Plot. En. 3. lib. 5. ca. 9. char. 299.
Fabulæ si pueris dicuntur, præferant faciem veritatis,
castæ ac modestæ sint, nullam turpitudinis faciem ha-
beant, nihil timoris, aut formidinis incutiant, nec va-
nam aliquam vel anilem superstitionē inducant. Fran-
ciscus Patricius de regno, li. 1. ca. 7. ch. 69. ter.
Fieri omnia secundum causas affirmandum est, ideo pro-
pinquas causas singulis facile inuenire possumus, & in
eas effectus reducere. Plot. En. 3. li. 1. ca. 1. ch. 228.
Fiunt singula magis secundum naturas suas, quæ ex stel-
lis, conducit ad idem quoque coeli motus concedens
tamen genitis, & genitoribus quamplurimum. Plot.
En. 3. lib. 1. cap. 6. char. 232.
Facere prædicamentum non deberet poni, sed rectius
effectio, aut actus, aut motus. Plot. En. 6. lib. pri-
mo, cap. 15. charta 580.
Facere, & factio prædicamentum cur non in relatione
ponantur? & si effectio in relatiuorum genere,
ponunt, cur non & facere prædicamentū constituunt,
cur cum & motum ad aliquid referant, ipsum moueri
non faciūt prædicamentū? Plot. En. 6. li. 1. c. 17. c. 582.
Facere est, siue in seipsum manet, siue in aliud agat, impe-
tus quidam in aliud ex seipso quouis erumpens. Plot.
En. 6. li. 1. ca. 21. char. 585.
Facere qui nescit etiam loqui ignorat. Frac. Patric. de rep.
lib. 5. ca. 5. char. 160. ter.
Faciendi artes alia diuina, alia humana. Plat. in sophis-
ta. char. 160.
Faciendi ars est facultas quedam, quæ causa fit his, quæ
prius nõ sunt, vt posterius fiant. Pla. in sophis. ch. 160.
Faciendi ars diuina duplex, vna id, quod est, alia simula-
crum ad vnumquodque sequens. Plato. in soph. c. 160
Faciendi ars humana duplex, alia, quæ ipsum per seip-
sam facit, alia simulacrum. Pla. in sophis. ch. 160.
Faciendi spectra ars duplex, altera, quæ per instrumenta
fit, altera ipsius, qui seipsum exhibet instrumentum,
eius, qui facit spectrum. Plat. in sophis. ch. 161.
Facere & agere non idem sunt, nec operari & facere idē
sunt. Plat. in Charmide. ch. 380.
Factum, quod non est, corrumpi nequit. Plato. in Phæ-
dro. charta 316.
Tom. 3. Z Faciens

Faciens vnusquisque quod facit alterius gratia, non vult quod facit, sed illud, cuius gratia facit, vt mercator nauigans vt ditescat, non vult nauigare, sed ditescere. Plato in Gorgia. char. 469.

Faciens aliquid necesse est quid esse, quod ab hoc faciente patiat. Plat. in Gorgia. ch. 473.

Facta à Deo ipso volente solui non possunt, quidquid ligatum est solui potest, at quod pulchre coaptatum est, & bene se habet, hoc soluere velle mali est. Plato in Timæ. char. 738.

Facta cognoscere nihil sapientiæ habet, nam ex facto exemplo videre nulla difficultas est. Plato de legib. dialo. 3. char. 818.

Faciens effecto est præstantius: ideo causa liberior à materia debet esse effectui: ideo vis nutriendi à materia multum est libera, vis sentiendi magis est libera, quia in ipso sentiendi actu formas rerum accipit absque rerum ipsarum materia, multo magis intelligentia id facit absque rerum ipsarum materia, multo magis intelligentia id facit. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 7. ca. 13. ch. 181.

Facies intuentis in oculum apparet in opposito oculo velut in speculo, quam etiam apicem vocamus, vt que sic intuentis imago. Plat. in Alc. 1. ch. 349.

Facinus magnum, & memorabile non fit absque periculo. Iacob. Carpent. in Alcin. præfatione.

Factum quodcumque debet quodammodo congruere genere, euadit tamen infirmius. Plotinus En. 3. libro 8. capitulo 4. charta 347.

Facultas est terminus, qui terminat ea, quæ sunt, ita vt quicquid quamcunque facultatem adeptum est, siue ad hoc vt alteri cuique à natura quid faciat, siue vt patiat, vel minimum à vilitissimo quopiam, idque vel semel tantum, omne hoc reuera esse. Plato in Sophista. charta 151.

Facultates sunt genus quoddam eorum, quæ sunt, quibus nos possumus ea, quæ possumus, & quod vis aliud, quodcumque tandem potest. Plato de Republica, dialogo 5. charta 629.

Facultatis nec color, nec figura, nec quid tale aliquid videtur, sed ad illud solum respicio in quo est, & quid efficit, & sic vnquamque facultatem appellauit: & que in eodem locata est, & idem efficit, eandem voco: quæ vero in alio, & aliud efficit, aliam. Plato de republica, dialog. 5. char. 629.

Facultas vnæqueque vni tantum subiecto accommodata est. Seb. Fox. in 1. Plat. de rep. dial. 5. ch. 42.

Facundia est perspicacia, & facultas obtinendi, quod propositum est. Spenfip. de Plat. definit. ch. 1963.

Facundia confidens necessaria est ad scientiam aspirantibus, & hominum amantibus, silentium verò decet in doctos. Phi. Iud. de eo qd rerum diuinarum heres. c. 312.

Falli à seipso grauissimum est. Plat. in Cratyl. ch. 91.

Falluntur omnes homines, & nos forsitan fallimur, qui putamus semper rem aliquam pulchram videri, & que admiranda effecisset, si quis ipsa recte secundum aliquem modum vi nouisset. Plat. de leg. dial. 3. ch. 816.

Fallitur nemo sapius, quam qui fortunæ promissis credit. Mar. Fic. in epist. lib. 6. ch. 832.

Falsum eatenus aliquid comprehenditur, quatenus secum pugnat, & contradictionem includit. Ioan. Pic. Mir. in respons. 1. char. 261.

Falsitas esse potest, vbi non est mendacium: nam potest imago non rûdere exemplari, tamen id contra mentis sententiã non proferatur. Nã differt rem aliter quam sit, concipere, & concipere, quod res fit aliter quã sit, id ad primum, illud ad secundum intellectus officium pertinet. In primo nulla falsitas: in secundo mendacium. Cum enim quispiam ita abstrahit, vt credat eandem rem ita distingui in se, vt eam intellectus districte secernit, longe fallitur. Si postea alius falsum hoc insinuare voluerit, aperte mentitur. Ioan. Fran. Picus

Miran. in exa. vanitatis doctrinæ gen. li. 3. ca. 6. c. 955.

Falli maxime possunt, qui desiderio tenentur, & indigi sunt, & quo magis auet, eo magis se illis fallaciam sensus in gerere. Ioannes Francisc. Pic. Mir. in examen van. doct. gen. lib. 5. capi. 5. ch. 114.

Falsum in vniuersum id est, quod vero aduersatur: falsum particulare id est, quod ideæ rei, cui rûdere debet, nõ conuenit. Io. Fr. Pic. Mir. de pren. li. 1. c. 10. c. 365.

Fames, sitis, separatio, & dissolutio ex estu, sunt dolores. Plat. in philebo. ch. 225.

Famæ admiranda potentia est. Plat. de leg. dial. 8. c. 892.

Fames, & sitis sunt corporis habitus euacuationes. Plat. de Repub. dial. 9. ch. 681.

Fama quanto magis spargitur, & ab auctore disingitur, fabulosior fit. Aug. Steu. de peren. phil. li. 1. c. 1. c. 1. ter.

Famelica multitudo in comæatum difficultate formidanda est. Fran. Patric. de reg. lib. 9. cap. 10. ch. 402.

Fames multa docet, Vetus prouerbium est. Marcus Antonius Natta de pulchro, lib. 4. ch. 77. ter.

Familie sunt quasi seminarium rerum publicarum. Fran. Patric. de repub. lib. 4. cap. 6. ch. 133. ter.

Fas est lex diuina à Deo, vel à natura constituta. Francisc. Patric. de reg. lib. 8. ca. 4. ch. 332.

Fascinatio duplex; aliquando ex rerum conuenientia proportionemque vnus ad alterum, aliquando ex differentia virtutumque multitudine, quæ licet sint diuersæ, perficiunt tamen partem vnã & fascinatio artificia lis est fallax, frustratur enim sæpe: vera autem, & que non fallit, est fascinatio sapientis. Arist. Theol. Aegypt. lib. 6. ca. secundo, char. 28.

Fascinationem non patitur iustus. Aristotel. Theologia Aegy. lib. 6. capitu. 3. ch. 29. ter.

Fascinatores nunquam audent fascinare, si abstinentes forent. Porphyrius de sacrificiis. ch. 1936.

Fascinantur pueri, & molliores ceteri intuitu frequenti cupidine nocendi. Marfil. Fic. in Platon. theolo. lib. 13. cap. 1. char. 284.

Fascinatio in pueris ab aspectu senis, & mulieris mestrui patiens fit: quia virulens aculeus ex oculis illorum exiens cum a corde patientis mittatur, hominis percussit præcordia quã regionem propriam repetit, cor vulnerat, & in eius duriori dorso hebescit, & redit in sanguinẽ. Peregrius hic sanguis a faucij hominis natura quodammodo alienus, sanguinem eius proprium inficit, & sanguis infectus ægrotat, & sic iuuenis senio rem fascinat. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 7. ca. 4. c. 1358.

Fascinatio ex itatebili potentia sequitur non in quacun que distantiam, nec in materiam durã quæ non cedit ad recipiendas corporeorum spirituum impressiones. Ioan. Fr. Picus Mir. de prenot. li. 7. ca. 6. ch. 651.

Fati diuisio.

Fatum vocatur celestium dispositio. Mercurii Trismegisti Pimander, cap. 1. ch. 1837.

Fatum potest describi esse complexionem mutuam causarum, seriemque connexam ac supermanentem, per quam posteriora semper prioribus obsecundent, & hæc posteriora in præcedentia reflectuntur, vt que per ipsa fiant, & absque ipsis effici nequeant, quo efficiantur, vt antecedentibus semper sequentia seruiant. Plo. En. 3. lib. 1. cap. 2. ch. 229.

Fatum ex prouidentia est, nõ prouidentia ex fato. Chalcidius in Plat. Timæ. ch. 38. pag. 2.

Fatum vocat Plato inenitabilem vim & potentiam intelligens principalem causam omnium, quæ in mundo consequenter, & cõtinue sunt. Chalcidius in Plat. Timæum. char. 39. pag. 2.

Fatum ita pronuntiat Plato. Quæcumque anima talera vitam elegerit, & huiusmodi quædam commiserit, talia consequenter patietur. libera ergo est anima, & in

eius arbitrio agere, vel non agere ponitur. nec hoc ab aliquo cogitur, quod autem sequitur actionem, ab ipso fato. perficietur. Alc. cap. 29. ch. 1995.

Fatum, idest celestium series causarum, prouidentia diuinæ seruit. Mar. Fic. in epist. lib. 8. ch. 872.

Fatum vniuersum est tota mobilium omnium series causarum, siue animales causæ sint, siue corporeæ, siue superiores, siue inferiores. Mar. Fic. in Plotini En. secunda, lib. 3. cap. 15. ch. 1636.

Fatum est necessitas quædam desuper rebus illata. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 1. cap. 1. ch. 1674.

Fatum est immobilis quædam in anima mundi rerum mobilium dispositio, fati instrumentum est natura celestis: sed materia, inquam agit per instrumentum, est moles elementorum. Marfil. Fic. in Plato. de legib. dialog. duodecimo. ch. 1524.

Fatale quod est, suscipere contrarium non potest, consilium hominis prorsus vanum est. Marfil. Fic. de fato, cap. secundo. ch. 1682.

Fati sensa sunt varia, nam est syderum constitutio cum quid nascitur, aut concipitur, aut inchoatur, est ipsa natura, est causarum series, & ordo necessario nexu cuncta producens, si alia est significatio, diuini consilii executio certa, & inenitabilis successus, aliquando sumitur pro casu, & fortuna. Ioan. Franc. Pic. Mirandu lanus de prænotione lib. 5. cap. 8. ch. 562.

Fatum nil aliud esse intelligitur quam Dei voluntas, vel dictum, vel placitum. Hoc certe in humana vita quodammodo agnoscamus, cum prædestinationem, & reprobationem in nostra religione admittimus, & cum iis, quæ maxime libera esse videntur, dicere solemus, nos hoc, vel illud esse facturos si Deo placuerit, sed eundem ne propter huius nominis multiplicem significationem in eo fati nomine quisquam offendatur. Ia. Carp. in Alc. par. 1. dig. 11. ch. 73.

Fatum est complexio mutua causarum, & series cõnexa desuper manens, per quam posteriora semper prioribus obsecundent, atque hæc ipsa posteriora in præcedentia reflectuntur, vt qd per ipsa fiat, & absq; ipsis effici nõ possunt. Iac. Carp. in Alc. par. post. dig. 11. ch. 74.

Fatum poete appellarunt totius concilii deorum decretum, cui ne ipsi quidem singuli dii resistere possunt. Ia. Carp. in Alc. par. post. dig. 11. ch. 78.

Fati est Theologica significatio non in natura tota posita, sed à diuino consilio pãdens, in deique partim prouidentia, partim præscientia posita, quæ eadem cum ipsa natura dici non potest, sed hæc longe superior est. Iac. Carp. in Alc. parte post. dig. 11. ch. 81.

Fatum quid est.

Fato solũ subiecta sunt animantia, quæ mortalia sunt, non homo qui immortalis est. Mercurii Trismegisti Pimander, cap. 1. char. 1838.

Fato oēs homines subiciuntur, quo ad generationem, & transmutationem subiciuntur. initium, & finis fati duo hæc, generatio, & transmutatio. & homines vniuersi id patiuntur, quod instituit fatum: verum rationales, quibus mens afficit, non eodem modo, quo ceteri, patiuntur, imo ab improbitate alieni, & existentes non mali non patiuntur malum. Nam homo adulter non patitur vt homo, sed vt adulter, adulterium vero vitare licet, sed penam adulter non potest. Mer. Trism. Pimander, cap. 12. ch. 1852.

Fato humanus animus superior est, non tamen quæ fato subiecta sunt negligit. Mercur. Trismeg. Pimander cap. 12. char. 1833.

Fatum nec animæ intellectuali nec diis applicamus, anima. n. intellectualis hêt in se principium proprium nec à fato pendet, dii soluunt fatum, & mala quæ a fato nobis immanent, soluunt. Iamb. de myster. ch. 1904.

Fata omnia non sunt decreta, in fato autem sunt, fatum enim instar legis non dicit, hic talia faciet, hic talia patietur, in infinitum nanque progressio foret, cum infiniti sint qui nascantur, & innumera, quæ illis deinde contingunt. libertas nulla restaret, laudes & vituperationes tollerentur. Alc. cap. 29. ch. 1959.

Fato non omnia subiecit Plato, nec necessitate fieri voluit. Bef. Card. in calumn. Plat. lib. 2. cap. 8. ch. 24. ter.

Fatum non attingit ea, quæ ad rationem puram, liberam que, vel ad Dei prouidentiam celesti fato superiorem miro quodam ordine reducuntur. Mar. Fic. in Plato. de repub. dialog. 10. ch. 1435.

Fati regnum in coelo solum est, sub coelo fortunæ potestatem plerique collocant, in ratione æque per opposita discurrẽte consilii & electionis arbitrium collocabunt. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 15. ch. 1637.

Fati regnum Plato ponit proprie in coelo, ideo ibi inter ipsa celestia euentus semper est necessarius, & si inferiora illi consonarent, forte & hic necessario proueneret, sed non consonant. Marfil. Fic. in Plotini. En. 2. lib. 3. cap. 15. char. 1649.

Fato subiecta sunt quæ fiunt, si in aliquo tempore fiunt, at que perpetuo fiunt, & reuoluuntur non tam sub fato quam in fato locamus. Marfil. Ficinus in Plato. En. 3. libro 1. cap. 1. ch. 1673.

Fato non sunt subiecta quæ proprie sunt. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 1. cap. 1. ch. 1673.

Fato que fiunt, prouidentia fiunt, quamuis multa sunt prouidentia, quæ fati terminis non clauduntur, quæ scilicet ad intellectualia pertinent, & quæ intellectualia ipse substantia faciunt, non aliter vero pendet fatum à prouidentia, quam à lumine calor, vbi quæ facit calor, facit & lumen, & non vicissim. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 3. cap. 5. ch. 1706.

Fatum aliqui in virtute corporum celestium ponunt in hæc inferiora influente, & in astrorum quorum in nauitibus ratio haberi solet vario concursu, & aspectu, vel etiam oppositione non tantum corpora nostra afficiunt, sed (vt assertores huius fati aiunt animorum nostrorum necessitatem afferente. fatum alii omnino esse negant, quod quanquam hæc variam animis nostris propensionem afferre possent, nequaquam tamen necessitatem, quam fati nomine ab illis putant significari. Iac. Carp. in Alc. parte 1. dig. 11. ch. 73.

Fatum ut non est, & ut frangitur.

Fatum si esset, libertas arbitrij tolleretur e medio, & insuper id, quod est animal esse. Plotini En. tertia lib. primo cap. 3. ch. 23.

Fatum si esset, complexio mutua causarum, & ab vno omnia penderent, nec nos ipsi nos erimus, nec nostrum opus vllum, nec ipsi ratiocinabimur, sed alterius cuiusdam ratiocinatio erit, alterius quoque consilium; nec agimus ipsi, quemadmodum nunc, neque pedes calcitrant, sed nos per pedes tanquam partes nostras dicimus calcitrare. Plot. En. 3. lib. 1. cap. 4. ch. 231.

Fatum a deteriori quodam sumit exordium, quod autem est superius, solum prouidentia est. Plotini En. 3. lib. tertio cap. 5. char. 275.

Fatum excludere est expertem ordinis contingentiam principis intruducere. Marfil. Fic. in Plot. En. tertia lib. 1. cap. 3. char. 1674.

Fatum nõ esse scripserunt Alexander Aphrodisæus, Enomaus, Diogenianus. Mar. Fic. de fato. cap. 2. ch. 1682.

Fatalem sortem posse celitus imminetum frangi Iudei per Cabalisticam, & intimum sacerum literarum spiritum confitentur. Iamblicus per efficacem deorum sublimium cultum. Porphyrius per magicam sapientiam, Apollinis oraculo teste. Marfil. Ficinus in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 8. ch. 1629.

Fati differentia si secundum Astrologos oritur frigore, calore, siccitate, humiditate, cum dies ætatis (etiam si in eis torpeat Saturnus) hybernis calidiores sint, & si in hyeme ardet Mars frigidiores æstiuus, ab aere ita cælitus per hyemem ad æstatem affecto, nõ a syderibus pendenda est. Ioan. Fr. Pic. Mir. de præn. l. 5. ca. 5. ch. 524.

Fato quæ subijciuntur, & quæ non, & de ipso variæ antiquorum opiniones.

Fati opinio apud philosophos suborta est in inuestigatione causarum occultarum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. libro 1. cap. 1. chart. 1674.

Fatum duplex vnum, cum substantiam eius intuemur: alterum, cum ex his, quæ agit, & esse, & cuiusmodi vim habeat, regnoscimus. Chal. in Plat. Tim. ch. 38. ter.

Fati opinio, quod sit falsa, patet: nam & isti, qui sic opinantur, reprehendunt, persuadent, & castigant suos propria voluntate peccantes: quod, si esset fatum, frustra fieret. Mar. Fic. de fato. cap. 5. ch. 1682.

Fati quatuor sunt opiniones. Alij necessitatem rebus inferri a corporibus quibusdam, quæ sunt principia rerum iudicauerunt: siue atomorum concursibus, vt Democritus, siue ab aliorum quorundam corporum naturis, & motibus inferatur, vt Thaleti, Anaximeni, & Anaximandro placuisse ferunt. Alij principium cunctis vitale infusum arbitrantur, a quo passim necessitate fatali singula mouentur, quod nonnulli stoicorum voluerunt. Alij reuolutionem cælestium esse rerum principium & fatum arbitrantur, vt quidam Astrologi, & non desunt inter phylicos, & metaphylicos, qui singula fieri putant quotidie à serie quadam, & connectione inuicem causarum, siue cælestium, siue superiorum, siue rursus inferiorum, & inde fatum omnibus imminere, siue series causarum principium habeat, vnum, siue nõ hæat. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 1. c. 1. ch. 1674.

Fatum secundum quadruplicem significatum acceperunt veteres. vel ipsa natura, vel series causarum ordoque nexu necessario cuncta producens, vel syderum constitutio, cum quid aut nascitur aut concipitur aut inchoatur, vel diuini consilij executio certa inuitabilisque successus sub quo nihil libertas nostra periclitatur. Ioan. Pic. Mir. in Astrol. l. 4. cap. 4. ch. 528.

Fatum sententia Aristotelis non omnem complectitur naturam, sed eam tantummodo partem, quæ generatione, & corruptione variatur, idemque esse, quod ipsam partem naturæ, nec naturam, nec fatum esse necessaria, sed vt præter naturam, sic præter fatum multa euenire a diligentioribus eius expositioribus accepimus. Iaco. Carp. in Alc. parte post. di. q. 1. c. 83.

Fatum est in refellendis opinionibus fatuis nimis diligenter incumbere. Io. Fr. Pic. Mir. de præn. c. 9. c. 491.

Febres morbos ex spiritu ortos, quos tetanos, & opisthotonos nominant, facile soluit. Plat. in Tim. ch. 759.

Febrem, quam cæteri tertianam ex pura bile esse putant, Plato existimat, si pura sit bilis, ignis instar summopere & continuè feruere. Mar. Fic. in Plat. Tim. ch. 96.

Febres continua in sanguine a physicis ponitur, quæ horas sex relinquit quieti, in pituita, quæ diem vnum, in bili, quæ duos in atræ bilis humore. Mar. Fic. in Plato, conuiuior. 7. cap. 7. ch. 1359.

Febres ephemera non est putrida, nec in humoribus, sed in spiritibus. Iac. Car. in Alc. defensione. ch. 262.

Fel nulla ex re magis fit quam ex melle. Marfil. Ficin. in epistolis libro 3. char. 738.

Felles, & canes pestilentiarum morbum ex vna in alteram domum tulere, ipsis nulla ex parte hac contagione læsis. Mar. Fic. in epid. Antidoto cap. 2. ch. 577.

Felicitas honesta res est. Plato in Alcibiade. 1. chart. 342.

Felices sunt boni, & sapientes, mali miseri. Plat. in Alcibiade primo. charta 350.

Felicitatem omnes etiam viles maximum bonum esse dicunt. Plato in Euthydemum. char. 417.

Felicitatem non solum bonorum possessio facit, sed vsus: nam possessionis nulla est vtilitas. Plato in Euthydemum. chart. 418.

Felicitas non est liberatio à malo, sed ne malum nobis contingat. Plato in Gorgia. ch. 474.

Felicitas videtur plurimi precij res hominibus esse. Plato de diuitijs, dialogo spurio. ch. 1028.

Felicitas esse, & bene viuere in eodem constituimus. Plo. En. 1. libr. 4. cap. 1. char. 29.

Felicitatem si quis dixerit ad id, quod in nobis est animal pertinere, ridiculum foret, cum felicitas vita sit bona, quæ in anima consistit, cum hæc sit actus non totius animæ, non vegetalis, ita vt corpus attingat, non enim in magnitudine, & bono habitu collocatur nec in perspicacia sensus, quandoquidem nimia corporis sensuumque prosperitas grauans animum hominem ad se detorquet, decet vicissim compensatione, & diuersione quadam ad optimum potius conferente quodammodo corpus attenuare, vt appareat hominem ipsum ab externis esse diuersum. Plo. En. 1. libr. 4. cap. 14. char. 37.

Felicitatem si in non dolendo, & non ægrotando, & nõ periclitando, neque in magnas aduersitates incidendo ratio collocasset, nemo foelix contrarijs presentibus esse posset. Sin autem in ipsa veri boni possessione posita est, quid nam oportet hæc prætereuntes, & quod ad hoc prospicientes iudicare solent foelicem alia insuper quærere, quæ in foelicitate non numerantur? Plo. En. 1. libr. 4. cap. 6. char. 33.

Felicitas si existit in accumulatione bonorum, & necessariorum siue maiorum, siue minorum, quæ non modo necessaria, sed etiam bona dicuntur, hæc insuper oportet adesse. At si finem esse vnum aliquid, non multa esse oportet, alioqui non finem, sed fines homo quæreret. At solum vltimum consequi oportet atque præstantissimum, quodue vltimum sibi fieri anima quærunt. Plo. En. 1. libr. 4. cap. 6. char. 33.

Felicitati non connumeratur, quod quis diutius sit oblectatus, nisi quis voluptatem nominet actionem intelligentiæ expeditam. Hic enim idem, quod nos quærimus, dixit, perinde voluptas longior semper præsens habet solum, quod ex ea præterijt, euauit. Plo. En. 1. libr. 5. cap. 4. char. 42.

Felix, qui plurimum tempus vixit, & diutissime id spectaculum est intuitus, profecto si longiori in tempore perspicacius vidit, plus aliquid ipsi longitudo temporis attulit: si autem vnuerfo in tempore similiter vidit, certè nihil profecit, & qui semel est intuitus, æque reportat. Plo. En. 1. l. 5. cap. 3. ch. 43.

Felicitatis non est assequi id, quod viuere, & agere vnusquisque cupit, quia sic felicitas craftina maior esset atque deinceps semper antecedente maior, nec foelicitatem virtus ipsa vltior metietur, & diu nunc foeliciores erunt, quam confueuerint, nec vnquam foelicitas perfecta erit. Plo. En. 1. l. 5. c. 2. ch. 43.

Felicitatem ponere in rebus externis, nil aliud est, quàm in his, quæ extra virtutes sunt, & extra animam collocare, ipsa enim propria animæ actio composita in sapientia, adeo vt in seipsa sic agat, idque est foelicitate agere. Plo. En. 1. libr. 5. cap. 10. ch. 46.

Felicitatis consequendæ potentiam vir probus non sibi soli arrogat. Plo. En. 2. l. 9. cap. 9. char. 208.

Felices quod aliqui non sint, non est conquerendum de hac regione, cum datur in hoc mundo facultas animis ad beatitudinem consequendam, sed eorum imbecillitatem potius criminari, quod strenue certare non valeant, vbi virtutis premia proposita sunt. Ploti. En. 3. libr. 2. cap. 5. char. 258.

Felicitas non est assequi perpetuam perseuerantiã, quia appe-

appetitus voto potius præsens aliquid est adeptus, semperque ad ipsum præsens annuitur, & quandiu est, ita semper esse in felicitate requirit. Appetitio viuendi esse perquirens præsens quiddam proculdubio quærir, si quidem esse in præsentia est oppositum. quod si futurum, & quod deinceps sequitur, appetat, quod habet iam, quodve est desiderat, non quod præterijt, nec quod est futurum, imo quod iam est id existere, non sempiternam protractionem, siue processione quærès, sed quod iam præsens adest id adesse. Plotinus En. prima, lib. 5. capit. 2. char. 43.

Felicitatis finem præci asseuerant esse viuere iuxta naturam. Philo Iud. de plantatione Noe. ch. 145.

Felicitas in prospera optati finis cõsequatione consistit, idque in singulis facultatibus sapientia præbet. Marfil. Ficin. in epist. lib. 1. char. 608.

Felicitas nil aliud est quam verum gaudium. Marfil. Ficin. in epist. lib. 5. char. 806.

Felicitatis via duplex, philosophica vna, altera sacerdotia, illa apertior ad felicitatem inueniendam, hæc breuior ad consequendam, illam in primis elegerunt peripatetici, & similes philosophi, hanc populus religiosus incedit. Plato vtranque viam in vnum coniunxit, & vbiusque religiosus est, & philosophus, disputator subtilis, pius sacerdos, facundus orator. Marfil. Ficin. in epist. lib. 9. char. 899.

Felicitatis summæ antiquorum opiniones ad tria maxime reducuntur, ad voluptates, ad sciẽtiã, aut ad tertium aliquid. sub communi voluptatis nomine reducuntur, qui vel ad sensuum corporis oblectamenta, vt Aristippus, & Dionysius, vel ad animi hilaritatem, vt Eudemus beatitudinẽ retulerunt. Sub nomine scientiæ, qui vel morales virtutes, vt Zenon, & Antisthenes, vel tranquillitatem, vt Epicurus, vel contemplatiuas, vt Solon & Anaxagoras, beatitudinem censuerunt. Tertium, qui vtraque voluit esse coniuncta, quod secutus est Aristoteles, & ante ipsum Heraclitus, & Empedocles. Marfil. Ficin. in Plat. phil. l. 1. ca. 6. ch. 1213.

Felicitas ex bonorum consequutione, & recto usu proueniat, idque scientia boni præstet, hæc ad felicitatem plurimum, imo totum valet, & hæc ducẽte bona sunt nobis reliqua omnia, insipientia duce mala omnia, diuitiæ, potentia, sanitas, forma, robur, acumen ingenij, memoria, animi magnitudo, constans & inuictus habitus, artium omnium reliquarum, & scientiarum subtilitas. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. ca. 8. ch. 1214.

Felicitas summa, ac uita beata hominis consistit in fruitione absoluti boni. Marfil. Ficin. in Plat. philebo, lib. 1. cap. 6. charta 1213.

Felicitatem in Eutydemo probatur esse non in possessione, sed in usu bonorum: & his anima utitur uel cognoscendo, uel gaudendo. Marfil. Ficin. in Plato. philebo l. 1. cap. 7. ch. 1214.

Felicitatem posse dici simplex bonum ait Porphyrius. Marfil. Ficin. in Plat. Philebo. ch. 1259.

Felicitas in optimo rerum usu consistit. Marfil. Ficin. in Plato. Euthydemum. ch. 1302.

Felicitati præcipue conferunt Iustitia, Tẽperantia, Scientia. Marfil. Ficin. in Plat. Phædrum, ca. 22. ch. 1377.

Felicitatem alij in hac uita iudicant haberi posse, alij in alia, alij nusquam. Qui in hac uita humanis eam utribus acquiri posse putant, totius uitæ testimonio reclamante falluntur. At qui nusquam, tanquam uani, uanum quoque esse uolunt totius naturæ instinctu. Sapienter Plato felicitatem in altera uita sperat, tum præsentis uitæ uirtutibus, tum Dei munere comparandam. Non distidit tñ paucissimos quosdam in hac quoque uita felicitatem degustare posse, quos in phædone, in phædone, in republica tales esse uult, ut extra corpus uiuãt, potius quam in corpore, & Deo potius quàm sibi uiuant, quo efficiatur, ut aspirante Deo, uel inter

ipfos fluminis Lethæi fluctus libare non nihil ætherei nectaris uideantur. Marfil. Ficin. in Plato. legum appendice. charta 1526.

Felicitatem Plato absque dubio in sapientia religiosa collocat, atque vbiusque imò multo plus virtutis & pietatis, quàm scientiæ à philosopho requirit, & quidquid scientiæ ab hoc exigit, idcirco requirit, vt Deum ipsum verum scientiæ magistrum tanquam authorem rerum, quæ sciuntur, præ cæteris veneretur. Marfil. Ficin. in Plato. de legum appendice. ch. 1526.

Felicitatis nostræ summa posita est tota, vt naturis melioribus vniamur. Ioannes Picus Mirandul. in Heptaplum, lib. 6. cap. 5. char. 43.

Felicitas alia per naturam, alia per gratiam consequitur. Io. Pic. Mir. in Heptap. lib. 7. in proœ. ch. 45.

Felicitas est reditus vnus cuiusque rei ad suum principium. Io. Pic. Mir. in Heptap. l. 7. in proœ. ch. 45.

Felicitas est summum bonum, quod omnia appetunt. Io. Pic. Mir. in Heptap. lib. 7. in proœ. ch. 45.

Felicitas est adeptio, & possessio primi boni, idest Dei, & bonum hoc dupliciter adipisci potest à rebus creatis, aut in seipsis, aut in ipso: in seipsis res creatæ viribus suis ad felicitatem accedere possunt, ac in ipso non. Ioannes Pic. Mirand. in Heptap. l. 7. in proœ. ch. 46.

Felicitas, quàm creaturæ in seipsis acquirunt, est umbra felicitatis; nõ vera felicitas: sed vera felicitas est ad Dei faciem contuendam, & ad perfectam cum eo principio, à quo emanamus, vnionem nos reuêhit, & abducit: ad quam angeli attolli quidem possunt, sed non possunt ascendere. Homo ad hoc ire non potest, trahi potest. Bruta ad illum nec trahi nec ire possunt, sed facti sunt ad illum homo, & angelus, quæ uis quæ trahit, gratia vocatur, quæ gratos facit. Ioan. Picus Mir. in Heptap. lib. 7. in proœ. char. 47.

Felicitas actu est, vt vnus cum Deo spiritus simus, ut apud Deum, non apud nos Deum possideamus cognoscens, vt & cogniti simus, nos enim ille per seipsam cognoscit. Io. Pic. Mir. in Heptap. l. 7. in proœ. ch. 48.

Felicitatis supernaturalis duplex natura est capax, angelica, & humana, illa coelum, hæc terra dicitur: quia ibi habitant angeli coelum, nos terram. Io. Pic. Mirand. in Heptaplum, l. 7. ca. 1. ch. 49.

Felicitas pura, & interna, atque perpetua in solo Deo, omnibus remotis impedimentis, & cognoscendo, & amando consistit. Io. Fr. Pic. Mir. de sp. l. 1. c. 11. ch. 398.

Felicitas, quam studio veritatis consequi ingeniosi homines affectabant, quoniam vires per se mortalium superat, eorum ipsorum ope nequunt attingi. Io. Fr. Pic. Mirand. in exam. vanit. doct. gen. l. 1. ca. 1. ch. 723.

Felicitatem diuinitus dari primi inter gentes viri, qui præcellenti ingenio pollebant, putauerunt, sed in Deo inquirendo plurimum hallucinati sunt. Io. Fr. Pic. Mirand. in exa. van. doct. gen. l. 1. ca. 1. ch. 724.

Feliciores sunt, qui reiecta superstitione electionum Astrologorum sola electione, & prudentia ducibus vtuntur. Io. Pic. Mir. in Astrol. l. 2. ca. 2. ch. 431.

Felicitas est animi operatio secundum virtutem perfectam. Gab. Burat. de hom. felic. l. 6. ch. 165.

Felicitas hominis est bene viuere, vt Plotinus etiam asserit. Gab. Burat. de hom. felic. l. 6. ch. 165. ter.

Felicitas duplex, alia contemplatiua, alia actiua: contemplatiuæ deseruit sapientia, actiuæ operatio. Gab. Burat. de hom. felic. l. 6. ch. 166.

Felicitas est iustitiæ, & temperantiæ possessio. Gab. Burat. de hom. foelic. l. 6. ch. 166. ter.

Felicitas non est statuenda in habitu, sed in actu secundum uirtutem: est enim foelicitas actus perfectissimus, perfectissimus uero actus est, qui emergit a potentia absoluta, ac perfecta per nobilissimum habitum. Gab. Burat. de hom. foelic. l. 6. char. 171.

Felicitas contemplatiua actiua perfectior est, quia per se

requiritur, actiua vero per aliud. Gab. Buratel. de hominis felicitate, lib. 6. ch. 176.

Felicitate putant Academici in sola virtute, & eius actu consistere, etiam si non adsint opes, ac bona vel fortuna, vel natura: at Peripatetici non solum in virtute, sed etiam in bonis tum fortune, tum naturæ statuerunt. Gab. Bur. de hom. fel. lib. 6. ch. 177. ter.

Felicitas duplex: alia, quæ humanæ menti congruit, quæ nihil ferè commune habet cum corpore, & hoc forte est ille intellectus adeptus, positus ab Auerroë cui felicitati non requiruntur bona naturæ, nec fortunæ: alia tera, cui requiruntur bona naturæ, & fortunæ. & sic conciliantur Plato & Arist. de felicitate loquentes: nam cum Plato ait felicitatem non indigere bonis fortunæ, & naturæ, intelligit de prima: Arist. de secunda. Gab. Bur. de homi. felicitate, lib. 6. ch. 181.

Felicitas hominis in sola fruitione ponitur. Gab. Bur. de hominis felicitate, lib. 6. ch. 182. ter.

Felicitas hominis potius in voluntatis actu quam in intellectu actu consistit. Gabriel. Buratel. de hominis felicitate, lib. 6. ch. 183.

Felix est, cui omnia bene succedunt, at illi solum bene succedunt, qui omnibus bene vititur, & ille solum bene vititur, qui & se ipsum, & alia omnia ex sapientia perfecte cognouit, quique omnium vsum ex sapientiæ regula optime potest temperare. Jac. Carpentarius in Alcinoi capitu. 2. char. 11.

Fellis per vala expurgatur quod assum, & vsum nutrimenti fuerit, id sane calidissimum in eo ac dulcissimum, qualia sunt mel, aut adeps, id vero per fluuâ bilem conuersum est. Jac. Garp. in Alc. digest. capitu. 16. ch. 442.

Felicitas contemplatiua perfectior est humana, illa Deum, hæc homines imitari videtur. Fran. Patric. de regno, lib. 6. capitu. 2. ch. 240.

Felicitatem non omnem esse, veteres philosophi consentiunt, contemplationem, sed cognitionem Dei. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 10. cap. 11. ch. 133.

Felicitatem hominis in contemplatione Dei posuit Plato, ut & Aristoteles in contemplando posuit. Seb. Fox. Plat. phædone. char. 78.

Felicitatem ad humanam consequendam prius in omnibus scientiarum generibus oportet hominem diu esse versatum, maximeque perfectum. Leo Hebr. de Amore, dialo. primo. char. 35.

Felicitas humana nequaquam, sicut nonnulli falso sibi persuaserunt, in bonis vtilibus est reponenda. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. char. 28.

Felicitas humana nequaquam, sicut Epicurei falso senserunt, in sensibilibus voluptatibus collocatur. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. char. 28.

Felicitas humana in honestate, & in habitibus, actibusque animæ intelligentis proculdubio est statuenda. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. char. 28.

Felicitas humana neque in arte, neque in artis operibus, sed in actionibus potius ex virtute, aut sapientia emanantibus est reponenda. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. ch. 29.

Felicitas humana haud in solo habitu, sed in actu potius cognitionis consistit. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. ch. 33.

Felicitas humana in vniuersi tantummodo rei actuali intelligentia est collocanda. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. ch. 33.

Felicitatis veræ humanæ sententia est, quod humana beatitudo in intellectu agentis, hoc est in Dei, diuinitique intellectus pura, & sincera à nobis habita reponitur cognitione. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. ch. 35.

Felicitas humana in vniuersi tantum rei absolutissima cognitione consistit. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. ch. 34.

Felicitas animorum nostrorum in intelligibilibus, spiritualiumque formarum acerrima contemplatione consistit. Leo Hebr. de Amore, dial. 3. ch. 35.

Felicitas humana in intellectu agentis clara, lucidaque ab humano intellectu habita cognitione, seu visione

consistit. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. ch. 34.

Felicitas nostra in diuina cognitione, visioneque collocatur. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. ch. 36.

Felicitas humana in actu tantummodo intimæ illius copulationis, & vnitæ diuinæque illius cognitionis nimirum consistit. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. ch. 39.

Felicissimum mortis genus est, quod ex animæ, & intellectus copulatione proficitur. Leo Hebr. de Amore, dialo. 3. char. 200.

Felix hominum genus esset, si vnusquisque suum amatum adipisceretur. Plat. in Symposio. ch. 291.

Felicissimus est, qui non habet in animo prauitatem, secundo loco qui ab illa liberatur. Pla. in Gorgia. ch. 474.

Felix qui esse vult, ita viuere debet, ut omnia tam priuata quam publica ad illum finem dirigere debeat, quo iustitia & temperantia adsit ei, ut cupiditates incastigatas esse non sinat, ne si has explere conetur, inexplabile malum incurrat, & lauronis vitam viuat: nam nec hominibus, nec Deo gratus viuere potest: societatem enim ferre non potest, & in quo non est societas, nec amicitia esse potest. Plat. in Gorgia. ch. 488.

Felix est, cui sapientia, & veræ & constantes opiniones etiam ad senectam accedunt: perfectus est homo, qui virtutes, & quæ in eo sunt bona omnia adeptus est. Plato de legib. dialo. 2. ch. 799.

Felix est, qui non est bonus. Pla. de leg. dial. 5. ch. 846.

Felix est, qui sua contentus est sorte. Mar. Fic. in epistol. lib. 6. char. 727.

Felix est, qui sua fortuna est contentus. Mar. Fic. in epistol. lib. 6. char. 816.

Felix ad summum est ille, qui cuncta conspiciat, cunctisque potitur bonis, sed vera cuncta simul videt in vna forma veri, id est merte diuinæ, cunctis similiter bonis fruatur in ipso bono, & cum per vnâ formam, per vnâ fontem, & verâ conspiciat, & haurit bona, vno intuitu vera contuetur omnia, vno similiter haustu combibit omnia bona. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 5. ca. 5. ch. 1571.

Fenerari est hominem occidere. Franc. Patric. de repu. lib. 1. cap. 8. char. 33. ter.

Ferarum dirarum lumine solis reprimatur impetus. L. Apul. Metamor. li. 8. ch. 78.

Feritas est non cognoscentium. Aug. Steuch. de perenni philosoph. lib. 6. cap. 9. ch. 110.

Ferocitatem in homine deprauato ad malum auget machinatio peripateticæ mentis ad malum. Mar. Fic. in Plato. de legib. dial. 6. ch. 1504.

Ferocitas est excessus audaciæ non metuens, quæ metuentia sunt. Speulippus de Plat. def. ch. 1064.

Ferrum Marti tribuunt Alchimici. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 1. cap. 6. char. 1601.

Ferrum non ad exitium datum, sed ad vsum. Aug. Steuch. de peren. philosoph. lib. 7. cap. 22. ch. 162. ter.

Festa Dei tribuerunt hominibus miserati laboriosum à natura humanum genus, remissiones laborum ipsis constituerunt, & Musas, & Apollinem musarum ducem, & Bacchum coepulones attribuerunt, quo epulatio in festis corrigerent. Plat. de leg. dial. 2. ch. 799.

Festa duodecim dijs sint, ex quibus vnâqueque tribus cognominatur, ita ut singulis his mensura sacra fiant, chori, & certamina musica, Gymnica item, prout decorum est, & dijs ipsis, & temporibus attribui. Plato de leg. dial. 8. char. 888.

Festa terrestrium, & quos coelestes vocant, & eorum qui hos sequuntur, permiscenda non sunt, sed separanda, & Plutoni in mense duodecimo secundum legem attribuenta. Plato de leg. dial. 8. ch. 888.

Festa muliebria distribuuntur, quæ sine viris, & quæ non peragi conueniunt. Plat. de legib. dial. 8. ch. 888.

Festis diebus ludos quosdam semper cum sacrificijs honestos subornare oportet, quo pugna quædam in festis fiant, quæ bellicas quæ maxime imitentur, & victoriæ, & rei

& rei bene gestæ præmia singulis distribuere, & encomia, & vituperationes facere, prout quisque se gesserit, & in certaminibus, & in omni rursus vita, prout quisque optimus esse videtur, ipsum ornare oportet, & qui contra vituperare. Poeta talium sit, qui non pauciores annos habeat, quam quinquaginta annos, & ex his qui ipsi præstantes sunt, & honores in ciuitate gerunt, & quorum præclara facta celebrantur. talium virorum poemata canantur, etiam si natura non sint musica. Plat. de leg. dial. 8. char. 888.

Festa à Dijs instituta sunt misericordia motis ob hominum miseram vitam in laborum remissionem. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 2. char. 1492.

Festum maximum Hebræorum fit, initium sumentes a die, quo ex Aegypto exiisse dicuntur, & postea quinquagesimo de festum celebrare maximo honore consueverunt. Leo Hebr. de Amore, dial. 3. char. 258.

Festinandum non est ad grauissima, nisi leuissima prius consequutus fueris. Mar. Fic. in Platon. Gorgiam. char. 1310.

Fibræ in sanguinem dispersæ sunt, ea gratia, ut moderatâ tenuitatem, & crassitudinem haberet, & neque ob caliditatem, ut qui liquidus esset, ex toto corpore efflueret, neque rursus præ densitate piger ad motum foret, & vix in venis diuersari posset. Hanc vtilitatem fibræ ex naturæ ortu seruant, quas si quis etiam in mortui animalis sanguine, eoque frigori exposito colligat, omnis reliquus sanguis diffunditur. Si vero sinantur, breui cum circumstanti frigore ipsum congelant. Plato in Timæum. char. 39.

Fibræ a venis ad neruos passim annexæ sunt, per quas confluit sanguis subtilis simul, & tenax ad neruos instaurandos: quod autem in sanguine hoc mollius superfluit, exudat mox congendum in carnes. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 88. char. 1481.

Fideiussor sit etiam, qui quodcumque vedit pro alio, qui non iure vedit, aut etiam nequaquam fide dignus est. Plato de leg. dialo. 12. char. 952.

Fideiussionem quam quis præbet, expresse præbeat vniuersam rem cum cautione promittens, & coram testibus non minus tribus, si intra mille drachmas res æstimetur, si vltra mille, non paucioribus quinque. Plato de legib. dialo. 12. char. 952.

Fidere non debemus in nostra, quæ nulla est, sed in Dei virtute, qui humiles diligit, & mirabilem facit operum effectores, ut in Apostolorum electione clare patet. Io. Fr. Pic. Mir. de studio phil. 1. cap. 3. ch. 9.

Fidem de dijs duo faciunt: unum, quod dicebamus de anima, quod antiquissima, & diuinissima est omnium, quorum motus ortum adeptus perpetuum essentiam produxit: alterum, quod de motu, quem ordinem habent astra, & quæcumque alia, quorum dominium mens obtinet, quæ totum gubernat, & construxerit. Plat. de legib. dial. 12. char. 958.

Fides est recta præsumptio, quod sic res se habeat, ut sibi videtur, morum stabilitas. Speulippus de Platonis definitionibus. char. 1965.

Fidem nostram quantum peregrino testimonio fieri potuit diuinitus traditâ antiqui doctores nostri sanctissimi verbis auctorum, & præsertim Platonis, confirmauerunt. Bes. Card. in calum. Plat. 1. cap. 1. c. 1. ter.

Fide ad summum bonum peruenimus, scientia, & ingenio. Bes. Card. in calum. Plat. 1. 2. cap. 4. ch. 16.

Fides est donum Dei, cui qui non obstitit, iugiter Deo illustrante fit particeps. Ioannes Francisc. Pic. Mirand. de prænotione lib. 9. cap. 5. char. 703.

Fidei nostræ fundamenta non ab homine, sed a Deo pendent, non sensu, aut phantasia hñtur, aut humana inuentione, sed diuina reuelatione, nec experimentis artium sensibilibus, sed lumine fidei stabiluntur, prodigijs, & miraculis, in quæ nemo philosophus potest. Tanta-

est vis veritatis diuinæ, ut quæcumque in eam parentur arma, reuertantur, & resoluantur. Ioan. Francisc. Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium, libr. 2. cap. 20. ch. 853.

Fides est promissorum, & conuentorum fida obseruantia, vel mutæ exhibitio stipulationis. Franc. Patric. de regno, lib. 8. cap. 20. ch. 376. terg.

Fides, & opinio differunt: nam fides assentitur rebus incognitis firmiter; opinio alteram partem amplectitur, ut titubet, an altera vera pars sit potior. M. Ant. Natta de immortalitate animi, libr. 1. c. 2. ter.

Fidem, & pietatem profertentes mundum sub aliquod tempus initium è Deo ex nihilo asserunt procreatum fuisse. Leo Hebr. de Amore, dial. 3. ch. 744.

Fidem haud quidem demonstrationibus confirmari, sed a philosophorum tantummodo rationibus vindicari satis superque esse videtur. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio. char. 249.

Fidium coaptationes in musicis instrumentis, siue in vnico tetrachordo, quale inuenit Mercurius, & Orpheus confirmant, siue in duobus tetrachordis per chordas septem vnâ coniunctis, qualia Terpander dicitur effecisse, siue in geminis tetrachordis per chordas octo dispositis, quorum Lycionem Samium fuisse auctorem asserunt, siue in tetrachordis quatuor coniunctis, atque ex fidibus quindecim Græcorum tandem omnium approbatione constantibus, in his omnibus tetrachordis gradatim diatessaron resonant consonantia. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 29. ch. 1453.

Fiducia est præsumptio quædam futuræ prosperitatis, quæ à virtute non à petulantia procedere debet. Fran. Patric. de regno, libr. 7. cap. 9. ch. 310.

Fieri duplex, vel natura, vel ex aliquo accidenti. Chalc. in Platonis Timæum. char. 59.

Feri nihil ex non ente Aristoteles ait. Bessa. Car. in Calumniationem Plato. lib. 2. cap. 6. ch. 19.

Fieri, & esse iam factum cum inuicem, opponantur, merito, quod fit, quæ ratione fit, essentiam non habere putatur. Mar. Fic. in Pla. Parm. cap. 42. c. 1158.

Fieri dicimus transigi tempore. Mar. Fic. in Platonis Timæum, capitulo septimo. ch. 1441.

Figura omnis cum alia figura genere est idem, partes autem ipsius partim maxime contrariæ sunt, partim diuersitatem infinitam habent. Pla. in philebo. char. 217.

Figura est solidi finis. Pla. de virtute. ch. 500.

Figuram, quæ paucissimas habet bases, necesse est ex natura facile moueri, & maxima vi secandi præditam esse, ut quæ omnium acutissima leuissima sit, & ex paucissimis partibus constans. Pla. in Tim. ch. 745.

Figuræ planæ recta basis ex triangulis constant. Plato in Timæum. char. 744.

Figuras veris rebus, quarum figuræ sunt, oportet accommodari. Plo. En. 1. 1. 2. c. 4. ch. 14.

Figuras nos non cogitando creamus, quod testatur ipsa mundi figura nos antecedens. Plotinus En. 6. libro 6. capitul. 17. char. 689.

Figuræ non sunt formæ iacentes in alijs, sed ipsæ sui iuris existunt, ideo extensione non indigent, nam quæ extensa sunt alijs sunt addicta, vna ergo figura est in ente. Plot. En. 6. l. 6. c. 17. ch. 689.

Figuræ ratio duplex, vna in intellectu, alia in sensibili materia. Procl. in Eucl. lib. 2. c. 1. ch. 31.

Figura est quædam, quæ per mutationem constituitur, & a passione fit, dum illa, quæ figuram recipiunt, videntur, vel diuiduntur, vel auferuntur vel affectiones suscipiunt, vel alterantur, vel alias affectiones patiuntur. Est & figura, quæ ab arte, & quæ a natura fit, & sunt animarum figuræ pulchritudinis perfectissimæ, & mentium figuræ longè diuiniore, & deorum figuræ, quæ exprimi non possunt. Proclus in Euclid. libro secundo, cap. 11. char. 78.

Figuræ quædam sunt ante sensibiles, per se mobiles, & intelligentes, & diuinæ figurarum rationes, & nos excitamur per sensibiles, proferimus internas rationes, quæ aliarum imagines sunt, & his sensibiles figuras per exempla intelligentes, & diuinæ per imagines cognoscimus. Proc. in Euc. li. 2. cap. 11. ch. 80.

Figurarum in diis cognitio vniuersarum tum gignendi, & cuncta inferiora constituendi vis est: in naturis efficientem eorum, quæ apparent. potentiam habent, cognitionis vero ac intelligentis perceptionis expertes sunt: in animis particularibus immaterialis perceptio est & per sese agens cognitio, secunda autem & efficax causa non est. Ut ergo natura efficiendo sensibilibus præest figuris, sic anima iuxta cognitricem sui partem agendo, promittit phantasmata tanquam in speculo figurarum rationes. Proc. in Euc. li. 2. cap. 11. ch. 80.

Figuræ ratio ex fine, & infinito, & mixto oritur. circula ris ex finito, recti lineæ ex infinito mixte, ex mixto. Procl. in Euc. lib. 2. capi. 11. ch. 82.

Figuræ planæ aliæ a simplicibus lineis continentur, aliæ a mixtis, aliæ ab vtrisque: & quæ a simplicibus, aliæ a simplicibus specie, vt rectilineæ, aliæ a specie dissimilibus, vt semicirculi: & quæ a similibus specie continentur, aliæ a circulari, aliæ a recta comprehenduntur: & quæ a circulari aliæ ab vna, vt circulus, aliæ a pluribus vt corona, aliæ angulosæ, vt lunata, aliæ in infinitum pluribus contineri possunt: quæ a rectis, aliæ a tribus, aliæ a quatuor, & sic deinceps. Procl. in Euclidem. lib. 2. capitu. 11. charta 93.

Figurarum altitudo est perpendicularis, quæ ab altera parallela ad reliquam se extendit. Procl. in Euclidem li. 4. comen. 12. char. 249.

Figuris numeri priores sunt. Plutar. in Platonis. quæst. charta 675.

Figurata res per idola figurare solemus, vt si gubernator ascendens scopulum vidit ciuitatem, semper, cum scopulum eundem videt, ciuitatem significat inter se: sic in somno antecedente sunt eadem reb. eisdem familia similibus. Synesius de somnijs. ch. 1976.

Figurarum rectilinearum principium est ternarius, prima enim rectilinea figura est trigonus. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 8. cap. 6. ch. 1418.

Figura Isocædra componitur ex viginti triangulis, quorum quilibet similiter in sex Scalenos euadit. Mar. Fic. in Plato. Ti. ca. 40. ch. 1464.

Figuram pyramidalem Octoedram, & Icosædram molem ex triangulis Scalenis constituit Plato. Mar. Fic. in Plat. Ti. capit. 40. ch. 1464.

Figuram Dodecædram mudo accommodatam, ex duo decim pentagonis fit sigillatim in triangulos æquilateros quinque diuisis, ita vt vnusquisque ex triangulis sex Scalenis conficiatur, & in omni mole Dodecædra trecenti sexaginta reperiantur trianguli; quot etiam in zodiaco portiones existunt. Mar. Fic. in Plat. Tim. ca. 40. char. 1464.

Figura spherica mundo fuit accommodatissima, quia capacissima, equalissima, & absolutissima. Mar. Fic. in Plato. Timæ. cap. 12. ch. 1467.

Figuræ veræ in corporibus non reperiuntur, nam verus circulus in puncto tangit planum, at corpus in puncto quiescere nequit, nec quantum ad sensum spectat, vera figurarum principia existunt, vt puncta, lineæ, & superficies. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 8. ca. 2. ch. 185.

Figuris satis facit commune subiectū, at numeri nec proprio, nec communi, nec ullo prorsus corpore indigēt fundamento. ex quo patet figurarum naturalibus speciebus, numeros autem figuris esse priores. Mar. Fic. in Plat. Timæum, ca. 4. ch. 1464.

Figura Octoedra ex octo æquilateribus triangulis constituitur, quorum quisque in sex Scalenos diuiditur. Mar. Fic. in Plat. Timæum, ca. 40. ch. 1464.

Filii si essent equi, vel vituli pulli, possemus aliquem ipsos præficere, ac mercede conducere, qui ipsos pulchros, ac bonos faceret in decet virtute: esset autem hic aut equestris ordinis aliquis, aut ex agricolis. Nunc vero, cum homines sint, quem præficere debemus, ut doctos efficiamus? Plat. in Apol. ch. 12.

Filiis Socrates precatur, vt si ita, vt ipse iudicibus, molesti fuerint, ut ipsos condemnarent, & si magis pecuniarum, aut alterius rei curam gererent quam virtutis, & si aliquid se putauerint esse, cum non sint, exprobrent ipsis. Plato in Apolog. ch. 23.

Filiorum educatio difficilis, & cum timore coniuncta. Plato in Theage. ch. 368.

Filiorum cura est maius studiū, quam a viro mente prædito habendum sit, ut quam optimi euadant. Plato in Theage. char. 371.

Filii si seipos neglexerint, & patribus exhortantibus ad virtutem non paruerint, ignobiles euadent. Plato in Lachete. char. 361.

Filii quales sunt, vel boni, vel mali talis patris domus gubernatur. Plat. in Lachete. ch. 391.

Filiis quæ sint vel ne, scire pulcherrimum est, nescire turpissimum. Plat. in Gorgia. ch. 471.

Filios bonos, & gloria claros habere, maxima sunt bona. Plat. in Menexeno. ch. 550.

Filii supposititii affectiones sunt, vt antequam sciat suppositum esse, honoret patrē, & matrem, & alios quos cognatos putat magis quam adulatoris, & minus contemnit, si qua re indigeant, & minus iniquum in ipsos facere, aut dicere, minus illis inobediētē esse magis in rebus, quam adulatoribus. At ubi senserint id quod est, circa alios studium, & honorem remittent, circa adultores vero augent, & ipsis insigniter magis obediunt, & iam secundum eorum uoluntatem uiuere, & patrem quem putabat nihil curare. Plat. de re publica, dial. 7. ch. 659.

Filii parentum honores uiuentium debent persoluere, nam putare debent, quæ possident, & habent omnia esse eorum, qui genuerunt, & educauerunt, ita ut ipsa omnibus uiribus in eorum ministerium exhibeat initio ab externis bonis facta, deinde corporis bona, & tertio animæ mutuo accepta rependat, cuius, & ueteres pro se iuuenē toleratos labores uelut mutuo datos, senibus iam in senectute ualde indigentibus, exoluat. Per omnem uero uitam uerbis insigniter beneuole erga parentes exhibere se conuenit. Proinde irascētibus, & iram explentibus sue nerbis, siue operibus, hoc faciant, concedere oportet, & cognoscere patrem, qui iniuria affectū se putat merito filio insigniter succensere. Mortuis parentibus sepulturam moderatissimā, & quam maiores genitoribus statuerunt, faciant, & annuas curas, ut perpetuam ipsorum memoriam non omittant, persoluere debent. Hoc si faciunt Deo grati erunt. Plato de leg. dial. 4. ch. 833.

Filios, & uxorem qui negligit, immortalitate se priuat. Plato de legibus dialog. 4. ch. 835.

Filijs procreandis Dii fauent eos, qui cognationem, & cognatorū deorum societatem omnem eiusdem sanguinis naturam habentem honorat, & colit. Plato de legibus dialogo 5. char. 839.

Filijs non multas diuinitas, sed multum pudorem relinquere oportet. Plat. de leg. dial. 5. ch. 839.

Filijs procreandis operam dare non oportet corporibus ab ebrietate diffusis, sed id quod producit bene compactum, & non uagum, & quietum in utero conflare. At qui ex uino ebrius est, & ipse penitus fertur, & fertur corpore, tum animo rabie correptus. Plato de legibus dialogo 6. char. 861.

Filij ciuibus qui fuerint plures vno non pauciores quā decem annos nati, ex his fortiantur quos pater, aut auus paternus, aut maternus proposuerit, eorum uero, qui

ro qui sortiuntur nomina ad Delphos mittantur, quæ autem Deus responso designarit, is meliore fortuna hæres constituatur in domum illam, quam illi reliquerunt, qui conditionis poenam tulerunt. Plato de legibus dialogo 9. char. 902.

Filios nullos cum homine, qui non genuit, nullum habito commercium, infelicitatis nomen eius miserere, cū noueris, quæ hūc mala post mortem maneat. Merc. Trif. Pim. c. 2. ch. 1841. **Quod de ijs intelligendum est, qui nullam in uita uirtutem pariunt, vt qui non operantur bonum, nec bonum suscipient.** Mar. Fic. ibid. in Commentario.

Filiorum generatio secundum seminariam rationem fetus nullo impediēte formatur, & si euadit deterior, aliquo sit intus impediēte, vel concipientis uitio, vel continentis dispositione conceptui huic aduersante. Plot. En. 2. lib. 3. ca. 14. ch. 145.

Filiorum partitio, quæ iustissima est portio, ea sermone quo adest iniquissima: quia illic capiendū est quod suum est, hic quod optimum, licet sit alienum. Hinc qui opinionem propriam generat, iudex sit deterior aliorum. Plutar. quæstio. Plato. ch. 673.

Filiæ sunt artes, & scientiæ animæ, filij sunt particulares ratiocinationes animæ, pecora sunt sensus: quod Labā ad Jacob dicebat, filiæ meæ, filii mei, & pecora mea. Philo Iud. de Cherubin. ch. 78.

Filiæ non existentibus masculis hæreditatem paternam habere debent, vt ornamentum externum nō vt possessionem propriam. Philo Iudæus de uita Moysi, libro tertio. charta 436.

Filij, qui mores parentum sequuntur, consuetudine potius imbibunt quam genitura. Mar. Fic. in Plato. Theologiæ lib. 10. ca. 8. char. 235.

Filijs non tantum cogitandū est ut multa relinquamus, sed ut multum bonos. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 635.

Filiorum officium est genitorem sequi quasi radicem, & caput, & tanquam Deum alterum venerari. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 744.

Filij architecti mundi sunt animæ spherarum, stellarūque, & dæmonum, vel angeli inferiores. Mar. Fic. in Plat. Timæum, ca. 37. ch. 1462.

Filios viginti duplici partu Dorothea mulier in Alpibus viro peperit: vno vndecim, altero nouem. Ioānes Franciscus Picus Mirandul. in examen uanitatatis doct. gen. lib. 1. ca. 16. ch. 798.

Filius non debet subsidia uitæ necessaria parenti, a quo nullam artem accepit, ex Solonis lege. Francis. Patric. de repub. lib. 1. cap. 8. ch. 32.

Filij ubi adsunt, non sunt aliæ deliciae quærendæ. Francis. Patricius de repub. li. 4. ca. 6. ch. 136.

Filijs carere præstat, quam male moratos & turpes alere. Francis. Patric. de rep. li. 4. ca. 6. ch. 146. pag. 2.

Filijs educandis duo consideranda sunt: vna ad matrem, alia ad patrem spectant. prima, ratio uiuendi. secunda, bene uiuendi. Francis. Patricius de re publica, libro 4. cap. 6. char. 133. pag. 2.

Filius Dei, qui se nouissimis seculis uisibiliter omnibus declarauit, erat ille ipse, quem olim obscure cuncti uenerabantur, Iouem, creatorem, regentemque omnia, ptatem vocātes, philosophis, religionibus, sæculis omnibus notum. Aug. Steu. de peren. phil. li. 1. ca. 3. ch. 4.

Filij Dei nomina in antiquis scriptoribus sunt, causa, mens, opifex, uerbum. Augustinus Steu. de perenni phil. lib. 1. cap. 27. ch. 28. pag. 2.

Filium filo non connectere prouerbum est. Plato in Euthydemo. char. 425.

Finis quot dicitur modis.

Finis bifariam accipitur: aut perfectiue pro bono & appetibili, quo perficitur id a quo appetitur: aut effe-

ctiue pro effectu, quo homo, aut equus, aut quid tale est effectū. Bessar. Card. in Calumniatore Platonis, lib. 3. cap. 10. char. 35. pag. 2.

Finem in rebus naturalibus accipitur aut per se ratione effecti operis, aut ad aliud, ad quod scilicet refertur. Bess. Card. in Calum. Plat. lib. 3. ca. 10. ch. 36.

Finem duplicem aut multiplicem esse eiusdem numero non est inconueniens ratione diuersa. Bess. Card. in Calum. Plat. lib. 3. cap. 10. ch. 36.

Finis duplex; quem, & cuius homo finis est cui, nam finis quem cælestium homo est. Bess. Card. in Calumnia torem Plat. lib. 3. cap. x. ch. 36. pag. 2.

Finis duplex est: ordo intētionis vnus, executionis alius, & in utroque aliquid primum esse oportet, & quod primum est in intētionis ordine, principium est, quod appetitum mouet, & subtracto principio appetitus a nullo mouebitur. Et quod in exequendo principium est id est vnde operatio incipit, quo subtracto operari aliquid nullus inciperet. Principium intētionis est finis vltimus. Executionis principium est eorum, quæ ad finē sunt principium, & sic neutra ex parte in infinitum progredi potest. Mar. Fic. in Plat. philebo lib. primo, cap. 2. char. 1208.

Fines rerum omnium ab arte extructarum duo esse uidentur, quorum vnum operæ, & alterum operis recte nūcupare solemus. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 398.

Finis quid est.

Finis omnium non est facere aliquid, nec acquirere, nec constituere, sed ubi quis ei, quod factum est, conseruationem semper perfecte excogitauit, tunc iam putare quidquid factum esse oportuit, peractum esse, prius autem totum imperfectum est. Plato de legibus, dialogo 12. char. 955.

Finis non semper finito est magis ens, sed eum abstractum ab ipsa natura seipsum infert. Syrianus in secundo metaph. vel in 3. secundum latinos, ca. 6. ch. 37.

Finis, qui a præstantissimis philosophis celebratur, est iuxta naturam uiuere, & sit, cum mens ingressa uirtutis semitam incedit per recte rationis uestigia, & Deum sequitur memor eius præceptorum, habens ea rata, & firma dictis, & factis omnibus. Philo Iud. de mig. Abrahami. char. 24.

Finem cuiusque præcipuum, & proprium putamus, quæ proprie res quæque summopere appetit tanquā summum cuique bonum, cuius gratia petit, & agit reliqua, in quo tandem quiescit omnino, adeo ut finem naturæ appetitūque stimulo iam prorsus imponat. Mar. Fic. in epistolis, lib. 2. ch. 678.

Finis in arte, & consilio nil aliud est quam terminus, ad quem mouetur agētis intentio potissimum, & in quo quiescit. Mar. Fic. in Plat. philebo lib. 1. cap. 1. c. 1207.

Fines sunt præcedentium, & principia sequentium omnia, quæ inter agens primum, & finem postremū sunt. Mar. Fic. in Plat. philebo lib. 1. cap. 2. ch. 1208.

Finis vltimus est, propter quem cetera appetimus & ipsum propter se non propter aliud. Mar. Fic. in Plato. philebo, lib. 1. capitu. 2. ch. 1208.

Finis vltimus est, ultra quem quod agit, aliud nihil quærit. Mar. Fic. in Plat. philebo, lib. 1. cap. 2. ch. 1208.

Finis vltimus est illud, quod est principium motus in appetendo, ita ut quidquid mouet appetitum, eius vi, & gratia moueat, etiam si nequaquam animaduertamus. Mar. Fic. in Plat. philebo lib. 1. capitu. 2. ch. 1209.

Finis est, in quo appetitio eius, quod mouet, & eius, quod mouetur, quiescit: & ratio boni est, ut appetitū impleat, nam omnia bonum appetunt, & omnis motus ad bonum ducit. Mar. Fic. in Plat. Philebo, lib. 1. cap. 3. char. 1209.

Finis, cuius gratia omnia operantur, est bonum. Mar. Fic. in

Finis in Plat. Philebo, libro primo, cap. 3. ch. 1209.
Finis, cuius gratia, omnia operantur, est bonum. Marfil.
Fic. in Plat. Philebo, li. 1. ca. 3. ch. 1209.
Finis vitæ est actio, & artium omnium principium.
Marfil. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. cap. 23. ch. 1228.
Finem totius esse necesse est, cum partium omnium finis sit. Marfil. Fic. in Plat. de reg. ch. 1294.
Finis in arte & consilio, cum non sit aliud quam terminus aliquis, ad quem potissimum mouetur agentis intentio, & in quo denique conuiescit, certe & motibus naturalibus præscriptus est finis. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. lib. 2. cap. 1. ch. 1681.
Finis cuius gratia vnaquæque intelligentia orbem suum circumducit, ipsamet intelligentia mouente nobilior ex Aristotelis sententia esse videtur. Leo Heb. de Amore, dialogo secundo. charta 153.

Finis vt causa.

Finis intentus est principale quaesitum, qui postremo inuenitur. Arist. Theol. Aegypt. li. 1. ca. 1. ch. 1.
Finis non tantum actionum est causa, sed etiam multo magis contemplationum: nam gratia boni, seu assimilationis ad diuinum, & vere naturæ salutis considerationem appetimus: ipsarum actionum vero finis, & particularis est, & non proprie finis. Syrian. in 2. metaph. vel in 3. secundum Latinos, ca. 6. ch. 10.
Finis appetitio in rebus, aut casu, aut usu, aut natura est: non casu, quia raro contingeret: non usu tantum, quia ante communem usum inest hominibus appetitus, saltem ad ea, quibus post assuecimus: ergo natura, nam quod omnibus inest, est à specie & natura: ergo a Deo, quod est naturæ & speciei principium. Marfil. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. ca. 2. ch. 1209.
Finis inter alias causas principatum tenet, & ab ipso cæteræ omnes aliæ causæ habent, quod actu causæ sunt. Marfil. Fic. in Plat. Philebo li. 1. ca. 30. ch. 1240.
Finis vnum esse debet non plura. Nam aut æque mouet appetitum, aut non æque. Si non æque, quod magis mouet finis est, & aliud est ad finem. Si æque, similiter & pariter ad vtrumque afficitur appetitus. Affectus iste par & similis à pari, & simili natura est appetitus ipsius, par autem & similis ad par & simile rapit. Non igitur, vt diuersa sunt, appetuntur æque, sed inquam vna quædam natura communis est in vtriusque, per quæ paria & similia sunt, & pariter similiterque petuntur. Vnam ergo est, quod quaeritur, vnus ergo est finis. Marfil. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. ca. 34. ch. 1247.
Finis optimus est, cuius gratia Deus totum genus humanum procreauit. Marfil. Fic. in Plat. de regno. ch. 1294.
Finis sublata assignatione, non possunt vlla in re causæ dispositionum & naturalium motionum assignari. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. ca. 1. ch. 1686.
Finis cæteras mouet causas, ipsasque antecellit. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. li. 2. ca. 1. ch. 1686.
Finem proponere his, quæ diriguntur ad finem, ordinæque seruare perpetuum, rationis est proprium. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 1. ch. 1686.
Finis cognitio maximè omnes sollicitat, nam propter eum omnes mouentur. M. Antonius Nat. de immor. anim. lib. 1. ch. 5.
Finis causa causarum haud immerito nuncupatur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. char. 153.
Finis totius quidem mundi in vnitatem consistit. Leo Hebraeus de Amore, dialog. 2. char. 158.

Finis actionum.

Finis in hoc vniuerso omnes omnium in eo dispositorum, ad ipsum finem mundi conducunt. Proclus in Alcibiadem primum. char. 1920.

Finis humani generis certus est, in actione quadam circa perfectiora consistens, per quæ & superiora pro viribus imitetur, & diligenter inferiora gubernet, scientia quidem naturalia pertractetur, prudentia disponat humana, pietate vero diuina colat, & veneretur. Marfil. Fic. in Plat. de regno. ch. 1294.
Finis hominis in actione, & contemplatione consistit, ita tamen vt actio contemplationis diuinitus gratia constituta sit. Marfil. Fic. in Plat. de regno. ch. 1294.
Finem homines assequi non possunt, nisi quadam lege in vnum conducantur, vt sine Architecti vna lege fabricæ dicitur facere non possunt. Marfil. Fic. in Plat. de regno. char. 1294.
Finis operis iudicandum est, quod optimum est: optimū autem mundi in mutuo partium ordine collocatur, ordo itaque partium vniuersi earumque distinctio tanquam optimum productionis est finis, ideo ordo & distinctio rerum casu contingere non potest. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. ca. 1. ch. 1684.
Finis proprius & vltimus actionum cuiuscunque agentis in finem perfectione, voluptate, bono, atque felicitate tandem consistit. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 228.
Finis communissimus omnium trium amoris specierum, vtilis scilicet, iucundi, atque honesti, in voluptate consistit. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 390.
Finis proprius humani generis in diuinorum felicissima contemplatione collocatur. Leo Hebraeus de Amore, dialog. 3. charta 315.
Finis singularium partium ad totius mundi compositionem concurrentium duo esse dicuntur, proprius scilicet, atque communis. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 158.

Finis proprietates.

Finis si à sapiente non præfigatur, cessabit eius inquisitione, adiuvat enim multum considerationem. Cui ad progrediendam necessariæ tamen sunt sollicitudo & industria. Arist. Theol. Aegypt. li. 1. ca. 1. ch. 1.
Finis in rebus vltimis idem est ferme, quod & principium, quia causa quæque ad sui finem mouet, & agit. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 9. cap. 4. ch. 208.
Finis naturali quod est propinquius, eo vehementius adueniat ad finem. Marfil. Fic. in Platonicæ Theologiæ lib. 18. cap. 8. char. 411.
Finis tanquam dominus præstantior est ijs, quæ tanquam ministra quædam referuntur ad finem. Marfil. Fic. in epistolis, lib. 1. char. 669.
Finis summus reperitur vbi summus motor. Marfil. Fic. in episto. lib. 2. char. 678.
Finem suum si vnumquodque in natura assequitur, multo magis animus qui perfectissimus est, finem assequitur. Marfil. Fic. in epist. lib. 2. char. 678.
Finis agentem mouere solet, & agens exemplar adducere. merito igitur Deum primo contemplatus est vt bonum, deinde vt essentiam & vitam; tertio vt intellectum, sapientiam, & exemplar. Marfil. Fic. in Diony. Areop. de diuin. nom. char. 1090.
Finis vitæ in primis noscendus est, vt ad eum actiones omnes dirigere valeamus, qui est bonum summum. Marfil. Fic. in Plat. Philebo, li. 1. ca. 1. ch. 1207.
Finis hominis, familiaris, & regni, alius est. Marfil. Fic. in Plat. de regno. char. 1294.
Finis cum destinatis medijs comparatus totius ratione habet, summam destinatum perfectionem in se continet, illisque fortasse vtroque modo est notior, & certe nascendi ordine postremus. Iac. Carpent. in Alcibi. in prima digress. de analyt. meth. ch. 64.
Finis natura prior est medijs, & media fine, & totum partibus. Iacob. Carpent. in Alcibi. in prima digressio. de analyt. metho. char. 159.
Finis extremus in mathematicis non est quaerendus in dirigendis

dirigendis mechanicis, sed earum dignitas ingenue contemplatione continetur. Iac. Carp. in Alc. c. 6. c. 172.
Finis communis omnium partium ipsius mundi proprijs earum finibus longè præstare videtur. Leo Heb. de amore dialogo 2. char. 158.
Finem propositum haud semper nobis attingere licet. Leo Heb. de amore dialog. 3. char. 417.
Finis, & infinitis permixtis, tempora, & quicquid pulchrum est peruenit. Plat. in phileb. char. 223.
Firmamentum cum vix proportionem habeat cum luna, ideo non tam obseruatur aspectus lunæ ad stellas sublimes, quam ad planetas: aspectus vero planetarum ad stellas altissimas diligentius obseruandus, sic enim illi ad illas proportionem habent, sicut ad illos luna: atque elementalium humor ad lunam, & calor ad solem, præcipue vero sublimium stellarum munera sortitus est saturnus. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dia. 8. c. 14. c. 1422.
Firmamenti vniformitas in motibus tribuit rebus inferioribus vnionem, & perseverantiam. Marfil. Fic. in Plat. Timæ. capit. 22. char. 1468.
Fit vnumquodque non a quolibet, sed a proprijs quibusdam: quædam propria fiunt, vt ab homine homo, ab equo equus. Marfil. Fic. in Plat. phil. lib. 1. ca. 1. ch. 1207.
Flammæ esse feruorem quandam recte opinatus est Aristoteles, & ignem velut ob satietatem iniuriosum atque luxuriantem. Plot. En. 2. l. 1. cap. 4. ch. 98.
Flagitiosi omnino sunt alieni, & tanquam profani à votis, & sacrificijs sunt segregandi. Marfil. Fic. in Plat. Timæ. capit. 6. char. 1440.
Flauus color sit, cum splendens rubicundo, & albo miscetur. Plat. in Timæ. char. 751.
Flumina paradisi quatuor virtutes significant. Phil. Ind. in legis allegoriam. libro 1. char. 35.
Fluminum circulationes imitantur iactus, eliditur enim ab edito in nube icu ignis in aere: hic contra erumpens cedit, ac dum denuo eodem concurrat, superne impellit deorsum contra naturam coactus fulmen. Plutarchus in quæst. Plat. char. 676.
Fluctum trium vndarum grauissimum, & periculosissimum esse apparet, cum aliqua grauissima afferatur dubitatio. Plat. de rep. dial. 3. char. 62.
Fluxum, & lationem in rebus non esse dicimus. Plat. in Cratylo. char. 97.
Fluxum perpetuum esse non solum circa alia, verum etiam circa celestia corpora, verus sententia. Plotinus En. 2. libro primo cap. 2. char. 57.
Fecunda sunt omnia, quæ sunt, alioqui impossibile est semper esse, quæ sunt, quam fecunditatem siue cupidinem, siue venerem, siue vtrumque poteris recte nunc cupare. Mer. Trismeg. Asclep. cap. 8. ch. 1864.
Fecunditate dempta ex his, quæ sunt, impossibile est semper esse ea, quæ sunt. L. Apulei Asclep. ch. 263.
Fædus firmantis Medi, & Arabes, missum è leuiter vulneratis brachijs, aut pollicibus sanguinem inuicem labebant, quasi propriam vitam, quæ per sanguinem intelligitur pro fide præstanda Deo vouerent. Romani fædus firmabant porca saxo confusa, cum imprecationibus, vt fide cæderetur, qui fœdere rupto a pmissa fide discederent. Fr. Patr. de reg. lib. 8. cap. 20. ch. 377. pag. 2.
Femina δῆλον à voce δῆλον id est à mamma appellatur. Plat. in Cratylo. char. 84.
Feminas liberæ non amare debent vulgares amatores. Plat. in Symposio char. 285.
Femina à viro non multum differt secundum naturam. Plat. de repub. dial. 5. char. 618.
Femina non minus ac viri in republica virtutum ornanda, vt quæ præstantes natura sunt, principatum gerat, equaliter enim cum viris communionem habent. Plat. de repub. dial. 7. char. 660.
Femina non minus, quam viris decoram esse equestrem disciplinam, & Gymnasticam ex veteribus narrationibus

ad hoc persuasus sum, & nunc scio innumerabilia mulierum millia circa Pontum esse, quas Sauromatidas vocant, quibus non equorum solum, sed etiam arcuum, & aliorum armorum societas æqualis cum viris demandata, æqualiter exercetur. & si id fieri potest, censo stolidissime omnium nunc in nostris regionibus fieri, quod non omni robore vno consensu mulieris, & viri eadem studia tractent. Plat. de leg. dial. 7. c. 876.
Femineum genus eruditionis, & aliorum studiorum societatem cum virili genere habere debet. Plat. de legib. dialogo septimo. char. 877.
Femina Thraces vtuntur vt agros colant, & bubulci, & pastores sunt. Plat. de leg. dial. 7. ch. 877.
Femineum genus in delicijs agere, & inordinati victus usu consumere non licet, & masculini perfecte curam gerit, hoc ferme felicitatis vitæ dimidium pro duplo relinquere est. Plat. de leg. dial. 7. ch. 877.
Femina ad equorum certamen non sunt cogendæ, sed si ab hoc studio non abhorreant, admittere oportet, & non vituperare. Plat. de leg. dia. 8. ch. 891.
Femina menstruosa speculum inspicere aspiciendo. Marfil. Fic. de vita cœlitus comparanda. lib. 3. c. 16. c. 553.
Femina grauida tactu statim signat membrum hominis nascituri rei desideratam nota. Marfil. Fic. de vita cœlitus comparanda. lib. 3. c. 16. ch. 554.
Femina viros facile capiunt, facilius illas, quæ masculinam quandam indolem præferunt, & maxime quæ spiritum habent lucidiorem, & subtiliorem, in quo amatoria consistit illaqueatio. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium. or. 7. cap. 9. ch. 1359.
Feminas ex masculis ortas esse, mosaicum illud refert, Euam ex viro productam esse. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 41. ch. 1466.
**Fœmina quæpiam Augustæ multos menses defuncta, aereo corpore sumpto apparuit, multa interrogata respondit, & mille ferè testibus diuersis temporibus locuta est, & mandato Cæsaris testium responsa de hac re facta assererat, nec non eia, Cæsare id confirmatum ait Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione. lib. 7. cap. 4. ch. 641.
Fœminas diuina prouidentia timidiore fecit quam viros, quia eas custodiæ, & diligentie assignauit, metus enim ad custodiendi diligentiam plurimum confert. ipsæque domi, quæ sunt, curare debent, viri quæ foris. Fran. Patr. de rep. lib. 4. c. 3. c. 111.
Fœmina animi ingenii nihil magis formidare debet, quam rumorem malum. Franciscus Patricius de republica lib. 4. cap. 5. ch. 116.
Feminarum vera ornamenta sunt, modestiæ, pudicitie, pudorisque laudes, quæ nullo auro, nullis gemmis, aut margaritis comparari possunt. Secundum ornamentum est scitos habere filios, & indolis peregrinæ. Franciscus Patricius de republica, libro quarto, capitulo quinto. char. 127.
Femina turturis exemplum imitari debet, vni tantum viro coniungi, hoc enim ingenium animi signum est, impatiens enim libidinis esse videtur, quæ rursus nubet: nec enim felix, nec bene morata, aut pudica esse potest fœmina, quæ secundo nubit. Franciscus Patric. de repub. l. 4. cap. 5. ch. 130. pag. 2.
Fœminas, vt ait Plinius, non ob aliud obsecabantur propinqui, nisi vt scirent, an vinum olerent tanquam pudicitie indicium. Franciscus Patricius de republica, libro quarto, cap. 6. ch. 136. pag. 2.
Fœtui Astronomi aiunt Iouem vitalem vim inspiratorum per Mercurium potissimum ad humanam vitam spiritum confirmare. Marfil. Fic. in epist. lib. 10. cha. 918.
Fons vno modo mens nostra intelligitur, altero habitus rationalis, & eruditio, tertio praua dispositio, quarto bona huic contraria, quinto rerum pater, & conditor. Philo. Iud. de profugis. char. 307.**

Forma quot dicitur modis.

Formæ non corporales, sed corporis, quia non habent originem a materia, neque ab ea numerum habent, etsi sint corporis formæ, ut anima rationalis. Mar. Fic. in Pla. Theologiæ lib. 15. cap. 13. ch. 353.
 Formæ triplices sunt, primæ diuinæ, mediæ rōnales animæ, tertiæ infimæ sunt naturales. Mar. Fic. in Plotini En. 1. lib. 1. cap. 1. ch. 1548.
 Formæ aliæ sunt coniunctæ corporibus, aliæ penitus se gregat: illæ naturales, hæc diuinæ vocantur. Sunt & aliæ coniunctæ quodammodo, aliæ separabiles, idest rationales animæ, inter diuinæ & naturalia mediæ: quæ quatenus coniunctæ sunt corpori, eatenus a diuinis distinguntur. At a materia separantur duobus modis præcipue, tum morali purgatione, tum resolutione contemplatiua, Philosophiæ studium utrunque facit. Marfil. Fic. in Pla. epist. char. 1535.
 Formæ aliæ naturales, aliæ metaphysicæ, nam mathematicas prætermittit, & physicas actus impuros nominat Aristoteles, cum materiæ potentia communicantes, metaphysicos autem actus puros expertes eius potentia, quæ ad materiam pertinet. Iacob. Carpent. in Alc. digress. 3. char. 243.

Forma quid est.

Forma, & materia non sunt substantiæ, aut certe substantiæ sensibiles. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 8. ch. 623.
 Forma quamuis principium vnde motus non sit, tamen est principium ut finis, & cuius gratia agitur, quod proprie principium est. Bes. Card. in Trapezuntiu, libro sexto, capit. octauo. ch. 111. ter.
 Formæ natura est simplex, efficax, agilis ad agendum; qualitas forma quædam est, vnde a physicis sæpe vocatur actus. Mar. Fic. in Pla. Theol. lib. 1. cap. 3. ch. 81.
 Forma agendi est principium, & formarum aliqua est a natura impressa, ut ignis calor, aliqua apprehensa, ut species cibi per visum. Marfil. Fic. in Platonica Theol. libro 9. cap. 4. charta 208.
 Formans assidue aliquid est formato præstantius. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 9. cap. 6. ch. 211.
 Formæ in corporibus nil aliud sunt quam idearum imagines diuinarum, ut figuræ, quæ imprimuntur in cera nil aliud sunt quam imagines sigilli auri. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 15. cap. 2. ch. 330.
 Forma omnis & lux, quæ oculis videtur, vel cogitatur, quia finita est, vmbra quædam est ad Dei formam & lucem. Mar. Fic. in epist. lib. 2. ch. 710.
 Forma est agendi principium. Marfil. Fic. in Plat. Philebo. lib. 1. cap. 2. ch. 1208.
 Forma sola est illa, per quam aliquid tale dicitur. Marfil. Fic. in Plat. Philebo. lib. 1. cap. 19. ch. 1225.
 Formæ in quolibet intellectu post primum sunt contactus quidam essentielles idearum sempiterni, at penitus intimi, ex quo contactu deinceps in anima, idest in facultate rationali, formulæ idearum quasi ex coitu illo conceptæ insitæ quidem semper, sed ex habitu in actum atque vicissim tēpore transeunt, suntque vniuersales formulæ, & de vnoquoque quid sit, & propter quid designantes. & ex his formulæ in imaginationem aliæ profluunt, propius iam ad singula declinantes, quæ de vnaquaque re potius quale, quam quid ostendunt, ac si quale quid non tamen proprie quid aperit. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 2. ca. 4. c. 1557.
 Forma est in causa ut vnumquodque videatur. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1574.
 Forma terminus dicitur, quia naturam materiæ ad speciem quamlibet æque indifferentem certis quibusdā speciē limitibus terminat. Marfil. Fic. in Plotini En. 1. lib. 8. cap. 4. ch. 1181.

Forma cum sit principium actionis, actus quidam iudicatur, actus vero, ut actus, cum proprie agat, non potest pati. Et cum naturalia inuicem patiantur, constat præter formas quibus agant materiam, idest essentialē potentiam, qua patiantur, habere, & hanc subesse omnibus vnam, ut facilius & patiantur inuicem & mutantur. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 4. capit. 6. ch. 1646.
 Formæ omnium rerum naturalium sunt secundum seminarias rationes in ipsa animæ mundanæ natura. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 4. cap. 12. ch. 1650.
 Formæ sunt, quibus res distinguuntur. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 1. ch. 1685.
 Formæ vel rationes seminales in natura sunt vltima quædam vestigia diuinorum, ideo cognitione carent, quāuis vita non careant, agantque in materia ut ignis & similia: & artificia quidem, quoniam sunt viuæ quædam expressiones cuiusdā intelligentiæ diuinæ, atque huius verba loquentis. Marfil. Fic. in Plo. En. 4. lib. 4. cap. 13. ch. 1742.
 Formam appellat Moyses lucem. Io. Picus Mir. in Hept. libro 1. cap. secundo ch. 12.
 Formæ natura nil aliud est, quam ipsi boni imago tenuis & vmbra similis. Ioan. Picus Mirandulanus in Heptap. lib. 1. cap. 2. ch. 13.
 Forma, quæ cuiusque rei essentiā perficit, nudā & simplicē potentiā esse non dicimus, sed potius actū primum materiæ potentiā informantē, & eandē (ut sic dicam) actuantiē. Ia. Carp. in Alc. parte post. digress. 10. ch. 52.
 Forma est rei cuiusque ratio, & essentiā, a qua materia id habet, quod est. Iac. Carp. in Alc. digress. 3. ch. 243.
 Forma est veluti materiæ lumen. M. Ant. Nat. de pulch. libro secundo. ch. 25. ter.

Forma an sit in Deo.

Formæ rerum non sunt in Deo secundum modum naturæ distinctæ, per quas naturali quadam necessitate non aliter ducatur ad operandum, quam ignis ad comburendum. Mar. Fic. in Pla. Theol. lib. 2. ca. 11. c. 106.
 Formæ rerum primo sunt in Deo, deinde in cœlis, tertio in inferiori materia. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 10. cap. quarto ch. 228.
 Formalis omnis rerum distinctio describitur in diuina prouidentia, & eiusdem autoritate perficitur. Mar. Fic. in Dion. Arcop. de du. nom. ch. 110.
 Formas omnium primas esse in vno intellectu omnium effectore significat congregatum naturalium formarum in vna omnibus subiecta materia. Esse ibi quodammodo distinctas ostendit formalis naturalium formarum inter se differentia, quæ neque ex materia est informi, nec casu, cum semper ordinatissima sit, neque ex vna quadam inter has specie formæ, quoniam ad vnum omnibus communissimum ordinatur. Cum ergo formarum cunctarum formalis distinctio ex vna forma omnium effectrice proueniat, necesse est ibi rationes distinctionis inesse, per quas ibi sint formæ quædam inter se ratione distinctæ. Est igitur intellectus ille & vniuersalis simul & omniformis. Marfil. Fic. in Plotin. En. 1. li. 2. ca. 4. ch. 1557.
 Formam vnam primam esse necesse est, quæ sit ipsamet essentiā prima, vita & intelligentia prima, cum per formam tria hæc per omnia porrigantur. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 4. ch. 1564.
 Formæ rerum quia in primo intellectu sunt primæ ideo & perfectæ, & perfectio modo, igitur essentielles existunt: differunt tñ ab intellectu ratione quadā: ille est intellectus vnus, illæ sunt formæ multe, & differunt ratione formali præsertim, quia intellectus eas tantū inspicit atque inspiciendo distincte intelligit, factique longius omnia etiam inter se differētia, idest re ipsa, locoque, & tempore. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. li. 3. ca. 10. ch. 1760.

Forma

Forma, ut abstracta.

Formarum simplicium quod est receptaculum, incorruptibile est, & quod est simplex, absolutum, at anima humana vitroque modo se habet, quapropter est incorruptibile. Ari. Theo. Aegypt. lib. 12. c. 4. c. 65.
 Formæ omnes intellectuales, & in seipsis, & inuicem sunt, & per se singula. Proc. ele. Theo. prop. 177. c. 46. terg.
 Forma intelligibilis non secatur in partes similes, nec dissimiles. Mar. Fic. in Plat. Theo. 1. 8. c. 4. c. 190.
 Formæ vltimæ conditio est, ut neque omnino sit absoluta, nec omnino immersa corporibus. Si omnino esset libera, nec quicquam per corpus operaretur, corporis forma non esset. Si omnino obrueretur, neque quicquam ageret absque corpore, non esset vltima forma: esset enim hac vltior illa, quæcunque talis esse reperiretur, ut partim iungeretur corpori, partim non iungeretur, qualem aliquam esse oporteret, ut inter substantiam illam Angelicam a corpore omnino se iunctam, & per illud nihil agentem, & formam aliam omnino coniunctam corpori, & per corpus omnia agentem, qualis est bestiarum anima, forma quædam sit media, partim iuncta corpori, partim separata, ut aliquid per corpus efficiat, aliquid per seipsam. Talis est rationalis anima omnis, quia & regit corpus, & speculatur. sic angelus per substantiam, & per operationem est a materia separatus, & totus in æternitate, quia totus in statu. Brutorum animæ per vtranque coniunctæ, & totæ in tempore, quia per vtranque mutantur. Rationales animæ, quia partim coniunctæ esse debent, partim separata, nec esse possent per aliquid separata, si coniunctæ essent per substantiam, necessario sunt per substantiam separata, siue separabiles, quia nullam habent originem a materia, vel ab agentibus instrumentisque corporis. Sunt autem coniunctæ per operationes, non per omnes, sed per infimas, & id non violentia, sed amore vnde secundum Chaldaeos in confinio sunt æternitatis, & temporis, per substantiā sunt in æternitate, per operationes in tempore, siquidem illa manet, istæ mutantur. Marfil. Fic. in Plat. Theo. libr. 10. cap. 3. ch. 227.
 Formarum diuinarum ad intuitum non simulachris vniquam proprijs nos uti solemus, sed naturis potius ipsis quas simulachra comitantur. Marfil. Fic. in Plato. Theolog. lib. 15. cap. 16. char. 359.
 Forma, & ratio, vniuersalis atque separata, verior perfectiorque est particulari, materialique forma. Mar. Fic. in Plato. Parm. cap. 34. ch. 1151.
 Forma prima entis illius primi totalis, partium quarum libet, viriumque suarum varietatem antecedit, ut radix ramos atque surculos, & lux radios, & splendores pendet autem non ex istis, sed ex ipso duntaxat simpliciter vno, excellenti videlicet illinc præ partibus suis virtute donata, quam virtutem nec partes cunctæ comprehendunt inde procedentes. Marfil. Fic. in Plat. Parm. cap. 85. char. 1193.
 Formæ diuinæ immateriales existimantur, resque veræ; cuius imagines sunt mathematicæ, vmbrae vero, res naturales: quod mysterium est pythagoricum. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 7. c. 1411.
 Formæ diuinæ, idest diuinus intellectus mundi artifex, rerumque ideæ, idest primi diuinæ intelligentiæ actus, & exemplaria rerum, neque materiæ insunt, (alioquin fingi quidem posset a materia quid separatam) neque adsunt materiæ, (non dico procul esse a materia secundum locum, nam proculdubio vbique sunt,) sed non adesse secundum vllam naturæ cognitionem, affectumque aliquid ad materiam. Marfil. Fic. in Plo. En. 1. li. 1. cap. 1. ch. 1548.
 Formæ a materia separata, quæ & simplices sunt, in seipsis existunt, nihil idealis rationis amittunt, nihil sub-

eunt alterum. Mar. Fic. in Plo. En. 1. li. 1. c. 2. ch. 1550.
 Formæ separatae dissolui non possunt, stellæ vero ex natura materiæ dissolui possunt, nisi mira bonitate diuina conneckerentur. Marfil. Fic. in Plotini En. 1. lib. 8. cap. 7. char. 1587.
 Formæ primæ, idest ideales, quasi materiale non nihil habent adiunctum, formabilem inquam mentis essentiā multo magis formæ omnium infimæ, idest dimensiones, materiale aliquid imo profus materiale vbique secum habent. Mar. Fic. in Plot. En. 2. li. 1. c. 1. ch. 1593.
 Formas in opere suo plurimas voluit diuina mens, tum quia ipsa est vniuersalis, tum ut ex multis formis opus suum maxime formabile conficiatur. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. ca. 3. ch. 1595.
 Formæ rerum in cœlo intelligibilia a materia, dimensione & motu sunt libera, in cœlo autem visibilia tria hæc necessario subeunt, sed ibi materia procul est a passione, dimensio quoque sine diuisione, motus similiter seorsum a transgressione ordinis, & transmutatione substantiæ, in regione denique nostra res tria hæc naturaliter patiuntur. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 11. chart. 1633.
 Formam primam putamus oportere esse simplicissimam pariter, & communissimam, ut entia omnia superat, & concipit, & parit, simplicitatem vniuersalem, & communitatem omniformem ita demum possidet, si sit intellectus: præsertim quoniam ad intelligentiam pertinet, tum composita resolueri penitus in simplicia, tam res singulas sub vniuersalissima comprehendere forma. Marfil. Fic. in Plotini de prouidentia, capitulo 19. char. 1699.
 Formæ a materia separata, vel intellectus, vel in intellectu, & ibi non secundum accidens, sed secundum essentiā intellectualem pariter, & intelligibilem. Mar. Fic. in Plo. En. 6. li. 2. cap. 8. ch. 1775.
 Forma a materia separata cum sit, forma perfecta, siue dicatur intelligibilis, est intelligibile perfectum, tale est quod intellectui est vnitū, siue dicatur intellectus, est intellectus perfectus. Marfil. Fic. in Priscianum in Theo. de phantasia, & int. c. 19. char. 1834.
 Forma omnis a materia separata est procul a priuatione, & motu, atque diuisione, propter primum inest vniuersalis vite, quæ & intelligentiæ compos, propter secundum intelligit in se permanens, ideoque se omniformem intelligendo intelligit omnia, propter tertium sunt ibi simul in se inuicem omnes formæ, atque quod intelligit, & quod intelligitur est profus idem. Marfil. Fic. in Prisc. in Theo. de phant. & intel. cap. 19. c. 1834.
 Formæ sunt eterne, cum forma sui priuatio esse nequeat, quia contrarium in sui contrarium nunquam mutatur. Seb. Fox. in Plat. phædonem. c. 129.
 Forma diuina mox intellectuali nature, deinde cæteris rebus procreatis pro singularum captu, & conditione sese communicauit. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 370.

Forma, ut naturales.

Formæ terrestres ut sunt in orbe cœlesti, sic in superno, sed adhuc sub specie nobiliore. Aristot. Theol. Aegypt. lib. 12. cap. 22. char. 76.
 Forma omnis naturalis huius mundi habet similem in illo superno, sed nobiliorem, nam hic pendet a materia, ibi non, & ista est simulachrum illius. Arist. Theo. Aeg. libr. 14. cap. 9. char. 883.
 Forma substantialis considerari potest absque materia nuda, vel si quam, maxime inseparabilis sit a materia. Plotinus En. 2. lib. 7. cap. 3. ch. 187.
 Formarū mundanarum totam hanc varietatem accipe, & conseruatis formis, earumque motibus dimensionem localem deme, habes mundi animam, penes quā in qualibet forma sūt cuncta. deme deinde motus formis

- in statu seruatis, mentem iam diuinam habes, ubi que-
uis idea omnes continet, demque idearum diuersitate
in lucem vnicam resoluta, primum es principium con-
secutus. Plo. En. 5. libr. 8. cap. 9. c. 550.
- Forma substantialis non potest materiæ dare esse specifi-
cum, & subiecto proprio corrupto manet. Bess. Card.
in calumn. Plat. lib. 3. cap. 22. c. 50. ter.
- Formæ corporales non habent ex se inuicem generatio-
nem sufficientem, sed causam insuper postulant aliquã
altiore, quæ causa superior, si rursus forma esset si-
militer materiæ inuicta, ab illa iterum substantia su-
periore descenderet, & tandem, ne fiat in infinitum
progressio, deueniendum est ad formam aliquam, quæ
nullis sit mixta corporibus. Marsilius Ficinus in Theol.
Plat. lib. 1. cap. 3. ch. 83.
- Forma substantialis cum soleat in materia potius quam
in quantitate iacere, & habeat secundum generis, &
naturæ ordinem maiorem cum materia quam cum
quantitate proportionem, si alicubi absque materia
esse potest, multo magis alicubi seorsum a quantitate
consistere potest. Marsil. Ficinus in Theolog. Platonic.
lib. 1. cap. 3. char. 83.
- Formam nullam diuisam in corpore apicem esse naturæ,
& rerum principium non est putandum, præsertim
cum oporteat principium rerum vi sua sempiternum
fuisse, & fore. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. cap. 3. ch. 84.
- Formæ spiritu rationali inferiores, quia ex certis termi-
natisque materijs oriuntur, isdem necessario cohi-
bentur, spiritus rationales quoniam nullo pacto pul-
sulant ex materia, ideo neque in se certam habent di-
mensionem, nec dimensionem alicui alligantur. Marsil.
Fic. in Plat. Theol. 1. 2. cap. 6. ch. 99.
- Forma omnis, quæ diuisibili subiecto recipitur, sit diui-
dua. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 8. c. 4. ch. 189.
- Forma corporalis, præsertim elementalís, nullo modo
vim infinitam habere potest. Marsil. Ficinus in Plato.
Theol. 1. 8. cap. 16. char. 200.
- Formæ sensibiles non omnino sunt vere tales, quales co-
gnominantur, nã æqualitas, & similitudo passim sunt
participes in æqualitatis, & dissimilitudinis. Marsil.
Fic. in Plat. Theol. 1. 1. cap. 4. ch. 249.
- Forma corporea vndique finita est secundum esse, essen-
tiam, virtutem, & actionem. Secundum esse quia cer-
tis limitibus circumscribitur. Secundum essentiã, quia
in se accipit accidentia plurima præter speciem, tum
quia proprium vigorem omnino non seruat, nempe
eius natura est actus efficax, vel vitalis. subit autem in
corpore passiones, & interitum. Secundum virtutem,
& actionem, quia virtus eius augetur, & minuitur, &
operatio quælibet eo vsque se extendit, quousque in-
strumentorum, & subiectorum, conducunt affectio-
nes. Marsil. Fic. in Plat. Theol. 1. 5. c. 2. ch. 334.
- Formæ rerum vt a mente diuina in materiam per infimã
animæ virtutem transijciuntur, ideo per semina for-
marum virtuti huic infusa, ita est formarum corpora-
lium perceptione non fit transitus in diuinæ mentis
ideas, nisi per summam animæ partem, ideo per inua-
tas formulas idearum, vt a formis corporis, quæ om-
nino temporales sunt, quia tam essentia, quam affe-
ctione mutantur. Transcendatur in formas diuinæ
mentis omnino æternas, quia nulla ex parte mutan-
tur, per mentis humanæ formas partim æternas par-
tim temporales, quia per essentiam manent, per affe-
ctionem vero ex habitu vertuntur in actum, & econ-
tra. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 2. cap. 1. ch. 265.
- Forma substantialis in natura ipsa sustinet vbi que quali-
tates, ab ipsis vero natura sustinet, alicubi tñ in quã-
titate iacere videtur, quod in formis naturæ infimis
plane conspicitur. Mar. Fic. in epist. lib. 2. ch. 707.
- Formæ materiales suscipiuntur a materia, formæ indiui-
duæ, & a materia separatæ materiã ipsæ suscipiunt, &

- regunt. Mar. Fic. in Dio. Areop. de diu. nom. chart. 33.
- Formam materialem, nec intellectualem villo modo, nec
actu intelligibilem esse putant Peripatetici, & Plato-
tici, sed potentia, quatenus per efficacem agentis in-
telligentiæ radium, quodammodo abluuitur a mate-
ria, formam immaterialem statim intelligibilem eua-
dere. Mar. Fic. in Dio. Areo. de diu. nom. c. 1052.
- Formæ in materia quoniam sunt in malo, partim pugnat
inuicem, partim etiam confunduntur: ideo vero, quo-
niam sunt, sub ipso bono, statim sunt in optimo. Mar.
Fic. in Plat. Parm. cap. 4. ch. 1139.
- Formæ corporeæ cum propter dimensiones, & qualita-
tes inter se distent, nec in vnum facile conciliari que-
unt, tum etiam propter materiam, si quo forte con-
gregantur impetu, commiscetur tandem, & inuicem
confunduntur. At ideo his conditionibus obnoxie
non sunt, quibus ferme similitudo habent radiales
visibilibus species, quoniam magis a materia distant,
quam voces, odores, & sapes, nullo modo inuicem
se confundunt, minus voces, minus odores, cætera ve-
ro minime. Marsil. Fic. in Pla. Parm. c. 5. ch. 1139.
- Formas in materia non proxime ab ideis, sed per vires
feminales naturæ illuc infusas effici, formasque mate-
riales cum eiusmodi seminibus non in natura com-
municare meminisse oportet. Sūt enim incorporea fe-
mina, sed in conditione quadam particulari admodum,
& mobili cum ideis, neque natura, neque conditione
communicare, sed relatione, & dependentia quadam
atque cognomento, quia certæ rerum formæ a certis
proficiuntur ideis, quas, & potissimum sequuntur,
& præcipue representant. Marsilius Ficinus in Plato.
Parmenide, cap. 20. c. 1144.
- Formarum sensibilibus numerus, vt sæpe redigitur ad
vnam seminariam rationem in natura vigentem, sic &
intellectualium in nobis multitudo formarum ad v-
nitatem stabilitatemque reducitur intelligibilem
idearum. Quamobrem nisi fiat ideæ, nec in nobis e-
runt eiusmodi formæ, quæ sunt, & proxima, & cogna-
ta nostræ mentis obiecta. Marsilius Ficinus in Plato.
Parmenide, cap. 34. ch. 1151.
- Forma materialis imperfectissima est, cum materiæ ra-
tio informitas sit. Marsilius Ficinus in Plato. Parme-
nide, cap. 35. char. 1152.
- Formæ physice appellantur a Platone materiales, quia
& communi, & propria materia indigent, & absque il-
la cogitari non possunt. Marsilius Ficinus in Plato. de
repub. dialo. 7. char. 1411.
- Formarum naturalium vim genitricem, a formis quas in
mundi materia videmus, contemplari debemus, quæ
etli non sentitur, præ omnia tamen cogita infusam
mundi materiæ, ceu vitalem spiritum, & plenum se-
minum, & per semina artificiosa cuncta disponentem.
Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 10. ch. 1428.
- Formis materialibus animus occupatus fallitur, quasi
somnia dum formas eiusmodi, quæ verarum sub-
stantiarum, ideo idearum imagines sunt, veras substan-
tias esse putat. Ideæ neque sunt in subiecto, neque in-
uicem confunduntur, vt materiales formæ. Marsil.
Fic. in Pla. Timæum. cap. 37. char. 1474.
- Formæ naturales, vt elementorum, & mixtorum, dicun-
tur, & adesse materiæ, quantum eam efficiunt, & in
eam nonnihil efficiunt, dicuntur, & inesse materiæ,
quantum vna cum ipsa formæ etiam patiuntur. Mar.
Fic. in Plo. En. 1. 1. cap. 1. ch. 1548.
- Formas inter naturales, quæ materiæ adsunt simul, & in
sunt, & formas omnino diuinas, quæ nec insunt nec ad
sunt, extare oportet medium formæ naturam, quæ
materiæ non insit quidem, nec cum materia patia-
tur, ne patiendo cum ea imperfecte agat in eam, ne
imperfecte agendo, vsque ad vitæ vigorem hanc ip-
sam formare non possit, adsit autem materiæ, ideo natu-
rali

- turali prouidentie fateat, & foueat quodam affini-
tatis amore fouendo formet atque viuificet, viuifican-
do humanum pariat animal, homini ideo animæ sub-
ditum generanti. Talem esse rationalem animam per
spicue constat. nam inesse quidem apparet, cum cor-
pori imperet, & repugnet: apparet autem, & adesse,
vbi corporis coniugium naturaliter amat. Habet ali-
quid proprium vbi ratiocinatur, ideo motu quodam,
& tempore ab effectu ad causam argumentationibus
suis ascendit, iterumque descendit, vbi proposito fine,
& viarum inuenta diuersitate, de illarum electione
consultat. Totæ hæc facultas ratio, cogitatio, consul-
tatio maxime hominis propria nominatur. Marsil-
lius Ficinus in Plotini Enn. prima, libro primo, capi-
tulo primo. chart. 1548.
- Forma compositi propria, quodammodo, & ipsa compo-
situm est. Mar. Fic. in Plo. En. 1. 1. c. 2. ch. 1549.
- Forma corporea, vt est mensura, & terminus materiæ,
sic intellectualis forma mensura est ac terminus ani-
mæ: ipsam vero bonum mensura est, & terminus men-
tis, & omnium. Marsilius Ficinus in Plotini En. 1. lib.
8. capitul. 4. char. 1585.
- Forma materialis non tam generationis principium
est, quam affectio quædam materiæ inducta desuper
ab occulto principio speciem generante. Marsil. Ficinus
in Plot. En. 3. lib. 8. cap. 1. c. 1723.
- Formæ naturales in primis id habent, vt & appellentur,
& sint intelligentiæ quædam, conceptusque expressi
ipsius intellectualis naturæ, vel naturalis intelligentiæ
Marsilius Ficinus in Plotini Enn. tertia libro octauo,
capitulo primo. chart. 1724.
- Formæ rerum primæ sunt in ipso intellectu, & sunt ibi
contemplationes, vel contemplamina quædam. Secun-
dæ ab intellectu contemplante in animam intellectu-
lem naturaliter exprimuntur. Tertiæ imprimuntur
hinc in naturam, quæ, & ipsæ cum ex contemplatio-
nibus examulsum exprimantur, sunt contemplationes
quædam. Quartæ tanquam ex ipsis contemplatiuis natu-
ræ conceptibus concipiuntur in materia mundi.
Mar. Ficinus in Plot. En. 3. lib. 8. c. 1. ch. 1724.
- Formæ rerum, quæ suat in mente essentielles sunt, quæ
vero illinc impressæ rationi, quasi essentielles sunt ab
æuo, quæ autem a mente quotidie resultant in ratio-
ne, minus adhuc essentielles sunt, quæ ab imaginatio-
ne in rationem redundant essentielles non sunt. ani-
ma tunc se cognoscit cum inferiores formas superio-
ribus accommodat. Marsilius Ficinus in Plotini Enn.
5. libr. 3. capit. 6. chart. 1760.
- Formas animalium viliam, vt cælum, forma non vili con-
tinet, sic intellectuale cælum totius mundi formas mo-
do quodam præstantiori possidet, quam cælesti. Marsil.
Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 11. c. 1789.
- Forma naturalis per se non existit, vt nec materia sine
forma, ambæ enim concurrunt in rei sensibilis com-
positione. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de
materia prima, cap. 9. char. 193.
- Formæ naturales penes quid distinguantur inter se, cum
peripatetici non satis conuenit. Io. Picus Mirand. in
ex. van. doct. gen. lib. 5. c. 11. ch. 1153.
- Formæ omnes rerum naturales cum ideis comparatæ
deformitatem habere videntur. Iacob. Carpenter. in
Alcinoi, cap. 7. cha. 184.
- Per formas corporales atque inferiores tanquam per gra-
dus quosdam ad spiritalium formarum atque idealium
pulchritudinum in diuina mente reconditarum con-
templationem proficisci, ascendereque debemus. Leo
Hebræus de Amore, dialo. 3. ch. 351.
- Formæ corporales vel a nobis prius sunt relinquendæ
vel totū earū studiū ad incorporaliū formarum cog-
nitionem, amoremque dūtaxat a nobis est referendū.
Leo Hebræus de Amore, dial. 3. c. 381.

- Formarum naturalium maior minorve pulchritudo, ex
earum cum corporibus minori maiorve permissione
atque societate originem ducit. Leo Hebræus de Amo-
re dialogo 3. char. 346.
- Formarum sensibilibus, & corporalium cognitio, ac stu-
dium ad formarum spiritalium, atque intelligibilium
contemplationem, & amorem referri debet. Leo He-
bræus de Amore. dialo. 3. c. 355.

Forma ut artificialis, & mathematica.

- Forma operis in arte triplicem habet gradum, in arti-
ficis animo primum, secundum in instrumentis ab eo
agitatis, tertium in materia inde formata. Mar. Fic. in
Plat. Theol. lib. 10. cap. 4. ch. 228.
- Formæ accidentales in quolibet elemento sunt multæ,
substantialis vna est. Marsil. Ficinus in Plotini Enn. 1.
lib. 6. cap. 2. char. 1175.
- Formæ mathematicæ non adeo materiales appellantur,
quia, & propria non egent materia, sed aut communi-
tantum, vt dimensiones, aut nulla, vt numeri. Marsil.
Fic. in Plat. de rep. dial. 7. ch. 1411.

Forma ut sit.

- Forma, quæ alicubi clauditur, formam non generat
absolutam. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 9. cap. 4. ch. 29.
- Formam, quod dare nequit, non dabit intelligentiam.
Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 9. cap. 4. ch. 209.
- Formatio omnis fit per congruentiam, ideo non potest
anima, quæ continue formatur formis æternis, esse
mortalis. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 12. cap. 4. char. 274.
- Formam solam agit artifex, non materiam, nam eam na-
tura gignit. Marsilius Ficinus in Plato. Philebo. libro
primo, capitul. 30. char. 1238.

Forma ut est in materia.

- Forma materiæ accedens, id, quod ex multis partibus
vnum est compositione futurum, simul ordinat, &
inuicem conciliat, & ipsa consensione conficit vnum,
ideoque vnum oportuit esse formatum, quatenus ex
multis componitur, vnum effici potest, & in ip-
so pulchritudo fundatur, cum in vnum iam reda-
ctum fuit, & se ipsam partibus, & toti impertit, & sic
corpus pulchrum efficitur, communiōne videlicet
rationis a diuinis desuper venientis. Plotini Enn. pri-
ma, libro sexto, cap. 2. char. 52.
- Forma quædam materiæ accedens, & eam extendens, vt
vult, elicit materiam quantam, quam quantitatem ex
se ipsa non habet, alioqui quantum in illa esset quan-
titas, quare materia nec magnitudine, nec figura
fruitur. Plotinus Enn. tertia, libro sexto, capi-
tulo decimo sexto. chart. 318.
- Forma, quam natura præstat formato, altera quædam
præter naturam ipsam species est. Plotini Enn. quarta
lib. 4. cap. 14. ch. 408.
- Formæ positæ in materia, & limitantur, & singulares
describuntur. Bessar. Cardin. in calumniatore Plat.
lib. 3. cap. 22. chart. 54. ter. g.
- Forma inducitur in materiam per alterationem. Marsil.
Fic. in Plat. Theol. lib. 8. c. 11. ch. 197.
- Formæ rerum in materia contrarijs quodammodo mix-
tæ sunt, & quæque forma in materia perfectionem
suam amittit, nam cum passiuæ potentiæ sit impressa,
vim actus omnino non retinet. Marsil. Ficinus in Plato.
Philebo. lib. 1. cap. 9. ch. 1225.
- Formæ, quæ non est in materia, nihil est contrarium corru-
ptiuum. Mar. Fic. in Plat. Phil. 1. c. 22. ch. 1227.
- Forma in materia velut in speculo ex quodam beneficio
diuini vultus aspectu resultat. Marsil. Ficinus in Plato.

Philebo, libro 2. capitulo primo. char. 1253.
 Formæ, & composita, actiuam, & passiuam potentiam præsupponunt: materia uero, quia est ipsa omnis passiuæ potentia, actiuam solum exigit. Mar. Fic. in Plato. philebo. lib. 2. cap. 1. c. 1254.
 Formæ, & materiæ inuicem iunctarum non duo sunt esse, sed vnum, sicut operatio emicat vna, nam materia in ipso esse formæ existit. Mar. Fic. in Plato. Philebo. lib. 2. cap. 4. c. 1258.
 Formas materia omnes in ipsa iacentes multo magis inficit informitate sua, quam subiectum frigidum calorem debilem accedentem. Mar. Fic. in Plotini En. 1. lib. 8. cap. 8. ch. 1587.
 Formæ in materia materiales factæ ad perniciem inuicem concurrunt, at a materia separatae inter se non pugnant tamen generant contraria vt idea ignis ignem, aquæ aquam. Mar. Fic. in Plotini En. quinta libr. octauo, capit. 8. char. 1588.
 Formæ singulorum, siue arte siue natura fiant, in materiis vbique proprias resoluuntur, quæ materiæ, quantum spectat ad formas comparandas, informes sunt, quamuis formam aliam habere possint. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 8. cap. 14. ch. 1590.
 Forma quælibet corporalis est nil aliud quam materiæ passio, dum materia hæc afficitur aliunde, nec dimensio aliud quam materiæ ipsius extensio, dum ab eodẽ extenditur, a quo formatur, vt dictum est, & vberius formari queat. Mar. Fic. in Plotini En. sec. libr. 1. cap. 1. char. 1593.
 Forma hæc sæpe fit materialis, in mundo incorporeo semper materia fit formalis. Mar. Fic. in Plotini En. 2. libr. 4. cap. 3. ch. 1643.
 Formas in materia resultare ex quadam impressione à formis effecta diuini dum materia influxum idearum quasi speculi more repercutit, ideo pro veris idearum formis verisimiles reportare, vel reddere, vel simulare, verus erat opinio, & animas fallere a superno mundo prolapsas, penitentia tandem affectæ ex hac quasi colonia, vel exilio in patriam reuertuntur. Mar. Fic. in Plotini En. 2. libr. 6. c. 6. ch. 1668.
 Formæ non sunt introductæ in mundo materiæ gratia, sed materiæ vt formæ naturales sint, & materiæ ita afficiuntur, & ita, vt formæ sint tales. Mar. Fic. in Plot. En. 3. libr. 2. cap. 1. char. 1685.
 Formam specialem non variat, quidquid vel materiam sequitur, vel tam ad formale, quam ad deforme declinat vel ad materiæ quantæ diuisionem. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 2. cap. 1. char. 1685.
 Forma est præstantior quam materia. Mar. Fic. in Plotini En. 4. libr. 3. cap. 1. char. 1731.
 Formæ rerum, quæ in materia distant inter se loco, in anima mundi distant differentia solum formali, & quæ in materia priora sunt tempore, & posteriora, in anima solo quodam ordine discrepant, quo alijs alia cedunt potiusquam succedant. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 4. cap. 16. char. 1742.
 Formæ, quæ sunt in materia tanquam subiecto, dependent a formis, quæ sunt in anima mundi velut earum fontes, atque hæc rursus a formis, quæ sunt in mente prima tanquam fonte formarum animæ. Mar. Fic. in Plot. En. 5. libr. 9. cap. 3. char. 1770.
 Forma de materiæ sinu educi non potest, nisi affectæ prius, & præparatae congruis qualitibus, circa quæ totus opificis labor, tota actionis mora consumitur, ipsi specie indiudivo momento quasi premio laboris statim effulgente. Ioannes Picus Mirandulanus in Heptaplum. libr. 1. cap. 1. ch. 11.
 Forma existens in materia est, quæ perficit, & custodit essentiam cuiuslibet rei. Gabriel Buratellus de ente, & vno libro secundo. char. 65. ter.
 Formæ, quæ cum materia communicant, intelligibiles

sunt non tamen intelligentes. Iacobus Carpentarius in Alcinoi digressionem 3. cha. 251.
 Formæ cum, & materiæ suapte natura turpissimam exornare, & corpora suapte ingenio rudia atque incomposita perficere valeant, & materiæ, & corporibus ipsis informatis longe pulchriores debent existimari. Leo Hebræus de Amore, dialogo ter. c. 342.
Formæ ut inter se differunt.
Forma magis ens est, quam materia, ideo de eis non predicatur ens vt genus vniucum, sed vt analogum, Plotinus En. 6. libr. 3. cap. 7. cha. 622.
 Formæ, & efficiens non semper, sed sæpe coincidunt simul. Bessar. Cardin. in calumniatorem. Plato. libro tertio, capitulo 19. char. 44.
 Formæ, finis, & vnde motus, coincidunt inter se. Bessar. Cardin. in Trapezuntium, libro sexto, capitulo octauo. char. 111. tergo.
 Forma effecti operis est effectio finis in omnibus, quæ non casu, sed vel natura, vel proposito sunt. Mar. Fic. in Plot. Theologiæ libro secundo, capitulo vndecimo. char. 107.
 Forma non est corpus, quia corpus omne aliqua forma designatur, & forma, vt formæ formari non potest. Mar. Fic. in Plot. Theologiæ libro sexto, capitulo septimo. char. 165.
 Forma mensura dicitur, quia materia suapte natura nullam habet propriam magnitudinem vel figuram, sed certa quadam forma, dum ad certam speciem eam terminat, propriam quandam magnitudinem, & figuram requirit. Mar. Fic. in Plotini En. prima libro octauo, capitulo quarto. char. 1585.
 Formæ omnes tam diuersos habent essendi modos, quæ diuersa subiecta sunt, a quibus suscipiuntur. Mar. Fic. in Plot. Theol. lib. 15. cap. 7. ch. 342.
 Formæ perfectior semper præferuntur formas in se continet. Mar. Fic. in Plot. Theol. 15. c. 4. c. 336.
 Formæ, quæ sunt sub celo, & celestibus longe degenerant, illic puræ sunt, & magis efficaces passiois expertes, neque pugnales, hic commixtionem aliqua inquinata, manca, inefficaces, innumeris subiecta passioibus, & si qui agunt, ad perniciem inter se pugnant. Mar. Fic. in Plotini En. prima, libro octauo, capitulo octauo. char. 1587.
 Formæ natura cum potentior sit quam materia, merito vt infima formam, id est quantitas, sic in materiam absorbetur, vt videatur esse materia, & nil agat, & nil sit quam passiva quedam materiæ extensio. sic forma formarum corporalium præstantissima, id est celestis, materiam suam occupat, & occultat, totumque ibi resultat vt forma: forma inquam corporea, sed ita vt incorporeæ vitæ occultiorisque virtutis coruscatio quedam foras emicat præsertim per cœli oculos, id est stellas. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. c. 3. ch. 1597.
 Formals in ordine rerum distinctio prouenit, ex prima forma formarum origine, non ex informi materia, in ipso epim duce, tanquam vniiformi, & omniformi rerum omnium ad necessarium vniuersi ordinem pertinentiam, & destinata vno est, & descripta distinctio. Mar. Fic. in Plotini En. secunda, libro quarto, capitulo quarto. char. 1644.
 Formæ mundi huius differunt a formis incorporei mundi, quia hæc ab anima proxime sunt, illæ ab intellectu, vel Deo. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 4. c. 5. ch. 1645.
Formæ, ut elementorum, & vniuersi.
Formæ elementorum contrariorum, dum sunt in materia, contrariæ inter se sunt, quia se inuicem pellunt, & interimunt, in mente non sunt contrariæ, quia ibi

ibi non solum se inuicem non pellunt, sed & iuuant. Mar. Fic. in Pla. Theolog. l. 8. cap. 12. c. 197.
 Formæ diuersæ, & variæ gignuntur ex elementorum mixtura, nam ipsis diuinitus est inserta vis multorum generum feminalium rationum, per quas rationes adiuuante cœli motu ipsæ gignantur. Mar. Fic. in Plot. Timæum, cap. 45. ch. 1475.
 Forma totius in se ipsa continet formaliter omnia, in formis vero singulorum non comprehenduntur formaliter alia, quamuis participatione quadam videantur adesse, ideo quicquid agit vel agit, patitur in mundo, tanquam familiare, & proprium ipsius, ipsi conducit ad bonum. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libr. 3. cap. 13. char. 1634.
 Forma vna est vniuersi. Mar. Fic. in Plotini En. 2. libr. 6. cap. 1. ch. 1659.
 Formarum ordines, quibus elementa mutua eorum intercedente amicitia in vnum coniuncta atque commixta superuacuari merentur. Leo Hebræus de Amore dialogo secundo. char. 70.
Formæ proprietates.
Formam habent ea, quæ ante sunt, omnis ordinis primissimorum. Procl. elem. Theo. prop. 12. c. 30.
 Formæ lineamenta sæpe ex imaginis lineamenti conijcimus sic ex hoc imaginario celestis animæ vultu, quæ in speculati materia mundi conspicimus, veram eius faciem pro viribus coniectamus. Mar. Fic. in Plot. Timæum, cap. 24. ch. 1461.
 Formarum proprium est perficere, & sibi deuincire materiam, & materiæ partem inuicem copulare, & quo præstantior forma est, & quo magis materiæ dominatur, eo perfectius hoc facere potest. Mar. Fic. in Plot. Theolog. l. 5. cap. 5. ch. 339.
 Forma sine quantitate magis quam sine mole esse potest. Mar. Fic. in ep. l. 2. ch. 707.
 Forma, quæ vel indiuisibilis est, vel necessario iacet in alio, nunquam reflectitur in seipsam. Mar. Fic. in epistolis, libr. 2. char. 716.
 Formabilis natura tantum non perducitur ad formale naturam, nisi alicuius naturæ vniuersi, ac simplicis beneficio. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libr. 5. cap. 3. c. 1656.
 Formas rerum si in mutua rerum communione contueamur, certe cum Anaxagora omnia quodammodo in omnibus contuebimur: si eas rursus per intelligentiam exactissimam in formalibus suis eminentibusque rationibus tanquam iam abstractissimas inspexerimus, iterum cum Anaxagora intellectum ipsum esse discretorem omnium consuebimur. Mar. Fic. in Plot. Parm. cap. 9. c. 1196.
 Formarum semina in natura insunt. Mar. Fic. in Plot. phi. libr. 1. cap. 18. char. 1224.
 Formæ omnes in materia proueniunt a natura mundo impressa, quæ formæ vi illius naturæ sunt, ergo in natura formarum insunt semina. Et quia natura agit vi superioris essentia omnium feminum, quæ in natura sunt, in ea essentia sunt rationes, quæ ideæ a nobis vocantur. fecunditate ergo diuinæ substantiæ fit, & natura secunda, ex qua in materiam partus varij educantur. Mar. Fic. in Plot. philebo, libro primo, capitulo 18. char. 1224.
 Formas veriores habet animus, quibus de corporalibus iudicat, quæ tamen non sunt primæ formæ, cum anima tota non sit mens, quoniam addit, & mouendi, & sentiendi naturam, ergo in mente, quæ prima integra & absoluta est, sunt vniuersæ rerum formæ. Mar. Fic. in Plot. philebo, l. 1. c. 19. ch. 1225.
 Formæ proprium est formare, & perficere, & materiam sibi propriam deuincire, nimirum quo præstantior forma est, eo facilius atque coniunctius subiectum si-

bi, atque accommodatam materiam format atque deuincit. Mar. Fic. in Plotini En. prima, libro quinto, capitulo tertio. ch. 1571.
 Formæ, non materia, considerantur in pulchri consideratione. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 6. c. 3. ch. 1576.
 Forma vbi nulla est, ibi nulla est efficacia. Mar. Fic. in Plotini En. 1. l. 8. c. 4. ch. 1585.
 Formarum ordo, vt supernè non in nihilum definit, sed in actum omnino purum effectoremque formarum, ita in infimo definit non in nihilum, sed in potentiam puram, & formarum capacem. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libr. 4. cap. 3. c. 1643.
 Formale actu nihil sub extrema formabilitate reliquitur. Mar. Fic. in Plotini En. secunda, libro quarto, capitulo 15. char. 1652.
 Formæ ideales in mente contrariorum non sunt contrariæ, imo in oppositis sæpe cognoscuntur opposita, formæ vero feminales in natura effectrices contrariorum contrariæ sunt. Mar. Fic. in Plot. En. 3. libro secundo, cap. 16. ch. 1696.
 Formalis differentia, & ordinaria, quæ nec a casu, nec a materia fit, dependet ex formalibus quibusdam rationibus, quæ & in materia, & in mente vniuersali consistunt, nec numero infinitæ sunt. Mar. Fic. in Plot. En. 5. libr. 7. cap. 1. char. 1767.
 Forma materiæ actum exhibet, & ordinem tanquam bonum. anima corpori vitam, & motum, intellectus animæ virtutem. principium intellectui actum vitalem, & intellectualem, & lumen inextinguibile. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 7. c. 25. ch. 179.
 Formæ omnes rerum semper eodem sunt, nec vquam pereunt, & si commutantur ab vno subiecto in aliud. Seb. Fox. in Plat. phædone. c. 129.
 Forma nulla, cuius est illud absolute intelligi nequit. Ia. Carp. in Alc. cap. 7. ch. 183.
 Formarum animis nostris consignatarum latitatio ex corporis humani materiæque societate nimirum contingit. Leo Hæb. de Am. dial. 3. c. 250.
 Formarum spiritualium cognitio fit gradatim ab inferioribus ad superiores, quousque ad omnium supremam atque excellentissimam formam denique pertingamus. Leo Heb. de Am. dia. 3. ch. 381.
Formæ variæ opiniones.
Formæ vt rerum principium variæ sunt inter Platonem, & Aristotelem sententiæ. Nam exemplarem Plato, quam ideam appellat, vult vniuersi principij rationem habere. Aristoteles rationibus, quibus potest, labefactare hoc conatur, & eam solum, quæ in rebus est singulis, & cum materia communicat, in principijs numerat, quam Plato agnoscit, sed principij vim habere negat. & cum Aristoteli illa interior sit, & prima, & summa rei cuiusque naturalis perfectio, eadem Platoni secunda tantum est, & inchoata, quia ipse ideæ est imago in materia fluente adumbrata. Iacob. Carpentarius in Alc. præfatione.
 Formas omnes opinatus est Aristoteles rerum naturalium cœlestes, & diuinas esse, solum mentem extrinsecus aduenire, quia eius actio cum corpore non communicat, & ita in corpore est, vt non modo sit ab illo separabilis, sed etiam agendi modo separata, quæ ita agit in corpora, vt in propria functione potius impediatur ab eo, quæ adiuuetur. Nec dubium est quod ille mentem immortalem esse voluerit, sed quid de natura eius senserit, qualem iam ante corpus, in corpore ipso, & cum eodem separata est, esse voluerit, de eo summa est inter omnes contentio, eaque utrinque eiusdem scriptis cum aliqua probabilitate confirmata. Iacobus Carpentarius in Alcinoi parte post. digres. 10. ch. 21.
 Forma apud Aristotelem in communi, comparatione Tom. 3. A a 3 mate-

materiae suae prior, & posterior dicitur, sed ipsius naturae significatione diuersa, Nam vt hæc nascendi ordinem significat, quia in eo aliquid primum subesse oportet, deinde hoc informari, materia natura prior esse dicitur. At vt eadem materia pro rei cuiusque essentia, & summa perfectione usurpatur, formam antecedere materiâ merito dicitur, quia materia a sua forma primam essentiae perfectionem capit: ex quo accidit, vt physica forma ratione, & cogitatione separari possit. Iac. Carp. in Alc. cap. 12. ch. 310.

Forma apud Aristotelem quædam est sine materia, & actus sine potentia. Iacobus Carpenter. in Alcinoium digress. tertia. char. 2. 46.

Formositas cum celestibus animum mouet, & commouet. Plutarch. in quaest. Pla. c. 675.

Formosi studere debent, vt quemadmodum natura corpori breuem tradidit pulchritudinem, sic ipsi vicissim Deo naturæ auctori sempiternam animi restituant pulchritudinem: nec committendum, cum exteriora multis placeant, interiora displiceant. Marsilius Ficinus in Plat. Charmid. char. 1304.

Formosos nō quisque diligit, quia cum animus sub Iouis imperio in terrenum corpus dilabitur, etsi aliquo temporis intervallo Ioue regnate descenderit, & propter materiae ineptitudinem non ita formosum corpus formauit, ab illo magis amatur quam qui formosior a Phæbo vel Marte, vel Venere formatus est, & sic de alijs: ita vt non amatum in mera eius imagine per sensus accepta perspicunt, sed in simulachro iam ab anima ad ideam suam similitudinem reformato, quod ipso corpore pulchrius est, intuetur. Marsilius Ficinus in Plat. conuiuium. of. 6. cap. 6. ch. 1343.

Formulæ vt ab animæ intelligentia impressæ in naturam animæ genitalem essentiales sint, efficaceque, & substantialia faciant, oportet & formas tum in diuina mente, tum in animæ mente ita essentiales existere, vt ibi ita sit intelligere quod, & esse, & ita intelligere quod intelligendo formare naturam, vt in natura idem esse, & viuere, & materiam viuificare, & viuere. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. c. 17. c. 1640.

Fortes alij sunt in voluptatibus, alij in doloribus, alij in cupiditatibus, alij in timoribus. Plat. in lachete. c. 394.

Fortes non turpi timore timent vbi timent, nec turpi audacia audent vbi audent. Pla. in Prot. ch. 455.

Fortis vocatur vnusquisque anima irascibili, quum ipsius animi impetus conseruat per dolores, & voluptates id, quod a ratione horrendum, aut secus dictatum est. Plat. de rep. dial. 4. ch. 613.

Fortes reuera sunt, qui bonis consilijs sæpe iuuerunt re, & priuati, & publici in summæ salutis discrimine, constanter sequendo vtilia vel amicis, vel patriæ. Phil. Iud. de fortitudine. cha. 463.

Fortis viri officium non modo in horrendis, sed etiam in voluptatibus superandis Plato ponit. Bess. Cardin. in calumniatore Plat. libr. 4. c. 4. ch. 70.

Fortis non est, qui succumbit iniurijs, sed qui superat, & ille superat qui ita resistit, vt ob earum imperium e suo statu non moueatur. Marsilius Ficinus in epistolis, libro primo. chart. 632.

Fortis viri officium est non solum metus, & pericula superare, sed cupiditates etiam coercere. Marfil. Ficinus in Plat. de legib. dialo. 1. char. 1491.

Fortem non, est tuum procul a timoribus, vel eum qui futurus sit temperare, seorsum ab omnibus voluptatibus illecebris educare. Marsilius Ficinus in Plato. de legibus dialogo. 1. cha. 1491.

Fortis vere existit, qui seipsum vincit. Leo. Hebræus de de Amore, dialog. 1. ch. 13.

Fortitudo, quæ *ἀνδρία* dicitur, quasi pugna in rebus si quidem fluunt, non aliud quid est, quam contrarium esse fluxum, si igitur quis ex nomine *ἀνδρία* eximat,

nomen hoc *ἀνδρία* ipsum opus indicat, non enim cuius fluxus contrarius fluxui fortitudo est, sed ei, qui præter iustum fluit, alioquin fortitudo laudem non reperiret. Plato in Cratyl. ch. 84.

Fortitudo, & temperantia multis in rebus aliquo modo inimicitiam, & seditionem inter se habent, quæ in paruis est ludus, in ciuitatibus morbus grauissimus in maximis rebus. Plat. de reg. c. 187.

Fortitudo si per multas successiones temperatè non miscatur, circa initio robor viget, tandem penitus ad inaniam efflorescit. Plat. de reg. c. 189.

Fortitudo est valde pulcherrimarum rerum. Plato in lachete. chart. 394.

Fortitudo est scientia horrendorum, & audendorum. Plato in lachete. chart. 395.

Fortitudo est sapientia horrendorum, & non horrendorum. Plato in Protagora. ch. 455.

Fortitudo est conseruatio opinionis, quæ sub legem per institutionem facta est, de horrendis, quæ sunt ea, & qualia. propterea quod, & qui in afflictionibus est, conseruet ipsam, & qui in voluptatibus, & cupiditatibus, & timoribus versatur, ipsam non eiciat. Plato de republic. dialog. 4. ch. 606.

Fortitudo non solum ardet viram aduersus timores, & pagnas, & dolores, sed etiam aduersus blanditias, & voluptates. Plat. dial. 1. de legib. c. 77.

Fortitudo est habitus animæ intrepidus, militaris audacia, peritia illorum, quæ ad bellum spectant, consonantia animi aduersus illa, quæ terrere possunt, audacia prudentiæ pedissequa, intrepiditas in mortis expectatione, affectio seruans in periculis, rationale propositum, robur contra periculum obstitens, vigor tolerans omnia virtutis gratia, perseueratio animi in his quæ rectæ rationi audenda, vel metuenda videntur: obseruatio eorum, quæ ratio dicit in rebus expauidis rei militaris peritia, habitus in lege immobiliter perseuerans. Speusippus in Platonis definitionibus. chart. 1962.

Fortitudo est habitus passionis expers per similitudinem eius, ad quod suscipit extra passionem naturaliter constitutum. Plot. En. 1. l. 2. c. 6. ch. 15.

Fortitudo nil aliud est, quam non metuere mortem, quam non meruit, qui solus esse desiderat, cum mors nil aliud sit quam anima a corpore separatio. Plotin. En. 1. l. 6. c. 6. char. 55.

Fortitudo est legitimæ institutionis, seu arduæ, seu facili seruatō, id est conseruatricis, & executricis facultas legitimæ rationis propositi. Alc. 71. c. 1961.

Fortitudo est in anima quidem affectus medius inter audaciam, & timiditatem, & habitus per quem quis vbi, quatenus, & quando opus est fortiter se gerit. Ager. in rep. Plat. tract. Nicol. 1. ch. 175.

Fortitudo est scientia circa bona, & mala adipiscendi, & fugiendi. Marsilius Ficinus in Plato. similebo, libro primo, capitulo octauo. char. 1215.

Fortitudo est scientia circa bona, & mala audendi atque timendi. Marfil. Fic. in Plat. Euthy. d. ch. 1301.

Fortitudo tanto temperantiæ anteponenda est, quanto difficilius est superare dolores, quam a voluptatibus abstinere, & temperantia facit ne ex homine præcipitemur in bruta, fortitudo vero præter id, vt etiam quodammodo transferamur in Deum omnia superantem. & ob hanc virtutem omnis antiquitas Herculem in deorum numerum retulit. Marsilius Ficinus in Plat. lachet. char. 1309.

Fortitudinem cum temperantia copulatam, & hic, & inde legibus, in politica, & protagora semper necessariam esse omni viro, & præcipue ciuili, & philosophico, existimauit Plato. Marsilius Ficinus in Plato. de republica dialogo 3. cha. 1401.

Fortitudo requiritur in militibus, id est firma sententia in-

inuitis tam illecebris, quam minis, audendi pro patria in periculis quatenus leges magistratusque præcipiunt. Mar. Fic. in Plat. de repub. dial. 4. ch. 1403.

Fortitudo continentiae anteponenda est, nam circa difficultus versatur, doloris scilicet tolerantiâ, at voluptates in se ipsam vincere officium est continentiae. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. char. 1490.

Formido est metus permanens. Francisc. Patr. de regno, libro 5. capit. 8. char. 209. terg.

Fortitudo etsi præ animi magnitudine, nec gloriam, nec præmia sequitur, hæc tamen accumulate, & maiora assequitur, omnium animos, & oculos in se conuertit, & nomen honestatis, vel sola sibi vindicat. Fr. Patr. de regn. libr. 7. cap. 1. char. 287. terg.

Fortitudo est animi affectio in patiendo, & perferendo summæ legi parens sine timore, quæ proprie in terribilibus, & maximè in bello versatur. Fran. Pat. de reg. libro 7. cap. pri. char. 289.

Fortitudinis finis est forti animo perferre, & obire difficulta, & periculosa, ne ab honesto, & decore discedat. Fran. Patr. de reg. l. 7. cap. 1. char. 289. ter.

Fortitudinis nō est proprium pericula adire, caret enim consultatione, electione, & ratione, nec diutius stabilis esse potest. Franciscus Patricius de regno, libro septimo, capit. 4. chart. 295. terg.

Fortes fortuna adiuuat, ignauos premit, Euripidis est sententia. Fr. Patr. de regn. l. 7. cap. 5. ch. 295. ter.

Fortitudo octo virtutes præstat, magnanimitatem, fiduciam, securitatem, magnificentiâ, constantiam, tolerantiam, stabilitatem, patientiam. Fran. Patr. de regn. libro septimo, cap. 7. char. 305.

Fortitudo vera est legitimi præcepti conseruatricis, quia versatur in aggrediendo periculo non quouis modo, sed secundum legitimum præceptum prout recta ratio præscribit. Iac. Carpenterius in Alcinoi parte post. capitul. 21. chart. 124.

Fortuita, pro quorum bono, vel malo euentu fortunatos vocamus homines, & infortunatos, hæc præcipue sunt, quæ sicuti fatales in primis purantur, & a celesti decreto pendentes, ita prædictionum astrologicarum pars maxima, & potissima a materia sunt. Io. Pic. Mir. in Astrologiam, l. 4. cap. 2. char. 522.

Fortuita fieri dicimus, quæ præter intentionem operantis eueniunt. quare in solis rebus humanis fiunt fortuita, vt quæ solæ consilio, & ratione fiunt. Ioan. Pic. Miran. in Astrol. l. 4. cap. 3. char. 523.

Fortuita, & Deo, & Angelis præuisa, & consulta erga homines sunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione, lib. 5. cap. 8. char. 561.

Fortuna, quæ fiunt, non humano ductu fiunt. Plato de virtutibus. chart. 510.

Fortunæ nullus legislator imperare potest. Plato de legibus dialogo 9. char. 913.

Fortuna est motus ab occulto in occultum casu quodam, felicitis actionis causa. Speusip. de Plat. defin. ch. 196.

Fortuna cæca est, & ex oculata, quæ semper suas opes ad malos, & indignos confert, nec vnquam iudicio eligit quemquā mortalium, imo cum his diuersatur, quos procul si videret, fugere deberet, quodque cunctis est extremius, varias opiniones imo contrarias nobis tribuit, vt & malus boni viri fama gloriatur, & innocētissimus noxiorum ore plectatur. L. Apulei metamor. libro septimo, chart. 64.

Fortuna reuente nihil licet homini nato dextrū prouenire, nec consilio prudenti, vel remedio sagaci diuinæ prouidentiae fatalis dispositio subuerti, vel reformari potest. L. Apul. metamor. l. 9. ch. 84. terg.

Fortunæ, & casui essentiam, & compositionem vniuersi committere irrationale est, & hominis proprium, nec intellectum, nec sensum habentis. Plotinus En. 3. libro secund. capit. prim. char. 254.

Fortuna versatur in rebus, quæ nec ex antecedenti proposito fiunt, nec procedunt ordine consequentis, sed potius casu incidunt, vel vt dixi fortuito: quæ fortuna, etsi multorum domina sit, intellectum tamen, & rationem generare non potest, illis enim contraria est. Plot. En. 6. l. 8. cap. 10. char. 744.

Fortuna est concursus simul cadentium causarum duarum originem ex proposito trahentium, ex quo concursu prouenit aliquid præter spem cum admiratione. Chalcidius in Plat. Timæ. char. 4.

Fortuna, & opportunitas omnia humana gubernant. Procl. in Alcib. 1. char. 1917.

Fortuna est priuatio, vel defectus rationis. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 2. cap. 12. char. 109.

Fortunæ bona si tantum fecisset Plato in ciuitate condenda, vt cæteri solent, certè agrum, situm, & modum ad diuitias cumulandas amplificandumque imperium commodissimum diligenter exquiret. contra vero sicut omnino, cum non corpori, sed animo, & moribus confuluit. Marfil. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. char. 1796.

Fortuna quem ad summa rerum falligia euexit, statim sine mora, vel iubet eum, vt e monte sponte descendere, vel ipsa præcipitat. Marsilius Ficinus in epistolis libro tertio, chart. 723.

Fortunatus est, cui fors contingit mediocris. Mar. Fic. in epistolis libro 3. char. 727.

Fortunatus sciat bona fortunæ soli bono esse bona, & sereno aeri succedere pluuia. Marsilius Ficinus in epist. libro tertio, chart. 745.

Fortuna ab ipso mundi initio inimica est populo, & rationi aduersatur, ideo semper popularis infortunatus est, & miser. Marfil. Fic. in epist. l. 3. char. 748.

Fortunam cæcam qui sequitur, & omnibus est magis cæcus, & ipso nemo sepius fallitur. Marsilius Ficinus in epistolis, libro 6. char. 832.

Fortunæ ibi minus, vbi plus intelligentiæ, & vicissim: id verum est, qui sapientes non casu viuunt. Mar. Fic. in epistolis libro 11. char. 943.

Fortunæ partem designat spatium inter solem, & lunam ab ascendente proiectum. Marsilius Ficinus de Sole, capitulo quinto, chart. 968.

Fortuna prospera ad Dei prouidentiam est referenda. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 11. char. 1521.

Fortunæ potestatem sub cælo plerique collocant in cælo fati, sic in ratione consilij, & electionis arbitrium collocatur. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 15. char. 1637.

Fortunæ fiunt, quæ nullo modo intenduntur, quando alterius gratia fiunt, & aliud accidit, quod ab initio, nec spectabatur quidem, vt si quis agrum fodiens thesaurum inuenit, cum huius gratia non foderit. Marfil. Fic. de fato, cap. 2. chart. 1682.

Fortunam Proclus in Timæo definiens ait esse non temerariam, vel cæcam, sed esse diuinam, vel demoniacam potestatem, in varium exitum diuulsas causas cogregantem. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 9. cap. 2. ch. 1703.

Fortuna quæ fiunt, non illa causam esse ait Augustinus, sed latentes causas, quas tribuimus, vel veri Dei, vel quorumlibet spirituum voluntati. Ioan. Pic. Mirand. in Astrologiam, l. 4. cap. 3. char. 524.

Fortunam definit Proclus in Timæo esse demoniacam potestatem inuicem congregantem causas inter se diuulsas. Ioan. Pic. Mir. in Astrol. l. 4. cap. 3. ch. 525.

Fortunam contemplantes dupliciter errant. nam alii eam negabant, non quod ea, quæ impropria sunt superioribus prouisa mentibus iniiciantur, sed arbitrabantur huiusmodi euenta necessario habere causam per se proximam: in quos Arist. primo physicæ, & sexto Metaphysicæ argumentatur. alii fortuita dicere nullo consilio superioris cause producta, nulli prouidentia euenire: contra quos non solum Theologi nostri, sed & Arist. in Ethicis ad Nicomachum, & in

Moralibus ad Eudemum differunt. Io. Fran. Pic. Mir. de prænotione libro 4. cap. 8. char. 560.
 Fortuna super pilam recte pingitur, variationem, & mutationem conditionis humanæ significans. Fran. Patr. de regno, lib. 1. cap. 12. char. 36. tergr.
 Frangi est in minutas partes secari. Pla. in Parm. c. 1215.
 Fratris officium est erga fratrem ceu ferè alterum affici. Mar. Fic. in epist. l. 3. cap. 7. char. 744.
 Fraxinus tantam contra venenum habet virtutè, vt nullum animal veneficum eius umbræ appropinquare audeat, & potius in igne concrematur sponte, quàm huic arbori sponte appropinquet. Marsilius Fic. in epidem. antidoto, cap. 24. chart. 503.
 Frigida affectio in corpore fit, cum humores, qui in corpore sunt grandiores, vbi corpus nostrum ingressi fuerint, minores expellentes in illorum sedes subire nequeunt nostram humiditatem expellentes, ex inæquali ac mobili, immobilis propter planitiam ac æqualitatem, & protrusionem efficientes, congelant. Hæc autem dum præter naturam congelatur, secundum naturam repugnat, ipsos in contrariam sibi partem depellens, & sanè pugna ac concussionem hac, tremor, & rigor oboritur. Plat. in Tim. char. 748.
 Frigidum in primo gradu est Veneris, in secundo Lunæ, in tertio Lunæ cum Saturno, in quarto Saturni. Marsilius Ficinus de vita cœlitus comparanda, libro tert. capitulo 12. chart. 546.
 Frigus a tenebris, tenebræ a morte dependent, ergo frigus ducit ad mortem. Marsilius Ficinus in epistolis, libro secund. chart. 698.
 Frigidum aliquid in dicamus, quia non ad penetrandum, atque dissoluendum est aptum, sed potius ad obtundendum, & cogendum. Marsilius Ficinus in Platon. Timæum, capitul. 54. char. 1476.
 Frigoris natura est interimere, & comprimere. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libro 3. cap. 6. char. 1618.
 Frigus, & siccitas ex nimia a cœlo distantia propter caloris, & humoris absentiam fere contingere probabile est. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 6. char. 1617.
 Frugalitas est rationalis vitæ simplicitas, bonorumque morum studium. Speutip. de Plat. definit. ch. 1963.
 Fructuum lex hæc sit. Quinque domesticis fructibus, vuis, aut ficibus gustauerit priusquam veniat vindemiæ tempus, quod cum Arcturo concurrat, siue in suis agris siue in aliorum, sacras quinquaginta drachmas debeat Dionysio, si ex suis decerpserit, si ex vicinorum agris minam: si vero ex aliorum duas minas partes. Si vnam generosam appellatam, aut generosus siue colligere voluerit, si suas, quomodo & quando voluerit decerpatur, si aliorum non persuasione domino, mulctetur, vt supra quæ generosa licet peregrini iter facientibus cum vno comite, vt hospitalia munera suscipere. At rusticis lex prohibeat, vt peregrini cum nobis non participent de pyris, & huiuscemodi si quis clandestine accipiat, turpe non sit, si vero deprehenditur, si intra triginta annos natus verberetur, & depellatur absque vulneribus, peregrino liceat, vt supra. si senex edat, & nihil auferat, sit vt in peregrino. Pla. de legibus dialogo octauo, chart. 895.
 Fructus sui agricolis magis placent quam alieni, etiam si minus boni sint. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 730.
 Frui toto pignore præstat, quam magno membro gignatur. Mar. Fic. in epistolis lib. 3. char. 772.
 Fruendum non est rebus caducis, sed vtendum. Mar. Fic. in epistolis, libro 6. char. 820.
 Fruitio est amorë alicuius rei inherere propter seipsam. Gab. Bur. de hominis felicitate. l. 6. c. 182. ter.
 Frumetum diu seruatur, si in paleis optimè munitis permaneat. Fr. Patr. de rep. l. 6. cap. 2. ch. 190. ter.
 Fugæ tres causæ sunt, odium, timor, pudor, timor est affectus animi gnauus, odium irritabilis, pudor modestiæ.

Philo Iudæus de profug. charta 291.
 Fulgor aliud est, quam calor, cum fulgeant, & niteant, quæ non calent, & frigida multa, & calida multa, quæ fusca sunt. Mar. Fic. in epist. l. 2. char. 719.
 Fulgur ab inferiore, sed ex causa violentiore demittitur. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 9. cap. 15. ch. 1671.
 Fullonia ars est leuatricis, & sarcinatrix, & omnia circa hæc curatrix, quum multum sit ornatus studiū. Plato de regno, chart. 175.
 Fullus color fit mixtura flauis, & fuscis. Pl. in Tim. c. 751.
 Funem ex incomprehensibili arenæ multitudine fieri non potest, prouerbum de plebe. Franciscus Patricius de republica libro 6. cap. 1. char. 188.
 Furi, siue magnum, siue paruum quis furetur, vna sit pena, quod si quis furti damnatus sit, duplum rependere oportet, si suffecerint ipsi reliquæ opes supra sortem, sin minus, in vincula conijci debet, donec persoluerit, aut ei persuaserit, qui ipsum condemnauit. At si quis furti publici damnatus, persuasa ciuitate, aut furti duplo repens, e vinculis liberetur. Plato de legibus dialogo nono, chart. 905.
 Furtum pecuniarum illiberale est, rapina vero impudens, Iouis filius nullus, nec dolis, nec vi delectatus, alterutrum horum studio habuit. Plato de legibus, dialogo duodecimo, chart. 946.
 Furti, qui publicum quid furatur, vel paruū, vel magnū, eadem poena opus est, eadem enim cupiditate, sed minore facultate furatur, & qui maius quid mouet, quod non deposuit in totum iniuste facit. Lex igitur neutrum altero minus iuxta furti exilitatem puniendum censet, sed iuxta hoc, quod alter fortassis adhuc sanari potest, alter non potest. Proinde si quis peregrinum, aut seruum furti publici in iudicio conuicerit, ei velut sanabili prout consentaneum est quid pati, aut quam multam persolvere oporteat, iudicio decernatur. Ciuis si patriam depreidans, aut violas deprehendatur, siue in ipso furto, siue fecus, cum sit educatus velut educandū instituitur, fere velut incurabilis morte plectatur. Plat. de leg. dialog. 12. char. 946.
 Furem quicumque sciens susceperit, in eodem crimine hæreat, quo quis furatus est. Pla. de leg. dial. 12. char. 953.
 Furem nocturnum occidere per duodecim tabulas licebat. Fran. Patric. de rep. lib. 3. cap. 10. ch. 101. ter.
 Furiosus vir Tyrannicum animum habet, quia non solū hominibus, sed etiam dijs imperare conatur, & posse sperat. Plat. de repub. cap. 9. char. 675.
 Furor est corruptio estimationis veræ. Speup. in Plato. definitionibus. ch. 1964.
 Furor diuinus est illustratio rationalis animæ, per quam Deus animā a superis delapsam ad inferas, ab inferis ad superas sedes retrahit. Mar. Fic. in Pl. Ionē. c. 1181.
 Furorem Plato in phædro alienationem mentis definit, & alienationis duo genera, vnam ab humanis moribus, alteram a Deo prouenientem. insaniam illā, hanc diuinum furorem nominat. Marsilius Ficinus in Platonis Ionem. chart. 1281.
 Furoris diuini quatuor sunt species, furor poeticus, mysterialis, vaticinium, amatorius affectus. poesis a musis mysterium a Dionysio, vaticinium ab Appolline, amor a Venere. Mar. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1282.
 Furor poeticus animæ inconcinna, & dissonantia temperat. mysterialis furor temperata vnum totū ex partibus efficit. vaticinij furor vnum totū supra partes, amoris furor id vnum, quod supra essentiam totū est, ducit. primus bonum equum id est rationem, opinionemque a malo equo, id est a phantasia confusa, & natura distinguit: secundus malum equum bono, bonum aurigæ id est menti subijcit, tertius aurigam in caput suum id est in vnitatem mentis apicem dirigit: quartus caput aurigæ in caput rerum omnium vertit, vbi auriga beatus est, & ad præsepe, id est ad diuinā pulchritudinem

tudinem sistens equos, obicit ambrosiam, & superipsam nectar potandum, id est visionem pulchri ordinis, & ex visione lætitiā. Marsilius Ficinus in Plato. Ionem. chart. 1282.
 Furor poeticus per hos gradus descendit; Jupiter rapit Apollinem, Apollo illuminat Musas, Musæ suscitant, & exigit lenes, & insuperabiles vatum animas, vates inspirati interpretes suos inspirant, interpretes a ditores mouent. Mar. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.
 Furor est occupatio quædam a musis, quæ sortitam lenem, & insuperabilem animam excitat eam, & exagitat per cantilenas, aliamque poësim ad genus hominum instruendum: occupatio significat raptum animæ, & conuersionem in musarum numina, lenem dicit, quasi agilem a Musisque formabilem, nisi enim præparata sit, non occupatur, insuperabilem, quia postquæ raptam est, superat omnia, & a nulla rerum inferiorum inquinari vel superari potest. excuscat e somno corpora ad vigiliam, mentes ex ignorantie tenebris ad lucē, ex morte ad vitam, ex obliuione læthæ ad diuinorum reminiscentiā reuocat, exagitat, stimulat, & inflammat ad ea, quæ contemplantur, & præfigit carminibus exprimenda. Mar. Fic. in Plat. Ionem. char. 1282.
 Fortem appellat Homerus, qui opportunè scit, & timere, & audere. Marsilius Fic. in Plat. Iachete. ch. 1308.
 Furorem describens: Plato furorem quemlibet quodam pacto connumerat, sunt enim inuicem coniugati: nam in mundo intelligibili illuminatoria phæbi virtus coniugata habet prouocantem, & quasi calefactoriam Bacchi virtutem, in virtute illuminatrice viget virtus ad prælagium, & poësim: in prouocatrice ad amorem, & vota. Simile quoddam in cœlo coniugium est in sole, penesque solem: lumen enim, & color Apollinem referunt, atque Bacchum, solaris præterea virtus per Mercurium ad Musas: per Venerem prouocat ad amorem. Mar. Fic. in Plat. phæd. cap. 14. ch. 1375.

G

ALLVM esculapio dēbere ait Socrates moriens; & iussit persolui. Plat. in phæd. ch. 63.
 Gallus timetur a Leone, & quasi colitur: cuius rei causam a materia, & sensu assignare non possunt, sed solū ab ordinis superni contemplatione, quoniam præsentia solaris virtutis magis conuenit Gallo quàm Leoni, quod apparet, quia Gallus quasi quibusdam hymnis applaudit surgenti soli, & quasi aduocat quando ex antipodum medio cœlo ad nos deflectitur quādoque, & nonnulli solares angeli formis eiusmodi præditi appaerunt, atque cum ipsi in se sine forma essent, nobis tamen qui formati sumus occurrere formati, & nonnunquam dæmōnes leonina fronte, nisi sint solares, quibus cum gallus obiceretur repente disparuerunt, quia inferiora superiora in eodem ordine constituta reuerentur. Proc. de sacrificio, & magia. c. 1928.
 Gallus (ait Plato) viuum præci esculapio sacrificabant dijs solisque iunentum, id est diuinæ beneficentiæ morborum omnium curatrici, quæ diuinæ prouidentie filia vocatur, diem. i. vitæ lumē debere, se fatebantur. Mar. Fic. in Plat. phæd. char. 1395.
 Galli cantant media nocte, vt ait Democritus, quia depulso de pectore cibo, & in omni corpore diuiso, & modificato, cantus edunt quiete faciati. Io. Franc. Pic. Mir. de prænot. l. 7. cap. 5. char. 647.

Furor ac vehementia haud vitiosi duntaxat amoris, verum cuiuscunque amoris intensi atque efficacis, vel honestus, vel turpis is esse dicatur, proprietates quædam existit. Leo Heb. de amo. dial. 1. ch. 47.
 Fuscus color fit albi, & nigri mixtura. Plato in Timæo. chart. 751.
 Futura vates tantum sciunt. Plat. in dial. de sancto. ch. 2.
 Futuris prædicendis qui curiosius inhiant, constat omnium infortunatissimos esse, vel fieri. Mar. Ficinus in epistolis libro 11. chart. 933.
 Futura a præsentia constellatione fieri non possunt. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam, libro quart. capitulo 6. chart. 533.
 Futura prophetici luminis beneficio multo certius præcognosci possunt, quam sensu, & ratione videri, & cerni præsentia. ideo propheta præteritum pro futuro ponunt sepe ob indubiam, & certitudinem maximā. Ioan. Fr. Pic. Mir. de prænot. l. 1. cap. 6. ch. 382.
 Futurorum omnis cognitio, quæ non habet in natura causam determinatam, superhumana est, & a Dei voluntate, & prouidentia dependet. Ioan. Fr. Pic. Mir. de prænot. l. 2. cap. 3. char. 412.
 Futura aut considerantur, vt in se ipsis, & sua natura manent, quæ soli Deo, & cui voluerit ipse reuelare, nota sunt, aut in suis causis continentur, quæ etsi Deo nota sunt, tamen etiam aliqua experientia, & sagax coniectura sibi vendicat, quæ tamen omnia nos scire non possumus. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. l. 2. cap. 7. ch. 429.
 Futurorum prænotio ex luce exitiæ vitali comparatur, non ex talpa, vt Proclus somnauit. Io. Franc. Pic. Mir. de prænot. l. 7. cap. 5. char. 649.
 Futura ad cognoscenda nil vanius est, quam id, quod vtrinque contrariis experientibus asseritur, nam veritas vna est, nec sibi aduersatur, ideo quæ aduersantur sibi falsa sunt. Ioannes Franc. Pic. Mirandulanus de prænotione, l. 6. cap. 7. char. 612.

Gallus cæsar laudat, vt homines apertos, nec infidiosos, qui virtute non dolo decerent. Fran. Patr. de regno, libro 7. cap. 8. chart. 307. tergr.
 Galeno in medicina fides adhibenda quanta maximè fieri potest: quoad doctrinas alias attinet, cautius agendum cum homine meminerimus, quæ enim de criticis prodidit diebus, parum rationi conueniunt. Ioan. Pic. Mir. in Astrolog. l. 3. cap. 16. ch. 496.
 Galeni mensis fictus est, nec naturæ moneta percussus, & mensis, qui in se claudit quod tres dies a Sole obtegatur Luna falsum est, & Alphagranus testatur, & experientia conuincit. Ioannes Franc. Pic. Mirandulanus de prænotione, lib. 5. cap. 4. ch. 519.
 Galenus infinita penè peccata in Platone notauit circa eam, quæ pertinet ad humani corporis fabricam. Iac. Carp. in Alcinoi defensione. char. 145.
 Galenus in philosophando Platoni, in re medica Hippocrati non minus addictus est, quam in Aristotele exagitando plerumque nimium acer. Iacobus Carpent. in Alcinoi digressione 7. char. 400.
 Gaudium quod xaxa, ex fluxu animæ, & diffusionem, & abundantia dicitur, hoc enim in gaudio contingere solet. Plato in Cratylo. char. 87.
 Gaudium est læticia in operibus temperantiæ. Speusipp. in Plato. definit. chart. 196.
 Gaudium omne ibi dominatur, vbi est omne bonum, si quidem gaudium tanquam optimum maximè omnium exoptatur, atque ipsū est tam boni ipsius circumfundentis splendor, & gratia, tum circumfusa virtutis amplificatio quædam circa bonū. Mar. Fic. in ep. l. 2. c. 695.
 Gaudium ipsum quid est nisi Deus? per ipsum enim solū gaudemus, in ipso solo beatè gaudemus. Mar. Fic. in ep. l. 2. c. 695.

Ficin. in epistolis libro secundo, chart. 706.
Gaudet nemo vere, nisi qui proprio ipso gaudio gaudet. Marfil. Ficin. in epist. l. 2. chart. 712.
Gaudium differt a lætitia, quia gaudium laude dignum est, lætitia vero partim laudanda partim vituperanda est. Mar. Fic. de voluptate, cap. 1. char. 987.
Gaudium nuncupamus, quod in contemplando percipitur, non voluptatem. Marfil. Ficin. de voluptate, cap. 4. chart. 994.
Gaudium appellant Stoici, cum animus cum ratione mouetur placide, & constanter: cum effusè, & inaniter exultet, lætitia gestientem, voluptatemque nuncupat. Mar. Ficin. de voluptate, cap. 10. char. 1002.
Gaudium definiunt Epicurei suauem mentis commotionem, eo quod petierat, perfruentis: lætitiâ vero iucundum motum, quo sensus hiant, ad diffiunt. Mar. Ficin. de voluptate, cap. 17. char. 1009.
Gaudium est rationabilis quædam, placida & constans iucunditas, datori contraria. Franciscus Patricius de regno, lib. 5. cap. 1. char. 197. terg.
Geminus est dolor intensus, & vehemens, & hic duplex, alius, cum appetentes iniquitatem non fiunt composites, & hic est malus, alius poenitentium, grauius ferentium antea vitam, & hic bonus. Phil. Iudæus in leg. allegoriam, l. 2. char. 65.
Geminos appellant, quia tunc germinando omnia germinant. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 3. ch. 1613.
Generabile, & corruptibile est, quod est materialibus constat elementis: quod vero ex immaterialibus, etsi ingenerabile, tamen est compositum: simplices vero, & ingenerabiles opus est esse diuinas formas, & neque, ut animum ordinatas esse, neque multo magis quam mundum hunc esse compositas. Syrianus in 13. metaphysicis, vel 14. secundum Latinos ex cap. 7. ch. 105.
Generaliora sunt, quæ pluribus communicantur. Iac. Catp. in Alc. in 1. dig. de analyt. methodo. ch. 62.

Generatio quid est.

Generatio est motus ad essentiam, acceptio essentia, processus in esse. Speusipp. de Plat. definit. ch. 1965.
Generatio non est vitæ creatio, sed latentis explicatio vitæ, nec mutatio mors, sed occultatio potius. Merc. Trismeg. Pimand. cap. 12. char. 1854.
Generatum quod est, creatum est, at non vice versa, qui genuit, creauit: animantis enim creatio generatio est atque a factore, vel creatore, ut est ædificator, vel textor, vel statuarum artifex, opus est ab eodem quod factum est, at quod manauit a genitore principium, & vis, id temperatum est cum genito, & eius conseruat naturam, quæ portio est genitoris. Plat. Plat. quæst. c. 673.
Generatio principium est nutritionis, & augmentationis. nihil enim augeri, vel nutriri potest absque partium quarundam generatione, nam ubi generationem nutritionis, & augmentum sequitur, ibi uita, & anima inest. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 4. cap. 1. ch. 122.
Generationem uocat Plato quasi motionem tendentem ad instaurandum habitum naturalem. Mar. Ficin. in Platonis philebo, cap. 50. ch. 1267.
Generatio rebus omnibus uniuersi communissima existit. Leo Hebr. de amor. dial. 2. ch. 100.
Generatio a contrario ad contrarium progressio quædam est. Leo Hebr. de amor. dial. 3. ch. 246.
Generatio mortalitatis opportunum quoddam remedium esse existimatur. Leo Hebr. dial. 3. ch. 115.

Generatio, ut sit, & ad quid.

Generatio fit anima descendente, atque tunc alio quodam ab anima facta, atque deueniente in ipsa anima ad corpus inclinatione, quasi quodam motu.

Plotinus En. 1. libro primo, capit. 12. chart. 6.
Generatio ex influxu cælesti aliquid prouenit, non. n. facit equum, sed dat equo non nihil, equus enim ex equo fit, & homo ex homine generatur. Sol enim ad hanc formationem, ut adiutor accedit, homo fit ex seminaria hominis ratione, sed ita, ut quod externum est, uel impediatur, uel cõducatur, filius enim prouenit similis patri, sed sæpe in melius sæpe in deterius, nunquam tamen abducitur ab ipso subiecto. Nonnunquam materia præualeat potius, quam natura, adeo ut effectus non proueniat absolutus quando uidelicet a materia species superatur. Plotinus En. secunda, libro tert. capitulo 12. chart. 143.
Generatio, quæ subiacent, nõ patet ad superiora, sed ad inferiora processus, atque id ita, ut in maiore gradatim multitudinem procedatur, ideoque principium singulorum sit ubique simplicius, idemque in se manens, dum datur in plura progressus, ideo tandem ad unum colligendum est, quod simplicissimum sit. Plot. En. 5. libro 3. cap. 16. char. 513.
Generari non potest ex deteriori præstantius, nec essentia vlla substantiaque constitui ex motibus animæ, uiribusque corporis, quæ nec substantia sunt, nec essentia. Iamblichus de myst. char. 1889.
Generatione, quæ seminatur, nullum maius aliquid habet, quam quod ei traditur a causa principaliter generante. Iamblichus de myst. char. 1889.
Generatio circa naturam a tempore dimensa est. Procli. element. Theol. proposit. 51. ch. 14. pag. 2.
Generatio non ad extremum melius, sed ad deterius declinat. Procli. in Alcib. 1. char. 1923.
Generationis ordo gradatim nititur ad perfectum, & ordo unicuique a principio perfectissimo ducit exordium. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 35. char. 1152.
Generationis principium unum est, genitilis ipsa mundi uita. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 48. ch. 1163.
Generatio pertinet ad animam, quæ per semina, & rationes ex materia corporali cum motu agit, & tempore. Mar. Fic. in Plat. phileb. l. 2. cap. 4. ch. 1257.
Generatio omnis sub luna ad animal rationale quasi ad finem, & dominum spectat. Marfil. Ficin. in Platon Timæum, cap. 2. chart. 1438.
Generatio semper contendit ab esse primo ad esse nullum, deinde ad esse uiuum, post hæc ad esse, quod dicitur sensuale, denique ad esse, quod dicitur intellectuale tanquam summum, ubi anima intellectualis ad corporis descendit commercium. Mar. Fic. in Plotini En. 4. libro prim. cap. 4. char. 1729.
Generat nihil in eo genere, quod eius generis est postremum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 8. ca. 1. ch. 1729.
Generationis via non fit accessus a motu ad formam, sed a forma agentis per motum ad formam in patiente. Mar. Fic. in Prif. Theophrast. cap. 46. ch. 1822.
Generationis duplex intentio, prima est fetum pulchrū eique e quo mater concepit, per similem edere, postremum uero speratam exoptatam immortalitatem nancisci. Leo Hebr. de amor. dial. 3. ch. 3333.
Generatio ad specificam immortalitatem tanquam ad sibi propositum finem contendit. Leo Hebræus de Amore, dialogo 3. char. 333.

Generationis causa.

Generatio causa agens non solum vir, sed etiã mulier in filiis generandis vim obtinet, & in hoc ab Arist. dissentit, cui tamen plurimi medici probatissimi consentiunt. Plat. de leg. dial. 7. ch. 1506.
Generatio, & motus vitale aliquid præ se ferunt. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. l. 4. cap. 3. char. 1564.
Generatio, vel alteratio, atque motio, quæ duntaxat est singulorum post naturam uidetur esse imaginationi propinqua

propinqua circa singula solum, & præcipue se versant. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 17. ch. 1640.
Generatio rerum inferiorum ad cælum tanquam ad patrem, & ad primam materiam uelut ad matrem, est referenda. Leo Hebr. de Amor. dial. 2. ch. 73.

Generationis tempus, & in quo est.

Generatio tempus in mulieribus fit a vigesimo auro vsque ad quadragesimum ætatis suæ annum, in uiris a trigesimo vsque ad quinquagesimum quintum ætatis annum. Ambrosii enim hic vigor, & corporis, & sapientiæ est, quod si iunior, uel senior his generationes in commune attingat, ueque iustum, nec pium dicemus esse delictum, ut filium ciuitati gignentis. Qui si latuerit, generabitur non a sacrificiis, neque a precibus productus, quas in singulis nuptiis precantur utriusque generis sacerdotes, & uniuersa ciuitas, ut ex bonis meliores, & ex uilibus uiliores semper filii nascantur, sed a tenebris cum uehementi intemperantia procreatus. Eadem quoque lex erit, si quis eorum, qui adhuc generant, non consentiente Principe attingat mulieres in ætate uigoris consistentes. Spurius enim illegitimumque ac prophanum filium censebimus ciuitati constituere. Plat. de rep. dial. 5. ch. 621.
Generatio præstans in uita censetur, & liberorum procreatio, extrema enim omnium calamitas, & impietas accidit illi, qui absque filio in uita decedit, quia de causa dæmonibus dat penas post obitum, ut sterilis anima in corpus quoddam per iudicium migret, cui nec maris, nec feminæ natura inest, quod a sole eleuatum est, & connexum, quod de uirtutum partu intelligendum est. Merc. Trism. Pimand. cap. 2. ch. 1841.

Generatio, ut se habet ad corruptionem.

Generatio, & corruptio contrariæ sunt. Plato in philebo, chart. 236.
Generatio, & corruptio ita sibi inuicem opponuntur, ut ad contradictoria tendant, ut generatio sit uia ad esse, corruptio ad non esse, & ideo tendit ad esse, quia certam quandam accepit formam, & ad non esse, quia formam amittit. Marfil. Ficin. in Platonica Theol. libro 5. cap. 8. chart. 140.
Generatio, & interitus motu quodam accidunt. Marfil. Fic. in Plat. phædrum, cap. 6. ch. 1367.
Generatio præcedentem semper requirit corruptionem. Leo Hebr. de amor. dial. 3. char. 125.
Generatio omnis a corruptione, omnisque uicissim corruptio a generatione aliqua antecedeat præuenitur. Leo Hebr. de Amor. dial. 3. char. 2463.
Generositas est uirtus ingenui motus, facilitas animi ad dicenda pariter, & agenda. Speusippus in Plat. definition. charta 1963.
Geneios per sex dies, est inter uetera Hebraicæ disciplinæ decreta sex mille annos mundi designari, ut quæ primi diei opera sint uaticinium eorum, quæ primo mundi millenario futura erant. opera secundi, quæ in secundo millenario, & sic deinceps. Ergo quod quarta die fit, uaticinium est eorum, quæ quarto millenario euentura erant. quinto mundi millenario Iesus apparuit, uenit enim circiter tria millia quingentos, & octo annorum. Io. Pic. Mir. in Hept. l. 7. cap. 4. ch. 52.
Genesis significat originem rei alicuius ex eorum, quibus constat collectio, & unione, si modo est eiusmodi, ut partes habeat. Iacobus Carpentarius in Alcinoi in prima digr. de analytica methodo. ch. 68.
Genitum omne corruptioni obnoxium est. Plat. de rep. dialogo octauo, char. 662.
Genita, quæ sunt, uisibilia sunt, qui ea facit inuisibilis, quem cognominare debemus Deum propter potestatem

tiam, factorem propter actum, patrem propter bonum. Merc. Trism. Pimand. cap. 14. ch. 1857.
Gratias cum mortales Deo agunt, adorandus est Deus. Merc. Trism. Asclep. cap. 15. ch. 1870.
Genita omnia operantur appetitu naturali ad certum finem. Arist. Theol. Aeg. l. 1. cap. 1. ch. 1.
Genita sunt quæ principium habent, ingenita quæ non tempore habent principium, sed sunt semper ab alio, non quasi quæ fiant inde semper, ut hic mundus, sed existentia semper, sicut ille mundus: nam quæ illic alteritas est, materiam semper efficit, & hæc est principium materiæ, & prima notio. Plotinus En. secunda, libro 4. cap. 5. char. 161.
Genitum omne ab alio perficitur. Procli. element. Theol. propositione 45. char. 13. terg.
Genitura felicitis gratia ingenia pro uiribus esse debent electissima. Talia in Zodiaco signa tanquam masculina feminis signis deinceps coniugata uidentur: tale lunæ cum sole coniugium est, ueneris cum Marte: tale sub cælo humoris sublimis cum calore quodam æthero inferioris autem humoris cum frigore consortium esse uidetur. Talis in composito corpore resultat concordia discors, tale apud musicos grauium ubique uocum cum acutis temperies obseruatur, quæ etiam sunt in uariis, tamen utraque accipiendæ sunt canoræ. Sic ex proportionibus dissimilibus, scilicet diatessaron, diapente, & diapason omnium æqualissima procreatur. Sic in quadratis numeris æquales habitus ex imparibus, inæquales ex paribus generantur. Mar. Ficin. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 16. ch. 1424.
Genitura felicitis gratia ex utrisque bonis coniugia faciendæ sunt, ita bona sint ingenia utriusque parentis, quantum ad bonam stirpem necessarium iudicatur, ut a priora ingenia mitioribus copulentur, uehementiora remissioribus temperentur, ne ferocissima, uel ignauissima progenies oriatur, sed pro uiribus æqualissima. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 16. ch. 1424.
Genium omnes poetæ dicunt Deum illum, in cuius tutela, ut quisque natus esset, uiueret. Franciscus Patricius de republ. libro 8. cap. 2. char. 244.
Gêtes per aquas figurantur, per terram Israelitæ. Io. Pic. Mir. in Hept. l. 7. cap. 5. char. 56.
Geniana canis rabiem sedat, & serpentes fugat. Marfil. Fic. de uita cælestis comparanda, l. 3. cap. 12. ch. 547.
Genera quædam inter se associantur, quædam nõ, quædam parum, quædam multum, & quædam per omnia omnibus communicant. Plat. in sophist. ch. 155.
Genera maxima tria sunt, id quod est, stabilitas, & motus, & duo inter se mixtionis expertia sunt, & id quod ex ambobus misceri potest, & unum quodque ipsorum aliud a duobus est, & sibi ipsi idem, ideo idem, & aliud duo sunt genera a tribus alia, sed tamen illis ex necessitate admixta. Plat. in sophist. ch. 155.
Genera summa quinque, id quod est, stabilitas, motus, idem & aliud. Plat. in sophista. ch. 155.
Genera uniuersorum sunt infinitum, finitum, tertium ex his mixtum in productionem, in essentiam, quartum mixtionis, & generationis causa. Plat. in phil. ch. 223.
Genera tria rerum esse uidentur, bonum, malum, nec bonum, nec malum. Plat. in sophista. ch. 406.
Genera tria animaduertere oportet, unum, quod fit, alterum, in quo fit, tertium uide id, quod fit assimilatur & producitur, & assimilare debemus, quod suscipit, matri, unde fit, patri, intermedia uero naturam sobolli. Plat. in Timæum char. 743.
Genera rerum omnium suas species sequuntur, ut sit ita soliditas genus, species generis particularis. L. Apulei Asclepius. ch. art. 256.
Genera nonnulla sunt, & essentia ipsius principia, & alia quadam ratione principia sunt, & compositiones quædam. Plot. En. 6. lib. 2. cap. 2. chart. 596.

Genus vnum constituere non debemus, quia nō est possibile, vt quodcunque perciperis, vel ens, vel essentia nuncupes. Nam & occurrit parim, vt ens, vel essentia non possit nisi accidens appellari, vt si quis substantiā appellet albam: non enim sic ipsum, quod per se albu, quodue sit album pronuntiabit. Plotinus En. sexta, libro secund. capit. 2. chart. 597.

Genus nullum totum est vnum, ideo si vnum ipsum est genus, definit statim esse genus. Plotinus En. sexta, libro secund. capit. 10. chart. 605.

Genus omne ita se habet, vt de quo prædicatur, nō etiā prædicetur opposita. Plotinus En. sexta, libro secund. capit. 4. chart. 605.

Genus si esse debet, oportet quod est commune, & vnum in multis, proprias admittit differentias, ac species ita conficere, in eo quod quid est prædicari. Plot. En. 6. libro 2. capit. 10. chart. 605.

Genera prima quinque, ens, motus status, idem, alterū, sunt ponenda, & in hoc mundo sensibili, & in illo intelligibili, sed sic accipienda, vt si æquiuoce, & per analogiam ita dicamus. Plotinus En. sexta, libro tertio capit. primo chart. 616.

Genibus sub diuersis, rationibus diuersis non absurdū est eadem collocare, vt figura in qualitate, in quantitate vero magnitudo. Plotinus En. sexta, libro tert. capitulo decimo quarto, chart. 629.

Genera rerum an principia, vel elementa dicantur, principia quidem, vt causæ, elementa, vt simplicia, dicendum. Quæ principia sermo querit? nam si materialia, & formalia, quæ rei insunt, principia sunt. si effectiua, aut finalia genera ipsa principia sunt: non quidem hæc quæcunque sunt posterius genita, hæc enim sunt in ipsis operatis, nec etiā quæcunque ob ipsa sensibilia constituta sunt, est enim in Callia, & homo, & animal, quomodo esse possint ipsius effectiua principia, aut finalia, cum sint partes apparentes substantiæ? Si vero sunt aliqua genera ante ipsa singularia, sensibiliū causa, quæ in rationibus nature vniuersorum inspicuntur, & adhuc multo prius in speciebus mundanæ animæ splendent, hæc merito dicendum terum, quæ hic sunt esse causas, & ante hæc adhuc vniuersalibus rationibus expanfa sunt. His vero cum effectiua etiam finalis causa est assignanda, non quia etiam penes principia submissa non sit finis, sed quia manifestior in his apparet, tanquam firmatis in vestibulis ipsius boni. Syrian. in 2. metaph. vel 3. secundum Latinos. ch. 5.

Genere saltem sit vnumquodque oportet prius quā inquiratur, & non potest esse forma prima si nō sit vera. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. scap. 3. ch. 81.

Generi cuiuslibet, quod naturalius est, id in eo existit, vt plurimum. Marfil. Ficinus in Platonice Theolog. libro primo cap. 5. chart. 87.

Genere in quolibet illud, quod est illius generis summū vnum est duntaxat. Marfil. Fic. in Plato. Theol. libro secund. cap. 2. chart. 93.

Genus rerū quisquis est perfectè cogniturus, nec in ipsa generis communi notione quiescere debet, neque per singula infinita vagari, scientia siquidem est perfecta, & certa cuiusque comprehensio. Mar. Fic. in Plat. phi. libro 1. capit. 13. chart. 1218.

Genus omnes esse putant, quod de speciebus pluribus in eo quod quid est prædicatur. Mar. Fic. in Plat. phil. libro 1. capit. 13. chart. 1218.

Genera rerum duo ponit Plato in sexto de republica imitans Brontinum, & Architam Pythagoricos, intelligibile, & sensibile, illud stabile, & incorporeum, hoc mobile, & corporeum, ad intelligibile rationem, ad sensibile viam ponit sensum, illius notionem communem intelligentiam, huius opinionem, intelligibile autē illud primum, in quo ideas idest diuinae mentis species, & notiones, & mentes alias ac animas contineri,

aliud secundum, in quo numeros, & figuras, quorum cognitionio intellectualis vocatur. Priorum intellectus, sensibile quoque diuiditur, in primum in quo collocat corpora, & omnia corporea, in secundo umbras, & imagines corporum. Mar. Fic. in Pl. Theot. c. 1281.

Genus est absolutum a differentiis. Mar. Fic. in Platon. sophista. capit. 31. char. 1289.

Genera propria rerum omnia ad capita propria oportet referri, vt natura ad vnam naturam, anima ad vnam animam, & sic de aliis. Marfil. Ficinus in Platonis Timæum, cap. 11. chart. 1442.

Genus omne species habet quamplurimas. Mar. Fic. in Plat. Timæ. cap. 18. char. 1445.

Genera rerum nominat Plato essentiam, idem, alterum, statum, & motum, quod ex illis omnia præter primū componuntur. Essentia manifeste significat rationem rei cuiusque formalem, innuit quoque esse tanquam actum essentia proprium. Idem vero dicitur, quoniā quodlibet, & secum in primis, & cum aliis congruit. Alterum, quia quandam, & ad se ipsum, & ad alium differentiam habet. Status, quia aliquandiu suā quandam retinet vnitatem. Motus exitum quandam, & potentiam in actum siue essendo siue quomodolibet intrinsecus, extrinsecusque agēdo significat. super hæc genera tria ponuntur terminus, infinitudo, mixtio, & super hæc ponitur ipsum vnum. Marfil. Fic. in Platon. Timæum, cap. 27. chart. 1452.

Genera quinque rerum, essentia, idem, alterum, status, & motus, continentur sub illa diuisione, qua Plato dicit animam ex indiuidua, & diuidua essentia glomerari: nam ad idem sequitur status, ad alterum sequitur motus, & ad statum sequitur idem, ad motum alterum. Marfil. Ficinus in Platonis Timæum, capitulo trigesimo secundo. chart. 1458.

Genus dupliciter accipi potest, proprie, & improprie. Proprie dicit naturam communem, vniocam, finitam, & terminatam de multis prædicabilem, quæ descendit in suas species per differentias formabile. Improprie dicit terminum communem analogum, & hoc aliquando excludit rationem generis, aliquando non. Gabriel Buratellus de ente, & vno, libro secundo chart. 79. tergo.

Generis communia præcepta intelligi possunt diuidēdo in suas species nondum cognita categoriarum singularum distributione, exereeri fortasse non item. At categoriarum distributio, in qua a summis ad ima per intermedia descendimus, fieri nullo modo potest, nisi prius cognitio diuidendi præceptis. Iac. Carp. in Alci. in 1. digres. de analyt. method. char. 152.

Geometria utilis est ad res bellicas: nam ad castrametandum, & regiones occupandas, & exercitus contrahendos, & extendendos, & quæcunque alia machinatur exercitus, tum in pugnis, tum in profectioibus. Plat. de republica dialog. 7. char. 653.

Geometria cognitio est eius, quod semper est, nō eius, quod aliquando sit, & perit. Plat. de rep. dial. 7. c. 653.

Geometria animam ad veritatem trahit, & efficit, vt philosophi cogitatione assumpta sursum cōuertantur ea quæ nunc contra quam oportet, infernè habemus. Plat. de rep. dialo. 7. char. 654.

Geometriæ operam dare debent iuuenes, qui ciuitatis curam habere dabent. Plat. de rep. dial. 7. ch. 654.

Geometriam non statim sequitur astrologia, sed cuborū incrementum, & id quod participat profunditate. Plat. de rep. dialogo 7. char. 654.

Geometria est plani tractatio. Plat. de rep. dial. 7. c. 754.

Geometricus vniuersus numerus è proportionibus cōflatus vim habet ad deteriores, & meliores generationes, quas si ignorant ciuitatis custodes, non opportuno tempore sponfas sponfis collocauerint, non ingeniosi nec fortunati liberi gignentur, ex quibus & si optimos

optimos constituent principes, priores illi tamen, quī sint indigni ad patrum potentiam progressi, incipiet primum vos negligere, & custodes constituti, viltiora quā decet, musicis studia ducēt, deinde etiam gymnasticas. vnde vestri iuuenes à musis fient alieniores. Ex his constituent principes admodum ad custodiā idonei, & ad examinandum ea, quæ & apud Hesiodū, & apud vos sunt genera, aurum, argentum, æneum, & ferreum. At vbi ferrum amixtum fuerit argento, & æs auro, dissimilitudo oboritur, & inequalitas inconcinna, quæ dum sunt, & vbiunque facta fuerint, semper parunt bellum, & inimicitiam, & ex hac progenie seditionem esse oportet. Plato de Republica, dialog. 8. char. 662.

Geometricas figuras, & magnitudines in sensibilib. nec Plato, nec Pythagoras locauit: sed si Seuerus, vel alius, qui posterior Platonis dicta exposuere, Mathematicis abutuntur, nihil ad antiquos pertinet. Syrianus in 12. metaph. ex cap. 1. char. 44.

Geometricæ magnitudines, cū sint priores ratione, substantia, nec priores, nec posteriores sunt sensibilib. ipsis, ex Aristotelis conclusionem. Sed si quis dimensiones circa quas Geometria negotiatur, rectè cōsiderare voluerit, in omnibus priores ipsas esse materialia corpore reperiet; si immaterialia materialibus, vniuersalia particularibus, & æterna corruptibilibus omnes futentur esse priora. Syrianus in 12. metaph. ca. 2. ch. 51.

Geometria præcedit Astrologiam, quia motu prior est status. Proclus in Euclid. lib. 2. cap. 2. ch. 21.

Geometria in duas diuiditur partes in planorum, & solidorum contemplationem. Proclus in Euclid. lib. 1. capit. 13. char. 22.

Geometria figuras considerat, quæ in imaginibus constitutæ sunt. Proclus in Euclid. lib. 2. ca. 1. ch. 32.

Geometrica quæ sita sunt, quæ ex geometricis principijs fluunt. Proclus in Euclid. lib. 2. ca. 2. ch. 34.

Geometria nobis exhibet instrumenta, quibus iudicare possimus, quæ quæ sita sunt geometrica & quæ non: & quæ sita non geometrica sunt, vel quo non vtuntur principijs geometricis, vel quæ male vtuntur. Proclus in Euclid. lib. 2. ca. 2. char. 34.

Geometria ab agrorum emensione primo iuuenta apud Aegyptios propter Nili inundationem terminos diluentis, quam Tualis in Græciam transtulit. Proclus in Euclid. lib. 2. cap. 4. char. 38.

Geometria est demandatus figuris sermo. Proclus in Euclid. lib. 2. ca. 6. char. 41.

Geometria in constructione petitionibus, in demonstratione pronuntiatis vtuntur. Proclus in Euclid. lib. 3. cap. primo. char. 41.

Geometriæ subiecta sunt triangula, quadrangula, circuli, figuræ, magnitudines, & horum termini. Proclus in Euclid. lib. 2. cap. 2. char. 34.

Geometriæ accidentia sunt diuisiones, rationes contactus, æqualitates, applicationes, excessus, defectus, & huiusmodi oia. Proclus in Euclid. lib. 2. ca. 2. char. 34.

Geometriæ principia sunt petitiones, & pronuntiata. Proclus in Euclid. lib. 2. ca. 2. ch. 34.

Geometria plurimum ad ipsum bonum intelligendum conferre videtur, cum quis non mechanicæ diuisionis gratia ipsam sectatur, sed ita vtitur, vt eius adminiculis ad superna conscendat, nec in rebus, quæ oriuntur, & occidunt, dimetiendis insitat. Alc. ca. 7. ch. 1950.

Geometriæ expertis nemo scholam Platonis ingredi aptus: quod & de mathematicis scientijs, & de virtute, quæ ex geometrica medietate est, qui non acquisit, intelligi potest. Bess. Card. in Calumniatore Plat. lib. 1. cap. 8. char. 11.

Geometriæ sine cognitione nemo doctus appellari potest. Bess. Cardinal. in Calumniat. Plato. libro primo, cap. 8. char. 11. ter.

Geometrica æqualitas in quadam congrua proportione consistit, Arithmetica in numero vtrinque pari. Marfil. Fic. in Plat. Gorgia. char. 1319.

Geometriam multi è medio tollere conati sunt, tollentes eorum suppositiones, quæ non probant & principia omnia vnica negatione tanquam falsis tractu dissecuere, & eorum definitiones non magno labore (vt ipsi putant) sustulere. Alij extare illa omnia, nec fragmenta esse contendunt. quærent alijs, & in magna ambiguitate versantur: non secus de Arithmetica, & Astrologia, cum astrorum numerus, & Planetarum, & cælorum sit incertus. Ioan. Fran. Pic. Miran. in exam. doct. gen. lib. 1. ca. 7. ch. 750.

Geometria magis conuenire videtur ducibus, & regibus, quam Arithmetica. Franciscus Patr. de regno, lib. 2. cap. 14. char. 83. ter.

Gigantum conatū canunt poetas, qui fuit Turris a Nemrot ædificata. Augustinus Steuch. de perenni philosophia, lib. 9. cap. 28. char. 222.

Gignatur vt aliquid, plurima concurrere debent, a quo, ex quo, per quod, propter quod, a quo causi, ex quo materia, per quod instrumentum, propter quod finis. Philo Iudæus de Cherubin. ch. 84.

Gimnosophista nominabantur s. piætes Indorum. Porphyrius de sapientibus antiquis, qui præsentem vitæ spem futuræ contemnebant. ch. 1939.

Gimnosophistæ præter reliquam temperantiam animalibus abstinebant. Porphyrius quod sobrietas & contemplatio animam Deo coniungit. ch. 1939.

Glacies est humor sereno frigore concretus. L. Apul. de mundo. char. 233.

Glaucus color producitur cæruleo cum albo mixto. Plat. in Timæum. char. 751.

Glauca ars prouerbium est, quæ industriam exquisitam declarat. Seb. Fox. in Plat. phædone. ch. 141.

Glycyrrhiza est humani corporis calori & humori per similib. & varijs senum morbis opitulatur. Marfil. Fic. de vita producenda, li. 2. ca. 8. ch. 516.

Globosum non est subiecti sensibus corporis, sed animæ & mentis elementum, quibus etiam motionem orbicularem, vt natura conuenientem assignat. Plutarch. in quæstionibus Platonis. ch. 675.

Gloria maiorum abuti non debemus, nec ipsam consumere. Plat. in Menexeno. ch. 550.

Gloria pulchra est distribuere recte ea, quæ ad iustitiam pertinent. Plat. in dial. 1. de leg. ch. 1786.

Gloriam debitam consequi iustum est, equos viros. Plat. dioni, cap. 4. char. 980.

Gloria, vel iuste habetur, vel iniuste: si iuste, tum officijs, tum existimantium æquitate comparata est: si iniuste, ex honorantium iniustitia comparata est, eadē est de imperio ratio, & non ex cælo hæc eueniunt. Plot. En. 2. lib. 3. cap. 14. ch. 145.

Gloriæ cupiditate nulla est laudabilior cupiditas. Ioan. Picus Mirand. in epistolis. ch. 374.

Gloriam cum querit ex literis humanum genus decipitur, quando tantum abest vt assequatur, vt inde castigationem & flagella patiatur. Ioan. Fran. Pic. Mirand. de studio philos. lib. 2. cap. 6. ch. 36.

Gnomonem primus inuenit Anaximander, quo conuersiones solis, & equinoctia notaret. Ioan. Pic. Mirand. in Astrologiam, lib. 1. cap. 2. ch. 715.

Gradus, quibus in cælum ascenditur, sic ordine disponamus. In primo, qui potissimū bonitatem amant, deinde potentiam timent, postea sapientiā quærant. In secundo, qui in primis diligunt bonitatem, & circa reliqua duo pariter se habent. In tertio, qui in primis diligunt bonitatem, deinde sapientiā querunt, postea timent potentiam. In quarto sit circa tria æque se habent. In quinto, qui bonum diligunt, deinde potentiam extimescunt. In sexto, qui similiter bonū diligunt,

sequenti gradu sapientiam quærent. In septimo, qui abfoluta te & simpliciter bonum amant. In octavo, quos potentia primū, secundo bonitas, tertio sapientia monet. In nono, apud quos sapientia primo, secundo bonitas, tertio potentia potest. Marfil. Ficin. in Platonicæ Theol. lib. 18. cap. 8. char. 410.

Gradus rerum tres in natura considerantur: superiora, inferiora, æqualia. Quæ supra sunt, inferiorum sunt causæ, quæ infra, superiorum opera, quæ æqualia, eadem inter se natura sunt prædita. Marfil. Ficin. in Plat. contiuuium or. 3. cap. 1. ch. 1318.

Gradus sex in ordine disponuntur in mundo: primo, solis substantia, secundo, lux substantialis & intima, tertio, lumen inde manans, quarto, splendor resultans ex lumine, quinto, calor splendore succensus, sexto, generatio caloris flagrantia coalescens, & sex alij ordine digeruntur, unitas, bonitas ratione distincta, diuina quædam mens, anima, natura, corpus mundi. Marfil. Ficin. in Plato Timæum, ca. 10. ch. 1442.

Græci multa nomina a barbaris accepere. Plato in Cratyl. charta 82.

Græci gentes omnes alias sub barbari nomine appellabant. Plat. in dial. de regno. ch. 166.

Græcum seruum nec milites habeat, & hoc alijs Græcis consulemus. Plat. de repub. dial. 5. ch. 625.

Græci, & barbari natura hostes sunt. Plato de republica dial. 5. charta 626.

Græcia regio est ad virtutem omnem præstantissima, & laus consistit, quod media est inter hyemis & æstiuam naturam: & quod græci a Barbaris acceperunt, hoc præstabilius tandem græci efficiunt. Plato in legum appendices. charta 969.

Græci natura rerum nouarum studiosi sunt, ac præcipites feruntur, instar nauis saburra carentis, nullam habentis stabilitatem, nec conseruât quod ab alijs acceperunt. sed, & hoc cito dimittunt, & omnia propter instabilitatē, nouæque inuentionis elocutionē trāsformare solent. Barbari vero vt moribus graues, firmique sunt, & in sermonibus eisdē firmiter perseuerant, ob quam sane stabilitatē & ipsi dijs sunt amici, & orationes offerunt illis acceptas, quod nulla unquā ratione fas est permutare. Iamb. de myst. ch. 2902.

Græci peripatetici de Astrologia iudiciana ne uerbū quidem fecere. Io. Fr. Pic. Miran. de præ. li. 5. ca. 6. ch. 539.

Græci insignes ante omnes in scrutanda de doctrina fuerunt. Aug. Steuch. de peren. philos. lib. 1. cap. 1. ch. 2.

Græci Theologiam barbarorum emulati tēporum diuturnitate iam obsoletam fabulis sæpe peruerterunt. Aug. Steuch. de peren. phil. li. 9. ca. 6. ch. 199.

Grammatices institutor fuit, vt fertur, quidam Theuth. Plato in Philebo. ch. 219.

Grammaticus ille est, qui tenet quot in species vox distinguipotest, & quales, dū ore articulatum in verba mente concepta distinguuntur. Marfil. Ficin. in Plat. Philebo, lib. 1. cap. 28. char. 1235.

Grammaticam esse Dionysius Thracius existimauit peritiam, experientiamque eorum, quæ apud poetas plurimum versantur. Contra Ptolemæus peripateticus nō esse grammaticam contendit. Chares habitū dixit esse, quo ex arte dictiones, & sententia nascerentur. Crates inter Grammaticum Criticumque distinxit, illi solam linguarum notionem, huic & omnis logicæ peritiam tribuens. Chlorus ait esse cognitionem earum dictionum, quæ apud poetas, & apud cōem vsum essent. Io. Fran. Pic. Mir. in exa. van. doc. gen. li. 1. ca. 6. ch. 749.

Grammaticæ alij tres faciunt partes, alij plures. Dionysius & Tauriscus tres, artificialem, historicā, & propriam. Artificialem, in quâ de elementis literarum, de partibus orationis, de orthographia præcipitur. Historicam nonnulli condemnant & censent instabile, eam agere de personis, diuinis, humanis, heroicis, locis. Propriam

circa poetas, & historicos. Ioan. Franc. Picus Mirand. in exam. van. doct. gen. li. 1. ca. 6. ch. 749.

Grammaticæ non solū necessariæ sunt poetarum dictiones, sed etiam quæ in vfu communi sunt, notiones. Io. Fran. Pic. Mir. in exa. van. doc. gen. li. 3. ca. 3. ch. 927.

Grammatica est omnium disciplinarum fundamētum. Fran. Patr. de repu. li. 2. ca. 1. ch. 45. ter.

Grandinare tunc dicitur, cum aqua nubem lapidoso pōdere, & festinante prorumpit: eademque vi & ad pernicitatem incitata, & cedente aeris mollicie, præcipitata indignatione vehemēti humana verberat. L. Apul. de mundo. char. 233. pag. 2.

Gratia prima petentibus non est deneganda. Plat. in sophista. char. 137.

Gratias qui alio modo rependere nō potest, laudare debet. Plat. de repu. dial. 1. ch. 562.

Gratia est voluntaria beneficētia, redditio boni obsequij in tpe opportuno. Spensip. de Plat. defin. char. 1963.

Gratiam apud Deum habere illum necesse est, qui celsas a peccatis & iniquitatibus requiescit in honestate & viuit in iustitia. Philo. Iud. de leg. alleg. ca. 2. ch. 49.

Gratiæ tres sunt Iupiter, Sol, & Venus, & per Mercuriū, & Lunam quasi nūcios putant trāsmittere & facile per Lunam, quæ cum loue, vel Venere coniuncta felicior est, quam si per festilem aut trinum aspectum aspexerit. Marfil. Ficin. de vita celsitus compar. li. 3. ca. 5. ch. 536.

Gratia mouet amorem, amor finem procreat. Marfil. Ficin. in epist. lib. 1. ch. 636.

Gratia est pulchritudo non ratione sensus, quia menti non conueniret, & cæteris sensibus æque vt auditui visuique competeret: non ratione mentis, quia oculos, & aures effugeret: nō voluptatis ratione, quia hoc non in auditu, & visu duntaxat, sed in omnibus sensibus reperiretur: non ratione auditus solum, nō enim menti visuique congrueret: non ratione visus, auditui namque mentique deesset: non ratione auditus & visus simul, quoniam in auditu & visu vna coniunctis pulchritudo inest, in vnoquoque vero eorum diuissima ab altero agente pulchritudo nulla. Tribus ergo animi viribus gratia percipi potest, & tribus obiectis inest, ideo voluptates mentis, visus, & auditus pulchras esse, quia omnium voluptatum innocuæ sunt, & optimæ, i. innocuas faciles, spirituales & vitales. Marfil. Ficin. in Plato. de pulchro. chart. 1271.

Gratia in rebus pulchritudo, in cognitione voluptas cognominatur. Mar. Ficin. de leg. dial. 2. ch. 1493.

Gratiæ Dei, quæ gratis dicuntur datæ, quæquam concedantur malis, bonis tamen in primis conueniunt. Io. Fran. Pic. Mir. de prænot. lib. 7. cap. 6. ch. 656.

Gratulationem seram nequaquam reprehendi oportet. Fran. Patr. de reg. lib. 9. cap. 17. ch. 410.

Graue & leue, si cum natura, quæ sursum & deorsum dicitur, expendatur, clarissime manifestabitur. Plato in Timæum. char. 748.

Graue est id, quod ad medium mouetur. Proclus Elem. phy. def. 10. char. 63.

Gravitas infinita vel leuitas non est. Proc. Elem. philos. prop. 10. char. 65. ter.

Graue & leue per superiorem & inferiorem locum definire non decet, nihil enim aut sursum est, aut deorsum: nam cum cælum rotundum omnino sit, & in conexa superficie æqualiter leuigatum, nō decet aliquid deorsum vel sursum prædicare, sed dicendū graue esse, quod difficile in locum extra naturam suā trahitur, & item graue esse, quod ex pluribus partibus est compositum. Alcibi. cap. 10. ch. 1956.

Gubernatoria est ars gerens magistratū in eos, qui nauigatione participant. Plat. in Alcibi. 1. ch. 346.

Gubernant omnia humana Deus, fortuna, & ars. Mar. Ficin. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Gubernatio recta est, cū sit gratia gubernati, nō gubernatoris.

natoris. Marfil. Ficin. in Plat. de regno. ch. 1295.

Gubernatori casus inopinatus accidere solet, quia vel non omnia conspiciunt, vel non omnibus dominatur, soletque casus ab externis incidere. At vniuersum, sub vniuersa diuinae mentis imperio conspectu; cōprehenditur, vt nihil subterfugere, præuaricarique possit, præsertim quia est vt vita mundi in qualibet parte tota, & sic intelligentia in hoc viuentē corpore tota simul vbique, nec tractat extrinsecus materias alienas, nec in plura distrahitur, sed suam agit intus & ex vno ordine totam, tamque facile regit intelligendo, quam viua viuendo viuificat, quam corpus agit effendo. Marfil. Ficin. in Plot. Enn. tertia, libro 3. capit. secundo. char. 1502.

Gubernare seipsum feliciter difficillimum est: at ciuitatem impossibile est ex tam multis ac diuersis compositam, cui quotidie innumerabiles, incertique imminēt casus, beate vnquam absque Deo beatitudinis auctore componere. Hinc ciuitas vnaquæque proprium quoddam numen patronum habet. Marfil. Ficin. de republica Plat. dialo. 7. char. 1409.

Gubernatione in omni, quatenus maior gradatim, maiorque in gubernatore intelligentia est atque potestas, eatenus minus aliquid fortuito illic accidit. Marfil. Ficin. in Plot. En. 3. lib. 3. ca. 2. ch. 1702.

Gula plures occidit quam gladius, estque fomes omnium malorum. Fran. Patr. de rep. li. 5. ca. 8. ch. 168.

Gustus sensus similis est tactui coagmentationes, & discretionem, insuperque ad meatus progressionem & figuris, aut acerba sunt, aut lenia ea, quæ ad gustum pertinent: eliquantia enim & extergentia linguam acerba apparent, moderata extersione prædita falsa, incidentia vero, & diffundentia carnem acida; at contraria, leniaque & dulcia in succum obliqueunt. Timæus Locrus de anima mundi, & natura. ch. 1042.

Gustus est iudex variorum succorum, a quo porrexiunt diuinas ad cordis sedem, quibus diuersi liquores examinarentur, hæc dum dilatantur varie & contrahuntur, secundum liquorum incidentias eorum varietatem discernunt. Alcibi. cap. 19. ch. 1955.

Gustus instrumentum existimat Aristoteles: nec humidū esse debere, nec tale, ut humescere nequeat, quippe cum humidum sit futurum quod est gustandum. Respondebit forsitan aliquis hoc ipsum, quod est gustabile, non esse simpliciter humidum, sed humorem sapidum. Oportuit igitur instrumentum gustus humorem in se duntaxat sapidum non habere, vel potius quoniam gustus sensibile proprium quodam tactu gustat, necesse est ipsum pati uelut a quodam non gustabili solum, sed tangibili, quapropter & uelut ab humido. Quamobrem oportet instrumentum eius propria humiditate prius non esse submersum. Priscian. in Theophr. cap. 39. char. 1816.

Gustus uerum instrumentum non esse linguam, nec carnem tactus, existimant Aristoteles & Theophrastus, sed proportionem habere ad medium, sed instrumentum est spiritus. Priscianus in Theophrastum, capit. 40. charta 1820.

Gustus sani iudicium nullum certius apud medicos est, quam si illa, quæ salubria sunt, eadē & suaui uideantur, & contra quæ lædunt plurimum, eadem & offendant. Marfil. Ficin. in epist. li. 4. ch. 780.

Gustus aquæ liquoribus comparatur, & potu & humidis saporibus uehementissime delectatur. Marfil. Ficin. in Plat. contiuuium or. 5. cap. 2. ch. 1335.

Gustus, tactus, olfactus quæ percipiuntur, quasi ualde materialia potius instrumenta sensuum titillant quam animi intima penetrant. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum. cap. 28. char. 1453.

Gustandi uirtutem in corde radicem habere antiqui peripatetici uoluerunt, a lingua hucusque gustus editur. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum. cap. 60. ch. 1477.

Gustus instrumentum non oportuit esse aridum, & humectationi prorsus ineptum, cum alimentum aridum in ore liquefieri oportet, ne offendant & facilius illabatur. Ideo oportuit facillime & instrumentum humectari, & linguam habere spongiosam, quæ stomachi, pulmonum, crebri stillicidij irrigetur, & alimentorum combibat liquores, nec tamen oportuit humorem in se viscosum habere, vel multum, alioquin & hebetaret sensum, & liquorem ueniens esse humidum non perciperet. humidum enim ad tactum pertinet, & gustus est quasi tactus, & tactui proximus. Marfil. Ficin. in Priscian. in Theophr. cap. 49. ch. 1819.

Gustus varie fere opiniones, Alchmeon putauit humidum, quod est in lingua, secerni succos ob molliorem. Ioannes Franciscus Picus Mirand. in exam. van. doct. gen. lib. 1. cap. 16. char. 789.

Gymnastica optima soror est simplicis Musicæ. Plat. de repub. dialo. 3. char. 194.

Gymnastica sola qui se exercet non adhibito studio philosophiæ & musicæ, seipso fortior euadit, & si qua in anima erat discendi cupiditas, ea debilior & magis surda & cæca efficitur. Plat. de repub. dial. 3. ch. 197.

Gymnastica circa id, quod fit & perit, versatur, corporis enim & incrementi, & decrepanti curam gerit. Plat. de repub. dialo. 7. char. 651.

Gymnasia facimus omnia, quæ in bello corporibus exercentur, & artis sagittandi, & omnis iaculationis & imperus, & peltaces, & totius armorum pugnae, & eruptionum ordinum militarium, & totius profectio nis exercituum, & castrametationum, & quæ disciplinæ ad equestrem pertinent. Omnium enim horum doctores communes esse oportet, qui mercedem a ciuitate accipiant, & horum discipulos pueros, & viros, puellas, & mulieres in ciuitate, qui omnia ista faciant, vt quæ ad huc puellæ sunt omnem in armis saltationem & pugnam didicerint, mulieres vero eruptiones, & castrorum acies & arma sumendi, & deponendi vsum attingerint, si non alterius rei gratia, saltem si quando opus sit, vt passim collectis omnibus viribus relinquenda sit ciuitas, & extra militandum sufficiant, quæ pueros & totam ciuitatem custodiant, aut si contra pro ciuitate pugnare, magna sane reipublicæ perniciēs est mulieres ita turpiter educare, vt neque uelut aues pro filijs aduersus quamcunque fortissimam hostiam pugnantem mori, & omnia pericula subire sustineant, sed statim ad tempus defugiant, omnesque aras, & altaria compleant, & eam de hominum genere opinionem inducant omnium animalium timidissimum id esse. Plato de legibus, dialo. 7. charta 880.

Gynanosophistæ ad respondendum ex tempore præstantes erant. Fran. Patr. de rep. lib. 2. cap. 7. ch. 69.

H

HABERE & possidere differunt. Plato in Theæto. charta 129. Habere si multipliciter dicitur, cur omnes haberi modi in hoc prædicamento nõ redigatur? non sic & quantum, & quale ad hoc prædicamentum reducuntur? Plotinus En. 6. libro primo cap. 23. char. 587.

Habitatio custodibus ciuitatis communis esse debet, & in qua omnibus semper aditus pateat. Plat. de republ. dialog. 3. char. 600.

Habitudo, nil aliud est, quam animi nostri iudicium, dũ videlicet comparamus quæ in seipsis existunt, id quod sunt, dicimusque hoc, vel hoc magnitudinem eandem habere, & eandem qualitatem, & hic progenuit hunc, hic superat illum: & si superans refertur ad superantem, hæc magnitudo tanta est, illa tanta, & ubi dexter ad finistram anterior ad posteriorem potius hæc in situ consistunt. Nos autem hæc cogitamus dextrum & finistram: at in reb. est nihil. Item quod prius dicitur & posterius, reuera sunt duo tempora, sed prius & posterius in nostro est iudicio positum. Plot. En. sexta, lib. 1. cap. 6. char. 571.

Habitudo quædam existit in his, quæ reatiue dicuntur: at in alijs, si subiecta separantur, nõ manet habitudo, in alijs manet. Plot. En. 6. lib. 1. cap. 7. ch. 572.

Habitudo alia efficit, alia subsistit, & quæ subsistit nomen solum alteri exhibet: at quæ efficit, etiam subsistentiã alteri tradit, & hæc habitudo æquiuoce dicitur de his, & illam quæ efficit, decet nominare actionem, & passionem, quasi vtraque vna sit motio, aliam vero ponere, quæ non facit ipsa, sed aliud quiddam sit in ambo bus efficiens, velut æqualitas, quæ æqualia faciat. Plot. En. 6. lib. 1. cap. 8. ch. 573.

Habitudo est affectio animæ, secundum quam quales dicimur. Speusip. in Plat. desin. char. 1964.

Habitudo & dispositiones in qualitate ponuntur. Plotin. En. 6. lib. 3. cap. 19. ch. 635.

Habitudo nostri pro temporum diuersitate diuersi sunt, nam pleni cum sumus, aliter cupimus, aliter, cum vacui. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 8. ch. 78.

Habitudo, dispositiones, siue affectiones aliæ a subiectis qualitates dicendæ sunt: in quarum principijs exemplaribusque actus sunt, quæ in subiectis qualitates cognominantur. Plot. En. 2. li. 6. ca. 1. ch. 181.

Habitudo fit in anima, & generatio ad naturam perficiendam, & anima fit quodammodo, quoniam non ita vniuersalis & simplex est, vt intellectuali, nec stabilis vt illa, sed permanet, & mutationem habet innatã. & sic ubi Theophrastus interrogat a quo fiat in anima generatio vel habitudo, atque potetie vel essetie, putandus est interrogare, vtũ secundũ habitum tantum, atque potentiam, an etiam secundum essentiam in anima fiat permutatio. Prisc. in Theophr. de phãtaf. & intel. c. 1830.

Habitudo Platonicæ putant & in phantasia quodammodo remanente restare post mortem, & in rationem illi consentientem, si modo quicquam & tunc quidem coacta consenserit, inde trãsfundi: peripatetici autem cessare composito dissoluto putant. Marsil. Fic. in Plat. Theolog. lib. 18. cap. 10. ch. 424.

Habitudo rationem entis magis habent quam priuationes. Marsil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 46. ch. 1161.

Habitudo vel ad operationem trahit sibi conuenientem, vel ad opus conueniens. Marsil. Fic. in Plat. Philebo lib. 1. cap. 1. char. 1207.

Habitudo semper pertinet ad aliquod obiectum, nec est

habitus nisi vnus rei tantum: quo fit, vt qui ad vnam non sit aptus, interdum ad alias esse non possit. Seb. Foxius in 6. Plato. de rep. ch. 262.

Habitudo animæ intelligentis quinque esse dicitur, ars, prudentia, intellectus, scientia, & sapientia. Leo Heb. de Amo. dial. 1. char. 28.

Hæreseos notam qui fert, aut dissimulat, nõ est Christianus. Ioan. Pic. Mirand. in apologia. ch. 115.

Hæreticum nullum vt Logicæ dicitur aut Rhetoricæ persuasum hæresim abierisse, sed simplicissimi illiterati verbis quosdam acquiruisse vidimus. Pic. Mir. de stud. philos. lib. 1. cap. 3. ch. 11.

Halyis est cathena quædam luminis clarioris per solis ambitũ in se reuertens. Inter Irim & Halyim hoc interest, quod Iris multicolor est & semicirculo figurata procul a Sole, & Luna. Cathena clarior est, astrumque ambit orbe incolu corona non discolor. L. Apul. de mundo. ch. 235.

Harmonia est in voce, Rithmus in motione corporis. Plat. in Philebo. ch. 219.

Harmonia facta est a Musica arte ex discrepantibus primo acuto & graui amorem & cõcordiam mutuo inducens. Plat. in Symposio. ch. 228.

Harmonia Græca est suam ipsius vitam coaptare sermonibus ad opera consonantem. Plat. in lachete. ch. 392.

Harmonia illa relinquenda est in ciuitate, quæ virti in militari actione, & in omni violento opere constituit, voces & accentus decenter imitatur. Itemque ei, cui res non succedit, aut qui in vulnera & in mortem incidit, aut in aliam calamitatem illapsus est, & in omnibus his constanter & fortiter fortunam propulsat, & rursus aliam, quæ eius, qui in pacata, & non violenta, sed voluntaria actione versatur, & voces & accentus decore exprimit, aut eius, qui alicui quid suadet, & rogat, aut Deum prece, aut hominem doctrina & admonitione. Aut contra, eũ quis alij roganti, aut docenti, aut suadenti seipsum submittit, & ex his e sententia agit, & non superbe se effert, sed temperate & moderate in omnibus his agit, & ea quæ eueniunt boni, consulit. Has duas harmonias, violentam, voluntariã, infortunatorum, fortunatorum, temperantium, fortium, quæ sonos optime imitabuntur, has inquirere oportet, quæ sunt Dorica & Phrygia. Plat. de rep. dial. 3. c. 591.

Harmonia molles & conuales sunt Ionica & Lydica, quæ laxè appellantur, quibus in ciuitate vti non licet: nam sobrietas, mollicies & segnicies maxime dedecet: cõsuetibus. Plat. de rep. dial. 3. ch. 591.

Harmonia cognatos habens circuitus his, qui in anima nostra sunt, & qui cum intelligentia musis vitur, nõ ad absurdam voluptatem, vt nunc esse videtur, utilis est, sed ad animæ circuitum in nobis inconcinnum factum, ad ornatum & concetum redigendum, ipsi pro auxiliario a musis data est. Sed & rithmus ob immoderatum in nobis, & gratijs in plerisque indigentem habitum, ad eadem ab eisdem auxiliarius datus est. Plat. in Timæo m. char. 741.

Harmonia qui non delectatur, non est harmonice compositus. Marsil. Fic. in epistolis. lib. 6. ch. 822.

Harmonia est ea concinnitas, quæ in vocum modulis ex cõsonodi obseruatione reulatur. Marsil. Fic. in Phil. lib. 1. cap. 28. char. 1236.

Harmonia ex Phthongis constituitur congrua scilicet mensura in excessu & defectu grauium vocum, & acutarum, & mediarum, & voces hic sunt quatuor, grauis, atque acuta, surgens in acutam, & declinans ad grauiem, item proportionibus quatuor, dupla inter duo & vnum, sesquialtera inter tria, & duo, sexquitercia inter quatuor & tria, sesquioctaua inter nouè & octo. Proportionem duplam sequitur: consonantia vocis octaua, sesquialteram quintæ, sesquiterciam quartæ, sesquioctaua tonus. Marsil. Fic. in Plat. de rep. dial. 3. c. 1400.

Harmo-

Harmonia optima omnium est animi temperantia. Marsil. Fic. in Plat. de rep. dial. 3. ch. 1401.

Harmonicum artificium in hoc versatur, quod portiones superpartientes, quasi disgregatas & dissonas deuitat, multiples, & superparticulares admittit, componens duplas ex sesquialtera, & sesquitercia per harmonicã, qualem diximus, rationem cõcordi varietate gaudeantem. Marsil. Fic. in Plat. Tim. ca. 29. ch. 1451.

Harmonia est ordo in ipsa vocum peracuti, & graue cõtemperantia. Marsil. Fic. in Plat. de legibus, dialogo secundo. char. 1493.

Harmonica ratio nobis præcipue a diuina prouidentia est tributa, per quam omnes iniquitæ naturæ motus, qui suapte natura inconcinni forent, concinnaremus, a musis habemus motionis animi consonantiam, ab Apolline concentum in sermonis cantusque motu, a Baccho festinam in motu membrorum concinnatè. Marsil. Fic. in Plat. de legib. dial. 2. ch. 1493.

Harmonia coelestis non sentitur humanis auribus, quia maxima est distantia, & vltus est continuus, vt Pythagoras dicebat. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 88.

Hebe ministrat pocula dijs plena Nectãre. Hebe est iuuentus, perpetuo enim iuuenes sunt dii Deum æternum contemplantes. August. Steuch. de perenni philosoph. lib. 4. cap. 11. char. 81.

Hebræi vna die 24000. cæsi a suis proprijs auctore Phineo & iubente Mose, quia meretricibus a Balaco rege in exercitum missis se miscuerant. Phil. Iud. de vita Mosis. lib. 1. char. 411.

Hebræorum schola in tres diuisa est sectas, in philosophos, Cabalistas, & Talmuticos. Io. Pic. Mir. in apol. ch. 181.

Hebræi non nouerunt patrem: nam si celebrant in synagogis creatorem coeli, erat hic filius Dei, quem poitea corpore magnitudinem diuinitatis suæ abscondentẽ cruci affixeret: at antiqui philosophi & sibilla patrẽ & filium cognouerant potius ex traditione antiqua, quã e coelesti reuelatione. August. Steuch. de perenni phil. lib. 1. cap. 27. char. 29. ter.

Hebræi Iouem sedech, quasi iustitiam appellant. Leo Hebræus de Am. dial. 2. ch. 144.

Hegesias sic de morte copiose disputabat vt a Rege Prolemæo prohibitus esse dicitur, quod multi his auditis mortem sibi ipsi consciscerent. Aug. Steuch. de perenni philosoph. lib. 7. cap. 2. ch. 118. ter.

Heliolenus lapis, idest solaris & lunaris, quodammodo imitatur congressum Solis & Lune, & figurat colore. Proclus de sacrificio & magia. ch. 1928.

Helitis lapis radijs aureis solares radios imitatur. Procl. de sacrificio & magia. ch. 1928.

Helleborum herbam qui colligit, si solum deorsum trahit, educit humores deorsum, si sursum, sursum. Marsil. Fic. de vita coelitus compar. li. 3. ca. 16. ch. 554.

Helleboro si quis recte vtatur, & potenter ferat, mutat quodammodo exquisita purgatione, & occulta eius proprietate qualitatem spiritus, & corporis naturã, & ex parte motus animi, & quasi reiuuenascere, vt ferme videatur esse renatus. Marsil. Fic. de vita coelitus compar. li. 3. cap. 20. ch. 560.

Hemitonium vnum paulominus est dimidio tono, & alterum paulo maius: quod interuallum Plato indicat esse inter 243. & 256. quũ minoris illius numeri pars octaua sit triginta & prope semis, hic vero maior numerus supra minorem illum addat duntaxat tredecim, neque totum reddit, nec integrum hemitonium. Marsil. Fic. in Plat. Tim. ca. 31. ch. 1156.

Hepatis gratia a natura splen factum est, vt eius sordes purgans. Plato. in Timæo. ch. 753.

Heracliti opinio erat omnia moueri, nec aliquid consistere. Parmenidis vero & Melissi quod vnũ omnia sint, & ipsum in seipso consistat, locum non habens in quo moueatur. Plat. in Theæt. ch. 121.

Heraclitus iudicium veritatis in mentem reduxit. qui autem diceret, hoc ab eo sublatum ei calumniose imputat, & eius opinionem difficile est intelligere, tanta erat in homine sermone obscuritas, vt inde Scotini cononemum traxerit. Ioan. Fran. Picus Miran. in exa van. doct. gen. lib. 2. ca. 11. ch. 838.

Herbæ cor respicientes sunt septem, prima Perfora, secunda Vincetoxicon, tertia Enula, quarta Raphanus, quinta Dictamus, sexta Aristolochia, septima Lactucella. his ab Arnoldo, & Raymũdo additur herba Tunici. Marsil. Fic. in epid. antidot. ca. 6. ch. 584.

Hercules ne quidem contra duos. Plato in Phædone. charta 49.

Hercules non poterat aduersus Hydram depugnare, eo quod sophistria esset, & propter sapientiam si vnũ sermonis caput ei resectum esset, multa pro vno produceret, & aduersum Cancrum alium sophistã e mari profectum, & recens, vt multis videtur e nauis aduectum, qui ubi ipsum affligeret e sinistra dicendo, & mordendo Iolaum ex fratre nepotem auxiliarium vocauit, & hic ipsi abunde opem tulit. Plat. in Euthy d. char. 425.

Hercules quia vita actiua excelebat, propter probitatem illius vitæ existimatur Deus: sed quia non habebat vitam contemplatiuam, ideo a poeta dicitur apud superiores esse, sed aliquid eius esse apud inferos. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 12. charta 7.

Hercules, qui in nobis est ratio, occidit Antæum idest imania quædam simulachra phantasiæ. Marsil. Fic. in epistolis, lib. 4. char. 775.

Hercules solus cum moniis decertauit, at ceteris periculisosa est huiusmodi violentia. Marsil. Fic. in Plat. conuiu. or. 7. cap. 16. char. 1361.

Hercules apud Græcos dignissimi viri appellabantur iusti, & virtutibus excellentes. Leo Hebræus de Amore, dialog. secundo. char. 1209.

Hermogenes Parmenidis, & Pythagoreorum cultor fuit, qui omnia manere putauit. Marsil. Fic. in Plat. Cratylum. char. 1310.

Heroes ab amore dicti sunt, & semidei vocantur, vt qui vel ex amore Dei erga foeminam geniti sunt, vel ex amore hominis erga Deam vel *απο τοῦ εὐφῆν*, quod est dicere, quasi rhetores, eloquentes, dialectici, & ad res disputando proponendas aptissimi. Plato in Cratyl. charta 77.

Heroes inter aeris purissimam partem supra nos, & terram, ubi nec nebulis locus nec ex signorum aliquorum agitatione commotio existunt. Mercurij Trismegisti Asclepius, cap. 12. char. 1869.

Heroes etsi potentia, virtute, pulchritudine, magnitudine nobis præstant, tamen cum anima nostra, & vita eius multum congruunt: dæmones heroibus sunt superiores, & deorum ministri tanquam architectorum in opificio mundano. Iamb. de myst. ch. 2874.

Heroes magnifice incedunt ad actionem, tardius tamen quam dæmones peragunt: principatus cum auctoritate & imperio veniunt ad agendum, principum conatus plurimam habent emphasim, sed desinit ab effectu: animarum actiones mobiliiores sunt quam heroum, sed debiliores. Iamb. de myst. ch. 1879.

Heroes erant homines excellenti quadam virtute moti, qui e vita abierunt. Bess. Cardin. in Calumniatorem Platonis, lib. 3. cap. 4. ch. 32. ter.

Heroum opera ardentius ad virtutem inflammant exactiusque formant, quam veterum philosophorum de moribus disputantium uerba. Marsil. Fic. in epistolis, lib. 1. char. 609.

Heroes nominant Platonici Homines a Dijs e terra progenitos, qui a parentibus occulta quadam mentis ad mentem persuasionem recti ab initio multa per secula fuere. Marsil. Fic. in Plat. Atlanticum. ch. 1486.

Heroes nil aliud sunt, quam iustorum, & bonorum ho-

Tom. 3.

B b 3 ni-

minum animi. Aug. Steuch. de perenni philosophia lib. 8. cap. 26. char. 175
 Hæliodum Homero nulla alia ratione præfulerant Epibœi, nisi quia magis probauerunt agriculturam quàm bellum. Fr. Pat. de rep. lib. 1. ca. 7. ch. 28. ter.
 Hætrufci cœlum in sexdecim partes diuidebant, vt quia fulmen euenisset, ex eo sibi claret. Et si finitrum id fuisset indicare prospera putabant Romani. Sed in comitijs tam dextro quam sinistro fulmine aduersa portendi, & id ipsum timebant quacūque parte tonasset, fulgurassetve. Ioan. Fr. Pic. Miran. de prænotione, lib. 6. capit. 6. char. 616.
 Hiacynthum qui gestat est à fulgure immunis. Marf. Fic. de vita cœlitus comparanda, li. 3. ca. 12. ch. 547.
 Hierotheus post Paulum Dionysij doctor, & A postolis excellentia proximus, Theologiæ summis mira profunditate concludit, scripsit expiatissimis mentibus, atq; doctissimis. Dionysius autem iussu Hierothei, & Timothei rogatu, vniuersales illas summulas Hierothei in notiones singulas deriuauit. Marfil. Ficin. in Dionysij Areopagita de diu. nom. ch. 1050.
 Hilaritas dicitur ἐὺφροσύνη, quod anima bene vnacum rebus feratur, ἀπὸ τοῦ φέρειν, ita vt ἐὺφροσύνη iuste dici debet quod ἐὺφροσύνη dicimus. Pla. in Cratyl. ch. 87.
 Hilaritas amplior est voluptate, hilares enim sumus dicendo aliquid, & si quis mente ipsa prudentiæ participet, fiat, voluptate vero affici cōtingit edēdo aliquid, aut si quid aliud iucundi quis ipso corpore percipiat. Plato in Protagora. char. 445.
 Hippocrates cōs medicus. Asclepiadarum generis erat. Plato in protag. char. 433.
 Hippocrates Democriti discipulus primus a studio sapiētiæ medicam facultatem separauit, quæ paulo post in tres distincta partes est, Diæticam, Pharmaceuticam, & Chirurgicam: & hæc quoque in controuersia inter ipsos venit. Nam alij rationales appellati, quorū princeps fuit Hippocrates, qui naturæ cognitionē sibi necessariam arbitrabantur. Alij eam in vñ & experimentis collocarunt, & Empirici vocati sunt, quorum caput Serapion, & qui eum secuti sunt, Glaucus, Heraclides, Tarentinus, duo Apollonij, & sextus Afer, vt ait Cornelius: quamuis Galenus in Philippum eam refert, & Plinius secundus in Aconem Agrigentinum. Qui nō quod ratione non pollebant (vt quidam opinati sunt, & Empirici nostri temporis existimant) sed quia ratione comparari medicinam non posse, sed vsu duntaxat & experimentis existimabant, in eos, qui sese rationales profiterentur, acerrime disputarunt. Deinde fuere, qui se Methodicos nominarunt ab vtriusque diuersi auctore Themisone. Ioan. Fr. Pic. Mir. de exam. van. doct. gent. li. 1. ca. 2. ch. 732.
 Historiarum & poetarum lectio prodest ad parandam perfectam virtutem & ad curam reipublicæ. Philo. Iud. de sacrificiis Abelis & Chaimi. ch. 94.
 Historia in atlantico descripta vera fuit, tū quia vbi aliquid fingit, solet, fabulam nominare, deinde idem in Timæo asserit appellans rem miram, sed omnino veram, & à quibus desumpta sit recenset, id est à maioribus suis & gentilibus. Præterea Proclus de rebus Aethiopum hæc manifeste confirmat. Marf. Fic. in Plat. Atlanticum. char. 1485.
 Historia dici potest fabula, quoties ultra res gestas angustiore habet allegoriam. Marfil. Fic. in Plato. de rep. dialo. 10. char. 1431.
 Historia est, quæ ostendit euentus rerum. nam & si dabo Alphonso talem fuisse sidereum positionem per illa tempora, non tamen dabo tunc fuisse cataclismū, aut rem aliam, nisi fidelis hoc mihi historia demonstrauerit. Io. Pic. Mir. in Astrolog. li. 5. ca. 8. ch. 565.
 Historiarum cognitio regibus, ducibus, imperatoribus, & omnibus principibus per quam necessaria habenda

est, quam Cicero appellat testem temporum, vitæ magistrum, veram memoriæ & veritatis nunciā. Franc. Patric. de regno. li. 2. ca. 10. ch. 74.
 Hoc aliquid frustra introductum est in prædicamentis: nā qui quatuor tantū introducebant hoc introducebant: nam aut est ens, aut non est ens: si ens vna quædam specierum est, si non ens, ens erit non ens. Plot. En. 6. lib. 1. cap. 24. ch. 588.
 Homeri catena nil aliud ostendit, quam, quandiu circuitus ille & sol mouetur, omnia seruantur inter Deos & homines, si vero stet, hoc totum vt ligatum corrumpitur. Plato in Theæteto. ch. 108.
 Homeri Ilias præstantius poema est quam Odyssea, quāto præstantior est Achilles Vlyssæ. Plato de mendacio. charta. 529.
 Homerus milites non pascit piscibus, quamuis in Hellesponto essent, neque carnibus coctis, sed assatis tantū, quæ facillime parari possunt militibus, vbi facilius est ipso igne vti, quam vasa circumferre: nec condimentorum (vt opinor) vnquam meminit, quia qui corpore bono esse volunt, ab iis abstinendum est. Plato de repub. dial. 3. char. 594.
 Homeri reuerētia vsque a pueritia habita tenebat Platonem ne poetas a reipublica eijceret, tamē quia mentis auditorum pernicies sunt, eos in ciuitate non admittit, qui Homerus videtur primus ductor, ac dux tragicorum poetarum. Plat. de rep. dial. 10. ch. 691.
 Homeri opera, non vt leges, non belli tempore ipso principe aut consultore utilis fuit, nec vir aliquis in rebus gerendis, ad artes, aut alias actiones ex Homero vtilitatem habuit, nec publice, nec priuatim, dum viueret, quibusdam disciplinæ dux fuit, nec sibi ipsis nec posteris. Plat. de rep. dial. 10. ch. 693.
 Homerica duplicem habent negotium: id quod poeticū spectat, fabulæ effigiem intendit: quod philosophiam respicit, id ad amorem virtutis, ac veritatis cognitionem penitus fertur. Max. Tyrius sermo. 16. ch. 134.
 Homerus vndique pellendus ex omni ciuitate, in qua labores vigent cum virtute coniuncti. Max. Tyrius, serm. septimo char. 61.
 Homeri laudes in Philebo a Platone tribute, non ex Platonis sententia, sed ex communi opinione deductæ sunt. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 10. ch. 1427.
 Homerus in amorem inuēctus lumē oculorum amisit. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 208.
 Homicidium si quis commiserit in publicis certaminibus in amicum siue in bello, aut exercitatione ad bellum, dum magistratus exercitia instituunt, purus sit. Plat. de leg. dial. 9. ch. 906.
 Homicidium qui manu sua perpetrarit, siue suo corpore nudo, siue instrumento, aut telo, aut potus aut cibi exhibitione, aut ignis aut frigoris admotione, aut spiritus interceptione, ipse suo ipsius corpore, aut per alia corpora, punitus sit velut manu perpetrasset, & penas tales det. Si seruū occidit, eius, qui occisus est, dominum indemnem faciat, aut poenam pretij eius, qui occisus est, duplam substineat. Pretij æstimationē iudices faciant, purgationibus autem vtatur maioribus, & pluribus quam qui in certaminibus, eadem perpetrarunt. Si suum seruū occiderit, purgatus, secundum legem à cede liberetur. At si liberum inuitus occiderit, purgationibus ijsdem lustretur, qui si seruum occidit, sed per totum annum patriæ locos relinquere debet, & si externus, ab externi regione prohibeatur per annum. Si paruerit huic legi, parentes proximi defuncti ueniam illi præbeant. At si parere noluerit, proximus cedis reum peragat, & omnes poenæ duplicentur. At si proximus illum cedis non accusauerit, quicumque volet, ipsum accuset, & quinque annis a patria abesse cogat. Si externus externum in ciuitate degentem inuitus occiderit, accuset quicumque

volet ijsdem legibus. Si inquilinus est, per annū exulet. Si penitus externus fuerit à reipublica, post purgationem, siue externum, siue inquilinum, siue ciuem occiderit, per omnem vitam à regione prohibeatur, in qua harum legum auctoritas vim habet, si reuertatur, legum custodes ipsum morte plectant, & si bona habet, proximo generi interfecti tradant. Si inuitus redeat per mare pulsus, vel ab aliquibus vi adductus fuerit, illæsus in exilium mittatur. Plato de legibus. dialogo nouo. chart. 906.
 Homicida postquam reuersi sunt, vxor à viro, & maritus ab vxore discedat, & nunquam ad gignendos liberos conueniant, nec in eadem domo habitent cum his, quorum filium, aut fratrem sustulerunt, nec facris communicent, & qui in his impius est, & non pareat, a quocumque volente impietatis reus accusetur. Plato de legibus. dialogo, 9. char. 907.
 Homicidium iræ causa bifariam distinguitur. Nam vel peragitur cædes ab his, qui de repente, & nulla occidendi præmeditatione plagis, aut aliquo huiusmodi impetu confestim oriente aliquem occiderit, & poenitentia statim factam sequitur. Vel qui verbis aut rea lacefisti, aut contumelijs factis vltionem prosequētes postea aliquem occiderint, volentes ipsum occidere, & nulla sequitur ad factum poenitentia. Hic voluntario similis est, ille inuoluntario, seu potius inuoluntarij imago, contra primum leuiores penas, contra secundū grauiores sancire oportet. Plato de legibus dialogo nono, chart. 907.
 Homicidium si quis commiserit in hominem liberum absque præmeditatione ex ira quadam, quæ perfecta fuerit, reliqua patiat, vt pati conuenit cum, qui absque ira cædem perpetravit, sed duobus annis necessario exulet vt iram suam castiget. Plat. de legibus dialogo nono, chart. 907.
 Homicidium si seruus in suum dominum commiserit ex ira, cognati interfecti faciant cum occisore quidquid voluerint, saltem vt vinum esse non sinant, & puri sint. Plat. de leg. dial. 9. char. 907.
 Homicidium si seruus in liberum ex ira commiserit, domini tradant seruum cognatis, & cōsanguineis interfecti. Hic vero ex necessitate perimant cedis auctorem, quo pacto ipsis visum fuerit. Plat. de legibus dialogo nono, chart. 907.
 Homicidium ex ira qui commisit in seruum suum, purgetur, qui in alterum, duplum damnum domino suo rependat, at qui legibus non obediuerit, sed dum impurus est, forum, & gymnasia, & tēpla polluerit, quicumque volet, & interfecti bonorumque tutelam gerit, ad iudicium trahat, & duplum pecuniarum, & alium rerum ab ipsis exigat, & persolueret cogat, & quod persoluerint, ipse sibi ipsi secundum leges seruet. Plat. de legibus dialogo nono, char. 907.
 Homicidiorum voluntariorum maxima causa est cupiditas acquirendarum pecuniarum. Secunda ambitiosi animi habitus, qui graues inuidias inter cohabitantes parit maxime quidem ei, qui inuidiam habet, deinde vero optimis in ciuitate. Tertio sunt miseri, & iniusti timores, qui multas cedes operantur, cum ab aliquibus peragantur, aut perfecta sunt in quibus neminem sibi conscium esse, aut fuisse volunt. Plato de legibus Homicida, si frater in fratrem in seditionibus sit pugna oborta, aut tali modo, aut ipsum priorem, vt hostem occiderit viam a se depellendo, purus sit. Si quis ciuem eodem modo, si externus externum, & cuius externū, & externus ciuem dum se defendit occiderit eodem modo purus sit, & similiter si seruus seruum, ac si seruus liberum a se depellens occiderit, eisdem legibus obnoxius sit, quibus ille, qui patrem occidit. At quicumque remiserit purgato interfectore, exulet per annum. Plat. de legibus dial. 9. char. 908.

Homicidium si frater in fratrem, aut sororem, aut sororem fratrem, aut sororem ex ira occiderit, purgationibus vtantur, & nunquam in eadem domo habitent, nec facris communicent, & si non pareat, impietatis sit reus. Plat. de leg. dialog. 9. ch. 908.
 Homicidium si quis non sua manu commiserit, sed cōsilio, & consilijs, & insidijs cedis auctor, & anima a cede non pura in ciuitate habitauerit eodem modo puniatur exceptis fideiussoribus, & cōdemnato propria sepultura concedatur. Plat. de leg. dial. 9. ch. 909.
 Homicidium in liberum hominem si seruus commiserit siue sua manu siue ex insidijs, & consilio, & condemnatus fuerit, publicus lictor ciuitatis ad monumentū occisi perductum, aut eo vnde tumultū videre potest, tot plagis flagellatum reddat quot iniunxerit, qui reū peregit, & si ita flagellatus vixerit, adhuc occidat. Plat. de leg. dia. 9. ch. 909.
 Homicidium in seruum si quis commiserit, qui nihil iniusti fecit, sed ob timorem, ne turpia, & mala ipsi facta indicet, aut alterius cuiusdam eiusmodi gratia, vt is, qui ciuem occidit, poenas det. Plato de legibus dialogo nono. chart. 909.
 Homicida quicumque ex prouidentia, & iniuste primū legitimis arceatur, vt neque templa, neque forum, nec portus, nec vllum alium publicum conuentū polluat, siue quis interdicit, siue non ei, qui hoc perpetravit. At qui eum reum non facit cum facere debeat, aut nō indicat, cum sit intra consobrinos ex vtrius, & feminis interfecti, cognatus primo fedatatem scelus, & deorum iram in se ipsum suscipiat, velut legis imprecationem sententiam dicat. deinde reus peragatur a quocumque, qui occisi cedis vlcisci volet. Qui vero vlcisci vult, is postquam lauacra ob hæc tutelæ gratia instituta, & alia, quæ Deus circa hæc legitima tradiderit, omnia perfecit, & prædictionem denunciari, eat, & cogat cedis auctorem, vt penam secundum legem det. Plat. de legibus dial. 9. char. 919.
 Homicidium qui cum insidijs ex ira commisit, tribus annis exulet, & reliqua patiat, vt qui non ex ira commisit, homicidium ob iræ magnitudinem maiori tempore puniatur.
 Homicidia, qui damnatus est morte puniatur, & in occisi regione non sepeliatur, propter impudentiam allatam ad exercendam impietatem. Qui vero fuga euitauit, & iudicium subire noluit, perpetuo exulet. Si vero quis occisi regionem ex his ingressus fuerit, qui primus ex mortui cognatis, aut ciuibus in ipsum incidit, eum impune occidat, aut ligatum magistratibus occidendum tradat. Hic, qui iudicium intentat, fideiussores accipiat ab eo, cui iudicium dicat, ille exhibent tres fideiussores fide dignos quod ad iudiciū sistat, & si non habet, vincetus custodiatur. Plat. de leg. dialog. 9. char. 909.
 Homicidium si iumentum perpetrarit, curatores agrorum illud cōdemnatum extra agrorum fines occisum eijciant, & si aliquid unanimum excepto fulmine, vt de animalibus dictum est, extra terminos eijciant, & proximus expiationem faciat. Plat. de legibus dialogo nono. charta 910.
 Homicidium si repertum fuerit ignoto interfectore diligenti facta inquisitione, denunciatur præconis voce, vt qui illum occidit, templa non ingrediatur, nec totam occisi regionem, & si cognitus fuerit, & compauerit, moriendum sibi esse, & extra regionem occisi eijciendum in sepulchrum. Plat. de leg. dia. 9. c. 910.
 Homicidia, in quibus homicida sit purus, pura sunt, suam noctu in ædibus ingressum qui occidit purus, prædonem propulsans si occiderit, purus sit, si est, qui liberam mulierem, aut puerum ad venem cogat, impune occidatur ab eo cui vim intulit, aut a patre, fratribus, & filiis. Si maritus vxorem vim passam offenderit,

derit, occiso violatore purus lege sit. & si quis patri eodem minime impiam facienti auxilium ferens aliquē occiderit, aut matris, aut liberis, aut fratribus, aut liberorum coniugi, penitus purus sit. Plato de legibus. dialogo nono. ch. 910.

Homicidæ non volūtario sex ciuitates concessæ sunt inter Leuitas, quia & Leuitæ profugi erant relictis patre, fratribus, & tota mortali cognatione. Phil. de profugis. charta 299.

Homicida nemo pestilentior est quam adulator, qui quātum in se est, interficit animam. Marcellus Ficinus in epistol. lib. 1. ch. 659.

Homicidii reus est habendus, qui amatum non amat, immo fur, homicida, sacrilegus, & velut profanus impune interfici potest. Marcellus Ficinus in Plato. conuiuium. or. 2. cap. 8. ch. 1328.

Homicidam non minus putare debemus, qui hominem præcipit nasciturum, quam qui natum tollit e medio, audacior, qui præsentem abruptit vitam, crudelior, qui lucem immet nascituro, & nondum natos suos filios enecat, ut qui masculam venerem exercent. Marcellus Ficinus in Plato. conuiuium. or. 6. cap. 14. ch. 1331.

Homo quid est, & eius natura.

Homo mente præditus cupit semper apud eum esse, qui ipso melior est. Plat. in phædo. ch. 35.

Homines nil aliud sunt quam partim corpus, partim anima. Plato. in phædone. ch. 44.

Hominem non esse mensuram rerum omnium contra protagoram asserimus. Plat. in Theæt. ch. 117.

Homo omnium rerum mensura non est, nisi sapiens quis fuerit. Plat. in Theæt. ch. 122.

Homo est animal mansuetum. Plat. in sophist. ch. 140.

Homo nil aliud est quam anima. Plat. in Alc. 1. ch. 348.

Homines sunt Deo similes ut ait Homerus. Plato de rep. dialogo 6. charta 640.

Homo solus sibi ipsi malorum causa est. Plato. in Timæum. charta 739.

Homo est miraculum animalium diuinorum. Plato de legibus dial. 1. ch. 795.

Homo animal mansuetum est, & si rectam disciplinam, & felicem naturam adeptus est, diuinitissimum, & mansuetissimum animal euadere solet. si vero non satis, aut non recte educatus est, ferissimum omnium fit, quæ terra producit. Plat. de leg. dial. 7. ch. 857.

Homo omnium animalium religiosissimus est. Plato de legib. dial. 10. char. 926.

Homo grauis est possessio, & multa mala contingunt circa ciuitates, quæ multos vnius linguæ seruos possident. Plat. de leg. dial. 6. ch. 862.

Homo animal est diuinum, nec est cum terrenis brutis, sed cum dijs celestibus comparandus: imo homo verus vel celestis præstantior est, vel saltem pari forte potitur: ideo dicere possumus hominem terrenum esse eum mortalem, Deum vero celestem immortalē hominem. Ideo horum virtute duorum hominis & mundi singula gubernantur, demum vni cuncta subiiciuntur. Mer. Trismeg. Pimand. cap. 10. ch. 849.

Homo est magnum miraculum, animal adorandum & honorandum, in naturā Dei transit, quasi ipse sit Deus. Hoc dæmonum genus nouit, ut qui cum eisdem ortum se esse cognoscit. Hoc humanæ nature partem in se ipse despicit, alterius partis diuinitate confusus, quæ infra se sunt, diligit, a superioribus diligitur, colit terram. Mer. Trismeg. Asclep. cap. 3. ch. 1859.

Hominem Deus non in intelligibili regione, sed in mundo constituit, quia factus est ex natura mortali & æterna. Mer. Trismeg. Asclep. cap. 4. ch. 1860.

Homo non est simplex, sed est coniuñctum ex anima & corpore, corpus corruptibile, anima incorruptibilis,

ideo homo vere est anima. Arist. Theol. Aegypt. li. 12. cap. 1. char. 612. pag. 2.

Homo verus est animal rationale, vbi animal ponitur pro vita, quæ non inest absque anima infundente: & totus homo diuiditur in corpus & animam, quæ est forma. Arist. Theol. Aegypt. li. 14. ca. 4. ch. 84. pag. 2.

Homo est animal sine pennis, bipes, latis vnguibus, quo solum ex animantibus scientiæ rerum per rationes sit particeps. Speu. de Plat. definit. ch. 1964.

Homo totus in capite & vultu est, nanque prudentia & sensus omnes in illa parte continentur, cætera omnia membra capiti ancillantur. L. Apul. de dog. Plato. libro primo. char. 227.

Homo tunc est perfectus, cum anima & corpus æqualiter copulantur, & inter se conueniunt, & sibi respondent, ut firmitas mentis prævalentibus corporis viribus non sit inferior. L. Apul. de dog. Plat. li. 1. ch. 228.

Homo non est minor, quod ex parte mortalis sic, sed eo forte aptius, efficaciusque compositus ad certam rationem mortalitatem nactus esse videtur, quoniam vtraque, nisi ex vtraque materia sustinere non potuisset, ex vtraque formatus est, ut terrenorum cultum & diuinitatis posset habere delectum. L. Apul. Asclepius. char. 258. ter.

Hominem verum testatur Plotinus esse animam. Macro. in som. scip. lib. 2. char. 155.

Homo ab anima mouetur, ergo initium est motus. Macro. de som. scip. lib. 2. ch. 168.

Homo, qui reduci debet ad primum printipium (ut ait Plato) est qui in prima genitura in virum philosophū, musicum, aut amatorem descendit. Profecto philosophus natura, musicus & amatorius reducēdi sunt. motus vero quis est? processio duplex est, altera proficiscens, altera ad supera iam profectis. prima ab inferioribus ascendit, secunda illorum, qui iam in loco intelligibili sunt, ibique fixere vestigia, oportetque eos ultra progredi, donec ad summum vs. processerint, qui certe finis tunc itineris continget, quando quis ad summum intelligibilis mundi peruenerit. Plotinus. En. 1. lib. 3. cap. 1. ch. 20.

Homo intellectu felix cum sit, bonum sibi ipsi est, per id quod possidet: quod patet, quia qui sic affectus est, nihil ultra desiderat. Plot. En. 1. lib. 4. cap. 4. ch. 32.

Homo si idem esset ac vegetalis virtus, agere illa nos ageremus: at id minime felix, sed ipse intelligentis ipsius actus scilicet sumus, quapropter agente illo nos agimus. Plot. En. 1. lib. 4. cap. 9. ch. 36.

Homines sunt in medio, & in inferiori, at coelū & dii coelestes in sublimi, terra vero est quasi centrum, & velut vna quædam ex stellarum numero. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 8. char. 261.

Homo tam pulchrum opificium est, quam pulchrū esse potest, & ita in mundo constitutus est, ut fortē habeat potiorem quā cætera, quæ in terra sunt animalia. Plot. En. 3. lib. 2. capit. 9. ch. 262.

Homines principium aliud possident, non omnes autem omnibus, quæ habent, vsuntur, sed alii alio vsuntur principio alij alio, vel alijs atque peioribus. Plot. En. 3. lib. 3. cap. 4. char. 273.

Homo si esset simplex, simplex inquam, si id solum esset, quod habuit ab initio, & secundum id ipsum ageret, & pateretur, proculdubio querelæ omnis occasio procul abesset, ut in cæteris animantibus compertum habemus. Nunc autem in homine malo vituperatio habetur forsā non absque ratione. Non enim solum id est, quod est factus, sed principium aliud habet liberū, neque tamen extra limites prouidentie, & rationis uniuersæ peruagans. nō enim ab his nostris superiora illa dependent, sed micant meliora peioribus, idque perfectā prouidentia est. Plot. En. 3. lib. 3. ca. 3. ch. 273.

Homo præcipue est ipsa aia. Plot. En. 4. li. 7. ca. 1. ch. 456.

Homini

Homini corpus compositum est, & ideo perpetuo permanere nequit, cum quodlibet eorum, quæ insunt, reuertatur ad suum, & aliud interimat aliud, & commutet in aliud, præsertim cum anima, quæ conciliare solet, molibus iam non adsit. Plot. En. 4. l. 7. ca. 1. c. 456.

Homo non est aliquid simplex, sed constat ex anima, & corpore. Plot. En. 4. l. 7. cap. 1. ch. 456.

Homo vnus non sufficit ad exemplar multorum hominū differentium non solum materia, sed quam plurimis proprijs differentijs discrepantium. Plotinus En. 5. l. 7. capit. prim. chart. 539.

Homines omnes cum statim nati sensu priusquam mente vtantur, & rebus ad sensum spectantibus necessario prius incident, affectumque applicent, alij eodem in habitu perseverantes vitam transigunt, existimantes quod molestum malum, quod iucundum bonum, & satis factum arbitrantes, si per omnem vitam iucunda prosequantur, contraria respiciant. Alij aliquantum ab inferioribus eleuātur, quos ipsa animi natura melior a voluptate reuocat ad honestam. Cum vero non possint intueri supernum, transferuntur vna cum ipso virtutis nomine ad actiones inferiorumque delectus, a quibus attollere se ab initio conabantur. Tertium hominum genus diuinum est, in quo sunt qui maiore potentia, & oculorum perspicacia freti supernam lucem acute suscipiunt, & ad eam perfectam se attollunt, inferiores nebulas, & caliginem transcendent, & cum transcenderint ibi permanent, hæc omnia profus despicientes, nec aliter superna regione tanquam vera, & propria delectantur, quam peregrinus post longos errores legitima tandem patriæ restitutus. Plot. En. libro 9. cap. primo. char. 555.

Homo est anima: nam si esset animal rationale, cum animal constet e corpore, & anima, quomodo erit substantia sempiterna? tunc enim solum ratio est, cū corpus, & anima congregiuntur. Plot. En. 6. l. 9. cap. 4. ch. 696.

Homo est anima intellectualis, rationalisque simul, & sensualis, & hæc animæ humanæ conditio ex amussim ad ideam nostræ characterē est expressa, quæ idea primus est homo, anima sic se habens est secundus, tertius vero est homo, quasi non homo, animal compositum ex corpore nostro simul, ac vita quadam huic infusa ab anima præcedente in qua sensus efficacior est. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 5. ch. 698.

Homo quatenus est purus, nec deprauatus, agit quod melius est, & dæmones priores habet, & qui ante ipsū magis est dæmonicus, imo uero Deus. namque imitatio quædam Dei est annexus Deo dæmon, quemadmodum homo hic suspensus ad illum hominem. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 6. char. 699.

Homines nec essentia suæ domini sunt, sed potius essentia ipsa est domina nostrum, nam cum, & quod dominetur quodammodo homo sit, hac vtique conditione, & domini nostrum dici possumus. Plotinus En. 6. libro 8. capit. 12. chart. 746.

Homines tunc demum extra contingentia positi sunt, & libertatem experiuntur, quando cæteris posthabitis, vnico ipsius boni lumini intelligentiam superanti se exponunt: ipsa vera vita tunc effecti sunt. Plotinus En. 6. libro 8. cap. 15. chart. 756.

Humanum genus factum annuum quidem, non tamē rerum omnium præstantissimum, sed medium obtinēs, eligensque ordinem, simul tamen quo in loco positum est prouidentia beneficio perdi nequaquam dimittitur, sed ad superna reuocatur assidue, omnibus vbi que machinis, quibus diuinitas vtitur, virtutem continue reddens potentia prævalentem. Quo factum est, ut genus humanum rationale nunquam amiserit facultatem, imo particeps, & si non sumopere sapientiæ sit, mentisque, artis, atque iustitiæ, quam singuli inter se exercent, atque vbi

iniuria nonnullos afficiunt, se iuste id agere opinatur: esse nanque eos iudicant dignos, qui ab ipsis afficiantur iniuria. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 9. ch. 262.

Homo perfectissimus est, cui desunt pauciora. Max. Tyrius. ferm. 5. char. 36.

Homo duas animas habet, vt Mercuriales literæ docent. Vna est ab intelligibili primo atque ipsius opificis potentia particeps. Altera ex circuitu celestium nobis indita, in quam, & anima speculatrix diuinorum irrepit. Anima igitur a mundis in nos descendens, mundo rū circuitus sequitur. Quæ vero ab intelligibili veniēs intelligibiliter adest, eam a fato soluitur, & per eam ad intelligibiles Deos ascendimus, & religionem habemus ad æterna tendentem. Iamblichus de mysterijs. chart. 1904.

Homo paruus mundus recte nominatur, quia ex ipsdem omnibus est, corpore eandem habente materiam, anima eiusdem naturæ. Chalc. in Pla. Tim. char. 46.

Homines tanquam animæ quædam a solo intellectu pendent, vt autem animæ vtentes corpore egent, & dæmone. Proc. in Alc. 1. ch. 1914.

Homo reuera est ipse animus, ipse essentia a corpore segregatus, in quo quicquid est, pulchrū est, & bonum, etiam si inde corporis sequatur incommodum, corpus enim non pars est hominis, sed instrumentum, & instrumenti malum non pertinet ad vtentem. Pro. in Alcibiade primum. chart. 1927.

Homini dedit Deus intelligentiam, rationisque iudiciū ad cognoscenda intelligibilia, dei que bonitatem, sapientiam, atque iustitiam, & cum hæc sempiterna sint, consequens est hominem ad sempiternam naturam fore, & sempiternū. Hominem inquam compositum, huic enim iudicium datum est, & eius vsus. at nisi compositum manet, non permanet vsus, & officium eiusmodi, & homo sempiternus esse nequit absque resurrectione. Athenagoras de resurrect. cap. 1. ch. 1872.

Homini Deus dedit naturā ex anima immortalī, & corpore mortali constitutam, vt animæ se vniret, diuina contemplanti, deumque imitanti per legum obseruationem diuinarum. Hic igitur actus circa tertium, hic finis in actu intimo constitutus, declarat fore hominē sempiternum in naturā sua ad actum eiusmodi conducente in copula corporis simul, & animæ, quæ si quando dissoluatur, restituenda est per resurrectionē speratam a nobis, non vana spe, sed certissimo quodā fideiussore, consilio diuino ad huiusmodi officium, & finem sempiternam naturam hominis eiusmodi prouocante. Athenag. de resurrect. c. 1. c. 1872.

Homini finis absolutus est contemplatio Dei summa, & absoluta. Athenag. de resurrect. c. 2. c. 1873.

Homo vnusquisque ex anima, & corpore constat, exiguus tamen animæ principatus, & intellectus est graui carnis mole inuolutus. Sic verisimile est habere in vniuersitate sensibile, & intellectibile, cum principia intellectibilia præbent corporeis. Plutar. in Plato. quaest. ionib. chart. 674.

Homines paucos Deus per semetipsum appellat, & raro, vulgo hominum dat significationes, ex quibus constat ea, quæ dicitur vaticinatio, nam dii parcellimortū hominum mores exornant, quos summe beatos, & diuinos reuera volunt reddere. Quæ vero exolutæ sunt a genitura animæ, ac deorum toro vacant a corpore velut plane manumissæ sunt hominum, iuxta Hesiodum, curatores. Plutar. de vrbe Thebis, & Socratis dæmon. chart. 740.

Homines diis nati sunt, & coelestes, nam illo amore tenentur. Plutar. de vrbe Thebis, & socrat. dæmon. chart. 780.

Homo duplex, celestis ad imaginem Dei factus, terrestis e feminali materia, ille incorruptibilis, hic corruptibilis. Philo Iud. in legis alleg. 1. c. 30.

Homini

Homines sunt alij celi, alij terre, alij Dei: terræ sunt qui veniuntur corporis cupiditates: celi, qui tenent artes & scientias, aut eas sectantur: Dei sacerdotes & prophetae. Philo. Iud. de gigant. ch. 190.

Homo duplex, alius, qui vivit iuxta rationem inspiratam divinitus, alter, qui sanguine vivens servit carnis voluptatibus. Philo. Iudæus de eo qui rerum divinarum Heres. charta 315.

Homo somnium est, pulchritudo momentanea, sanitas incerta, robor morbis expugnabile, confusa integritas humoribus vitiosis facile corrumpitur, opes ingentes sæpe vna dies abstulit, honoratissimi versi in contemptum, imperia maxima brevi subversa sunt. Ideo civilem virum somniorum interpreter esse decet, intelligere quæ honesta, quæ turpia, quæ mala, quæ bona, & de alijs similiter, vt bene vivere doceat. Philo. Iud. de Ioseph. charta 351.

Homo cum non habeat a natura iudicium ad vnum determinatum, est necessario liber, & quod iudicet libere ex eo conijcimus, quia seipsum ducit ad iudicandum. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 9. cap. 4. ch. 207.

Hominis ingenium non est subiectum loci & temporibus. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 13. cap. 3. ch. 279.

Hominum infortunatorum duo sunt genera, alterum, qui nihil profecti nihil agant, alterum, qui professione ingenio alienam subeunt, & genio contraria. Mar. Fic. de vit. celsitas compar. lib. 3. cap. 23. ch. 566.

Hominis umbram, id est corpus, qui credit esse hominem, hic miser vt narcissus in lachrymas se resoluit. Mar. Fic. in epistolis. lib. 1. ch. 617.

Hominem ex anima & corpore constare asserunt Peripatetici. animam, vt ad præsentem spectat quæstionem, in duas partes dividunt, in mentem, & sensum, & mentem vim geminam habere, vnam in contemplatione, aliam in actione, & sensus alij intimi sunt, alij externi. Mar. Fic. de voluptatibus. cap. 8. ch. 998.

Hominem peripatetici ex anima & corpore componunt, & eius animam tradunt Christiani mox genito corpore procreari. Mar. Fic. in epist. lib. 10. ch. 916.

Homo est anima rationalis, mentis particeps, corpore vtens. Mar. Fic. in Plat. Alcib. 1. ch. 1133.

Homo vt anima rationalis est, in seipsum circulo quodam rationis sese animadvertendo reflectitur, vt mentis particeps, in diuinam mentem, velut riuius in fontem suum refluit, vt corpore vtens, velut negotijs gubernandis incumbit. Mar. Fic. in Plat. Alcib. 1. ch. 1133.

Homo per animam est id, quod est. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 53. ch. 1168.

Hominem Pythagoras rerum omnium mensuram esse censet, existentium vt sunt, non existentium, vt non sunt, & quælibet cuique talia qualia cuique videntur, & quales res sunt, tales sentiuntur, & quales sentiuntur, tales phantasia videntur. Ideo scientia sensus est, in quem Thales Milesius, Homerus, Epicharmus, Empedocles, Heraclitus, & Protagoras cõsenserunt. Mar. Fic. in Plat. Theæteto. ch. 1274.

Homo sophista dicitur, quia magna imitatur. Mar. Fic. in Plat. sophista. ch. 1284.

Homo solus est animus, corpus instrumentum. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 4. capit. 3. ch. 1332.

Homo verus, & idea hominis idem sunt, ideo quisque nostrum in terris a Deo separatus, non verus est homo, cum a sui idea sit, & forma disjunctus: ad eam nos diuinus amor, pietasque perducit, cum hinc discerpti simus & mutilati. Ideæ tunc nostræ amando coniuncti integri homines euademus, vt Deum primo in rebus coluisse uideamur, quo res deinde in Deo colamus, resque in Deo ideo uenerari, ut nos ipsos præceteris amplectamur, & amando Deum nos ipsos uideamur amauisse. Mar. Fic. in Plat. conuiuium. orat. sexta, cap. 18. charta 1355.

Homo animal est admirandum, ex immortali, mortali, que constitutum. Mar. Fic. in Plat. Tim. ca. 29. c. 1472.

Homo totus est mundus. Per intellectum quidam refert proportionem quadam firmamentum, per rationem speculatiuam, Saturnum; per practicam, Iouem, per vtriusque expressionem, Mercurium; per sensum imaginationemque, Solem, per irascibilem, Martem, per concupiscentiam, Venerem, per vegetalem, Lunam; per vehiculum, cælum: per corpus mutabile regionem elementalem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. ch. 1472.

Hominem miraculum ingens esse dictum est Mercurij. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1497.

Homo miraculum est, quia cum sit diuinus, mirum est eum a mortalibus infici, & cum sit mortalis, mirum affici ad diuina: & diuinum miraculum est, quia a Deo est institutum. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1497.

Homo cum gregabile animal sit, a communi hominum commercio segregatus mediocrem viuendi habitum seruare non potest, cogiturque, vt ita dixerim, vel infra hominem descendere, vel supra hominem ascendere. Vnde factum est vt Saturnus hominum segregator, crimen & infamiam apud inficos reportauerit, eorum culpa, qui vel natura quadam ineptiori, vel educatione peruersa tales euadunt, vt quando a Saturno extra hominem se uocantur, descendant ab homine potius, quam ascendant. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1498.

Homo est anime rationalis substantia, vltra rationem habens sensum quandam intimum impatibilem & communem, animal vero compositum ex figurato corpore, atque ex quodam vestigio impresso ab anima: in quo quidem vestigio impressus sit sensus secundus a sensu primo, iam per instrumenta varia distributus, atque partibilis. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1524.

Homo verus non est corpus, quia hoc vtitur pro instrumentis; non est vita, quia hæc cum brutis est communis, & quia ipsa ratio ipsi sepe aduersatur, & ipsæ de causis non est compositum ex corpore, & propria eius vita. Mar. Fic. in Plot. in En. 1. lib. 1. ca. 1. ch. 1548.

Homo est anima, id est substantia incorporea, rationalis, ex diuino intellectu existens, in se consistens, corpori non inherens, sed potius assistens, ac ipsa sui presentia vitam hanc in corpore producat, ex qua & corpore animal appellatur. Mar. Fic. in Plot. in En. 1. lib. 1. ca. 1. ch. 1548.

Homo hic aliud est, & aliud est ipsa natura humana: ipsi namque naturæ nec quicquam deest perfectionis humanæ, nec superuacuum aliquid accidit, sed in hoc homine, & sunt quædam homini minime necessaria (vt platonice loquar) & quia insunt quædam ab homine nimium aliena, idcirco hic homo ab ipsa idealis rationis integritate degenerat: formæ vero a materia separata, quæ & simplices sunt, & in seipsis existunt, nihil ideales rationes amittunt; nihil subeunt alienum. Mar. Fic. in Plot. in En. 1. lib. 1. cap. 2. ch. 1550.

Homo in genitili animæ facultate ita simul est totus, vt in quolibet membro sit totus. Mar. Fic. in Plot. in En. 2. lib. 3. cap. 7. chart. 1627.

Homo non solum tanquam mundi pars quædam fataliter agit & patitur multa, sed etiam substantiam habet propriam naturaliter quidem, partim superioribus, partim inferioribus cognatam, & libero motu potest insuper affectionem & habitum induere tam cum superioribus, quam cum inferioribus congruentem. Mar. Fic. in Plot. in En. 4. lib. 4. cap. 45. ch. 1749.

Hominem considera quatuor gradibus, primo in idea mentis, secundo in ratione seminali anime: tertio in hoc nostro corpore, quarto in pictura, & quanto deterior est quartus tertio, tanto tertius secundo & tanto rursus secundus primo. Mar. Fic. in Plot. in En. 6. lib. 3. cap. 15. ch. 1778.

Homo quisque nostrum tres homines habet: idealē, ratio-

tionalem, & sensualem, qui sibi deinceps ordine sunt connexi, sed alij secundum alium, vel alium vitam trahunt, & quatenus viuendi formas mutant, eatenus demones proprios presentis vitæ mutant duces. Mar. Fic. in Plot. in En. 6. lib. 7. cap. 6. ch. 1788.

Hominem sapientissimum esse ait Plato, quia numerum nouit, non intelligens de arte numerandi, qua nunc mercatores vtuntur. Io. Pic. Mir. in Apolog. c. 120.

Homo constat è corpore, & anima rationali, quæ cælum dicitur, quia est seipsam mouens, vt cælum, & circulus vt cælum: corpus terra, quia de graui materia est, & inter hæc spiritus, vt ligamen positum est. Io. Pic. Mir. in Heptapl. l. 4. cap. 1. char. 30.

Homo cum sit vinculum, & nodus terrestrium, & celestium, mancipantur terrestria, fauent celestia, & si secum pacem habuerit, omnia hæc secum pacem habebunt, at si per legis præuaricationem defecerit homo, omnia aduersa, & inimica ei futura sunt. Io. Pic. Mir. in Heptapl. l. 5. cap. 7. char. 39.

Hominis natura si periclitata erat, per alium restaurari non debebat, nisi per quem tota fuerat instituta natura. Io. Pic. Mir. in Hept. l. 5. cap. 7. ch. 40.

Homo non est, qui sit expertus philosophiæ. Ioan. Pic. Mir. in epistolis. chart. 357.

Homo qua homo est scientia perficitur. Io. Franc. Picus Mirand. de philosoph. l. 1. cap. 1. ch. 5.

Homo in fide Christi in primis fortiter stare debet, qua duce Deum versus peregrinari tuto potest per iter sacris eloquijs, quasi viuis lapidibus stratum ad ipsam petram, quæ Christus est, qui suis amatoribus, & seruatoribus præceptorum sempiternam felicitatem, & repromisit, & retribuet. Ioannes Franc. Pic. Mirand. studio. philosoph. l. 2. cap. 4. ch. 39.

Homines tam ignari, quam scientes inter se specie conueniunt, eademque illos differentia essentialis constituit, sed in diuiduationis principio dirimuntur, & qualitibus corporeis variantur, & affectionibus animi discernuntur. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. de prænot. libro 3. cap. 4. char. 444.

Homines docti, qui de dijs præcepta dedere, & eorum cultum docuere, Theologi vocati sunt. Thales, qui primus naturalia docuit, sapiens vocatus fuit, Pythagoras postea philosophus nuncupatus est. Io. Fr. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. l. 1. cap. 1. ch. 725.

Hominum definitionem apud gentes certum non haberi concludendum est. Ioan. Fr. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. l. 5. cap. 8. char. 1134.

Homo a natura potissimum institutus est veritatis amator, & diligens inquisitor. Gabriel Buratel. de animi natur. libr. 3. chart. 81. terg.

Homo quodammodo est finis omnium naturalium corporum. Iacob. Carp. in Alc. cap. 1. ch. 6.

Hominis mens non est ex substantia Dei, sed (vt ait Epictetus) est abscessio, Philo ait esse auulsiones. Moses aspirationes, emissiones ab eo ipso occultæ. Philo alio nomine radij scintillæ: Mercurius ait, mens non est ex substantia Dei, sed quasi explicata, vt Solis lux. Aug. Steu. de per. phil. l. 9. cap. 17. ch. 211. terg.

Hominem non esse corpus, & animam coniunctam, sed animam solum, Platonice est, non peripateticum. Seb. Fox. in 5. Platon. de rep. ch. 222.

Humana cæcitas est, vt quos putat honorabiles eos contemneret. Aug. Steu. de per. phil. l. 7. cap. 5. ch. 126.

Homo est astrum inferioris mundi intellectuali virtute præditum. Steph. Comuent. in Asc. mentis in Deum lib. 1. cap. 9. char. 17. terg.

Hominis essentia in eius anima intelligente tantummodo ex mente Platonis consistit. Leo Hebræus de amo. dialogo tert. char. 292.

Hominum præstantissimorum, & diuinorum prope modum genus est. Leo Heb. de amor. dial. 3. ch. 354.

Hominis proprietas.

Hominibus triplex cupiditas, inest cibus, & potus, & tertia, quæ infania feruentissimos homines facit generis propagatio. Plat. de leg. dial. 6. ch. 865.

Homines multi reperiuntur, qui se scire multum putant, parum tamen, aut nihil sciunt. Pla. Apol. cha. 14.

Homines beati essent, si omnia noscerent. Plato. in sophista. chart. 145.

Homines ignorantes præ uilitate sua fugiunt scientes. Plato. in Theage. char. 373.

Homines Deus duas artes dedit, & ad animosum impetum, & ad philosophiam. Musicam, & Gymnasticam, non ad animam, & corpus, nisi præter institutum, sed ad illa duo, quo inter se coaptarentur, dum intenduntur, & remittuntur, quatenus id fieri decet. Plato. de de republica dialo. 3. char. 597.

Homines cogendi sunt, qui optima naturæ sunt ad disciplinam se conferre, videantque ipsum bonum, & ascensum illum perficiant, & postquam eo satis prolati uiderint, aliorum curam suscipere, & custodes esse cogemus. Plato. de rep. dialo. 7. char. 650.

Hominum tria sunt genera, prout in illis animæ pars dominantur, ideo alij sapientiæ amantes, alij contentiosi alij lucri studiosi. Pla. de rep. dial. 9. ch. 679.

Homo duas natura cupiditates habet, propter corpus alimentum, propter animam sapientiæ. Pla. in Ti. c. 760.

Homo solus habet ordines, & confusions sensuum in motibus, quibus nomen est rhythmus, & harmonia, per quem sensum in tripudijs mouere nos, & choros ducere, & cantilenis, & saltationibus nos inuicem connectere possimus. Plat. de leg. dial. 2. ch. 799.

Hominum omnium vnum est desiderium, vt secundum animæ suæ iussum fiant ea, quæ fiunt, maxime quidem omnia, sin minus, humana. Plato. de legibus dialo. tertio. chart. 816.

Homines, vel ab alijs edocti, vel ipsi inuectores sunt, quod omnium præstantissimum est. Plato. de consilio dando dial. spurio. char. 1023.

Homini post ascensionem id accidit, vt in corporis materialis resolutione, corpus in alterationem labatur, species, quam ante habuerat, insensibilis delitescit in posterum, morum ociosus habitus demoni conceditur, & dimittitur, sensus corporei partes animæ facti suos in fontes refluent, aliquando in suos actus resurrecturi, irascendi, & concupiscenti vires in naturam conuertunt ratione carentem. itaque residuum cum per harmoniam recurrit ad supera. Primæ dehinc zonæ crescendi, & decrescendi officium reddit. Secundæ machinationem malorum, ociosumque dolum.

Tertiæ ociosam concupiscentiæ deceptionem. Quartæ imperiosam, & inexplabilem ambitionem. Quintæ profanam arrogantiam, & audaciæ temeritatem. Sextæ occasiones diuitiarum prauas, & ociosas. Septimæ zonæ mendacium insitum. Tunc animus harmoniæ motiones exutus ad optatam naturam reuertitur vim propriam habens vna cum his, qui illic sunt, patrem laudat, ipsi quoque in potestatem se numerum conferunt, effectiue potestates Deo fruuntur, atque id summum bonum eorum, quibus cognoscendi fors cõpetit, Deum scilicet fieri. Mercurij Trismegisti Pimander, capitu. 1. cha. 1838.

Homo morte dignus est, quia præcessit proprio corpori tristes umbræ, ex hac natura humida, ex hac corpus in mundo sensibili consistit, ex hoc denique, mors ipsa scaturijt, & qui seipsum cognoscit, transit in Deum, quoniam ex vita, & luce constat omnium pater, ex quo natus est homo, lux & vita Deus est, & pater, ex quo natus est homo. si igitur comprehenderit seipsum ex vita, & luce compositum, ad vitam rursus, & lucem transcendens. Merc. Trism. Pim. cap. 1. c. 1838.

Homo

Homo factus est mundi vniuersi cõtemplator: quod profecto dum admiraretur, auctorem eius agnouit, & omnibus hominibus sermonẽ Deum impartiuit, mentem vero nequaquã: non quod inuiderit, ei enim non est liuor, sed quia vt certamen in medium proponere voluit. Merc. Trismeg. Pimand. ca. 4. ch. 1842.

Homines post Trismegistum decepti erunt calliditate sophistarum, qui a vera, pura, & sancta philosophia auertentur, simplici enim mente, & anima diuinitatem colere, & eius facta venerari, agere etiam Dei voluntati gratias quę est bonitatis sola plenissima, hæc est nulla animi importuna curiositate violata philosophia. Mer. Trismegisti Aſclepius cap. 6. ch. 1862.

Homini nihil tantum prosperum diuinitus datum, quin ei tamen admixtum sit aliquid difficultatis, vt in quali bet lætitia admixta est quępiam vel parua querimonia. L. Apul. floridorum, lib. 4. ch. 151. ter.

Homini nato nihil spectabilius est sua forma. L. Apul. Apolog. 1. char. 180.

Homine nihil præstantius omnium terrenorum dedit prouidentia. L. Apul. de dog. Plat. li. 1. ch. 226. ter.

Homo cum mundũ & eius penetralia corpore adire non possit, vt e terreno domicilio illas regiones inspiceret, philosophiam nactus, eiusque imbutus inuentis, animo peregrinari ausus est per cœli plagas, his itineribus, quę exploratione acuminis sui peruia sapientię, solis cogitationibus viderat. L. Apuleius de mundo, charta 229. tergo.

Homines admirationibus, adorationibus, laudibus, obsequijs cœlum, cœlestesque delectantur. L. Apuleius Aſclepius. char. 258. ter.

Homo diuina intelligentia & prudẽtia munitus est, qui antequam vitijs implicatus sit, potest malitię fraudes, dolos, & vitia vitare. L. Apul. Aſclepius. ch. 261.

Homines in cognitione delinquentes sacra vocant eloquia, qui circa boni rationem haud latentem, vel circa affectionem se debilitate habent, & qui voluntatem quidem nouerunt, neque tamen faciunt, qui audierunt & infirmi sunt circa fidem aut operationem boni. Iã vero nolunt quidam intelligere, ne bene faciant, propter quandam peruersionem, infirmitatemve voluntatis. Dion. Arcop. de diuin. nom. ch. 1089.

Homo musicus natura est, qui sit facilis, mobilis, admirabundus, propensior sit ad pulchrum, sed non satis a seipso moueri possit, facile vero ab his, quę occurrunt, quasi figuris, incitari queat; & sicut rimidi strepitus, sic ille sonis harmonicis concitetur; & pronus sit ad pulchrum, quod apparet in sonis, & fugiat ybique dissonantiam, quod yvnum est in cantibus, atque numeris, numerosum vero, concinnumque sequatur, & a sonis numeris, & figuris sensibilibus seducere hunc oportet separando materiam, in qua proportionem eorumque comparationes sunt, atque ad pulchritudinem, quę in his est reducendo, & docendo illa ad quę vt mirabundus vehementer afficitur, non hic esse; sed intelligibilem potius harmoniam, & quod in ipsa pulchrum, & omnino ipsum pulchrum non aliquod pulchrum tatum, & philosophiæ rationes adhibendo per quas ad fidem perducatur eorum, quę ignorat. Plot. En. 1. lib. 3. cap. 1. ch. 20.

Homo secundum accidens insciens sit sciens, non enim qua ratione insciens, est in potentia sciens, sed accidit ei vt insciens esset, anima vero secundum seipsam existens apta in potẽtia perdurat etiã quatenus est sciens seruatque adhuc quod dicitur in potẽtia, adeo vt qui iam est grammaticus non desinat potentia esse grammaticus; ille enim in potentia solum dicitur, hic autem in potentia speciem iam habente. Plotinus En. secunda, lib. 5. cap. 2. ch. 374.

Homo, quem Plato interiorẽ nominat, tria in se habet, & hic non loquor de sensibus, separata enim sũt. Hæc

nostra anima, quę diuinum quoddam est, & alterius naturę, qualis est vniuersa natura animę, perfecta est, quę mentem habet. sed mens altera in ratiocinando versatur, altera vim ratiocinandi suppeditat. Hanc ratiocinandi virtutem animę nullo prorsus instrumento corporeo ad discursionem propriam indigentem, sed actionem suam in puro quodam gradu seruante, vt & pure possit ratiocinari, in primo intelligibili gradu si quis posuerit, non errabit. Plot. En. 5. lib. primo, capitulo decimo. ch. 493.

Homini virtus si non in verbis, sed in actione, & publica negociatione, & vitę politicę vsu consistit, ea sequenda homini sunt, quibus virtutem comprehendere possit. Max. Tyrius sermo. 5. ch. 43.

Homini bus fortunatissimis diuinę quædam potentie, siue per vigiliam, siue in somnis assistunt. Max. Tyrius sermo. 26. charta 200.

Homini harmoniam duo componunt, animus, & corpus, quorum ambo sanitatem exposcunt, sed non est par ratio. Nam animus imperat corpori, & animi sanitas est præstantior, vt & eius bonum est maius, vt & maior animi morbus quam corporis. Corpus sit arte sanum, animus virtutibus, animi morbus improbitas, corporis infortunium, sponte committitur improbitas, præter voluntatem infortunium accidit. Ideo qui bus accidit præter voluntatem mali aliquid, misericordiam, qui tuapte labuntur ingenio, odium in se solent prouocare. Max. Tyrius sermo 41. ch. 311.

Homini animo cum duo insint, voluptas, ac ratio, si voluptas ratione temperata non se abdidit a necessarijs vsibus, amabiliorem vtiq; reddet rationem: Si vero ratio voluptatibus adueniens, præ nimia copia earum extulerit modũ, ab naturali illa delectatione necessarium adimit; sed non hominis tantum voluptas est peculiaris possessio, sed etiam cæteris animalibus communis. Max. Tyrius sermo 33. ch. 247.

Homines afflati diuinitus nõ viuunt vita animalis: quod patet, quia multi eorum admoto igne non vruntur, igne repellente Deo, etsi urant, non sentiunt, nec vlla percipiunt tormẽta: & quod eorum actiones non sint humane, patet, quod per inuia vadunt, per ignem feruntur intacti, & flumina transeunt mirabiliter, quasi Deus ibi sit pro anima. Iambli. de mysterijs. ch. 1883.

Homini proprius appetitus est ratiocinandi, intelligendi, & sciendi; qui a cupiditate, & iracundia plurimum distat. Chalcid. in Plato. Tim. ch. 43. ter.

Homini duplex natura, altera melior, altera inferior, melior virilis, inferior muliebris, non quod sit aliqua in animis differentia, vna est quippe natura, sed in sexu diuersitas esse debuit caduca mortalitate partus, substitutionesque desiderante. Et cum eadem sit & maris & foemine virtus, corporum tamen ipsorum diuersa sunt vires, cum eorum aliud calidius desiusque sit, alterum frigidius & rarius. Chalcid. in Timæ. Placarta 45.

Homini vaticinium longe plus affert quam communis notitia cognitionem, nam vulgus præsentia tantum nouit futura coniectans, Synesius de somnijs. charta 1968.

Hominem habitantem in corpore & mortali genere impossibile est cum Deo colloqui, sed solum eum, quem Deus e carcere hoc eruit. Philo Iudæus in legis allegoriam, lib. 2. charta 45.

Homo quando liberos sibi querit, ex virginibus reddit mulieres: at Deus cum incipit cum anima habere, consuetudinem, eam, quę modo mulier fuerat, restituit in virginitatem pristinam: nam sublatis uilibus, & degeneribus cupiditatibus, quibus effeminata erat, generosas, & integras virtutes ei in earũ locum substituit. Philo Iud. de Cherubim. ch. 76.

Homo cum sit cœlestis plãta non terrena, ad cœlum habet

bet erectum caput, plantę deorsum eius ora deflexa habent, brutis in longum summę cesuici aptauit. Philo Iud. de plantatione. Noe. ch. 142.

Homines, qui peregrinantur, tantum excedunt eos, qui nunquam egressi sunt patriam, quantum cęci cedunt videntibus. Philo Iud. de Abrahamo. c. 233.

Homo si Deum non conspicit, mirari non debet cum nec suum conspiciat animum. Philo Iudæus de Abrahamo. chart. 234.

Homini contemplatio sufficit Dei, & sanctorum eius potentiarum inquisitio. Philo Iudæus de migratione Abrahami. char. 259.

Homines nunquam propius ad dei similitudinem accedunt, quam quum sunt benefici. Philo Iudæus de iudice. chart. 454.

Homini vis rationis est propria, quę diuiditur in actiuam, vel practicam, & contemplatiuam. Auer. in rem. Plato. tract. 2. colum. 4. ch. 183.

Homo quantumvis nunquam peccasset, perfectamque haberet scientiã, tamen nunquam assequi posset Trinitatis cognitionem, & reliqua, quę a fonte fidei profliunt. Bessar. Cardina. in Calumniatorem Platonis, libro tert. cap. 17. chart. 42.

Homini differentia in artibus addiscendis non tam in genij quam voluntatis diuersitati censeo attribuentiam, quilibet enim maxima quęque, si studiose contendit, assequitur. Marsil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro nono, cap. 5. ch. 215.

Homo omnia diuinę naturę opera imitatur, & naturę inferioris opera perficit, corrigit, & emendat. Marsil. Fic. in Plato. Theol. 1. 13. cap. 3. c. 296.

Homini venefici intentã phantasia insensã teneriori corpusculo infantis febrem puero affectat. Marsil. Fic. in Platonicæ Theol. 1. 13. cap. 4. ch. 300.

Homini naturale desiderium est ad causam semper cuiusque effectus inueniendam, nec cessat inquisitio, quousque ad causam primam perueniatur. Ideo in sola Dei cognitione finis humanus consistit. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 14. c. 2. ch. 307.

Homo solus in his regionibus peregrinatur, cum cætera animalia naturale desiderium est ad causam semper cuiusque effectus inueniendam, nec cessat inquisitio, quousque ad causam primam perueniatur. Ideo in sola Dei cognitione finis humanus consistit. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 14. c. 7. c. 315.

Hominequit solus viuere. Marsil. Fic. in Plato. Theol. lib. 14. cap. 7. ch. 316.

Homo solus omnium animalium Deum colit. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 14. c. 8. ch. 317.

Homines ob id proprie, quod a prima sua temperatione discesserint, ad felicitatem suam maxima cum difficultate contendunt, facillimeque eam tunc demum assequuntur, cum in habitum priorem restituti iam fuerint. Marsil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ, lib. 18. capitulo nono. ch. 417.

Homines vbi raro sunt longevi, non est sperandum nos ibi diu victuros, & vbi fructus terrę diu non seruantur. Mar. Fic. de vita producenda, lib. 2. c. 7. ch. 514.

Homo quicunque sanæ mentis compos nascatur, est a cœlo ad honestum aliquod opus, & vitę genus naturaliter institutus. Marsil. Ficinus de vita cœlitus comparanda, lib. 3. cap. 23. ch. 166.

Homines omnes bene viuere volunt. Marsil. Ficinus in epist. lib. 1. ch. 608.

Hominem qui non diligit, non est homo. Marsil. Fic. in epist. lib. 1. char. 631.

Homini miseriam lugebat Heraclitus, stultitiam ridebat Democritus. Marsil. Fic. in epist. 1. ch. 636.

Homines stulti sunt, cum aliena curant, sua negligunt, magni faciunt, absentia, & noua, præsentia, & solita parui faciunt, ob assiduum futurorum cupiditatem præsentibus non fruuntur. Marsil. Ficinus in epist. libro primo. chart. 636.

Homo quam miserum animal est, nisi aliquando euolet supra hominem, videlicet Deo se commedit? Mar. Fic. in epistolis libro primo. cha. 638.

Homini lucrum, & possessio maius est omnibus alijs lucris, quę sunt in terris. Marsil. Ficinus in epistolis, lib. 3. chart. 728.

Homo confidere, cum nunquam in terrenis contentus viuere possit, se cœli ciuem esse, incolam vero terrę, vt annitatur nihil cogitare, vel loqui, vel agere, quod minus decere videtur cœlestis patrię ciuem. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 741.

Homines impij nunquam Astrologi veri euadere possunt, nam si cœlum est ipsius Dei templum, consentaneum est profanos homines procul a cœlo cœlestibusque arcibus expelli, & apud Barbaros, a quibus sapientia omnis descendit, sacerdotes soli mathematicas, phisicas, & metaphisicas scientias tractabant. Marsil. Fic. in epist. lib. 5. ch. 787.

Homines diligendi non adorandi, & laudandi paucissimi, & hi adulti, atque iam diu prouecti, & hi moderatissimi, alioqui laudando vituperamur, & peniter laudasse, solus nunquam fallitur, cui, & laudandi, & amandi lex est, Deus, vt solum Deum sui ipsius gratia veneretur homo, homines amet in Deo, in hominibus laudet Deum. Mar. Fic. in epist. 1. 2. ch. 794.

Homines omnes cum æquales sint specie, & arbitrio liberi, iniquissimo animo seruitutem ferunt, nisi forte qui dominantur, quantum inferiores excedunt sublimitate, tantum humilitate eisdem adæquantur, ac longe magis sapientia, quam fortuna excellere uideantur. Mar. Fic. in epist. 1. 5. char. 797.

Homines sola humanitatis esca capiuntur. Marsil. Fic. in epist. lib. 5. char. 797.

Homines non alia esca quam humanitate capiuntur. Mar. Fic. in epist. 1. 5. ch. 805.

Homini non est placendum, si in hac vita Deo displicemus. Mar. Fic. in epist. 1. 6. char. 833.

Homines per rationem propriam imaginationi, quę vna cum sensibus sensibilibus nutritur, innixi, & humana tractant, & diuina frequenter, aggredi, inde, & falli, in de oportet rationem inde ad intellectum conuertere, & virtute intelligentiæ propria intelligibilia iudicare, sed munere quodam diuino intelligentiam superante, idest amatoria quadam vnione per infusum diuinitus lumen accensa sperare ipso Deo perfrui posse. Marsil. Ficinus in Dionysij Arcopagita de diuinis nom. chart. 1102.

Homini perfectum, & absolutum officium est, vt primo naturam suam animaduertat, deinde ab illa, tanquam ab imagine, & effectu, ad diuinam mentem exemplar eius, & causam conuertatur, a qua animus hominis illustratus ipsum bonum, ipsum vile, ipsum pulchrum, ipsum iustum, intelligit, suumque bonum, vile, pulchrum, & iustum perfecte comprehendit. Vnde quid bonum, quid vile aliorum hominum, quibus cũ versatur, & quibus imperat, noscit. Cumque bonum absolutum, bonum suum, & aliorum cognouerit, ad se ipsum, & alium vnumquenque curandum secundum cogniti boni normam accedere debet philosophiæ studio. Moralis, Mathematicæ, Theologiæ opus est, vt ad se ipsum, & ad mentem sui causam redeat. Mar. Fic. in Platonis Alc. 1. char. 1134.

Homini vis cognitiuã actu primo, & directo ad humana, & naturalia refertur, quę per proprium scientiæ modum cognosci possunt, idest per conclusionem ex causis ad effectum ritẽ collectam. Mar. Fic. in Plato. Parmen. cap. 29. chart. 1147.

Homini bus a primis annis duo duces præsent, innata voluptatum cupiditas, & acquisita opinio ex ciuilibus & moralibus institutis, quę ad ea nos ducit, q̄ honesta & iusta ab hominibus esse censentur, cui aq̄ humanæ

nothem comites ad sunt, Deus vnus, dæmones duo, stella sua compar, dæmon aereus, & humidans, item intra animam auriga vnus, equi duo, albus & niger, appetitus scilicet rationalis, & appetitus sensui parens item impetus vnus, & duces duo, impetus quidem ad bonum, cupido trahens ad bonum iucundum, opinio ad bonum honestum, de quibus latius Plat. in septimo de republica, & in phædro. Marfil. Ficin. in Plato. phil. libr. 1. cap. 25. cha. 1230.

Hominum industria omnis, vel in mentis cessat acumine, vel in vocem ex mente producitur, vel etiam cantum requirit, aut etiam sonum, vel præter hæc in corpus agit proprium, vel externam materiam efficit. Prima scientia contemplatiua est, vt dialectica, Geometria, & reliquæ similes. Secunda Grammatica. Tertia musica vocum vel sonorum. Quarta saltatio ludusque Gymnasticus. Quinta artis cuiusque fabrilis opera. Ex his omnibus tres mediæ notissimum habent euentum, quia sensibus quodammodo se offerunt & circa corpus proprium operantur: e quibus vt notioribus exempla potissimum Plato trahit. Marfil. Ficin. in Plato. philebo libro primo, capitulo vigesimo octauo, chart. 1235.

Hominis officium non est sentire, sed, quæ sentit, considerare. Marfil. Ficin. in Plat. Cratylo. ch. 1312.

Homo idem sensu cernit, imaginatione concipit, intellectu rationem definitionemque communiter contemplatur, quæ contemplatus fuerit, conseruat. Marfil. Ficin. in Plat. conu. ora. 6. cap. 6. ch. 1344.

Homines sub continua Dei custodia sunt, nec licet, nisi quando Deus voluerit, hinc migrare. Mar. Ficin. in Plat. phædonem. char. 1390.

Homines sic instituendi sunt per disciplinam, si optamus aureum genus, vt intelligentiæ ad rationem sit, vt quatuor ad tria, proportio sexquiertia, rationis ad irascibilem, vt tria ad duo proportio sexquialtera, & irascibilis ad concupiscibilem, vt vnum ad duo in dupla proportione. At si genus optamus argenteum, rationis proportio sit ad intelligentiam sexquiertia, sed e conuerso, vt ratio sit quatuor, intelligentia tria. Marfil. Ficin. in Plato. de republica dialogo octauo, capitulo 12. char. 1420.

Homine a probo nihil omnino dolere, non est exigendum, sed vt nascens dolore rationibus consoletur. Marfil. Ficin. in Plat. de rep. dia. 10. c. 1429.

Hominis complexionem appellat Plato vincula occulta, quibus ministri Dei fabricam humani corporis profectuebantur, quæ complexio est adeo temperata, celoque perfimilis, vt vix in ea elementarium qualitatum excessus appareat. Marfil. Ficin. in Plato. Timæum capitulo 38. char. 1462.

Homo contemplationis gratia natus est. Mar. Ficin. in Plat. Timæum, cap. 38. ch. 1463.

Homo non solum ad contemplationem natus est, sed etiam ad imitandum ipsum cæli motorem pro viribus suis. Mar. Ficin. in Plat. Timæum, cap. 38. ch. 1463.

Homini omnia infra lunam sunt a Deo subiecta. Marfil. Ficin. in Plat. Tim. cap. 41. ch. 1464.

Hominum generi necessaria est congregatio mutua, alioquin viuere nequit. Marfil. Ficin. in Platonem de legib. dialog. 1. chart. 1489.

Homines a superis gubernari rationi consentaneum est, sed vnus felicitatem quam a se ipsis. Marfil. Ficin. in Plat. de legib. dialo. 4. ch. 1498.

Homines ab hominibus gubernari non possunt optime absque duce Deo, vt bestia sine humano pastore regi non possunt. Et quando mortalium aliquis sine Deo dominabitur, tandiu laboriosam, & miseram vitam fore, quasi frustra vigilaturus sit quilibet ciuitatis custos, nisi si Deus ipse custodierit ciuitatem. Mar. Ficin. in Plat. de legibus dialog. 4. char. 1499.

Hominibus principium, & numen insitum, si conuenienti sibi honore a singulis munere ipsius vtentibus afficiatur, omnia seruat. Principium est idea formationis humanæ principium. Numen familiaris dæmon; dæmon quoque generationis princeps sub nomine Lucine significatus. Marfil. Ficin. in Plato. de legibus dialogo. 6. chart. 1505.

Homo non necessario agitatur in singulis motibus radiorum confluxu cælestium, quia nec corpus humanum pars est mundi cõtina, nec anima hominis pars animæ mundi, nec a mundi anima procreatur. Habet corpus humanum præter figuram propriam, motorem quoque intra se proprium, & proprium progressum, motorem inquam intellectualem, qui per intellectualem naturam transcendit corpus, & mundi vitam, qui non est vniuersi pars, sed ipse in se aliquod vniuersum. Marfil. Ficin. in Plotini Enn. tertia, libro prim. cap. 5. ch. 1675.

Homo præter animalia cætera possidet, vt non vt illa, phantasmam sequatur, sed rationem habet, qua facienda iudicat, cuius vsu, quæ in phantasmam incidunt, exanimant, (siquidem examinando probat,) phantasmæ concedit, & ad agendum deinde mouetur. sin improbat, reijcit & expellit obtemperans rationi. Marfil. Ficin. de fato, cap. 2. char. 1682.

Homines inter se differunt non solum per materias, sed per proprias etiam formas, & figuras, & modos varios generaturæ. Marfil. Ficin. in Plotini Enn. 5. libro septimo, cap. 1. char. 1767.

Hominis rationalis in ipsa idea summam continetur omnis artificiosa facultas, & ingenio processura. Omnes enim formales inter individua differentia non contingentes ex diuersitate materierum, vel locorum illic ideas habent, sed virtute quadam potius quam actu proprio, scilicet quatenus in speciebus ipsis, quarum proprie, & præcipue sunt ideas, continentur varij quidam, & singulares formarum modi inde quandoque pullulatur. Marfil. Ficin. in Plotini Enn. 5. libr. 9. cap. 12. char. 1771.

Homo nullus in diuino cratere, sapientia scilicet, se immergere valet, qui suum corpus non oderit, & qui non se, sed Deum dilexerit, & qui mortalia non neglexerit, & solis diuinis hæserit, solis adsit, sola meditetur, & flagret. Marfil. Ficin. in Mercurij Trismegisti Pimandrum, cap. 4. char. 1843.

Homo nemo ad diuersa aptissimus nasci potest, ideoque nullus diuersas artes exercere debet, præsertim cum ex alterius opere opus impediatur alterius. Marfil. Ficin. in Plat. de rep. dial. 2. ch. 1399.

Hominis substantia omnium in se creaturarum substantias, & totius plenitudinem re ipsa complectitur, sed hæc est differentia inter Deum, & hominem, quod Deus in se omnia continet vt omnium principium, homo in se omnia continet vt omnium medium, quo fit, vt in Deo omnia sint meliore nota quam in seipsis in homine inferiora nobiliori conditione sint, superiora degenerent. Ioannes Picus Mirand. in Heptaplum, libro quinto, cap. 6. char. 39.

Homine nihil in mundana scena admirabilius conspicitur, dixit Abdalan Sarracenus. Ioannes Pic. Mirand. de hominis dignitate. char. 315.

Homini datum est habere quod optat, & id esse quod vellet. Bruta simul atque nascuntur id secum afferunt, è vulua matris, quod possessura sunt. Supremi spiritus aut ab initio, aut paulo mox id fuerunt, quod sunt futuri in perpetuas æternitates. Homini nascenti omnifaria semina, & omnigenæ vitæ germina indidit pater. Quæ quisque excoluerit, illa adolescet, & fructus suos ferent in illo. Si vegetalia, planta fiet. Si sensualia, obrutescet. Si rationalia, celeste euadet animal. Si intellectualia, angelus erit, & Dei filius. Et si nulla

nulla creaturarum sorte contentus in vnitatis centrum suæ se receperit, vnus cum Deo spiritus factus, in solitaria patris caligine, qui est super omnia, constitutus omnibus antestabit. Ioannes Picus Mirandulanus de hominis dignitate. cha. 315.

Homo tripartitam philosophiam amplecti debet, ad quæ delphica tria præcepta nos admonent. Nam, Nequid nimis, virtutum omnium regulam per mediocritatis rationem, de qua moralis agit, recte præscribit. Nolite te ipsum, ad naturæ totius cognitionem, cuius intersticiu, & quasi cynius natura est hominis, excitat. Postremo hæc cognitione illuminati iam Deo proximi, id est es dicentes Theologica salutatione verum Apollinem familiariter appellabimus. Ioannes Picus Mirandulanus de hominis dignitate. char. 320.

Homine nil imbecillius, amore nil potentius. Ioann. Pic. Mirand. in epist. char. 379.

Homines meridianam incolentes partem, quanto aerè calidiorem spirant, tanto intus sunt frigidiores, ideo timidi, & effeminati sunt ad seruendum nati. Quod fit, quia calor ita corpora laxat, vt secum multum caloris intestini euocet, & absumat, contra sub frigidulo celo animosi. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam libr. 3. cap. 13. c. 483.

Homine excepto nihil magnum in terra, & in homine nil magnum præter mentem, & animam. Ioan. Picus Mirand. in Astrologiam libr. 3. ca. 27. c. 519.

Homines, si quid faciunt, quod vires nostras excedere videtur, non in cælis, non quod Deus medio cælorum, hæc in nobis faciat. (nam Deus non permetteret per animalia irrationalia hominem disponi, nec corporum auxilio mentes eleuari,) sed medio angelorum, qui inter nos, & Deum medij sunt, se Deum, vel angelos auctores facit. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam, libr. 4. cap. 4. ch. 527.

Hominum genus nullum tam infelix est, quam quod honorum ambitu seruet, & eorum potissimum, quos literæ pariunt. Nam qui ob diuitias gloriam quærit, aut sanguinis nobilitate regumque fauore se tollit in sublime, facilius percipit non a se, sed ab alijs hoc provenire. At propria industria, & proprii ingenij præstantia ad nimium sui amorem stimulant, quo species allucinatur, putans id suum, & id proprio esse peculi. At decipitur, vt hi, qui phrenesi capti aliena omnia sua existimant. Quid enim habemus quod nostrum sit? nonne cuncta Dei sunt sua gratia nobis collata? Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de studio philo. libr. 2. cap. 6. char. 34.

Homo omnium maxime vim habet imitandi. Ioannes Franc. Pic. Mirand. de imitatione. ch. 181.

Homo eruditus vt sublimiora curare debet, ita nec infima contemnere, quarum ope illa ipsa suspiciuntur, & in eis adipiscendis suppetias afferunt. Io. Fran. Pic. Mir. de prænotione, libr. 1. cap. 1. ch. 372.

Homines naturale lumen, aut eas causas, & signa spectat quæ supra se posita sunt, vt cælum, & ignis, & aeris sphaeras, aut quod in ipso homine est, id vel ad animam spectat, vel ad corpus pertinet, aut quod infra se iacet, aquam, terram, animalia, plantas, lapides, aut quæ ad corpus conducunt. Si primum des, agricolæ plurimè, non fabulatores Astrologi, coniectantur futura, & ex statis anni temporibus, quid noctu agendum quid inter diu comprehendant, & tempora serendi, metendi, & colendi agri, ex varia solis, & lunæ dispositione per se nihil coniectari datur. ex aere pluuiæ, tempestates, coniectantur a pastoribus agricultoribus, & nauis. si eorum, quæ animæ conueniunt propensio fiat, prudentia oritur, si sanitas, vel ægritudo cogitatur, medicina prodit, si aquæ, vel terræ mentio fiat item, & agriculturæ præfagia suboriuntur: si quæ corpori solatium afferunt, & commoda vestigemus, reli-

quarum in artium machinis vtendum, vnde, & mechanicæ dictæ partem trahemus, quarum quæque suis præfagus pollent. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione, libr. 3. cap. 1. ch. 439.

Homines interdum a lumine diuinitus misso docentur, quid euenturum sit, & quandoque verbis angelico ministerio in imaginatione efformatis, quid agendum erudiuntur propheta, & quid futurum percipiunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione, libro sexto, cap. 8. ch. 626.

Homo abditæ supra proprii ingenij captum, & humane facultatis conditionem ne quærat, & sua natura, & sua intellectus facultate, & studio humano contentus Dei secreta ne penetret, præsumptione temeraria scientiæ ordinem, & modum præuertens. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione, libro septimo, cap. 2. char. 676.

Homines nihil scire putant Metrodorus. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium, libro 2. cap. 6. ch. 838.

Homini magis conuenit munus rationis, quam intellectus, & mentis, id est ratiocinari, & discurre magis, quam vno intuitu comprehendere, quamuis hoc munere profusus, & omnino non sit natura destitutus. Ideo si ambæ hæc proprietates ratio, & intellectus coniungantur, vno verbo posset inueniri vitima hominis differentia, sitque *λογιστική* qua differentia omnes alie superiores includantur, & ab omnibus rebus, quæ non sunt homo, dirimatur. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium, libro quinto, cap. 9. ch. 1135.

Homines nihil magis indicat quam sermo. Franciscus Pat. de repub. in epist. ch. 1. terg.

Homo tribus indiget in primis, alimento, domo, veste, alimenta agricultura sola præstat, ædificium iuuat, & vestimentum pene suppetit. Franciscus Patricius de republ. 1. cap. 7. ch. 28.

Homo sine literis similis est arbori infructuosa. Franc. Pat. de republ. 2. c. 1. ch. 45.

Homines nihil agendo male agunt. Francisc. Patricius de republ. 1. cap. 6. ch. 146.

Homini propria est mentis solertia, vt auibus volatus, & equis cursus. Fr. Pat. de repu. lib. 5. cap. 2. cha. 154.

Homini imperare magna res est, cum homo omnium animalium in rectorem, & custodem suum ingratiissimus sit, vnde in prouerbio, Iustum auribus tenet, qui imperat. Franc. Pat. in proce. de regno. ch. 1. terg.

Homo in omni rerum statu tutius rem suam agit dummodo citra iniuriam vitare possit, facilius enim est otij quam negotij rationem reddere. Francisc. Patric. de regno, libr. 9. cap. 8. c. 396. terg.

Homines plerique hoc ingenio præditi sunt, vt non arte sua bona dignoscant quam eadem protinus amiserint. Franciscus Patricius de regno, libro nono, capitulo 13. charta 405.

Homini data sunt ad cognitionem, & diiudicationem sensus, & ratio, in sensu cum bellis communicat, in ratione, & intelligentia diuinæ naturæ habet impressam imaginem, sed in sensu belluas superat, quod illæ tantum singularia apprehendunt, nullas ex his notiones vniuersas excitant, homo vero singularibus inter se comparatis per rationis discursum in eisdem notata similitudine de iis excitat notionem vniuersam Iacob. Carp. in Alc. cap. 4. ch. 27.

Homini excellentia in seminario artis differendi posita est, quia hic belluas vincit, & cum Deo, quantum potest, similitudinem assequitur. Iacobus Carpentarius in Alc. cap. 4. char. 27.

Homines de vita deliberationes a fine incipiunt, & in finem desinunt. Iacobus Carpentarius in Alcinoi par. post. cap. 10. chart. 104.

Homini sapienti, & viro bono est honor meliora sequi, & ex peioribus meliora ea ad melius quam optime re ducere. Iac. Carp. in Alc. par. post. cap. 20. ch. 113.

Homines ex homine tollere, est ipsum affectibus priuare. Iac. Carp. in Alc. par. post. c. 22. ch. 13.

Homines dato beneficio in casu quædam mulieres magæ in Italia mutauerunt in iumenta Circis more, quos postea in homines restituerunt, cum portassent, quæ illæ voluerunt, onera. Iacobus Carpentarius in Alcinoi digressionem 5. c. 377.

Homines ingenita est facultas rationis, & intelligentiæ, quæ in suum actum excitatur, & tempore opus est, quo notiones per comparationem singularium imaginum efformantur, eademque beneficio superioris luminis illustrantur. ex quo accidat vt homo non intelligat, nisi cum discursu cogitationis per eas imagines, quarum initia hausta sunt ex sensibus. Vnde cum multa hunc discursum impediunt, error nasci potest. Iacobus Carpent. in Alcinoi digressionem 4. charta 557.

Homines primi colloquio, & præsentia Dei fruebantur, & quicquid temporis a creatione ad eos pullos e paradiso exactum est, mirabilium rerum cognitio fuit. Aug. Steuch. de peren. phil. l. 1. c. 1. c. 1.

Homines est errare, insipientis perseverare in errore, posteriores cogitationes solent esse sapientiores prioribus, Aug. Steuch. de peren. phil. l. 4. c. 4. c. 74. pa. 2.

Homines, nisi labor propositus esset, multa mala consecuta fuissent, otium, libido. Aug. Steuch. de perenni philosoph. libr. 7. c. 22. char. 162.

Homines a Deo creatum esse, tria sunt Aristotelis testimonia, vnum vniuersale, duo particularia: ex his vnum ad animum, alterum ad corpus. Aug. Steuch. de peren. philo. libr. 9. c. 7. char. 200. pag. 2.

Homo contrariarum qualitatum capax, necessario pene dolore, aut voluptate affici debet, quandiu rationi non pareat, quæ turbidos hos motus temperet, & componat. Seb. Fox. in phed. Pla. ch. 18.

Homines tribus egent, cibo, habitatione, vestitu. Sebast. Fox. in 2. de rep. dial. cha. 81.

Humani corporis fabrica ad admirationem diuinæ sapientiæ nos excitat. Augustinus Steuch. de peren. phil. libr. nono, cap. 16. char. 110.

Homo semper in aliquo cupiditatis suæ motu versatur: voluntas enim ociosa esse non debet. Mar. Antonius Natta de pulchro, libr. 1. char. 5.

Homo manus habet, quia sapientissimum animal est, vt instrumentum, quod animali sapientissimo adesse oportet. M. Ant. Natta de pulch. libr. 5. c. 11. pag. 2.

Homines quid manus contingere potest, quam multis esse auctor salutis? & melioris vitæ? Mar. Anto. Natta de pulchro, libro tertio, ch. 49. terg.

Homo ad sapientiam duplici potentia fertur, vna qua natus est, quia humanum genus sapientiæ idoneus est, alia, qua iam sapiens effectus potest vti sapientiæ. M. Ant. Natta de pulchro, libr. 5. ch. 105.

Homines nullis artibus effici possunt immortales. Mar. Ant. Natta de pulchro, libr. 5. ch. 119.

Homo diuina cognoscit viribus propriis, & intellectus progressu ductu. Stephanus Combe. de ascensu mentis in Deum, libro quarto, cap. 4. ch. 70.

Homo habet sensum, & rationem, ratio rerum omnium rationes per se ipsam apprehendit incorporeas, sensus per hæc quinque corporis instrumenta imagines, & qualitates attingit. Stephanus Combe. de ascensu mentis in Deum, libr. 5. cap. 12. cha. 109. terg.

Homo ex transitu ad Deum beatur, vel saltem corporis culpa beatitudinem ipsam degultamus. Beatur quidem, quia Deum intelligimus. cui ascensui amoris alia magis confert, quam intelligentiæ, & ex fruitione magis, quæ ex intelligentiâ beatitudinē a se nostræ cōfluere patet. Ste. Com. de transitu mentis in Deum. l. 5. c. 14. c. 116.

Homines, vel rei possibilis actualem essentiam, vel rei actum existentis præsentem possessionem desiderare conueniunt. Leo Hebr. de Amo. dia. 1. ch. 6.

Homines omnes naturæ instinctu scire desiderant. Leo Hebr. de Amo. dia. 1. ch. 18.

Homines a sapientibus microcosmon, paruum videlicet mundum, iure appellatum fuisse existimatur. Leo Hebræus de Amore, dialo. 2. ch. 8.

Homo tanquam vinculum quoddam commune mundum inferiorem cum ipsa diuinitate copulat, atque coniungit. Leo Hebr. de Amore, dia. 3. char. 276.

Homines in honestate finis reponitur, & collocatur. Leo Hebr. de Amore, dia. 1. ch. 16.

Homines miserium genus est. Leo Hebræus de Amore dialogo 3. char. 353.

Homo omnium rerum omniumque scientiarum perfectam, & absolutam cognitionem sibi comparare minime potest. Leo Hebr. de Amore, dial. 1. c. 30.

Homo solus formam æternam, & intellectualem omnium generabilium, & corruptibilium sortiri meruit, quia in solo homine mutus amor elementorum æqualitatis, vnitatis, & perfectionis existit, vt omnibus eorum inimicis sedatis, & in vnum corpus concorditer coniunctis, ipsum a cuiuscunque contradictionis, & oppositionis genere liberum, & solutum conficiat, & corpori cælesti quam simillimum omni contrarietate carenti, & hac de causa ea forma intelligibili atque æterna superinduitur, quæ sola cælestia corpora informare meretur. Leo Hebræus de Amore, dialogo secundo, charta 71. pag. 2.

Homines docti, ac sapientes pulchritudinem vere proprieque spiritualibus tantum conuenire, & inde ad corpora quoque exornanda formæque reddenda distributâ fuisse arbitrantur. Leo Hebr. de Amore, dia. 3. chart. 337.

Homo, vt differt à cæteris animantibus.

Hominibus ac brutis animantibus quædam a natura, quædam a studio contingunt. Pla. in Theet. c. 124.

Homo solus ex terrenis animantibus duplicis naturæ est mortalis propter corpus, immortalis propter hominem ipsum substantialem, & cunctorum arbitrium continet, animantia autem, cætera, quæ mortalia sunt, fato subiecta, patiuntur. Mercurij Trismegisti Pimander, cap. 1. char. 1847.

Homo solus mente, & seimone utitur, reliqua animantia voce. Merc. Trism. Pim. cap. 12. ch. 1853.

Homo utitur terra, aqua, aere, igni, cælestium, suscipit, sensu illud attingit, at reliquorum vniuersum genus vnumquodque propriam mundi, prouinciam habitat, humida aquam, terrestria terram, volatilia aërem. Merc. Trism. Pim. cap. 12. ch. 1854.

Homo reuera deorum, brutorumque est medius, & ad vtraque vergit. Itaque alij dijs alij brutis humiliores euadunt. Plurimi inter hæc obtinent medium, qui de prauatj brutis qualitate propinquant, rapiunt medios, & illis vim inferunt. Hi vero cogentibus sunt meliores, ab ipsis tamen deterioribus superantur, quatenus ipsi quoque deteriores sunt, nec sunt boni, nec se ita comparauerunt, vt pati non possint, quibus pœna statuta est. Plot. En. 3. l. 2. c. 8. c. 261.

Homines non alia re quam scientia brutis sunt præstantiores, & non alia quam propria impunitate diis sunt inferiores. Max. Tyr. ferm. 40. ch. 301.

Homo solus ex mortalibus principali mentis bono, idest ratione, utitur. Chal. in Tim. Plat. ch. 48. pag. 2.

Homini regimen est mens, qua differt à cæteris animantibus. & vt corporis regimen est penes oculos, mundi penes lucis naturam, sic in nos mens obtinet imperium, nam hæc est oculus animæ illustratus splendore proprio, per quæ dispelluntur altissimæ tenebræ, offuscantur ignorant-

ignorantia. Phil. Iud. quod Deus sit immut. c. 19. c. 195.

Homines quæcunque sub luna creata sunt, subdita sunt. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 37. ch. 1462.

Homines nullum animal infelicis esset, si terminum eundem viuendi illi natura tribuisset, atque cæteris animalibus, cum eius vita propter inquietudinem animi, imbecillitatem corporis, & rerum omnium indigentiam sit bestis, quæ in terra vitam agunt, durior. & cum id fieri nequit, vt homo qui cunctis animantibus Deo prior est, sit illis infelicio, ideo post mortem certe felicio, & beator esse potest, & a corporibus liberi animi lucem aliquam super esse. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 1. ca. 1. ch. 7.

Homo habet cerebrum maius, & cor calidius quam cætera animalia. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro decimo, cap. 2. c. 25.

Homo tanto perfectior est quam brutum, quanto intellectus perfectior est quam sensus. Marsilius Ficinus in ep. libr. 2. char. 680.

Homines omnes sicut in apparentibus accidentibus homini propriis conueniunt inter se, differunt a brutis, sic habent in se vnam, communemque accidentium eorum originem, naturam scilicet communem a brutis differentem. Marsil. Ficinus in Plato. philebo, libro prim. cap. 20. char. 1226.

Homo multis de causis brutis est inferior, nisi diuina prouidentia atque cognatione diuinum cultum, & religionem susceperit. Marsil. Ficinus in Platonem de legibus dialogo secundo, chart. 1492.

Homines ideam cum idea, equi, cum Plotinus, sentiat commiseri non posse, & intellectus hominis in diuinis perpetuo permanere intellectuque rationem regiturus naturam animæ nostræ diuinam ad inferiora non precipitari, sed vitissim anniti hæc ad illam consequens erat dicere humanam speciem in equam mutine permutari. Marsil. Ficinus in Plotini Enn. sexta, libro septimo, cap. 7. ch. 1788.

Homini equum natura coadiutorem dedit, canem autem custodem. Francisc. Patricius de regno, libro tert. capitulo sexto, char. 113. pag. 2.

Homines animalia viribus corporis, sensuum sagacitate longe antecellunt, sola ratione omnium princeps, & domina ipsa a nobis superantur. Aug. Steuch. de perenni philosoph. libr. 9. cap. 2. ch. 197.

Homines mutus amor ab eisdem quinque, a quibus brutorum quoque, rationibus proficisci videtur, rationem in super earum vnamque concomitante. Leo Hebr. de Amore, dial. 2. ch. 57.

Hominum generatio, & quæ ad vitam pertinent.

Hominum ab initio natura non hæc erat, sed diuersa, nam tria erant hominum genera, mas, femina, & tertium amborum horum commune, cuius nomen solum restat, Androginorum enim semiuirorum tunc vna species, & appellatio erat, ex ambobus mare, & femina communis, & tota species hominum rotunda erat, dorsum, & latera in circulum habens, manus quatuor totidem pedes, & duas facies, & pudenda duo, & ibant erecti in quâ volebāt partē. Mas ex sole, femina è terra, amborum particeps ex luna, & cum in deos auerent, ipsos vt nunc est dissecarunt. Plato in Symposio, chart. 289.

Homines, qui sunt viri illius communis, species segmentum, quæ tunc semiuira appellabatur, mulieres amant, & multi adulteri ex hoc genere sunt, quæ mulieres viros amant, & hæc adulteræ sunt, at quæ mulieres mulieris segmentum sunt, non ad viros, sed ad mulieres se conuertunt, & sunt hæc quæ tribades appellantur, & qui maris segmentum sunt mares sectantur, & qui in tuam dimidiam partem incidit, nunquam potest ab

ipsa separari. Plato in Symposio, c. 290.

Homines felices essent si vnusquisque suum amatum adipisceretur. Plato in Symposio, ch. 291.

Homines concipiunt, & secundum corpus, & secundum animam, & postquam ad aliquam ætatem peruenerint parere cupit natura nostra, in turpi parere nequit, parit in pulchro, viri enim, & mulieris congressus parit, est autem diuina hæc res, & propterea in animali, quod mortale est, immortalis est conceptio, & generatio, quæ in pulchro, vt in congruo fit, & Parca, & Lucina est generationi ipsa pulchritudo. Plato in Symposio, char. 297.

Homines vita tota concinnitate opus habet. Plato in protagora, chart. 440.

Homines Dei filij Deum imitantes creaturæ accepto immortalis animæ principio, postea ei mortale corpus circūdederunt, & vehiculum totum corpus effecerunt, & aliam animæ speciem in ipso insuper edificauerunt, mortalem illam, & quæ graues, & necessarias in se affectiones habet. Primo voluptatem maximam malorum mesationem. Deinde dolores honorum fugas. Insuper audaciam, & timorem, insipientes consules, & iram ægre placabilem, & spem, quæ facile abducitur, tum a sensu rationis exortæ. tum ab amore omnia audente, & hac mixtura humanum genus contulerunt. Plato in Tim. ch. 752.

Homines genus, si caput carnosum, & nervosum, & robustum haberet, vitam duplicem, & multiplicem, eam que magis sanam, & minus doloribus obnoxiam haberet quam nunc est. Pla. in Tim. ch. 754.

Homines multos interitus ex diluuijs, & morbis, & multis alijs factos esse liquet, in quibus exiguum quoddam hominum genus relictum fuerit. Plato de legibus dialogo tertio, chart. 811.

Homines, qui ex diluuijs aufugerunt, fere montani quidam fuerunt, & pastores, in verticibus alicubi velut igniculi humani generis conseruati, & imperiti aliarum artium, & fraudum, quas in urbibus inter se lucrari, & contentionis gratia exercent, & omnium aliorum maleficiorum, quæ inter se excogitant. Plato de legibus dialog. 3. chart. 811.

Homines sacrificari adhuc etiam nunc durare videmus. Plato de legibus dialog. 6. ch. 864.

Homines ortus, aut nullum principium habuit, neque vnquam finem habebit, sed & fuit semper, & penitus semper erit, aut immensa quædam temporis longitudo intercessit, ex quo principium incepit. Plato de legibus dialog. 6. chart. 864.

Homines vt alimento essent, Deus fructus, herbas plantauit. Plato in Tim. chart. 757.

Homines sibi similem Pater omnium intellectus vita, & fulgor existens procreauit, & ei tanquam filio suo congratulatus est, pulcher enim erat, patrisque sui ferrebat imaginem. Deus reuera propria forma delectatus, opera eius omnia vsui concessit humano. Mercurij Trismegisti Pimander, c. 1. ch. 1837.

Homo cum considerasset omnem procreationem, ipse quoque fabricare voluit, vnde a contemplatione patris ad sphæram generationis delapsus est. Mercurij Trismegisti Pimander, capitulo 5. ch. 1837.

Homo cum factus esset mortalis, omnia enim volente Deo facta sunt dissolubilia, & mascula ex parte, & feminea conficiebantur, ex templo Deus verbo sancto clamauit, pullulate, adolecite, propagate vniuersa germina atque opera mea, Vos insuper, quibus mentis portio concessa est, genus recognoscite vestrum, & vestram naturam immortalem considerate. Amorem corporis mortis causam esse scite, rerum omnium naturam dicite. His dictis prouidentia per fatum, harmoniamque constituit mixtionem, generationesque constituit, vnde cuncta sunt se-

conditum genus proprium propagata. Demum, qui se ipsum cognouit, bonum, quod est super essentiam, consecutus est, qui vero corpora amoris errore complectebatur, is oberrabat in tenebris mortis mala sensu percipiens. Mercurij Trismegisti Pimander, capitulo primo. charta. 1838.

Hominum generatio facta est ad diuinorum operum cognitionem, & testimonium naturæ, ad imperandum omnibus, quæ cælo teguntur, & ad bonorum discretionem, ad incrementum generis, numerique propagationem, omnique anima velata carnis umbraculo, ad cœlestium deorum discursum suscipiendum, ad opera Dei, & naturæ progressus, ad bonorum signa, ad potestatis diuinæ cognitionem, & portio quædam illis tributa est ad bonorum, & malorum iudicium, ac bonorum variam artificium inueniendum, incipit tamen in illis viuere, & sapientiam nascisci. Mercurij Trismegisti Pimander, capitulo 3. ch. 1841.

Hominem intellectualem creauit auctor primus cum omnibus proprietatibus opportunis simul vno momento, alioqui si pluribus momentis susciperet, forte generabilis, & corruptibilis, & ab agente diminuto fieret. Aristoteles Theologia Aegyptia, libro decimo quarto, cap. 2. char. 83.

Homines formati ab anima, quæ a dijs cœlestibus tradita est, ipsoque cælo, secundum illam corporibus coherent. Alia namque anima, per quam homines sumus, non ipse esse, sed bene esse causa est: accedit enim factio iam corpore parum ratione simul ad esse conducens. Plotinus Enn. secunda libro primo, capitulo quinto. chart. 99.

Homo hinc fugere oportet, & se segregare ab ijs, quæ in generatione nobis adiuncta sunt, & danda opera est, ne ad ipsum forte prolabamur, quod compositum est, corpus scilicet animatum, in quo natura corporis magis præualeat, vestigium quoddam animæ nascita, adeo ut vita ipsa communis sit corporis potissimum, quæcunque enim huius sunt, corporea sunt. Ad alteram vero animam, quæ extrinsecus extat, ascensus pertinet ad sublimia, ad pulchrum, & diuinum, quibus nihil alicubi dominatur, imo vero animus pro viribus vitur, quo id ipsum euadat, ac secundum hoc ipsum viuunt, quando in se ipsum se recipit. Quicumque vero animæ sic institutæ sit expers, iam viuunt in fato, & in hoc vitæ habitu stellæ non solum significant homini, sed ipse sit tanquam pars vniuersi, & toti cuius ipse est pars, non iniuria feruit. Plotinus Enn. 2. libro tertio, capitulo nono. char. 142.

Hominum vita nil aliud est quam somnum manifestum, per quam animus in corpore demersus vix rerum forniat substantiam. Max. Tyr. sermon. decimo octauo. chart. 211.

Hominem dii ex terra, igni, aere, & aqua finxerunt, portiones quasdam, quas quandoque redderent mutantes, ligantesque inuicem latentibus nexibus corpus vnum ex omnibus confecerunt, & partem animæ præstantiorem in capite locauerunt, cum cerebrum prius cœculum agrum præparauissent. Circa vultum organa ad sensuum ministeria præparauerunt, & medullam ex leuibis, & sine flexura triangulis composuerunt, quibus elementa genita erant genitalis feminis futuram originem. Os ex medulla, & terra coegerunt, postquam hæc duo igni, & aqua crebrius irrigarant. Neruos item ex osse, & carne. Caro vero ex salsa, & acuta quadam quasi fermentatione compacta est. Circum dederunt autem ossa medullis, & ossibus iuncturarum gratia neruos, unde neruorum obsequio flexiones, articulorumque nodi prouenerunt. Per carnem postremo illis tegumentum adiectum est, quæ tum alba, tum plurima, & ad decorem, & ad vsum viuientis est tradita. Ex his præterea interna sunt impli-

cita viscera, venterque, & circa ipsum intestina vndique reuoluta, superne vero ab ore arteria, & fistula faucium, vna in stomachum, altera in pulmones protensa. Cibi in ventre digeruntur spiritu, & calore attriti, & molli, atque inde in totum corpus manant permutationibus propriis. Duæ venæ circa spinam erectæ caput contrario modo implicat inuicem obuiantes, hinc in multa se scindunt. Postquam dii hominem fabricauerunt, animam illius dominam corpori coniunxerunt, animæ ipsius principem rationem caput habitare iussere, a quo medullæ, neruorumque origo ducitur, cuius variis passionibus mentis alienatio sequitur. Quapropter circumpositis capiti sensibus ipsam corporis arcem quasi quibusdam satellitibus munierunt, in ea siquidem ea vis habitat, quæ ratiocinatur, iudicat, & contemplatur. At partes animæ, quæ mouentur affectibus, humilioribus sedibus addixerunt, irascendi vim cordi, concupiscendi vtero, & his quæ circa umbilicum sunt, partibus. Alcino. capitulo decimo septimo. chart. 1954.

Homines ut diis cognatiores a Deo, & natis facti sunt (nam ipse omnium artifex animas huius generis stellarum numero pares in terram demisit) cum quamlibet ante cognato astro tanquam vehiculo imposuisset, instar legum conditoris fatales illi leges explicauit, ut ipse extra culpam delictorum existeret. docuit perturbationes a corpore mortales exorituras, primo sensum, postea voluptatem, & dolores, metum, & iram quas si superarent, neque se trahi sinerent, iuste victuras, & in cognatum astrum redituras. Alcino. capitulo decimo sexto. chart. 1954.

Homines a Deo creati sunt non ad alienum vsum, sed ad vitam suam ita continuandam, ut auctoris sui potentiam, sapientiamque considerantes, legemque, & ius obseruantes, vna cum illis sempiternam vitam producerent, cum quibus acceptam ab initio vitam continuerunt. Athenagoras de resurrectione, capitulo primo. charta 1872.

Homo compositus est, compositi est procreatio, compositi natura, compositi vita communis ex actionibus, & passionibus tam corporis, quam animæ congregata. Compositi igitur finis est communis, id est imitatio Dei, & per hanc eiusdem fruitio. Iustitia diuina in iudicium trahet, vtrumque præmium, vel supplicium reportaturum ex actione, & passione vitæque communi. At non potest esse communis, & vnus iustique exhibitus, nisi ad vnum commune, eumque hominem qui communiter operatus fuerat quandoque pertineat, ad hoc autem necessaria est mortuorum resurrectio. Athe. de resur. cap. 1. ch. 1872.

Hominem Deus vltimo creauit, ut nulla re careret, quæ ad vitam, & bene viuendum conferat. Philo Iud. de mundi opifi. chart. 12.

Hominem Deus fecit ad eius imaginem idea quadam, aut genus, aut signaculum intelligibilis incorporeus, nec mas nec femina naturaliter incorruptibilis, deinde hominis sensibilis structura composita est ex terrena essentia, & diuino spiritu, anima ex nulla re creata corpus ex humo. Philo Iud. de mundi opifi. c. 21.

Homo primus formosissimus, quia recens terra ab aquis secreta, sincera, & pura erat, & quia non ex quauis terra, sed vnde quaque optima selecta: tertio, quia opifex bonus erat arte inter cætera. Philo Iud. de mundi opificio. chart. 21.

Homo mortalis necessario affectibus premitur, & quicquid natum est, expectare debet mala fatalia, sed Dei voluntas cognatas nobis calamitates subleuat. Philo Iud. de eo quis rerum diu sit hæres. ch. 334.

Homines perfecti principia quidam habent a corpore sensu, & instrumentalibus partibus, sine quibus non viuunt, vtilibus ad instituendam vitam, quæ in corpore degimus, definiunt

definiunt autem in Dei sapientiam bonis omnibus redundantem. Philo Iudæus de eo quis rerum diu sit hæres. chart. 338.

Hominum vitæ duodecim sunt: nam homines agunt vitam per rationem cerebro assignatam, per iram cordi, per concupiscentiam epa ti. Si quis nulla harum virium vti dicatur, nec spirabit omnino. Qui ratione solum vitatur, non est homo: nam impossibile est animam corpori iunctam sola ratione incedere. Sola quoque ira, vti nequit, quia hæc semper, vel rationi seruit, vel cupiditati, nec sola cupiditate, quia hæc, vel a ratione deprauata roboratur, vel ab iracundia, ergo vel per omnes oportet incedere, vel per duas. Prima vita humana erit, quæ ratione vitatur magis, ira minus, concupiscentia minime. Secunda, quæ ratione magis minus concupiscentia, ira quam minimum. Tertia magis ira, ratione minus, libidine minimum. Quarta, quæ ira magis, cupiditate minus, ratione minimum. Quinta, quæ libidine multum, ratione parum, ira paululum. Sexta, quæ multum libidine, ira parum, ratione paululum, ex triam communi vsum sex oriuntur, ex duarum vsum aliam sex, in prima ratio sperat iram, e conuerso in secunda; in tertia ratio sperat concupiscentiam, in quarta contra, in quinta ira dominatur concupiscentiæ, in sexta contra. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 4. cap. 1. char. 126.

Hominem anima sensitiva, & hoc corpore constare putat Auerroes, quæ tamen anima perfectissima sit, & a brutis specie differat, & tot esse quot corpora, & cum illis occidere, & supremam huius animæ vim appellat cogitatricem, quam Greci phantasia appellat, quæ ratione, & discursu circa singula discurret, nihil sentiens vniversalis, & eam ponit in medio capite inter imaginationem, & memoriam, & intellectus separatur ab homine in essentia, & in essendo. Sed quia præsens est vbi que cogitatrixi. Et ex hac particulari cogitatione haurit vniuersalem speciem, occasionem præbet homo intellectui ad speculandum, vt coloratum lumen oculo ad videndum. Nec ex homine hoc, & mente conficitur vnum esse, sed vna operatio contingit, vna scilicet intellectio, quæ in homine non est vilo modo, sed in sola mente, ab hominis cogitatione pulsata, & homo per mentem non intelligit, sed in homine mens intelligit, & in ipsa mente scientiarum, & artium sunt habitus. anima cogitatrix vnitur puero a prima eius origine, mens vero diu postea, cum simulachra in cogitatione sunt adeo pura, vt moueant intellectum. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 5. cap. 1. ch. 329.

Hominum generatio si semper fuit, animarum multitudo innumerabilis erit, quod etiam peripatetici indicant esse posse, res, quæ spirituales sunt, & eiusdem speciei, quod a calore, & lumine innumerabiles imagines in aere procreantur. Marsilius Ficinus in Plato. Theol. libro 15. cap. 7. chart. 343.

Hominum instituta breui tempore in contraria instituta mutantur. Marsilius Ficinus in Platon. Theol. l. 14. capit. 10. chart. 323.

Hominem hic Plato Mosaiico more postremo creatum, & ex terra ait Plato, & quodammodo illa Promethei doloris affectio se habet ad illum, penitet me fecisse hominem. Mar. Fir. in Protogoram. ch. 1298.

Homines procreari putat Plato post vastas terre illuiones, ex abundante humore, & calore sequente post diluuium terram adeo secundam reddi, vt procreetur non solum pusilla animalia, sed (vt dixi) homines, quod Algazel, & Auicenna confirmant. Mar. Fic. in Plat. Menex. chart. 1395.

Homo cum hominem generat, non est dicendus homo hic simpliciter hominis autor, sed quidam hominis cuiusdam autor, nam non solus homo in causa est, sed est in causa, in numero videlicet causarum, nec totum facit, nec enim materiam primam, nec animam, nec ho-

mini dat principium, ante hunc enim passus erat homo, & sine huius opera fit vbi que, & fiet homo. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. ch. 1429.

Hominis providentia nullam aliam habuit rationem in componendo ipso homine, nisi vt contemplationi foret aptissimus. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum capitul. 41. chart. 1465.

Hominem Deus ad contemplandum formauit, ideo ingenij magis rationem habuit, quam roboris. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 74. char. 1479.

Homines post ingentes terreni orbis illuiones Plato arbitratu subcessum deorum opera ex ipsa terra velut matre diuinitus generari, & illos posse gignere per ideam veluti humanam quasi semen, & posse terram parere nouo, abundanteque humore perfusam, & accedente calore secundam. siue post aquarum colluiones sequantur tepidi soles, siue post vastam quædam incendia pluuiæ vberius effluant. Marsilius Ficinus in Plat. Atlanticum. char. 1486.

Homo quandiu in hoc motu viuunt, reuera beatus esse non potest, sed quatenus ad æternitatem accedimus, eatenus beatitudinis aliquid degustamus. Mar. Fic. in Plat. En. l. libro 5. cap. 5. ch. 1572.

Homo non debet animam a corpore soluere, quæ Orpheus fuit sententia, quam Plato in Phædone adducit, & deinde Philolaus Pythagorici auctoritate confirmat. Mar. Fic. in Plat. En. l. 9. cap. 1. ch. 1591.

Hominum commercium cum semper soleat contendere ad bonum, quod triplex est, animi, corporis, & exterorum, quorum primum, animi, scertum est, reliqua vero caduca sunt atque mortalia, ideo inter eos tantum vitæ vnio est, & stabilis (quæ vera est amicitia) qui ad virtutem propensi sunt. Mar. Fic. in Alc. & Specul. opuscula præfatione. char. 1945.

Hominem ex terra vult Plato auctore Deo ad Dei ipsius similitudinem aliquando fuisse genitum. Mar. Fic. in Plat. Menex. char. 1396.

Homo in omnem partem terræ oritur, & seruatur ob amplam naturæ suæ sub multiformi habitu latitudinem, sub qua homo, vt differret ab homine vi specificæ differentiæ vanam dederit aliquibus philosophis suspcionem. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam libro 3. cap. 13. chart. 483.

Hominis nascentis fata ex hora natiuitatis pendere nullo modo philosophia fatebitur, imo nihil minus hac hora affirmabit. Io. Pic. Mir. in Astrolog. l. 7. c. 2. c. 623.

Hominis conceptui plus dat Ptolomæus quæ genituræ, quamquam, vt faueat professioni, mala efficacia genituræ astruere conatus est. Ioannes Picus Mirand. in Astrologiam lib. 7. cap. 3. char. 624.

Hominis initium incertum est, & falsa ratione ab astrologis constitutum. Ioannes Picus Mirandul. in Astrolog. libro 7. capit. 41. char. 627.

Hominum post diluuium anni non sunt terminati vsque ad 120. quia post diluuium multi vixerunt ultra 120. annos: nam Isaac vixit annos centum octoginta patre superans quinque annis, sed intelligitur, erunt anni illius centum, & viginti, quod tot anni ante diluuium erant futuri. Ioannes Franciscus Pic. Mirandulanus de prænotione l. 3. cap. 4. char. 448.

Homo vnde venerit, dubiæ sunt opiniones: cum Arist. in tertio de generatione ait, si initium habuit ex ovo, vel ex verme potius prodidisse, & alii varia censuere. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in exam. vanit. doct. gent. libro 1. cap. 13. ch. 777.

Homini futuri in vtero recepto femine formatione incipere voluit Empedocles a 36. die, & perfici ad 49. alij 40. Varro ait septem primis diebus semen conglobari, quarta hebdomada caput, & dorsi spina formatur, septima hebdomada totus homo formatur. Auicenna feminam vsque ad 35. mensem ad 45. protendit, & ab mensem

marem 40. & feminam tertio mense non esse adhuc perfectam. Hippocrates feminam ad 42. marem ad 30. manereque in utero alij septem menses, alij decem, alij undecim, plerique omnes nouem voluere. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vani. doct. gent. lib. 1. cap. 16. chart. 792.

Homo ex Platone corpus accipit ex elementis, naturalē speciei constitutionem à celestibus sphaeris, partes animæ, quæ trahuntur affectibus, à dæmonibus, & animis siderum sphaerarum, accedente etiam ipsius corporis contagione; rationem vero, & mentem nostri patenti imaginem ab ipso mundi totius opifice sine villo celestium orbium, aut dæmonum ministerio. Iac. Carp. in Ale. dig. 5. char. 375.

Hominum animi a Deo creati, cum in terra non eorum ortus reperiri possent, necessitate venire a Deo prædicauit antiquitas. Aug. Steu. de peren. phil. l. 9. c. 1. c. 196.

Hominem a Deo creatum protulit Archytas præcipuus è Pythagoricis, & Iamblichus. Aug. Steu. de peren. philosophia lib. 9. cap. 2. char. 196. terg.

Hominem a Deo creatum Mercurius Trismegist. protulit. Aug. Steu. de peren. phil. l. 9. cap. 3. ch. 197.

Hominem, & si Plato in Timæo ait factum a diis, tamē aliis in locis a Deo factum ait. Aug. Steu. de peren. philosophia lib. 9. cap. 6. char. 200.

Homo, & quodcumque animal perfectum, in seipso marē simul, & feminam comprehendit. Leo Hebr. de amo. dialogo secundo, chart. 78.

Homini quæ ad mores, & ciuitatem pertinent.

Homines qui admonet, eos felices facit. Plato in Apologia. chart. 20.

Hominum odium nascitur ex eo quod quis vehementer credit alicui absque arte, & putat verum, ac fidum hominem, at paulo post inuenit prauum, & infidum, & sic odio homines habet, similes omnes illi putans. Pl. in phædone. chart. 49.

Homines multi leonibus similes sunt, alij centauris, alij satyris. Plat. de regno. char. 180.

Homo cum in se habet veram opinionem cum cōstantia de honestis, iustis, & bonis, & horum contrariis in animo, diuino generi proximus est. Pl. de regno. c. 189.

Homines omnes bene agere, & felices esse cupiunt. Plat. in Euthydemum. chart. 417.

Homo nemo volens iniusta facit, sed iniustus. Plato in Gorgia. chart. 488.

Homo natura libens ad mala non venit, quæ mala esse putat, relictis iis, quæ sunt bona, & cū duo mala proponantur, nemo id, quod minus malum est, eligit, cū liceat ipsi eligere id, quod minus. Pl. in protag. c. 454.

Homo nemo accedere volet ad ea, quæ timet, quum liceat accedere ad ea, quæ non timet, nam quæ quis timet, mala esse concessum est. Pl. in protag. ch. 455.

Homo bonus, & honestus felix est, iniustus, & malus, miser. Plat. in Gorgia. char. 471.

Homines omnes eadem adepti, iustitia, & temperantia boni sunt. Plat. de virtutibus. 499.

Hominibus, qui feliciter vitam degunt, primum accidit æmulatio, deinde inuidia. Plato in Menexeno. c. 548.

Homines pecuniis cumulatis omne studium impendunt, filios autem, quibus eas tradunt, quo illis iuste vti sciāt, negligunt, neque doctores iustitiæ exquirunt. Plat. in Clitophontem. chart. 553.

Homines multi peccant, vt videantur multi boni esse, qui non sunt, & multi contra. Plato de republica dialogo primo, chart. 591.

Homo nullus vltro se ipsum deteriore vltro facit. Plat. de repub. dialogo 2. char. 582.

Homini duo insunt circa animam, alterum melius, alterum deterius, & cū id, quod melius natura est, dominatur

deteriori, hunc dicere solent præstantiorem seipso, & laudare. Quum vero ex educatione, aut quædam mala conuersione superatum fuerit à deteriori multitudine, vt minus sit id, quod melius est, hoc sanè velut probrosum vituperare, & vocare inferiorem se ipso, & petulantem eum, qui ita affectus est. Plat. de republica, dialogo 4. chart. 707.

Homo, & a quo ducitur, & cum quo consuetudinem habet, impossibile est vt ipsum non imitetur. Plat. de republica dialogo 6. chart. 640.

Homines ambiciosi tandem lucri cupidi, & pecuniarum amantes fiunt. Plat. de rep. dial. 8. ch. 664.

Hominum vita iucundissima est prout in illis anime partes dominantur, nam sapientiæ amans nullas alias voluptates censet ad cognoscendæ veritatis voluptatem collatas. Contentiosus non voluptatē ex pecunia questam probat, nec eam quæ discendo queritur, laudat, nisi disciplina honorem afferat, fumum scilicet, & nugas illam putans. Lucrum cupiditas honoris, & intelligentiæ voluptatem precij esse dicit ad lucrum collatam, nisi, & ipsa argentum acquirant. Plat. de republica dialogo. 9. chart. 679.

Homo nimio gaudio diffuens, aut etiam contrario modo a dolore affectus, dum alterū intemperatiue apprehendere vult, alterum fugere studet, neque videre, neque audire quicquam recti potest, sed rabie tenetur, & ratiocinationis tunc minime particeps fieri potest. Semen autem, cui multum, & fluidum circa medullas sit, & vt arbor si esset vberiore, quam conuenit fructu ex natura abundaret, multis quidem singulatis dolores, multis item voluptates, in cupiditatibus, & carum scitibus adipiscitur, ita vt maximam vitæ partē furiosus degat, ob maximas autem voluptates, & dolores ægrotantem, & insipientem ex affecto corpore animam habeat, non tamen, vt ægrotans, sed vt vltro malus perperam existimatur. Plat. in Tim. ch. 760.

Homines timidi, & qui iniuste vitam egerunt, hi iuxta verisimilem rationē in secundo ortu in mulieres mutantur. Plat. in Tim. char. 762.

Homo bonus sanctissimus est, scelestissimus malus. Plat. in Minoem. chart. 781.

Homo, qui a voluptatibus superatur, peior est, & in opprobrium cadit, quam ille qui a doloribus superatur. Plat. dialogo 1. de legibus char. 790.

Homines diuites, & bonos esse impossibile est, vt plerique diuites vocant, qui scilicet inter paucos homines possident opes plurimo numismate extimatas, quas etiam malus quisquam possidere potest. Plato de legibus dialogo 5. chart. 845.

Homines iusti, etiam si corporibus turpes sunt, secun dū ipsum tamen iustissimum habitum penitus pulchri sunt. Plat. de legibus dial. 9. char. 903.

Homines corrumpit iniustitia, & intemperantia cum insipientia, seruat iustitia, & temperantia cum sapientia, quæ in animatis deorum potentiis habitat. Plato de legibus dialogo 10. char. 28.

Homines naturam humanam, nō diuinam accusare debent, si quid sit admodum declinans, quæ humana natura eandem vitam non iuste distribuit. Plato in leg. appendic. char. 965.

Homines quomodo bonos facere oportet, difficillimum est. Reliqua studia non admodum difficilia esse videntur, & reliqua bona comparari, fieri potest, & non difficile est: opes quantis opus est, & nō opus, corpus quale oportet, & non oportet, & animam quod quidem bonam comparare oportet, quiuis cuius concedit. Quo vero modo bonam iustam temperantem, forte, & sapientem comparare oportet quiuis dicit. Quam vero sapientiam, nemo ex vulgo cum villo aliquo penitus consentit. Plat. in leg. append. ch. 966.

Homini plerunque uoluptas detrimento est, vt quæ ad discen-

discendum tarditatē, & obliuionem, & desipientiā, & contumeliam in anima parit. Plat. Diony. episc. 978. Homines alij si cognosci cupiunt, opus est multos locos diuagari. Principes autem omnium oculos in se conuersos habent, ideo ita se præparare debent tanquam ab omnibus conspiciantur, nec vitia sua latere posse, nec mediocri virtute se expectationi maximæ satisfacturos. Plat. Dionysio episc. 3. char. 981.

Homines iniuste iudicant, non leges. Pl. in Criton. c. 29. Homibus in ciuitate vniuersis qui imperare cupit, is Tyrannus esse cupit. Plato in Theage ch. 370.

Homines scientes, & recta opinione existentes, vtilis sūt ciuitati. Plat. de virtutibus. ch. 510.

Homines postquam vicissim iniusta fecerunt, & pertulerūt, & ambo gustauerūt inter se conuenire, vt neq; iniusta faciant neq; paciscantur, & hinc cepere leges cōdere, & quod a lege constitutum est, legitimū, & iustū appellauerūt, vt est cōmunis opinio. Pl. de rep. dia. 2. c. 572.

Homines bonis inuoluntariē priuantur, malis voluntariē. Plato de rep. dialogo 3. char. 598.

Homini cōmunio interdere debet in ciuitate nostra, vt in alijs animalibus. Plat. de repub. dial. 5. ch. 624.

Homines in communi militabunt, & ex liberis producēt eos, qui puberes sunt, vt quemadmodum aliorū opificum liberi, videant, & quæ viros perfectos tractare oportebit, & vt ad hoc, quod vident, etiam ministrēt, & inferuiant in omnibus, quæ ad bellum spectant, & curent patres, ac matres, quod & in figuli filijs percipitur, & in alijs artibus, nam ipsorum filij multo tempore ministrantes spectant priusquam ipsi figulinam exerceant. Plat. de rep. dial. 5. char. 624.

Homines, qui pecunias habent in statu Tyranni iuxta oraculum Cræso datum, calculosum fugit ad Hermū, nec manet, nec timidus esse veretur: non enim secū da vice vereri posset: qui verò comprehensus fuerit, morte mulctatur. Plat. de rep. dial. 8. char. 672.

Homini bono sacrificari, & cum dijs conuersari, preces, & donaria, & omnem Deorum cultum præstare, pulcherrimum, & optimum, & ad felicem vitā maximē vtile est, & excellenter decorum, male vero his cōtraria. Impuram enim animā malus habet, purā bonus, à scelesto suscipere dona neque bonum virum neque Deum vnumquod decet. Plat. de leg. dial. 4. ch. 833.

Homines vt nati sunt non admodū inuicem similes, sed natura diuersi, ita alius ad alterius operis actionē, alius ad aliam, ita vt vnusquisque melius vnam artem facit, quam multas. Plat. de rep. dial. 2. char. 577.

Homo singula, & plura, & melius, & facilius facit, quum vnus vnū secundum naturam, & pro occasione, & ab alijs oculum agens facit. Plat. de rep. dial. 2. ch. 577.

Homines qui aliquando amarunt, si non vtilem esse duxerint amorem, violenter quidem, attamen abstinēt. Plat. de rep. dial. 10. char. 692.

Homo boni solum nomen habet, naturam boni non habet. Mer. Trismeg. Pimander, cap. 6. char. 1844.

Homo fugere debet ventris luxum, malorum omnium fomitem, & hinc error est, hinc boni priuatio. Mercur. Trismeg. Pimand. cap. 6. char. 1844.

Homini salus est cognitio Dei, ex hoc vno cuncta bona. Mer. Trismeg. Pimand. cap. 10. ch. 1848.

Homo, tum quia mobilis, tum quia mortalis, malus est. Mer. Trism. Periman. cap. 10. ch. 1848.

Homo bonus est, qui huiusmodi est vt homini bona reddat. Spensip. de Plat. de fin. tionibus. ch. 1964.

Homo a stirpe nec absolute bonus, nec malus nascitur, sed ad vtrumque procliuē ingenium eius est, & habet femina quædam vtrarumque rerum cum nascendi origine copulata, quæ educationis disciplina in partem alteram debeant emicare. L. Apulei de dogma. Plat. libro tertio, chart. 244.

Homines non omnes intelligentiam veram adepti sunt,

sed imaginem temerario impetu nulla vera ratione inspecta sequentes decipiuntur, quæ in inuentibus malitiam parit, & transformat optimum animam in naturam feræ, & mores bestiarum. L. Apul. Atcl. c. 257. ter. Hominis mētura est religio, quam sequitur bonitas, quæ tunc videtur esse perfecta, si contra cupiditatem alienarum omnium rerum sit despiciens virtute munita: sunt enim ab omnibus cognationis diuinæ partibus aliena omnia, quæcunque terrena corporali cupiditate possidentur, quæ non nata nobiscum, sed a nobis. postea ceperunt possideri. L. Apul. Atcl. ch. 259.

Homo ingeni amatori, in quē forte muscus incidit, & aut ibi permanet, aut præterit, memor est quodammodo pulchritudinis, sed quia seorsum est ab ipsa nō potest perdiscere. Percussus a pulchris, quæ aspectu patient, circa ipsa vehementius concitatur. Docere hunc oportet ne ad vnum corpus quasi cadens pronior reuoluatur, sed ad omnia ratione persuasus rite se conferat corpora, considerans, quod in cunctis est idem, & animaduertens ipsum a corpore esse diuersum, & aliunde procedere, aliisque magis inesse, quæ sunt pulchra studia, & leges pulchræ. Circa enim hæc amatoris studium ad res incorporeas amandas iam assuescit, & ostendendum in artibus & scientijs & virtutibus pulchritudinem esse, & in cunctis vnā, & a virtutibus ad intellectum, atq; ipsum ens perueniendum est, ibique iter ad sublimia præagendum. Plot. En. 1. li. 3. capit. 2. chart. 20.

Homo ingeni philosophici præptus est, & vt alatus, nec indigens separatione, dumtaxat indiget demonstrante. Ideo operæ pretium est in primis demonstrare, & ducere hominem natum duci volentem, & iam diu solutum. Adhibenda igitur sunt mathematica, quibus incorporea cogitare, & credere consuescat, demum dialecticas rationes, & dialecticum efficere. Plotinus En. 1. libro 3. capit. 3. chart. 20.

Homo si potest vitā perfectam habere, certe homo hanc habens est beatus, alioqui diis tantum felicitatem tribuemus. Plot. En. 1. l. 4. cap. 4. ch. 31.

Homo perfectam vitam habet, non sensualem solum, habet, sed rationalem quoque intellectumque verū, & nō est homo, nisi hoc vel potentia, vel actu habeat, & illum felicem, qui iam in actu habet. Plotin. Enn. 1. libro 4. capit. 4. chart. 32.

Homo probus viuit, at alios latet huiusmodi felicitas, vt & vita, & optat omnes homines bene viuere, nullisq; malis quemquam affici, & si hæc ad vitā nō succedat, tamen beatus erit. Plot. En. 1. l. 4. c. 11. ch. 36.

Homo probus commoda eligit potius quam incōmoda, quia ad ipsum esse aliquid conferunt, & horum contraria, vel ad non esse deducant, vel quoniam virum sine potitum occurrentia interpellent, non auferentia finem, sed quoniam qui optimo fruatur, ipsum solum optat habere, aliud vero quicquam vna cum ipso nequaquam, & si occurrerit aliud, non auferit finem, qui vel hoc præsentem non abest. Et in summa quicquid accidat felici, quod nolit, propterea nulla ex parte a beatitudine decidit. Plot. En. 1. l. 4. cap. 7. ch. 33.

Hominis probi actiones ob fortunam non impediuntur, sed omnes honestæ erunt actiones in contemplatione positæ, & nunquam ab ipsius boni contemplatione deficiet, etiā si in phalaridis tauro sit collocatus. Plot. En. 1. libro 4. capit. 13. char. 33.

Homo probus nunquam propter suorum inficitia malo premetur, neque in aliorum fortunas siue aduersas siue prosperas traducitur. Plot. En. 1. l. 4. c. 7. c. 34.

Homo probus prosperitates qualescunque adlinat nō magnas existimat, sicut regna, & ciuitatum, & gentium imperia, constitutionesque vbiū etiam si ab ipso sūt, & si malum ingens dominationis, aut patriæ iacturam existimabit, ridiculus habendus est, mortē existimare debet

debet vita meliorem, & si iuguletur iuxta aras, bonū. Plot. En. 1. l. 4. cap. 7. chart. 34.

Homo probus si dolores vehementes patitur, feret, si vehementer excefferint, sufficret, neque miserabilis erit positus in doloribus, sed ipsum suum lumen in suis penetralibus velut facula quædam in pharo fulgebit assidue, etiam dum extrinsecus venti perflant, turbines, procelleque frementes. At si minus ipsemet sibi constet, ut si forte protendatur dolor ita vehemens, ut ferre iam enecet, consulat, non enim in his liberū auferret arbitrium. nosse vero oportet non talia apparere singula viris virtute præstantibus, qualia ceteris, nec hoc ad intima hominis peruenire, esset enim animæ debilitas. Plot. En. 1. l. 4. cap. 8. ch. 34.

Homo probus, si minime constet, vel morbis, vel magorū artibus obrutus, ut dormiens, felix erit. Plotinus En. 1. libro 4. cap. 9. chart. 75.

Homo probus serenus est semper, statusque eius quietus, affectioque sufficiens, quam nullum eorum, quæ mala dicuntur, si modo probus ille sit perturbat, & si quis in vita probi viri aliam voluptatem requirit, nō iam probam amplius vitam exigit. Plotinus En. pri. libro 4. capit. 12. chart. 37.

Homo probus non habet voluptates intemperantium, nec corporis, nam hæc, cum adsint, felicitatem contaminant, nec assuetior lætitiæ motus, sed eas voluptates duntaxat, quæ ipsius boni præsentiam necessario comitantur, nec nō motu sunt positæ, nec nuper adueniunt, iam enim adsint bona, adest & ipse sibi, permanetque voluptas serenitasque sua. Plotinus En. primo libro 4. capit. 12. chart. 37.

Homo probus non est quiddam ex anima, & corpore cōpositum, quod testatur ipsa à corpore separatio, & contemptus eorum, quæ bona corporis appellantur: nam felicitatem ad animal, quod in nobis est, pertinere qui dixerit, ridiculus est, cum felicitas sit vita bona, quæ in anima consistit. Plot. En. 1. l. 4. c. 14. ch. 37.

Homines beati duo si sunt, & alter habeat quæcunque naturæ consentanea iudicantur, alter vero contraria, ambo pariter beati sunt. Plot. En. 1. l. 4. c. 15. ch. 38.

Homo probus si corporis bona adsint comminuet, si modo seipsum colat, luxum ac dotes corporis per negligentiam atteret, principatus deponet, corporis sanitatem ita curabit, ut morborum haud omnino imperitus esse desideret, & dolorum similiter: imo nisi acciderint in iuuentute diuicere volet, & in senio neque his, neque voluptatibus perturbari volet, neque a re vlla corporea, siue iucunda, siue molesta, ne ad corpus declinare cogatur. In doloribus positus præsentem sibi, sufficientemque in his virtutem opponet, atque ita se comparabit, ut neque in voluptatibus, prosperaque valetudine, & vacatione laborum beatior esse se censeat, neque in eorum oppositis minus existimet se beatum, cum priora illa felicitatem non angeant, certe neque eorum contraria minuunt. Plotinus En. secūda, prim. libro 4. cap. 14. chart. 38.

Homo beatus esse non potest, nisi prius corporis, & fortunæ bona tanquam imaginationis fallacias a se fugauerit, nam ex his nos ex infirmitate nostra felices fieri consideramus, & eorum amissionem grauem, & horribilem, quæ beatus ipse non iudicat, & si ita non sit, sed aliquid metuat, nōdum est virtute perfectus. Plot. En. 1. libro 4. cap. 15. chart. 38.

Homo beatus desuper summum bonum, ut ait Plato, petit, ad ipsumque respicit, & studet ad similitudinem illius accedere, & illius vita viuere, idque solum ad finis ipsius perfectionem est habendum, cætera vero vir sapiens, quasi quasdam loci mutationes existimabit, nullum ex locis ad felicitatem suscipiens incrementū, sed quasi coniectans alia in super, quæ circumstant. Plot. En. 1. libro 3. cap. 15. char. 38.

Homo beatus ita corpore vititur ut musicus lyra, qua dū uti valet, curat, cum vero inutilis sit, vel mutat, vel vsū lyrae dimittit, actionibusque circa lyram prorsus abstinet, officium ipse absque lyra aliud habens, ita ut ia centem prope despiciat lyram ipse absque ministerio instrumenti cantans, nec huic ab initio instrumentum frustra tributum fuit, cum sæpe iam ipso fuerit vsus. Plotinus En. 1. l. 4. cap. 15. char. 39.

Homo beatus semper secundum præsens accipitur, cum felicitatis præteritæ recordatio momenti ne quicquid habet, neque in dicendo, sed in affectione quadā beatitudo consistit, affectio vero in qualitate præsentis posita est, actio quoque vitæ. Plot. En. 1. l. 5. q. 1. ch. 43.

Homo beatus non auget beatitudinē ob memorias præteritas, quia præsentis gaudii contentus est. Plotinus En. 1. libro 5. q. 8. chart. 45.

Homo actionibus nullis incumbens beatus esse potest, & non minus imo magis, quam ille qui actionibus est occupatus. Plot. En. 1. l. 5. q. 10. ch. 45.

Homo non est beatus ob multas actiones, alioqui ex his, quæ nō sunt, sed ex transactis felicitas coaceruabitur. Plot. En. 1. libro 5. q. 10. char. 45.

Homini mala sunt tum prauitas, tum quæ ex prauitate nascuntur. Plot. En. 1. l. 8. ca. 6. char. 76.

Homo non loco fugiens mala vitabit, sed virtutem comparans, & se ipsum à corpore remouens se à materia segregabit, nam cum corpori hæreat, hæret, & materiæ. Plot. En. 1. l. 8. cap. 7. ch. 77.

Homines animæ opera secundum naturam agunt, quādiu in ipsa totius multitudine non aberrant, aberrantes dant iudicio penam, tum ipsum erratum, tum deteriorē quandam sortem ipsis in posterum prouenturam. Plot. En. 2. l. 3. cap. 8. ch. 141.

Homo passionibus dominari potest, nam Deus virtutem largitus est à seruitute penitus liberam. Plotin. En. 2. libro 3. capit. 9. chart. 142.

Homines alij quidem ita fiunt, ut quasi ab vniuerso, externisque fascinantur, vel in paucis, vel in nonnullis sunt sui iuris. Alij dominantur externis, attollentesque ad sublimia caput id, quod optimum est in anima antiquitatemque ipsius essentia seruauit. Plotinus En. 2. libro 3. cap. 15. chart. 145.

Homo probus non exigit æqualitatem in diuitijs, sed in bonitate, nouit enim geminam hic esse vitam, alteram proborum, alteram multorum, proborum ad summū gradum, supremamque naturam erigi: eorum vero vitam, qui humiliores sunt, esse similiter duplicem, alterā cum virtutis memor merito alicuius boni sit particeps, altera sit uelut turba uilis atque mechanica honestioribus uiris necessaria subministrans. Plotinus En. 2. libro 9. cap. 9. char. 207.

Hominum mutæ iniuriæ ab ipso forsan boni appetitu proficiuntur, cum bonum consequi non ualentes aberrant, aliosque inuadunt, ut qui iniuste egerunt, penas luunt, tum quia ex actionibus prauitatis deportat animam deprauatam, tum quia certo ordine in locum deteriorē transmittuntur, nihil. n. effugere potest, quādiu uniuersi lege ordinatū est. Plot. En. 3. l. 2. c. 4. c. 258.

Homines malos fieri necessitate non est intelligendum ab extrinseco, sed quod communi quadam conditione peccant, nam id non prohibet quin ipsi ex seipsis agant, sed quoniam ipsi faciunt, idcirco & ipsi peccant, alioqui nec ipsi quidem peccauissent, si ipsi non essent actionū talium auctores. Plot. En. 3. l. 2. cap. 10. ch. 263.

Homini solum probo serio studendum est officijs studio dignis, alij autem homo nil aliud est quam ludus. Plot. En. 3. l. 2. cap. 15. char. 267.

Homo non debet inculpate naturā, quod poterat quod excellentius esse, quod si in seipso aliquid in super cōparante id consequi posse iudicat, accusare debet hoiem nō auctore, si nō a seipso, sed extrinsecus ab effectuore aliquid

aliquid in super additum fuisse efflagitauerit, perinde ac si cæteris animalibus, plantisque supra modum desideret, non oportet inquirere num hoc minus, quam illud habeat, sed nunquid hoc satis, quod naturaliter habere expedit, habeat: non enim æqualia omnia esse oportet. Plot. En. 3. l. 3. cap. 3. ch. 272.

Homo, quod facit, non à prouidentia fit, sed ab ipso secundum tamen prouidentiam agitur, rationi nanque prouidentie consenteneū est. Plot. En. 3. l. 3. c. 5. c. 275.

Homo labitur in vitam ferinam per vitæ similitudinem declinans in deterius, sin autem obtemperare possit superiori dæmoni, saper se extollit illius vitæ viues ac præscribens sibi ipsi præsidē. Plot. En. 3. l. 4. c. 3. c. 284.

Homo probus est in quo id, quod est melius operatur, alioquin non esset probus, si dæmonem haberet secū cooperantem, intellectus enim in hoc agit, aut demō ipse est, aut secundum dæmonem, aut dæmon huic est Deus, sed id a principio statim non fruitur ob perturbationem ab ipsa generatione vehementer illatam. Plot. En. 3. l. 4. cap. 6. char. 286.

Homo malus est similis deterrimæ gubernationi. Homo medius, ut popularis gubernatio obedientiæ non omnis experts. Homo melior ut optimatum gubernatio. Homo optimus, in qua est vnus princeps. Plotin. En. 4. libro 4. cap. 17. chart. 410.

Homo quando tanquam vniuersi parti non concedit totum, quod in se est, ut prudentissimi ministrantes partē concedunt dominis, partem sui iuris esse volunt, modestiora ob hoc ipsum mandata a dominis reportant, ut qui nec mancipia sunt, nec alieni iuris omnino. Plot. En. 4. libro 4. cap. 34. char. 428.

Homines cū sui iuris facti sunt, & se cognoscunt, pulchri sunt, cum in naturam inferiorē præcipitantur, & se iguorant, turpes. Plot. En. 5. l. 5. cap. 13. ch. 555.

Homines perfectum, & perfectam viuendi rationē inuenire magni negotij est. Max. Tyrius. serm. 5. ch. 36.

Homines vel iusti sunt, vel iniusti, non pugnant iusti cum iustis, sed vel iniusti cū iustis, vel cum iniustis pugnant, nec iusti bella suscipiunt nisi coacti. Maximus Tyrius serm. 14. chart. 197.

Homines nihil peius timere soleant, quam ne præsens voluptas illabatur. Max. Tyrius serm. 33. ch. 257.

Homo quod recte aduersus voluptates se parat, & si in multis diuersatur, nec calorem, nec frigiditatem, nec liquationem aliquam sentiet. Max. Tyr. serm. 3. ch. 284.

Homines, quibus quid mali præter sententiam accidit, primo ad creaturas auxiliij gratia accedunt, medicos, herbas, pharmacorum compositiones, dietam, & cetera omnia mortalium auxilia quibus si quis dicat, confugite miserè ad illum vnicum medicum morborum animæ, omnis istis falsis auxilijs, ridet & calumniantur reclamantes in crastinum ista, quasi ne presentaneam malorum depulsionem petitori à Deo supplices, sed quando nihil humanæ opis proficit. Phil. Iud. de factis. Abelis, & Caini. char. 93.

Homo animam exornatus virtutibus omnibus, artes eloquentiæ si non exercuit contra contentiosos assertores dogmatum, quiescat, securitatem habiturus silentij præmium. Phil. Iud. de eo quod det. pot. m. f. c. 106.

Homines proprie vincit sunt non qui pro tribunali dam nati penas sunt, sed quos ipsa natura damnauit ob mo res animæ, quia luxuriam, inuidiam, iniustitiam, & alias pestes quibus referti sunt. Phil. Iud. quod Deus sit immutabilis. char. 201.

Homo non debet, nec ad destrā, nec ad sinistrā, sed per mediā viā incedere, nam in medio virtus est hinc, & hinc vitia. Phil. Iud. quod Deus est immutabilis. c. 206.

Homo nemo iniustus est, sed potius bestia humana forma prædita. Phil. Iud. de Abeahamo. ch. 230.

Homini nihil felicius contingere potest, quā Deo placere. Phil. Iud. de Abrahamo. ch. 230.

Homo bonus paucis contentus est, corpus egestati obnoxium habet, iam diuitem ad immortalitatem aspirantem contra malis multis indiget. Phil. Iud. de fort. c. 464.

Homines quidam apri sunt ad laudandum, quidam ad vituperandum. Auer. in rep. Plat. tra. 1. col. 1. ch. 177.

Homo non animaduertit, nisi quod in medias transit vires, ideo etsi sæpe vis concupiscendi esuriat, & sitiatur, non prius tamen hoc animaduertimus, quā in phantasia transeat talis passionis intentio. Marsil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 2. cap. 4. char. 273.

Hominum actus duo sunt excellentissimi, illi qui in excellentissima parte animæ sunt, & circa obiectum versantur excellentissimum, tales sunt in mente nostra, Dei cognitio, & amor. Marsil. Ficinus in Plat. Theol. libro 14. cap. 10. chart. 324.

Homini ad religionis pietatem tribus præcipue causis inducitur, prima naturali sagacitate ab ipsamet prouidentia nobis infusa, deinde philosophicis rationibus ex ipso edificij ordine architecti prouidentia comprobantibus, postremo propheticis verbis, & miraculis. Mar. Fic. in Plat. Theol. 14. cap. 9. ch. 320.

Homines impij, vel ignauissimi sunt, ut fuisse dicit Epicurus, vel flagitiosi, ut Aristippus, vel infani, ut Lucretius. Mar. Fic. in Plat. Theol. 14. cap. 10. ch. 322.

Homo intemperans est, in quo ratio, vel consopita est, vel deprauata affectu nimium dominante, ubi ad imperiū phantasiæ omnia sunt, neque affectui ratio aduersatur. Mar. Fic. in Plat. Theol. 18. cap. 10. ch. 419.

Homo continens est, cuius ratio iudicat quoque verè, affectus obtemperat ægre. Marsil. Fic. in Pl. Theolog. libro 18. cap. 10. char. 419.

Homo incontinens est, in quo etsi non male iudicat ratio, præuult tamen corporea perturbatio. Marsil. Fic. in Plat. Theol. 18. cap. 10. char. 419.

Homo temperans est, cuius ratio vere iudicat, & sensuualis effectus rationi libenter obtemperat. Mar. Fic. in Plat. Theol. libro 18. cap. 10. char. 419.

Homines imprudentes læsi, dū vlcisci volunt, faciunt ut canes, qui mordendo lapidē, qui in ipsos proiectus est, dentes suos lædunt. Mar. Fic. in epist. l. 1. ch. 632.

Homines magis studere debent, ut boni sint, quā docti, scientia gignit inuidiam, bonitas inuidiam occidit, & bonitas hominibus utilior, & Deo gratior, quā scientia. Mar. Fic. in epist. l. 1. char. 659.

Homo, quam malus est, cui equus, vel canis melior est, quam animus. Mar. Fic. in epist. l. 3. char. 747.

Homines boni in aduersis a malis discernuntur, & exercentur, & probantur. Mar. Fic. in epist. l. 12. ch. 961.

Homines tā hebetes sūt, ut bonū nō aliunde cognoscant, quā ex mali comparatione. Mar. Fic. in epist. l. 12. ch. 962.

Homines statim nati appetunt bonum, pulchrum vero, quæ cognoscunt, appetunt, postquam cognouerunt. Mar. Fic. in Phileb. l. 1. cap. 31. char. 1212.

Homines superari ab affectu, ut mala faciant, nil aliud est quam inscitia, scientiam vero omnium, quæ in nobis, & circa nos sunt, potentissimā esse, neque ab vlla re, vniquā superari posse. Mar. Fic. in Plat. Protog. ch. 1300.

Homo virtute præditus sumptus, deinde regum rex est. Mar. Fic. in Plat. Euthydemum. ch. 1301.

Hominem perditum, etsi belle loquatur, audiendū non esse, nec de moribus nisi moratum virum loqui debere aiebat Socrates. Mar. Fic. in Pl. Lachetem. c. 1308.

Homines quōdam, cum in eis diuina gratia, & innata iustitia vigeat, beatos in quodam deliciarum Paradiso vixisse: postquā vero per intemperantiam, & superbiam gratia illa euauit, in scelera simul, & calamitates incidisse, & Deum diluuiū peccata hominum diluisse liquido constat. Mar. Fic. in Plat. Antlanticum. c. 1447.

Homines mali ferociores sunt feris, quia in homine deprauato ad malū augetur a machinatione perspicacissimæ mentis ad malū, & subtilitas spirituum humanorum.

In ira, conuertitur in furorem. Accedit & quorundam demonum irritatio. Mar. Fic. in Pl. de leg. dia. 6. c. 1504.
 Hominem ab optimo abeyrare non a celo, & multo minus a celi motore, sed a propria nostri generis, aut moris, aut fortunæ conditione contingit. Marsil. Fic. in de fato, cap. primo char. 1680.
 Homo potest se præstantiorem efficere, habet enim quandam in se principij, rationem, bonum, scilicet, quod patet, quia potest in deterius labi, quod inferiora non possunt. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 3. cap. 3. ch. 1704.
 Hominibus singula contingunt iuste hominibus dispensantur, cum mundus supercelestis atque etiam celestis sit ordinatissimus, necessario est etiam ordinatus sub-lunaris, in quo & inferiora homine sunt ordinata, ergo multo magis humana. Marsilius Ficinus in Plot. En. 4. libro 3. cap. 16. char. 1738.
 Homo pessimus similis est gubernationi populari pessimæ: minus vero malus minus malæ, bonus optimam gubernationi, optimus regno, & pessimus diceret alii quis tyrannide pessimum. Marsilius Ficinus in Plotini En. 4. capit. 17. char. 1743.
 Hominibus singulis proprii intellectus præfunt, ab his manant potentia animæ gradatim, inferiores, inter quas sequens ubique seruat in antecedente, ferme ut splendor in radio, radius in luce, lux in natura Solis. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 2. char. 1759.
 Homo idem diuersis temporibus quamuis sub humana persona varios eiusmodi mores exerit, nonnulli sub humana specie quasi plantæ vita degunt, alij ut bruta, alij ut homines, nonnulli tãquam dii, vel demones. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 2. cap. 1. ch. 1759.
 Homo si actuose additus vitæ inferiorum curam recto examine suscipit, thronorum statura soliditate firmatur. Si ab actionibus feriat in opificio opificem, in opifice opificium meditatur, in contemplandi otio negotiatur, luce cherubica undique coruscet. Si charitate ipsum opificem solum ardet, illius igne, qui edax est, in saraphicam effigiem repente flammatur. Ioan. Pic. Mir. de hominis dig. chart. 316.
 Homo perfectus non solum debet abstinere a voluptatibus illicitis, sed etiam licitis, ut purius contemplationi diuinorum vacet. Io. Pic. Mir. de regulis dig. c. 337.
 Homines perfecti euadunt, quum Deo proximi ac similitatis humanæ. Ioannes Fran. Pic. Mirand. de studio philosoph. libro 1. cap. 1. char. 6.
 Homo primus nullam (ut ait Augustinus) ante peccatû inclinationem habuit ad malum, sed inde secutam rebellionem sensus ad rationem. Ideo si innocentes visissent, quid è Sydere, quid diuersi inclinationibus celi accidisset? Vnum duorum necessario est. Aut ante Adæ peccatum sinistra erat hæc inclinandi ad malum vis, aut post peccatum celi naturam mutatam. Alterutrum fatari absurdum est. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. libro 5. capit. 9. chart. 570.
 Homo septimo quoque anno mores mutat. Fr. Patr. de republica libro 5. cap. 7. char. 165.
 Homines natura, nec bonos, nec malos gignit, aptos tamen ad bonum, procliuos ad malum reddit. Fr. Patr. de regno lib. 1. cap. 7. char. 20. terg.
 Homo miser habendus, qui ex voluptate viuit, & quæcunque agit, sibi ipsi indulget. Fran. Patric. de regno, libro primo capit. 7. chart. 22.
 Homines nihil agendo male agere discunt. Fran. Patr. de regno, lib. 3. cap. 3. char. 106.
 Homo quo magis generosior est minus irascitur. Fran. Patr. de regno, libro 4. cap. 10. char. 169.
 Homines industrii nonnunquam superant eos, qui boni ingenij sunt, diligentia enim suppeditat eis, quæ per naturam defunt. Franciscus Patricius de regno, libro 5. capit. secund. chart. 200. terg.

Hominum mores varios, qui nequit tolerare, aut nimis est delicatus, aut a communi mortalium consortio se extrudit. Fran. Patr. de regno. l. 7. cap. 14. ch. 327.
 Homo cum rationi pareat, optimus est animalium; cum rationi non obsequitur, deterrimus. Franciscus Patric. de regno, lib. 8. cap. 7. char. 344.
 Homo improbus est, qui scit sumere beneficium, reddere nescit. Fran. Patr. de reg. l. 8. cap. 18. ch. 372.
 Homines magni nou modo perfidiæ crimine, sed culpæ etiam suspitione vacare debent. Fran. Patric. de regno, libro 8. cap. 20. char. 379. terg.
 Homo inuidus sui ipsius tormentum est. Fran. Patric. de regno, lib. 5. cap. 5. char. 393.
 Homine, qui virtute careat, nihil nefarium magis, & immane. Lac. Carp. in Alc. cap. 1. char. 8.
 Homines maxime prohi sunt tribus, natura, consuetudine, documentis. Augustinus Steuch. de peren. phil. libro 4. capit. 7. chart. 77. terg.
 Homines peiores reddunt felices secundarum rerum successus, & copia. Augustin. Steuchus de peren. phil. libro 7. capit. 22. char. 161.
 Homini pro, nec viuo, nec mortuo quicquã mali euenire potest. Aug. Steuch. de peren. phil. l. 10. c. 28. c. 245. terg.
 Homines nonnulli in voluptatibus, quam maxime intemperantes fuerunt. Leo Heb. de amo, dial. 1. ch. 12.
 Homines ex honestis appetendis ac diligendis maximam laudem consequuntur. Leo Hebr. de amo, dial. 1. c. 15.

Homini quæ post mortem accidunt.

Homo, qui reuera in philosophia vitam consumpsit, merito fiduciam secum fouet, ubi iam mori volet, & bonam spem habet illic maxima bona se adepturum esse post mortem. Plat. in Phædone. ch. 36.
 Homo dum viuit sic cognitioni proximus erit, cū nihil commercij cū corpore habuerit, nisi omnis necessitas cogat, neque natura ipsius impleatur, sed ab ipso purus sit donec Deus ipsum exoluert. Pl. in phæd. c. 37.
 Homo se ipsum ita in vita preparare debet, ut quæ proximus sit morti, & sic viuere. Plat. in phædo. ch. 38.
 Homines reuiuiscere contingit ex mortuis, viuentes fieri, & mortuorum animos esse, & bonis melius esse, malis deterius. Plat. in phæd. char. 40.
 Homines in custodia sunt, & neminem oportet se ipsam ex hac exoluere, nec aufugere, sed vltimū diem a Deo expectare, qui nostri curam habet. Pl. in phæd. ch. 55.
 Homini, & viuenti, & mortuo, & a diis, & ab hominibus merces pro iustitia, ac reliquis virtutibus tribuntur. Plat. de rep. dial. 10. char. 699.
 Homine, si de Diis, & de vniuersi origine exactas rationes afferunt, memores esse debent, quod humanam naturam habent, ideo decet, ut de his verisimilem orationem suscipiamus, & nil ultra quæramus. Plato. in Timæum. chart. 734.
 Homines paucis exceptis dum viuunt, felices, & beati esse non possunt, bona vero spes est, quod vita defunctus assequatur omnia, quorum gratia quis, & dum viuit, quam optimè pro viribus viuere, & mortuus talē finem assequi expetit. Plat. in leg. append. ch. 963.
 Homines hic felices esse fieri non potest paucis exceptis. Quicumque. n. diuini, & temperati sunt, & reliquæ virtutis natura participes, & ad hæc omnia, quæ ex beato studio dependent, consecuti sunt, his solis vniuersa, quæ ad felicitatem pertinent, iusto modo se habent. His autem ubi ad senectutem peruenierint maxime magistratus tradant, ut alij hos sequentes omnes Deos ac Deas collaudet, & nocturnū conuentū ubi nos oēs probe cognouerint, & rectissime examinauerint, ad hanc sapientiam adhortentur. Plat. in leg. app. 972.
 Homini summum bonum est post mortem Deo frui. Merc. Trism. Pimand. cap. 1. chart. 1838.

Homo

Homo ad vitam ascendere potest, si se animaduertit, non enim homines singuli mentem possident. Nam mens ijs adest, qui boni, pii, puri, religiosi, sanctique sunt, & mentis præsentia illis fert opem, ut statim cuncta digno scaut, patremq; pacatum & propitium habeant. Itaq; bene dicentes pie, & hymnis solennibus collaudant, concedunt corpus menti suæ, sensum illecebras fastidiant, aditus per quos blanditiæ turpes manare solent, mens diuina intercludit, & libidinis omnes fomites extinguit. Contra ab ignaris, improbis, ignauis, iniudis, iniquis, homicidis, impijs, mens procul habitat, permittens eos demones vltoris arbitrio, qui ignis, acumen incutiens sensus affligit, & magis ad patranda scelera armat hominem, ut turpioris culpæ reus, sit aciori supplicio obnoxius, & eum sine vlla intermissione ad insatiabiles concupiscentias inflammat: cum eo pugnat in tenebris, peccatum examinat, ignis impetum in eius cruciatum mirum in modum concitat & adauget. Merc. Trism. Pimand. ca. 1. ch. 1838.
 Homines ad excelsa contendere eatenus debent, quatenus præcipue diuinorum verborum radius seipsum nobis infundit, dum ad sublimiores splendores temperantia, & sanctitate diuinorum veneratrice cohibiti sumus. Dion. Areopa. de diu. nom. ch. 1865.
 Homines cum incorruptibiles & immortales facti erunt, fortemque Christo similem adepti, semper (ut scriptum est) cum domino erimus, visibili & diuino eius spectaculo per castissimam speculationem impleti lucidissimis tunc nos circumfulgente luminibus, ut in diuinissima transfiguratione sua. Dionysius Areopag. de diuinis nominibus. char. 1031.
 Hoies cū resurrectionis filij erunt, angelis æquales erunt, & erunt filij Dei. Dion. Areo. de diu. no. char. 1031.
 Homines cupere debent bene emigrare, & dolere quod aliqua hic ex parte alligati viuunt, ut toto animo complectantur Deum, & nihil in eis insit reliqui quo non pariter attingant. Iam in eo viuendi statu licet Deum videre, atque seipsum, ut fas est videre seipsum illuminatum, intelligibile lumine plenum: imo vero lumen ipsum purum, leue, sublime, Deum iam effectum, imo vero iam existentem tunc quidem accensum. Plotin. En. 6. lib. 9. cap. 9. char. 768.
 Homo aliter finem consequi non potest, nisi Deo affigatur, & a corpore euellatur, & corporeis oblectamentis, cum non per nudum verborum rationumque auditum, sed per opera comparetur salus, & Deo copulari non possumus, nisi per abstinentiam. Porphyrius de abstinentia animalium. char. 1934.
 Homo in belluâ vertitur, quoties ferinas partes, tyrannidē capere, & cupiditates immensas, nobilitatē animi conuictâ detinere coepit. Max. Tyrius. ser. 3. ch. 259.
 Homo, nisi restituatur in sempiternum, frustra, & temere coniuncta fuisset anima corporis indigentia, passio nibusq; innumeris, frustra corpus impeditū a ratione, quominus oblectamentorum suorum quotidie potiretur. Temerarius fuisset virtutum laboriosus vsus, religiosaque iustitia, & legum obseruatio. Athenag. de resurrectione. cap. 1. ch. 1872.
 Homo, nisi esset resurrectio, brutis miserabilior esset, qui religionis & iustitiæ gratia se priuat corporeis oblectamentis, & incommoda subit innumera: & ipsa virtus, religio, leges, deliramenta forent, & detrimenta. Athenag. de resurrect. cap. 2. char. 1872.
 Hō, nisi corpore resurgeret, non haberet focū iustitiæ diuina in corpore, vel aia. Nō in corpore, quia iniustū foret aiam habere pnia laborū, in quib. magnā partē ppeffim est corpus, & corpus nō habere in pmo partem. Nō in aia, quia iniustū est solā aiam dare penas peccatorū quā plurimorū, q̄ nō comisset nisi corp⁹ ei fuisset adiunctum: nā seipsum peccat corpore necessitatis & voluptatis gratia. Athenag. de resurrect. c. 2. c. 1872.

Hoīs natura rationalis finem suum habere debet, cum omnis natura finem proprium suum habeat. Finis hic nō est indolentia, est. n. corporib. inanimatis cōis; nec sensualis oblectatio, cōis enim est brutis; sed est aliq̄ secundum propriam suā naturā, & virtutem & actionem, idest rationalem, & intellectualem perceptum, in quo denique conuiescat. Et in quo statu virtus ipsa suis premijs perfruatur. Eiusmodi finem in vita præfenti nunquam assequi possumus. igitur in futura. Et cum vita & actio compositi sit, & finis ad compositum pertineat, i deo futura est resurrectio. Athenagoras de resurrectione. cap. 2. char. 1873.
 Hominis beatitudo solum consistit in Dei scientia. Alcianous cap. 30. ch. 1960.
 Homines in bruta, vel plantas permutari qui dixerit, impossibilia dicunt, & apud naturam & apud iustitiam peruacua. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 2. cap. 1. ch. 1759.
 Homo decedens sine liberis calamitatem perentit in alio seculo, quod de anime partu intelligendum est cuius liberos virtutum partus putat, & masculinum ad Deū, Deique, ad diuinissimas potestates contemplandas sapientiam. quasi dicat, ut quod non operatur bonū, nec boni vnquam quicquam sit susceptura. Mar. Fic. in Mer. Trism. Pimand. ca. 2. ch. 1841.
 Homines, quamuis euidetiores rationes de immortalitate habeant, magis timent, quod enim amamus multum, ei multum metuemus, nihil enim magis quam vitam amamus sempiternam. Marsilius Ficinus in Plato. Theologia. lib. 16. cap. 8. ch. 384.

Homini quæ ad sanitatem & morbum accidunt.

Homo vel egrotat, vel non, nec esse est alterum horum inesse. Plato. in Alcib. 2. ch. 352.
 Hominibus finitas maximum bonū est. Plat. in Cor. c. 462.
 Homo, vel bestia absque suo nutrimento, pestis suscipit sepe vaporem, ac tamen alios infert, ut ferrum ignitum stupam consumit, ipso nosi consumptio. Mar. Fic. in epidem. Antidor. cap. 2. ch. 577.
 Homines pestis tempore purificantur, communitè spatio quatuordecim dierum, dōmūs, lignamenta, & cætera in vigintiuno, vestes, & panis spatio dierum 28. si recte purificentur. Marsilius Ficinus in epidem. Antidoto. cap. 25. char. 606.
 Homo nemo consilijs suis adeo fidat, ut vitare speret morbos corporis & rerum iacturas. Marsilius Ficinus in epist. lib. 1. chart. 633.
 Hominis artes curatrici proprie sunt duo genera legalis & iudicialis, quæ purgatiuum, & gymnasticā & medicinā, q̄ corpus. Quibus quatuor repugnat; legalis sophistica, iudiciali oratoria vulgaris, gymnasticā fusticatoria, medicinæ coquinaria. Marsilius Ficinus in Plato. Gorgiam. char. 1316.
 Homo non potest Deo coniungi nisi per eum, qui cum seipso hominē Deo coniunxerit, verus mediator esse. Io. Pic. Mir. in Heptapl. lib. 6. cap. 7. ch. 44.
 Homines laborantes morbo oculorum aut quibus vena vel fractio vel collisū sanguini oculi effecti sunt omnia vident rubra. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. lib. 5. cap. 3. ch. 108.

Ut eius demon curam habet.

Homines valde Mercuriales, quales sunt, qui ingenio & artificio pollent, non medioeriter sunt Solares, nam Mercurius semper est Apolline plentis. Marsilius Ficinus de vita celsit. compar. lib. 3. cap. 10. ch. 542.
 Homines habitare debent in ea prouincia, in qua suus demon magis aspirat. Marsil. Ficinus de vita celsit. compar. lib. 3. cap. 23. char. 566.
 Homini cuiusque nascendi deputatus est demon quidam

Tom. 3.

D d dam

dam vitæ custos. Marfil. Ficin. de vita cælitus compar. lib. 1. cap. 23. char. 566.
 Homines dæmones duos habere aiunt Platonici: vnum genituræ proprium, alium professionis, qui si sunt discordes, vitam laboriosam, & sollicitam, & a genio naturali ducit: si concordēs, facilem. Marfil. Ficin. de vita cælit. compar. lib. 3. cap. 23. ch. 567.
 Homines cognoscere non possunt quid portendant cælestia, sed dæmones. Marfil. Ficin. in Plot. En. tertia, lib. 1. cap. 6. char. 1676.
 Homo nō solum regitur a sua anima rationis particeps, sed a bono genio huic assistente, vt & cælum, sed in cælo anima insita intelligentiæ semper obsequitur, in homine non semper. Iac. Carp. in Alc. ca. 12. ch. 325.
 Hominiibus datos esse duos dæmones siue genios, alterum propitium, alterum aduersum, fama est prisca quædam, vestustissimaque. Augustinus Steuch. de perenni philos. lib. 8. cap. 40. ch. 195.
 Homines nonnulli Mercurij nuncupati. Leo Hebræus de Amore, dialo. tertio. charta 130.

Homini finis quis.

Homo finem suum naturalem habere debet, siquidem quicquid naturale est, finem suum habet: qui finis, (vt quorundam est opinio) nil aliud est quam vt vnusquisque in sui corporis salubritate & integritate, & sensoriorum tutela summum constituat bonum. Alij putant nō debere sibi deesse in rebus vitæ necessariis, sed finem illustriorem ac maiori quam si necessitatem tantummodo spectes omnino habere. Visus enim nō ad necessitatem, sed ad præsidium datus, & horum alij in diuitias, alij in gloriam, alij in voluptates humanū finem posuerunt, & qui voluptates statuunt finem, bifaria diuidunt. Alij in sensorias voluptates, alij in intelligendi delectationem posuerunt finem, alij præter hos finē in imperio posuerunt. At leges nostræ quid sentiant, Deus scit: ex propheta tamen sciri potest duplicem esse finem, alterum ex rerum a materia liberatarum scientia, alterum in rerum humanarū actione. Auer. in Plat. de rep. trac. 2. col. 2. ch. 183.
 Homini finis est per intellectum Deum videre, per voluntatem vero Deo frui, quia summum bonum nostrum est summæ potentie nostræ obiectum summū, siue actus perfectissimus circa ipsum. Summæ autem potentie nostræ sunt mens, metūque caput, & voluntas. summum harum obiectum est commune verum, bonumque commune, & integrum, id autem est Deus. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 14. cap. 2. ch. 307.
 Homo diuinus non vult fortunam sibi ducē, nemo enim inferior illo, qui veram felicitatem collocat in fortuna. Marfil. Ficin. in epist. lib. 3. ch. 748.
 Homini uita beata, & summa felicitas consistit in fruitione absoluti boni. Marsilius Ficin. in Plat. Phileb. lib. 1. cap. 6. char. 1213.
 Homini summum bonum est id quod mixtū est ex duobus quodammodo, sapientia, & uoluptate. Marfil. Ficin. in Plat. Philebo, li. 1. ca. 32. ch. 1244.
 Homini ad felicitatem operatio potior est per quā primo ad Deum attingit, hæc autem est intelligentia. nā uelle non possumus, nisi quod intelligimus. Marfil. Ficin. in Plat. Philebo. lib. 1. cap. 37. ch. 1252.
 Homines ad beatitudinem perducuntur prudentia, fortitudine, iustitia, temperantia, prudentia, primo beatitudinem ostendit, tres reliquæ quasi tres uia ad beatitudinem ducunt. Marsilius Ficin. in Plato. conuiuium. ora. 4. cap. 5. ch. 1332.
 Homo contemplando, a corpore in animam, ab hac in angelum, ab angelo in Deum ascendit. Deus est super æternitatem, angelus in æternitate est totus, tam eius operatio quam essentia stabilis permanet. status

æternitatis est proprius. Anima partim in æternitate est, partim in tempore, eius enim substantia absque ullius incrementi uel decrementi mutatione perdurat, operatio per temporis interualla discurrat. Corpus tempori omnino subijcitur: nam & substantia eius mutatur, & operatio eius omnis temporis spatium exigit. Igitur ipsum unum supra statum & motum existit, angelus in statu, anima in statu pariter & motu, corpus in solo motu locatur. Vnum super numerum, motum, & locum manet. angelus in numero su per motum & locum ponitur. Anima in numero & motu, sed super locum, corpus in numero, loco, & motu ponitur. & unum per numerum ullum aut compositionem partium habet, nec ullo pacto ab eo, quod est, mutatur, nec loco clauditur ullo. Angelus numerum quidem habet partium uel formarum, nec ab eo, quod est, mutatur, nec loco clauditur ullo. Anima partium & affectuum habet multitudinem, ratiocinationis progressionem, perturbationum uarietate mutatur, sed a loco exempta est. Corpus his omnibus est obnoxium. Marsilius Ficin. in Plato. conuiuium. oratio 6. cap. 16. char. 1352.
 Homini acuta, ac philosophica ingenia non est putandum unquam alia quadam esca præterquam philosophica ad perfectam religionem allici posse paulatim atque per duci: nam acuta ingenia plerumque soli se rationi committant, & cū a religioso philosopho hæc accipiunt, religionem subito communem libenter admittunt. qua imbuti ad meliorem religionis speciem sub genere comprehensam facilius traducantur. Marfil. Ficin. in Plotini epit. proem. ch. 1537.
 Homini animæ in terra, uel aere crassiores nō sunt felices, sed miseræ in loco peccati, penæ purgatorij constitutæ, & tunc fore beatas cū ad puras sphaeras ascenderit cum corpore puro, uel ad sublimiorē aerē, uel ætherem, atque cælum. Tunc ob prosperitatem corporis, atque loci, facileque corporis prouidentia a diuina contemplatione minime distrabi, & tanto maior quanto in sublimioribus. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. lib. 5. cap. 2. ch. 1570.
 Homo vt omnium inferiorum absoluta est consumatio, sic omnium hominum absoluta consumatio est Christus. Io. Pic. Mir. in Heptaplum. lib. 1. cap. 7. ch. 15.
 Homo solus a fine a natura statuto exorbitat. Io. Picus Mirand. in Heptaplum. lib. 7. in progno. ch. 47.
 Homini summum bonum esse uidetur animi continuata actio secundum uirtutem. Franciscus Patricius de regno. lib. 1. cap. 7. ch. 21.
 Homini beatitudinem cum putet Aristot. esse vt sint qua dii sunt beati, elicere potes non in contemplatione esse omnium rerū, sed in Dei summi contemplatione. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 10. cap. 11. ch. 283.
 Honestum est homines erudire. Plat. Apol. ch. 12.
 Honestum nullum, ut honestum, malum est; nec turpe, ut turpe, bonum. Plat. in Alc. 1. ch. 342.
 Honestum bonum est, nam omnes honestæ actiones bonæ quoque sunt. Plat. in Protag. ch. 455.
 Honestum & bonum iucundū est. Plat. in Protag. c. 455.
 Honestum & bonum uirum & foeminam felicē esse, iniustum & malum miserum dico. Plat. in Gorgia. c. 471.
 Honestum, utile, & iucundum qui loquendo inuicem discreuit, non est audiendus. Marfil. Ficin. in Plat. de legib. dial. 2. char. 1493.
 Honestus solius mentis decor, pulchritudo, & ornatus existit. Mar. Fic. de uolup. cap. 8. ch. 1000.
 Honestum a solo euentu definiuit Aristoteles cum ait. id esse honestum, ex quo aliquis splendor aut honor ad eum manauerit, qui aliquid gesserit. & Cicero id dixit esse honestum, quod multitudinis rumores laudant. Fran. Patric. de rep. in præfatione. ch. 5.
 Honestas est animi electio firma & stabilis ea oia agendi

di quæ secundum uirtutem sunt, quæ tantæ præstantiæ est, vt vel sola hominem commendat profecto. Fran. Patric. de regno, li. 4. ca. 23. ch. 276. ter.
 Honestum ab utili non re ipsa, sed cogitatione discernitur. Seb. Foxius in 5. Plat. de repub. ch. 218.
 Honestum non est ab utili disiunctum. M. Ant. Nat. de pulchro. lib. 4. char. 95. ter.
 Honestum utili atque iucundo duabus de causis dignitate præcedit: primo, quia iucunda in sensu, utilia in phantasia, honesta in intellectu collocantur: secundo, quia utile & iucundum ad honestum vt ad finem referuntur. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 16.
 Honestum cum utili conuenit atque iucundo in reb. que post earum absolutam acquisitionem iam possidentur diligendi. Leo Heb. de Amore, dial. 1. ch. 16.
 Honestæ & iucundæ expetuntur simul & amantur, quia ipsorum desiderium in phantasia existentiam quandā voluptariam excitat: utilia uero, cum actu tantū possidentur, amantur, alioqui non, cum prorsus, cupientibus sint aliena. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 17.
 Honesti cum utili atque iucundo conuenientia maxima est. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 16.
 Honorandum se exhibere nō propter se, sed ob gloriam maiorum, nil turpius est ei, qui se aliquid esse putat. Plat. in Menexeno. ch. 550.
 Honores excellentes in ciuitate non esse alicui oportet, eo quod diuitijs præstat, quando quidem neque quod uelox, aut pulcher, aut robustus quicquam est absq; aliqua uirtute, neque cum uirtute, si absit ab ea tēperantia. Plat. de legib. dial. 3. ch. 820.
 Honor nobis est meliora sequi, deteriora uero, quæ tamen meliora fieri possunt, quam optime perficere. Plat. de legib. dial. 5. ch. 838.
 Honores alij veri sunt, alij adulterini. Plato de legibus, dialog. 5. char. 838.
 Honor diuinum bonum est. Pla. de leg. dial. 5. ch. 838.
 Honore corpus dignum est non pulchrū, nec robustum, nec uelox, nec magnum, nec sanum, nec quæ his contraria. Verū quæ in medio uniuersum hunc habitum attingunt, ea temperatissima simulq; securissima esse, altera ex illis molles & audaces animos faciunt, altera humiles & illiberales. Plat. de leg. dial. 11. ch. 839.
 Honores sunt merces militantium uirorum. Plat. de legibus dialo. 11. char. 936.
 Honor est bonorum largitio propter uirtutis officium, æstimatio ac dignitas uirtute acquisita, figura uenerationis, conseruatio dignitatis. Speusippus de Platonis definitionib. char. 1963.
 Honor est uirtutis testimonium. Chalcidius in Plat. Timæum. char. 41. ter. g.
 Honoris templum ita edificatum est, ut nemini ad illud aditus esset, nisi per uirtutis ædem ingrederetur. Frā. Patricius de rep. ab. lib. 3. ca. 12. ch. 104.
 Honor uirtutis comes, ut umbra corporis. Fran. Patr. de repub. lib. 4. cap. 6. ch. 145. ter.
 Honor est duplex, alter quidē spurius atque adulterinus, qui ad iucundū reducit, alter uero legitimus & germanus, qui iucunditatem quandam cū honestate permixtam amplectitur. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 22.
 Honor uirtutis quidem premium, haud tamen uirtutis proprius, seu consentaneus finis debet existimari. Leo Hebr. de Amo. dial. 1. char. 22.
 Horologia primus inuenit Anaximander Milesius. Fran. Patric. de repub. lib. 2. cap. 7. ch. 66. pag. 2.
 Horizon est circulus proprius cuiusque hominis, & est tantum quantum quisque oculos circumferendo conspexit. Macrobius in som. Scip. li. 1. ch. 76.
 Hostes non diuitijs sed uirtute uiuunt, quæ uirtutes debilitari potius, quam augeri diuitijs solent: non aureo, argenteo uel mucrone opus est, sed ferro. Bess. Card. in calum. Plat. lib. 4. cap. 14. ch. 83.

Hostes si ex mente & ore expellemus, naturam imitabimur, quæ contrarium suum a se expellit: sic Plato de inimicis nec obloquebatur, nec etiam cogitabat. Marfil. Ficin. in epist. lib. 6. char. 823.
 Humana res non esse uidetur sua negligere, & publicas res curare. Plat. in apolog. char. 18.
 Humani gregis pastor Rex solus est. Plato. in dialo. de regno. charta 169.
 Humanarum rerum, vt ita dicam, nihil stabile est. Plat. de regno. char. 181.
 Humanis in rebus duo recte præeunt, scientia, & recta opinio: nam quæ a fortuna contingunt, non humano ductu fiunt. Plat. de uirtutib. char. 510.
 Humanum genus cum uniuerso tempore cognitionem quandam habet, vt quod perpetuo ipsum sequitur & sequetur, & hoc modo immortale est, quod filios filiorum relinquens idem & unum est, & perpetua generatione immortalitatem participat, & hac se priuare non est pium. vltro se priuat qui filios, & uxorem negligit. Plat. de legib. dial. 4. ch. 83.
 Humana longitudo a quinque annis in duplū in reliquis viginti incrementum capit. Plat. de leg. dial. 7. ch. 869.
 Humana natura sola ordinem habet in ambobus, id est motu & uocē, ad quem nullum aliud animal attingit. & motum rythmum appellamus, in uoce in graui & in acuto harmoniam, ambo hæc chorea uocantur: & Deus uostri miseratus dedit nobis in tripudijs socios, & chori duces Apollinem, Musas & Bacchum. Plato de legibus, dialo. 2. char. 804.
 Humana res magno studio non sunt dignæ, necessarium tamen est earum studio teneri. Plato de legibus. dialog. 7. char. 876.
 Humana res non omnino constantes sunt. Plato epistola 3. char. 982.
 Humana natura nulla per se potest humana omnia gubernare, vt non contumelia, & iniusticia repleantur. Plat. de legib. dialo. 4. char. 831.
 Humana natura maxime necesse est orne mortale animal palam uelut dependere, & maximis studijs uelut appetitum esse. Plat. de legib. dial. 5. char. 840.
 Humanitas est affectio amicitie, hominum conciliatrix, habitus hominis beneficus, gratiarum redditio, gratitudo benefica. Speusippus de Plat. defin. ch. 1963.
 Humana gratulatio est cognitio maiestatis diuinæ. L. Apul. Alelep. char. 27. ter.
 Humana natura nec rationem, orationem uel de diis suscipere potest sine illis. Iamblic. de myst. ch. 1858.
 Humanarum rerum rationes alie trahuntur ex ordine naturali, alie ducuntur ex ordine prouidentie, quales sunt de resurrectione mortuorum rationes. Athenagoras de resurrect. cap. 1. char. 1871.
 Humanum nihil uere stat. Philo Iud. de som. Sci. ch. 383.
 Humanarum perfectionum genera quatuor, contemplatiuæ uirtutes, mechanica, morales, & artes operariæ, quæ contemplatiuæ causa inueniuntur: nam quæ ante finem, finis gratia expetimus. Auer. in remp. Plat. tract. 1. colum. 4. char. 174.
 Humanarum rerum est circulus sese uoluens, quos modo habebat superiores, hos inferius ducens, & contra qui inferiores erant tollens superius. Bess. Card. in calum. Plat. lib. 4. cap. 13. ch. 83. ter.
 Humorem naturalem uelociter exiccant sanguis fluxus uerberior, uolentia solutio uentris, diu lubrica aluus, profusus sudor, latius patefacti meatus, coitus ad debilitatē factus, sitis anhelans, fames crucians, uigilia longa, usus præcalidarū rerum & siccarum, laboriosus animi, corporisq; motus, Anxietas, ira, dolor, sicciior, & feruētior aer, præsertim igne calefactus, uetus andior & uiolētus, atq; diuturnus. Humorem augent his cōtraria, Ebrietas frequēs utrunq; facit: nimio enim calore

sciat, & humorē suffocat, ad vtrūque cruditas maxime nocet. Mar. Fic. de vitâ produc. l. 1. cap. 4. c. 511.
Humana omnia Deus, fortuna, & ars gubernant. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. char. 283.
Humana species distincta à brutis propriam habet perfectionem, quæ est contemplatio diuinorum. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 9. char. 319.
Humana mens vnicū corpus in primis mouere debet, & intrinsicè sine medio agitare, ergo non per animam cogitricè. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. c. 2. ch. 332.
Humana vitæ tres sunt duces, prima ratio diu diligenterque examinata, secunda experientia rerum diuturna cōsuetudine confirmata, tertia autoritas antiquorū cōrum, qui tales sint, vt neque ab alio facile decipi poterint, neque ipsi voluisse, alios decipere videantur. Mar. Fic. in epist. lib. 1. char. 658.
Humanis in rebus duo præcipue curanda sunt, patria, & familia. Mar. Fic. in epist. l. 1. ch. 635.
Humana mens summa est inter formas naturales, quoniam concipit formas, siue suscipit puriores, & perfectiores, quarum comparatione naturales nihil pedit. Marfil. Fic. in epist. l. 2. ch. 683.
Humanos se euentus Platonicū putant à stellis interdum significari, incitari vero frequenter à dæmonibus stellarum quasi pedisequis, peragi denique ab hominibus pro conditione rerum nobis propinquiorum. Marfil. Fic. in epist. lib. 8. char. 884.
Humanæ res vmbri, & cogitationes somniis similes sūt, hinc propheticū illud: omnia vanitas, & omnis homo mendax. Mar. Fic. in epist. l. 12. ch. 901.
Humanum genus non potest absque optimis gubernationibus, vel honeste viuere, vel feliciter gubernari. Mar. Fic. in Plat. Lach. char. 1307.
Humanū genus, vt a diuinis maxime distans media quadam natura indiget, vt est dæmonica, quasi conciliatricè. Mar. Fic. in Plat. Apolog. ch. 1388.
Humanū genus ab ipso Deo tanquam rege per electos, optimosque dæmones asserit Plato gubernatum esse. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1498.
Humanum ingenium in summa rerum licentia potētiaque lasciuum, superbūque euadit. Marfil. Ficinus in Plat. de legib. dialog. 4. char. 1499.
Humanum ingenium ideo Plato ait forcius euadere posse, quam ferarum, quia quod maximam vim habet ad bonum, maximam quoque habere potest ad malum, & optimum, cum sui deprauatione vertitur in oppositum, fit pessimum. Marfil. Ficinus in Plato de legibus, dialogo 6. char. 1504.
Humanis actionibus, & operibus communis actus, efficax, ac rectus nobis aduenit ex diuinis, propria vero sic, vel sic agendi deteriorque conditio ex nobis contingit. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 2. c. 9. c. 1692.
Humanorum gubernatio constat ex prudentia, & sapientia, eiusdem est scire recte hominē vnum, familiam, ac rempublicam gubernare; quam orem qui moralis est, idem dominus, ciuili, rex idoneus esset. Mar. Fic. in Plat. de sophista. char. 1131.
Humana vitæ gradus sunt tres, hominis diuini, humani, bruti. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 9. c. 9. c. 1670.
Humana natura, quæ angelis comparata dicitur terra, statim ab initio, quia statim peccauit, inanis erat, & vacua originali iustitia, & peccati tenebris facies eius id est ratio, obducebatur. Ioannes Picus Mirandul. in Heptaplum libro 7. cap. 1. char. 49.
Humana res quædam sunt casu, quædam natura, quædam electione, quædam diuino consilio, nō quod omnia non sunt diuino consilio, sed quia quædam mentes ex se non facerent humanæ, nisi peculiari numinis impulsu commotæ fuissent. Ioann. Pic. Mirandulanus in Astrologiam, lib. 4. cap. 3. ch. 326.
Humana res diuinæ iustitiæ legibus, non fatali necessitate reguntur. Ioannes Picus Mirandul. in Astrolog. lib. 5. cap. 1. char. 550.

Humanum genus omne prænotendi desiderium secutum est, ita quod quodammodo in se ulptum a natura existimandum est. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. de prænotione, lib. 1. cap. 8. ch. 389.
Humanas res nemo scire potest qui diuinas nescit. Fran. Patr. de regno. lib. 2. cap. 16. ch. 97. ter.
Humana ingenia, vt poma, primū acerba, & cruda sunt deinde sensim matura in dies, & coctiora fiunt. Fran. Patr. de reg. lib. 6. cap. 20. ch. 270. ter.
Humanitas est beneuolentia quædam, ac dexteritas erga omnes homines permitta. Fran. Patr. de regno, lib. 8. cap. 18. char. 372.
Humana cogitationis labor vanus est circa formas rerum naturalium, nisi a prima mente adiuuetur. Jacob. Carp. in Alc. cap. 4.
Humanum corpus magno mundi corpori simile est: nā quatuor humores quatuor elementis respondent, vt bilis igni, melancholia terræ, pituita aquæ, sanguis aeri, spiritus perpetua agitatio, celestis perpetua agitatio, semen, & membra generationi seruientia Lung & Veneri, cor Soli, lingua, Mercurio, fel Marti, Hepar Ioui, caput Saturno. Iac. Carp. in Alc. cap. 14. ch. 379.
Humana mens, vt Deum imperte recte cognoscit, ita quoque humana voluntas eundem parum ac tenuiter amat. Leo Heb. de Am. dial. 1. c. 25.
Humana species septem membra cognitioni destinata habet, quæ septem membris ad generationem requisitis mirifice consentiunt atque respondent. Leo Heb. de Amor. dialog. 2. ch. 76.
De humana beatitudine longe quidem præclaris splendidiisque theologi, quam philosophi locuti sunt videntur. Leo Heb. de Am. dial. 3. char. 288.
Humana felicitas in formarum intelligibilium spirituumque acerrima contemplatione consistit. Leo Heb. de Am. dial. 3. char. 356.
Humani corporis partes media cordi, & duobus palmis ascriptæ cum mundo celesti mira quædam proportio atque similitudo est. Leo Heb. de Am. dial. 2. c. 84.
Humani generis celestis patria diuini patentes. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 382.
Hamandi cadauera Cecropis Atheniensis primus inuenit. Fran. Patr. de rep. lib. 5. cap. 10. c. 177.
Humiditas est putredinis mater. Marfil. Ficinus in epidem. antidot. cap. 5. char. 579.
Humidum in primo gradu est Mercurij cum Ioue, in secundo Veneris cum Luna, in tertio Lune cum Venere, in quarto Lune cum Venere, & Mercurio iungitur. Mar. Fic. de vita cglit. comp. l. 3. cap. 12. ch. 546.
Humilitas est felicitas animæ omnis expers iracundiæ. Speusipp. de definit. Plat. c. 1963.
Humor est caloris pabulum, calor vehiculum spiritus, spiritus est animæ ad corpus conciliator. Ideo fit, vt quando in membris corporis paulatim resoluitur humor, anima quoque membra deserat paulatim. Marfil. Fic. in Plat. Theo. l. 9. cap. 5. ch. 215.
Humores in animali duo motus habent principia, naturale videlicet, & animale, naturali quidem leues motus sursum, graues deorsum sepius, sese transferunt, animale vero ad ea potissimum membra, quæ his maxime indigent, prout vita exigit animantis. Marfil. Fic. in Plat. Theo. lib. 8. cap. 10. ch. 418.
Humor frigidus id est aqueus, & quodammodo terreus, & crassus nos attingens humorem nostrum quodammodo aereum, & subtilem, quasi contrarium impellit ad fugam. Ne igitur meatus vacui mox euadāt humor ille crassus in angustos meatus aduenat, & quia nitif per inuia, torquet, pferim, quia humorē nostrū ante rarum compellendo redigit in angustum. Itaque cogit illū, & ipse interim vi trahitur ad ingressum, dū relucatur

atur ille, rigor & tremor contingit. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum. cap. 54. ch. 1476.
Humor quilibet ex quatuor elementis constitutus est. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum. ca. 87. ch. 1481.
Humorum corporis nostri proportio dupla sit, necesse est ad sanitatem, vt sanguis duplus sit ad pituitam, hec ad bilem, & bilis ad atram bilem. Marfil. Ficinus in Plat. legum append. char. 1529.
Humorum periodi in febribus nō sunt ad siderū motus referendi. Io. Pic. Mir. in Astrol. li. 3. ca. 16. ch. 500.
Humores, qui sunt in viuīs animantibus, sanguis, pituita, bilis atra, & flaua a primis elementorum qualitatibus pendunt, qui item an tot tantum sint sensu depre-

I A C E T quod in alio, & seipsum sustentare non potest, ab alio certe dependet. Quo fit, vt qualitates, quia a corpore non dependent, ab anima vim corporibus tribuente sustententur. Marfil. Ficinus in Plat. conuiuium, oratio 4. capit. 3. charta 1331.
Iactans, & gloriam appetens, nebulam & vmbra captat. Fran. Patric. de regno, lib. 4. cap. 18. char. 191.
Iactans de seipso, nimis seipsum amat; aliorum laudem expectare debet, nam virtus sola conscientia rectè factorum contenta est. Franciscus Patric. de regno. libro 4. cap. 18. char. 191.
Iamblicus ait. Primus Deus, & vnus primi pater est Dei, quem gignit in solitaria sui ipsius permanens vnitae. Est autem exemplar filij, qui nominatur sumer filius, sui pater, atque vni pater, Deus vere bonus: ille enim fons est idearum, a quo vtiq; vno Deus per se sufficiens, seipsum explicauit in lucem. Propterea sufficiens per se nominatur, sui que pater, est enim hic principij, Deus deorū, vnus ex vno, super essentiam omnē, principiumque; essentia; quod mysterij testatur Iamblicus esse Mercurij. Marfil. Ficinus in Plat. de rep. dial. 6. ch. 1408.
Ianim templum regnate Numa Pompilio clausum fuit tres & quadraginta iugiter annos. Fran. Patr. de regno. lib. 1. cap. 7. char. 23.
Isterici pallida omnia & quæ inaurata vident. Io. Fran. Pic. Mirand. in exam. van. doct. gen. li. 5. ca. 3. ch. 1033.

Idearum diuisio, & vt boni idea.

I Deæ sunt duæ ducentes nos, altera a natura insita cupiditas voluptatum, altera accessoria opinio optimū appetens, & hæc aliquando consentiunt, aliquando dissentiunt, & aliquando hæc illam superat, aliquando illa superat hanc. Cum opinio ad optimum superat, vocatur temperantia: at cum cupiditas præter rationem ad voluptatem trahit, & imperium in nobis obtinet, contumelia nominatur, siue imtemperantia, & multas habet appellationes, circa cibum ingluuies, & sic de alijs. Plat. in Phædro. char. 312.
Idea boni maxima est disciplina, quasi circa iuxta, & alia vbi fuerint homines, cum modo, & vtilia fiunt: sed si eam nō satis nouimus, absque hac quam maxime alia scuerimus, eorum nulla est nobis vtilitas, vt si quid possideremus absque bono. Pla. de rep. dial. 6. ch. 642.
Idea boni est id, quod veritatem exhibet his, quæ cognoscuntur, & ei, qui cognoscit, vitam tribuit, & causa est scientiæ, & veritatis, vt quæ per intelligentiam cognoscitur. Plat. de repub. dial. 6. ch. 643.

hendi non potest, cum in corpore ita mixti sint humores, vt nihil simplex videri possit. Ioan. Franc. Picus Miran. de elem. cap. 8. ch. 174.
Humores quatuor, quatuor elementis per similes esse conspiciuntur. Leo Hebr. de Am. dial. 2. ch. 84.
Hymber exprimitur, cū inter se vrgentur nubium densitates, totq; diuersitatib. pluuiæ cadunt quot modis aer nubium conditionib. cogitur. L. Apul. de mūdo. ch. 233.
Hyperidem Demosthene in orando excellētiorem fuisse auctor est Plutarchus. Best. Cardin. in Calum. Plat. lib. 1. cap. 2. char. 3. terg.
Hypophetæ erant ministri prophetarū. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de prænot. lib. 2. cap. 2. char. 409.

Idea boni est in loco, qui vix videri, & cognosci potest, cōspecta vero est omnium rectorum, & pulchrorum causa, vt quæ in loco qui videtur, lucem, & ipsius dominum peperit; & in eo qui intelligitur, ipsa domina veritatem & intelligentiam exhibet, quam inspicere oportet ille, qui aut priuatim, aut publice sapienter agere vult. Plat. de repub. dial. 7. ch. 649.
Ideæ aliæ cōmunitissime sunt, vt essentia, identitas, alteritas, status, motus: aliæ specialissime, vt homo, equus: aliæ mediæ, vt pulchrum, iustum, magnum, purum, simile, & dissimile. Mar. Fic. in Plat. Parm. ca. 4. c. 139.
Ideis suis communicant aliter intellectus ipse, ac intellectuales anime, atque rationales, & alter res corporeæ, vitæque addictæ corporibus. Illa nanque sunt velut quædam progenies idearum quamuis quodammodo inde degenerantes, hæc sunt duntaxat imagines nullam idearum naturam in se habentes, sed illas speculati quadam similitudine referentes. Marfil. Ficinus in Plat. Parmen. cap. 4. char. 1139.
Ideæ quædam generales sunt quodammodo scientiarum contemplatarum, quæ animū ad intelligibilia reuocant: similiter & moralium virtutem, non ciuiliū, sed excellentiorum, quæ purgantes animum ad intelligibilia ducunt. Marfil. Ficinus in Plat. Parmen. ca. 12. ch. 1141.
Ideas quis negabit esse in mente Dei omnium esse trice: quæ sunt species operum suorum, semina vires, rationes, exemplaria, notiones. Marfil. Ficinus in Plato Philebo. lib. 1. cap. 17. char. 1223.
Ideæ diuinæ mentis cōceptiones per Deos, & dæmones septem munera largiuntur hominibus, quæ sunt contemplationis acumen, gubernandi potestas, animofitas, claritas sensuum, amoris ardor, interpretandi subtilitas, secunditas generandi. Deus singulis septē dijs, qui planetas mouent, angelique a nobis vocantur, tribuit. Isti hominibus tradunt. Saturnus contemplationis acumē roborat. Iuppiter gubernandi potentiam, Mars magnitudinem animi, Sol claritatem, Venus amorem, Mercurius interpretandi subtilitatem, & Luna fecunditatem generandi: sed illis præcipue, in quorum conceptione & ortu ex coeli dispositione plurimum possunt. & si a Deo infusa honesta sunt, tamen propter abusum quædoque videri possunt deformia. Marfil. Ficinus in Plat. conuiuium. or. 6. ca. 4. ch. 1343.
Idea diuina, per quam factus est animus, redeunt illabatur animo ceu gustui sapor: ab eo primum suauiter, si quid alienum est diluit: deinde penitus implet, magisque implendo delectat. Tertio redigit in seipsum inæstimabili voluptate profundens. Vbi animus ex aia primū factus est intellectu, ex intellectu deniq; Deo. Neque vterius sicut prius sapit, neque quæ prius, sed sapit alter, atque alia. Et quemadmodum apud nos imaginatio vehemens moquet, formatque corpus, ita & ibi corpus subiectum animæ, sensusque eius a potentissima cogitatione mentis mouetur protinus, & formatur, adeo vt ineffabili dulcedine mentis mi-

rabiliiter & sensus dulcescant, & corpus. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 2. ch. 1399.

Ideam boni non esse speciem hanc, vel illam, hic aut alibi, sed ipsam eminentissimam diuinitatis fecunditatem per omnia sese potenter, suauiter, salubriter propagantem, & cuius imaginem quâdam in mundo visibili solem vult Plato esse visibilem vires suas similiter per omnia diffundentem. Vnde animaduertere potes Aris. in Ethicis circa boni ideam aduersus Platonem ludere. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 6. ch. 1407.

Idea boni non modo super intellectum, sed etiam super intelligibile regnat. Mar. Fic. in Plat. Ti. cap. 10. ch. 1442.

Idea potest dupliciter contemplari, vel pro intentione, vel pro re substrata intentioni. Si pro intentione, sic est ens relatiuum. Si pro re substrata intentioni, sic idea non relatiuum, sed quid absolutum erit. Gab. Bura. de ideis lib. primo. ch. 40.

Ideas duplices posuit Plato; vnam, quæ responderet cuiuslibet rei, vt hominis idea; a qua singula scientia oritur, alia est idea omnium idearum. Gabriel Buratellus de ideis, lib. primo. ch. 53.

Idea quot sunt, quid, in quo, & vt sunt.

Idea est hoc, quod intelligitur vnum esse, quod semper est idem in omnibus. Plat. in Parmenide. ch. 199.

Ideæ velut exempla in natura consistunt, & alias his similes esse, & simulachra existere, & hæc participatio specierum aliis contingit non alia quidem, quâ quod ipsis assimilentur. Plat. in Parm. ch. 199.

Ideæ inter se sunt id, quod sunt, ipsæ ad se ipsas essentialiter habent, & non ad eam, quæ apud nos sunt, siue simulachra, siue quomodocumque quis ea nominet, quibus nos participantes singula esse dicimus. Hæc vero, quæ apud nos sunt eiusdem cum illis nominis, ipsa rursus ad se ipsa sunt, & non ad species, & sui ipsorum, & non illarum, quæ rursus sic nominantur. Plato in Parmenide. charta 200.

Ideas nec habemus, nec apud nos sunt, nec ipsarum cognitionem habemus. Plat. in Parmenide. ch. 200.

Ideam nullus opifex facit. Plat. de rep. dial. 10. ch. 691.

Ideam plurimam diuino ex igne efficiebat opifex, quo aspectu splendidissimum, & pulcherrimum esset, & vniuerso assimilans orbiculari efficiebat, ponitque ipsum vt ad optimi sapientiam illud sequatur distribuens circa omnia omne cœlum, vt ornatus verus varius ipsi esset per totum. Plat. in Timæum. ch. 738.

Ideam ingenitam, immobilem & manentem, & de eiusdem naturæ, & intelligentiæ subiecto, & exemplum eorum, quæ generantur quæcunque in generatione sunt, esse dicimus, & intelligimus. Timæus Locrus de anima mundi, & natura. ch. 1038.

Ideæ sunt formæ omnium simplices, & æternæ nec corporales. L. Apul. de dog. Plat. li. 1. ch. 223. pag. 2.

Ideæ, quæ est primaria species, id est substantia, definitur carens corpore, colore, figura, sine tactu, intellectu tamen cum ratione comprehensa, causa omnium, quæ ex se similitudinem mutantur. Chalcidius in Timæum Platonis. char. 67. pag. 2.

Ideam veluti participantia sibi similia reddentem, & speciem, & ordinem, & pulchritudinem, & vnitatem ipsis communicantem cuiuslibet promptum est, sic nomē sortitam esse tantquam plurima suam expandentem potentiam, & eandem speciem æternæ participantibus afferentem. Syrianus in 12. metaph. vel in 13. secundum Latinos ex cap. 2. ch. 58.

Ideæ cum sint causæ subiectæ sensibilibus, bonitatis, & permanentiæ, nec essentia & scientiæ ipsorum omnem afferunt perfectionem. Syrianus in 12. uel in 13. secundum Latinos metaph. ex ca. 3. ch. 67.

Idealium numerum Plato supposebat esse ordinem habentium in ipso Idearum, esse etiam mathematicum præstantiorem naturali, deteriore uero ideali. Syria. in 12. metaph. uel in 13. secundum Latinos, ex cap. 4. ch. 71.

Ideæ omnes tanquam species quædam intellectuales sunt atque diuinæ, nec malorum causæ sunt. Proc. in rep. Plato ex Mar. Fic. in epist. lib. 11. ch. 938.

Idea est ad Deum intellectio Dei, ad mundum sensibilem exemplar, ad seipsam essentia. Alc. cap. 9. ch. 1950.

Idea est exemplar eorum, quæ secundum naturam sunt. Alc. cap. nono. ch. 1950.

Ideæ sūt, quia si Deus ipse sit intellectus, uel intellectuale quiddam, notionem illi ad sunt æternæ, & immobiles, quæ sunt ideæ. Alc. cap. 9. ch. 1951.

Ideæ sunt, quia si mensura per se ipsam materia caret, ab aliquo superiori, & a materia penitus absoluto mensuram suscipiat, necesse est, ergo sunt ideæ mensuræ quædam sine materiæ mixtionem existentes. Alcinous capit. nono. char. 1951.

Ideæ sunt, quia si mundus non est temerarie factus, non solum ex aliquo, sed ab aliquo factus est, neque id solum, sed ad aliquid etiam fabricatus: id uero ad quod effectus est, quidnam aliud præter ideam existit? Alcinous capit. 9. char. 1951.

Ideas esse concluditur, si intellectus à vera opinione differt, intelligibile quoque ab opinabili discrepat: hoc si uerum est, extabunt intelligibilia ab opinabilibus. differentia, vt sint prima quoque intelligibilia, quemadmodum & prima sensibilia. Alc. ca. 9. ch. 1951.

Ideas esse exemplaria oportet corporaliū omnium quæ secundum naturam distincta inuicem efficiuntur, & ad eas scientias & definitiones referri, & præter singulos homines hominem ipsum intelligere decet. Alc. capit. 12. chart. 1952.

Ideæ in ipso bono per causæ modum sunt solum relatiuis quibusdam rationibus tantum inter se distincte, in ipso intelligibili per formam proprie, atque absolutis insuper formis inuicem differentes, in sequentibus mentibus, siue a corpore separatis, siue coniunctis participatione iam quadam, & gradatim magis magisque distinctæ, in natura uero semina quædam infima formarum ab ideis infusa: in materia denique umbræ. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 11. cap. 4. ch. 149.

Ideæ vniuersaliores mentibus sublimioribus insunt, sequentibus paulatim minus vniuersales. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 16. ca. 1. ch. 370.

Ideæ singularum in mente prima inter se non absolute, sed quadam relatione distinguuntur. Mar. Fic. in epistolis, lib. decimo. ch. 953.

Ideæ omnes a Deo negantur merito, quoniam quælibet idea singulariter est quiddam definitum, ac simul cuncta compositum. Mar. Fic. in Dionysij Areopag. de Trinit. char. 1023.

Ideæ in mente diuina sunt, ut opinatus est Plotinus, & Porphyrius, quæ per modum abstractæ formæ pronunciantur. At Syrianus, & Proclus præter ideas finxerunt communissima quæque abstracta esse diuina quædam rerum principia inter se per substantiam differentia, quorum hæresim in commentarijs in Plotinum refellimus. Mar. Fic. in Dionysij Areop. de diuin. nomin. char. 1126.

Ideæ non solum sunt sub vno primæ intelligentiæ patre, sed etiam in intellectu primo, ac prima forma. Sicut formæ naturales quamuis diuersissimæ in vna materia sunt, sic ideales in vna mētis forma: quæ quoniam est omniformis, a superiore dependet simplicissimo penitus, & (vt ita dixerim) uniformi. Mar. Fic. in Plat. Parmenide cap. 4. ch. 1139.

Ideæ, quoniam sunt sub ipso bono, statim sunt in optimo. At formæ, quæ sunt in malo, ut in materia partim inuicem pugnant, partim confunduntur. At formæ non confunduntur,

vt rationes cælestes, & si oppositæ sunt, sine iniuria, tamen esse possunt. Mar. Fic. in Pl. Par. c. 4. c. 1139.

Ideas appellat Socrates aliquas contrarias inter se non quoniam inter se dissideant, sed quoniam apud nos contraria faciunt, & Deus per illas contraria videat, & agat. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 4. ch. 1139.

Ideæ penes intellectum diuinum, qui ea, quæ apud nos seiuncta sunt, mirabiliter in seipso coniungit, tum cōtēplandi, tum agēdi participia sunt. Et quoniam ille non argumentatione, nec casu, sed natura sua, & hac quidem intellectualem perficit vniuersum, sibi que reddit simile, necessario vires, formasque omnium intellectualem simul, atque naturali ratione disunctas possidet in seipso. Mar. Fic. in Plat. Par. cap. 4. chart. 1139.

Idea est totius ignis, non autem partium ignis, & sic totius est idea, non partium. Mar. Fic. in Plato. Parmen. cap. 3. char. 1140.

Ideæ cum sint æternæ, & ad puritatis summum intellectuales, effectus, procreant in eadem sub ipsis serie stabiles ac puros, priusquam mobiles, & impuros, nā sub ideis elementorum elementa sunt immaterialia in cælis, ante materialia quæ sub cælo, & sic de arbore, equo homine, & cæteris, quælibet cælestis, deinceps elementalibus; sub homine ideali homo primo cælestis, deinde carnis, & terrenus. Mar. Fic. in Platonis Parmenide cap. 5. char. 1140.

Idea est prorsus causa immobilis. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 8. chart. 1140.

Idea species est, species autem non potest rei omnis specie carens exemplar esse. Mar. Fic. in Plato. Parmenidem, cap. 7. char. 1140.

Ideales rationes cuiusque intellectui naturaliter insunt, siue diuino, siue humano, non aliter quam per mediā naturam viuentem, & inde formatam transeunt in materiam, in qua, & uiuentia generat. Artificiosa uero nec per mediā naturam ab intellectu procedunt, atque uiuunt, nusquam igitur habent naturalem ideā. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 11. ch. 1141.

Ideæ sunt causæ exemplares eorum, quæ secundum naturam semper consistunt, exemplares, quia causa finalis est superior, id est ipsum bonum, causa efficiens inferiora, artifex scilicet intellectus, exemplar deinde inspiciens, quod insuper est, & efficax. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 11. char. 1141.

Ideæ non sunt apud Deum, nisi eorum, quæ ipse fecit, & perficit. Ergo non fordidorum, id est degenerationum, detrimentorum, & malorum, quæ vel ob diuersarum confluentiū causarum, vel nostris actionibus, vel passionibus accidunt. Mar. Fic. in Pl. Parm. cap. 14. c. 1141.

Idea quælibet est ipse Deus. Mar. Fic. in Platonis Parmenidem epistola 13. char. 1411.

Idea ultra, quod est causa, vt exemplar, est etiā causa efficiens. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 13. ch. 1141.

Ideæ sunt substantiæ veræ, quæ autem apud nos sunt, idearum sunt imagines, ideo his, & illis non est denominatio vniuoca. Mar. Fic. in Platonis Parmenide, capit. 17. char. 1142.

Idea non corporali modo, sed alia ratione est tota in quolibet, & non tota: nam quæcunque in eadem specie sunt idealem proprietatem illi speciei concessam eque capiunt, sed nulla rerum nostrarum capit totam æternam illam ideam. Mar. Fic. in Plato. Parmenide, capit. 18. char. 1143.

Idearum vera sententia est, vt tanquam exemplaria in natura existant, & cætera his similia fieri, nec aliud esse, quam idearum imagines, nec aliter illas participare, quam quod similia fiant. Mar. Fic. in Platonis Parmenide, cap. 26. char. 1146.

Ideas asserere, dubitationeque ideis contingentes soluere ingenij diuini est. Mar. Fic. in Platonis Parmen. cap. 8. char. 1203.

Ideas esse Diuus Augustinus in libro octuaginta trium quæstionum affirmat. Inter peripateticos Auerroes in Metaph. 11. & 12. lib. ubi ait. Aristoteles dum Platonis ideas negat, ipse interim ponit ideas, dum in primo cæli motore rerum formas ponit. idem in Dionysij commentarijs Albertus, ubi ad formalem causam exemplaria refert, nec nobis desunt. Simplicij, Themistij, & Eustratij testimonia. Mar. Fic. in Platonis Philebo, lib. 1. cap. 18. ch. 1223.

Ideæ vocantur rationes rerum, quæ sunt in essentia diuina, cuius fecunditate natura sit fecunda, ex qua partus varij in materia eduntur. Mar. Fic. in Platonis Philebo lib. 1. cap. 18. ch. 1224.

Ideas cum Plato ait Deum facere in natura, intellige in natura, & mundo intelligibili angelicarum capite mentium. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. ch. 1228.

Ideæ multæ concipiuntur in se in mente diuina quasi lumen de luce manans, vt multi radij ex vno lucis radio deriuantur. Mar. Fic. in Plato. Timæum, capitulo decimo. chart. 1442.

Ideas esse circa omnium regem ait Plato, id est circa ipsum bonum sunt ideæ, & per ideas omnia sunt. Circa secundum, id est mentem, secunda id est rationes, quæ sequuntur ideas. Circa tertium, id est circa animam mundi formæ. Significauit autem Deum esse causam exemplarem, ubi dicit circa. Finalem, ubi ait eius gratia: efficientem, ubi ait ipsum esse causam pulchrorum omnium. Mar. Fic. in Platonis epistola secunda. char. 1531.

Ideas menti Plotinus non tanquam tabulæ picturas ascribit, sed tanquam generi species adhibet. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 4. cap. 4. char. 1644.

Ideæ sunt proprie potestates intellectus, per quas ipse aliter, & alter est definitus. Mar. Fic. in Plotini En. 5. lib. 9. c. 6. char. 1770.

Idea quælibet est similiter essentia viua intellectualis, species, actus, cæteris uero proprietatibus differunt. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 9. c. 10. c. 1771.

Idea rei cuiuslibet quantumlibet compositæ, motibusque distractæ, in Deo simplex est, totaque simul præsentia possidens quæcunque in rebus apud nos temporibus euoluuntur. Mar. Fic. in Plotini En. 6. libro 7. cap. 1. cha. 1787.

Idea quælibet rerum in vita, intelligentiaque perfecta est in primo ente, hic non viuentium vita est, & intelligentia quædam. Mar. Fic. in Plotini En. 6. libro 7. cap. 9. ch. 1789.

Ideæ habent in Deo esse virtuale, in verbo formale, in intelligentijs, & in anima humana participatiuum. Gab. Bur. de ideis lib. 1. ch. 10. tergo.

Ideæ in Deo variæ sunt, quædam appellantur ideæ cognitionis tantum, non imitationis, nec actu, nec fictione, nec existentia, vt mala, quæ licet a Deo cognoscantur, non tamen eum imitantur, aut sequuntur, uerū potius ab eo discedunt. Gabriel Buratellus de ideis libro primo. chart. 38. tergo.

Ideæ in Deo sunt virtualiter, non formaliter, quia non sunt formæ diuinæ naturæ inherentes, vt in luto, vel cera. Gab. Bur. de ideis lib. 1. ch. 41. ter.

Ideæ etsi sunt æternæ, & immobiles, non ideo essent causæ quietis, & non motus, quia Deus est æternus, & immobilis, & tamen est causa motus. Gab. Burat. de ideis libro prim. ch. 43. tergo.

Ideæ identitas (vt ita dicam) idem est, quod diuina essentia, vnde quia omnia alia pendent ab ea emergunt, capiuntque esse, quædam clarius, quædam obscurius, & hæc est participatio diuini esse, & idearum, quia in diuina substantia reperiuntur, non misceantur. Ideo ideæ dum a rebus participantur, nec diuiduntur per partes, sed vt cerulei eiusdem sigilli eandem imaginem recipiunt, quælibet suam integram retinens, quæ ab eadem dem

dem idea ideata emergit tanquam a causa formali exē pleri absque vilo ideæ detrimento. Gabr. Buratel. de ideis lib. primo. char. 44.

Ideæ sunt quidditates non materiæ inuolutæ, aut a materia selectæ, sed in mente opificis insidentes virtualiter, & eminentes, in quibus essentias rerum cum intue mur, tunc perfectæ eas cognoscemus. Gabriel Burat. de ideis lib. 1. char. 57. ter.

Ideas esse probat Platonici sic. Si intellectus, & vera opinio duo genera sunt, necesse est huiusmodi species esse quæ per se ipsæ sint, & intelligentia potius, quam sensibus comprehendantur. Sicut enim vera opinio ab intellectu nihil differt, omnia, quæ corporis sensus attingit, certa habenda sunt, quorum alterum doctrina nobis insinuat, alterum persuasio: illud ratione semper vera, hoc sine ratione, illud nulla persuasionem mutabile, hoc contra huius mutationi subiectum. Veræ opinionis vir quidem particeps est, intelligentiæ vero dii omnes, homines vero pauci. Ideo oportet fateri esse speciem quæ semper eadē, sine ortu & interitu, quæ nec in se accipiat quicquam nec aliunde, nec ipsa procedit ad aliud quicquam, sensuque corporis nullo percipiatur. Atque hoc est, quod ad solam pertinet intelligentiam, eiusque intentionis est proprium. Iac. Carp. in Alc. digres. 2. char. 192.

Ideas esse probat Plato in phædone duabus rationibus. Prima est, quia quæcunque appellantur æqualia, eadē secundū substantiam eadē manentia, possunt etiā fieri inæqualia. Aequalitas ipsa nunquā inæqualitas fieri aut videri potest. Secunda ratio, quod quæ dicuntur æqualia, ea ut imperfecta inæqualitate quadam participant. equalitas autem ipsa ab omni inæqualitate est separata. Iac. Carp. in Alc. digres. 2. ch. 192.

Ideas probant Platonici esse his duabus rationibus. Prima est. Vniuersi opifex Deus est, qui suo esse oia facit; ar, qui suo esse omnia facit, sui imaginem in mundo expressit. Quod si verum est, habet in se exemplares causas vniuersi. Secunda. Si mens & natura formarū sunt plenæ, per quas illæ agunt, merito & Deus, qui naturæ & mentis formator est, informis esse non debet. Per formas igitur agit, quas appellamus ideas. Iacob. Cap. in Alc. digres. 2. ch. 192.

Ideas esse patet, nam Deum quis dicit fecisse, quæ non nouerat? & si nouerat, priusquam fecisset erant apud illum eo modo nota, quo sempiternæ, & incommutabiliter viuunt, & vita sūt. Facta autem eo modo, quo vnaqueque creatura in genere suo est. Idem probatur ex D. Aug. Iac. Carp. ex dig. 2. in Alc. ch. 194.

Ideæ sunt ponendæ in mente primi opificis, ut rerū pro creatio non videatur temeraria & fortuita. Iac. Carp. ex digr. 2. in Alcino. ch. 194.

Ideam esse primū intelligibile quis neget? & quis est, qui nescit intelligibile primum esse ipsum Deum patrē, vel Dei filium eundem Deum, nempe primam mentem omnium procreatricem. Iac. Carp. in Alcino. ex dig. secunda. ch. 198.

Ideas separatas esse ab ipso Deo rerum omnium opifice, atque seorsum existere, aliud est, & aliud has secundū perfectionem suam exemplarem a rebus singulis esse seiunctas, quarum tamen essentiam in se dicatur continere. Posterus Platonis est, & tamen ab Aristotele aliud philosophandi genus sequuto, cum magna probabilitate locis varijs reprehensum. Prius nec Platonis est, nec vilo loco (quod sciam) ab Aristotele illi tributum. Iaco. Carp. in Alc. ex digres. 2. ch. 204.

Ideæ sunt vniuersalium, & perfectarum substantiarum, & eorum, quæ conferunt ad naturalem harum substantiarum dispositionem, ut hominis, & eius, quod hominem perficere potest, ut sapientiæ, & virtutis. Iacob. Carp. in Alcino. dig. 2. ch. 221.

Idea in Deo est, siue accipiatur intellectio pro actu intelligēdi, siue notio pro illius obiecto vsurpatur, & si sint ratione a se inuicem distincta, eadem tamen sunt in Deo, quia Dei essentia in perpetuo intelligendi actu posita est, & eius actus obiectum est ipsa Dei essentia. Iac. Carp. in Alc. capite 8. ch. 221.

Idea in Deo nil aliud esse videtur, quam Dei patris sempiterna, & omnino immutabilis sapientia, hæc ad nos relata est primum intelligibile. Iacob. Carpentarius in Alc. cap. 8. char. 222.

Ideæ ex Dionysio sūt prædefinitiones, & volūtates Dei. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 1. cap. 12. ch. 12.

Ideæ & mens diuina idem sunt. Aug. Steuch. de peren. philos. libro 1. cap. 12. ch. 12.

Ideas esse quandam primam deorum gentem Platonem opinasse ceu angelorū Hierarcham, vnitates, & ideas separatas, fontes, & origines, commentum est non a vnitatem solum alienum, sed a Platonis animo alienū. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 1. cap. 11. ch. 12.

Ideas colligitur ex Plotino nil aliud esse quam vires illius sapientiæ infinitas, immensas, admirandas, quibus in omnia tendit eius ineffabilis inuentio, & molitio. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 1. cap. 20. ch. 19. ter.

Ideæ in diuina mente sepositæ haud distinctam, vel separatam vllam multitudinem admittunt, sed in simplicissima quadam vnitatem consistentes multiplicem ordinem, multiplicemque relationem tantummodo ad rerum procreatarum diuersas, dissimillimasque naturas retinere sum existimandæ. Leo Hebr. de Amore dialogo tertio. ch. 364.

Ideæ diuinæ diuersas ac differentes in rerum procuratarum vniuersitatem impressiones faciunt. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. char. 365.

Ideæ rerum omnium procreatarum notitiæ quædam in diuina mente præexistentes esse definiuntur. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 357.

Ideæ quorum sunt, quot, ut vna, & multe.

Idea vna est vnius cuiusdā, quod in omnibus notio illa apprehendit. Plat. in Par. ch. 199.

Ideam esse artificiosorum, & eorum, quæ præter naturā sunt, aut particularium, & eorum, quæ sunt imperfecta, ut sordium, & festiuitat, vel relativorum, pluribus ex his, qui Platonem secuti sunt, non placuit. sed esse voluerunt intellectiones Dei æternas, ac seipsis perfectas. Alc. cap. 9. char. 1950.

Idea vna multa communicant Socrates, atque ex participationibus idearum plurium cōmiseri, ideam vero nullam cum idea confundi, & si penes vnius diuinæ mentis intelligentiam cunctæ consistunt. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. 4. ch. 1139.

Idea nec vna est, nam secundum in ordine rerum esset simplicissimum, ut primum, & distinctio in sequentibus casu quodam forte cōtinget, nec ita diuisæ, ut nulla illic aliquid habeat aliarum, alioqui mundus ille primus diuisior esset quam secundus. Marfil. Ficin. in Plato. Parme. cap. 5. ch. 1139.

Ideæ non sunt singularium, quia innumerabiles essent, & quia imagine existente esset exemplar, & non existente non amplius exemplar esset. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. 8. ch. 1140.

Ideæ non sunt propriæ singularium corporum, quia ratione singularia sunt. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide cap. 8. char. 1140.

Ideæ tot sunt in conditore, quot species naturarum, corporum quæ sunt in mundo. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. sexto. ch. 1140.

Ideæ animarum rationalium tot sunt, quot species, & animæ, & irrationalium tot quot species. Mar. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. 6. ch. 1140.

Idea

Idea nulla est materia, cū omni specie careat. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. 7. ch. 1140.

Ideas priuationum, in formis, malorū cognoscit Deus, per ideas habituum, formarum, & bonorum. Mar. Ficin. in Plato. Parmenide. cap. 11. ch. 1141.

Ideæ non sunt singularium mutabilium. Mar. Ficin. in Plato. Parmenide cap. 11. ch. 1141.

Ideæ propriæ malorum non sunt apud Deum. Mar. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. 13. ch. 1141.

Ideas Plato artificiorū in decimo de republica videtur asserere; non quia intellectus diuinus, aut noster, naturaliter habeat ideas lecti, aut mensæ; sed quoniam intellectus artificiosum industriam diuinitus habet, & per hanc quasi ideas quasdam artificiorum in se machinatur. Mar. Ficin. in Plato. Parm. ca. 11. ch. 1141.

Ideæ non sunt eorum, quæ præter naturam, vel per artē fiunt. Mar. Ficin. in Plato. Parm. cap. 11. ch. 1141.

Idea non est scientiarum, quæ animam ad materialia deducunt, & humana curant; sed harum faculeas primo est in demonibus, ut medicina in Phæbo, agricultura in Cerere, æraria fabrica in Vulcano, textrix in Minerua; secundo illinc est in nobis, sed in illis alia ratione, & admodum excellentius. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. 12. ch. 1141.

Ideæ non sunt adiectæ nec locis, nec temporibus, sed ab his omnibus absolutæ, & etiam ab omni diuisione, & motu, sed sunt impartibiles, æternæ immobiles, vbiq; præsentis, ita præsentis, ut cuiuslibet ideæ proprietates quædam ad vltimas perueniat mundi formas. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide ca. 20. ch. 1144.

Ideæ multæ sunt, quot saltem rerum species naturalium, & vnaquæque vnitatem appellatur, vnitatem inquam non simpliciter, sed quædam: nam hominis idea non vnū est absolute, sed vnū aliquid, id est humanum, nec ad quaslibet rerum multitudes, sed ad hominum multitudinem habet imperium, & sic reliquæ ideæ ad suas multitudes quælibet definitæ. Mar. Ficin. in Plato. Parmenide. cap. 4. char. 1139.

Idearum certus est numerus absolute inter se, formaliterque differentium. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide cap. 38. char. 1192.

Ideas quot Architectus inspicit, tot intellectus in mundo formas effingit. Mar. Ficin. in Plato. Parm. ca. 91. c. 1196.

Idearum idealiumque virtutum numerus quorumlibet mūdanorum accidentium, & quolibet momento innumerabiliter contingentium excedit. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide. ca. 91. ch. 1197.

Ideas intelligit Plato non inter nubes esse, sed in mundani archetipi mente existere. Marfil. Ficin. in Plato. Timæum, cap. 15. ch. 1444.

Ideæ hominum tot ferme sunt in mente diuina, quot homines nascuntur in anno mundi magno, totidem seminales hominum rationes sunt in natura. Mar. Ficin. in Plot. En. 5. lib. 7. cap. 1. ch. 1767.

Ideas proprias non habent artificia, quæ vel solum imitatione quadam rerum, motionumque naturalium fiunt, vel etiam ab ingenio naturaliter artificioso proueniunt sed partim rediguntur ad ipsas naturalium ideas, partim ad rationes rerum, numerorum, mensurarū, modorum, animo rationali ingenitas, & ab ideis similibus dependentes. Marfil. Ficin. in Plot. En. quinta lib. 9. cap. 11. char. 1771.

Ideas non habent, quæ absque ordine certo ad finem directo nonnunquam in vnum confluunt. Mar. Ficin. in Plot. En. 5. lib. 9. cap. 14. ch. 1771.

Idea in ipsa hominis continentur artes ingeniosæ atque necessariæ. Mar. Ficin. in Plot. En. 5. lib. 9. ca. 14. c. 1771.

Ideam habet contemplatio philosophica rerum, diuinā sapientiam, prouidentiam priuatim vel publice gubernans diuinam prouidentiam suscipit, idea diuinum exemplar, tempus æternitatem. Marfil. Ficin. in Plot.

En. 5. lib. 9. capit. 11. char. 1776.
Idea communis non est eorum, quæ sunt in diuersis predicamentis. Gab. Bur. de ideis l. 1. ch. 52. ter.

Idearum quot sunt differentia in mundo intelligibili, totidem in mundo hoc cadente in sensum sunt differentia imaginum ideas participantium, quæ in non entibus a Platone numerantur. Iacobus Carpentarius in Alcinoi parte post. ca. 27. ch. 174.

Idea non est Socratis, vel Platonis inuentum, sed multis seculis ante hos Mercurio Trismegisto cognita, & ab eodem frequenter vsurpata. Iacob. Carpent. in Alcinoi digressione 2. char. 190.

Ideæ & si sint rerum corporearum, sunt tamen corporis expertes, per imagines autē in rebus singulis impressæ partim corporeæ, partim corporis expertes. Iacob. Carpent. in Alcinoi 2. digres. char. 212.

Ideæ non sunt eorum, quæ arte constant, nisi per quandam rationis similitudinem, hoc ipso scilicet, quod artifices in rebus singulis efficiendis, Dei in natura prouidentiam imitantur. Iacob. Carpentarius in Alcinoi 2. digressio. char. 214.

Ideas non esse rerum, quæ præter naturam sunt hoc est in causam: nam hæc omnia mala esse aiunt Platonici, & Deū malorum esse causam negant, neque eorum idcirco est idea. Iac. Carpent. in Alcinoi 2. digres. ch. 215.

Idea vniuersi merito mundus dicitur nobilior & perfectior quam hic, quem incolimus, qui ab illo sumit in regnum, habet enim, quæ hunc nostrū habere videmus omnia, sed meliore nota illic adest. M. Anto. Natta de pulchro cap. 6. ch. 135.

Idea vniuersi vna tantum existit. Leo Hebr. de Am. dial. tertio char. 363.

Idea vniuersi, singulariumque ipsius partium cum diuino intellectu vna eademque prorsus existit, nec ab eo vlla ratione distinguuntur. Leo Hebræus de Amo. dialogo 3. charta 367.

Ideæ a Platonis diuinæque numina a poetis non tantum virtutibus, verum etiam virijs, & animorum quoque nostrorū affectionibus attribui solent. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 98.

Ideæ etsi ad res procreatas relatæ plures esse videntur, prout tamen in diuina mente consistunt, ad summam quandam, & simplicissimā vnitatem rediguntur. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 639.

Ideæ primæ quoque materiæ eiusque imperfectionibus ex Platonis sententia præfici debent. Leo Hebr. de Amore, dialog. 2. char. 99.

Ideæ, ut nos in cognitionem ducunt, & cognoscuntur.

Idea de sanctitate, & de quauis re docere oportet ad quam respiciens, & ipsa pro exēplo vtens quid tale fuerit cognosci possit. Pla. in dial. de sancto. ch. 4.

Ideæ sensu percipi non possunt, sed solum intelligentia percipiuntur. Plat. in Timæum. ch. 743.

Idea, materia, & compositum tribus medijs cognoscuntur, idea mente per scientiam, materia ratione spūua, eo quod nondum secundum rectitudinem intelligitur, sed secundum proportionem, ex his uero creata, sensu & opinione. Timæus Locrus de anima mundi, & natura. char. 1038.

Ideas si cupis cognoscere quales sint apud Deum, cogita naturalium rerum rationes seminales in ipsa natura, & artificiosorum formas in arte, sed in natura non ad faciendum habent non ad cognoscendum, at in arte cognoscendi ac iudicandi rationes sunt, nihil tamen agunt nisi motrix uirtus accesserit, & instrumenta quædam coniuncta pariter, & seruata. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide. cap. 4. char. 1139.

Ideæ aut consideramus uirtutem, aut proprietatē. Mar. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. 18. ch. 1143.

Ideæ

Ideæ consideratur & proprietates, & plena architecti uirtus. Proprietates per identitatem in totam seriem sibi succedentem similiter attribuitur. Plenitudo uirtutis per diuersitatem sub diuersis gradibus distribuitur: nã omnes uirtutes penes lunarem ideam vigentes in lunam quodammodo descendunt, in dæmones uero lunares nõ similiter omnes, pauciores insuper & hæc modo remissiore, in homines in terra lunares pauciores, & sic in alijs animalibus. Mar. Fic. in Plat. Parmenide, cap. vigesimo quinto. ch. 1145.

Ideæ cum a nobis considerantur, non debent considerari, ut intelligentiæ, scilicet actiones quædam, sed tanquã obiecta, & species uiresque naturales intellectus primi essentiam comitantes circa quas intellectus illius uersatur, intelligentia sequens quidem illas quodammodo, sed mirabiles ipsis unita. Marfil. Ficin. in Plat. Parmen. cap. 23. ch. 1141.

Idearum modus participationis non fit per eam similitudinem, qua hæc cum illis in communi quadam qualitate conueniunt, sed quoniam hæc formantur ab illis, atque illas ideo representant. Marfil. Ficin. in Plat. Parmenide, cap. 27. char. 1146.

Ideæ a nobis cognosci non possunt, si ipsarum sinceram consideret quis excellentiam humana proportionem suã periorẽ: nam vis hominis cognitiua actu primo, & directo ad humana, & naturalia refertur, & hæc a nobis per proprium scientiæ modum cognosci possunt, idest per conclusionem ex causis ad effectum rite collectam, diuina uero nec primo recto intuitu, nec scientiæ more comprehendi, sed vel actu quædam reflexo per hæc uelut imagines & effectus coniectari diuina, ideæque tanquam horum causas & exemplar, uel saltem ideæ apprehendi posse, non per consuetam scientiæ ratiocinationem causam, sed insolito more per simplicem quandam intelligentiam perfecte purgatam, rite exercitam, diuinitus illustratam. Marfil. Ficin. in Plato. Parmen. cap. 29. ch. 1147.

Ideæ species ut primæ nunquam directa quadam a nobis uel propria uirtute comprehendi possunt, nec Dei scientiam, qua Deus intus contuetur ideæ, sic ad nostrã scientiam refertur, ut intuitu quodam recto hæc uelut obiecta primo contuetur, intelligit enim hæc consequenter actu quodam reuera reflexo per ideæ ipsas, quasi effectus, & imagines idearum. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 29. ch. 1147.

Ideæ rerum naturalium nisi ponantur separatè ab his, atque æternæ, non habebimus obiecta firma, ad quæ dirigamus intelligentiam; differendi ars legitima, philosophiaque uera peribit, sed absque dialecticis instrumentis, nec ideæ assequi, nec dubitationes circa illas soluere possumus. Mar. Fic. in Plat. Parm. ca. 9. c. 1203.

Ideæ ad duo conducunt, unum ad Dei scientiã, & nostrã, tum ad rerum efficientiã. Gab. Bur. de ideis li. 1. ch. 2.

Idearum proprietates, & differentie.

Ideæ ad tale nunquam peruenire potest, quæ illi formæ contraria est, ut hoc efficiat, ut Idea quæ efficit impar, non potest ad paria uenire, ad tria enim nunquam paris idea ueniet. Plat. in Phædone. ch. 56.

Ideæ intelliguntur, & non uidentur, res autem uidentur, non autem intelliguntur. Plat. de rep. dial. 9. ch. 643.

Ideæ & materia duo sunt principia, quæ habent rationem patris, & matris idea patris, materia matris; tertia uero sunt ea, quæ his nata sunt. Timæus Locrus de animi mundi, & natura. ch. 1038.

Ideæ comparantur ad Deum, ut ad lucem radij, uel splendores; cætera, ut uibræ. Dionysius Areopagita de diu. nom. char. 1104.

Ideæ ignis ubique est, ignem ubique genitura, non diuisa ne pereat, non extenta ne corporea fiat, non numerata,

ro multiplicata, ne fiat innumerabilis, una sufficit, una est ubique tota. Plotinus En. sexta, lib. quinto. capitulo octauo. char. 665.

Ideæ propriissimas causas, & omnium abiectissimas, & abstractas continent effectiuas, & finales. Syrianus in duodecimo metaphysicorum, uel in decimotertio secundum latinos ex cap. 4. ch. 61.

Ideæ cum a materia liberæ sint, non sunt obnoxie conditionibus, quibus obnoxie sunt formæ corporeæ, quæ propter dimensiones, & qualitates inter se distant, nec in unum facile conciliari possunt, tum etiam propter materiam, si quo forte congregant impetu, committentur tandem, & inuicem confunduntur. Et ut ideæ ab his conditionibus liberæ sint, sic uisibilium radiales species quoniam a materia longius distant quam uoces, odores, & sapes, nullo modo inuicem se confundunt, minus uoces, minus odores, cætera minime. Mar. Fic. in Plat. Parmenide, cap. 5. ch. 1139.

Ideæ unaquæque naturam quandam, ac vim habet propriam ab alijs reuera distinctam, & accipit non nihil a cæteris, traditque uicissim, suntque coniunctæ inuicem, tum præsentia, tum communionem mirabili, & mirifice sua quadam proprietate disiunctæ, coniunctæ absque confusione, disiunctæ absque disunctione. Mar. Fic. in Plat. Parmenide cap. 5. ch. 1139.

Ideæ omnes inuicem quoquo modo motum participant idealem, & quatenus participant, in effectibus ipsius motus quoquomodo conspirant. Marfil. Ficin. in Plato. Parme. cap. 5. char. 1440.

Ideæ non tota cuique, sed pars per partes sui alijs alias rerum patribus affutura est. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide, capitulo. 18. ch. 1143.

Ideæ uirtutem totam nulla nostrarum rerum capit, scilicet æternam illam efficacem, indiuiduã prorsus essentiam, uitam, intelligentiamque perfectam. Mar. Fic. in Plato. Parmenide cap. 18. ch. 1143.

Ideæ nõ potest per diuisionem in partes suas diuidi more quodam molis alicuius participati. Mar. Fic. in Plat. Parmenide cap. 19. ch. 1143.

Ideæ species uel illæ primæ nõ sunt steriles, sed focu de, & longe fecundiores quam naturales qualitates, & formæ cœlestes. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 29. ch. 1147.

Ideæ duas proprietates habere debent. Primam, substantiam, eminentem uidelicet neque commixtionem, & communionem uel naturæ, neque inclinationem ullam ad naturales formas habentem. Secundam uero uirtutem, actionemque per uniuersum communicabilem, tuamque passim munera, propria etiam, præsentia diffundentem. Primam appellamus eminentiam. Secundam communicabilem prouidentiam. Mar. Fic. in Plat. Parmenide capitulo. 28. char. 1147.

Ideæ superiores ideis inferioribus quodammodo præsent. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 30. ch. 1148.

Ideæ primæ quamplurimis ab anima nostra gradibus semotæ sũt, imo nec intellectus angelici illas ea perfectio ne definiunt, qua Deus ipse definit. Marfil. Ficin. in Plat. Parmen. cap. 31. ch. 1149.

Ideæ quælibet in processibus suis quodammodo imitatur uniuersalem omnium ab ipso bono processum. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 70. ch. 1182.

Ideæ uniuersales seniores sunt particularibus, coætaneæ autem specialissimæ, & unaquæque suis proprijs coætaneæ. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 73. ch. 1184.

Ideæ unaquæque, ut est una quædã essentia, & ratio esse tialis, sic est & aliquid, & certum unum. Marfil. Ficin. in Plat. Parmenide, cap. 83. ch. 1192.

Ideales formæ, siue genera sunt, siue species, formaliter inuicem confundi non possunt, quod non solum oppositis commune est, sed etiam quibuslibet. Mar. Fic. in Plato. sophista, ca. 24. ch. 1291.

Ideæ neque sunt in subiecto, neque inuicem confunduntur,

ut materiales formæ. Marfil. Ficin. in Platon. Timæum cap. 37. char. 1474.

Ideæ quælibet differat ab intellectu quadam intellectuuali tantum, ideæ uero inter se differunt ex natura rei, & ratione formali. Marfil. Ficin. in Plot. En. 5. libro 9. capit. 8. char. 1770.

Ideas necessarium est differre formali ratione, ne distinctio formarum, & ordo in rebus proueniat ex materia, uel accidat ex fortuna, uel contingat ex diuersis agentibus fortuito concurrentibus. At si Deus extra se libera uoluntate agit more architecti, & geometræ, rerum habet ideæ. Marfil. Ficin. in Plotin. En. 5. libro 9. capit. 9. chart. 1771.

Idearum diuersitas in Deo nil aliud est quam diuina essentia diuersimode a rebus, & illis quidem diuersis, imitabilis. Gabriel Buratellus de ideis libro primo chart. 41. tergo.

Ideæ, & idearum differunt, quia ideæ, si secundum suum esse contemplatur in Deo, idem est, quod Deus, idearum uero res caduca, & mortalis est. Gab. Buratellus de ideis, libro prim. chart. 42.

Ideæ triplex esse habet, virtuale, & formale, & participatum. Gab. Bur. de ente, & uo l. 2. ch. 78.

Ideæ a formis naturalibus differunt, quia illæ Deo naturaliter insunt, hæc in animis artificis partæ sunt, & formæ in artificibus, & a se inuicem, & ab illorũ mente sunt distinctæ, in Deo uero minime. Iacob. Carp. 2. digress. in Alc. char. 192.

Idearum summa perfectio a rebus singulis separata est, earundem imago his coheret, uel potius in his consistit. Iac. Carp. in Alc. 2. dig. char. 213.

Ideæ, ut a veteribus institutæ, & ab Aristotele impugnatæ.

Ideas tradiderunt nobis veteres philosophi, qui dijs propius habitabant, dicentes, quod cum ex uno, & multis omnia sint, quæ semper esse dicuntur, finem autem, & infinitatem in se ipsis insitam habeant, oportet nos his, ita ordinatis unam semper ideam de omni re ubilibet ponentes querere, insitam enim inuenturos esse. Si igitur apprehenderimus post unam duas, si forte sint, considerare, si minus, tres, aut aliquem alium numerum, & unumquodque illorum, quæ unum sunt. rursus eodem modo, donec cognoscat quis quod unum illud ab initio non solum unum est, & multa, & infinita, sed etiam quorum. Ad infiniti ideam non prius ad multitudinem adhibere, quam quis numerum ipsius omnem cognoscat, qui est inter infinitum, & unum, tunc uero iam unumquodque ex omnibus in infinitum dimittere ac ualere sinere. Plat. in phil. ch. 219.

Ideæ a Socrate, Platone, & Parmenide, & Pithagoreis, nec iuxta locutionem consuetudinis nominum producebantur, ut Crisyppus, & Archedemus, & plures Stoicorum posterius ponunt, nec eodem modo tenues ille uulgatissimæ una cum intellectu subsistunt, ut dicebatur Longinus præferre, nec notiones sunt ideæ ipsæ, ut Cleantes posterius dixit, nec ut Antonius permiscens Longini, & Cleantis opinionem cum intellectu assinit secundum intellectuales Ideas, nec definitiua ratio, nec materiales formæ, & diffinibilis est idea, ut in his, & in alijs dicit Aristoteles putasse Socratem. Sed sunt perfectæ simplices, impartibiles, & singulares in specie, & ingenerabiles, immateriales, & quid mirandum, si quæ tantum a se mutuo distant, a se inuicem separamus, cum neque Plutharcum, & Atticum, & Democritum Platonicos in hoc imitamur, qui animales rationes, quæ in substantia animæ per secula sunt, putat esse Ideas? Nam & si separent ipsas a communitatibus sensibilibus, tamen non oportet in idem coniungere animæ rationes, & intellectum, qui uo-

catur materialis, sicut nec quod in pluribus, & in materialibus formis, & in opificijs intellectioibus. Sed (ut inquit diuus Plato) nostrum quidem est in unũ ratiocinatione colligere, & reminiscendam esse eorum, quæ quandoque conspeximus coambulantes Deo, diuinum uero secundum eadem semper eodem modo se habere. Syrianus in duodecimo metaphysicorum, uel in decimotertio secundum latinos ex cap. 2. ch. 59.

Ideas ponentes non omnium esse aiunt, quia non malorum, nec turpium, sed potius priuatione, & absentia idearum hæc in natura sunt. Nec negationum, quas præter naturam esse aiunt, nec sunt ideæ eorum, quæ alias aliter se habent, nec partium quæcunque non etiam tota sunt ideæ inquit, ut manus, capitis, nec priorum corporibus accidentium in intellectu determinatas causas ponunt, dulcedinis, scilicet, & albedinis, nec compositorum, ut hominis sapientis, nec eorum, quæ ex complexione dissimilium generum habent generationem ponendum est esse Ideas, ut multorum, nec eorum, quæ a diuersis arboribus conuascuntur, nec artium, quæ naturam imitantur, & ad solius naturæ utilitatem pertinent, nec operum, quæ ex animæ proposito pendent. Sed solum animalium, & perfectarum substantiarum sunt ideæ, & eorum, quæ conferunt ad naturalem harum substantiarum dispositionem, ut hominis, & si quid est hominis perfectiorem, sapientiã, scilicet, & uirtutis. Syrianus in duodecimo metaphysicorum, uel decimotertio secundum latinos capitulo secundo. char. 60.

Ideas ait Aristoteles Platonẽ primo introduxisse, quod falsum est, nã, & Pythagorici ante Platonem de ideis locuti sunt. Georgius Gimnastus de Plato. & Aristotele. philosph. differ. cap. 20.

Ideas Aristoteles conatur ostendere a Platone poni synonymas, cum ipse æquiuocas esse uelit. Geor. Gimnastus de Plato. & Arist. philos. cap. 20.

Ideas Platonici seorsum ab intellectu, uel Deo, ut falso peripatetici calumniantur, nunquam excogitarunt, sed in quodam intellectu diuino posuere ideæ absolute quadam ratione formaliter inter se distinctas. Platonici intellectum huiusmodi diuinum, nostri angelicum nominant. Marfil. Ficin. in Dionysij Areopag. de diuin. nom. chart. 1098.

Idearum amici semper fuerunt Plato, & Pythagorici. Mar. Fic. in Plat. Parme. cap. 4. c. 1138.

Idearum doctrina non est inuentum Platonis, sed longe antiquior. Gab. Bur. de ideis, l. 1. ch. 3.

Ideam Plato posuit formam quandam æternam incorpoream, materia separatam, in Dei mente positam. Gab. Bur. de ideis, l. 1. ch. 4.

Ideas Auerroes de mente Arist. posuit, sed differat a Platone, quia Plato posuit eas in mente opificijs actu, & in materia in potentia: Auerroes contrarium dicere uidetur. Gab. Bur. de ideis, l. 1. ch. 24. ter.

Ideæ Mineræ nomine a poetis fingebatur. Iacob. Carp. ex secunda digressione. ch. 194.

Ideas Plato posuit in diuina mente, & si Aristoteles de separatione idearum dixit, de alia separatione intelligendum est, quam a mente diuina. Iacob. Carp. ex secunda digressio. in Alc. ch. 196.

Ideas destruens principalis ratio apud Aristotelem est, quod absurdum arbitratu rerum earum, quæ sunt, essentiam in rebus ipsis non ponere, sed essentiam imaginem tantum, & in materia adumbratam imitationem, quamquam hæc imago materiata quædam est essentia, sed ab illa, quæ est in Deo, uel quæ potius est ipse Deus tanquam a fonte profluens. Quomodo nõ magis mirum est Deum omnia informare, etiam si singularum rerum propria forma non sit, quam solẽ Dei filium (ut Plato appellat sexto de republica) animare inferiora hæc, eisdemque uitam dare, qui tamen, nec anima

anima est nec vita? Jacob. Carpentarius in Alcinoi ex secunda digressio. chart. 199.

Ideas existimauerim posuisse Platonem esse rationes rerum inferiorum, quæ sunt in primo intellectu, quæ etiã appellat mundum intelligibilem, ac causam exemplarem constituit, ac intellectum nostrum a sensu, & phantasmatibus inferiorum sensilium excitari, vt ad rationem rerum conuertatur, quæ sunt in superioribus intellectibus. Iac. Carp. in Alc. ex 2. dig. ch. 204.

Ideas ponere oportet vilius cum a Deo cognoscatur, & horum cognitione non immittitur maestas diuina. Iac. Carp. in Alc. dig. 2. ch. 220.

Ideas Plato voluit esse primum illud Chaldaeorum patris idest opificis mundani sensu, & meditata, posteriores ideas esse ipsas Dei voluntates. Si addideris secundum significatum, vt sint rationes naturales, & vniuersales in natura, & in mentibus, & anima, rectum erit, & idem ac primum fere Vltimas autem ideas, vt Plato Aristoteli & Dionysius reiecerunt, delectum in chaldaicis dogmatibus habentes, sic prorsus reieciendæ sunt. Aug. Steuch. de peren. phil. l. 1. cap. 12. ch. 12.

Ideale, quomodo nobis cognitum sit, difficillimum est. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 7. ch. 203.

Ideales rationes, & in conditoris sunt intellectu, & in ipsa anima mundi, & in vniuersali natura, & per officia supercelestium deorum, & celestium perveniunt in materiam. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 17. c. 1142.

Idealis dominatio, & seruitus non ad nos refertur, sed inuicem, prima dico coniugataque relatione, verumtamen consequenti quodam relationis modo ad nos quoque, referri, quatenus omnis dominatio, & seruitus tanquam effectus aliquis, & imago dependet ex prima naturaliter dominandi, & seruiendi ratione, per quam alia ad nostra consequenter, & nostra referuntur ad illa. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 30. ch. 1148.

Idealis ipsa simpliciter scientia est in intellectu primo, nil aliud quam intelligentia, certa que sui ipsius omnique comprehensio. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 31. chart. 2248.

Idealis ipsa veritas, idest prima, omnisque essentia, natura que ipsius boni lumine fulgens, est intellectu primo, quo lumine, & intelligentia spectat, & cernit intelligibile suum, & hoc intelligibile, quod appellauimus veritatem, seipsum offert, & infert ipsi intelligentiæ penitus comprehendendam. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 31. chart. 1148.

Idealis magnitudo, vel paruitas, vel æqualitas non potest vlla conditione corporea rebus adesse. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 90. chart. 1196.

Ideales similitudinem, & dissimilitudinem supra multa similia extare probat Socrates, & quæ sub his sunt, committeri posse, ipsas autem ideas inuicem nunquam confundi, & omnia ex vno, & multitudine componi, ipsas vero multitudinem non esse ipsum vnum, neque vicissim. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 3. ch. 1203.

Idealis similitudo, & dissimilitudo extat supra multa similia, & dissimilia, & quæ sub his sunt, ex ideis oppositis committeri possunt, ipsas vero ideas inuicem confundi nunquam. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 3. chart. 1203.

Idealis pulchritudo tanquam ad summam quandam unitatem redacta, tam naturalibus, quam artificiosis pulchritudinibus in corpora distributis ac dissipatis longe præstat. Leo Hebr. de amor. dial. 3. ch. 345.

Ideales pulchritudines, & in primo intellectu, & in anima mundi, longe tamen nobilioris, atque excellentioris ratione in illo, quam in hac, residere existimantur. Leo Hebr. de amo. dial. 3. chart. 346.

Idealis pulchritudo est ipsamet diuini intellectus pulchritudo, & cum diuina sapientia vna eademque omnino esse videtur. Leo Hebr. de Amor. dial. 3. ch. 368.

Idem, & aliud duo sunt genera a tribus, idest eo quod est stabilitate, & motu alia, sed illis semper ex necessitate admittit. Plato in Sophista. ch. 195.

Idem, & alia contraria inter se sunt. Pl. in Parm. ch. 206.

Idem ab eodem non patitur. Pl. in Tim. ch. 746.

Idem esse non oportet id, quod fit, & illa, ex quibus conficitur. Pl. in En. 2. l. 6. c. 1. ch. 180.

Idem est particula Theologica, quæ significat animam. Mar. Fic. in Plat. Alc. 1. ch. 1134.

Idem, & alterum inuicem opponuntur, si motus, & status, & facile miserari possunt, quod non potest accidere motui, & statui. Mar. Fic. in Plat. Sophista, c. 35. c. 1291.

Idem prius, & posterius, esse in diuersis generibus causarum non est inconueniens. Gabriel Buratellus de mundo, libro septimo. chart. 199.

Identitas est, quædam in natura communio. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 69. ch. 1181.

Identitas in sequentibus a primo subit alteritatem: nam regio sub luna mutationem in substantia iam motui celestium adhibet non permutanti substantiam. Cœlum localem circuitum adiungit vitali celestis animæ motui non locali; Anima temporale discursum addit intelligentiæ non currenti. Intellectus appetitum intelligentiæ adhibet enti nondum per se intelligentiæ affectanti. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 69. ch. 1181.

Idolum est adumbratio quædam apparentis potius, quàm existens, ac dum sit protinus euanesces, at quod sit ab homine deterius est homine. Iamb. de myst. ch. 1890.

Idola si quis fabricat ex multis materijs, & sub celestibus influxibus, tunc varietas illinc celestium actionum, hinc potentiatur materialium congregata; facit aliquid, sed actio hæc longe degenerat non solum ab officio diuino, sed etiam ab effectione naturali. Iamb. de myst. chart. 1891.

Idolis fabricandis homo cum sit melior, & ex melioribus procreatus, non debet incumbere, quæ non sunt animata, sed ostentamento quodam vitæ sunt inflata, nec intima veraque, sed externa fictaque harmonia continentur, prorsus ad breue mansura, nec habent verum aliquid, & legitimum, cum sint solum arte humana confecta. Iamb. de myst. ch. 1891.

Idolaris fabrica prodigiorum est omnino contemplatore homine indigna, qui enim hæc machinatur, siue eo reum vtilitatem cognoscens, delectatur tamen, similis illis euadit, siue colat, vt deos, peccati reus est factu dictuque nefandi, nec lux vlla in animam diuina subutilat, circa tenebrosa idolorum phantasmata occupata. Iamb. de myst. ch. 1891.

Idolorum fabrica cum Dei, & demonis sit expers, neque vaticinij, neque sacræ opus aliqd affert. Iamb. de myst. c. 1891.

Idola cum ait Plato non idem esse ac corpora, significat naturam quidem suam habere, sed non habere materiam. Mar. Fic. in Plat. Soph. cap. 36. ch. 1293.

Idolatria est idolorum seruitus, & est, cum cultus Deo debitus creaturæ datur, & eius adorandæ prophana institutio, sed varie inductus est. Nam alij simulachra constituebant arte nepharia, quibus inesse non nihil diuinitatis putabant, aliquibus effectibus commoti, quos dæmon malignus se insinuans excitabat. Alij non imaginibus, sed eis creaturis, quorum erant imagines, cultu exhibebant, & hi trifariam diuidebantur. Alij homines deos putabant, sic Iupiter, sic Saturnus, sic Mercurius, vt dii crediti sunt, (facere hi reges, qui vel ingenio, vel doctrina, vel artium inuentione inter populos excellere, quo factu vt vel ob admirationem virtutis, vel ob adulationem, siue ob suscepta beneficia colli cepserunt, & defunctis eis erigi simulachra cepserunt.) Alii putarunt in celum conscendisse, & cognominatas stellas eorum animas haberi Iouem, Saturnum, &c. Alij mundum, cuius animum Deum esse putabant, & omnes eius partes venerabantur. Alii Deo primum, deinde

deinde secundis dijs, tertio celestium corporum animis cultum deberi existimabant. Ioannes Franc. Pic. Mir. de prænotione. lib. 4. c. 4. ch. 471.

Idolatria fuit error posteriorum sæculorum, & contra impetum naturæ. nam quo homines sunt rerum exordio propiores, hoc meliores, & singularis optimi Dei colentiores. August. Steuch. de perenni philosophia. libr. 3. cap. 2. chart. 53.

Idolatria nos ducit ad superstitionem. August. Steuch. de peren. phil. l. 6. c. 9. c. 110. terg.

Iecur dij, machinati sunt ad excitandam concupiscentiam animæ, & sedandam dulcedinem simul, & amaritudinem, & ita institutum est, vt diuinationes, quæ per somnium fiunt, in ipso reluceant, propter lenitatem, soliditatem, & nitorem, in eo vim a mente manantem resurgere putarunt. Alcinoi, capitulo vigesimo tertio. chart. 1956.

Iecur iuxta pythagoricorum opinionem ex certa soliditate, & pariter clara lenitate sic temperatum est, vt speculi modo imagines rerum facile accipiat, & redat. Et vt vehemens grauidæ mulieris imaginatio in fetu tenerissimo sæpe exprimit rei desideratæ notas, sic vehemens, vel mentis notio, vel sensus imaginatio naturam iecoris specularem facillime format. In hoc speculo dæmones superique futurorum effingunt imagines, quoties pacato prorsus animo aliunde illic imagines non pinguntur. Itaque futurorum notæ speculo huic infusa in mentem protinus, imaginationemque resulant, sed illic sæpe imaginibus alijs adeo confunduntur, vt futura præterire nequeant, quando videlicet vel mens prudentiæ officijs occupata circa gubernanda distrahatur, vel imaginatio similibus negotijs occupatur. Vbi vero rationis, imaginationisque vacat, prudens, & continuata, & laboriosa discursio, sæpe imagines futurorum a superis in speculum nostrum proficientes, inde in iudicium manifeste resiliunt. Verum quid nam portendant, discernere illius est officium, qui ab antecedentibus in consequentia prudenter, sagaciterque discurrere consuevit. At vero discursio talis impedit vaticinium, vt merito alij sint, qui præuiderint, alij qui præuisa interpretantur, & explicant. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 69. chart. 1181.

Iecur in se vt densum, leni, & nitido quoddam habet imagines a vehementi quodam rationis, & imaginationis actu pariter, & affectu, ferme vt a grauida fit in fetu, sæpe etiam a dæmonibus illic ostenta fingentibus. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 69. chart. 1181.

Iecur calidum est, & humidum. Mar. Fic. in Plat. de republica dialogo 8. cap. 12. ch. 1421.

Iecori addicta concupiscenti vis tanquam a ratione distantior, motus habitura erat rationi nunquam obtemperaturos, nisi Deus iecori hinc quidem dulcedinem propriam inde amaritudinem fellis adhibuisset. Mar. Fic. in Plat. Tim. ca. 67. ch. 1478.

Iehouah Hebræus nomen idem est ac, qui est. Augustin. Steuch. de peren. phil. l. 1. cap. 28. ch. 30.

Iehouah, & יהוה idem est. Augustin. Steuch. de perenni philo. lib. 3. cap. 7. ch. 60.

Ieiunium magnum ait Plutarchus cum Empedocle esse abstinere se a scelere, & cum Deum colimus, a Venere, & vino abstinemus. Aug. Steuch. de perenni phil. libr. 10. cap. 7. chart. 230.

Ieiunium corporeum est via ad vitam, ieiunium a vitijs accedente habitu virtutis ex actu frequenti abstinentiæ. Augustinus Steuchus de perenni philosophia libr. 10. cap. 7. chart. 230. terg.

Ignauus sunt, qui in timore nimio educantur, & seruilis, & abiectum semper animum habent. Franciscus Patricius de regno, lib. 2. c. 1. c. 49. ter.

Ignauus hominis est mentiri, & eius, qui alios decipere vult, vel opinionem potius sequitur, quam veritatem. Franciscus Patricius de regno, libro quarto capitulo primo. chart. 145. terg.

Ignis quid est, vnde dicitur, forma, & quibus constat.

Ignis, & aqua voces πυρ & υδωρ a Barbaris Græci sumpsere. Plato in Cratyl. char. 83.

Ignis, qui alia gignit, & gubernat, ex latione, & confractione generatur, & hæc sunt motus. Plato in Theæteto. charta 108.

Ignis præ omnibus generibus ex minimis partibus constat, vnde per aquam, terram, & aerem, & ea, quæ ex his constituuntur secedit, & nihil ipsum continere potest. Plat. in Timæum. char. 756.

Ignis est ratio quædam in materia prima, non fit a confractione, & collisione corporum, sed ab anima vniuersali, & effectrix huius ignis est vita ignea, & ignis occultus, qui superne existit in alio mundo, iste enim ignis est illius simulachrum. Aristot. Theolog. Aegyptia, libro octauo, cap. 1. chart. 37. ter.

Ignem gladio ne fodias, Pythagoræ symbolum. Mar. Fic. in Plat. philebo. libr. 1. cap. 23. ch. 1228.

Ignem calidum esse percipimus, quia diuidit vehementer, ita vero diuidit propter partium subtilitatem, & efficaciam virtutis, & motus impetum quod significatur per figuram Pyramidalem factam ex triangulis æqualitatis, in quibus omnes anguli sunt acuti. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 69. chart. 1181.

Ignem deuitans incidit in fumum. Vt est in proverbio, quod Proclo accidit, qui dum pietatem putat Deum æternum rerum corporearum declarare opificem, delapsus est in eam execrabilem sententiam, quod indignat maestas diuina rerum creatione, quasi si mundum aboleret, non posset maestas diuina consistere. Augustinus Steuchus de perenni philosophia. libro 7. capitul. 5. chart. 126.

Ignis per vires.

Ignis cœlesti sic corrumpitur aliqua pars terre, quæ in montibus, & altis, & ficcis locis habitant, magis pereunt, quam hi, qui ad flumina, & mare habitant, & Aegyptijs Nilus liberator est. Plato in Timæo. ch. 731.

Ignis quod separatum est, videri non potest. Plato in Timæo. chart. 735.

Ignis, vbi, vis videtur ignita eius pars, & humecta aquæ, Terræ autem, & aeris in quantum horum simulachra suscipiunt. Plato in Timæum. char. 743.

Ignis cum in aliud genus agit, vbi id in ignis naturam abiit, non amplius fecatur: nam simile, & idem non ipso vnumquodque genus neque aliquam mutationem inducere potest, neque aliquid pati ab eo, quod secundum eadem, & similiter se habet, quando vero ad aliud quid accedit, & minus est, ac cum præstantiore pugnat, dissolui non desinit. Pl. in Tim. ch. 746.

Ignis cum ab aere, vel aqua, aut terra aliqua comprehenditur, & in multis modis mouetur, & in ipsis, dum feruntur, reluctatur, & superatus fractus fuerit, duo ignis corpora in vnam aeris speciem conflantur. Plat. in Timæum. chart. 746.

Ignis genera multa facta sunt velut flamma, & quod a flamma descendit, & non quidem urit, sed lucem exhibet oculis, & quod flamma extincta de ipsis in ignitis corporibus relinquitur. Pl. in Tim. c. 747.

Ignis quia tenuissimus est, per omnia permeat, aer per aëria præter ignem, aqua per terram. Timæus Locrus de mundi anima, & natura. ch. 1041.

Ignem fieri, & igni differt, nam igni alio fit, in quo

contingit pati, quod enim pars est ignis, igniri non potest. Plot. En. 3. lib. 6. cap. 12. char. 315.
 Ignis prior natura est lux quam calor, propterea diuinius, quia illa citius agit, quia latius se diffundit, & quia non remanet post ignem, sed tanquam igni maxime propria, nullique permixta suum ubique sequitur ignem. Et quia ignis quo magis alienæ soliditati miscetur, feruet magis, lucet minus, & quatenus in puritatem propriam restituitur, vrit minus, lucet magis, ideo cœlum est ignis, quod lucet actu, calet virtute. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro 16. capitul. 6. char. 377.
 Ignis natura distantia illuminat, propinqua calefacit. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 7. c. 25. ch. 1291.
 Ignis radius duas habet vires, vna vrit, illuminat altera, sic Dei radius calore purgat mentes, & animas, ab inferioribusque secernit, luce illustrat, caloris feruore in se omnium inflammat, & incitat appetitum, lucet fulgore, appetentibus omnibus veritatis exhibet claritatem. Mar. Fic. in Pla. phi. l. 1. c. 26. ch. 1233.
 Ignem quanto maiorem quantitatem habet, tanto grauiorem esse putat Plato, contra Aristoteles, tanto leuiorem. Iac. Carp. in Alc. cap. 15. ch. 426.
 Ignea vis est, quæ membra corporis nostri mouere potest. Iac. Carp. in Alc. cap. 15. ch. 412.
 Ignis actiua, & formalis natura est. Leo Hebraeus de Amore. dia. 3. char. 343.

Ignis, vt elementaris, & cœlestis.

Ignis elementis omnibus, & omnibus corporibus pulchrior, & omnium subtilissimus, quasi incorporeæ naturæ propinquus, & solus non suscipit alia, cum alia ipsum capiant, & cætera ab hoc coloris speciem accipiunt. Plot. En. 1. l. 6. c. 3. ch. 52.
 Ignis in sua sede collocatus amplificationem suam vndique querit, ad superiora nequit ascendere, nihil enim superius extat, ad inferiora ferri natura non patitur. Reliquum est, vt ductu facilis sit in amplum, tractuq; naturali ab anima perducatur ad vitâ, ideoque in pulchra regione, videlicet in ipsa anima moueatur. Plot. En. 2. l. 1. cap. 3. char. 98.
 Ignis cœlestis æqualis est, & quietus naturæ astrorum ac commodatus. Plot. En. 2. l. 1. c. 4. c. 99.
 Ignis cœlestis partim in stellis distributus est varia ratione, in quibus tam colorum, quam magnitudinum differentia discrepat, partim in reliquo cœlo simili ratione viget, & si oculis non apparet propter corporis tenuitatem perspicuitatemque aspectui non resistentem, vt in aere puro contingit, accedit ad hæc interualli etiam longitudo. Plotinus Enn. secunda, libro primo capitulo septimo. char. 102.
 Ignis elementaris, scilicet potissima actio est calefactio. Plot. En. 2. l. 1. cap. 8. ch. 102.
 Ignis cœlestis cum lumen præbeat purissimum, & ipse in sede sublimi resideat, & ibi naturaliter habitat, non esse putandum nostram hanc flammam superioribus esse permixtam, sed ad certum spatium percurretem proflus extinguere aere quam plurimo occurrente, & procedentem sæpe cum terra deorsum præcipitari, cum superius transcendere nequeat, sed subsideat infra Lunam ubi aërem extenuat proximum. Ac si maneat ibi flamma, certe facta subtilior euadit, & mitior, splendoremque habet non quo ad feruorem spectat, sed quatenus a superiori lumine perlustratur. Plotin. En. 2. l. 1. cap. 7. char. 102.
 Ignis non quiescit postquam proprium locum consequutus fuerit, quia ipsa natura ignis est in motu versari, & nisi voluatur distractus in rectum protinus dissipabitur. Restat vt agitur in orbem. At vero id iam est prouidentia munus, nam, & ipse ignis in seipso est ab

ipsa prouidentia positus, quapropter si ibi fiat, ex se circulariter reuoluitur, aut forsitan si rectum cupit motum, ubi non habeat ultra locum, ad quem feratur, ne cessario quasi circum labens, quibus in locis potest reuoluitur. Nullus enim huic ultra seipsum patet locus, hic namque est locus extremus, imo currit in sede quam possidet, & ipse suipsus est locus sic institutus non vt maneat, sed vt feratur. Plotinus in Enn. 2. libr. 2. cap. 1. char. 108.
 Ignis calor innatus species est aliqua, & actus ignis non qualitas. Plot. En. 2. l. 6. c. 3. c. 181.
 Ignem Pythagorici volunt vt matericum omnium principem, medium mundi obtinere, quem Iouis custodē appellant. per hunc moueri circumactas in gyrum tamquam stellas terram, & *διτὴν θορὰ*; vel aliquanto verisimilibus medietati mundi adhaerentem quiescere terram. Chalc. in Pla. Tim. ch. 35. terg.
 Ignis ita petit naturaliter ambitum sphaeræ, vt nunquam naturaliter petat centrum, terra ita petit centrum, vt nunquam naturaliter petat medium. Mar. Fic. in Pla. Timæum. cap. 23. cha. 1448.
 Ignis aere duplo subtilior est, triplo mobilior, quadruplo acutior. Mar. Fic. in Pla. Tim. c. 23. ch. 1448.
 Ignis ad terram analogia quadam, ideo rationis similitudine, atque proportionem comparabilis apparet, nã vt se habet subtilitas ignis ad crassitiam terræ, sic ignis acumen ad obtusitatem terræ, & sic mobilitas ignis ad immobilitatem terræ. Marfil. Ficinus in Plato. Timæum. cap. 23. char. 1448.
 Ignem ac terram Deum in principio creasse ait Plato, idem ac Moyses, cuius ignem pro cœlo accipiat. Marfil. Fic. in Pla. Tim. cap. 24. cha. 1449.
 Ignis ipse, qui in idea est, dicimus cum Heraclito, & Empedocle intellectuale lumen in cœlo quidem visibile lumen ad oculos emicare, sub cœlo in æthere puram ipsius, & innoxiam vigere flammam, in terra vero carbonem in aspera materia comburentem. Marfil. Fic. in Pla. Tim. cap. 24. ch. 1449.
 Ignis natura in cœlo præbet sensibile lumen, viuificum colorem, & motum promptissimum. Terræ natura largitur solidam, & firmam stabilitatem, stellis densitudinem, qua videri possunt, & Lunæ, qua radios repellat Solares. Aeris natura perspicuam præstat qualitatem, quam nominant translucentem. Aquæ natura affert delicatissimam, & æquabilissimam lenitatem, & quod maximum est ipsi sphaerarum labijs, quibus se contingant inserit virtutem illam frigoris, & humoris per quam fiat, vt quamuis ex velocissimo motu rapidissime, & vehementissime se contingant, æstus tamen illic resolutioque non accidat. Marfil. Ficinus in Plato. Timæum. cap. 24. char. 1449.
 Ignem, & aërem moueri in circulum ostendit circuitus cometarum. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 25. c. 1450.
 Igne ideo Plato tribuit pyramidalem figuram, quia tenuis, & ad incisionem præ cæteris apta, ex paucioribusque triangulis constituta, ideo omnium leuissima figurarum. Mar. Fic. in Plato. Tim. c. 40. ch. 1464.
 Ignis, & terra, quia per solidam ideo trinam, & absolutam distantiam inter se discrepant, duobus saltem medijs elementis, quibus conciliantur, indiguerunt. Mar. Fic. in Pla. Tim. c. 10. char. 1466.
 Ignis naturalis nostri corporis feruorem exercet potissimum in vitali spiritu, lucem vero in animali. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 30. ch. 1472.
 Ignis conuersus in aërem duplo euadit angustior, aer in aquam ferme similiter, Marfil. Ficinus in Pla. Tim. cap. 43. chart. 1475.
 Ignis portio inuadit aeris portionem vt sibi reddat simile. hæc si ad reluctandū debilis est, vel confugit ad elementum suum, vel in ignem conuersa locum ignis petit, nec iam ab igne patitur, & sic de alijs elementis eadē est

est ratio. Mar. Fic. in Pla. Timæum. c. 44. ch. 1475.
 Ignis conuenit pyramis facies habens quatuor. Marfil. Fic. in Pla. Timæum. cap. 41. ch. 1475.
 Ignis quanto efficacior est elementis cæteris, & igne cœlum, tanto efficaciores sunt in cœlo spiritus, qui vel viuificant, vel mouent cœlum, vel viuificantium, & mouentium sunt consortes. Marfil. Fic. in Plato. de legib. dialog. 5. char. 1501.
 Ignis cœlestis est solus, purusque ignis, neque vim patiens neque inferens, mirifice lucens, sed super aspectum suauissime calens, si quo modo tangatur. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. c. 3. ch. 1596.
 Ignis sublunaris comburens non est ignis purus, sed ignitum potius elementorum, qui sane quod facilius quam alia generetur, generetque. & amplificet semetipsum, & longissime luceat, & ad se omnia trahat, & nascatur ubique, totum habet a cœlo quod viget ubique. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. c. 3. ch. 1596.
 Ignis cœlestis præcipua actio est, quæ præcipuam actionem cœlestis animæ refert, ideo intelligentiam, eiusmodi vero illuminatio est. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. libr. 1. cap. 8. ch. 1604.
 Ignis cœlestis non solum dici potest calidus, sed insuper humidus, ideo liquidus, fluidus, agilis, atque lubricus, & lenis, & blandus. Marfil. Fic. in Plot. Enn. 2. libr. 3. cap. 6. chart. 1617.
 Ignis elementalis ab igne cœlesti prouenit. hic multum differt ab illo: nam illo nihil perseuerantius, hoc nil instabilius, qui vix momentum sine alieno pabulo permanet. Nihil salubrius illo, nihil pestilentius isto, qui omnia rapacissime deuorat. Ille totus est lumen, hic fumus. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. c. 11. ch. 1632.
 Ignis quod accendantur in alto, non prouenit ab æstu cœli, sed forsitan ex aeris illius angustia, in quo calor ex calore, & cœli motu, deuter primum accensus, euadit paulo acrior angustia loci, cui cum se applicat subtilis, vapor, & siccus, atque sulphureus, fit feruor longe vehementior in vapore, ubi ex motu vaporum concucente calor intenditur, & plus est ibi luminis quam calor. Marfil. Ficinus in Plot. Enn. 2. libro 9. cap. 15. chart. 1671.
 Ignis inter corpora proximus est animæ, quoniam efficacissimus, mobilissimisque est. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. l. 5. cap. 5. chart. 1715.
 Ignis sub cœlo inter inferiora perfectus est, & maxime est in actu, quod ex efficacia formæ apparet, & ex motu perpetuo, & quoniam non tolerat mixtionem, quoniam vero materiam habet sub actu, nec eo contentam, non est semper. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. 3. libr. 9. cap. 4. chart. 1723.
 Ignis maxime conuenit (sicut corpori conuenit,) circulo ferri, cum a terra distantissimus sit etiam per naturam, sicut terra est semper immobilis, ita ille semper mobilis, & si semper mobilis, ergo in orbem. Marfil. Fic. in Pla. Tim. cap. 25. ch. 1450.
 Ignis ad agendum efficacissimus, ad patiendum ineptissimus est, ideo nunquam putrere potest, terra contra. Iac. Carp. in Alc. cap. 12. ch. 323.
 Ignem cum animaduertit Empedocles efficacissimum esse, ideo tria reliqua elementa illi opposuit, vt his coniunctis ad resistendum vis maior inesset, sicque quatuor elementis pro duobus vltus est. Iacobus Carp. in Alcino. cap. 14. ch. 381.
 Ignis elementum antiquis obscurum atque incognitum fuit. Leo Heb. de Am. dia. 2. ch. 115.

Ignis, vt est apud nos.

Ignem deorum donū alijs demissum cū Prometheo, & veteres nobis præstantiores, & dijs propius habitantes per saniam tradiderunt. Pla. in Phi. c. 219.

Ignis particularis, qui apud nos est, regitur ab igne vniuersi, & sic de omnibus, quæ apud nos sunt. Plato in Philebo. char. 224.
 Ignis, & omnia, quæ apud nos sunt elementa, sunt exigua, & debilia, quæ vero in vniuerso sunt, admiranda, & pulchra sunt. Plato in Philebo. char. 224.
 Ignem calidum dicimus considerantes disparationem, & sectionem ipsius circa corpus nostrum. Nam quod acuta, quædam sit affectio, omnes fere sentimus, angulorum vero tenuitatem, & laterum acumen, & partium paruitatem, & motionis celeritatem, quibus omnibus vehemens est, & secandi vi præditus, quidquid occurrit semper celeriter secat, ratione expendere oportet reuocando in memoriam figuræ ipsius ortum, nam illa, & non alia natura disparans, & in tenues partes secans corpora nostra, hanc affectionem, & hanc appellationem, quam nunc calidam dicimus, merito induxit. Plato in Timæum. ch. 748.
 Igne si quis materiam ex agro expurgans, vicini agrum non vitauerit, multa prout magistratibus visum fuerit, mulctetur. Plat. de leg. dia. 8. ch. 895.
 Ignis dicitur tripliciter, vel pruna, vel flamma, vel splendor: pruna est ignis in materia terrea spiritali quadam habitudine peruadens totas vsque extremitates. flamma est id, quod e fomite fertur in sublimia. splendor, qui a flamma emittitur, oculos adiuuans ad percipiendam visibilia. Philo Iudæus quod mundus sit incorruptibilis. chart. 596.
 Ignis, qui apud nos est, putatur mixtionibus impatiens, apud nos nescio quid crassum habet. Marfil. Fic. in Plato. Parme. cap. 17. ch. 1142.
 Ignem Prometheus ex officina Mineræ, & Vulcani, vt artium instrumentum accepit, ac hominibus tradidit. Mar. Fic. in Plat. Protag. ch. 1298.
 Ignis aquam non fugit, odio aquæ, sed sui ipsius amore, ne ab aquæ frigore extinguatur. Marfil. Fic. in Pla. conuiuium. or. 3. c. 4. ch. 1330.
 Igne, ac aqua prouidentia Dei magis vtitur ad amplissimum exitum rerum, quia per exitum factum ab his duobus sequitur maius bonum, ideo fecundior rerum regeneratio, quam per aeris pestes, ac per terræ hiatus cui prouidentia sic rotæ cœlestes inde recte obtemperant, vt quibus temporum interuallis exitum, imo reformationem, fore Deus instituit, iisdem planetæ omnes ad astra, vel ignea, vel aquea, stellis quoque fixis ad idem conducentibus, rite concurrant. Mar. Fic. in Plato. Timæum. c. 5. ch. 1439.
 Ignis est omnium efficacissimus, aqua efficacior terra, & minus patibilis aere, & ignis diuidit potenter, & penetrat, aqua vndique valde percutit, ideo per hæc duo elementa vastiores calamitates accidunt. Marfil. Fic. in Plato. Tim. cap. 5. ch. 1439.
 Ignis largitur calorem calefacto post ignem ad tempus seruante calore, lumen vero largitur nulli, vt pote sibi proprium, siquidem abeunte igne simul abit, & lumen. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 25. ch. 1450.
 Ignem antiqui verebantur extinguere, ne naturæ cœlestis viuz vim viderentur inferre. Marfil. Fic. in Plotini Enn. 2. libr. 1. cap. 3. ch. 1597.
 Ignis hic noster, edacitate quadam omnem subito materiam deuorat, mox inde luxurians euomit flammam, quasi feruorem, quæ etiam consumit obiecta. Et cum ob naturam suam tenuem, & amplificabilem mobile inter aliena positus, atque permixtus facile dispergatur, ne mox intereat, natura sibi tributum est, vt facile propinquata deuoret. Et ne tanquam potentissimus omnia perdat, datum est vicissim vt facile extinguatur. Et ne desit mundo materia tam nobilis, factum est, vt omnium facillime recreetur, citoque ex nimis excreseat in amplum. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. libr. 1. cap. 4. chart. 1598.

Ignis rubet in materia crassa, pallet in media, in tenuissimas nitet. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. c. 7. c. 1602.

Ignorantia est falsa opinari, scientia est vera opinari. Plat. in Theæteto. ch. 130.

Ignorantia nil aliud est, quam desipientia dum ad veritatem anima contendit, & intelligentia aberrat. Plat. in Sophista. char. 143.

Ignorantiae duo sunt genera, vt docendi ars, nam alia est ignorantia, quæ nescit, & se scire putat, alia quæ nescit, & illi, quæ cum nesciat, & se scire putat, opponitur redargutoria disciplina, huic autem eruditio suffragatur. Plat. in Soph. ch. 143.

Ignorantia est in causa, vt aliquid mirum videatur. Plat. de regno. char. 180.

Ignorantes seipsos secundum tria necesse est hanc affectionem pati. Primo secundum pecunias opulentiorē se putare, quam reuera est. Secundo quæ circa corpus sunt, excellenter habere supra quam res est. Tertio seipsos præstantiores putantes quam non sint. & horum pars robur, & potentiam habent, pars non, hi ridiculi, illi horrenti, fortes, & hostes. Plato. in Philebo. chart. 233.

Ignorantia malum est, & quem stolidiorem habitum dicimus. Plat. in Phil. ch. 233.

Ignorantia potentium ac fortium hostilis est, ac turpis, nociua enim est vicinis tum ipsa, tum quæcumque sunt ipsius imagines. Plat. in Phil. ch. 234.

Ignorantia qua nesciens putat scire, malorum est causa, & probrosa est imperitia. Plat. in Alc. 1. ch. 343.

Ignorantia optimi malum est, & malorum, bona. Plat. in Alcibiade. 2. char. 354.

Ignorantia hominibus malorum causa est, propter hanc non intelligimus nos ipsos, & ficere, & quod extremum est precari nobis ipsi pessima, quod nemo putare potest, sed ad hoc, quis se esse idoneum putat, vt optima, & non pessima sibi ipsi precetur. Plat. in Alcibiade. 2. char. 354.

Ignorantis pena est, vt discat a sciente. Plato. de republ. dialogo 1. chart. 562.

Ignorantia est ipsius quod non est, scientia, ipsius quod est, in medio est opinio. Plato. de republica dialogo quinto, chart. 629.

Ignorantia, & insipientia sunt habitus animæ euacuatio nes. Plat. de republ. dialog. 9. chart. 688.

Ignorantia est destructio humanarum rerum. Plato. de leg. dialo. 3. char. 817.

Ignorantia pestis omnem terram subuertit, & animam corruptit corporis vinculis inclusam, nec finit eam saluti iter asciscere. Mercur. Trimegisti in Maudei, capitulo 7. chart. 1845.

Ignorantia humana prouenit, quia non ducimur addiscendum nisi sensu, & animo, & intelligentiâ sensu percipere non possumus. Aristotel. Theol. Aegypt. lib. 15. cap. 20. ch. 74. pag. 2.

Ignorantia fit propter irrationalis potentiae dominatū, cognitio propter rationalis imperium. Procl. in Alcib. prim. chart. 1920.

Ignoramus nos ipsos, quoniam obliuione benefica occupati sumus, atque irrationalium specierum vitæ perturbatione percussi, existimamus autem in terra cognoscere multa, quæ ignoramus, quoniam essentiae nostræ innatas rerum rationes habemus. Procl. in Alcibiade primum. char. 1908.

Ignorantia leue malum est, quod inuitis obrepit, facile remedium habet, disciplinam scilicet. Philo. Iudæus de sacrificijs Abels, & Caini. ch. 89.

Ignorantia peccans meretur veniam, malitia qui peccat, excusationem non habet. Phil. Iud. in flaccum. ch. 604.

Ignorantia est, per quam circa rerum veritatem sibi met, animus ipse mentitur. Marsilius Ficinus in Plato de republ. dialo. 2. char. 400.

Ignorantia illa animum reddit indocilem, quæ cum quis ignorat se scire putat. Marsilius Ficinus in Plato. de pulchro. chart. 1270.

Ignorantia bonorum atque iustorum damnum est perniciosissimum. Marsilius Ficinus in Plato. Phædro. capitulo 36. chart. 1384.

Ignorantiam, & opinionem tribuit Plato plebeis, & sophistis, scientiam duntaxat philosophis. Marsil. Fic. in Plato. de republ. dialo. 5. ch. 1406.

Ignorantia non literarum proprie, vel artis cuiusdam, vel externorum quorundam a nobis alienorum, sed ignorantia boni destruit ciuitatem. Marsilius Ficinus in Plato. de leg. dial. 3. ch. 1495.

Ignorantes a Platone vocantur, qui nesciunt ita animum suum temperare, vt rationis suæ tanquam Reginae legibus sensus quasi populus legitime educatus obediatur, adeo vt non alia prosequatur, & fugiat, nec alijs aliter gaudeat atque doleat, quam rationis instituta prescribant, & ingeniosissimi, & eruditissimi sint. Marsil. Fic. in Plato. de leg. dial. 3. ch. 1495.

Ignorare qui se rem quampiam fatetur, rem ipsam non profus ignorat, eo ipso enim se carere scit, at quæ nullo modo sciuntur, non possunt interim quodammodo sciri. Mar. Fic. in Plat. Charmentidem. c. 1306.

Ignorantia cohibet arrogantiam. M. Ant. Natta de pulchro. libr. 5. ch. 107. ter.

Ignorantia voluntaria, aut inuoluntaria, voluntaria est scditas animi, inuoluntaria non est timenda, quia non est inest culpa. Marc. Anton. Natta de pulchro. libro quinto. chart. 24. tergo.

Illiberale nihil faciendum periculi euitandi gratia. Plat. in Apologia. char. 21.

Illuminatio dicenda potius est quam motus infusio illa quæ in mentes inferiores a superioribus, & angelicis transit. Marsil. Fic. in Plat. Theo. 1.9. c. 4. ch. 210.

Imaginatio, & sensus idem sunt in causis, & in omnibus huiuscemodi. Plato. in Theæt. ch. 107.

Imaginatio est sensus, & opinionis permixtio. Plato. in Sophist. chart. 159.

Imaginatio est, cum in anima non per seipsam, sed per sensum afficitur opinionis affectio. Plat. in Sophist. c. 159.

Imaginationes variae secundum singularum humorum corporis qualitates excitantur, & qui agit hac imaginatione, non computatur liber agere, sed ille, qui per membra a passionibus corporis agit, libere agit. Plot. En. 6. libr. 8. cap. 3. ch. 717.

Imaginatio sese volutat circa corporum imagines per sensus acceptas, sensus vero circa corpora. Mar. Fic. in Plato. Theo. 1.8. c. 1. ch. 182.

Imaginatio febris spiritus febris vibrat, id est colericos, sicut imaginatio coitus feminales spiritus ad genitalia membra. Mar. Fic. in Plat. Theo. 1.3. c. 4. c. 300.

Imaginatio non semper indiget ad actionem præsentia corporum, qua necessario sensus eget, sed corporeas quasdam in agendo sequitur conditiones, & actionem nobilem, & multiplicem habet. Marsil. Fic. in Dionys. Areop. de Trin. ch. 1015.

Imaginationis sensus ad intelligentiæ principia confert, vterius obest, sic actio rationi, cum primum intelligibilia per eam consequutus fueris, post habenda est. Marsil. Fic. in Dio. Areop. de Trin. ch. 1019.

Imaginatio vna paucioribus actibus efficit quocumque sensus multi actibus multis efficiunt. Marsil. Fic. in Dio. Areop. de Trin. ch. 1021.

Imaginatio, qua vitimur, & viuimus quamplurimum intelligentiæ notationes, assidue sensibilibus imaginibus induit. quo circa cognitioni nostræ non tã nuda, quam vestita accommodata videntur, ergo induunt sapientes merito sensibilibus quidem intelligibilia, his vero diuina. Marsil. Fic. in Dio. Areop. de diu. nom. ch. 1031.

Imaginatio vt se versat circa imaginanda, sic ratio circa cogitanda.

cogitanda. Marsilius Ficinus in Dionys. Areopagit. de diuini nominib. chart. 1066.

Imaginatio hilaris sequitur sanguineam corporis affectionem, cholericam iracunda, melancholicam tristis, secundam luxuriosa, & hæcenus procedit necessitas. At ratio imaginatione superior cuius est ratiocinatio, consilium, & electio potest, & probare, & reprobare eiusmodi vitæ descriptionem. Marsilius Ficinus in Plat. de republ. dial. 10. char. 1436.

Imaginatio medium appellatur, nam est medium inter rationalia nostra, & irrationalia, & quasi mediū vtrique imagines accipit. Marsilius Ficinus in Plotin. En. prim. libro 1. capit. 11. char. 1553.

Imaginatio est intelligentiæ imago confusa. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 2. char. 1580.

Imaginatio duplex, alia in anima rationali, discursionis, & iudicij compos, rationi quodammodo similis, altera ab hac impressa in anima, seu vita in nobis ratione carente, quæ non tam discursione vititur, quam fertur instinctu quæuis intimo, sed circa corporis passionem, quæ tanquam communis sensus principium est sensuum reliquorum. Marsilius Ficinus in Plotin. En. 3. libro 6. capit. 1. char. 1718.

Imaginatio quorsum se conuertit, illuc ratio se diuertit ab intellectu, & vtraque non descendendo solum, sed amando, qui amor est ascendendi principium, atque post casum etiam permanendi, sed intellectus interea se seruauit immotum. Marsilius Ficinus in Plotin. En. 4. libro 3. capit. 11. char. 1737.

Imaginationes in nobis duæ sunt, vna in vita irrationali, quæ est summum sensuum, alia in vita rationali, quæ est intimum cogitationum. Marsilius Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. capit. 30. chart. 1739.

Imaginationis actus cum sit rationi propinquus, & eius sit particeps, in capiteque sit, ideo ratio capiti tribuitur. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 23. ch. 1739.

Imaginatio cognoscit, quæ sunt in anima, i. sensuum actus. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. cap. 1. ch. 1759.

Imaginatio imaginatur in se, in ratione imaginari se percipit. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 2. cap. 22. ch. 1776.

Imaginatio à Græcis *φαντασία* dicitur, & nomen ex officio sortita est, ex imaginibus scilicet, quas concipit, & effingit in se, quæ aduehuntur in eam per quinque sensuum instrumenta, visum, auditum, tactum, olfactum, & gustum, rerum, quæ forinsecus sunt, similitudines, speciesque seges imaginationum vberissima. Io. Fr. Pic. Mirand. de imaginatione cap. 1. ch. 133.

Imaginatio de sensu est. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. de imaginatione, cap. 1. char. 133.

Imaginatio ab opinione, ratione, & intellectu separatur, nam vititur anima virtute phantastica ad concipiendum, & proponendum intellectui sensibilibus rerum tantum similitudines. Vititur ratione ad inquirendum de eis arbitrandumque, quæ à corporeis sequestrantur. Vititur intellectu ad contemplanda intelligibilia, non a materia modo, sed ab omni materia similitudine abiuncta. Opinatur anima, cum ex contrarijs ratiocinationibus anxia deligit in vtram partem sibi vergendum sit, vt veri notitiam consequatur. imaginari impossibilia possumus, opinari non. Brutis datum est, vt imaginationibus polleant, solus vero ex omnibus animalibus homo ratiocinatur, opinatur, intelligit. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de imaginatione cap. 2. char. 134.

Imaginatio in medio sensus posita est, & intellectus: nã intellectū præcedit, sensum sequitur, intellectui conuenit, quæ vagat libera, & nulli rei addicta est, scilicet autem quæ particularia tantum concipit, intellectus præter hæc vniuersalia, & ab omnia materia defæcata. In se sedus vero superiorum virium venit, quoniam sine imaginatione, nec ratiocinari, nec scire, nec intelligere aia corporo-

ri alligata potest. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de imaginatione. cap. 3. ch. 135.

Imaginatio est motus is animæ, quem sensus in actu positus parit. Ioannes Franc. Picus Mirandulanus de imaginatione. cap. 4. c. 135.

Imaginatio est vis animæ, quæ formas ex se promit: est omnibus viribus potestas adnata, effingit omnes rerum similitudines, vt aliarum virium impressiones, in alias transfundet: est potentia assimilandi cætera in se ipsam. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de imaginatione, cap. 4. ch. 134.

Imaginatio, licet sit necessaria, brutâ tamen est, & recti iudicij expert, nisi superiori potentia adiuta ei obediens beat, & non obediens damniat. Ioann. Franc. Pic. Mirand. de imaginatione. cap. 6. ch. 137.

Imaginatio fallax homini incommodorū est causa, nec non fallarum opinionum in philosophia necnon Christiana vita labefactatur a falsa imaginatione, a qua etiam hæreses ortum acceperunt. Ioann. Franc. Pic. Mirand. de imaginatione, cap. 7. ch. 138.

Imaginatio præter Deum omnium causam ab ipsa temperatura, a rebus sensu perceptis, quibus afficitur, ab arbitrio nostro, a bonorum inlicitarumque angelorum ministerio dependet. Nam vt quisque sanguine, pituita, bile atra, vel rubra abundat, sic, & eius imaginatio huiuscemodi naturam sequitur. Ioannes Franc. Picus Mirandulanus de imaginatione. cap. 8. ch. 140.

Imaginationis morbi contrarijs affectionibus curandi, si ob temperatam calidam, in frigidam curandum, si ex visibus, & affectibus in contrarios affectus flectere oportet, si fluxa imaginatio, pauca imagines querenda. Io. Franc. Pic. Mirand. de imagin. c. 9. c. 143.

Imaginationis fallacis, quæ a nostro pendit arbitrio, ratio medetur. Io. Fr. Pic. Mirand. de imagin. c. 10. ch. 144.

Imaginatio maximum incommodum parit, cum ob id tristatur, quod cum sit factum, fieri nequit, vt non sit factum. ingenue enim perferre oportet, quod factum est, & quod necessario etiam tutum est. Ioann. Franc. Pic. Mirand. de imaginat. cap. 10. ch. 146.

Imaginationis in homine duplex gradus, humanus videlicet, & bruta, sed fidei lumen ambobus auxiliatur. Io. Fr. Pic. Mirand. de imagin. cap. 12. c. 152.

Imaginationis officium est recipere solum, seruare, & componere corporalia, vt res corporeæ sunt, & nullo modo ferre iudicium. Ioannes Franc. Pic. Mirand. de prænot. l. 2. cap. 5. ch. 424.

Imaginationes omnes, & opiniones veras esse opinatus est Protagoras, sed non in vniuersum, particulatim tantummodo, quoniam veritas earum esset in rerum numero, quæ ad aliud referuntur. Quare omne, quod mihi videtur, verbi causa, apud me ita est. Vnde & exclamauit, omnium rerum mensura est homo, & eorum quæ sunt, vt sunt, & eorum, quæ non sunt, vt non sunt. Ioann. Franc. Picus Mirandulanus in exam. van. doct. gent. l. 2. cap. 5. ch. 828.

Imitatio falsa recte veræque rationi nullum vnquam impedimentum debet afferre. Leo Hebræus de Am. dialogo 3. chart. 279.

Imago, & res non penitus eadem esse debet. Plato. in Cratylo. chart. 93.

Imago neque ipsum hoc in quo facta est, ipse est, sed alterius cuiusdam semper fertur simulachrum, propterea in altero quodam fieri conuenit, ita vt essentiam quodammodo vsurpet, aut ipsa penitus nihil sit. Plat. in Timæum. chart. 744.

Imago omnis natura constans tandiū est, quandiu manet exemplar. Plot. En. 5. l. 8. c. 12. ch. 554.

Imaginabilia non sunt extrinsecus, quauis sint quædam externorū, (vt ita dixerim) assimilamenta, sensibilia vero sunt externa. Circa hæc fit sensus, non circa passionem instrumentorū, tamen si vna cū eiusmodi passionibus

ipse sensus species, quæ sunt in corporibus, percipit. Priscianus in Theophrastum, cap. 2. char. 1802.

Imagines apparentes sunt substantiæ quædam quorundam simulachrorum machinatione quadam dæmoniaca fabricatæ, item, & vmbra huiusmodi naturam habent, sunt enim figurarum, & corporum imagines, & compassionem, & consensionem cum ipsis habent. Procl. in rep. Plat. ex Mar. Fic. in epist. l. 1. c. 941.

Imaginibus non vtor, sed medicamentis ad cælum temperatis. Mar. Fic. de vit. cæl. comp. l. 3. c. 5. ch. 552.

Imaginibus Arabes antiquiores crucè describunt, quod, & Aegyptij etiam comprobauerunt ante Christum. Mar. Fic. de vit. cæl. comp. l. 3. c. 18. ch. 556.

Imagines in rem distantem vim vllam habere non satis intelligo, habere vero in gestantem non nullam suspicor; non tamen talem opinor, qualem plerique fingunt, & hanc ratione materię potius, quam figuræ, & longo intervallo medicinas antepono. Mar. Fic. de vit. cæl. comp. l. 3. c. 20. ch. 560.

Imago, & si representandi officio fungitur, nihil tamen eiusdem naturæ conseruare videtur. Mar. Fic. in Plotin. En. l. 1. c. 1. ch. 1555.

Imagines rerum non vult Plato in corpore figi, neque in animo ab externis objectis effingi, sed vel ex natura sua habere, illas animam, vel occasione ab externis motibus corporisque passionibus sumpta, in seipsum sua vi formæ ratione que concipere. Mar. Fic. in Plat. Theætet. ch. 1278.

Imagines variæ in omnibus faciebus signorum falsissime sunt, & ab Astrologis ceteris præterquam Arabibus, & Latinis, qui eos secuti sunt, per fabulosis existimatis. Io. Pic. Mir. in Astr. l. 8. c. 6. ch. 658.

Imaginum Astrologiarum superstitio rejicienda est. Io. Fr. Pic. Mir. de prænotio. l. 7. c. 10. c. 669.

Imitationis duæ sunt species, alia assimilandi ars, vt pictor, alia simulachra faciendi, & hæc alia assimilandi, alia faciendi spectra. Plat. in Soph. ch. 146.

Imitatio effectio quædam est simulachrorum, non ipsarum rerum singularium. Plat. in Sophista. c. 160.

Imitatio, quæ cum opinione fit, imitatio opinionis, appellatur, quæ cum scientia, scientiæ, & historicam quandam imitationem. Plat. in Soph. ch. 161.

Imitatores alij scientes imitantur, alij ignorant. Plat. in Sophista. ch. 161.

Imitator opinionis duplicem quandam laminam habet: nam alter fatuus est putans se scire, quæ opinatur, alterius autem figura propter volutationem in sermonibus multam suspicionem, & timorem habet, quod ignoret ea, quæ erga alios se scire simulat. Ideo alterum simplicem imitatore; alium simulantem imitatorem ponemus, & hunc alium publice, & longis sermonibus ad multitudinem vt, alium priuatum, & breuibus sermonibus cogere, vt is, cum quo disputat, contraria dicat. Primus popularis dicitur, secundus philosophus. Plat. in Sophista. ch. 161.

Imitatio si ex pueris perseveret, longe in mores, & naturam transeunt, & in corpore, & in vocibus, & in mente. Plat. de repub. dialog. 3. ch. 589.

Imitari recte vnum multa non potest, non ergo memorabili quibus studio aliquo incumbit, & multa imitabitur, & imitando præstabit, quando quidem neque duas, quæ inter se vicinæ imitationes sunt, ydem simul imitari possunt, vt qui Comædiam, & Tragediam faciunt. Plat. de rep. dia. 3. ch. 589.

Imitatores qui sunt, præstigiatores sunt. Plat. de repub. dialo. 10. ch. 692.

Imitatores si cognoscerent ea, quæ sunt, non ponerent studium in simulachrorum officij, & hoc sibi velut optimum in vita propositurum magis cuperet laudari, quam laudare. Plat. de rep. dia. 10. c. 692.

Imitator alicuius rei, nec scit, nec recte opinatur de ijs,

quæ imitatur, quo ad pulchritudinem, aut prauitatem attinet. Plat. de rep. dia. 10. ch. 694.

Imitator est ignarus, vt imitator de vnoquoque quomodo prauum sit, aut bonum, sed vt apparet quod pulchrum esse plerisque, & nihil scientibus videtur, hoc imitabitur. Plat. de rep. dia. 10. ch. 694.

Imitatoria vilis est, dum cum vili parte animæ conuersatur, & talia gignit. Plat. de rep. dia. 10. ch. 695.

Imitatoria genus, ea, in quibus educata est, & facillime, & optime imitabitur, quæ vero ab omni educatione aliena est, ei, vt bene imitetur, difficile quidem est in operibus, adhuc vero difficilius in sermonibus. Plat. in Timæum. ch. 730.

Imitatio omnis voluptate, & opinione non vera minime iudicatur, & omnis æqualitas, non enim si cui videtur, aut si qs aliqua re gaudeat, equale equale, aut moderatum, moderatum fuerit, sed veritate omnium maxime, minime vero quocumque alio. Plat. de legibus dialogo secundo. ch. 806.

Imitandi sunt omnes boni, non vnus aliquis. nec omnibus in rebus, Ioannes Franciscus Picus, Mirandulanus, de imitatione. ch. 180.

Imitatores a Platone vel inani, vel nullo, verius titulo notatos fuisse constat, vt qui proprio digni nomine non habeantur. Ioannes Franciscus Picus, Mirandulanus de imitatione. ch. 186.

Imitatione nihil magis Virgilio verti solet, nam nimia veterum poetarum imitatione vsus est. Ioannes Franc. Pic. Mirand. de imitatione. c. 181.

Imitationi aliquorum antiqui nulli studebant, egregij vii, vt in eorum verba, circuitus, membra iurant, quæ si semper infantes carpebant, quantum satis esset ad phrasim vel constituendam, vel ornandam. Io. Franc. Pic. Mir. de imitatione. ch. 181.

Imitandi sunt, qui magis placent, non tamen, vt peiores eligamus, vt similes. Ioannes Franc. Picus Mirandulanus de imitatione. ch. 183.

Imitandi vim atque sensum ac æmulatione quadam mixta cupiditatem natura omnibus hominibus tribuit quæ sedari, & opprimi rone potest, euelli prorsus, extirpæque non pot. Pet. Bemb. de imita. ad Pic. c. 189.

Imitatio ab exemplo petenda est, & nil aliud est imitari, quam alieni sibi similitudinem in tua scripta transferre, & eadem temperatione vi, quæ est vsus, quæ imitandum proponis. Pet. Bemb. de imita. ad Pic. ch. 192.

Imitatio (vt ait Cicero) est illa, qua impellimur cum diligenti ratione, vt aliquorum similes in dicendo esse valeamus. Pet. Bemb. de imit. ad Pic. ch. 193.

Imitari multos oratione, qui vult, eius oratio dispar, & inconstans erit. Pet. Bemb. de imit. ad Pic. c. 195.

Imitandus in prosa solum Cicero, in Heroicis carminibus Virgilius. Pet. Bemb. de imit. ad Pic. ch. 195.

Imitatio mediocrium auctorum impedimento est ad bonorum imitationem. Pet. Bemb. de imit. ad Pic. c. 197.

Imitatore oportet eum, quem anteire maxime cupimus. Pet. Bemb. de imit. ad Pic. ch. 199.

Imitandum proponere debemus animam optimum, & sic imitemur, vt assequi contendamus, & nostra contentio id respiciat, vt quem assecuti fuerimus, etiam prætereamus. Pet. Bemb. de imit. ad Pic. c. 220.

Immemor eorum, quæ dicta sunt, non est dignus reliqua audire. Plat. de rep. dia. 6. c. 641.

Immobile aliquid est, & omnia non mouentur, nec omnia quiescunt. Sunt enim aliqua, quæ mouentur: nec alia semper quiescunt. Alia semper mouentur, sunt enim aliqua, quæ aliquando mouentur, aliqua quæ aliquando quiescunt, est nanque quod, & æterno mouetur, & quod æterno immobile est. Procl. element. phil. proposit. 19. char. 68. tergo.

Immoderatum est in maximis proportionibus. Plat. in Timæum. ch. 764.

Immor-

Immortale interitus expers est. Plat. in phæd. ch. 57.

Immortalitatem omnes homines amant, & ob eam ad piscendam omnia aspernatur. Qui anima secundi sunt, egregia facta operatur, vt immortales euadant, & prudentiam, & reliquam virtutem concipiant. Qui corporibus secundi sunt, ad mulieres se conuertunt, & generationi liberorum student, immortalitatem sibi comparantes. Plat. in Symp. char. 298.

Immortalitate se priuat, qui filios, & vxorem negligit. Plat. de legib. dial. 4. ch. 835.

Immortalitas est essentia viuens, & sempiterna perseveratio. Speu. in Plat. definition. char. 1964.

Immortalitas duobus intelligitur modus, aut quia non est mortis capax, aut quia pro curatione alterius a morte defenditur. Macrobi. in som. scip. l. 2. ch. 156.

Immortale, quod est, impabile est, alteri quoddam ipsius impatiens, ipsum ab alio nihil accipies, nisi quantum a superioribus acceperit quicquam a quibus præstantioribus nihil segregatur. Plot. En. l. 1. c. 2. c. 1.

Immortalitas Dei, alia est ab angeli immortalitate, & ab anima hominis, Prima infinita a nullo pendet, alia ab illa pendet, ita vt, nisi ab ipsa sustinerentur, in nihilum redirentur. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. in ex. van. gen. libro 5. cap. 8. char. 113. tergo.

Immortale est, quod vitam semper participat. Procl. ele. Theol. propo. 105. char. 28. tergo.

Immortale omne, æternum, non autem omne æternum, immortale. Procl. elem. Theol. prop. 105. ch. 28. tergo.

Immortale est, quod mortem suscipere non potest. Procl. ele. Theol. prop. 105. char. 28. tergo.

Immortalia procreationis auxilio minime indigere videntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 315.

Immortalitatem appetentes eam veluti rem, quæ etsi difficillime, aliqua tamen ratione ipsis contingere possit, expetere videntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 292.

Immortalitatis corporum desiderium homini infusum, etsi vanum esse videtur, certo tamen cuidam, stabiliq; innititur fundamento. Leo Hebræus de Amore dialogo tertio. ch. 292.

Impatentia turbat animum, præterita bona delet, præsentia inficit, futura impedit. Mar. Ficinus in epistolis, libro primo, ch. 632.

Impatentia sola facit, vt aduersa, quæ ad externa, & corpus tantum pertinere possunt, in animam quoque pertranseant. Mar. Fic. in epist. l. 5. ch. 802.

Imparticipabile omne producit a seipso participantia, & omnes participatæ substantiæ in impartibiles existentiæ reducuntur. Proc. ele. Theol. prop. 23. c. 7. pag. 2.

Imparticipabile omne duplices producit participatæ ordines, hunc quidem in his, quæ aliquando participant, illum vero in his, quæ semper, & connate participant. Proc. elem. Theol. prop. 63. ch. 17. pag. 2.

Imparticipabile omne qua imparticipabile est, hoc ab alia causa non subsistat, sed ipsum principium est, & causa participatorum omnium, ad quæ ita principium omne in vnaquaque serie ingentum est. Procl. elem. Theol. prop. 99. char. 27.

Impartibilium, quæ sunt incontinuo, quod inter vtrumque est, continuum est. Procl. element. Philo. propositione tertia, ch. 56. tergo.

Impartibilia duo nullum faciunt continuum. Proc. ele. Phil. proposit. 2. ch. 56. tergo.

Impartibilia duo non sunt sibi mutua deinceps. Procl. elem. Phil. prop. 4. ch. 56. tergo.

Impartibile omne in quanto, immobile est per se. Proc. elem. Phil. proposit. 31. char. 62.

Impartibile, quod est æquale sibi, non mouetur. Procl. elem. Philo. proposit. 32. ch. 62. tergo.

Impartibile necessario est, quod ex se ipso fit, & quod proprie facit, & gignit, in corpore est. Mar. Fic. in Plat. phileb. l. 1. cap. 18. char. 1224.

Imperatorie scientiæ cognitio alia versatur circa animata faciendâ, alia circa inanima. Plat. de reg. ch. 166.

Imperatoria scientia semper circa animata potestatem habet. Plat. de reg. char. 166.

Imperatorie scientiæ cognitio, quæ circa animata versatur, alia circa vnus educationem, alia circa communis gregis pecorum curam versatur, non enim circa curam vnus, & hæc multarum armentaria gregaria, vt communis pastio vocatur. Plat. de reg. ch. 166.

Imperia, & magistratus non sunt a Dijs precanda, nam ipsi videmus quicunque imperium militare Athenis affectauerunt, & ipsum consecuti sunt, partim exules ab hac ciuitate fuerunt, partim perierunt. Et qui rem optime gerere putati sunt, per multa pericula, & metus progressi non solum in hoc militari imperio, sed domum reuersi a sycophantarum calumnijs obsidione perferentes non minorem, quam ab hostibus vitam transigerunt, vt quidam ipsorum optent potius ab imperio alienos fuisse, quam imperium gessisse. Plat. in Alcibiade secund. ch. 354.

Imperatores postquam venatu ceperunt ciuitatem, aut exercitum, ciuilibus viris tradunt, ipsi enim vti non possunt his, quæ ceperunt, vt coturnicum venatores, coturnices auctoribus tradunt.

Imperatores ars est venatoria quædam ars hominum. Plat. in Euthydem. ch. 422.

Imperandi dignitates septem tum in magnis, & paruis urbibus, tum in priuatis ædibus sunt eodem modo: prima, vt parentes imperent liberis; vt generosi ignobilibus, vt seniores iunioribus, vt domini seruis, vt potentior inferiori, vt sapiens ignorantibus, & cui fors fauet imperet, cui non fauet, sit subditus. Plat. de legibus dialogo 3. ch. 817.

Imperandi modus utilis est, qui ex tribus fuerit temperatus, non enim, vel optimatum, vel popularis imperij solos, & meros status viles arbitrat. Plat. L. Apul. de dogm. Plat. libro 3. ch. 254.

Imperare bene nihil difficilius est, inuita enim principatus facilitas sunt quo ad populi fauorem sibi conciliatis, sed vbi potiti rerum sunt, sequitia, & libidines omnia pessundant. Franciscus Patricius de republica lib. primo capit. prim. ch. 9. tergo.

Imperare perpetuo in liberta ciuitate odiosum est, & plures magistratus in eodem tempore gerere iniquum est. Fr. Patr. de rep. lib. 1. cap. 6. ch. 24. tergo.

Imperare nemini præstat, Bruti sententia est, quam alicui seruire. Fr. Patr. de rep. l. 6. ca. 5. ch. 199.

Imperatori eloquentia necessaria est, & historiarum cognitio, nil enim nouum, nil admirabile, nil inauditum accidere potest Imperatori, qui optime historias callet. Franc. Patric. de rep. l. 9. cap. 2. ch. 276.

Imperatore optimo nihil difficilius inueniri potest. Franc. Pat. de repub. lib. 9. cap. 2. ch. 269.

Imperatorie virtutes sunt labor in negotijs, fortitudo in periculis; industria in agendo; celeritas in conficiendo; consilium in prouidendo. Franc. Patric. de repub. libro 9. cap. 2. ch. 270.

Imperator melius est vti peregrino, & perito, quam ciue imperito. Franc. Pat. de reb. l. 9. cap. 2. ch. 277. te.

Imperator nemini secretum suum credat. Franc. Patric. de repub. lib. 9. cap. 3. ch. 280. tergo.

Imperare bene nil difficilius. Franc. Patric. in procemio, de regno. ch. 1. tergo.

Imperare iuste nemo diuturno tempore potest, nisi cui Deus imperium permiserit. Fr. Patr. de reg. l. 1. c. n. c. 32.

Imperare bene hominibus est omnium actionum humanarum difficultatibus. Fr. Patr. de reg. l. 1. cap. 1. ch. 33.

Imperans alij, vt sentit Fabius Maximus non verbis, aut verberibus sequere debet, sed tolerando, mulcendoque homines in suam sententiam pellicere. Franc. Patric. de reg. lib. 7. cap. 13. ch. 326.

Imper-

Imperfectius quanto imperfectius est, tanto pauciorum est causa. Procl. elem. Theol. prop. 25. ch. 8. ter.
Imperfecta, quæ per se non sunt, dependent a perfectis, quæ per se sunt. Marsilius Ficinus in Plotin. Enn. 2. lib. 1. capit. 6. char. 1000.
Imperfectum quodlibet in omni genere reducendum est ad perfectum aliquid in eodem genere positum, per quod reducatur ad perfectum aliquid supra genus. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 2. ch. 1731.
Imperfecti quicquid rationem habet in his quæ sunt, duplici capite definire possumus. Alterum est, cum quid in re est quod in genere illius rei minus perfectum est. Alterum, cum perfectum suo quidem in genere est, sed ideo non simpliciter perfectum, quoniam vnius tantum generis perfectionem habet, & multa sunt extra ipsum genera suis perfectionibus honestate, quæ in illo clauduntur. Io. Pic. Mir. de vno, & ente. ca. 5. ch. 246.
Imperitia ignorantia est, quæ nascitur, id quod scire putat. Plat. in sophista. ch. 143.
Imperitia est falli rebus. Plat. in Euthydem. ch. 420.
Imperitiæ signum maius est dissentire a sapientibus. Plat. de mendacio. char. 533.
Imperitia est habere falsam opinionem, & de rebus quæ sunt pretij falsum esse. Plat. in protag. ch. 454.
Imperitia nil aliud est, quam cum homo sciat iucundum bonum esse, & sciens alia meliora non esse, illa facit, cum meliora facere possit, neque inferiorem seipso esse, & si superiorem seipso, nil aliud quam sapientia. Plato. in protag. ch. 454.
Imperitiam suam vnusquisque sapientiam putat unde cum nihil (vt ita dicam) sciamus, omnia noscitur putamus. Quam autem alijs facere non permittamus, quæ ipsi nescimus, ipsi facientes peccare cogimur. Quapropter nimium sui amorem quemuis hominem fugere oportet. Plat. de leg. dial. 5. ch. 840.
Imperium stabiliunt plurimum maiestas, grauitas, beneficentia, maiestas parit reuerentiam; grauitas metum, beneficentia beneuolentiam. quæ egregie subditos continent in officio. Phil. Iud. de præmijs & penis. c. 579.
Impij frustra multum laboris circa Deos insunt, at pijs omnis labor opportunus est. Plat. de leg. dial. 4. c. 833.
Impij quicquid efferati facti fuerint ita vt ad hoc quod Deos esse non putant, aut negligentes, aut placabiles, etiam homines contemnunt, & multorum viuientiam animas dilaniant, mortuos autem se consolari asserunt, & polliceant se sacrificijs precationibus, incantationum prestigijs Deos demulcere, & hoc modo priuatos, & totas domos, & ciuitates pecuniarum gratia ab execratione eximere aggrediantur, horum quicumque condempnatus fuerit, eum iudicium secundum legem puniat, vt in mediterraneo carcere vinciat, & nemo ipsum ex liberis hominibus vnquam accedat, sed constitutum a lege custodibus alimentum de seruis accipiat, qui et mortuum extra fines insepultum eiciant, si quis liber sepeluerit, a quouis volente impietatis accusetur, quod si filios reliquerit reipublicæ idoneos, hi qui pupillorum curam habent, etiam horum velut pupillorum curam gerant, non minus quam aliorum ab ea die qua pater condempnatus est. Plat. de leg. dial. 10. ch. 929.
Impij præ dementia, & absque praua ira & affectione iudex in castigationis carcerem ex lege sancita mittat, vt in eo maneant non infra quinque annos, in hoc tempore nemo alius ex ciuibus cum ipsis conuersetur, præterquam nocturni collegij sodales, admonitionis gratia & ob animæ salutem colloquentes, postquam vero vinculo tempus exactum fuerit, si quis ad modestiam deuenisse videatur, cum modestis habitet, sin minus, & rursus talis criminis reus condempnetur, morte plectatur. Plato de legib. dial. 10. ch. 929.
Impij in sex genera diuiduntur, & non æquali nec simili poena opus habent: nam qui Deos esse non putant,

his iustus affectus ex natura accedere potest, vt & malos odio habeant, & eo quod in iustitiam grauer ferunt, nec tales actiones facere admittant, & iniustos fugiant, & iustos amet: quibus ad eam opinionem quod dijs omnia deserta sunt voluptatum, & dolorum incontinentiæ accesserint, & memoria excellens, & in discipulis acumen affuerit, quod Deos esse non putent communis est affectio, sed aliorum hominum detrimento, hæc plura illa pauciora mala perpetrabit. alteri enim de dijs dicendi libertate pleni fuerint, & circa sacrificia, & iurandum, & vt qui alios derident fortasse etiam alios tales efficient nisi puniantur. alteri in eadem opinione sunt vt illi, sed fortunati appellantur. & dolo ac insidijs pleni, ex quibus multi vates fiunt, & qui circa omne præstigijs genus versantur, ex ipsis fiunt Tyranni, concionatores, exercituum duces, & qui priuatis sacrorum mysterijs, & qui sophistæ appellantur, artibus insidias struant. Horum multæ species erunt, sed duæ legum latrone dignæ, quarum ea quæ derisoria est, non vna nec gemina morte digna peccat, altera admonitione, & vinculis opus habet. eodem modo & Deos negligentes esse putare, alia duo genera parit, & placabiles putare alia duo. Pla. de leg. dial. 10. ch. 929.
Impius si quis aut verbis aut factis, is qui adest, deos defendat, & ad magistratus referat: magistratus si non putat, sit ipse impius, si condempnatus fuerit, vinculis omnes coerceant. Plat. de leg. dial. 10. ch. 929.
Impiorum lex communis sit: nemo templum in priuatis aedi bus habeat: vbi alicui sacrificare placuerit, ad publica sacrificaturus accedat, & vtriusque sexus sacerdotibus victimas in manus tradat, qui pure haurum rerum curam gerat, preces autem simul fundat, & ipse, & quicumque cum eo precari uolet. Pla. de leg. dial. 10. ch. 930.
Impium delictum non puerile, sed virile si quis comperitus fuerit admisisse siue in priuatis, siue in publicis templis, quibuscunq; dijs sacrificia fecerit, velut qui, quum non purus sit, sacrificet, morte plectatur. Plat. de legibus. dial. 10. char. 930.
Impietas omnibus peccatis mixta est, & est index omnium malorum, & fructum præstat his, qui ea detinentur amarissimum. Plat. epist. 7. ch. 990.
Impio scelere polluti homines sanari non possunt, nec impietatem quis eluere potest. Plat. 8. ch. 990.
Impietas sub se comprehendit vltra sacrilegium cætera multa in deorum contemptum siue cogitata, siue dicta, siue facta, & commissa pariter & permissa, atque etiã prætermissa. Ad impietatem quoque pertinet & familiaritas, & communitio omnis seu in cibis, seu verbis cum ijs iniurata, qui ob nefaria scelera arcentur a sacris, qui & contaminatæ ceteros quoque vel ipsa propinquitate contaminant. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 10. ch. 1515.
Impietas laniat animam. Merc. Trismeg. Pimander. cap. 10. charta 1849.
Impium æque est totaliter tollere religionem, & ex celo fatali quadam necessitate eam ducere. Io. Pic. Mir. in Astrolog. lib. 2. cap. 5. ch. 438.
Impiorum vltiores maximas gratias a Deo, ac hominibus promerent. Fr. Patric. de reg. lib. 8. cap. 15. ch. 367.
Impiorum penas, præmium bonorum ita scribit Plutarchus, vt admirationi esse debet. Aug. Steuc. de peren. phi. lib. 10. cap. 26. ch. 245. ter.
Impossibile nullius boni particeps iudicatur. Mar. Fic. in epistolis, lib. 2. ch. 709.
Improbi in anima sentiunt dissentire opiniones a cupiditatibus, & iram a voluptatibus, & rationem a doloribus. Plat. in sophista. ch. 142.
Improbis omnis affectio contrario modo se habet dicto oraculo, nosce teipsum. Pla. in Phile. ch. 232.
Improbis nunquam & virtutem, & seipsam cognoscere potest. Plat. de republ. dial. 4. ch. 596.
Improbis omnis, iniustitia, intemperantia, timiditas, & impe-

& imperitia est animæ partium turbatio, & error. Pl. de republ. dialog. 4. char. 613.
Improbis prouincia terra est. Merc. Trismeg. Pimander. capit. 9. chart. 1846.
Improbis iniuriam infert, non accipit, infert ob improbitatem, quæ habet, non accipit, quia cum boni expertus sit, bono priuari non potest. Max. Tyr. ser. 2. ch. 15.
Improbis non potest probe detrimentum inferre. Max. Tyrius, serm. 2. char. 19.
Improbis quæcunque agit, inuoluntarie agit: nam cum iustitia inuoluntaria sit, multo magis iniuste agere inuoluntarium erit, quo deterior est operatio ipsa vitij, quam eius habitus oculosus. Et quamuis scelera sint inuoluntaria, puniendi tamen sunt differentibus penis, prout differunt damna. Alc. cap. 27. ch. 1958.
Improbis ad miseriam satis est, nam qui iniuriam facit, miser est, non in quem cadit. Aug. Steuc. de peren. philof. lib. 7. cap. 7. char. 134. ter.
Impudentia est habitus animæ infamiam lucri causa subiens. Speusip. in Plat. definit. char. 1964.
Impuri sunt, qui vel disciplinas nunquam gustarunt, vel eas perperam non recte acceperunt, sapientiæ pulchritudinem debonestando in speciem sophisticas. Philo Iud. quod omnis probus liber. ch. 542.
Inæqualibus æqualia inæqualia fiunt, si tum mensuram accipiunt. Plat. de leg. dial. 6. char. 853.
Inæqualia alia commensurabilia sunt, alia incommensurabilia, vt diameter lateri non ita commensurabilis existimatur. Marsilius Ficinus in Plato. Parmenide, capit. 71. char. 183.
Inequalitas est causa, per quam hoc inuadit, & agit in illas, id est qualitatis dissimilitudo, & virtutis excessus. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 46. ch. 1475.
Inaliquo aliquid esse, & non contineri ab ipso, impossibile est. Plat. in Parmenide. ch. 202.
Inane nec esse aliquid, nec esse potuisse, nec futurum vnquam credendum est: nam omnia mundi sunt membra plenissima. L. Apul. Asclepius. ch. 269.
Inanimata, quæ sunt in mundo, omnino aliorum sunt instrumenta, & quasi ab extrinseco impelluntur ad actionem. Plat. En. 2. libro 3. cap. 13. ch. 144.
Inanimatum aliquid esse in viuente soluitur, aliud aliter in vitam viuere, & nos negamus in toto viuere, quod inter hæc non manifeste per se moueri nobis apparet, & si tale est, viuere, & ex hoc componitur, quod manifeste viuere. Plat. En. 4. l. 4. cap. 36. ch. 431.
Incessus est actus quidam ex potentia circa pedes. Plat. En. 6. l. 3. cap. 23. char. 639.
Inclinationis momentum exiguum satis efficit, vt rectum transgrediamur. Plat. En. l. 3. cap. 1. ch. 274.
Inclinatio nulla ad motum potest esse amplior quam motor. Mar. Fic. in epist. l. 2. ch. 681.
Inclinationes omnes, & motus in mundo per propria bona ad commune totius bonum conferunt præcipua intentione naturæ. Marsilius Ficinus in Plat. philebo. libro primo cap. 20. char. 1226.
Incorporea nobiliora sunt corporeis, in quibus verum est, in corporeis vero veri umbra. M. Ant. Nat. de pulchro. libro 1. chart. 2.
Incolæ officium est, & peregrini scire se solum esse, honorare omnes, aliena vix attingere, non tractare. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 745.
Incomposita sunt, quæ semper secundum eadem, & similiter se habent, quæ vero alias aliter, & nunquam secundum eadem, composita sunt. Plat. in phæd. ch. 43.
Incontinentia est affectio trahens ad ea, quæ iniucunda videntur præter rectæ rationis iudicium. Speusip. de Plat. definitionib. chart. 1964.
Incontinens aliquando emendatur, intemperans vix vnquam ad rationis viam reducitur. Fran. Patr. de regn. libro 6. cap. 21. chart. 273. ter.

Incontinenti, vel falso vno dato multa sequuntur. Plat. in Cratylo. chart. 95.
Incorporea cum pulchra sunt, & maxima, non possunt ostendi clare alio modo, quam ratione. Pl. in dial. de reg. c. 177.
Incorporeum est mens, & ratio sese complectens libera ab omni corporis mole, ab errore aliena, impassibilis, intangibilis, ipsa sibi assistens, purgans, & seruans omnia, cuius radij sunt bonum, veritas, principale lumen, & prima animarum forma. Mercurius Trismegisti Pimander, capit. 2. char. 1840.
Incorporea corporum obstaculo disungi non possunt, non igitur loco distant, sed alteritate potius, & differentia quadam. Plat. En. 6. l. 9. cap. 8. ch. 767.
Incorporeum nullum est in loco. Porp. de occas. c. 1909.
Incorporea secundum se cum sint præstantiora corpore omni, & loco, sunt vbiq; non distant quidem, sed individua quadam conditione, nec per substantiam, vel essentiam corporibus adstant (non enim corporibus miscentur) sed ex ipsa inclinatione, quasi momento vis quædam subsistit inde communicata iam propinqua corporibus, & ipsa inclinatio secundum quædam vim substituit corporibus iam propinquam. Porp. de occasionibus. chart. 1929.
Incorporea alia sunt essentia, alia non essentia, alia ante corpora, alia cum corporibus, alia a corporibus separata, alia non separata, alia item secundum se subsistentia, alia alijs vt sint indigentia, alia denique actionibus, & vitis ex se mobilibus eadem, alia vitis, & qualibus actionibus, quodammodo permutata, nempe secundum negationem eorum, quæ ipsa non sunt, non secundum assistentiã eorum, quæ sunt, appellans. Por. de occ. c. 1930.
Incorporeum esse potest vbiq; & quomocunque vult, nec in natura corporea impedit. Por. de occas. c. 1931.
Incorporeum si quando in corpore comprehenditur, non opus est, vt ita includatur, vt in Parco feræ clauduntur, nullum enim corpus potest ipsam sic cohibere, sed oportet ipsum substituere vires ab ipsa in seipsu vnio ne extra manantes, quibus descendens corpori applicatur. Itaque copula eius ad corpus per ineffabilem quandam sui ipsius impletur extensionem. Quamobrem non aliud quidem nullum ipsum alligat, sed ipsum certe seipsum, nec resoluit ipsum corpus cum frangitur, aut interit, sed ipsum potius semetipsum enodat, quando a familiari erga subiectum affectione diuertit. Porp. de occasionibus. char. 1931.
Incorporeum, nec pati a corpore fingi potest. Michael. Psel. de demonibus. char. 1940.
Incorporeum est omne, quod in se conuertitur. Procl. elem. Theol. prop. 15. char. 5.
Incorporeum patitur propter communionem ad corpus, eo modo quo possunt agere corporea ob incorporeorum participationem. Procl. elem. Theo. propositio. ne. 80. chart. 22. tergo.
Incorporeum omne per se natum est agere. Procl. elem. Theol. prop. 80. char. 22. tergo.
Incorporeum omne ad se conuersum existens ab alijs participatum separabiliter participatur. Procl. elem. Theolog. prop. 82. chart. 23.
Incorporei terminus proprius est, corpus materia immensum, & interminatum, euadit autem sensibile, cum intellectibilis consortio limitatum est. Plat. Pl. q. c. 674.
Incorporeis rebus a corpore separatis, vel separabilibus Theophrastus ait, nec passionem, nec mutationem accideri posse, & ab externis passionibus incidunt. Prisc. in Theop. de phant. & intel. cap. 8. ch. 1827.
Incorporeæ essentia ad efficiendum, & mouendum inducitur, quicquid efficiens, & mouens est aliorum. Incorporearum autem essentiarum alia cum corporibus diuiduntur, vt qualitates, & formæ materiales, quæ & aliunde mouentur, & aliud mouent, alia se a naturalium rebus diuisione sequestrant, qualis est substantia, quæ a se ipsa mouetur.

mouetur nec in alijs, sed in seipsa consistit, atque in omnium cōcretionē corporis vacat, a qua prima corporibus omnis mouendi ratio præstat, quam diximus animam esse corpore antiquiorem. Bess. Card. in calumn. Plat. l. 2. cap. 7. ch. 21.

Incorporea species est, quædam per se existēs, supra corpora, cuius officium est, vt agat tantum, & non patiat, vt corporis opus est, vt patiat tantum, & non agat, qualitatē autem, quæ in corpore, vt patiat, quia in corpore est, nam cum eo diuiditur, & interit. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 18. ch. 1224.

Incorpoream rem appellat Plotinus illam, quæ vel nullā in sua ratione quantitatem includit, quamuis intrinsecus eam accipere valeat, hæc est materia, vel materiā prorsus excludit, hæc est mens, & anima. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 6. ex sum. l. char. 1717.

Incorporeū, quod est in corpore, siue circa corpus, quale lumen existit, ab incorporeo fit, quod in seipso consistit. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. cap. 6. ch. 1602.

Incorruptibile id est, cui est aliquod malū, quod prauū facere potest, vt tamen illum perdere non possit. Plat. de republ. dial. 10. char. 697.

Incredulitas robur legibus nocet. Pl. de leg. dia. 8. c. 893.

Incrementum, vel decrementum fit vbi forma nō variatur, & tamen aliqua intrinsecus fit mutatio. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 4. char. 190.

Indefinitum quod est, non est vbiq; contemnendum, nec quod in ipsa sui notione informe est, si modo superioribus, & optimis sit præfuturum, vt anima suapte natura ad intellectum, & rationem se habet, quæ ab his formatur, & in speciem producitur meliorē. Plot. En. 2. lib. 4. cap. 3. chart. 160.

In Deo cuncta modo quam perfectissimo inueniri oportet, & illi vniri, & sibi inuicem perfectissime. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 2. cap. 11. ch. 106.

In Deo, nec est intelligentia sui, nec aliorum, si intelligentia est cognitio quædam eiusmodi habens conditiones. Primam quidem, vt vna cum stabilitate habeat nonnihil simile motioni. Secundam, vt vna cum identitate admittat, & differentiam. Tertiam, vt simul cōponendo discernat. Quartam, vt naturam cuius actus intelligentia est, sit in se difformis, dum est intellectus, intelligibile, intellectio. Quintam, vt sit etiam omniformis, si modo per hanc intelligentia sit omnia perceptura. Perceptionem varietate plenam in Deo Plotinus negat, simplicem certitudinem, & claritatem, & lucem non negat, & actionem, & prouidentiam à bonitate differentem, & foras declinantem negat, sed interea omnia illinc effici vult, prouideque disponi. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 7. cap. 39. ch. 179a.

Indorum sapientes nominati sunt Gymnosophistæ, qui quadam generis successione in studio religionis, & sapientiæ procedebant. Brachmanes nominati sunt, qui vero ideam electione tantum profitebantur, Sumanej, quorum vita Bardesanes Babylonius late describit. Por. de sapient. antiquis qui vitam præsentem spe futuræ contemnebant. char. 1939.

Indi philosophi absque diuina regula, & hac a Deo mōstrata, non posse quicquam, nec priuatim, nec publice recte, feliciterque vnquam administrare posse existimabant. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 7. ch. 1409.

Indicium appello haustum, & receptionem sensilis formæ quo res ipsa indicatur altiori potestate. Ioan. Fr. Pic. Mir. de ex. van. doct. gent. l. 5. cap. 2. ch. 1071.

Indigenē officium est patriam, vt patris patrem matrisq; matrem colere, & quando cum peregrinis aliquid est agendum, se quandoque peregrinaturum existimare. Mar. Fic. in epist. l. 3. char. 745.

Indigentia est bonorum diminutio. Speusipp. de Plato. definition. chart. 1964.

Indigentū benefacere misericordis est officium, merenti

autem iusti. Marsilius Ficinus in epist. lib. 1. ch. 1640.

Indigentia explorare nil aliud est, quam id, quo indigeas, assequi. Mar. Fic. de voluptate. cap. 4. ch. 993.

Indigentia est libido inexplebilis, vel cupiditas immoderata. Fr. Patr. de regn. l. 4. cap. 6. ch. 161. terg.

Iudicijs aliqua permittenda sunt, aliqua non. Pla. de leg. dialogo nono, chart. 911.

Iudicia cum praua sunt, & muta, quæ sententias suas occultant, & clandestine iudicia faciunt, est afflictio vniuersæ ciuitati magna, sed adhuc grauior, cum neque tacent, sed tumultu, velut cum Theatra plena sunt, & clamore laudant, & vituperant vtrunq; rhetorem, & ex parte iudicant. Talibus ex necessitate permittit, vt de exiguis penas imponant, at in qua iudices boni sunt ipsis multa permittat. Plat. de leg. dial. 9. c. 911.

Iudicium dicitur virgo pudoris, at mendacium, & pudori, & iudicio odiosum est. Plat. de leg. dial. 12. ch. 947.

Iudicium accedere si quis per vim aliquem prohibuerit, siue ipsum, siue testes, siue seruum, siue suum, siue alterius, imperfectum, & irritum sit iudicium. Si vero liberum, & imperfectū sit iudicium, in vincula per annū conijciatur. Plat. de legibus dialogo 12. chart. 953.

Iudicium multitudinis fidem nobis non facit, vbi contra stat ratio, & consensus doctorum. Ioan. Pic. Miran. in proemio in Astrologiam. char. 414.

Individuum id est, quod simplex est, impartibile, liquidum, & vnus formæ, quod compositorum diuiduorum, & temere huc, illuc iactatorum contagione sui nonnulla coarctat frequentiam, atque ad vnā habitudinem redigit affinitate. Plutarchus de animæ genitura ex Finæo. chart. 443.

Individuorum non est scientia, vt demonstrationes, & definitiones declarant. Sorianus in 12. vel in 13. secundum Latinos, ex cap. 7. ch. 100.

Individuorum multiplicatio est, vt species conseruetur, cum in vno individuo conseruari nequeat, tradit Arif. Bess. Card. in calum. Plat. l. 3. cap. 19. ch. 43.

Inuidium, quod dicit Plato, ex quo procreauit Deus animam mundi, continet in se quod neque secundum locum secatur in partem extra partem, neque secundum tempus diffuit in posterius, per primum appellatur idem, per secundum status, & stabile. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. chart. 1458.

Indiuidua non modo habent ideas in Deo cognitionis, imitationis, actus, factiois, sed etiam existentia. Gabr. Bur. de ideis libro 1. char. 38. terg.

Indiuisibile non esse potest corporis qualitas. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 8. cap. 3. char. 186.

Indiuisibile nō aliter, quam per indiuisibile potest attingi: intellectus vero cū attingit indiuidua, indiuiduus est, & vbi separatis se coniungit, est a corpore separatus, & cum coniuncta separat, maxime separatum se esse declarat. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 7. cap. 8. c. 1753.

Indocilitas est tarditas ad discendum. Speusipp. in Plat. definitionibus. char. 1964.

Indoctus esse non potest, qui se doctum credit. Io. Pic. Mirand. in Apologia. char. 117.

Indolentia est habitus, quo in dolores nunquam incidimus. Speusipp. in Plat. definition. char. 1963.

In dolo figulina prouerbum est. Plat. in Lachete. c. 392.

Inductio est transitus ab vno problemate, vel theoremate in aliud, quo cognito, aut comparato propositum quoque perspicuum est. Proclus in Eucl. libro tertio, comment. quinto, chart. 121.

Inductio est omnis per rationes processus, qui vel a simili transit in simile, vel a singulis in communia, & hæc argumentatio ad excitandas naturales intelligentias summopere confert. Alcin. cap. 5. ch. 1948.

Inductio rationis ad scientiam conferens est veri rationis discursus. Marsilius Ficinus in Plat. philebo. lib. 1. capit. 7. chart. 1214.

Inductio

Inductio est nobis sit manifestior demonstratione, est tamen in se imperfectior, cum idem quasi per idē declarat. Mar. Fic. in Plat. phil. ch. 1260.

Inductionis conclusio principium nobis porrigit syllogismi. Mar. Fic. in Plat. phil. ch. 1260.

Inductione parum fidendum, credibile reddit non certum. Ioannes Franc. Pic. Mirand. in exam. van. doct. gen. libro 5. cap. 12. char. 1157.

Inductio si vniuersalem probare debet propositionem, omnia sumere particularia debet, at qui negat vnum particulare, non permittit fieri inductionem: nam inducens, aut quod probandum sumit, & sic nō probat, aut nullo modo probare potest. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 5. cap. 13. ch. 1169.

Inductio si ritē fiat, & perperam negatur, probari tamē non potest quin fallaciam incurras. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 5. cap. 13. ch. 1568.

Inductio, quæ a simili ad simile progreditur, vel à multis similibus ad simile, est Platonis, quæ ab Aristotele exemplum appellatur: altera, quæ ex singulis colligit vniuersum, Aristotelica est inductio, & in instrumentis dialecticis plenæ ratiocinationi ex altera parte opponitur. Iac. Carp. in Alc. cap. 5. ch. 163.

Indulgentia homines ad vitia proniores facit. Fran. Patr. de republ. lib. 9. cap. 2. char. 272. terg.

Indulgentia est amor in liberos, ac descendētes nostros, & in eos, qui imperio nostro subiecti sunt. Fr. Patric. de regno, libro 8. cap. 9. char. 349.

Industria est ingenium animæ, quo quis munitus est, in singulis, quod decet facile conijcit mentis acumen. Speusipp. de Plat. definitionibus. ch. 1963.

Inertia est priuatio artis, vbi ea maxime requiritur. Max. Tyrius sermo. 17. char. 130.

Ineruditi cum de aliqua re contendunt, non curāt quomodo se habent ea, de quibus disceptatio est, sed id studio habent quomodo præsentibus probent, quæ proposuerunt Plat. in phædone. ch. 49.

Infantium ad animam, & corpus, nutritionem scilicet, & motionem, quæ per totam noctem, & diem maxime contingit est vtilis omnibus, & non minimè tenerimis, & vt habitent si id fieri possit uelut semper nauigarent, quod experientia patet. nam cum somnum ipsis adhibere volunt non quietem adhibent, sed contrariam motionem in vlnis semper agitant, & non silentium, sed aliquam iucundam cantilenam, & ferè velut tibiarum modulationem somnum ipsis inducunt. Plat. de leg. dialogo 7. char. 870.

Infantibus curâdis motu perpetuo vti iubet Plato. Primo, quia motu geniti seruantur. Secundo, quia eiusmodi motione vitæ moderata immoderata agitationi tum intrinsecus a natura tum extrinsecus ab aere factæ resistimus. Tertio, quoniam motus calorem excitat naturalem corpusque totū eque viuificat. Quarto nutrimentum concoquit, & digerit per membra. Quinto, superuacua excrementa secernit. Sexto obstrusa aperit, & adæquat humores. Septimo conducit ad augmentum. Octauo membra apta simul reddit, & solida, non solum vero moderatione quadam æqualitatis, verum etiam numeri cuiusdam proportionem, motum nobis oportet congruere. Marsilius Fic. in Plat. de leg. dialogo 7. char. 1506.

Infantes in vtero capere nutrimentum alij aliter sensere: Democritus, & Epicurus per os, Alchmeon per totum corpus, stoici & plerique per vmbilicum. Ioā. Fr. Pic. Mir. in ex. vni. doct. gen. l. 1. cap. 16. ch. 796.

Infelicibus nulla tam familiaris patria, quam solitudo. Fr. Patr. de regn. l. 5. cap. 6. ch. 2079.

Inferiora cuncta precantur, & hymnos dnt ad ordinis sui duces, alia intellectu alia mō, alia naturali, alia naturali, alia sensibili mō, vt solis equa ad solē mouentur, lunis equa ad lunam. Proc. de sacrificio, & magia. c. 1928.

Inferiora hæc mixta sunt cuncta oppositis, aut conditionibus alienis. sic calida frigus habent, letitia pondus: ignis, qui est simplicissimus, habet aliquid crassum. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 17. ch. 1142.

Inferiorum euentus per certos numeros, ac mensuras pendere existimat Plato, ideo accipit numeros, qui cū vniuerso conueniunt, consonantiaque complectuntur. Marsilius Ficinus in Plato. de Republica dialogo octauo, cap. 3. chart. 1416.

Inferorum flumina, vt obliuionis, nil aliud significant quam errores animæ obliuiscētes vitæ præteritæ, & inferorum poena tormenta conscientia. Macrobi. in somn. scip. libro 1. char. 55.

Inferiora omnia calore viuunt, & nutriuntur. Leo Heb. de amore dial. 2. chart. 96.

Infernum duobus modis sumitur, pro loco infra terram, & pro carentia visionis diuinæ. Ioannes Pic. Mirand. in Apolog. chart. 141.

Infidus est, cui mendacium voluntarium gratum est, cui vero inuoluntarium, demens, neutrum autem expectandum, quisquis enim infidus, & imperitus, & demens est, ab amicitia alienus est, temporis vero progressu cognitus, ad difficilem senectutem in fine vitæ omnem solitudinem sibi ipsi præparat, vt & viuētib; & vita functis amicis, & filijs fere similiter orbam vitā degant. Plat. de leg. dial. 5. chart. 839.

Infidelis est, qui in fide dubius est. Marc. Anton. Natt. de immortal. anim. lib. 1. char. 2. terg.

Infinitas res partim Deus ostendit, partim finitas. & tertio his permixtas. Plat. in phil. ch. 222.

Infinitæ res sunt, quæ magis, & minus fieri apparent, & vehementer, & leniter, & valde suscipiunt, & quæcunq; huiuscemodi sunt. At quæ non suscipiunt, sed q; his contraria suscipiunt æquale ac æqualitatem, deinde vero æquale, & duplum, & quicquid est numerus ad numerum, aut mensura ad mensuram, omnia enim sunt finita, quæ ex his mixtis sunt, sunt mediocritates productionum scilicet in essentiali, ex numeris cum sine effectis quarum causa. Plato in philebo. chart. 222.

Infinitum est indistinctum, magnitudinis habet finem. L. Apul. de dog. Plat. l. 1. char. 223.

Infinitum, quod pertransire quis nequeat, in rebus existere non potest. Plot. En. 2. l. 4. cap. 7. ch. 163.

Infinitum si ad terminatum accedit, perdit naturam. Plot. En. 2. libro 4. cap. 15. chart. 169.

Infinitum duplex, at differunt inuicem, vt exemplar, & imago, nam quod apud nos est, quatenus est simulachrum, & ab existentia veritatis, deficit, eatenus magis est infinitum, nam infinitum magis est in eo, quod minus est terminatum, quod autem in natura est finitū, vt quod magis existit ens, imaginarie est infinitū. Plot. En. 2. libro 4. cap. 15. chart. 169.

Infinitati motus videtur attribui, quia non consistit, sed non illi contingit, sed si omnes species auferas, quod restat, erit infinitum, nec aliquid oppositorum ei conuenit, nam sic esset finitum. Plot. En. 6. l. 6. ca. 3. c. 673.

Infinitum non est actu proprio, nam quod extitit, & est, numero iam est comprehensum. Plotinus Enn. sexta, libro sexto, cap. 3. char. 673.

Infinitio est numeri, & proportionis orbitas, nec claudicationis, enormitatis, discrepantiæ, & disparitatis in se terminum, uel modum habet. Plutarch. de animæ genitura è Timæo chart. 438.

Infinitorum nullius est cognitio. Proclus ele. Theolog. propositione 11. chart. 3. terg.

Infinitum omne in entibus neque supra positis infinitum est neque sibi ipsi. Pro. ele. Theo. pro. 93. ch. 25.

Infinitum si est, quod mouetur, non transit terminatam magnitudinem terminato tempore. Procl. ele. philos. propositione. 28. char. 61.

Infinitum

Infinium si est id, quod mouetur, non transit infinitam magnitudinem, in terminato tempore. Procl. elem. philofop. propofition. 29. char. 61. terg.

Infinium nullum à finito pati potest. Proclus elem. philofop. propofit. 11. char. 65. terg.

Infinium nullum ab infinito pati potest. Procl. elem. philofop. propofitione. 13. char. 66.

Infinia quadruplex, prima virtutis, & perfeuerantiæ in Deo præcipue summo, secunda perfeuerantiæ faltem in diuinis operibus ipse perpetuo permanentibus, tercia numeri, quarta molis. Marfilius Ficinus in Plotini En. 2. libro prim. cap. 3. char. 1597.

Infinia turba in diuinis tanquam ipsi vni propinquis, quæ diuerfiffima est ab vno, regnare nõ potest, sed illic infinitudo significat vniuerfalitatem omnia comprehendentem, nec ab alia vniuerfalitate comprehendam, & quæ per intelligibilia ita processit, vt non possit vltra procedi. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 95. ch. 1199.

Infinium est, quod non habet terminum. Mar. Fic. in Plat. phileb. libro 2. cap. 1. char. 1253.

Infinium duplex, vnum, quod excludit terminum, alterum, quod termino caret. Marfilius Ficinus in Plato. phileb. libro 2. cap. 1. chart. 1253.

Infinium non tempore, sed origine præcessit terminum. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 2. cap. 4. ch. 1257.

Infiniæ naturæ proprium est progressio hinc inde indifferens per quoslibet gradus. Marfil. Ficinus in Plato. philebo. cap. 16. chart. 1262.

Infinitas numeri perpetua quadam rerum singularium successione paulatim provenire videtur nunquam tamen actu simul existit, tum & ipsa sub speciei vnitæ, tanquam termino definitur. Marfilius Fic. in Plotini En. 2. libro 1. cap. 3. char. 1597.

Infinitas est (vt ait Aristoteles) quæ caret principio, & fine, & omnium rerum est principium, & cum solus Deus careat principio, & sine natura, sequitur solum Deum infinitum, & ab eo omnia proficisci, gubernari, & contineri. Aug. Steuc. de peren. phil. l. 3. c. 9. c. 61.

Infiniū duplex actu, & potentia, at quod prohibet primum, prohibet, & secundum. Aug. Steuc. de peren. philofop. libr. 7. cap. 3. char. 121. terg.

Infinium tam à maximo, quam a minimo finitorū quātūlibet reperito terminari minimè posse, nec non ab eorum vtroque æque distare videtur. Leo Heb. de Amore, dialog. 3. chart. 279.

Infinium ad finitum nullam prorsus habet proportionem. Leo Heb. de Amore, dial. 3. ch. 280.

Infinium infinito æquale existere prædicatur. Leo Heb. de Amore, dialog. 3. char. 280.

Infirmiatis instantis signa sunt grauiora membra, calor præter consuetudinem intensior, grauior, somnus, tumultuosa somnia, si aliter se habet corpus, quā consuevit, neque in peius tantum, sed etiam in melius, si animus marcet, si moueri, aut loqui piget, si salua plenum est os, si genua quasi fatigata sunt. Io. Franc. Pic. Mir. de præm. lib. 3. cap. 7. char. 463.

Influxus celestes natura corporea non admittit, vt è cælo mittantur, multo minus anima rationalis, cui frustra natura dedit, vt in cõsultatione plura opposita proponeret, nisi posset ad vtrumlibet eligendo se ducere, & cum contingentiam Deus in naturalibus permittit, multo magis in agentibus voluntarijs permittit. Mar. Fic. de fato cap. 1. char. 1680.

Influxus è cælo quotidianos non ita prorsus sicut cælitus destinati videntur expleri, sed aliter passim, & aliter contingere. Mar. Fic. de fato, cap. 3. ch. 1684.

Influxus dicitur, quia nõ solū mouet visum, sed naturam penitus afficit calore, atque motu. Mar. Fic. in Plato. phædro capit. 29. char. 1381.

Influxus celestis ex accideñti quodam agere dicitur, quia tum ex opportunitate, quam nanciscitur ex inferiorū

concurfibus agit, tum non agit proprio tenore deformia, tum non mouet animam, nisi forsan moto per cælum corpore anima, vel per accidens moueatur, vel motioni consentiat. Et si quis propter monstruosos fetus interdum dubitet rationes seminarias, vel species permutari, animaduertat semper in eos præcipuam, & radicem propriæ speciei conseruari, quãuis, vel adiunctum sit aliquid, vel ademptum non tam influxu cælesti, quam vel materiæ locique, & imaginationis vitio, vel concursu quodam fortuito diuersorum. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 13. ch. 1635.

Influxu celesti communi, quæ apud nos sunt differētia efficiuntur tum propter species differentes, tum propter varias fortunas singulis contingentes, varias inquam, prout pertinet ad anni tempora, loca diuersa, & animorum affectiones. Marfilius Ficinus in Plot. En. 2. libro 9. cap. 15. char. 1671.

Influxum cælestem proprio quodam ordine quandoque ad certum aliquid processurum tum materia hæc aliorum auida, facileque capax, & confunditur cum alijs, & perdit, subinde aliud receptura, tum regio plena discordium qualitatum commiscet protinus, & transformatur, vt vix certum aliquid cælitus hic oriatur, & vix quale sit nasciturum valeas coniectare, nisi & quæ ex alto, quæ è medio, & intimo causæ, & conditiones quolibet momento confluant, aspexeris. Mar. Fic. de fato libro 1. chart. 1680.

Influxus cælestes præter motum, lumen, & calorē, non pertinent ad hæc inferiora, nullamque in sublunarijs vim habent. Ioannes Pic. Mirandulan. in Astrolog. libro 3. cap. 1. char. 452.

Informe formatum præcedere semper oportet. Leo Heb. de Amore, dialog. 3. char. 250.

Infortunatus satis est, qui non post, & extra principium expectat finem, sed finem suum in principio collocat. Mar. Fic. in epist. l. 3. chart. 734.

Infortunatus sciat, quod debet cogitare mala fortuna soli malo esse mala, ac post dies pluuios serenos expectet. Mar. Fic. in eist. l. 3. char. 745.

Ingenij diuini est, & admirandi, qui ideas inuenire, & alios docere potest, ita vt iuste, & probe ea discernat. Plato in Parmen. char. 201.

Ingeniosum esse est celeritas quædam animæ. Plato in Charm. chart. 378.

Ingenia deprauat educatio delicata, & luxuriosa. Plato. in epistolis. chart. 986.

Ingeniū est discendi velocitas genitura bona naturæ, virtus insita in natura. Speusip. de Plat. defin. chart. 1963.

Ingeniosi omnes modulis rapiuntur, at multi multis delectantur, modulis omnes. Mar. in epist. l. 1. ch. 822.

Ingenia acuta soli se rationi committunt. Mar. Fic. in epistol. libro 8. chart. 871.

Ingenium Plato in Parmenide sub ludo quodam dialectico, & quasi logico exrutaturo ad diuina dogmata passim Theologica multa significat. Mar. Fic. in Plat. Parmenid. ex proemio. char. 1137.

Ingenia acuta redargutis falsis exiguo deinde vestigio vera venantur. Mar. Fic. in Plat. Lysidem. ch. 1272.

Ingenium inique natum, vel perperam educatum pertinax esse in vitijs, & in nugis patet. Mar. Fic. in Platon. Euthydemum. chart. 1302.

Ingenio naturali, qui consili diuinorum inuestigatione præsumunt, in impietatem euaserunt, & non modo diuinum lumen non reeuperarunt, sed naturale propter eius abusum deprauarunt, quod deprauatum nõ iniuria scissum, & fractum putatur, vt qui Deum non esse dixerunt, vt Diagoras, qui dubitarunt, vt Protagoras, qui corpus iudicarunt, vt Epicurei, Stoici, Cyrenaici, & alij permulti, qui animam quandam, vt Marcus Varro, & Marcus Manilius, & alij nonnulli. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 4. cap. 5. 1333.

Ingenia

Ingenia hominum apta ad gubernandum auro similia dicit Plato: apta vero ad militiam, argento: ad opificia, & agriculturam, æri, & ferro. Marfil. Fic. in Plato. de republ. dialog. 3. charta 1402.

Ingenia quædam diuina, potius quam humana proueniunt quibusdam seculis producta a conuersionibus, ac reuolutionibus, soli Deo certis, ac destinatis, quas numerus perfectus metitur, vel seculorum, vel annorum, vel mensium, atque dierum similiter sibi Deo notus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. ca. 1. ch. 1414.

Ingenium, spiritum & sensum cõferens natura est aerea plurimum igneo quodam vigore prædita, est ergo subtilis, & rara. Huic contraria est natura ad ossium densitatem, & carnis molem conferens. in quo igitur corpore, & in qua parte corporis hæc abundat, illa deficit, & qd semen & pars feminis ad alterū confert, non cõducit ad alterum. Mar. Fic. in Pla. Tim. c. 74. c. 1478.

Ingenijs accommodatam esse Atticam regionem ait Plato. cur hoc sit, Platonicis dissident. Panætius ait temperiem aeris inter æstum & gelu causam esse. Longinus qualitate loci cõmixtam ex multis, & occultâ. Origenes cælestes aspectus, & influxus. Proclus ait opificem intellectum mundi intellectualem esse mūdum, ideoque quasi multiplicem, animam vero mundi esse animalem, rationalemque mundum magis multiplicem, atque proxime adesse vniuerso mundi spatio cõtinuò prorsus, atque immobili ex materia prima & dimensione constanti. Rursus in ipso spacio ante oēs, quæ generandæ sunt, formas, animam ex rationibus suis ideâ sequentibus, alibi alias vires imprimere, quas animæ mentis plenæ vestigia ac peculiaria quedã receptacula formis alibi alias familiariter susceptura. Tū deos varios varias sortitos prouincias, eiusmodi hospitia illustrare, alia quidē alios, atque formare. Animas ergo rationales postquã elementalem vitam, propriaque elegerint, si forte reuolutione cælesti ad ea loca præ ceteris dirigantur, quæ electæ iã viuendi formæ potissime cõgruunt, vix ipsius officium prorsus implere. Itaq; quando ad Martiam, vel Apollineam vergentes vitam, mox plagam a Marte, vel Apolline illustratam nanciscantur, perfecte vel fortitudinis, vel vaticinij opus absoluere: Quæ vero philosophicam vitam elegerint, si regionem afflatam Palladæ, sapientia magnanimitateque simul excellere. Itaque Attica regio a Palladæ recta sapientia, & magnanimitate, & militiæ conuenit, & requirit aeris temperaturam nõ ut causam, sed ne causæ ipsius opus impediatur. Marfil. Fic. in Plat. Atlanticum. char. 1487.

Ingenium in Pythagora, & Socrate diuinum tantū fuit, in Aristotele & cæteris philofophis post Platonem humanum solum, sed in Platone & diuinum, & humanum. Mar. Fic. in Pla. de legib. dial. 1. ch. 1488.

Ingenium humanum tum causarum numerus, & qualitates latet, tum experientia fallit, tum signa decipiunt. Mar. Fic. in Plo. En. 4. lib. 3. ca. 7. ch. 1626.

Ingeniorum, & morum diuersitas, non pendent à primis qualitibus. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam, lib. 5. cap. 2. 2. char. 508.

Ingenia præclara ut uirtutes multas, sic quoque complura uitia plerunque effundunt. Franciscus Patricius de regno, lib. 2. cap. 13. ch. 83. tergo.

Ingenia recta uerecundia debilitat, peruersa autem audacia confirmat, nec sperandum quempiam eruditorum hominum ab inuidis intactum esse. Fran. Patric. de regno, tit. 1. char. 9.

Ingenium Stoici dicunt habitum celerem officij inuentorem, alij uim animi esse, qua aliquid inuenimus quod a nemine didicimus. peripatetici autem esse uim quandam animis insitam naturaliter suis uiribus præualentem. Franciscus Patricius de regno, libro sexto, capit. 8. char. 249.

Ingenium triplex aptum tantum est ad diuinorū remissionem, musicum primo, secundo amatorum, tertio philosophicum. Steph. Comb. de ascensu mentis in Deum, lib. 5. cap. 12. ch. 110. ter.

Inimicitie oriuntur, cum aliqui discentium inuicem de iusto, iniusto, pulchro, & turpi, bono, & malo, ita ad idoneum ipsarum iudicium deuenire nequeant. Plat. in dial. de sancto. ch. 4.

Inimicis mala debemus. Plat. de rep. dial. 1. ch. 560.

Inimicorum malis gaudere neque iniusti nec inuidi est. Plato in phil. char. 234.

Inimicis omnia inuia faciendæ sunt, amicis autem peruia, & hominibus, pecoribus, & iumentis. Plat. de leg. dial. sexto. charta 855.

Inimicitia grauissimæ ex verbis leui admodum de re, & odia oriuntur. Plat. de leg. dial. 1. ch. 942.

Inimicitiam ponam inter te, & ipsam dicit scriptura, nõ tibi, & mulieri, quia in medio tanquam in confinio uoluptatis & sensus bellum hoc nascitur. Phil. Iud. in legis allego. lib. 2. ch. 62.

Inimicis non est male faciendum, nec uiscendum iniurias. Mar. Fic. in Pla. Crito. ch. 1360.

Inimici pessimi sunt, qui sub amicorum specie nos circūueniunt. Ioan. Pic. Mir. in proem. in Astrot. ch. 41.

Iniquæ ne nobis res sint, æquo sunt animo ferendæ. Mar. Fic. in Plat. Menexeno. ch. 1396.

Iniquitas est habitus, qui leges despicit. Speusip. in Plat. definitionibus. ch. 1964.

Iniquitas nulla inuicior quam amicum fallere. Ioan. Pic. Mirand. in epistol. ch. 372.

Initia rerum tum magnarum, tum paruorum non sunt aggreganda absque Dei inuocauone. Plato in Timæo. charta 733.

Initia rerū tria esse arbitratus est Plato, Deum, materiã, & ideas. L. Apul. de dogmat. Plat. lib. 1. ch. 223.

Initia rerum non ex hora qua fieri, sed qua esse incipiunt, rationabiliter auspicamur. Rursus si aliq aliò tempore partes absoluuntur, cur nõ quæque decretum suæ fortunæ de suo tempore adipsæ maxime cum experientia comprobetur, aliter varijs eiuſdē rei partibus euenire, nam in hominis corpore alia interdum membra recte se habebunt, alia male, aliqua pars vrbs incendijs erit obnoxia, aliqua non. Ioan. Picus Mirand. in Astrologiam lib. 7. capit. 2. ch. 622.

Iniuria qui virum probum afficit, videtur fere reipublicam ab ipsis latibus affligere. Plato in dialogo de sancto. charta 2.

Iniuria facienti, quicumque ille fuerit, nõ est permittendum. Plat. in dial. de sancto. ch. 3.

Iniuriam nulli homini sua sponte Socrates fecit. in Apologia. charta 20.

Iniuria affectus, vicissim iniuria afficere non debet, nõ iniusta facere non licet. Plat. in Critone. ch. 26.

Iniuria cum quis se affici putat, nonne in hoc effertur, & indignatur, & auxilium fert ei, quod iustum esse videtur, & eo quod fauem, & frigus, & alia huiusmodi patitur, sustinens etiam vincit, & ageneroso incepto non desinit, priusquam transigerit, aut obierit, aut velut canis a pastore, a ratione, quæ in ipso est reuocata ira placata fuerit? Plat. de rep. dial. 4. ch. 612.

Iniuria est infolentiæ filia. Plat. de leg. dial. 3. ch. 818.

Iniuriam magnã aut paruã qui intulit, eū lex doceat, & cogat, vt rursus talem, aut nunquam volens facere au deat, aut insigniter, multominus ad hoc vt damnum rependat. Hæc autem siue factis, aut verbis, aut cum uoluptatibus, aut doloribus, aut honoribus, aut ignominijs, & pecuniarū multis, aut muneribus, aut omnino quocumque modo fecerit quis, vt odio habeant iniustitiam, ament autē, aut non odio habeant iusti naturam, hoc ipsam sane optimarum legū opus est. At si curari nõ possit, his penã & legē cõstituet, melius ipsis

esse vt non amplius viuant, nam sic & malis exemplo profunt vt non sint iniusti, & ciuitas malis viris purgatur. Plat. de leg. dial. 9. ch. 905.

Iniuriæ maximæ sunt, iuuenum lasciuia, & contumeliæ & maximas res, quum in sacra fiunt & rursus in excellenter magnas, quum in publica, & sancta, aut ex parte tribubus, & alijs quibusdam eiusmodi societatibus communi. Secundum locum habent quæ in sacra priuata, & sepulchra committuntur. Tertium cum quis citia ante relata parentibus iniuriam intulerit, quartum cum quis contemptis magistratibus, res illorum aufert, aut vastat, aut vitur illis citra ipsorum uoluntatem. Quintum ciuile fuerit, dum singuli ciues quod ad ciuilem statum attinet, afficiuntur iniuria, & hoc publicam actionem postulat. Plato de legibus dial. decimo. char. 918.

Iniurias, & omne delictum maximum minus malum est pati quam facere. Plat. epistol. 7. ch. 984.

Iniuriam qui intulit, quia causam prior præbuit, maius flagitium admittit: attamen qui retulit, quia uitus est iniuitate, æquatur. Max. Tyrius sermo 2. ch. 16.

Iniuria homini qui congreditur, non potest nisi cum eo uoluntari iniuria, & flagitij partem accipere, vt qui caliginosum hominem amplectitur non potest non immundum abire. Max. Tyrius sermo 2. ch. 19.

Iniuriam afficere deterius est quam pati, quia iniuria afficere improbi est, affici imbecillis, turpe quidem utrumque, attamen iniuriam inferre deterius est, quo turpius. Alc. cap. 28. char. 1958.

Iniuriam qui facit, sibi met facit. Marfil. Ficin. in epistolis, lib. 1. char. 632.

Iniurias ab inuidis illatas uiscuntur, qui dant operam, vt in dies magis & magis inuideant. Marfil. Ficin. in epistolis, lib. 3. ch. 735.

Iniuriam penitus extirpare qui cupit, talem, & tantum euadere oportet, vt nullus aut superare, aut equare te speret. Mar. Fic. in epist. lib. 3. ch. 735.

Iniuriam memoria nil aliud est quam sui ipsius obliuio. Mar. Fic. in epistolis lib. 6. ch. 808.

Iniuriam referre non minus quam inferri, nec boni viri, nec philosophi est. Ioan. Pic. Mir. in apologia. ch. 115.

Iniuriæ magnanimus, cito obliuiscitur nisi eam subito uiscatur, nec odij, & simultatis memoriam seruat, de se parcius loquitur. Francif. Patric. de regno, libro septimo. capit. 8. charta 308.

Iniustitia id est *aduersitas*, rei uere permeantis impedimentum est. Plato in Cratilo. ch. 84.

Iniustitiæ pena est, vt qui iniusta faciunt ei assimilentur iniustitiæ, quam perpetrarunt, & si non desisterint ab improbitate, etiam mortuos ipsos ille a malis purus locus non suscipiet, sed isthic semper habebunt uitæ suæ similitudinem, vt mali cum malis conuerterentur. Plat. in Thegeto. char. 119.

Iniustitia est imperitia. Plat. de rep. dial. 1. ch. 1568.

Iniustitia extrema est iustum eum uideri, qui non sit. Plat. de rep. dial. 2. char. 573.

Iniustitia est maximum maleficium ciuitatis. Plato de Rep. dial. 4. charta 609.

Iniustitia est seditio animæ rationalis irascibilis, & concupiscibilis, & de multis & de alienis curiositas, & aliquid partis animæ aduersus totam rebellantis insolentia, quæ imperet in ipsa, quum hoc illam non deceat, sed eiusmodi natura sit, vt principali generi seruire debeat. Plat. de rep. dial. 4. ch. 613.

Iniustitia non esset horrendum malum, si perderet eum, qui ipsam habet, liberatio enim esset a malis, immo iniusti sunt uiciores. Plat. de rep. dial. 10. ch. 698.

Iniustitiam appello iræ, & timoris, & uoluptatis, ac doloris, & inuidiæ, ac cupiditatis in anima tyrannidem, siue quid noceat, siue non. Verum optimi opinionem qua tenus hoc uiuimus, aut priuati aliqui fore putauerint,

si hæc superans in anima quemuis uirum gubernarit, etiã si quid fallitur, iustum quidem esse, quidquid per hanc peractum est dico, & quicquid tali principatui pareat amabile esse, & ad omnem uitam humanam optimum: putari tamen a multis inuoluntariam iniustitiam esse talem offensam, & errorem. Plato de legibus dial. nono. charta 905.

Iniustitia eadem est in anima, & in ciuitate, id est partium ipsarum peruersum dominium. Auer. in Plat. tractatu 1. columna 3. char. 180.

Iniusta nullo modo faciendæ sunt. Plat. in Critone. c. 26.

Iniusta facere, & malo afficere homines idem est. Plato. Critone. charta 26.

Iniusta faciens, & impia dicēs, & perpetrans, longe optimum est vt non permittatur, vt potens sit per impietatem. Plat. in Thegeto. ch. 119.

Iniusta facere maximum malorum est. Plato in Gorgia. charta 470.

Iniusta pati eligibilis est quam iniusta facere. Plato in Gorgia. charta 470.

Iniusta qui fecit, se ipsum accusare debet, vt malum e anima auferat. Plat. in Gorgia. ch. 475.

Iniusta nemo uolens facit, sed inuitus. Plato. in Gorgia. charta 488.

Iniustus si iniusta facta aggreditur, lateat oportet si ualde iniustus esse uolet, nam qui deprehenditur, is uilis censei debet. Plat. de rep. dial. 2. ch. 573.

Iniusta qui se fecisse putat, quanto generosior est, tanto minus irasci potest, dum famē & frigus & aliud huiusmodi patitur ab illo, quem iste hæc facere putat, & non uult animum ipsius impetus ira aduersus hunc excitari. Plat. de rep. dial. 4. ch. 612.

Iniusta facere conducit ei, qui perfecte iniustus est, iustus autem putatur. Plat. de rep. dial. 9. ch. 682.

Iniusta qui facit, & petulantem esse, & penas non dare utile non est, quia improbius sit, & qui punitur, melior efficitur. Plato de rep. dial. 9. ch. 683.

Iniusti quis nihil facit, honorandus est, at qui iniusta facientibus iniusta facere non permittit plusquam duplici honore præ illo dignus est. Ille enim uini, hic multis alijs comparandus est, cum aliorum iniustitiam principibus indicet. Qui uero pro uiribus cum principibus iustus punit, hic magnus & perfectus uir in ciuitate de nunciatur, & uirtute uictor, & eadem de omnibus uirtutibus. Plat. de leg. dial. 5. ch. 839.

Iniusta qui facit, inuitus facit. Plat. de leg. dial. 9. ch. 904.

Iniusta faciunt homines, & iniusti sunt nolentes. Plat. de iusto, dial. spurio. ch. 1020.

Iniustitia & in ciuitate, & in animo perniciofa est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. ch. 1413.

Iniustitia non solum ob metum, uel legum timorem uirtuperanda est, sed etiam propter ipsum maleficem naturam suam uenenum procul est effugienda. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 9. ch. 1426.

Iniustos puniendos non esse nec homines, nec dii dicere audent. Plat. in dial. de sancto. ch. 5.

Iniuste agere, & non parere tum Deo, tum homini meliori, malum, & turpe est. Plat. in Apol. ch. 17.

Iniusti puniuntur, quia homines uirtutem parari possunt. nam non puniuntur iniusti, quia mala fecerunt, nisi quis uelut bestia præter rationem puniat. Sed qui cum ratione punire aggreditur, is non præteritæ iniustitiæ gratia punit (neque enim factum infectum reddere potest) sed futuri gratia, vt ne rursus iniuriam faciat, nec hic ipse, nec qui ipsum puniri uidet. Plato in protagora. charta 439.

Iniusta si quis facit nesciens, aut mentiatur, aut aliquid mali perpetrat, maiori uenia dignus est, quã qui sciens. Plat. de mendacio. ch. 533.

Iniustus, & qui iniusta facit, miser est, & miserior si penas non det, nec supplicium consequatur, minus autem miser

miser si det penas, & supplicium a dijs & hominibus consequatur. Plat. in Gorgia. ch. 472.

Iniustus impotens ad agendum redditur, vt qui in se seditionem agit, & sibi ipsi non consentit, & sibi ipsi inimicus est iniustus. Plat. de rep. dial. 1. ch. 569.

Iniusti perfecte, & penitus mali, perfecte etiam ad faciendum impotentes sunt. Plato de rep. dial. 1. ch. 566.

Iniusti & si dum iuuenes sunt, latent, tamen in fine cursus deprehensi ridiculi fiunt, & senes facti, miseri illuduntur & ab externis & a ciuibus, & flagris ceduntur. Plat. de rep. dial. 10. ch. 699.

Iniustus omnis non est uero iniustus. Plato de legibus dial. 5. charta 840.

Iniustus miserabilis est, & qui mala habet. Plato de leg. dialog. 5. charta 840.

Iniuste occidens aliquem, iniuste quoque occiditur. Plo. En. 3. lib. 2. cap. 13. ch. 264.

Iniustitia tantum malum est, vt præstet iniuriam pati, quam inferre. nam iniuria afficere improbi est, affici imbecillis. Alc. cap. 28. ch. 1958.

Iniustus debet iudici uero se offerre, vt egrotans medicum, omnis enim castigatio est medicina quædam delinquentis animæ. Alc. cap. 28. ch. 1958.

Iniusti centum annis affliguntur, quasi si ad centum annos uixissent (quo termino uita hominum quodam modo designatur) continue peccassent, & cuiuslibet decem graduum attribuitur numerus centenarius, & sunt mille. Hinc illud, Centum errant annos, & illud, Mille rotam uoluerunt per annos, & centum pro uino accipietis: his enim Plato uirtutem numeris non solum in supplicijs, sed etiam in quibusdam præmijs. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. decimo. ch. 1432.

Iustitia præponenda est temperantiæ, si humanam spectas consuetudinem: at si puritatem animæ contemplatio, ni necessariam spectas, iustitiæ temperantiam antepones. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1490.

Iniustus etiam si cuncta, quæ inter homines habentur bona, possideat, est iniquus, & quandiu ita uiuit, præstare ei dicendum est mori, quam uiuere. Marfil. Fic. in Plat. de leg. dial. 2. char. 1493.

In natura intueri nil aliud est quã esse tale, & tale quiddam facere. Mar. Fic. in Plot. En. 3. li. 8. cap. 1. ch. 1724.

Innocens quisque insimulari potest, conuinci nocens tantum. L. Apul. Apol. 1. ch. 174.

Innocentia est eloquentia. L. Apul. Apol. 1. ch. 176.

Innocentia sola optimam in posterum spem animo præbet, uincum uitæ solamen. Mar. Fic. in Plat. de rep. dialo. primo. char. 1339.

Innocentia est habitus animi ita informatus, vt nemini noceat. Franc. Patr. de reg. lib. 8. cap. 7. ch. 343.

Innocentem damnare maximum pene omnium criminum est, quod diuinum numerum, & homines probi uiscuntur, & innocentem ledere omne ante actæ uitæ lumen obscurat. Francif. Patric. de regno, lib. octauo, cap. septimo. ch. 344. ter.

Innocentia magnos habet fauores. Franc. Patric. de rep. lib. 3. cap. 8. char. 96.

Inopia audaciæ, ac impudentiæ condemnatus Socrates. Plato in apol. ch. 21.

Inopia nulla calamitas maior. Philo. Iudæ. in uita Mosis. lib. 1. char. 402.

Inopia non est expectanda, sed in rerum copia de egestate cogitandum. Franc. Patric. de rep. lib. nono. cap. tertio. charta 280.

In principio creauit Deus. Hebræi interpretantur in sapientia, sapientia uero est ipsum Organum, est Primogenitus filius, Verbum, plenus idearum Deus, Arche typum hominis. Augustinus Steuch. de perenni philosophia, li. 1. cap. 26. char. 27.

Inquilini ad cohabitationem admittantur certis conditionibus, & artem habeant usque ad uiginti annos, nec

alium precium persoluant præter temperantiam, & quum finitum fuerit tempus rebus ac bonis suis acceptis abeant. At si hoc tempore in aliqua existimatione quispiam inquilinus sit, & aliquid memorabile commodum ciuitati exhibere potest & senatum, & cetero non persuadere se fidat, vt aut dilatio aliqua emigrationis ipsi contingat, aut mansio per omnem uitam accedat, & persuadeat reipublicæ, & quæ persuaserint, rata habeantur. Plato de leg. dial. 8. ch. 898.

Inquisitionem de quacunque re qui facere uult, nudus, aut tunicula tectus distinctus, iureiurando per legitimos deos præstito, quod se inuenturum esse sperat, ita inquisitionem faciat. Ille domum exhibeat vt & obsignata, & non obsignata perscrutetur. & qui prohibet, is æstimatæ rei precium duplum rependat si condemnatus fuerit. Si Dominus domus peregrè profectus est, non obsignata, uideat obsignata ipse quoque obsignet, & quemcūque si uolet custodire ad quinque dies constituet, si longiori tempore permanet Dominus sumptis uerbis curatoribus soluat obsignata, & inquirat & rursus obsignet. Pla. de leg. dial. 12. ch. 952.

Inquisitionis finis non est dubitatio, sed inuentio. Marfil. Fic. in Plat. Philebo li. 1. ca. 29. ch. 1237.

Insania nobis causa est maximorum bonorum, illa scilicet, quæ Dei beneficio datur, nam & quæ in Græcis sacerdotibus, & in delphis prophetis, multa Græcis bona attulit, quæ sub uaticinij pulchro nomine continentur. Secunda insania est myserialis, quæ purificationes, & lustrationes consecuta, sanum facit eum, qui ipsam habet. Tertia a musis est, quæ per cantus, & poemata innumera facta ad posteros transmittit. Quarta est amoris. Plato in phæd. char. 316.

Insania duplex, alia a morbis humanis, alia ex diuina inuentione eorum, quæ recepto more fieri solent, contingens. cuius quatuor sunt partes: uaticinatio Apollinis inspiratione, mysteria Dionysij, poetica Musarum, quarta ueneris & amoris: amatoriam insaniam optimam esse diximus. Plato in Phæd. ch. 325.

Insanus, puer, qui morbis, aut senio detineatur ingenti, aut quia talibus nihil differt si damnatum intulit, simplex rependat damnatum, a reliquis criminibus liber dimittatur, nisi aliqua cede commissa non purus a cede manus habeat. Quod si ita est, in aliam regionem ac locum digressus annum illuc peregrinus habitet. Si ante tempus redierit, per duos annos publicis uinculis a legum custodibus sit illigatus. Plato de legibus dialog. 9. charta 906.

Insanus si quis fuerit palam in ciuitate ne conspiciatur, sed singulorum cognati ipsos insanos in edibus custodiant, quocumque possunt modo, aut multatam persoluant. Qui maximi sunt census centum drachmas, siue seruuum, siue liberum neglexerint. Qui secundi census, quatuor de quinque minis partibus: qui tertij tres: qui quarti, duas. Plat. de leg. dial. 11. ch. 942.

Insaniunt homines multis modis, alij præ moribus, alij ob iram, & naturam, & educationem prauam, qui parua inimicitia oborta cum magna uociferatione conuicia inter se faciunt, quod minime decet facere in ciuitate bene legibus instituta. Pla. de leg. dial. 11. ch. 942.

Insania homo infra hominis speciem deiecitur, & ex homine brutum quoddam redditur. diuino furore homo supra hominis naturam erigitur, & in Deum tranfit. Marfil. Fic. in Plat. Lonem. ch. 1281.

Insaniæ duo sunt genera, alterum a cerebri, alterum a cordis uicio nascitur. Cerebrum sæpe adusta bili, sæpe adusto sanguine, nonnunquam atra bilis nimium occupatur, & hinc dementes nascuntur homines. Qui adusta bile uentur, etiam non accessit uehementissime irascuntur, alte uociferantur, in obuios irruunt, seipsos, & alios cedunt. Qui adusto sanguine laborant, effusos nimium in risu prorumpunt, præter om-

nium consuetudinem se iactant, mirabilia de se pollicentur, cantu gestiunt, exultantque tripudio. Qui bili premuntur atra, merent perpetuo, ipsi sibi somnia fingunt, quæ vel præsentia expauescant, vel futura formident. at si humores illi in corde decineantur, angustia, & sollicitudinem pariunt, non dementiam, tunc vero amentiam cum caput oppræsserint, ideo cerebri vitio dicuntur contingere, cordis vero morbo eam propriè insaniam fieri arbitramur, qua affliguntur hi, qui perditè amant. Marfilii Ficinii in Plato. conuiuium. oratio. septima. cap. 3. char. 1357.

Insaniam in homine causa est tum sensuualium instrumentorum ineptitudo, tum eleuato vaporum, tum vehementior imaginationis intensio, qua rationis remittitur actus, tum naturæ occupatio nimia circa morbi curam, tum denique occupatio quædam dæmoniaca. Marfilii Ficinii in Plot. En. 3. li. 1. ca. 10. ch. 1678.

Insanus & miser habendus est, qui dum a Deo per visum ad sublimia prouocatur, ipse per tactum se demergit in lutum, & ex homine cum fieri poterit Deus, ex homine bestia redditur. Marfilii Ficinii in ep. lib. 1. ch. 629.

Inseparabile ab illo id est, quod alicui per se conuenit. Marfilii Ficinii in Plat. Theol. li. 5. ca. 9. ch. 142.

Insipientes sunt, qui quæ facere, & dicere oportet, nesciunt. Plat. in Alcib. 2. char. 453.

Insipientes distincti sunt: nam qui plurimam partem habent, furiosi appellantur, qui vero paulominorem, eos stolidos & attonitos vocamus; qui vero gratiosissimis nominibus appellare voluit, partim magnanimos, partim simplices, alij innocentes, & imperitos, & stupidos vocant. Inuenies & alia multa nomina si quæras. omnia hæc desipientia sunt, sed differunt vt morbus a morbo. Plat. in Alcib. 2. char. 353.

Insipientia & igoarantia maxima hæc est, quod cum alicui quid pulchrum, aut bonum visum fuerit, is non amat hoc, sed odio habet, id uero, quod prauum & iniustum uisum est, amat, & amplectitur. Plato de leg. dialogo tertio. char. 817.

Insipientia est tenebrosa, & uespertina nocturna; res, sapientia uero splendida, & fulgida, & orientalis. Philo Iud. de plantat. Noe. char. 144.

In sole tria consideramus, natura, lux naturalis, in luce naturali uirtus calefactoria. Sic in Deo tria ferme similiter: nam in bonitate diuina, idest potestate secunda, intelligentiam, lucem tanquam eius pulchritudinem, in hac rursus amorem quasi calorem. qui amor omnia diligit non aliunde pendens, sed boni, pulchrique sui propagandi, communicandi, & imitandi gratia. Marfilii Ficinii in Dionys. Arcopag. de di. nom. ch. 1067.

Insolentiores multi facti sunt ob bellorum uictorias, & alia multa mala ex insolentia contraxere. Plat. dial. 1. de legibus. char. 793.

Insuperiorum leges statui posse cunctis æque cõmunes non est sperandum, sed unusquisque debet se artis quasi habere materiam, & in memoria scribere potest, qualia uisa, in quales euentus inciderint: non enim difficile habitus congregabit circa rem, quam usu quodam uel indigentia meditabitur: usus enim & necessitas meditationem memoriæ suggerit. Synesii de som. c. 1977.

Insomnia omnia, quæ nõ a diuina, uel naturali causa pendunt, falsa sunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandul. de prænotione lib. 6. cap. 7. ch. 622.

Inspiratorum diuinitus uariæ sunt species, aut Deus ipse nos occupat, aut nos ei addicimus, aut communem agitamus cum Deo actionem, uel ultimæ diuinæ potentie euadimus compotes, uel mediæ, uel supernæ: aliquando est nuda Dei præsentia: aliquando ultra præsentiam fit cõio: interdum ultra hæc fit unio, rursus inspirationis uel aia sola fit cõpos, uel corpus particeps, uel cõe animal, & pro harum diuersitate diuersos inspirati faciunt motus, uocemque edunt. Iabli. de myst. ch. 1884.

Inspirare idem est quod afflauit, & animauit in anima, non quod Deus uisus sit ore, aut naribus, expers enim qualitatis Deus, & humanæ formæ. Deus inspirat, mens inspirationem capit, spiritus ex inspiratione accipitur, quod significat, vt cogitatione eum percipiamus: alioqui, nisi Deus inspirasset, quomodo anima Deum cognouisset? Philo Iud. in legis alleg. lib. 1. ch. 31.

Inspirauit Deus in faciem naturaliter, quia in facie sensus creabat: moraliter, quia vt facies est corporis principalis pars, sic animæ mens, quam solum inspirabat Deus, reliqua a mente inspirantur. Philo Iud. in legis allegoriam lib. 1. char. 31.

Instantia est, quæ totam orationem impedit, vel constructioni, vel demonstrationi occurrens. Proclus in Euclid. lib. 3. comm. 5. char. 121.

Instinctus naturales necessarij sunt, quia a superiore mouente insunt, & electionem, & iudicium præcedunt. Marfilii Ficinii in Plat. Phil. li. 1. ca. 31. ch. 1242.

Instrumentum ex natura aptum unicuique rei inuenire oportet, & ad illud, ex quo facit, tradere, non quale quis uolet, sed quale natura aptum est. Pla. in Craty. ch. 73.

Instrumentorum aptorum cognitio nõ pertinet ad opificem, sed ad uentem. Pla. in Cratylo. ch. 74.

Instrumentorum tres sunt representationes, prima est in idea, quam Deus fecit, alia quam fecit opifex, tertia pictor: ergo tres sunt, Deus, opifex, & pictor. Plat. de repub. dialo. 10. char. 692.

Instrumenti eiusdem, qui facit fidem, rectam habebit de pulchritudine, & prauitate, qui nouit, & cum ipso conuersari, eumque audire cogitur, qui uero utitur, scientiam. Plat. de rep. dial. 10. ch. 694.

Instrumento qui utitur, de bono & malo eum, qui facit, iudicat, ille uero credens facit. Plato de Republica, dialog. 10. charta 694.

Instrumenti uniuscuiusque animalis, & actionis non in alio est, quam in usu, ad quem unaquæque res facta, aut producta est. Plato de rep. dial. 10. ch. 694.

Instrumenti malum non pertinet ad uentem. Procl. in Alcibiade primo. ch. 1928.

Instrumentum seorsum ab artifice non mouetur ad artis formam. Marfilii Ficinii in Platonicæ Theologiæ lib. 4. capit. 1. char. 122.

Instrumentorum duo sunt genera: vnum coniuictum, aliud disiuictum. Gabriel. Buratellus de ani. mundi, & natura lib. 3. char. 110.

Instrumenta cuiusque facultatis prima, ex ea parte oriri debent, in qua facultatis ipsius est primaria sedes. Iacobus Carpen. in Alcin. dig. 6. ch. 389.

Instrumentum vnum vni muneri satis est, & refrigeratio satis est omnibus. Iacobus Carpentarius in Alcin. digressio. 8. char. 432.

Insultus repentini grauius terrere solent, & securi facilius intercipiuntur quam solchiti. Philo Iudæus de uita Mosis, libro primo. char. 399.

Insultatio est gestiens quædam lætitia ex alienis malis. Franc. Patric. de regno. cap. 17. ch. 190.

Insulæ beatæ est locus coelestis. Aug. Steuch. de perenni philof. lib. 10. cap. 22. ch. 240. ter.

Intellectualis nulla substantia admittit quicquam motus, sed fixa in mundo intellectuali non diuellitur ab ipso, nec alio accedit, cum non habeat locum, ad quæ ipsa transfertur. Aristot. Theologiæ Aegyptiæ libro primo. cap. 2. char. 2.

Intellectualis omnis substantia secundaria hæt in se quoddam desiderium alterius. Cum enim appetitu intellectus concipit aliquid, ad illud mouetur, ut mulier grauida nititur parere. Aristot. Theolog. Aegypt. lib. primo. cap. 2. char. 2.

Intellectualis natura apparet adesse corporibus illustras illa uiuentiaque efficiens non ex seipsa & corpore, sed manens quidem ipsa, sui uero simulachra exhibens, vt in

vt in pluribus speculis uultus imaginem. Primum uero simulachrum sensus est, qui in ipso communi uiget, deinde ab hoc rursus omnis alia species animæ ducitur semper alia ab alia, definitque usque ad generandi & augendi naturam, atque usque ad alterius operis effectum, præter ipsam vim facientem, conuersa uidelicet vi faciente ad opus efficiendum. Plot. En. 1. lib. 1. capitu. octauo. char. 5.

Intellectuale in nobis uicem gerit formæ, irrationale materiam, tunc pulchri sumus, cum forma superat materiam, ergo cum intellectu irrationale. Proclus in Alcibiade de primo. char. 1926.

Intellectualis seriei omnis alij sunt diuini intellectus suscipiētes deorum participationes, alij uero intellectus solij. Et omnis animastica seriei alia sunt intellectualia animæ in intellectu alligatae proprios, alia autem animæ tantum. Et omnis corporeæ naturæ, alia quidem hære etiam animas propositas desuper, alia sunt naturæ solum expertes præsentia animarum. Procl. elem. Theol. propo. 111. ch. 30.

Intellectualis omnis numerus terminatus est. Proc. elem. Theol. propo. 179. ch. 47. ter.

Intellectualis omnis forma æternorum est conditrix. Proc. elem. Theol. propo. 178. ch. 47. ter.

Intellectiua natura duplex est: una, quæ adeo est a corporibus aliena, vt nullam illis uitam præstat, quæ non dicitur materiam uel corporis forma, & apud Platonem angelis tribuitur: altera, quæ corpori iuncta quasi sedere cum ipso conspirat, in quam uelut ultimam materiam formam ascendit progressio corporum, cuius progressionis duo sunt termini, infimus materia, supremus ista mens & tria mentem sequuntur, vt ultima forma nulla ex parte pullulat a materia, vt a solo Deo fiat, vt immortalis permaneat. Marfilii Ficinii in Platonicæ Theolog. lib. 10. cap. 3. char. 226.

Intellectio est scientia principium. Speusip. in Plat. definition. charta 1963.

Intellectio est operatio intellectus prima intelligibilia speculantis: una antequam anima descendat in corpus, altera postquam in corpus mersa est. Prima intellectio proprie dicta est, secunda naturalis intelligentia nuncupatur. Alcin. cap. 4. ch. 1947.

Intellectio est idearum, uel saltem idealium contemplatio. Marfilii Ficinii in Plot. En. 2. li. 4. ca. 10. ch. 1649.

Intellectualis intuitus res quædam est maxime omnium, quæ in spiritu sunt, concreta secernens. extenuat enim ipsum clam supra quam dici possit, & dirigit in Deum. Hic factus ab hoc idoneus trahit cognitione quadam diuinum spiritum ad animæ nostræ commercium, vt cõdensatione aliqua cohibetur, fitque angustior, quæ ut implere possit sedes assignatas ei a prouidentia hominem efficiente, quæ in cerebri sunt uentriculis. Tunc natura uacuum in rebus non tolerante spiritus malus insinuat. tunc quid non patitur anima in execrabili malo assidue pertrahsa, sic enim natura comparatū est, vt ipsius spiritus sedes in hoc ipso dispositæ, uel peiori quodam, uel meliori sint plenæ, hocque malum poena est impiorum, qui diuinum eis sibi insitum inquinant, illud uero bonum, aut finis ipse pietatis est, aut proculdubio prope finem. Synesius de som. ch. 1973.

Intellectuales species forte intellectibus nostris superioribusque naturaliter insitæ per industriam nostram certo sciri possunt: intelligibiles uero species, & ideæ primo intellectui naturalis nostræ quæuis sagacitate, certere ratione apprehendi non possunt. Marfilii Ficinii in Plat. Parmen. cap. 29. char. 1147.

Intellectualis ille mundus quodammodo est cunctæ sue partes, idest uires, atque formæ. Dum igitur uniuersa multitudo est in forma totali, mundus ille dicitur in seipso esse, est autem multitudo hæc semper in illa uelut causa cõseruante. est igitur ita mundus ille semper in semetipso, quapropter in suo quodam eodem semper manet, stat itaque semper. Marfilii Ficinii in Platonis Parmenide, ca. 86. ch. 1193.

Intellectualis natura tum præsidens, tum insidens nobis indiuidua est, uita uero ad corpus diffusa diuidua, quia quamuis sit una tota diuisa in quolibet membro, tamen afficitur ad diuersa, varioque modo uiuificat uaria, atque in multis siue membris uelutisque simul, siue corporibus successione uiuificandis, anima rationalis non conficit ex se, & corpore unum, sed ex corpore, & uita quadam illi tributa quasi quadam animæ ipsius imagine. Marfilii Ficinii in Plotini En. prima, lib. 1. capit. 8. charta 1552.

Intellectualis naturæ tres sunt gradus: intellectus ipse communis, intellectus animæ proprius, & ratio: & tres intellectualis naturæ sunt imagines: prima sensus, secunda uis uel uitalis, tertia forma corporis. Marfilii Ficinii in Plot. En. 1. li. 4. cap. 9. ch. 1567.

Intellectualis natura etiam in nobis non fit aliquando particeps, vt uult Plotinus, sed semper diuinæ mentis est compos. Marfilii Ficinii in Plotini En. prima, lib. 8. cap. secundo. char. 1582.

Intellectualis natura sola omnem a se motum procul repellit. Marfilii Ficinii in Plot. En. 2. lib. 1. ca. 8. ch. 1604.

Intellectualis sapientia apud Plotinum, & magnos philosophos causam non habet externam, ex occurrentibus uidelicet incitantem, sed intus ab uno lucet, & micat intrinsecus, hucusque nullo prorsus impediēte, emicat quoque in rationem intelligentiæ proximam, & utentem intelligentia, quoties non impeditur: impeditur autem tum communiter ob distractionem quandam animæ circa plurima, tum proprie in quibusdam, qui uel nascuntur insani, uel fiunt, & hoc tribus præcipue modis, aut hebetes uel obliuiosi, aut stolidi, aut furiosi sunt. Marfilii Ficinii in Plotini En. 3. lib. 1. cap. 10. char. 1678.

Intellectualis anima naturali quadam intelligentia & uoluntate uitam generat, & naturam genitalem, mundum scilicet seminarium uestigium ultimum diuinorum. Marfilii Ficinii in Plotini En. tertia, libro secundo, cap. tertio. char. 1687.

Intellectualis uitæ finis nõ simpliciter est, & quomodo libet habere bonum, sed habitum bonum intelligere. Marfilii Ficinii in Plot. En. 3. li. 8. ca. 2. ch. 1725.

Intellectualis anima ut dependet ab intellectu puro, qui non est anima, ita & hic intellectus emanat ab ipso bono, quod non est intellectus, sed supereminens intellectum. Marfilii Ficinii in Plot. En. 5. li. 1. ca. 7. ch. 1758.

Intellectuales formas in intellectu, uel anima, siue ingentitas illi, siue huic acquisite non tam modo characterum, quam habitu cuiusdam naturalis inesse putarunt Auicenna, & Henricus magni Scoti præceptor, quo quidem habitu animus ad hoc uel illud facile sese uertat. Marfilii Ficinii in Plot. En. 5. li. 3. ca. 8. ch. 1760.

Intellectuales animæ omnes per intellectum suum ad intellectum diuinum ascendere quandoque possunt, & quandoque ad principium omnium progredi tum per uirtutem suam tum per diuinum intellectum. Marfilii Ficinii in Plot. En. 5. lib. 5. ca. 3. ch. 1773.

Intellectilia sola uera dixere Democritus, & Plato sed alia, & alia ratione. Democritus, quia nihil sensibile atomis subijci uoluit omni sensibili qualitate destitutam habentibus naturam. Plato, quia semper fierent sensilia, nunquam essent, existerent nunquam insar rapidi torrentis: uti nec per duas minimas temporis particulas permanere, nec suscipi uerent; sed nec offēdi propter fluxus uelocitatem, ut dicebat Asclepiades. Ioan. Fræ. Pic. Mir. in exam. van. doc. gen. li. 2. ca. 36. ch. 906.

Intellectus quodcumque actualiter intelligens, res intellecta, ipsaque intelligentia, idem prorsus existere comperiuntur. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 367.

Intellectus visio præter idealem primam sapientiæ pulchritudinem nullam aliam pulchritudinem superiorē distinet comprehendere, aut clare discernere valet. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 373.

Intellectui quid in vniuersali accidit.

Intellectui semper inest appetitio, Est semper appetēs, est semper & cōsequēs ipsam vere bonum, neque desiderat quicquam. Intellectus semper pulchri est omnium pulcherrimus in lumine puro splendoreque simili cōstitutus, entiumque naturam in se comprehendens, cuius quidem nos hic mundus pulchre vmbra est, & imago, ille vero mundus superior in omni positus est claritate, vbi nihil intellectu vacans, nihil tenebrosū, nihil immoderatum, sed in seipso beatam agit vitam, quam si quis aspexerit, protinus obtusecet, præfertim si quatenus oportet illi seipsum insinuet, iurisque illius euadat. Plot. En. 3. lib. 9. cap. 10. ch. 352.

Intellectus omnis in mundo intelligibili est nec discretus, nec diuisus simul, & vno in mundo sunt animæ, nec ex vllis locorum interuallis distantiam patiuntur, intellectus indiscretus & indiuisus semper est, anima illic indilcreta & indiuisa viuunt, hæc tamen diuisio nis naturam cuiusdam capacem. eius partitio est illic abesse, & distare, & corporibus coniūgi, ideo non inuria dicitur circa corpora diuisibilis. non tamen tota illinc discedit, sed etiam superest eius aliquid, quod ad inferiora nō venit, cuius natura nullā subire potest partitionem. Plot. En. 4. lib. 1. cap. 1. ch. 360.

Intellectus omnis semper est in excelsis, nec vnquā e sua sede dilabitur, sed firmiter omnis in alto consistens, nō nihil per animam ad hæc vsque demittit. Plot. En. 4. lib. 3. capit. 12. ch. 382.

Intellectus habet in eodem omnia consistentia in eodē, atque est duntaxat semperque præsens, nec vllō modo futurum, est enim iam tunc quidquid esse potest, nec habet præteritum, non enim ibi quicquam præterijt, sed cuncta sunt præsentia. Plotinus En. 5. libro 1. capitu. quarto. char. 485.

Intellectus est melius omnium, quæ sunt, quoniā alia sunt post ipsum, & anima est mentis verbum & actus quidam, sicut mens est Dei verbum, verum animæ obiectum est verbum, quatenus est mentis imago, hoc ipso ei aspiciendum est in mentem, eadem ratione Deum inspicit mens imago Dei, vt ita sit intellectus, videt vero Deum minime inde separata, sed quoniam est post ipsum, & nihil est medium, inter animam & mentem. Omne vero genitum appetit genitorem, in cuius consecutione sit contentum, præcipue vero cum soli sunt genitor & genitus. At vbi quod genuit est omnium optimum, necessario genitum ipsi coheret vsque adeo vt alteritate quadam solum videatur inde discretum. Plotinus En. 5. lib. 1. cap. 6. ch. 487.

Intellectus per seipsum, & definit esse sibi, potestate quadam ab illo prorsus accepta, vbi animaduertitur essentiam esse tanquam partem quadam vnam eorum, quæ sunt illius atque ex illo, & ab illo corroborari, & ab eodem, & ex eodem perfici in essentiam. Videt aut inde seipsum, vt partibili quodam ex impartibili, tum viuere, tum intelligere ac prorsus omnia, quoniam ille nihil est omnium. Ob hoc enim ab illo omnia fiunt, quia ipsum vna non circumscribitur forma, illud enim vnum est duntaxat, intellectus vero in ordine rerum est omnia. Ob hoc illud nihil eorum est, quæ sunt in mente, sed ex ipso cuncta in rerum ordine manant, quāobrem hæc sunt essentia. Determinata enim iam sunt, & vnumquodque habet iam velut formam, ipsum vero ens non est quasi in quodam indefinito conliderandum, sed termino quodam, statuque firmato & intellectus hic purissimæ mentis appellatione dignus

a primo principio nascitur. Plotin. En. 5. libro primo capit. 7. charta 488.

Intellectus nec alia quadā vita, nec alijs indiget, sed quas præbet, non sibi, sed alijs exhibet. Plotin. En. 5. lib. 3. cap. 9. charta 505.

Intellectus si quatenus euadit multiplex fit intellectus, atque ipsa intelligentia sui. etiam si ex ipso procedat, tamen velut accedendo multiplicat; oportet quod est omnino simplex omniumque primum, esse mente superius. Etenim si intelligat, nequaquam intellectu superius, sed intellectus est, & si intellectus, erit etiā multitudo. Plot. En. 5. li. 3. cap. 11. ch. 508.

Intellectus & ens est idem, nam cum rebus prodit nec res ipse intelligibiles omnino sunt absque intellectu. Plot. En. 5. lib. 4. cap. 2. char. 518.

Intellectus vniuersus omnia, vt genus species, continet, & ut totum partes. Plo. En. 5. li. 9. ca. 6. ch. 560.

Intellectus ipse agendo, intelligendoque, generat entia, atque perficit. Plot. En. 5. li. 9. ca. 8. ch. 561.

Intellectus geminam vim habet; alteram ad intelligendum, per quam interna sibi conspiciat, alteram, qua superiora suscipiebat, actu quodam intuendi, & perceptione quadam: quo intuitu & acceptione prius etiā videbat solum, & videndo accepit posterius intellectum, unumque; existit, & illa sane mentis visio est, hæc ipsa mens est amoris. Plo. En. 6. li. 7. ca. 35. ch. 727.

Intellectus ubi est, & essentia, merito semper est diuersitas: sit enim necessario, etiam si seipsum intelligat, intelligibilis, & intelligens. Plotin. En. 6. libr. septimo, cap. 37. char. 730.

Intellectus proprium est cognoscere entia, & in intellectioibus habere perfectionem. Procl. elemen. Theolog. propos. 134. char. 36. ter.

Intellectus omnis secundum sui essentiam definit omnia, & quæ secundum causam sunt in alio, & quæ secundum participationem. Proclus elemen. Theolog. propos. 173. char. 46.

Intellectus omnis in sempiternitate essentiam habet, & potentiam, & actum. Proclus elemen. Theolog. propositione 169. char. 44. ter.

Intellectus omnis totus est veluti ex partibus constans, & unitus est alijs, & distinguitur ab istis sed imparticipabilis intellectus simpliciter vniuersalis est & velut partes omnes vniuersaliter in se habens. particulariū vero unusquisque, ut in parte vniuersam habet, & ita omnia particulariter: nam si singillatim est omnia, singillatim vero nihil aliud est quam particulariter. Procl. elem. Theolog. propos. 180. ch. 48.

Intellectus quibus adest, omnibus, & vita adest, nō contra Proc. elem. Theol. propos. 101. ch. 27. ter.

Intellectus omnis particularis participat eam, quæ est super intellectum & primissimā vnitatē, & per vniuersale, & per coordinatam ipsi particularē vnitatē: & omnis particularis aia vniuersi est particeps intellectus, & per vniuersalem animā, & per particularē intellectū, & oīs corporis particularis natura & per vniuersā naturā, & per particulatē animā, particeps est vniuersalis aia. Proc. elementa Theol. propos. 109. ch. 29. ter.

Intellectus omnis participatus tantum intellectualis existens, participatur ab animabus. neque diuinis neque ijs quæ in mentis amentia mutatione sunt. Proc. el. Theol. prop. 183. ch. 48. ter.

Intellectus anima melior est, & eo intellectu, qui in potentia est, melior est, ille, qui actu semper omnia simul intelligit, & hoc pulchrius, quod eius est causa, quodque omnibus super extat. Is est Deus ipse primus, & causa, vt mundi mens semper agat, in quam immobilis ipse haud secus quam in oculum obiectum sol agit. ac ea ratione mouet, qua id quod appetit super immobile ipsum appetentem agit, hoc pacto mens suprema totius celi mentem ducit. Alcin. ca. 10. ch. 195.

Intellectus

Intellectus passionis est expertus. Priscianus in Teophrastum de phantasia, & intellectu, cap. 5. ch. 1828.

Intellectus respectu speciei ipsius semper est refertus scientia. Bess. Card. in Cal. Plat. lib. 3. capit. 28. ch. 56.

Intellectus clarius diuinam substantiam contueri possunt, quatenus lumen ipsum, quo ad id quasi materiae perspicuae præparantur, sub diuersis perfectionis gradibus inde suscipiunt, siue pro naturæ, siue pro dispositionis acquirat diuersitate aliter, & aliter præparentur. Maxima vero nostris mentibus varietas ex diuersis amoris gradibus proficitur, quibus diuersi visionis, & gaudij gradus congruunt. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 8. ch. 413.

Intellectus ipse simpliciter tenet summum gradū velut principium in ordine essentia: in æternis gradibus, a quo intellectus animalis in generatione descendens summum tenet in toto generationis ordine tanquam finis non tanquam simpliciter generatio factus, sed accommodatus corpori ad prouidentiam totius explicationem. Marsil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 1. cap. 1. ch. 1729.

Intellectus, vnde omnes animæ vires ordine effluunt, quod dammodo est, & quodammodo non est omnes. Anima tandem omnes vires eius, quoniam certis loci limitibus nec extenduntur, nec circumscribuntur, facile sūt vbi que. Marsil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 2. cap. 2. ch. 1659.

Intellectum suum qui totus ingreditur, per hunc ingreditur & diuinum, qui boni ipsius filius est, pater autē animæ mundi generatur intellectus a bono, & anima mundi simul ab intellectu tū in intellectu primo ipsa intelligit. Marsil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 8. ca. 12. ch. 1796.

Intellectus infinitam virtutem in se habet, cum nec humana, nec diuinā respiciens faciat, nisi infinitū Deū capiat, qui capacitatē eius ab ipso manantē impleat in finitam. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 8. cap. 16. ch. 201.

Intellectus terminum in perduratione habere nō debet, cum in virtute saltem adeo amplificata, & operatione non habeat. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theolog. lib. 8. capit. 16. char. 202.

Intellectus natura sua in rationum vniuersalium conceptione versatur. ideo vt ex eius apprehensione proueniat aliqua actio, vniuersalem eius conceptionem ad particularia deducere oportet. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 9. capit. 4. ch. 206.

Intellectus instrumentū nullum habet. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 9. capit. 5. ch. 213.

Intellectus quo altior est eo paucioribus subiectus pluribus præfider. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 10. ca. 1. c. 221.

Intellectibus Deus essentiam tribuit, deinde intelligendi virtutem, postremo ipsam infundit intelligentiam, rebus quoque intelligibilibus præstat essentiam, vim, qua mentem mouere queant, & actum per quem moueant, & ita cum intelligibilium actu mentis actum Deus coniungit, vt solis lumen oculi actum cum actu colorum. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 12. cap. 1. c. 267.

Intellectus omnes tanquam lumina ad vnam mentem tanquam lumen; animarum idola & simulachra ad vnum vniuersalis animæ idolum; omnes naturæ corporum quasi animarum vmbrae proprie ad communem naturam vnius corporis, quasi vmbra vnius corporis reducuntur. Marsilius Fic. in Plat. Theol. lib. 13. cap. secundo. ch. 289.

Intellectus omnes, siue sublimes, & super animas sint, siue inferiores, & inditæ animabus, ita inuicem connexti sunt, vt ab earum capite Deo incipientes longa & continua ferie procedant, ac superiores quilibet inferioribus radios suos disperant. Marsil. Ficinus in Plato. Theol. lib. 13. ca. 2. ch. 289.

Intellectus nunquam tum facile fieret phantasticus, aut phantasia intellectualis euaderet, nec ille irrationalis efficeretur aliquando, aut illa rationalis, nisi commune subesset vtrisque subiectum. Marsil. Fic. in Platonicæ

Theolog. libro 15. capit. 9. char. 346
Intellectus vt induat diuinam substantiam quasi formā, non trahitur propria virtute, sed diuina actione: nam natura inferior proprietatem, & formam superioris absque superioris actione consequi nequit. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. ca. 8. ch. 411.

Intellectus non potest ad diuinā substantiam per semetipsum perspicendam attolli per solum naturalis virtutis & luminis augmentum, cum eiusmodi operatio ab ipsa naturali mentis operatione plusquam genere differat, sed opus est noua quadam virtute nouoque lumine ab altiori principio descendente, quod & gratia, & gloriæ lumen appellant, quo illuminata & accensa mens diuinam substantiam induitur, vt flammam supercoelestem lucentem salubriter nō vrentem. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. ca. 8. ch. 411.

Intellectus naturam maxime cognouit Plotinus, & illi maxime credendum est, cum semper intellectu vixerit, vitaque eius, & gesta, & scripta testantur. Marsil. Fic. in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 8. char. 1552.

Intellectus omnes vult Plotinus in se inuicem esse & vbi que, cum semper sint in mente diuina tota semper præsentē, ideo intellectus Prophetæ, & hominis abstracti, & si sit in Occidente, videt quæ in Oriente, qua præsentia & Deus percipit preces, & homines cum Deo familiarissime colloquuntur. Esse quoque vult intellectus huiusmodi familiares hominum demones affidoque duces singulos singulis attributos. Marsil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 1. ca. 1. ch. 1730.

Intellectus quilibet essentiam suā, & esse possidet in sua quadam intima prorsus identitate, & (vt ita loquar) alteritate. Identitate inquam vt est simplicissima forma a sua simplicitate nunquam cadens. Alteritate, prout huiusmodi forma per seipsum talem, velut per suam proprietatem a re qualibet alia, & a quolibet alio distinguitur intellectu. quod si primo & per se distinguitur, permanet semper procul a confusione discretus. Marsil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. ca. 4. ch. 1733.

Intellectus cum non excludat multitudinem, quam excludit vnum, ideo vnum ipsum tanquam simpliciter est eminentius intellectu, consequens vt per intellectum apprehendere, & explicare ipsum minime valeamus, loquimur tamen de illo, vt Parmenides & Dionysius ait, per negationes, & relationes. Marsil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. cap. 14. char. 1762.

Intellectus non solum sola contemplatione contentus putandus est sibi viuere liber, sed etiam ratio per virtutem ab intellectu conceptam libera secum habetur, quatenus pro fine non statuit uerum actionumque exitum, sed honestatem & contemplationem internam. Marsil. Fic. in Plot. En. 6. lib. 8. ca. 6. ch. 1795.

Intellectus nihilominus nasci in se permittit, in anima nascitur nouus actus, & habitus per actum. Natura enim intellectualis est uniformis & stabilis, natura aialis pter hæc duo habet & horū opposita. Marsil. Fic. in Prisc. Theoph. de phantasia & intell. ca. 10. c. 1830.

Intellectus quot intelligitur modis.

Intellectu cum agimus, regnamus. Duobus modis secundum illum agimus, vel quia ut literæ, & quasi leges inde scriptæ sint, vel quia impleamur eo, aut quoniam eo præsentē uidere ipsam, & persentire possimus. Cognoscimus sane nos ipsos tali quodam spectaculo alia per ipsum distere, aut vni eiusmodi aliquid cognoscentem, eadem ipsi vi perdiscentes, aut illud quoque nos facti, adeo ut quod seipsum cognoscat, duplex iam existat: aliud se cognoscentem sit natura ipsius animæ cogitatrix: aliud hac natura superius, ubi q se cognoscit secundum intellectū illum iam eua sit, & se conspicit non tum adhuc hominem, sed aliud iam

iam factam. Plotini En. 5. lib. 3. cap. 4. chart. 499.
 Intellectus est multiplex alteritate non loco, sed simul est omnis. Plotini En. 6. lib. 4. cap. 4. 648.
 Intellectus in duo diuiditur in scientiam, & recordationem. Chalcidius in Timæum Plat. char. 68.
 Intellectus omnis, vel imparticipabilis est, vel participabilis, & si participabilis, vel a super mundanis animabus participatur, vel a mundanis. Proclus element. Theolog. propositione. 166. char. 44.
 Intellectus omnis ab his, quæ secundum essentiã simul, & secundum actionem sunt intelligibilia participatur primo. Proc. elem. Theol. prop. 175. ch. 46.
 Intellectus omnis plenitudo existens formarum alius quidem vniuersaliorum, alius particulariorum est comprehensiuus formarum, & superiores quidem intellectus vniuersales habent quæcunque particularius habent ij, qui post ipsum sunt, inferiores vero particularius quæcunque vniuersalium ii, qui ante ipsos. Procl. elem. Theolog. propo. 177. char. 47.
 Intellectus alter intelligendi vim habet a natura licet actu non intelligat; alter, & ipse naturam intelligendi habet, nondum tamen perfectus esse cognoscitur, nisi amplius addideris semper illum atque omnia intelligere, non alium temporibus aliis, quippe qui perfectissimus semper est, & omnia, & simul omnia intelligit. Maximus Tyrius. serm. 1. char. 8.
 Intellectus duplex, vniuersalis, qui est Deus, & particularis, qui est suus cuiusque. Philo Iudæus in legis Allegor. libro 2. chart. 43.
 Intellectus, vel bonus, vel malus, malus est, qui pronus est ad voluptatem, bonus eius inimicus expectans occasionem tollendæ e medio voluptatis, e contra voluptas insipientis plantam seruit, sapiētis basim destruit conatur. Phil. Iud. in leg. Alleg. l. 2. ch. 63.
 Intellectum rerum bifariam diuidit Plato, priorem validum, & potentem earum rerum, quæ vere sunt, alterum cognitionem vocat simulachrorum, & imaginum existentium intelligibilia, qua notitia mathematicas comprehendit, & dicit earum principia esse incognita, & fines incognitos, & per consequens, quæ inter principia, & fines sunt incognita. Auerr. in temp. Plat. Tract. 2. col. 2. char. 185.
 Intellectus duas habet vires agentem, qua agit species vniuersales, & capacem, quæ eas capit ab agente conceptas. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 2. ch. 240.
 Intellectus secundum participationem sunt animæ rationales, angeli secundum formam, Deus secundum causam, intellectus inquam omni intellectu præstantior infinite. Mar. Fic. in epist. l. 2. c. 685.
 Intellectus in anima duplex, vterque possibilis nominatur. Primus essentia indiuidua ab anima participata. Secundus potentia ratione discurrens, quæ proprie nominatur anima. Ille actu semper intelligit diuina mente formatus: hic intelligit cum conuertitur ad illum, cessat cum diuertitur ad sensum, & in vtroque est proprius actus, & liber. Marsilius Fic. in Priscian. in Theophrastum de phantasia, & in, el. c. 6. c. 1828.
 Intellectus duplex est, operatio prima, & secunda. Gab. Bur. de tempore, lib. 8. char. 107. tergo.
 Intellectus de mente Themistii tres sunt, agens, potentia, & patibilis, priores duos separabiles, & immortales, patibilem vero in quo iracundiæ, & libidines sedent, mortalem ponit. Iacob. Carpent. in Alcim. par. post. digress. 10. chart. 39.
 Intellectus tres partes ponit Auerroes, prima recipiētis, secunda agentis, tertia adepti, sic enim nominat intellectum illustratum ab agente intellectu, & rerum cognitionem, qui adeptus est, de quibus agentem, qui secundum substantiam extra nos est vnicus, & recipiētrem, qui in nobis est, immortales ponit. Tertium partim generabilem, & corruptibilem, partim æternū. Ia-

tob. Carp. in Alc. par. post. digress. 10. ch. 44.
 Intellectus duo muneris propria agentis sunt, facere omnia intelligibilia, eaque intellectu potestatis imprimere, vel ipsis eum illuminare. Leo Hebræus, de Amore dialogo. 1. char. 30.
 Intellectuum ordines quatuor sibi inuicem succedere conspiciuntur humanus, copulatus, angelicus, atque diuinus. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 287.
 Intellectus quid est, & eius obiectum.
Intellectus est simulachrum Dei, anima vero est simulachrum intellectus tanquam verbum expressum eius Arist. Theo. Aegyp. l. 10. c. 6. ch. 48. ter.
 Intellectus est principium omnium entium, & intellectui agenti succedit anima vniuersalis. Arist. Theo. Aegyp. l. 14. c. 1. char. 82. ter.
 Intellectus est quod contemplatur, ipsum autem viuens non intellectus quidem, sed intelligibile potius nominamus, & dicimus intellectum extra se habere, quæ cernit. Plot. En. 3. l. 9. cap. 1. ch. 356.
 Intellectus est visus quidam, visus inquam videns, ideo est quædam in actum iam perfecta potentia. Plot. En. 3. libr. 8. cap. 10. ch. 352.
 Intellectum dicimus imaginem esse ipsius boni, qui genitus est, & seruat multa in se genitoris, & ferme similitudinem talem ad ipsum habet, qualem lumen ad Solem, genitorem illum vero non esse mentem, quomodo ergo gignit mentem? quia videlicet genitum conuersione quadam ad genitorem inspicit, & hæc visio est intellectus. Plo. En. 5. l. 1. c. 8. c. 488.
 Intellectus apud Platonem est mundi artifex, hunc ait animam in illa patera procreare, & ipsum bonum patrem appellat, quod est intellectu superius, & sæpe ipsum ens, & intellectum appellat ideam, & ex ipso bono mens, & ideo ex mente anima. Plotinus Enn. 5. libr. prim. cap. 8. ch. 489.
 Intellectus est actus in seipso, anima quatenus ad intellectum vergit, quasi habitat intrus, quatenus autem mente egreditur, ad externa porrigitur. Plotinus Enn. 5. libr. 3. cap. 7. char. 503.
 Intellectus est, quod primo gignitur, quia quod primo gignit, est intellectu superius, nec primus genitor est intellectus. Plot. En. 5. l. 4. c. 2. ch. 517.
 Intellectus, qui intelligibile possidet, nunquam consistere posset, si non esset essentia, eiusque est intelligibile verum, quod ad intellectum intelligibile erit, secundum vero seipsum nec intelligens, nec intelligibile proprie erit, nempe quod intelligibile dicitur alteri intelligibile iudicatur, at intellectus non habet intelligentiam absque intelligibili, tunc perfectus est cum habet, & antequam intelligat, perfectam oportet habere essentiam. Plot. En. 5. l. 6. cap. 2. char. 534.
 Intellectus est ipsa essentia, habetque omnia in se ipso non tanquam loco, sed tanquam seipsum habens, vnumque cum ipsis existens, sunt enim illic omnia simul, sed nihilominus inter se distinguuntur. Plotinus Enn. 5. l. 9. cap. 6. chart. 560.
 Intellectus ipse communis est species omnes, vnaquæque vero species est vnusquisque intellectus. Plotinus Enn. 5. libr. 9. cap. 8. char. 561.
 Intellectus, & ens est vna natura, quapropter entia alia, & entis actus, & intellectus talis vnum sunt atque intellectus eiusmodi species, & forma, actusque sunt entia. Plot. En. 5. l. 9. cap. 8. c. 561.
 Intellectus mundus intelligibilis est. Plotinus En. quin. libr. 9. cap. 9. char. 562.
 Intellectus est actus essentia, ideo secundum obtinet locum, primum ens, tertium animal, numerus est ante mentem, essentia vnum, & multa. Plotinus Enn. 6. lib. 6. cap. 8. char. 678.

Intel-

Intellectus bonus est non simpliciter, sed quoniam vnus fit, & ab ipso bono progenitus. Plotinus En. 6. lib. septimo cap. 18. char. 711.
 Intellectus est aliquid vnum. Plot. En. 6. li. 9. ca. 3. c. 760.
 Intellectus essentia est indiuidua solum. Porphyrius de occasionibus. char. 1929.
 Intellectus omnis impartibilis est essentia. Procl. Elem. Theol. propo. 171. ch. 45. ter.
 Intellectus omnis interiorum est proxime & immutabilium secundum essentiam procreator. Proc. elem. Theol. propo. 173. char. 45. ter.
 Intellectus omnis intellectualiter est & ea, quæ sunt ante ipsum, & post ipsum. Proclus elem. Theol. prop. 173. charta. 45. tergo.
 Intellectus animalis nec est vt materia, nec vt sensus, est enim species omnium specierum secundum ipsi esse tiam comprehensor, agit a seipso, & in seipso intelligibilia continet. Prisc. in Theophrastum de phantasia, & intellectu, cap. 4. char. 1826.
 Intellectus (ait Theophrastus) non est potentia ita subiecta vt materiales potentia, & paulo potius, forsan hoc apparebit absurdum, si intellectus sic materia naturæ habeat, vt sit nihil, sed potentia omnia, distinctione vtendum est, nec de omni intellectu hoc accipiendum, materia quidem non est hoc aliquid, at si intellectus non est hoc aliquid, quid vltius hoc aliquid erit? Priscia. in Theophr. de phantasia, & intel. capit. 4. ch. 1826.
 Intellectus Aristoteles & Theophrastus totã vitam rationalem aliquando cognominant, vbi etiam vsque ad phantasiã intellectus nomen extendunt. Priscianus in Theo. de phant. & intel. cap. 16. ch. 1833.
 Intellectus sic est a materia segregatus, vt immateriales species seiuñctæ reuera a materia sunt. Priscianus in Theophr. de phantasia & intellectu. cap. 16. ch. 183.
 Intellectum dicit scriptura terræ fontem, sensum vero faciem eius, nam fontis modo intellectus sensum omnem irrigat, mittens riuulos conuenientes singulis. Philo Iud. in leg. Alleg. lib. 1. ch. 30.
 Intellectus est tanquam Deus partis brutæ. Phil. Iud. in leg. Alleg. lib. 1. char. 31.
 Intellectus, qui non simplicibus tantum, sed etiam superfluis oblectatur voluptatibus, eunuchus vocatur, sterilis sapientia. Phil. Iud. in legis Alleg. lib. 2. ch. 68.
 Intellectus est oculus animæ illustratus splendore proprio, per quem dispelluntur altissimi tenebræ offusæ a rerum ignorantia. Hic non ex elementis, vt alia animæ species, sed puriorem & meliorem nactus essentiam, ex qua naturæ diuinæ sunt conditæ, solus in nobis merito immortalis censetur. Philo Iudæus quod Deus est immutabilis, ch. 195.
 Intellectus vnus nil aliud est quam prudentia. Phil. Iud. de Abrahamo. ch. 232.
 Intellectu quæ percipiuntur, nihil est Deo perfectius. Phil. Iud. quod mundus sit incorruptibilis, ch. 587.
 Intellectus puri sunt, qui solum intellectus sunt, & qui neque anima ex se fundunt simulachra regedis immerfa corporibus. Marsilius Ficinus in Plat. Theolog. lib. 10. cap. 2. charta 223.
 Intellectuum finis si est ad diuinam substantiam peruenire, necessario illic tanquam in fine omne mentium desiderium impletur. Non impletur autem nisi ordine illic vniuersi creatum vndique comprehendere, studium enim intellectus est vt particularia in vniuersalia ad communissimum vsque resoluat, & ens sub absoluta ratione describat, & per eius gradus distinctissime diuidat, quasi ad id præcipue natus sit, vt vniuersi forma quandoque formetur. Marsil. Fic. in Plato. Theol. li. 18. capit. 3. ch. 415.
 Intellectus vbi finem consecutus fuerit, quietis potius quam motionis avidus esse debet. Marsil. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 8. ch. 414.

Intellectus, qua ratione simpliciter intellectus existit, non est sibi ipsi sufficiens, sed est quasi quidam oculus institutus, & aspirans ad intelligibile lumen. Marsil. Fic. in Dion. Areop. de diuin. nomin. ch. 1037.
 Intellectus est ipso intelligibili iunior, senior vero quam anima. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 73. ch. 1184.
 Intellectum vocat Plato formalem mundi ordinem, quia intelligentiæ diuinæ est simulachrum. Mar. Fic. in Plato. Tim. cap. 39. ch. 1463.
 Intellectus est ipsa vita, viuentium omnium principium & exemplar, cetera viuentia per diuersos gradus emanare, rationale primum, deinde sensuale, denique vegetale, ea tamen connexionem, vt in animali rationali sit etiam non nihil intellectuale, rursus in sensuali rationale non nihil: item in vegetali aliquid sensuale, denique in mixtis vitale aliquid, atque vegetale. sic & principij secunditas declaratur, & sequentium seruetur conditio, & vniuersum vndique perfecte connectitur. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1564.
 Intellectus solus est vita, reliquæ omnes sunt solæ imagines. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1565.
 Intellectus animalis siue anima intellectualem plenitudinem quidem est & multitudo penitus vniuersi, quamuis non vnita penitus: ideoque & si partes eius iuncte comprehenduntur in qualibet, tamen non ita actu quam potentia continentur. Marsilius Fic. in Plotini En. 3. lib. 2. capit. 16. ch. 1696.
 Intellectus simpliciter est prima vita in ordine rerum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 8. cap. 4. ch. 1726.
 Intellectus ipse nil aliud est quam visus aliquis ad primum lumē suū ita directus, ut visus corporeus est ad sumum, qui semper lumine inferior erit: qualcunque perfectione visus corporeus augeatur: ita intellectus consuetissimus a lumine suo idest veritate, ipsoque bono videtur adhuc secundus. Marsilius Ficinus in Plot. En. 5. lib. 3. cap. 11. ch. 1765.
 Intellectus quo præstantior & verior est quam sensus, obiecta intellectu præstantiora verioraque quæ sensus obiecta. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 5. cap. 3. c. 1763.
 Intellectus obiecta non sunt imagines, sed veræ res. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 5. capit. 2. ch. 1763.
 Intellectus perfectus cum sit essentia perfecta, pro obiecto habet entia quoque perfecta, quorum entium perfectorum multitudo est in intellectu eum: intelligentes, præsertim quia omnis multitudo rerum extra ipsum ab eius intelligentia, perficitur, nec antecedit, nec comitatur eam, sed subsequitur sicut verba loquentem. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 9. capit. 5. ch. 1770.
 Intellectus non est ipsum simpliciter ens, sed ens duntaxat intellectuale. Marsilius Ficinus in Plotini En. 6. lib. 9. cap. 3. char. 1799.
 Intellectus habet pro obiecto proprio ipsum ens, in hoc noscendo nunquam errat: at si quando errat, id fit ex eo, quod addit, subtrahitque illi aliqua, quæ ipsi non congrunt. Sebast. Fox. in 2. Plat. de rep. ch. 86.
 Intellectum videntur aliquando Aristoteles, & Theophrastus totam vitam rationalem cognominare, vbi etiam vsque ad phantasiã intellectus nomen extendunt. Iac. Carpen. in Alcim. par. poster. digr. 3. ch. 34.
 Intellectus est habitus & principium intelligendi omnia principia, quæ naturæ lumine ab omnibus statim cognoscuntur, & vera esse conceduntur, dummodo vocabulorum ea experimentum significatio recte intelligatur. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 28.
 Intellectus vt primus diuinus, idealis, agens causa.
Intellectus agens nunquam separatur ab anima, sed illi semper cooperatur opportune ad omnia. Arist. Theolog. Aegyp. lib. 1. cap. 3. char. 2. ter.
 Intellectus operatur vt secundum agens, & quicquid operatur

ratur, per primura operatur, siquidem indiget speculatione in agens primum propter sur contemplationem substantiæ, & eius operatio non est tota simul, neque subitanea. Arist. Theol. Aegy. l. 8. c. 4. c. 40. terg. Intellectus agens, & anima non sunt priora tempore, sed prioritate essentia, & naturæ, quia sunt supra tempus, primaria autem est mens. Ideo dicitur princeps quantum est idem, quod verbum Dei, ac suppositum formæ primo continens omnes substantias illustres, & puras. Illi succedit intellectus ad mentem secundarius, qui est velut eius species. Ab isto procedit anima rationalis, cuius lumen est simile matutino crepusculo, ideo ei contingit obliuio, & ignorantia, ideo indiget doctrina, memoria, & ratiocinatione. Ex lumine rationalis animæ oritur anima sensitiva, ex huius lumine profuit anima vegetativa, ex huius lumine fit natura, quæ mouetur motu circulari simplici in incessabili, vniuniformique motu, & ab hac cæli natura procedit natura multi formis, & variabilis, cuius motu inter se contrarietas est causa generationis, & corruptionis. Arist. Theol. Aegy. l. 19. cap. 2. ch. 47.

Intellectus agens influit animæ rationali, siquidem est lumen eius, quod vniuerso mundo expansum, dirigit alia entia, & omnia seruat, quæ per sinceritatem accedunt ad eius essentiam, per immunditiam autem ab eadem recedunt, nam intellectus primus cum intellectu materiali, qui est substantia nostra, influit mundo. Arist. Theol. Aegy. l. 10. cap. 8. ch. 49. terg.

Intellectus agens est supra naturam possibilis, & eum amat, ut præceptor discipulum, quia nullum aliud ens est aptum suscipere eius actionem perfectam, quam intellectus materialis. Aristot. Theologia Aegy. libro 10. capit. 8. chart. 49. tergo.

Intellectus agens nobilitat animam rationalem nunquam ab illa separatus. Arist. Theolog. Aegy. l. 10. c. 11. c. 51.

Intellectus primus post auctorem est principium cuiuslibet entis alterius creati, existitque vbiq; seruat illa omnia, & vniuersalis anima est principium omnis formæ spiritualis, & corporalis existens quoque ipsa forma a materia nudata, & sufficiens in se ob influxum receptum omnia speculari. Eius opus est natura, quæ apparet formata in materia naturali, postremo artificia similia formatis naturalibus, ut ex eis constant. Arist. Theol. Aegy. l. 13. cap. 6. ch. 80.

Intellectus agens habet potestatem perfectam nouandi animam vniuersalem. Aristotel. Theolog. Aegy. lib. 13. capit. 6. chart. 80.

Intellectus agens est opus auctori supremo proportionatum, in quem intellectum adhuc vniuersaliorem speculari conuersus sublimatur, fit causa vniuersalis procreans omnia alia subséquenter digesta entia. Arist. Theol. Aegy. l. 14. cap. 12. char. 90.

Intellectus agentis scientia in eo est qualitas non substantia, scientia namque vera est substantia scientis, ac substantia vera est scientia sua, & hæc scientia vera inest ipsi substantiæ primæ a se ipsa, ideo nulla substantia carens scientia tali est substantia vera, & consequenter est substantia particularis. Aristotel. Theolog. Aegy. libro 14. cap. 13. chart. 90. terg.

Intellectus agens immaterialis creauit omnia secundum propriam essentiam cuiuslibet rationem, & similitudinem. Arist. Theol. Aegy. l. 14. cap. 18. ch. 91.

Intellectus primus est veritas, & magnus Deus, Deus inquam secundus seipsum præferens indagantibus, antequam superiores illum intueantur, nempe superior ille eminentius sedet in præclaro eius solio ab ipso pèdente. Plot. En. 5. l. 5. cap. 3. char. 522.

Intellectus primus, & est effector formarum, & illas in se habet. Plot. En. 5. l. 3. cap. 10. ch. 506.

Intellectus primus est multiplex, est alterius, & videndi compos, & præterea, ut eius essentia sit visio, & ut sit

visio, & non sit inanis, plura esse oportet: nam quod vnum est, quiescat oportet, nam quæ ratione operatur aliud est, & aliud. Plot. En. 5. l. 3. c. 19. c. 506.

Intellectus primus si in se rerum veritatem non habebit nec veritas erit, nec reuera mens, nec omnino mens erit, imo vero, nec vsquam alibi veritas habitabit. Plot. En. 5. l. 5. c. 1. c. 521.

Intellectus primus ut inferiora faciat, nec cogitauit hunc equum, sed ibi hæc erant, quæ deinde subséquuta sunt. Plot. En. 6. l. 6. c. 8. c. 700.

Intellectus primus omnia apparet, alius denique insidet illis, non ut fundetur in eis, sed ut fundet primarum speciem specierum, ipse tamen a specie procul existens, ac ferme sic intellectus se habet ad animam, tanquam ei lumen infusum, quemadmodum illæ ad intellectum. Namque cum intellectus determinat animam, reddit rationalem, eorum, quæ habet ipsi vestigium exhibens, igitur, & intellectus ipsius est vestigiū. Quoniam vero intellectus est species in differentia quadam inducta, multitudineque consistens, merito ille extra formam & speciem existit, sic. n. reliquū specie format. Si autem ille species esset, intellectus deinde rō foret, oportet tamē primum ipsum nullo modo multum fore, alioquin multitudo eius ad aliquid superius referretur. Plot. En. 6. l. 7. cap. 17. c. 710.

Intellectus in Deo vbiq; est, sed in eis, quæ sunt post ipsum, existit nusquam pariter, & vbiq; pariter, anima in intellectu, atque Deo, simpliciter est vbiq; in corpore vero vbiq; est, & nusquam. Porphyrius de occasionibus. char. 1932.

Intellectus omnis diuinus est per participationem diuine vnitatis, & vnitatis quidem ex se Deus est. Procl. ele. Theolog. propo. 129. ch. 35.

Intellectus omnis deificatus omni intellectu præstator est. Procl. elem. Theol. prop. 160. c. 42. ter.

Intellectus diuinus vniiformis est, & perfectus, & primo intellectus a se ipso, & alias mentes producens. Procl. elem. Theol. prop. 160. ch. 42. ter.

Intellectus cum semper sit, est semper causa entium. Procl. elem. Theol. propo. 172. ch. 45. ter.

Intellectus omnis participatus vel diuinus est ut ex dijs pendens, vel intellectualis tantum. Procl. elementor. Theol. propo. 184. c. 48.

Intellectus omnis diuinus participatus, ab animabus participatur diuinis. Procl. elem. Theol. prop. 182. ch. 48. terg.

Intellectus omnium opifex adest semper omnibus dijs plenissime per actum vnum in seipso manentem. Iam. de myster. char. 1875.

Intellectus puri sine sensu sensibilia noscunt. Iamblich. de myster. chart. 1877.

Intellectus opifex, qui & veritatis est dominus, atque sapientia, quatenus in generatione progrediens occultam latentium rationum potentiam traducit in lucē, Amum Aegyptiaca lingua vocatur. Quatenus sine mendacio peragit omnia, & artificiose, simul cum veritate Phtha nuncupatur. Græci vulcanum nominant, artificiosum duataxat considerantes. Et quando est effector bonorum appellatur Osiris, & alias habet denominationes propter diuersas potentias. Iam. de myster. char. 1903.

Intellectus diuinus non res nouit ex ipsis, sed ex se ipso, atque in se per causam, omnium notitiam, & cognitionem, essentiamque anticipat, & excellenti ratione comprehendit non distractus in singula, sed per vnam causam comprehensionem omnia sciens, & continens. Diony. Areop. de diuin. nom. ch. 1104.

Intellectus, cum in rebus naturalibus sit principalis forma oportet, ut formet cæteras formas, & omnium gerat vicem, quod fieri nequit, nisi formet materiam per formas inferiores congrue præparatam, & illis quasi cessantibus ipse in seipso vires sequentium formarum exp-

experiatur. Mar. Fic. in Pla. Theo. lib. 15. c. 2. char. 332.

Intellectus puri voluptas circa intelligibile summū non modo continua & pura est, qualis non est in sensibus, verum etiam integra, & intima, & simul tota comprehenditur. multoque magis, sensus superat voluptatē, quam saporum suauitas illecebras inanes odorū. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 18. ca. 8. ch. 415.

Intellectus primus perfecte intelligit seipsum, ut omnium effectorem, & omnibus appetibilem, cum & effector ad effectum, & appetibile ad appetentiam relatiue dicatur, necessario & eadem perfectione cognoscit, & suos effectus omnes, & quæcunque ipsum appetunt, non cōiter tantum, & confuse, sed ratione distincta, ut seipsum & effectorem, & omnibus appetibilem cōprehendit, ita & quæ inde fiunt, & quæ ipsum appetunt, cognoscit. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 32. ch. 1150.

Intellectus primus qua ratione est intelligens, ad intelligibilia iam existentia, & ad ipsa, quæ dicuntur entia, sese cōfert, nec aliud habet proprium, nisi illa, quæ iā sunt, perspicue contueri. Mar. Fic. in Plato Parmenide. cap. 49. char. 1164.

Intellectus primus tantum distat a primo rerum omnium principio, quantum differt facere a contueri: nam intellectus proprium est contueri quæ sunt, principij primi, facere ea. Mar. Fic. in Pla. Parmen. ca. 49. ch. 1164.

Intellectus primus intellectualium munerum, & intelligentiæ multiformis est principium naturaliter intelligens ex seipso, & aliunde nactus est, ut sit ens vnum, & viuum, atque perfectum, eminentissimeque cognoscens. Intellectualium vero proprietatem eiusmodi, & vniiformem naturaliter peperit in seipso, & insequentia p̄tulit, ut nubes varia accepto solis radio colores in se varios procreat. Mar. Fic. in Pla. Phædrū. ca. 6. c. 1367.

Intellectus puri stabiliter intelligūt, Dij vero mundani, & animi diuini perpetua discursione circa intelligibilia se versant, nos autem per quædam temporum interualla. Mar. Fic. in Plat. Phædro. ca. 20. ch. 1376.

Intellectus optimus bonitatis gratia primam mundi molē alioquin temere iactabundam pulcherrimo ad sui similitudinem disposuit ordine vitæque & mente donauit. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 8. ch. 1466.

Intellectus diuinus ita præstet animæ, ut anima animalis. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 1. ca. 8. ch. 1551.

Intellectus diuinus tum communis dicitur, quantum ipse se indiuiduus, totusque est vbiq;: tum proprius, quantum a singulis animabus singulis quoque modis proprijsque accipitur. Vnde & diuersi apud alias animas modi ratiocinandi sequūtur, modi quoque imaginandi diuersi. Intellectum vero, qui iam est forma quædam in anima non solum præstidens, sed & insita, nemo dixerit esse commune. Oculi sane multi multas referunt animas: multi præterea visuales radij oculis nostris naturaliter insiti varios intellectus animabus naturaliter insitos representat. Vnum vero commune solis lumen vbiq; præsens intellectum præfert, diuinum animarum, intellectuumq; patrem. Lux tandem ipsa solis in vno sole consistens, ipsum bonū mentis patrem nobis ostendit. Intellectus igitur animabus ingeni, si non vnus sunt intellectus, sunt tamen vnū, scilicet vnum secundum esse intellectuale, redditum actu intelligens ab vno mentis illius lumine: in quo veluti in communi forma & obiecto sunt vnum, quamuis etiam sint pro animarum multitudine multi. Sicur etiam visuales radij, seu visus pro numero oculorum numerati sunt, neque sunt vnus, sunt tamen vnū in vno lumine inueniunt concurrentes, maxime uero uidentur vnum, si in seipsis extaret sic ab oculis expediti, sicut intellectuales animæ restant a corporibus absolutæ. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 1. ca. 8. ch. 1552.

Intellectus purus si nullo modo declinat ad corpus, uita uero intelligentiæ expers tota declinet, sequi putant

Platonici, ut intellectualis anima, qua parte intellectualis est, nunquā inclinatur ad corpus: qua vero parte non est intelligentiæ compos, flectatur ad corpora. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 5. ca. 2. ch. 1570.

Intellectus diuinus pater est formarum, materia mater, sed ratio & formarum fomes in materia vigēs ritē partem semen & efficax nominari potest, forma uero inde genita, proles. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 6. cap. 2. char. 1572.

Intellectus purus a patre manat, tanquā essentia viuens, mox naturaliter illuc aspiciens intellectus euadit. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 1. cap. 7. ch. 1758.

Intellectus primus non proprie per superiorem causam est intellectus, sed quod existat vnum aliquid, atque bonum, ex superiore habet causam. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 1. cap. 1. char. 1673.

Intellectus purus sub ipsa statim vnitade adeo sibimet euadit vnus, ut ipse formaliter consistens omnia in quolibet sui sit totus, ideoq; ipsius omnia in ipso sui quolibet comprehenduntur. Igitur penes ipsum partes cunctæ sunt in qualibet nō per potentiam solum, sed per actum: differunt uero formaliter, quoniam per actum alium, & alium aliter, & aliter, siue magis, & minus. Mar. Fic. in Plot. En. 3. li. 2. cap. 16. ch. 1696.

Intellectus primi actio propria intelligentia est tanquā eminentissima, amplissimaque simul & intima, & quousque agit, eousque intelligit & econuerso. Mar. Fic. in Plot. de prouiden. ca. 19. ch. 699.

Intellectū diuinum cum nihil lateat, & ordo sit intelligentiæ proprius, nihil vsquam in hoc opificio intelligentiæ potest accidere, quod non ab ipso totius ordinatore sit ordinatum, etiam antequam accidat, & subito nitens annexum cæteris consequenter, & in ordinem vniuersi redactum. Qui ordo ita demum absolutissimus est, ut minima quæque sint prouidentissime ordinata. Ita rursus excellentissimus, si non solum ex ordinatis, verum etiam ex ordinatoribus compleatur. Mar. Fic. in Plot. En. 3. li. 3. ca. 2. ch. 1703.

Intellectus diuinus est forma prima, puraque profusus & vniiformis, intellectus animalis est forma secunda, sed similiter omniformis: Natura est forma tertia similiter vniiformis, suisque ducta principijs, eo spectat assidue, ut informatem materiam formis operat mirabiliter & exornet. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 5. c. 1. c. 1714.

Intellectus primus est reflexio quædam in seipsam vitæ primæ potissimum secum ipsa constantis. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 9. cap. 1. char. 1727.

Intellectum mundi opificem existimat Plotinus animam generare, tum mundi animam, tum reliquas communes sphaerarum, stellarumque animas, tum deniq; particulares animas, dæmonum videlicet & hominum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 9. ca. 1. ch. 1727.

Intellectus primus, & essentia prima sunt idem: ideo intellectus omnes sunt essentia veræ, & veris inter se differentijs distribute. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 4. char. 1713.

Intellectus ideales distinguuntur in mente diuina inter se, non existentijs differentibus (vnica. n. hætenus est substantia) sed ratione quadam & proprietate formalis. Quæ essentiales proprietates si cogitatur extra pro dire, distinguuntur subito magis, distinguuntur igitur existentijs. A deo enim intus sunt efficaces, ut foras agant non accidentale aliquid, sed substantiam, & substantias diuersas pro rationum formalium diuersitate. Mar. Fic. in Plot. En. 4. li. 3. ca. 4. ch. 1733.

Intellectus diuinus intellectui nostro impremit omniformem vniuersi formam, quæ facile in rōnem vacatē inde subrutilat. Quæ igitur rō penitus ad eam se conuertit, & secū rapit imaginationem in eodē statu, quo & mundi aia permanet, i. simili contemplatione fruatur, & internum cælum habitat, ad vniuersalem mundi gubernationem

nem intuitum conuertit similiter, & affectum. At cū ratio cum imaginatione vniuersali mundi forma neglecta, particularem quandam diligentius intuetur, & amat ardentius, iamque, & vegetalis ipsa natura eandem prorsus affectat, tunc anima facta iam angustior corpus asciscit angustum, passionibusque subiectum, hinc curis innumerabilibus vexatur. Mar. Fic. in Plot. En. 4. libro 8. cap. 4. char. 1755.

Intellectus cum sit prima forma, merito & vniuersalis est, & omniformis existit. Mar. Ficinus in Plotini En. 4. libro 3. cap. 5. chart. 1774.

Intellectus purus coelo genitus Saturnus est appellatus, conceptus suos ipse deglutitens à Rheia idest natura, & materia segregatos. Huius filius Iupiter mundi anima, filius, idest formas generat in natura, atque per hanc ad materiam postremo producit. Mar. Ficinus in Plot. En. 5. libro 1. cap. 7. char. 1758.

Intellectus primus in se habet formas omnium, tum secundum essentiam eandem, tum formali ratione distincta. Mar. Ficinus in Plot. En. 5. libr. 3. capit. decimo, chart. 1765.

Intellectum primum probant Christiani formarū multitudinem non habere, quoniam per vnam sui formā, vnoque actu intelligens omnia, vt se varie ad omnia participabilem refert, multitudinem non in seipso, sed extra disponit. Mar. Ficinus in Plotini En. 5. libro 3. cap. 10. chart. 1761.

Intellectus primus in se habet numerum multorum, absolute inter se differentium, ideo necesse est super ipsum esse simpliciter aliud principium vnum, idest penitus simplicissimum. Mar. Ficinus in Plotini En. 5. libro 3. cap. 11. chart. 1761.

Intellectui primo sua ipsa substantialis vnitas est ipsum intelligibile suum, vnde pendet intelligendi virtus ad ipsum conuersa, & inde formata. Virtus eiusmodi vna cum conuersione est indefinita diuitas, sed definita per suum intelligibile quod intellectus in actu, & omniformis idea. Hinc quoque conuertitur per suam vnitatem ad ipsum simpliciter vnum, quod etiam intelligibile præstantius nominatur, quod Plotinus hic non priuat omnino cognitione, sed intellectuali duntaxat. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 4. cap. 2. ch. 1763.

Intellectus diuinus sic in ideas se derinat, vt totus conseruetur in singulis, sed sub alia in alijs proprietate. Nec tam dicendum est ideas esse in intellectu, quam intellectum ipsum esse ideas, omniformem videlicet ex vniuersi seipso mirabiliter prodeuntem. Mar. Fic. in Plot. En. 5. libro 8. cap. 4. 4. char. 1768.

Intellectus diuinus, qui Saturnus nominatur, castrat Celum idest ipsum bonum, diuidit enim penes se in plures formas vniuersae patris donum, permanet vero in se absque motu, & a commercio corporis segregatus, nam mundanam dispensationem, motus, generationes Ioui idest animæ mundi concessit, cuius natura generalis appellatur Venus. Mar. Ficinus in Plot. En. 5. libro 8. cap. 13. chart. 1769.

Intellectus proprius animæ inest, vt forma; communis autem tanquam agens adest animæ. Mar. Fic. in Plot. En. 1. 9. cap. 7. char. 1770.

Intellectus primus in se habet ens, motum, statum tanquam tria rerum genera. Mar. Ficinus in Plot. En. 6. libro 2. cap. 7. chart. 1775.

Intellectus primus in se concipit genera rerum quinque ens, motum, statum, idem, alterum, & in hoc intellectu essentia altera est ab intelligentia. Mar. Ficinus in Plotini En. 6. libro 2. cap. 8. ch. 1775.

Intellectus diuinus in sua essentia viuā possidet, & inuenit omnia, est autem viuens hæc essentia vniuersalis simul, & omniformis, ideo mundus hinc inde talis intelligitur, & generatur. Mar. Ficinus in Plotini En. 6. libro 2. cap. 22. chart. 177.

Intellectus primus, dum se intelligendo omnia intra se discernit, ibidem numerum patefacit, per virtutem immentam declarat magnitudinem, per intelligentiæ claritatem aperit qualitatem. Mar. Ficinus in Plot. En. 6. l. 2. cap. 21. ch. 1776.

Intellectus diuinus ad ideas se habet vt ad propositiones suas Geometra, ille enim intellectus existit hoc ipsum quod in se est in actu, & dupliciter habet ideas, tum in actu iam cunctas ibi iam consistentes, tum in potentia singulas, ibi mox inter se distinguendas. Ideæ vero singulae hoc, ipsum quod in sua proprietate sunt, in actu sunt. In potentia vero sunt ipsum totum, tum vero quod est ibi superius ad sequentia, quasi & genus est, & causa. Qua ratione genus, illa est in potentia. Quia causa, illa est in actu. Mar. Fic. in Plot. En. 6. libr. 2. cap. 20. char. 1776.

Intellectus primus fecunditate lucis exuberante in quā plurimos seipsum intus naturaliter propagat radios ideales. Ex hac propagatione intellectuali simul, & naturali materiales rerum formæ foras tanquam lumine profuunt. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 6. c. 8. c. 1789.

Intellectus primus cum sit vita prima, sola intellectualis vita est vera vita. Mar. Ficinus in Plot. En. 6. l. 7. cap. 15. char. 1790.

Intellectus primus maxime viuere liber, vbi viuere intelligere est intelligit vt vult, vix enim ibi discernitur voluntas, & intelligentia, sunt enim actus fere idem. Vergens ad bonum voluntas dicitur, attingens bonū intelligentia nominatur. Mar. Fic. in Plot. En. 6. libr. 8. cap. 6. char. 1795.

Intellectus diuini, & animi intellectuales sua quædam habent centra, idest vnitates essentielles intellectu superiores. In intellectibus ergo diuinis præter eiusmodi centrum extat orbis vnus, id est proprius intellectus. In anima vero vltra centrum suum sunt tres orbis, intellectus, ratio, imaginatio. Centrum semper copulatum est cum vniuersi centro. Intellectualis orbis semper voluitur circa idem. Orbis rationalis aliquando circa centrum suum, & diuinum voluitur, aliquando quasi frangitur, & per obliquum declinat ad alia. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 9. c. 8. c. 1799.

Intellectus agens se videns conspicit omnia secundum causam. Mar. Fic. in Plot. in Theo. de phan. & intel. cap. 13. char. 1831.

Intellectus agens nullo modo est factus, intellectus possibilis in nobis primus nunquam fit, sed semper est factus, idest formatus agente. Intellectus possibilis in nobis secundus, idest ratio fit semper, idest quotidie per intellectum superiorem, & discurfionem ad illum actu formatur, vel saltem innatas formas in actum ex ocio profert. Quæ sententia sapientius à Plotino, & Iamblico approbatur. Mar. Fic. in Plot. in Theophrast. de phan. & intel. cap. 20. ch. 2832.

Intellectum agentem ponit Themistius de Aristotelis mente vnicum, & immortalem, nec fatis definitum, cum ille suo lumine in nos influere dicitur, qualē extra nos essentiam habeat, & item apud ipsum de intellectu potentia omnia sunt indefinita. Nam impatiibilem vult ab Aristotele poni, minus tamen proprie quam intellectum agentem, & immortalem, non solū quia nō interit simul cum corpore, sed quoniam nunquam est ortus, quod satis mihi videtur cum Aristot. metaphysicorum duodecimo conuenire, & omnia reliqua per se obscura inuoluta sunt apud illum. Iacob. Carp. in Alc. parte post. dig. 10. ch. 43.

Intellectum agentem ex mente Themistij colligere possumus esse extra nos substantia sua, quoniam semper actu intelligit, & omnia in seipso, vel potius se ipse contemplans, sine vilo rationis discursu a præcognito ad incognitum, sed in puncto indiuisibili, quorum nullum de intellectu, qui singulis hominibus proprius est vere

vere dici potest, & intellectum in se esse cuiusque nostrum veram, & germanam essentiam. Iacob. Carp. in Alc. par. post. dig. 10. ch. 38.

Intellectus agens est substantia quædam a possibili nostro longe diuersa, Deo proxima, secundum mundi principium, dirigens, & conseruans præter cætera intellectum nostrum, & Deo proximus quia ab eo procreatus. Stephanus Com. de ascensu mentis in Deum lib. 4. cap. 11. char. 82. ter.

Intellectus agentis opera nobis esse opus dicendū, quia vniuersalia re ipsa non reperiuntur ex se subsistentia, sed est intellectus, qui facit vniuersalitatem in rebus, quod munus exequitur tum in phantasia, tum in possibilem propriam exercens virtutem, in phantasia exerceat proprium munus influxu, & abstractione. Stephanus Comb. de ascensu mentis in Deum, libro quarto, capitulo 14. cha. 88.

Intellectus agens hoc nomen sortitum est abstrahendo, quod species de actiua potentia phantasmatis ipse deducit in actum. Stephanus Comb. de ascensu ment. in Deum. lib. 4. cap. 14. ch. 88. ter.

Intellectus agentis functiones sunt influere, abstrahere, & intelligibilem speciem procreare. Steph. Comb. de ascensu mentis in Deum. lib. 4. cap. 14. ch. 89. ter.

Intellectus agentis effectus est species intelligibilis. Ste. Comb. de ascensu ment. in Deum. l. 4. cap. 14. cha. 90.

Intellectus, ut se habet ad corpus, sensum, intelligentiam, & animam.

Intellectus differt ab intelligentia, vt a diuinitate Deus diuinitas enim a Deo, intelligentia ab homine prouenit. hæc sermonis est soror, & vtraque sibi inuicem instrumentatur. Nam nec sermo absque intelligentia pronunciat, nec intellectio absque sermone prodit in lucem. Quamobrem in homine sensus, & intelligentia tanquam connexa conspirant inuicem. Nam nec intelligere sine sensu, nec sentire sine intelligentia vilo modo possumus. Intellectio tamen intelligere absque sensu possibile est, instar eorum, qui in somnijs phantasmata vident. Mer. Trif. Pim. c. 9. ch. 1846.

Intellectus differt a sensu, quod intellectus noster ad qualitatem sensus mundi intelligendam, & dignoscendam mentis peruenit intentione. Intellectus mundi peruenit ad æternitatem, & Deos noscendos qui supra se sunt, & sic contingit hominibus, vt quasi per caliginem ea, quæ in coelo sunt, videamus, quantum possibile est per conditionem sensus humani. Hæc autem intentio prouidendis tantis angustissima est, latissima vero, cum viderit felicitate conscientia. Merc. Trif. Acl. cap. 11. ch. 1868.

Intellectus appetens statum inferiorem fit anima. Arist. Theo. Aegypt. l. 1. cap. 2. ch. 2.

Intellectus & res intellecta sunt idem, & intellectus solum intelligit intellectualem. Arist. Theo. Aegypt. lib. 14. cap. 8. ch. 88.

Intellectus differt a sensu, quod intellectus noster ad qualitatem sensus mundi intelligendam, & dignoscendam mentis peruenit intentione. Intellectus autem mundi peruenit ad æternitatem, & Deos noscendos, qui supra se sunt, & sic hominibus contingit, vt quasi per caliginem, quæ in cælo sunt, videamus, quantum possibile est per conditionem sensus humani. L. Apul. Acl. char. 269.

Intellectus in ipso primo intelligendi actu habet, & quod intelligat, & quod intelligere se intelligat, tanquam vnum prorsus existens, nec vilo excogitationis signemto, quod vnum est, ibi fit duplex. Plot. En. 2. libro 9. cap. 1. char. 200.

Intellectum intueri ideas vbi dicitur, non significat omnino in alio contueri, sed in seipso intelligibile possi-

dere. An forte nil prohibet ipsum intelligibile esse et intellectum, sed in statu, vnitate, quiete, naturā vero intellectus insipientis intellectū illū in seipso manentē esse actū quendam ab illo manantē, qui suspicit illū, & dū eū suspicit quasi illū euadere, & illius intellectum existeret, quatenus intelligit ipsū, ac dū illū intelligit, ipsum quoque intellectum, & intelligibile aliter esse propterea quod imitatur? Hoc autē est, quod excogitat, quæ ibi cernit in hoc mundo facere animalium genera quatuor. Plot. En. 3. l. 9. c. 1. ch. 356.

Intellectus cum sit melior anima, ideo in anima quiescere nō possumus, anima enim nō generat intellectum. Plot. En. 5. l. 9. cap. 4. ch. 557.

Intellectus cognoscit quæcunque intelligibilia sunt, & seipsum, & sua cognoscit. Plot. En. 5. l. 3. c. 1. c. 497.

Intellectus inspicere potest, vel quæ sunt super ipsum, vel sua, vel quæ aguntur ab eo. Pura sunt, quæ sunt in eo, puriora quæ superiora sunt intellectu, imo quod est intellectu superius. Plot. En. 6. l. 9. cap. 3. c. 760.

Intellectus vbi que existens, & nusquam, est causa animarum, & animas sequentium, nec ipse anima est, neque quæ post animam, neque in eis existit, quoniam non solum vbi que est, eorumque, quæ sunt post ipsum, sed & nusquam. Por. de occasio. ch. 1932.

Intellectus contemplabilis in se, erat quondam decorum contemplationi coniunctus, deinde alteram ingressus animam, circa humanam formæ speciem coaptatam, siue temperatam, atque propterea in ipso necessitatis, & fati vinculo est alligatus, quam alligationem soluere nihil potest præter ipsam Dei cognitionem. idea namque felicitatis ad ipsum cognoscere bonum. Iamb. de myth. char. 1907.

Intellectui propinquior est opinio, remotior phantasia. Syr. in 2. metaph. vel secun. lat. 3. ch. 4.

Intellectus quoniam in vniuersa anima diffeminatus est propterea distrahitur a sensibus ac perturbatur. Ideo nil aliud esse arbitratum quam videri audiri, olferi, gustari, & tangi. Vnde difficile est inuenire mentem frangi, quæ sua spectacula possit intueri. Max. Tyrius in ferm. 1. chart. 6.

Intellectus sic se habet ad animam, vt ens ad generabile. Syrius de somnijs. ch. 1970.

Intellectus animalis agit a seipso, & in seipso intelligibilia continet, quamuis propter cognitionem ipsius cū anima, atque ob essentialē ad animam habitudinem, & denique propter inclinationem quandam eius ad diuisibile, tum ipse ab intellectuali essentia simul, & actione omnino impartibili, prorsusque vnita quodammodo cecidit, tum intelligibilia, quæ sunt in eo ab ipsa superfulgida, & seipfa lucente primorum intelligibilium substantia degenerasse videntur, & ipsa inter intellectum animale, & intelligibilia eius continua tio quodammodo relaxata est, nec integra prorsus, vt vnitas illa, quæ in separato intellectu assidue viget, atque ob hanc causam tum ipse ad cognitionem penitus impartibilem intellectu, qui actu est, indiget perfectore: tum intelligibilia, quæ sunt in eo, illustratione indigent ea, quæ ab intelligibilibus separatis estulget, ad hoc, vt hæc perfecta intelligibilia fiant, & dicitur in potentia, quia ab intellectu separato perficitur. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intel. c. 4. cha. 1826.

Intellectus, qui reuera est intellectus, & qui potentia dicitur intellectus ab anima scilicet participatus, intelligit sane, vt qui est actus, quamuis gradu secundo. At anima particularis non semper intelligit, est enim anima res ipsa in se anima, antequam cognoscat. Prisc. in Theophr. de phan. & intel. c. 7. c. 1829.

Intellectus nō operaretur circa sensū, si Deus nō plueret super sensū pceptiones subiectorum, cū ipse ex seipso nō sit idoneus ad irrorandos visui colores, voces auditui,

gustui saporibus, & ceteris sensibus sua obiecta. Quam primum Deus sensibilibus sensus rigare ceperit, mox intellectus tamquam vberimus cultor pressio est. At sensus idea, quæ figurate vocatur pluvia, nullo alimēto indiget, sed alimentum sensu sunt individua sensibilia, quæ corpora sunt. Philo. Iu. in legis al. l. 1. c. 30.

Intellectus reuera tunc fugitius est, cum solutus intelligibilibus vertitur ad sensibilia. Philo. Iud. de imag. Abrahami, ch. 272.

Intellectus si mixtus esset, non caperet incorporea, quia quod mixtum est, sincera non comprehendit, & non affectaret attingere aliquid a corpore separatum: alioqui affectaret a corpore separari, & dissolui. Mar. Fic. in Pla. Theol. l. 8. cap. 10. ch. 196.

Intellectus si esset corpus, certum corpus esset in specie corporum, & ex hoc duo absurda sequerentur. Primum, quod multorum corporum formas, neque susciperet, nec conciperet, similes non caperet, quia iam haberet: dissimiles non, natura enim qualibet similes parit. Secundum, quod ordinem corporum non transcenderet, cum corpora ferme nunquam ultra suam speciem, & certe nunquam supra suum genus aliquid operantur. ergo mens nunquam incorporalia cognosceret. Marsilius Ficinus in Plato. Theolog. libro. 8. cap. 10. char. 196.

Intellectus non intelligit auxiliante corpore, quia cum intelligere vult, a corpore auertitur. Mar. Fic. in Plato. Theol. l. 12. cap. 6. ch. 282.

Intellectus esse suum impertit corpori non se miscendo, nec tangendo corpus, nec in corpore clauditur, sed penetrant ipsum vndique hæc formæ in corpus essentia sua, & virtutem essentia suæ illi dedicant. Et cū ab essentia dicatur esse, & a virtute profusa operatio, cōiungendo essentiam impertit esse, dedicando virtutem operationes communicant, vt ex animæ corporisque congressu vnum euadat animalis esse, operatio vna. Mar. Fic. in Pla. Theol. l. 15. cap. 3. ch. 335.

Intellectus sensu tanto perfectior est, quanto latius, & perfectius propagatur agendo. Marsilius Ficinus in epist. lib. 2. char. 679.

Intellectus secundum intimam actionem ab omnibus emergit corporibus, vt qui secundum essentiam, & vitam non sit submersus, & circa vniuersalia, & æterna obiecta versatur. Mar. Fic. in epist. l. 2. ch. 679.

Intellectus inter omnes animæ vires purissimus est. Mar. Fic. in epist. l. 2. ch. 684.

Intellectus ita diuertitur ad intima si est inuentione, & iudicio profuturus, vt sensus se conuertit ad exteriora. Mar. Fic. in Pla. Parm. cap. 34. c. 1151.

Intellectus ita ferme se habet ad intelligibile bonum, vt sensus ad sensibile bonum. Mar. Fic. in Pla. Parm. cap. 46. char. 1161.

Intellectus dependet ab intelligibili ferme vt visus a visibili, ideo non est primum. Mar. Fic. in Plot. Enn. 5. libr. 4. cap. 2. ch. 1763.

Intellectus ita se habet ad summum intelligibile lumen, Deum scilicet, vt visus se habet ad visibile summum id est solem. Mar. Fic. in Pla. de rep. di. 7. c. 141.

Intellectus tanquam ratione præstantior non habet tantum intelligibile, sed existit. Mar. Fic. in Plotini Enn. l. 1. 4. cap. 9. char. 1568.

Intellectus non solum externa attingit vt sensus, sed interna etiam penetrat. Ideo cum intelligibili, & diuino magis congruit quam sensus cum sensibili, & caduco. Mar. Fic. in Plo. En. l. 1. 8. c. 1. ch. 1581.

Intellectus simplicis more procreat animam non mutatus, anima corporis instar compositi producti mutata naturam. Mar. Fic. in Plo. En. 3. l. 4. c. 1. c. 1749.

Intellectus æque se habet in qualibet corporis portione & penitus videtur indiuisus. Anima vero aliam in hoc membro, aliam in alio exercet, vitam sensum, & motum

diuersi corporis partibus accommodat, itaque diuisa quodammodo in corpore videtur. Marsilius Ficinus in Plo. En. 4. lib. 1. cap. 1. c. 1730.

Intellectus natura longe diuersa est a corpore. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 7. cap. 13. ch. 1754.

Intellectus omnis est quodammodo intelligibilis, non tamen omne intelligibile necessario est intellectus, ergo ratio intelligibilis communior, & prior est quam ratio intellectus. Mar. Fic. in Plo. En. 5. l. 6. c. 2. c. 1765.

Intellectus ratio ad intelligibile, vbi seipsum intelligit, est tanquam inchoati cuiusdam luminis annientis ad absolutum lumen accipiendum, cui pro viribus adæquatur. Mar. Fic. in Plo. En. 5. l. 6. cap. 1. c. 1765.

Intellectus animalis non est mixtus corpori, ideo non formatur a sensibus, & potentia rationalis huic adnata formas non accipit nouas, sed vicissitudine quadam suas exercet, rationalis natura in formali suæ essentia ratione scibilium omnium formas includit. Marsilius Ficinus in Priscian. in Theophrastum de phantasia, & intellectu. cap. 9. char. 1829.

Intellectus non, sicut sensus externa prospicit, sed inspicit sua, & alia conditione quam externa requirant. Marsilius Ficinus in Priscian. in Theophrastum de phan. & intel. cap. 17. ch. 1833.

Intellectus in speciali idem est quod in genere corporali oculus, qui & si indiget luce, vt videat, non tamen sua natura est visus. Sic intellectus oculi sunt, intelligibilis veritas, lumen, & cum intinæ aliquid lucis habeat, quæ seipsum videre potest, sed non potest reliqua, verum indiget formis, & rerum ideis, quibus vt radijs quibusdam inuisibilis lucis intelligibilis veritas indubie cernitur. Ioannes Picus Mirandulanus in Heptap. lib. 5. cap. 1. char. 35.

Intellectus aciem in diuina luce figere non valemus, vt oculus corporeus Solis lucem cernere non potest. Gabriel Burat. de ideis. l. 1. ch. 27.

Intellectus corporis facultatibus vtitur operam quantum ad operari tantum, cum ceteræ facultates animæ, & quantum ad esse, & quantum ad operari eis vtantur. vnde peripatetice deducere possumus sensui, & intellectui debere materiale obiectum. Steph. Com. de ascensu mentis in Deum. l. 4. cap. 3. c. 68.

In intellectu nihil est, quod prius non fuerit in sensu. Leo Heb. de Amo. dial. 1. ch. 31.

Intellectus actu.

Intellectus actuatus dicitur, qui habet quæsitum obiectum speculationis: intellectus in potentia qui non habet quæsitum obiectum, sed eo caret. Arist. Theol. Aegypt. l. 2. cap. 3. ch. 6.

Intellectus actu existens causatur a principio primo, & intellectus seruat formas in anima, anima seruat formas in materia primi. Aristotel. Theol. Aegypt. libro 3. cap. 4. char. 15. terg.

Intellectus nequaquam ex potentia, quæ intelligere possit, in actum prodit intelligendi. Plotin. Enn. 2. libro 5. capitul. 3. cha. 175.

Intellectum actuatum appello habentem quæsitum obiectum speculationi, intellectum vero in potentia non habentem quæsitum obiectum. Stephanus Com. de ascensu mentis in Deum. libro quarto, capitulo nono. char. 79. terg.

Intellectus actualis haud quidem in inferiori, sed angelico mundo duntaxat reperitur. Leo Hebræ. de Amo. dialogo 3. char. 286.

Intellectus, vt hominis.

Intellectus noster partim habet intelligendi virtutem per quam intelligibilia cernit, partim vnionem quædam excellio-

excellio-rem intelligentia, per quam hīs, quæ super intellectum sunt, coniungitur. Eiusmodi vnione cognoscenda sunt diuina, non humano more, sed vt ipsi totum nos totos excedimus, & nos integros Deo dedimus: præstat enim esse Dei quam nostri iuris, ita enim tradit nobis diuina poterunt, si cum ipso Deo fuerimus. Dionysius de diu. nom. ch. 1102.

Intellectum, non intellectum vt habitum quendam, sed intellectum ipsum fortem super nos, habemus, aut communem, aut proprium, fortem, & communem omnium atque proprium: communem quidem, quoniam impartibilis est, & vnus, & vbi que idem: proprium vero, quoniam vnusquisque ipsum in anima propria totum habet. Habemus igitur, & species duplici ratione, in anima quidem explicatas atque segregatas, in intellectu vero simul omnes. Plo. En. 1. libr. 1. cap. 8. char. 4.

Intellectus an attingat culpam? forte non, quapropter innocens manet. forte sic dicendum, nos vel attigisse intelligibile ipsum quod in intellectu est, aut non, vel id quod in nobis, possibile enim est habere, nec habere intelligibile, & promptum. Plot. En. 1. l. 1. c. 9. ch. 5.

Intellectus purissimæ mentis appellatione dignus non aliunde nascitur, quam ex primo principio, & hunc iam genitum cuncta secum simul genuisse, vniuersam pulchritudinem idearum, intelligibiles Deos omnes, & hunc existimandum est esse plenum omnium, quæ progenuit, & quasi genita protinus absorbentem, quia in se omnia complectitur, nec sinit in materia labi, & nutiri apud Rheam, vt mysteria, & fabula de dijs fingunt. Plotinus Enn. quinta libro secundo, capitulo septimo. char. 489.

Intellectus absente proius omni impedimento non tantum ostendit suam sui ipsius cognitionem probabilem sed etiam necessariam. Plotinus Enn. quinta libro tertio, cap. 6. char. 502.

Intellectus, qui totus in mente est positus, Deum intelligit, & si Deum intelligit, & seipsum cognoscit, etenim quæcumque a Deo habet, cognoscit, & quæ ille tradidit, & quæ tradere potest, & hæc cognoscens seipsum cognoscet, nam & ipse datus est, imo ipse est omnia, quæ data sunt. Plot. En. 5. l. 3. c. 7. ch. 502.

Intellectum perfectum si quis optat esse, qualis præcipue sit oportet, in primis animam in mentem redigere, vel saltem actionem suam menti concedere, actionem inquam circa illa se versantem, quarum in se memoriam retinet, animo hæc habenti, & sic affecto iam licet demonstrare seipsum, qui per se velut imaginem illum quodammodo valeat intueri, ob vitam præcipue animi illud expressiori quadam similitudine referentis, quatenus videlicet pars animæ quadam seipsam potest ad mentes pro similitudine reuocare. Plo. En. 5. l. 3. cap. 8. ch. 505.

Intellectus in nobis semper agit illuminando, neque tamen semper animaduertimus, sed quando a quam plurimo generationis tumultu purgati sumus ac tranquille viuimus. Proclus in Alcibiade primo. charta 1910.

Intellectus noster est numinis Apollinei proles. Proc. in Alcibiade primo. char. 1915.

Intellectui humano exiguo principiorum haustu ad integram rerum intelligentiam opus est vt qui capulum hastæ vibraverit, reliquis hastæ partes ad cuspidem vique concurrit. Max. Tyr. ser. 18. ch. 218.

Intellectus animalis ab ipso secundum actum intellectu perficitur ideo non, vt sensus patitur, sed æquiuoce ac potius agit, quam patitur, cum per actionem suam a superioribus perfectiones accipiat, nec extrinsecus suscipiat, quæ intelligit. Priscian. in Theophrastum de phan. & intel. cap. 5. c. 1827.

Intellectum desoris aduenire Theophrastus, Alexander,

Themistius, Auerroes accipiunt, vt iā, quid sit, ex quo quisque dominum ortus sibi illico intellectum excipiat, & suam quisque appropriatam, siue applicatam portionem ita extinctus relinquat in commune, nō aliter ac si quis sole nascens participare dicatur, moriens priuari, & lucem relinquere, & non esse animam particularem, quæ desoris aduenit, sed ex communi exceptam applicationem. Bess. Card. in Calumniatorem Plato. l. 3. cap. 27. ch. 55. ter.

Intellectus nunquam fieret rei intelligendæ capax, nisi esset aliqua sibi cum re ipsa cognatio. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 2. cap. 9. char. 103.

Intellectus vi naturali statim absque vlla discurfione accepto a phantasia hoc homine humanam illam communem naturam in omnibus, & ideam excogitat. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro octa uo, capitulo primo. char. 183.

Intellectus noster ideo est postremus, vt & pluribus placuit antiquorum, quoniam non simul agit sua, sed versat in se vicissim tanquam Proteus formas, atque intelligit succedendo, vt Luna, quæ stellarum vltima est, vicissim mutat lumen ceteris non mutantibus. Mar. Fic. in Pla. Theol. l. 10. cap. 1. ch. 222.

Intellectus in diuinam eleuatur ideam, quando phantasia excitata per hominis alicuius figuram visu haustā simulachro formatur humano, tunc humana speciei formula, quæ latebat, in mentis arcanis instigata coruscet, & mentis, siue rationis aciem actu format, quæ formauerat habitu. Fermoio talis, vel intelligentia, quædam ambigua est, vel ortus intelligentiæ, postquam ita satis formata est, hominis idea formatur, id est ratio illa, per quam Deus hominem generat, ita mens per formulam hominis ideæ quadrat humanæ, vt cera, quæ ab anulo figurata est, quando diligenter anulo admouetur suo congruit exemplari, illa ipsa quadratio vera, & distincta hominis intelligentia est. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 12. c. 2. ch. 268.

Intellectus in diuinam eleuatus ideam nequaquam Deum videre animaduertit, vt oculus per speciem formatus videt colorem, speciem vero per quam videt, non cernit. Sic intellectus formatus idea per hanc statim naturalem speciem ipsam intelligit, quæ per talem facta fuit ideam, ideam tamen ipsam nondum perspicue intuetur, imo non agnoscit, licet intueatur. Forte vero sic accidit in contemplationis, & quadrationis initio, sed quando pergit in contemplando, congruit magis, ipsam quodque ideam suscipit clarius & agnoscit, sed vbi eam suscipiat, nondum discernit. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro 12. capitulo tertio. char. 269.

Intellectum humanum existimarunt Plotinus, Theodorus, & Iamblichus in mundo intelligibili viuere, & continue operari per continuum intuitum idearum, ad quod mouerunt duæ rationes. Prima. Animæ suprema mens, quia per se intellectualis essentia est, ideo intelligit per essentiam, vt per essentiam ignis calet, licet potentia animæ mente inferior per essentiam non intelligat. Itaque vt ignis semper calet, ita mens semper intelligit, & obiecta intelligentiæ sunt species ipsæ rerum æternæ. At intellectus intelligendo non obiectorum simulachris fallacibus hæret, sed vt vere intelligat, ipsis vntur obiectis, ergo mens sp. est æternis speciebus vnita, quo fit vt sedulo eodem colat æternitatis. Secunda ratio talis est. Rationalis anima a mente diuina fit & coniungitur corpori, & inter mentem, & corpus obtinet mediū: si solū hæretet menti, vitam corpori non tribueret, si solū hæretet corpori, nihil intelligeret, ergo, & mentem, & corpus hæret simul. & vt anima rationalis se habet ad corpus, sic mens ad animam se habet rationale, sed vita corporalis nil aliud est, quam actus continens animæ transfusus in corporis huius complexionem,

ab anima non recedens, igitur intellectualis animæ vita nil aliud est, quam intellectus diuini perennis actus an nexus animæ non solutus a Deo. Et sicut anima uitæ corporali semina inserit rerum generandarū, ita Deus animæ cognoscendarum accendit igniculos. Mar. Fic. in Plato. Theo. l. 12. cap. 4. c. 272.

Intellectus humanus ad mentem diuinam in ipsa sua intelligentia ferme comparatur, vt materia comparatur ad formam. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro 12. cap. 4. ch. 724.

Intellectum humanum soli cuidam nostro, rationem (solis huius lumini, idolum luminis huius radio, naturā radij reflexioni, idest splendori, & (vt rectius loquar,) vmbrae Platonici comparant. Marfil. Fic. in Plato. Theolog. l. 3. cap. 2. ch. 290.

Intellectum hominis, Dicæarchus aiebat esse formam tū corporis, tum corporalem. Corporis, quia corpus humanum viuificat. Corporalem, quia e corporis sinu depromitur. contra Aueroes, nec formam corpoream esse, nec corpus. Auicenna, Theologorum, Arabum, princeps, & Algazel mediam viam secuti, mentem corporis formam esse asseruerunt, non corporalem, vt inter formas, quæ corporis, & corporales sunt, atque formas, quæ neque corporales sunt, nec corporis, tanquā maxime differentes, mediæ quædam formæ sint partim cum his, partim cum illis quodammodo congruentes. Marfil. Fic. in Platonicæ Theologiæ, libro 15. cap. secundo. c. 330.

Intellectus humanus infimus inter alios ita coniungitur naturæ earum formarum, quæ inter corporeas supremæ sunt, vt partim formet corpus, vt illæ, partim intelligat vt mentes superiores. Mar. Fic. in Platonicæ Theolog. l. 15. cap. 2. ch. 332.

Intellectus humani prima, & familiaria sunt obiecta, cōmunes ipsæ naturalium naturæ, rationesque coniunctæ quidem corporibus, sed a corporibus separabiles. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro 15. capit. decimo. ch. 346.

Intellectus humani naturam esse mediam nihil magis mihi demonstrare videtur, quam inclinatio eius naturalis ad vtranque. Siue enim per intellectum, vel incipiat a corporibus, mox inde se ad incorporea transfert vel si ab incorporeis interdum exordiat, vicissim ad corporum simulachra labitur. Siue per voluntatem, vel optet æterna, interim inde temporalium affectu deflectitur, vel contra cupiat temporalia, vicissim inde sæpe æternorum reuerentia cohibetur. Marfil. Fic. in Plato. Theo. l. 15. cap. 10. ch. 346.

Intellectus humani ad numerum hominum numerantur, ita vt vel specie inuicem distinguantur, vt opinantur Magi, vel numero, vt posteriores Theologi asseruerant. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libr. 15. cap. 12. char. 351.

Intellectus humanus immensam ipsam diuini luminis plenitudinem in absoluta Dei natura exuberantem nunquam penitus comprehendit, cum illa nimium capacitate mentis exuperet. Marfil. Fic. in Platonicæ Theol. l. 18. c. 8. ch. 408.

Intellectus humani (quantum ad motum præsertim spectat) ad Angelicam notitiam perducere possunt, præcipue si quod illic gubernationis officium consequantur. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro 18. cap. 8. char. 414.

Intellectus humani accensi lumine diuino diuinum appetunt bonum quotidie, & illic quandoque verum illuminati conspiciunt, & conspiciendo bono feliciter fruuntur. Marfil. Fic. in Platonicæ Theologiæ, libro 18. cap. 8. char. 413.

Intellectus humanus medius est inter æterna, & temporalia. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ libr. 18. cap. 8. ch. 414.

Intellectus diuina substantia formati immobiles prorsus manent. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theolog. lib. 18. cap. 8. ch. 415.

Intellectus humani multi sunt, multi Angelici, diuinus vnicus. Mar. Fic. in ep. l. 2. ch. 691.

Intellectus noster (vt ait Aristoteles) se habet ad intelligibilia, quæ in natura clarissima sunt, tanquam oculus nocturæ ad solis lucem, & (vt ait Aueroes) vt paralyticus idest sensu naturali orbatus ad illa, quæ penitus incorporea sunt, & æterna. Marfil. Ficinus in epistol. libr. 2. chart. 713.

Intellectus humani familiaria obiecta sūt naturalia quousque hoc corpus induit, & ideo intelligit eas a singulis separando. Vnde inter hunc, & illas necesse est esse proportionem non paruam. Ex quo concluditur intellectum esse a corpore separabilem, imo quodammodo separatum, cum obiecta eius sint species coniunctæ singulis, sed non vt coniunctæ, immo separabiles, & separatæ. Mar. Fic. in ep. l. 2. ch. 714.

Intellectui nostro conlito hic innata est, vt rei cuiusque inuenire curet causam, & causæ causam, & non cessat nisi ad causam causarum, quæ solus est Deus, veniat. Mar. Fic. in ep. l. 2. char. 678.

Intellectus noster propter nimium sensuum, sensibiliūque cōmercium in hac vita quodammodo ad intelligibilia est ineptus. Mar. Fic. in Diony. Areopagita de di. nomin. chart. 1031.

Intellectus vt in homine appetit id, quod intelligibile est perfectius ab eo que formari vel potentiori præponere tam in mundo, quam in te naturam intelligibilem intellectuali naturæ intelligibile idem omnino atque ipsum ens, appellat. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dialo. 10. ch. 1428.

Intellectus noster quodammodo est (vt ex Plotini sententia loquar) æterno, in timoque contactu redactus in actum idearum omnium, in quarum actu diuina mens prodijt ab æterno. Marfil. Fic. in Plotin. Enn. 1. libr. 2. cap. 7. ch. 1558.

Intellectum stabiliter operantem propriam in anima esse hinc etiam confirmatur, quod rationalis natura, quasi potentia quædam est quodammodo patiens, dū mota formatur, atque ex otio prodit in actum, quem plerique intellectum passibilem, vel formabilem nominant. Et hic intellectus, vt imperfectus ex se ab alio perscitur, qui semper in actu sit, nec intellectum commune sic esse oportet, sed propriam animæ, ne rationali desit naturæ efficax intelligentiæ suæ, & inimum sufficiensque principium, cum neque vegetali, naturæ desit negationis suæ ratio seminalis, quæ est in timum, & efficax, & continuum generandi principium. Marfil. Ficinus in Plotini En. prima, libro quarto, cap. 9. chart. 1567.

Intellectus noster semper actu cognoscere debet. ad rationem vero nostram quodammodo pertinet recollere cognita, dum circa formas excogitandas ex habitu transit in actum, atque vicissim. Ad imaginationem autem attinet quodammodo discere noua. Marfil. Fic. in Plo. En. l. 1. 4. c. 10. c. 1568.

Intellectum nostrum semper agere, (vt ait Plotinus,) non probat Marfil. Ficinus, nec probauit Proc. nec Porphyrius: satis enim putandum est, si essentia, & formæ rerum insitæ, scientiarumque principia maneat. Marfil. Fic. in Plot. En. l. 1. 4. c. 10. c. 1569.

Intellectus de foris aduenit, (vt ait Aristoteles,) idest intellectus, idest superior anima, nō intellectus, vt interpretatur Auerois vnicus, sed vnaquæque intellectus anima. Forinsecus item, idest non a seminali spiritu, vel calore, non a vita hac intima mundi, sed a mente diuina, quæ quasi exterior, idest non coniuncta, vt forma, oibus dominat, & hinc efficax, vt intellectualis anima tum cogitatione, tū voluntate possit que supra corpus,

corpus, & naturam, & corpoream vitam sunt pro arbitrio petere, atque corpus, naturam, fatum quoties omnino decreuerit, superare, & a temporaneis segregata coniungitur æternis, & cum his temporaneis dominatur. Marfil. Ficinus in Plotini En. secunda, libro tertio, cap. nono. char. 1630.

Intellectibus tanquam stabilibus, ipsique bono propinquis conuenit, vt sint felices: animabus autem tanquā mobilibus, remotioribusque competit, vt felices efficiantur, sed quia per se mobiles, vt sua opera tales fiat. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. tertia, libro secundo, capit. 5. char. 1690.

Intellectus, quem & Plotinus animæ partem mediam vocat, diuinam intelligentiam intermittere nonnunquam confirmat Plotinus. Marfil. Fic. in Plot. Enn. 2. lib. 9. cap. 2. char. 1666.

Intellectum nostrum in diuinis restare felicem, dū rationalis potentia quasi ad terram præcipitata sit miserrima, ab Iamblico non videtur penitus diffidere, a Porphyrio tamen Plotini discipulo spretum est, a Proclo reprobatur. Marfil. Ficinus in Plot. Enn. quarta, libr. 3. cap. 11. cha. 1737.

Intellectus noster se habet ad rationem, & intellectus communis ad nostrum, vt lumen ad aerem, & forma ad materiam. Sed ratio quotidie formatur ab intellectu nostro, noster autem a communi semper formatus est, semper illuminatus. Intellectus igitur communis excellentiam ex ipsa intellectus animalis præstantia possumus coniectare. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. 5. lib. 1. cap. 3. char. 1757.

Intellectus noster, & si circa diuina semper agit, non tamen animaduertimus, quoniam ratio, & imaginatio nobis ad opposita diuinorum, & varia distrahantur. Mar. Fic. in Plo. En. 5. l. 1. cap. 15. ch. 1758.

Intellectus non est pars animæ, quia non est potentia huius substantiæ, qua ratione dicitur anima. Dicitur. n. anima quatenus pertinet ad discursum, siue p. vniuersalia, siue per particularia discurratur. Sed intellectus est mera substantia, cui subnexa potentia est, quæ appellatur anima. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. 5. libr. 3. cap. 3. char. 1759.

Intellectus noster in se intelligit, in diuino intelligentiæ suam animaduertit. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. 6. libr. 2. cap. 22. cha. 1776.

Intellectus noster est aliquid animæ proprium, & species quædam, & actu intellectus, ac per essentiam suā continet in se omnes intelligibilium species. Sed quoniam a primo degenerauit, ideo indiget primi fomento ad tria: primo, vt sit perspicacissimus: secundo, vt species eius sint lucidissima: tertio, vt hic illis sit vnitissimus. Marfil. Ficinus in Priscianum in Theophr. de phan. & intel. c. 4. char. 1826.

Intellectus noster semper copulatur diuino. Marfil. Fic. in Prisciani Theophrastum de phantasia, & intellectu. cap. 5. char. 1827.

Intellectus noster, qui possibilis dicitur, idest ab intellectu primo formabilis, habet innatum actum propriū atque liberum, per quem ex se conuertitur primo ad se, speciesque innatas, deinde quatenus ad se speciesque suas conuertitur, eatenus ad intellectum primum & illius species. Marfil. Fic. in Prisc. Theophrastum de phantasia, & intellectu. cap. 5. c. 1827.

Intellectus noster secundum essentiam est actus, ideo in eo idem est esse, & agere, ideo semper intelligit. Sed in anima aliud est essentia aliud actio, idest in potentia rationali, ideo non semper intelligit sed est scibilia, quamuis non habeat hæc semper in actu, vt ille. Marfil. Fic. in Prisc. Theo. de phan. & int. c. 7. ch. 1828.

Intellectus noster habet intelligibilia in ratione scibilia, nobis innata, sed agit circa illa actu quodam externo, hæc circa sua agit actione temporali per eandem intel-

lectus actionem. s. per intelligentiam, tum ipse maxime est intellectus, tum intelligibilia, atque vicissim, ergo intellectus est ipse res intellectæ. Marfil. Fic. in Prisc. Theophr. de phan. & int. c. 7. ch. 1828.

Intellectus siue intellectualis, siue rationalis, q. & vterque in nobis est, exorditur actum suum a se ipso, nec quicquam habet se prius secundum tempus. Marfil. Fic. in Prisciani Theophrastum de phantasia, & intellectu. capitulo 6. char. 1828.

Intellectus noster simplicem, & stabilem semper habet intuitum, ratio discursum, in ratione est scientia, quæ est acquisita cognitio per discursum. Marfil. Ficinus in Prisciani Theophrastum de phantasia, & intellectu. capitulo decimonono. ch. 1894.

Intellectus humanus (vt in se est semper felix) dupliciter potest considerari, vel vt sic in se, vel respectu huius, vel illius, quibus per phantasmata continuatur. In se plenus est omnium habituum, sed non respectu huius cui vnitur vt possibilis. Gabriel Buratellus de reminiscencia libr. 4. ch. 138. ter.

Intellectus noster ad ipsum diuinum naturam clarissimū, sed cuius splendorem capere non potest propter eam imbecillitatem, quæ in hunc ex corporis contagione redundat, ita se habet vt oculus noster ad solem bene afficitur, vt ad proprium obiectum, & tamen circa eū dem nimio splendore impeditur, ne huius radios aperte intueri possit, ac imbecillitate ex oculo non ex sole nata. Iacobus Carpentarius in Alcin. c. 2. c. 10.

Intellectus noster ad cognitionem Dei, & idearum, quæ sunt in eodem, confugere solet ad res effectusque Dei, & idearum vmbrae sunt, & imagines, in quibus illæ clarissime res fulgent, vt oculus ad intuemum primum aspectabile, solem, scilicet, sibi vmbraem querit. Iac. Carp. in Alc. c. 2. cha. 11.

Intellectus noster etiam cum in corpore est, functionem habet suam, in qua cum illo non communicat. Ad intelligendum tamen discursu vtur ad præcognito ad incognitum, qui prius est cogitationis que *diavola* dicitur, & primum excitatur factio initio a corporis sensibus, quorū cognitio prima, & sine medio est (vt ait Aristo. cap. 1. li. 1. post. ana.) hac via secundum Platonem rerum species obliuione obscuratæ, & magna ex parte obliteratæ per illum cogitationis discursum quodammodo renouantur. Iacobus Carpentarius in Alcin. cap. 4. char. 35.

Intellectus noster post efformatas in animis rerum ad aliquam atrem pertinentium notiones ab vniuersalibus tanquam confusis, ad speciales, vt distinctas, & enodatas progredi solet. Iacobus Carpentarius in Alcin. im prima digr. de ana. meth. ch. 69.

Intellectus noster possibilis non solus, sed ille agentis beneficio intelligibili specie iam actuatus ad intelligendum se recipere potest. Steph. Comb. de ascensu mentis in Deum lib. 4. c. 10. c. 82.

Intellectus humanus immensi Dei claritatis exiguus quidam radius homini aptatus esse videtur. Leo Heb. de Amo. dialo. 1. char. 24.

Intellectus humanus ad honestos, & sapientes habitus acquirendos, exercendosque diuinæ lucis necessario indiget illustratione. Leo Heb. de Am. dial. 1. char. 24.

Intellectus humanus pro sui tantummodo viribus atque capacitate, non autem pro essentia sapientiæ que diuinæ immensitate Deum ipsum comprehendit. Leo Heb. de Amo. dialo. 1. ch. 37.

Intellectus natura nullam determinatam habet essentiam, sed omnia simul existere prædicatur. Leo Hebræus de Amo. dialo. 1. char. 34.

Intellectus humanus ad spiritalia cognoscenda eam obtinet rationem, quam oculus vespertilionis ad solis lucem discernendam. Leo Heb. de Amor. dialo. 1. ch. 33.

Intellectus humani felicitas atque beatitudo in diuina copulatione

pulatione tandem consistit. Leo Hebræus de Amore dialogo 2. char. 137.

Intellectus humanus, nisi & ipse intelligens, & res intellecta, & media ipsa intercedens intelligentia diuini intellectus lumine illustratur, intelligere profecto neutiquam potest. Leo Heb. de Amo. dial. 2. char. 134.

Intellectus humanus pro naturæ suæ intellectualis captu, & conditione, non autem pro essentia diuinæ præstantia atque excellentia Deum ipsum comprehendit. Leo Heb. de Am. dia. 3. ch. 264.

Intellectus humanus diuinam illam, & simplicissimam unitatem, non tantum sub triæ formæ, verum etiam sub producendi quadam relatione necessario percipere debet. Leo Heb. de Amo. dia. 3. ch. 266.

Intellectus humanus primi illius diuinique intellectus imago. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 347.

Intellectus humanus homine vita functo longe facilius, magisque intime, coniuncte, assidueque quam eo viuente, diuina fruatur copulatione. Leo Hebr. de Am. dialog. 3. char. 289.

Intellectus nosse, si quando ad summam beatitudinem euectus cum agente intellectu copulatur, non amplius humanus, sed vel angelicus prorsus, vel inter humanum, & angelicum intellectum medius potius nunc pari meretur. Leo Hebræus de Amore dialogo, tertio. charta 287.

Intellectus humanus, & copulatus Deum ipsum recta cognoscere, appetere, atque amare, sicut intellectus angelicus minime possunt. Leo Hebræus de Amore dialogo 3. ch. 287.

Intellectus humanus copulationis beneficio agentem intellectum recta, & in eo non secus ac in speculo quodam crystallino diuinam formam intueri tantummodo valet. Leo Hebræus de Amore dialogo tertio. chart. 287.

Intellectus, vt æternus.

Intellectum incorruptibilem esse tribus accipi potest modis, aut ita vt ne a toto pendeat naturali, & corruptibili, aut vt incorruptibilis sit in sua operatione, quâuis corruptibilis in esse, aut vt ratione tum instrumenti tum operationis incorruptibilis sit. Bessar. Cardinali. in Calumniatore Platonis, libro tertio, capitulo 22. chart. 51.

Intellectus omnis cū impartibilis sit, est etiam æternus. Procl. elem. Theo. prop. 171. c. 45. ter.

Intellectum vltimum, naturali ordini consentaneum esse videtur, quamuis sempiternus sit, cum quodam corpore, (licet caduco) coniungi posse. Mar. Fic. in Plato. Theolog. l. 10. cap. 2. ch. 224.

Intellectus secundum Aristotelem, & Theophrastum est immaterialis, tamen potentia est quædam materialis, quod tribus exponitur modis. Primo intellectus est potentia productiua actuum suorum, vel actionum circa materialia. Secundo non æqualitate naturæ, sed supereminenti potestate per formas suas quasi per causas materialia cognoscit. Tertio materialia quoque cognoscit quatenus lumine intellectus agentis est formatus. At immaterialia semper sunt intellectui præsentia naturaliter materialia quatenus per intellectum a materia resoluntur. Mar. Fic. in Prisciani Theophrastum de phantasia, & intellectu, capitulo vicesimo. char. 1835.

Intellectus humani duplex incommodum, imaginatio nis viuunt, alterum ex debilitate congenita, vt qui intelligentiarum vltimas sit, sed si lei lumine roboratur. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de imaginatione, cap. 12. char. 150.

Intellectus, vt mouetur, intelligit, & decipitur.

Intellectus nunquam mouetur nisi auctore eo primario volente, & tunc mouetur recte incessanterque, & talis motus est quædam quies, & si mouetur, mouetur ad seipsum, & a seipso non aliter. Quare non mouetur ad res extrinsecas: non enim recedit a substantia, nec qualitate pristina: nam si alteraretur, non vere sciret, nec firmiter nosset. Aristot. Theolo. Aegypt. libro secundo, capi. 4. char. 7.

Intellectus omnia in se habet, non vt in eo sint res absolute, nec ita vt cum eo componantur, sed quod intellectus producit eas, ac seruat, nec nihil permanens cogitatur esse nisi in eo, & si intellectum auferamus, auferimus, & eas cum sua vniuersitate. Aristot. Theolo. Aegypt. l. 8. cap. 8. char. 40. rer.

Intellectus, & anima, cum species sint quædam, species quoque cognoscunt, speciesque naturaliter appetunt. Plo. Enn. l. 1. 8. cap. 1. ch. 72.

Intellectus in contemplando viuunt liber, & actiones omnes publicas, & priuatas refert ad contemplationem, & incommoda, quæ minus optat, tum suis, tum corpori, tum etiam animo saepe ventura scit, & pro viribus remedia opportuna fere deliberat. Vniuersa hæc dispositio voluntaria est, at actiones insequuntur in dies, & incommoda non sui iuris existunt, sed ex opportunitate dependent. Plotinus Enn. 6. libro octauo, cap. 5. char. 718.

Intellectus omnis seipsum intelligit, sed primissimus quidem seipsum solum & vnum numero, in hoc est intellectus, & intelligibile, singuli vero sequentes seipsum simul, & quæ ante eos sunt, & intelligibili est huic partim quidem id, quod est, partim id, a quo est. Procl. elem. Theo. propo. 167. ch. 44.

Intellectus si seipsum intelligit, idem est intellectus, & intelligibile, & intellectio intellectui idem est, & intelligibili. Procl. elem. Theo. propo. 169. ch. 44. tergo.

Intellectus omnis actum nouit, & id, quod intelligit, & etiam quod intelligit, necnon alterius quoddam proprium est intelligere, & alterius intelligere quod intelligat. Procl. elem. Theo. propo. 168. c. 44. tergo.

Intellectus omnis omnia simul intelligit, sed impartibilis quidem simpliciter omnia, singuli vero eorum, qui post ipsum sunt, singulatum omnia. Procl. elem. Theo. propo. 170. ch. 45.

Intellectus si est immobilis, non a tempore mensuratur nec secundum esse, nec secundum actionem. Procl. elem. Theo. propo. 169. ch. 45.

Intellectus omnis ipse intelligere procreat ea, quæ post ipsum, & factio in intelligendo est, & intellectio in faciundo. Procl. elem. Theo. propo. 174. ch. 46.

Intellectus cognoscit materialia non sicut sensus, nam sensus particularia tanquam secundum qualitates attingit, intellectus, & vita rationalis cognoscit essentias secundum communes materialium species. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu, capitulo decimo quarto. char. 1832.

Intellectus, cum cognoscit essentiam, accidentia quoque per ipsas essentia rationes præstantius quam sensus cognoscit. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu, cap. 14. c. 1832.

Intellectus, & vniuersalem, & particularem cognoscit naturam, alioqui non posset eas inter se comparare. Cognoscit etiam vires infra se omnes, actusque ipsarum, cum omnes comparat ad seipsum, sed prius vniuersalem, quam particularem naturam cognoscit. Siquidem pro natura formæ intelligibilis in primis agit, quam vim a virtute intellectus in quo, & a quo est, adipiscitur, quasi intellectus ipse sit absolutus a simulachro vero, quod est in phantasia, particulare solum repræsentatur, quod ab intellectu solū secundo actu,

actu, & reflexo prospici, & Platonicæ, & Peripateticæ arbitratur. Mar. Fic. in Plato. Theolog. libr. octauo, cap. 1. char. 183.

Intellectus non intelligit rem aliquam, puta hominem, si formam quandam hominum vniuersalem significatricem non adipiscatur, quam intelligibilem formam, & speciem nominant. Mar. Fic. in Platonicæ Theolog. libr. 8. cap. 4. char. 188.

Intellectus per se accipit totum quicquid capit, quod non faceret, si esset corpus. Mar. Fic. in Platonicæ Theolog. libr. 8. cap. 6. char. 194.

Intellectus nec per motum accipit formas, aut accipiendo mouetur, sed quanto magis quiescit, tanto magis proficit speculando. Mar. Fic. in Platonicæ Theolog. libr. 8. cap. 10. char. 197.

Intellectus sui gratia operatur, & actio eius in actione finitur. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiae libro octauo, capit. 15. char. 199.

Intellectus motus, quia orbicularis est in seipsum circūuolutus, vt intellectualis est, est etiam sempiternus. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 16. ch. 220.

Intellectus nequit intelligere per seipsum, quod nihil est omnino. nā & priuationes per habitus cogitat. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiae libro vdecimo. capitul. 4. chart. 255.

Intellectus quælibet creata in eorum rationibus absolute intelligit, & iudicat. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiae lib. 12. cap. 1. char. 266.

Intellectus quanto est præstantior, quam materia, tanto efficacius formam, quam exoptat, sibi adsciscit, & vnit. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiae libro 14. capitul. 3. chart. 310.

Intellectus modo suo potius res intelligit, quam pro natura rerum, nam formas corporum, quæ sunt particulares, materiae immerse, diuise, confuse, infectæ, ac mobiles, intelligit modo quodam vniuersali, absoluto, simplici, distincto, puro, & stabili. Mar. Fic. in Plat. Theolog. libr. 14. cap. 3. char. 310.

Intellectus eiusdem substantia vim obtinet intelligendi, sentiendi, & nutriendi, & vim totam libere, operandi, & mouendi. Mar. Fic. in Platonicæ Theol. libro 15. capit. 7. chart. 344.

Intellectus nullus creatus, vt in nudam quasi caliginem aspiciat, visionis claritatem adipiscatur, vt luna si in se respiceret nondum solis lumine illustris. Mar. Fic. in Plat. Theol. libr. 16. cap. 1. char. 365.

Intellectibus alioribus vis intelligendi perspicacior viget, in sequentibus hebetior, quia quo quid simplicius est, & magis a ritum eo potentius est. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 16. cap. 1. char. 370.

Intellectus creatus respiciendo in suam essentiam, quæ ibi differt ab esse, vel in certa specie, quæ est a Deo infinite distante, vel in lumen sibi met proprium, vel in quod vis lumen in ea determinatum, substantiam diuinam intelligere nequit, quæ cum infinita sit, certe quid ipsa sit, per infinitum aliquid representari nequit. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiae libro 28. capit. 8. chart. 410.

Intellectum summum, & summum intelligibile putant idem esse peripatetici, possidet enim summus intellectus summum intelligendi modum. Non igitur intelligendo respicit extra, sed intus, nec eius intelligentia ab alio, quam a seipso dependet. Mar. Fic. in epistol. libro 2. chart. 685.

Intellectus supremum est intelligere, voluntatis velle. in intellectu claritas summa idest exactissima verorum omnium certitudo, in voluntate plenissimum gaudium idest integra bonorum omnium, & securi fruitio. Mar. Fic. in epist. l. 2. char. 693.

Intellectui nihil operabilius quam verorum omnium certitudo. Mar. Fic. in epist. l. 2. char. 694.

Intellectus agendo per multiplicem, & diuiduam actionem ad obiectum intelligibile dirigitur necessario multiplex. Quod & proportionem quandam cum intelligentia subeat. Et cum intelligibile sit enti æquale, vel forte latius, & præstantius, sequitur principium rerum, dum excedit intelligibile, ens item multo magis excedere. Mar. Fic. in Dionysij Areopagitæ de trinitate. chart. 1015.

Intellectus motum deposuit, dimidiam multipliciter minimè, nam & necessitate ordinis ipsam retinet, & vsu declarat, siue definiat, siue diuidat, siue componat. Mar. Fic. in Dionysij Areopagitæ de trinitate. chart. 1015.

Intellectus non tam sua, quam diuina virtute res consequitur intelligendas, ergo nulla facultate sua bonum ipsum assequi potest, igitur Deo frui non est ad Deum agere, sed potius agere a Deo: non aliquid per se habere, sed aliud se impleri, & amore transferri, & ipso bono copulari, vbi animus diuinam formam induit, & intellectus reformatus in Deum agit tanquam Deus. Mar. Fic. in Dionysij Areop. de trinitate. ch. 1019.

Intellectus immobili quodam, subitoque intuitu conspicit, quæ ratio per viarum discursum aucupatur. Mar. Fic. in Dionysij Areop. ch. 1023.

Intellectus lumine naturali potest certis rationibus intelligere primo quidem esse Deum, deinde quid non sit ipse Deus, tertio quid & quemadmodum efficiat, & regat, quarto qua conditione res ad Deum omnes sese habent: scire vero quid sit proprie ipsa Dei natura, nec intellectus noiter, nec angelicus naturali lumine potest. Est enim natura illa longo intervallo superessentiam, & intelligentiam quantumcumque perfectam, sed solæ beatæ mentes intelligunt quid sit Deus, sub lumine quodam plusquam naturali quædo Deus ipse se intuenti coniungit quasi tanquam formam quem videat, & per quam videat. Mar. Fic. in Dionysij Areop. de diuin. nomin.

Intellectus quilibet, vt omnia intellectu, & intelligibili ratione comprehendit intellectus tanè circūquidam sunt, & mundi, sic sphaera quilibet omnia corporali quadam conditione, sed sua quadam proprietate complectitur. Mar. Fic. in Plato. Parmenide, capit. quinto, chart. 1140.

Intellectus nunquam decipitur, in opinione enim est deceptio, voluntas decipitur opinione, & specie boni. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 37. ch. 1251.

Intellectus rationem boni concipit etiam dormiente voluntate. Mar. Fic. in Plato. philebo, libro prim. capit. 37. chart. 1251.

Intellectum sic creat Deus, & creando, intelligendi vim præstat, & creato continue actum intelligendi, vt sol generat oculum, & generando vim videndi largitur, & genito actum videndi continue præstat. Mar. Fic. in Plat. de repub. dialog. 7. char. 1411.

Intellectus eodem modo viuunt, & cognoscit, quia in ipso idem est viuere, & cognoscere. Sic idem est cognoscere penitus, & agnoscere, idest quod ipse cognoscit, animaduertere, sed in ratione quoniam non est omnino idem videre, & cognoscere, cum illum æternū sit, hoc vero perpetuo permutabile, merito nec idem est cognoscere, & agnoscere. Quo fit vt agnitio hic cognitionem sequatur, tanquam posterius aliquid. Mar. Fic. in Plot. En. l. 1. lib. 4. cap. 10. chart. 1569.

Intellectus ita singulari ratione ambitu conuenitur, vt oculus sphaeram quandam simul conspiciat totam, rationem vero nondum conuersam ad intellectum, ita res per partem, deinceps per partem aggredi. Sicut ceci hominis tactus in digito eandem sphaeram paulatim attrahendo iudicat esse sphaeram, quam oculus subito iudicauit. Rationem vero iam conuersam ita omnium cum mente comprehendi putamus, vt hominis videtur manus

manus ab oculo recta, sphaerulam toto pugno complectens, subito sphaeram esse perpendit. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. lib. 5. cap. 4. char. 1571.

Intellectus rem ipsam intelligendam penetrat, & diuidit, & definit, quod circa sensibile nullus efficit sensus. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 9. cap. 6. ch. 1668.

Intellectus ipsius notiones per semina rerum vsque ad singulas rerum perueniunt formas. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 3. cap. 2. chart. 1702.

Intellectus semper intelligit, & animæ potentia in discurfione posita discurrit semper quocumque modo discurrat, siue per rationes, siue per imagines, more etiam somniantis, & potentiam vegetalem semper vegetare. Et dum anima uiuit in homine tum mentem, tum rationem esse aliquid hominum, quamuis non utroque semper actu redundet in homines, atq; mens rarius admodum, quam ratio fulgeat. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 3. cap. 4. chart. 1704.

Intellectus hæc ipsa ratio est, ut moueatur, & illuminatur, atque formetur, intelligibiles autem ipsius proprietates oppositæ sunt, & ad esse intellectus non necessario concluditur, ut ipsum sit intelligibile (potest enim esse aliquid intellectus esse à nullo intelligatur) nec ad rationem intelligibilem necessario pertinet, quod intellectus existat. Marfil. Ficinus in Plotin. Enn. 3. libro 8. capit. 3. chart. 1725.

Intellectus, & intellectualis omnis essentia sicut est omnia semper actu, ita & actu semper cuncta intelligit: rationalis uero natura animæ omnia quidem est, sed non semper in actu omnia, & quatenus se confert in aliquam intra se latentem rationem, eatenus sit ipsa ratio, perque hanc intelligit, quæ in huius uirtute comprehenduntur, & intelligendo fit illa, & summam cognoscere reuera aliquid non est aliud, quam hoc ipsum esse, vel fieri. Marfil. Ficinus in Plot. En. 3. libro octauo, cap. 2. chart. 1725.

Intellectus seipsum intelligere debet. Mar. Fic. in Plotin. Enn. 5. libro 3. capit. 1. chart. 1759.

Intellectus resolutione ex particulari phantasmate solutam concipit speciem. Vnde prius uniuersale cognoscit, quam particulare, scilicet per conuersionem ad phantasma, sicut imaginatio prius imaginabile, uigilans, quam uisibile. sic primum ubique est resolutio ad simplex, interimque diuidens impuriore a puriori, & unies eum anima purius, quod ignis est proprium, & hætenus subito rationalis naturæ fit instinctu resoluendo ad indiuiduum ad speciem, & ab hac ad genus. Hinc diuidendo per differentias, & ex his species componendo, sicque definiendo, post definitionem demonstrando, tota progressio fit discurfu quodammodo naturali, magis uero artificioso, atque dum demonstrat, resolutione facit compositum, cum prima fuerit simplex. Resolutio ergo demonstrando tum sursum à causa, tum deorsum ab effectu, tum in latus a comitantibus, quod ignis est proprium. Marfil. Fic. in Plato. philebo libro 1. cap. 24. chart. 1230.

Intellectus in cognoscendo circulare agit lineam seipsum, & sua penitus contemplando. Marfil. Ficinus in Plot. En. 5. libro 3. cap. 6. char. 1760.

Intellectus, & unitus est cum re intellecta, & pariter distinctus. Si externa foras inspiciendo cognoscit, manifesta est inter intellectum, & intelligibile diuersitas. Si intelligit se ipsum, eadem est intelligentis, & intelligibilis essentia. Marfil. Ficinus in Plotin. Enn. 5. libro sexto, cap. 1. chart. 1765.

Intellectus in se habet res ipsas, quas intelligit, alioqui si à rebus intelligibilibus sit imagines accepturus, neque res ipsas adæquabit cognitione facta per imagines rebus ipsis ualde deteriores, neque certus erit de rebus sincerum habere iudicium, quandoquidem imagines in naturâ suscipientis translatae non meram asserunt

obiecti naturam. Super rationem discurrentem positus intellectus stabiliter agens præsentia pro arbitrio habet obiecta, intus itaque possidet, nec solū principia quædam artium, atque rerum, sed etiam in principijs quæcumque necessario inde sequuntur. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. l. 5. cap. 1. char. 1763.

Intellectus se intelligens diuersas habet in se rationes. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 6. cap. 2. char. 1765.

Intellectus seipsum intelligens in se multipliciter habet. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 6. cap. 2. ch. 1765.

Intellectus, & intelligibile statim euadit, quod à materia separatur, & apparet indiuiduus intellectus, quia conuertitur in seipsum, & formarum plenus, quia in se cõ uelut inuenit omnia. Marfil. Ficinus in Prisciani in Theophr. de phantasia, & intel. cap. 16. ch. 1832.

Intellectus hoc modo cognoscit, ut ad eum res ipse per suas species, seu imagines, seu spirituales formas ingreditur. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione, libro 1. cap. 8. char. 394.

Intellectus ex sese, & primo non potest cognoscere substantiam naturaliter per eius speciem, ut uerè se noscat ex Aristotele, & forte nec ulterius philosophi ex gentibus quanquam Platonici propter ideas, & inditas, quas ponunt in anima, species, non tot angustijs premerentur, sed expertes tamen earum prorsus non essent. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. in exam. vandoct. gent. libro 5. cap. 10. chart. 1147.

Intellectus munus proprium est uerum, & falsum discernere. Fr. Patr. de regno, lib. 6. cap. 10. ch. 250.

Intellectus nihil percipit nisi sub ratione entis. Steph. Comuen. de ascensu mentis in Deum, l. 4. c. 3. 69.

Intellectus, ut possibilis, & separatus.

Intellectus in mundo intellectuali habet obuiam speculationi tantum substantiam suam, ideo intellectio eius est substantia sua, in mundo sensibilis obuiam habet aliquando substantiam, aliquando res ipsas, & hoc ratione particularis, cuius essentia reuertitur uniuersalis apud eum impedimento sublato, nam particulare habet vim uniuersalis, suscipit enim prædicationem eius definitam per illud, tam unquam ab hoc differt, quæ uniuersali subest. Hoc autem sit ob corpoream dispositionem medice animæ impressam. Intellectus nãque corpori unitus habet obuias res speculationi. Emerfus paululum habet obuias contemplationi etiã substantiam, ideo non uariatur, nisi ut diximus. Aristotel. Theol. Aegyp. l. 2. cap. 4. char. 6. pag. 2.

Intellectus possibilis, qui est secundus ab agente, non ualeat ex se depurare formas naturales, & educere in essentiam suam, & rationem uniuersalem absque excitatione animæ sensuualis, quæ est nobilior qualitatibus corporeis, quam intellectus secundus amanter cõplectitur. Euasit imaginatiuus, & item anima hominis sensitua cupit subiungi intellectui materiali. Arist. Theol. Aegyp. lib. 10. cap. 8. ch. 50.

Intellectus possibilis mortuo corpore perseuerat cessante anima sensuali, & vegetatiua, qui possibilis seruatur ab agente, qui agens intellectus seruatur à Deo. Aristoteles Theologia Aegyptia, libro decimo, capitul. decimo, chart. 50. tergo.

Intellectum purum contemplare, in eumque penitus inspicere intimum attingens intuitum, intueris illic essentiam tanquam Vestale numen, & fundamentum, & ibi cernis peruigil, & inextinguibile lumen, & qua ratione intellectus in seipso quiescit, & quæ sunt simul ritè discernit, atque distinguit. Specularis item uitam permanentem, & intelligentiam nõ in futurum agentem, sed in præsens se potius intendentem, imo habentem, & semper iam possidentem, non aspiciens externum, sed seipsum. Quæ igitur ratione intelligit actus

ibi

ibi est, & motus, qua seipsum animaduertit, essentia & ens, existens intelligit, ac se intelligit existentem, & id ipsum quo, vel in quod nititur ens existit. Actus in ipsam directus non est essentia, id autem, in quod anititur, & a quo dependet, ens iudicatur, & ens non perspectio, sed per spectum dici debet. Est quoque in quod intelligentia definit non exordiens status, & à quo erumpit non erumpens status, non enim ex motu, nec in motum motus. Præterea idea consistit in statu, cum sit terminus intellectus, intellectus autem ipsius est motus, quapropter unum omnia esse uidentur, & motus, & status, & quæ per tota communiter existunt genera sunt: Vnumquodque uero sequentiũ ens aliquod est, & quidam status, & motus quidam, & post hæc in ente alteritatem comprehendit, & in uno, & ad unum omnia ponens identitatem agnoscit iam factam imo iam existentem. Quinque ergo esse consequens est, ens, motus, status, idem, alterum. Plot. En. 6. libro 2. capit. 8. chart. 602.

Intellectus alter ad alterum quatenus in potentia quadam est, & sic intellectus animalis ad ipsum qui actu est semper intellectus, & separatus, merito esse omnia in potentia dicitur. Priscian. in Theophr. de phant. & intel. cap. 4. chart. 1826.

Intellectus dicitur quasi tabula literarum expertus, quod accipi debet secundum quandam comparationem, nõ quod sit omnibus speciebus nudus, sed ut ipse intellectus est in potentia non ita, ut omnino non sit intellectus, sed ut intellectus sane, talis autem intellectus, qui ab intellectu primo perfici debeat, sic & quæ in eo intelligibilia collocantur, intelligibilia quidem sunt, sed talia qualia sint à separatis intelligibilibus illustranda, ut sine te prorsus intelligibilia sint. Priscian. in Theophr. de phantasia, & intel. cap. 4. char. 1826.

Intellectus etiam qui potentia dicitur intellectus secundum essentiam actus quidam est, quamuis secundo gradu, qui actus passioni opponitur, ne unquam affici passione possit. Priscian. in Theophr. de phant. & intel. capit. 5. chart. 1827.

Intellectus non sic potentiam habet, ut materia, sed secundum quandam comparationem, proportionis. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intel. capit. octauo, char. 1829.

Intellectum potentia tum qui participatur ab anima, tum potentiam rationalem, cum utitur sincere ratione, neque una cum sensu, & phantasia ad exteriora protenditur, tum species, & rationes immateriales sibi inlitas contemplantem secundum has ipsas excogitare species non a materia segregatas, tum materiae distinctas affirmo illas secundum quandam identitatem, & communem inter immateriales species unione, has uelut à causa ea, quæ sunt similia causæ. Priscian. in Theophr. de phant. & intel. cap. 13. ch. 1831.

Intellectum res ipsis existere intelligere debemus, & de intellectu secundum potentiam, & de intellectu secundum actum proprie se habent, quod secundum potentiam non est accipiendum, ut in materia accipitur, idest secundum priuationem, nec secundum actum secundum perfectionem passiuam, nec ut in sensu, qui percipit extra posita, sed intellectus reuera est res ipsa non secundum participationem, non diuisum, non ut alius, non ut ab eis determinatus, uel inde perfectus, imo ut res ipse existens, & ut terminus omnium, & perfectio. Priscian. in Theophr. de phant. & intel. cap. 17. chart. 1833.

Intellectus possibilis habet notas, ut literarum uacuitatem, sed ita ut a primo intellectu sit perfectus actuque conscriptus. Ipsum namque indiuiduum, & unitum perfectionis hic habet inde, & intellectus hic, qui dicitur in potentia esse, est intellectualia secundum potentiam, ut qui secundum quandam gradus submissio

nem, & cum quadam alteritate, uel diuersitate hæc habeat. Sed a seipso excitatus ad indiuiduam perfectionem ab intellectu primo suscipiendam, tale enim est intellectuale, quando dicitur in potentia esse, sed actu nihil a natura quam intelligit, idest non indiuidue, nec unie, intelligibilia est prius, quam perferatur a primo. Priscianus in Theophrastum de phant. & intellectu, cap. 19. chart. 1834.

Intellectum materialium potentia est, uel tanquam actionum causa (ut Plutarchus exponit) uel tanquam nõ coniugata, sed eminentiore quadam conditione hæc intelligens, quoniam hæc a causa contemplatur, uel ipse in potentia intellectus, talium quoque potentia est, tanquam hæc etiam secundum perfectionem intelligens à superiori tributam. Priscianus in Theophr. de phant. & intellectu cap. 20. char. 1835.

Intellectui semper immaterialia, ut eadem ad sunt, nam secundum essentiam ipse simul cum eis existit, atque est id ipsum, quod intelligibilia esse dicuntur, materialia uero tunc intellectui præsentia sunt, cum intelliguntur non tanquam pari sorte, & ordinis eiusdem ab eo intelligenda, nunquam enim cum intellectu materiali ex æquo coniugium fortiuntur. At quando intellectus, quæ sunt in ipso, non tanquam ipsa solū, sed etiam tanquam causas materialium animaduertit, tunc materialia quoque intellectui secundum causam præsentia sunt. Priscianus in Theophr. de phantasia, & intellectu, cap. 20. chart. 1835.

Intellectus purus potentia esse non potest. Mar. Ficinus in Plato. Theolog. lib. 15. cap. 11. char. 349.

Intellectus est separatus, quia non est in composito, ut sensus, sed in ipsa animæ substantia, quæ est a composito separabilis, nec intelligendo uerit instrumentum. Mar. Ficinus in Plato. Theol. l. 15. cap. 12. ch. 353.

Intellectus puri proprietates est seorsum a corpore uiuere. Mar. Ficinus in epist. libro 5. chart. 690.

Intellectus non est, ita separatus, ut non sit pars animæ. Mar. Ficinus in Plot. En. 3. l. 3. cap. 4. ch. 1074.

Intellectus potentia in ambitu obiecti sui comprehendit materialia simul, atque spiritualia, & inter hæc continet, quæ intelligunt, & quæ non intelligunt. Intellectus ergo, & intelligibile distinguuntur inter se quadam ratione formali, eiusmodi uero distinctio distinctio, quæ secundum re appellatur, proxima est. Mar. Ficinus in Plot. En. 3. l. 8. cap. 3. ch. 1725.

Intellectus apud Deum cum est beatus, agit non tam uirtute sua, quam diuina, sub cuius forma iam agit. Itaque animam semel ita beatam putandum est nunquam inde discessuram. Nobis satis est dixisse quæ Plotinus ait: atque Theologi nostri cõprobauerint, sumus probaturi. Mar. Ficinus in Plot. En. 4. l. 3. cap. 11. ch. 1738.

Intellectus cum ad inferiora se non uertat, & sit forma prorsus in actu, ideoque vacat ab actione non possit, merito circa seipsum semper agit, atque Deum, nam ubi in se conuertitur se cognoscit per formam, Deum uero per effectum, ubi ad Deum conuertitur, Deum quasi per formam uidet, se uero per causam. Mar. Ficinus in Plotin. En. 5. libro 3. cap. 7. chart. 1760.

Intellectus purus est ipsa substantialis uisio ex aspectu siue affectu naturali resultans: huius pater est ipsum simpliciter unum. Marfil. Ficinus in Plotin. En. 5. libro prim. cap. 7. chart. 1758.

Intellectus possibilis in nobis duplex est, alter primus semper in actu, alter secundus transiens de potentia in actum, idest ratio. Mar. Ficinus in Priscian. Theophr. de phant. & intel. cap. 13. chart. 1831.

Intellectus possibilis est quodammodo distinctus formis suis, atque hæc inter se distincta, potentia rationalis, magis etiam a formis suis distincta est, & in ea formæ magis discretæ. Marfil. Ficinus in Priscian. Theophr. de phant. & intel. cap. 17. chart. 1833.

Intellectus

Intellectus possibilis dicitur in potentia, tum ad suas formas, quia quodammodo distinctus est ab eis, tum ad agentem, quoniam illuminatus est inde, & inde suis formis vnitus. Marsilius Ficinus in Prisc. Theophrastum de phant. & intel. cap. 17. char. 1833.

Intellectus possibilis semper, & ubique est vnitus agenti, & formatus ab eo, sed quoniam per propriam, & liberam actionem suam est inde formatus, iure formare seipsum dicitur intellectus possibilis, ita est omnia secundo gradu, vt agens omnia primo gradu. Marsil. Fic. in Prisc. in Theophr. de phant. & intel. cap. 17. ch. 1833.

Intellectus possibilis cum primum existit, est species ipse omnes secundum essentiam, ideo non accipit eas ab agente, sed perfectam sui ad eas earumque inter se vnionem, quam illinc habet ab æuo. Marsilius Ficinus in Priscian. in Theophrastum de phantasia & intellectu. capitul. 18. chart. 1833.

Intellectus possibilis simplici stabilique intuitu videt, potentia rationalis actione mobili atque composita, ideo minus vnita est rebus perficiendis, sed vnitur ab intellectu, ad quem est in potentia. Marsil. Ficinus in Prisc. in Theophrastum de phantasia & intellectu capitul. 18. chart. 1833.

Intellectus possibilis dicitur quasi vacuus formarum, quia nisi agente vnatur suis formis, perinde se habet, vt si non haberet, non enim videt eas, nisi perfecte vnitus sit. Marsilius Ficinus in in Priscian. Theophrastu de phant. & intel. cap. 19. char. 1834.

Intellectus possibilis per suum liberum arbitrium actum assumit, & perfectionem ab agente, & ita perficitur, semperque agenti copulatur, semperque formatur in actu. Ratio non semper copulata, & per actum proprium, & liberum copulatur intellectui, & inde perficit seipsum. Marsilius Ficinus in Priscian. in Theophr. de phantasia, & intel. cap. 18. char. 1834.

Intellectus idem ab Auerroë quâdo magis est intellectui possibili radicans, nominatur habitus, quum non est, ita permanens, appellatur speculatiuus. Gab. Burat. de reminiscencia libro 4. char. 136.

Intellectum potestatis, vel potentie ex Themistij varijs locis colligi potest esse reuera in nobis, singulisque quendam proprium, qui quando nascimur, rudis omnino existit, & tabula nuda similis, & eundem discurrendo a præcognitis ad incognita progrediente ætate discere, beneficio luminis ab intellectu agente manantis, & partim hunc intellectum potentie, partim respicias illustrantis, præcognitionis vero suæ illum fundamentum habere in sensuum functionibus, quibus rerum singularium imagines notatæ, deinde in phantasia reconditæ, postremoque inter se comparatæ, notionem vniversas in hoc intellectu pariunt, ideoque hunc non semper se ipsa intelligere, nec intelligendi actum a se habere, sed a superiori intellectu agente sic accipere, vt neque simplices notionem efformare, nec has efformatas vi eorum, quæ in animo affirmationi, & negationi respondet, componere, aut diuidere per se vilo modo possit, sed vtrûque intellectus agentis in illo tanquam in subiecta materia ad patiendum apta munus esse dicatur. Iacobus Carpentarius in Alcinoi parte post. dig. 10. chart. 38.

Intellectus potentie (si Themistio credimus) non habiturus est finem, & in singulis hominibus prior est tempore intellectu agente. Iacobus Carpentar. in Alcinoi parte post. digres. 10. chart. 40.

Intellectum possibilem per se non pati, sed patibilem, qui constituit animal animaduersione dignum est. Stephanus Comuentius de ascensu mentis in Deum, lib. 2. capit. 11. chart. 42. tergo.

Intellectus possibilis in nobis est, qui ad actum (præter communem) non nisi per quendam existentem in actu, & intrinsecus deduci potest. Stephanus Comuentius de ascensu mentis in Deum lib. 3. c. 15. c. 59. tergo.

Intellectus possibilis dirigitur ab intellectu agente, quia naturales formas ex se depurare, & illas in essentiam suam, & rationem vniversalem absque excitatione animæ sensualis, & lumine agentis non potest, a quo agente conseruatur quoque possibilis. Stephanus Comuentius de ascensu mentis in Deum libr. quarto, capit. 11. chart. 83. tergo.

Intellectus, vt vnus in nobis.

Intellectus est vnus, non tamen vnus vnitate, qua forma corporalis, est enim altior, sed quatenus continet rationem potentem vnire plura, nec diuiditur a corpore, sed a cogitatione per intrinseca diuiditur. Arif. Theol. Aegy. lib. 8. cap. 7. chart. 40. tergo.

Intellectum vnum ponere debent eodem modo se semper habentem, prorsus indeclinabile, qui & patrem suum pro viribus imitetur, & animam nostram patri sui penes illa viuentem parte nostra ad hæc vergentem pati denique in medio collectam. Plotinus En. secunda, libro 9. capit. 2. chart. 201.

Intellectum vnum toti speciei humanæ tribuit Auerroës, vt singulis orbibus lingulas tribuit mentes, sic huic inferiori humanæ vnæ tantum, & vt nonnulli ipsum interpretantur, totum vbiq. Mar. Fic. in Plat. Theol. libro 15. cap. 1. chart. 328.

Intellectum vnum, & immortalem nobis tribuit Auerroës, intellectum præter vnum multos nobis tribuit mortales Alex. aphroditus. At Plotinus cum Alexandro ponit præter vnum intellectum multos, & ceteros Auerroë immortales. Marsil. Ficinus in Plotin. En. 1. libro prim. capit. 8. chart. 1552.

Intellectus est omnes species habere, quas cogitatur, & eas a seipso, & in seipso induit, aut edit, aut prius existit. Mar. Ficinus in Plot. En. 1. lib. 8. cap. 2. chart. 1582.

Intellectus vnitas si daretur, multa sequerentur incommoda, quorum primū est, quod tu esses per esse mei, & ego per esse tui, quo quid absurdus, & duo contraria essent in eodem. Gabriel Buratell. de reminiscencia, libro 4. chart. 132. tergo.

Intellectum multi probat, ex Aristotelis, & Theophrasti sententia, vnum esse, externum, agentem, communem, immortalem, & a nobis substantia sua separatū, nostroque intellectui suo lumine semper assistere; etiam si ab eo ad intelligendum non semper excitamur, quia eius radium non semper excipimus, nec nos a rebus sensibilibus ad intelligibiles semper conuertimus. Iacobus Carpentarius in Alcinoi par. post. digres. decima, chart. 35.

Intellectus, ut creatus.

Intellectus productus fuit purus perfecta, & momentanea creatione, quare eius essentia incipit fieri, & simul facta est subito in actu, sine potetia interfluente, ideo cognito quid est, statim scitur propter quid. Arif. Theol. Aegy. lib. 5. cap. 6. char. 26. tergo.

Intellectum dum intelligit, necesse est in duobus saltem omnino versari. Atque aut duorum alterum externum esse, aut vtraque in eodem semperque intelligentione in quadam alteritate versari, & in quadam identitate. Item quæ proprie præcipueque intelliguntur, ad mentem se habere, tanquam eadem simul, & diuersa, & rursus intellectuum quodlibet identitate, & alteritatem quandam secum simul asserre, alioquin quidnam intelliget, nisi aliud in se, aliudque continet. Plot. En. 5. 1. 3. cap. 10. char. 506.

Intelligentem oportet, nec simplicem permanere, præsertim quando se prorsus intelligit, diuidit namque seipsum, etiam si intelligentiam scientiam quis esse dixerit,

dixerit, præterea quod est simplex varia non indiget cura, p. quæ sese apprehendat. Plot. En. 5. 1. 3. c. 10. c. 517. Intelligentem necesse est aliud, & aliud accipere, atque id, quod intellectum est, velut intelligentia ipsa discretum in se esse diuersum, alioquin nulla erit ipsius intelligentia. Plot. En. 5. 1. 3. cap. 10. ch. 507.

Intelliges omne necesse est esse simplex, & non simplex. Plot. En. 5. 1. 6. cap. 1. chart. 533.

Intelligente prius, quod est superius non intelligit: nam si intelligeret, haberet intelligibile in seipso, non tamē necessarium est quicquid intelligibile est, habere in se intellectum, & intelligere, esset enim non intelligibile tantum, sed & intelligens: & cum duo iam sit, non esset vtiq. primum. Plot. En. 5. 1. 6. cap. 2. 3. char. 524.

Intelligendi donum naturæ diuinis quamuis non prius adminiculi gratia fait tributum, ac velut oculus illis natura sua quasi cæcis adhibitus. Plotin. En. 6. libro 7. capit. 41. chart. 732.

Intelligendi potentia, nisi a Deo illuminetur, sua natura informis est, & obiectura, vt oculi vis ante solis aduentum. Marsilius Ficinus in Plat. conuiuium oration. 6. capit. 7. chart. 1344.

Intelligendi actus a Platone generatio, ac actus vocatur, quod cum Christiana consentit Theologia. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 6. chart. 1407.

Intelligendi actus in sola mente est, nam mens id intelligere solet, cuius habet speciem, & similitudinem in se ipsa. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 15. cap. 7. ch. 341.

Intelligendi actus idem est cum obiecto in Deo, & vtrûque idem cum ipso Deo. Iacob. Carpentarius in Alc. defensione. chart. 22.

Intelligendi munus in nobis phantasia adiuuatur, quæ nihil apprehendit nisi hausto initio ex imaginibus rerū sensibilibus. Iac. Carp. in Alc. defensione. ch. 223.

Intelligendi vis in vnitate tribus gradibus distincta est in Deo summa, & exemplaris, in homine infima, & illius rudis imago quedam, in demone media: in Deo omnino a corpore separata, in homine manifeste, vt ita dicam incorporata, in demone ambigua. Iac. Carp. in Alc. dig. 4. chart. 342.

Intelligens ab imperito differt, quod imperitus inspecto aliquo opere alicuius magis, quam deceat, quia gradus pulchritudinis non nouit, in iustia sepe pro medijs, & media pro summis habens. At intelligens vir ob mediocre opus, mediocriter, commouetur, si maius, magis. Marcus Antonius Natta de pulchro libro secundo, chart. 289.

ad intelligendi actum tria necessaria esse, Deum, & primam mentem, & commune agens, & primum, formulam, vt agens proprium, & secundam, simulachrum, vt incitamentum, mēs vero tenet locum materia. Steph. Comuen. de ascen. men. in Deum, l. 3. cap. 14. char. 59.

Intelligendi actui necessaria dixere Platonici, Deum formulam, rei simulachrum, & intellectum nostrum, quibus munera propria demendarunt, Deus est ad intelligentionem nostram agens, & commune, formula, vt agens secundum. Simulachrum vt incitamentum. Mēs nostra, vt materia. Steph. Comuentius de ascen. mentis in Deum, l. 4. cap. 6. chart. 73.

Intelligentiarum diuisio.

Intelligentiæ aliæ sunt diuinæ, quæ recipiunt ex bonitatibus primis, quæ procedunt ex causa prima præceptionem multam. Aliæ sunt intelligentiæ tantū, quoniam non recipiunt ex bonitatibus primis, nisi mediante intelligentia. Arif. de causis prop. 19. c. 3. c. 990.

Intelligentiæ aliæ continent formas magis animales, alię minus, quia formæ, quæ sunt in intelligentijs inferioribus per modum particularem, sunt in intelligentijs primis p. modū vniversale. Arif. de cau. prop. 10. c. 984.

Intelligentia duplex, aut intelligit aliquid aliud, aut seipsam, quod longius deuitat illam deuitat diuersitatē, per quam duo quædam euadat intelligendo, quod intelligit aliud, vult ipsum quoque diuersitatem fugere, sed minus id valet, habet quidem apud se, quod videt, sed a se diuersum. At quod seipsum intelligit, non est ab eo, quod intelligitur, essentia separatam, sed coexistens secū, seipsum intuetur, imo magis intelligit, quia, quod intelligit, habet. Plot. En. 5. 1. 6. c. 1. c. 533.

Intelligentiarum ordines aliæ dii sunt, aliæ secundum obtinent genus, in quo continetur id, quod rationale apud nos appellatur. Deinceps natura sequitur, quæ a nobis irrationalis nuncupatur. Illic enim illud etiam ratio quædam est, quod a nobis irrationale vocatur, & quod menti vacans illic est intellectus, quippe cum, & qui intelligit equum sit intellectus, & equi intelligētia sit similiter intellectus, cum res intellecta, & intellectus sint idem. Plotinus Enn. sexta, libro septimo, capit. nono, chart. 701.

Intelligentia aliud est, & aliud intelligentiæ ipsius animaduersionis, semper enim intelligimus, non semper tamen animaduertimus. Plotinus Enn. quarta libro 3. capit. 30. chart. 395.

Intelligentiæ inter se non conueniunt, vel differunt genere, vel differentijs vllis, simplicissima enim sunt, sed qua tenus, vel eadem, vel diuersa ratione referuntur ad primam, & aliæ in sequentibus perfectionis gradibus dispositæ sunt. Iam. de myst. ch. 1874.

Intelligentia quid est.

Intelligentia, id est *oivov*, velut supputatio, ac collectio esse videtur, id est syllogismus. Plat. in Cratyl. ch. 83.

Intelligentiam omnes sapientes consentiunt nobis esse regem celi, & terræ, & fortassis recte dicunt. Plat. in philebo. chart. 224.

Intelligentia est generatrix causæ. Plato. phil. chart. 225.

Intelligentia, aut idem est, quod veritas, aut omnium simillimum, ac verissimum. Plat. in phil. ch. 241.

Intelligentia cum ratione percipi potest quid sit, quod semper est, originem autem non habet, opinione vero cum sensu rationis experite id, quod sit quidem, nunquam vero est. Plat. in Timæo. chart. 733.

Intelligentia est substantia, quæ non diuiditur. Arif. de causis proposit. 7. cap. 3. char. 980.

Intelligentiæ substantia, & operatio est vna. Aristote. de causis proposit. 7. cap. 3. char. 980.

Intelligentia est substantia intelligibilis. Arif. de causis proposit. 8. cap. 3. chart. 981.

Intelligentiæ omnis fixio, & essentia est per bonitatem puram, quæ est causa prima, & virtus intelligentiæ primæ est vehementioris vnitatis, quam res. Secūda, quæ sunt post eam, quia ipsæ accipiunt cognitionem eius, & non est factum, ita nisi quia causa est ei, quod est sub ea. Aristoteles de causis proposition. octaua, capitul. tertio, chart. 982.

Intelligentia est regens omnes res, quæ sunt sub ea, per virtutem diuinam, quæ est in ea, & per eam retinet res. Arif. de causis prop. 9. cap. 3. ch. 982.

Intelligentia omnis tum ex aliquo, tum alicuius existit, & quæ cum illo, ex quo est, coheret, subiectum habet illud cuius est intellectio, & ipsa est veluti inherens aliquid, & actus illius, eiusdemque potentiam implēs, nihil interea generans. Illius nanque est, cuius est duntaxat tanquam eius perfectio quædam. Intelligentia vero, quæ cum essentia est, & per quam consistit essentia consentientia, non potest in eo esse, a quo facta est, alioquin nihil genuisset. Plotinus Enn. sexta, libro 7. capit. 40. chart. 731.

Intelligentia est imaginatione præstantior, sed imaginatio est inter naturalem figuram, & intelligentiam est media.

media. Natura enim nullius rei animaduersionem ac cognitionem habet. Imaginatio vero rei peregrinæ cognitionem dat imaginantium, vt quæ patitur, & agnoscat, quæ actio ab ipso agente dependet. Itaque mens possidet, anima semper accipiebat, & semper accipit, idque ei est viuere, & quod in ea apparet, & fulget, semper est ipsius animæ intelligentis agnitio; quod autem in superficie micat, est natura, in quam entia desinunt. Plot. En. 4. l. 4. cap. 13. ch. 407.

Intelligentia est actus primus, & optimus, & essentialis, & huiusmodi est intelligentia prima, & intellectus primus, qui nec in potètia est, nec aliud, ipse autem aliud intelligentia. Cum sit vnum actu ens ipsum atq; intelligibile, vnum simul erunt cuncta, intellectus, intelligentia, & intelligibile. Si igitur intelligentia eius est ipsum intelligibile, atque ipsum est intelligibile ipsum, nimirum ipse intelligit semetipsum, intelligit enim per ipsam intelligentiam, quod quidem existit ipse, & intelligit intelligibile, quod est, & ipse similiter. Plot. En. 5. l. 3. cap. 5. char. 501.

Intelligentia est consensus quidam totius, vbi multa cõuenerunt in vnum. Plot. En. 5. l. 3. cap. 13. ch. 511.

Intelligentia est intelligentis circa stabile motus. Plot. in compendio de animæ genitura in Tim. c. 450.

Intelligentia appetibilis est, vt bonum, per eam enim res quæque seipsa frui potest, ac cæteris omnibus. primo quidem bono, id est Deo, nihil deest boni. Marfil. Fic. in Plat. Theol. 2. cap. 9. ch. 103.

Intelligentia est vitæ reflexio in se ipsam. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 8. cap. 4. chart. 193.

Intelligentia est absolutio vitæ reflexioque eius in semetipsam. Mar. Fic. in epist. l. 2. ch. 702.

Intelligentia formaliter actio quædam est, & quasi motus, species autem essentia est, & virtus, & terminus. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 24. ch. 1145.

Intelligentia aliud est quam bonum, spectat enim bonum; atque vias ad ipsum bonum, neque seipsa contèta est. Mar. Fic. in Plat. phil. chart. 1259.

Intelligentiæ sensus est vestigium, imago confusa est imaginatio, imago distincta est ratio. Mar. Fic. in Plotin. En. 1. lib. 7. cap. 2. chart. 1580.

Intelligentia est vitæ reflexio in essentiam. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 6. cap. 3. chart. 1718.

Intelligentia natura, intelligentia amor, atque fruitio re aut essentia vnum idemque, sola autem ratione differre existimantur. Leo Hebræus de Amore dialogo tertio, chart. 400.

Intelligentia, vt prima, & secunda.

Intelligentiis primis inest virtus magna, quia sunt vehementioris vnitatis, quam intelligentiæ secundæ vniuersales inferiores, & in intelligentiis secundis inferioribus sunt virtutes debiles, quia sunt minoris vnitatis, & plurius multiplicatis, quia intelligentiæ, quæ sunt propinquæ vni puro vero, sunt minoris quantitatis, & maioris virtutis, & intelligentiæ, quæ sunt longiores ab ipso, sunt maioris quantitatis, & debilioris virtutis. Et ideo accidit, vt formæ, quæ procedunt ex intelligentiis primis, procedant processione vniuersali vni. Arist. de causis cap. 3. prop. 10. c. 984.

Intelligentiæ primæ influunt supra intelligentias secundas virtutes, & bonitates, quas recipiunt a causa prima, & intendunt bonitatem in eis vsquequo consequuntur vltimum earum. Aristoteles de causis capit. 3. proposit. 4. chart. 978.

Intelligentiæ superiores primæ, quæ consequuntur causam primam, imprimunt formas secundas stantes, quæ non destruuntur, ita vt sit necessarium iterare eas vice vlla. Aristoteles de causis capitulo tertio, propositione quinta, chart. 978.

Intelligentiæ secundæ imprimunt formas decliues, & separabiles, vt est anima, & non multiplicantur animæ nisi per modum, quo multiplicantur intelligentiæ, quod est, quia esse animæ habet finem, sed quod ex eo est inferius, est infinitum. Aristoteles de causis cap. 8. proposit. 5. chart. 978.

Intelligentiæ primæ si sunt, vt verum est, a corpore absolutæ, necesse est, & naturam intelligentem eatenus intelligere, quatenus vel est, vel sit a corpore libera. Plot. En. 4. l. 7. cap. 8. char. 463.

Intelligentiæ summæ nullum deesse potest genus intelligendi. Mar. Fic. in Plat. Theol. 2. cap. 9. ch. 104.

Intelligentiæ primæ intentione vniuersalis, & maximè communis distinctio rerum prouenit. Mar. Fic. in Plot. de prouidentia cap. 19. char. 1700.

Intelligentiæ non communiter solum, sed etiam rationis fulgorè in animabus minime emicare in causa est, vel peruersa nimium corporis compositio, vel inepta frequenter ingenio, tum perturbationi parata, vel ipsa animæ feminilis ratio in habitum conuersa brutale, atque subinde corpus in materia prout fert opportunitas sibi brutale conformans. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. lib. 3. cap. 4. chart. 1704.

Intelligentia prima, & animal perfectissimum omnes quocumque excogitari possint vitæ, & intelligentiæ, & animalium gradus speciesque continet. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 9. char. 1789.

Intelligentiæ diuinæ, qui purissimi sunt actus, & in suis actionibus corporibus non indigent, idcirco a corporibus separatæ manent. Aut si quando propter vniuersæ naturæ quandam commoditatem se ad corpora demittunt, vt quæ mouere cælestes orbis dicantur, hæc sunt ab illis separabiles, vel potius adhuc separatæ. Iac. Carp. par. post. dig. 10. chart. 24.

Intelligentiæ, dum orbem suos circuducunt, vnitatem, quam maximè colligant atque constringunt vniuersi, & propterea munus a Deo sibi iniunctum cumulatissime explent atque exequuntur. Leo Hebræus de Amore dial. 2. chart. 159.

Intelligentia, vt inferiora gubernat.

Intelligentia, & sapientia admirabili cum ordine cuncta gubernat. Plat. in phil. ch. 224.

Intelligentia vniuersi semper imperat. Plato. in philebo. chart. 225.

Intelligentiæ ac sapientiæ vitam, qui elegit, dictum est non opus habere, nec vt gaudeat, nec vt doceat. Plato in philebo. chart. 226.

Intelligentia, & si regit res, quæ sunt sub ea raturum, Deus benedictus, & excelsus, præcedit intelligentiam per regimen, & regit res regimine sublimioris ordinis, & altioris, quam sit regimen intelligentiæ, quod est in illud, quod dat intelligentiæ regimen. Aristot. cap. 3. propositio. 23. chart. 994.

Intelligentiis nulla est potentia ad esse, nam si cælestia non habent potentiam ad esse, et si ad locum habeant, longe minus intelligentiæ, quæ nobiliores sunt. Besarion Cardinalis in Calumniatore Platoni libro 3. capitul. 22. chart. 52. tergo.

Intelligentia, vt intelligit.

Intelligentia omnis intelligit res superiores, quæ non cadunt sub tempore, nec destruuntur, quia intelligit res per esse suum, & esse suum est sempiternum, & non corrumpitur. Aristoteles de causis capitul. 3. propositione 11. chart. 995.

Intelligentia omnis intelligit essentiam suam, quia intellectus, & intellectum sunt simul, & cum intelligit essentiam suam, scit & ea, quæ sunt sub ea, quoniam sunt

sunt ex ea. Arist. de causis cap. 3. proposit. 13. char. 986. Intelligentia omnis scit quod est supra se, quia acquirit bonitates ab eo, & scit quod est sub se, quia est causa ei. Arist. de causis, cap. 3. proposit. 8. char. 981.

Intelligentia non intelligit, sed est causa, vt alia intelligent. Plot. En. 6. lib. 9. cap. 6. char. 765.

Intelligentias edere homines non solent sine phantasia, nisi forte quispiam ad breue immaterialem attigerit speciem: phantasia vero supergredi non minus est arduum quam beatum. Synesius de som. char. 1971.

Intelligentia vera, quæ a Platone nominatur notio, sic ad intelligibile suum dirigitur reuera existens ac præcedens, vt uerus sensus circa sensibile uersatur, & antecellit sensum, ac denique cum sensu coniungitur, & magis intelligibile cum intelligentia, quam cum sensu sensibile. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide capit. 23. chart. 1145.

Intelligentia sine re intellecta esse non potest, quare antequam sint omnia, mens diuina intelligit omnia. Mar. Fic. in Plat. phil. lib. 1. cap. 21. char. 1227.

Intelligentiam cognosces ex vno cardine rerum vno quodam nutu cardines omnes, sequentiaque deinceps mira facilitate mouere intelligendo, & ita singulis prouidere, si redigas opera singula ad singulas vbi que naturas, & eas subigas vniuersali naturæ, & hanc connectas intelligentiæ, & intelligentiam vnitati. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 3. cap. 1. char. 1701.

Intelligentiæ proprietates.

Intelligentia ac sapientia uersatur circa id, quod semper est & secundum eadem eodem modo purissima sine mixtione se habet. Plat. in phil. char. 238.

Intelligentia, ac scientia nihil concinnius. Plato in philebo. char. 241.

Intelligentiam, ac sapientiam nemo vnquam nec reuera, nec per somnium turpem vidit, aut vilo modo cogitauit. Plato in philebo. char. 241.

Intelligentia ueritati cognatio quam voluptas. Plato in philebo. char. 241.

Intelligentiæ in anima sunt per modum accidentale, quia intelligibilia unita sunt in anima per modum, qui multiplicat, & res intelligibiles, quæ non mouent, sunt in anima per modum motus. Aristoteles de causis cap. 3. propositio. 14. char. 987.

Intelligentia non dat eis, quæ sunt sub ea scientiam per modum creationis, sed per modum formæ. Aristot. de causis, cap. 3. proposit. 18. char. 990.

Intelligentia omnis diuina fit res per hoc quod est intelligentia, & regit eas, quia est diuina. Aristot. de causis, cap. 3. proposit. 23. char. 994.

Intelligentia non recipit diuisionem, quia est primum creatum, quod creatum est a prima causa, & unitas est dignior quam diuisio. Aristoteles de causis, cap. tertio, propositio. 7. char. 981.

Intelligentia omnis est plena formis. Aristote. de causis, cap. 3. proposit. 9. chart. 983.

Intelligentia est cogitationis intentio. Speusippus de Plat. definit. char. 1963.

Intelligentiæ & sensus uocatio in Deo non arguit defectum, sed excessum. Dionysius Arcopagita de diuinis nominibus, chart. 1104.

Intelligentiæ actus æternus latet, quia non peruenit ad vim aliquam per se uentem, nam per sensum medium agere quoq; ad hæc oportet, & si est idem intelligere & esse, oportet actionem aliquam ante animaduersionem esse, at animaduersio uidetur esse, & fieri quando intelligentiæ actus reflectitur, & cum agit secundum animæ uitam repercutitur, ut in speculo aliquid circa lene, nitidumque quiescens. Plotinus En. 1. lib. 4. cap. 10. chart. 36.

Intelligentia non eget quod simplex est, & reuera sufficiens. quod secundo loco sufficiens est, sed sui ipsi egenum, hoc indiget intelligentia. Plotin. En. 5. lib. 3. cap. 13. chart. 511.

Intelligentiæ finis non est certitudo, qua certitudo est, sed quando certe suum bonum percipit non quiddam vt dicitur maxime ens, sed maxime consentaneum & delectabile. Marfil. Ficinus in Plato. Parmenide. cap. 47. char. 1162.

Intelligentia nulli rei inertit & inefficaci, & ad uitam ineptæ ineffe potest. Marfil. Ficinus in Plat. sophista. cap. 30. char. 1289.

Intelligentiæ vestigium per formam vbi que apparet: fit enim vbi que per formam proprium intelligentiæ signum. Marfil. Ficinus in Plotin. En. prim. libr. 4. cap. 3. char. 1564.

Intelligentiæ virtus, vt quæ efficacissima est, ignis instar omnia penetrat & resoluit, & quia simplicissima est, nunquam quiescit, donec ad simplicissima peruenit. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libr. 4. cap. 34. char. 1644.

Intelligentiæ ratio alia est ab existentiæ ratione, non enim quidquid existit, intelligit. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. libr. 9. cap. 4. char. 1729.

Intelligentia & virtus perfecta motum ac sensum & sensibilia mirabiliter antecedens, nec a sensu vel sensibili exorditur, nec iustar mobilis alicuius ab hoc in istud, ab isto in illud ordine ducitur, quasi gradibus, sed in vno semel omnia possidet. Marfil. Ficinus in Plot. 6. libr. 7. cap. 1. char. 1781.

Intelligentia animalis naturam non format rationali, vel imaginali quadam disursione; nam & artifex perfectissimus non consultat ulterius, sed agit more naturæ. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libr. 3. cap. 17. char. 1640.

Intelligentiæ tota potestas, nisi ardentissimus amor accesserit, hucusque fortassis peruenit. vt pulchritudinem, quæ in mudo diuino est, prospiciat vt externam. Accedens amor contemplantem in eam transfert ac vicissim vsque adeo, vt contempletor amator iam se ipsum aspiciat pulchrum, imo pulchritudinem euassisse. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 8. cap. 10. char. 1769.

Intelligentiam voluptas consequitur, qua nulla maior, qua nulla uerior, nulla permanentior. Ioannes Picus Miran. in Heptaplura. libr. 5. cap. 1. char. 35.

Intelligentia ut animæ.

Intelligentia si in nobis est efficax, in Angelis efficacior, in Deo necessario efficacissima est; idem enim in eo est natura, & intelligentia, idem operationis naturalis modus & operationis intellectualis vbi que esse solet. Si quidem tam natura, quam intelligentia per formam agit, & simile aliquid operatur in forma. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 11. char. 106.

Intelligentiæ nostræ formulæ dependent non a sensibilibus formis, quæ semper aliunde mouentur, sed ab ideis, quæ nullo modo mouentur, sed in eodem intelligentiæ actu semper existunt. Marfil. Fic. in Plat. Parmenide. cap. 34. char. 1151.

Intelligentia non sufficit nobis ad beate uiuendum nisi per ipsius boni præsentiam. Marfil. Fic. in Plat. Parmenide. cap. 3. char. 1155.

Intelligentia vna quædam plerunque ad multa intelligenda sufficit. Mar. Fic. in Plat. Parm. ca. 24. char. 1145.

Intelligentia nostra semper intelligit vnum aliquid secundum speciem vnam vbi que essentiam in se veram, immutabilemque possidens, proprietatemque & appellationem suam singulis sub eadem specie comprehensis impartiens: id autem intelligibile nec est in singulis (alioquin iam diuisum, & mutabile foret) nec est ipsamet notio nostra noua (alioquin & mutabile foret, atque figmentum) neque iam esset intelligentia

vera, nec notio illa superior menti nostræ naturaliter insita, nam hæc rebus cognitio nihil tribuit, nec communis est vllis. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenid. cap. 23. char. 1145.

Intelligentia in vita versatur. Marfil. Ficin. in Plato. Parmen. cap. 63. char. 1177.

Intelligentiæ opus sine voluptate nõ est optabilissimum. Marfil. Ficin. in Plat. phileb. lib. 1. cap. 3. char. 1244.

Intelligentia nostra cum a sensu originem trahat, ideo in teriorem bonitatem nunquam intelligeremus nec appetere, nisi exterioris speciei indicij manifestis prouerheremur. Marfil. Ficin. in Plat. conuuiuium or. 5. cap. 1. char. 1334.

Intelligentiæ circuitum a corpore impediri ait Plato, rationis vero distrahi duabus præcipue rationibus; tum quia priusquam aduultum sit corpus, anima tota in fabrica corporis occupatur; tum quia, quæ extrinsecus sensus mouent, in teneriore ætate offendunt vehementius, & propter nouitatem rerum animam circa corporea reddunt admirabundam. His de causis diu & intelligentia a diuino vacat officio, & rationalis ipse discursus circa inferiora distractus, quasi demens turbatur & fallitur. Sic totus animus peruersam figuram subit & vitam ducit laboriosam, dum ratio cedit sensibus, per inde ac si quis caput pro pedibus humi figat, & pedes pro capite tollat in altum. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum. cap. 38. char. 1462.

Intelligentia rationibus certis incedens firmaque, & compe tens paucissimis longo interuallo tanquam præstantior, distat ab opinione, idest imaginatione pedissequa sensu. im incerta, vagabunda, communi, eodem interuallo, velut præstantiora ab imaginabilibus distat intelligibilia, idest rationes horum ideales. Hæc igitur veritatem habent essentiam quam formæ sensibiles, & adeo differentem, vt hic ignis cum separato non natura conueniat, sed vmbra simili similitudine, & nomine. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 36. chart. 1474.

Intelligentia animæ infusa ab intellectu puro fit, & seruatur, nec inde disiungitur. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 7. char. 1551.

Intelligentia animæ propria dicitur, non tam quod ex natura sua fit, quam quod intelligat absque corporis instrumento. Sic anima etiam sine illo ratione discurret. Sed hoc saltem interest, quod etsi discursio, & argumentatio non fit per corporis instrumentum, imagines tamen sensibilibus aliquas fere semper ante oculos habet. Motus enim naturaliter ad talia labitur: intellectus vero nec corporis vitur instrumento, nec tales spectat imagines. Ratio enim quando ad intellectum penitus se conuertit, vniuersalia sine particularium imaginibus intuetur. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 9. char. 1552.

Intelligere est ipsum credere, ac non credere est ignorare. Quæ ergo de diuinis dicuntur, intellecta creduntur, non intellecta negantur. Mercur. Trismegist. Piman. cap. 9. char. 1847.

Intelligere est absque corpore comprehendere. Plotin. En. 4. lib. 7. cap. 8. char. 462.

Intelligere est moueri ad bonum ipsius desiderio boni. Plot. En. 5. lib. 6. cap. 5. char. 537.

Intelligit seipsum aliter quod est in anima, aliter quod est in mente: anima enim cognoscit seipsam quod sit aliter: mens vero quod sit ipsa, & qualis ipsa, & quæ nam sit, & id suapte natura, videlicet in se conuersa. Plot. En. 5. lib. 3. cap. 6. chart. 501.

Intelligere in Deo nil aliud est, quam esse, & agere, quam velle; ideo quæcunque hic meditantur, cum labore & tempore meditantur, & aguntur, æterna veritas, & infinita illa virtus momento, prout vult, & facillime peragat. Marfil. Ficin. in epist. lib. 2. char. 701.

Intelligere cum dicit Plato, contemplationem diuinorum

intelligit; cum vero sapere, humanorum prudentiam. Marfil. Ficin. in Plat. Phil. lib. 1. cap. 7. char. 1214.

Intelligere, quod est agere immobiliter, est medium inter intelligere, quod est esse simpliciter, nullaque participatione, sed penitus per essentiam, & inter intelligere, quod est mobiler agere. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 9. char. 1567.

Intelligere in intellectu primo est ipsum esse; in secundo est quasi esse, & (vt ita loquar) existere: est enim agere, agere inquam actu quodam essentiali, & interno, atque perpetuo, vt in luce lucere atque micare: in tertio denique intelligere est argumentari, vt in lumine resfulgere. Marfil. Ficin. in Plotin. En. 1. lib. 4. cap. 9. chart. 1567.

Intelligere est quodammodo tangere. Marfil. Ficin. in Plot. En. 3. lib. 7. cap. 2. char. 1721.

Intelligere, & intelligi, quod intelligitur, & quod intelligit, differunt inter se quadam ratione formali in mente ipsa: substantia tamen conueniunt. Ibi intelligere ipsum metaphorice est moueri, intelligi vero quasi mouere, & stare. Marfil. Ficin. in Plotin. En. 5. lib. 1. cap. 4. chart. 1757.

Intellectus est actio immanens, cum per ipsum intelligere homo felicitatur. Gabr. Bur. de reminisc. lib. 4. chart. 149. tergo.

Intelligibilia omnia habent scientiam propter intelligentiam primam. Arist. de causis prop. 18. char. 990.

Intelligibilia sensibilibus comprehendere, ac spectari non possunt, neque fictis, figuratisque simplicia, & infigurata. Nec informitas per corporum figuram, incorporeū refugium tactum, & figura carens. Eadem veritas ratione ipsa superessentialis infinitas omnes essentias antecellit. Dionys. Areopag. de diuinis nomin. ch. 1026.

Intelligibilia sensibilibus per sacra velamina nostri ingenij facultati indulgens sanctarum literarum benignitas, & sacerdotium traditionum, quæ vero essentiam superant, rebus, quæ habent essentiam, obtegit, & formas & figuras his, quæ formam & figuram refugunt, rite circumdat. Excellam denique & infigurabilem simplicitatem signorum diuiduorum varietate multiplicat, & effingit. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus, chart. 1031.

Intelligibile ipsum duos actus habere debet: alterum in ipso manentem, alterum in aliud prodeuntem. Plot. En. 2. lib. 9. cap. 8. char. 206.

Intelligibile cognitio multo magis, quam sensus est a passione remota: hæc enim interno prodeunt, sensibilia vero attingunt extrinsecus. Plotinus En. 4. libro 4. cap. 2. chart. 453.

Intelligibilia sensibilibus connectuntur, vt illa quidem per se existat, hæc vero illarum participatione esse semper accipientia, naturamque intelligibilem pro viribus limitantia. Plot. En. 4. lib. 8. cap. 6.

Intelligibilia ipsa vel sensu, vita, & intellectu carent, vel intellectum habent. si habent, in eis pariter erunt ambo, & ipsum verum hic existet, primusque hic erit intellectus. Plot. En. 5. lib. 5. cap. 1. char. 520.

Intelligibile natura superiorem naturam qui contemplari desiderat, si modo omne intelligendum dimiserit, contemplantur. Plot. En. 5. lib. 5. cap. 6. char. 525.

Intelligibilem naturam qui cognoscere cupit, tunc demum cognoscet, quod est super sensibile genus, quando nullam prorsus rei sentiendæ tenebit imaginem. Plot. En. 5. lib. 5. cap. 6. char. 525.

Intelligibile cum sit vniuersum vbi que totum: tamen, quæ paratiora sunt ad capiendum, præsentiora censentur, & ens ipsum vbi que per entis naturam existit, nusquam sibi deficiens, & præsens est illi, quicquid præsens esse potest, & quatenus valet non loco, sed vt perspicuum corpus lumini. Præterea cum esse prima, secunda, tertia, disponuntur, non loci gradibus,

bus, sed ordini, virtuti, differentiis gradatim accommodandum; nihil enim prohibet simul esse quæ differunt, vt animam, intellectum, scientias omnes, maiores, & minores, quoniam circa pomum idem oculus videt colorem, olfactus odorem sentit, & sic alii sensus. ratio tamen est & vna, & multa. Plot. En. 6. lib. 4. cap. 11. chart. 654.

Intelligibilia cum entia sint, sunt multa simul, & vnum, & multa in vno & in multis vnum, & omnia simul, & agunt omnia illic ad totum vna cum toto, agunt ad partem vltimus cum ipso toto, & admittit primam partem in seipsam actionem partis, deinde totum. Plot. En. 6. 1. 5. cap. 6. ch. 664.

Intelligibilia sic agunt in intellectu, vt sensibilia in sensum, hoc tamẽ excepto, quod intelligibilia non extrinsecus veniunt ad agendum, quia ab intellectu nõ sunt separata, ambobus enim vna quædam est actio: intelligibilibus ad intellectum, intellectui ad intelligibilia, quatenus ab intellectu non sunt seiuncta. Priscianus in Theophr. de phantasia & intell. cap. 5. c. 1827.

Intelligibiles cum sint res a materia separata, ex seipsis perficiuntur, & intelligibiles sunt, impartibiliterque vniuntur totæ per totas secundum essentiam propriam perfecte intellectui, & secundum seipsas intelligibiles sunt perfectissime. Prisc. in Theophr. de phant. & intel. cap. 19. char. 1834.

Intelligibile sua tenuitate, & vi mirabilis illabitur in intellectus interiora. & intellectus subtilitate, virtuteque sua vndique intelligibile penetrat. Marfil. Ficin. in Epist. lib. 2. chart. 712.

Intelligibile excedit ens; quia & quæ sunt, & quæ non sunt, intelligimus, & esse, & non esse, & aliquid ipso ente esse, & essentia perfectius. Hinc concludimus principium vniuersi, quod propter supereminentem simplicitatem ipsum vnum nominamus, excellentius ente putandum, præsertim cum ens, quæ ens, non refugit diuisionem: at vnum, hanc valde procul propulsat. Marfil. Ficin. in Dion. Areopag. de diuin. nom. c. 1055.

Intelligibile qua intelligibile, eminentius est, & prius quam intellectuale, hoc enim participatione illius intelligit. Marfil. Ficin. in Dionysio Areopag. de diuin. nominibus. c. 1052.

Intelligibilia & sensibilia Deo certa sunt, modo quodam sensum, & intelligentiam excedente, vt rationi perfectæ nota sunt eadem, quæ & oculo per modum superiorem, quam per visum. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diuin. nom. c. 1104.

Intelligibile reuerata intrinsecus mouet intellectum, vt sensibile extrinsecus mouet sensum. Marfil. Ficin. in Plat. Parmen. cap. 4. c. 1139.

Intelligibilia tanto sensibilibus præstantiora sunt, & veriora, quanto intellectus est præstantior & verior sensu. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 22. c. 1144.

Intelligibilia sunt, ad quæ naturaliter conuertitur intellectus quoties est expeditus, quæ sunt communes quædam rerum, absolutæque rationes, quæ nec esse nisi penes intellectum quendam possunt, nec primæ omnium sunt quam a nobis concipiuntur; mobiles enim sunt, & intelligentia nostro posteriores: at vera intelligibilia immutabilia sunt, & intelligentiam nostram antecedunt. Marfil. Ficin. in Plat. Parmenid. cap. 22. chart. 1144.

Intelligibilia vera immutabilia sunt, & intelligentiam nostram antecedunt. Primæ igitur eiusmodi rationes sunt in mente diuina, sed in nobis quoque ante aduentios, quos dixi, conceptus rationes sunt naturaliter insitæ, per quas & conceptiones eiusmodi parimus, & hinc ascendimus ad ideas. Et has rationes mentibus nostris ineffe tunc declaramus, cum res quædam absolute diffinituri a singulis externis confugimus ad

communia, & intima mentis penetralia petimus, vbi nobis occurrunt intelligibilia proxima, ideæ vero intelligibilia sunt remota; proxima quidem hæc intelligibilia tanquam perfectiora a sensibilibus, tanquam imperfectis collecta non sunt, sed a primis infusa, per quæ horum ipsorum virtutem, dum particulare aliquid circumspicimus, rationem specialem, quæ in singulari non est vniuersalis, vniuersaliter cogitamus, reque corporeas ad incorporeas causas recta ratione reducimus. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 22. c. 1144.

Intelligibilia sunt speciales ipsæ omnium rationes communes, immutabiles, absolutæ. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 23. chart. 1145.

Intelligibile est species quædam in ipso intellectu omnium rerum conditore, cuius specie proles quædam est, & ratio seminalis circa quamlibet speciem, oculis naturæ illinc infusa, & quædam singulis sub eadem specie communiter tributa proprietas, & notio nobis infusa diuinitus. Marfil. Ficin. in Plato Parmenid. cap. 23. chart. 1145.

Intelligibile supra cœlum loco quædam infunt, quædam de ipso negamus. Negamus tactum, idest omnem conditionem & passionem corporeo mundo propriam; figuram, idest animalis mundi qualitatem, quæ per figuras, & numeros in Timæo describitur; colorem, idest lumen participatum. Marfil. Ficin. in Plato Phæd. cap. 11. chart. 1372.

Intelligibile prima sunt ideæ; secunda inhaerentes materię species, quæ ab illa separari nequeunt. Sic intellectio primorum vna, secundorum altera. Prima intelligibilia intellectio iudicat non sine scientifica quadam ratione per comprehensionem & distictum. Secunda scientifica ratio non sine ratione opinatiua. Alcin. cap. 4. c. 1947.

Intelligibilis mundus, cum sit primum intelligibile, sensibilibus uero cœretum quoddam, illud intellectio cum ratione, idest non sine ratione iudicat; hunc opinatiua ratio non sine sensu. Et cum contemplatio fit, nec non actio recta ratio, haud eodem modo discernit, quæ contemplationi, & quæ actioni subiciuntur. In contemplatione quid verum uel falsum considerat, in actione quid proprium, quid alienum, quid agendum, quid non. Ex eo enim, quod pulchri & boni naturali naturalem habemus intelligentiam ratione vtentes, referentesque ad naturales intelligentias, veluti ad præfinitas normas, bona ne, an mala, sint singula diudicamus. Alcin. cap. 4. c. 1947.

Intelligibile idem omnino, atque ipsum ens appellandum est. Marfil. Ficin. in Plato. de republica dialog. 10. chart. 1428.

Intelligibile & enti bonum præponendum est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. c. 1428.

Intelligibilis ad intellectum longe maior est proportio, quam sensibilibus ad sensum. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 9. cap. 6. char. 1668.

Intelligibilia sunt in ipsa sensus essentia: non enim quærit argumentando, nec vagatur extra, sed in se conuertitur & stabiliter intuetur quasi possidens, ipsamque vniuersamque substantiam penetrat, & definit. At per imagines rerum non possit aliud, quam qualitates & externa conicere. Marfil. Ficin. in Plot. En. 5. lib. 5. cap. 2. char. 1767.

Intelligibilia non sunt propositiones & quasi dictiones quædam, sed rationes & formæ essentielles, nec sunt spectacula quædam inter se disiuncta, sed formæ in vna quadam immateriali forma, vt sensibiles cunctæ in eadem informi materia. Marfil. Ficin. in Plot. En. 5. lib. 5. cap. 1. char. 1763.

Intelligibiles formæ magis vnitæ sunt cum intellectu, quam sensibiles cum materia, & cœlestes cum substantia cœli. Mar. Fic. in Plot. En. 5. 1. 5. cap. 1. c. 1763.

Intelligibile duplex; vnum coniugatum cum intellectu; alterum superius. Marfil. Ficinus in Plotin. Enn. 5. libr. 4. cap. 2. char. 1763.

Intelligibile se habet ad intelligentiam fere, vt motor, ideoque quodammodo antecedit. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. libr. 9. cap. 7. char. 1770.

Intelligibile est propria intellectus perfectio, vnde intellectus in actu, & intelligibile in actu sunt vnum. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 11. cap. 1. char. 239.

Intelligibilis mundus est magis vnum, quam mundus sensibilis; quia formæ immateriales firmius & proprius assignantur ideis suis, & per ideas intellectui, quam formæ materiales inchoationibus suis, & per eas materiae. Ille est vnus vnitate summæ formæ, hic infimæ materiae. Marfil. Ficinus in Plotinus Enn. 6. libr. 5. cap. 5. chart. 1782.

Intelligibile ipsum amplius est, quam ens; nam intelligimus non solum entia, & esse, sed etiam non entia, & non esse; vnum autem latius est. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. libr. 9. cap. 2. char. 1798.

Intelligibilibus primis iudicandis primo dominatur mentis intellectio, quæ posita est in illorum fruitione per intuitum. Accedit vero quasi comes, vel prænumera ratio ea, quæ coniuncta est cum cogitationis discursu. In secundis contra primum tenet locum ratio cum cogitationis discursu. Ad eam accedit mentis intellectio atque in sensibilibus prima & secunda ab homine cognosci per sensum accedente ratione, & cum opinione coniuncta; concretas vero substantias, quæ primis sensibilibus affectæ sunt, percipi potissimum ratione, sensu huic subministrante, & seruiente. Iacob. Carpent. in Alcinoi cap. 4. char. 36.

Intelligibilia prima, cum formæ sint omnino materiae ex partes, in vita hac, & in altera solo intuitu cognoscuntur, cum ipsa mens ad mundum intelligibilem ascenderit, vel post hanc vitam corpore soluta, vel in hac uita rapta per estasm. & per eam mortem, quam philosophicam appellauimus cap. 1. At in hac vita mens præparatur ad intelligibilem mundum antecedente rationis & cogitationis discursu, quo exercetur in contemplatione naturalium, & abstractione mathematicarum. Iacob. Carpent. in Alcinoi cap. 4. char. 37.

Intelligibilia secunda, quæ sunt formæ cum materia coniunctæ, & cum eadem in agendo necessario communicantes, principem locum obtinet ratio cum cogitationis discursu, sed illa in hoc errore vitare non potest, nisi illustretur, & dirigatur primæ mentis lumine extrinsecus adueniente, & influente. quoniam vanus est labor humanæ cogitationis circa formas rerum naturalium, nisi a prima mente adiuuetur. Iacob. Carpent. in Alcinoi, cap. 4. chart. 37.

Intelligibilia sunt scibilia, vt opinabilia sensibilia. Iac. Carpent. in Alcinoi defensione. char. 210.

Intemperantia circa res venereas magna ex parte propter vnus generis habitum præ ossium raritate in corpore fluidum, & humectantem morbus animæ facta est. Et sane omnium fere, quæ ex voluptatum intemperantia opprobriū afferunt, velut vltro sint tales mali, non recte exprobrantur. Plato in Timæum. char. 760.

Intemperatus vnusquisque est præter animi sententiam. Aut enim ob imperitiam, aut ob incontinentiam, aut ob ambo hæc, omnis humana turba temperantiæ exors viuit. Plat. de legib. dialog. 5. char. 841.

Intemperantium lapsus in veneream passionem est peccatum. Plot. En. 3. libr. 5. cap. 1. char. 291.

Intemperatus propter intelligentiam diuinitati cognatam, diuina quandoque cogitat, atque loquitur: sed propter concupiscentiam imaginationemque perturbatam, a temperantia diuina longe discedit, & cum se cum semper pugnet, cum aliis consentire non potest. Proc. in Alcib. 1. chart. 1923.

Intentio requiritur ad actum cuiuslibet cognoscentis potentia, quæ ad multa referri non potest, nisi hæc inuicem ita sint ordinata, vt quasi vnum accipiatur. Steph. Conab. de transitu mentis in Deum. lib. 6. c. 2. ch. 121.

Interdictum, præceptum, & mandatum differunt: quia interdictum ad peccatum pertinet, præceptum ad recte facta, mandatum ad medium hominem qui nec vitio, nec virtute præditus sit. Phil. Iud. in leg. allegor. libr. 1. chart. 38.

Interrogans necesse est vt cum, qui interrogatur, sequatur, quocumque tandem ille se subducatur. Plato de sancto, libro secundo chart. 7.

Interrogationibus non est temere respondendum, sed tempore intercedente consulere quid dicendum, hoc in loco Socrates docet. Plat. in phædone. char. 47.

Interrogandi & respondendi ad modum facilius est vti eo, qui sine molestia & facile respondet: sin minus, ipse per se quisque facilius differuerit. Plato. in sophista. chart. 137.

Interrogare facilius est, quam responderé. Plat. de repub. dialog. prim. chart. 561.

Interrogationes cuiuscunque rei duæ sunt; nominis, & definitionis. Plat. de leg. dial. 10. char. 923.

Interuallum in modulatione est, quicquid à duobus tenore diuersis comprehenditur sonis. Interuallorum vnum vocatur Tonus, quo harmonia diapente est distans. Hunc harmoniaci generare arbitrantur bipartitum interualla duo, quorum vtrumque hemitonium appellant. Pythagorici æquam eius portionem non agnoscunt, sed sectionum inæqualium minorem dicunt limina; quod contractior dimidio sit. Quocirca cœcentum distans huius duorum tonidrum & semissis volunt esse; duorum alij & defedus: Plat. de animæ genitura ex Timæo. ch. 442.

Interuallum nil aliud est, quam distantia partium. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 5. cap. 6. ch. 1338.

Intestina non directa, sed obuoluta facta sunt, ne alimentum cito pertransiens, cito rursus corpus ad aliud assumendum cogeret, & sic inexplibili ingluuie inducta, vniuersum genus a philosophia & multis alienum efficeret, vt diuinitatē apud nos parti minime obediret. Plat. in Timæum. char. 753.

Intestina facta sunt renoluta, ne alimenta citius defluentia cogerent nos anserum more perpetuam quædam voragine contemplationem prorsus omittere. Marfil. Fic. in Plat. Timæum. cap. 70. chart. 1478.

Intrepiditas est habitus, per quem timoribus nullis mouemur. Speusip. de Plat. definit. char. 1963.

Intrinsicus competere necesse est id, quod secundum naturam communem alicui competit. Ioan. Franc. Pic. Miran. de pranotio. lib. 5. cap. 5. char. 529.

Inueniunt alij quod prius erat amisū, reperiunt denuo, quæ redinuentio vocatur; alij cum nouum lucrum acquirunt, quam inuentionem vocant. Philo Iudæus quod Deus sit immutabilis. chart. 199.

Inuenire quicquam nisi consilio non possumus. Bef. Car. in Trapezuntium. libr. 6. cap. 2. char. 106.

Inuentio tunc laudatur magis, cum genuina est & libera; explodi solet, quæ ereptitia est nedum accersita. Ioan. Franc. Pic. Miran. de imitatione. char. 183.

ad Inuentionem rerum procedemus sine nobis proposito, deinde gradatim descendemus per media fini proxima, ad ea quæ sunt ab illo remotissima via Analysis. At cum iam sumus exercitati in rebus colligendis, nos contrario ordine in harum obseruationem incumbere, via Genesis, necesse est quam Synthesim quoque possumus nominare, vt Galeno placuit. Iac. Carp. in Alc. in prima digress. de analyt. methodo. char. 141.

Inuentum, & perfectum nihil simul est. Franc. Patric. de repub. lib. 1. cap. 10. char. 38.

Inuentiones omnes in quacunquæ arte nobiliori id fecere

præcipue, quando digressi a corpore in arcem animi confugerunt. Marfil. Ficinus in Plat. Theologiæ lib. 13. cap. 2. char. 286.

Inuentio ad instinctum, conceptumque naturalem pertinet. Marfil. Fic. in Plat. phædrum. cap. 49. char. 1386.

Inuidia, & calumnia multos bonos viros euertit, & euertit. Plat. in apologia char. 16.

Inuidia nulla est dicere, quæ quis audierit. Plat. in phædone. char. 35.

Inuidia fugienda est, ne futuros sermones in disputando euertat. Plato in phædone. char. 52.

Inuidum ob vicinorum mala gaudere dicimus. Plat. in Philebo. char. 233.

Inuidia est dolor animæ, & ridere voluptas. Plat. in Philebo. chart. 234.

Inuidiæ potentia est dolor quidam iniustorum, & voluptas. Plato in Philebo. char. 234.

Inuidia extra diuinum chorum consistit. Plato in phædone. char. 317.

Inuidus, & qui vltro cum nemine aliqua bona amice communicat, vituperandus est ipse, possessionem vero nihilo magis propter possessorem ignominia afficere oportet, sed quantum fieri potest consecrari, & comparare. Contendat autem nobis quibus ad virtutem citra inuidiam. Talis enim ciuitates auget quum ipse decertat, alios autem calumnijs non impediatur. Inuidus vero, qui aliorum calumnia excedere oportere putat, & ipse minus ad veram virtutem contendit, & eos, qui simul decertant, iniusta vituperatione ad animi deiectionem perducit, & propter hæc totam ciuitatem ad virtutis certamen inexercitatum faciens, inferiorem ipsam existimatione quantum in se est, facit. Plat. de legib. dialog. 5. char. 840.

Inuidet nullus vir bonus alteri vt bonum, aut similem sibi ipsi faciat. Plat. de virt. an doceri possit dialog. spurio. chart. 1021.

Inuidia est tristitia ex amicorum bonis siue præsentibus, siue præteritis. Speusip. de Plat. definitioni. char. 1964.

Inuidiæ, mendacia, furta, nascuntur, quia minus habent; luxuria, superbia, pigritia, quia magis. Marfil. Fic. in Plat. de republica dial. 4. char. 1402.

Inuidia gloriæ comes est. Franc. Patric. de repub. libr. 6. cap. 5. chart. 199. terg.

Inuidia plerisque non modo viros clarissimos pessundat, verum ciuitatum nonnunquam statum euertit, & vrbes ipsas diruit. Franciscus Patricius de repub. libr. 6. cap. 5. char. 200. terg.

Inuidia est pessimum omnium affectus, quæ mæret alieno bono, & lætatur alieno malo. Franc. Patric. de regno. lib. 5. cap. 11. char. 216.

Inuidia non cadit in pares. Iac. Carp. in Alc. cap. 1. ch. 6.

Inuidia sequitur superbiam, quæ est amor propriæ excellentiæ, & odium foelicitatis alienæ. Aug. Steuch. de peren. phil. lib. 8. cap. 38. char. 194.

Inuisibile dicitur & lumen quam minimum, & quam maximum: nam nec illud percipi, nec hoc inspicere oculis potest: sed hoc potest superinuisibile nominari. Marfil. Ficinus in Dionysii. Areopagit. de trinitate. char. 1014.

Inuoluntarium est iniusta facere. Plat. in clitophonem. chart. 554.

Inuoluntarium est, quod præter sententiam factum est. Speusip. in Platon. definitio. char. 1564.

Inuoluntarium est abductio quædam ab ipso bono. Plotinus En. 6. libr. 8. cap. 4. chart. 717.

Inuoluntarium in ignoratione quadam, vel perturbatione consistit, quod licet excutere ratione, consuetudineque ciuili, & diligentia. Alc. cap. 27. char. 1558.

Iocularia & fabellas scribere erudite acrioris ingenij est, quam de grauissimis rebus vel ornate differere potest. operosius enim est ex limo, quam ex ære vel auro de-

coram effingere statuam. Ioannes Picus Mirandulanus in epistolis, char. 362.

Iocos & dij amant. Plato in Cratylo, char. 81.

Iocundum, quod *ἡδονή* dicitur, ad *πρόν* effectum est, quod velut perspiratione quadam, per animam, id, quod iocundum est, perreperit, merito *ἡδονή* appellatum est, temporis vero progressu ad *ἡδονή* deductum. Plato Cratylo. char. 87.

Iocundum & bonum non sunt idem. Plato in Gorgia. chart. 487.

Iocundum boni gratia persequendum est. Plato in Gorgia. char. 487.

Iocundum est, quo accedente delectamur. Plat. in Gorgia. char. 487.

Iocunda sunt, quæ voluptate participant, aut voluptatem faciunt. Plato in Protagora. char. 451.

Iocundum nihil alicui esse potest, nisi quod quisque sibi cognatum ac bonum existimauerit. Mar. Fic. de voluptate cap. 4. chart. 994.

Iocunda antequam comparentur, simul cupiuntur, & amantur; quibus iam habitis, & desiderium, & amorem eorum sæpe extinguere videmus. Leo Hebr. de Am. dialog. 1. chart. 3.

Iocunda antequam habentur, expetuntur simul, ac diliguntur. iam autem habita desiderio simul & amore frequenter euanescentibus, summet fastidium, & odiosam quandam facietatem inducunt. Leo Hebr. de Am. dialog. 1. chart. 12.

in Iocundis indigentia, seu priuatione funditus sublata, desiderium quoque & amor ipsarum pariter auferuntur. Leo Hebr. de Am. dialog. 1. char. 14.

in Iocundis appetendis imaginaria quædam voluptas sentitur. Leo Hebr. de Am. dialog. 1. char. 14.

Iocundorum perceptio vsque ad saturitatem continuata, cum priuatione, sensuque priuationis semper est connexa. Leo Hebr. de Am. dialog. 1. char. 13.

Iocundorum desiderium appetitio nuncupatur. Leo Hebr. de Am. dialog. 1. chart. 12.

Iocundum multo magis, quam vile, naturæ humane est infitum. Leo Hebr. de Am. dial. 1. char. 13.

Iocundum est longe communius & vniuersalius, quam vile. Leo Hebr. de Am. dialog. 1. char. 15.

Iocundum in absentia ipsi vtili præstat. Leo Hebræus de Am. dialog. 1. char. 15.

Iocundum non omne iam habitum facietatem inducit. Leo Hebr. de Am. dialog. 1. char. 41.

Ipsum quod dicitur, super hoc est, quod aliquid appellatur. Plot. En. 6. libr. 3. cap. 12. char. 510.

Ipsum vnumquodque, particula est theologica, quæ significat animam in corpore. Marfil. Fic. in Plat. Alcib. 1. char. 1134.

Ira aliquando pugnat aduersus cupiditates. Plat. de rep. dialog. 4. chart. 611.

Ira scibilis alia est a rationali, quod in pueris uidere licet. nam statim nati pleni sunt ira, etiam si rationalis nunquam compotes sint. Plat. de repub. dialo. 4. char. 612.

Iratis uarij colores in vultu apparent. Plato. Epistol. 7. char. 996.

Ira est prouocatio irascibilis animæ ad ulciscendum. Speusippus in Plato. definitionibus. char. 196.

Ira scendi natura timida est, propterea quod non aspicit rationem, uel aspicit rationem malam, uel instrumentum uitio, ut defectu, uel labefactione armorum corporeorum, vel agere prohibetur, uel non incitatur. Fortis est, si contra fiat. Plotinus Enn. 3. libro sexto, cap. 2. chart. 305.

Ira scimus non solum ob id, quod corpus patitur, sed ob id, quod chari nobis homines patiuntur, atque horum causa, quæ indigne, aut nobis, aut nostris inferri putamus, ideo in iracundia & sensu & intelligentia opus est. Plot. En. 4. libr. 4. cap. 28. char. 420.

Ira propensiores homines sunt, cum ægrotant, quam cum bene valent, & cum ieiuni, quam cum saturi. Ideo ad corpus pertinet ira, & bilis, & sanguis hos impetus excitat. Ideo tali hoc corpore patiente, repente moueri sanguinem, aut bilem, sensuque excitato, imaginationem quoque expurgat, quæ prouocat animam cum tali corpore communicantem eum inuadere, qui molestiam intulit. Plot. En. 4. l. 4. cap. 28. c. 420.

Ira procliuiores sunt, qui sunt sanguine & bile feruentis; contra tardiores, qui bilem & sanguinem frigidiores habent. Plot. En. 4. l. 4. cap. 28. c. 420.

Ira solet & prouocari absque ratione, & deinde per imaginationem prouocatam conuocare ad idem rationem. Est & quod exorditur a ratione, & definit in id, quod naturaliter excadescit. Ideo fomes tam irascendi, quam concupiscendi ab ipsa vegetali & genitali natura pullulare videtur. Plot. En. 4. l. 4. cap. 28. c. 421.

Ira vestigium in præcordiis est, non enim ibi animam proprie, sed talis cuiusdam sanguinis fontem esse putandum est. Plot. En. 4. l. 4. cap. 28. c. 421.

Ira qui indulgent, maximis calamitatum visuris se inuolunt. Max. Tyrius sermo. 2. c. 18.

Ira morbi animæ grauissimi medicina est sermo cum doctrina, & veritate. Phil. Iud. in leg. allegoriam. l. 2. c. 55.

Ira, & amoris incendium simile est. Marfil. Ficin. in Epist. lib. 1. chart. 623.

Irasci nunquam, optimum, & tutissimum est; quid enim aliud irasci est, quam insanum, & ebrium euadere? & ubi ira frenum excusserit, interea donec iracundia referuescat, cohibenda est lingua, & ut insanis fieri solet, manus, & pedes iugandi, ne quid in ipso furore aut dicatur, aut agatur. Mar. Fic. in Epist. l. 9. c. 797.

Irascendi, & concupiscendi vires quasi germanæ sunt; nã procliuus ad libidinem sunt etiam propensiores ad iram, & vicissim ut non immerito Martem cum Venere Poetæ coniunxerint. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. cap. 28. char. 1745.

Iracundiæ motus aut quasi extrinsecus oritur, aut intrinsecus: extrinsecus ira, quando illata corpori foris passione, ad primum sensus motum feruet vigor igneus, & imaginationem mouet, & per hanc prouocat rationem; intrinsecus ira, cum ratio, vel imaginatio iniuriam excogitans humorem feruentem incitat. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. cap. 28. c. 1745.

Ira est sanguinis feruor, & accensio circa præcordia. Frã. Patr. de regno. l. 4. cap. 10. ch. 165.

Iracundia est cupiditas ad vlciscendum tempus ob seruans, quæ in habitu & dispositione est, ira vero in actu & feruore. Franc. Patric. de regno, libr. 4. capit. 10. chart. 165. tergo.

Ira implacabilis subditos sæpe in desperationem inducit. Franc. Patric. de regno, l. 4. cap. 10. ch. 168. ter.

Iram a mollicie mentis multi philosophi nasci affirmant. Franc. Patric. de rep. l. 5. cap. 6. c. 162. ter.

Iracundiæ qui est expertus, nec effervesce potest, & ita nec arcere, nec abigere hostem. Auert. in rep. Plat. trac. 1. char. 175. col. 4.

Iracundia Leonem, cupiditas Simiam sequitur ob effectus similes & communes cum ijs animalibus. Sebast. Foxius in 9. Platon. de rep. ch. 374.

Iracundia si accendatur animus, supersedendum est ab omni actione. Franc. Patr. de rep. l. 5. cap. 6. ch. 163.

Irradiationis & illuminationis nomen Platonici non intellexerunt, est enim illuminatio nectar, & ambrosia diuina, cognitio, sapientia, quam supremam animorum voluptatem sensit Aristoteles. August. Steuch. de peren. phil. l. 8. cap. 18. ch. 176. ter.

Irascibilem fortitudo, & eius pedisse quæ perficiunt. Mar. Fic. in Plato. virtute. ch. 1135.

Irascibilis actus est aggredi, quæ ratio, & phantasia proponit. Marfil. Fic. in Plat. de virtut. c. 1133.

Irascibilis est ministra rationis, vel concupiscentiæ ad illa, quæ vel eligunt audacter exequenda, vel abhorrent per iracundiam deuitanda. Marfil. Fic. in Plato. Philo. lib. 1. cap. 7. ch. 1214.

Irascibilis naturæ generosa animositas amaritudine fellic adiuta, aduersum resolutam libidinis, vel inertie molliem pro ratione repugnat. Mar. Fic. in Plato. Timæum. cap. 67. ch. 1478.

Irascens pro quibus, & contra quos, & ut oportet, & quando, & quanto tempore, laudatur. Mar. Ant. Nat. de pulchro. l. 9. c. 113. ter.

Irrationale nullo modo est excellentius rationali. Plot. En. 1. l. 4. cap. 2. char. 30.

Irrationales vitæ, non animæ proprie appellantur, sed idola, & animarum simulachra. Marfil. Fic. in Plat. Theol. l. 5. cap. 2. ch. 135.

Irrationalis vita corpori mancipata non est vera animæ substantia, nec ex se ipsa libere mouetur, vel agit, sed partim ab anima rationali, siue particulari, siue vniuersali pendet, sicut a vultu imago specularis, partim animalibus influxibus agitatur, partim ab externis obiectis impellitur, soli vero animæ rationali conuenit, ut ex se libere, absolute, suo quodam pacto moueatur, & moueat, atque agat, ita omnis rationalis anima tam humana, quam diuina motus principium dici potest, & omnis talis anima à Socrate immortalis iudicatur. Mar. Fic. in Plat. Phædrum. cap. 5. c. 1366.

Immaterialia nihil in se habent, nisi necessario pertinentia ad essentiam. Materialia præter essentialia, subeunt accidentia multa. Intellectus noster vitæque cognoscit per formas innatas: quæ formæ representant immaterialia, tanquam eis cognatæ, & materialia tanquam causæ. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. de phant. & intel. cap. 13. c. 1831.

Iris a verbo ἴριον, quia nuncia erat quod est dicere, dicitur. Plat. in Cratyl. c. 82.

Iris arcum esse vulgo aiunt, cum imago Solis vel Lunæ humidam, & cauiam nubem, densamque ad instar speculi colorat, & medietatem eius orbis fecat. L. Apul. de mundo. chart. 235.

Iridem non excedere semicirculi figuram docet Aristot. quod experientia comprobatur esse falsum. Io. Franc. Pic. Mir. de stud. philol. l. 2. cap. 3. c. 31.

Iris celestis arcus Thaumantis filia dicta est propter admirationem. Io. Franc. Pic. Miran. in examen van. doct. gen. l. 1. cap. 12. c. 771.

Iridem sunt qui sentiant euaporationem humidam esse, cum in nubes inciderit, in parua confestim ramenta disseparari: itaque Sole in Occidentem vergente, ex aduerso omnis iris cernitur, tum cum visio aspersioni- bus stellarum occurrans refrangitur, quæ aspersiones non figuræ, sed coloris esse formas ideo putant, quod primo puniceum quiddam, secundo purpureum, tertio subnigrum, & viride representat obtutui. Metrodorus voluit tum iridē fieri, cum per nubes sol exsplēderit, quæ nubes nigrescat, & splendor ipse subrutilet. Anaximenes iridis causam retulit in splendore Solis densæ nubi, & crassiæ & nigre occurrentem, cum penetrare nequeat radii, & nubem transmittere. Placuit Anaxagoræ ex crassi nube, quæ Solari coruscationi resistat, refractionem contingere. Placuit Senecæ esse imaginem Solis, & roscidam, & caua nube conceptam. Io. Franc. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. l. 1. cap. 12. c. 771.

Iridem nunquam maiorem semicirculo ait Arist. quam ego vidi, ut paulo minus circulum impleuerit. Io. Frã. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. l. 6. cap. 12. c. 1213.

Iridem noctu non fieri, nisi Luna plena, & spatio quinquaginta annorum ait Arist. quod falsum compertum est, nam semper Luna plena roscida nube existente, fieri potest. Io. Franc. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. l. 6. cap. 12. char. 1215.

Iris potius fit, dum Solis radius partim in oppositâ nubem, partim in terram huic subiectam, ac plerunque virescentem emittitur, in illis triplicis coloris speciem excitat, quæ deinde ad oculum eius, qui nubem intuetur, ita defertur, ut in huius pupilla aliquid simile iridi possit intueri. Iacobus Carpentarius in Alcinoi digressionem 7. char. 404.

Iris mortalibus aquarum alluiei maximam præstat securitatem. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 157.

Isoscheles triangulus figuræ cubicæ elementum est: nam quatuor trianguli Isoischeles concurrentes quadrangulum complent, ex quibus sex quadrangulis cubus conficitur. Alci. cap. 13. c. 1953.

Italia Charundam legislatorem laudat, athenæ & Sicilia Solonem, Homerum nemo ut legislatorem laudat. Plat. de rep. dial. 10. c. 693.

Iter in Aeginâ qui noctu sero faciunt, damnantur. Plat. in Cratyl. char. 94.

Itineris Deam geminam esse scito, indicatricem scilicet & seruatricem, & illam esse lucem sub nomine Lunæ, hanc vero sub Dianæ nomine fidem, & quidquid casu quodam alienum in itinere repertum est, Deo esse dicendum, ut cognoscas fortunam prosperam esse ad Dei prouidentiam referendam. Marfil. Fic. in Plat. de legib. dial. 10. c. 1521.

Iudicis virtus est cognoscere an dicantur iusta, an non. Plat. Apolog. char. 111.

Iudex rogari non debet, nec rogatus absoluere, nec rogâs absolui, sed ut per hunc doceatur, & persuadeatur. Plat. in Apolog. c. 20.

Iudex sedet ut iudicet, quæ iusta sunt, non ut gratificet, & iureiurando se adstrinxit se non gratificaturum esse, pro ut visum fuerit, sed iudicaturum secundum leges. Plato in Apolog. chart. 20.

Iudicis officium est, suam propriam virtutem exhibere, ut neque a muneribus, neque a timore, neque a commiseratione, neque ab inimicitia aliqua, neque ab aliqua amicitia superata, præter legislatoris ordinationem accusationes dirimere velit. Plat. de regno. c. 186.

Iudicum potentia non est regia, sed legum custos, & ministra. Plat. de regno. c. 187.

Ex Iudicibus infernorum, Asiaticos iudicat Radamanthus, & Europeos Aeacus, & si sunt in aliquo ambiguo, Minoi hæc prærogatiua dat. Plat. in Gorg. c. 495.

Iudicibus opus habere quid turpius est & præsertim ei, qui multam vitæ partem in iudicibus, modo reus, modo accusator conterit, sed etiam præhonesti imperitia ob hoc ipsum gloriatur, uelut qui in ferenda iniuria præstet, & omnibus fallacis uti possit, & omnes ad elabendum exitus perquirere, & ratiocinando tergiversari, ut ne poenas det, & hæc paruorum, & nullius pretii rerum gratia, ut qui ignoret quanto pulchrius & melius sit præparare sibi vitam, ut nihil opus habeat stertere iudice. Plat. de rep. dial. 3. c. 594.

Iudicibus & medicis multis in ciuitate opus esse, & non solum vulgaribus & manuariis opificibus, sed etiam illis, qui in liberali studio se educatos esse simulant. Maximum iudicium est malæ & turpis institutionis, eam ob inopiam propriæ virtutis externa iustitia ab aliis, velut dominis & iudicibus, uti cogi. Plato. de repub. dialog. 3. chart. 592.

Iudex non iuuenis, sed senex esse debet, ut qui sero qualis res sit, iniustitia didicerit, & non propriam iniustitiam in sua anima senserit, sed alienam in alienis per longum tempus, quale malum sit percipere & cognoscere meditatus sit, scientia, non propria experientia usus. Plat. de rep. dial. 3. c. 596.

Iudex non ut discipulus, sed ut doctor spectatorum, velut par est, confidet, ut qui aduersaturus est his, qui non conuenienter, neque recte spectatoribus voluptatem exponunt. Plat. de legib. dial. 2. c. 802.

Iudicia iudicata rata habenda sunt. Plat. in Cri. ch. 27.

Iudicandi instrumenta sunt experientia, sapientia, ratio. Plato de repub. dialogo 9. ch. 679.

Iudicia de varijs varia esse debent. Plato de legib. dial. 2. chart. 801.

Iudicium maxime ratum sit illud, quod singuli sibi ipsis diffinierint, sint autem duo: alterum quum priuatus priuatum aliquem ob iniurias illatas accusat, & ad iudicium trahit, & rem diiudicari cupit; alterum, quando rem publicam ab alio affectam iniuria quis putat, & communibus rebus opem ferre conatur. Plato de legib. dial. 6. char. 857.

Iudicium maxime ratum habeatur, quod singuli sibi ipsis definierint in communi quibusdam delectis. Plato de legib. dial. 6. char. 857.

Iudicia per tribus fieri necesse est, & per sortem iudices precibus incorruptos è vestigio iudicare. Plato. de leg. dialog. 6. chart. 858.

Iudicandi cui facultas negatur, is neque ciuitatis participem esse se putat. Plat. de leg. dial. 6. c. 858.

Iudicia ciues omnes, quibus ocium est, studiose audiât. Plat. de leg. dial. 9. c. 901.

Iudicium diuini nemo exors erit, & si sit ita paruus, ut terræ profunditatem subire possit, aut ita altus, ut in coelum euadat; sed debitam quicque poenam dabit. Plato de leg. dial. 10. c. 927.

Iudicio in quocumque ferendo oportet, ut quis vereatur, ne fallam poenam inducat, nec volens, nec inuitus, quo ad fieri potest. Plat. de leg. dial. 12. c. 947.

Iudiciorum præfides in agendis causis non permittant, neque ut quis iureiurando dicat persuadendi gratia, neque ut seipsum, & genus suum detestetur, nec supplicationibus indecoris, & commiserationibus muliebribus utatur: sed ut in eo, quod iustum est, docendo, & dicendo cum commoda dictione semper perseueret: sin minus, tanquam qui contra propositum dicat magistratus ad sermonem de re proposita reducant. At externo ad externum veluti liceat ut si velint alter ab altero, iurandum suscipiat, non enim consenscunt, nec nidificant in ciuitate ut timendum non sit ne alios dominos regionis exhibeant suos alumnos. Plat. de leg. dial. 12. ch. 950.

Iudiciorum primum est arbiter a partibus electus. Secundum iudices vicini & tribules. Tertium sint iudices selecti. si in primo acquiescere voluerit iudicio reus, & secundo victus fuerit, quintam partem æstimatæ litis persoluat: si ad tertium reus victus, sesquiplum, actor dimidium persoluat. Plat. de leg. dial. 12. c. 913.

Iudex si quis iniustam sententiam de damno illato pronuntiare videtur, dupli ei, qui læsus est, persoluendi reus sit, & condemnetur. At de magistratibus iniustis factis quicumque volet actionem apud publica iudicia, instituat. Plato de leg. dial. 8. c. 896.

Iudices in capitali crimine sint legum custodes, & iudicium eorum magistratuū, qui de superiori anno optime fuerint ab hoc delecti, & horum inductiones, & vocationes in ius, & quæcunque huiusmodi sunt, & ut fieri oportet, iunioribus legislatoribus curæ sit. Plat. de leg. dial. 9. char. 901.

Iudices aduersus faciem, & accusatoris, & rei quam proxime pro senij dignitate sedeant. Plato de legibus, dialog. 9. char. 901.

Iudex senior post orationes ab actore, & reo factas incipiat iudicare ac percontando examinare ad iuxtam eorum, quæ dicta sunt, considerationem progressus. Post seniores omnes recensere oportet quidquid ab utraque aduersario dictum, aut non dictum, quis aliquo modo desiderat. Qui vero nihil considerat, alij examinationem deferat ex his, quæ dicta sunt, præcipua quæque literis obsignata, omnium iudicium sigillis impressis, ponantur in sedem, & postredie rursus in idem

idem congressi similiter examinent, & iudicium profertur, & rursus his quæ dicta sunt sigillis impressis eadem ponant, & postquam ter hoc fecerint, & coniecturas & testes quantum satis est adhibuerint, quisque suffragium sacrum ferat, & ante sedem promittat se pro viribus iusta & verâ iudicaturum esse, & sic huiusmodi iudicio finis imponetur. Plato de legibus, dialog. 9. chart. 902.

Iudici animo qui vim conatur incutere? ut præter occasionem litiget, aut talibus, qui lites intentat, patrocinatur, quicumque volet temere litigantium, aut peruersi patrocinii actionem contra ipsum instituat, iudicetur in electorum iudicio, & si condemnatus fuerit, iudicii extimationem faciat, an ob pecuniarum studium hoc facere videatur, aut ob contentioneis amorem, ut si contentioneis amore id facit, condemnet eum quanto tempore nulli liceat iudicium dictare, nec patrocinari. Si vero ex pecuniarum amore externus e regione discedat, & nunquam redeat, aut morte plectatur, cuius autem ob pecuniæ studium, quod omnimodo apud ipsum colitur, occidatur. Quod si quis contentioneis studio bis hoc fecisse iudicatus fuerit, occidatur. Plat. de leg. dial. 11. ch. 943.

Iudex, qui iudicaturus est, iuret; & is, qui magistratus publicos constituit, per iusiurandum, aut per calculorum lationem, ut a sacris eos ferat, hoc semper facere debet, iudicantes omnes absque iusiurando iudicentur. Plat. de leg. dial. 12. ch. 950.

Iudex bonus legislatoris scripta velut aliorum sermonum auxiliaria medicamenta in seipso habere debet, & his seipsum & ciuitatem dirigere. Plat. de leg. dial. 12. c. 954.

Iudex causæ ne sis, nisi audiueris ambos. Plat. de consilio dando dial. spurio. char. 1024.

Iudex nec diuiti propter opes, nec pauperi propter misericordiam gratificari debet; sed omisso personarum respectu, incorrupte sententiam pronunciare iustam. Philo. Iud. de Ioseph. ch. 345.

Iudex ipse iustitia plenus esse debet, si aliis ius administraturus est; quod fiet, si non minus iudicari putet quam iudicare: & vna cum auctoritate assumat prudentiam ne decipiatur; iustitiam, ut unicuique suum tribuat; fortitudinem, ne flectatur precibus, aut misericordia, quamuis animaduertat in conuictos sceleris, cuiusque enim hæ fuerint virtutes, bene meritis de republica existimandus est. Phil. Iud. de iud. c. 453.

Iudex munera non accipere debet, excipiant enim oculos officium iustitiæ, mentem à recta via cogunt decedere. Præterea muneribus induci ad iniustitiam est scelerati hominis, sicut feminali non reddere ius absque operæ præmio. Phil. Iud. de iud. c. 453.

Iudicis boni sententia incorrupta, & legitima esse debet. Phil. Iud. de iud. ch. 453.

Iudex solum naturam negotiorum sinceram & nudam considerare debet, non personas animaduertere, ut non iuxta opinionem, sed iuxta veritatem iudicet. Philo. Iudæus de iudice. ch. 454.

Iudex senex esse debet. Auert. in republica. Plat. tract. 1. chart. 177. column. 4.

Iudex rei iudicandæ formam in se transfert, amator vero se transfert in animati formam. Marfil. Fic. in Epist. lib. 1. chart. 658.

Iudex nemo in republica esse debet absque iudice. Marfil. Fic. in Plat. de leg. dial. 12. c. 1523.

Iudicis, & medici similitudo est non tantum professione ipsa, sed etiam munere. Medicus morbos corporis, iudex animi vitia curat. Ille morborum peritus, & intelligens constitutionis cuiusque esse debet; hic ingeniorum & morum ciuilium doctus. Vterque probus, & diligens, vterque senex, aut saltem experimento peritus. Seb. Foxius in 3. Plat. de rep. c. 132.

Iudex sæpe affectu concitato decernit quædam, quæ in-

teruallo libenter commutaret. Fran. Patr. de rep. lib. 1. cap. 5. c. 19. ter.

Iudicio nihil in republica magis incorruptum esse debet nec minus malefacit qui oratione, quam qui precio iudicem corrumpit. Franc. Patric. de republica lib. 3. cap. 6. char. 92. ter.

Iudex potius publicam pecuniam, quam priuatam habere debet. Fran. Patr. de rep. l. 5. cap. 6. c. 93. terg.

Iudicans duplex esse videtur, vnum à quo; alterum per quod iudicatur. Illud intellectus noster, hoc organum naturale, idque primo vera, secundo falsa iudicat. Nec hoc aliud est, quam ratio naturalis. Et si liquidius explicare velimus, iudex appellandus erit philosophus, a quo res ipsæ diiudicantur, & iudex ratio, per quam etiam verum iudicatur, quod organum appellauimus. Alcin. cap. 4. c. 1947.

Iudicatricem comprehensionem cuiuslibet artis sustulit Anacharis Scythæ, putans non posse reperiri aliquem, qui exacte iudicet. Ioan. Franc. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. l. 2. cap. 4. c. 826.

Iudicatorium Gorgias Leontinus sustulit in libro, cui nomen fecit, De eo quod non est: primo probauit quod nihil est; secundum si est; ab homine comprehendi nequit; tertium si quis id queat comprehendere aliis narrare non possit. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 3. cap. 6. ch. 830.

Iudicatoria duo Speusippus constituit, intellectibus ad aptauit, scientificam rationem, sensibilibus scientificum sensum. Io. Fran. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. l. 2. cap. 13. ch. 840.

Iudicatoria tria Xenocrates statuit; nam cum tres imaginatus esset substantias; intellectilem, sensibilem, & compositam, opinabilemque; sensibilem putauit esse eorum, quæ intra cælum, intellectilem quæ supra cælum; opinabilem & compositam ipsius cœli. Scientiam putauit iudicatorium intellectilem essentiam, sensibilem sensum; compositi opinionem. primum verum & firmum; secundum verum, non tamen ita, ut adæquari possit; tertium aliquando verum, aliquando falsum. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 2. cap. 13. c. 841.

Iudicatorium Archesilaum aliqui nullum instituisse volunt, aliqui definitum videri volunt, ait Firmianus: eo quod singulæ sectæ multarum sectarum iudicio conuincerentur stultitiæ, reprehensiones omnium inter se Archesilaum collegisse, confusionemque ignorantia multorum philosophorum, & se aduersus omnes armauissent, & nouam non philosophandi philosophiam instituisse. Ioan. Franc. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. lib. 2. cap. 14. ch. 841.

Iudicatorium esse volunt Cyrenaici à schola, & ipsi Socratis (ut volunt) profecti, affectus; vnde ea sola percipi, & non mentiri volunt; eorum vero, quæ patiuntur affectus, nihil esse comprehensibile. Io. Fran. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. l. 2. cap. 16. ch. 846.

Iudicatorium veritatis phantasiæ Stoici existimant. Ioan. Franc. Pic. Mirand. exam. van. doct. gent. lib. 2. cap. 17. chart. 847.

Iudicatorium duplex veritatis constituere Aristot. & plerique sectatorum eius, sensibilem sensum, intellectilem intellectum. Commune vtrisque imaginatur Theophrastus τὸ ἰσχυρὸν, quod clarum & lucidum possumus appellare. Sensum præponit Aristot. Theophrastus ordine sensum præponit, vi & potestate mentem, quamquam ordine posterior, & sensum videtur subsequi. Io. Franc. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. l. 2. cap. 18. char. 849.

Iudicatorium existimauit Epicurus veritatis esse phantasiæ, quam opinioni iunctam appellauit claritatem, & omnino veram existimauit, ut quæ voluptatem, & laborem ostenderet. Io. Franc. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. l. 2. cap. 19. ch. 850.

Iudicatorium veritatis quod sit, varie senserunt philosophi, quorum opiniones ad quinque potissimum capita reduci possunt. Nam alij mentem, alij sensum, alij vtrunque alij phantasiæ primas dedere: sed quæ nam esset veri captatrix phantasia dissentiebant. Alij phantasia utebantur, sed vti famula & ministra vel sensus, vel mentis, quæ omnia placita Sceptici confutare procurant. Io. Franc. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. l. 2. cap. 20. char. 851.

Iudicatorium Sceptici non esse afferunt tribus innitentes rationibus. Primo a quo manat ipsum iudicatorium, quidnam sit ignorari contendunt; id est hominem, qui ferre iudicium debet, quo non cognito, nec notum volunt esse iudicium, quod ab eo pendere consensus hominum vult. Verum etsi hominem percipi concesserint quid sit, sensum tamen, & mentem ita affectam volunt, ut ab eis iudicium rectum expectari non possit, & si detur sensum & mentem ferre sententiam, nihilominus volunt sublatum esse iudicium id, cui factum est nomen, secundum quod, hoc est phantasiam, quia eam nec recte nec sincere fieri contendunt, adeo ut si cætera vera forent, falsa fierent internuncia phantasia, quæ suo ingenio falsa potius, quam vera præsentet. Ideo reperiri nequeat opinio, quæ iudicatorium decernat vllū, quod non à sensu, à mente, à phantasia prodeat. Et cum hæc in homine sint omnia iudicio de homine sublato, & illa ipsa consequenter sublatum ari consent. Io. Franc. Pic. Mir. in ex. doct. gent. l. 2. cap. 20. c. 851.

Iudicium de disputationibus philosophicis, si intrinsicus obstrepat, & resonet, ægre intelliget ea, quæ extrinsecus dicuntur, ut aer, qui in auribus est, nisi stabilis est & voce vacet propria, sed sit tinnitus, & stridoris plenus, haud exacte loquentes percipit. Plutarchi quæst. Platon. chart. 673.

Iudicii prudentis, perspicacia nos perducit ad artem, & scientiam magis, quam vel docilitas ingenii, vel memoria firmitas, & iudicium experimento confirmare oportet, quod nisi vitæ longitudine comparari possit certo scimus, quam vitam longam non solum ab initio fata promittunt, sed nostra diligentia præstat. Marfil. Fic. de vita producenda l. 2. cap. 1. c. 510.

Iudicium sequens amor obsecrat, non præcedens. Marfil. Fic. in Epist. l. 1. c. 640.

Iudici cuncta insipienti animam purissimam offerre posse conandum est, cætera omnia, quæ homines admirantur, esse penitus contemnenda; solaque ex omnibus honoranda, quæ ad salutem animæ sempiternam conferunt. Mar. Fic. in Plat. Gorg. c. 1320.

Iudicium humanum circa virtutes & vitia decipitur, non diuinum. Mar. Fic. in Plat. Gorg. c. 1320.

Iudicium atque discretio, ad rationem & intelligentiam perfectam pertinet. Marfil. Fic. in Plat. phæd. cap. 49. chart. 1386.

Iudicium curias, & magistratum palatia idcirco templis proxima collocamus, quod humani iudices semper iudicando meminerint se à Deo, dum iudicant homines iudicari, & custodes vrbis meminerint, vrbem custodire non posse nisi Deus custodierit. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 6. char. 1505.

Iudicij libertate aliqua carent, quæ nullum habent iudicium, ut plantæ. Alia etsi habent, habent tamen ad vnū tantum determinatum, ut bruta. Marfil. Fic. in Plato, Theolog. l. 9. cap. 4. char. 207.

Iudicium diuinum nunquam abest, vel effugitur vnquam. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 8. c. 1628.

Iudicij dies magnus a tota Cabalistarum schola vocatur septimus millenarius. Iacob. Carpenter. in Alcin. capit. 12. char. 322.

Iudicium de nobis nonnunquam de foris exquirere debemus, nimia enim nos indulgentia plerunque falli-

mus. Franc. Patr. de regno. l. 3. cap. 11. c. 132.

Iudicium est recta iudicatio iusti, vel iniusti, & differt a præiudicio, quia iudicium est res, quæ causam & litem determinat; præiudicium est res, quæ quum constituta fuerit, affert similibus in rebus iudicaturis exemplum. Franc. Pat. de reg. l. 8. cap. 5. c. 334.

Iuno dicitur ἡρα velut ἡρατὴ, id est amabilis, ut quam Iupiter amore ipsius affectus sit, fortassis sublimium rerum contuito habitu, legislator dicitur; id est ærem occulte ἡρατὴ principio eius vocis in fine posito nominauit, quod cognoueris si sæpe ἡρα nomen protuleris. dicitur enim manifeste resonabit. Plat. in Cratyl. c. 50.

Iuno dicitur & soror & coniux Iouis, qui cælum est; quæ cum sit aer; dicitur soror, quia iisdem seminis quibus cælum, etiam aer est procreatus; coniux, quia aer cælo subiectus est. Macrob. in Som. scip. l. 1. c. 82.

Iuno cum sterilis esset, ab Apolline quod lactucas agrestes accepisset, grauida facta peperit Heberem, quod nil aliud significat, quam Sole a Sagittario in Pices Iouis domos peragrante, terram humiditate repleti, & generandi virtutem acquirere. Vnde è Piscibus exente Sole, foetus oriuntur tam varij. Leo Heb. de amore dial. 2. char. 116. terg.

Iupiter patrem ligauit, quia filios iniuste deuorasset, & eum castrauit ob huiusmodi alia facta. Plato, in dial. de sancto. char. 3.

Iouis anima est intelligentia regia, propter causæ facultatem. in alijs vero alia bona, prout singulis dici gratum est. Plat. in Phileb. char. 225.

Iupiter deorum & hominum gubernationem amore ducit inuenit. Plat. in symposio. ch. 293.

Iouis lycei in Arcadiam circa templum fertur, quod qui de humano sanguine, vno fortassis inter aliarum victimarum viscera ammixto gustauerit, cum necesse est lupum fieri, prout est in fabula. Plato de republica, dial. 8. char. 671.

Iupiter est cœli οὐρανός, id est princeps substantialis, & per cælum omnibus præbet vitam. Merc. Trismeg. Asclepius. cap. 8. char. 1864.

Iouis horti sunt splendores ab ipsius intellectu in animam micantes, & rationes ab ipso fluentes. Plot. En. 3. l. 5. cap. 9. char. 298.

Iouem cum nominamus, aliquando mundi artificem intelligimus, aliquando ducem; ipsi ut mundi architecto prius, & posterius segregare debemus, vnicam & immutabilem vitam temporis expertem tribuentes, nec ut dux in ambiguum discurrit, & distrahitur. Plot. En. 4. l. 4. cap. 10. char. 404.

Iupiter in notitia & vita vna semper existit, & motus infinitos ita percipit, ut infinitum illic sit, & consistat vnum, non per cognitionem extrinsecus incidentem, sed re ipsa consistens, cum ipsum sic infinitum semper maneat simul totum, potius autem comiteatur, conspiciaturque, non aduentitia notione, nam ut infinitum, suæ vitæ cognoscit, sic etiam actionem diffusam per vniuersum infinitam esse, præsertim cum sit vna, nec tamen ob hoc ipsum, quod ad vniuersum se conferat. Plot. En. 4. l. 4. cap. 9. c. 404.

Iupiter est mens dei, ab hac Apollo mens animæ mundi, & anima totius mundi, & octo spherarum cælestium animæ, quæ nouem Musæ vocantur: quia dum cælos harmonice mouent, musicam pariunt melodiam, quæ in nouem distributa sonos, octo scilicet spherarum totos, & vnum omnium concentum nouem Sirenes Deo canentes producit. Marfil. Fic. in Plat. Io nem. char. 1283.

Iupiter Deus mundi opifex appellatur. Mar. Fic. in Plat. protagor. char. 1238.

Iupiter & Sol in cælo virtute occulta maxime consonant. Mar. Fic. in Plat. Phædro. cap. 13. c. 1375.

Iupiter dux magnus in cælo, id est anima mundi, quæ in

caelestes animas principatum tenet, citans alatum currum, id est coercens in se geminum conuersionis motum incedit primus, & hunc sequuntur, id est per motum imitantur duces mundani, id est duodecim sphaerarum animæ, & deinde animæ stellarum, & sublimium dæmonum, imitantur per similes motus mouendo exteriora, & diuina interim cōtemplando. Mar. Fic. in Plat. Phædro. cap. 19. c. 1376.

Iupiter potentiam, Prometheus providentiam significat. Mar. Fic. in Plat. epist. secundam ch. 1530.

Iupiter præ cæteris almus est, quoniam si Solis Lunæq; lumen perfecte consentur, ex utriusque iupiter coalescit. Mar. Fic. de Sole. cap. 8. c. 970.

Iupiter per Mercurium, id est per angelum diuinæ voluntatis interpretem, ciuiles scientiæ leges, id est voluntatis suæ decreta ad humanæ societatis, generisque salutem spectantia, mentibus nostris inscribit, & quotidie per angelos diuinam voluntatem interpretantes nos docet, unde intus in nobis præfidet index, inextinguibile rationis lumen, rectum veri falsique, & boni, & mali examen, inuitabilis conscientiæ stimulus. Per hanc legem infusam omnes Deus ad commune dirigit bonum, vt omnes flammæ eligat, ad superna. Ab hac ingenita lege lex oritur scripta, quod in exordio legum dixit Plato, non ab homine, sed a Deo originem sumpsisse. Mar. Fic. in Plato, Protagoram. char. 1298.

Iupiter & Mars a Sole concluditur, Venus & Mercurius a Luna, vetus est misterium Hebræorum. Io. Pic. Mirand. in Heptaplum. l. 2. cap. 3. c. 19.

Iupiter & Saturnus vniti minus agunt, quam separati; nam cum vires sint contrariæ naturæ, alter alterum necessario impedit. Ioan. Pic. Mir. in Astrolog. lib. 5. cap. 5. chart. 557.

Iupiter Apollinis oraculo est Deus ille magnus, æternusque. Aug. Steuch. de per. phi. l. 3. cap. 17. c. 68.

Iouis nomen non hominis primum fuit, sed cum priscis esset Dei æterni nomen, prauis moribus inualescentibus ad mortalem, corruptibilemque hominem fuisse translatum: de quo sæpe dictum fuit. Fatum quoque & fortuna, quæ nomine Iouis arbitratur appellata, sunt ipse Deus: quoties operatur occulte, fortuna: quoties rerum consequentium necessitas aspicitur, fatum nuncupatus. Aug. Steuch. de per. phi. l. 6. cap. 8. char. 109. pag. 2.

Iouem, cum creare vellet, in amorem se transformasse. Pheruidis est sententia. Aug. Steuch. de peren. phi. lib. 7. cap. 10. char. 1482.

Iupiter est princeps, & summus poetarum Deus. Leo Heb. de Amo. dial. 2. char. 96.

Iupiter quasi iuuans pater ab omnibus sic appellatur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. char. 96.

Iupiter a Romanis optimus maximus, & a Græcis ἰουὺς nuncupatur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. char. 96.

Iupiter apud poetas plures significationes habere reperitur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 96.

Iupiter varia ac differentia amorum genera; pro aliorum planetarum cum quibus coniungitur, vel quos aliqua ratione conspici, conditione hominibus infundere videtur. Leo Hebræus de Amore dialogo secund. chart. 121.

Iupiter a Græcis Zeus (quasi vitam dixeris) sic appellatur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. c. 114.

Iupiter & Iuno eandem habent ethimologiam, ambo enim a iuando sic appellantur. Leo Hebr. de Amor. dialog. 2. chart. 116.

Iouis & Mercurij differentes, cōtrarijque influxus sunt. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 146.

Iouis Venerisque coniunctio, vel eorundem benignus aspectus optima quidem portendere ab Astrologis existimatur. Leo Heb. de Amo. dial. 3. c. 303.

Iouem Saturnum è regno expulisse nil aliud significat, quam cum in cuiusvis initio Iupiter vim obtinet, destruit malignitatem & imperium Saturni. Leo Hebr. de Amo. dial. 2. char. 113.

Iuraturus debet omnes rei circumstantias diligenter prospicere, quanta sit, quam vera, quam bene a se percepta, cū seipsum cōsiderare, nū purus sit aīa, corpore, lingua, illa ab iniquitatibus hoc à piaculis, hæc a maledictoria. Nefas est enim per os, quo profertur illud sanctissimum nomen, quicquam turpe progredi, quærat loci & tēporis opportunitas. Phil. Iud. de decal. c. 476

Ius est legis institutum, a quo iustitia prouenit. Speusipp. in Plat. definitionib. ch. 1964.

Ius diuinum est in pares quinarios, prior ius diuinum, posterior humanum continet. In diuino prima lex opponitur opinioni plures deos credentium, docens nos mundum esse sub vnus imperio. Secunda vetat ne quis sibi alios deos faciat præter creatorem. Tertia est de nomine domini. Quarta est de semper virgine sine matre, nata hebdomada. Quinta de honore habendo parentibus, quia pater & mater instrumenta sunt gignendi: Deus autem genituræ auctor. Quinarus alter vetat adulterum, homicidium, furtum, falsum testimonium, & concupiscentiam. Phil. Iud. de eo quis rerum diuinarum Hæres. c. 325.

Iusurandum nil aliud est quam in re ambigua Dei testis citatio. Id ni fiat in veritatis fauorem, scelus est non expiabile facile. Phil. Iud. de special. leg. c. 484.

Iuris peritus est publicus ciuium patronus, commune ciuitatis oraculum, diuinæ mentis & voluntatis interpres. Mar. Fic. in Epist. l. 1. c. 643.

Iurisperiti officium est, vt omnium grauissimum sit, atque sciat, qui sacram adulterat legem, seu sacrilegum seueriore censura plestendum esse, quam qui numos. Mar. Fic. in Epist. l. 3. c. 744.

Iuris peritia rei familiari consulere debet, non animo tantum, vt subtiliter iuris periti arbitrantur. Seb. Foxius in 3. Plat. de rep. dial. 130.

Ius est lex humana, quæ ex moribus tantum constat. Franc. Patr. de reg. l. 8. cap. 4. c. 332.

Ius omne (vt ait Modestinus) aut consensu fit, aut necessitate constituitur, aut firmatur consuetudine. Franc. Patr. de reg. l. 8. cap. 5. c. 334.

Iuris mali interpretes, qui per calumniam causas agunt, pessimi hominum habendi sunt. Franc. Patr. de reg. l. 8. cap. 5. ch. 334.

Iusurandum regum Atlantidis sic fiebat. Cum iudicare vellent, quinto quoque anno ad templum Neptuni accedebant, & quum tauri dimissi in Neptuni templo essent, & ipsi soli decem essent, voto peracto ipsi Deo segratam ipsi victimam capturos esse; absque ferro, lignis, & laqueis venabantur, & quem cepissent ad columnam ad ductum, iuxta apicem ipsius, aduersus literas mactabant. Erat in columna supra leges iusurandum, quod his, qui non parerent, magnas execrationes imprecabatur, & sacrificato tauro, in craterem mixtum pro vnoquoque sanguinis guttam immittebant, reliqua in ignem ferebant columnam circumlustrantes: Post hæc aureis phialis ex craterem haurientes aduersus ignem libantes iurabant se iudicatos iuxta leges in columna exaratas, & puniuros, si quis in aliqua re transgressus esset, & in posterum nihil se transgressuros esse, ex his, quæ literis exarata essent, neque imperaturos se, neque imperanti obedientiam præsturos, nisi secundum patris imperium illud fiat. Hoc vbi vnusquisque nouisset, & pro seipso, & genere suo precatum esset, bibissetque, & phialam in templum Dei dedicasset, circa scenam, & res necessarias versabatur, & sic nocte iudicabant & iudicabantur, & die sequenti præscriptas sententias in aurea tabula vna cum vestibus in

monimentum dicabant. Plato in Atlanticum. ch. 771.

Iustitia diuisio, & ut ad ciuitatem pertinet.

Iustitia alia vniuersalis, alia particularis, & hæc aut cuique homini particulari inest, aut ciuitati. Seb. Foxius in secundum Plato, de rep. dialogum. ch. 80.

Iustitia tantum commutatrix ad ciuitatem pertinet. Seb. Fox. in 2. Plat. de rep. dial. c. 82.

Iustitia in quatuor partes diuiditur; diuinam, naturalem, ciuilem, iudicialem. Franc. Patr. de reg. lib. 8. cap. 2. char. 329. ter.

Iustitiæ ciuilis proprium est multitudini consulere, vrbes tuere, ciuitates regere, homines ab iniuria prohibere, socios prouidentia protegere, vnicique reddere quod suum est, magistratus & honores distribuere secundum cuiusque dignitatem. Franc. Patr. de reg. lib. 8. cap. 4. char. 331.

Iustitia iudicialis in iure dicendo præcipue versatur. Fr. Patr. de reg. l. 8. cap. 5. c. 334.

Iustitia quid est, & unde distat.

Iustitia diuina Deus omnia ordine certo disponit & determinat, & custodit singula seorsum à singulis non confusa, & pro dignitate quod cuique conuenit, singulis largitur. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1109.

Iustitiæ diuinæ proprium est non mulcere, & eneruare virilem optimorum quorumque animum largitionibus terrenorum, nec si quis id tener efficere, absque auxilio linquere, sed illos in statu potius honesto & inflexibili solidare, eisque cum sint tales, secundum merita reddere. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1110.

Iustitia diuina ex hoc maxime iustitia vera est, ex omnibus, quæ sua sunt, pro dignitate cuique tribuit, singulorumque naturam in ordine proprio, suaque facultate conseruat. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1110.

Iustitia diuina omnium æqualitatem metitur, & terminat, omnemque inæqualitatem priuatione quadam oppositam æqualitati singulis competenti foras expellit, & omnia custodit secundum vnquamque speciem, in qua esse proprium singula naturaliter susceperunt, nec permittit res totas totis commixtas perturbari. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1111.

Iustitiæ pars, quæ Deo suum tribuit, quæ anima est, in dialogo de sancto, & Gorgia sanctum appellatur. Mar. Fic. in dial. de sancto. c. 1136.

Iustitia ad Deum attinet; virtutes autem, quæ circa affectus versantur, vt fortitudo, patientia, & similia, non nisi ratione quadam a nostris longe diuersa. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1109.

Iustitia diuina non peruertit ordinem a diuina sapientia rebus dispositum, sed conseruat. Ideo propria superiorum munera non distribuit inferioribus, sed sua cuique pro natura confirmat, & pro dignitate rependit. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1110.

Iustitia diuina inæqualitatem è rebus exterminat; eam dico, quæ tanquam priuatio proportionali opponitur æqualitati ad meritum, modumque cuiuslibet pertinenti, non eam, quæ formarum significat differentias differentes enim propriasque rerum species diuina iustitia facit, & conseruat. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. char. 1111.

Iustitia omni sublata perturbatione, expulsisque contentionum impedimentis, ciues tandem reddit expeditissimos ad verum inuestigandum, Deumque colendum. Mar. Fic. in Platone de republica, dialogo 1. char. 1397.

Iustitiæ signum in ægyptia columna posita numina octo notabantur incrispta, vt testatur Euander; Saturnus, Rhea, Osiris, Spiritus, Coelum, Terra, Nox, Dies.

Mar. Fic. in Platonem de rep. dial. 4. ch. 1403.

Iustitia apud Pythagoricos octonario numero designata est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. c. 1403.

Iustitiæ coelestis ordinem in octo sphaeras digestum esse omnis arbitratur antiquitas. Mar. Fic. in Plat. de rep. dialog. 4. char. 1403.

Iustitia diuina est, qua a Deo participes facti sumus. Franciscus Patricius de regno, libro octauo, capit. chart. 329. tergo.

Iustitia utilitas, & cognitio.

Iustitiæ cognitio est sapientia, & virtus vera, ignorantia vero imperitia, & euidens malitia. Plato, in The. chart. 119.

Iustitia omnes homines participes esse oportet, aut non inter homines versari. Plat. in protag. ch. 459.

Iustitia iusti sunt, qui iusti sunt. Plato de pulchro. charta 520.

Iustitiam iniustitia inuiliorem esse quibus putat. Plat. de rep. dial. 2. char. 572.

Iustitia, & reuerentia secundum communem hominum opinionem præclara est, sed difficilis, & laboriosa intemperantiam, & iniustitiam iocundam, & facilem adeptu, opinione vero solum, & lege turpem, omnes prædicant. Plato de republica dialogo secundo charta 584.

Iustitia ciuitatis cognita, iustitiam vnus viri facilius cognoscimus. Plat. de rep. dial. 2. ch. 576.

Iustitiæ duo sunt propria, vt vnaquæque res id, quod suum est, teneat: & quod conuenit, exequatur, & vt non vsurpet sibi, quod alienum est, & aliorum proprium. Mar. Fic. in Dionysii Areopag. de diuinis nomin. char. 1110.

Iustitia, fortitudo, & ceteræ virtutes morales prudentiæ, rectæque opinionis legibus, & exercitatione legitima perficiuntur. Mar. Fic. in Plat. de virtute. char. 1133.

Iustitia iustitiam nunquam minuit. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. ch. 1397.

Iustitia tum aliorum causa ex ea sequentium, tum vel maxime sui ipsius gratia expetenda est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 2. c. 1399.

Iustitiam prius Plato in ciuitate quærit, vt per hanc demum animi iustitiam manifeste definiat. Mar. Fic. in Plat. de republ. dialogo 2. chart. 1399.

Iustitia requiritur in principibus, artificibus, ac militibus, per quam suum quisque, id est ad quod natura, & studio est aptissimus, opus, munusque exequitur, tam publice, quam priuatim communis commodi gratia, neque quisquam sibi vendicat alienum. Mar. Fic. in Plat. de republ. dialog. 4. char. 1403.

Iustitiæ præmium supra modum hæc inferiora superat, alioqui iustitia, quæ excellentissimum iudicatur bonum, iustis hominibus foret malum, ob amorem iustitiæ cōtinuo laborantibus. Mar. Fic. in Plato de republica, dialogo 10. chart. 1430.

Iustitiæ proprium præmium maius est, quam cuncta, quæ inter homines præmia possint reportari. Mar. Fic. in Plat. de republ. dialog. 10. chart. 1430.

Iustitia odium ac inuidiam potius contrahit, quam gratiam ac beneuolentiam. Franciscus Patricius de regno libro 7. capit. primo. chart. 287. pag. 2.

Iustitia ab innocentia, & prudentia separari nequit. Fr. Patric. de reg. lib. 8. cap. 5. char. 337.

Iustitiam quid facit, quid ipsa facit, & ut laudatur.

Iustitiam, & sapientiam qui facit, & sibi, & Reipublicæ, quod gratum est Deo fauet. Plato in Alc. primo. chart. 350.

Iustitia concordiam, & amicitiam inducit, iniustitia seditiones, odium, & pugnas. Plato, de republica dialog. 1. char. 568.

Iustitiam qui laudare vult, non solum oratione explicare debet iustitiam iniustitia meliorem esse, sed etiam, quid utraque efficiens in eo, qui ipsas habet, ipsa per se ipsam, siue lateat, siue non, tum Deos, tum homines, hæc quidem mala sit, illa bona. Plat. de republica dialog. 2. chart. 576.

Iustitiam qui vituperare audeat, impius est, si animum abicit, & non opem ferat, dum adhuc spirat, & loqui potest. Plat. de rep. dial. 2. c. 576.

Iustitia, & lex conseruat ciuitates, & reliqua omnia, iniustitia; & iniquitas destruit, & euertit. Plato in Minoc. chart. 779.

Iustitia non solum opinione humana est laudabilis, sed etiam ipsa sui natura, & honesta mirum in modum, & salutari, ante omnia veneranda. Mar. Fic. in Plat. de republ. dial. 3. ch. 142.

Iustitia præcæteris virtutibus est diuissima, & amplissima virtus, nam est apud superos, & apud homines, & apud inferos suum exercet officium. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diuin. nom. c. 1109.

Iustitia, & si prius quærenda erat quid sit, tamen Socrates dum sequeretur partim disputantes, partim per notiora principia disputans audientium ingenio indulgeret, qualis sit & non quid sit in hoc dialogo inuenit. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. c. 1398.

Iustitia, ut diuina, & eius signum.

Iustitia id est *δικαιοσύνη* ex iusti intelligentia nomen adpta est. Plat. in Cratylo. ch. 84.

Iustitia est, quæ in ciuitate pertulantes, & contra leges agentes punit. Plat. in dial. de phil. ch. 365.

Iustitia est pars virtutis. Plat. de virtut. c. 502.

Iustitia est, quæ vniciueque debentur, tribuere. Plato de rep. dial. 1. char. 559.

Iustitia est virtus humana. Plato de republica dialogo primo. chart. 561.

Iustitia auro preciosior est. Plato de republica dialogo. prim. chart. 562.

Iustitia potentior est & fortior iniustitia. Plato de republ. dialog. 1. char. 568.

Iustitia est animæ virtus, iniustitia vitium. Plato de republ. dialog. 1. char. 569.

Iustitia ponenda est in illa bonorum specie, quæ optima est, quæ propter se ipsam, & propter ea, quæ a bono proueniunt, amplectenda est ab eo, qui beatus esse vult. Plat. de rep. dial. 2. ch. 571.

Iustitiæ locus peruius est, & umbrosus, difficulterque perferatilis. Plat. de rep. dial. 4. c. 618.

Iustitia est, vt vnusquisque suum proprium possideat, & agat. Plat. de rep. dial. 4. ch. 608.

Iustitia est sua agere. Plat. de rep. dial. 4. ch. 608.

Iustitia est vt vnusquisque faciat in ciuitate id, quod suum est. Plat. de rep. dial. 4. ch. 609.

Iustitia est vis, quæ viros, & ciuitates ita efficit, vt depositum reddat, a sacrilegijs, furtis, & proditionibus, aut priuarum fociorum, aut publice ciuitatum alieni sint, nec quomodocumque perfidus quis sit, aut in iureiurando, aut alijs pactis. Adulteria, & parentum neglectiones, & deorum cultus negligi ipsi non conuenit. Quorum omnium causa est, quod vnusquodque ex his, quæ in ipso sunt, quæ sua sunt, facit, & quod ad imperium, & quod ad subiectionem attinet. Plat. de rep. dial. 4. ch. 613.

Iustitiam inducere est, ea, quæ in anima sunt secundum naturam constituere, ita vt alia alijs dominantur, & subdita sint; iniustitiam vero inducere est præter naturam imperare, & aliud alijs subditum esse,

Plato de republica dialogo 4. chart. 614.

Iustitia, temperantia, fortitudo, & sapientia non sunt maxime disciplinæ, sed adhuc est quid maius, quæ est hominidea. & nonne ridiculum est in alijs parum dignis omne studium collocare contendendo, vt quæ exactissimæ, & purissime se habeant, maximis autem non maxime exactas rationes deberi censere? Plat. de republ. dialog. 6. chart. 641.

Iustitia & lex pulcherrimum est, iniustitia & iniquitas turpissimum. Plat. in Minoem. c. 779.

Iustitia, temperantia, fortitudo, & sapientia sunt principis studium. Plat. de rep. dial. 6. ch. 641.

Iustitia perfecta nominari potest fidelitas in rebus aduersis. Plat. dial. 1. de leg. ch. 788.

Iustitia non prouenit absque temperantia. Plat. de leg. dialog. 3. char. 820.

Iustitia est consensus animæ ad se ipsam, eiusque partium ordo adinuicem mutuus, habitusque vniciueque pro dignitate distribuens, habitus, quò qui præditus est, semper, quæ iusta videntur, eligit: habitus vitæ legibus obediens æqualitas communicatiua, habitus, qui legibus rectis semper obtemperat. Speusippus in Plat. de fin. char. 1962.

Iustitia vera est vnus ad se ipsum, in quo non aliud est atque aliud, quapropter & ipsa animæ iustitiæ maior est se ad intellectum regendo dirigere. Plot. En. 1. lib. 2. cap. 6. chart. 15.

Iustitia bonorum est, dolus improborum: illa comprobata utilitate pedita; hic debilis, adulterinus, nullius utilitatis. Max. Tyrius sermo. 2. c. 13.

Iustitia est optima symphonia in moribus nostris virtutum omnium principalis, propter quam ceteræ quæque virtutes munus suum exequentur, vt ratio sit, vigor intus, qui est iracundiæ similis auxiliatorem volens se rationi præbeat. Chalcidius in Platonis Timæum. ch. 56. terg.

Iustitiam definimus vt suum quisque faciat officium, secundum præsentem patriæ leges, Dij eam definiunt latius admodum spectantes, videlicet ad totum ordinem vniuersi, & eam præcipue rationem spectantes, qua animæ dijs condat, iudicium inde peragunt. Tantaque est diuersitas inter iudicium diuinum de ipso iure, & nostrum, vt ad illud attingere non possumus. Iamb. de myst. c. 1893.

Iustitia est consensus quædam omnium animæ partium, quippe vis quædam est, per quam tres animæ vires sibi inuicem consonant, & vnaquæque secundum dignitatem proprio munere fungitur, vt iustitia communis quædam & integra harum trium virtutum prudentiæ, temperantiæ, & fortitudinis perfectio sit, dum ratio ducit, & imperat, reliquæ partes quæque pro naturæ suæ officio superiori subiectæ obediensque permanent. Alc. cap. 3. r. ch. 1961.

Iustitia in anima reuera est finis vitæ actionum. Phil. Iud. de congressu quæren. eruditio. gratia. ch. 283.

Iustitia ex æqualitate actu est, & idem quicquid in nobis peccat, ex inæqualitate est. Philo Iud. de creatione principis. char. 463.

Iustitiam publicam voco legitimam distinctionem, qua singuli, licet sub eodem principe, & ad eiusdem finem scilicet publicum bonum, diuerso tamen tramite proficiuntur, variamque officiorum distributionem pro natura & dignitate vniciuiusque, a natura & legibus assignatam seruant, proprioque munere sine usurpatione alieni funguntur. Mar. Fic. in Plat. Alc. 1. char. 1134.

Iustitia est scientia bonorum, malorumque distribuendorum. Mar. Ficinus in Plato Philebo lib. 1. cap. 8. chart. 1215.

Iustitia est scientia bonorum, & malorum pro meritis distribuendorum. Mar. Fic. in Euthyd. ch. 1301.

Iustitia

Iustitia maxime consistit in voluntate. Mar. Fic. in Plat. de mendacio. char. 1304.

Iustitia iuxta Semonidis, Pittaci, & Biantis opinionem, est vera fateri, ac debitum vniciueque reddere. Mar. Fic. in Plat. de republ. dial. 1. char. 1367.

Iustitia non est verum fateri, ac debitum vniciueque reddere, quia in sano omnne verum, non est patefaciendū, nec armâ reddenda sunt, quæ dum sanus erat, apud te deposuerat. Mar. Ficinus in Platonis de republica dialogum 1. chart. 1397.

Iustitia est hominis virtus, at qui hominem lædit ad iustitiam deteriore facit. Mar. Ficinus in Platon. de republ. dialog. 1. chart. 1376.

Iustitia ad vitæ alterius præmium referenda est, & pecuniæ ad iustitiam. Mar. Ficinus in Platonis de republ. dialog. 1. chart. 1397.

Iniustitia est infirmitatis omnium causa, in omni enim cætu odium ac discordiam parit. Mar. Fic. in Plat. de republ. dialog. 1. char. 1398.

Iustitia cum sit æqualis pro vniciuiusque meritis distributio, ciuitatisque solidum fundamentum, per octonarium iuste describitur numerum, qui solidorum primus est, & primus soluitur in pariter pares, & quæ æqualitate resoluitur, eadem quoque cõtextitur. Mar. Fic. in Plat. de republ. dial. 4. char. 1403.

Iustitia communis, & legalis est virtus vniuersa sub legū prudentia instituta: iustitia vero magis propria siue distributiua est, per quam & in ciuitate pro meritis honores, & penæ distribuuntur, & in anima partibus animæ pro dignitate naturæ actiones, & munera tribuuntur, siue commutatiua, per quam & in ciuitate æquo, & legitimo præcio res, vel rebus, vel pecunijs commutantur, & in animo, ita quasi similiter commutantur officia, vt quantum ratio inferioribus consulit, tantumdem vires inferiores pro rationis imperio necessaria subministrant. Mar. Ficinus in Plat. de republ. dialogo 9. chart. 146.

Iustitia potius quid non sit, quam quid sit in primo dialogo de republica queritur. Sebast. Fox. in republica Platonis argumentatio lib. 1. char. 1.

Iustitiam nexum omnium virtutum esse hic ponit Plato, quod de iustitia vniuersali non de particulari intelligendum est. Sebastianus Foxius in quartum Platonis de republ. dialogum. chart. 178.

Iustitiam esse alium bonum, non illius, qui secundum eam agit, sed iusto satis mercede sit ab honore, & gloria rependi multi affirmant. Fr. Pat. de reg. 1. 2. c. 1. ch. 51.

Iustitia naturalis est, quæ semper apud omnes gentes eadem est, nec vnquam variatur, sed naturæ congruit, & stabilis perpetuæque habetur. Francisc. Patricius de regno lib. 9. cap. 3. char. 330. terg.

Iustitia dicitur alienum bonum, quia iustus alijs non sibi laborare videtur. Franciscus Patricius de regno libro 8. capit. 5. chart. 355.

Iustitiam Platonicam septem virtutum species præstare aiunt, innocentiam, amicitiam, concordiam, pietatem, religionem, affectum, humanitatem, alij addunt facilitatem. Fr. Pat. de reg. 1. 8. cap. 6. ch. 343.

Iustitia est ciuiliū bonorum maximum, quæ iacet fundamenta humanæ felicitatis. Franciscus Patricius de republ. 1. 1. cap. 3. chart. 14. terg.

Iustitiæ primum munus est pietas erga Deum, quem solus homo cognoscit, & vt factorem mundi veneratur. Franc. Pat. de rep. lib. 1. cap. 5. ch. 22.

Iustum aliud respicit ad deorum curam, & hoc appellatur sanctum, aliud ad homines, & hoc iusti nomen sortitum est. Plat. de sancto. ch. 7.

Iusta promissa faciendâ sunt, & fides non est fallenda. Pl. in Critone. chart. 27.

Iustius existimant Socrates reipublicæ penam persolvere, quamcunque tandem illa statuat, quam fugere, &

in exilium abire. Plato in Phedone. ch. 53.

Iustum quod *δικαιον* dicitur, ideo dictum est, quasi *δικαιον* cui boni boni gratia, & adiecta est. Plato in Cratylo. chart. 84.

Iustus vir, pius, & bonus dijs carus est, iniustus, & malus contra ac ille. Plato in philebo. ch. 229.

Iusta leges ciuitatis esse concedunt, quæ quisque volens volenti facit. Plato in Sympo. ch. 292.

Iusta omnia honesta sunt. Pla. in Alc. 1. c. 341.

Iusta tenere, & nequis amicum audeat decipere Hipparchi carmen. Pla. in Hipparcho. ch. 360.

Iustum natura est, vt qui melior est, & sapientior imperet, & plus habeat, quam rudiores. Pla. in Gor. c. 479.

Iusti mansueti sunt. Pla. in Gor. ch. 491.

Iusti post mortem in beatorum insulam abeunt, iniusti in supplicij carcerem, quem tartarum vocant. Plato in Gorgiam. char. 495.

Iusti non est lædere, siue amicum, siue alium quempiam. Pla. de republ. dialo. 1. char. 561.

Iustus vir semper in mutuis commercijs minus habet in iusto. Pla. de republ. dia. 1. ch. 565.

Iustus vir in tributis conferendis plus confert de æqualibus, iniustus minus. Pla. de re. dia. 1. c. 565.

Iustus vir, cum est aliquid accipiendum, nihil; iniustus multa lucratur. Pla. de republ. dia. 1. ch. 565.

Iustus si magistratum gerit, ex publico nullam capit utilitatem, vt tamen res familiaris ob negligentiam deterius habeat: Et ad hæc vt odio habeatur a suis, & familiaribus, dum nihil ipsis inferre vult, præter iustum, iniusto omnia his contraria eueniunt. Plato de republ. dialo. 1. ch. 565.

Iustus, & sapiens, & bonus est. Pla. de re. di. 1. c. 568.

Iustum est principatibus obedire. Plato de republica dialogo. 1. char. 567.

Iustus amicus est Deo, iniustus inimicus. Plato de republica dialogo 1. char. 569.

Iustus felix est, iniustus miser. Pla. de republ. dia. 1. c. 569.

Iustum neminem volentem esse hoc magnum signum est, quod nemo volens, sed coactus iustus est, velut non sit hoc priuatum bonum, quoniam vbicumque quis se iusta facere posse putat, iniusta facit. Plato de republica dialogo. 2. ch. 572.

Iustus simplex generosus non videri sed esse vult, & omnibus nudatus esse debet præterquam iustitia, ne videatur aliorum causa aliquid agere, quam iustitiæ. Plato de republ. dialo. 10. ch. 573.

Iustus ad orbem perductos discumbere faciunt, ac instruo. sanctorum conuicio coronatos assidere dicunt, ita, vt per omne tempus ebrii degant, pulcherrimam virtutis mercedem perpetuam ebrietatem arbitrati, vt ait Musæus. Alij vero longiores mercedes a dijs respondent, filios enim filiorum; & genus pij ac iusti ad posteritatem relinqui dicunt; impios in cenam defodiunt, & cribro aquam gestare cogunt, & infamia viuos notant. Pla. de republ. dia. 2. ch. 574.

Iustus vir a iusta ciuitate iuxta ipsam iustitiæ speciem nihil differt, sed similis est. Pla. de republ. dial. 4. c. 609.

Iustus non finire debet vnusquodque in se aliena facere, neque ea, quæ in anima sunt genera curiose inter se multa aliena tractare, sed reuera, quæ sua sunt, bene disponat, & sibi ipsi imperet, seque ornet, & sibi ipsi amicus sit, & infimam, supernam, & mediam chordam concinet, & si aliqua inter hæc media sunt, vbi ea omnino composuit, & penitus vnus ex multis factus est temperatus, & concinnus, sic iam tandem faciat si quid facit, aut circa pecunias acquirendas, aut circa corporis curam, aut circa ciuile quiddam, aut circa propria commercia, ita vt in omnibus his iustam, & honestam actionem ducat, & nomet eam quæ hunc habitum conseruat, & simul efficit, sapientiam, eam quæ huic actioni præsidet, scientiâ iniustam

stam actionem eam, quæ semper huc habitum soluit, imperitiam vero eam, quæ huic actioni præsidet, opinionem. Plat. de repu. dial. 4. ch. 613.

Iustus talis sit oportet qualis est iustitia. Plat. de Repub. dialog. 5. char. 627.

Iustum non est, cum, qui multo tēpore circa aliqua versatus est, aliorum sententiam referre posse, & suam non posse. Plato de repu. dial. 6. ch. 642.

Iusta qui laudat vera dicit, qui iniusta mentitur. Plat. de Repub. dial. 9. char. 803.

Iustus Deus præsidio est. Mercur. Trismegit. Asclep. capitu. 10. char. 1867.

Iustum vbi est, ibi pulchrum; pulchrum vbi est, ibi bonum, sine prima principia spectare volueris, siue principiorum illustrationes vsque ad extrema porrectas. Omnia enim boni principia sunt, pulchri vero quæ aliquam habent speciem, iustitiæ vero solæ animæ sunt participes. Procl. in Alcib. 1. ch. 925.

Iustum tunc in anima reperiri oportet, cum quod optimum in ea est, vitæ totius habet imperium, mediū vero subditum meliori præualet vitio. tunc enim vnaquæque animæ pars habet, quod sibi competit. Proclus in Alcib. 1. char. 1926.

Iustum duplex; aliud in contractibus, quod Arithmetica seruat æqualitatem, alterum in distribuendo, in geometrica æqualitate consistens. Procl. in Alcib. primo. char. 1926.

Iustum in contractibus tunc Arithmeticam seruat æqualitatem, cum socium non defraudamus plus accipientes quam dederimus. Procl. in Alcib. 1. ch. 1926.

Iustum seruat in distribuendo geometricam æqualitatem, cum inæqualibus distribuit inæqualia pro ratione & dignitate cuiusque, vt quemadmodum personæ differunt, sic differant personis distributa. Proclus in Alcibiade primo. char. 1926.

Iustus neminem vnquam ledere debet. Mar. Fic. in Plat. dialo. 1. de repu. char. 1397.

Iusti ad cælum euntes coram se, & opera, & iudicia præferunt, quia & seipsos nouerunt, & tam sibi met, quam alijs lucent. Iniusti vero descendunt, sua ferentes a tergo, neq; enim cognouere seipsos, neq; profuere sibi, sed cæteris exemplo sunt potius, quam sibi met auxilio. Mar. Fic. in Plat. de repu. dial. 10. ch. 1431.

Iustum duplex, suapte natura, & ex institutione. Sebast. Foxius in Plat. de repu. dialo. 1. ch. 39.

Iustus est, qui secundum legem agit, nec fraudem aliquam legi peruersitatem innectere nititur. Francisc. Patr. de regno, lib. 8. cap. 5. char. 334. ter.

Iuuenes mathematicas scientias discere solebant. Plato in Theæteto, ch. 104.

Iuuenes dociles, & mæfuetos difficile simul est inuenire: nam acuti, & ingeniosi, & memores plerumq; ad iram præcipites sunt, & velut saltu feruntur, vt naues non saburratæ, & furiosi magis quàm viriles existunt: at viliores torpentes, & obliuiosi sunt. Pla. in Theæt. ch. 104.

Iuuenes obedire debent viro sapienti imperanti, & in rebus disciplinari. Plat. in Theæt. ch. 105.

Iuuentus ad omnia incrementum facere potest. Plato in Theæteto, char. 105.

Iuuenes facilius omnem laborem sustinent. Plato de regno. charta 164.

Iuuenes propter ætatem ad hominum opiniones resistentes pronunciant. Plat. in Parm. ch. 198.

Iuuenes natura amantur ab Amore, senes odio habentur. Plato in Sympot. ch. 292.

Inanimatum est omne corpus, cui contingit, vt extrinsecus moueatur, cui vero intrinsecus animatum est. Plato in phædro, char. 316.

Iuuenium maxima cura habenda est, ne quis præueniendo mentem illorum alio præuertat, & corrumpat. Plato in Euthydemo, ch. 415.

Iuiores senes prius audire debent, & ex ipsis discere. Plato in Lachete, char. 389.

Iuuenes vbi a præceptoribus discesserunt, leges statim discere ciuitas cogit, & secundum has, velut iuxta exemplum viuere, vt ex seipsis nihil faciunt, sed velut grammatistæ pueris, qui nondum scribere sciunt, ductis lineis per calamos, ita libellum exhibent, ipsosque ad linearum ductum scribere cogunt. Sic & ciuitas præscriptis legibus bonorum, & veterum legislatorum inuentis, secundum has & imperare & parere cogit. Plato in protag. char. 440.

Iuuenes cum senibus magna cum voluptate disputare debent, ex ipsis enim percunctandum est, veluti qui viam quandam iam perfererint, quam & nos fortassis, vt oportebit, qualis illa sit, aspera ne & difficilis, aut facilis & expedita. Plat. de rep. dial. 1. ch. 558.

Iuuenes temperantiæ studio operam dare debent, & continentiam, nec munera sectare sinendum, & pecuniarum studio teneri. Plato de rep. dial. 3. ch. 587.

Iuuenes ex viginti annis electi maiores quam alij honores ferent, & disciplinæ, quæ pueris sumum in pueritia contigerunt, contrahendæ sunt his in summam, vt cognoscant disciplinam inter se, & eius, quod est naturæ cognationem. Sola enim huiusmodi disciplina constans fuerit quibuscunque contigerit. Plato de republ. dialog. 7. ch. 658.

Iuuenium sunt omnes multi, & magni laboris. Plato de Repub. dialo. 7. char. 658.

Iuuenes, qui constantes in disciplinis, & in bello sunt, & in alijs legitimis, oportebit post trigessimū annum electis delectos ad maiores honores producere, & differendi facultate examinare, ac considerare, quis ex ipsis possit oculis & reliquo sensu dimisso ad ipsum, quod est, cum veritate progredi. Plat. de rep. dial. 7. ch. 658.

Iuuenes vbi in voluptates inciderint, si a cognatis auxilium quoddam ei, quod adhuc de parco in anima ipsius est, veniat, temerariæ rationes ille oclusis regij in ipso muri portis, nec auxilium admittunt, nec legatos priuatorum rationes suscipiunt, & ipsæ pugnant superant cum multis & inutilibus cupiditatibus pudorem, soliditatem nominantes, ignominiose in exilium expellunt: temperantiæ vero ignauia vocantes ac illudentes eijciunt: modestiam, ac moderatum sumptum, rusticitatem, & illiberalitatem esse, psuadentes penitus exterminant. Plat. de rep. dial. 8. c. 669.

Iuuenis ob admonitiones, & vituperationes vitiorum, virtutibus ornatur, & aliquando ob paternæ educationis imperitiam cupiditates in ipso enutriuntur, quæ adolescentis animæ arcem occupant, dum sentiunt illam vacuum disciplinis, & honestis studijs, & veris rationibus, qui sunt optimi custodes, & tutiores in mentibus piorum uiuorum. Plat. de rep. dial. 8. char. 669.

Iuuenium animi, quia seria studia ferre non possunt, ideo ut ægrotis debilia corpora habentibus, iniucundis quibusdam cibis, ac potibus utile alimentum exhibere conantur hi, quibus hæc cura impendit, noxium uero iniucundis, quo illud quidem amplectantur, hoc uero odio habere recte adsuscant. Sic etiam rectus legislator poetico homini iucundis uerbis, & laudibus, per sua debet, & si non persuaserit, ipsum cogit, ut temperantiam, & fortium, omniumque bonorum uiuorum, tum in rithmis gestus, tum in harmonijs contentus, in poematis recte exprimat. Plat. de leg. dial. 2. ch. 802.

Iuuenium natura omnium feruida est, & quietem agere non potest, nec corpore, nec uoce, sed semper inordinate & uocē edit, & saltat. Pla. de leg. dia. 2. c. 804.

Iuuenilis animus accepto principatu, ex quo tyrannis fieri potest, iureiurando ad moderationem adduci posse non putant sapientes periti ferendarum legum. Plato de leg. dialo. 3. char. 818.

Iuuenium mores nobis non animaduertentibus trāsmutantur,

tantur, & quod priscum est, apud ipsos ignominiosum fit, quod uero nouum, in honore habetur. Plat. de legib. dial. 7. charta 873.

Iuuenes, melancholici maxime voluptatibus delectantur, & omnium incontinentes & intemperantes esse solent, pluribus vehementibusque motibus concitantur. Mar. Fic. de volupt. cap. 13. ch. 1003.

Iuuenes seniorum doctrinam exquirere, exorare, & extorquere debent. Mar. Fic. in Platonis philebo lib. primo, cap. 33. ch. 1247.

Iuuenium animos rite contemperabit, qui temperantiæ & fortitudinem copulauerit. Mar. Ficinus in Plat. ro. Lachetem, ch. 1307.

Iuuenes obtuse ut plurimum vident, senes acute prospiciunt, nisi forte quandoque Deus, vel iuuenilem probet pietatem, vel senilem reprobet impietatem. Mar. Pic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1499.

L

LABORES moderati corpora bene se habere faciunt. Plato in dialo. de philosophia, char. 363.

Labores corporis, qui cum violentia peraguntur, nihilo deterius efficiunt corpus. Animæ uero nulla uolentia disciplina stabilis est. Plato de republica dialogo 7. charta 658.

Labor, & periculum est in omni ciuili cōstitutione. Plat. de leg. dial. 5. charta 842.

Laborem in rem aliquam frustra impendisse ridiculum est, & nihil firmi constituisse. Plato de legibus dialogo 12. charta 955.

Labor per se, sed cum arte coniunctus bona res est, nam artem quancunq; nec superfluo tractare conuenit, nec prudentiam callide, nec artificiosam religionem. Phil. Iud. de eo quod det. potiorib. inf. ch. 104.

Labor non cadit in animali beato, ideo nec creando, nec gubernando Deus laborat. Augustinus Steuchus de peren. phi. lib. 7. cap. 6. ch. 131.

Laborum magnū incitamentum est gloria. M. Anto. Natta de immor. animi, lib. 4. ch. 24. ter.

Labor laborem adducit. M. Ant. Natta de pulchro lib. quarto. charta 71.

Laborem alimonia plurimum confert & ad corpus formandum, & ad affectus, & mores. Franciscus Patric. de regno, lib. 2. cap. 5. ch. 67.

Lacedæmonii diuites sunt magis, quam vniuersi Græci. Plat. in Alc. 1. char. 345.

Lacedæmonii, & priuati, & publice precabatur honesta cum bonis ipsis deos dare. Plat. in Alc. 2. ch. 356.

Lacedæmonii nonnullis festis agrestes quosdam homines, quos Heiotas appellabant, quantum maxime poterat ad potum compellabant, vt ebrii circumdarentur in conuiujs, vt cernentes iuuenes uitarēt turpitudinem ebrietatis. M. Anto. Natta de pulchro, lib. 4. ch. 94.

Lachesis cur gemina manu tangit globos, quia in exordio & medium continetur, & finis. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. decimo ch. 1435.

Lachrimæ a claris uiris auferendæ sunt, mulieribus autem tribuendæ, neque his præstantibus, & ex uiribus, qui uiles sunt, vt nobis vereantur similia his facere hi, quos ad regionis custodiam nos educare asserimus. Plat. de rep. dial. 3. ch. 586.

Lachrimæ, & alia huiusmodi, quæ quotidie e corpore effunduntur, sunt ex seroso humore pituitæ recenter conflata. Pla. in Tim. ch. 758.

Lachrimas profundere ob mortuū, aut secus præcipere

Iuuenes consilio seniorum indigent. Mar. Fic. in Plat. to. ep. 5. charta 1533.

Iuuenes, bonarum artium studijs imbui debent, disciplinarum enim cura in libera ciuitate omnibus esse debet. Fr. Pat. de rep. lib. 1. cap. 8. ch. 30.

Iuuenes otiosi, & ignaui ciuitatis uenenum sunt, & a parentibus expulsi sæpe plus proficiunt. Francisc. Patr. de rep. lib. 1. cap. 8. char. 30.

Iuuenes corpore exercendi sunt, tum valetudinis gratia, tum quod utiliores fiant reipublicæ. Fraac. Patric. de rep. lib. 4. cap. 6. ch. 148.

Iuuenes, qui ob malefacta erubescunt, boni euadunt, contra qui pallefcunt, illud enim ingenui pudoris indicium est, hoc impudentiæ, aut uecordiæ. Francisc. Patric. de reg. lib. 5. cap. 3. ch. 203.

Iuuenibus permittere oportet pilæ ludum. Fr. Pat. de regno lib. 3. cap. 9. ch. 129. pag. 2.

indecorum est, lamentari, & extra domum uociferari interdendum sit, & mortuum in propatulum ad uias producere prohibendum est, & in progressu per uias ciuile, & ante diem extra ciuitatem esse, qui non obedit puniatur prout legum custodi videbitur. Plato de legib. dial. 12. char. 955.

Lachrimæ nihil remedij afferunt malis. M. Ant. Nat. de immort. ani. lib. 1. char. 1. ter.

Lacōnissare est in prouerbio de his, qui in sermone uerbum dignum animaduersione, breue, & contortum ponunt. Plat. in protagoram, ch. 447.

Lælius per vim, aut occulte, si damnum vsque ad tres minas se extenderit, magistratus puniat, si maior, ad publica iudicia litem referat. Plat. de leg. dial. 8. ch. 896.

Læditur nemo nisi a seipso. Mar. Fic. in epist. li. 1. ch. 632.

Lædere aliquem est id ipsum ad opus suum, propriamque uirtutem deterius efficere, & ineptius, ut qui canem lædit, ad propriam canis uirtutem reddit ineptum. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. ch. 1397.

Lætitiā nimiam, & nimium dolorem quicumque uir occultare debet, & decorum habitum præ se ferre conuenit, & a nimio risu, & lachrimis abstinere. Plato de legibus, dialo. 5. ch. 840.

Lætitiā pura in solis animæ bonis inuenitur: ideo sapiens in se gaudet, non in ea, quæ circa se sunt. Philo Iud. de eo quod det. potiorib. infid. ch. 118.

Lætitiā est erectio quædam atque elatio animi sperantis, se absque ulla dubitatione quod petierit, possessurum. Mar. Fic. de uoluptate, ca. 10. ch. 1202.

Lætitiā uocat Orphæus sincerum illud, & salubre, & perpetuum, quod in musica sentimus, oblectamentum. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 5. cap. 1335.

Lætitiā exultandum non est, nec dolore desiciendum. Mar. Fic. in Plat. Menexenum. ch. 1336.

Lætitiā affert lenis spongiosa natura crassum sugens sanguinem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 69. ch. 1478.

Lætitiā est exultatio quædam animi gaudio efferuentiore rerum euentu expetitarum. Fran. Patricius de regno lib. 4. ca. 13. ch. 185.

Lamentatio est aliena a uiris summis, & uix mulieribus, & pueris permittitur, & est ægritudo cum eiulatu. Fr. Pat. de regno, lib. 5. cap. 19. ch. 231.

Lampades plures accensæ si ponantur in aula, lumen unum, & splendorem indiuiduum præferunt, nec possit quis lampadis lumen ab alijs ex aere cuncta lumina continente secernere, cum tota in totis siue mixtione sint inserta. Iam uero si quis lampadem unam auferat, eius lumen quoque totum proprium auferet, nec quicquam aliorum luminum secum trahens, nec ex suo cæteris linquens, erat enim illic totorum ad tota exacta unio, nec ullo modo commixta, nec

vlla ex parte confusa. Si lumine ob incorpoream proprietatem, in corpore tamen existentia, munus id consequuntur, vt & vnita inuicem, & simul discreta inter se mirabiliter esse possunt, multo magis id habent, quæ magis sunt a corporibus separata, vt ipsius animæ virtutes atque scientiæ: magis etiam ipse inter se substantiæ animarum: magis insuper inuicem intellectus angelici: maxime omnium Trinitatis diuinæ personæ. Dionys. Areopa. de diu. no. ch. 1040.

mpades & faces in Panathenæis festis ab Erichthonio institutis Athenis incendi solebāt noctu, vt hodie Romæ in profesto D. Petri. Dieq; ipso Ioannis in Gallia. Sebast. Foxius in primum Platonis de rep. ch. 31.

nificium appellatur ars, quæ versatur circa carminatricem, netreem, & omnes circa faciendam vestē partes, cuius lanificij duæ sunt partes: carminatoria, & radio vtentis pars dimidia, & quæ composita disparat, & altera coagmentat, altera disparat. Quæ coagmentat, alia torquet, alia complicat, & quod ex carminatoriar operibus in longum productum est, & latitudinem habet, deductionem quandam dicimus, quod fuso tortum est; & solidum solum factum (solum vocant stamen) artem ipsam dirigentem implicatione ad inflexionis tractum staminariam. Quæ autem contorsionem laxam accipiunt, staminis vero moderatam multitudinem habent, hæc subtegmina, & ars subtegminum netrix dicitur. Plat. de regno. ch. 176.

Lapideum genus fit ex terra, quæ per aquam excolatur. Plato in Timæum. ch. 747.

Lapis nigro colore fit, cum terra humiditate relicta, ab igne fusilis fit, & vbi frige facta fuerit. Plato in Timæum. ch. 748.

Lapis fit terra compulsa ab aere, & ab aqua, quæ dissolui nequit. Plato in Timæum. ch. 748.

Lapidem coquere, prouerbum est in eum, qui impossibile vult facere. Plat. de diuitijs dial. spurio. ch. 1034.

Lapides imitationem, & participationem habere videntur supremi luminis. Procl. de sacr. & mag. ch. 1928.

Lapis, qui vocatur cœli oculus, vel solis oculus, figurâ habet similem pupillæ oculi, & ex media pupilla emicat radius. Procl. de sacr. & mag. ch. 1928.

Laqueos omnes effugere non facile est, vt in prouerbio est. Plat. in sophista. ch. 144.

Lar familiaris dicitur ille dæmon, qui pacato, & quieto numine domum possidet. L. Apul. de Deo Socrat. chart. 163. tergo.

Larua est dæmon, qui propter aduersæ vitæ merita nullis bonis sedibus in terræ vagatione ceu quodam exilio punitur, inane tericulamentū bonis hominibus, cæterum malis noxium. L. Apulci de Deo Socratis. ch. 163. tergo.

Lasciuæ remedia tria censuit Plato: auferre a ciuib. aurum & argentum: in laboribus assiduis educare iuuenes, & oculis iudicum mores subijcere, & quarto, vt fama diuulgetur turpes esse concubitus puerorum, vt inter filios, & parentes. Marfil. Fic. in Plat. de leg. dialog. octauo. ch. 1511.

Latere parua, & obscura possunt; magna non possunt. Marfil. Fic. in epist. lib. 11. ch. 932.

Latitudine quod est experts, & crassitudine caret, nō contra. Proclus in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 56.

Latona λητώ dicitur à mansuetudine quia δελήμων, id est, voluntaria est in his, quæ petuntur ab ea. Plato in Cratyl. ch. 81.

Latriam vocant Theologi cultum, quem Deo soli attribuimus. Bef. Card. in Calum. Plat. li. 3. ch. 32. ter.

Latria apud gentiles nō religionem, sed seruitutis genus quoddam obstrictus significat, quod vel hominibus notæ superioris ab inferioribus exhiberetur, quomodo & multa alia verba a nostris in alio vsu translata, siue vno, siue præcipuo remanserunt. Besarion Card.

in Calumniat. Platon. libro tertio. char. 32. tergo.

Latrones nihil anteferre debent suo lucro, nec ipsam sæpe, & alijs damnosam vltionem. L. Apulci in Metamorph. lib. septimo. char. 66. ter.

Latrones cum Christo crucifixi, non appensi cruce, sed fixi fuerunt. Ioannes Franciscus Picus Mirand. n. epistolis, libro tertio. char. 1325.

Luceant vt corpora non necessarius est ignis, sed sufficit lumen: nam nix, & reliqua corpora frigidissima, multa, absque igne sunt lucida. Plotinus En. secunda, libro 1. cap. 6. char. 100.

Laurus sufficit ad custodiam numinis, idē præstat Racinus, id est genus virgulti spinosum, Squilla, Corallus, Adamas, Iaspis. Procl. de sacr. & mag. ch. 1929.

Laurus pellit fulgur seminaria ratione, quæ in ipso est. Mar. Fic. in Plot. En. 2. li. 3. ca. 13. ch. 1635.

Lauro, & pelle vituli marini utebatur Cæsar contra fulgura, quæ maxime timebat. Franciscus Patricius de regno, lib. 5. cap. 1. char. 197.

Lauri optima temperies atque permissio. Leo Hebraeus de Amore, dial. 2. char. 138.

Lauro celebres poetæ, triumphantes Imperatores, & potentissimi reges tantummodo coronantur. Leo Hebr. de Amore, dial. 2. char. 138.

Laurum quasi aurum homines appellare consueuerunt. Leo Hebr. de Amore, dial. 2. ch. 139.

Laurus ab antiquis laudis appellata. Leo Hebraeus de Amore, dial. 2. char. 139.

Laudantes omnes modum vnū retinere debent, vt qualis sit is, de quo instituta est oratio, prius dicant, deinde vt talium bonorum auctor, & causa sit primum explicare. Plat. in symp. ch. 291.

Laus a viris fide dignis pulchra est. Placo in Lachete. charta 389.

Laudanda est patria, pater, & mater, etiam improbi. Plato in Protag. char. 449.

Laudare Athenienses Athenis non magnum est. Plat. in Menexenim. char. 545.

Laudem diligentæ suæ, & gratiam celeritatis nihil habere potest. L. Apul. de Deo Socr. ch. 156. pag. 2.

Laus a virtute proficiscitur, velut a fonte perenni. Philo lud. de fortitudine. ch. 464.

Laus non in numero, sed in electione, non in quantitate, sed in qualitate consistit. Mar. Fic. in epist. li. 1. c. 619.

Laus verissima est, quæ laude est digna. Marfil. Fic. in epistolis, lib. primo. ch. 651.

Laus vehemens non tā a laudante sortitur, quam a laudato virtutem, & quamuis sæpe veritatis opinionem quādā a dignitate laudantis adipiscatur, vera tamen, erit laus, si vera virtus in eo fuerit, quem laudamus & tunc rite laudatores habent, cum in Deum referūt hois excellentiam. Mar. Fic. in epist. lib. 3. ch. 727.

Laudibus vulgariis præstantia singularis non crescit. Marfil. Fic. in epist. lib. 6. ch. 808.

Laudatio perfecta cuiuscunque rei est, quæ præcedentem rei recenset originem, præsentem formā narrant, sequentes ostendit euentus. Ab antecedētibus res laudatur, vt nobilis: a præsentibus, ut magna: a sequentibus, ut utilis. Marfil. Fic. in Platonis conuiuium orat. 1. capit. 2. charta 1321.

Laus vera illa haberi debet quæ a laudato uiro proficiscitur. Fran. Patr. de regno, li. 9. ca. 19. ch. 414.

Laus frigida est quædam species uituperationis. Francisc. Patr. de regno, li. 5. ca. 19. ch. 419.

Laus sine conscientia actionum, ut plerumque ab adulatores fieri solet, nullū honestatis fructum habere potest. est enim quasi uana irrisio. At conscientia ipsa satis uberem mercedem habet, etiam si per inuidiā, aut ingratitude, gloria, fama, ac laude frustratur. Franciscus Patr. de regno, li. 9. ca. 20. ch. 420.

Laus nimia esse nō debet, adeo ut merita lōge antecedar plus

plus enim inuidiæ, quam gloriæ affert. Fran. Patric. de reg. lib. 9. cap. 28. ch. 421. ter.

Laus moderata diutior est, & plus fidei apud posteros habet. Fr. Pat. de reg. lib. 9. cap. 20. ch. 422.

Lung defectuum Assyrij primi inuentores fuerunt. Franc. Pat. de rep. lib. 2. capit. 1. ch. 47. ter.

Laudari, coli, diligi, gloriosum est; metui, odio esse, inuidiosum, detestabile, imbecillum, caducum. Fr. Patric. de rep. lib. 5. capit. 3. ch. 157.

Laudare seipsum aliquando necesse est, vt ad reprimentum iniustum in se odium; cū quis calamitate aliqua percussus est, cum id summa audientium utilitate fieri potest, & vbi coram laudaris, ad Deum laudem referre. M. Anto. Nat. de pulchro lib. 2. ch. 38.

Lectis isdem cenabant, & dormiebant. Plato in Sympo. charta 303.

Lectio christiani hominis perpetua debet esse euangelium. Io. Pic. Mirand. in orationem Dominicam.

Lectio diuinorum eloquiorum magis conducit ad bene & beate viuendum, quam cætera omnia. Io. Franc. Pic. Mir. de studio phil. lib. 2. cap. 1. ch. 28.

Legatus, aut præco si quis apud aliquam ciuitatem mittitur, contra ciuitatē falsam legationem obierit, aut dum mittitur, non veras legationes, ob quas mittitur, denuntiat: aut rursus ab hostibus, aut etiam ab amicis legatus, aut præco: rediens, non recte ab illis legationem renunciaffe compertus fuerit: cōtra hos actiones instituuntur, velut qui in Mercurij, & Iouis legationibus, & mandatis impie se gesserint, & iudices assumēt quantum persolueri, & pati damnatū oporteat. Plat. de leg. dial. duodecimo ch. 945.

Legatorum infortuniū solet imputari his, a quibus missi sunt. Phil. lud. de legatione ad Caium. ch. 651.

Legitima ciuilitas est bonis legibus obedientia. Sheusip. in Plato. defini. char. 1963.

Legitimum a lege, a legitimo iustum, a iusto bonum reatum, verumque opus sæpenumero nominatur. Mar. Fic. in Plato. Minoem. ch. 659.

Lene est, quod pleniū simul, & pingue. Alc. ca. 19. c. 1955.

Lene est, quod facile extra naturam suam trahi potest, & etiam quod ex paucissimis partibus est compositum. Alc. cap. vigesimo ch. 1956.

Lenocinium est iniusta, & non artificiosa viri, & feminae coniunctio. Plat. in Thegeto. ch. 106.

Leonem tentare radere, est in prouerbio. Plato de rep. dial. 1. charta 564.

Leo non ob aliud gallum veretur, nisi quia in ordine solari gallus est Leone superior. Mar. Fic. de vita cælitus comparanda lib. 3. cap. 14. ch. 550.

Leonem appellant signum illud, quia tunc Sol vehementer calefacit. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. ch. 1613.

Leonem Hercules ingentem occidit, eumque ideo inter signa locauerunt. Marfil. Fic. in Plot. Enn. secunda lib. 3. cap. 3. char. 1613.

Leo fugit Gallum gallinaceum. Io. Franc. Pic. Mirand. in exam. van. doct. gen. lib. 2. cap. 22. ch. 859.

Leonum pugnam Romano populo spectandam primus omnium Q. Scæuola Publij Scæuolæ filius edit. Fran. Pat. de reg. lib. 3. cap. 6. ch. 19.

Leones iugo subiectos ad currum iunxit Marcus Antonius post pharsalicam cladem, & primus omnium Hannio illustri Carthaginensis māsuetū ostendit Leonē, & ausus est manu tractare; quo factō a ciuib. exilio dānatus est, quādo nihil nō persuasurus hominibus vide retur vir ille tā artificiosi ingenij, qui feris etiā bellius imperare potuerit. Fr. Pat. de reg. li. 2. ca. 6. c. 119. ter.

Leo Hebraeus in ardua illa disceptatione, vtrū diuina sapiētia, idealisq; pulchritudo a Deo nulla, sicut Aristoteles, an aliqua, sicut Plato se fuisse videtur, distinguatur ratione, Platonis potius opinionem tanquā sacrorum voluminum authoritati similiores, quam Aristot-

telis sententiam ab eadem remotiorē, sequendam sibi proponit. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 374.

Leonis Hebraei sententia, est Deum tantummodo supremum orbem, vt finem, & vt efficiētē causam mouere ceteras autem inferiores intelligentias, vt agentes duntaxat suos orbis circumuoluere, Deum ipsum tanquam propriarum motionum communissimū sibi finem proponentes. Leo Hebr. de Am. dial. 2. ch. 156.

Leonis Hebraei propria sententia, quod Plato celos quoque, diuturno æuo exacto, corrumpendos denique fore existimauerit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 254.

Lene planicies densitati admixta facit. Pla. in Ti. ch. 749.

Leue est id, quod a medio mouetur. Proclus elementa philosophica dif. ch. 67.

Leuibus nō debemus occupari, miscenda est leuitas grauitati. Mar. Fic. in epist. lib. 5. char. 788.

Legum diuisio, & earum custodes.

Lex duas partes habere debet, persuasoria, quod est legis præfatio, & legem. Nam vt beneuole, & cum beneuolentia docilior redditus iustum suscipiat is, cui legis author legem dicitur, debet legi addi sermo ad persuadendum, quæ iā legis præfatio est, deinde legem ferat. Oportet legislatorem ante oēs seipm leges cauere, ut ne præfationū exortes ipsas faciat, & in singulis exponere, quatenus inter se differunt. Pla. de leg. dial. 4. c. 835.

Legū custodes hoc cogitare debent, se custodes esse non solum illorum, quos custodire facile est, ne iniuri & mali fiant, qui & bene nati, & bene educati sunt: sed etiam eorum, qui tales nō sunt, & studijs de diti sunt, qui vehementer ad hoc impelluntur, vt mali fiant, & hi sane magis custodiendi sunt. Pla. de leg. dial. 10. c. 935.

Legum custos nunquam fiat, nec inter virtutes præstātes ponatur aliquis, qui non diuinus sit, & in diuinis reb. non elaborauit. Plat. de leg. dial. 12. ch. 958.

Legum custodes qui reuera esse debent, reuera scire debent ea, quæ ad veritatem ipsarum pertinent, & sermone explicare possit, & operib. assequi, & exprimere ita vt indicare possint, & quæ recte, & quæ secus sūt secundum naturam. Pla. de leg. dial. 12. ch. 958.

Lex fati duo habet, textum & cōsequentiam. si hoc erit, sequetur hoc, pars prior in nostra est potestate, posterior necessario sequitur. vnde tria sunt, quod in nobis positum est, fatum, & quod secundum fatum imminet. Chalc. in Plat. Timæum. ch. 39. ter.

Legis species quatuor sunt: prima diuina, quā prouidentiam Plato vocat: secunda cælestis, quam fatum: tertia mouens, quam naturam: quarta humana, quam prouidentiam naturalem. Prima in mente diuina, quam Saturni legem Orpheus, & Plato esse volunt. Secunda in superiore parte animæ mundi, quam Iouis. Tertia in mouente, inferioriq; illius potentia, quam primæ Veneris, postrema in hois mente, quam secundæ Veneris legem vocant. Prima a summo bono, quod supra mentem est profuit. Secunda a mente, & summo bono. Tertia a summo bono, mente, & anima. Omnes vero ad ipsum bonum iterum reflectuntur. Prima in ideis circa summum bonum supra rationes. Secunda in rationibus circa ideas supra femina. Tertia in feminibus circa rationes supra formas. Quarta in notionibus circa rationes, super actus, & artes, quam regiā legem appellant superni regis imitatricem. Marfil. Ficinus in Platonis Minoem. char. 1135.

Legum totam disputationem in tres partes diuisam esse patet: primo in præmium ab initio primi libri ab hac vsque quinti dialogi partem: deinde in ipsam legis dispositionem, & primo ad rempublicam, & magistratus pertinentes: deinde ad singulas ciuium actiones. Marfil. Fic. in Plat. de leg. dial. 5. ch. 1502.

Leges quid sunt, unde dicantur, & quæ feruntur.

Lex est rectissima res. Plat. de reg. ch. 181.
 Legem regiam esse omnium mortalium, & immortalium ait Pindarus. Plat. in Gorgia. ch. 417.
 Lex & iustum sunt animæ ornatu. Plat. in Gorg. c. 486.
 Leges quisque principatus fert ad suum commodum; populare imperium populares, Tyrannis Tyrannicas, & sic alij alio modo. Plat. de rep. dial. 1. ch. 563.
 Leges conditæ a Platone de instituenda republica difficiles factu sunt, non tamen impossibiles. Plato de republica dial. 6. chart. 640.
 Lex regia est rectum in scriptis de iustis & iniustis & in summa de ciuitatis gubernatione, & quo modo republicam gubernare oportet. Pla. in Minoe. ch. 781.
 Lex semper interdiceret videtur pro tota ciuitate. Plat. de leg. dial. nono. char. 909.
 Leges sint reges hominum, & non homines legum Tyranni. Plat. epist. 8. ch. 998.
 Leges suscipiendæ sunt; quæ videntur non ad quæstum & diuitias, nec ad cupiditates conuertere mentes, Verum cum tria sint, anima, corpus, pecuniæ, primam animæ curam habere oportet. Secundo corporis. Tertio pecuniarum existimationem facere oportet corpori & animæ inferri. Plat. epist. 8. ch. 999.
 Lex est norma, ad quam quæritur, an quis iniuriam intulerit, nec ne. Speusip. de Plat. definition. ch. 1963.
 Lex est ciuili institutio multitudinis absque certi temporis termino. Speusip. de Plat. defi. ch. 196.
 Legum institutio est scientia ciuitatem tumultu vacuam reddens. Speusip. in Plat. defini. ch. 1964.
 Lex diuina est fatum, per quod inuicibiles cogitationes Dei, atque incepta complentur. L. Apul. de dogm. Plat. lib. 1. char. 226. ter.
 Lex est Domini tributum. Philo Iud. de migrat. Abraham. charta 261.
 Leges oppidatim receptæ sunt, appendices rationis reatæ a natura nobis instæ. Phil. Iud. de Ioseph. ch. 341.
 Legum ciuili institutio nobis non aliunde monstrata est, quam a dispositione diuinarum legum, quam in se ipsa mens diuina intuetur, dum in seipsa reflectitur. Ideo Plato ait in Protagora, ciuilem disciplinam a Ioue per Mercurium ad homines descendisse. Mar. Fic. in Plat. philebo lib. 1. capit. 26. ch. 1232.
 Lex est anima ciuitatis, corpus mercatura, spiritus medicina. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 611.
 Legem veram bonam esse necesse est. Mar. Fic. in Plato. Minoem. chart. 1135.
 Lex est vera gubernandi ratio, quæ ad finem optimum per commoda media gubernata dirigit, transgredienti pœnam, obedienti præmium statuens. Mar. Fic. in Plato. Minoem. ch. 1135.
 Leges non sunt institutiones principum, cum verè non sunt, cum non proficiantur ad optimum recto calle, sed decreta, edicta, instituta potius quam leges. Mar. Fic. in Plat. Minoem. ch. 1135.
 Leges viuæ sunt viri probi. Mar. Fic. in Pla. de repub. dialog. 4. char. 1402.
 Lex quid aliud est, quam rationalis quædam regula, certo quodâ ordine ad bonum subditos perducens? Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1489.
 Lex ciuilitatis id est disciplinæ ciuili forma est, & ciuilitas est ciuitatis forma. Mar. Fic. in Plato. de legib. dial. 3. char. 1494.
 Lex est mentis distributio, eiq; in omni & priuata, & publica gubernatione est obtemperandum, vt per nostram mentem feliciter a diuina mète ducamur. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1499.
 Logon quod greci nominant, Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. ch. 1454.

Legem appellat Pomponius iuriconsultus communem reipublicæ sponsonem. Franc. Plat. de repub. lib. 1. cap. quinto. chart. 10.
 Legem appellat Aristoteles communem ciuitatis consensum, quæ scriptis mandat, quomodo vnumquodque agendum, aut non agendum sit: recta (vt ait Cicero) præcipit, praua vero depellit. Eius virtus est (vt ait Modestinus) imperare, vetare, punire, permittere. Franc. Plat. de rep. lib. 1. cap. 5. ch. 20. ter.
 Lex omnis est ad salutem ciuium, conseruationem humanæ societatis, incolumitatem ciuitatis, & vitam singulorum quietam & beatam, quæ persuasio efficit, vt populi equo animo scita illa accipiant, quæ etiam aliqua ex parte singulorum libertati obesse videntur, defendat bonos, & malos supplicio afficiat, ea tamè ratione, vt malis ciues emendare, quam interimere. Franc. Patr. de rep. lib. 1. cap. 5. ch. 22.
 Lex a contentione limitis nomē sumpsit, principio enim duobus limitibus agri præfiniebantur. Fran. Pat. de rep. lib. 3. cap. sexto. ch. 91. ter.

Leges vt scriptæ, & earum utilitas.

Leges non, sed homines iniuste iudicant. Plato in Critone. charta 29.
 Lex tradidit nobis nomina. Plat. in Cratyl. ch. 73.
 Legum ministri principes appellandi sunt, quia circa hoc salus ciuitati est. Plat. de leg. dial. 4. ch. 83.
 Lex fere ad hoc ipsum contendere videtur; vt hominem quandam contumacem, ac imperitum, qui nihil præter institutum facere sinit, nec interrogat quæquam, an quid melius alicui recens contingat præter eam, quam ipse constituit rationem. Plato de regno. charta 181.
 Lex nunquam poterit optimo, & iustissimo simul omnibus exacte comprehensio, id, quod optimum est præcipere. Nam dissimilitudines hominum, & actionum, & quod nunquam quid (vt ita dicam) humanarum rerum stabile sit, faciunt, vt nulla penitus ars quicquam simplex in vniuersum de omnibus per omne tempus pronunciare possit. Plat. de reg. ch. 181.
 Legibus nil sapientius esse oportet. Pla. de reg. ch. 184.
 Lex & natura non sunt contrariæ. Plat. in Gorgia. c. 479.
 Lex amatoria sit, vt amet quidem, ac conuerteretur, ac contingat amator amatum velut filium honestarum rerum gratia si persuadet, in reliquis vero ita conuerteretur cum eo, cuius quis studio tenetur, vt nunquam videatur longius cum ipso commorari, sin minus, vituperationem subeat, tanquam qui sit a musica concinnitate, ac honestate alienus. Plato. de republica, dialog. 3. char. 593.
 Lex de patribus præcipit, de reuerentia, & cura, & parètibus obediendum esse, alioqui neque apud Deos, neque apud homines, ei, qui hæc non facit, successurum esse, vt qui neque pia, nec iusta faciat, si alia quam hæc fecerit. Plat. de rep. dial. 5. ch. 623.
 Lex de dolore ferendo dicit, optimum esse quam maxime quietem agere in calamitatibus & non male ferre, quod neque certum est bonæ ne, an malæ tales sint. Neque is, qui moleste fert quicquam ultra proficiat, nec quicquam rerum humanarum magno studio dignum sit, & quod dolor oboriens obstat ei, quod paratum est legi obedire quatenus illa præscribit. Plato de republica dialog. 10. chart. 695.
 Lex Atlanticorum erat, ne alter cõtra alterum arma sumeret, & omnes auxilium ferrent, si quis in aliqua ciuitate regum ipsorum genus extirpare conetur. Plat. in Atlantico. char. 771.
 Legibus neque iisdem semper vtuntur, & quod alij alius. Plat. in Minoe. ch. 879.
 Leges scripto cõstitutæ corripit, hominibus in paruis, & fre-

& frequentibus contra leges agere adfectis. Plato de leg. dial. 7. char. 869.
 Leges antiquæ permiserunt licere cuique ex testamento res suas simpliciter cuique, & quomodocunque legare. Pla. de legib. dial. 1. ch. 636.
 Lex non solum delictum, sed & voluntatem delinquenti punit. Max. Tyrius. ser. 2. ch. 15.
 Leges & doctrinæ omnes nihil aliud cõtendunt, quã ita homines instituere, vt declinent a turpibus, agant honesta. Mar. Fic. in Plat. conuiu. or. 1. ca. 4. ch. 1322.
 Legis finis est tranquilla animorum ciuiliū puritas, veritatis contemplationi, quo ad fieri potest sufficiens. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1489.
 Lex, ne imprudenter gubernacula committantur, sanciet, ne mera & ingens imperandi auctoritas concedatur, sed omnes subijcti legibus, reges cum Senatu coniungent, Senatum cum consilio populari. Mar. Fic. in Plat. de legib. dial. 3. ch. 1495.
 Lex studebit, vt totum ciuitatis corpus, quoad fieri potest, liberum sit, prudens, & amicum: liberum, vt possit quilibet patriæ suæ consulere; prudens vt sciat, amicum, vt velit. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 3. ch. 1493.
 Leges nullæ constitutiones appellandæ sunt, nisi communè ciuitatis totius bonum procurent. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1499.
 Leges singulæ singula habent præmia. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 5. ch. 1502.
 Legum Platonis consiliū est; animos ciuium pro viribus ita componere, vt expeditam adepti tranquillitatem, diuinorum operum rationes & causas perscrutentur, & in his quasi speculis authorem Deum speculentur & colant. In speculatione quidem sapientia, in cultu religio, in ambobus tota consistit humana felicitas, & finis. Mar. Fic. in Plat. de legum append. ch. 1526.
 Legum in viuendo firmiorem regulam esse & morum, quam in sideribus auctoritatem probat Bardefanes Syrus dicens. Omnes Iudæi Moïsa lege octaua die pueros circumcidunt, nec alicuius stellæ vi ad talia cõpelluntur: non enim possibile est eandem naturam Iudæos omnes habere, vt simul nati similiter octauo die sanguinem fundant, vel septimo quoque die pariter conuiescant. Mar. Fic. de fato. ca. 3. ch. 1683.
 Leges omnes vt virtutes iubent, sic vitia prohibent. Frã. Patric. de regno. lib. 8. cap. 5. ch. 334.
 Lex nullo affectu mouetur, non irascitur, non odit, nulla ambitione ducitur, diligit omnes, pariter omnibus indulget, quæ dum dominatur, non permittit aliquem per ambitionem surgere, qui populam ducat, & turbulentas factiones agat, sed optime multitudo gubernat. Fran. Patr. de rep. li. 1. cap. 5. ch. 19. pag. n.
 Legum formidine a vitijs se cohibere hebetis ingenij est. Fran. Patric. de rep. li. 5. ca. 3. ch. 157. pag. 2.
 Lex secundum naturam non est, quæ scripta est, nec quæ eorum, qui imperant, placitis obtemperat: sed quæ animis nostris ante scriptam aliquam legem insita est, quæ nil aliud est, quam recta ratio. Iacob. Carpent. in Alcinoui parte post. cap. 21. char. 124.

Leges vt condantur, & mutantur.

Legum ferendi ars ad regiam scientiam pertinet, optimum enim est non ipsas leges valere, sed virum cum sapientia regium. Plat. de regno. ch. 181.
 Leges mutantur, vt a peioribus meliores reddantur ciues. Plat. de regno. ch. 182.
 Legum custodia non opus habet pigritia. Plat. de republica, dial. 6. char. 641.
 Legum condendarum causam Deus in se recepit, apud Cretenses Iupiter, apud Lacedæmonios Apollo. Plat. de legib. dial. 1. char. 786.
 Leges oēs quiuis optimi grã fert. Pla. de le. dial. 1. c. 287.

Leges non sunt ferendæ ad virtutis aliquam partem, sed ad omnem virtutem. P. lat. de leg. dial. 1. ch. 788.
 Leges ferendæ sunt de contentibus, qui natura rectitudinem exlubcant. Plat. de leg. dial. 2. ch. 801.
 Leges nullus vnquam homo sancit, sed fortunas, & calamitates varias incidentes, penitus per omnia leges nobis ferunt. Aut enim bellum violētū respublicas euerit, & leges mutauit, aut grauis cuiusdam paupertatis inopia: & morbi multa nouera cogunt pestilentijs ingruentibus, & multorum annorum sæpe importunitas. Plat. de leg. dial. 4. ch. 829.
 Legumlatio, & ciuitatis exadificatio perfectissima omnium res est ad virtutem vitarum. Pla. de leg. dial. 6. c. 860.
 Leges ciuitas nulla alio modo mutare solet citius & facilius quam potentū exemplo præunte, & non alio modo nunc sit, nec rursus futurum est. Plato de legibus, dial. 4. char. 830.
 Leges non mutantur vltro nunquam, at si necessitas aliqua incumbere videtur, omnes magistratus, & totus populus in consilium adhibeantur, & omnia deorum oracula petantur, & si consenserint, ita ipsas mutant: alias vero nullo vnquam modo, sed vnus, qui prohibet secundum legem, semp. vincat. Pla. de leg. dial. 6. c. 860.
 Legum correctio, si legislator viuus sit, in cõi cum ipso fiat. Si vero vita defunctus erit, ipsi magistratus singuli sui magistratus defectus ad legum custodes deferat, vt corrigantur, donec singuli ad finem deducti esse videntur, vt recte exculsi sint, & tunc rata habeantur, & pro legibus vtantur. Plat. de legib. dial. 6. ch. 860.
 Leges omnes paruas, & inuentu faciles, quas vetus legislator reliquit, iuuenem legislatorem explere oportet. Plat. de legib. dial. 12. char. 954.
 Legum quarumcunque latio reipublicam qui putat bene cõstitui posse, absque eo, vt sit aliquis dominus, qui quotidiani victus curam gerat, vt sit hic temperatus & uirilis tam seruorum, quam liberorum, non recte sentiunt. Plat. epist. 11. ch. 1001.
 Leges humanæ non aliter aut admittuntur ab initio, aut postquam admittæ sunt, propagantur, quam vel consuetis, communibusque humanarum & naturalium rationum suasionibus, vel auctoritate quadam imperatoria, impetue armorum, uel facilitate, cõmoditateque viuendi, & voluptatum illecebris. Mar. Fic. in epistol. lib. 5. char. 783.
 Lex æterna esse debet, & penitus immutabilis, & apud omnes gentes eadem de eisdem, si hoc modo uera sit: nam, quæ temporibus, locis, & opinionibus permutatur, non lex, sed institutio nuncupatur. Mar. Fic. in Plato. Minoem. char. 1135.
 Leges omnes manant ab ipso rerum principio, sed uario modo. Mar. Fic. in Plat. Minoem. ch. 1135.
 Leges non ab hominibus, sed a Deo originem sumpserunt. Mar. Fic. in Plat. Protag. ch. 1298.
 Legum auctoritas condendarum, paucis conceditur paucissimi legibus latis obtemperant. Mar. Fic. in Plat. conuiuium. or. 7. ca. 19. ch. 1341.
 Legibus condendis maxima cura adhibenda est, putat enim Plato peius in his errari quam hominem interficere: nam eiusmodi error multos per multa secula animos simul interfecit, & corpora. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 5. ch. 1405.
 Leges a Ioue Minoes contemplando petijt, Scipio Ioue magistro ad rem publicam accedebat, Numa Pompilius ciuitatem religiosi legibus gubernauit. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 7. ch. 1409.
 Leges Minois, Licurgi, Solonis sumpsit Plato, & ex illis ademit, addidit, & mutauit. Mar. Fic. in Plat. de legib. dial. 1. char. 1488.
 Leges princeps qui ferre vult, tres dotes habere debet; potentiam, clementiam, & sapientiam. Mar. Fic. in Plato. de legib. dial. 1. char. 1489.

Leges qui condere volunt, necesse est vt sint vitæ innocentissimæ: nam ad hoc, vt auctoritatem diuinam habeant, quæ in condendis legibus necessaria est, requiritur sanctimonia vitæ, tum pena, super humanas vires omnibus admiranda. Marfil. Ficin. in Plato. de legib. dialog. 1. chart. 1489.

Legum conditoris totum studium versari debet circa voluptates, & dolores, vt duo hæc quasi bruta freno nõ carcant. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1491.

Legum autor ita animi sanitatem spectat, vt medicus corporis sanitatem. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 3. c. 1493.

Leges Minos à Ioue habuisse testatus est, Zelenchus à Minerua, Licurgus à Pythio, oraculo. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 17. ch. 809.

Leges firmiores efficit populi consensus, & promptiores ad parendum potentes reddit. Francisc. Patric. de rep. libr. 1. cap. 7. chart. 20.

Leges, & optimæ consuetudines in republica non sunt momento mutandæ, sed si pro cõmuni vtilitate quidquam mutandum est, sensim mutandum est. Francisc. Patric. de repub. l. 6. cap. 5. char. 198.

Legum mutationem plerumque exigit morum mutatio. Fran. Patric. de rep. lib. 1. cap. 5. char. 21.

Leges, ut meliores, & qui plauente eis præsent.

Leges ciuitas omnis, quantum potest, sibi vtilissimas constituit. Plat. in Theæteto. chart. 120.

Lex optima est, quæ non permittit aliquem inuenem querere, quæ ex ipsis recte, aut secus habeant, sed vna voce, & ex vno ore omnes consentire, quod omnes dijs auctoribus recte latæ sunt. Et si quis aliter dicat, hi qui audiunt, non ferant. Si vero quis fenex apud eos aliquid excogitet, vt tales sermones ad principem, & cõætaneum referri nullo iuvene præsentente. Plat. de leg. dial. 1. char. 790.

Leges suæ singulis placent. Plat. de leg. dial. 3. ch. 813.

Legibus bonis ciuitatem institui difficile est. Plato. de leg. dialog. 4. char. 830.

Leges non sunt rectæ, nec republicæ sunt, quæ non in communi vniuersæ ciuitatis gratia latæ sunt. At quæ aliquorum gratia latæ sunt, seditiosæ esse dicuntur, & non republicæ, & horum iusta, quæ ipsi esse dicunt, frustra, & futilo ita appellari. Plat. de leg. dial. 4. c. 832.

Leges ciuitatum nil miri est aberrare, eo quod in vnaquaque ciuitate alia legislatio ad aliud respicit. Plato de legib. dialog. 12. char. 956.

Legum facultatem Astronomi Ioui, & Soli tribuunt, quibus in cælis nil est pulchrius. Marfil. Ficin. in epistolis l. 1. char. 654.

Legibus cum philosophia cognatio eadem est, quæ Ioui legum auctori cum Saturno philosophiæ duce, idest filio cum patre necessitudo. Mar. Ficin. in epistolis libro 12. chart. 947.

Legis naturam totam continent Sol, Iupiter, & Minerua, Sol vt planetarum dominus potentiam, Iupiter clementiam, Minerua sapientiam. Marfil. Fic. in Plat. de leg. dialog. 1. chart. 1489.

Leges parum profunt, nisi sacris Deo optimo maximo factis niterentur. Fr. Patr. de rep. l. 3. cap. 4. ch. 88.

Legibus, ut est parendum, & quæ requiruntur.

Legibus parendum est. Plat. in Apolog. char. 11.

Legibus qui non parei, iniuste irisariam facit, & quod nobis genetricibus nõ obedit, & quæ nutricibus nõ parat, & quod partus nobis parere neque parat, neque nobis periuadet siquid iniuste facimus. Plat. in Crit. c. 28.

Legibus qui parere non vult, licet sua accipere, & abire quocumque velit, at qui manet videtur legibus cõsentisse, vt ea facturus sit, quæ ipsæ iusserunt. Plato. in Criton. chart. 28.

Legibus, vel parendum est, vel contrarium persuadere oportet. Pla. in Critone. ch. 28.

Legum corruptor, & adolescentium, & imprudentium hominum corruptor esse valde videri potest. Plato. in Criton. chart. 28.

Legum, & ciuitatis custodia non opus habet pigritia. Plato. de rep. dial. 6. ch. 641.

Legibus nocet incredulitatis robur. Plato. de legibus dialog. 8. cha. 893.

Lex vbi subdita est, & non dominatur, ciuitati illi paratum interitum patet. Pla. de leg. dia. 4. ch. 832.

Lex vbi dominatur, & principes sunt legis serui, salutem, & omnia, quæ dii ciuitatibus contribuerunt bona, cõtingere video. Pla. de leg. dia. 4. ch. 832.

Leges nouenario numero indigent, videlicet, vt in lege ipsa, in iudice, & in ministris sit sapientia, potentia, & clementia, quæ ter multiplicatæ nouem faciunt. Mar. Fic. in Pla. de leg. dia. 1. ch. 1490.

Legibus, qui obseruantius parent; his magistratus, maximeque diuini cultus munera committi debent. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1490.

Legum obseruantibus so. um, licet expedire vota dijs, & sacra facere, ceterorum preces, & munera a Deo respici. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1500.

Lex naturalis est scintilla legis diuinæ, a qua oritur lex scripta scintillæ eiusmodi radius. Marfil. Ficin. in epist. libr. 1. char. 652.

Lex a ligando, vel legendo dicitur. Io. Fran. Pic. Mir. de prænot. l. 1. cap. 9. char. 393.

Lex quod prohibet qui facit, contra legem facit, at qui salus legis verbis contra legem agit, in fraudem legis facit. Fran. Patr. de reg. l. 8. c. 5. ch. 334. ter.

Leges, ut computandi, & nuptialis.

Leges computandi sunt, quæ illum in magnam spera elatum, & confidentem, ac uulgo impudentiorem redditum, & ordinem, & silentij, & sermonis, & potationis, & muke partium vñm seruare nolentem, ita tractare possunt, vt omnia his contraria facere velit, & quæ leges ei, qui non cum honesta confidentia ingressus est, optimum aduersantem timorem cum iustitia inducere possint. Quem sancti timorem, pudorem, & verecundiam, & diuinum timorem nominauimus, & earum legum custodes sobrios esse, & a tumultu alienos duces esse oportet, & qui his, & Bacchi ducibus sexagesimum annum transgressis obedire nolit, equalem, & maiorem ignominiam ferre quam eum, qui Martis ducibus non obedit. Plat. de leg. dial. 2. c. 808.

Leges nuptiales si primum ferantur, in omni ciuitate rectissime ferri videntur. Pla. de leg. dia. 4. c. 835.

Legum sacrarum interpretes ter quatuor proferant, quatuor illæ tribus singulos ex se ipsi. Tres autem, quibus plurima suffragia contigerint, vbi nouem probarunt, mittant ipsos in Delphos, vt ex vnaquaque triade vnus auferatur. Et ipsorum probatio, & tempus sit, vt sacerdotum, quod scilicet minores natura non sint, quam sexaginta annis. At hi sint interpretes per vitæ, & in defuncti locum eligant alterum quatuor illæ tribus, vñdecunque defecerit. Pla. de leg. dia. 6. c. 854.

Leges circa res diuinas a Delphis petere oportet, & constitutis ad ipsas interpretibus vti. Pl. de le. di. 6. ch. 854.

Legum sanctione minari, & preoccupare quasi mali sint in præclara ciuitate turpe est. Verum cum homines humano generi leges serimus, equum esse timere, ne qs nobis nascatur ciuis, velut in cornu proiectus, qui a deo durus natura fiat, vt velut illa in cornu proiecta femina igne non molliuntur, ita hic legibus quæcunque robustis emolli non possit. Pla. de leg. di. 9. char. 900.

Legibus

Legibus diuina auctoritas necessaria est, ne vel negligentia obsolescant, vel fraude, vel violentia confringantur. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1489.

Leges diuinæ.

Leges diuinitus datæ, corpori & animæ datæ sunt: cõpositum ergo legibus alligatum, subiturum est præmium vel poenam, obseruatarum legum, vel præuaricationis, ergo resurrectio corporis. Athenagoras de resur. cap. 2. char. 187ft.

Lex prohibet iuxta sacrariũ plantare lucum, quia in anima fructiferas virtutes plantare debemus non infructifera vitia. Phil. Iud. in leg. alleg. lib. 1. ch. 32.

Legum ad pietatem adhortationes omnes referri videntur ad dilectionem, vel ad timorem eius, qui est. Phil. Iud. quod Deus est immutab. ch. 197.

Lex diuina est diuinum eloquium facienda præcipiens, vitanda prohibens. Philo Iudæus de migratione Abraham. charta 264.

Legum diuinarum contemplatio (ait Plato in Politico) a Saturno data, quia eius mentis prout erigitur radius in nos descendens, mentem quoque nostram in diuinũ attollit intuitum. Marfil. Ficin. in Plato Philebo lib. primo, capitu. 26. ch. 1232.

Leges Mosaycæ, quibus Dei populus diuinè gubernaretur, Deo ipso docente ad homines peruenierunt. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 7. ch. 1409.

Legum mysteria Deus tum occultis inspirationibus, tum miraculis manifestis, quoties necessitas exigit, reuelat & sancit palam, & promulgat. Marfil. Ficin. in Plat. de legib. dial. 1. char. 1481.

Leges vt se habent ad magistratus, & quo tempore Romæ condidit solebant.

Legibus sæpe magistratus optimos anteponit Plato, quia leges sine illis inutiles esse videntur. Mar. Ficin. in Pla. Lachete. ch. 1307.

Leges omnes absque probatissimis magistratibus mortuæ sunt. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 6. ch. 1406.

Leges in Platonis republica non multas opus esse Plato existimauit, sperans prudentes bonosque viros leges esse viuentes. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 4. ch. 1402.

Legum rogatio apud Populum Romanum trinuo dino promulgabatur, & antequam sanciretur vñe uigniti dierum spacio deliberare poterant, an condenda, vel ne. Fr. Patr. de rep. lib. 1. cap. 5. ch. 20.

Legislatorem nunquam satis præstare posse putamus, vt dum omnibus simul imperat, id quod vnicuique conuenit, exacte attribuat. Plat. de reg. ch. 181.

Legislator ciuitatis curam habere debet, de templorum constructione, sacrificijs, & deorum, & dæmonum, ac heroum cultu, & mortuorũ sepulchris, & quæ ex nostro ministerio his, qui illic sunt præstita propitios ipsos nobis faciunt: talia enim neque nos scimus, & habitantes ciuitatem nulli alij credimus, si mente præditi fuerimus, neque expositore alio, quã patrio vtetur, hic enim Deus patrius omnibus hominibus expositus, talia in medio terræ, in vmbilico confidens exponit. Pla. de rep. dial. 4. ch. 605.

Legislatori cura esse debet, vt vnusquisque curet prodesse in communi ciuitate, & non permittere quemque se vertere, quo velit, sed quod ipse ipsis vtatur ad cõiunctionem ciuitatis. Pla. de rep. dial. 7. ch. 650.

Legislator non erit sincerus, si nõ pacis gratiã magis quæ ad bellum pertinere sancierit, quam belli gratiã ea quæ ad pacem. Pla. de leg. dial. 1. ch. 788.

Legislator primo prudentiam, secundo temperantiam, tertio iustitiam, quarto fortitudinem respicere debet. Posthæc alia mandata ad hæc respicietia ipsis ciuibus

imperanda, ita vt bona humana ad diuina, diuina ad principem intelligentiam referant, & sic nuptias inter se contrahant, deinde in liberis gubernandis, & educandis, postea in iracundijs, & timoribus, & perturbationibus: deinde possessiones & sumptus ciuium, commercia, & obedientibus honorem tribuat, inobedientibus penam, & omnibus his custodes præficiat partim per prudentiam partim per veram opinionem progredientes, quo omnia hæc intelligentia colliget, & tẽperantiam, & iustitiam sequi declaret, & non diuitias, & ambitionem. Plat. de leg. dial. 1. ch. 789.

Legislator optime faciet, si eandem & iucundissimam, & optimam vitam a dijs dici asseuerabit. Plato de legib. dialo. 2. char. 804.

Legislator, cuius vel exigua est vtilitas, etiam si hoc non ita se haberet, velut ratio exposuit, siquidem aliud quod vnquam ad iuuenem vtilitatem mentiri ausus fuit, est ne mendacium quod vtilius hoc vnquã mētitus fuit, & quod magis efficere posset, vt non coacti, sed vltro oēs iustitiam amplectamur? Plat. de leg. dial. 2. ch. 804.

Legislator nil aliud spectare, & seruare debet, quam qua persuasione vsus maximum bonum ciuitati exhibeat, & in hoc omne studium ponere, vt comperiat quomodo vniuersa ciuitas de ijs vnum & idem quam maxime sēper per omnē vitã loquatur, & sonet, & in cantilenis, & fabulis, & sermonibus. Pla. de leg. dia. 2. c. 804.

Legislatores primo appellari sunt, qui electi, vt omnium legum gnari, eas, quæ sibi ipsis maxime placerent in cõmune principibus, & ducibus populi velut regibus, palam odenderent & eligendas darent. Plato de legib. dialog. 3. chart. 813.

Legislator nullus fortunæ imperare potest. Plat. de leg. dial. 9. char. 913.

Legislator cum rerum publicarum curam gerat nõquã simul & priuatas vnicuique contingentes calamitates tractare potest. Pla. de leg. dial. 11. ch. 938.

Legislator est auctor legum, quibus gubernari ciuitas debet. Speusip. in Plat. defi. ch. 1964.

Legislator omnes virtutes habere debet, sed hæc quatuor cõiunctissimæ sunt, charitas erga proximos, iustitia, amor virtutum, & vitiorum odium. Philo Iudæus de vita Moysis lib. 2. ch. 415.

Lex semper pugnat cum superbia. Philo Iud. de vita Moysis lib. 2. char. 415.

Legumlatores illustres omnes legũ inuentionẽ in Deũ, sed per diuersa nomina retulerunt, Zoroaster Bactrianus Persique leges tradens, in Horomasm, Trismegistus egyptiis in Mercurium, Moyses Iudæis rectissime in patrem totius naturæ Deum, Minos cretensibus in Iouem, Charondas Carthagensibus in Saturnum, Licurgus Lacedæmoniis in Apollinem, Draco, & Solon Atheniensibus in Mineruam Pompilius Romanis in Aegeriam, Mahometus Arabibus in Gabrielem, Zytmolxis Scabis in Vestam, Plato noster Magnessis, & Siculis in Iouem, & Apollinem, Arcadibus autem & Thebanis & Cyrenaicis leges postulantes denegauit. Mar. Fic. in Plato Minoem. ch. 1131.

Legum latores illi & apud Platonem, & apud veritatem contemnendi censetur, qui subito qua censura scelera perpetrata sunt, puniendã decernunt, qua vero ratione homines ita orientur, nutriantur, erudiatur, vt scelera perpetrare nolint, non prouident. Marfil. Ficin. in Plat. de leg. dial. 3. ch. 1493.

Libationes, ac cantus a cœnis fiebant. Plato in Symposio. charta 282.

Liberi cum parentibus puberes facti ad bellum proficisci debent, vt videant, quæ viros perfectos tractare oportebit, & ministrent, quæ ad bellum spectant, & curæt patres, & matres. Plat. de rep. dial. 5. ch. 624.

Liberi belli spectatores esse debent, & ipsis laborant securitatẽ, & cum patres sint expeditionum militarium edocti,

edocti, noscent quæ periculosæ sunt, & quæ secus existunt, ad has producent, & illas vitabunt. Plat. de rep. dialogo 5. chart. 624.

Liberi puberes ducendi sunt ad bellum, nam patres diligentius ipsos instituent, quam custodes, & experientia, & inspectione eorum, quæ conueniant, præterea animal omnes insigniter pugnabit, præsentibus his, quæ peperit. Plat. de repub. dial. 5. ch. 624.

Liberi si præter opinionem in bello aliquid accidat, alati esse debent, ut quo, si opus fuerit volantas aufugiant: nam admodum adhuc pueri in equos transferendi sunt, & ubi equitare didicerint ad spectaculum ducendi sunt, non illis animo concitatis, neque ad pugnam instructis, sed quam velocissimis, & habentibus maxime parentibus, sic & optime spectabant, & securissime si aliquid accidat seruabuntur cum senioribus ducibus. Pl. de repub. dial. 5. chart. 625.

Liberis tempore bellorum præficient principes non vilissimos, sed eos qui & experientia, & ætate præstantes sunt, & duces, & puerorum ductores. Plat. de rep. dialogo, chart. 625.

Liberorum procreatio, & custodia eorum, qui liberis procreandis operam dant, ad decem annos duret, & non ampliore tempore, ubi commodus fuerit fecunditatis proventus, at si ad hoc usque tempus infecundi fuerint, cum cognatis, & mulieribus præfictis in communi consultant, ac separatim ad ea, quæ utrisque commoda sunt, & si sit controuersia, decem eligant ex legum custodibus, & quæ hi præceperunt, in his acquiescant. Plat. de leg. dial. 6. chart. 865.

Liberos postquam secundum leges generauerint, si quis cum aliena muliere in talibus consuetudinibus habuerit, aut mulier cum viro, si adhuc liberis procreant, eadem multa ipsis irrogetur, ut de his, qui adhuc generant, dictum est. Plat. de leg. dial. 6. ch. 866.

Liberorum educatio doctrinæ potius cuidam, & admonitioni potius similis est, quam legibus. Plato de leg. dialog. 7. chart. 869.

Liberis inquilinorum, si opifices sunt, & quindecim annos nati, cohabitationis tempus initium sumat post quintum, & decimum annum, & postea maneat per 20. annos si cui hoc ita placuerit. Si vero manere uoluerit, maneat postquam eodem modo, ut de inquilinis diximus reipublicam persuaserit. Qui vero discedit, abeat delectis præscriptionibus, quæ ab ipso prius fuerunt apud magistratu præscriptæ. Pl. de leg. dia. 8. c. 898.

Liberorum numerus iustus, & qui secundum legem sufficit, est masculus, & foemina. Plato de legibus dialogo 11. chart. 940.

Liberi reuera homines non agunt quatenus agunt impetu, & appetitu, ut quod ita vel concupiscentia fieri solet, aut ratiocinationi conferentis ipsius vna cum appetitu, vel aliquid fiat, vel non fiat tribuamus. Et si sic, & pueri, & bruta ac furentes id arbitrij munus habebunt, quod non est verum. Si rationis discursioni vna cum appetitu coniunctæ arbitrium liberum concedimus, dubium erit an ratio appetitum, an appetitus rationem ducat. Si secundum naturam sint appetitus, ita distinguere licet. Si tanquam compositi ipsius sic anima naturæ sequetur necessitatem. Sin tanquam solius animæ, multa extra id fieri videbuntur. Si sensu, sensus tantum percipiens non efficit dominium actionis. Si cognitione alia, vel ratione præter sensum, certe non in actione, sed in mente consistet, quoniam quicquid in agendo versatur, quamuis ratio superet, mixtum quiddam est, nec purum id arbitrij munus habet, quod in nobis id esse iudicari possit. Plot. En. 6. l. 8. c. 2. ch. 735.

Liberum qui putat aliquid, cum operatur præter naturam, decipitur. Plot. En. 6. l. 8. cap. 7. ch. 841.

Liber solus est, qui solum Deum sequitur, Phil. Iudæus quod omnis probus liber. char. 543.

Liberum est, quod sibi ipsi dominatur. Speusipp. de Plat. definition. char. 1964.

Liberam esse voluntatem humanam, & fati necessitati non subiaccere, est opinio Aristot. & Plato. Best. Card. in calumniat. Plato. l. 2. cap. 9. char. 26.

Liberis est, qui sui iuris est non alieni, & qui in agendo à se mouetur non ab alio. Iacobus Carpentar. in Alc. parte post. digressione 12. ch. 87.

Liber est homo, quia in eo quod rationis particeps est, potest perturbationes de parte inferiore orientes, reddere obsequentes superiori, alioquin nec particeps rationis dici posset. Ia. Carp. in Alc. par. post. dig. 12. ch. 89.

Liber pater in numero deorum collocatus est, quia docuit homines emere, & vendere, & vinum, diadema, & triumphum in honorem fortissimorum hominum. Fran. Patr. de reg. l. 1. cap. 9. char. 27. ter.

Liberi bonum quoddam ex honestate simul, atque iucunditate permixtum esse videntur. Leo Heb. de Amo. dialogo 1. char. 50.

Liberalitas in priuato, in rege esse debet magnificentia, & frugalitas non multum laudatur in rege. Fran. Patr. de regno. lib. 3. cap. 1. cha. 99. ter.

Liberalitas summopere principem commendat. Fran. Patr. de reg. l. 4. cap. 9. c. 163.

Libertas dicendi maxima totius Græciæ Athenis erat. Plato. in Gorgia. char. 467.

Libertas nimia non in aliud quidquam in nimiam seruitutem mutari videtur, & in priuato, & in republica. Plato. de republica dia. 8. ch. 670.

Libertatis nimia mala sunt, primo ut principibus seruire nolint, ad hoc sequens ut patris, & matris, & seniorum seruitutem, ac admonitionem fugiant, & ubi prope ad finem deuenierint, ut legibus obedire reculent; & in ipso fine, ut iurandum, fidem, & Deos omnino non curent. Plat. de leg. dialo. 3. ch. 822.

Libertatem populi nimium tollentes Persarum respublica, & dominandi potestatem magis, quam conuenit, inducentes, amicitiam, & societatem in ciuitate perdidit, & hac corrupta, nec Principum Senatus probditi, & populo consultat, sed pro suo principatu. Plato. de leg. dia. 3. ch. 821.

Libertatem si quis dat alicui, qui ut seruus ducitur, is quod ducit, dimittat, qui vero auferit fidei iussorem, det tres, & hoc modo auferat, alio non. Si vero propter hæc auferat, violentiæ illata reus sit, & condemnatus duplici damni ei, a quo abstulit, rependat. Plato. de legibus dialogo. 11. char. 932.

Libertas, & seruitus, vtraque modum excedens mala est, moderata bona, moderata seruitus est, quæ Deo, immoderata, quæ hominibus exhibetur, Deus autem hominibus est lex sapientibus, insipientibus vero voluptas. Plato. in epist. 8. ch. 999.

Liberos mores, qui prosequuntur, & leges seruire iugum, ut malum, fugiunt, ut caueant consuluerim, ne quando ob intempestiuæ cuiusdam libertatis inexplibile cupiditatem, in tyrannidem incidant. Pl. epi. 8. c. 999.

Libertas est vitæ dominium, dominatio in omnibus absoluta. Speusippus de definit. Plat. ch. 1963.

Liberalitas est habitus, qui in quærendis, & erogandis pecunijs decorum seruat, decens acquisitio, accumulatioque pecuniæ. Speusipp. in Plat. definit. ch. 1963.

Libertas, & quod est in nobis inter res agendas, nec ad actionis effectum, nec ad exteram actionem, sed ad actum intimum, & intelligentiam, & contemplationem virtutis ipsius omnino refertur, & hanc virtutem oportet mentem quandam existimare. Plotinus Enn. 6. libro 8. cap. 5. char. 719.

Libertas absoluta non est in ijs, in quibus hæc tria, esse intelligere, velle, re ipsa inter se discrepant, quoniam in rebus huiusmodi modus volendi sequitur intelligendi normam, hæc estendi conditionem, esse denique sequitur

tur eum, qui dedit esse. At in Deo idem est re ipsa esse, intelligere, velle, & ita est per voluntatem suam intelligentiæ, essentiaque suæ compos, ut non modo sicut est, & sicut intelligit suapte natura, ita quoque velit, & sicut vult, ita intelligat & existat. Marfil. Ficin. in Plat. Theolog. lib. 2. cap. 12. ch. 109.

Libertatis extrema licentia, extremæ seruitutis est principium. Mar. Ficin. in Plat. de rep. dial. 8. ch. 1413.

Liberum nil magis est, quam quod per se est, & per se omnino agit, non contingente aliqua voluntate. Mar. Ficin. in Plat. Tim. capit. 14. ch. 1444.

Libertas nimia lasciuia primo parit, deinde legum contemptum, post hæc frequentes seditiones, & denique externam seruitutem, nimia seruitus amicitiam & beneuolentiam populi erga principem, & charitatem erga patriam tollit, & adeo tollit, ut leui de causa vel princeps, vel patria pereat. Marfil. Ficin. in Plat. de leg. dial. 3. char. 1496.

Libertatis duo sunt gradus, ut sunt duo seruitutis, vnus est inter vtrunq; medius. Seruus est, qui imaginationem solam sequitur a corpore nostro, vel externis corporibus incitatur. Seruus item, cuius etiam ratio imaginationi huic inserviat. Liber primo, qui mente viuunt sola contemplatione contentus, ceteris omnino neglectis. Liber secundo, qui si quid præterea agit, id solum legibus a contemplatione susceptis eligit, resque gerendas refert ad contemplandum: ex libertate quadam & seruitute permixtus videtur, qui imaginationem quidem subigit rationi recte, sed vitam actiuam, alioquin honestam, eligit tanquam finem. Marfil. Ficin. in Plot. En. 6. lib. 8. cap. 3. ch. 1794.

Libertatis ratio cum in libero quodam motu consistat, ad volendum bonum conuertatur, intellectus libero & voluntario incedit motu, quando certus ad verum sibi bonum agendo, ac gubernando procedit, & si natura sua intelligit, vult, eligit, agit, non ideo dicitur cogi, quoniam hoc ipsum sibi in primis voluntarium est, nec ab alienis ad hoc adducit, nec dici debet intellectus actio intellectuali naturæ seruire, ibi enim actio est ipsa natura. Marfil. Ficin. in Plot. En. 6. lib. 9. octauo. capit. quarto. char. 1795.

Libertas est facultas eius, quod cuique facere libet, nisi quod vi aut iure prohibetur. Francis. Patric. de repub. lib. 1. capitu. 4. ch. 16. ter.

Libertatis peruersio potentior est in ciuili societate omnibus alijs persuasionibus. Francis. Patricius de republica lib. 1. capitu. 6. ch. 24.

Libertas omnium maxima est, qua quis ita sui iuris est, ut nemini omnino ex debito sit obnoxius, quo modo nec angeli liberi vere dici possunt. Altera in consentiendo spectatur, qua quis ita se parat, ut solum velit, quæ Deus vult, nolit, quæ ille non vult. Tertia, quæ adijcit quoque efficiendi facultatem, ut scilicet liber sit, qui per se potest facere quæ cum Deo vult, & per se fugere, quæ cum Deo non vult. Iacobus Carp. in Alc. par. post. digres. 12. ch. 89.

Libertatis humanæ voluntatis disputatio non est eadem in philosophorum, & Christianorum schola. Nam veteribus philosophis satis est docuisse motus omnes de parte animi inferiore exorientes, rationis imperio cohiberi posse, & si non omnino extinguunt. At ad eam moderationem reuocari, in cuius obseruatione virtutes morum sunt positæ. At hoc non est satis in Christiana libertate, sed alio diuino externoque remedio nobis opus est, quo a seruitute peccati liberemur. Interea tenendum est neminem nostrum ex puris naturalibus ad malum cogi, etiam si ex naturæ deprauatione ad hoc maiore habet propensionem, quam ad bonum. Iac. Carp. in Alc. par. post. digres. 12. ch. 91.

Libertatem ducat si quis aut omnino non, aut non iuste coluerit eos, qui libertate donauerunt. Cultus autem hic

est, ut libertate donatus ter in mense veniat ad domum eius, qui ipsum manumisit, & promittat se facturum, quod iustum est, & quod prestare potest, & de nuptiis simul faciat quicquid visum fuerit ei, qui ipsius dominus fuit: & ut non liceat ei magis ditescere eo, qui manumisit, sed quod plus habuerit domini sit, & ut non pluribus quam viginti annis manumissus in ciuitate maneat, sed velut etiam alij externi acceptis opibus suis omnibus abeat, si non magistratibus, & ei qui manumisit ipsum persuaserit. Plat. de leg. dial. 11. ch. 932.

Liberti, aut externi opes si magnitudine tertium censum excefferint, trigesimo die ab eo, quo hoc deprehensum fuerit, acceptis, quæ sua sunt abeat, & nulla amplius, huic manendi facultas a magistratibus concedatur. At si quis his non parens ad magistratum pertractus condænatus fuerit, morte plectatur, & bona eius publica fiant. iudicia horum inter tribuum iudices fiat, si non prius inter vicinos, aut electos iudices inter se reconciliati fuerint. Plat. de leg. dial. 11. ch. 933.

Libidinis motiones non fiunt in anima, sed ex ipsa fiunt. Plot. En. 3. lib. 7. cap. 3. ch. 306.

Libidinis locus sit circa membra ad hoc munus conductentia. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 28. ch. 420.

Libido est lex viro insipienti, sapienti Deus. Mar. Ficin. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1499.

Libido procliuatatem habet in corpore, & quandoque ex ipso corpore seminibus quasi turgida suscitatur, quandoque ex primo aspectu corpore incitato, imaginationemque mouente, vel etiam rationem aliquando vero ex imaginatione, vel etiam ratione oblectamentum excogitante, corpusque mouente. Mar. Ficin. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 28. ch. 1745.

Libido est appetitus vehemens contra rationem excitatus. Fr. Patr. de reg. lib. 4. cap. 8. ch. 161.

Libram appellant, quia sol ibi noctes diebus æquatur. Mar. Ficin. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. ch. 1613.

Liber est discipulus carens anima, discipulus est liber viuens. Mar. Ficin. in epist. lib. 1. ch. 659.

Liberi liberis chariores sunt parentibus, quanto mentis filij sunt præstantiores quam corporis. Mar. Ficin. in epistolis lib. septimo. ch. 858.

Libri etiam boni scelerum hominum, ut memoria eorum auferatur, sunt tollendi Græcorum lege. Marfil. Ficin. in Plat. Cratyl. ch. 1312.

Libri de republica magis Pythagorici & Socratici sunt, de legibus Platonici. Marfil. Ficin. in Plat. de legibus dial. 1. char. 1488.

Licentia ubi est, ibi nimirum quisque propriam vitæ suæ formam constituit, prout cuique placuerit. Plato de repub. dial. 8. charta 667.

Licentia mater impudentiæ. Plat. de leg. dial. 3. ch. 822.

Licentia est propria vitæ affectio in possessione, & vsu rerum minime parca. Speusipp. de definitionibus Plat. charta 1963.

Licentia est legis concessio. Speusippus in Plat. definitionibus charta 1964.

Lienis spongiosa natura crassum sugens sanguinem, purgat iecur, & ita confert ad vaticinium & lætitiā. ut & renes aridi pinguedinem sugentes, intimum spiritum reddunt sincerum intelligentiæ aptum. Mar. Ficin. in Plat. Tim. capit. 69. ch. 1478.

Lien ad se trahit quicquid abunde crassum & terrenum ex ciborum natura in nutrimento fertur, nec commo de a naturali calore alteratur. Iacob. Carpentarius in Alc. cap. 16. chart. 442.

Lineæ, quæ æquilateram & longum numerum quadrangulam, longitudinem esse desinimus, quæ vero ex altera parte longum, facultates. Plat. in Theæreto. ch. 105.

Linea recta est quantitas quædam cum differētia simul, non propter hoc composita est linea ex rectitudine & linea. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 14. ch. 629.

Linea sine latitudine prolixitas est, quæ in puncta definit. Chalcidius in Tim. Plat. ch. 18. ter.
 Linea respectu superficiei ratione habet principij. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 56.
 Linea sensum habuerimus, si diuisiones locorum lucidum ab obumbratis inspexerimus. Proclus in Eucl. lib. 2. cap. 11. chart. 58.
 Linea geometria tripliciter vitur, vt vtrinque terminata, & vt partim finita partim infinita, & vt ex vtraque parte infinita. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 59.
 Lineæ Helicis partes similes quidem sunt, non autem simplicis, sed ex simplicibus compositæ. Proclus in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 61.
 Linea recta infinitatis, circularis finis rationem videtur habere. Procl. in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 62.
 Linea perpendicularis est nota immaculatæ potentie, & indeclinabilis, & diuinæ, intelligibilisque mensuræ signum. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 76.
 Lineas parallelas non ipsum facit non coincidere, sed quod in infinitum progrediantur non incidentes. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 100.
 Linearum conchoïdum inuentor fuit Nicomides. Proc. in Eucl. lib. 3. cap. 13. ch. 155.
 Linea non fit ex punctis, quia punctum puncto additum non auget longitudinem. Marsilius Ficinus in Plato. Theol. lib. 8. cap. 4. ch. 189.
 Linea est longitudo latitudine & profunditate carēs. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 5. cap. 6. ch. 1338.
 Lineæ & si rectæ sint, in aqua curuæ videntur, & remi & si recti sint curui videntur, cum procul nauigijs alligatis eos, & merfos mari spectamus. Ioan. Franc. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. lib. 1. cap. 12. ch. 771.
 Linguae venæ ad cor extenduntur veluti probatrices. Plat. in Tim. char. 750.
 Linguae proprie sunt affectiones, quæ ex humoribus proueniunt. Plat. in Tim. ch. 750.
 Lingua abutitur, qui ad malum vitur. Marsilius Ficinus in epist. lib. 1. char. 661.
 Linguae humor vt actum gustandi adimit, non virtutem, quod patet in eo, qui iam purgatus gustandi recipit actum, ita corpus actionem intellectus circa incorporalia interurbat, sed potentiam non disperdit. Marsil. Ficin. in epist. lib. 5. ch. 713.
 Lingua habet meatus in precordia patentes, vt pars sapientum suauium subtilissima subito maxime vitalem cordis spiritum recreare possit. Marsil. Ficin. in Plat. Timæum. cap. 60. ch. 1476.
 Linguae, & penis maxima est similitudo. Leo Hebræus de am. dial. 2. ch. 77.
 Lites vbi multæ, & iniuriæ multæ vbi sunt, ciues inter se non sunt amici. Plat. de leg. dial. 5. ch. 846.
 Lis litem generat. Mar. Ant. Nat. de pulchro. lib. 4. c. 71.
 Lisander Rex Aphutim urbem obsederat, & in somno iussus ab Amphone, soluit obsidionem. Iamblicus de mysterijs. chart. 1883.
 Literas antiqui mutarunt, vt loco, i, aut e, aut h, & loco d, & dicant tanquam magnificentiora, nam diem *ἡμέραν* dicebant, nunc autem alij *ἡμέρα* alij *ἡμέρα* appellat. Plato in Cratylo. char. 86.
 Literam p existimauit, qui nomina imposuit, esse pulchrum morus instrumentum ad lationis assimilationem, & passim vitur ad illam exprimendam, vt in uoce *ρῶν* & *ρῶν* per hanc literam imitatur rationem, dein de uoce *τρεῖς*, idest tremore & similia, & in proferendo lingua maxime concutitur. Plat. in Cratylo. ch. 90.
 Litera p omnis motus uelut organum esse uidetur. Plat. in Cratylo. char. 90.
 Litera i ad omnia tenuia utimur, quæ maxime per omnia transire potest, quare uerba *ἰέναι* & *ἰεσθαι* per i exprimit idest ire, & progredi. Plat. in Cratylo. ch. 91.
 Literæ φ, ψ, σ, ζ, eo quod flatuosæ sunt, omnia huius-

modi imitatus est, qui primus nominis imposuit per ipsas hæc nominans, uelut *ψυχρόν*, idest frigidum, & *ζέον* feruens, & *σπασθαι* concuti & omnino *σπασμός*, id est concussio. Et cum alicubi flatuositatem imitari vult, qui nomina imposuit, ibi ubique tales literas ferme inducet. Plat. in Cratylo. ch. 91.
 Litera δ, & τ compressionis, & innixus linguæ facultatem, ad *δραμόν*, idest nunculi, & *σαδόν*, idest stationis imitatione utilem dixisse apparet. Plat. in Craty. c. 91.
 Litera γ quia maxime labat lingua in ipsa λ proferenda, hoc intuitus similator ille per hoc nominauit *λαία*, idest leuia, & uerbum *εὐλασθαι* labascere, & *λαπαρῆν*, id est pingue, & *καλλὰ* des glutinosum. Plato in Cratylo. charta 91.
 Litera γ labanti linguæ succurrit, ut *γλυκῆρον*, idest uiscosum expressit, & *γλυκῆν*, id. dulce. Plat. in Craty. ch. 91.
 Litera ν cum sonum intrinsecus hæere sentiret uocem *ένδον* intro & *έντῆς* intus per ipsam nominauit. Plato in Cratylo. chart. 91.
 Literæ α & η magnæ sunt, ideo *μεγάλα*, idest magno, & *μήλα*, idest longitudini attribuit. Plat. in Crat. ch. 91.
 Litera ο rotunditatem significat, vnde vsus est in uoce *σφύγγιον*. Plat. in Cratylo. ch. 91.
 Literarū elementa præcognoscere debet necessario, qui syllabam cogniturus est. Plat. in Theæteto. ch. 132.
 Literarum elementorum genus longe euidentiorum & præstantiorum cognitionem habere dicimus quæ syllabam ad vnamquæq; disciplinam perfecte percipiendam. Plat. in Theæteto. ch. 124.
 Literæ obliuionem inducunt ob memoriæ exercendæ neglectiorem, non enim in seipsis recordantur ob fidem, quam in scriptis habent. Plat. in phæd. ch. 329.
 Literæ quædam simul copulantur, quædam non, sed medio uocalium copulantur. Plat. in sophista. ch. 154.
 Literæ a Theut inueniæ sunt non memoriæ, sed reminiscentiæ causæ, sed obliuionem afferunt. Befar. Card. in calumniat. Plat. lib. 1. ca. 2. ch. 2. ter.
 Literæ hirci adipe inscriptæ lapidi prorsus occultæ, si lapis submergatur aceto, produnt & sculptæ eminentes extant. Marsilius Ficin. de vit. cælit. compar. lib. 3. cap. 18. char. 558.
 Literarum studia homines intermittere solent cum primum attingunt publica negotia, tū quia negotiosa uita literarū in primis otium aufert uacua mētis opus, tū quod propius ad loue accedimus gubernationis & imperij dominum, eo longius discedimus a Mercurio literarum principe. Mar. Fic. in epist. lib. 8. ch. 892.
 Literarum yfus sempiternus fuit, vt Plinius ostendit li. 7. & Plat. in principio Timæi & 3. legum, sed certi literarum modi a varijs sunt inuenti. Zoroaster, & sacerdotes sui propriam seorsum a vulgo habent literaturam, in lignorum, syderumque coelestium characteribus literas instituit. Mercurius eius exemplo sacerdotibus suis in animalium & plantarum figuris dedit literas, ne vulgus Theologiæ esset conscium. Marsil. Fic. in Plat. philebo. lib. 1. cap. 29. ch. 1236.
 Literas in Græciam e Phœnicia transfudit Cadmus, e Græcia in latium Pelasgi. Mar. Fic. in Plat. phil. lib. primo, cap. 29. char. 1236.
 Literæ inscriptæ in charta succo cæpe non videntur, nisi charta calefiat. Marsil. Ficin. in Prisc. Theo. de phant. & intel. cap. 4. char. 1826.
 Literarum characteres in animalium & arborum figuris instituit Mercurius Trismegistus. Marsilius Ficinus in arg. Mercurij Trismegisti. ch. 1826.
 Literæ humanæ ad perfectionis sacrarū literarū eliciendam notitiā conducunt, quamquam non necessaria, uti les tamen & opportuna quoquo modo sunt, nam etsi sine literis multi earum cognitionem adepti sunt, tamen cum pauci ad id perfectionis culmen ascendunt, & uersandæ sint sacræ scæ nocturna & diurna manu, uocandæ

vocandæ sunt humanæ in famulatum, vt ueluti ancillæ dominæ deseruiant, non imperent. Ioan. Fran. Pic. Miran. de studio phil. lib. 1. cap. 2. chart. 8.
 Literæ sacræ omnem doctrinam gentium etiam ipsarum testimonio superant, quod etiā Platonici confessi sunt, qui semper Hebræam disciplinam imitati sunt. Ioan. Francisc. Pic. Miran. de stud. phil. lib. 2. cap. 2. char. 28.
 Literarum notitiam homo potest trifariam dirigere; in Deum, in proximum, in seipsum: in se autem trifariam: aut ad bona animi permanentia, vt sciat tantum; aut apparentia, vt gloriam caperet; aut ad externa, vt pecunias, vt diuitias cõgreget. & omnes fallunt præter eos, qui in Deum scientiam suam ordinant. Ioan. Francisc. Pic. Mirand. de studio phil. lib. 2. cap. 4. char. 32.
 Literæ in Græcia nõ e phœnicia uel Aegypto, sed ex Hebræis allatæ fuerunt. Ioannes Franciscus Pic. Mirandul. in exam. van. doct. gent. lib. 2. cap. 37. char. 913.
 Literas alicuius uiri inuentum opinor, nec assentior Plinio, qui eas æternas opinatur: & alij Mercurium, alij Cadmum, alij alios fuisse inuentores afferunt. Francisc. Patric. de repub. lib. 2. cap. 1. char. 44.
 Literæ uel ab antiquis receptæ non erant ubiq; siue quod consuetudo per literas ad posteros res mandandi non erat uisitata, adscribendum tardi, & segnes fuere. Aug. Steuc. de peren. phil. lib. 1. cap. 1. char. 2. ter.
 Literarum sacrarum sola sapientia incorrupta & inuiolabilis est. Aug. Steuc. de peren. phil. lib. 8. cap. 10. c. 171.
 In Locis omnibus, ubi non ingens frigus, aut æstus ardet, modo, amplius, modo paucius, humanum genus semper est, & in Aegypto in templis scripta quæcunq; ubiq; terrarum aut pulchra, aut magna facta sunt, aut alio modo insignia feruantur. At apud alias gentes solum recentia feruantur, & quibus ciuitas opus habet: & uenit uelut morbus coelestis fluxus omnia abripiens, & uos sine literis, & musis relinquit. ideo semper iuuenes estis, quia nescitis quæ prisca temporibus nec apud eos, nec apud alios facta sunt. Plato in Timæo. char. 731.
 Locus vim habet ad præstantissimos, ac sapientissimos homines producendum. Plat. in Timæo. char. 732.
 Locum quendam, omne quod est, occupare debet, & quod nec in celo, nec in terra est, nihil est. Plato in Timæum. char. 744.
 Locum mutat, quodcunq; magnitudinem mutat. Plat. in Timæum. chart. 747.
 Locos duos contrarios natura esse, qui in duas partes uniuersum diuiserunt: alterum in inferne, ad quem omnia feruntur, quæ aliquam molem corporis habent, & alterum superne, ad quem inuite omnia perueniunt, qui afferunt, non recte dicunt. Cum enim uniuersum cælum ad pilæ speciem rotundum sit, quæcunq; æqua liter a medio facta sunt extrema, ea similiter extrema ex natura esse oportet. Medium uero ipsidem mensuris distans ab extremis, ex aduerso omnium esse, putare oportet. Mundo itaque sic se habente, si quis ex relatis aliquid sursum, aut deorsum ponit, nonne merito uidebitur nomen minime conueniens proferre? Medium enim in ipso locus, neque inferne, neque superne esse recte dicitur, sed in medio. Qui uero circū circa est, neque medius est, neque partem aliquam ab alia differentem magis habet, quod ad medium, aut quid ex his, quæ ex aduerso sunt, atinet. Ei uero qui uindicque similiter se habet, qualia, & quomodo nomina ipsi contraria tribuere quis possit, ut recte dicere se putet? Nam si etiam solidum quiddam iuxta medium uniuersi æquilibrium esset, ad nullum unquam extremorum deferretur propter similitudinem ipsorum quam uindicque habent. Sed & si quis circū ipsum obambulat, ut sæpe obuersis pedibus consistat, tamen eandem ipsius partem & inferne & superne dicit. Totum enim quod (vt nunc dictum est) instar perlati ro-

tundum est, locum aliquem inferne aut superne habere dicere non est sapientis. Plat. in Timæum. char. 749.
 Loci alij alijs sunt præstantiores, & ad meliores, & deteriores homines producendos. Quidam propter uentos uarios, & ob æstus, alieni & incommodi sunt. Quidam propter aquas: quidam propter alimentum ex terra, quod non solum corporibus meliora & deteriora inserit, sed etiam animis omnia eiusmodi non minus inducere potest. Inter hos omnes maxime præstiterint loci regionis, in quibus diuina quædam inspiratio, & dæmonum fortes fuerint, qui inhabitantes semper placide suscipiunt, & vice uersa. Plato de legibus dialog. 5. chart. 848.
 Locus est incorporeum. Mercurius Trismegist. Pimand. cap. 2. char. 1840.
 Locus est corpus immobile. Mercur. Trismegist. Pimand. cap. 11. chart. 1851.
 Locus nisi esset, naturalia omnia esse non potuissent. Mercur. Trismeg. Asclepius. cap. 7. char. 1863.
 Locus solus quid sit, dignosci non potest, nisi ei longitudines, latitudines, profunditates, & corporibus signa addideris. Mercur. Trismeg. Asclep. cap. 12. char. 1869.
 Locus si non esset, reliqua esse non possent, quomodo enim sustineretur? nam nec qualitas, nec quantitas, nec positio, nec effectus dignosci potuissent earum rerum, quæ nusquam sunt. L. Apul. Asclep. char. 26. ter.
 Locus ex eo, cuius est, quid sit apparet, principali enim nomine dempto significatio mutilatur, quare terræ locus ignis locus dicitur. L. Apulei Asclep. char. 270.
 Locus materia & corporibus posterior est, quapropter materia prius corpora indigent. Plotin. Enn. 2. lib. 4. cap. 12. chart. 166.
 Locus, qui principaliter locus dici solet, incorporeum, quiddam est, non corpus. Plotin. En. quarta, libro 3. cap. 20. chart. 386.
 Locus est terminus continentis. Plotin. En. sexta, lib. 3. cap. 5. chart. 620.
 Locus & tempus non comparantur in quantitate, sed in habitudine. Tempus, quia ad motum habet relationem, locus ad corpus. Plotin. Enn. sexta, libro tertio, cap. 11. char. 620.
 Locus ab eo, quod in loco est, aliud est. Procl. elem. Theolog. prop. 41. char. 123.
 Locus primus est, qui neque maior est corpore locato, neque minor. Procl. elem. phil. dif. char. 56.
 Loco quod mouetur omne, totum in ipso nunc fit per primum locum. Procl. elem. phil. propo. 30. char. 62.
 Locus, vt uicuique corpori ab ipsa natura proprie destitutus est, sic & temporis partes alia alijs conueniunt actionibus, quod tempus est cuiuslibet operis opportunitas. Procl. in Alcibiad. 1. char. 1917.
 Locus tripliciter intelligitur: primo spatium, quod impletur corpore: secundo sermo ille Dei, quem Deus ipse totum expleuit incorporeis potentis: tertio ipse Deus uocatur locus, quia omnia continet, & a nullo continetur, & omnibus ad eum refugium pateat. Phil. Iudæus de somnijs. char. 368.
 Locus habitationis plurimum refert ad uitam, quod declarat pomū persicum in persia uenenosum, in Aegypto cordis amicum: & Helleborus in Anticyra impune sumptus, alibi uenenum. Marsil. Ficin. de uita producenda, lib. 2. cap. 7. char. 514.
 Localis motus in mentibus puris est, cum sit circuitus ad seipsum, & ad causam, forte quoque rectum motum agunt, quatenus per aliam speciem alium intuentur. Marsil. Ficin. in Plat. Parmen. cap. 63. char. 1177.
 Locus ille diuinus est, qui præstantioribus subest iassibus, atque numinibus. Plat. in phæd. cap. 7. char. 1374.
 Localis motus, qui omni forma deterior est, atque ad externa pertinet, quis afferet suapte natura calorem generare? Marsil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 6. ch. 1618.
 Tom. 3. K k. Locales

Locales motus videntur inter se differre, vel per terminos oppositos, quos petunt, vt ascensus & descensus; vel per figuram processions, vt rectus, & circularis. Marfil. Ficin. in Plat. En. 6. lib. 3. cap. 24. char. 1776.

Locus quinque Sceptici iuniores inuenerunt ad delenda dogmata philosophorum; primus a diffensione auctorum stabilitur; secundus, quod claritas probationis in infinitum excurrit; tertius relatione communitur; quatus suppositio; quintus promiscuus vel alternus. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in ex. vanita. doct. gent. lib. 2. cap. 30. char. 879.

Locus duos inuenere Sceptici ad assensum cohibendum; nam quod comprehensum est, vel ex ipso comprehenditur, vel ex alio comprehenditur, omnibus in modis dubitationem inuehunt. Ioan. Fran. Pic. Miran. in ex. van. doct. gen. lib. 2. cap. 31. char. 881.

Locus octo ad contradicendum inuenit Aenesidemus. Primo quod eorum causæ genus, & ratio dubijs in rebus, & ambiguis versatur, nec vllum haberent confessum testem ex his, qui liquido extra controuerfiam pro claris recipiuntur. Secundo quod adest abundans quedam facultas reddendæ causæ, & multa occurrunt animo quibus inclinatur, vt multis modis rei quæ sit ratio queat afferri, ex quibus vnum tantum modum sequatur. Tertius in eos, qui reddere causas nolunt eorum, quæ ordine fiunt, nullo ordine factas claro & aperto. Quartus, quo plerique quæ videntur & compta sunt, capientes vt fiunt, etiã existimant quæ non videntur, & incompta sunt, vt fiunt comprehendisse; forte autem simili modo ijs quæ videtur fiunt, quæ non videntur, forte dissimili, & proprio, & particulari. Quintus, quia omnes vel plurimi reddere conantur causas secundum proprias elementorum suppositiones. Sextus in eos, qui quæ cumulo & abundanter offeruntur propositæ materiam communicandæ accersunt, quæ vero contra succurrunt æqualis etiam roboris prætermittunt. Septimus, in eos, qui causas reddunt proprijs argumentis repugnantes. Octauus in eos, qui cum multa similiter ambigua sint, ijs vtuntur ad probanda similiter ambigua. Ioannes Franciscus Pic. Miran. in ex. van. doct. gen. lib. 2. cap. 31. char. 882.

Locus esse vltimam superficiem corporis ambientis, aduersus Aristotelem impugnatur, cum omne corpus alicubi collocetur, nullibi uero corpus extremum, quo cætera concluduntur ambiunturque, collocari possit omnino. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in ex. van. doct. gen. lib. 6. cap. 4. char. 1186.

Logica prius pueris instituenda est, cum nunc regulis instituta sit, quod non erat tempore Plato, Auer. in rep. Plat. tract. 2. char. 185. colum. 3.

Logica consulere solitum Socratem, in dictis Socratis ait Xenophon, ita discendam, vt magnum eius studium multamque operam improbaret. Ioan. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. lib. 3. cap. 10. char. 982.

Logica est facultas, quæ de proprietatibus agit nominum & verborum; de horum compositione, quæ ratio est; de orationis varijs speciebus; de orationum cum orationibus compositione, ex qua argumentationes conficiuntur; ac postremum de varijs argumentationum generibus. Hæc circa sermonem versatur, nec propria scientia est, sed scientiarum omnium instrumentum. Marfil. Ficin. in Plat. philebo. lib. 1. cap. 23. char. 1229.

Logica apud Platonem significat artem, regulas nominum, orationum, argumentationum que disponentem. Marfil. Ficin. in Plat. Euthydemum, char. 1302.

Loquacitas est resoluta loquendi sine ratione intemperantia. Speusip. in Plat. definitionib. char. 1964.

Loqui bene multorum est, agere bene paucorum, ideo magis attendendum est quid egerit quisque, quam quid dixerit. Marfil. Ficin. in episto. lib. 1. char. 658.

Loquês vnusquisque vel affirmat, vel negat; qui affirmat,

multa ligat in vnum: qui negat, ab vno separat aliud, & in multa procedit ex vno. Marfil. Ficin. in Plat. philebo. lib. 1. cap. 23. char. 1229.

Lotio laxat corpus, & partes eius constrictas aperit. Seb. Fox. in Plat. phædone. chart. 155.

Lotus implicat in se folia ante solis exortum, oriente sole explicat paulatim. Et quatenus Sol ad mediam cœli ascendit plagâ, eatenus pandit folia: quatenus a medio petit occasum, gradatim folia contrahit. Et sic contractione & dilatatione foliorum Solem honorare videtur, vt homines genarum gestu & laborum motu. Proc. de sacrif. & mag. char. 1928.

Lucidum omne a summo lucido Sole efficitur, & seruetur. Marfil. Ficin. in epistolâ lib. 2. char. 684.

L. Apuleius librum de mundo fecit, sequutus Aristotelem, & Theophrastum. L. Apul. de mundo. chart. 230.

Lucretio si leporem poeticum detraxeris, nihil fere boni reliqueris. August. Steuch de peren. philosoph. lib. 7. cap. 21. char. 159. terg.

Lucrari est vtilitatem capere. Plat. in Hipparcho. ch. 359.

Lucri studiosus est sciens pretii eius rei, vnde lucrari cupit. Plato in Hipparcho. char. 359.

Lucrum bonum est, Plato in Hipparcho. char. 359.

Lucra omnia & parua, & magna, bona sunt. Plato in Hipparcho. chart. 361.

Lucro adesse oportet precium & æstimatio. Plat. in Hipparcho. chart. 361.

Lucris iustis & concessis a lege qui se abstinere, hic semetipsum vltro subigit, & consuecit abhorre ab iniuria omni & improba captura. Plutarchus de vrbe Thebis, & Socratis demone. char. 774.

Lucri opinio falsa vituperanda est, quæ cum quod reuera vtile est, & lucrum, ignorat, appetitum naturæ ad aduersa retorquet. Mar. Fic. in Hipparchum. ch. 1131.

Lucrum est boni vtilis acquisitio, quod ad venerandi boni consecutionem conducere potest: & quod ad hoc non consent; nec ipsam vtile est, nec eius adeptio lucrum. Marfil. Ficin. in Hipparchum. char. 1131.

Lucrator melior est, qui volens cadit, quam qui inuitus. Plat. de mendacio. char. 534.

Luctus est animi agritudo ex eius acerbo interitu concepta, qui in nobis charus fuerit. Franciscus Patricius de regno lib. 5. cap. 17. char. 225. terg.

Luctus in legibus duodecim tabularum prohibitus erat & mulieribus, & viris, eiulatus, & fletus funebri. Franciscus Patric. de regno lib. 5. cap. 17. char. 226.

Luctu carere debet interitus eorum, quorum vita clarissima fuit, & mors splendida. Franciscus Patricius de regno lib. 5. cap. 17. char. 226. terg.

Lugendo & mœrendo nil aliud assequimur, nisi vt leuiiores esse videamur, & corporis habitu indecori. Franc. Patric. de regno lib. 5. cap. 17. char. 226. ter.

Ludus aliquando studij requies est. Pla. in phil. char. 225.

Ludos pueri qui mutant, viri ficti assueti nouationibus, aliam vitam quærunt: ea quæ sita, alias leges cupiunt. Ideo pueris persuadendum est non cupere alias imitationes in saltationibus, & melodijs, nec quis hoc ipsis persuadeat, qui varias voluptates adducat. Plato de legibus dialog. 7. char. 873.

Ludorum genus ab omnibus ciuitatibus ignoratur, & maximam vim habent ad ferendas leges, & ut latæ stabiles sint, aut contra. Nam si constitutum sit hoc ipsum, ut eadem secundum eadem, & similiter semper iidem homines ludant, & iidem ludis se oblectent, etiam ea; quæ serio legibus lata sunt, quæta manere sinit. Si vero eadem ludorum genera mutantur, & moueantur, & alias mutationes semper suscipiant, & iuuenes nunquam eadem sibi grata dicant, sed semper noua curent, hac maiorem cladem ciuitati non contingere rectissime dixerimus. Plato de legibus dialog. 7. char. 879.

Ludi

Ludi bellici in ciuitate, & per totam regionem fiant veris similes, qui nõ omnino sine timore fiant, sed paures inducant, & aliquo modo & magnanimum & ignaum declarent, & honores & ignominias recte distribuens totam ciuitatem per omnem vitam ad verum certamen vtiliter præparet. Et si aliquis moriatur velut inuoluntaria cæde perpetrata, sanciat eum, qui occidit, secundum legem expiatum puras manus habere. Plat. de leg. dial. 8. c. 889.

Ludi in pecunia, & ex aleis prohibeantur omnes. Franc. Patr. de reg. l. 3. cap. 10. c. 131.

Luminis diuisio.

Lumina quinque ponunt Platonicis; primum superintelligibile, secundum intelligibile; tertium cogitabile; quartum imaginabile; quintum visibile; & visibile, cuius fons est Sol, pædere putant ab imaginabili, quod animæ mundanæ imaginatio excellentius isto apud seipsam imaginatur. Imaginabile quoque a lumine cogitabili quod eiusdem animæ ratio præstantius excellenter excogitat, cogitabile emicat ab intelligibili per formam, quæ est in angelo, intelligibile a superintelligibili quod est ipsius boni. Marfil. Ficin. in Dion. Areop. de diuin. nomin. c. 1058.

Lumen triplex; visibile, intellectuale super visum, & diuinum super intellectum. Ideo Plato in tribus gradibus mentionem de hoc facit, scilicet in cauerna, in nocte, in die. & sic de aqua, quæ omnia lauat & repræsentat. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 7. c. 1410.

Luminum spiritualium quatuor sunt principalia genera; intellectus, fidei, prophetiæ, gloriæ. Ioan. Fran. Pic. Mir. de prænot. l. 2. cap. 3. c. 414.

Luminis ad speculum tanta est amicitia, vt in hoc ipso lumine, radii visuales, radiales imagines non frangantur quidem, sed ita protinus inualescant, ut hinc statim multiplicatum lumen oppositum illuminet parietem ac radius visualis non solum videat speculũ, sed etiam illinc valide replicatus, quasi rursus ex oculo micans, quæ e conspectu speculi sunt, attingat, atque circumspiciat, & radialis imago rei obiectæ speculo hucusque prouecta radius implicata hic iam in formam priuam explicetur atque cernatur. Mar. Fic. in Plat. Timæum. capit. 30. chart. 1473.

Lumen quid est, in quo, sit & vt sit.

Lumen ex ipso bono est, & bonitatis imago. Ideo ipsum bonum luminis cognomento laudatur tanquam in imagine quadã exemplar expressum. Dion. Areop. de diuin. nomin. c. 1057.

Lumen non aliunde tenebras, quam ex propria claritate cognoscit. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1104.

Lumen est actus; corporis luminosi. Plot. En. 4. lib. 5. capit. 6. chart. 448.

Lumen nõ est aeris ipsius primo, nec qua ratione est aer, sed vnus cuiusque corporis ignei, atque splendidus; & cum sit quilibet, & omnis qualitas in subiecto est necesse est lumen in eo, cui inest, corpore quærere. Sed non est ita accidens vt sit prorsus in alio, vel alterius passio quædã, ita vt oporteat esse quod patiat, alioquin oportet discedente eo, quod illuminat, lumen in re illuminata manere, sed est actus ex subiecto quodam emicans, non tamen transiens in subiectũ. Plot. En. 4. l. 5. cap. 6. c. 448.

Lumen quamuis sit corporis actus, incorporeum tamen est. Plot. En. 4. l. 5. cap. 7. c. 449.

Lumen est actus alter in luminoso, & quasi vita plurima corporis luminosi ac velut principium, & fons agendi. Est & actus alter vltra terminos corporis luminosi, qui est interioris imago, & secundus actus a primo mi-

nime destitutus. Plot. En. 4. l. 5. cap. 7. char. 449.

Lumen est actus quidam lucidi corporis ad externa procedens, & ipsum lumen talibus corporibus inlitum, quæ primo talia sunt, est essentia secundum speciem corporis primo lucidi. Plot. En. 4. l. 5. cap. 7. c. 449.

Lumen vbiunq; sit, est actus diaphani in corpore luminoso est actus tanquam forma, & qualitas eius propriæ in diaphano non luminoso naturaliter lumen intronititur, non tanquam huius forma, vel qualitas vel passio vera, sed quasi passio. Prisc. in Theophr. cap. 18. c. 1810.

Lumen nõ est corpus, nec (vt peripatetici volunt) vna corporis alicuius qualitas, vel passio, sed quomodo dicitur actus diaphani non vt passio quædam, nec vt perfectio eius in eo, ut subiecto facta tanquam separabiliter ipsum perficiens, nec luminosus hic actus aliquando fit diaphani, sed efficit potius, vt diaphanum sit ipsius permanens, ipse interim illuminanti continuus, atque cũ illo vndiq; circumductus. Prisc. in Theophr. c. 19. c. 1810.

Lumen est species ignea, non tanquam corpus igneum, sed tanquam species quædam ab igne participata, & ideo Pythagorici instrumentum visus existimabant esse igneum, & solare, propter lumen. Prisc. in Theophr. cap. 44. char. 1822.

Lucis actus nil aliud est, quam lucere, & tanto clarius rutilare, quãto longius a crassis corporibus separatur. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 6. cap. 2. c. 162.

Lumen (vt placet Orphicis & Herachto) nil aliud est nisi visibilis anima, vnde per hoc omnia reuiuiscunt, anima vero est lux inuisibilis. Marfil. Ficin. in Theolog. lib. 8. cap. 13. char. 197.

Lumen est spiritualis quædam & subita, & latissima a corporibus naturæ eorum sine detrimento proprio emanatio, nitoris cuiusdam a Diaphanis idest transpicuis coloribus autem ab horũ oppositis, quantitatis figuræ, motusque ab omnibus. Mar. Fic. in epist. l. 2. c. 718.

Lumen est risus cœli, ex spirituum cœlestium gaudio proficiens. Mar. Fic. in epist. l. 2. c. 719.

Lumen, quo cuncta videntur, est puræ efficacisque formæ spiritualis quædam amplificatio. Marfil. Ficin. in epist. lib. 2. chart. 694.

Lumen est quasi spiritale quoddam, & spiritus sunt lumina quædam. Mar. Fic. in epist. l. 2. c. 719.

Lumen est quasi numen quoddam in mundano hoc templo Dei similitudinem referens. Marfil. Ficin. in epist. lib. 2. chart. 720.

Lumen est amplificatio quædam subita, & latissima absque detrimento sui, ob exuperantem bonitatem, largitatemque suam cunctis sese libentissime, & felicissime largiens causa, conseruatio, & excitatio omnium, quæ nascatur. Proinde ad vitã, veritatẽ, & lætitiã vnde descendit cætera subleuat, absq; huius p̄sentia cuncta mori vident, huius p̄sentia reuiuiscere. Mar. Fic. in Epist. l. 2. c. 720.

Lumen rebus a Deo factis est quidam diuinæ claritatis splendor, & (vt ita loquar) est Deus quasi seipsum finiens, & ad operum suorum capacitatem sese accommodans. Mar. Fic. in Epist. l. 2. c. 720.

Lumen cuiusque rei, & veritas idem est. Marfil. Ficin. in epist. lib. 2. char. 718.

Lumen est vestigium quoddam vitæ mundanæ, quasi proportione quadam seipsam oculis offerentis, uel quasi spiritus vitalis inter mundi animam, & corpus. Mar. Fic. de sole cap. 2. c. 966.

Lumine nil clarius, & cum nullus philosophus adhuc definiuerit quid sit, nihil ipso obscurius est, vt bonum notissimum omnium est pariter, & ignotissimum. Mar. Fic. de sole cap. 2. c. 966.

Lumen maxime præfert naturam boni. Primo, quia in genere sensibili purissimum & eminentissimum apparet. Secundo facillime omnium, & amplissime, momentoque dilatatur. Tertio innoxium omnibus occurrat, & penetrat, leuissimum, & blandissimum.

Quarto calorem secum fert alium, omnia fouentem, & generantem, & mouentem. Quinto, dum adest, & cunctis inest, a nullo inficitur, & nulli miscetur. Marfil. Fic. de Sole, cap. 2. char. 966.

Lumen est incorporeum, cui nec duritia resistit, nec spaciuni, estque actus naturæ cœlestis, estque forma primi corporis prima. Mar. Fic. de lumine, ca. 9. char. 979.

Lumen est solius illuminantis proprius, & naturalis actus, nec corporis illuminati est qualitas. Marfil. Ficin. de lumine, cap. 11. char. 980.

Lumen est vinculum vniuersi. Marfil. Ficin. de lumine, cap. 11. char. 981.

Lumen est quasi nomen quoddam in mundano hoc templo Dei similitudinem referens. Marfil. Ficin. de lumine, cap. 16. char. 984.

Lumen intelligibile pulchritudo prima est, prima bonitatis imago, sensibile vero pulchritudo secunda boni. Marfil. Ficin. in Dionysius Areopagita de diuinis nominibus, char. 1065.

Lumen oculis & cerebro inesse, animalia multa, quæ nota vident, testimonio esse possunt, quorum in tenebris coruscant oculi; ac etiam si quis certo quodam modo oculi angulum digito preserit, ac contorserit, circulum quendam videtur intra se lucidum intueri. Marfil. Ficin. in Plato. conuiuium orat. septima, cap. quarto, char. 1357.

Lumen esse corpus putant Epicurei. Marfil. Fic. in Prisc. in Theophrast. cap. 19. char. 1810.

Lumen non est corpus, cum repente totum impleat orbem, & sine ulla offensione, aeris & aquæ corpus penetret, & sordibus immixtum non inticiatur, quæ corporum naturæ non conueniunt. Marfil. Fic. in Plato. conuiuium orat. 5. ca. 4. char. 1337.

Lumen nec proprie corporeum est; sed inter corporea, & incorporea medium, & profecto propria cœli qualitas, cuius naturæ incorporeis est quam proxima. Communicatur quoque solum elementis perspicuis in hac perspicuitate cœlo similibus, perspicuis primo lumen, deinde calor: opacis primo calor, deinde lumen, & corporibus opacis in quibus natura terrea dominatur non infunditur. Marfil. Ficin. in Plato. de republ. dialog. 7. char. 1410.

Lumen dici potest quidem corporis luminosi, atque ita per primum colorem colores cæteri sentiuntur. Mar. Fic. in Prisc. in Theophr. cap. 21. char. 1811.

Lumen est causa potentissima in agendo, Marfil. Ficin. in Prisc. in Theophr. cap. 20. char. 1811.

Luminis natura est, ut humiditates non superfluas, & excrementitias, sed naturales & necessarias trahat & augeat, illas vero defluere faciat & disperdat. Ideo loti folia in se complicantur, cum solaris luminis beneficio destituuntur, & aperiuntur Sole exoriente, & eo magis explicantur, quo magis ille ad cœli summum euehitur. idem in lupino euenit. Ioan. Fran. Pic. Mir. de prænot. lib. 7. cap. 5. char. 647.

Lumen, quod sit per se visibile, probari solet ex colorata superficie, cuius pars illustratur, pars adumbrata maneat, quando in altera parte lumen & color perspicantur, in altera color dumtaxat inspicitur. Ioannes Franciscus Picus Mirandula. in examen vanita. doct. gen. lib. 5. cap. 3. char. 1087.

Lumen est ignis actus quidam non adurentis, sed lucentis, nec tractabilis siue tactilis, nisi per soliditatem, quæ terræ primo vel maxime inest, cæteris vero, prout terra magis vel minus participat. Iacob. Carpenta. in Alcinoi cap. 10. char. 292.

Lumen (ait Aristoteles) est quasi color naturæ translucentis, & ut ait, est color veluti flammula quædam fulgorque a singulis corporibus emanans partes habens visui ad eundem accommodatas. Iacob. Carpenta. in Alcinoi digress. 7. char. 399.

Lumen ad solem refertur, ut eius causa, cuius lumen nobis visum optime videre facit, & ea quæ videntur, videri. Plato de republ. dial. 6. char. 643.

Lumen Eres Armenius cum mortuus reuixisset se vidisse narravit instar columnæ maxime iridi simile, sed splendidius, & purius, quod est cœli vinculum, omnem circumuolutionem continens, ut in triremibus succingula; ab extremitatibus autem extantum columnæ necessitatis, per quem omnes verti circumuolutiones, & eius fufum, & hamum esse ex adamante: & verticulum mixtum ex hoc, & ex alijs generibus. Plato de republ. dialog. 10. char. 700.

Lumen accendit Deus in secundo ad terram circuitu, quod nunc solem appellamus, ut in totum cœlum lucret, & animalia, quibus hoc conueniret numero participarent disciplina ab eiusdem, & similis circumuolutione accepta. Nox igitur, & dies facta sunt, & propter hæc vnius, & sapientissimi circuitus circumuolutio, & mensis, postquam Luna circulum suum circumgressa Solem apprehenderit. Plat. in Timæum. ch. 738.

Lumen cœlestis cœlesti lumine perspicitur, supercœlestis supercœlesti. Marfil. Fic. in epist. lib. 2. char. 705.

Lumen solis prout in sole manet, inuisibile est; ut à Sole effluit in colores, est visibile, prout influit oculo, eique naturale euadit, sit visuum; quando inde refluit in Solem, tunc videns efficitur. Marfil. Ficin. in epistolis, lib. 2. char. 705.

Lumine, & Deo nil clarius, & nil obscurius. Marfil. Ficin. in epistolis, lib. 2. char. 718.

Lumen proprium est naturæ cœlestis, neque corporibus vllis communicari, nisi quid cœlestibus, id est diaphanis, & igneis, & in his conseruare cœlestem proprietatem. Marfil. Fic. de lumine cap. 11. char. 980.

Lumen omne à Sole dependet. Marfil. Ficin. de lumine cap. 12. char. 981.

Luminis diuini circa corpora septem sunt effectus præcipui, penetrat, illustrat, accendit, excitat, amplificat, eleuat, format. Marfil. Ficin. de lumine cap. 12. char. 981.

Lumen diuinum existimat Plato firmiter adesse vbiq; rerum omnium penetrabilibus, mente a sensibus segregata, atque instar figuræ notionisque sphericæ in se inflexa, & omnibus esse præsentem, & patriam, familiarem, ac propriam patrem quidem nascentibus, patriam denique reuertentibus. Marfil. Ficin. in Plat. de republ. dialog. 4. char. 1402.

Lumen a Deo descendens non tanta claritate accipitur a mente natura sua obscura, quanta a Deo tribuitur. Mar. Fic. in Plat. conuiuium orat. 5. cap. 11. char. 1340.

Lumen proprium est solis & corporis solaris. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 5. cap. 6. char. 1751.

Lumen a cœlo in perspicua nostra diffusum, solis imago debet appellari, quod ipsum est imaginum omnium communis, propriaque origo. Nam imagines rerum sub ipsius fulgore resultant, estque imago tam potens, ut appareat non solum quando a speculati corpore reflit, sed etiam quando a Sole profilit, quod cæteris imaginibus non conuenit, omnes tamen incorporeæ sunt, nam per totum momento se fundunt, eodemque in puncto absque mutua confusione sunt multæ. Ergo incorporeum est & lumen, cuius id virtute perficitur. Proinde momento solis radium ferre secum actum lucis, & vim caloris, ac per lucem referre diuinæ & angelicæ intelligentiæ claritatem, per calorem vtriusque voluntatis & charitatis affectum. Marfil. Ficin. in Plat. de republ. dialog. 7. char. 1410.

Lumen visibile phænices dicebant esse diuinæ, angelicæque intelligentiæ actum quendam perennem, per solarem fenestram ad oculos emicantem, atque inde per materias passim perspicuas quasi conuenientes sibi

sibi diffusum. Mar. Fic. in Plat. de repu. dial. 7. ch. 1410.

Lumen distare proprie dicitur a coloribus, qui nec differentie nec species sunt illius, sed participationes quædam, & imagines atque ipsum talia re ipsa supereminet. Marfil. Fic. in Prisc. in Theophrast. cap. 38. char. 1819.

Luminis omnis mundani principium est Sol. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 48. char. 1163.

Lumen visibile procreat anima intellectus solis. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 48. char. 1163.

Lumen omne est cœlestis luminis imago, illud vero animæ cœlestis est actus. Sicut enim verbum ab anima emittitur, ut actus imaginationis extra porrectus, in quo tria sunt, aer, motus, & significatio; sic à luce intellectuali cœlestis animæ per omnia efficacissimus actus effunditur, in quo tria sunt; lumen, calor, vis occulta, & aliquo peruenit lumen, quo non calor, & econuerso. Vis autem in hoc actu occulta, quæ in eo potissimum est, per omnia transit, facitque mirabilia non formaliter calefaciendo, vel palam illuminando, sed speciales inferendo virtutes. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 5. cap. 6. char. 1751.

Luminis fons est Sol, hic illuminat Lunam, Luna afficit aerem, aer omnia corpora, quæ sub aere, & in aere viuunt. Ioan. Pic. Mirand. in Astro. lib. 3. ca. 10. char. 471.

Lumen omne cœlestis beneficium est, præcipueque solare, nec nisi materia vitio rebus terrenis nocet. Io. Pic. Mirand. in Astrolog. lib. 6. cap. 9. char. 600.

Lumen ut recipitur in diaphano, & à stellis.

Lumen non per diaphanum, sed in diaphano potius, & secundum seipsum nobis fit conspicuum, ipsum quoque diaphanum fit lumine manifestum. & nec lumen absque diaphano, nec diaphanum absque lumine percipitur. & si lumen est color diaphani, certe hoc ipsum quod visibile dicitur, nihil præter colores erit. Priscianus in Theophr. cap. 29. char. 1815.

Lumen omne stellarum a Sole, & in Solem; mentium à Deo, & in Deum. Marfil. Fic. in epist. lib. 1. char. 684.

Lumen ita separabiliter adest diaphano, ut intellectualis anima corpori. Marfil. Ficin. in Priscianum in Theophrastum cap. 19. char. 1810.

Lumen emittit astra, ut omne corpus semper projicit ex se foras non nihil, vt vaporem, uel uirtutem. Marfil. Ficin. in Plot. En. 4. lib. 5. cap. 7. char. 1751.

Luminis uirtus & ut ignis lumen.

Lumen ad colores se habere (ait Aristoteles) ut sonus ad acutum & graue: quod verum est si consideretur, quod colores absque lumine cerni non possunt, ut nec graue & acutum absque sono. alioqui color ut genus comparari potest consono, non lumen. Prisc. in Theophrast. cap. 38. char. 1819.

Lumen ingens ut minima lumina prorsus extinguit, sic amor cura omnium ardentissima cæteras omnes longe propulsat. Marfil. Fic. in epist. lib. 10. char. 917.

Lumine nihil aspectu pulchrius, nihil amabilius, nihil admirabilius est. Mar. Fic. in epist. lib. 12. char. 954.

Lumina luminibus non confunduntur. Marfil. Ficin. de lumine, cap. 11. char. 980.

Lumen in se purum & solum nullus oculus quantumlibet acer cernit, ut quod incorporeum est omnino, proportionemque oculorum superat ut diuinum. Marfil. Fic. de lumine, cap. 12. char. 981.

Lumen & si est vbiq; die, nusquam tamen apparet, nisi ubi densum est aliquid atque resistens. Marfil. Ficin. de lumine cap. 12. char. 983.

Lumen ignis forte coniectare licet esse sempiternum, est enim portio quædam cœlestis ignis cœlesti quodam impetu crassioribus inclusa corporibus. Marfil. Ficin.

de lumine, cap. 12. char. 983.

Luminis summitas, ut est calor in speculo concauo, sic summitas essendi iam est uita, & uiuendi sensus, sentiendi imaginatio, imaginandi ratio, rationis intelligentia, intelligentiæ gaudium, gaudij bonum. Marfil. Ficin. in Plato. philebo. char. 1259.

Luminis proprium est omnia facere, atque demonstrare, idque triplex est, diuinum, intellectuale, & visibile. Diuinum appellari solis vtriusque Solem. Intellectuale solem angelicum, solis mundani solem. Visibile esse solem cœlestem, eiusque fulgorem. Quemadmodum vero fulgor a cœlesti sole per omnia se diffundens est imago solis, ac eius actus; ita & lux, quæ inest soli, imago est, actusque mentis angelicæ. Lumen deinde in angelo est diuini luminis actus & imago. Et ut visibile lumen in natura perspicua solum recipitur, sic inuisibile in perspicaci natura. Marfil. Ficin. in Platonis de republica dialogo 7. char. 1409.

Lumen dimensionem propriam non astringitur, non enim tempore peruenit, nec illuminat partem post partem. & apud suum abque sui dissipatione implet, & vicissim in angustum sine uel sui, uel uasis contractione momento se colligit. Marfil. Ficin. in Platonis de republica dialogo 7. char. 1410.

Lumen ut se habet ad tenebras, & colores.

Lumine externo indiget tum visibile ipsum tanquam aliquid luminale; tum colores, ceu lumina quædam, quod eorum indicat susceptaculum. Priscian. in Theophrastum cap. 14. char. 1808.

Lumen adeo familiare est rebus, videndis, ut perficiat eas, & educat in actum: non enim lumen aufert alicui propria, sed perducit ad actum. Priscianus in Theophrastum, cap. 16. char. 1809.

Lumen oculis adesse affirmare possumus, inesse vero, & suscipi non, quoniam ab oculo ne momento quidem tenetur. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 11. ca. 2. char. 240.

Luminis priuario non sunt tenebræ, sed lux minima, & opacissima. Marfil. Fic. de lumine cap. 9. char. 979.

Lumen aliud est, & aliud est calor; nam plura fulgent, quæ non calent, & frigida sunt; & multa calida sunt, quæ fusca sunt, & ignis calor penetrat quæ non penetrat lux. Marfil. Fic. de lumine cap. 10. char. 980.

Luminale primum est oculus præcipue radiosus in animalibus, quæ nocte uident, & alij oculi quamuis non tantum uident. Secundum est calor factus, id est, ex dominatu quodam luminis in corporibus natura compositis. Tertium luminale est diaphanum, quod transparentem appellare possumus. Marfil. Ficin. in Priscian. in Theophrast. cap. 14. char. 1807.

Luminosum primum est cœlestis, secundum est igneum, tertium est compositum, quod quasi fulget ut ignis. Marfil. Ficin. in Prisc. in Theophrast. cap. 14. char. 1807.

Luna *σεληνη* dicitur, quia lumen a sole habet, ideo uerita dicitur. Plato in Cratylo. char. 52.

Luna octo & viginti diebus prope totius Zodiaci ambitum conficit, & bis soli coniungitur in Geminis tantum. Macrobi. in som. scip. lib. 1. char. 38.

Luna est confinium uitæ, & mortis. Macrobius in som. scip. lib. 1. char. 58.

Luna lumen proprium non habet, cæteræ stellæ suo lucent lumine, quia luna soli subiecta est. Macrobius in som. scip. lib. 1. char. 88.

Luna mens terminum indicat, in eo spatio circulum suum currens, & Solem comprehendens. Alc. cap. 14. char. 1954.

Lunæ sine beneficio nihil tentare tutum est. Marfil. Fic. de vita cœlitus comparanda lib. 3. cap. 6. char. 537.

Luna discurrente sub signo domino alicuius membri, ne tangas illud membrum ferro, igne, cucurbitulis, Tom. 3. Kk 3 quia

quia in illo membro auget humores, quorum affluentia & consolidationem prohibet, & aggrauat membri virtutem. Mar. Fic. de vita cælitus comparanda l. 3. cap. 10. ch. 543.

Luna generationis domina, nullum habet manifestum lumen nisi a sole. Mar. Fic. de sole, cap. 4. c. 967.

Lunæ lumen nil aliud est, quam idem ipsum solis lumen hinc inde lunari speculo repercussum. Marfil. Ficin. de sole capit. 4. chart. 967.

Lunæ locus in cuiusque hominis natiuitate declarat dominum genituræ, & conceptionis momentum; & lunæ cum sole coniunctio, vel oppositio ante hominis ortum facta, veritatem natiuitatis aperit, & fortunâ. Mar. Fic. de sole cap. 5. c. 967.

Luna in 28. diebus redit ad idem Zodiaci punctum, eiusdem ad solem in 29. diebus. Mar. Fic. in Plat. de repub. dialog. 8. cap. 3. ch. 1416.

Luna cum solis qualitatē qualitatem suam recte committens eligenda est, nam senariam Iouis temperantiam, & qualitatem agit, atque infirmitatem; primo, si in centro solis sit, quod quidem est breuissimū; secundo, si in sextili, vel trino aspectu solis sit sic, maxime Iouis conficit qualitatem. Marfil. Ficin. in Plat. de repub. dial. 8. cap. 17. ch. 1425.

Lunæ radii quod non calefaciant ob tardiores lunæ motum, falsum est: nam si ponatur esse tardior, tamen tanto propinquior est, quā sol hominibus, ut debeant si non tantum aliquantulum tamen calefacere, si repercussione tantum proueniat calefactio. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 25. c. 1450.

Lunæ humor aqueus obedit. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum, cap. 32. c. 1459.

Lunam causæ materiales sequuntur. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 32. c. 1459.

Luna merito proxima est elementis, generationis mater, proportionem cum his habens non mediocrem. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 20. c. 1468.

Lunam solem alterum, & minorem vocat Plato. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum cap. 20. c. 1468.

Lunæ lumen gignit, & auget, ut quod habet cum humore calorem. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 6. c. 1618.

Luna quanto longius à stella est, tanto plus luminis sideris eius nobis communicatur, & tanto minus quanto minus distat, quod patet, ut coniuncta soli radios solis ad nos non transmittit. ideo errant qui dicunt lumen fortunatum, quia coniungitur cum planeta bono; infortunatum, cum malis, cum non aliud sit illis congressi lunam, quam illorum influxus per eius densitadinem a nobis intercipi. Io. Pic. Mirand. in Astr. l. 3. capit. 11. chart. 476.

Luna plus a terra distat, quā ut ad eā terræ vapores & halitus peruenire possint, qui nec sexdecim stadia putantur a physicis sursum attolli, nedum ad Lunam, Venere, Mercurium attollantur. Ioan. Pic. Mirand. in Astr. lib. 10. cap. 13. ch. 699.

Luna cum inferiora permeat epicycli, velocius fertur, & sic sexta die ad quadrata signa pertingit, cum superiora tardius, & non prius, quam octaua, vel nona die quadrangulari sit loco. Ioan. Pic. Mirand. in Astr. lib. 3. cap. 16. chart. 495.

Luna vetere, (ut ex Plinii & Varronis obseruatione elicitur) decrefcente scilicet, frumenta metantur, cedantur ligna, tondantur oues, & capilli, verres, iuueni, hedi, Arietes emasculentur. Noua supponantur oua, calcantur musta cum luna sub terra, seminata, cum supra est, fiant; quorum omnium causa est multitudo, & paucitas luminis. Io. Franc. Pic. Mir. de prænotione libr. 3. cap. 6. char. 456.

Lunæ calor ut valde tenuis, nunquam exicat humefacit potius, sed diuerse; quo enim plus haet Inminis plus humefacit. Io. Frâ. Pic. Mir. de prænotione l. 3. c. 6. c. 456.

Luna in quarta puro nitore exoriens serenitatem designat, si rubicunda ventos, si nigra pluuias. Io. Frâ. Pic. Mir. de prænotione l. 3. cap. 6. c. 459.

Luna in quinta obtusis cornibus pluuiam, erectis & infestis ventos minatur, quod de uaporum qualitate prouenit, & ea parte vêtos significat, qua cornua protrahita sunt. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de prænotione libr. 3. capit. 6. chart. 460.

Lunam Anaximenes, & Parmenides, & alii ex solo igne constarunt, Pythagoras petrosū corpus arbitratus est esse, Heraclitus terrā caligine comprehensam: Anaxagoras & Democritus præterea quod firmamentum eam voluerunt esse igneum, in ipsa etiam & campos constituerunt, & montes, & valles; & Xenophanes (ut est apud Ciceronem & alios) habitari dixit in Luna eamque esse terram multarum vrbiū, & montium. Idem Pythagorei nonnulli opinati sunt, eam esse instar eius terræ, quam calcamus, sed animalibus, & arboribus quinquages maioribus, quam ea quæ apud nos conspiciuntur. Io. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 12. c. 767.

Luna crescente bonæ humiditates crescunt, decrefcente malæ humiditates augetur, non a luna, sed ab elementis proueniētes, quibus luna debili calore minus resistit. Io. Franc. Pic. Mir. de prænotione l. 5. c. 4. c. 517.

Lunæ alteram medietatem a sole semper illuminari, alteram vero tenebrosam remanere, eclipsi tantummodo excepta, clare patet. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 193.

Lunæ inferior pars est quæ ad terram inclinatur, superior vero, quæ ad solem conuersa est, ab astrologis vocari consuevit. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 193.

Lunæ geminus amor, vnus in solem, ut feminæ in marem, alter in mundum inferiorem atque terrenum, ut maris in feminam. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 202.

Lunæ duo ad solem quadrati aspectus duabus animæ commutationibus perfimiles sunt. Leo Heb. de Am. dial. 3. chart. 196.

Lunæ duo ad solem sextiles, duoque trini aspectus quatuor ipsius commutationibus accommodantur. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 197.

Luna eandemmet ad solem tenebrasque, quam anima ad intellectus & corpus proportionē obtinet. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 194.

Lunare corpus inter lucem solarem, tenebrasque terrestres medium locum obtinet. Leo Heb. de Am. dial. 3. chart. 192.

Lunaris variæ corporis vicissitudines atque commutationes in solaribus radiis excipiendis sunt. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 193.

Lupum nisi quis prior viderit, mutum hominem reddit, ut in proverbio. Plat. de rep. dial. 1. char. 562.

Lupum auribus tenere proverbium in eū, qui imperat. Fran. Pat. in procemio de reg. c. 2.

Lux in elementis facile perspicitur oculis, in cælo difficilior, in anima non videtur, sed rationalis animæ discursu cogitatur; in angelis nec videtur, nec cogitatur, sed intelligitur; in Deo non intelligitur, sed creditur potius, & amatur. Mar. Fic. in Epist. l. 2. c. 710.

Lux inuisibilis a visibili in hoc potissimum differt quod visibilis extrinsecus veniens, prius illuminat quam calefaciat; inuisibilis contra intrinsecus agens quodammodo calefacit prius quam illuminet, ideo in illa a visu ad tactum, in hac quasi a tactu quodam in ipsum visum progredimur. Mar. Fic. in Epist. l. 2. c. 710.

Lux est color clarus, immo perspicui corporis, colorumque flos quidam, vigorque quasi vnicolor, actu, virtuteque omni color. Mar. Fic. in Epist. l. 2. c. 718.

Lux in angelis est intelligētī certitudo a Deo manās, profusumque gaudiū volūtatis. Mar. Fic. in Epist. l. 2. c. 718.

Lux in Deo est immensa suæ bonitatis, & veritatis exuberantia. Mar. Fic. in Epist. l. 2. c. 718.

Lux in igne est vitalis vigor a cælestibus in sententibus, exultatio ipsius spiritus, & sensus vigor. Marfil. Ficin. in epist. l. 2. char. 719.

Lux in omnibus summata est intimæ fecunditatis effusio, vbiq; diuinæ veritatis bonitatisque imago. Mar. Fic. in epist. l. 2. char. 719.

Lux in cælestibus est copia vitæ ab angelis, virtutis explicatio a cælo, risus coeli. Mar. Fic. in epist. l. 2. c. 719.

Lux in mente est veritas, gaudens gaudium verum; lumen a mente in corporibus est quædam veritatis rerum sensibilem declaratio, pulchritudinis flos, oblectatio sensus. Mar. Fic. in epist. l. 2. c. 720.

Lux diuina quibus a Dei sole cum fortitudinis affectu in sui ortu fuit infusa, his masculam dicimus lucem fuisse concessam: quibus a Dei luna cum affectu iustitiæ, promissam: quibus a Dei terra cum affectu temperantiæ, feminam. Marfil. Ficin. in Plato. conuiuū or. 4. cap. 5. char. 1333.

Lucem diuinam infusam homines statim ad naturalem reflexi neglexerunt, alteram scilicet ingenitam posthabita infusa seruarunt, & sic dimidium prætermiserunt, & dimidium retinuerunt. At certo tempore ab ingenita & naturali lumine ducti diuinam affectamus, & diuerso modo ad illam procedimus. Alii per fortitudinem, quibus a Deo fortitudinis affectus tributus est, & sic alij per iustitiam, & alij per temperantiam similiter, & sic vnusquisque suum aliud dimidiū querit. Mar. Fic. in Plat. conuiuū or. 4. cap. 5. c. 1333.

Lux principium caloris colorumque, non est calor nec colores. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 2. cap. 1. c. 1756.

Lucem vidit Deus quoniam bonum, cum nihil sit aliud natura formæ, quam primi boni imago tenuis, & vmbra talis similitudo. Ioan. Pic. Mirand. in Heptapl. l. 1. cap. 2. chart. 13.

Lux diuina merito dicitur firmamentum. Io. Pic. Mirand. in Heptapl. l. 7. cap. 2. ch. 50.

Lux consummatricem habet corporum virtutem, & vitale non nihil possidet, non quod ipsa aut viuat, aut vitam afferat, sed corpus vitæ capax ad vitam maxime præparat, & disponit; nam lucem sequitur calor quidam non igneus, non aereus, sed cælestis maxime salutaris, omnia penetrans, fouens, & moderans. Ioannes Pic. Mir. in Astr. l. 3. cap. 4. c. 457.

Lux maior minorem offendit, quia ea est ignis natura, ut minorem ignem debilitet, vel quod obiectum excellens potentiam lædat, cui esse proportionatum deberet. Seb. Fox. in 7. Plat. de rep. ch. 297.

M

MAGIA ars est dijs immortalibus accepta colendi eos, & venerandi prognata, pia & diuini sciens, nec vlli inter Persas concessum est magum esse haud magis quam regnare. L. Apulei in Apologia l. c. 186.

Magia 12. tabulis propter incredendas frugum illecebras interdicta fuit. L. Apulei Apologia l. c. 195. terg.

Magicos attractus fieri ex consensione quadam rerum in patiendo, & lege quadam naturæ, faciente dicimus, ut inter similia concordia sit, inter dissimilia discordia. item virium multarum varietate in vnum animal conferentium, etenim nullo alio machinante multa ritu quodam magico attrahuntur, veraque vis magica est amicitia in vniuerso, & discordia. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 4. chart. 434.

Magia facultas quædam Græcis ysa est potestatis pluri-

Lux magis proprie dicitur in sole, quam lumen, in quo affectio est, vel proprietas essentiae, in eo ipso cui inest per se aspectabilis, eademque luminis causa: lumen vero quasi lucis species, & representatio, quæ in medio est, & in obiecto corpore colorato, ut causa, cuius vi per media, quæ interminata sint, corpora, reipia videre possumus colores, qui obiectis corporibus terminatis insunt, sine quo videri non potest. Jacob. Carpe. in Alc. digress. 7. char. 410.

Lux solis, & cæterorum astrorum haud accidens, sed spiritalis quædam forma potius existit. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. char. 185.

Lux diuina atque intelligibilis diuersa quadam ratione diuersis corporibus impertitur. Leo Hebr. de Amor. dial. 3. char. 186.

Lux ea oratione diaphano assistit, qua intellectus, siue intelligens anima ipsi corpori. Leo Hebr. de Amor. dialogo. 3. chart. 186.

Lux intelligibilis vere proprieque lux appellatur. Leo Heb. de Amo. dial. 3. char. 187.

Lux omnium pulchritudinum, quibus corpora insignita conspiciuntur, formosissima, & quasi earum princeps existit. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 342.

Lux solaris nihil est aliud, nisi vmbra quædam lucis intelligibilis, vel splendor quidam intellectualis nobilissimo corpori communicatus. Leo Hebr. de Amor. dialogo. 3. chart. 185.

Luce ex intelligibili cæteræ omnes luces corporibus infusæ proficiuntur. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 187.

Lucem in diaphanum, perspicuumque corpus, ut qualitatem in subiectum minime recipi certum est. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 186.

Ex Luce tanquam ex vberissimo fonte omnes visibiles pulchritudines emanare videntur. Leo Heb. de Amo. dialogo. 3. chart. 343.

Lucis appellatio verius & conuenientius diuino intellectui, quam soli congruere, competereque videtur. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 185.

Lycæon Samius author fuit gemini tetrachordii per cordas octo dispositi atque disuncti. Mar. Fic. in Plato. Timæum, cap. 29. c. 1453.

Lyncis lotium vertitur in lapidem, & congelatur tacto aere. Ioan. Franc. Pic. Mirand. in examen. van. doct. gent. l. 2. cap. 22. c. 859.

Lyrice in mysticis canticis, & numinum laudibus admirandi sunt, quorum præstantissimus fuit Pindarus. Fran. Patr. de rep. l. 2. cap. 6. c. 63. terg.

mæ compos, tradunt enim eam esse extremam sacerdotij portionem, affert enim vitæ quædam sepius in aspectum falso diuinitatem aliquam præferentem. Hæc facultas perscrutatur vnusquisque sub luna rei genituræ naturam, & instructa est magia plurimum astronomica facultate, & plurima per ipsam peragit. Mich. Psel. de dæmon. ch. 1944.

Magiæ duo sunt genera. Aliud eorum, qui certo quodam cultu dæmones sibi conciliant, quorum opera freti fabricant sæpe portenta, quod penitus explosum est, quando princeps huius mundi eiectus est foras. Alterum eorum, qui naturales materias opportune causis subiiciunt naturalibus mira quadam ratione formandas, cuius artificijs duæ sunt species, altera curiosas, altera necessaria. Illa superuacua ad ostentationem fingit prodigia, quæ ut vana explodenda est. Secunda vero necessaria cum astrologia copulans medicinam. Marfil. Ficin. in apologia, mundi vita. ch. 573.

Magi carminibus suis immortalitatem corporibus pollicentur, quam Zoroastres Magiam, Plato nil aliud esse in Alcibiade fatetur, quam diuinum cultum. Marfil.

Marfil. Ficin. in Plat. Charmidem. char. 1301.
 Magica fascino nititur viribus naturalibus tam celestium, quam inferiorum rerum scilicet, & verborum; attingit enim proxime spiritum nostrum, & per hunc humores, & etiam vitam irrationalem dependentem ab ipso mundo; animam vero rationalem, natura vitæ corporea mundi superiorem, & solum a mente diuina pendente, nequit attingere, nisi vt cum vita inferiore consentit. Marfil. Ficin. in Plot. En. 4. libr. 4. capit. 43. chart. 1748.
 Magia duplex: altera dæmonum opere & autoritate constat, res execranda & portentosa: altera nil aliud est quam naturalis philosophiæ absoluta consummatio. Io. Pic. Mir. in apolog. c. 120.
 Magus perlarum lingua sonat, quod apud nos diuinorum interpretis & cultor. Io. Pic. Mir. in Apol. c. 120.
 Magia, quæ est absolutissima philosophiæ consummatio, duos precipue habuit authores, Zalmoxidem, quæ imitatus est Abbatibus Hiperboreis, & Zoroastrem, non qui forte creditur, sed Oromasi filium. Quam magiam Zoroastri Plato ait nil aliud esse, quam diuinorum scientiam, qua filios perlarum leges erudiebantur, vt ad exemplar mundanæ reipublicæ suam ipsi regere, reipublicam edocerentur. Et Zalmoxidis, ait Plato in Charmide, esse animi medicinam, per quam animo temperantia, vt corpori sanitas comparatur. Zalmoxidis, & Zoroastri vestigijs persisterunt Charondas, Damigeron, Apollonius, Hostanes, Dardanus, & Homerus, Eudoxus, & Hermippus, & fere omnes, qui Pythagorica, & Platonica mysteria sunt perstrutati. Ex iunioribus autem, qui eam olfecerunt, facere, Achindas Arabs, Rogerius Bacchonus, & Gulielmus parisiensis, & temperate nostra Antonius Cronicus. Io. Pic. Mir. in apol. ch. 121.
 Magiæ naturalis mirabilia non sunt, nisi per vnionem & actuationem eorum, quæ seminaliter & separate sunt, in natura. Io. Pic. Mir. Apol. c. 171.
 Magia & de occulto, & de manifesto pacto cum dæmone dependet, & ab vtroque sulcitur. Io. Fran. Pic. mir. de præn. l. 8. cap. 1. char. 627.
 Magiæ nomen persicum est. Apud persas auctore Porphyrio vocabantur diuinorum interpretes & cultores apud alios, qui elementis nomen tribuerent, & apud alios qui præsentem sacris, vt sacerdotes magi dicebantur. Et alii autem Persas suos sapientes hoc nomine intelligi voluisse. Ioan. Franc. Pic. Miran. de prænotione, libr. 7. capit. 1. char. 628.
 Magia triplex: vna Perlarum peculiaris & in Perside nata, quæ habuit Ormaum authorem, & Zoroastrem Ormasi filium, quam postea Threicijs Zalmoxis excoluit. Secunda, quam incantatores venefici Necromantes profitentur. Tertia, quam naturalem vocauerunt. Qualis fuerit persica, monumentis non constat. Ioan. Franc. Pic. Mirandul. de prænotione, libr. 9. capit. 2. chart. 629.
 Magia, quæ naturæ limites non excedit, non est dānanda. Io. Fran. Pic. Mir. de præn. l. 7. cap. 2. c. 634.
 Magica Romani semper damnarunt. Io. Fran. Pic. Mir. de præn. l. 7. cap. 4. c. 638.
 Magistratuū temperantia præditorum mores valde quidem religiosi, & iusti, & salutare sunt, verum acrimonia quadam, & rigore vegeto, ac efficaci opus habent. At fortitudine præditi ad iustitiam, & religionem illis inferiores sunt, at in rebus agendis insigniter antecellunt: & si ambo hæc non adint in ciuitatibus, priuatum, & publice fieri recte non potest. Plat. de regn. c. 189.
 Magistratum gerere est hominibus vtuntur. Plat. in Alcibiade 1. ch. 346.
 Magistratus ad hoc constituti assumere debent foetus, qui eduntur tum mulierum, tum virorum, siue ambo, nam communes erunt & mulieribus & viris ma-

gistratus. Plat. de republic. dialog. 5. chart. 621.
 Magistratus bonorum foetus acceptos ad caulam deferent ad quasdam nutrices, seorsum in quadam ciuitatis parte habitantes. Deteriorum vero, & si quos aliorum mutilos foetus nascatur, in occulto, & abscondito occultabunt, vt decet. Plat. de Rep. dial. 5. c. 921.
 Magistratus educationis curam gerent, & matres ad caulam ducentes, quum mammæ lacte turgent, omne studium adhibebunt, vt nulla suum agnoscat, & alias lac habentes procurabunt, si non hæc suffecerint, & harum ipsarum curam gerent, quo modo rato tempore lactent. Vigilijs, & reliquum laborem nutricibus, & alumnis commendent. Plato de republica dialog. 5. char. 621.
 Magistratus ineptos bene præparata ciuitate legibus præficere non solum nihil aliud quam ingens risus oborietur, sed etiam detrimenta, & damna longe maxima ciuitatibus, ex ipsis euenient. Plato de legibus dialog. 6. char. 850.
 Magistratus primus omni studio eligendus est legum custodes. Plat. de leg. dial. 6. ch. 851.
 Magistratus primus sit legum custos, deinde qui curam habeat tabularum, in quibus vnusquisque opulentia suæ magnitudinem magistratibus descriperit. Verum tamen maximi census sit minarum quatuor, secundus trium, tertius duarum, quartus vnus minæ. Si vero quis aliud quid præter prædicta possideat, totum hoc publicum sit. Ad hoc autem iudicium subeat, si quis id dicere voluerit non honestum nec illustre, sed turpe. Si propter lucrum leges contemnere deprehendatur, quicumque volet turpis huius actionem contra ipsum instituat, & illam coram legum custodibus prosequatur. Si postulat damnatus fuerit, communium possessionum particeps ne fiat, & si qua distributio in posterum contingat, nulla pars ad ipsam pueniat, præter primam sortem, scribatur damnatus quandiu viuat in loco ubi quouis legere poterit. Plat. de leg. dial. 6. c. 852.
 Magistratus custodis legum non duret amplius quam viginti annis, ad quem non infra 50. annum accedat, sed si 60. annis electus fuerit non duret nisi per decem annos. Plat. de leg. dial. 6. ch. 852.
 Magistratus si quis in quacunque Sorte, & iudicio reprobatus fuerit, alii pro ipso similiter eligantur, & probatio ipsorum eodem modo fiat. Plat. de legibus dialogo 6. chart. 857.
 Magistratus, qui in certamine tum equorum, tum hominum præmia proponunt, eligantur ex secundo, & tertio censu necessitate ad electionem veniendi tribus censibus incumbat, minimus impunis dimittatur. Sunt autem tres, qui sortem subeunt propositis ex electis viginti, sortem autem sui euntibus tribus ex viginti, quos etiam suffragium eorum, qui examinant, approbarit. Plat. de leg. dial. 6. c. 857.
 Magistratum omnem aliquorum iudicem esse necesse est. Plat. de leg. dial. 6. c. 857.
 Magistratum publicum gerens si de uita discesserit priuquam ad finem magistratus peruenit, vt plures quam triginta dies restent, eodem modo alium in magistratum constituent hi, quibus ea cura demādata est. Plat. de leg. dial. 6. char. 857.
 Magistratus eligatur, qui sit curator disciplinæ, & eruditionis totius tum foeminarum, tum masculorum, & vnus sit, qui secundum leges imperet, annos natus non pauciores, quam quinquaginta, ingenuorum liberorum pater, maxime quidem filiorum, & filiarum. Sin minus alterorum & hic magistratus omnium, qui in ciuitate sunt longe supremus est. Plat. de legibus dialogo 6. char. 857.
 Magistratus in ciuitate noctu vigilantes terrori sunt malis tum hostibus, tum ciuibus, in admiratione vero, & honore apud iustos, & temperantes, vtilis sibi

ipsis

ipsis, & toti ciuitati. Plato de leg. dialog. 7. ch. 878.
 Magistratus in ciuitate primi a somno surgere debent, in domo dominus, & domina. Plato de legibus dialogo 7. char. 878.
 Magistratus, qui iudex est, condemnati opes omnes victori tradat, exceptis his, quorum necessaria est possessio, idque statim post suffragiorum lationem per præconem audientibus iudicibus. Postquam vero iudicialibus mensibus proximus accesserit mensis, si quis non submouerit volens victorem volentem, magistratus, qui iudex fuit vincentis partes sequens opes condemnati illi tradat. Si vero non fuerit vnde solutio fiat, sed deficiat, non minus quam drachma, non liceat huic vt alij vlli iudicium dicat, priuquam omne debitum victori persoluerit: alij autem actiones contra hunc ratæ fiant. Quod si quis condemnatus magistratum, qui iudicium intulit, derogauerit, huic quibus ille iniuriam derogauerit, ad legem custodiam iudicium ipsum pertrahant, & qui huius crimines condemnatus fuerit, velut qui totam ciuitatem, & leges corrupti, morte plectatur. Plato de legibus dialogo 12. chart. 954.
 Magistratus philosophicum ingenium omnium sine cōtrouersi persequacissimum ad humanum gregem custodiendum habere debet. Marfil. Ficin. in Plato. de republica dialogo 6. chart. 1406.
 Magistratus proprium maxime est perspicere, & circumspicere esse veneticos, liberales, temperatos, fortes, iustos, magnanimos, & mansuetos. Marfil. Ficin. in Plat. de republica dialogo 6. char. 1406.
 Magistrati viri apti non solum a tenera ætate reformandi sunt, verum etiam ab ipso foetu studiose procreandi, vt ex electis seminibus, continuaque cultura ad optimam frugem perueniant. Marfil. Ficin. in Plato. de republica dialogo 6. ch. 1406.
 Magistratus optimi abque legibus scriptis sunt viue leges. Marfil. Ficin. in Plato de republica dialogo 6. chart. 1406.
 Magistratus sæpe optimos legibus anteponebat Plato, quæ leges absque illis omnino inutiles esse videntur, eas enim feruaciter nullus. Magistratus autem optimi ipsi sunt leges, at optimi fieri non possunt, nisi ciues optimi sint, nec viri tales, nisi adolecentes, & pueri sint tales. Marfil. Ficin. in Plat. Lachetem. ch. 1307.
 Magistratus officium est, meminisse se non dominum esse legis, sed ministrum, tuoremque publicam ciuitatis: præterea se a Deo dum homines iudicat, iudicari. Marfil. Ficin. in epist. l. 3. ch. 744.
 Magistratus vnus ostendit, proverbium. Gabriel Burtellus de hominis felicitate l. 6. ch. 163.
 Magistratus est lex loquens, & lex est magistratus mutus. Franc. Pat. de rep. l. 1. cap. 5. ch. 21.
 Magistratum potentia, & auctoritas non est augenda, quia plerumque ciues ad tyrannidem inuitat. Franc. Pat. de rep. l. 6. cap. 5. ch. 198.
 Magistri officium est doctrina, & bonitate sua discipulū doctum & bonum quali mentis suæ filium procreare. Marfil. Ficin. in epist. l. 3. ch. 744.
 Magnanimitas est moderatus contingentium vsus, vrbana cum hominibus conuersatio, magnificentia animi cum ratione. Speusip. de Plat. def. ch. 1963.
 Magnanimus magna præclaraque omnia agit forti, & inuictō animo, nec fructum ac mercedem aliquam expectat, sed sola honoris, & laudis gloria contentus est. Franc. Pat. de reg. l. 7. cap. 8. ch. 307.
 Magnanimitas est rerum mortalium contemptus. Plot. En. l. 1. 6. cap. 6. ch. 55.
 Magnanimi est præ magnitudine sua parui facere, quæ sunt parua; parua sunt temporalia omnia, quorum, quod est præteritum, non est amplius; quod est futurum, nondum est, quod præsens est indiuisibile

est. Marfil. Ficin. in epist. l. 1. char. 632.
 Magnanimi solent tantum rebus, quantum cæteri, verbis abundare. Mar. Ficin. in epist. l. 6. ch. 829.
 Magnes non solum anulos ferreos trahit, sed etiam vim anulis indit, vt idē hoc facere possint, quod lapis, alios scilicet anulos trahere. Plat. in Ionem. ch. 539.
 Magnes trahit ferrum, effluua effundit spiritalia, quibus continens repressus aer anteriorem propellit. Hic in orbem circulans, & relabens iterum in vacantem locum detruditur, & secum rapit ferrum. At cur non lapidem, non lignum aer, sed ferrum tantum protrudat, & adigat ad lapidem hunc? Hæc communis hæsitatio est aduersus eos, qui tractu lapidis, & aduersus illos, qui ferri cursu conglutinationem fieri corporum suspicantur. Est ferrum neque præter modum spongiosum, vt lignum, nec vt aurum, vel lapis spissum. Cæterum habet spiramenta, & meatus, & asperitates ex scabricia aeri consentaneas, vt non prolabatur, sed sedibus quibusdam infigatur, & nexibus, quæ iuste eum amplectuntur, vt si incurfu suo impegit in lapidem, vi pellat ferrum. Plutarch. in quæst. Plat. ch. 676.
 Magnes ferrum trahit, quia & ferrum, & Magnes ordine vtram sequente clauduntur, sed superiorē in ipsa vrbana proprietate gradum tenet magnes, inferiorē ferrum. Marfil. Ficin. de vita cælitus comparanda, lib. 3. cap. 15. char. 551.
 Magnes non sequitur ferrum, quia magnes fortius in ferrum agens validius impulit aerem ferro propinquum, atque expellit, & sic electrum ad paleas. Marfil. Ficin. in Plato. Timæum. cap. 84. ch. 1480.
 Magnificencia est æstimatio secundum rectam rationem, & honorandam. Speusip. in Platon. definit. c. 1963.
 Magnificencia indicat regis iustitiam; nam qui res suas ad hominum vtilitatem largiri gaudet, ab alienis manus abstineat verisimile est. Franciscus Patricius de regno, l. 2. cap. 4. chart. 64.
 Magnificencia est virtus, quæ solis principibus, & regibus conuenit, opes enim singulorum vix tanti sunt vt liberalitatem præstare possint, quæ mediocritas quadam esse debet. Franciscus Pat. de regno, l. 7. cap. 11. char. 317. terg.
 Magnificus differt a liberali, ille enim circa magna, & publica, hic circa parua & priuata versatur. Franc. Pat. de regno, lib. 3. cap. 11. ch. 318.
 Magnificus in referenda gratia dato vt excedat oportet, pari enim mensura reddere iusti hominis est, cum maiore liberalis. Franc. Pat. de reg. l. 7. cap. 11. ch. 322.
 Magnitudo non alia maior est quam paruitate, nec paruitas alia minor quā magnitudine. Plat. in Par. c. 208.
 Magnitudo & paruitas cuiusque est, ei est etiam æqualitas, quæ inter hæc media est. Plat. in Par. ch. 213.
 Magnitudines cominus maiores videntur, eminus minores. Plat. in protag. ch. 453.
 Magnitudo non est primum genus, quia in ipsa est numerus, & linea, & planum. Si igitur magnitudo continua a numero non sit, quod sit quantum aliquid; cum numero non sit genus, nec magnitudo erit genus. Præterea magnitudo, vel motus est, vel pendet a motu, dum motus in quiddam procedit indefinitum, status vero sistens, quod procedit procreat vnitatem. Plot. En. 6. l. 2. cap. 13. ch. 608.
 Magnitudo sic se habet ad suam partem, vt motus ad motum, & tempus ad tempus. Proclus elementa philosophica proposit. 13. ch. 58.
 Magnitudo terminata nulla mouetur in infinito tempore. Proclus elementa phil. prop. 13. ch. 58.
 Magnitudo aliqua si fuerit ex impartibilibus, erit quoque motus, qui super ea est, ex impartibilibus. Proclus ele. phil. propositione 6. char. 57.
 Magnitudo diuisione abit in infinitum. Proclus in Euclid.

Euclid. lib. prim. cap. 2. char. 3.
 Magnitudo scatur in infinitum, non in infinita; nam hoc actu facit infinita, illud potentia tantum, & hoc essentiam infinito præbet, illud ortum solum. Procl. in Eucl. l. 2. cap. 11. char. 90.
 Magnitudo diuina nec dimensione, nec numero constat, sed absque his omnem dimensionem numerumque, etiam si infinita fingantur, in diuina virtutis excessu penetrat ubique, & ipsa etiam præsentia infinite usqueaque transcendit, potestque dona etiam extra quemlibet numerum elargiri, plenitudine propria minime diminuta, si modo res ipsæ suorum numerum sunt capaces, quas Deus quanto maioribus, & pluribus muneribus implet, tanto efficit maioribus, & plurimum capaces. Marfil. Ficin. in Dionysij Areopag. de diuin. nom. char. 1112.
 Magnitudo non fit ex indiuiduis. Marfil. Ficin. in Platon. parmenide, cap. 59. char. 1174.
 Magnum, & paruum non sunt quanta, sed ad aliquid. Plot. En. 6. l. 1. cap. 4. ch. 569.
 Magnum in terris nihil est, cum terra ipsa minimum sit. Mar. Ficin. in epist. l. 6. ch. 813.
 Magni viri sunt, qui res magnas magna virtute gerunt, neque superant a magnis, sed aut superant, aut æquant. Mar. Ficin. in epist. l. 6. ch. 831.
 Maius nec minus vnquam aliquid fieri potest, cui neque apponitur nec diminiuitur aliquid, sed semper æquale erit. Plat. in Theeteto, c. 109.
 Maius vel minus aliquid mole, nec numero fieri potest, donec æquale ipsum sibi ipsi faciat. Plato in Theeteto. chart. 109.
 Maius est quod maiores habet mensuras, quæ habet aliud. Plat. in Parmenid. ch. 203.
 Minus est, quod minores habet mensuras alio. Plat. in Parmenid. char. 203.
 Maius & minus non facit idem differre dissimilitudine, sed simile est. Plat. de rep. dial. 4. c. 609.
 Magna omnia periculosa sunt, & pulchra difficilia. Plat. de rep. dialog. 6. char. 638.
 Magna gubernare, & parua despiciere, nec medicus, nec imperator, nec gubernator, nec oconomus solet, nec magni lapides absque parui bene construi aiunt strutores, ergo nec Deus parua despicit, sed omnia regit, & gubernat. Plat. de leg. dial. 10. ch. 326.
 Magnus is est, qui se exhibet rationi obsequens. Plato Dionysio epist. 2. char. 972.
 Maledicta nemo in aliquem dicat, qui verbis disceptat, discat, & doceat eum, cum quo disceptat & presentes, & a maledictis penitus abstineat. Plat. de legibus, dialogo 11. chart. 942.
 Malitia, quæ κακία dicitur, quia male progreditur quasi τὸ κακὸς ἔστιν, & est nomen barbaricum. Plato in Cratylo. char. 85.
 Malitia decet seruos, liberos decet virtus. Plato in Alcibi. 1. char. 351.
 Malitia est hominis deterrimi, & omnibus vitijs imbuti: quod accidit, cum rationalis proportio, quæ cæteris imperare debet, seruit alijs. L. Apulei in dogmat. Plat. l. 3. char. 244. tergo.
 Malitia grauius relinquatur in his, quæ ad voluntatē, & mores pertinent, quam si impotentia, vel ignorantia delinquatur. Marfil. Ficin. in Platon. de mend. c. 1304.

Mali diuisio, vt puniendi & quot sunt mala.

Mala tria sunt, pecuniarum, corporis, & animæ, paupertatem, mortem, iniustitiam, quorum turpissima est iniustitia. Plat. in Gorg. 474.
 Malo maiori quod simile est, maiore supplicio; quod minori, minore puniendum est. Plato de legibus dialog. 9. char. 907.

Malum vt malum, nullam essentiam vel generationem facit, solum vero deprauat, quantum in ipso est, rerum substantiam. Nec qua malum generat, sed deprauat; nam bonum solum generat, & qua ratione malum est, nec ens, neque etiam effectus, at propter bonum, & ens est, & bonum, & auctor bonorum, nec aliquid est secundum idem bonum, & malum, nec eiusdem interitus, & generatio idem, nec qua malum est, eadem est potentia, nec quædam per se potentia, aut quidam per se interitus. Per se ergo malum, nec ens, nec bonum, nec generationis effectus, nec rerum auctor, nec bonorum. Dion. Areopag. de diu. nom. char. 1074.
 Malum aliud ipsum malum est, aliud secundum hoc accidit alteri. Plot. En. 1. l. 8. cap. 3. c. 73.
 Malum aliud est, vt non sit bonum; aliud vt sit ipsum malum; aliud medium, videlicet posse in malum cadere quod iam est malum. Plotinus En. 1. libro 8. cap. 5. char. 75.
 Mali necessitas est, vt si sit primum, necessarium est etiam esse vltimum, id est materia. Plot. En. prima, libr. 8. capit. 7. chart. 77.
 Malum primo est, quod omnino mensuræ est expers, quod autem in natura mensuræ prorsus experte sit; aut existit, vel similitudine, vel participatione, secundo loco sit malum, propterea quod ipsi acciderit. Rursus primo malum sit tenebrositas, secundo tenebrositas, tum vero prauitas, cum sit inscitia, immoderatio que in anima, secundum obtineat mali locum, neque sit ipsum malum; cum virtus non sit primum bonum, sed quatenus similis, vel particeps boni ipsius euadit bona censetur. Plotinus En. prima, libro octauo, capit. 8. chart. 78.
 Mali non sunt adiuuendi ad magistratum. Marfil. Ficin. Plat. de rep. dial. 1. c. 1398.
 Malos punire potius in Platone est necessitas, quam voluntas. Mar. Ficin. in Plat. de leg. dial. 9. c. 1513.
 Malum dupliciter consideratur: primo absolute, & sub prima ratione mali, id est in quantum nihil; secundo in quantum cuiusdam boni priuatio, id est particulare malum. Io. Frã. Pic. Mir. in epist. ad Anton. Fauent. c. 302.
 Malum nascens facile opprimitur, inueteratum sit plerunque incurabile. Fran. Pat. de rep. l. 6. cap. 5. c. 206.
 Malum aliud morale, aliud corruptiuum. Corruptiuum est ex essentia defectu. Morale ex inordinatione mentis nostræ nascit, & malum morale fit ex corpore, nõ ex natura animi. Seb. Fox. in 10. Plat. de rep. c. 409.
 Malum duobus modis appellare solemus; vno cum aliquem male fecisse dicimus; alio eum mali aliquid est perpeffum. quod si iniuste nemo pœnas luit (a Deo enim regitur mundus) illius primi nullo modo, huius secundi auctor est Deus. Iacob. Carpent. in Alcinoi capit. 9. chart. 270.

Malum quid est.

Malum & turpe est iniuste agere, & non parere tum Deo, tum homini meliori. Plat. in Apol. c. 17.
 Mala est damno affici, & homines leduntur a damno. Plat. in Hipparcho. c. 359.
 Mala turpia sunt. Plat. in Gorgia. c. 468.
 Mala cupere, & ea adipisci miserum est. Plato de virtute. chart. 501.
 Malum est, quod omnia perdit & corrumpit; bonum, quod omnia seruat & vtile est. Plato de republica dialog. 10. char. 697.
 Malus volens nemo est, verum ob prauum corporis habitum, & imperitam educationem malus fit malus, Plat. in Timæum. ch. 760.
 Malis viris assimilari est maleficii pœna maxima. Plat. de leg. dial. 5. char. 838.

Mali

Mali omnes ad omnia inuiti mali sunt. Plato. de legib. dialog. 9. chart. 904.
 Malum in rebus est ens aliquod tanquam conferens ad entia generanda, nam sæpe huius interitus est illius generatio. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1074.
 Malum omnino non est ens, nec bonum, nec beneficium, sed quod magis aut minus propinquat bono, pro ipsa appropinquandi mensura sit bonum. Dion. Areop. de diu. nom. char. 1075.
 Malum non potest existens aliquid esse. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1077.
 Malum quod dici solet, non omnino est malum, sed deficiens bonum, quod enim expers boni omnino fingitur, nec vsquam quidem aliquid erit. Eadem & de potentia, & actionis corruptela ratio est. Dion. Areop. de diu. nom. char. 1080.
 Malum natura dicitur, quod propria sibi officia explere non potest. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1082.
 Malum mentibus, corporibus, & animabus est, infirmitas ad bonum proprium consequendum impos, & casus. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1083.
 Malum est, præter viam, præter intentionem, præter naturam, præter causam, præter principium, præter finem, extra terminum, extra voluntatem, extra substantiam. itaque malum est priuatio, defectus, infirmitas, inconcinnitas, error, scopo pulchritudine, vita, intellectu, ratione, perfectione, fundamento, causa defuturum, interminatum, sterile, iners, imbecillum, confusum, dissimile, infinitum, tenebrosum, essentia carēs ipsumque nullo modo, ac vsquam, & nihil existens. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1087.
 Malum vt malum nec existens est aliquid, nec in existentibus aliquid, nec est aliquid extra prouidentiam. ergo nec malum existens aliquid permixtionem boni non habens. Lum vero si nihil in rebus boni participatione caret, malum vero est defectio quædam a bono, resque nulla boni prorsus est expers, prouidentia diuina cuncta comprehendit, & nihil prouidentia gubernatione deseruit, sed his quoque, qui mali sunt, prouidentia bene vtitur ad aliquam videlicet vel ipsorum, vel aliorum, siue priuatam, siue communem utilitatem. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1088.
 Malum ut malum nusquam existit, & fieri non est potentia, sed impotentia. Est malum demonibus, quod a proprio bono sunt prolapsi, & circa identitatem & habitum permutati, & perfectionem angelicam sibi conuenientem ob infirmitatem propriam non impleuerunt, appetunt quidem bonum, dum esse, viuere, intelligere diligunt. Rursus non appetunt bonum, dum quod non est, desiderant, nec est illud appetere, sed a vera appetitione potius aberrare. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1089.
 Malorum non est dicendum nos esse principium, quasi natura propria mali simus, sed ante nos hæc esse, & vitia homines detinent nolentes, at malorum animi fugam præstari non omnibus, sed potentibus, & superant in eo, quod in ipsis est a materia segregatum. Plot. En. 1. l. 8. cap. 5. ch. 75.
 Malum nondum est, quod a bono parum deficit: potest enim pro natura sua esse perfectum, imo quod penitus deficit qualis est materia, id reuera malum est, nullam boni possidens portionem. Plotinus En. 1. libr. 8. capit. 5. chart. 75.
 Malum est boni defectus. Plotinus En. 3. libr. secund. cap. 5. chart. 259.
 Mala hæc esse non est argumentandum ex eo, quod hic luceatur, & eiuletur, quoniam pueri etiam in rebus non malis desunt, ac lamentantur. Plotin. En. 3. libr. 2. cap. 15. chart. 267.
 Malum est passio quædam infortunatæ materiæ formam minime consequentis, itemque eius quod materiæ si-

mile uidetur, euadere. Plotinus En. 5. libro nono, capit. 9. chart. 563.
 Mala, morbi, & huiuscemodi, nil aliud sunt, quam ab intentione finis excidere. Plotinus En. 6. libr. prim. capit. 10. chart. 575.
 Mala non sunt, quæ non transeunt in animam, quæ nos ipsi sumus. Proc. in Alc. 1. c. 1927.
 Malus omnis exul est, virtus est ciuitas sapientum, in qua nemo malus admitti potest. Philo Iudæus in legis allegoriam, libr. 2. char. 40.
 Malum nihil est per essentiam, cum quicquid in essentia ordinem computatur, bonum expepat. Marfil. Ficin. in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1073.
 Malum est defectus alicui noxius. Marfil. Ficin. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1084.
 Malum naturale, vt in materia cum naturali deformitate concurrat, sic in primo ente, in prima mente natiuum bonum, id est boniforme cum natua formositate congregitur. Mar. Ficin. in Plot. En. 1. l. 6. cap. 6. c. 1577.
 Malum est, quod longissime distat a bono, id est informis ipsa mundi materia. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. l. 8. cap. 3. char. 1583.
 Malum summum apud Plotinum intelligitur extrema formarum vacuitas. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. libr. 8. cap. 12. chart. 1589.
 Malum vnicuique proprium non est aliud, quam quod per impotentiam cadit ab optimo, & in sibi malum cadit, sed in mundo bonum. Marfil. Ficin. in Plot. En. 3. l. 2. cap. 4. chart. 1689.
 Malum facere est nihil ficere, & eius non est causa efficiens, sed deficiens. Ioan. Pic. Mirandulan. de ente & vno cap. 8. chart. 254.
 Malum non est aliqua entitas, sed pura priuatio. Io. Frã. Pic. mir. in Epist. ad Anton. fauent. c. 299.

Malum in quo est & unde prouenit.

Malorum causa ignorantia est. Plato in Alcibi. secund. chart. 354.
 Mala quæ ex fortuito, aut casu hominibus adueniunt, ob ea nemo cuiquam succedet, neque de his admonet, nec docet, nec castigat, sed miserentur omnes deformium, paruorum, & debiliū. At quæcunque ex industria, exercitatione, & doctrina contingunt, hominibus esse bona putamus. si quis hæc non habeat, sed contraria his mala, his succensimus, hos castigamus, & admonemus. Horum malorum vnum est iniustitia, impietas, & in summa quicquid contrarium est reipublicæ virtuti. Plat. in prot. c. 459.
 Malum omnium maximum plerisque hominibus in animis a natura insitum est, cuius quibus sibi ipsi veniam dans, fugam nullam meditatur. Hoc autem est, quod dicunt quemuis hominem sibi ipsi natura amicum esse, & recte habet talem esse oportere, sed reuera omnium peccatorum vnicuique semper causa fit ob vehemementem sui amorem. Plat. de leg. dial. 5. ch. 840.
 Mals quam maximis nemo vsquam vllum vltro sibi vnquam comparauerit, multo vero minus in preciosissimis suis possessionibus habuerit. At anima est res preciosissima, in re igitur preciosissima maximum malum nemo vnquam vltro susceperit, & ipsum possidens per vitam vixerit. Plat. de leg. dialo. 5. ch. 840.
 Malum non ex ipso bono existit, & si ex bono sit, non erit malum, boni enim natura est producere, & seruare, mali perdere, & dissoluere, profecto nullum existentiam est ex malo, nec malum ipsum erit. Dion. Areop. de diu. nom. char. 1073.
 Malum non inest in existentibus, nec in bono, nam in igne non est frigidum, nec malum in se vllum admittit potest. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1077.
 Malum nec est in Deo, nec ex Deo, neque simpliciter, neque

que per tempus. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1078.
 Malum non est in tota natura. Dion. Areopag. de diu. nom. chart. 1082.
 Malum non est in corporibus aliquid; deformitas enim, ac morbus defectus est speciei, & ordinis priuatio, id non omnino malum est, sed minus bonum, alioquin si pulchritudinis, & speciei, & ordinis integra solutio fiat, ipsum quoque corpus abibit. Dion. Areopag. de diu. nom. chart. 1083.
 Malum non est in materia, qua ratione materia ornata est & pulchritudinis fit particeps. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1084.
 Malum ex multis, particularibusque defectibus accidit. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1085.
 Malorum omnium principium & finis est bonum: boni nanque gratia omnia tum bona, tum contraria fiunt, nam & mala facimus appetentes bonum. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1086.
 Malum esse est per accidens, atque propter aliud, nec ex principio proprio. Itaque, cum agitur, forte rectum quidem esse videtur, quoniam boni gratia geritur, re autem vera non est rectum, quia quod bonum non est, opinamur bonum. Dion. Areopag. de diuinis nominib. char. 1087.
 Malum sola permixtione boni valet, nam quod omnino bono vacuum est, neque est aliquid, nec potest quicquam. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1088.
 Mala cum hic sint, & necessario circa hunc locum reuoluantur, qui mala velit fugere, hinc proculdubio fugiendum est. quæ nam fuga? ut inquit Plato, Deo similem fieri. hoc autem fiet, si iusti & sancti cum prudentia efficiamur, & omnino cum virtute viuamus. Plot. En. 1. lib. 2. cap. 1. char. 11.
 Malum in entibus non est, & multo minus in eo quod entia supereminet, nam hæc omnia bona sunt; at si in aliquibus reperitur, est in his, quæ vere entia non sunt, quasi quandam non entis speciem, & circa aliquid eorum, quæ non enti miscentur, vel quomodocumque habeant cum non ente commercium. Non ens non omnino non ens, sed ab ente diuersum. Non sic non ens ut status, & motus, quæ circa ens esse dicuntur, sed tanquam entis imaginem, aut ab ente remotius, id est sensibile vniuersum, & quotcumque sunt circa sensibile passiones, vel aliquid ijs posterius, & quasi his accedens, vel horum principium, vel eorum aliquid, quæ id ipsum complent. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 3. ch. 73.
 Malum fit à materia, nam & si formæ malum facere videntur, non ut formæ, sed ut quæ in materia sunt, id efficiunt: non enim eadē sunt, quæ essent, si in seipsis existerent; sed rationes quædam immateriales sunt iam corruptæ, & materia plenæ, nam ignis ipse separatus non vrit. materia cum eius, quod in ea apparet, sit domina, deprauat ipsum ac dissoluit, suam naturam adhibens illi contrariam. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 8. ch. 37.
 Malum si est in priuatione, est in eo, quod specie priuatum est. at qui malum in anima collocat, ita collocat, ut sit boni absentia. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 11. ch. 79.
 Malum qui esse in rebus negauerit, necessario tollet, & bonum, nam appetitus est boni, & declinatio mali, intelligentia est boni, & mali. Plotin. En. prim. lib. 8. cap. 15. chart. 82.
 Mala quæ in mundo sunt, multa vtilia continent, multaque reddunt pulchra pulchritudinis artificiosa more, suscitant sæpe homines ad prudentiam, nec securiori licentia torpere permittunt. Plotinus. En. 2. libr. 3. cap. 18. chart. 148.
 Mala hic tantum regnant, quoniam hic est duntaxat vitæ vestigium, mentis enim hic solum est vestigium, illic autem principale viget exemplar, quod Plato nuncupat boniforme, quoniam in formis bonum possidet. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 15. ch. 708.

Mali nihil à dijs oritur, nec parcarum vi calamitates obueniunt hominibus. Max. Tyrius. ser. 3. ch. 28.
 Mala proueniunt ex materiæ malignitate. Max. Tyrius ser. 26. chart. 192.
 Mala quæ ex animi affectione proueniunt, improbitas appellantur, & eorum causa est arbitrium eligentis, Deo semper extra causam omnem constituto. Max. Tyrius. sermo. 26. char. 193.
 Mala ab impuris demonibus inferuntur, qui sub specie bonorum fallunt suos sectatores, boni autem non fallunt, nec conferunt iniqua. Iamb. de mysterijs. c. 1893.
 Malum omne ab externis accidit animæ rationali, & ipsi est peregrinum, ex intimis autem bonum, est enim naturaliter anima boniformis. Proc. in Alcibiad. 1. c. 1924.
 Malum nec ex Deo, nec ex alia causa proprium habet progressum, nec malorum ideam ponere possumus, vel materiam dicere causam esse malorum, sed particularia, & dispersa malum inferunt; particularia quidem, quoniam nullum vniuersum, ut intellectus, anima, corpus, causa est malorum; dispersa vero, quoniam non res vna quædam causa est malorum. Proc. in rep. Plat. ex Mar. Fic. in epist. 1. 11. ch. 938.
 Mala apud superos non sunt, sed hanc regionem circueunt. Mar. Fic. in epist. 1. 1. ch. 633.
 Malum nullum est alicubi purum, sed est boni quodammodo particeps, & ita quodammodo malum diuinitus pendere dici potest tanquam quodammodo bonum, sed tanquam ab alijs particularibus agentibus, ut aduentitium huic incidere. Proc. in rep. Plat. ex Mar. Fic. in epist. 1. 11. ch. 938.
 Malum prius in accidente contingit, quam in substantia, ideo non in anima, sed in affectus, motus, & actiones: in corporibus malum præter accidentia, attingit quoque substantiam. Mar. Fic. in Dion. Areopag. de diu. nom. char. 1075.
 Malum integrum vbi fingitur, cum ibi nihil super sit boni, nec vlla corporis superest forma, nec ipsa materia prima? Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1079.
 Malorum sub cælo omnia plena sunt, perpetuumque circa animas bellum, in quo vitia deorsum trahunt diuino, demoneque sursum. Mar. Fic. in Plat. de leg. dialog. 10. char. 1120.
 Malorum apud Deum non sunt proprie ideæ, alioqui faceret mala, cum idea sit causa efficiens. Mar. Fic. in Plat. Parmenide. cap. 1141.
 Mala & turpia apud nos non sunt simpliciter, sed huic vel illi, alijs autē & vniuerso, & bona, & pulchra sunt. Mar. Fic. in Plat. Parmenide. cap. 3. c. 1150.
 Malum nusquam reperitur nisi in ea potentia, cui deest actus, quod malum omnia quantum possunt fugiunt, & bonum sequuntur. Mar. Fic. in Plato. Philebo. lib. 1. cap. 3. char. 1209.
 Mala nemo eligit, nisi deceptus sub specie boni. Mar. Fic. in Plat. Protag. char. 1300.
 Malorum plurimis in ipso statim principio demon aliquis immiscuit voluptatem. Mar. Fic. in Plat. phædro. cap. 1. char. 1363.
 Malorum causa potius est deficiens, quam efficiens. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 9. cap. 15. ch. 1671.
 Malum permittit prudentia ipsius boni sæpe boni gratia. Mar. Fic. de fato. cap. 1. ch. 1679.
 Malum nec est in rebus intellectualibus, nam proximæ sunt ipsi bono, nec in animalibus, corporibusque vniuersalibus, vniuersalis enim forma, & auctoritas est propria bono. Reliquum est ut malum sit in particularibus animabus, & corporibus, nec tamen in horum essentis ex Deo natis, nec in naturalibus horum viribus, nam ex Deo quoque dependent. Ergo horum actionibus duntaxat accedit malum: sed nec in actionibus rationalibus, nam appetunt bonum, nec in ratione carentibus, natura enim feruntur, sed in quadam earum

earum inter se congruitate, quam incommensuratiorem vocant. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. capit. quarto, chart. 1689.
 Mala nulla à cælo, nec mors, sed à materia, cum quæque qualitas vitio proprio, ita degenerauerit, ut perfecti syderis disciplinam non sustineat, unde, vel euagatur immodica, vel remissa deficit. Ioann. Franc. Pic. Mir. de prænot. 1. 5. cap. 5. chart. 525.
 Mali Deus non est auctor, cum malum sit corruptio, non ens, & ex materia rei nascatur non ex efficiente causa, quæ rebus potius essentiam, quam caritiam illius dat. Seb. Fox. in 2. Plat. de repub. ch. 84.
 Malorum Deus non est causa, & pænæ, quæ in malis numerantur, hoc ipso bonæ sunt, quod a peccatis homines auocant; Deumque eos puniendo inuisse dicendum. Iac. Carp. in Alc. 2. dig. ch. 215.
 Mala accepta non debent homines, ut ait Plato, in Deum referre. Augustinus Stencherus de perenni philos. libro 5. cap. 8. chart. 95. tergo.
 Malum ex homo quandoque profluere potest, indirecta quadam tamen, & obliqua ratione. Leo Hebræus de Amore dialog. 3. chart. 205.

Malum, ut expetit, & cognoscitur.

Mala cognoscentes homines, quod mala sunt cum liceret ipsis non facere, tamen consternati à voluptate ducuntur, & ridiculum est, quod homo cognoscens bonum, facere non vult à præsentibus voluptatibus superatus. Plat. in Protag. chart. 453.
 Malè qui dicit, non cognoscit, nec non cognoscit qui bene dicit. Plato in Ionem. char. 538.
 Malum Deus sub boni ratione cognouit, & pænes ipsum malorum causæ sunt beneficiæ vires. Dion. Areop. de diuinis nominibus. chart. 1085.
 Mala qui cognoscere vult, prius bonum cognoscere debet, præstantiora enim deteriora, præcedunt, & species ea præcedunt, quæ non species, sed priuationes potius iudicantur, quod de gradibus vniuersi intelligendum est, vbi vnumquodque à superiori pendet, atque perfectiori. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 1. ch. 72.
 Malum præter intentionem prouidentia, & si accidat, tamen cognoscitur ab ea, & redigitur ad bonum. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diuin. nom. ch. 1088.

Malorum proprietates, & ut fiunt.

Mali semper aliquid prauum faciunt his, cum quibus conuertantur, boni vero aliquid boni. Plato. Apologia. chart. 15.
 Malo homines afficere, etiam si ab illis malo affecti sumus, non est iustum. Plat. in Critone. ch. 26.
 Mala perire non possunt, semper enim aliquid contrarium bono esse necesse est. Plat. in Theæteto. ch. 11. ter.
 Malum malo amicum esse, nec bonum bono non amicum nunquam a fati decretum est. Plat. in phædro. ch. 320.
 Mali semper sunt inutiles, boni vtilis. Plato. in dialogo de philosoph. chart. 364.
 Malus non est amicus, nec bono, nec malo, sed solus bonus bono amicus est. Plat. in lyside. ch. 408.
 Mali medicamentum bonum est. Plat. in lyside. c. 408.
 Mala sunt non, quod in præsent voluptatem faciunt, sed quod postea accedunt mala, ut morbi, & huiusmodi, & in tristitia desinunt, & alijs voluptatibus nos priuant. Plat. in Protagora, char. 452.
 Mala plura faciunt omnes homines, quam bona statim, ab ineunte ætate, & peccant inuiti. Plato. de pulchro. chart. 524.
 Malum, & morbus vnicuique suum insitum est natura, ut oculis lippitudo, frumento rubigo, putredo ligni, æri, & ferro ærugo, & cui aliquid horum accidit, id

prauum facit, & dissoluit, & perdit. Plato. de repub. dialogo 10. chart. 697.
 Malorum nihil honorandum est. Plato. de legibus dialogo, 5. chart. 838.
 Mali, qui in nostram rempublicam munus administraturi conuenire conantur, omni persuasione, & multo tempore exploratos accedere prohibebimus, bonos autem pro viribus beneuolos, & fauentes nobis reditos adducemus. Plat. de leg. dial. 5. ch. 842.
 Malus iniustus est, & inuitus talis est malus, voluntarium inuitè vnquam fieri nullam rationem habet. Inuitus igitur iniuste facere, qui iniusta facit illi videtur, qui iniustitiam inuoluntariam esse censet. Plato. de legibus dialogo 9. chart. 905.
 Malis mortuis si liceret suas consuetudines corrigere, valde magnum studium adhibuituros esse arbitror, ut meliora de ipsis nunc dicantur. Pl. Dioniepis. 2. c. 976.
 Malum dum instat, fortes & eximij sermones latenter elabuntur, & reprobantur. resistit enim formido, quædam, mentem varie lancinans, quod hac luce, & his bonis priuabor, & neque videbo, nec audiam, vbi tadem putrescens iacebo, dum in puluerem, & vermes muttor. Plat. in Axiocho. dial. spurio. ch. 1015.
 Malæ res non vtilis sunt ad bonas. Plat. in diuitijs dial. spurio. chart. 1034.
 Mala quædam omnibus, & semper mala sunt, ut vitia, & infortunia, quædam alijs nocent, nec semper, ut ægritudo, egestas. L. Apul. de dog. Plat. 1. 3. ch. 247. ter.
 Mala, nec immobilia sunt, nec semper eodem modo se habent, sed infinita, & indeterminata, & in alijs alter peruagantia, & his insuper infinitis. Dion. Areopag. de diuin. nominibus. chart. 1087.
 Malum non omnibus idem est, demoni malum est quod intellectus eius amisit ipsam boni formam, animæ, quod ratione deficit, corpori, quod a natura desciuit. Dion. Areopag. de diuin. nom. ch. 1088.
 Mala a nobis aguntur a deteriore nostro superatis. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 9. chart. 5.
 Malum alicui accidere oportet. Plotinus Enn. prima, libro 7. cap. 3. chart. 62.
 Malum nemo sub specie ratione potest effingere, cum in quadam boni totius absentia cogitur. Plot. Enn. 1. lib. 8. cap. 1. chart. 72.
 Malum si alteri accidit, oportet aliquid ipsum prius esse, etiam si nulla id essentia sit. Plotinus Enn. 1. libro 8. capit. tert. chart. 73.
 Mala omnia deleri non posse, ait Plato, sed ex necessitate venire, nec apud Deos esse, sed apud mortalem naturam, inferioremque hunc locum assidue circueoli. Plot. En. 1. lib. 8. cap. 6. chart. 75.
 Malis bene uti valere maximæ potestatis est. Plot. En. 3. libro secund. capit. 5. chart. 259.
 Mali ignavia subditorum dominantur. Plotin. En. tert. libro 2. cap. 8. chart. 262.
 Mala non electionibus, sed naturalibus necessitatibus fiunt, quæcumque inde proueniunt. Deinde multa ex his quæ fiunt, ex ipsismet rebus adiungi. Tertio quæ desuper dantur pænes datores singillatim, non esse mala, sed in mixtione aliud quiddam contingere. Quarto non vniuersi cuiusque, sed totius gratia dari vitam atque censer. Quinto subiectam naturam aliud accipere, aliud pati, neque posse ab ipso munere vbi que superari, vel vim illius propriam retinere. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 39. chart. 433.
 Malorum sensus pulsationes maiores habet, cognitiones vero minores, ut quæ vi quadam pulsationum excutiantur. Morbus enim vehementius pulsatur, & excitatur, sanitas quietior nobiscum habitans notitiam sui exhibet planiorem. Plotinus En. 5. lib. 8. cap. 11. char. 553.
 Mali nos fumus cum multitudine fumus: nam tunc quodlibet multum fit, quando non potens pænes idem in

seipso manere, diffunditur, & extenditur iam dispersum, & cum in vna diffusionem prorsus vno priuatur, fit multitudo, vbi deest quod partem aliam cum alia vniat. At si adfit conciliator, quod fufum est permanendo fit magnitudo. Plotinus Enn. secunda, libro 6. capit. prim. chart. 671.

Malum per discessum à primo principio, ipso bono crescit. Plot. En. 6. l. 7. cap. 23. chart. 715.

Malum bono magis contrarium est, quam non bono. Iamb. de myster. chart. 1907.

Malum esse deterius iudicandum, quam non esse. Procl. in Alcib. pri. chart. 1918.

Malus secum consentire nequit, quod declarat penitentia remissis perturbationibus veniens. Proclus in Alcibiade prim. chart. 1918.

Malorum omnium est extremum, quod intellectus propter oblectationem aliquando se immergat, & hoc non animaduertente, nec conari emergere quibus durissimum callum iam morbus obduxit, ideo cum nihil dolent, nec amplius curare contendunt. Syn. de somn. c. 197.

Mala non patitur, nisi malus. Marsilius Ficinus in epist. libro 4. chart. 754.

Mala, & si voluptatis escam præferunt, breui tamen in dolore decidunt diuturnum. Marsilius Ficinus in epistolis libro 10. chart. 922.

Malum virtute infinitum esse non potest, bonum vero potest. Mar. Fic. in epist. l. 10. ch. 922.

Mala grauiora sunt, quæ homines sibi ipsis imprudenter inferunt. Mar. Fic. in epist. l. 12. ch. 945.

Mala omnia, & turpia eadem sunt, bona itidem, & honesta. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 1. cap. 4. ch. 1322.

Mala consequuntur ad minimum bonum, & minimum bonum ad minus, minus ad maius bonum. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 18. chart. 1641.

Malum, & non bonum se consequuntur. Io. Fran. Mir. in epist. ad Ant. Faustinum. ch. 304.

Malum ab omni re, & ab omni nostro cogitatu abesse in primis oportet, nec id aut sequi, aut eo delectari debemus. Io. Fr. Pic. Mir. de præ. l. 8. c. 2. c. 676.

Malo alieno lætari angusti animi est. Fr. Patr. de regno libr. 4. cap. 14. chart. 1881.

Malum non debet numerari inter ea, quæ sunt, sed sub boni priuatione contineri. Iacobus Carpentarius in Alc. digres. 2. chart. 216.

Malum, propterea quod ipsum quoque ad vniuersi conseruationem necessariò concurrat, in bonum conuertitur Leo Heb. de Amo. dial. 2. chart. 98.

Manna significat verbum Dei continuum, simile rori, per circuitum terram complectens, & nullam partem eius expertem sui relinquens, qui sermo non vbiq; apparet, sed vbi desertum est vitij vacuum, & affectibus: est tenuis qui percipiatur, & intelligatur, pellucidusque valde purus aspectu, & coriano similis. Philo Iudæ. in legis alleg. l. 2. char. 60.

Manna populo Hebræo pluit in deserto, & cum Sabbato non liceret aliquid operis peragere, duplum Deus pluere faciebat pridie Sabbati, quod duraret in biduum, alioqui alijs diebus vna tantum die utilis erat. Philo Iudæ. de vita Moy. chart. 402.

Mandragora & vinum somnum inducunt ob diuersas causas, mandragora ob frigiditatem, vinum propter humiditatem. Sebastian. Foxius in sexto, Plato. de republica, chart. 258.

Manducari, ac saturari bis in die, vt in Italia, & Syraculis mos est, Platoni non placuit. Plat. epist. 7. c. 985.

Manet hic nihil, sed quod manere videtur, tardiore mouetur motu. Plot. En. 6. l. 3. cap. 27. ca. 642.

Manifestum nihil est tantum, quod impudens os non inuadat. M. Ant. Nat. de pulchro. lib. 5. char. 109. ter.

Manuetorum hominum motus comparatur fluxui olei fluentis absque strepitu. Plat. in Theæteto. ch. 104.

Manueta natura si per multas progenies generi virili & audaci non miscetur, segnior quam oportet nascitur proles, & tandem mutilatur. Pla. de reg. ch. 189.

Manuetudo est constitutio animæ aduersus iræ impetum immobilis, moderata temperies animæ. Speus. de Pla. definitionib. ch. 1963.

Manus abluere iussit ante cenam. Pla. in symp. ch. 282.

Manus dextra, & sinistra nobis natura differre videntur ad vsus in singulis actionibus. nam quod ad pedes pertinet & inferna membra, non videntur hæc ad labores differre, quo vero ad manus, per ignorantiam nutricum & matrum, velut claudi facti sumus. Plato de leg. dial. 7. ch. 872.

Manum nodus significat actionis, & profectus priuationem. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 10. ch. 1433.

Mare nihil memorabile producit. Pla. in phæd. ch. 59.

Mare Atlanticum terremotibus, ac diluuijs ingentibus in nauigabile redactum est, submersa in mari insula Atlantis. Plat. in Timæo. ch. 733.

Mare rotundum videtur, si quis nauim stans in litore videt, si iacens perspicit, aut omnino non videt, aut minora quam prius, obstitente marina incuruitate, & in nauigando terra e naui non videtur, e malo videtur. Cum natura tributum sit vt ex superioribus locis humor in depressione defluat, sunt humiliora ea, quæ a puncto terræ plurimum distant, humiliora, quæ minimum. Chalcid. in Plat. Tim. ch. 24.

Motus ordinatus est in quo nec resistitur, nec retrorsum reditur, sed ad proxima quæque moderato incessu peruenitur. Chal. in Pla. Tim. ch. 27.

Mars ad terram sesquialteram paulo maiorem proportionem habet, vt Sol centum fere martes includat. Io. Pic. Mir. in astrolog. lib. 3. cap. 10. ch. 472.

Mare Persicum Sole virginem ingrediente fluctibus agitatur, & in nauigabile est præcipue, cum peruenit ad Sagittarium, rursus nauigabile & placidum, Sole ad pisces delato. Contra Indicum sub Virgine & Sagittario placidum, sub Piscibus & Geminis in nauigabile. Ioannes Picus Mirandulanus in astrologiam libro tertio cap. 13. ch. 481.

Maris fluxus & refluxus causam Lunam esse cum omnes affirmant, Adelandus ex opinione Sarracenorum probat non Lunam causam esse, sed cum ipsa sibi maris brachia, puta quæ interiecta terræ dirimit moles, obuiare & confluere impetu concito properent, fit tum montibus interpositis, tum ipsius terræ situ, vt ab eodem cursu dum deficiunt referantur, vnde inde quo paternus ac naturalis impellit motus, loci ipsius positu reuocantur. Io. Pic. Mirand. in Astrolog. libro tertio, cap. 15. chart. 488.

Maris accessus & recessus non euenire fatentur Astrologi in omnibus aquis etiam marinis, sed in his tantum, quarum terra profunda, dura, motibus crebris aspera, & inæqualis, aqua vero multa, quæ nec adiectu fluminum crescit, nec digressu diminuitur, sed diuturnam ibi traxerit sedem densitudine spissa, quocirca conceptaculum fiat, & alumna uaporum multorum, nec tenuium, nec facile diffusibile, qui de suis parentibus, id est, de aquosa terra, aqua terrosa, deq; coeli calore ducant amariciem illam notam, & saluginem. Hinc apparere cupiam poterit, quod in aqua fiat uentus, præsertim quia ex motu & impulsu isto uaporumq; admixtione, calefcit, quare locum quærit ampliorem, quo se diffundat. Ioan. Pic. Mirandul. in Astrolog. lib. 3. cap. 15. ch. 488.

Maris accessus & recessus fieri etiam potest ex reflexione uentorum uellicantiu aquæ summa ad infernas illius partes, qui spirantibus uentis implicati prouunt, aquas in superna conati, tum aquæ necessariò dū eructant abundant & tumescunt, & pariter reiectæ & pulsæ reuolutæ propriam faciunt accessionem. Rursus cum

vis

vis illa, dissolutis vaporibus, conflamescit, subducunt, & sternuntur, & in angustijs se contrahentes ab occupatis locis abscedunt, quæ vaporum, & uentorum generatio, pro natura maris, vt perpetua ferme esse, perpetuaque dissolutio videtur iugis reciprocationis causa sufficiens, vnde reddit frigida, quæ prius tepens aduenat. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrolog. libro 3. cap. 15. chart. 488.

Maris accessus, & recessus si ad Lunam pertinet, ad eius motum referamus, quem tacito nature consensu octauum motum imitatur, quare ascendit cum ascendente, descendit, cum descendente. Ioannes Pic. Mirandul. in Astrolog. lib. 3. cap. 11. chart. 491.

Maris fluxus, & refluxus, causam Adulandus Ammonij, vt opinor, discipulus, opinatus est esse quod partes maris, quas terra dirimit, in vnum confluere locum, & se contingere properant, quæ obiectu terrenæ molis repulsæ interim, quo naturalis impellit motus, reuocentur, qd probari potest, quia elementi partes ad suam integritatem, ad locum proprium, & congenitum naturali propensione feruntur, & quod Luna non sit in causa patet, cum reciprocatio in maribus torridæ Zone vicinioribus non fiat, quibus non deest maris natura, nec Lunæ præsentia, sed terrena illis deest moles, cuius obiectu a toto partes repellantur. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. l. 3. cap. 1. chart. 515.

Mores hominū ex corporis complexione colligi non possunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandul. de prænot. libr. 1. capit. 1. chart. 602.

Mare putauit Anaximander esse primæ humiditatis reliquias, quarum magnam partem exussit ignis, & transmutauerit exustione residuum. Anaxagoræ visum est, cum ab initio stagnaret humor, consumptam eius esse partem solaris itineris frequentia, & eo quod pingue erat euaporato, reliquum in saluginem, & amaritiam concessisse. Terræ sudorem combustæ ob Solis ardorem exultimauit, in causa esse, nec alienus ab hac opinione fuit Anaxiphon, Metrodorus, & Platonici aquæ partem, quæ plurimum habet aeris ob refrigerationem collectum dulcem esse, quæ vero ob exaltationem exhalationem perpeffa sit, saluginem contraxisse volunt, quam Xenophanes voluit acceptam mixtioni terræ. Ioannes Franciscus Pius Mirandulanus in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 12. ch. 774.

Maris fluxum alij in Solem, qui ventos eleuat impellentes vndas, retulerunt, qui venti vbi posuere, resultat, & refluat pelagus, a qua opinione, nec Heraclitus abhorruit, nec Aristot. Pythias Massiliensis incremento Lunæ maris augmentum, decremento maris minutionem assignauit. Timæus Pythagoræus flaminibus in Atlanticum pelagus mittentibus retulit causam. Se leucus Mathematicus terram, & Lunam causam dixit. Ioannes Franciscus Pic. Mirandulanus in ex. van. doct. gent. lib. 1. cap. 12. chart. 775.

Mariti officium est vxorem quali corpus suum, sensumque diligere, ac diligentissime ducere. Mar. Fici. in epistol. lib. 3. chart. 744.

Mars a voce *ἀπὸ* dicitur a virilitate *ἀπὸ* dicitur etiā vel à duritia, & immutabili natura quæ sane *ἀπὸ* appellatur. Plat. in Cratylo. chart. 81.

Martem, & Venerem certo modo dispositos adulteria procreare valde à ratione dissentit, cum id non aliud sit quam illos humanæ intemperantiæ more aueritatem mutuan, indigentiamque suam ardentem exple. Plot. En. 2. l. 3. cap. 6. ch. 140.

Martem si times, oppone Venerem Saturnum si ueris, adhibe Iouem. Marsilius Fic. de vit. cælitus comp. libro 3. cap. 6. chart. 539.

Martem à Venere Saturnum à Ioue ligari aiunt Astrologi. Mar. Fic. in epist. l. 3. ch. 726.

Mars in ortu hominis in angulis in secūda, vel octaua cō-

situtus nascenti mala portendit, Venus aspectu, vel coniunctione, vel receptione martis compefcit (vt ita dicam) malignitatem, & si in ortu est, præstat mæram, & magnitudinem animi. At Verum vitium iracundiæ deprimit, & Venerem nūquam Mars domat, sed Veneris impetum ardentiorē reddit, & Venus Martem non sequitur, sed Mars Venerem, quia audacia amoris pedisequa est, non amor audaciæ. Mar. Fic. in Plat. conu. orat. 5. cap. 8. ch. 1339.

Marti calor vrens subditus est. Marsilius Ficinus in Plat. Timæ. cap. 32. chart. 1459.

Marti, & Mercurio applicatur expeditio rerum velox, illi quidem propter vehementiam, huic propter dexteritatem, & multiformem virtutem. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 32. chart. 1459.

Mars præ cæteris horrens est, angularis præsertim in occidentem, & similiter eligunt Saturnum angularem. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 3. ch. 1611.

Martem cum igneum esse dicant Astrologi, cur non potius in piscibus cadere tradunt, quam in libra? an quia a libra maxime distat aries domus Martis? sed maior profecto est distantia naturæ, quam situs, magis distat pisces ab Arie aquæ, quam ab acria libra? Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 4. chart. 1616.

Martis Venerisque oppositio nequaquam circa pugnantem influxus, verum circa contrarias tantum temperaturas versatur. Leo Hebræus de Amore dialogo, secund. chart. 147.

Marsilius Ficinus vbiq; protestatur, sed hoc in loco præcipue, omnia, quæ in suis scriptis tractata sunt, tantū dicta esse, quantum ab ecclesia comprobantur, quod & ego in hoc meo labore humiliter assero. Mar. Fic. in Plat. Theo. l. 18. cap. 10. chart. 424.

Marsilius Ficinus natus est anno salutis 1433. die 19. octobris, hora 21. & tunc ascendisse Aquarium ferre medium, vna cum Piscibus arbitratur. Saturnum in angulo orientis in Aquario, Martem in eodem, Carcerem duodecimam tenuisse, in Scorpione Solem, & Mercurium in nona, Lunam in Capricorno, in Leone Iouem in septima, ibidem in Virgine Venerem, in Arie fortunam. Marsilius Ficinus in epistolis, libro nono, chart. 901.

Masculus, id est *ἀνὴρ*, & vir id est *ἀνδρ* dicitur a fluxu sursum contingente. Plat. in Cratylo. ch. 84.

Masculus in vtero septima hebdomada diuiditur in membra. Post partum an victurus sit, vel in vtero prænotus, vt tantummodo spirans nascatur, septima hora discernit. Post dies septem iacet reliquias umbilici. Post bis septem incipit ad lumen visus eius moueri, & post septies septem libere iam, & pupulas, & totam faciem conuertit ad motus singulos videndorum. Post septem menses dentes incipiunt in mandibulis emergere, post bis septem seder sine casu timore, post ter septem sonus eius in verba prorumpit, postquam ter septem non solum stat firmiter, sed incedit post quinque septem incipit lac nutricis horrescere, nisi forte ad patientiam longioris vsus continuata consuetudine protrahitur: post annos septem dentes in meliores vsus ad cibū solidum nascuntur prioribus eiectis, & loquendi integritas completur: post annos bis septem, pubescit, post ter septem genas vestit flore iuuentis, & finem crescendi in longum facit, & post quater septem definit crescere in latum, post quinque vires completur. Macrobi. in som. Scip. l. 1. ch. 42.

Masculinum, & femininum vbiq; sunt, & non solum in sensibilibus animalibus, verum in ideis, & in generibus, quæ rebus meliora sunt. Sirianus in duodecimo, metaphysicorum, vel in decimotertio, secundum latinos. chart. 53.

Masculina, & femina vis ad naturā pertinentes, coniuncte sunt in vniuersali natura, quamuis in alijs separatæ. Tom. 3. L 1 2 Mar.

Mar. Fic. in Plot. En. 4. libr. 4. cap. 27. chart. 1744.
Matrem qui olim occidit, in posterum extinguetur à filio. Plot. En. 3. libr. 2. cap. 13. ch. 264.
Matres concurrere ad generationem, vt causa agens comprobatur, tum quia cum vnusquisque opus suum diligit, & propterea magis pater filium diligit quam a filio diligitur, mater ardentius, quam pater amat natū. Quod etiam hinc confirmari potest, quod nati sepius magis matri similes sunt, quam patri, & similitudo tū propria, tum frequens denotat, fetum substantiam non a patris tantum, sed matris etiam effectione suscipere. Nam omnis causæ conatus fertur ad simile producendum. Denique cum speciei eiusdem sit mas, & foemina, vires habent rationis eiusdem. Vtrique igitur efficaces ad formam eiusdem rationis, & si non pari, simili tamen ratione perficiendam. Mar. Ficinus in Plat. de leg. dial. 7. chart. 1606.
Mater integra non videtur esse, quæ cum in alio haberet, eum aluit, quem ignorabat, si postquam in lucem homo editus est, eum alio ablegarit. Franc. Patric. de regn. lib. 2. capit. 5. chart. 67.
Maternæ curæ est, non modo, vt alatur puer salubriter, & vt optimo, & puro sermone affuescat, sed vt nihil turpe, aut indecorum audiat, cernat, aut suspicari possit. Fran. Patric. de regn. lib. 2. cap. 7. ch. 69.
Matres filios nutrire proprio lacte debent, pessime enim merite de filiis sunt, quæ alij filios mittunt quo tempore magis materna ope indigent. Francisc. Patric. de republica lib. 4. cap. 6. chart. 134. ter.

Materiæ diuisio.

Materiam duplicem ponunt, qui essentiam incorporam admittunt, alteram corporibus subiectam, alteram in rebus intelligibilibus, priorem materiam speciebus quæ sunt illic, incorporatque essentij subiectam. Plot. En. 2. l. 4. cap. 1. ch. 160.
Materia duplex, vna sensui eorum, quæ sensui cōiugata sunt, altera eorum, quæ imaginabilia sunt. Proclus in Eucl. lib. 2. capit. 1. chart. 30.
Materia duplex, vna composita, & naturalis, ad formam artis accepta, vt cum ex ære fit statua, alia naturalis, sed simplex, accepta ad formam similiter naturalem, vt cum ex aqua fit aer. Marfilii Ficinus in Plot. En. 5. lib. 5. cap. 2. chart. 1655.

Materia quid est.

Materia effigies, mater, & nutrix, & genitrix existit tertie essentia, & vbi simulachra in se suscepit, & velut impressit, perficit omnia opificia. Hæc autem materia sempiterna est, non autem immobilis, formæ autem, & figuræ exors per seipsam, sed quæ omnem formam suscipit, & circa corpora diuidi potest, & de alterius natura est, & locus, & regio appellatur. Timæ. Loc. de ani. mundi, & nat. ch. 1038.
Mamma dicitur θηλα, ab eo quod τειλαται, idest floret facit, velut ea quæ rigantur. Plat. in Cratylo. ch. 94.
Materia seorsum est à Deo, estque rudis, & indigesta eongeries. Mer. Trism. Pim. cap. 12. ch. 1854.
Materiæ natura qualitatis est secunda, & malignitatis. Merc. Trism. Ascl. cap. 7. ch. 1863.
Materiam omnes asserunt esse subiectum quoddam, & susceptaculum specierum. Plotin. Enn. secunda, libro 4. capit. 1. chart. 159.
Materiam, quicunque res ipsas corpora solum esse putant, essentiamque in his consistere, vnam in his esse dicunt, quæ elementis subiecta sit, & ipsa sit essentia, cætera vero omnia quasi materiæ passiones, esseque hæc materiam ipsam sic, aut sic affectam, atque esse sic etiā elementa, & vsque ad Deos materiam protendunt, ipsos-

que Deos materiam hanc existere, & tradunt ipsam esse corpus qualitatis vacuum, & insuper magnitudinem. Plot. En. 2. l. 4. cap. 1. chart. 159.
Materiam non esse elementa, vt Empedocles ait, elementorum corruptio reclamatur. Plot. En. 2. l. 4. c. 7. ch. 162.
Materia non potest esse atomi, cum omne corpus diuisibile sit, & cum corpora habeant continuitatem, & humorem, & absque mente, & anima singula esse non possunt, & cum nullus artifex ex materia non continua quicquam facere possit. Plotinus Enn. secund. lib. 4. capit. 7. chart. 163.
Materia est infinitum, quod forsitan genitum est ex ipsa vnus infinitate, siue potentia, siue æternitate: adeo vt in ipso vno non sit infinitudo, sed ipsum sit infinitudinis auctor. Plot. En. 2. l. 4. cap. 15. ch. 169.
Materia ex seipsa est infinitum, oppositione quadam ad rationem. Plot. En. 2. l. 4. cap. 15. ch. 169.
Materia ipsa, quam esse in potentia iudicamus, cum nihil sit eorum, quæ sunt in ipsa, hæc vero sint entia, non ens dicitur, & vt informe cogitatur, non est species. Plot. En. 2. lib. 5. cap. 4. chart. 175.
Materia est non ens, non vt alterū ab ente, vt motus, sed quasi reiecta, ac penitus segregata, nec permutare seipsam valet, sed vt ab initio erat non ens, sic semper se habet. Plot. En. 2. l. 5. cap. 5. ch. 176.
Materia est incorporea, quoniam corpus posterius est qua se compositum, & ipsa vna cum alio complet corpus, non est anima, nec mens, nec vita, nec species, nec ratio, nec terminus: est enim indefinita quædam, neque potestas, nec ens, sed non ens nominatur, sed non ita non ens, vt motus, & status dici non ens solet, sed reuera non ens simulachrum, & imaginatio molis, appetitioque substantiæ, siue substantiæ, stans non in statu, secundum se inuisibile, & videre volentem effugiens, & quando quis non videt, tunc quodammodo præsens: Quando vero quis intentius inspicit, non perspectum, & in seipsa contraria apparet semper, & in defectu totius entis, nihil habens, & apparet omnia, & quæ ingrediuntur, & exeunt imitamina entium, atque simulachra circa simulachrum informe, & quia informe, ideo ibi visa, nullam soliditatem habens. Plot. En. 3. l. 3. cap. 7. ch. 310.
Materiam Plato appellat susceptaculum generationis omnis, atque nutricem. Plot. En. 3. l. 6. c. 13. ch. 315.
Materia cum ex seipsa non sit aliquid, potest, & per aliud rursus contrarium fieri, & postquam factum est contrarium, neque etiam illud est, alioquin tatum in hoc ipso consisteret. Plot. En. 3. l. 6. c. 17. ch. 320.
Materiæ propria apud antiquos sunt incorporea, vitæ expers, nec intellectus, nec anima, nec aliud secundum se viuens, Informis, permutabilis, infinita, impotens, nec ens, sed verum non ens, imago molis apparet, appetitio substantiæ, & stans non in statu: præterea semper in se apparet, tum paruum, tum magnum, tum minus, tum magis, tum deficiens, tum excedens, quod fiat semper, maneat nunquam, nec tamen aufugere potens, quippe cum sit totius entis defectus, quod promittit mentitur, si magnum apparet, euadit paruum, & nihil habet, vt speculum, cum omnia habere videtur. Porph. de occasio. char. 1930.
Materia genus esse non potest, quia non habet differentias. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 3. char. 618.
Materiam ab essentia multi separant, dicentes materiam esse id, quod est sub his omnibus, quæ habent qualitates, essentiam vero primam rerum omnium materiæ, vel antiquissimum fundamentum rerum, suapte natura sine vultu, & informe. Alij asserunt essentiam esse operis fundamentum, materiam contemplationem opificis dictam, quod eam fingat, & formet. Chalcid. in Plat. Tim. chart. 60.
Materiam Platonis sententia non ens potius, quam ens esse

esse, & aliquo modo vnus esse participem, vnus vero participatione omnia substantiam habere. Bess. Card. in Plat. calumn. l. 2. cap. 5. char. 18.
Materia à Platone hoc aliquid nominatur, ab Aristotele hoc aliquid forma appellatur. Bess. Card. in calumn. Plat. lib. 2. cap. 6. chart. 19.
Materia, aut distinguitur sua ratione, quomodo genera diuersa existunt, aut ratione quantitatis quatenus diuersis dimensionibus variatur, vt diuersa indiuidua, eadem in specie existunt. Bassarion in Calumn. Plat. libro 3. capit. 23. chart. 53. ter. g.
Materia non est essentia participes, cum eiusmodi munus est per formam. Marfilii Ficini in Dion. Areopag. de diuinis nominibus. chart. 1121.
Materia est mutationis, & confusionis origo. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 5. char. 1139.
Materiæ ratio informitas est, & per consequens formæ opposita: ideo forma materialis imperfectissima est. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 35. ch. 1153.
Materia est non ens, quia nihil est actu formali. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 36. chart. 1153.
Materiam in Philebo Plato appellat infinitudinem, dicens, ipsum bonum proxime infinitudinem, ac terminum peperisse, statimque inuicem miscuisse, & ex hac mixture cuncta composuisse, idest ex potentia quadam formabili, & accedente forma. Marfil. Ficini in Plat. Timæ. cap. 11. chart. 1442.
Materia non est æqualis mundi fabricæ, & non est ante mundum vlllo temporis interuallo, licet origine quadam, & ordine, non iactari inordinate ante ordinem, sed erraturam fuisse procul ab ordine quantum in se est, nisi statim desuper ordinata fuisset. Marfil. Ficini in Plat. Tim. cap. 12. chart. 1443.
Materiam Dei est stabiliter ordinare, materiæ vero ordinari mobiliter, & ordinis accipit temporalem temperationem, non aliter quam à fabricæ accipit horologium, & ætatisque pro natura sua certis temporum interualis, amittat ordinem paulatim denique totū, redeatque in chaos, sed Deus subito extremam confusionem minime tolerans in priorem dispositionem vnico nutu retemperet, id quod fiat infinite vicissim nunquam mutato Deo, infinite reformata materia. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 14. chart. 1443.
Materia non habet quantitatem, quia similiter se habet ad magnum, & paruum. Marfilii Ficinus in Plot. En. 2. lib. 4. cap. 8. chart. 1647.
Materiam Plato in Theæteto nominat dissimilitudinis regionem. Marfilii Ficinus in Plot. En. 1. libro 8. capit. 3. chart. 1539.
Materia Stoici, Cynici, & Cirenaici duntaxat esset substantiam voluerunt, & formas nil aliud esse, quam materiæ passiones, & materiam esse corpus trina dimensione porrectum, quod in Theologia consultamus. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 4. cap. 1. ch. 1642.
Materiam Pythagorici, Platonici, & Peripatetici supra corpus aliquid cogitantes, materiam cogitare potuerunt non esse corpus, ideo etiam in rebus incorporeis materiam esse quandam intellexerunt, vt formale aliquid ponant in corporibus, & diuinum. Marfil. Ficini in Plot. En. 2. libro 4. cap. 1. ch. 164.
Materiam existimamus infinitam, non definiens intrinsecus, sed ad rationem ipsam extrinsecus referentes, ad rationem scilicet idealem, seminariam, & formalem, cui velut fini, & finienti materiam exponimus, vt ad finem, & indefinitam, & indefinitam. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 4. cap. 15. chart. 1653.
Materia est res præter conceptus, & relationes nostras corporibus subsidens. Marfilii Ficinus in Plot. En. 2. lib. 4. cap. 17. chart. 1655.
Materiam Plotinus appellat essentia imaginem. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 4. cap. 17. chart. 1654.

Materia reuera iudicatur reipsa non nihil, & aliquid quasi substantiale. Marfilii Ficinus in Plot. En. 2. libr. 4. capit. 17. chart. 1654.
Materiam si quis apud Peripateticos non ens diceret, diceret omnino nihilum, sed apud Platonicos, qui ipsam naturam vnus latius, quam naturam entis, & longius sursum, & deorsum protendunt, quamuis materiam dicas non ens, non tamen habes eam pro nihilo, vt nec pro nihilo habes ipsum bonum, quamuis non ens iudicetur, sed ita non ens illud, vt sit superius ente, hanc ita non ens, vt sit ente inferior. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 4. cap. 17. chart. 1654.
Materiam, & si substantiam nominamus, quia substat corporibus, neque iacet, in alio, putamus tamē eā semper desuper dependere, adeo vt nihil in ea vigoris sit ad se conseruandā, & dependet ab ipsa natura quasi neruo quodam inde deuincta, & per formas à natura in materiam continue iactas, quasi per neruos allidue colligatur, ipsa vero formam sustinet modo profundo, & dum cadit ab ente, idest à natura, quæ verorum entium infimum est, inter ea subest vt fundamentū imaginibus entis, idest formis naturalibus. Mar. Ficini in Plot. En. 2. l. 4. cap. 17. chart. 1655.
Materiam esse inanem, essentia primæ vmbra, formas vero materiales esse varias imagines idearum, quæ in prima continentur essentia, nullam habentes cum illis similitudinem in natura, quamuis in effectu representandi similitudinem aliquam habere videatur, & ideo materia nil patitur, nec vlla forma contraria est, cum æque naturaliter omnibus exposita sit. Mar. Ficini in Plot. En. 3. l. 6. cap. 3. chart. 1718.
Materia est minime ideale, forma est, quæ maxime ideale. Mar. Ficini in Plot. En. 6. l. 3. cap. 7. ch. 1777.
Materiam vocat Moyses abyssum. Ioann. Pic. Mirand. in Heptap. lib. 1. cap. 2. chart. 12.
Materiam Plato appellauit matrem, altricem germinū, signum, receptaculum, siluam, locum. Gab. Buratel. de materia, & priuatio. lib. 10. ch. 263. ter. g.
Materia apud Moysen est tenebrarum abyssus, formarumque informe subiectum, & est infinita potentia patendi, ob nimias tenebras ignota est. Iacob. Carp. in Alcinoi digres. 3. chart. 244.

Materiæ proprietas.

Materia omnibus formis carere debet, cum omnia genera in seipsam susceptura sit, vt in vnguētis odoratis liquores, qui suscepturi sunt odores, & in mollibus, in quibus imprimere volunt figuras, nullam figuram esse permittunt. Plat. in Tim. ch. 743.
Materia neque esse habet, cuius munere bonum habere potuerit, sed esse de ipsa æquiuoce dicitur. Plot. En. 1. libro 8. cap. 5. chart. 75.
Materiæ quædam passio est sectio, & dispersio. Plot. En. 2. libro 4. cap. 4. chart. 161.
Materiæ nihil prorsus eorum, quæ in ipso sensibilibus genere percipiuntur, secundum naturam suam attribuenus. Plot. En. 2. lib. 4. cap. 8. ch. 163.
Materia cognoscitur, quia cum, nec ipsa informis permaneat, sed in rebus formatur assidue, idcirco, & anima repente ipsi rerum adhibet speciem, indefinitatem ægre ferens, perinde, ac si metuat, ne extra rerum ordinem corruat, neque toleret in eo, quod non est diutius immorari. Plot. En. 2. l. 4. cap. 10. ch. 165.
Materia præbet subiectum agentibus, quando agunt in ipsis permanens. Nec in actione seipsam exhibet, neque agētes id querūt, nec actio altera permutat in alterā, quo necesse sit ipsis inesse materiā, sed agens ipse pertransit ex alia actione in aliam, adeo, vt consentaneū sit cum actionibus esse materiam. Est igitur materia necessaria

cessaria tum qualitati, tum magnitudini, ideoque corporibus. Plot. En. 2. l. 4. cap. 12. ch. 166.
 Materia non sensu, sed ratione percipitur, non ratione intellectu plena, sed vacua, ideoque ratio hæc adulecterina vocatur, nec corporeitas ipsa est materiæ propria. Plot. En. 2. l. 4. cap. 12. ch. 166.
 Materiæ proprietates non est forma, proprium eius est, nec qualem esse, nec speciem possidere, sed dicitur alia numero plurali, vt naturam eius indefinitam ostendamus. Plot. En. 2. l. 4. cap. 13. ch. 167.
 Materiam qui qualem dicunt, quia priuata est qualitate, omnia faciunt qualia, & essentiam, & quantitatem. At ridiculum est aliquid fieri quale ab eo, quod nõ est quale. Plot. En. 2. l. 4. cap. 13. ch. 167.
 Materiam infinitum ipsum esse necesse est, non tamen, vt secundum accidens, atque ex eo; quod materiæ accidat infinitum: nam quod accidit, ratio est quedam, infinitum vero non est ratio, & infinitum, aut termino, aut terminato accidit, materia non est, nec terminus, nec terminatum. Plotinus Enn. secunda, lib. quarto, capitul. 15. chart. 168.
 Materia non idem est alteritati simpliciter, sed alteritatis parti videlicet oppositæ ad ipsa, quæ præcipue sunt, quæ rationes existunt. Plot. En. 2. l. 4. c. 16. ch. 169.
 Materia non habet passionem, nam velut in quodam infornio incidit, quod in materia incidit, & ipsam impartibilem restare permittit. Plot. En. 3. l. 6. c. 7. c. 311.
 Materia corumpi non potest. Plotinus En. tertia, libro 6. capitul. 8. chart. 311.
 Materia non est, quod patitur, sed compositum: simplex enim à nullo pati potest, sed omnibus agentibus sub se, vt medium potest subesse. Plotinus En. tertia, lib. 6. capit. 9. chart. 312.
 Materiam quæ ingrediuntur, priora inde expellunt, & in composito esse passionem putandum est, & non in omni composito, sed in eo, cui opus est antecedente forma, vel recedente, & quod per alicuius absentiam defectum in constitutione propria patitur, per præsentiam vero perficitur. At materia, nec accedente alio plus habet, nec recedente minus, perseverat enim, quod ab initio fuerat. Plotinus Enn. tertia, lib. nono, capitul. 11. chart. 313.
 Materia si patitur, alterum è duobus accidit, vel alterata materia à seipsa discedit, vel non discedens, non alteratur: at vt materia est, non licet alterari, sed permanere, & vt illic immutabilis, & hic necesse est immutabilem esse materiam. Plot. En. 3. l. 8. cap. 10. ch. 313.
 Materia, nec figuram, nec magnitudinem habet vllam, & passionis experta est, & formarum præsentiam solum est apparens, vt imaginum non præsentium. Plot. Enn. 3. lib. 6. capit. 12. chart. 214.
 Materia si non esset, nihil subsisteret præter entia. Plot. En. 3. lib. 6. cap. 14. chart. 317.
 Materia impossibile est, vt sit absque ente, nam hæc natura est entis, entia facere; & cum non ens cum ente misceri non potest, certo non nihil mirabile prouenit, & participat non participans, & ipsa propinquitate nanciscitur aliquid, quamuis suapte natura conglutinari nõ valeat. Relabitur vero velut ab aliena natura, quod accepit. Plot. En. 3. l. 6. cap. 14. ch. 317.
 Materia cum sit inualidior anima, nihil habet entium proprium, nec verum, nec falsum, nec quicquam, per quod appareat, cum in omnium solitudinem sit reiecta: est autem causa cæteris vt appareant, & est non nihil ab omnibus entibus destituta. Plotinus Enn. 3. libro 6. capit. 15. chart. 318.
 Materia, nec imitationes entium potest sibi conciliare, & sic certe, nec hoc pacto est magnitudo. Plot. Enn. 3. lib. 6. cap. 17. chart. 319.
 Materiam, quæ intrant, nihil eam lædunt, nec utilitatem ei aliquam afferunt, nihil enim patitur, vel adueniēte,

vel recedente frigore, ideo eius nomen proprium est susceptaculum, & nutrix. Plotinus En. tertia, libro 6. capit. 18. chart. 321.
 Materia quando multum disposita est, tunc agens causa quantuncunque imbecillis cito producit effectum, sic stupam, & sulphur fauilla ex suscipientis aptitudine accendit, & potentissima causa in non disposita materiam operatur. Mar. Fic. in epid. Antid. c. 2. c. 578.
 Materiam communem, quæ habent inuicem confundi possunt, & quæ aliorum sunt partes in illa restitui. Mar. Fic. de lumine. cap. 15. char. 984.
 Materia, & corporis moles est ab alio, & in alio mouens: ab alio, quoniam ab anima necessario agitur, in alio, quia in loci spacio agitur. Mar. Fic. in Plato. conuiuium. or. 2. cap. 3. char. 1325.
 Materia animæ ornatum appetit, anima mentis decorē; Hæc omnia ipsum bonū decoris fontem sitiunt, decore ipso quasi quadam boni ipsius prælibatione pellets. Mar. Fic. in Plat. in phil. l. 1. cap. 30. ch. 1239.
 Materiæ summum bonum non ipsa quantitatē, & qualitatem discretio est, sed vnus ex omnibus decor ex vnus animæ vita vna. Mar. Fic. in Plat. phileb. libr. 1. capit. 31. chart. 1241.
 Materia cum est ipsa omnis passiuæ potentia, actiuam solum exigit, non passiuam potentiam. Mar. Fic. in Philebo. lib. 2. cap. 1. chart. 1253.
 Materia natura sua caret ordine, quem assequitur ab alio. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 14. ch. 1443.
 Materiæ, quod est corporalis species, id ratio, & intelligentia in anima, quasi caruerit, materiam inordinate mouebit. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 11. ch. 1443.
 Materiam coniectare possumus non tam per ideam propriam, quam per ideam formæ à Deo procedere, neque que antecedenti proposito, sed quodammodo consequenti, ab intelligentia, vt ita dixerim, adiuuentam. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 39. ch. 1463.
 Materia non per aliam proprietatem, quam per seipsam ab alijs diuersa censetur: est igitur materia quodammodo ipsa diuersitas siue maui alteritas. Mar. Fic. in Plo. En. 2. lib. 4. cap. 1. chart. 1651.
 Materia sola nullius est finis, cui quicquam naturali ordine seruiat, sed ipsa duntaxat omnibus seruit. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 4. cap. 14. ch. 1652.
 Materiæ quicquid addideris, cum ipsa sit prorsus indefinita, erit finis, & illam definit. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 4. cap. 15. chart. 1653.
 Materia hæc, quia verum aliquid accepit nunquam, nec qualecunque videtur accipere, ab naturalem falsitatē vere accepit, ideo impletur nunquam, sed semper affectans transmutationi perpetuæ præbet occasionem. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 6. cap. 2. ch. 1719.
 Materia dicitur infinita, quia terminis indigens est, & eos ab alio postulat. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libro 4. capit. 3. chart. 1643.
 Materia est in causa mutabilis rerū, & nisi essent quedam à materia segregata, ordo consequens, & perpetua successio, similitum, transmutatione rerum conseruari nõ posset. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 9. c. 4. c. 1770.
 Materia diuersa est in causa diuersarum apparitionum, quæ in meteoris fiunt. Ioannes Franc. Pic. Miran. de præn. lib. 3. cap. 5. chart. 454.
 Materiam à priuatione differre putauit Plato, etsi non adeo aperte verbis explicauit, vt Arist. & cum eam per se ens dicat, per accidens nõ est aliquid esse dicit. Gab. Burat. de materia, & priu. l. 10. ch. 268.
 Materia, & a physico, & à metaphysico consideratur: nam homo si definiatur per materiam, & in comparatione ad motum, est physice considerationis: si consideratur vt substantia, est metaphysice. Gab. Bur. de ideis libro 1. chart. 35. terg.

Materia vt prima genita ingenita, & vt primum principium.

Materia prima, quæ receptaculum, & mater esse debet eius, quod factum est, & quod videri potest, nec terra, nec aer, nec ignis, nec aqua dici debet, nec quæ ex his, neque ex quibus hæc facta sunt, sed speciem, quandam quæ videri non potest, & informis est, & omnia suscipit, quam si eius quod intelligentia percipitur inexplicabilis quodammodo participem esse, & difficillime comprehendi posse dicamus, non mentimur. Pla. in Tim. ch. 743.
 Materiæ origo pendet ab æuo, vt ex Deo æuum. Merc. Trifin. Pim. cap. 11. char. 1850.
 Materiam improcreabilem, incorruptam commemorat Plato, non ignem, neque aquam, nec aliud ex elementis, sed ex omnibus primam figuram capace, factio-nique subiectam, adhuc rudem, & figurationis qualitate viduatam. L. Apul. de dog. Pla. l. 1. ch. 223.
 Materiam, quæ simplex est materia, oportet, & magnitudinem ab alio accipere, & non oportet id esse molē, quod est speciem suscepturum, imò dū sit moles, qualitatem quoque aliam suscipere, & visum, & imaginē molis habere, vt quæ cum prima sit, aptitudo quædā est ad illam. Plo. En. 2. l. 4. c. 11. c. 165.
 Materiam si incorruptibilem seruare necesse est, oportet eam dicere solum in potētia esse, vt id ipsum quod est, permaneat. Plo. En. 2. l. 5. c. 5. ch. 176.
 Materia in nihilum resolui non potest. Plotinus Enn. 2. li. nono, cap. 3. char. 201.
 Materia, & ingredientibus formis, & egredientibus impatibilis, & eadem permanet. Plotinus Enn. 3. libro sexto, cap. 13. char. 316.
 Materiam, qui ponunt pro rerum principio, quæ in potentia est, neque actum ipsum potius potentia anteferunt, absurdissimum esse videtur. Nam fieri non potest, vt quod est in potentia, ad actum aliquando prodeat, si modo id quod est in potentia ordinem in rebus principij teneat, sed oportet, quod actu est, esse ante ipsum. Plo. En. 6. lib. 1. cap. 26. cha. 589.
 Materia si esset primum principium, mille sequentur ab surda. Plo. En. 6. l. 1. cap. 27. char. 591.
 Materiā, qui posuerunt principium primum, errauerunt quia sensum sequuntur, corpora enim res veras existimauerunt. Plo. En. 6. l. 1. c. 28. ch. 592.
 Materia prima cogitatur vt potentia informis, sed naturaliter capiendæ formæ parata, qua informis est malū est, nec sic appetit bonum, qua ratione potentia parata formæ, non est malum, & sic appetit formam præfertim occulto quodam suæ deformitatis odio. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 28. ch. 719.
 Materia ipsa quoque cum ob opifice, patreque omnium facta sit merito, perfectionem quædam sui acquisiuisse potest ad Deos suscipiendos, & superiora nil prohibet ad inferiora lumen infundere, ergo nec materiam permittunt expertem fore superiorum. Ideo quantumcunque informe ad deorum susceptionem non est ineptum. Iamb. de myst. ch. 1899.
 Materiam produxit Deus materialitate videlicet ab essentialitate subderiuata, quam opifex vitalē assumēs, simplices, impatibilesque sphaeras effecit. Ipsi vero postremum accepit ad generabilia, & corruptibilia corpora faciendā. Iamb. de myst. ch. 1903.
 Materiæ primæ Stoici nullam dederunt formā, nec qualitatem, alij formam, vt Thales, aquam puram, vt rerum initium, itidem Homerus, & vt Anaximenes aerem, & Heraclitus ignem, alij immobilem sine ortu, & interitu, vt Xenophanes, Melissus, Parmenides, sed Parmenides vnum perfectum, & definitum, Melissus infinitum, & indeterminatum, Empedocles variam, & multiformem materiam docet substitutam quatuor

radicibus ignis, aquæ, aeris, & terræ, & ex his modo concretionem fieri, modo discretionem. Aristoteles eam absoluta forma carentem constituit, & mundum sine interitu esse diuina prouidentia perpetuitate propagatum, ac sine genitura. Chalcidius in Plato. Timæum. char. 58. ter.
 Materiam primam originem rerum esse consentiunt Pythagorei, Platonici, Stoici, quam Plato materiam primam appellauit, rerum receptaculum, matrem, nuttulam totius generationis: Platonici vero appellant Syluam, quæ nec figuram, nec speciem, nec qualitatem habeat, nõ quod sine his esse vnquam possit, sed quod hæc ex propria natura non habeat. Chalcid. in Plato. Timæum. chart. 63.
 Materia prima, nec ignis, nec terra, nec aqua, nec spiritus est, sed materia principalis, & corporis prima subiectio, in qua non qualitas, non quantitas, non figura, non forma ex propria natura, sed virtute opificis hæc ei coniuncta est, & connexa, vt ex his vniverso corpori, & singillarim perfecto, communiter varietas comparatur. Chal. in Pla. Tim. ch. 23. ter.
 Materia prima, nec corporea, nec incorporea ex sua natura est, sed possibilitate corpus, & possibilitate non corpus. Chal. in Pla. Tim. ch. 64.
 Materia prima, vt cuius nulla est qualitas, nullaque forma, nec in contrarias qualitates, nec in diuersas formas patitur conuersionem, & quia semper eadem manet, certo nomine appellari firme potest. Chalcidius in Platonis Timæum. ch. 65.
 Materia cuiusvis rei proxima generabilis esse potest, resoluta autem in vltimam ingenerabilis est, principio abolito nec ipsum ex alio, nec aliud ex ipso vnquam generabitur. Syrianus in secundo metaphysicor. vel in 3. secundum Latinos. c. 36.
 Materiam; & formam materialem nunquam Plato posuit rerum principia. Bessar. Card. in calumniat. Plato. libr. 2. cap. 5. ch. 17. terg.
 Materiam, & formam, qui corpora animata existimant priusquam mundus fieret, temere solita moueri, falluntur. Bessar. Cardinal. in calumniatorem. Plato. libr. 2. capit. 5. char. 18.
 Materia, & si secundum Platonem sit æterna, & Deus sit æternus, tamen non coæterni sunt, nam æternitatis multi sunt gradus apud Platonem. Bessar. Card. in calumniatorem Platonis. lib. 2. cap. 5. ch. 18. ter.
 Materia, nec ex se est, cū imperfecta sit, & non agat ex se, nec ex qualitatibus, quas antecellit ipsa, sed ex forma quadam, quæ materiam antecedit, talis est incorporea in talis formæ virtute, & operatione fundantur qualitatum virtutes, & operationes, postquam in illius opere opera superfundantur illarum. Mar. Fic. in Plat. Theo. lib. 1. cap. 3. ch. 84.
 Materia prima nunquam corrumpitur, quia totius naturæ corporalis est fundamentum, quo disrupto omnis mundi machina corruet, nec vnquam in partes dissoluitur, quia per naturam suam non est ex partibus constituta. Partes enim per quantitatem fiunt, materia vero quantitatem præcedit. Est enim qualitatis, & quantitatis subiectum, & illi nulla est contraria qualitas, quia omnes simul sumit, & si materia non interit, multo minus interibit vis naturalis, quæ est materiæ domina. Mar. Fic. in Plato. Theolog. libro 5. capitul. 4. chart. 137.
 Materia infima omnes formas habet in potentia passiuā, quas per successionem a superioribus suscipit patienti. In virtute autem effectiua nullam habet. Mar. Fic. in Plato. Theo. l. 10. cap. 1. c. 221.
 Materiam primam produxit, & vnit Deus, ordinat angelus, format, & mouet anima rationalis. Mar. Fic. in Plato. Theologo. libro quinto, capitulo quarto. charta 138.

Materia prima, vt neque per aliquam sensibilem formam corporali corruptione corrumpitur, nam per has formas, nec per aliquam intelligibilem speciem, ab his enim per se fieri mens vltima neque per aliquam intelligibilem speciem spiritali corruptione destruitur, ab his enim per se fit, neque per aliquam sensibilem formam corporali perit corruptione. Præ est enim mens, & non subest corporalibus speciebus, nec in mentem transit corruptio corporalis, vt non transit in materiam corruptio spiritalis. Marsilius Ficinus in Plato. Theolo. libr. 2. cap. 1. char. 222.

Materiam primam Deus disponit ad species naturalium producendas per qualitates primas, idest per raritatem, densitatem, leuitatem, grauitatem, caliditatem, frigiditatem, humiditatem, & siccitatem, quæ qualitates sunt, & præparationes materiæ potius, quam formæ principales, quia pluribus competunt speciebus, & intenduntur, & remittuntur, & per has suscipit formas elementorum. Marsilius Ficinus in Plato. Theologo. libr. 10. cap. 5. char. 229.

Materia vna est vmbra vmbra vmbra infima: vnus Deus lux luminis summa, materia ob nimias tenebras ignota est, Deus ob nimiam lucem est incognitus. Mar. Fic. in epist. libr. 2. ch. 7. 10.

Materia, & rerum principium sunt ignota, sed materia ob lucis defectum, principium ob lucis excessum. Marsilius Ficinus in Dionysium Areopagitam de Trinitate. chart. 1014.

Materia propter potentiam, & appetitum ad bonum, & eius necessitatem in vniuerso, appellationem boni non æque, vt essentia munus amissæ videtur. Marsil. Fic. in Dion. Arcop. de Trinit. ch. 1016.

Materia prima habet causam apud superos diuinam, exemplar vero non habet. Marsilius Ficinus in Plato. Parm. cap. 7. chart. 1140.

Materiam, qui cogitare vult, cogitur illam ab omni forma exuere, quod est contra consuetum cogitationis effectum. Marsilius Ficinus in Plato. Parmenide, capitulo 35. chart. 1152.

Materia prima ita nullo modo est, vt essentiam formalem per se nullam habeat, & participatione vnus existit vnus. Mar. Fic. in Plat. Parm. char. 1201.

Materia prima prorsus informis cum careat qualitate, merito neque similitudinem habet, nec identitatem, nec alteritatem. Hæc enim sunt formalia quædam, nec habet motus vltos, quoniam ad formas attinent, nec differentias quantitatis, nam materia est quantitate prior. Marsilius Ficinus in Plato. Parmenide, capitulo 36. chart. 1205.

Materia prima suapte natura prorsus informis est, nec vnus illud formale, nec aliquid illius intus naturaliter habet, nec habet multitudinem, numerumve formalem. Marsilius Ficinus in Plato. Parmenide, capitulo trigesimo quinto. char. 1205.

Materia, & si omnium vltissima tamen seruat se sub omnibus vna. Marsilius Ficinus in Plato philebo, libr. 1. cap. 22. char. 1228.

Materies omnibus est communis vna, quæ ideo vna dicitur, quia vnus Dei supereminetiam sequitur, & vni actui est subiecta, neque ex eo, quod incorporeis hæc materia conuenit in eisque incorporea, ideo a corporeis dissentit formis: nam in his quoque est incorporea. Antecedit quantitatem cuius dimensionibus corpora constant. Imo, quæ hic qualitatibus, & virtutibus incorporeis sufficit, illis quoque ideis sufficit, illic corporaie aliquid quodammodo sustinet, corporum, scilicet rationes. Hic non nihil incorporeale impartibiles qualitates. Marsilius Ficinus in Plato. Philebo, libro 2. cap. 1. chart. 1254.

Materia infima perpetuo in omnibus generandis ad ipsam boni vergit similitudinem, vt appareat hanc a bo-

no pendere potius, quam a mente. Quippe cum metis actio, quæ per formas sit ideales terminetur ad formas. Boni actio vt pote amplissima, vltra formas descendit in materiam, & efficit bonorum auidiam, & capacem. Quam in Philebo infinitudinem appellauit Pl. Marsil. Fic. in Pla. Tim. cap. 11. ch. 1442.

Materia infima appetit bonum appetitu non infimo. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 11. ch. 1442.

Materiam ante mundum absque ordine fuisse iactatam, expone, potentiam animæ motricem etiam ante intellegendæ munera, potuisse materiam agitare, sed procul ab ordine. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, cap. 39. chart. 1463.

Materiam ex Platone, coniectura elicere possumus, tribus modis factam, vel ex nihilo a Deo creatam, & simul tempore formatam, aut non de nouo peperisse, sed ab æterno ornasse, aut semper a deo fuisse. Scientia vero affirmamus, materiam existere ex causa certa, intellectuuali, voluntaria, libera. Marsil. Fic. in Plato. Timæum, cap. 14. ch. 1443.

Materia, cum primum subiectum sit, æque ad omnes formas expositum, nullam sibi propriam vèdicat formam, & nihil formale, & huic nihil formalis intrinseci, & absoluti boni proprium est. Marsilius Fic. in Plo. En. 1. l. 8. cap. 4. ch. 1584.

Materiam, innuit Plotinus hic, & alibi, a natura, idest ab infima animæ virtute generari, ab anima siue patiente, vt alicubi legitur, siue præsentem quod legi rectius puto. Marsilius Ficinus in Plotini En. 1. libro octauo, cap. 14. char. 1590.

Materia, & Deus non sunt æque principia, nam nulla est causa differentia, quod Deus sit summe bonus, & agens, materia mala, & patiens. Marsil. Fic. in Plotini En. 2. l. 4. cap. 2. ch. 1642.

Materiam artifex ipse antecellit, summa libertate materiæ dominatur, & in formanda non laborat, ne transgressio vnquam contingat in opere. Ideo pro natura, pro ratione, pro voluntate sua potius, quam pro quantitate mouet, & format materiam. Marsil. Fic. in Plo. En. 2. libr. 4. cap. 8. ch. 1647.

Materia pura nominabilis tantum est. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 4. c. 8. ch. 1648.

Materia in mundo corporeo propter extremam inopiã, & inexplebilem appetitum dicitur mutabilitatis origo, merito talis est vbi formæ materiales euadunt, in mundo vero incorporeo non talis, vbi materia penitus fit formalis. Marsilius Ficinus in Plot. Enn. 2. libr. 4. cap. 3. ch. 1643.

Materia dicitur informis, quia forma deterior, nec tamè omnino nihilum. Marsilius Ficinus in Plot. Enn. 2. libr. 4. cap. 3. ch. 1643.

Materiam binarium Pythagorici nominabant, quia sicut binarius est ab vnitatem numerali processus sic superioris mundi materia est a diuina vnitatem processio. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 4. c. 5. ch. 1645.

Materia non est dimensio, alioqui dimensio esset substantia. Marsilius Ficinus in Plot. Enn. 2. libro quarto, capit. 12. char. 1650.

Materiæ dimensionem interminatam dare nil aliud est, quam consistere materiam ad dimensionem quamlibet se indifferenter habere, vt ad quamlibet qualitatem. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. secunda. libro quarto, capitulo 12. char. 1651.

Materia est penitus segregata, vt & primū principium segregatum est. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. 2. libr. 4. capit. 13. chart. 1652.

Materia est infinitudo, idest aptitudo per se formabilis, nullus per se formales in se fines possidens. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 4. cap. 15. char. 1652.

Materiæ primæ potentia non est conferenda cum reliquis potentijs, nam cæteræ sunt in subiectis, hæc omnium

nium naturalium est subiectum. Marsil. Fic. in Plotini En. 2. l. 4. c. 17. char. 1654.

Materia prima cum sit malum, idest maxime distans a bono, non sic appetit bonum, vt naturale aliquid sibi vèdicet, sed vt quandam imaginariam sibi inde vestem inducat. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 6. c. 3. c. 1719.

Materia ob suam debilitatem nequit motum euitare, vel absque tali distractione suscipere formas, idest vt vna cum qualibet specie venit propria qualitas in materiam, sic & habeat vna cum specie, & ad nouæ speciei aduentum noua fiat quantitas: vt & qualitas propria speciei, & quantitas producit in materia secundum distantiam ex quantitate virtutis agentis, motuque formali. Mar. Fic. in Plo. En. 3. l. 6. c. 4. c. 1720.

Materia cum ob extremam virtutis defectum semper egeat sustentaculo, nec fundamentum inferiori possit inniti, (nihil enim est illa inferius,) nacta est superius sustentaculum, idest naturam, vt & natura animam. Cum materia ab essentia naturæ pendet, & ab ipsa mentis essentia. Marsilius Fic. in Plotini Enn. 1. libr. 8. cap. 3. char. 1584.

Materia prima fit omnibus tum mouentibus, tum formis est subiecta, non est principium rerum. Marsil. Fic. in Plo. En. 6. l. 1. c. 27. ch. 1773.

Materiam primam Plato non vult esse nihil, imo receptaculum formarum, nutrix, & alia, vt in Timæo. Io. Pic. Mir. de vno, & ente, cap. 5. ch. 251.

Materia prima dicitur ab Aristotele subiectum vniuersi, quæ primum ex quo quidpiam fiat non ex accidenti, vel si corrumpitur in quod vltimo resoluitur, ex quo fiunt quæcunque fiunt, & in quod ea ipsa corrumpentur. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de materia prima, cap. 2. c. 155.

Materiam primam analogia cognosci voluit Aristoteles, Plato vero notha ratione, Aueroes vero ita eam ex transmutatione cognitam voluit, vt ex operatione forma. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de materia prima, cap. 2. ch. 156.

Materia prima, & vniuersalia quodammodo habent ideas in Deo imitationis, & cognitionis: cognitionis, quia Deus eam cognoscit distinctam a forma, habet ideam imitationis, quia Deum auctorem suum imitatur quantum potest. Gabriel Buratellus de ideis, libro primo. chart. 38. tergo.

Materia principij cuiusdam rationem habet, & alia principia Plato introducit, exemplar ad quod ideæ reducuntur, & principium paternum, quod ad Deum rerum omnium principium refertur. Alc. c. 9. c. 1950.

Materiæ primæ nullas formas inesse Aristoteles vult, sed absolutam ad eas excipiendas potestatem, in eoque alios multis locis reprobendit, qui in illa ponunt rerum omnium confusas formas, quas in ortu volunt esse distinctas, & in eum ordinem adductas, quem nunc in vniuersitate obtinent, quæ Platonis in Timæo non obscura extat sententia. Iacobus Carpentarius in Alcinoi præfatione.

Materia prima, & si non solum sit in potestate, sed sit potestas ipsa, assentior tamen Iulio Scaligero Philosopho ætate nostra acutissimo, eam sua essentia vere vnum esse naturæ principium, partemque quodammodo compositæ rei naturalis, formarum fundamentum & subiectum substantiarum, quæ sunt cum materia coniunctæ. Iacobus Carpentarius in Alcinoi, capitulo septimo. chart. 183.

Materia prima in sensum cadere non potest, cum non sit hoc aliquid, quia quod hoc aliquid non est, nec vllius qualitatis particeps est: tangitur tamen quodammodo, quia rationem habet subiecti. Ideo adulterino modo tangitur, vt etiam adulterino intelligitur. Iac. Car. in Alc. cap. 7. ch. 183.

Materia prima propter mutuum quatuor elementorum

commutationem a naturalibus philosophis fuit adinuenta. Leo Heb. de Amo. dia. 2. ch. 68.

Materia prima a nonnullis meretrix appellata. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 69.

Materia ex prima tanquam ex communi radice rerum omnium inferiorum generatio, & corruptio proficisci videtur. Leo Heb. de Amo. dialo. 2. c. 69.

Materia prima formas omnes, vt foemina marem ingenti amore prosequitur. Leo Hebræus de Amore, dialogo 2. chart. 69.

Materia, ut se habet ad formam.

Materia cum omnibus formis penitus careat, omnesque suscipere debeat, non est corpus, nec incorporea, sed potentia corpus. Alc. cap. 8. char. 1950.

Materia non habet suapte natura vim vllam formarum procreatricem, quia formare seipsum non potest informe subiectum, cum nihil omnino agere queat, si quædem actio a forma prouenit, a qua prouenit esse: Ac si materia, quæ subest arti, quamuis forma non careat, non tamen a seipsa, sed ab artis forma ad formam ducitur artificij, certe materia, quæ natura subijcitur, cum sit informis, non a seipsa, sed a natura formæ ad formam ducitur naturalem. Marsil. Fic. in Platonice Theo. libr. 1. c. 3. ch. 82.

Materia longius ab ente distat, quam formam, quandoquidem forma materialis ens verum refert velut imago, materia non refert, nisi fortassis vt vmbra, vel potius, ut oppositum, si quidem tam informis materia sit, quam essentia vera formosa. Marsil. Fic. in Plato. Parmenide. c. 43. ch. 1159.

Materia ut sit unum aliquid definitum sortitur a forma, per quam subit hanc speciem, uel illam. Vt autem sit unum, & id quidem indefinitum, habet ab ipso simpliciter uno, quoniam ab hoc solo dependet, ut penitus infinito. Marsilius Ficinus in Platonis Parmenide, capitulo 43. ch. 1159.

Materia reipsa a forma nunquam separari potest. Marsil. Fic. in Plat. Parm. c. 60. c. 1175.

Materia æque se habet ad omnes formas, ideo per ipsam nihil tale nominatur, sed per formam. Mar. Fic. in Pl. phil. l. 1. c. 29. ch. 1225.

Materiæ naturales conuersiones ad summum bonum, quæ conuersio est quidam actus expletio, idest, ut per actum unum ad unum reflexa, omnis actus fiat, formis omnibus insignita. Marsilius Fic. in Plato. philebo libr. 1. c. 31. c. 1241.

Materia non fit ab artifice, sed forma, nam materiam natura gignit. Marsilius Ficinus in Platonis philebo, libr. primo, cap. 30. ch. 1238.

Materia per hypostasim ad unam conuersa animam, actusque animæ, perque animam ad mentem, & per mentem ad bonum ipsum, formis omnibus exornatur. Marsilius Ficinus in Platonis philebo, libro primo, cap. 31. chart. 1241.

Materia diuinæ præstantiæ necessitatem necessario committatur, bonitatem aspectus forma, quæ materia parum distat a nihilo. Marsil. Fic. in Platonis philebo, libro 2. cap. 1. ch. 1253.

Materia nusquam totam formam habet plenitudinem, & cum ubique ad recipiendum parata sit, adhuc quod si perest appetit, potestque accipere, & in diuersis accipere partibus. Igitur, & temporum, & locorum interuallis diuersis, diuersis modis suscipit eandem formam naturam. Marsilius Ficinus in Plato. philebo, libro secundo, cap. 3. ch. 1257.

Materiæ, & formæ inuicem coniunctarum, non duo sunt esse, sed unum, ut operatio emicat una: nam materia ipso esse formæ existit. Marsil. Fic. in Plato. philebo, libro secundo, cap. 4. c. 1258.

Materia cum extensione quadam semper accipit formas quoniam ad motum formæ super eam diuinitus procedentis, ubique protrahitur, natura eius libenter protractionis cedere, pareque ubique cuiuslibet molis: quoniam nullam sibi propriam possidet molem. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. tertia, libro sexto, capitulo quarto, char. 1720.

Materia nullam affert formarum propriam varietatem, sed formæ defectum. Marsil. Ficinus in Plotini Enn. 5. libr. 7. cap. 2. ch. 1767.

Materiam non tantum natura, verum etiam tempore quamlibet formam sibi aduenientem præcedit. Leo Heb. de Amo. dialo. 3. ch. 252.

Materia, ut inferiorum, & superiorum.

Materia eorum, quæ gignuntur aliam, & aliam habet semper speciem, sempiternorum vero, materia eadem semper possidet idem, & in sempiternis semper materia simul est cuncta, hic nihil semper est idem, & sic cum cuncta possideat, non habet in quod valeat permutari. Nunquam ergo illic est informis. Plot. En. 2. libr. 4. cap. 3. ch. 160.

Materia diuinorum intelligibilis vtrum sit sempiterna, nec ne, perinde se habet ne si quis percontetur an idee sint sempiternæ. Plot. En. 2. libr. 4. c. 5. ch. 161.

Materia diuina accipiens quod eam terminat, vitam determinatam, intellectualemque nascitur, hæc autem determinatam quidam aliquid sit, nec tamen viuens, nec intellectualem quicquam, sed vita vacuum quiddam, quæuis ornatum. Forma quinetiam imaginaria est, ideoque imaginarium est subiectum. Illic autem, & forma vera res est, & subiectum consequenter essentia vera. Plot. En. 2. libr. 4. c. 5. ch. 161.

Materia in corporibus est, quia quod transmutatur non omnino corrumpitur, alioqui essentia quadam in nõ ens penitus euanesceret, nec quod sit ex eo, quod nullo modo est efficitur, sed commutatio quadam sit ex vna specie in aliam, permanet autem quod genitæ rei speciem induit, dum exiit alteram. Constat hoc insuper ex interitu, hic enim pertinet ad compositum. Quod si ita est, ex materia, & forma constat omne caducum. Plot. En. 2. libr. 4. c. 6. ch. 162.

Materiam esse in corporibus inductio testatur, & resolutio idem nobis ostendit, ut si phala resoluatur in aurum, aurum in aquam, aqua proportionale aliquid existit. Plo. En. 2. libr. 4. c. 6. ch. 162.

Materia apud superiores ens dicitur, quod enim super ipsam extat superius ente cõstitur, apud nos vero quæ est super materiam, ens existit, quapropter cum de hac non ens dicitur, intelligitur alteram ens ad ipsius entis pulchritudinem. Plotinus Enn. secunda, libr. quarto, capit. 16. ch. 170.

Materia elementorum ex se ipsa informis est, & formas ab intellectu totius effectore accipit. Plotin. Enn. 5. libr. 9. cap. 3. ch. 557.

Materia nisi sit, sensibilia esse non possunt, at materia, quæ ante hæc est, posterior multis est, cum esse obscurum habeat, & minus esse, quam illa, quæ sunt in ea hæc quidem rationes sunt, materia vero rationis omnino expers est, & quædam rationis umbra. Plo. En. 6. libr. 3. cap. 6. ch. 622.

Materia celi, si Procli sententiam sequimur, si quam sibi speciem propriam, inseparabilemque vindicat, quod est probabile, ut super imperfectam materiam sit perfecta, propriam habet exemplar, Marsilius Ficinus in Plato. Parm. c. 7. ch. 1140.

Materia inferiorum differt a materia incorporei mundi, quoniam hæc profundum est imaginum, illa vero formarum est profundum, quarum hæc videtur imagines. Mar. Fic. in Plo. En. 2. libr. 4. c. 5. ch. 1645.

Materia corporum cum materia incorporei mundi non genere conuenit, sed habitu. quodam. Mar. Fic. in Plot. En. 2. libr. 4. c. 5. ch. 1645.

Materia, ut sensibilis, & intelligibilis.

Materia si in mundo intelligibili non esse dixerimus, quia essentia eiusmodi semper hæc habet, & ambo sunt vnum, sequetur, & neque hic esse materiam corporum, nunquam enim materia hæc est absque forma sed semper totum corpus, nihiloque minus est compositum, & intellectus dupliciter inuenit, hic diuidit quousque ad id, quod simplex est peruenerit, quod videlicet resolui ulterius non valet, & quatenus referri in aliud potest, in eius profundum penetrando progreditur, & denique vniuersumque profundum est materia, & materia omnis est tenebrosa, quoniam ipsa ratio lumen est, & ipse intellectus ratio. Plot. Enn. 2. libr. 4. capit. 5. cha. 161.

Materiale, ex se non est intelligibile, sed quatenus a materialibus conditionibus propter intellectum absoluitur, nec igitur sibi, sed intellectui abstrahenti intelligibile fit. Cõtra immaterialia per se intelligibilia sunt. Materialia cognoscit intellectus non propter illa, sed per rationes innatas intelligentiæ, quasi per causas. Marsilius Ficinus in Theophrastum, de phantasia, & int. c. 20. c. 1835.

Materia, ut mala.

Materia, ut secunda est, sic & malignitatis eadem est, & secunda. L. Apul. A. cl. ch. 261.

Materia non est malum, nam speciei particeps est ornatus, & pulchritudinis, si nullam speciem habet facere nequit quicquam, nec pati potest, si enim, nec vquam nec vilo modo, neque bonum est, nec malum, & si est, est bonum, aut duo erunt principia, & sic ab vno alio dependentia, & si materia necessaria est ad vniuersi consummationem, quomodo malum? nam aliud est malum, aliud necessarium, & si materia malum est, quomodo naturam generat, & nutrit? malum enim, qua ratione malum non generat, aut nutrit, aut quicquam facit aut seruat. Dio. Areo. de diu. no. ch. 1084.

Materia non modo non est malum, sed nec animas ad malum trahit, quare malum illis non ob materiam, sed ex inordinato quodam, & aberrante motu contrahit. Dion. Areo. de diu. nom. ch. 1084.

Materia ideo mala est, quia nullam ex se ipsa qualitatem possideat, quas suscipitur est, in ipsa velut in subiecto futuras, nec tamen ita dicitur esse non qualis, quasi naturam habeat nullam. Plotinus Enn. prima, libr. octauo, cap. 10. chart. 79.

Materia dicitur non qualis, quia quod quale dicitur naturam habet accidentis, dicitur ergo non qualis, & mala ex eo quod nullam habet qualitatem. Plo. En. 1. libr. 8. cap. 10. cha. 79.

Materia est in causa debilitatis, & prauitatis animæ: Plot. En. 1. libr. 8. c. 14. ch. 82.

Materia cum sit mala appetit bonum, quia & ipsa participatio boni non definit esse quod erat. Plot. En. 3. libr. 6. cap. 11. ch. 314.

Materia a Deo producta, tanquam mundo necessaria nõ est malefica, cum ad mundi totius generationem condecatur. Proclus in repub. Plato. ex Marsilio Ficino in epist. libr. 11. chart. 938.

Materia, quia est informis, est mala, imo quia est informis, est ipsum malum, at bona dici quodammodo potest, quia formabilis est a bono. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. prima, libro octauo, capitulo quarto, charta 1585.

Materiæ deformitas est naturalis, pulchritudo vero peregrina,

vt materia formam aliunde accipit. Anime contra pulchritudo natiua est, quia suapte natura est vera forma, ideo actus aliquis in se consistens. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. prima, libro sexto, capitulo quinto, cha. 1577.

Materiæ turpitudine ad corpora tantum informata minime autem ad formas huiusmodi corpora informantes pertingit. Leo Heb. Amo. dia. 3. ch. 344.

Materia, ut causa.

Materiam videmus speciem omnem adimentes, & reliquum considerando, ut oculus si tenebras videre vult relinquit lumen, sic intellectus in penetrabilibus suis lumen occultat proprium, & quasi extra se progrediens, in illa, quæ ab ipso aliena sunt abit, nec interea proprium lumen admouet, ideoque contrariam naturæ suæ subest conditionem, ut quod sibi contrarium est inspiciat. Plotin. Enn. prima, libro octauo, capitulo 9. char. 79.

Materialis causa quamuis bonum aliquid sit, turpe tamẽ est, & deforme, vniuersi particeps, sed speciei expers. Sensibile vero pulchritudinis vestigia possidet, iustitiæ vero nequaquam. Procl. in Alc. 1. ch. 1925.

Materia ideo est concussa, quia potentia est ens eorum quæ sunt. Bessarion Cardinalis in Calumniato. Plat. libr. 2. cap. 5. ch. 18. tergo.

Materialis omnis motio generatio dici debet. Mer. Trif. Rimander, cap. 10. ch. 1848.

Materialia forma, & qualitates secundum corpora sunt diuisibiles. Porph. de occasione. ch. 1929.

Mathematicarum diuisio.

Mathematicæ omnes duorum generum sunt alia sunt, quæ a vulgo tractantur, ideoque practica: alia, a philosophis, ideoque contemplatiua. Pla. in phil. ch. 237. Mathematicas Pythagorici in quatuor distinguebant, Arithmeticam, quæ per se quantum contemplatur, Musicam, quæ ad aliud, Geometriam, quæ quantum ut immobile, & Astrologiam, quæ per se mobile considerat. Procl. in Eucl. 1. 1. c. 12. ch. 20.

Mathematicæ quid sunt.

Mathematicæ appellantur scientiæ ob consuetudinem, verum indigent, alio nomine euidentiore, quam opinionis, obscuriore quam scientiæ. Plato de republ. dial. 7. ch. 659.

Mathematica doctrina est præparatio quadam veluti in imaginibus exercentibus animam ad per se intuitiuam exemplaris attingentiam. Syrianus in decimotertio, vel in decimoquarto metaphysicorum, secundum Latinos ex cap. 7. ch. 112.

Mathematicarum rerum rationes essentielles, & per se mobiles sunt, animas complentes, quas promouens, & prouoluens cogitatio omnem mathematicarum scientiarum varietatem constituit, nec vquam quiescit gignens semper alia post, alia inueniens, suas indiuiduas rationes explicans cuncta, primarie præoccupauit, & secundum infinitam sui vim, ex præassumptis principijs varia producit, proponitque theorematata. Proc. in Eucl. 1. 1. c. 6. chart. 10.

Mathematicorum consideratio est præludium ad diuinorum contemplationem. Alc. c. 7. ch. 1950.

Mathematicarum intelligibilia, ut plurimum non sunt intenta a natura, & ideo tractatur in eis de infinito, & eorum intelligibilia sunt omnino imperfecta, cum nõ in proprijs suis subiectis deprehendantur, sed imaginatione quadam, & fictione concipiuntur. Auero. in Plato. de republ. tract. 2. col. 2. ch. 185.

Mathematicæ intelligibilium rerum imagines sunt, ut naturalium ymbræ. Ideo vtilis sunt. Bess. Car. in Cal. Pla. lib. 4. cap. 12. ch. 809.

Mathematicarum subiectum finis, principia, necessitas.

Mathematicæ omnes scientiæ constitutæ sunt ex fine, & infinito, ut & alia omnia, illis collectim omnia, & separatim producentibus, his progredientibus conuenienti mensura, ad decenti ordine progressum recipientibus, & alijs primis, alijs medijs, alijs postremis subsistentibus. Proclus in Euclidem, libro primo, capitulo secundo, char. 2.

Mathematicæ scientiæ sub cogitatione sunt, ideo cogitatio erit ut instrumentum aptum ad iudicandum. Proclus in Eucl. 1. 1. cap. 5. ch. 6.

Mathematica principia, vnum, multitudo, finis, & infinitum sunt. Procl. in Eucl. 1. 6. c. 7. ch. 11.

Mathematicæ formæ si neque per abstractionem materialium sunt, nec per collectionem eorum, quæ in singulis sunt communium, nec posterius genitæ, & a sensibilibus, necesse est utique animam aut a se, aut a mente, aut a se, & a mente eas accipere. At si a se duntaxat, quomodo hæc intellectibilium erunt formarum imagines? quomodo inter impartibilem, & partibilem naturam fuerint mediæ, nullam a primis quo ad esse perfectionem sortitæ? quomodo deum ea, quæ in mente sunt, primaria sunt omnium rerum exempla? si vero ab illa tantum, quo pacto vis illa exercendi, & mouendi sui, quæ in anima est permanere poterit? si quidem quæ in ipsa sunt rationes iuxta eorum, quæ ab alio mouentur, substantiam aliunde in ipsam fluxere? præterea in quo nam anima differt ab ipsa materia, quæ potentia solum omnino est, & nullam prorsus formarum materialium gignit? restat ergo animam, & a se, & a mente has producere, & ipsam formarum plenitudinem esse, quæ ab intelligentibus exemplis oriuntur, & ex sese ad esse trãsitum fortuantur. Proc. in Eucl. 1. 1. cap. 6. ch. 9.

Mathematici finis est, planam & in tres portetam naturam dimensionis cognoscere, morumque ad celestium progressus suscipere, atque ita summa quadam mathematici speculatio proponatur. Alc. cap. 7. ch. 1949.

Mathematicæ cum de forma tantum quærant, necessarium est si ea, quæ tractant in opus redigi debent, indigere alia quadam vteriori notitia, quam quæ ab illis tradita est. Aueroes de republica Plato. tractat. secundo, chart. 185. colum. 3.

Mathematicarum disciplinarum studiosissimus fuit Plato tonis Bessarion Cardinalis in Calumn. Plato. libro prim. cap. 8. chart. 11.

Mathematicis sine disciplinis intelligi non possunt libri Platonis Bess. Card. in Calum. Plat. lib. 1. cap. 8. ch. 11.

Mathematica per numeros diuina significant, per mensuras verò naturalia: ideo media sunt inter diuina, & naturalia. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, capit. primo. chart. 1438.

Mathematica sapientes non facit, quare veteribus puerorum studium fuit: immo qui ei soli totus se tradit, occasiones errorum in philosophia maximas parit teste Aristotele. Ioannes Picus Mirandulanus in Aitol. libro 12. cap. 2. chart. 719.

Mathematicarum probationes, modi, causa.

Mathematica duplices habet vires, vnas in multitudine principia deducentes, & diuersas contemplationis semitas gignentes, alteras multos transitus proprias in suppositiones colligendi vim habentes. Proc. in Eucl. 1. 1. cap. 7. chart. 11.

Mathematicæ demonstrationes debent problematibus accommo-

accommodari, triplices enim sunt, unæ quæ menti sunt propriiores, alteræ quæ cogitationi magis appropriata, tertiarum quæ opinionem non attingunt. Procl. in Eucl. lib. I. cap. 11. ch. 20.

Mathematica omnes probationes sunt, vel a principijs, vel ad principia, & quæ à principijs, vel a communibus notionibus, vel ab ijs, quæ præostensa sunt, quæ ad principia, vel ponendi, vel destruendi vim habent, quæ ponendi, resolutiones appellantur, quæ ad destruenda, deductiones ad impossibile. Procl. in Eucl. lib. 3. commen. 10. ch. 165.

Mathematica industria aliter vititur contemplator, aliter practicus, ille quidem numeros, & unitates considerat per se formaliter existentes, ita que apud illum nullum unum differt ab uno, nec binarius a binario. Hic autem numeros in rebus, & res considerat numeratas. Mar. Fic. in Plat. phil. c. 54. ch. 1267.

Mathematicæ probationes omnes vel a principijs sunt, vel ad principia, quæ a principijs, duplices sunt, aut a communibus notionibus, a solaque euidencia per se fidem facientem emanant, aut ab ijs, quæ præostensa fuere: quæ ad principia, vel ponendorum principiorum vel destruendorum vim habent. Ponendi principij vim habentes resolutiones appellantur, his compositiones opponuntur, nam fieri potest, ut a principijs illis ad quæsitum ordinem progrediamur, & hoc nil aliud est quam compositio: destruendi vero vim habentes deductiones ad impossibile nuncupantur. Iacobus Carpentarius in Alcinoi in prima digressionem de analyt. meth. chart. 118.

Mathematicæ, ut à se, & ab alijs differunt.

Mathematica essentia medium obtinet locum inter impartibiles substantias, & partibiles, unde scientia inferior est, opinione perfectior. Proclus in Euclid. libro primo, cap. 1. c. 1.

Mathematica Geometriam, & Arithmetica continet. Alcinoi. cap. 3. ch. 194.

Mathematicæ formæ in ordine rerum præcedunt physicas, tanquam minus egenæ, & magis simplices. Mar. Fic. de vita cælitus comp. l. 3. cap. 17. c. 555.

Mathematicæ ita se habent ad diuina, ut umbra ad corpora. Mar. Fic. in Plat. Theor. ch. 1281.

Mathematica media sunt inter diuina, ut naturalia. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 1. ch. 1438.

Mathematicis ad physica congruitas maxima est apud Platonem. Mar. Ficinus in Plato. Timæum, capitulo 23. chart. 1448.

Mathematica primo Alcinoi proponit ante physica, quia formæ mathematicæ minus absconditæ sunt, quæ naturales, & quia cum mathematicis in abstractionibus versatur, illis indigenus in naturalibus sermonibus generalibus. Iacobus Carpentarius in Alcinoi, capitulo sexto. chart. 173.

Mathematica ipsa sunt in naturalibus, & omnia fortuntur, quæ habent naturalia, cum autem per imaginationem se iunguntur, non amplius illa sibi conueniunt, quoniam in naturalibus finis est per actum motu acquisitum. Stephanus Combent. de transitu mentis in Deum, lib. 6. cap. 3. ch. 122. ter.

Mathematicæ à quibus, & ad quid inueniunt, & reiectæ.

Mathematica studia duabus de causis neglecta sunt, quia difficilia sunt, languide queruntur, præcepto re opus habent, qui querunt, aliter non reperire possunt. Quem contingere difficile est, & si contingat, alia causa est, non parere ei, qui hæc magno fastu elati querunt. Plato. de republica dialogo, septimo. charta 654.

Mathematicæ circa id, quod est somniant, reuera autem id videre impossibile est ipsis. Plato. de republica dialogo septimo. chart. 656.

Mathematica, qui non cognouit, non facile se affecuturum sperabit diuinam originem, & eorum, quæ ad visum exposita sunt pulcherrimam, & diuinissimam naturam, quantum Deus hominibus conspiciendam dedit. Plat. in legum appendice. ch. 971.

Mathematicæ ad philosophiam vtilis sunt, & Theologæ apprehensionis intelligentiam preparatam, & Plato admirabile de Deis sententias per mathematicas formas nos docet, necnon ad politicam mathematica utilis est. Proc. in Eucl. I. c. 8. ch. 13.

Mathematica scientia propter se expetenda est, non propter vsus humanos, nam finem ad mentem, & ad vniuersam sapientiam referre debemus. Proc. in Euclid. lib. 1. cap. 9. ch. 16.

Mathematicarum disciplinarum cognitionem, qui contemnunt, voluptates, quæ in ipsis est, non degustarunt. Procl. in Eucl. I. c. 9. ch. 16.

Mathematicæ facultatis pars, quæ ad numeros spectat, non mediocrem ad diuina percipienda vim præstat. Verum ab errore, & ignorantia, quæ circa sensibilia ista versatur, nos liberat, & opem ferens ad essentia cognitionem, promptumque ad certamen propter consequentium rerum, ordinisque peritiam hominem reddit. Alc. c. 7. ch. 1950.

Mathematicæ circa accidentia versantur, quæ nullam habent ex sese firmitatem, & cum substantia non accidente intellecto perficitur mens, ideo si ad intellectum referantur, eius perfectio intellectile non esset, ideo non ad naturam, non ad mores vtilis, sed puerorum ludus erant. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium libro tertio, cap. 6. char. 957.

Mathematicas scientias iuuenes discere debent, turpe enim est, & hebetis ingenij ea ignorare, quæ singulis quibusque horis necessaria sunt. Franc. Patricius de republica, lib. 2. cap. 2. ch. 47.

Mathematicarum inuentores fuere Arithmetice, & Geometriæ Thales Milesius, & Pythagoras samius postea omni cultu absolutas reddidit. Sed Aegyptij Geometriæ inuentione gloriantur, ut phænices Arithmetices, & Geometriæ. Fr. Pat. de rep. l. 2. c. 1. ch. 47. ter.

Mathematicas ponit Plato inter scientiam, & opinionem, quia inter physicam, id est corporum notitiam, metaphysicam, id est certam scientiam sunt mediæ. Seb. Fox. in 7. Plato. de rep. ch. 304.

Mathusala posuit ducentos, & quadraginta annos vidisse Adam, & consuetudinem cum Noe plus quingentis annis ante diluuium habuisse. Augustinus Steuch. de perenni philo. l. 1. c. 1. c. 1. ter.

Matrimonia communia posuit Plato. L. Apulci de dog. Plato. l. 3. ch. 253.

Matrimonia dum sunt miscere debent ingenia diuersa, iracunda tranquillis, sedato homini incitator mulier applicetur. L. Apu. de dogm. Plat. l. 3. c. 254.

Matrimonium procreat, vel electio, vel contingentia concursusque ex omnibus, & hæc sequitur generatio filiorum. Plot. En. 2. l. 3. c. 14. ch. 145.

Matrimonio nihil homini creato prius præceptum fuit a Deo. Mar. Fic. in epist. l. 4. c. 779.

Matrimonia ciues ciuibus diuturna necessitudine coniungunt, infensos, & inimicos conciliant bella ad pacem, & concordiam redigunt. Franciscus Patricius de repub. l. 4. c. 3. ch. 110.

Matrimonij deæ Iunoni cum sacra antiqui facerent, ab hostia sel eximere consueuerunt, quasi a re coniugali bilem, atque iracundiam auferre oportere significantes. Fr. Pat. de rep. l. 4. c. 5. c. 129. ter.

Medicamenta, vsiones, sectiones, incantationes, amulæta, neque

neque alia huiusmodi quicquam non sunt profutura, nisi prius ab ebrietate, & repletionem, & rebus venereis, & ocio desistant. Plat. de rep. dial. 4. ch. 605.

Medendi ars somniis est comparata diuinis. Iamblic. de myst. charta 1883.

Medicamentis frigidis diu adhibitis si eger non conualescet, rite tandem ad calida transeundum est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 5. ch. 1404.

Medicina est scientia amorem corporis ad repletionem, & euacuationem. Et qui cognoscit in his honestum & turpem amorem, hic pro maximo medico habendus est: & qui transmutare potest ut pro altero amore alterum adipiscatur, & ut quibus amor non inest, cum tamen inesse oporteat, illic inducatur: & ut quibus inest extimatur, is profecto bonus fuerit opifex. Oportet enim ut quæ inimicissima sunt in corpore, quantum eius fieri potest amica facere, & ut se mutuo amant efficere: inimicissima sunt, quæ sunt maxime contraria, frigidum calido, amarum dulci, siccum humido. His cum amorem inducere noscit Aesculapius, medicam artem instituit. Plat. in Symposio. ch. 287.

Medicina est scientia tuendæ sanitatis. Plat. in Charmide. charta 381.

Medicina est ars, quia eius, quod curat, & naturam considerat, & causam eorum, quæ facit, & singulorum horum rationem reddere potest. Plat. in Gorgia. ch. 484.

Medicina est ars, quæ corporibus medicamenta, cibos, & potus tribuit. Plat. de rep. dial. 1. ch. 560.

Medicina inuenta est, quia corpus prauum est, & non sufficit ipsi ut tale sit, ideo commoda suppeditare illi debet. Plat. de rep. dial. 1. ch. 564.

Medicina non considerat commodum medicinæ, sed corpori. Plat. de rep. dial. 1. ch. 564.

Medicina opus habere non vulnerum gratia, aut quorundam morborum per annum circuitum illabentium, sed propter desidiam, & victum luxuriosum, dum fluxionibus, & ventis homines, velut paludes, impleat, ita ut elegantes Aesclepiadas coegerint, noua morbis nomina imponere, & flatu, & defluxionem appellare, non turpe videtur. Plat. de rep. dial. 3. ch. 594.

Medicina, & iudiciaria talis in republica instituenda est, qui ciuium bona natura præditorum, & corpora, & animas curabunt: contra vero affectos, si corpore tales fuerint, mori sinent, si vero animam natura malam habuerint, & incurabiles fuerint, ipsi occidant. Ciuitati optimum fuerit, & ipsis, qui hæc patientur, si hæc fiat. Plat. de Rep. dial. 3. ch. 596.

Medicina eadem eget & morbus qui ab anima in corpus, & qui a corpore mittitur in animam. Max. Tyr. sermo. 18. ch. 139.

Medicina illa nobis querenda est, ex qua corpus ad firmitatem accedat: sin minus, eam, ex qua facile, quodcumque corpus inuaserit malum cõternere possimus. Nã sani animi vir si aliquo corporis morbo detinetur, eius rei vel nullam habebit rationem, ideo eam partem curare oportet, quæ semper eadem ratione cõstat, animum scilicet. Max. Tyr. sermo. 18. ch. 140.

Medicinis exquisite purgantibus, & iuuenes senes sunt, ut ait Hippocrates: sed ubi diæta non sufficit, clystere, vel manna, vel aloë præsertim lota securus. vteris: si alius adstrictior, manna cum iure caponis, mirabulanique virtute. Mar. Ficinus de vita producenda libro 2. capit. 17. ch. 524.

Medicina omnis exordium a vaticinijs habuit. Mar. Fic. de vita cælitus comparanda lib. 3. capit. 2. ch. 562.

Medicina sine cœlesti fauore sapius est inanis, sæpe noxia. Mar. Fic. in apolo. mundi. vita. ch. 573.

Medicina in quolibet morbo cum mali humoris non superat qualitate, conuertitur in humorem, minuit vires, turbat corpus, pondus auget. Mar. Ficinus in epistolis lib. quarto. ch. 753.

Medicinæ origo, siue Hebræos & Arabos sequaris, siue Græcos, Aegyptios, Theologos ab ipsa diuinitate manauit. Mar. Fic. in epist. lib. 4. ch. 759.

Medici, quæ in decumbente ægro conditiones viderint, quibus dehonefatur cadavera, futuræ mortis indicia prænoscent: contra quæ sani corporis honestamenta sint, ea futuræ salutis indicia sint, ut oculi concaui, frigidæ aures, & contractæ, arida frons, color viridis, plūbeus, niger, ni præsertim, aut ventris solutiones, aut vigilia, aut ieiunia præcefferint, & ex corporis positione quæ mortuis similis sit. Ioannes Franciscus Picus Mirand. de prænot. lib. 3. cap. 7. ch. 463.

Medicinam primus a studio sapientiæ separauit Hippocrates, quæ paulopost in tres diuisa partes est, diætetica, pharmaceutica, & chirurgica, & inter ipsos alij rationales appellati, qui naturæ cognitionem necessariam esse arbitrabantur, quorum princeps fuit ipse Hippocrates, alij eam in vsu, & experimentis locarunt, & empyrici vocati sunt, quorum dubium est, qui princeps fuit. Nã alij Serapium, alij Philippum Coum, alij Acronem Agrigentinum putant. Qui etsi empyrici erant, non tamen, ut nostri temporis empyrici putant, ratione non pollerent, sed quod vsu & experientia comparari posse, non ratione solum putarunt. Deinde & methodici fuerunt, qui ab vtriusque diuersi erant auctore Themisone. Ioan. Fran. Pic. Mirand. de exam. van. doct. gen. lib. 1. ca. 2. ch. 732.

Medicinæ inuentor fuit Apis Aegyptiorum Rex, qui hoc saluberrimum inuentum in deorum numerum relatus fuit, & Aesculapius de ea primus scripsit. Fr. Pat. de rep. lib. 2. cap. 3. ch. 51. ter.

Medicina in tres partes diuisa, una quæ victu, altera medicamentis, tertia quæ manu mederetur. Franc. Pat. de rep. lib. 2. cap. 3. ch. 52.

Medicus in republica Platonis non inutilis erit, ut externas ægrotudines curet, & naturæ defectum à non naturali cognoscat. Aueroes in republica Plato. tractatu primo. col. 4. char. 177.

Medicorum diuinationibus hierobotanon herba confert. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 4. ca. 1. ch. 124.

Medici officium est cogitare quando ægrotantes adit, agi de vita, & nihil sine ratione audeat atterere, nihil sine consilio. Mar. Fic. in epist. lib. 3. ch. 744.

Medici humani officium est, & si minus sanitatem, semper tamen præstare prognoscionem diuini pariter vtrumque completi. Mar. Fic. in epist. lib. 12. ch. 962.

Medici prudentes duplici utuntur purgatione, leniente prima, deinde soluente: sic moralis philosophus quasi leniens antecedit, sequitur purgatio; speculatrix imaginationis morbos, id est deceptiones extirpans, quam ante moralem purgationem fumere non est tutum. Ne quis uitiorum morbis infectus, ipso speculationis acumine abutatur, ad iustitiam, & impietatem defendendam. Mar. Fic. in phædone. ch. 1391.

Medicus, ut medicus non exigit mercedem, sed ut miscetur cum mercenaria, eius enim finis est morbi curatio. Mar. Fic. in Plat. de Repub. dial. 1. ch. 1398.

Medici peritissimi certos inuicem succos quadam ratione commiscunt, per quam in unam nouamque formam plures, & diuersæ materiæ coeunt, & ultra uim elementalem, uirtutem quoque cœlestem mirifice nascuntur, quod in Mithridatis confectio, & Andromachi Theriaca est manifestum. Ita & musci artificiosissimi grauissimas uoces quasi materias frigiditas, & acutissimas quasi calidas, & mediocriter graues ut humidas mediocriter, & acutas, ut siccas tanta ratione contemperant, ut una quædam forma fiat ex pluribus, quæ ultra uocalem uirtutem consequatur insuper, & cœlestem. Mar. Ficinus in Plat. Timæum, cap. 30. char. 1455.

Medicis Romani multo tempore caruere, quia austerior Tom. 3. M m rem

rem vitam agebant. *Sebastianns Foxius in 2. Platonis dialogo, chart. 83.*
Medici, & iudicis similitudo est, non tantum professione ipsa, sed etiam munere. Medicus morbos corporis, iudex animi vitia curat: ille morborum peritus, & intelligens constitutionis cuiusque esse debet, hic ingeniorum, & morum civilium doctus: uterque probus, & diligens, uterque senex, aut saltem experimento peritus. *Seb. Fox. in 3. Plat. de rep. dial. ch. 132.*
Medici boni dant operam, ut egrotantibus profint, si queant, si nequeant, vltiorem prohibeant lapsum. *M. Anto. Natta de pulchro, l. 5. ch. 118. terg.*
Mediocritas nil aliud est, quam medium inter excessum, & defectum, & cum id sit optimum, ideo virtutes hæc mediocritates dicte sunt, quod nos mediocriter affectos circa perturbationes humanas reddunt. *Alcin. capitul. 26. chart. 1958.*
Meditatio non est amplius producenda, nisi quousque voluptas procedit. *Marsilius Ficinus de studio san. tuen. lib. 1. cap. 8. chart. 510.*
Meditationes, & doctrinæ, tanquam collisiones quedam mutue luminum ipsius primi boni gratia facte, atmorem tandem ab ipsum bonum in animo accederunt, amor confestim traducit, & vnit, mox diuinum in animo sic accenso superne lumen effulget. *Mar. Ficin. in Dion. Areop. de diui. nom. chart. 1015.*
Medium est, quod æqualiter ab extremis abest. *Plato, in Parmenid. chart. 205.*
Medium vnum sufficit ad duo plana connectenda. *Plat. in Timæo. chart. 735.*
Media duo necesse est, vt sint ad connectenda duo solida. *Plato in Timæo. chart. 735.*
Medium vnum sufficere inter duo plana, intellige inter duas formas medium vnum satis facere, id est formale. Formæ enim cum formis deinceps vbi per extrema sui sese contingunt, vno quodâ formali mediocri congruunt, vtrinque partim quidem conueniente partim differente. *Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 22. ch. 1447.*
Media duo inter solida conuenire, intellige inter composita naturalia duo diuisæ naturæ gemina media interponi, quorum alterum formale sit, alterum materiale. *Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 22. ch. 1446.*
Medium inter ens, & nihil Platonici ponunt materiam, quæ & non ens dicitur, & non nihil. *Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 8. cap. 3. chart. 1584.*
Medium inter oculum, & colorem est aer, non vt aer, sed vt diaphanum. *Marsilius Ficinus in Prisciani in Theophrast. cap. 14. chart. 1807.*
Media quædam, quæ nec pulchra, nec turpia vocari conueniunt, duplicia esse comperiuntur. *Leo Hebr. de Amor. dialog. 3. chart. 231.*
Medulla facta est ex triangulis, quæ prima essent minime intorta, & læuia, & ignem, & aquam, & aerem, & terram maxime exacte exhibere poterant, ea Deus singula à suis generibus seorsum fecernens, & congrua inter se miscens ipsam medullam effecit. *Pl. in Tim. c. 753.*
Medulla est principium ossium. *Plat. in Tim. chart. 753.*
Medullam irrigat, quod per ossium densitatem percolatur. *Plat. in Tim. chart. 658.*
Medulla cervicis ad conseruandum spiritum animale quam plurimum conferre censetur. *Mar. Ficin. in Plat. Timæum cap. 72. chart. 1478.*
Medulla Platoni videtur, vt elementum carnis, ossis, & nerui, quæ sanguinea est, sed per concoctionem albescens, vt in semine experimur, quod Aristoteles, & Galenus sanguinem tribuerunt. *Iacobus Carpentarius in Alcinoi cap. 14. chart. 373.*
Melancholicos extitisse omnes viros in quavis facultate præstantes asserit Aristoteles, & Plato ait in libro de sciētia ingeniosos plurimum concitatos, & furiosos esse solere, & Democritus ait nullos magnos viros fore,

nisi eos, qui furore quodâ perciti sunt, & Plato in phædro ait frustra poeticas fores absque furore pulsari. *Mar. Fic. de studio san. tuen. l. 1. cap. 5. ch. 497.*
Melancholia duplex est, altera naturalis, altera aduisione contingit. Naturalis nil aliud est, quam sanguinis densior, & sicior pars. Adusta in quatuor partes distribuitur, aut naturalis melancholiæ, aut sanguinis purioris, aut bilis, aut falsæ pituitæ combustionem concipitur. Quacunque aduisione nascitur, iudicio, & sapientiæ nocet. Namque dum humor ille ardet, concitatos, & furentes facere solet, cum extinguitur, subtilioribus partibus resolutis, restante sola fuligine terra stolidos reddit, & stupidos, at sola melancholia naturalis ad iudicium, & sapientiam conducit, nec semper. Si sola sit, atra, & densa mole offuscatur spiritus. Si pituitæ simplici miscetur, ad summum frigiditatis intenditur. Quo in statu nil speratur, sed teget celi conuexa tueri. Si bilis atra, vel simplex, vel mixta putrescit, quartanam gignit. Oportet ergo, nec tam paucam esse, vt sanguis, bilis, & spiritus quasi fræno careant, vnde instabile ingenium, & labilem memoriam esse contingat, nec tam multam, vt nimio pondere pergruati dormitare, & egere calcaribus videamur. Ideo oportet esse, quoad eius natura patitur, subtilissimam. *Marsilius Ficinus de studio san. tuenda, lib. 1. cap. 5. chart. 497.*
Melancholia, vt studiosis seruiat, ita mixta esse debet, vt sanguinis octo sint partes, bilis duæ, atræ bilis, duæ, quæ accendatur aliquantum a duabus illis, vt accensa fulgeat, non vratur. *Mar. Fic. de studio san. tuenda, libro 1. cap. 5. chart. 498.*
Melancholia ingeniosos reddit, cum mista sanguini, & bili, & atræ bili est. Quia spiritus subtiles sunt non aliter ac vitis aqua, calidi, & agiles, & solido humore manantes actioni diutissime seruiunt. Quo obsequio animus stetus indagat vehementer, & perseuerat inuestigando diutius, quæ inuestigauit inuenit, clare perspicit, sincere iudicat, & diu iudicata retinet, & omnia in centro perspicit, Saturno, & Mercurio persimilis altissima penetrat. *Marsilius Fic. in studio san. tuenda lib. 1. cap. 6. chart. 498.*
Melancholia ex sicco, & atro, ac crasso sanguine efficitur, id est atra bilis, quæ suis caput vaporibus implet, cerebrum siccat, animam atris, & horrendis imaginibus noctu diuque sollicitare non cessat. *Mar. Fic. in Plat. conuiuium orat. 9. cap. 9. ch. 1346.*
Melancholicum humorem in pueris non esse ex constitutione scito, quæ sanguinea est maxime, quæ aerea, sed ex reliquijs quibusdam materni menstruique sanguinis in puero putrefactis, & aduisione quadâ in atrâ bilis conuersis. *Mar. Fic. in Pl. de leg. dia. 5. c. 1506.*
Melancholici natura frigidiores raro ridere solent. At si in risum erumpunt, in hoc solent esse immoderati. *Iac. Carp. in Alc. defensione. ch. 274.*
Melancholici scientias potius scire possunt absque studio, & labore, sed sola vi humoris, quam linguarum varietatem, in quibus nunquam antea se exercuerint. *Iac. Carp. in Alc. digres. 4. ch. 380.*
Melancholicus quod est honestus est, & quod honestus decensius, Plat. in Alcibiade 1. ch. 351.
Melior quanto quis est, tanto erga ceteros tum homines tum superos benignior, & modestior esse debet. *Plot. En. 2. lib. 9. cap. 9. chart. 208.*
Meliora quia sunt in mudo, sunt quoque deteriora, non. n. potest esse melius, nisi sit peius, & qui deterius est mudo tollit tollit et prouidentia. *Plot. En. 3. l. 3. c. 7. c. 276.*
Melior dicitur, quod bonitatis magis est particeps. *Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 5. ch. 1212.*
Melior se habere gradatim fit per bonum, non per essentiam, quæ non per se ad melius proficit, sed proficit per bonum. *Mar. Fic. in Platon. Parmenid. cap. 47. chart. 1162.*

Miles

Miles patriæ custos talis, & nasci, & educari debet vt canum instar, & erga notos sit mitis, & aduersus ignotos ferox, semperque vigil, & sagax. *Marsil. Ficin. in Plat. de rep. dial. 2. ch. 1390.*
Milites a teneris vnguiculis, & secundum animum primo per musicam, & secundum corpus deinde per gymnasticam, rite format Plato sub musica comprehendens fabulas quoque poeticas. *Marsilius Ficinus in Plato. de rep. dialo. 2. ch. 1400.*
Melodiam in celis esse tum ex graui tono, & motu tardotum ex acuto, & velociori, idem sub caelo est leuitas, & grauitas, frigus, calor, humor, & siccitas elementum: in generatione rerum forma, & materia, in humanis ingenijs mæfuetudo, magnanimitas, temperantia, fortitudo, & vt ex graui, & acuta voce, sic ex geminis cunctis supra dictis naturis fit vnum. *Marsilius Ficin. in Tim. Plat. ca. 28. ch. 1453.*
**Membris singulis fouendis, & confirmandis nihil salutarius esse potest theriaca, prodest spiritus, & ingenio, sicut pta drachma dimidia, vel saltem tertia drach. parte, bis in hebdomada autumno, vel hyeme, sed estate vel vere semel, si sola placet, frigidis temporibus, mero claro, & suauis, calidis aque rosaceæ duabus vncijs, vel tribus, stomacho vacuo sex aut septem horis ante cibum. Si desit theriaca, dabimus mithridatum, & eo die frigidis vtendum, si estas vel ver sit, alijs temporibus a calidis abstinendum. Secundo loco aloë rite lota pillulas, Tertio quibus diebus nec theriaca nec pillulis vteris compositione vtere hac videlicet. Summe cinnamomi electissimi drachmas quatuor, chebularum myrobalarum duas, totidem emblicarum, croci, rosarum drachmarum dimidiam, sandalorum rubrorum drachmas duas, corallorum similitum drachmam vnam, sacchari albi summi quantum satis est. Funde saccharum aqua rosacea, & succo citri, vel limonum, equalibus portionibus coquas suauiter. Deinde adde musci tertiam drachmæ partem, & ambra tantundem, pillulas ex aloë sic cõficias, sume myrobalarum chebularum drachmas duas, rosarum purpurearum, sandali rubei, emblicorum, cinnamomi, croci, pomi citri, been, melissæ, id est citrariæ singulorum drachmam vnam, aloes electe rite ablutæ drachmas duodecim. *Marsilius Ficinus de studio san. tuenda capit. 12. ch. 503.*
Membra corporis reficiuntur quotidie a sanguine ex venarum riuulis emanante. *Marsil. Ficin. in Plat. conui. or. 7. cap. 8. ch. 1359.*
Membra septem præcipue ad humani spermatis confectionem requiruntur, cor, cerebrum, iecur, liens, renes, testes, & penis. *Leo. Heb. de Am. dial. 2. ch. 74.*
Memoria, & opinio ex sensibus fit. *Plat. in phædo. ch. 52.*
Memoria donum est matris Musarum in sensibus, & cogitantibus submissum, vt aulorum signis impressis, exprimi ea, quorum meminisse velimus ex ijs quæ videamus, aut audiamus, aut ipsi cogitemus, & quod expressum fuerit meminisse, & scire nos quando simulachrum impressum mæserit, quum vero deletum fuerit, aut vt exprimat fieri non poterit, oblitos esse, & non scire. *Plat. in Thegeteto. ch. 126.*
Memoria est ars faciendi simulachra, altera assimilandi, altera spectra faciendi. *Plato in sophista. ch. 159.*
Memoria est sensus conseruatio. *Plat. in philebo. ch. 27.*
Memores si iuuenes non sunt, quid senes erunt? *Plato in Gorgia. ch. 468.*
Memoria alia similis est intellectui, alia sensui, & substantiarum intellectio est ratio firma, cogitatio est infirma, nec vnica, sed varia pro rebus cogitatis, est media inter intellectum, & sensum. *Aristoteles Theol. Aegyptia lib. 2. cap. 6. ch. 8.*
Memoria est dispositio animæ, inbærentem illi veritatē custodiens. *Speusip. in Plat. definitio. ch. 1963.*
Memoria est eorum, quæ facta sunt, & quæ præterierunt.**

Plot. En. 4. lib. 4. cap. 5. ch. 401.
Memoria non est quædam formarum impressarum custodia, sed facultas quædam animæ, ita seipsam excitans, vt & quod non habet habeat. *Plot. En. 3. li. 6. cap. secundo. charta 305.*
Memoria nec circa Deum, vel ens, & intellectum ponenda est, nihil enim eis accidit, nec tempus circa ens est, sed æuum, nec prius, & posterius ibi est, sed semper in eodem permanet nullam admittens mutationem. *Plot. En. 4. lib. 3. cap. 25. ch. 390.*
Memoria facultas est aduentitij cuiusdam, siue disciplinæ, siue passionis, nec conuenit reminiscencia rebus, quæ passione vacant, nec subiunguntur tempori. *Plot. En. 4. lib. 3. cap. 23. ch. 390.*
Memoria ad animam pertinet. *Plotinus En. 4. lib. tertio capitulo vigesimo sexto. ch. 19.*
Memoria sæpe non cognoscit, quæ vis ipsa concupiscendi participauit, quamuis adhuc in hac ipsa resideant. *Plot. En. 4. lib. 5. cap. 28. ch. 393.*
Memoria non æque valent qui sensu valent, immo alij sensibus magis viget, alij memoria pollent. *Plot. En. 4. lib. 3. cap. 29. ch. 372.*
Memoria est imaginis virtutis. *Plot. En. 4. lib. 3. capitulo vigesimo nono. ch. 394.*
Memoria animæ ex hoc mundo egressæ, si superiorum est continet animam ne longius prolabatur, si nostrarum rerum est recordatio, ad nostra præcipitat, si celestium reminiscencia gradum sistit in caelo. *Plotinus En. 4. lib. 4. cap. 3. ch. 399.*
Memoriam rerum præteritarum, quæ nullius momenti sunt, & quæ ex contingenti proueniunt, nemo habet, nec eas in imaginatione collocat aliquis, & si collocat, non ita collocat vt conseruentur. *Plotinus En. 4. libro 4. capitulo octauo. ch. 402.*
Memoriam non minuunt formarum multitudines in animo impressæ. *Plot. En. 4. lib. 6. cap. 3. ch. 454.*
Memoria & sensus est vigor aliquis, & valor. *Plot. Enn. 4. lib. 6. cap. 3. ch. 455.*
Memoria nobis suppeditat non solum illa, quæ meditari sumus, sed multa etiam suggerit, siue reddit, indicijs quibusdam affuefata, vnde ex vnus resumptione multa quoque resumuntur. *Plotinus Enn. quarta, libro sexto, capitulo 3. ch. 456.*
Memoria non est imaginationum conseruatio, sed est ipsas propositiones, siue productiones in actum eorum, quæ meditatus est animus nuper educere. *Porphyrius de occasionibus. ch. 1930.*
Memoria est conseruatio eius speciei, quæ in anima per organa sensuum impressa est adeo, vt firma, & indelebilis permaneat. *Alc. cap. 4. ch. 1947.*
Memoria omnis non est bona, sed sola ea, quæ rerum bonarum est. *Phil. lud. de agricultura. ch. 135.*
Memoria ad sensum pertinet, & rationem. *Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 28. ch. 1739.*
Memoriam cum in sensu ponimus, hanc in sensu interiore id est imaginatione locamus. *Marsil. Ficin. in Plotini En. 4. lib. 3. capitulo 29. ch. 1739.*
Memoriam est cogitationes suas conseruare. *Marsil. Fic. in Plat. philebo lib. 1. cap. 7. ch. 1214.*
Memoriam esse seruare simpliciter vestigium, vel imaginem quandam motionis, quæ sentiendo facta fuit in sensu, & proprie non includit in se præsentem horum animam ductionem. *Marsil. Fic. in Plat. phile. ca. 27. ch. 1263.*
Memoria communiter dicta quamuis in imaginatione versatur, tamen memoria quædam in ratione etiam & intellectu consistit. *Marsilius Fic. in Plotini Enn. 4. lib. 4. cap. 5. ch. 1741.*
Memoria ad præterita respicit, ea enim retinet, intellectus præsentia contempletur, voluntas ad futura se quodammodo extendit. *Ioannes Franciscus Picus Mir. de præzn. lib. 1. cap. 8. ch. 392.*

Memoriam Auicenna statuit in parte sensitua, & non intellectuua. Gab. Bar. de remin. lib. 4. ch. 122.
 Memoria nulli animali maior est præter hominē quam canis. Fr. de reg. lib. 3. cap. 6. ch. 114.
 Memoria reges ac principes multum commendat. Fran. Pat. de reg. lib. 6. cap. 8. ch. 248. ter.
 Memoria quæ coniuncta est cum interiore sensu sedem in corde videtur Plato ponere, & ex eius diuersa temperatione facultatis memorandi differentias repetere: contra Aristoteles in cerebro memoria sedem reponit. Lac. Car. in Alc. dig. 6. ch. 390.
 Memoria Plato, Aristoteles, & Galenus ponit in parte posteriore capitis. Seb. Fox. in Pla. phædone. ch. 108.
 Mendacium proprium est malorum dæmonū. Mar. Fic. in epistol. lib. 8. ch. 878.
 Mendaciū nō est in superis, qui respondent, sed in his qui responsa suscipiunt propter infirmitatē suam oraculū peruerse suscipiētibus, & hæc fallacia nō cōtingit præter numinū voluntatem volentiū solum dignos votū cōsequi. Proc. in rep. Pla. ex Mar. Fic. in ep. li. 11. c. 939.
 Mendaciū ciuitatis est calamitas, videlicet cum priuati inter se mentiantur, maxime vero si magistratibus mentiuntur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 3. ch. 1400.
 Mendacio licet interdum uti gubernatoribus salutis publicæ gratia, & priuato quandoque erga priuatum, solum gratia mali cuiusdam grauissimi deuitadi. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 3. ch. 1400.
 Mendacium quod in sermone est, maxime odiosum est, & hoc simulachrum est mendacij, quod est in animo, quod & dijs, & hominibus est maxime ociosum. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 2. ch. 1400.
 Mendax est, qui maxime velit ut cuique possit, sciatq; mentiri. Mar. Fic. in Plat. de mendacio. ch. 1303.
 Mendaces duo præcipui sunt, demon malus, & humana prosperitas falsa felicitas, & veræ felicitatis impedimentum. Mar. Fic. in epistol. lib. 3. ch. 722.
 Mendacii ratio vera non est. Ioan. Picus Mirandulanus in Astrol. lib. 12. cap. 2. ch. 1570.
 Mendicus nullus in ciuitate sit, si quis vero hoc facere tentauerit, ut precibus inefficacibus victum quærat, ex foro ediles ipsum depellant, ex ciuitate vrbs curatorum magistratus, ex reliqua regione agrorum curatores extra fines expellant, quo regio ab huiusmodi animali pura fiat. Plat. de leg. dial. 1. ch. 943.

Mens quid est.

Mens est adiutrix hominum animarum, eas in bonū proprium reuocans. Mercurij Trismegisti Pimander cap. duodecimo. ch. 1852.
 Mens nunquam esse amens potest. Plotinus Enn. 5. lib. 3. cap. 6. charta. 502.
 Mens est tanquam legislator primus. imo ipsa lex ipsius est. Plot. En. 5. lib. 9. capit. 5. ch. 559.
 Mens imparticipabilis dux est omnib. mentem participantibus, & us quæ vitam vita, & ius quæ ens ens, horum vero ipsorum eis ante vitā est, vita autē ante mentem. Proc. elem. Theol. propo. 101. ch. 27. ter.
 Mens est reflexio vitæ in esse suum, & ubi vita prima, ibi & esse primum, quoniam vita est primus, & intus ipsius esse motus. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theol. lib. 12. cap. 4. ch. 274.
 Mens nil aliud est, quam oculus spiritualis ad ipsum veritatis lumen, bonitatisque calorē intelligentia & voluntate percipiendum. Mar. Fic. in epist. lib. 2. ch. 692.
 Mens est Dei speculum. Mar. Fic. in epist. lib. 2. ch. 705.
 Mentis sapientia nil aliud est, quam summi ipsius boni lumen per animos vere bonos tanquam specula quædam purissima vbique diffusum. Marsilius Ficinus in epistol. lib. 5. charta 786.
 Mēs est prima vis animæ, secunda ratio, tertia phantasia,

quæ cognitiuæ dicuntur, alię tres voluntas, irascendi, & concupiscendi vis, appetitiuæ dicuntur. Mar. Fic. in Plat. de virtute. char. 1133.
 Mens est vis animæ, cuius actus est perpetua veritatis cōtemplatio. Mar. Fic. in Pla. de virtute. ch. 1133.
 Mentis affectio, quæ contemplationem perficit sapientia est. Mar. Fic. in Plat. de virtute. char. 1137.
 Mens pura ita eodem suo actu vergit in obiectū tanquā verum, & fruatur obiecto tanquam bono, vt elementa eodem naturæ nixu, & petunt conueniens, & fruuntur. Mar. Fic. in Plat. philebo. ch. 1259.
 Mentis, animæ, naturæ, visibilis mundus est imago: corpora. n. animarū sunt vmbra, & vestigia, & vmbra, & vestigium eius refert figurā, cuius est vmbra, & vestigium. Mar. Fic. in Pla. conui. or. 2. cap. 3. ch. 1324.
 Mens est vita beata, i. vita ipsius boni, vigore ad summū suæ naturæ, appetitionisq; perducta, reflexa in se, conuersa in ipsum bonum, atque exuberante illinc bonitate repleta. Ipsum uero bonum, ac simpliciter unum, non est essentia, vita, intellectus, secundum formā, sed per modum admodum excellentius, id est per causę rationē. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 4. cap. 3. ch. 1564.
 Mens ipsa est efficiens, & exemplaris causa uniuersa, cū mentis uirtute omnia ad finem dirigantur. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1565.
 Mens ex identitate, & statu solum constat: ideo semper in eodem statu, semper stabiliter agit. Imaginatio ex oppositis, idcirco semper uarias fingit imagines. Rationalis uero facultas ex cunctis cōponitur: nā in eadē cū diuerso, status cū motu concurrat: quapropter, & mobiliter, & stabiliter operatur, uaria uersat, & rursus recolat eadem. Quo uero præstantior est natura identitatis, & status, quam natura diuersitatis, & motus, eo diutius animus in æternitate uiuit, cum ad ipsam conuersus fuerit, quam in tempore, in tēpus quandoque prolapsus. At quoniam in hac uita id non impletur, necessario compensatur in altera. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 5. cap. 2. ch. 1570.
 Mēs prima est forma perfectissima, forma quælibet, ideo per modum formalis actus estq; omnis actus, quoniā cum sit actus, & motus primus efficacissimusque, nimirum oēs in se profert actus: itē quia multitudo est unitissima in quolibet sui sua omnia continet. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 13. ch. 1789.
 Mentem Plato uocat creatricem, imperatricem, reginā, sapientiam, causam mundi, & Arist. Eam mundi causam fuisse ait. Augustin. Steuchus de perenni philosophia, lib. 1. cap. 5. char. 5.
 Mentis flos uocatur præcellens mens. Aug. Steuch. de perenni philos. lib. 1. cap. 9. ch. 8. ter. g.
 Mens ex Plotino est ipsa rerum uniuersalis, spiritualis, formalisq; substantia, est sapientia infinita, est omnia, sed formaliter, uirtuiter, originaliter, diuino, & infabibili modo, est imago & speculum bonitatis, est uera substantia, res nostræ sunt ut simulachrū, mens nostra est eius imago. Aug. Ste. de per. phil. li. 1. c. 20. c. 19. t.
 Mentem esse immensitatem, & absolutā potestatem nulli rei admissam, sed ipsa sola a seipsa existit, si a seipsa non esset, sed alteri admixta esset, omnes res participaret, si cuiuspiam cōtagio infecta esset, implicata tenuissima res commixta, ut nulli dominari possit æque ut ipsa a seipsa esset, est. n. tenuissima, & purissima omnium rerum, & scientiam de unaquaq; re uniuersam continet, & ualet maxime. Anaxagorę hæc est opinio ex Simplicio. Aug. Steu. de peren. phi. li. 2. c. 15. ch. 49.
 Mentem secundā Marsilius, & Ioannes Picus senserunt Platonicos sensisse quasi creaturam quandam in tempore conditam, in quo decepti fuere. Aug. Steuch. de peren. phil. li. 2. cap. 17. ch. 50. ter.
 Mens humana est uelut speculum, & exemplum, siue imago quædam ipsarum rerum. Leo Heb. de Am. dial. 1. ch. 4. Mens

Mens ut omnia gubernat.

Mentis oculus acute incipit cernere, cū corporis oculus in vigore esse desinit. Pla. in symposio. ch. 304.
 Mentē absque anima alicui accidere impossibile. est. Pla. in Tim. char. 734.
 Mentem Deus non dedit omnibus, sed vt certamen in medium proponere uoluit, impleuit enim craterem patulum hac, & per præconem hominibus nunciauit, quod unaquæque anima mergat seipsam in hanc patenteram quæcumque potest, quæ uidelicet credit craterē animam ad eum, qui dimiserat, raditurum, quæ uero finem nescit, cuius gratia nata fuerit. Qui præconem audierint, & se miserunt in mentem, ij cognitionis participes effecti sunt, & mentem suscipientes, in homines perfectos euasere. At qui neglexerunt, sermonis quidem participes effecti sunt, mentis uero expertes, ignorantes relictī sunt, & cuius gratia, & a quo geniti sunt libidinibus dediti, cupiditatibusque implicati. At qui Dei natura fulti sunt, ij secundum operā comparationem pro mortalibus immortales habentur, intelligentia sua cuncti complexi, quæ in terra, quæ in mari, & quæ supra cælum, & adeo seipsos erigunt, vt ipsum bonum quoque intueantur, quod cum perspiciunt, vi tam hanc despiciunt miseram arbitantes. Mercurij Trismegisti Pimander. cap. 4. ch. 1842.
 Mens ab anima, anima a spiritu separatur, indumentum mentis anima, animæ spiritus. Mercurij Trismegisti Pimander cap. 10. ch. 1849.
 Mens nuda in corpore sistere non potest: ideo assumpsit animam ut amictum, vt, & anima diuina existens spiritus vehiculo utitur, spiritus autem totum animal percurrit. Mer. Trism. Pim. cap. decimo. ch. 1846.
 Mens anima Dei dominatur omnibus, tum legi, ac ceteris uniuersis, nec aliquid illorum quæ ad fatū spectant impossibile menti, ideoque humanus animus fato superior, non tamē, quæ fato subiecta sunt, negligit. Mer. Trism. Pim. cap. duodecimo. ch. 1853.
 Mentem alit sensus, quo dono celesti sola felix est humana, nec omnes, sed pauci, quorum ita mens est, vt tāti benefici capax esse possit, vt sole mundus, ita mens humana isto clarescit lumine, & eo amplius: nam sol quicquid illuminat, aliquando terræ, & lunæ interiectu, interueniente nocte, eius priuatur lumine. Sensus autem cum semel fuerit animæ commixtus humanæ, fit vna ex bene coalescente commistione natura, ita vt nunquam eiusmodi mentes caliginū impediuntur erroribus, vnde iuste sensus, deorū animas esse dixerunt. ergo nec eorum dico omnium, sed magnorum quorumque, & principalium. De sensu loquitur, qui est superiorum mentium in humanas mentes illapsio, ceu radiorum lucis in oculos. Mercurij Trismegisti Alectrius cap. septimo. ch. 1863.
 Mens subfidentem actum suum manendo procreat: anima uero generat sensum in actu subfidente, & naturā, & ad plantas vsque procedit, naturam enim subfidentem habet, dum est in nobis sed vt pars dominatur. Plot. En. 3. lib. 4. capit. 1. ch. 283.
 Mentis progenies ratio quædam est, cuius substantia in excogitando consistit, id autem est quod circa intellectū sese uersat, & intellectus ipsius lumē est atq; uestigij semper inde dependens, inde quidem illi cōniūctum, & ita repletum & fruēs, compos eius, atque intelligens, inde subdita tangens, imo uero generans, quæ necessarium est anima deteriora contingere. Plo. En. 5. lib. 1. capitu. 7. ch. 489.
 Mētis actiones ita nobis sūt superiora, vt propria sensus inferiora, sensū concedimus semper nostrum esse, semper enim sentimus, de intellectu uero id est ambigū, & quia semper hoc non utimur, & quia est separatus, propterea quod ipse non annuit ad nos, sed po-

tius nos ad ipsum, superat suspicientes, sensus denique nobis est nuncius, rex uero noster est ille. Plotin. En. 5. lib. 3. cap. 3. char. 499.
 Mens necessario est super animam. Plotin. En. 5. lib. 9. cap. 4. char. 558.
 Mens quod in animo est, id oculus in corpore. Philo Iudæus de mundi opificio. ch. 7.
 Mens quando non herili more animam terreat, sed paterno imperat, non indulgens ei suauia, sed vel inuitæ obtrudens uilia: omnis omnib. humilibus rebus, & ad mortalia ducentibus, sublimis immoratur contemplationi mundi, & eius partium, & altius accedens ipsum numen scrutatur, cuiusq; naturā, propter immensum amorē scientiæ: non potest manere in decretis pristinis, sed cupit ad meliora migrare. Phil. Iudæus in leg. allego. lib. 2. char. 50.
 Mens humana, vt a Deo habet omnia, sic ad Deum omnia referre pium esse iudicauit Plato. Marsilius Ficinus in Theol. Plat. proem. char. 78.
 Mens humana a particularib. formis ad uniuersales, & absolutas se cōfert: item supernaturales formas certis adstrictas materijs per mathematicas, quibus incerta materia sufficit, ad metaphysicas ascendere solet. Præterea a dimensionibus, quæ tam situ, quam partibus egent, ad punctum sine partibus, sed quodāmodo circa situm: rursus a punctis ad numeros, qui partib. indigent, situ uero nequaquam: demum a numeris ad unitatem, cui neque situ, neque partib. ullis opus est, sese attollit, & ultra unitatem indiuiduam, sed accidentalē: ad substantialem se unitatem, id est formam transfert, indiuiduamq; essentiam accidentium fundamentum simul, atque originem, tanquam ad fixum quandam, & in seipso manentem accidentium per se mutabilium, alterique semper hærentium, cardinem. Mar. Ficinus in Plat. Theol. lib. 1. cap. 3. char. 81.
 Mentem coniunctam corporibus, quatenus tales sunt, speciem animalis solæ non complent, sed compositæ speciei sunt partes, atq; vt plurimum vt intelligat, in ea; quæ sensibilia sunt aspiciunt, quare, & imperfecte agunt: Si igitur in quolibet genere ab imperfectis ad perfecta, quæ priore natura sunt, est ascendendum, consequens est, vt per coniunctas mentes ad separatas ratio nos producat, quæ & species ipsæ sufficienter suas complent, & intelligendo ad illa quæ per se intelligibilia sunt, aspiciant. Mens ipsa quia per intelligitiam, & uoluntatem nō necessario dependet a corpore, & naturaliter formas separat, & circa separatas uersatur, & quiete potius quā motu proficit, p naturam est a corpore, & motu libera: idcirco magis naturæ suæ conuenit, ut uiuat seorsum a corpore, motuq; quam vt uiuat in corpore, & motu. Multæ tamen mentes in corporib. mobilem vitam ducunt, quare multo magis, & multo plures immobilem vitam agunt absque corporibus. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. cap. 5. ch. 87.
 Mentem se inuicē complectuntur, corpora non. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 8. cap. 9. ch. 195.
 Mentis obiecta sublimiora sunt obiectis sensus, quod illa uniuersalia sunt, & æterna, ista particularia, & mortalia. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 627.
 Mens interdum dum regit corpus, ita se in se colligit, vt speculetur aliqua per seipsam, ergo a corpore separata multo magis, & facilius per seipsam ualet speculari, & si per se operari poterit, per se quoque esse, & uiuere poterit. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 627.
 Mentem corpori coniungere nil aliud est, quam eam ab ipsius origine longe seiuungere. Mar. Fic. in epistol. lib. 2. ch. 960.
 Mentis uoluptas si quando rite contemplandi re uera percipitur, interior & uehementior est, quā sensus oblectamenta: quia sensibilia ob crassitiam non penetrant sensum, at intelligibilia sua tenuitate in intellectus

interiora penetrant. Marsilius Ficinus in epistolis, libro secundo, chat. 712.

Mens sana in corpore sano, præcipue optandum est. Marsilius Ficinus in epist. lib. 3. char. 731.

Mens ita se habet ad lumen veritatis, & sapientiæ, ut aer ad Solis lumen. Marsilius Ficinus in epist. li. 5. ch. 786.

Mens mala accepta scientia malitiam parit, non sapientiam, ut vas fetidum quocumque liquorem infuderis vel suauissimum, reddit contagione sua fetidum. Marsilius Ficinus in epist. lib. 5. char. 786.

Menti lætitiæ, & gaudium, voluptatem sensib. tribuit Plato. Marsilius Ficinus de volupt. cap. 1. ch. 987.

Mens præteritorum memoria, futurorum spe, præsentium contemplatione similiter delectatur, nec solum eorum, quæ carent corpore, verum et ipsorum corporum cognitione gaudere potest, & cum mens magis cõsentanea sit, quæ sensus homini, ideo præstantius est gaudium, quod ex mente proficitur, quam quod ex sensibus. Marsilius Ficinus de volupt. cap. 13. ch. 1006.

Mens circa Deum trib. agit gradibus, primo verbis quæ plurimis vitur, secundo paucis, tertio nullis. Quæ plurimis, cū omnia de Deo affirmat & negat: paucis, ubi refert omnia ad Deum, nullis, cum solum silens, amor boni inteditur. Marsilius Ficinus in Dion. Areo. de tri. c. 1018.

Mentem si igneam ad opus pietatis intenderis, caducum inde quoque corpus seruabis, dictum Zoroastricum. Marsilius Ficinus in Dion. Areo. de di. no. ch. 1048.

Mens quælibet a corporis commercio separata, adeo intelligit expedite, ut quatenus intelligit aliquid eatenus intelligere se prorsus agnoscat. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. lib. 9. cap. 1. char. 1665.

Mens ad Deum eodem modo, quo ad lumen Solis dirigitur oculus. Hic enim aspicit primo, videt deinde lumen Solis, tertio in Solis lumine rerum colores figuræque comprehendit. Quæ oculus obscurus primo, & chaos instar informis, lumen amat dum aspicit, irradiatur aspiciendo, radium accipiendo rerum coloribus figurisque formatur. Quemadmodum mens illa, in Deum statim nata, & informis, amore conuertitur, & formatur, sic mundi anima in mentem Deumque illinc genita se reflectit, & cum primo informis sit, & chaos, amore in mētē directā, acceptis ab ea formis fit mūdus. Marsilius Ficinus in Plat. conuiu. or. 1. ca. 3. c. 1322.

Mens vigen in anima mundi est causa mundanorum, & est progenies supermundanæ mētis, quæ est causa mundi totius, & mens supermundana est progenies ipsius boni, quod est oīum causa. Nostra mens est progenies supermundanæ mentis, & supradictis causis quodam modo cognata est. Marsilius Ficinus in Pla. phil. ca. 22. c. 1263.

Mentis umbra est anima, animæ umbra corpus. Marsilius Ficinus in Plat. philebo. cap. 21. ch. 1263.

Menti inest non imaginaria tantum, verum etiā naturales quædam forma, & veritas. Propterea ingenium philosopho aptum, in quo sit intelligēdi actus & raro, & in paucis nascitur, & multis conditionibus indigere, & multis obitaculis impediri putat Plato; præcipue vero deprauari sermone, & opinione vulgi, multoque magis vulgi eiusdem opera, & a vulgaribus præceptoribus, qui & ipsi vitam, & orationē suam vulgo quasi adulatoris accommodant, & similem auditoribus, tradunt disciplinam. Marsilius Ficinus in Pla. de rep. dia. 6. c. 1407.

Mentis nostræ duplex processus, alter naturalis, alter supra naturā, qui proprie excessus nominatur. In illo intellectus luce quadā naturaliter insita voluntatem ducit, quasi comitē, ac demque ductam recte implet, ideoque præfertur. At in hoc excessu noua lex, ueriusque diuinitus infusa, non prius intellectum diuino splendore cõplet, quam amore mirifico accenderit voluntatē, quæ quidē ex accentā per ipsam translatoriā calor, amorisq; efficaciam, mentem traducit in Deum. Vbi amor ipse, cuius in vniuerso est generationis officium, regene-

rat animum, efficitque diuinū. Marsilius Ficinus in epist. ad Paulum Orlandinum. ch. 1425.

Mens seiuuncta a sensibus melius uiuit, quam coniuncta. Marsilius Ficinus in Plat. de rep. dial. 10. ch. 1436.

Mens ipsa dux mentium partim intellectus, partim intelligibile nominat, intellectus qua rōnib. rerum discernendis incūbit: intelligibile, qua rōnes huiusmodi in suis continet ideis. Marsilius Ficinus in Pla. Tim. c. 10. ch. 1442.

Mens quæ ad sublimia tollit, quanto potētior est, quam aialis imaginatio, quæ ad opposita vergit, tanto lōgior est vita rōnalis animæ per mentem iam ad sublimia eleuatæ, quam vita eiusdem per imaginationem ad inferiora deilexæ. Marsilius Ficinus in Plot. En. 1. li. 5. ca. 2. c. 1570.

Mentem si ardentem ad pietatis officia prorsus intenderis, labile quoque corpus seruabis. ait Zoroastris. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. li. 3. ca. 8. ch. 1629.

Mens, & ratio non adsunt corpori, quia non communicant cum eo in agendo. Marsilius Ficinus in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 22. char. 1739.

Mentem nostram cogunt Astrologi subijcere, etiam ubi a corpore non dependet. Ioan. Pic. Mirandul. in Astrolo. lib. 4. cap. 8. ch. 536.

Mens in morbo somno nō abalienatur tantum quam obruitur, & vincita tenetur, quoniā in alienatione est perturbatio mentis vehemens, & commotio inordinata, in caro, quædam, ut medici loquuntur, paralytis facultatis imaginatricis, & mentis multo magis. Iacob. Carp. in Alc. defensione. ch. 279.

Mens sine anima consistat in formis a corpore separatis, sed in corporeis naturis mentē sine animo nō existere, vel subsistere. Iac. Carp. in Alc. defensione. ch. 240.

Mens ab anima iuxta Platonem magis est distincta, quā sola ratione. Iac. Carp. in Alc. cap. 12. ch. 316.

Mentem agentem in homine Themistius cum dicat vnā esse, decipitur. Nam primo dixit non esse Deum, & si diffunditur in omnes animas est Deus, ergo per ipsū & erit, & nōn erit Deus, & sequeretur animum nostrum esse deum, ut male colligit ubi similitudo est ibi esse unitatem. Sed mentes distinguuntur per suas substantias. Augustinus Steuchus de perenni philoso. lib. 9. cap. 31. ch. 241. r.

Mens cor cordis, & anima animæ a sapientibus appellata. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 181.

Mens ut humana, ut se habet ad corpus & animam.

Mens, & intelligentia omnia gubernat, & omnium est causa, ut ait Anaxag. Plat. in Phædone. ch. 53.

Mentem nulli permixtam, & per se potentem omnes res gubernare, ait Anaxagoras, & esse per omnia transeuntem. Plato in Cratyl. ch. 84.

Mens suprema illa quæ fecit & cogitauit, ea sunt laudata, quæ non, vituperanda. Plat. in Cratyl. ch. 86.

Mens ex ipsa Dei essentia, si aliqua ipsi est essentia, nascitur. Hæc qualiscunque sit, sola seipsam sincera cõprehendit. Mens ergo ab essentia Dei non diuisa, sed illi potius eo modo connexa, quo solet corpori lumē. Hæc mens Deus est, ideo plurimi homines diuinitati quæ proximi sunt. Bonus enim demon Deos prædicat immortales, homines autem mortales Deos: in animalibus vero irrationalibus mens illa natura est, nam ubi anima ibi mens. Merc. Trifine. Piman. ca. 12. ch. 1652.

Mente diuina cū oīa insunt, cur hō ratiocinat, cætera animalia non? quia illic intelligentia in hōie, & ceteris animalibus differens est, ideo & his ratiocinatio differens: insunt etiam ceteris animalibus multa cogitationis officia. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 9. char. 701.

Mente diuina hic homo, & hæc animalia non insunt eo modo, quo hic sunt, sed præstantiori gradu, nec rationale proprie illic existit, sed actus ratione superior. Plotin. En. 6. lib. 7. cap. 9. ch. 701.

Mens

Mens prima uiuit nōn ut anima vna, sed ut omnes, vimque possidens amplioem ad singulas animas procreādas. Est & animal vniuersum, non hominem in se solum habens, alioquin & homo hic solus esset. Plotin. En. 6. lib. 7. cap. 8. ch. 701.

Mens prima nec intellectus est omnino simplex aliquid, nec anima ex ipso pendens prorsus est simplex, sed varia longe sunt omnia, quatenus & simplicia, idest quatenus non composita, quatenus principia sunt, quatenus actus existunt, illius enim quod illic iudicatur qua si postremum actus iam desinens est simplex, & quod primum penditur actus ipse omnes actus existit. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 13. ch. 705.

Mens diuina per ideas suas deorum cœlestium animas procreat, atque per eas cœlestia corpora, & vtraque sibi coniuncta perpetuo retinet. Imbl. de mysterijs. c. 1878.

Mens beata in patria videt diuinam essentiam, non per imaginem ab ea creatam prorsus deficientem, sed per eandem essentiam, ut ij, qui lumen vident per lumen in lumine. Imbl. de myster. ch. 1882.

Mentes communes spherarum communia corpora per animas complectuntur, & ducunt, ut particulares hominum mentes particularia ipsarum corpora per animas proprias idest per animales vires attingunt, & mouent. Marsilius Ficinus in Plat. Theol. lib. 4. cap. 1. ch. 124.

Mens priusquam agat, quod est per actionem paritura concipit in seipsa, atque ex ea notione agit, & actio hæc ad illud, quod conceptum est, inducitur: quare quod conceptum est actionis est finis: & agit aut intel ligēdo, aut non intelligendo: si non intelligendo, non agit ut mens: nam mentis est proprium intelligere: cognoscit enim mens quod agit, & agere ipsius est intelligere, & vult agere, quia mens nō coacta agit, sed vult quod intelligit, atque agit. Ergo ad finem mens dirigitur. Marsilius Ficinus in Plat. Philebo. lib. 1. cap. 1. ch. 1208.

Mens, & intellectus aliquando Deus dicitur, aliquando dea, Deus si ad inferius, dea si ad superius referatur. Marsilius Ficinus in Plat. Phil. cap. 19. ch. 1262.

Mens nō discursiua, sed simplex, stabilique intuitu res percipit. Marsilius Ficinus in Plat. Theæteto. ch. 1278.

Mentes ad felicitatē præparāt humana officia sub Theologica cuiusque disciplina gubernata, & per hæc Dei clemētissima bonitas summum bonum largitur. Marsilius Ficinus in Plat. Euthydem. ch. 1303.

Mentis primus instinctus suapte natura a Deo perfectio nem suam haurire videtur, atque eam menti, quæ inde gignunt præbere. Marsilius Ficinus in Plato. conuiu. or. 1. cap. 3. ch. 1322.

Mentem diuinam appellat Plotinus primum boni ipsius actum, & essentiam primam. Non enim vult esse in Deo actū, per quem aliquid Deus agat: alioquin eiusmodi actum ab ipsa Dei substantia saltem ratione quadam discrepatum, a prima tamen unitate omnem prorsus differentiam, omnem numerum abesse debere: & ipsum actum Dei existimat esse extra Deum, ut & lumen extra lucem, & tantæ Deum esse unitatis, ut actus eius non sit, vel motio vlla, vel accidens, sed substantia, & essentia prima, idemque ibi sit, & actus, & actum, idest ipsa sit essentia rerum omnium fons plenissimus, ut dum vnū ab vna diuina unitate fieri videtur, cuncta simul in vno efficiantur. Marsilius Ficinus in Plot. En. 1. lib. 8. char. 1582.

Mens diuina est vniuersi ratio exēplaris, & efficax per conuersionē ad se cognoscens oīa simul: & faciens: & mēs quælibet inde formata rationū formalium est plena, aspiciturque in rebus, formalisque rationes, ut quosdā diuinæ intelligentiæ radios, suis quoque rationibus congruentes. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. li. 4. ca. 5. c. 1644.

Mens diuina suarum idearum sigillo inprimit formas animæ mundi adeo vehementer, ut non solum figurat supremū animæ, idest intelligentiā, sed etiā mediū

eius, idest imaginationem: & vsquē ad infimum eius idest naturam, formarum notas inurat. Marsilius Ficinus in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 13. ch. 1742.

Mens diuina, per suas ideas in materiam agit, non extrinsecus more artis humanæ, sed intrinsecus more artificiosæ naturæ: nec est a materia seiuuncta secundum locum, alioquin loco proprio deputabitur, nec mixta materiæ, alioquin minime dominabitur. Marsilius Ficinus in Plot. En. 6. lib. 5. cap. 8. ch. 1783.

Mens sola extrinsecus accedit, & sola diuina est, nihil enim cum eius actione communicat actio corporalis, ergo scire est reminisci. Gab. Buratellus de reminiscencia. lib. quarto. ch. 152.

Mentē non putat Aristoteles sua substantia in corpore non esse ut hi volunt interpretari, qui vnā mentē externam ponunt, & cum suis radiis cū nostro intellectu vnū se dicit in corpore est ut cum illo non communiceat. Iac. Carp. in Alc. part. post. digr. 10. ch. 21.

Mentem antiqui Philosophi incipientes a magis posuerunt, Aristoteles Deum vnū multis in locis agnouit, rerumque humanarum curam habere uoluit, sed nullo loco quod sciam mentem vnā communem a Deo rerum omnium moderatore distinxit, aut eā sua virtute singulorum animos in intelligendo illustrare, & in instituendis actionibus dirigere dixit, nisi concedamus illius esse, quod nomine suo profertur, de secretiore parte sapientiæ diuinæ secundum Aegyptios. Iac. Carp. in Alc. par. post. digr. 10. ch. 21.

Mens diuina est & secundum ipsam viuere, & bene, & beate viuere, & se simile Deo reddere; est enim Deus mens quædā, licet adeo præstantissima, ut intellectus nostri facultatem intelligendi excedat, contemplatione fruitur sempiterna quæ ab ipso nunquam seiuungitur, cum ibi & intellectus, & res intellecta, & intellectio maxime conueniant, & quid vnū verissime conficiant, & eius essentia se tātillum quidem differat a quidditate. Steph. Comb. de ascensu mentis in Deum lib. quarto. cap. 1. ch. 66.

Mentis proprietates & circa eam dubia.

Mens omnes notiones concipit: bonas quidem, quod a Deo semen infunditur: contrarias autem, cū a demoniis quibusdā spermata iaciuntur. Mer. Trifmegisti Piman. cap. 9. ch. 1846.

Mens cum studet per sensibilia ad contem platiuas intelligentias prouocari, illi præ ceteris sensuum vsus eligendi sunt, qui ad intelligenda planius introducunt, apertioresque sermones, & quæ inter visibilia videntur expressiora. Nisi enim expressa fuerint, quæ sensibus occurrunt, nec ipsi quidem sensus sensibilia menti rite porrigere poterunt. Dion. Areo. de di. no. ch. 1066.

Mentis quies est sua ipsius actio ab alijs vndique vacans. Plot. En. 5. lib. 3. cap. 7. ch. 502.

Mens vera, & vere existens nunquā dementitur, sed semper cognoscit, nec ut obliuiosa quicquam vnquam eā latet, & ei cognitio inest non tanquam imaginanti, vel ambigenti, aut ab alio mutuanti, sed huic oīa sua natura sunt perspecta. Plot. En. 5. lib. 5. cap. 1. ch. 519.

Menti omnia tribuere debemus, si cognitionem, & veritatem inducere volumus, & entia seruare, & notitiam illam, qua quid sit vnūquodque cognoscitur, nec quale tantum apprehendere, & sic mens cognoscet vera, nec quicquam latebit eam, nec obliuiscetur unquam, nec passim indagando uagabitur, sed erit in ea ueritas, sedes rerū, viuet, & q̄ oīa beatissime nature inesse oportet, & sic nec demonstratione, nec fide indigebit, & ipse intellectus est, q̄ sic se hēt, & si qd est ante illū, & si qd post illū est qd ipse sit hoc ipsū, nullus sibi seipso fide dignior erit. Plot. En. 5. li. 5. ca. 2. ch. 521.

Mens ipsa nobis in altū progredientibus prior occurrit, quam

quam principium omnium primum, quasi in ipsius boni vestibulo constituta, omnia in seipsa nuntians, & significans, velut quædam ipsius boni figura in multitudinem potius distributa, quum illud prorsus in vnitatem consistat. Plot. En. 5. lib. 9. capit. 2. chart. 565.

Mens quotcumque ducit à primo, omnia sunt optima, in quibus non sunt fordes, cæni, & huiusmodi, sed à mente anima multa accipiunt & admittunt insuper multa à materia in quibus hæc accidunt. Plot. En. 5. l. 9. c. 14. c. 565.

Mens habet pænes se quid vnumquodque sit, per quid autem minime, aut si id concesserimus, non habet alterum seorsum ab altero. Plot. En. 6. l. 7. c. 2. ch. 694.

Mens pænes seipsam habet propter quid potissimum singularia, quæ in ea sunt ita se habeant, quæ vero in ea sunt, eadem ipsa mens existit, tum summam, tum etiã singillatim, adeo ut nihil eorũ hoc ipso, quod dicitur propter quid factum sit egeat, sed simul, & factum est, & habet in se propriæ substantiæ causam. Et nihil prætermisit, quod ad rationem propter quid pertineat, & his quæ participat naturã ita tradit, ut et propter quid sic ea acceperint, nanciscantur. Plot. En. 9. l. 7. c. 2. c. 694.

Mens simul habet, & quid, & propter quid. Ambo enim ibi sunt vnum. Plot. En. 6. l. 7. cap. 2. ch. 695.

Mens privationis causa non est, cum sit forma. Pro. ele. Theolog. propo. 58. char. 16. terg.

Mens mouet immobilis existens, & semper eodẽ modo agens. Proc. elem. Theo. prop. 20. ch. 6. terg.

Mens robur non est aliud, quam prudentia. Synesius de somn. chart. 1969.

Mentis naturam illecebræ non attingunt, quod passibile est illecebris demulcet, & trahitur. Synesius de somn. chart. 1969.

Mentis germen intelligitur per virens agri, & per herbas sensibile, & ipsum germen brutæ partis animæ. Phil. Iud. in legis alleg. lib. 1. ch. 30.

Mentis stabilitate, & quiete, quam pietas solet parere, subuertitur omnis ratiocinatio, quam struxit impietas. Phil. Iud. de cons. linguarum. ch. 222.

Mentem nihil æque ad libertatem exigit, quam confugere ad Deum suppliciter. Philo Iudæus de eo quis diuinarum rerum hæres. chart. 323.

Mentis proprium est nixus quidam ad intelligendum, & post hunc nixum, aut mens se habet deterius, aut melius, aut æque. Non deterius, quia operatio ipsa est perfectio quædam, & ad deterius nihil nisi aut vi aut insensitia labitur, quorum neutrum in ipsam cadit mentem puram, & liberam. Non æque, nam frustra nititur, quod nihil proficit, & nihil ad id quod habet an nititur. Ergo, ut melius se habeat conatur, non ergo ipsum bonum est, nihil enim bono melius. Mar. Ficinus in Plato. Theolog. l. 1. cap. 6. ch. 91.

Mens per instinctum essentiali semper attingit Deum, & ubique, nam & ad hoc ipsum nititur, & non habet, vel assignatam dimensionem, vel situs alicuius indigentiam naturalem, per quas ubique esse prohibeatur. Et quia ubique est aliquid agit, sequitur quod viuat intelligat, & ubique sit in Deo. Mar. Ficinus in Plato. Theol. lib. 2. cap. 6. chart. 99.

Mens quælibet aliquo modo a terna est. Mar. Ficinus in Plato. Theolog. lib. 8. cap. 2. char. 186.

Menti nil optabilibus est veritate. Mar. Ficinus in Plato. Theol. lib. 8. cap. 2. chart. 186.

Mens non cognoscit puncto simplicia, alia latitudine, quia numeros non cognosceret. Mar. Ficinus in Plato. Theol. libro 8. capit. 5. chart. 193.

Mens rerum omnium accipit formas, dũ omnes cognoscit, & cognititas in seipsa volutat, neque illas accipiendo formã propriã amittit, aut debilitat, cum ex operatione cuiusq; formæ habitus designet, & operatio intellectus intelligentia sit, sequitur, ut intellectus forma sit ipsa intellectualitas naturalis, quæ tunc perfecta maxime

iudicatur, quando operatio eius intelligentia perfectissima est. Quæ tanto perfectior est, quanto plures rerum formas attingit. Sublimior enim sit, velocior, & lucidior, ideo accipiens formas, rerum, non modo nõ amittit suam, sed summopere perficit. Mar. Ficinus in Plato. Theol. l. 8. cap. 7. ch. 194.

Mentis difficultates duæ sunt, prima est, vtrum intellectus se iungi a corpore possit, ac disposito corpore viuere, & operari, secunda, si quid tunc intelligit, vtrum clare, vel non. Mar. Ficinus in ep. l. 1. c. 626.

Menti nil naturalius est quam sui ipsius cognitio. Mar. Ficinus in ep. l. 1. ch. 628.

Mens non leditur, nec confunditur ab excellentissimo suo obiecto, sensus offenditur, quod ostendit naturam mentis esse summopere spiritalem, & excellentem. Mar. Ficinus in ep. l. 2. ch. 679.

Mens verissima est illa, quæ nihil falsi vnquam admittit, & nihil prorsus ambigui, ideo super nostram mentem aliæ veriores sunt, & super omnes quædam summa, & verissima. Mar. Ficinus in ep. l. 2. ch. 683.

Mens tertium attingit cælum dum considerat Deum in rebus ab eo creatis, deinde res creatas in Deo, tertio Deum ipsum in seipso. Mar. Ficinus in ep. l. 2. ch. 701.

Mens immortalitatem suam meretur in obiecto suo, quod est sine mensura. Mar. Ficinus in ep. l. 2. ch. 704.

Mens quando est in ænigmate, id est vmbra corporis, cognoscis per speculum, sed extra vmbra facie videbis ad faciem. Mar. Ficinus in ep. l. 2. c. 706.

Mentis proprium est veritatis indagatio, & cognitio. Mar. Ficinus de volupt. c. 14. ch. 1008.

Mentes tum demum Deus lumine suo penitus implet, quando seipsas illi, quasi iam cæcas, atque silentes exposuerunt, id est tum singula intelligibilia de Deo negantes. tum etiam intellectualem formam, suam actionemque consuetam, per diuinum amorem mirabiliter trãscendentes. Sic animus de Deo vera loquitur, cum nõ loquitur. Mar. Ficinus in Dion. Areo. de Trin. char. 1014.

Mens omnia in numero, pondere, & mensura, modo, specie, & ordine transigit. Marsilius Ficinus in Plato. Philebo. l. 1. cap. 1. ch. 1208.

Mens quod intelligit, finis eius est veritas, quod vult, finis eius est bonum, quod peragit, finis est pulchrum. Mar. Ficinus in Plato. Philebo. l. 1. c. 1. ch. 1208.

Mens omnibus præest sapiens, rerum omnium dux, quæ & principium dat cunctis, finem statuit, motus omnes debita per media ad finem fert, ad principium refert. Mar. Ficinus in Plato. Phil. l. 1. c. 1. ch. 1208.

Mens species est, & speciebus agit. Mar. Ficinus in Plato. Phil. lib. 1. cap. 4. ch. 1211.

Mens est vultus ad veritatem conuersus, huius duo sunt oculi, dexter, & sinister, ille veritatem eorum, quæ in diuina mente sunt, inspicit, hic eorum quæ ab illa, ille intuitus sapientia, hic scientia. Mar. Ficinus in Plato. Philebo. lib. 1. cap. 15. ch. 1221.

Mens optima non mutat consilium, & animæ optimæ, id est potentissimæ non reluctantur corpora. Mar. Ficinus in Plato. legum append. ch. 1528.

Mentis summum bonum non illa multiplicitas est specierum proprie, sed vna vnus summi in speciebus omnibus intellectio, in omnibus actibus actus vnus ad purum actum. Mar. Ficinus in Plato. Phil. l. 1. ca. 31. c. 1241.

Mentis primum obiectum est suum esse: nam primo seipsam intelligit. Marsilius Ficinus in Philebo. libro. 1. cap. 30. char. 1238.

Mentis summum bonum est id, quod mixtum est ex duobus quodammodo, sapientia, & voluptate: ergo, & hominis, qui mente, & mentis capite suprema sui parte vitur. Mar. Ficinus in Plato. Phil. l. 1. c. 32. c. 1244.

Mentem omnia non appetunt, nam omnia mentem, & sapientiam assequi non possunt. Marsilius Ficinus in Plato. Philebo. l. 1. c. 33. ch. 1245.

Mens prima animam nostram gignit, quæ prout à mente nascitur mentis habet partem, quia à mente degenerat, & ad materiam vertitur non tota, & pura mens est, sed mens in anima, & animæ pars, habentis vltra mentem opinionem, sensum, & gignendi naturam. Mar. Ficinus in Plato. Phil. l. 2. cap. 33. ch. 1246.

Mentis actio, quæ per formas fit, ideales terminatur ad formas. Mar. Ficinus in Plato. Tim. cap. 11. ch. 1442.

Mentem qui præcipit alit, immortalis euadit, ita ut nulla pars immortalitatis illi desinat imperfecta immortalitas est, quæ motum agit perpetuum, perfecta vero, quæ manet: qualis est in eo, qui sola iam intelligentia viuunt, euaditque ex homine dæmon. Mar. Ficinus in Plato. Timæ. cap. 41. char. 1466.

Mentibus beatis Plotinus animaduersionem essentia, actionisque suæ perpetuam ponit, eodemque actu, & intelligentiam, & agnitionem intelligentiæ, & essentia expleri. Mar. Ficinus in Plot. En. 2. l. 9. cap. 1. ch. 1665.

Mens potest eandem ideam ad diuersa referre per actum intelligentiæ simul, & voluntatis, referens inquam foras aliter, & aliter imitabilem, ex qua relatione plura proficiscuntur, idea interim non diuisa. Mar. Ficinus in Plot. En. 5. lib. 7. cap. 1. char. 1767.

Mens, & anima cum sint separatæ a materia, & quantitate, & idcirco indiuiduæ simplicesque sint, difficile inuentu est, quomodo ibi vnitatis in se distinctam habeat multitudinem. Mar. Ficinus in Plot. En. 6. l. 1. c. 4. c. 1774.

Mens angustæ est, continere se in vnam porticum, aut adademiam. Io. Pic. Mir. in Apolog. ch. 118.

Mentem Porphyrius cognouit natam, & quod duo sunt, genitor, & genitus, & quod nascens mens per se subsistat, Deus scilicet, & ipsa, omnipotens & ipsa, & quod sit omnium rerum domicilium, sedes, origo, fons, principium, rerum vniuersalis essentia, verarum rerum, regnum, & idearum, quæ sunt essentia veræ, vasta mater. Prima pulchritudo, & omnis pulchritudinis origo, pulchritudo primordialis, exẽplar omnis pulchritudinis, mundum mente gerens pulchrum, pulcherrimus ipse, eoque fuerunt omnia pulchra, quæ facit, quam pulchritudinem habet à seipso, & ab ipso Deo nata est æternaliter, antefæcula, ante æuum per se genita, per se patet, eo quod nata sit veluti sui principium, & sibi pater est, quia genita à patre, ipsa gigni, & nasci volens. Perinde est a patre suo Deo nascitur, tamen nascitur ineffabiliter volens ipsa nasci quasi natiuitatis suæ, & ipsa principium, non seipsum generando, sed nascendo coniunctim, æternaliterque ab illo. Aug. Steuc. de peren. phi. lib. 1. cap. 15. ch. 14. terg.

Mentem qui considerat ad eum, qui genuerit, necesse est, ut inquirat, ut qui suscipit cælum, attollitur in considerationem officis, Plotinus ait. Aug. Steuc. de per. phil. lib. 1. cap. 29. chart. 18. terg.

Mens dominatur omnibus animabus, & omnem locum, & complexum comprehendit, vnde, & ipsum principium comprehendit, & omnia nouit, quæ sunt, quæ fuerunt, & quæ futura sunt, & omnia exornauit, composuit, & hunc complexum, quem nunc complectitur, astra, Sol, Luna, aer, æther, quæ sunt segregata. Is complexus fecit discernere a raro densum, a frigido calidum, a tenebroso lucidum, ab humido siccum. Particulæ multorum multæ sunt, omnino nihil est ab alio segregatum præter quam mens, mens autem omnis similis est maior minor. Nihil autem alterum vlli alij est simile, Anaxagoræ hæc est opinio ex Simplicio. Aug. Steuc. de per. phil. lib. 2. c. p. 15. ch. 40.

Mens apud Græcos duplex, vna quæ intelligit, vna quæ intelligitur, quæ vocatur discursus, cogitatio, quæ est mortalis, prior apud Arist. est incorruptibilis. Aug. Steuc. de per. phil. l. 9. cap. 10. ch. 203. terg.

Mentes duas Porphyrius ponit, ut Theodorus Platonicus ait, alteram archetypã, alterã nostrã, quæ opinio

quasi allata est ex perfide, quod etiam Philo ait, dantes magnæ menti creatrici ideas vniuersales, minori vero, quæ nostra est particulares, quod aiunt, & Plato in Timæo, Mercurius in Pimandro, & Timæus locressis: quamquam fieri possit, ut duas mentes potius sentirent, quâs in primo oraculo demonstrauimus. omnia, inquit, perfecit, & tradidit secundæ menti. Aug. Steuc. de peren. phy. l. 1. cap. 10. c. 10.

Mentis fastidio, atque satietate affectæ iucundissimum perfugium. Leo Heb. de Amo. dia. 2. ch. 175.

Mensas duas veteres apponebant, in prima carnum, vel piscium, in secunda pomorum. In prima aqua potui apponebatur, in secunda vinum. Quo dijs libãdo modeste utebantur. Fran. Patr. de rep. l. 5. c. 9. c. 172.

Mensis est postquam Luna circulum suum circumgressa, Solem apprehenderit. Plato in Tim. ch. 738.

Mensis mens a verbo *μενδοσθαι* dicebatur, inde mens ab imutatione videlicet. Pla. in Crat. ch. 82.

Menses sunt, cum Luna circuli sui completo curriculo ad eundem locum, a quo discesserit, reuertitur. L. Ap. de dog. Plat. l. 1. ch. 225. ter.

Mensem primum anni fecit Moses eum, qui in vernum æquinoctium incidit. Philo Iudæus de vita Mosis. lib. tertio. chart. 434.

Mensis medicinalis est dierum 26. & horarum 22. ut, qui constat ex diebus 29. dicitur est mensis coniunctionis, qui ex 26. horisque 12. manifestæ visionis, qui ex 27. & tertia diei parte, peragratiõis. Io. Pic. Mir. in Astr. lib. 3. cap. 16. ch. 493.

Mensis medicinalis Galeni hebdomada quælibet est die rum sex horarum 17. cum dimidia. Io. Pic. Mirand. in Apolog. l. 3. cap. 16. ch. 495.

Mensis medicinalis Galeni factitius, non naturæ mone ta percussus est, ita enim excuditur quasi Luna semper tres dies à Sole obtegatur. Sed & mane quandoque conspicitur, priusquam Sol oriatur, & vespere, eius diei nouaculâ facie, & ut Luna non sit aliquando velox, aliquando tarda. Ioannes Pic. Mirandula. in Astrolog. l. 3. cap. 19. ch. 495.

Mensura maiora, & minora cognoscimus, & pondere leuia, & grauia. Pla. de iusto dialog. spurio. c. 1019.

Mensura est medium inter excessum, & defectum. Speusippus in Platonis definitionib. ch. 1464.

Mensuratio est actio metientis ad mensuratum. Plo. En. 6. lib. 1. cap. 9. ch. 574.

Mensurans omne, vel secundum partem mensurat, vel totum adaptatum mensurato, quod secundum totum mensurat, sempiternitas est, quod vero per partes, tempus, ergo duæ tantum sunt mensuræ hæc sempiternorum, hæc vero temporalium. Procl. eleme. Theolog. proposit. 55. ch. 15. ter.

Mensuras tres in nobis ipsis habemus, sensum, rationem mentem, de his primitiæ Deo afferendæ sunt. Philo Iudæus de congr. quærend. erud. gratia. ch. 286.

Mensura ad id quod meretur proportionem habere debet. Mar. Ficinus in Plato. Theol. l. 8. c. 16. ch. 201.

Mensurans præstantius est mensurato. Mar. Ficinus in Plato. Theol. l. 1. c. 4. ch. 252.

Mensuræ alicui quod conuenire dicitur, agnoscit mensuram superiorem cum qua conferatur. Iacob. Carp. in Alcim. defensione. ch. 225.

Mentiri nemo magis videtur, quam qui maxima quæque confidit pusillo corporalis sensu digitulo, potius, quam maxima mentis mensura metiri. Marsilius Ficinus in episto. l. 2. c. 686.

Mentiens iurando, & testificando contra Themidẽ, i. contra ius, & fas humanũ, diuinũ, contra hoies cõtra Deũ peccat. cõtra Iouẽ, ut sciat diuinã potentia vltio nẽ nõ esse euitaturũ. Cõtra Phẽbũ, ne confidat delicta sua p̄sentia, vel p̄terita cũ latere posse, qui futura oĩa suo vaticinio p̄fagit. Mar. Ficinus in Pla. de le. di. u. c. 1522.

Mentens in his, quæ ad intelligentiam pertinent, minus errat si sponte mentitur: in his autem, quæ ad mores spectat, errat magis. At qui contra mentitur nolens, contra se habet. Mar. Fic. in Plat. de mend. ch. 1304.

Mentiantur ferui, pueri, & mulieres, vir vero semper loqui vera debet, & non vultu, nec oculis, vel nutu mentiri, nedum lingua. Vultus est enim quidam mentis sermo. Fran. Patr. de regno lib. 4. cap. 1. ch. 145. ter.

Mentiri est manifestæ turpitudinis, vt mendacium est temerariæ lenitatis: sed alterum perfidiæ, & iniquitatis crimen ostendit, alterum ignauitæ, & crudelitatis. Frâ. Patr. de regno. li. 4. ca. 1. ch. 145.

Mercator est, qui emptionem & venditionem administrat ad ciuitates. Pla. de repu. dial. 2. ch. 578.

Mercaturæ nõ indulgere volebant Romani eos, qui reipublicæ præerant, idem Lacedæmonij, & Thebani, per decennium enim ab omni quæstu & mercatura abesse necesse erat ei, qui ad rempublicam admitti debebat. Fran. Patr. de rep. lib. 1. ca. 8. ch. 32. ter.

Mercaturam qui exercent, sine senore, & vñura, & mendacio, & vanitate exercent. Francisc. Patricius de regno lib. 9. cap. 15. ch. 407. ter.

Mercatoris, & artificis officij est ita pecunias quærere, vt nemini noceat. Nam quicquid a malo surgit, in mala denique recidit. Mar. Fic. in epist. lib. 3. ch. 744.

Mercatoris officium est veridica fide, & diligentia exterius alimentis ciuitatem, & seipsum alere. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 744.

Mercenarij fructus, est bene recipere, liberalis vero artis finis bene fecisse. Mar. Fic. in epist. li. 5. ch. 792.

Mercede magna emit, qui precatur, nec paruum accipit præmium qui rogatur. Franciscus Patricius de regno lib. 7. cap. 8. char. 308.

Mercurius *ipm* dicitur a sermonibus: nam interpres, nuncius, & furax, & fraudulentus in sermonibus est, sermone enim *vti est ipm*. Pla. in Crat. ch. 82.

Mercurius Trismegistus cupiebat rerum naturam discere, & Deum cognoscere. Mercurij Trismegisti Pimander, cap. 1. char. 1837.

Mercurius rerum naturam cogniturus, & decem cognoscere cupiens, à Pimandro ductus vidit primo omnia in lumen conuersa suaue nimium, & iucundum, quod illum intuentem mirifice oblectabat. Paulo post vmbra quædam horrenda, obliqua reuolutione subterlabebatur, in humidamq; naturam migrabat, ineffabilem vultu exagitantem, inde fumus magnus in sonitum erumpbat, ex sonitu vox egrediebatur, quam ego luminis vocem existimaui: ex hac luminis voce uerbū factum prodijt. Mer. Trism. Pim. cap. 1. ch. 1837.

Mercurio Aegyptij Scriptores omnes suos libros inscribebant, quia omnia inuenta esse a Mercurio putabāt. Iamblic. de mysterijs. char. 1873.

Mercurius præest sapientiæ, & eloquio. Iamblicus de mysterijs. char. 1873.

Mercurius principia uniuersalia, ut narrat Seleucus, tradidit uiginti millib. uoluminibus, uel sicut Meneteus recenset, tradidit uoluminibus triginta millibus, item sex millibus, & quingentis, & uiginti quinque. Iamblicus de mysterijs. char. 1903.

Mercurius est auctor nobis inuentionis, & disciplinæ. Proclus in Alcib. 1. char. 1919.

Mercurius cerebrum, & sensuum instrumenta, & spiritum animale significat. Mar. Fic. in uita cælitus compar. lib. 3. cap. 6. ch. 537.

Mercurius quodammodo aeris est, & cū Solis sit assiduus achates, ab ipso solaris quædam sperare possumus. Mar. Fic. de uita compar. lib. 3. cap. 6. ch. 539.

Mercurio motum animi tribuunt, at Lunæ motum corporis. Mar. Fic. in epist. lib. 8. ch. 875.

Mercurius & Saturnus colore, id est luce cælestium omnium simillimi sunt, ut non mirum sit intelligētē lu-

mine ita consimiles esse, ut alter ad sapientiam exhortetur, alter Deo altius aspirante perducatur. Mar. Fic. in epist. lib. 12. ch. 948.

Mercurius tetrachordum unicum inuenit, & Orphæus confirmavit. Mar. Fic. in Plat. Tim. ca. 29. ch. 1453.

Mercurio vocis quartæ natura accommodatur, accommodans sese consonantijs. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 32. char. 1459.

Mercurio superficies varia in terra. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 32. ch. 1459.

Mercurius est auctor proportionis, & cōmixtionis, Venus conciliationis, & amicitæ, Sol occulta prodit. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 19. ch. 1468.

Mercurius medium inter planetas locum tenet, vt quasi sapiens debeat in omnes æque conuerti, & facile confirmari, vt celerius omnium actiones expediat. Mar. Fic. in Plot. En. 2. li. 7. ca. 7. ch. 1602.

Mercurium dicunt astrologi gaudere ortu potius quam occasu, Venerem potius occasu, quam ortu lætari, gaudere ipsos pariter, & merere fatebantur. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. ch. 1612.

Mercurius planeta, & donum contemplationis habet a mente diuina, & actionis a natura mundi, atq; hinc ab eo datur ingenium, vel contemplationibus, uel actionibus, & artibus accommodatum, vel quandoque strenuum utrunque, si Saturnum trino, sextilique aspexerit, vel eius domicilium occupauerit, fauet contemplationi: si Martem aspexerit, aspirat potius actioni, si Iouem utriusque feliciter afflat officium, si Venere inruetur. suauitatem ingenij, eloquijq; simul ornatum designat. Mar. Fic. in Plot. En. 3. li. 6. ca. 4. ch. 1720.

Mercurius appellatur Trismegistus, id est tri maximus, quia philosophus maximus, sacerdos maximus, & rex maximus extitit. Mar. Fic. in arg. Mer. Trism. c. 1836.

Mercurius Trismegistus primus inter philosophos a physicis, & mathematicis ad diuinorum contemplationē se contulit: primus de maiestate Dei, demone ordi ne, animarum mutationibus sapientissime disputauit; primus Theologiæ appellatus est auctor, Orphæus eum secutus secundas partes antiquæ Theologiæ obtinuit. Orphæi sacris initiatus est Aglaus, huic successit in Theologia Pythagoras, quæ Philolaus sequutus est, diui Platonis magister. Mar. Fic. in argum. Mercurij Trismegisti. ch. 1836.

Mercurius Trismegistus ruinam præuidit præcæ religionis, ortum nouæ fidei, aduentum Christi futurum iudicium, resurrectionem seculi, beatorum gloriam, supplicia peccatorum. Quo factum est, vt Aurelius Augustinus dubitaret, peritiam ne syderum, et reuelatione dæmonum, multa protulerit. Lactantius illum inter sybillas, & prophetas cōnumerare nõ dubitat. E multis Mercurij libris, duo sunt diuini præcipue, vnus de voluntate diuina, alter de potestate, & sapientia Dei. Hic Asclepiades, ille Pimander inscriptus. Mar. Fic. in arg. Mercurij Trismeg. char. 1836.

Mercurios quinque fuisse aiunt Cicero, & Lactantius, & quintum fuisse ab Aegyptijs Theut, a Græcis Trismegistū appellatū, qui occidit Argū, Aegyptus præ fuisse, & leges, & litteras tradidisse, & litterarū characteres in animalium, & arborum figuris insituisse, & in tāta ueneratione apud hoies fuisse, ut in deorum numerū relatus fuerit. Mar. Fic. in arg. Mer. Trism. ch. 1836.

Mercurius Trismegistus nepos maioris Mercurij fuit, cuius auus maternus Atlas Astrologus fuit Promethei physici frater, qui floruit tempore quo Moyses natus fuit. Mar. Fic. in arg. Mer. Trism. ch. 1836.

Mercurius Trismegistus uidet in primo capite, salua semper pietate religionis, mysteria Mosaica tractare. Moles vidit tenebras super faciē abyssi, & spiritū domini ferri super aquas, hic vmbra horrendam in humidā naturam vergentem, quam humidam naturam uerbū domini

domini fouebat. Ille potēti verbo domini cūcta creatura nunciat, hic uerbum illud lucens, quod omnia illuminat, germen mentis filium Dei esse asseuerat, & mentem patrem, & uerbum mentis filium, natura nõ distare, consubstantiale, inquit, erat, uerbum, & horum esse vnionem. Et si plenius desideras, & fas est uis ante uerbi carneum uelamen tantum diuinæ cognitionis ascribere, uerbum filium ex patre nascentem, & spiritum ex patre filioque miro modo procedentem, cum dixit: mens Deus utriusque sexus fecunditate plenissimus, uita, & lux cum uerbo suo mentem alteram opificem peperit, uerbum mentem cūcta createm, & hominem ad ipsius imaginem factum, & de intelligibili sphaera ad corporeorum sphaeram prolapsam hinc malorum originem contraxisse, & morti obnoxium factum. Mar. Fic. in Mer. Trism. Pim. c. 1. ch. 1839.

Mercurij Trismegisti Pimandri, caput tertium caute legendum est, nam gentiles gentilitie exponunt, & faciunt ad suos errores fundamentum: nobis autem vnus Deus est, qui fecit cælum, & terram, & omnia, quæ in eis sunt, qui omnia putat uult in tempora mutat, & transfert. Mar. Fic. in Mer. Trism. Pim. c. 3. c. 1841.

Mercurij Trismegisti caput nonum uniuersum profanū est, idolatriam probat, miris laudibus extert, prædicat, & casum eius deplorat. Mar. Fic. in Mer. Trism. Asclepium. c. 9. c. 1866.

Mercurius a Sole nunquam ultra nouem, & 20. gradus distat. Io. Pic. Mir. in Astr. l. 5. c. 10. ch. 567.

Mercurius pileatus describitur, quia cum non distat plus triginta gradus, aut circiter a Sole uidetur illi ob vicini ardore opus esse galero. Io. Fran. Pic. Mirand. de prænot. l. 5. c. 6. ch. 544.

Mercurium terminatum appellatum ait Suidas, quia de Trinitate edidit oraculum docens in Trinitate esse vnā diuinitatem, dicens. Erat lumen intellectuale ante lumen intellectuale, & erat mens semper mentis luminosa, & nihil aliud erat, quam horum vnitas, & spiritus omnia continens, extra hunc non Deus, non angelus, non substantia vlla, alia, omnium enim dominus, & pater, & Deus, & omnia sub ipsum, & in ipso sunt, nam uerbum eius perfectum existens, & secundum, & opifex, lapsam in secunda natura, & aqua fecunda prolificam fecit aquam. Aug. Steuch. de peren. phil. l. 2. c. 17. ch. 50.

Mercurius Trismegistus in creatione mundi describenda, Moysi dictiones Hebraicas Græce scriptas, cuius linguæ, cum ei materna esset, non fuit ignarus, vsurpauit. Aug. Steuc. de per. phi. l. 7. c. 5. ch. 128. terg.

Mercurij, prout ipse cum cæteris planetis coniungitur, eosque dissimiliter aspicit, varijs ac differentes influxus sunt. Leo Heb. de Amo. dia. 2. ch. 130.

Mercurij uersatile ingenium est. Leo Hebræus de Amo. dialog. 2. chart. 130.

Meridies est tempus, in quo vmbra corporum quam breuissimæ sunt. Speusip. de definit. Pla. ch. 196.

Meridianus circulus est, quem Sol, cum super hominum verticem fuerit, ipsum diem medium efficiendo designat, & omnes non eadem pars cæli designat. Macro. in som. scip. libr. 1. c. 76.

Merita duo duobus præmijs pefantur, discessus à turpibus, accessus ad honesta, migratione, & solitudine. Philo ludæus de poenis, & præmijs. c. 578.

Messem frustra sperat, qui negligens est in seminando. Mar. Fic. in Plat. de rep. dialo. 4. ch. 1402.

Messiam venturum quarto mundi millennario ait Helias. Sex mille annorum mūdus, duo mille inane; duo mille lex, duo mille dies Mellis, ita ut ante, quam secundus exactus sit, sit lex, antequam quartus Messias, nā legis principium si a Moſe, sunt 2300. anni, si ab Abraham cui datum fædus circuncisionis, antiquæ legis radix, & firmamentum, 1848. sunt anni. Ioannes Picus

Mirandulan. in Heptaplum. l. 7. cap. 4. ch. 53.

Metallum procreat terra cum humor plurimo bene cōmixta, quod metallum ob humoris copiam sub igne penetrante liquefit, in quo aer cum igne se congerit, quod deserit citius ignis quam aer, sed ab ambobus destitutum, iterum in seipsum cogitur frigore comprimente. Mar. Fic. in Plato. Tim. c. 47. c. 1475.

Metalla septem planetis Platonici tribuunt, Aurum Soli, argentum Lunæ, plumbum Saturno, electrum Ioui, ferrum, & æs Marti, orichalcum Veneri, stannum Mercurio. Mar. Fic. in Plat. Atlantico. ch. 1486.

Metallorum pater existimatur sulphur. Mar. Fic. in Plotini Enn. 2. l. 1. c. 6. ch. 1601.

Metalla ad ignem liquefiunt omnia, quia mater eorum est humor multus, & oleosus, & viscosus. Mar. Fic. in Plotini. En. 2. l. 1. cap. 6. ch. 1601.

Metallum putat Plotinus aquam esse concretam, physicorum nanque sententia est, in componendis mixtis calorem, & frigus tanquam agentia potius accedere, quam, vt materia, non enim facile ob uehementiam suam commiseri posse Siccum uero, & humidum sub his esse materiam. Vbi siccum humido præualet, concrefcere saxum, ubi siccitatem humor excedit, concrefcere metallum, quod propter humoris exuberantiam ad ignem liquefiat, quam liquefactionem in saxa siccitas prohibet. Mar. Fic. in En. 2. l. 5. c. 1. ch. 1655.

Metallorum forma in se non lucentium, in planetis suis lucent omnes uarietate lucis. Mar. Fic. in Plotini En. 6. l. 7. c. 9. c. 1789.

Metaphysices liber secundus, vel secundum latinos tertius, totus dubitatus est, & scientiam rei non habet qui vnā ex causis ignorat. Syrianus in 2. metaphysices, vel in 3. secundum latinos. cap. 1. c. 6.

Metaphysicorum liberum, & maiorem qui spurium esse aiunt, deridendi sunt, quia hoc in loco ad ea, quæ in illo libro tradita sunt nos remittit Aristoteles. Syrianus in secundo metaphysices, vel in 3. secundum latinos. c. 17. c. 6.

Metaphysica, quæ res, vt sunt contemplatur, omnia entia speculatur, vt etiam omnia mathematicarum principia. Procl. in Eucl. l. 1. c. 4. ch. 9.

Metaphysicam iure Plato scientiam appellauit, cum mathematica noluerit scientias appellare, sed disciplinas & non opinionem, quia clariora sunt, quam sensibilia nec scientiam, quia sunt obscuriora, quam intelligibilia prima, sed opinionem corporum, scientiam diuinorum, & cogitationem mathematicorum, & fidem, & coniecturam imaginationemque imaginibus, idolisque attribuit. Alc. c. 7. ch. 1950.

Metaphysica, quæ efficacior est mathematica, ex eo quod circa diuina, & æterna uersatur, idcirco mathematicis uniuersis præponitur, vt arx quædam, & reliquorum custodia. Alc. c. 7. ch. 1950.

Metaphysicæ subiectum apud Platonicos est, aut ens atque non ens, aut ens saltem solum. Mar. Fic. in Plotini En. 1. l. 3. c. 4. c. 1562.

Metaphysicæ apud plerosque peripateticos subiectum est ens ipsum, sub ipsa eius apud illos amplissima notione, in qua sane ad entia omnia est, tum a materia separata, tum materiæ coniuncta commune. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 3. c. 4. ch. 1562.

Metaphysicum genus alij, & rem, & notionem ex animo tollendam arbitrantur, alij notionem in animis hominum relinquere, rem ipsam iri sublatam non contententes, fuerunt qui hæc omnia statuerunt non concorditer, quando alij diuinitatem in vnā, alij in plures dispartitam Deos uoluerunt. Qui vnū uoluerunt, nomine non conuenere. Nec desuerunt, nõ mō, qui Deos, & eorum curam, & prouidentiam sustulerunt, sed quibus placuerit huiusmodi omnia ficta ad frenandos hominum animos, vt Critias Atheniensis, quique Deos nil aliud fuisse, quā homines egregios, vt Euhemerus

merus arbitratus est. Ioann. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. lib. 1. cap. 6. chart. 75 r.

Metaphysica dicitur scientia, quia ens verum respicit. Naturalis vero opinio dicitur, quia considerat, quæ ortui, & interitui sunt obnoxia, Stephan. Com. de ascen. mentis in Deum, lib. 5. cap. 8. ch. 105.

Metaphoris vnum, cum defunt propria nomina. Io. Fr. Pic. Mir. de mat. 1. cap. 9. char. 165.

Methodi faciendi ratio est, ut fit in Geometriam nam Geometra ubi supposuerunt par impar, & figuras, & angulorū species tres, & alia his cognata, in vnaquaque methodo, & postquam gnari in hac ipsa re exempla fecerunt, nullam deinceps rationem neque his, neque alijs, amplius de ipsis reddendam censent, velut sint hæc omnibus manifesta. Ex his autem initium fumentes, ubi iam reliqua exposuerunt, ex confesso tandem in hoc desinant, ad cuius considerationem animum induxerint. Plat. de rep. dial. 6. ch. 644.

Methodus non est alia, quæ de quouis, quod sit vnumque via apprehendere in vniuersum conatur præter differendi artem, id est metaphysicam. nam alia omnes artes, aut circa hominum opiniones, & cupiditates versantur, aut ad generationes, & compositiones, aut ad curam eorum, quæ generantur, & componuntur conuersæ sunt. at mathematicæ circa id, quod est somniant, reuera autem id videre impossibile est ipsis, quam diu suppositis exemplis vtentes, hæc ipsa intacta finunt, ut qui de ipsis rationem reddere non possunt. Cui enim principium est id, quod non nouit, finis autem, & media ex eo, quod nouit connexa sunt, qua arte fieri possit, ut talis consensio vnquam scientia fiat? Plato de repub. dial. 7. chart. 656.

Methodus exactior circa quamcumque rem, non est, quæ ea, quæ quis ex multis, & dissimilibus ad vnam ideam respicere potest. Plat. de leg. dial. 12. ch. 957.

Methodi tres sunt, prima per resolutionem, secunda per diuisionem, tertia per deductionem ad impossibile. Procl. in Eucl. lib. 3. com. 5. ch. 121.

Methodus, quæ ex multis contendit ad vnum, vel definitiua est, quæ ex genere, & differentijs speciem vnam cõficit, vel resolutiua sine a particularibus ad vniuersale cõsurgens, siue a cõpositis ad simplicia sese confertens. Mar. Fic. in Plat. Phædro, cap. 41. ch. 1384.

Methodus fit, in multis ad eandem rem siue artem pertinentibus, nec tamen eundem gradum in hoc obtinentibus, vitæ suæ ordiuis institutio. In qua primum quiddam quasi pro capite, vel reliquorum fonte ponatur. Deinde consideretur quid ex illo principio sit secundum, quid tertium, ac deinceps quomodo vnūquodque consequatur. Iac. Carpentar. in Alc. in prim. digres. de analyt. methodo. ch. 52.

Methodi duo sunt in Platone loci, vnus in Phædro, alter in Philebo de ascensu ab vno, cuius natura definitione conclusa sit, ad species imas per intermedias. Iacobus Carp. in 1. dig. de analyt. methodo. ch. 154.

Metus, & timor est expectatio quædam mali. Plato in Protagora. chart. 454 r.

Metus est concussio animæ in expectatione mali. Speu. in Plato. definitionibus. chart. 1564.

Metus vehementissimam cupiditatem, ut in Cræsi filio, qui cum mutus esset videns quendam Cræsum interficere volentem statim exclamauit: o vir ne interficias Cræsum, & inde vocalis factus est. Marsil. Fic. in Plato. Theol. lib. 13. cap. 1. chart. 285.

Metus respicit dolorem in mali præsentia, aut boni absentia. Marsil. Fic. in Platonicæ Theologiæ. lib. 16. capit. 8. chart. 383.

Metus ad constituendi diligentiam plurimum confert. Franc. Patric. de rep. lib. 4. cap. 3. ch. 111.

Metus has habet species, pigritiam, pudorem, terrorem,

timorem, pauorem, exanimationem, conturbationem, formidinem. Fr. Patr. de reg. l. 5. cap. 1. ch. 199. terg.

Metus est opinio magni alicuius imminenti mali. Fran. Patr. de reg. l. 4. c. 8. ch. 160. terg.

Metum si tollimus non erit quæ pudeat, pudor enim est pars metus. M. Ant. Nat. de pulchro. l. 5. ch. 113. terg.

Mea sunt, quæ licet vendere, donare, & cuiusque volo Deo sacrificare. Pla. in Euthydemo. ch. 427.

Meum idem esse omnium in ciuitate nostra esse debet, cum in ipsa omnia sint communia. Plato de republica dialogo. 5. ch. 623.

Militem eum, qui ordinem deseruerit, aut arma abiecerit, aut tale quiddam admittet ob malitiam, & timiditatem, opificem aliquem constituere oportet, aut agricolam, & si quis viuis in hostium manus venit, gratis dare oportet, ut volentes vtantur præda prout velint. Pla. de repub. dial. 5. ch. 625.

Milites curare debent, ut nec ipsi, nec alij Græcos ciuitates in seruitutem redigant, & Græco generi parcant, cauentes ne in barbarorum seruitutem deueniant. Plato de republ. dial. 5. ch. 625.

Milites Græcum seruum non habeant, sic enim magis aduersus barbaros conuertentur, & a se inuicem abstinere. Pla. de rep. dial. 5. ch. 625.

Milites mortuos spoliare præter quam armis non debent, nam occasionem timidis præbent ut non aduersus pugnantem prodeant, velut qui insigne quiddam faciunt, cum mortuorum corporibus incumbunt, & ob id iam multi exercitus perierunt. Illiberale enim videtur, & cum auaritia coniunctum, mortuum deprædari, & muliebris, & exilis mentis hostem putare corpus mortui, & non diuersum faciunt, ac canes, qui in lapides in se iactos seruiunt eum, qui illos iecit non attingentes. Plato de rep. dial. 5. ch. 625.

Milites mortuorum deprædationes, & occidendi impedimenta sinere debent. Pla. de rep. dia. 5. ch. 626.

Milites in terra Græca, nec excidenda, nec domibus exurendis, sed damnum factum tantum ab hostibus auferendum curent. Pla. de rep. dial. 5. ch. 626.

Militari viro nulla disciplina magis necessaria est, quam computare, & numerare posse. Pla. de rep. di. 7. c. 651.

Militare genus a viris diuinis separatim seorsum ab initio habitabat in Attica regione; ut omnia ad educationem, & institutionem conuenientia haberet, & nemo ipsorum quicquam proprium possideret, sed omnia omnibus communia ducerent, & ultra iustum alimentum nihil ab alijs ciuibus accipere iuperent, & omnia studia, quæ de præfectis, & custodibus in Timæo dicta sunt, tractarent. Pla. in Atlantico. ch. 766.

Militiam exercere oportet singulis mensibus, non minus vno die, sed pluribus, prout magistratibus visum fuerit, ita ut, & ipsi, & mulieres, & pueri nihil hyemis, & æstus vereantur, ubi magistratibus vniuersum populū educere visum fuerit. Pla. de leg. dia. 8. c. 888.

Militaris lex maxima hæc est, ut nec mas, nec foemina vlla sine principe, qui imperat, sit, neque vllius anima ad fuscet, neque serio, neque per lusum, ut quid ipse a seipso quis singulatum faciat, sed tum in bello tum in pace semper ad principem respiciat, & ipsum semper sequens viuat, ut etiam in minimis ab illo gubernetur, & in summa ut non sciat quo animū suū aduefaciat, seorsum ab alijs quid faciat, sed ut gregatim semper, & simul communis vita quam maxime ab omnibus degatur. Nam eo neque est, neque vnquam erit præstabilius, aut melius, aut artificiosius quicquam ad salutem, & victoriam in bello consequendam. Hoc etiam in pace statim a pueris meditandum est, ut alijs impereamus, & alijs subditi simus. Rebellio omnis ex omni hominum uita eximenda est, ut ex bestis, quæ sub hominibus sunt, omnes choreæ ita ducendæ sunt, ut ad res in bello recte gerendas respiciant, tolerantie ciborum,

rum, potuū, & frigorum, & his contrariorum & duricubilis, & quod maximum est capitis & pedū facultas corrumpenda non est alienorum velaminum integumentis, ita ut propriorum pileorum, & calciamentorum ortum, & naturam amittamus. Hæc extreme corporis partes sunt, quæ si conferentur maximam vniuerso corpori vim exhibent, & contra contrariā, & altera quidem seruilissima pars vniuerso corpori est, altera principalissima, quæ oēs principales ipsius sensus ex natura hæt, & hanc vitæ militaris laudē iuuenis audire se oportere putet. Pla. de leg. dial. 12. char. 946.

Miles delectus, & in parte aliqua constitutus, si ex malitia quadā deficiat belli ducibus non dimetentibus ipsum, desertæ militiæ accusetur apud militares magistratus, cum ab expeditione redierint, iudicet eos qui militarunt singulos seorsum & armatos, & equites, & reliqua in hostili regione singula, & perducantur armati, ad armatos, & equites ad equites, contubernales ad suos contubernales, & qui damnatus est, ei nunquam ad certamen rei fortiter gerendæ accedere liceat, nec alium detertæ militiæ acculare, nec actionē de his aduersum alium instituere, & ad hæc iudicium extimationem faciat, quid pati & soluere debet. Plato de leg. dialo. 12. char. 947.

Miles qui militauit, sed principibus non abducentibus ante tempus domum venit, deserti ordinis actio contra ipsum instituitur apud militares magistratus, & condemnatur, ut qui conuerti sunt desertæ militiæ. Plato de legibus dial. 12. char. 947.

Miles ab hostibus deprehensus, & armis indutus, si se non conuertit, & repugnauit, si vltro dimiserit arma, aut proiecerit, turpem vitā cum velocitate magis arripies, quam pulchram & felicem mortem cum fortitudine, huius armorum abiectionis actio sit, & condemnatus eum neq; in vllum aliquem ordinē constituat aliquis, neq; alius belli princeps velut viro militari vtatur, nec in vllum aliquem ordinem cõstituatur, & si maximi census est, mulctet mille drachmis, quinque minas secundi, tres tertij, vnam quarti. Pla. de leg. dial. 12. ch. 948.

Militaris virtus est experientia in bello. Speusip. in Plat. definitionibus. char. 2964.

Militis munus est imperanti parere, labores & pericula vltro subire, non nisi ordine pugnare, armis lætari, peritiā rei militaris tenere, honorem & dignitatē ceteris rebus anteferre. Fr. Patr. de rep. lib. 9. cap. 2. ch. 2717.

Milites sunt docendi exemplo M. Catonis, ut feroces aduersus hostes sint, humani erga amicos, & focios. Fr. Patric. de rep. lib. 9. ca. 2. ch. 271.

Milites noui, qui ultra trigessimum annum scribantur, raro vtilis sunt. Fran. Patr. de rep. lib. 9. ca. 4. ch. 283.

Milites robustiores artes duriores reddūt, molliores aut virtutē oēm enervāt. Fr. Pat. de rep. l. 9. c. 4. c. 285. terg.

Milites potius punctum quam cõsum ferire debent, nā hostis interimendus non vulnerandus est. Franc. Patric. de repub. lib. 9. cap. 4. ch. 286. terg.

Militibus est optima exercitatio venatio, quæ a rusticis laboribus. non multū abest. Fr. Pat. de rep. l. 9. ca. 4. ch. 286.

Miles prior fugam arripies in acie, & etiam pacis turbator in exemplum aliorum capite puniatur. Fran. Patr. de repub. lib. 9. cap. 2. ch. 271.

Miles ex agris vtilis legitur, quam ex vrbe. Fran. Patric. de rep. lib. 9. cap. 4. ch. 285.

Mina valebat centum drachmas numismatis. Plato de leg. dialo. 6. char. 856.

Minerua texendi artem, amore duce inuenit. Plato in Symposio. char. 293.

Minerua de oculis Diomedis caliginē absterfit, quo bene & Deū, & hoīem cognosceret, sic ab aia primū caliginem abtergere oportet, & deinde adhibere ea, per quæ mala & bona cognoscere possimus, & Deo sacrificium, & preces facere. Plat. in Alcib. 2. char. 357.

Minerua a *Μινω* appellatur, quasi mens, & intelligētia, & Homerus etiam appellat eam *θεοῦ νοῦν* id est Dei notionem peregrino more vsus a pro n detractis, ac o, sed quia præ alijs res diuinas intelligat, *θεων* ipsam velut *θεῖα* dixit. Plat. in Cratylo. ch. 81.

Minerua sapientiæ dea è solo Iouis capite nata fingitur, quia nihil veri sine summæ veritatis lumine videri potest. Mar. Fic. in Plat. Theol. li. 12. ca. 1. ch. 268.

Minerua templis inscriptum est, ut ait, Proclus in Aegyptiorum historijs legit. Ego sum quæ sunt, quæ erūt, & quæ fuerunt. Velum meum reuelauit nemo, quem ego fructum peperit sol est natus. Marsil. Fic. in Plat. Timæo. cap. 5. char. 1439.

Ministri mali vitandi sunt, ne dominus malus habeatur. Mar. Fic. in epist. lib. 5. char. 797.

Minos nouem annis cum Ioue conuersatus fuit, ut erudiretur in eloquentiæ studio. Plat. in Minoe. ch. 781.

Minos bellum Atheniensibus intulit, & tributum imperauit, Athenienses vero Tragædiam composuerunt, in qua Minoem vituperabant, & sic vlti sunt. Plato in Minoem. char. 782.

Minos per nouem annos ad Iouis contubernium accessit, & ab illo accepta responsa Cretensibus pro legibus tulit. Plat. in dial. 1. de legibus. ch. 786.

Minos a Ioue, priusquam promulgaret leges, contēplando petijt leges. Mar. Fic. de rep. dial. 7. ch. 1409.

Mirobalanis varietate insunt virtutes: vna, quæ superfluum exsiccat humorem, vnde canicem prohibet: secunda, quæ humorem colligit naturalem, & a corruptione, & inflammatione cœtur, & vitam in longum producit: tertia, quæ Styptica, & Aromatica potentia, virtutem, & spiritum naturalem, & animale congregat, & fouet, & roborat. Marsil. Fic. de vita producenda. lib. 2. cap. 9. char. 517.

Mirobalani iuuentutem seruant, actuunt senes, & ingenio profunt, & memoriz. Marsilius Ficinus de vita cęlitus compar. lib. 3. ca. 12. ch. 547.

Mirobalanos chebulas præcipue debent senes rite conditas quotidie mandere ad differenda senectutis incommoda. Mar. Fic. de vita produ. li. 2. ca. 8. ch. 516.

Mirobalani temperata frigida, & sicca, plus ad mortē facere videntur, quam ad vitam, in quo tamen secretio ris naturæ priuilegio ad vitam prorogandam, & vegetandam mirabilis esse creditur efficacia: multo magis igitur Saturnus, etsi videatur frigidus, & siccus id præstare potest. Io. Pic. Mir. in Astrol. li. 10. ca. 4. ch. 706.

Miracula diuina nec a coelo fieri, nec significari possunt. Io. Pic. Mir. in Astrol. li. 4. ca. 14. ch. 547.

Miracula rem naturæ excedunt vel ex re ipsa quæ fit, vel in faciendi modo, ut ea scilicet fiant, quæ aut momento, aut eis intermedijs, quibus vel naturæ inferioris virtus, vel ea dæmon tanquam instrumento vtens operari nequeunt sane in plerisque gentilitas delusa diuina putauit quæ super vires duntaxat inanimatæ naturæ fiebant, in cote nouacula cæsa, in aqua gestata cribro. Io. Fran. Pic. Mir. de prænot. li. 9. ca. 5. ch. 703.

Mirræ odor hominibus grauis scarabeis, & apibus intolerabilis. Ioannes Franciscus Picus Mirā. in exam. van. doct. gen. lib. 2. cap. 22. ch. 859.

Mirtus veneri sacra. Leo Heb. de Am. dial. 2. ch. 124.

Miserabilis non est, qui esurit, aut tale quid patitur, sed qui temperans est, aut virtutem aliquam, aut eius partem habet, si insuper calamitate aliqua premitur. Plato de legibus. dial. 11. ch. 943.

Misereri expectit eius, qui curabilia mala habet, & cohibendo animi impetum mitigare, & non vesana ira percitum, muliebriter in amarulentia perseuerare. at ei qui mere & curari non possit, delinquit, & malus est, iram immittere oportet. Plato de legibus dialogo quinto. charta 840.

Misericordiæ, & humanitatis speciē arbitrati sūt Pythagorici

gorici esse,feras non cedere. Porphyrius quod nefas sit animalia cedere. char. 1938.
 Misericordia apud Deum antiquior est, quam iustitia, quippe qui poena dignum noscit non iudicatum, sed ante iudicium. Philo Iud. quod Deus est immut. char. 198.
 Misericordia est dolor ex alterius rebus aduersis iniuria laborantis suscepta. Franciscus Patricius de regno, libro quinto, cap. 10. char. 213.
 Miseria est demonis deprauatio, beatitudo bonus demonis habitus. Alcin. cap. 30. ch. 1960.
 Miseria nil aliud est, quam appetitus afflictio ex deprauatione iudicij proficiscens. Maufilius Ficinus in epistol. libro primo, char. 636.
 Mistra quæ sunt, maiorem simul quam alterum e duobus occupant locum, & ubi non euadit maior, aer exhalatur. Plot. En. 2. lib. 3. cap. 1. ch. 184.
 Mixtio reddere debet totum in singulis partibus, quam simillimum, adeo ut vel minima quæque particula ex illis, quæ permixta dicuntur, conficiatur. Plot. Enn. 2. lib. 7. capit. 1. char. 184.
 Mistionem materia qua materia est non respuit, sed quæ cum tali qualitate, præfertim si nullam habet magnitudinem, videlicet ut neque propriam sibi vendicat, nec venientem vllam natura reiiciat. Plotin. Enn. 2. lib. 7. capit. 2. char. 186.
 Mistionem non conficiunt qualitates, qua qualitates sunt, ut durities, sed qua quædam sunt qualitates. Plotin. En. 2. lib. 7. cap. 2. char. 186.
 Mistio sit ut in bombace aqua madefacto, ut per totum bombacem sit aqua, quæ ingressa auget magnitudinem, & qualitas iam deleta est, magnitudo vero cum magnitudine concurrere non deletur, vel obscuratur. Plot. En. 2. lib. 7. cap. 2. ch. 186.
 Mirum ut quid videatur, id ex ignorantia contingit. Plato de regno. char. 180.
 Miscibilia si omnia essent, & motus staret, & status moueretur. Plato in Sophista. ch. 154.
 Misericordiam quædam possunt, quædam non, ut in literis, nam alix cum alijs copulantur, quædam non, sed medio vocalium, Plato in Sophista. ch. 154.
 Miser est, qui crispina sua nescit occultare. Franc. Patric. de regno, lib. 5. ca. 6. ch. 207. ter.
 Mixta omnia tam animata, quam inanimata terram velut communem matrem filiorum more venerantur, & ab ipsa tanquam clarissimi filij materno quodam affectu diliguntur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 67.
 Mithridates quarum, & viginti gentium rex, singulis absque interprete ius dicebat. Marfil. Fic. in Platon. Theologia lib. 13. cap. 3. char. 297.
 Mobile a se, idest, quod primo mouetur. Procl. element. Theolog. proposit. 14. ch. 4. ter.
 Mobile per seipsum primo, ita ut ipsum omnino idem sit, & fons, & receptaculum motionis, secundum se totum per se mobile debet esse, ut in omnibus, ceteris apparet, quæcunque per se, & primo talia quædam dicuntur, vel talia. Marfil. Fic. in Plat. Theol. li. 6. ca. 12. ch. 168.
 Mobilia omnia ut ad vnum tempus, & motum reducuntur, sic stabilia ad vnum statum, & æternitatem reducuntur ut ad centrum. Motus, & tempus sunt pene idem. Marfil. Fic. in epist. lib. 2. ch. 688.
 Mobile per se qua primo mobile est, non habet superiorem causam, per quam sit mobile, per quam vero intellectuale sit, aliquam habet. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. lib. 1. capit. 1. char. 1673.
 Mobilia semper a causis stabilibus reguntur, & in suis motibus gubernantur. Marfil. Ficinus in Plo. En. 3. lib. 2. capit. 1. char. 1684.
 Mobilia, quæ ab alijs mouentur, denique resoluuntur in illa, quæ motum ex seipsis habent. Marfil. Fic. in Plot. Enn. 3. lib. 2. cap. 4. ch. 1688.
 Moderationem seruantes artes omnes, id quod pulchrum

& bonum est, efficiunt. Plato in dial. de reg. ch. 176.
 Moderata quæ parua sunt, sentimus, & ratiocinatione colligimus, præcipua vero & maxima inconsiderata finimus. Plato in Timæum. ch. 760.
 Moderatio nulla ad sanitates, & morbos, virtutes, & vitia maior, quam ea, quæ est animæ ipsius ad ipsum corpus. Plato in Timæum. char. 760.
 Moderatum est medium inter excessum, & defectum secundum artem sufficiens. Speusippus in Platon. definition. charta 1964.
 Modestia est voluntaria ad id, quod optimum iudicatur, concessio, in gestu corporis compositio. Speusippus in Platon. definitionib. char. 1963.
 Modestia difficilia diffidenter aggreditur, & quasi iniurta, & compulsata. Marfil. Ficinus in Plato. de republ. dialogo 5. char. 1405.
 Modestia est moderatio cupiditatum rationi obediens. Franc. Patric. de regno, lib. 6. cap. 19. ch. 267.
 Modestæ magistrum in republica esse debent, nam nil vtilius populo morato. Franc. Patric. de rep. li. 3. ca. 7. c. 93. ter.
 Modus est non quantitas, sed terminus quantitatis. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium or. 5. ca. 6. ch. 1338.
 Mœnia ciuitatis potius in terra iacentia dormire sinantur, & horum gratia, non erigantur. Recte enim poeticum illud de ipsis celebratur, ænea, ac ferrea potius esse oportere mœnia quam terrea, murum circumducimus, quod non confert ad sanitatem ciuitatis, & mollem quendam animum inhabitantium facit, prouocans ut ad ipsum confugiant, & hostes non propulserit. At si murus esse deberet, ædificationes priuatarum habitationum sic ab initio construere oportet, ut tota ciuitas sit vnus murus, ita ut æqualitate, & similitudine oēs domus ad vias probe munitæ essent: nam & non iniucundum spectaculum esset, si vnus domus figuram tota ciuitas præ se ferret, & ad custodiæ facilitatē excellenter salutem suam tutaret. Pla. de leg. dial. 6. ch. 863.
 Meror qui *λύπη* appellatur a corporum dissolutione nomen habere videtur, nimirum *ἀπὸ τῆς διαλύσεως*, quæ in hac mœroris affectione præfert corpus. Plato in Cratylo. char. 89.
 Meror bonus est, quum a maioribus mœroribus, quam sunt, qui in ipso sunt, liberet, aut quum maiores uoluptates quam mœros inducit. Pla. in protag. ch. 453.
 Meror est egritudo stebilis. Franc. Patric. de regno lib. 5. cap. 16. char. 224.
 Mosè attollente manus præualebat Israël, demittente præualebat Amalech. Quibus verbis docemur quod mœs quæ attollit seipsum supra mortalia, & sublimis fertur, vim concipit ut Deum videat, quod est Israël: cum vero neruos suos relaxat, præualeat affectus scilicet Amalech, qui interpretatur populus elingens, & absumit totam animam. Philo Iud. in leg. alleg. li. 2. ch. 62.
 Moses quorum virtuti testimonium reddidit, eos non inducit vxores suas cognoscere, ut Abraam, Isaac, Iacob, Mosè: quia per mulierem significatur sensus, qui a sapientiæ amatoribus improbat. at quæ cum Abraam, & alijs superscriptis fuere vxores, verbo vxores fuere, re autem virtutes: nam Sarra princeps & Rebeca constantia in honestis, Lia fatigata per continuatam exercitationem, Saphora Mosi coniux a terra sursum in celum currens, & diuinas illic naturas considerans. Philo Iud. de Cherubim. ch. 75.
 Moses ab aqua dictus, quæ Aegyptiorum lingua dicitur, mos a parentibus ob regium mandatum iuxta flumem expositus a filia regis, quæ ad fluum se contulerat, matri assignatus fuit, ut eum nutriret, & filie Regis filius suppositus factus, Philo Iudæus de uita Mosi, lib. primo. char. 385.
 Moses omnibus scientiis doctus fuit. Philo Iudæus de uita Mosi lib. 1. char. 386.
 Mosi oracula, alia ad mundi opificia, alia ad historiam, tertia

tertia ad leges latas pertinent. Philo Iudæus de premijs & penis. char. 570.
 Moses solus sine auro & argento, ac reliquis opibus regnum administravit. Philo Iudæus de premijs, & poena. charta 575.
 Mosaycum mysterium confirmat hic Plato, ut etiam in Timæo, vidit Deus cuncta valde bona. Marfil. Fic. in Plato. phædone. char. 1393.
 Moses in tabernaculi constructione tres mundos significauit: sublunarem, in parte imbribus & soli obnoxia, nullo tecto cooperta, in qua & mundi & immandi erant: secundum celestem, quæ pars sancta appellabatur, in qua erant septem candelabra ad similitudinem septem planetarum: tertium intellectuale, quem sancta sanctorum appellauit. Io. Pic. Mir. in Heptap. in præf. ch. 6.
 Mosi expositiones septem nascuntur. Quia cum de mundo ageret, de omnibus quatuor mundis sub iisdem verbis egit, idest intellectualem, celestem sublunarem, & hominem. Et ut naturæ quarumque in seipsis promiscuæ iniucem contineantur, discretas tamen proprias sedes, & peculiaris quædam iure sortitæ sunt, ita etiam in singulis partibus præsentis operis de quadruplici natura eadē serie literæ differatur, credendum tamen prima in parte de prima agnatura peculiaris, & sic deinceps in reliquis. unde & quintæ oritur expositionis necessitas. ac cedit quod qua ratione hæc sunt distincta, quia tamē nulla est multitudo, quæ non sit vna, discordi quadam concordia ligantur, ideo ad sextam nos interpretationem uocat. & postremo, ut sex diebus sabbatum succedit idest quies, congruum ut nos post procedendum a Deo rerum ordines distributos & explicatam eorum vnionem, & differentiam & sedera, & habitudines, se prima enarratione declarem, quæ Moses aptissime occultauit. Io. Pic. Mir. in Hept. in præf. ch. 8.
 Moses non solum legem, sed secretiorem quoque & veram legis enarrationem in mente diuinitus accepit, & ut legem ex Dei præcepto populo publicauit, sic legis enarrationem Iesu Naue, & alijs ille deinceps succedentibus sacerdotum primarijs magna silentij religione reuelaret. Ioan. Pic. Mir. in Apol. ch. 122.
 Mosæica legis quinque libris omnium artium, & sapientiæ omnium diuinæ & humanæ integram cognitionem comprehendere firma est sententia omnium ueterum. ut si elementa diuisa capiamus, & iuxta regulas ab ipsis propositas dictiones consulerit, rite coagmentata, futurum est, ut ipsi aiunt, ut elucescant nobis, si scimus capaces oculis sapientiarum, mira de rebus multis secretissima dogmata, & si in tota lege hoc fiat, erui in lucem omnem doctrinam liberalium disciplinarum. Ioan. Picus Mirand. in Heptaplum in expositione dictionis in principio. ch. 60.
 Mosæica uolumina ante Alexandrum, & ante Perfarum imperium traducta fuerunt. Iac. Carp. in Alc. præf.
 Moses est omnium scriptorum antiquissimus. Augustin. Steuch. de peren. phil. lib. 7. cap. 8. ch. 136.
 Moyses & Aaron diuinitatem acerrime contemplantes, cum eaque copulati, felicissime quidem occubuerunt. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 182.
 Moyses solus ex omnium prophetarum cetera intellectu cum ipsamet diuinitate proxime coniuncto, uaticinatione præclarissime exercebat. Ceteri uero prophetæ uel angelis, uel somnijs tâquã medijs quibusdam intercedentibus, obscuriori quadam ratione futura uaticinati fuerunt. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 288.
 Moyses solus omnium prophetarum Dei faciem frequenter uidisse, & cum Deo familiariter colloctus fuisse narratur. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. ch. 288.
 Moyses quidem peccatū incisionem subsequi, Plato uero illud hanc præcedere uoluisse uidetur. Leo Hebr. de Amo. dial. 3. char. 311.
 Molestia dicitur *αχθος* a lationis grauitate efficta, one-

rosam molestiam a voce *αχθος* significans. Plato in Cratylo. chart. 87.
 Molestia est animi egritudo permanens. Franc. Patric. de reg. lib. 5. cap. 21. ch. 233.
 Moles quæ iaciuntur, aerem findunt cum ictu, ac diuellunt circumfluens a tergo, quod sponte naturæ sue locū de solatum sefterur, atque expleat comitaf emissio motū eius vna vrgens. Plutarc. in quæstionibus Plat. ch. 676.
 Mollia uocamus, quæ carni cedunt. Plat. in Tim. c. 748.
 Mollis tam euadit, qui quotidie in lachrymarum riuu profusiore resolutur, quam qui dolore lachrymare compellitur. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 3. ch. 1400.
 Momentum quodlibet ex Aristotelis sententia, præteriti, ac futuri temporis copula quædam communis existit. Leo. Heb. de Amo. dial. 3. ch. 247.
 Momus est diuina cura, prospiciens quid reprehendi potuisset in singulis, si aliter facta fuissent: ideo singula disponit, ut iure reprehendi non possint. Mar. Fic. in Plato. de republ. dial. 6. ch. 1407.
 Monitio est sermo ex sententia castigans, sermo ab erroribus alios terrens. Speusipp. in Plat. defi. ch. 1964.
 Monentibus aures aperientæ sunt, & laudantibus obstruendæ. Mar. Fic. defi. lib. 5. ch. 794.
 Monstra imaginatio proferre solet. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. capit. 12. ch. 1634.
 Monstra cum nil aliud sint, quam peccata naturæ, quomodo ad celum referri possunt, cum omnes philosophi non ad efficientem causam, præfertim indeficientem, sed ad materiam ipsa redigant? Ioan. Picus Mirandulanus in Astrol. lib. 3. cap. 21. ch. 507.
 Monstra non celo, sed materiæ attribuenda sunt. Io. Fr. Pic. Mirand. de præno. lib. 3. cap. 3. ch. 510.
 Monstruosos partus Democritus refert in duo semina, quorum alterum antea, alterum postea subeat, & confundantur. Empedocles & alij in superabundantiâ, & defectum. & in motus principium vel in diuisionem feminis referunt. Straton placuit id fieri vel oppositio ne, vel ablatione, vel transpositione, vel inflatione. Medicis tum euersa, tum inflata matrix. Aristot. in parentes, & auos, cum læsi, aut claudi, & ceci fuerint. Io. Fr. Picus Mirand. in exa. van. doc. gen. lib. 1. cap. 16. ch. 799.
 Monstra & inuisitata, & noua accidunt contra id quod plerumque accidit, non contra ipsius naturæ vim insuperabilem. Mar. Ant. Natta de pulchro lib. 2. ch. 45. ter.
 Morborum genera multa sunt, quæ non erant tempore Aesculapij. Cuius rei coniecturam sumit Plato, quod filij ipsius in Troia Eurypylo sauciato non reprehenderunt eam, quæ bibendum dedit vinum pramium, multa polenta, & caseo derafo inspersis, quæ inflammationis vim habere uidentur. neque Patroclum medicantem increpauerunt. & tamen absurda est potio ita affecto. Plat. de rep. dial. 3. ch. 594.
 Morbum alere inducit difficultatem ad res. domestica gubernandas, & ad militares expeditiones, & ad urba nos magistratus, & tandē ad quascunque disciplinas, & facit ut quis semper se egrorare, putet, nunquã corpore dolere cesset. nonne, & Aesculapij hoc cognouisse dicemus & qui natura ac victu corpora sano modo affecta haberent, morbum tamen quendam secretum in seipsis continerent, his, & huic habitui ostendisse medicinã, ut medicamentis & sectionibus morbos ipsorum eijceret, & consuetam uictus rationem imperaret, ut ne in Reipublice negotijs obeundis læderetur. At corpora intrinsecus morbis penitus affecta non aggressum esse, ut uictus ratione paulatim exhauriret, & perfunderet, atque sic longam, & malam uitam homini induceret, sed putasse non oportere curare eum, qui in constituto circuiu uiuere non possit, ut qui neque sibi ipsi, neque Reipublicæ utilis esset, quod patet, nam Menelao uulnerato sanguinem exsuxerunt, & mitia medicamenta insperferat,

& consuetam victus rationem imperarunt, vt qui mo-
deratus circa victus rationem fuisset. Plato de Repub.
dialogo tertio, chart. 565.

Morbosus, vt quis viuatur, vel natura, vel ex intemperan-
tia, neque sibi ipsi, nec alijs conducit, nec ob eum ar-
tem medicam esse oportere, nec curandus est etiam si
Mida ditior esse. Plat. de rep. dial. 3. ch. 596.

Morbum inducere est præter naturam imperare, & al-
iud alij subditum esse. Plat. de rep. dial. 4. ch. 614.

Morbosum ultra humorum intemperiam, alia est causa;
nam cum medulla, os, & caro, & neruus ex illis com-
posita sint, in super, & sanguis alio quidem modo, ex
ijdem tamen factus sit, maximi morbi sunt, cum ho-
rū ortus cōuerso ordine processerit. Pl. in Tim. c. 758.

Morbosum instrumentum sunt, cum sanguis non ex cibis
& potibus secundū naturā plenus sit, sed ex cōtrarijs
præter naturæ leges molē accipit. Pl. in Tim. c. 758.

Morbosum causa, quæ sint manifestum est. Etenim cū
quatuor sint genera, ex quibus compactū est corpus,
terra, ignis, aqua, & aer, horum præter naturam redū-
dantia, & defectus, & ex regione propria in alienam
discessus: & rursus ignis, & aliorum, quandoquidem
plura vnō genere sunt, si non singula id, quod sibi ip-
sis conuenit assumunt, & iam omnia huiusmodi, sedi-
tiones, & morbos faciunt. Cum enim vnumquodque
præter naturam contingit, & transmutatur, calefcit,
ea quæ prius refrigerabantur, & quæ sicca erant fuit
humida, leuia, grauiā, & omnes mutationes suscipiūt,
ita etiam tantummodo sentimus, quod idem ad idem
secundum idem, & eodem modo, & proportione ac-
cedens, & decedens finet id, quod idem cum ipso est,
saluum, & sanum permanere. Quod vero aberrabit,
horum vnumquodque, aut decedens, aut accedens,
alterationes varias, & morbos, & corruptiones infi-
nitas inducent. Plat. in Tim. char. 758.

Morbosum maximus est, cum medullæ natura ex defe-
ctu, vel excessu quodam ægrotat, nam tunc maxi-
mos, & ad mortem præsentissimam vim habentes mor-
bos efficit, vniuersa corporis natura conuerso ordine
necessario fluente. Plat. in Tim. ch. 759.

Morbi graues sunt, cum os ob densitatem carnis iustam
respirationem non accipiens, a carie calefcens, & pu-
rescens, neque alimentum susceperit, & ipsum rursus
ad illud contrario modo frigescent, illud vero
ad carnes, carnes vero in sanguinem allabentes, asper-
rimos morbos efficiunt. Plat. in Tim. ch. 759.

Morbosum speciem trifariam fieri cogitare oportet, ex
spiritu, ex bile, ex pituita. Plat. in Tim. ch. 759.

Morbi ex spiritu sunt, cum enim pulmo, qui spiritum cor-
pori dat, nō purus transitus exhibuerit, a fluxionibus
obturatus, tunc spiritus huc non progressus, illuc au-
tem amplior, quam conuenit ingressus, qui refrigerio
non potuerit, putrefacit. In venas ingressus, ipsas im-
pellens, & obtorqueus, corpus liquans in medium ip-
sus, quod septum habet includitur, & ex his innume-
ri morbi cum dolore, & sudoris copia oboriuntur. Se-
pe in corpore dispersa carne spiritus intus oriens, &
foras progredi nō potens, dolores eosdem inducit,
veluti hi, qui in super ingressi sunt; maximos autem,
quum circa neruos, & venas hac parte constitutus in-
tumuit, & ligamenta, & propinquos neruos, ita in po-
steriorem his partem distendit, qui morbi distentionis
affectione, Tetani, & Opisthotoni appellati sunt, quo-
rum etiam medicina molesta est. Febres vero oborien-
tes, tales morbos maxime soluant. Pl. in Tim. ch. 759.

Morbos ex ignis excessu corpus sustinet, & continuos
ardores, & febres: ex aeris quotidianas; ex aquæ ter-
tianas, quæ ipsa, & aere, & igne seignior est: quarta vero
terre spēs harum omnium tardissima in quadruplis
temporis circuitibus purgatur, & febres quartanas in-
ducens, vix amouetur. Plat. in Tim. cu. 759.

Morbum caducum incensus gagates lapis explorat, cu-
ius odore etiam in venalicijs morbum, vel sanitatem
experitur, & orbis a sigulo circumactus non diffi-
cile eiusdem valetudinis hominem vertigine sui cor-
ripit. ita spectaculum rotationis eius animum sauciū
debilitat, & multo plus ad caducos consternendos va-
let sigulus, quam magus. L. Apulei Apologia. i. c. 195.

Morbosus est defectus, aut excessus in corporibus compo-
sitis ex materia, & ordinem, & mensuram non susti-
nentibus. Plo. En. i. l. 8. c. 5. ch. 75.

Morbi humani causas habent a mutationibus quibusdā
vel intrinsicis, vel extrinsecis orientibus, cum curan-
tur ex fluxu ventris, misso sanguine, vel ieiunio. Plo.
En. i. l. 9. cap. 14. ch. 2 13.

Morbos nobis molestus est, quia nihil in nobis habet do-
mesticum, sed est penitus alienus, propterea manife-
stior incidit, quia maxime diuersus nobis occurrit,
quæ vero nostra, nosque ipsi sunt, vel absque manife-
sto sensu nobis insunt. Plo. En. i. l. 8. c. 10. ch. 553.

Morbosum causas multas Plato docuit esse: primam e-
lementorum excessum, & defectum, mutationes lo-
corum in prouincijs naturæ minime congruas; secun-
dam mutuam cognatorum regenerationem, vt si ex
carne sanguis, aut bilis, aut pituita fiat, quæ omnia pu-
refactiones sunt. Pituitam esse recentis carnis lique-
factionem, Sudores, & lachrymas effluxum quendam,
& reliquias pituitæ. Extra missa pituita albas facit in-
fectiones, intus atræ bili immixta morbum comitia-
lem, qui sacer dictus est, procreat. Acuta, & falsa pas-
sionum, quæ per fluxum accidunt, causa est. Omnes
enim, qui pituita, & bili grauantur, id pati necesse est.
Nam innumeros, & varios morbos bilis cum pituita
pignit, febrem continuam ignis excessu contingere
pignit; diurnam aeris, tertianam aque, quartanam ter-
re. Alc. cap. 22. ch. 1956.

Morbos humanus est inexplabilis appetitus, & continua
perturbatio: medicus est nobis immanis bonum, &
æterna tranquillitas. Marfil. Ficinus in epistolis, li-
bro quarto. char. 753.

Morbi quidam tam corporis, quam animi certis con-
centibus mirabiliter curari dicuntur. Marfil. Ficinus in
Pla. Tim. cap. 30. c. 1455.

Morbos acutos comparatum est natura per dies impa-
res moueri, lentiores, & diuturniores per pares. Ioan.
Pic. Mir. in Astrolo. l. 3. c. 16. ch. 499.

Morbi crisis non in celum, sed in materiam redigi debet
& in particularem aliquam ægrotantis hominis pro-
prietatem. Io. Pic. Mir. in Astr. l. 3. c. 16. ch. 500.

Morbosum causam putat Asclepiades manantia corpu-
scula, quæ per inuisibilia foramina subsistendo iter
claudent. Alchmeon qualitatum monarchie acceptas
retulit, cum calor, vel humor, vel siccitas, vel frigus,
vel dulcedo, vel amarities exuperat. Diocles morbo-
rum plurimos in æqualitati eorum, quæ in corpore
sunt, elementorum attribuit. Herophilo placuit om-
ne vitium in humidis esse, Hippocrati in spiritu, alij
cum sanguis arterias ingreditur, & inflammationem
facit, Antiphanes varietatem eduliorum. Io. Fra. Pic.
Mir. in exa. van. doct. gen. l. 1. c. 16. ch. 801.

Morbi sæpe adolescentiæ vitijs enascuntur. Necnō ob vi-
tiosā rōnē. M. Ant. Nat. de pulch. l. 5. cha. 120.

Morbi imitamenta sunt ea, quæ circa choreas sunt, in
omnis generis actionibus, & fortunis, & moribus, &
imitationibus, prout quisque exprimit, quibus ea quæ
dicta sunt, aut decantata, aut quomodocumque tripu-
dijs expressa, probantur, aut ex natura, aut ex consue-
tudine, aut ex ambabus, his quidē, & his gaudere, &
ipsa laudare, & honesta appellare necessarii est. q̄ ve-
ro præter naturā, aut consuetudinē, nō laudare, sed tur-
pia appellare. q̄bus aut natura quidē recta contingit,
cōsuetudo aut contraria, vel cōsuetudo recta, natura

con-

contraria, hi contrarias voluptatibus laudes proferūt.
iucunda enim singula hæc esse dicunt, sed praua, & co-
ram alijs, quos sapere putant verentur corpora eo mo-
do mouere, verentur item canere, vt serio ea honesta
pronunciantes, gaudent tamen apud se ipsos. Plato de
legibus dialog. 2. chart. 800.

Mores iustissimi ferē existunt, in ea habitatione, in qua
neque diuitiæ, nec paupertas cohabitāt. Plat. de legi.
dialogo 3. chart. 812.

Mores eorum cum quibus versamur maximam ad vir-
tutem, & vitium vim habent. Timæus Loc. de anima
mundi, & nat. chart. 1044.

Mores fallaces ad seruile, non ad liberale commercium
pertinent. Phil. Iud. de crea. princ. ch. 458.

Morū ingeniorumque varietas nascitur, & a corporis
habitu, & ab educatione assuetudinis fundamento,
quæ naturæ viribus proximat. Accedunt leges, quæ
plurimum possunt. Ioannes Picus Mirandulanus in
Astrolog. lib. 3. cap. 13. chart. 484.

Mores sunt viæ vel ad inferos, vel ad superos. Mar. Fic. in
Plat. Theol. lib. 8. cap. 10. chart. 419.

Mores boni, ita tandem ad felicitatem conducunt, si præ-
cipuo erga Deum felicitatis authorem amore queran-
tur: mali autem animas in miseriam præcipitant, in
quibus amor Dei omnis extinguitur. Mar. Ficinus in
Plat. Theol. lib. 18. cap. 10. char. 419.

Moralem Socrates multo magis ab vxoribus disciplinā,
quam naturalem ab Anaxagora, & Archelao didicisse
confitebatur. Mar. Fic. in epist. l. 4. ch. 770.

Moralis, & mathematica disciplina animum hominis in
corpus mercum in seipsam restituit. Marfil. Ficinus in
Platon. Alcibiad. i. chart. 1134.

Morū diuersitas non a coelo: vniuersalis enim causa est,
sed interdum ab educatione, ab assuetudine magna ex
parte dependet. Ioannes Franc. Pic. Mirandulanus de
prænotione l. 5. cap. 5. chart. 525.

Morale genus philosophiæ maxime est ab ipsis philoso-
phis impugnatum, nam boni, & mali fines ducunt in
controuersiam, si est aliqui dā natura bonum, vel ma-
lum, de felicitate ambigunt. Ioan. Franc. Pic. Mirand.
in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 8. ch. 753.

Mores vsu introducuntur. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex.
van. doct. gent. l. 1. cap. 17. chart. 803.

Mors quotuplex.

Mors duplex, animæ vna, animalis alia. Animal mo-
ritur, cū anima corpus relinquit, solum lege na-
turæ, anima, cū in corpus descendit, & anima non de-
bet corpore separari inuito Domino. Macrobius in som-
scip. libro 1. chart. 65.

Mors duplex, corporis vna, quæ est animæ a corpore se-
paratio, animæ altera, quæ est virtutis corruptio &
sumptio vitij, quæ non est naturalis, sed penalis. Phil.
Iudæus in legis alleg. lib. 1. chart. 39.

Mortis species duæ, altera mortuum esse, quæ bona est,
aut indifferens, altera ipsum emori, mala omnino, &
quo diuturnior, eo grauior. Philo Iudæus de præm.
& poena. chart. 576.

Mortis in humano corpore duplex est causa, vna inter-
na in calore pabulum suum absumente, altera, exter-
na, & hæc variā: prior inuitabilem necessitatem ha-
bet, in secunda non est necessitas. Iacob. Carpentar.
in Alc. par. post. dial. 10. chart. 16.

Mors quid est.

Mors est resolutio, ac separatio animæ a corpore. Pla.
in Phædone. chart. 38.

Mors est animam seorsum a corpore per seipsam separa-
tā esse, & corpus per seipsam ab anima separātū esse.

Plato in phædone. char. 36.

Mors est somnus sine in somnio. Pla. in Apol. ch. 22.

Mors non est malum. Pla. in Apol. ch. 22.

Mors duorum alterum est, aut velut nihil est, non enim
aliquem sensum mortuus habet, aut secundum ea, quæ
dicuntur, mutatio quædam est, & animæ ex hoc loco
ad alium transmigratione. Pla. in Apol. ch. 22.

Mors est iustum certamen, in quo deficere non licet. Pl.
in Axioco dialog. spurio. c. 1015.

Mors an maximum homini bonum existat, nemo nouit:
at formidant, vt qui probe sciat maximum esse malo-
rum, imperitia hæc quidem probrosa est, cum quis pu-
tet nosse id, quod non nouit. Pla. in Apol. ch. 17.

Mors nil aliud est, quam duarum rerum dissolutio cor-
poris, & animæ. Pla. in Gorg. ch. 495.

Mors, quæ per morbos, & vulnera contingit, violenta est
& dolore inducit, quæ vero per senectam ad finem se-
cundum naturam accedit, inter omnia mortis genera
a dolore alienissima est, & magis cum voluptate fit
quam cum dolore. Pla. in Tim. ch. 757.

Mors non est vltimum, sed quæ de inferis narrantur il-
lic afflictiones, magis adhuc inter vltima habentur.
Pla. de leg. dialog. 9. ch. 914.

Mors vniuersi plurium dissolutio est. Merc. Trismegisti
Piman. c. 11. char. 1851.

Mors est animæ, & corporis solutio. Plotin. Enn. prima,
libr. 7. cap. 3. ch. 62.

Mors nil aliud est, quam animæ a corpore separatio. Pl.
Enn. i. l. 6. c. 6. ch. 55.

Mors nil aliud est, quam vitæ priuatio. Marfil. Fic. in Plo.
En. 2. l. 3. c. 6. ch. 1617.

Mors est laborum, & molestiarum finis, & melioris vitæ
principium. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus
de imag. cap. 10. ch. 145.

Mors est animi a corpore separatio, vel interitus, quasi
discessus, & secretio, ac diremptus earum partium,
quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur. Se-
Fox. in Pla. phædone. ch. 32.

Mortis est duplex genus apud Platonem, vnum animæ
in corpus delabentis, quæ quia ex natura intellectuasi
ad sensibilem migrat mori dicitur: alterum animalis
totius ex anima, & corpore constantis, & hoc duplex,
alterum naturale, cum a corpore animato vere anima
discedit, alterum quod virtutibus acquiritur, cum eo-
dem animali viuente, animus ipse per contemplationē
a corpore separatur, dum eiusdem illecebras fugit cor-
pus moritur sedatis omnibus affectibus. Sebast. Fox.
in Platonis phædonem. ch. 33.

Mors nil aliud est, quam compositorum dissolutio, at
animus non est compositorum dissolutio, & hoc duplex,
& cum simplex sit dissolui nequit. Marcus Anto-
nius Natta de immortalitate animæ, libro secun-
do. chart. 21. tergo.

Mors vnde prouenit.

Mors efficitur dissolutione corporis labore defessi,
& numeri completi, quo corporis membra vnam
machinam ad vsus vitales aptantur, moritur enim cor-
pus, quando hominis vitalia ferre posse desiterit. Hæc
ergo est mors, dissolutio corporis, & corporalis sensus
interitus, de qua sollicitudo superuacua est. Merc. Trif.
Atdep. cap. 10. ch. 1867.

Mors animalis prouenit, cum constitutionis compages
dissoluntur, si non amplius transitus est spiritui, aut
alimentum distribuitur, & multæ sunt causæ. Vnū ge-
nus nominatur morbus, morbi vero principia sunt pri-
marū qualitātū intemperantiæ, si redundarint, aut de-
fecerint simplices facultates, calor, frigus, siccū, humi-
dū. Post has sunt sanguinis mutationes, & alterationes
ex corruptiōe, & ex causa carnis liquefcētis vitiatioes

si secundum mutationes ad acidum, falsum, aut acre sanguinis alterationes, aut carnis corruptiones fiant. Hinc bilis, & pituitæ. origines, humores morbosi, & humorum putrefactiones, leues quidem quæ non in profundo sunt, graues quarum principia ex ossibus oriuntur, molestæ quæ ex medulla accenduntur: postremi vero morbi sunt spiritus bilis, pituita, augefcencia, & in alienos locos fluentia, aut ad partes principales. Timæus Locrus de ani. mun. & nat. ch. 1047.

Mors efficitur dissolutione corporis labore defessis, & numeri completi, quo corporis membra in vnam machinam ad vsus vitales aptantur. L. Apul. Ascl. c. 266. ter. Mors in quali aliqua vita versatur, non in priuatione vitæ simul tota. Porphy. de occaf. ch. 1931.

Mors nunquam a celo, sed a materia cum vitio proprio. Ioan. Pic. Miran. in Astrol. li. 3. ca. 21. ch. 507.

Mortem putauit Alchmgon euenire, cum totus in venis sanguis omnino secesserit. Empedoc. cum sanguis omnino frigerit. Diogenes, cum aerem omnem de venis discesserit, Plato, & Stoici, cum omnino sensibilis spiritus remissus contigerit. Arist. cum omnem calidum in corde penitus refrigerit, vel violèta extinctione, vel marcore, ob superabundantiam caloris, vel ob alimenti humiditatis defectum. Io. Fran. Pic. Mir. in exa. yanit. doctrinæ gent. lib. 1. cap. 16. char. 802.

Morti obnoxij sumus ob casum Adam, alioqui in nostra fuisset potestate posse non moti, hic causa diluuij, hic ciuitatis infernæ repletio. Ioan. Fran. Pic. Mirand. in epistol. lib. 3. charta 1319.

Mortis proprietas.

Mori melius, quam uiuere, at in hoc non est pium ut homines sibi benefaciant, sed expectare oportet alium benefactorem. Plato in phædone. ch. 35.

Morti qui sunt propinquj, maxime uaticinari solent. Plato in Apolog. char. 22.

Mortem cogitantem inuadit timor, & cura de his, quæ antea non curauit, nam fabulæ de inferis, quod oporteat eum, qui hic iniusta fecit, illic poenam dare, hæc tunc animam ipsius torquent formidantem, ne ueræ sint illæ, suspicione, & formidine repletur, & reputat, & considerat, an aliquem iniuria affecerit. Qui igitur multa iniusta in uita sua reperit, e somno frequenter ueluti pueri excitatur, & expauescit, & cū mala spe uiuit. at ei, qui nihil iniusti sibi ipsi conficius est, secunda spes semper adest, & bona senectutis nutrit, ut Pindarus ait. Pla. de rep. dial. 1. c. 559.

Mors nec ad uiuos, nec ad mortuos pertinet, quoniam circa uiuos non est, mortui uero nulli sunt. Plato in Axiocho, dial. spurio. ch. 1017.

Moritur corpus cum hominis uitalia ferre posse destiterit, mors ergo est corporis dissolutio, & corporalis sensus interitus, de qua sollicitudo superuacua est. L. Apulei Asclepius. char. 266. ter.

Mortem qui Dei amator est libens amplectitur, & intrepidus excipit. Max. Tyrius ferm. 1. ch. 11.

Mors præstat quam uiuere, cum deprauata omnino est corporis natura, etiam si externa nobis abunde suppeditentur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. ch. 1404.

Mori desiderare potius debemus, quam Deum offendere peccato mortali. Io. Pic. Mir. in or. Dominicam.

Mori tunc incipimus, cum incipimus uiuere, & mors cū uita protenditur, & tunc primum mori definimus cū a corpore mortis huius per carnis mortem abfoluimus. Io. Pic. Miran. de uno & ente, cap. 5. ch. 247.

Mors nostra ostendit nos hic uere esse peregrinos, & facit ut non queramus gloriam nostram, qui mox erimus cinis, & puluis. Io. Pic. in or. Dom.

Mors, quæ omnibus molestissima est, filijs orbatis molestior est, qui post mortem ruinam secū sui gñis trahunt,

male de republica, & de hominum genere meriti. Fr. Patr. de rep. lib. 4. cap. 3. ch. 111. ter.

Mortis timore commodis vitæ non frui, angusti animi est. Fran. Patr. de regno lib. 5. ca. 5. ch. 205. ter.

Morientes edunt spiritum, ergo respirationis principium est inspiratio. Iac. Carp. in Alci. digres. 8. ch. 431.

Mors pro remedio, quasi malorum finis præscripta est. M. Ant. Nat. de immor. ahi. lib. 1. ch. 2. ter.

Mortis accidentia.

Mortem formidare nil aliud est, quam sapientem esse sibi uideri, cum non sit. Plato Apologia. ch. 10.

Mortis formido, & deprecatio viro turpis. Plato in Apologia. char. 19.

Mortem ut effugias, nihil machinari oportet, nec in iudicio, nec in bello. Plat. in Apol. char. 21.

Mortem non est difficile effugere, sed multo difficilius est effugere improbitatem: nā velocius morte currit. Plato in Apolog. ch. 21.

Mortem libi ipsi inferre nefas est. Pla. in phædo. ch. 35.

Mori qui egrescit, non est philosophus sapientiæ studiosus, sed corporis studiosus, & sic qui pecuniarum, & ambitionis studio tenetur. Plat. in phædo. ch. 38.

Mors ubi ad hominem accesserit, mortale ipsum, ut apparet, moritur, immortale uero saluum, & incorruptum ab it, decedens morti. Plat. in phædone. ch. 57.

Mori in bello pulchrum est. Nam & sepulturam pulchrā & magnificam consequitur, & si quis pauper moriatur etiam laudem suam habet, & si quis uilis fuerit et a sapientibus uiris non temere laudatibus extollitur, qui ex longo tempore paratis orationibus adeo pulchre laudant, ut & quæ ad sunt, & quæ non, de uoquo que dicentes, & pulcherrima uerborum elegantia uariantes, uelut præstigij animos nostros corripiant, sed & ciuitatem secūdum omnes modos laudibus uelunt, & maiores nostros omnes superiores, qui in bello occubuerunt, & nos ipsos qui adhuc uiuimus, collaudant. Plat. in Menexeno. ch. 544.

Mortis timor multos excruciat. L. Apul. Ascl. c. 266. ter. Mortali viro omnia ex animi sententia in uita sua euenire non proclue est. Plat. in Menexeno. ch. 550.

Mortalibus, & diuinis simul intendere impossibile est, nam cum duo inueniantur, corporeum, & incorporeum, & illud mortale, hoc diuinum, electione vnus amittimus alterum: quoties vnus cura remittitur, alterius actus intenditur: potioris optio eligenti decora, tum modo hominem, qui elegit, Deum reddidit uerum pietatem erga Deum ceteris quoque demonstrat. Deterioris electio hominem perdit, & alijs impedimento est. Merc. Trism. Pim. cap. 4. ch. 1842.

Mortalia fieri, & formari nequeunt, nisi qua quædam uirtus opifex, & specierum participatio per omnia diffundatur. Iambl. de myst. ch. 1875.

Mortalia omnia necessarias mutationes admittunt. Phil. Iud. de mundi opificio. ch. 23.

Mortalia & incorruptibilia genera ex proprijs constitisse numeris uult indicare propheta, cum ait sex diebus factum mundum, & septimo Deum quieuisse, mortalia fenario metiens, & beata & felicia septenario. Philo Iud. in legis alleg. li. 1. ch. 27.

Mortalis nemo habet uilius rei stabile ac certum dominium, quos autem uulgus dominos uocat, opinione potius, quam reuera domini sunt: reuera vnus Deus dominus princeps, & imperator omnium est, qui reuera dicere potest, oēs res meæ sunt. Philo Iud. de Cherub. ch. 80.

Mortalia omnia sunt somniorum ludicra quid totus mundus? nonne secundis uentis, & aduersis uitur? & fortuna, quæ ab hominibus uocatur, quæ est uerbum Dei, choreas in orbem uertit, uariantibus temporibus. Philo Iud. quod Deus sit immutabilis. ch. 207.

Morta-

Mortalibus rebus sermonis fallaciæ tribuit Parmenides. Bess. Card. in Calumn. Plat. lib. 2. cap. 11. ch. 30.

Mortalis euadit, qui vires irracionales supra modum nutrit. Mar. Fic. in Plato. Tim. cap. 41. ch. 1466.

Mortalia vsu comparanda, naturalia ratione querenda, diuina a Deo oratione petenda. Mar. Fic. in epistol. libro 1. charta 609.

Mortalium cuncta dum oriri uidentur, siue bona, siue mala, occidunt, & animus quæcūque agit hic nil aliud sunt quam somnia. Mar. Fic. in epistol. lib. tertio. charta. 725.

Mortalium natura facilius cuiusque rei indigentia, quam aquæ ferre potest. Franc. Patric. de republica libro septimo. cap. 10. ch. 231. ter.

Mortuis magnum solatium est cum uiris probis conuersatio. Plato. Apol. ch. 22.

Mortui feliciores uiuis sunt, cum iam reliquum tempus immortales sint. Plat. in Apol. ch. 23.

Moriens intrepide & generose, felix esse uidetur. Plat. in phædone. char. 33.

Mortuos laquare solebant antiqui. Socrates lauatur ante quam assumit cicutam. Plat. in phædone. ch. 61.

Mortui alij sepeliebantur, alij comburebantur. Plato in phædone. char. 61.

Mortuos in prælo quotannis laudabant Athenienses, & inferias parabant. Plat. in Menexeno. ch. 544.

Mortui si sit ipsis uiuentium aliquis sensus, grauer ferrent lamentationes, quibus nos affligimur, sed si moderate se habeant, gratiam maximam iniungunt. Res. n. nostræ finem iam habebunt qui hominibus pulcherrimus existit. Quare decet ipsas magis ornare, quam luere. Plat. in Menexeno. ch. 551.

Mortuorum in bello de filijs & parentibus, lex erat Athenis, cura ut susciperetur, & insigniter præ alijs ciuibus demandatum erat maximo magistratui, ut obseruaret, ne parentes horum iniuria afficiantur, & liberis educant, & ubi ad uirilem ætatem deuenerant, armatura ornatos ad suas possessiones mittebant, reuocantes in memoriam patris studia. Plat. in Menexeno. c. 551.

Mortuis in bello Athenienses anniuersarij semper præstabant: certamen quoque Gymnicum & equestria, & totius musicæ constituerunt. Plat. in Menex. c. 551.

Mortuum in bello spoliare præterquam armis, illiberalis animi & auari est. Plat. de rep. dial. 5. ch. 625.

Mortuos in bello victos armis tantum expoliare licet. Plat. de rep. dial. 5. ch. 625.

Mortuum corpus expoliare præterquam armis, ipsumque hostemputare, nō diuersum est, ac id quod canes faciunt, qui in lapides iactos sæuiunt. Plat. de republica dialog. quinto. ch. 623.

Mortuis sensum aliquem inesse coniectura accipio eorum, quæ hic geruntur, cum homines moderatissimi uitam faciant, ut apud posteros bene audiant, optime animæ diuinant hæc ita se habere, pessimæ negant, sed optimarum diuinationes præstantiores sunt, quam peiorum. Plat. dion. ep. 2. ch. 976.

Mortui ut fiunt ex uiuentibus, sic ex mortuis quandoque uiuentes resurgere ait Plato. Mar. Fic. in Plato. phædone. ch. 1391.

Mortuos pro patria mos erat uetus Atheniensium publica oratione singulis annis laudare, atque insuper inferias celebrare. Mar. Fic. in Pla. Menex. ch. 1395.

Mortui suscitantur interdum diuina uirtute ad hominum doctrinam. Mar. Fic. in Plato. de republica dial. 10. char. 1431.

Motionem si quis uitam quandam corporum appellabit, de qua nunc loquimur, a uero procul esse nō uidebitur. Plo. En. 6. lib. 3. cap. 22. ch. 638.

Motiones sunt facere, & pati, & motiones aliæ absolute sunt, aliæ partim affectiones, partim passionem. Plot. En. 6. lib. 3. in epilogo. ch. 643.

Motionum inter omnes species solus localis motus, quia quasi extrinsecus est, subiecti sui substantiam qualitatemque naturalem mutare non cogitur, sic circuitus inter locales motus, quia solus non mutat locum, dici posse uidetur quasi non motus. Mar. Fic. in Plat. Theol. libro 4. capit. 2. ch. 134.

Motionis omnis siue naturalis, siue animalis principium est amor. Mar. Fic. in ep. lib. 3. ch. 738.

Motionis principium est uita. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. capitul. 13. ch. 1634.

Motor appropriatus non mouetur per accidens. Bess. Card. in Calumniatore Plat. li. 3. ca. 11. ch. 37. ter.

Motor omnis non componitur ex actu, & potentia passua. Bess. Cardinal. in Calumniatore Plat. lib. 3. cap. 11. ch. 37. ter.

Motor, qui uia cum moto corpore peruagatur, perpetuum stabilemque tenorem, & ordinem mouendi non seruat, nisi præsit illi motor immobilis. Ideo mundanæ reuolutionis perpetuus ordo testatur esse aliquos super animas motores immobiles. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. capitu. 5. ch. 87.

Motor quantum est principium motionis, non pendet secundum esse suum ex eo quod mouetur. Mar. Fic. in Plato. Theol. lib. 6. cap. 7. ch. 165.

Motor omnis si sui ipsius gratia mouet, consentaneum est, mentem non ob aliam causam sua quælibet ad fines proprios ducere, nisi ut ad comunem mentis finem, bonum que conducant. Mar. Fic. in ep. lib. 2. ch. 676.

Motrix uirtus ut, & uita inuisibilis est, quod & ex uarietate deprehenditur. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 3. cap. 23. char. 1779.

Motus diuisio.

Motus duæ sunt species, multitudine utraq; infinita & potentiam hnt altera faciendi, altera patiendi. Ex horum mutuo affricu fit soboles multitudine infinita, gemina tamen, altera sensile, altera sensus, qui semper coincidit & generatur cum sensibili. Plato in Theeteto. char. 109.

Motus duæ sunt species, localis, & alterationis. Plato in Theeteto. char. 112.

Motus species sunt decem, circumuolutio, latio de loco ad locum, augmentum, decrementum, condensatio, rarefactio, generatio, & corruptio, mutatio in alio ab alio facta, & mutatio a se in se, & in alio facta. Plat. de legib. dial. 10. ch. 921.

Motus duo sunt principia, uoluptas prosequendi, dolor fugiendi. Mar. Fic. in ep. lib. 10. ch. 923.

Motus duplex, alius in agendo, alius in patiendi, & ex his oia fieri Thales Milesius, Homerus, Epicharmus, Heraclitus, Empedocles, & Prothagoras opinati sunt. Mar. Fic. in Plat. Theeteto. ch. 1275.

Motus duo snt genera, alteratio, & latio, cuius duæ sunt species, transitus, & circumuolutio: alteratio uero uel in substantia est, quæ est generatio ad esse, uel corruptio ad non esse: uel in quantitate, quæ est ad maius, incrementum, & ad minus decrementum, uel in qualitate affectio nominatur: si ad calorem calefactio, si ad frigus frige factio, & sic in alijs. Mar. Fic. in Plato. Theeteto. ch. 1276.

Motus in nobis sunt alij primi, alij secundi: primi sunt subiti quidam impetus in animali nostro ab externis impulsibus agitati per sensum animalis, & naturalem sue imaginationis instinctum priusquam anima rationalis de his ratione consultet, uel imaginatione forsitan animaduertat, utrum prosequendum sit, an potius fugiendum. siue terrores hi sint, siue incitamenta quædam. Secundi uero motus, uel in prosequendo, uel in declinando positi sequuntur uel superioris imaginationis animaduersionem, uel etiã consilium rationis, siue sit temera-

temerarium, siue maturum. Virtus quæ secundos amputat motus circa sensibilia declinantes, civilis cognominatur: siue fortitudo, siue temperantia, siue prudentia hucusque consultans, siue iustitia ita conuersans. Satis enim hucusque factum a ciue putamus. Virtutes vero, quæ secundos motus non solum amputant, sed extirpant, purgatorum vocantur. Denique virtutes quæ secundas perturbationes iam domuerunt, sed in se primos motus vel eradicant, si modo fieri potest in homine, vel saltem ratione aliqua, & assuetudine moderantur, purgati iam animi sunt. Hæ autem virtutes ideo non sunt, quia in eo non sunt motus, Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 2. cap. 2. ch. 1556.

Motus in cælo septem sunt, circularis, ante, retro, sursum, deorsum, dextrum, & sinistrum. Marfil. Fic. in Plato. Tim. capit. 22. ch. 1468.

Motus duas species simplices ponit in Parmenide Plato, vnâ, qua res loco mouentur, altera qua suis affectionibus commutantur, reliquis, ortu scilicet & interitu, accretione, & decretionem, mixtas esse, & sepe herere ad quâ commutationem adiunctam. Aristoteles contra in categorijs ait quadratâ circumposita regula crescere, & non commutari. Iac. Carp. in Alc. præfatione.

Motus quid est, è quibus, & in quibus.

Motus est bonum circa animam & corpus, quies malum. Plat. in Theæteto. ch. 108.

Motus anima fons est, & principium. Plato in phædro. charta 316.

Motus in planitie non est, vt in sublata planitie semper ponimus. Plat. in Tim. ch. 746.

Motus optimus in animali est qui in seipso a seipso fit, maxime n. cognatus est motui vniuersi intelligentia prædito, qui vero ab alio deterior, pessimus ante qui iacente corpore, & quietem agente, per alia ipsū secundum partes mouet. Plat. in Tim. ch. 761.

Motus quicumque naturam excedunt dolorem pariunt, quicumque ad ipsam restituuntur voluptates nominantur. Timæus Locrus de anima mundi, & natura. chart. 1042.

Motum omne a statu mouet, itaque omnis motus animalis quod ex materia constat non fit ab ijs, quæ sunt extra mundum, sed ab internis ad externa, seu ab anima, seu a spiritu, seu ab anima quadâ incorporali, corpus enim corpus animatum non mouet, si neque totum simul corpus, & si inanimatum existat. Mercurij, Trismegisti Piman. cap. 2. ch. 1840.

Motum omne non in moto, sed in quodam stabili mouetur, & ipsū quod mouet etiam permanet: impossibile enim est cum eo simul agitari. Mer. Trismegisti Piman. cap. 2. ch. 1840.

Motus in orbe supremo siue intellectus, siue anima, siue aliud vitale est. Aristoteles Theologia Aegypt. lib. 8. capit. 5. ch. 39.

Motus est ens per accidens, & ipse est essentia, quin potius, omnia quæ in diuinis sunt essentia sunt. Plot. En. 2. lib. 6. capit. 1. ch. 179.

Motus omnis fit in tempore, & velocissimus est qui breuiori tempore maius spacium peragit, & tardiores, qui longiori tempore partem eiusmodi spatij conlequuntur. Plot. En. 3. lib. 7. cap. 7. ch. 331.

Motus omnis a sursum veniens semper salutaris prouenit, modo taliter capiatur qualis venit, sed vt si quis ignem ab igne rapiens læserit aliud non machinatus ignem illuc vltuc vtique procedere. Ploti. Enn. quarta. lib. 4. cap. 41. char. 435.

Motus est alicuius potentia motiui secundum quod motiuum. Plot. En. 6. lib. 1. cap. 17. ch. 582.

Motus vnum per se genus existit vltra quantitatem, quæ in substantia est, & vltra qualitatem, adeo vt motus

fit vnum circa substantiam, quem diuidimus alium ad corpus, alium ad animam pertinere, vt alia penes ipsa mouentia sunt, alia sub alijs aliunde in ipsa perueniunt, vel alia ex ipsis proprie, alia ex alienis, tum quæ sunt ex ipsis actiones sint, siue in alia transeat, siue sint absolutæ, quæ pendeat ab alijs, passiones quamuis motus etiam in alia transeunt idem esse videntur, atque motus qui ex alijs pendere dicuntur. Plot. En. 6. li. 1. cap. 19. char. 583.

Motus nec sub ente, nec in ente, sed vna cum ente ponendus est. Nec tanquam in subiecto in eo iacet, est enim ipse actus, nec alterum est absque altero, nisi forte cogitatione quadam, & hic sunt duæ naturæ vna, etenim ens ipsum non in potentia est sed in actu. Plotin. En. 6. lib. 2. cap. 7. ch. 601.

Motus si est actus essentia, atque ens est actus, & omnino quæ sunt prima sunt actus, merito motus illic non est accidens, sed cum sit actus potius entis reuera existentis in actu, nimirum nec essentiam dici debet compleri, sed ipsa prorsus essentia: nõ enim prius est ens, deinde mouetur, vel stat, nec est alterum vel idem, sed simul ibi est ens, motus, status, idem, alterum. Plot. En. 6. lib. 2. cap. 15. char. 609.

Motus erit genus, si in aliud genus reducere non licet, si superius nihil de motu in eo quod quid est prædicatur, si multas accipiens differentias inde species pariatur. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 21. ch. 636.

Motus est exitus ex potetia in illud, quod posse dicitur. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 22. ch. 638.

Motum si quis appellauerit speciem vigilem, excitabundamque ceteris quasi torpentibus. species oppositam, quatenus alia quiescunt, alia non, appellaueritque; causam ceteris speciebus, cum post ipsam non nihil efficitur, is minime aberrabit. Plot. En. 6. li. 3. cap. 22. ch. 638.

Motus in omnibus est progressio quadam ex potetia in actum. Quidquid enim mouetur quocumque motu feratur, propterea prodit in motum, quod potetia quadam in eo præcedit ad faciendum aliquod, vel patientium. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 26. ch. 639.

Motus procedens in habitum naturalem species motus dici potest, procedens vero in motum præter naturam casus speciei vnus ad alterius aduentum, & analogica quadam proportione ijs ad quæ deducunt accommodare. Plot. En. 6. lib. 3. ca. 22. ch. 639.

Motus maxime proprius est alteritas, quia nunquam permanet in eodẽ: alioqui motus protinus disperdetur, si quando deserit aliud aliudque succedere. Et ita est in motu alteritas, vt perpetua agatur alteritas. Ex quo efficitur, vt & tempus sit alterum, quoniam motu, ipsū procreat. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 22. ch. 639.

Motus, cum manet aliud, & ex infusa potentia prodit in actum, est in mouente, & sic oportet nec a mouente disungi, nec in ipso esse, sed ex seipso quidem, & in aliud emanare, nec in alio esse a motore disunctum. Imo ad hoc in illud, vt spiritum afflatum, & in illud influentem. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 25. ch. 639.

Motus, qui circa sensibilia versatur, est stimulus quidam vel impetus ab alio in aliud vergens, & excitans, & impellens participem motionis, ne torpeat, nec maneat in eodem, vt tali quadam inquietudine, ac velut distracta circa multa sollicitudine quadam vitæ imaginem consequatur. Plotin. En. 6. lib. 3. cup. 23. ch. 639.

Motus equalis est, qui æqualia spacia æqualibus. curricula temporum conficit sine pigritia vel incitatione. Chalc. in Platon. Timæum. ch. 27.

Motus, & figura, & magnitudo est in incorporeis non autem huiuscemodi quales in sensibilibus. Syrian. in 12. metaph. char. 51.

Motum non concedit esse alium actiuum, & alium passiuum, quod necessario concedendum est, cum sint duæ potentia, vna actiua, alia passiuua, oportet et actum duplicem constitui.

constitui. Georgius Gemnifus de Plato, Aristo. phil. differ. capit. 19.

Motus cuiusvis partes si fuerint partium continui alicuius, etiam totius totus erit motus. Procl. elementa physica propo. 20. ch. 60.

Motum prius est omne quod mouetur. Procl. elementa physica propo. 26. ch. 61.

Motus vnus est qui specie est indifferens, & vnus subiecti, & in continuo fit tempore. Procl. elementa physica defm. ch. 63.

Motus omnis simplex simplicis corporis est. Procl. elementa physica supposi. ch. 63.

Motus omnis qui præter naturam fit, violentus est. Procl. elem. physica propo. 20. ch. 68. ter.

Motus omnis abique fauore diuino damnosus est. Phil. Iud. de migratione Abrahami. ch. 268.

Motus omnis est operatio, sed non omnis operatio motus. Bess. Card. in Calum. Plat. lib. 1. cap. 7. ch. 21. ter.

Motus est actus per temporis momenta discurrēs. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 3. cap. 1. ch. 118.

Motus ad stabile, & circa stabile efficitur semper, & regitur. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 4. cap. 2. ch. 134.

Motus perpetuus est ibi, vbi primus. Mar. Fic. in Plato. Theol. lib. 5. cap. 1. ch. 135.

Motus omnes hi sunt, alteratio, generatio, corruptio, augmentum, decrementum, condensatio, rarefactio, progressio. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 6. cap. 12. ch. 170.

Motus non fit ad indifferentem terminum. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 15. capit. 19. ch. 347.

Motus alterationis hoc in loco a Platone appellantur omnes species motus præter localem. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. cap. 63. ch. 1177.

Motus omnis ad bonum ducit, & ad esse quodammodo ferri videtur, vel vt esse speciei, vel vt esse singulorum feruetur, vel denuo acquiratur. At quod est esse, bonum est, & omnis motus, & actio ad perfectionem aliquam vergit. Si actio est finis, patet quod secunda agentis ipsius perfectio est. Si actio exterioris materiae transmutatio est, patet quod perfectionem aliquam in eo quod mouetur ipsum quod mouet inducere nititur, quod dicimus bonum, quod est esse perfectum. Mar. Fic. in Plat. philebo. lib. 1. cap. 3. ch. 1209.

Motus omnis discernitur ad stabile aliquid comparatus. Mar. Fic. in Plat. philebo. lib. 1. cap. 36. ch. 1249.

Mentis operatio præstatio est in qua quiescit voluntas, quam voluntatis ipsius quies. Marfil. Fic. in Plato. philebo. lib. 1. cap. 37. ch. 1251.

Motus omnis vigor est in prima essentia formaliter, in qua est virtus, & idea omnis anime, & vite. Mar. Fic. in Plat. sophista. cap. 30. ch. 1289.

Motus idem, & actio est, & voluptas, quanquam ratione differunt, actio enim est, & vt per eum potentia aliquid agat, voluptas, vt in eo motu circa tale obiectum libenter potentia, sic operans quiescit. Mar. Fic. in Plat. philebo. lib. 1. capit. 32. ch. 1244.

Motus qui viget in anima celi est motus primus, qui viget in corpore est secundus, primus est actio, secundus passio, & passio hæc corpori minatur interitum, præsertim quia motus in anima tanquam in re indiuidua non tendit ad dissoluendum, in corpore vero vt diuiduum quodammodo tendit. Nec licet alicui more Auerrois in cælo dimensiones absque materia ponere. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. capit. 1. ch. 1593.

Motus a superioribus, ac vis in nos descēdēs semper ad bonum suapte natura conuenit, nam celestes influxus semper ad bonum sunt, nec tu hominum rigidorum tristitiam reicias in Saturnum, nec temeritatem, ac ferocitatem in Martem, vel fraudulentiam, & malitiam in Mercurium, vel lasciuos amores in Venerem. Quod si Saturni grauitas in nobis complexionem naturæ, nutritionisque, & educationis vitio in simile quid

grauitati vitium conuertatur, & Martis magnanimitas in audaciam, & Mercurij industria in malitiā, Veneræ charitas in libidinem. Nonne sub solis radijs, qui ad videndum conferunt, & viuendum? quotidie accidunt alios visum, alios vitā amittere, & qui in aere libero salubriter calefaciunt, in concavis vrunt? quæ admodum sub benefico radiorum influxu ob inferiorem naturā resultat alicui malum, non vniuerso: sic sub stellarum viribus natura bonis, atque sub numinum muneribus optimis, potest interdum naturæ vel consuetudinis vitio, vitium vel corporis vel animi suboriri: Nihil vero vniuerso vitium aut malum, vt in concentu secunda vel septima vox, quæ seorsū audita dissonat, interim coniuncta ceteris consonat vniuerso. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 5. ch. 1503.

Motu in omni ab altero in alterum terminum pertransitur. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 6. cap. 1. ch. 1758.

Motus in rebus est actio quadā, & vitæ interioris indicium. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 6. cap. 3. ch. 1718.

Motus metaphoricus est actus idēns ad aliud. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 9. cap. 4. ch. 1729.

Motus ois noctis, qui incitamentum ex corporea, & humana passione habuit, passio quadā est, & seruitus. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 44. ch. 1749.

Motus si disponit formas in mundo per intelligentiam naturalem, eas ipsas formas in se modo quodam naturali complectitur. Marfilus Ficinus in Plotini Enn. 4. lib. 9. capit. 9. ch. 1771.

Motus omnes quietis gratia fiunt. Ioan. Francisc. Picus Mir. de præno. lib. 1. cap. 8. ch. 390.

Motus definitio tradita ab Aristotele per actum entis, qui sit in potentia quatenus huiusmodi plerisque non placuit, & corporibus dūtaxat competere si rite cōpetat arbitrati sunt. Io. Francisc. Picus Miran. in exanen vanitatis doctrinæ gentium lib. 6. cap. 2. ch. 183.

Motus in se possibilitatem continet intrinsece, & formaliter: at cælum non habet possibilitatem, nisi logicam. Gab. Bur. de mundo. lib. 7. ch. 198.

Motus definitionem totā Aristoteles ex Platone desumpsit. Gab. Bur. de tempore lib. 8. ch. 220.

Motus celi & localis.

Motus vniuersus dicitur, quasi *ἕως*, i. progressio sit, non enim *ἕως*, sed *εἰς* quodam vtebatur: initium autem a *κέν* quæ vox peregrina est, & *ἕως* id est ire significat, si quis vero vetus ipsius inuenerit nomen ad nostram uocem congruum, *ἕως* id recte uocari poterit, nunc autem a peregrino *κέν* & *ἕως* permutatione, & inserto *κέν* appellatus est. Plat. in Cratylo. ch. 90.

Motus duos cælo, & Soli Deus dedit, alterum in eodem secundum eadē, circulare scilicet, vt de iisdē semper eadem sibi ipsi cogitet, alterum in anteriorem partē, in quo ab eiusdem, & similis circūuolutione superatur, quinque reliquos motus id est retro, dextrū, sinistrū, sursum, deorsum, ab hoc genere alienos esse voluit, & his immobile, & stans, vt quam maxime vnūquodque ipsorum fieret optimum. Plat. in Tim. ch. 738.

Motus circularis est omnium admirabilium fons, dum magnis & paruis circulis, velocitatibus, & tarditatibus manifestis procedit. Plat. de leg. dial. 10. ch. 922.

Motus localis in se vnus esse videtur, differentias duntaxat per extrinseca sumens. Plotinus Enn. sexta. lib. 3. cap. vigesimo quarto. ch. 640.

Motus localis omnis, uel est in circulo uel rectus uel ex his mistus. Procl. elem. phy. sup. ch. 63.

Motus circulari nihil est contrarium. Procl. elem. Phys. prop. quarta. charta 63. ter.

Motus circularis æternus est. Proc. elem. phy. prop. 17. charta 66. tergo.

Motus locales tres præcipui sunt, nã alia perpetuo circa idem

idem eodem modo reuoluuntur, alia mutât locû, alia partim motum illum circularem, partim rectum hunc imitantur. Mar. Fic. in epist. lib. 1. 2. chart. 957.

Motus circularis ad mentem attinet, motus rectus ad corpus, ad animam mixtus: at corpori celsi cum motus sit à motore celi mente, vel anima, vel vtraque: ideo circulariter mouetur. Marsil. Ficin. in Dionysij Arcop. de diuin. nomin. echart. 1062.

Motus rectus vbiunque est in elementis, non tam naturalis est, quam reductus in naturam. Marsil. Fic. in Plat. Timæ. cap. 25. chart. 1450.

Motum in rectum peracto spacio, quod finitum est finit, & motum. Mar. Fic. in Plat. Time. cap. 25. chart. 1450.

Motum qui est ad locum priorem esse natura omni specie mutationis improbat a multis; nam & hoc Hebræi carpunt vt, qui nobiscum creationem mundi tueantur, & pythagorici, & Platonici, qui generatum affirmant, & nos qui simplici emanatione constituisse dicimus. Prius enim res est, quam moueatur ad locum, & qui in qualitate, & quantitate spectatur prius est eo, qui ad locum, prius enim res quantitate sulcitur, & qualitatibus constat, quam mutet locum. Ioã. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 6. cap. 2. chart. 1184.

Motus, vt primus.

Motus primus est, qui seipsum mouere potest, & alia mouet, & si starent, principium motus ab ipso procederet, & qui mutatur ab alio, & alia mouet, secundus. Plato de leg. dial. 10. chart. 923.

Motum secundum substantiam, qui generationi tribuitur, nemo est, qui causam extrinsecus esse negat, nulla enim res secundum se ipsam, & generat, & generatur. Bess. Car. in Calim Trapezon. libr. 6. cap. 8. ch. 111. tergo.

Motus primus duplex, secundum se totum, & sic tempore non potest metiri, quia infinitum est, & secundum pares, & sic metiri potest. Gab. Bur. de tempore libro 8. chart. 218. tergo.

Motus, vt naturalis.

Motus naturalis est, quando ex venis scaturiens humor concreuit in carnem, contra naturam cum caro relabatur in humorem, venis influit iam liquefacta, suaque putredine spiritum, sanguinemque inficiens generat, vel amarum bilem, vel pituitam acidam, aut salisam, vel ex bile crocea bilem atram. Mar. Fic. in Plat. Timæ. cap. 89. chart. 1481.

Motus tanto naturalior, & efficacior est, quanto motori mobile coniunctus est. Marsil. Ficin. in Plat. Theolog. lib. 4. cap. 1. chart. 127.

Motus corporales in anima apparent generationis cum diuinis heret, corruptionis cum mortalibus, augmentum cum reminiscitur, decrementi cum obliuiscitur, alterationis, cum variat vices affectionum, condensationis, cum subito aliquid intuetur, vel in sese colligit, rarefactionis cum discurret, vel circa multa distrahitur, progressionis in rectum, cum primam attingit externa. Circuitus, cum vis in rebus effectum resoluit in causam, vel a causa deducit effectum, vel in seipsam considerandam reflectitur. Moueri rursus in rectum, cum ad sensum declinat. In obliquum, cum in se angelum reflectitur. In circuitum quoniam in Deum principium, & sine fine, sursum ad vniuersalia, deorsum ad particularia. Ante retro ad eas, & effectus naturales, in dextrum, & sinistrum in oppositas generis differentias. Mar. Fic. in Pl. Theol. 6. c. 12. c. 171.

Motus ille cuiusque rei est naturalis, qui subtracto impedimento statim fit. Mar. Fic. in Pl. Theol. 10. c. 1. c. 22.

Motus nostri alij incipientes a corpore non penetrant ad animam, alij penetrant: alij incipientes ab anima non redundant in corpus alij redundant. Primi sunt, cum te-

peratissimus aer corpori circumfusus, licet aliquomodo corpus moueat, tamen nec caloris, nec frigoris prebet sensum. Secundi, cum ita mouent, vt aliquid sentiamus. Tertij, cum mens tranquille aliquid speculatur, aut phantasia leue aliquid modice intuetur, ex his enim cogitationibus corpus non agitur. Quartum cum mens, vel phantasia vehementius sese confert ad aliquid, aut noxium valde, aut vtile multum, aut iucundum, tunc corpus aliquid patitur. Marsil. Ficin. in Plat. Theol. l. 13. cap. 1. ch. 285.

Motus aliqui cum per animi affectum in corpus redundant, non per vim corporis, sed per animi imperium in corpus videntur descendere, corpus nanque non habet vim agendi, sed accipit nulla intercedente mora motus ab anima, anima si calefacto corpore æge fert, perturbatio hæc non prius accidit animo quam passionem anima senserit, & iudicauerit, sentire, & iudicare actus est animi. Itaque per suum actum proprie non per corporis violentiam anima perturbatur, ideo seipsam mouet, non mouetur a corpore. Quod patet, quia ex vehementiore animi cogitatione, & affectu, semper agitur corpus, nec corpus potest illi obfistere, ex passione vero, & cruciatu corporis non necessario, animus de suo statu deiecitur. Marsil. Ficin. Plat. Theol. l. 13. c. 1. ch. 286.

Motus omnis speciei cuiusque naturalis certa quadam ratione procedit. Mar. Fic. in ep. l. 2. ch. 675.

Motus omnis corporis, aut eo tendit, vt vitet interitum & quoddam sibi conueniens asciscat, quod facit ad sui conseruationem, aut perimat contrarium, & simile gignat, quod similis est generatio, & sic omnium corporalium motionum finis est conseruatio, & generatio. Mar. Fic. in Pl. Phil. l. 1. c. 1. ch. 1207.

Motus, & generatio vitale aliquid præferunt. Marsil. Fic. in Plo. En. l. 1. 4. c. 13. c. 1564.

Motus extrinsecus, & eius species, & differentia.

Motus qui ab externis proficiscuntur, hi qui ad sapientiam locum referuntur sensui expositi sunt, qui vero sub perceptione non cadunt sensus effugiunt, aut quod corpora, quæ afficiunt magis terrea sunt, aut quod motus debiliores sunt. Ti. Loc. de m. an. & nat. c. 1042.

Motus se mouens differt a motu quo mouet cetera, quia ille sine auctore est, hic alij motus auctor est. Macro. de somn. scip. lib. 2. ch. 169.

Motus, & ad agens, & ad patiens refertur, differentia distinguens agere a pati est, vt agere seruet quæ agere est passionis expert, pati vero in eo quod aliquid aliter, quam prius afficiatur, dum ipsa patientis essentia nihil ad essentiam pertinet adipsam, sed aliud quid interea patitur, quando aliqua essentia generat. Quæ obrem idem in aliqua habitudine est facere, in alia est pati. Plot. En. 6. l. 1. c. 22. ch. 586.

Motus species probabilis distinguuntur per differentias internas, quam externas, scilicet per vires motrices, aut animatas, aut inanimatas, item si sic, uel aliter animatas rursus per impulsum naturæ, uel artis, uel consilij. Plo. En. 6. l. 3. c. 26. c. 641.

Motus imaginarij species, nec partibilis tamen est, nec impartibilis, sed ex impartibili ad partibile procedit. Nam si partibilis esset tamen, non plures formarum custodire in se se posset impressiones, pexisteres obscurantibus, subeuntibus, & si impartibilis, cogitatione, & anima impartibiliter cuncta spectante non esset inferior, nec per formas operaretur. Procl. in Eucl. l. 2. c. 1. ch. 55.

Motus, vt rerum principium, & quid, & contrarium.

Motus & fluxu omnia fieri omnes antiqui sapientes consenserunt, excepto Parm. Plat. in Theæt. ch. 108. Motus

Motus est in causa vt quid sit, & fiat, & quies non esse, & perire, nam calidum & ignis, qui alia gignit, & gubernat, ex latone, & confectione generatur, & hæc sunt motus. Plat. in Theæt. ch. 108.

Motus & status maxime contraria sunt, Plato in sophista. charta 153.

Motus infinitus non est, Proclus elementa. phy. propo. 29. char. 62.

Motus contrarij sunt ij, qui a contrarijs in contraria fiunt, Proc. elem. phi. ch. 62.

Motus statu indiget, sed non contra. Marsil. Fic. in epist. lib. 2. char. 686.

Motus ipse nec mouetur nec stat, vt nec status ipse stat nec mouetur. Mar. Fic. in Plat. soph. cap. 31. ch. 1289.

Motus per efficaciam actionis vehementius opponitur statui, quam identitatis alterationi, Marsilij Ficin. in Plat. soph. cap. 35. ch. 1291.

Motus, & status nec formaliter, nec denominatiue misceri possunt, idem, & alterum reatque opposita facile misceri possunt. Mar. Fic. in Plat. soph. cap. 35. ch. 1291.

Motum præcedit status, ideo stabilis terra, vt vnum aliquod ex primis mundi membris, antiquior videtur etiam stellis, tanquam mobilibus, ac post primas mundi partes adiunctis. Mar. Fic. in Plat. Ti. ca. 22. ch. 1469.

Motus cum statui potissimum opponatur, non tamen aduersat sempiternitati, quæ est æternitate potissimum, non enim idem est æternitas, & status, qui a ceteris illic quodammodo discretus est, æternitas vero cunctis est æque communis. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 7. ca. 1. ch. 1720.

Motus duo habet opposita, scilicet motum qui dueros petit terminos, & quietem, maxime si quis consideretur termino a quo motus discedit. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 3. capit. 24. ch. 1779.

Motus fertur circa aliquid quod manet. Gab. Bur. de tempore. lib. 8. ch. 2057.

Motus vt se habet ad tempus & corpus.

Motum & reuolutione si quis dixerit metiri tempus, quodammodo quantum potest, tanquam in suo quanto temporis ostendetur, cum nec accipi, nec intelligi valeat, is a decenti declaratione non aberrabit. Plot. En. 3. lib. 7. cap. 1. ch. 337.

Motus magis ad notitiam, & consequentem temporis, quam quies conferre videtur. Plot. En. tercia, lib. 7. cap. 12. char. 338.

Motus producit tempus iugiter fluendo & ideo currit quasi a motu vehatur. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 22. c. 639.

Motus si fuerit ex impartibilibus, etiam tempus ipsius motus ex impartibilibus erit. Proc. ele. phy. pro. 7. ch. 57.

Motus, & tempus habent mixtum cum alteritate coniugium, vt cum identitate status, & æuuij. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 87. ch. 1194.

Motus factus in corpore, per quem sensus excitat, videtur communis animæ, & corpori, quanquam aliter sit in corpore aliter in anima, nam in corpore est passio, in anima iudiciu, & actio. Mar. Fic. in Plat. phil. cap. 26. c. 1263.

Motus omnis varietatem quandam ab hoc in illud, inter hoc, & illud necessario insitam habet, sed præter hanc in corpore quidem motus indiget loco, & tempore, in anima vero præter varietatem solum insuper habet tempus, in mente solum sine tempore varietatem seruat, ob miram virtutis, actionisque potestatem. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 13. ch. 1789.

Motus velocior debetur nobiliori & potiori corpori. Io. Fr. in Apol. lib. 5. cap. 5. ch. 558.

Motus natura non est ita natura corporis additus vt necessario sequatur corpori simplici simplicem conuenire motum. Ioan. Francisc. Picus Mirand. in exam. van. doct. gent. lib. 6. capit. 9. ch. 1203.

Motus vt subiectum præcedit tempus, ideo possumus eum

imaginari sine tempore. Gab. Bur. de temp. lib. 8. c. 107. Motus, qui in definitione temporis ponitur, non est motus quicunque, sed ille qui in primo mobili reperitur, in quo animus distinguit hoc moueri prius & hoc posterius. Gab. Bur. de temp. l. 8. ch. 209.

Mouentur ea, quæ locum ex loco transtant, aut in eodem vertuntur. Plat. in Theæteto. ch. 121.

Mouendum absque moturo, & moturum absque mouendo esse difficile est, aut impossibile. Pla. in Tim. ch. 746.

Mouens seipsum omnibus agitatibus præcedit, & immobile omnibus mouentibus. Marsil. Ficin. in Plato phil. lib. 1. cap. 4. ch. 1211.

Mouetur ab aliquo stante quidquid mouetur. Mer. Trismeg. Piman. cap. 2. ch. 1840.

Moueri semper dupliciter accipitur, & de eo ex quo est semper mouetur, & de eo quod semper est & mouetur. Secundus modus est, quo animam dicimus semper moueri. Macro. in somn. scip. lib. 2. ch. 156.

Mouetur quidquid oportet aliquid esse ad quod mouetur. Plot. En. 5. lib. 1. capit. 7. ch. 487.

Mouendi virtus cum progressoria est cogit locum mutare, cum calefactoria est oritur alteratio, cum ædificat materiam in habitum naturalem, augmentum appellatur, cum aufert de crementum, cum virtus genitalis agit generatio, cum non valet & que perdere potest exu perat corruptio, vbi vis quæ sanitatem facere potest agit sanitas, vbi contraria, contraria facit. Plo. En. 6. l. 3. c. 23. c. 640.

Mouens æternum motum æternum est. Proc. ele. phy. prop. 18. char. 68. ter.

Mouentia & mota præcedit immobile. Proc. elem. phy. prop. 19. ch. 68.

Mouetur ab aliquo quidquid mouetur. Proc. ele. phy. prop. 20. ch. 68. ter.

Mouens non potest edere motum sine eo, quod mouetur, nec quod mouetur sine mouente, sed vtriusque opus est potentia. Chalcid. in Tim. Plat. ch. 46. ter.

Mouens primum qui in agilibus ignorat, nec formam, nec finem ipsum rei nouerit, Syrianus in 2. metaphysici cor. vel in 3. secundum latinos. ca. 13. ch. 2.

Mouens se primo omne in se conuersiuum est. Procl. elem. Theol. prop. 17. ch. 5. ter.

Mouentium id quod non mouetur primum est. Procl. elem. Theol. prop. 25. ch. 5.

Mouebatur prius omne quod iam motum est. Proclus elem. Phy. prop. 27. ch. 61. ter.

Mouens quocunque non habet finem sibi naturalem ad quem moueat, id est vt motum ipsum moueat alterum. Bess. Card. in calumn. Plat. lib. 3. ca. 11. c. 37. ter.

Mouent magis ad libidinem, quæ raro videntur. Bess. Card. in calumn. Plat. lib. 4. capit. 4. ch. 70. ter.

Mouens primo sibi ipsi præbet motum internum, & externum: internum motus est vita, itaque sibi vitam supeditat, nam vt quod ab alio mouetur semper mouetur quousque, adest motor, sic quod a se mouetur, cum nunquam deseratur a motore, semper mouetur. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 5. cap. 1. ch. 135.

Mouendi virtus quamuis in infinito principio sit infinita, tamen in sequente causa, quæ terminata est, terminatur. Et motus mouentis proximi potiusquam remoti sequitur qualitatem. Mar. Fic. in epist. lib. 2. ch. 681.

Moueri est ad aliud proficendo procedere. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 74. ch. 1185.

Moueri est a potentia in actum paulatim progredi. Mar. sil. Fic. in Plat. philebo. lib. 1. cap. 2. ch. 1208.

Mouetur ad aliquid vnumquodque ex indigentia, quam passiuam præbet potentia, & idem secum est quod non mouetur, alterum quod digreditur. Marsil. Ficin. in Plat. philebo. lib. 2. capit. 3. ch. 1256.

Mouetur quidquid ab alio mouetur, tandiu, quoadiu motori adhaeret. Mar. Fic. in Plat. phæ. cap. 5. ch. 1306.

Moueri a se duobus modis viurpat Aristoteles, vno modo

do quod pertinet ad omnia quæ secundum naturam mouentur alio modo proprii animalibus, quæ in motu secundum locum ab elemento prædominante non reguntur, sed ab anima motum hunc inchoante, eundemque libere finiente. Iac. Car. in Alc. par. post. dig. 10. ch. 19.

Mulctæ per solutiones ita fiant, ut si quis ob iniusta facta pecunijs multandus videatur, ut si aliquid ultra sortem comparatum sit, eousque mulctetur non ulterius, & huius rationem ex præscriptionibus legum custodes colligant, & quod res est semper iudicibus significet, ut nemo unquam ob pecuniarum inopiam sorte priuetur. Quod si quis ampliore multa dignus est, & aliqui amici pro illo expendere noluerint, & persolvere, vinculis diuturnis, & manifestis, & illusionibus quibusdam castigetur. Plat. de leg. dial. 9. ch. 905.

Mulier dicitur *γυνή* à *γυνή* id est genitura, vel genitrix. Pl. in Cratylo. chart. 84.

Mulieres maxime linguam præcisa seruant. Pl. in Crat. c. 86.

Mulieribus etiam inuites sunt lamentationes, quas moderatas esse conuenit. Plat. de rep. dial. 3. c. 591.

Mulieres multæ multis viris ad multa meliores sunt. Pl. de repub. dial. 5. chart. 619.

Mulieres, ut mulier, nullum studium est, ex his, quæ ad ciuitatis gubernationem pertinent peculiare, nullum. etiam viri, ut vir est, sed similiter in ambobus animalibus dispersæ sunt naturæ, & omnium studiorum particeps est mulier secundum naturam, omnium item vir: verum in omnibus mulier viro est debilior. Plat. de repub. dial. 5. chart. 619.

Mulieris, & viri eadem natura est ad custodiam ciuitatis, nisi quantum robustior hic, imbecillior illa existit. Plat. de repub. dial. 5. chart. 619.

Mulieres cum viris in ciuitate manere debent, & ad bellum proficisci, & simul custodes sint, & una venentur velut canes, & omnia ubique quantum fieri potest, communia habeant, & cum hæc faciunt, ut & optima faciant, & non propter naturam, quæ est feminæ ad mare, qua inter se communionem habere solent. Pl. de rep. dial. 5. c. 624.

Mulieres iuuenum domos ingrediantur, & partim monendo, partim minis peccata, ac ipsorum imperitia sedent. Si vero hoc non potuerint, ad legum custodes deferant. Hi vero prohibeant, si vero, & illi quodammodo non potuerint, in publico conscripta nomina proponant, & iure iurando affirmant se non posse hunc, & hunc meliorem facere, & ille ignominiosus habeatur, si non vicerit in iudicio eos, qui illam ob causam illum in tabula publice proposuerunt, nec ad nuptias accedet, nec ad puerorum consecrationes. Si enim accesserit, quicumque volet eum plagis libere impetat, & sic de mulieribus. Plat. de leg. dial. 6. chart. 865.

Mulieres in timore ac tenebris viuere solitas sunt, & si ad lucem violenter perducantur, omni conatu renitent, legislatorem superabunt. Plat. de leg. dial. 6. c. 864.

Mulieres natura non solum dimidiæ sunt, sed quanto feminea natura ad virtutem virili deterior est, tanto antecellit, ut plus, quam duplum sit. Pl. de leg. dial. 6. c. 864.

Mulieres ad lucinæ templum quotidie conueniant ad tertiam usque diei partem, & inter se congregatæ denuntient, si qua siue viri, siue mulieris ex his, qui liberos procreare debent, ad alia quædam respicere videt, quæ ad ea, quæ a sacris, ac sacrificijs in nuptijs factis constituta sint. Plat. de leg. dial. 6. ch. 865.

Mulieribus, & viris communia erant belli studia. Sic eo tempore armatam deam eius æui hominibus statua posita expressam esse, ut indicio esset, quod omnia animalia contubernalia mascula, & femina in uno quoque genere, iuxta conuenientem virtutem, quoduis studium in communi ex natura tractare possunt. Pl. in Atl. c. 766.

Mulieres uterum gestantes maxime illo anno obseruari oportere dixerim, ut neque voluptatibus multis simulque ignauis utantur, nec rursum doloribus vexentur, sed ut leui-

tatem, & facilitatem, & mansuetudinem colentes, eo tempore vitam degant. Plat. de leg. dial. 7. ch. 871.

Mulieres ita turpiter educare, magna reipublicæ perniciosa est, ut neque, velut aues pro filijs aduersus quantumque fortissimam bestiam pugnantem mori, & omnia pericula subire sustineant, sed statim ad templa defugiant, & omnes aras, & altaria compleant, & eam de hominum genere opinionem inducant, omnium animalium timidissimum id esse. Pl. de leg. dial. 7. c. 881.

Mulieres non oportet negligere res bellicas, sed omnes ciues, & viros, & mulieres eius studij curam suscipere. Plat. de leg. dial. 7. ch. 881.

Mulieribus omnibus mos est, & debilibus penitus, & periclitantibus, & egentibus, quacunque re egeant, & contra in prospero aliquo successu dijs consecrare id, quod semper adest, & victimas vouere, & statuas polliceri dijs, & dæmonibus, & deorum filijs, tum ubi spectra vigilantibus apparent propter timorem, tum in somniis, & eodem modo ubi multas visiones in memoriam reuocant, & singulis ipsis medelas adhibere & altaribus, & templis, per omnes domos, & omnes vicus positas, tum puros locos, tum prout quisque incidit implere. Quorum gratia, & propter impios cautum sit, ne hæc clandestine facientes, templa, & altaria in priuatis ædibus ponentes, & clam deos propitios facere putantes, sacrificijs, & supplicationibus iniustitiam, in immensum augentes, & sibi, & his, qui hæc ipsis permittunt deorum indignationem inducant, & si hi ipsis sint meliores, & ita tota ciuitas merito quodammodo impiorum criminis particeps fiat, ideo lex statuitur, ut templa in priuatis ædibus nemo habeat. Plato de leg. dial. 10. c. 930.

Mulieri liberæ quadragesimum annum transgressæ, & testimonium ferre, & patrocinari liceat, & item intendere, si virum non habuerit, at viuente marito, testimonium dare solum liceat. Plat. de leg. dial. 11. ch. 943.

Mulieribus commune est epistolam de amore confingere. L. Apulei Apolog. 3. ch. 210.

Mulier non est amanda propter corporis commixtionem, sed ingenium, & mores spectari, & amoris causam præbet corporis formositas. Marc. Anton. Natta de pulchro. lib. 1. ch. 15. ter.

Mulieres nudas exerceri non primus instituit Plato, sed etiam Minos, & Lycurgus. Bess. Cardin. in Calumn. Plat. lib. 4. cap. 5. ch. 71.

Mulier studeat, ut quodammodo virilis sit, maxime vero pudica. Marfil. Fic. in ep. l. 3. ch. 745.

Mulieres prægnantes sepe vinum, quod auidissime cupiunt vehementer excogitant, & vehemens excogitatio spiritus mouet interiores, & in his excogitate rei pingit imaginem. Isti sanguinem mouent, & in molliissima fetus materia vini imaginem exprimunt. Marfil. Ficinus in Pla. conu. or. 7. c. 8. c. 1359.

Mulier mirandulæ fuit, quæ priusquam viro coniungeretur, nec aquam, nec vinum bibit unquam, sana autem & fortis erat, sed viro iuncta eum solum concepisset bibit. Io. Fr. Pi. Mir. in ex. van. doc. ge. l. 2. c. 23. c. 862.

Mulieres communes non posuit Plato carnali complexu, sed honesta quadam conuersatione, & beneuolentia. Gab. Bur. de rerum. commun. l. 9. c. 243. ter.

Mulier, quæ pudicitiam amisit raro pudorem seruat. Fra. Pat. de republ. l. 4. c. 4. ch. 118. ter.

Mulierem simul cum tunica pudicitiam exuere dixit Candudis regis vxor. Iaco. Carp. in Alc. præfatione.

Mulierum formosarum mos atque consuetudo est cruciatum amantium optime dissimulare. Leo He. de Am. di. 2. c. 175.

Multiplicia prius distinguenda, quam definienda. Gab. Bur. de ente, & vno. l. 2. c. 59. ter.

Multitudo nunquam ciuitatem præcisa gubernandi scientia cum intelligentia gubernare potest, verum circa paucos, & unum, recta illa vera reipublica quæda est. Plat. de reg. ch. 182.

Multi-

Multitudines sunt, inter quæ unum non est. Plat. in Parm. c. 211.

Multitudo non est absque vno, sed vnum est absque multitudine. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1126.

Multitudo necessario est in ipsa entium plenitudine. Plot. Enn. 5. lib. 6. cap. 14. char. 564.

Multitudo in defectu versatur, cum optimum omnino sit vnum. Plot. Enn. 6. lib. 7. cap. 8. ch. 700.

Multitudo omnis quadantenus particeps est vnius alioqui in infinitum abiretur. Procl. ele. Theol. prop. 1. c. 1.

Multitudo omnis secunda est ab vno. Procl. ele. Theol. prop. 5. char. 1.

Multitudo si esset ante vnum, non participaret vnum si est antequam fiat vnum quod impossibile est. Procl. elem. Theol. prop. 5. ch. 1. ter.

Multitudo omnis vel ex vnitatis est vel ex vnitatis. Procl. ele. Theol. prop. 6. ch. 2.

Multitudo omnis vicinior vni existens, quantitate quidem est longinquioribus minor, potentia autem maior. Procl. ele. Theol. prop. 6.2. ch. 17. ter.

Multitudo omnis infinitarum potentiarum ab una dependit prima infinitate, quæ non ut participat potentia est, neque in potentibus subsistit, sed per se, non alicuius existens potentia participantis, sed omnium causa entium. Procl. ele. Theol. prop. 92. ch. 25.

Multitudo omnis ab unitate, & omnis compositio a simplicium puritate descendit. Marfil. Ficinus in Platonice Theol. lib. 2. cap. 7. ch. 100.

Multitudo quælibet specialis singularium in una quadam proprietate natura; conuenit specialiter, ut homines in una humanitate multi, & id commune unum est, nec dependet a multis, qua ratione multa sunt & varia, nec a quolibet multorum, qua ratione proprium est quodlibet, atque differens nec per se, & ex se existit, cum in seipso non maneat, sed in multitudine nec purum ac perfectum unum est, cum sit particeps multitudinis, nec perfecta natura, cum alienis mixta sit conditionibus, & mutabilis, & hæc tamen in his multis una ab una dependet his multis longe superiore, ut ab idea hominis humana natura, quæ quod sempiterna sit, non habet nisi a causa immobili, & quod uniuersalis sit ab uniuersali, quæ necessario est intellectus, & intellectua lis idea. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 4. ch. 1139.

Multitudo si esse debet necessario est unum, nam cum ex aliquibus constat, quoniam quodlibet in se est aliquid unum, nisi sit unum nec multitudo erit. Marfil. Fic. in Plat. Parm. cap. 41. ch. 1157.

Multitudo in ordine rerum totum antecellit, & partes. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 57. ch. 1172.

Multitudo nil aliud est, quam unitates quædam ab ipsa simpliciter unitate secundæ propagatæ passim, atque distributæ. Mar. Fic. in Pla. Parm. cap. 57. ch. 1172.

Multitudo qua ratione multitudo est nullum certum sibi decernit finem, imo sua natura occurrere videtur deinceps multiplicabilis infinite. Marfil. Fic. in Plato Parmen. capit. 57. ch. 1173.

Multitudo omnis amplior est quam numerus. Mar. Fic. in Pla. Parmen. cap. 95. ch. 1199.

Multitudo esse nequit vnius expertis, sed uno posterior est, participans uno, at nullo modo ab uno participata. Mar. Fic. in Pla. phil. lib. 2. cap. 4. ch. 1210.

Multitudo omnis ad unum quod in multitudine est, & unum quod in multitudine est, ad unum quod supra multitudinem est reducitur. Marfil. Ficinus in Pla. de pulchro. ch. 1270.

Multitudo quo longius distat ab ipso bono, & uno eo deterior, ergo si singulis uel infinita, uel unitatis expertis, erit malum. Mar. Fic. in Pla. Enn. 6. lib. 6. cap. 1. ch. 1784.

Multitudo sine licibus esse nequit. Francisc. Patric. de reipublica lib. 3. cap. 6. ch. 91.

Multitudini parcendum est etiam si deliquerit. Franciscus Patricius de repub. lib. 6. cap. 5. char. 206. ter.

Multitudo nulla vnius expertis reperitur, sed omnia in vnum ordine tendunt. M. Ant. Natta de pulchro, libro secundo. char. 45. ter.

Multa nequeunt vel esse, vel consistere, nisi sit unum a quo vel in quo sint. Plot. Enn. 5. lib. 6. cap. 3. ch. 535.

Mundanos Deos Socrates in phædro præcipue tractat. Marfil. Fic. in Pla. phædro cap. 11. ch. 1373.

Mundana animæ pulchritudo est imago quædam admiram primæ intelligentiæ pulchritudinem. Hic tandem est primæ lucis splendor foras exuberans. Marfil. Fic. in Plot. Enn. 5. lib. 8. cap. 13. char. 1769.

Mundus quid est, & quot.

Mundus est animal animatum, mentisque compositum reuera ob Dei prouidentiam factus est. Plato in Timæo. char. 734.

Mundus vnus solus factus est, & non duo, nec infiniti. Plato in Timæo. char. 735.

Mundus infinitos esse imperitiam cuiusdam est sententia, qui ea ignorat, quorum peritiam habere oportebat. Plato in Timæo. char. 745.

Mundum vnum esse verissimiliter ratio nostra indicat, at alius ad alia respiciens, alia opinabitur, sed hoc dimittamus. Plato in Timæo. char. 745.

Mundus hic est animal visui expositum, quod visui exposita in se continet, & est eius qui intelligitur Dei imago, sensui expositus, maximus, & optimus, pulcherrimus, ac perfectissimus, vnum hoc, & vnice factum cœlum. Plat. in Timæo. char. 763.

Mundus congeries est malorum, in mundo bonum esse non potest. Mer. Trism. Pimam. cap. 6. ch. 1844.

Mundus est a Deo præparatus receptaculum omniformium specierum. Mercurij Trismeg. Asclep. capit. 2. charta 1858.

Mundi natura, vel Hyle, & spiritus, quæuis natura videantur a principio, tamen in se nascendi procreandique vim possident, atque naturam fecunditatis: etenim initium in qualitate naturæ est, quæ, & conceptus, & partus in se vimque, & naturam possidet, hæc pene alieno conceptu sola generabilis est. Mercurij Trismeg. Asclep. cap. 7. ch. 1862.

Mundus est omnium receptaculum, agitatioque, ac frequentatio, quorum Deus gubernator, dispensans omnibus rebus mundanis, quantum unicuique necessarium est, spiritu vero implet omnia, ut cuiusque naturæ qualitas est. Mer. Trism. Asclep. cap. 7. ch. 1863.

Mundus sensibilis est intellectualis imago, quæ intellectualis sunt res absconditæ, quia sunt productæ ab essentia prima, sensibiles vero sunt entia alterabilia earum simulachra. Arist. Theol. Aegypt. li. 7. ca. 4. ch. 32. ter.

Mundi spiritalis natura influit cœlesti, cœlestis sublunari. Arist. Theol. Aegypt. li. 10. cap. 3. ch. 47.

Mundus triplex, supercœlestis, cœlestis, ac terrestris & posterior a priore seruetur. Aristot. Theolog. Aegypt. lib. 11. cap. 3. char. 61.

Mundum vitæ appellamus animas proprias, & præstantes, & deteriores vna cum mente regina, & duce anima mundi. Marfil. Fic. in Plot. Enn. 6. li. 4. ca. 14. ch. 1781.

Mundus infinitus quoniam ab ipsa unitate processit in multitudinem idearum, non est ipsum bonum, nec tam est ibi multitudo malum, quoniam superatur ab vno. Est enim idearum omnium cœlis vna, & indiuidua natura, atque idea quælibet est cunctis unita. Marfil. Ficinus in Plot. Enn. 6. lib. 6. cap. 3. ch. 1784.

Mundus est sensibile pulcherrimarum rerum Dei vestigium. Marfil. Fic. in Mer. Trism. Asclep. cap. 4. ch. 1862.

Mundi locum non natum, & natum vult Mercurius: natum si creatorum officium respicit, non natum si officij respicit veritatem. Marfil. Ficinus in Mer. Trismeg. Asclep. cap. 7. char. 1863.

Tom. 3.

O o. Mun-

Mundus est ex intellectu, & necessitate compositus, id est ex ipso formarum ordine, & materia. Marsi. Ficinus in Plat. Timæum. cap. 39. ch. 1463.

Mundus hic vnus est, nec relictus est locus in quo alius, nec elementa supersunt ex quibus alterius mundi esse possit corpus. L. Apul. de dogm. Pla. li. 1. ch. 224. ter.

Mundus vniuersus est non solum vnum animal, sed & multa conspiciuntur, quatenus vnumquodque cum vniverso est vnum ex hoc ipso seruat, quantum vero multa inter se concurrunt. læditur a diuerso, nempe quodlibet sibi met naturaliter consulens, quantum cum altero congruit, accipit in seipsum, quantumque sit alienum perdit benevolentia sui. Plotin. En. 4. libro 4. cap. 32. char. 426.

Mundus totus est animal vnum ratione musica saltans: & saltando consequenter vna secum omnia varians. Plotin. En. 4. lib. 4. cap. 33. ch. 427.

Mundus est animal vnum, & cum tale sit compatiens sibi met necessarium est, & secundum rationem vite eius agi discursum sibi met consentientem, & in ipsa vita nihil esse fortuitum, sed concentum vnum, & ordinem, & figurationes secundum rationes fieri, & singulæ certis numeris, & animalis partes vtriusque esse, quasi choream agentes proculdubio quosdam ipsius mundi actus, tum figuras, quæ in eo sunt, & figuratas ipsius partes, tum quæ hæc ipsa sequuntur, & hac ratione existimandum est vniuersum viuere, & figuras esse quasi rationes, & sermones, aut animalis ipsius interualla, modosque numerosos, & habitus & gestus, animalis ratione perfectos. Plot. En. 4. li. 4. ca. 35. ch. 429.

Mundus hic pulcher est, quia est exemplar mundi in mente diuina existentis, quod mirifice pulchrum est. Plotin. En. 5. lib. 8. cap. 8. ch. 549.

Mundus hic vniuersus existimandus est Dei templum, cuius sacrarium celum in tota rerum natura præstantissimum est, donaria sidera, sacerdotes, & æditui, potestates angelicæ animæ carentes corporibus. Philo Iudæ. de monarc. lib. 2. ch. 520.

Mundus primo dicitur ambitus celi stellati, complexus terram cum stirpibus suis, & animantibus, secundo dicitur celum tantummodo: tertio essentia quædam digesta indigestave vsque ad exustionem duratura, cuius motus spacia tempus esse definiunt Stoici. Phil. Iud. quod mundus sit incorrupt. ch. 595.

Mundi tres apud Platonicos sunt, primus est Deus vniuersorum auctor, quod ipsum bonum dicimus. Hic primo mentem creat angelicam, deinde mundi huius animam. Postremo mundi corpus, & ipsum non mundum dicimus, sed mundorum omnium principium, & finem afferimus. Primus ergo mundus est angelica mens, secundus vniuersi corporis anima. tertius tota hæc machina. Marsi. Fic. in Plat. conuiui. or. 1. ca. 3. ch. 1321.

Mundi quatuor sunt: primus corporeus, in quo vniuersitas corporum est: secundus vniuersitas formarum in anima mundana, vniuersoque genere animarum, qui mundus dicitur animalis: super aërem mundus est, tertius intellectualis mundus in intellectibus. supra celum puris, quartus est in intellectu primo. Marsi. Fic. in Phædone, cap. 11. char. 1372.

Mundi totus ordo non tam est substantiale quiddam, quam inuisibilis mundi simulachrum. Marsi. Ficinus in Plato. Timæum. cap. 39. ch. 1463.

Mundus hic est imago semper fluens exemplaris intellectualisque semper stabilis, & æterni. Marsi. Ficinus in Plato. Timæum. cap. 7. ch. 1466.

Mundus est animal vnum sensibile animalia cuncta sensibilia continens, effectum ad similitudinem animalis vniuersi intelligibilis viuentia cuncta intelligibilia continentis. Marsi. Fic. in Plat. Tim. cap. 9. ch. 1466.

Mundos duos Platonici præcipue ponunt: vnum intelligibile, scilicet diuinam mentem mundi huius principium,

& exemplar, in quo anima nostra semper est per intellectum, alium sensibile hunc. sensibus manifestum diuini exemplaris imaginem, in quo semper anima nostra est per vegetalem virtutem. Marsi. Fic. in Plo. En. 1. li. 3. c. 1. c. 1560.

Mundus & si tempore infinitus est, non tamen numero vel magnitudine infinitus est. Marsi. Ficinus in Plo. tin. En. 2. lib. 1. cap. 3. char. 1597.

Mundi forma non est præ agentis intentionem, ergo nec forte contingit. Marsi. Fic. in Plo. En. 3. li. 2. c. 1. ch. 1684.

Mundi machina tota circumfusa terris est omni dispositione, motuque semper ordinatissima. Marsi. Fic. in Plo. tin. En. 3. lib. 3. cap. 2. ch. 1702.

Mundos tres figurat antiquitas, supremum omnium vltimum danum, quem Theologi angelicum Philosophi intellectualem vocant, proximum celestem, postremum omnium sublunarem, hic tenebrarum mundus, ille lucis, celum ex luce & tenebris temperatur. Io. Picus Mirand. in Heptap. præfat. ch. 5.

Mundi quatuor sunt, intellectualis, celestis, sublunaris, homo, quem Christus appellauit omnem creaturam, cum dixit euangelium prædicari debere omni creaturæ. Io. Pic. Mir. in Heptap. in præf. ch. 8.

Mundus, qui a superiori gubernatur corpore, vt Aristot. ait, est ipsa moles quatuor elementorum. Io. Pic. Mirand. in Astrol. li. 3. ca. 4. ch. 459.

Mundum primus Pythagoras ab ordine Cosmum appellauit. Ioan. Fran. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. lib. 1. capit. 2. char. 761.

Mundum alij vnum, vt Arist. & Plato, alij multos, vt Anaximander, & Anaximenes, alij innumerabiles edificauerunt, vt Diogenes, Leucippus, Democritus, & Epicurus. Alios augeri, & minui alios, & cum alijs in alij incidit corrumpi, quosdamque esse animalibus, & plantis destitutos, & omni humore vacuos, & in nostro terram prius fuisse quam astra, & Metrodorus vnum putat in infinito. Diogenes vniuersum esse, & clausum terminis, & excogitauit distinctionem inter mundum, & vniuersum, etiam Empedocles cum dixit mundum vnum esse, vniuersi uero portionem exiguam. Io. Franc. Pic. Mir. in exa. uan. doct. gen. li. 1. ca. 11. ch. 662.

Mundum unicum esse duabus rationibus probat Plato, quarum quæ a forma dicitur acutissime uidetur Aristoteles inuertere, secutus alteram, quæ ad materiam pertinet. Iac. Carp. in Alc. præf.

Mundum vnum esse, quia vna idea, probat Plato, quæ ratio non probatur ab Arist. Iac. Carp. in Alc. ca. 10. c. 289.

Mundus idealis siue Archetypus teste Philone nil aliud est quam ipsum Dei verbum, & filius Dei. Aug. Steuc. de peren. phil. lib. 3. cap. 7. ch. 59.

Mundus est diuinæ voluntatis organum. M. Ant. Nat. de pulchro, lib. 2. char. 45.

Mundus tandem nil aliud est, quam forma tum chaos. Steph. Cöb. de ascensu mentis in Deum. li. 3. c. 13. ch. 57.

Mundorum infinitorum sibi inuicem succedentium antiquissimæ opinioni adherere uidetur Leo Hebræus Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 257.

Mundus è quibus componitur, & eius perfectio.

Mundus ex his, quæ facta sunt pulcherrimus est, & opifex eius ex causis optima. Plat. in Tim. ch. 734.

Mundum cum Deus ex his, quæ intelligentia percipiuntur, pulcherrimo per omnia perfectio maxime similem efficere uellet, animal unum uisui expositum, quod omnia secundum naturam cognata animalia intra se haberet, composuit. Plat. in Tim. ch. 734.

Mundus ex materiali quodam, & intelligibili compositus est. Merc. Trism. Pim. cap. 10. ch. 1848.

Mundus formatus est ex quatuor elementis igne, aqua, terra aere, estque mundus vnus, anima vna, Deus vnus. Mercur. Trism. Asclep. cap. 1. char. 1858.

Mundus

Mundus constat societate celi, & terræ, & eorum naturis, quæ vtriusque sunt, vel sic: mundus est ornata ordinatio, Dei munere, deorum recta custodia, cuius caridinem robustum, & immobilem genitrix, & altrix animantium omnium habet tellus, supernis omnibus, videri potest, aeris liquiditate ad modum tegmini septis, & opertis. L. Apul. de mundo, ch. 238. terg.

Mundus totus formatus est ex quatuor elementis, igne, aere, aqua, & terra, mundus vnus, anima vna, Deus vnus. L. Apul. Asclepius. ch. 255. terg.

Mundus ipse ordine gestatur, vel totus constat ex ordine. L. Apulei Asclepius, chart. 272.

Mundus hic vniuersus ex contrarijs constat, & non foret non existente materia, mixta est igitur huius mundi natura ex necessitate, & mente. Plotinus En. prima libr. 8. capit. 7. chart. 77.

Mundum in hunc quæcunque à Deo proueniunt bona sunt, mala vero ex antiqua natura, vt ait Plato, significans subiectam materiam nondum exornatam, si modo eo in gradu perspiceretur. Plo. En. 1. l. 8. c. 7. c. 77.

Mundi corpus: Taurus ex igne, & terra componit, vt per ignem videri, per terram solidum esse, tangique possit. Plotin. En. 2. lib. 1. cap. 6. ch. 100.

Mundus totus partim compositum quoddam est ex corpore simul, & anima quadam corpori mancipata, partim vero ipsa totius anima, quæ non inest corpori, imprimis autem vestigia quædam in eam, quæ iacet in corpore. Et Sol, & reliqua similiter duplicia sunt: nam altera anima est, quæ putatur, & viri nil afferunt, quæ ab illis sunt per vniuersum, vt partes sunt vniuersi, tum quia corpus, tum quia animatum corpus sunt, vt partes quædam prouident interim electione stellæ, vera ipsius anima ad id, quod optimum est spectante, Plot. En. 2. lib. 3. cap. 9. chart. 142.

Mundi compositionem obserua, diuinationem statim habebis, virtutem agnosces. & hic prouidentiam gubernatoris idem esse quod diuinationem futuri, non aberrantem a signo. Max. Tyr. ferm. 3. ch. 26.

Mundus, qui ex celo, & terra constat, est quasi communis deorum, & hominum domus, duorum scilicet horum generum duæ sunt domus immortalia vehicula, alterum habent dii, & deorum filij, alterum deorum interpretes homines recti in celum suspicientes. Max. Tyrius fermone 3. chart. 26.

Mundum constare harmonica ratione Pythagoricum, est, & celestia congruis, & consonis inuicem interuallis impetu nimio, & velocitate ruptus edere musicos sonos. Chalcid. in Plat. Tim. ch. 27.

Mundum cum sciret Deus corporeum futurum tactu, & visu indigere, vt perciperetur, præciebat, absque terræ, & ignis præsentia nihil tangendi, & videndi sensum mouere pot, ideo ipsum ex terra, & igne construxit, & quoniam vtrorunque vinculo vincienda erant, & vinculum diuinum est, quod secundum proportionem est, id geminis medijs opus erat. Ideo aer, & aqua secundum consonantiam proportionis interiecta sunt, vt quemadmodum se habet ignis ad aerem, sic aer ad aquam, & vt aer ad aquam, sic aqua ad terram, Et rursus, vt terra ad aquam sic aqua ad aerem, & vt aqua ad aerem, sic aer ad ignem. Alc. cap. 12. ch. 1952.

Mundus cum ex duobus constructus sit, corpore, & anima, illud visibile, & corruptioni obnoxium, hæc inuisibile, & intangibile est. Alc. cap. 13. ch. 1953.

Mundi corpus ex igne, terra, aqua, & aere compactum est, & è materia, quæ pyramidem figuram induit, ignis emicuit. Figura tenuis ad incisionem apta ex paucioribus triangulis constituta, id leuissima, vt octaedrum aeris subinduit qualitate. At cum primū cepit icosaedra figuram aquæ naturam sortita. Cubicam denique figuram terræ largitus est, solidissimæ, ac elementorum omnium stabilissimæ: figura vero duodecaedra ad vniuersum

si fabricam vsus est. Alc. cap. 13. ch. 1953.

Mundus anima, & mente simul ab ipso Deo donatus est, nam cum optimum opus fore id vellet merito, & animatum, & intellectualem effecit, nam opificium viuens non viuente præstantius est, & mentis compos mentis experite. Nec forte mens mundo sine anima existente accedere poterat, & cum anima a mundi medio ad extrema vsque se funderet, mundi totum corpus circulo complexa est, & sic incolumem cõseruat. Alc. cap. 14. ch. 1953.

Mundi duæ sunt partes, corpus, & anima, corpus non genuit Deus, sed suppeditante, & materia formauit, cõpegitque certis finibus, & figuris ligans, & terminans infinitatem, anima vero, quæ compos est mentis, ratio nis, & concinentiæ, non est opus modo Dei, verum pars quoque, nec ab eo, sed de eo, & ex eo est facta. Plutar. Plato. quæst. ch. 673.

Mundus hic confectus est ex tota terra, ex toto aere, igne, & aqua, ne minima quidem exterius relictæ eorum particula. vnde sequitur extra, nec vacuum esse nihil, nec aliquid plenum. Phil. Iud. de plan. Noe. c. 141.

Mundus ex omnibus quatuor elementis factus, primus, vt hoc animal, quam maxime perfectum esset, deinde vt esset vnum, denique, vt nec morbus, nec senium eum attingeret. Philo Iud. quod mundus sit incorruptibilis. chart. 592.

Mundi machina cum vna sit, & ordinata mirabiliter, & nec ex seipsa consistere possit, cum ex diuersis componatur, & mutetur, merito ab aliquo pendere cognouerunt sapientes, ab alio inquam vno sapientissimo, qui vnum conficiat opus ex multis, & id vnum ubique ordinet sapienter, & regat potenter, opus scilicet ingens, & multiplex, motu quidem perpetuo, ac rapidissimo, non tamen aberrante reuolutum: ducat quoque benignissime singula ad bonum mirificatum commodate, & facilitate currentia. Quamobrem commune quiddam conceptione Deum esse pariter confenserunt, vnum vniuersi regem potentem, & sapientem, & clementem, quem, & terreni Reges, & rerum publicarum gubernatores pro viribus debeant imitari. Marsi. Fic. de rep. dia. 7. ch. 1408.

Mundum, ideo ab alio esse existimat plato, quia, & si pro natura corporea perfectissimus est, tamen pro absoluta natura non omnino est perfectus, cum propter materiam patiatur informia, vel deformia, propter dimensionem subeat virtutis defectum, diuisionemque; expecte, si diuisor accesserit, per compositionem dissolutioni est obnoxius, ob partium repugnantiam machinæ malæ, ob motum indigentiam præferat, & priuationem patiat admixtæ, denique ob ipsum ex diuersis congressum vno quodam superiore indiget connectente, qui perfectissime sit, quoniam ex se ipso sit, vt mundus, quia non est perfectissime, cognoscitur ex se ipso non esse. Marsi. Fic. in Plat. Tim. cap. 7. ch. 1440.

Mundi materia ob imbecillitatem nequit ita inuicem formas conciliare, vt mundus ille superior in seipso conciliat. Ideo Deus materiam dimensionem protendit, vt repugnaturas inter se formas hospitij diuersis exciperet. Marsi. Fic. in Plat. Tim. c. 18. ch. 1445.

Mundus compositus est ex intelligentia, & necessitate, id est ex ordine formali, & materiali conditione. Marsi. Fic. in Plat. Tim. cap. 3. ch. 1474.

Mundus à vita quadam, & anima continetur, & ducitur. Quod coniectantur platonici ex tribus potissimum argumentis, videlicet ex firma diuersarum mundi partium copula, ex mirabili motu celi, ex perpetua rerum generatione sub coelo. Et a mente regi ex triplici ordine licet coniectari, ex ordine quod in ipsa mundi copula, & spherarum motu, & in rerum generatione conspicitur. Et coniectari licet animam, & mentem ab ipso bono, vnoque dirigi ad regendum ex eo præcipue, Tom. 3. O o 2 quod

quod & connexio partium motusque, & generatio, & omnis horum trium ordo in vnum redit, bonumque dirigitur. Ideo sub ipso bono regnum geminum continetur, intellectus, idest Saturni, & animæ idest Iouis. Marf. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1497.

Mundi fundamentum est materia simul atque dimensio, a materia mutabile, a dimensione diuiduâ, ab vtroque inefficax, & passiuâ, & necessario aliunde dependens. Marf. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. ca. 1. ch. 1593.

Mundi in materia multa, & propria potius ipsius naturæ conditione, quam ex ipsa mentis proprietate resultant, in quibus nefas est diuinam mentem quasi proximum artificem inculcare. Marfilius Ficin. in Plotini En. 3. lib. 2. cap. 12. char. 1694.

Mundum alij fortuito factum, & concursu atomorum, eundemque interitum putant, alij Aristotelem sequuti nullum habuisse principium, & nullum finem habiturum celum, & elementa. Ioann. Fran. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. li. 7. cap. 11. ch. 762.

Mundi materiam alij aquam, alij ignem, alij ex elementis mixtum, alij vnam materiam elementis priore cogitatione saltem constituerunt, & litem, & præhû potuerunt, & in materiæ dimensionibus variæ fuere opiniones, an interminatæ, an terminatæ. Ioan. Fran. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. li. 1. ca. 11. ch. 764.

Mundus ex Deo primaque materia tanquam ex duobus æternis parentibus temporalem originem traxit. Leo Hebr. de Amo. dialo. 3. char. 251.

Mundi figura.

Mundi figura decens & conueniens est, nam animali quod omnia in seipso animalia complecti debet, æcora erat illa figura, quæ in seipsa omnes figuras comprehendit. ideo globosam, & rotundam vndique a medio æqualiter ad extremitates distans ipsam tornauit, figura omnium perfectissima, & quæ ipsa sibi ipsi similitudo existit, simile distans multis modis pulchrius esse ratus. Plato in Timæo. ch. 735.

Mundus circulo in modum pilæ factus est, quia sola figurarum pila poterat, & quiescens, & dum mouetur, in eodem loco congruere, vt nunquam relinqueret, nec acciperet alium locum, quia ex medio omnia sunt æqualia, & cum sit leuissimus secundum superficiem exterram, non indiget mortalibus instrumentis, quæ ob præpitudinem alijs animalibus appensa, & transacta sunt. At anima mundi e medio suspensa ipsam totum circumuolutum ipsi extrinsecus induxit, vbi ipsam temperamento ex forma quæ diuidi non potest, & effectoria quæ diuidi potest, temperasset, & vnum temperamentum ex his duobus esset, cui ammiscuit duas facultates, principia motuum, & euidem, & alterius, quæ etiam cum ægre admisceri posset, non facile commiscebatur. Rationes autem hæ omnes sunt secundum numeros harmonicos temperatæ, quas rationes secundum decentem sortem diuisit ad scientiam, vt non ignoraretur, ex quibus, & per quæ anima constituta est, quam non posteriorem corporea essentia Deus construxit. Timæus Loc. de ani. mun. & nat. ch. 1039.

Mundi ingentura Aries medium tenebat celum, Cancro gestante Lunam, Sole oriente cum Leone, cum Mercurio Virgo, Libra cum Venere, Marte cum Scorpionem, Sagittarium Iuppiter obtinebat, & Saturnus Capricornum. Macrob. in som. scip. lib. 1. ch. 104.

Mundi circuitus agit primo differenter sese disponens, deinde etiam, quæ intra se continet, & absque controuersia, terrena omnia moderatur, non tantum corporum constitutiones, sed affectiones etiam animarum, item vnumquodque celestium in terrena, & sequentia omnia facere. Plo. En. 4. lib. 4. cap. 3. ch. 424.

Mundo Deus dedit figuram sphericam vt olium pulcher-

rimam, & capacissimam, & ad motum facillimam: & sensuum instrumenta non dedit quia sensibus non indiget, & ab illo ceteras motus species procul esse iussit, solum circuitum concessit illi tanquam mentis, & sapientiæ proprium. Alcino. cap. 12. ch. 1952.

Mundi animæ vis quæ extra restitit partes eius intimas antecedit, illa indiuisa permansit: portio vero interior in septem diuisa circulos, ab ipso principio duplis, ac triplis interuallis distributa est; & illa quæ ab indiuisa sphaera comprehenditur, ei quod ipsum idem est, cognata permanet; quæ autem dispersa est ei contra quod ipsum alterum appellatur. Motus enim celi singula comprehendentis cum minime peruagetur, vnus est, ordinemque præcipuum seruat. At subiectorum progressus varius, ortibusque & occasibus permutatur. vnde peruagatio quædã, & oberratio nuncupatur. Extremus circulus ad dextram ab ortu in occasum vsque trāscurrit; interior contra in sinistram ab Occidente in Orientem superiori resistens. Alcino. ca. 14. ch. 1953.

Mundi figura spherica sit, sic enim est maxime vniformis, capax, indissipabilis, agilis, atque ita nec aliter potest moles in mole, & sine vacuo collocari, & sine offensione moueri, idest si non quadrata quadratis, aut circulis, sed orbis inferantur. Marf. Fic. in Pla. Ti. ca. 16. ch. 1444.

Mundi figure congruit non solum quaternarius, & senarius, sed et quaternarius, quia quaternarius primus implet omnem differentiam numerorum: primum parem, & primum imparem in se complectens. Implet etiam, & simplicem numerorum progressionem, quando terminis quatuor implet denarium. 1. 2. 3. 4. denarium perfecte consumans. Implet processum, ac dimensionem terminis quatuor assequens, signo, longitudine, latitudine, & profundo. Implet musicam consonantiam: nempe inter quaternarij limites dupla, quadrupla, sesquialtera, sesquialtera, diapason, disdiapason, diapente, diatesaron coercentur. Implet naturam ad quatuor vsque terminos procedentem, substantia, quantitate, qualitate, siue quod supra naturam, essentia, esse, virtute, & actione. Marf. Fic. in Plat. Timæum. cap. 20. ch. 1447.

Mundus qua figura sit dubitarunt philosophi. Nam alij vt Peripatetici, & Stoici sphericam volunt, alij pomi figura volunt esse, alij in conij figuram extendi, alij in oui figuram, alij modo rotæ in modum volueretur non curarunt qua figura esset. Ioan. Fran. Pic. Mirand. in exa. van. doct. gen. lib. 1. cap. 11. ch. 763.

Mundus vt creatus, æternus, & immutabilis.

Mundum Deus construxit ad nullius similitudinem eorum, quæ in partis specie producta sunt; imperfecto enim simile nunquam pulchrum est. Plato in Timæo. charta 734.

Mundus factus est, videri enim & tægi potest, & corpus habet, & omnia huiusmodi sensu percipi possunt: at quæ sensu percipi possunt, opinione cum sensu comprehenduntur, fierique, ac factio esse visa sunt, & quod fit a causa aliqua fieri necesse est. Plato in Timæo. charta 734.

Mundi opificem, & vniuersi patrem inuenire difficile est, & inuentum ad omnes referre impossibile est. Plato in Timæo. charta 734.

Mundi auctor bonus erat, & bono nulla vnquam de vlla re inuidia adest, quum autem ab hac alienus esset, omnia quam maxime ipsi simillima fieri voluit. Plato in Timæo. char. 734.

Mundus sic factus a ratione, & sapientia comprehenditur potest, & secundum eadem se habens factus est. Plato in Timæo. char. 734.

Mundum opifex fabricauit ad exemplum, vel ad id, quod secundum eandem, & eodem modo se habet, aut ad id quod

quod factum est, si pulcher est hic mundus & opifex bonus, manifestum est, quod ad sempiternum respexit, si vero quod nec dicere fas est, ad id quod factum est, cuius clarum est quod ad sempiternum. Plato in Timæo. char. 734.

Mundi opifex ex causis optima est. Pla. in Timæo. c. 734.

Mundi principium secundum naturam producere maxime difficultatis est. Pla. in Timæo. char. 734.

Mundum leuem totum circūcirca extrinsecus fabricator fecit multis de causis; oculis opus non habebat, nihil enim quod videri posset extrinsecus relinquebatur, nec auribus, neque enim relinquebatur quod audire posset, & spiritus non restabat, qui respiratione opus haberet, nec aliquo instrumento opus habebat, quo alimentum in se susciperet, & prius ressecatū rursus ablegaret: nihil enim decebat, neque aliunde quicquid ipsi accedebat. Non enim erat, vt ipsum sibi alimētū sui ipsius corruptione exhiberet, & omnia in seipso & a seipso pateret, & faceret. existimabat enim opifex ipsius si ipsū sibi ipsi sufficeret, melius fore, quā si alijs opus haberet. Plat. in Timæo. ch. 735.

Mundi corpus factum est ex igne, terra, aere, & aqua, per proportionem consentiens, & ex his amicitiam habet, vt in idem cum seipso coalitum ab alijs dissolui non posset, præterquam ab eo, qui ipsum colligauit. Plato in Timæo. char. 735.

Mundi constitutio accepit vnumquodque horū quatuor totum. nam ex omni igne, & aqua, & aere, & terra fabricator ipsum compegit, nulla vllius parte, aut facultate extrinsecus relicta. Pla. in Timæo. ch. 735.

Mundi fabricator ideo totum ignem, aquam, aerem, & terram in mundi constitutione accepit, nihil extrinsecus relicto. primo, vt totum quā maxime animal perfectum ex perfectis partibus esset, & ad hæc vnū, vt pote non relicto ex quibus aliud huiusmodi fieri posset. Insuper, vt non senesceret & morborum expertus esset, considerans, quod quæ corpora constituunt, ea soluunt calida & frigida, & omnia quæ extrinsecus iminentia robustas facultates habent, & importune al labentia & morbos & senectutem inducentia, & ita corumpunt: ob hanc sane causam, & rationem vnum totū ex omnibus perfectum, & non senescens, & morborum exors ipsum constituit. Plat. in Timæo. ch. 735.

Mundum Deus fecit ex igne & terra, quod nil videri potest sine igne, nec tangi sine terra. Pla. in Timæo. ch. 735.

Mundum fecit Deus ex vniuersa materia terminum constituens naturæ eius quod est, & quod omnia in seipso complecteretur vnum, vnice factum, perfectum, animatum, & ratione præditum; meliora enim sunt, quam inanimatum, & rationis exors. corpus fecit pilæ figura rotundum: hæc enim alijs figuris perfectior est. nunquam ab alia causa corrupendum præterquam a Deo qui ipsum construxit. & boni cum non sit ad pulcherrimi operis destructionem progredi permant talis incorruptus, & interitus exors, & beatus. Timæus Locrus de anima mundi & natura. ch. 1039.

Mundum vniuersum verbo non manibus fabricatus est opifex. Mer. Trismeg. Piman. cap. 4. ch. 1842.

Mundus cum sit æternus, & immortalis, impossibile est immortalis a alijs partibus aliquam interire. Quæ sunt in mundo, sunt mundi membra, præsertim homo animal rationale. Primus omnium immortalis sempiternus ingentus Deus omnium auctor. Secundus ad illius imaginem mundus ab eo genitus, & ab eodē seruatus, nutritus, & immortalitate donatus, viuens semper, & immortalis. Tertium animal homo est ad imaginem mundi genitus, & præter cetera terrena corpora permutari non interire. Mer. Trismeg. Piman. cap. 8. ch. 1845.

Mundus factus est non aliq̄, sed factus semp ab euo, & cū eum nunquā cessabit, & mundus nunquā cessabit, & cū mundus sit æternitate cōprehensus, nulla pars

mundi interit. Mer. Trism. Piman. ca. 11. ch. 1850.

Mundi factor vnus est: nam cum vnus sit ordo velocitatis, impossibile est duos esse factores, neque enim ordo vnus probaretur in multis. Præterea qui inter illos imbecillior esset potentiori numerum inuideret, ex quo seditio exoriretur. & cū aia sit vna, vna vita, vna materia, quis nā esset præter vnicum Deum? vnus ergo Deus mundum vnum est confessus, vnum ergo Deum credimus esse. Vnus ergo singula sicut in multis. Mer. Trismeg. Pimand. cap. 11. ch. 1850.

Mundum immortalem esse asserit. Plat. L. Apul. de dog. Plat. lib. 1. ch. 225.

Mundi natura, & spiritus quamuis a principio nata videantur, tamen ex se nascendi procreandique vim possident, atque naturā fecerunt. L. Apul. A. scle. c. 260. ter.

Mundus & si natus non sit, in se tamen omnium naturā habet, vt qui omnibus ad concipiendum sinus fecerit distinos præstat. L. Apul. A. scle. c. 261.

Mundi totius contemptus, & vitiorum medela nascitur ex intellectu rationis diuinæ, qua constituta sunt omnia. L. Apul. A. scle. c. 263.

Mundus quod aliquando desinat, quid esse potest in causis non elementa, non enim consumuntur, & si continuo permutantur, manet tamen vniuersum, cū mutationis causa perseueret. Plot. En. 2. lib. 1. cap. 4. ch. 99.

Mundi mutationem futuram aliquando ob quandā animæ penitentiam opinari vanum est, præsertim cum gubernatio mundi procul ab omni labore, & detrimento sit posita. Plot. En. 2. lib. 1. cap. 4. ch. 99.

Mundi tres sunt artifices, primus est intellectus diuinus, secundus intellectus animalis, & anima in intellectuallis, tertius est animæ huius imago, quæ semper in assimilatione versatur, & hoc in materia consistit, ideo tanquam ex accidente sit mobile. Plotinus En. secunda libro 3. cap. 18. ch. 148.

Mundum anima creans non destruit, nam si iam penituit effectuisse, quid differet si nondum penituit, nec penitentia auferretur vnquā, quæ iam assuefacta est, & temporis diuturnitate indulgentior operiā effecti. Sin aspectat animas singulorum, iam diu oportuit haud ulterius in generatione iterū aduentare animas videlicet non ignaras malorū, quæ ipsas in priore generatione presserunt, quapropter iam diu descendere desierunt. Plot. En. 6. lib. 9. cap. 4. ch. 202.

Mundus hic nec incepit vnquā, nec desinet, sed est rādū quā diu sunt & diuina. Plo. Enn. 2. li. 9. ca. 7. ch. 205.

Mundus totus simul factus est. Plotin. Enn. 2. libro 9. cap. 12. char. 210.

Mundum hunc quoniā arbitramur esse semper, & nunquam non esse, merito prouidentiam mundo assignare debemus, hoc ipsū quod secundum mentem sit, mensque sit ante ipsū non tanquā præcedens tempore, sed quoniam hic est a mente, & prior natura mens est, quam mundus, causaque mens est mundi, ac velut principalis forma, & exemplar, mundi, inquā, huius vt imaginis per exemplar illud existentis, eodēque modo inde perpetuo subsistentis. Plo. En. 3. lib. 2. cap. 1. ch. 254.

Mundus totus prouidentia quadam imperatoria est institutus, cernente actiones, & passiones, & quæ adesse oporteat alimenta, arma, machinas, & quotcunque ex his connexis conspirantibusve consequuntur sunt præuisa, vt quod ex his euenit locum beneficium nascantur. Plot. En. 3. lib. 3. cap. 2. ch. 272.

Mundi artifex in hunc mundū cogitauit includere, quæ mens in eo quod viuens, siue animal esset contemplatur. Plot. En. 3. lib. 9. cap. 1. ch. 356.

Mundus factus est tanquam ædificium speciosum, longeque variū non separatū ab effectu, nec rursus se illi commiscuit, sed totus vbiq; existimatus est cura, & diligentia dignus, adeo ut sibi quidē id cōducatur ad ipsū esse, pulchrumque esse, quoad poterat esse ipsū participans.

par e: au d'ori verò non commixto hoc idem sit innoxi um: in excelsis enim permanens præsidet. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 9. char. 379.

Mundum hoc a fabro non fuisse factum discursu, sed subito illius imaginè, & similitudinem emicare siue ex seipso duntaxat, siue per animam ministrantem nihil refert, ibi omnia sunt pura, hic permixta, & omnes efficiunt species absq; violentia, atque difficultate, quoniã agens est vniuersum essentiaque, & species, quomobrem, & fabricatio fuit facilis, & sine labore cū nihil esset impedimenti, nec nunc, quãuis alia alijs impedimẽto sunt, ipsi tamẽ vniuersi fabricatori, & fabricẽ quicquam obstare non potest. Plot. En. 5. li. 8. ca. 7. ch. 548.

Mundum hunc interituum qui putant manente diuino, nõ recte sentiunt, & ingenitũ opinantur vt eius auctor quĩque de fabrica consultauit, imago. n. omnis cõstans natura tãdiu est, quãdiu manet exẽplar, & quatenus lucet mūdus ille diuinus, eatenus mundus hic emicat, nec defecturũ vnquam, sed ex quo ille est, & reliqua insuper sunt, erat autẽ mundus ille semper, & erit, & his nominib; vt licet nobis significandi non nihil voluntate compulsi. Plo. En. 5. li. 8. ca. 12. ch. 554.

Mundi machina ab vna fabricẽ causa fabricata, & perfecta est, alioqui multi fabricatores essent, nisi in vnũ totã fabricã referes, imo nisi vnus impartibilis sit totius sphaeræ effector, ita vt nõ auctor in sphaerã diffundat, sed tota hæreat auctori. Plot. En. 6. li. 5. ca. 9. ch. 666.

Mundus ita se habet, quemadmodũ si auctor suus quasi deliberando sic elegisset, ac si præcedente cõsilio, & argumentatione quadã id præuidente, secundum prouidentiam mundus sic esset effectus. Cum vero sic semper oĩa sint, & fiant, ita profecto, & semper in his, quẽ simul existunt cõstat esse rōnes in quodam quasi mentis habitu tranquillo admodũ, atque certiore firmiter permanente. Quapropter super prouidentiam illa sunt, & super electionẽ, & propositum, omniaq; semper intellectuãlĩ cõditione firmã p̄seuerant, quẽ nõq; in ipso ente consistunt. Plot. En. 6. li. 8. ca. 16. ch. 752.

Mundus & si corporeus cum a Deo est institutus cuius opera nulla temporis lege vtantur, & eius origo nõ sit temporaria, sed causãtua, ideo est æternus. Chalcidius in Timæum Platonis, ch. 17.

Mundus omnis a mætẽ essentiam habet, etiam si æternus sit. Proclus elem. Theol. prop. 34. ch. 11.

Mundum hunc vniuersum pulcherrimum opificiũ Dei necesse est a Deo fuisse fabricatum, vt ad ideam quandã mundi huius exemplar in ipsa fabricatione respexerit, dum mira prouidentia, & optima norma, hoc est propria bonitate ad huius machinẽ constructionẽ sese Deus accingeret. Ex tota ergo materia genuit, quam ante cõli generationem sine vilo ordine tumultuatẽ, Deus ex confusione deformi in pulchrũ ordinem reuocauit, numerisq; decẽtib; & figuris eius partes vndiq; decõrauit, vt ea mundus sit proportione contextus, quam nunc ignis, & terra ad aerem, & aquam seruant. Quorum tunc vestigia solum absque ratione, & mensura in ipso elementorum receptaculo confuso iacebant; & materiã quatiẽbant, & a materia vicinim quatiẽbantur. Ex integris quatuor elementis eum compegit. Alcino. cap. 12. ch. 1952.

Mundũ vnicum fecit, quia extra hunc nihil reliquit, & idẽ suã quã vnica est parem. Alcino. ca. 12. ch. 1952.

Mundum fecit Deus, in quem nec morbus vnquam, nec senectus incurret, cum nihil extra super sit quod uim inferat; uerũ seipso sufficiens nullus indigus, & incolumis p̄seueret. Alcino. ca. 12. ch. 1952.

Mundum cum Plato genitum dicit, non sic eum sensisse credendum est, ut aliquod olim tempus ante mūdum præcesserit; uerum quia semper in generatione perdurat, indicatque substantiã suã causã præstantiorem. Alcino. cap. 14. ch. 1953.

Mundum hunc Heraclitus nullus uel Deus, uel homo condidit, quasi timeat si Deus non condidit, ergo aliquis homo. Plutar. de ani. genit. ex Timæo. ch. 438.

Mundus creatus est a Deo, ille est rerum pulcherrimus omnium, hic causarum optimus. Essentia uero & materia ex qua factus est non procreata, sed semper parata molitori fuisse, obsecundantemque ut eã componeret, & digereret, & ad suã quoad fieri posset formaret effigiem, quatenus non ex nihilo quicquã oriatur, sed ex non eleganter, & commode comparato, ut ædificium, & uestimentum. Cuncta enim ante mundi originem indigesta erant, & non erant absque corpore, & anima, sed informe erat corpus, & inconditum, quod motu inconsulto, & temerario cieatur. Ea erat carentis rōne animã inconcinna, nec ex re incorporea Deus corpus, nec ex inanimato animã effecit, sed ut ab harmonico, & rhythmico non uocem fieri, non motum, sed concinnã uocem fieri, & motum uolumus aptũ, sic Deus corporis neque contrẽctationem, & soliditatem, nec animã inconcinna, & motionem ipse molitus est, sed utrunque principiũ accepit, alterũ exite, & obscurũ, turbulẽtum alterũ, & stolidum, utrũque rudius quã decuit, & indeterminatũ, quem digessit concinnauit, composuitque, speciosissimumque, & consummatissimum reddidit ex ijs animã mantem. Plutar. de ani. genitura ex Timæo. ch. 438.

Mundi opificio duo necessaria cognouit Moyses, causã agentem, & alterũ quod ab agente afficitur. Præterea agens illud huius uniuersi mentem sincerissimã, ingentissimãque esse præstantiorem, quam sit uirtus aut scientia, mo quã summũ bonũ, summũ pulchrũ; alterũ passioni obnoxium, inanime, & suapte natura imobile, motũ, formatũ animatũq; a mente illa, redditũ esse opus absolutissimũ. Phil. Iud. de mũ. opif. ch. 1.

Mundum qui factum negat, tollunt quod est in uita utilissimum, & ad pietatẽ summẽ necessarium, nempe prouidentiam: nam opificiũ non negligi ab opifice suo, parẽteque docet ratio. Philo. Iudæus de mundi opificio. charta 1.

Mundum sex diebus factum ait Moyses, nõ quod tẽporis spacio opus habuerit conditor, Deum enim non iussu solum, sed & cogitatu operari creditur: sed quia opus erat res creari quodã ordine, ordinaũt numerus est proprius, & fenarius iter numeros lege naturã aptissimus generationi est, nam post unitatem primus occurrit perfectus parilib; cõstans partibus è quibus conficitur, è ternione sui dimidia, è binario parte tertia, & unione parte sexta, & ex masculina & femina natura præditus. Philo. Iud. de mũ. opif. ch. 2.

Mundum alij nec ortum, nec interitum, alij ortum & corruptioni obnoxium, alij ortum non interitum dixerunt. Phil. Iud. quod mūdus sit incorrup. ch. 596.

Mundus si corruperetur, fieret aut deterior, aut similis, aut melior, quã singula reprehensibilia; nam si deterior, & opifex deterior; quod nõn eadẽ in absolutũ maũdinaũtã artis opera, si similis, incassum laborat artifex, quod si meliorem, & melior fiet opifex, qd nec cogitare fas est, esset enim imperfectus, qui primum fecit, Philo. Iud. quod mūdus sit incorrup. ch. 594.

Mundus non extirpatur, sed est incorruptibilis. Philo. Iudæus quod mūdus sit incorrup. ch. 597.

Mundus si corruperetur, aut ab externa causã, aut a Deo corruperetur, non ab externa causa, quia omnia continet, non a Deo, quia Deus non est causa corruptionis. Phil. Iud. quod mūdus sit incorrup. ch. 599.

Mundi architectus per naturam intellectualem; quãtũ intellectualis est operatur. Marsilius Ficinus in Plat. Theolo. cap. 11. ch. 106.

Mundus iuxta Orphei sententiam a uoluntate Dei habuit initium temporis. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theol. lib. 18. cap. 1. ch. 393.

Mundi machina præscripta erat in mundi architecto, & in uoluntate architecti momentum signatum erat, eo momẽto inchoata est machina nulla Dei mutatione. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 1. ch. 398.

Mundum Deus statum suam fabricatus est, sed velamẽtis multis cooperatam, subtrahe primo materiam, relinque cetera, iam cõlum habes cui multi materiam ademerunt. Deme cõlesti huic mundo dimensionem, serua formas, & omnes formarum motus, nactus eris animam vniuersam, tolle motus formis omnino seruat, vniuersum possides intellectum, sed huic auferto diuisos inter se uelut in cõlo formarum radios. Accipe lumen ipsum in se principium radiorum, nec dispersum per radios, nec certis radiorũ speciebus determinatum, sed absolutissimum, & simplicissimum, & immensum, quod bonum ipsum est. Marsilius Ficinus in Dion. Areop. de trinitate. ch. 1020.

Mundus est factus quomodocunq; sit factus, & mundum, cõlumque semper fieri, nec vnquam idẽ prorsus existere. Mar. Fic. in Plat. phil. cap. 57. ch. 1268.

Mundi materia cũ principio sine formarũ ornamento in forme chaos iaceret, illico amore sibi ingenito in animã se direxit, seque illi obedientẽ præbuit, atque hoc amore conciliante, ab aĩa formarũ omnium, quã in mũdo uidentur nacta ornamentũ, mūdus ex chaos effecta est. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 1. ca. 3. ch. 1322.

Mundũ Timæus existimat factum, ideo ab alio factum. Mar. Fic. in Plat. Ti. cap. 7. ch. 1440.

Mundum Platonici interpretes, vt Seuerus Atticus, & Plutarchus, & alij, referente Proclo, non fuisse semper aiunt, alij uero vt Crator, Plotinus, Porphyrius, Iamblicus, Proclus, & pleriq; alij semper fuisse, semper a Deo fluxisse. Nam Deum semper esse aiunt, mundũ uero, & fieri semper, & fluere, ac si initio temporis carentem consideraueris ingenitum dixeris, sin autẽ per petuum a Deo eius effluxum assidue genitũ, nec minus ex Deo pendere, si dependerit p̄deatque semper quam si aliquando cõperit pendere, vel desinat. Que madmodũ lumen non minus a sole ducit originem, neq; minus seruit soli, si se p̄ quam si aliquãdo fluxerit, effluatq; a sole. Mar. Fic. in Plat. Ti. ca. 13. ch. 1443.

Mundos plures quasi pilas alios, extra alios non oportet somnari, sic enim diuinum opus dissipatum foret, & inter mundos spatia uacua forent. Probabilius excogitabis, si quot orbes singis per uacuum sparsos, tot excogites sphaeras potius intra sphaeras, vt quilibet sphaera sit mundus in mundo, vniuersumque opus vnũ sit atque inuicem ordinatum, nihilque vel uacuum, vel ordinis vnionisque expertis reperiat. Marsil. Fic. in Plat. Tim. capit. 16. ch. 1444.

Mundus vnus vnus est Dei. Marsil. Fic. in Plato. Tim. cap. decimosexto. ch. 1444.

Mundi suprema numina vna cum mundo ex seipsis dissolubilia fore, nisi diuina uoluntate regantur. Marsil. Fic. in Plat. Tim. cap. 14. ch. 1444.

Mundo in fabricando ubi dicit Plato Deum consultauisse, & deliberasse, declarat Deũ nõ ambigentẽ sed libera re eligentem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 14. ch. 1444.

Mundi opus non semel a Deo processisse, sed assidue progredere, & seruari. Mar. Fic. in Plat. Ti. cap. 14. ch. 1444.

Mundũ viuũ, & intellectuãle fecit Deus, vt opus perfectum faceret, atque vt ex ipso spiritu, & materia mundi commodius animal vnũ conuocaretur, materiã distinxit in quatuor elementa, quasi animalis huius humores, quia, & spiritum eius in quatuor uoluerat esse distinctũ. Quatuor enim ad mundi spiritum pertinet, primo intellectus in se manens immobilis, sequendo sphaerẽ animã, tertio intelligentia quãdã huic animã a Deo, & intellectu superiore diuinitus insita, quarto natura idest feminaria, & vitalis uirtus. Mar. Fic. in Plato. Timæum cap. 26. char. 1450.

Mundum a Deo exornatum fuisse persuasa prius necessitate ubi ait Plato, intellige vt prima illa materiẽ animãque natura, quamuis excogitetur informis, tamen præparationem a Deo ad formas adq; formabilẽ suscepit ab initio, vt non potuerit esse paratior. Marsil. Fic. in Plat. Tim. cap. 39. ch. 1463.

Mundus factus est, & intus sibi cõcors, & nihil extra de siderans, atque ad imaginem intelligentiã semper in eodem similitẽ se renouens. Marsilius Ficinus in Plato. Tim. capit. 12. char. 1467.

Mundi compositio nunquam dissoluenda uidetur, tum quia concordã partium proportione perfecte conflata est, tum quia ex totis, perfectisque corporibus est cõfecta, nihilque corporeum extra relictum. Mar. Fic. in Plato. Timæo, cap. 11. ch. 1467.

Mundi animam Deus a medio mundi idest a media specie rerum, & a centro, & a sole diffudit per vniuersum, priorem corpore, tum gradu uirtutis, tum originis ordine. Mar. Fic. in Plat. Ti. cap. 13. ch. 1467.

Mundum post multa secula in ignem resolutum iri Orphica, & Mercurialis est opinio. Marsil. Fic. in Plat. legum appendicem. ch. 1528.

Mundi nascituri si quæras de prima potentia quidnam fuerit, respõdebo, neque prorsus aliquid extitisse, iam enim fuisset in actu, nec rursus oimõ nihil: nõ enim aliquid fundatur in nihilo. Dic ærgo fuisse non nihil, ipsam in quã existendi potentiã atq; materiã, nõ in Deo fundatam. Deo enim nihil accidit, non fundatam rursus in nihilo, sed ipsum potius fundamentum, non quidem in ipsa diuini architecti intentione primum, sed potius vltimum, primum enim est ipsa forma mundi, posterius mundi materia sub forma se occultans. At in operis expeditione primum est materia, sublequens forma. Constat igitur vt Plato ait mundum ex materia, & mente factum. Marsilius Ficinus in Plot. En. 1. lib. 8. cap. 7. ch. 1586.

Mundus nõ est facultate sui corporis proprie sempiternus, sed tum ab anima, uelut causa immortalitatis intrinseca, tum a uoluntate diuina uelut ab extrinseco principio atque fine. Si in Deo cõsidemur natura eius in actu semper eadem existens, ac penitus immutabilis, mundus uidetur inde fuisse semper & fore. Marsil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. cap. 1. ch. 1593.

Mundi materia aliter non suscipit animam quam per naturam, nec aliter intelligentiam quam per animam, nec aliter intellectum quam per intelligentiam, vt per terram accepit aquam, per hanc aerem, per hunc ignẽ. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 26. ch. 1450.

Mundus sempiternus iudicatur, si in Deo consideratur, quod idem sit agere, & esse, & vnionem illam statim se qui effectum. At si consideratur libera in Deo uoluntas, atque hic mundi principiũ iudicatur, quod Mercurius, Plato, Plotinus existimant, uidetur, mundus a Deo nouus sine nouitate diuine naturẽ, sine uoluntate noua fieri posse. Mar. Fic. in Plo. En. 2. l. 1. c. 1. c. 1594.

Mundũ generatum fuisse ab aĩa quadã diuina, & in diuinis p̄seuerante, demones quosdam, uel animas hominũ a diuinis degenerãdo corpus fabricare ait Porphyrius. Mar. Fic. in Plo. En. 2. lib. 9. cap. 4. ch. 1667.

Mundi perfectio in hoc maxime consistit, vt vniuersum hoc maxime formale sit, & agens, in eoque sit formarum, & agentium ordo quamplurimus. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 1. cap. 4. ch. 1675.

Mundum alij Dei prouidentia constitutum uolunt uel Pythagorici, & Platonici, alij mixtum ex prouidentia, & casu, vt Atticus, & Plutarchus: alij ipsum putant corrumpi defectu nutrimenti, quã opinio potius exibilatione digna, quam confutatione, alij ali uaporibus asra & cõcũ. Stoici conflagrationem fore mũdi huius, sed non consone, alij totius, alij partis dicunt, & ita p̄ partes purgari, & renouari tanquã resurgere, alij

Mundi originis causa & quis princeps.

alij fatum, alij non. Ioan. Franc. Pic. Mirand. in exam. vnit. doct. gen. l. 1. cap. 11. chart. 761.
 Mundum qui Dei providentia conditum existimant, & eadem regi putant, non conveniunt: nam alii Deo summo, alii menti propinquæ id tribuunt. Ioan. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 1. cap. 11. ch. 762.
 Mundum qui constitutum volunt non æternam certat unde cepit eius exordium. Et qui chaos præcessisse mundum voluerunt, ex illo aliud alio in primis trahunt. Empedocles æthera primū secrevit, inde ignem, terrā postea, demum scaturiente aquam voluit, ex qua sit ortus aer, & celum ex æthere constitutum, solē de igne prodidisse, at humilia, & terrestria de aliis esse cōflata. Zareta Chaldaus, quem Pythagoras audivit, ex luce, & tenebris tanquam ex viro, & femina generavit, nonnulli à centro terræ initium esse sumptum putarunt. Plato visibilem ad exemplum intelligibilis constituit eius, quod videtur animam, & mox, & corpoream induxit molem ex aere igne terra, & aqua. Pythagoras ex primis corporibus, quæ mathematico immergens pelago constituit. Ex quinque figuris sphericis pyramidæ ignem, octangulo aerem, vigenangulo aquam, cubo terram, dodecaangulo spheram imaginatur vniuersi. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doc. gen. l. 1. c. 11. c. 762.
 Mundi æternitatem probare volens Aristoteles supponit vniuersali conditori materiam subesse oportere, quod est falsum. Ioan. Franc. Pic. Mirand. in ex. van. doct. gen. l. 6. cap. 7. chart. 1198.
 Mundum nunquam finem habiturum, sed simul factum posuit Anaxagoras. Gabriel. Buratellus de mundi æter. lib. 7. chart. 184.
 Mundum opinatus est Aristoteles vtrinque æternum. Gab. Bur. de mundo lib. 7. ch. 184. terg.
 Mundum æternum esse credidit Plotinus. Aug. Steuch. de peren. phil. l. 1. cap. 17. char. 16. terg.
 Mundum non à diis creatum, sed à Deo omnes homines tribuerunt. Augustinus Steuchus de peren. phil. libr. 1. capit. prim. chart. 52.
 Mundi creationem fuisse, vt & Deum, mirabilis fuit omnium mortalium, signorum quoque, & coniecturarū consensus. Augustinus Steuchus de perenni philosoph. libro 7. capit. 1. chart. 117.
 Mundum principium habuisse, idque Græci Aegyptii Phænices, Chaldaei totius oriens, omnes literæ religiones omnes asseruerunt. Cui consensui, quoniam naturalis est, veritas ipsa recteque providentia, pietatis veritatisque ordo mirabiliter assentitur. Augustin. Steuch. de per. phil. 7. cap. 1. ch. 117. terg.
 Mundum æternum qui dixerunt, tribus rationibus conantur ostendere: tum quia scelus sit inferre potius sempiternam priuationem, quā sempiternam esse, tū quod nulla est ratio, quod Deus tunc creauit, & non antea, tum quod non est rationi consentaneum, nec videt prudentia cur per tot secula id non effecerit. Aug. Steuch. de peren. phil. l. 7. cap. 1. ch. 117. terg.
 Mundi æternitas est inexplabile scelus, quod tollit omnium religionem, virtutem, & iustitiam. Augustin. Steuch. de peren. phil. lib. 7. cap. 2. ch. 117. terg.
 Mundo ex creatione nata est pietas, & vt colamus clementiam, & bonitatem eius qui dedit nobis, quod ipse est, tunc primam potestatem eius admirantes, qui potuerit è nihilo omnia producere, & quis est, qui se contemplan non veniat in cognitionem, & cultum creatoris sui? Augustinus Steuchus de perenni philosoph. libr. 7. capit. 2. chart. 117. terg.
 Mundi æternitas, nec hominibus, nec brutis, nec aliis rebus, sed celo prodest magis, quam creatio, sic enim cuncta in æternitate mundi corrumpuntur, vt & in creatione. Aug. Steuch. de per. phil. l. 7. cap. 2. ch. 112.
 Mundi æternitas supposita nil aliud est, quam æterna impietas, æterna animorum cōfusio, meror sempiternus, &

sempiternus animorum meritus. Aug. Steuchus de per. phil. l. 7. ca. 2. ch. 118. ter.
 Mundi æternitate posita auferitur diei extremi consideratio, vitiorum agmen inducitur, tollitur virtus. Au. Steuch. de per. phil. l. 7. c. 2. ch. 119.
 Mundi æternitate posita nulla præmia statuuntur bonitatem in hoc non habent præmia, futuri non est consideratio, ergo omnium necessario est euersio. Augustin. Steuch. de peren. phil. l. 7. c. 2. ch. 119.
 Mundi æternitate posita tota claudicat disputatio de providentia, & de moribus sermo vanissimus est. Au. Steuch. de per. phil. l. 7. c. 2. ch. 119. ter.
 Mundi æternitate posita nihil stat eorum, quæ de æterna beatitudine scripta sunt, quæ omnia sunt in abolitione præsentis mundi posita. August. Steuch. de per. phil. l. 7. c. 2. ch. 120.
 Mundi æternitatis opinio inde nata, quod cum cælestia lumina Deos putarent, æterna non esse nefas erat, ideo sempiternum mundum esse dixerunt, cum tamen celum propter homines non homines propter coelum factum sit. Aug. Steuch. de per. phil. l. 7. c. 2. c. 120. ter.
 Mundum principium habuisse melius est, & aptius quā semper fuisse, vt feruetur, & maneat soli Deo æternitatis dignitas. Augustinus Steuchus de perenni philo. lib. 7. cap. 3. ch. 122.
 Mundi creationem impugnat Arist. Antiquorum quorum tres erant opiniones: Alij tempus æternum sine celo, & mundo statuerunt. Alij creatum mundum, sed in posterum incorruptibilem, partim modo nasci modo corrumpi, idque in omni æternitate, & contra hoc Aristoteles argumentatur. At contra nos non faciunt illæ rationes, qui ponimus tempus cum celo, & mundo natum, & mundum aliquando creatum non incorruptibilem, sed corruptibilem. Aug. Steuch. de perenni phil. l. 7. c. 4. ch. 123.
 Mundum immensibus ignibus conflagraturum etiam Stoici crediderunt, Ouidius, Heraclitus, Empedocles Lucanus, Seneca. Au. Steuch. de mundi exitio. cha. 246.
 Mundum post exitium restituendum senserunt, ac renouandum Stoici. Aug. Steuch. de mundi exitio. ch. 246.
 Mundi creationem non modo antiqui philosophi crediderunt, sed & Crætor. Plotinus, Iamblichus, & Porphyrius, qui æternitatem tuentur, sibi ipsis contradicunt. Aug. Steuch. de per. phil. l. 7. c. 15. c. 15. 2. terg.
 Mundi æternitatem Aristoteles primus omnium philosophorum inuexit. Augustinus Steuchus de perenni philosoph. l. 7. c. 15. ch. 15. 2. ter.
 Mundi æternitate posita destruitur pietas, & elabitur quicquid Aristoteles dixit de parte hominis diuina. Aug. Steuch. de per. phil. l. 7. c. 15. ch. 153.
 Mundi æternitate stante, non stat animorum æternitas vel felicitas, non ascenditur ab hoc statu vitæ in celum, animus nunquam contemplantur. August. Steuch. de per. phil. l. 7. ca. 15. ch. 153. ter.
 Mundi creationem Arist. siue prudens, siue imprudens eius dicta, qui altius penderet, in ea contineri veritate compellente inueniet. August. Steuch. de peren. phil. lib. 7. cap. 15. ch. 155.
 Mundi creatio arguitur ex impositione nominum, nam si æternitas fuisset, nemo nomina indidisset. August. Steuch. de per. phil. l. 7. c. 16. ch. 155. ter.
 Mundi creationem in suis scriptis Plotinus posuit. Au. Steuch. de per. phil. l. 7. c. 17. ch. 156. ter.
 Mundi creationem Porphyrius, & Iamblichus, vel nolentes veritatis impetu asseruere, dicens Porphyrius mentem mundi natam æternaliter ante omnia tempora, Iamblichus vero ait hominem factum ac creatum Aug. Steuch. de per. phil. l. 7. c. 18. c. 157.
 Mundum ortum in Timæo Plato, æternum in phædro constituit, ideo inconstans est. August. Steuch. de per. phil. libr. 7. c. 21. ch. 160.

Mundi inferioris corruptio ab vniuersis quatuor elementorum, ignis præsertim aut aque, exuperantia proficiscitur. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 254.
 Mundus temporarius simul, atque æternus esse videtur. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 249.
 Mundi duplex perfectio, quarum altera in eius procreatione, altera vero ipso iam procreato a diuino artifice intenta fuisse videtur. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio. char. 368.
 Mundi postrema, absolutissimaque perfectio ipsius ad diuinitatem unde iam effluxit reditu, atque reuersione consistit. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 398.

Mundus vt mouetur.

Mundi mobilitas præuenit eius stabilitatem in legem agitationis sempiternæ habendo immobilem firmitatem. L. Apul. A. C. lep. ch. 268. ter.
 Mundi sphaera habens animam ea conditione appetente nimirum qua ratione naturaliter appetere potest mouetur. Sic autem natura comparatum est qua corpus velet naturaliter ad ipsum extra quod est appetere, hoc est, circumfundere se illi, & vndique circumcurrere, quo elicatur, vt moueatur in orbem. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 16. ch. 409.
 Mundus sublata vita non moueretur, sed sublato bono esse desineret. Marfil. Ficinus in Platonica Theol. libro secundo, capi. 6. ch. 97.
 Mundi motus ordinis perfectione non caret, si singuli quoque motus perfectione non careant. Mar. Ficinus in epist. lib. 2. ch. 675.
 Mundus, quia perpetuo motu, temporeque peragitur, ideo semper fieri iudicatur. At quatenus sit nondum est, itaque dicitur nunquam esse, perinde, ac si in torrente iugiter fiat, restituaturque mentis imago, semper in ipso fieri ducta, nunquam in esse consistens. Mar. Ficinus in Plat. Tim. cap. 7. ch. 1441.
 Mundi motionis sphaerica ratio est tum figura ipsa, que motum recipit, tum mundanæ ipsius animæ, quæ mouet intima per intellectuales species reuolutio. Mar. Ficinus in Plat. Tim. cap. 16. ch. 1444.

Mundus vt gubernatur.

Mundi gubernatio est tanquam animalis vniuersi, & hæc gubernatio partim ab intrinseco tractat partim ab extrinseco regit principio, at natura cum ab intrinseco principio ducat consultatione, non indiget, & naturæ more gubernator mundi procedit. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 11. ch. 405.
 Mundi anima non tanquam alligata gubernat, sed tanquam domina præbet exordium, idcirco nec ab ipsis, nec cum ipsis patitur. Plot. En. 2. lib. 9. cap. 7. ch. 205.
 Mundus totus a Deo regitur, & gubernatur. Philo Iud. de confusione linguarum. ch. 217.
 Mundus intelligentia regitur. Marfil. Ficinus in Platonis phil. cap. vigesimo. ch. 1262.
 Mundum si summa potestas, & intelligentia gubernat, & totum illi subest, non relinquitur vllus temeritati locus. Marfil. Ficinus Plotini Enn. tertia, libro tertio, cap. 2. charta 1702.
 Mundi gubernatores multi sunt qui ex primo cuncta gubernant, & vt multa quæ nobis fortuita sunt, gubernantur sunt prouisa, sic & nonnulla extra gubernatorum intentionem veniunt quæ sunt ex primi prouidentia, cui nihil vnquam improvisum accidit, cum ad consummatissimum, & perfectissimum intellectum consummatissima pertineat prouidentia, quæ nihil ignorat, & nihil improvisum esse permittit. Mar. Ficinus in Plot. En. 3. lib. 3. capit. 2. ch. 1703.

Mundi origo, & principium fuit bonitas Dei. Plato in Tim. char. 734.
 Mundi imaginem alicuius esse necesse est. Plato in Timæo. charta 734.
 Mundus, ad cuius similitudinem hic constructus est animalia omnia in se ipso complectitur, vt hic mundus nos, & quæcunque alia animalia visui exposita sunt. Plat. in Timæo. ch. 734.
 Mundi origo mixta facta est ex intelligentia, & necessitatis constitutione, idest forma, & materia. Plato in Timæo. charta 742.
 Mundi creationis causa est bonitas antiquissima omnium gratiarum Dei. Phil. Iud. quod Deus sit immut. ch. 201.
 Mundi principes tres posuit Zoroastes triū ordinū dominos, Oromasium, Mithrin, Arimanin. Hos Plato Deū, mentem, animam nuncupat, tres in diuinis ordines posuit, ideas, rationes, semina. Ideæ circa primum, id est Deum, quia a Deo menti tributæ sunt, & in eundem mentem cui sunt datæ reducunt. Secunda circa secunda idest, rationes circa mentem, quia per mentem in animam transeunt, & in mentem animam dirigunt. Tertia circa tertia idest semina rerum circa animam, nam per animam transeunt in naturam, idest in illam generandi potentiam, rursus naturam animæ copulant. Marfil. Ficinus in Platonis conuiuio or. secunda, capit. 4. ch. 1325.
 Mundi triplicem causam perferatur, efficientem idest diuinam mentem, exemplarem idest idearum seriem in diuina mente conceptam, & finalem idest bonum. Mar. Ficinus in Plat. Tim. cap. 7. ch. 1440.
 Mundi in architecto contemplari licet, primo bonitatem naturalem, secundo Geometricum contemplatorem intellectum communes rationes mensurarum habentem, tertio rationem, vt aiunt practicum, iam per rationes ipsas de artificio consultantem, quarto imaginatorem iam figuras, & modos cōducentes operi effluentem, quinto effectum, sexto mouendi virtutem. Mar. Ficinus in Plat. Tim. cap. decimo. ch. 1442.
 Mundi causa efficiens est diuina potentia, intelligentia, & voluntas, exemplaris ideæ intelligentia diuina concepta, finalis est bonum. Marfil. Ficinus in Plato. de rep. dial. 8. capit. 2. ch. 1438.
 Mundum Deus bonitate fecit, ideo boni gratia fecit ipsum. Non vt esset, viueret, & intelligeret fecit ipsum, sed vt bene esset, viueret, & bonum intelligeret atque compararet. Mar. Ficinus in Plat. Tim. cap. 15. ch. 1444.
 Mundi præcipua causa est quod sit sphaerica figura, quod & circularis est diuini mundi natura, quæ in seipsū intelligendo, & amando reflectitur. Mar. Ficinus in Plato. Tim. cap. 16. ch. 1444.
 Mundi rectores omnes occulta nobis habent corpora cælestia rotunda, lucida. Marfil. Ficinus in Plato. Tim. cap. vigesimo quinto. ch. 1470.
 Mundi pater est intellectus diuinus, mater materia, ornatus mundi est diuina proles materialis in aluo materiali. Mar. Ficinus in Plat. Tim. cap. 35. ch. 1474.
 Mundi auctore nominat Plotinus ipsum bonū a quo prouenit vt rerū congeries quæ in mundo sunt tū diuersarū, & inter se repugnantium, tum in vna totius forma communi conueniat, tum ad vnum finem, & commune bonum rite conducat. Marfil. Ficinus in Plotini En. 1. lib. 8. cap. 2. ch. 1582.
 Mundi potissima principia tria sunt, bonum, intellectus, anima. Mar. Ficinus in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 8. ch. 1628.
 Mundi artificem putat esse Plotinus intellectum summum, nec animam primam ab opificis munere excludit, sed negat consilio mundum facere, & sollicitudine ducere, & multo magis quod opificem animā dicat mentis expertem, & perturbationi subiectum, & animabus nostris

nostris deteriore. Marfil. Ficin. in Plot. Enn. secunda lib. 9. cap. 6. char. 1668.
Mundi causam efficientem, & exemplarem esse primam essentiam, vitamque, & mentem, finalem vero esse bonum, animaduerte. Marfil. Ficin. in Plotini Enn. tertia, lib. 2. cap. 1. ch. 1686.
Mundus cum sit ab intellectu diuino, profecto totus est in eo, & quoniam ille est ens, vita, intellectus perfectissimus, ideo quicquid mundanum est in eo perfectum est, & est ens, & vita, & intellectus. Marfil. Ficin. in Plot. En. 5. lib. 1. cap. 4. ch. 1757.
Mundus etsi apud Platonicos originem habuerit tamen exemplar eius fuit æternum. Iacob. Carp. in Alcinoi cap. 8. charta 222.
Mundo Platonem originem attribuisse manifestum est. Iac. Carp. in Alc. cap. 1. ch. 281.
Mundi parentes præter Deum duo insuper existunt, primus scilicet intellectus, necnon prima quoque materia: qui quidem ambo si cum Deo conferantur, primum potius instrumentorum quam primorum parentum partes in mudi ipsius procreatione gessisse videntur. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 269.
Mundus Dei optimi maximi quasi partus, ac fetus quidam existit. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 394.

Mundi proprietates, & partes.

Mundus, si sibi ipsi sufficit, & alio opus non habet, melius se habet, quam si alijs opus habet. Plato in Tim. charta 735.
Mundo fabricator manus non dedit, cum nec accipere, nec depellere quicquid illi opus sit, nec pedes, nec gressionis adminicula. Plat. in Tim. ch. 735.
Mundo fabricator motum attribuit corpori ipsius, proprium, ex his qui septem sunt numero, eum qui circa intelligentiam & sapientiam maxime versatur. Quapropter secundum eadem in eodem & in seipso circū actum, & in circulum contingente conuersione moueri fecit, omnes autē sex motus ademit, & ab illorū diuagatione penitus liberauit. Plat. in Tim. ch. 735.
Mundus cum sit solidus, tangi, & videri potest, terram, & ignem sortitus est, media inter hæc aerem, & aquam, ex perfectis constitutus est corporibus, quæ tota in ipso sūt, nulla pars extra ipsam relicta est, quo maxime dixerat vniuersi corpus ab externis corruptionibus integrum, non enim erant absque his aliæ etiam internæ. Tim. Loc. de ani. mun. & natura. ch. 1039.
Mundus optimus est ex his, quæ facta sunt, quoniam ab optima causa factus est, respiciendo non ad manufacta exempla, sed ad ideam, & ad intelligentiæ subiectam essentiam, ad quam id quod sit exacte expressū pulcherrimum sit, & quod nemo aggredi possit. Perfectus autem semper iuxta sensui exposita est, eo quod etiam exemplar illud ipsius, quod oīa intelligentiæ subiecta animalia in seipso cōplectitur, nihil aliud extra reliquit, estque eorum quæ intelligentiæ subiecta sūt terminus perfectus, velut hic mundus eorum quæ sensui exposita sunt. Tim. Loc. de ani. mū. & nat. c. 1039.
Mundum hunc videmus, & partes ipsius, quæ cœlestes sunt, quæ sane cum ætheræ sint bifariam diuidi possunt, aut aliæ de eiusdem natura sunt, aliæ de alterius, aliæ quidem harum extrinsecus ducunt omnes in ipsis internas ab Oriente in Occidentem per omnē motum, aliæ eas quæ de alterius natura sunt intus ab occidente ad auroram ita vt reuertantur, & per seipsas moueantur, circumuoluuntur autem per accidens vna cum eiusdem latrone, quæ robur præstantius in mundo habet. At alterius latro secundum harmonicas rationes diuisa in septem circulos digeritur. Luna quæ proxima terræ est menstruum circuitum absoluit, Sol post hanc annuo tempore absoluit, duo equalem cum

Sole eursum peragunt Mercurij, & Iunonis, quæ Venere, & luciferi plerique vocant, reliquæ tres Martis Iouis, & Saturni habent proprias velocitates, & annos inæquales. Timæus Locrus de anima mundi & natura. charta 1040.
Mundus tangi potest propter terrā, videri propter ignē, quæ duo extrema sunt, per aerem vero, & aquam colliguit vinculi robustissimi proportionem, qua, & ipsū, & quæ per ipsum comprehenduntur cōtineri potest. Nam si planum est quod colligatur vnū medium sufficit, si solidum duobus indiget, ideo duobus aere, & aqua colliguit. Timæus Locrus de anima mundi & natura. char. 1041.
Mundi pars nulla est dæmonum præsentia destituta, horum lumen ab ipso Deo totum descendit. Dæmon transfusus in hominem, semina propriæ notionis inspergit. Mens seminibus cōspersa prægnans, parturit inde adulteria, furta, homicidia, & oīa mala dæmonum opera. Dei semina sunt pauca, sed optima pietas, & virtutes. Merc. Trism. Piman. ca. 9. ch. 1546.
Mundus sensum, & motum possidet, nō humano sensui, & motui consimilem, sed potentiorē, & simpliciorē: nam sensus, & intelligentia mundi est cuncta facere, & resolvere. Diuinæ voluntatis organum, hac potissimū ratione constructum, vt a Deo semina suscipiens vniuersa, ea sine suo recedens, omnia componendo producat, & omnia rursus auferat diuidendo: & agricultoris periti instar quæ nimis adulescunt amputat, vt statutus temporum interuallis reuirescat, nec quicquid est eui vitam mundus non præstet. Merc. Trism. Trismegisti Pimand. cap. 9. char. 1846.
Mundus non est bonus quia mobilis, nō malus quia immortalis. Merc. Trism. Piman. ca. 10. ch. 1845.
Mundi organa sunt, & ordinis materiæ necessitas prouidentia, natura, & totus hic mundus est magnus Deus, imago maioris, vnitus illi patris ordinem, & voluntatem seruans, vitæ totius integra plenitudo: nec quicquid est, nec erit, nec fuit vitæ expers. Nam vitæ prauatio corruptio est, corruptio pernicies, quo pacto quod incorruptibile est corrupti, [vel Dei quicquam destrui potest? Merc. Trism. Piman. cap. 12. ch. 1853].
Mundus malitiam habet, vt quasi eius membrum esse videatur, cui quātum rationabiliter fieri debebat Deus prouisit cum sensu disciplina intelligentia mentes hominum munere dignatus: his enim rebus quibus alios animates antecellimus soli possumus malitiæ fraudes dolos vitæque vitare. Et qui antequam his implicitus sit vitari, is est homo diuina intelligentia, prudentiaque munitus. Fundamentum enim est disciplina in summa bonitate consistens. Merc. Trism. Asclepius cap. 7. char. 1863.
Mundus nutrit corpus. Mer. Trism. Ascle. ca. 7. ch. 1863.
Mundus ordine gestatur, vel totus constat ex ordine: hæc enim tria, fatum, necessitas, ordo vel maxime Dei nutu sunt effecta, qui mundum gubernat sua lege, & ratione diuina. Ab his ergo omne velle, & nolle diuinitus aduersum est totū, nec ita commouentur, nec fluctuantur gratia, sed seruiunt necessitati rationis æternæ, quæ æternitas inauersibilis, immobilis, insolubilis est. Mer. Trism. Asclep. cap. 14. ch. 1870.
Mundi inferioris dispositiones proueniunt necessario a superiori, non necessitate qua infima, & bruta, sed qua spiritualia perpetuaque. Aristoteles Theolog. Aegypt. lib. 6. cap. 1. char. 28.
Mundus si contra eum vituperantes loqueretur diceret, me fecit Deus, & idem ego perfectus factus ex cunctis animalibus constitutus, mihi ipsi succitius, mihi satisfaciens, nullius indigus, quoniam omnia sunt in me animalia simul, atque plantæ cunctorum natura generabilium, Dii quamplurimi, dæmonum populi, bonorum exercitus animorum, homines, virtutes felices, nec

nec terra sola ornata est plantis omnibus, & omnigenis animantibus, nec tantum vsque ad mare potestas animæ se diffundit, aer autem totus, & ether, totumque cælum anima vitæque caret, sed animæ illic quoque sunt omnes bonæ vitam stellis suppeditantes, reuolutionique cœlesti ordinatissimæ, & sempiternæ, & omnia in me appetunt bonum. Plotinus En. tertia, lib. 2. cap. 3. char. 257.
Mundo in hoc datur animis facultas ad beatitudinem consequendam. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 5. ch. 258.
Mundus sic est animatus vt non tā ipsius, quam ipsi habeat animam, superatus non superans, habitus quoque non habens, iacet enim in anima id sustinente, neque quicquam in eo animæ ipsius est expers. Ploti. En. 4. lib. 3. cap. 9. ch. 397.
Mundus sentit per aliam sui partem vicissim partē aliam item per totum partes, & sui consensu totius habitudinem & quasi per oculus intus omnia conuictur, cum oculis nō egeat vt ait Plato, vt extrinseca videat, cum nihil sit extra. Plot. Enn. quarto lib. quarto cap. vigesimo quarto. ch. 417.
Mundus mirabiles virtutum varietates habet præsertim cœlestis naturæ. Plotinus Enneade quarta, libro quarto, cap. 3. char. 431.
Mundo hoc quæ generantur, non solum fiunt secundum rationes seminales, sed secundum rationes alias ampliores, quæ in se comprehendunt vires rationibus seminarijs longe priores, quæ enim præter rationes seminarias fiunt non sunt in rationibus seminarijs, nec quæ censentur cōferri mundo ex ipsa materia, nec quæ a rebus genitis inuicem inferuntur. Plot. En. 2. lib. 4. cap. 39. ch. 433.
Mundus si adhuc maior esset, nusquam animæ vis deficeret, quo minus per omnia rursus propagaretur, imo vniuersum hoc in vniuersa anima foret. Plot. En. 6. lib. 5. cap. nono. ch. 667.
Mundi per diuersas plagas cum sit numinum distributio, intellige alias plagas aliter munera deorum, pro sua proprietate suscipere, quælibet mudi pars accipit aliquid a quolibet Deo. Iam. de myst. ch. 1876.
Mundus cum nulla egritudine, nec caloris, nec frigoris labore, ideo æternus est, & eius partium detrimentum, & interitus non est in fluxu, sed in extra fluendo. Amittitur enim quod ex vniuersitate defecerit. Chal. in Tim. Plat. ch. 17.
Mundum quidam magis admirati sunt quam eius conditorem, cum contra debuissent huius vt conditoris & parentis admirari potentiam, illum non supra modum venerari. Phil. Iud. de mun. opif. ch. 1.
Mundi ordo mirabilis cum casu ordinis experte constare non possit, necesse est in opifice ipsius intelligentia formam esse, ad cuius similitudinē sit effectus. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. li. 2. ca. 11. ch. 107.
Mundi membra oīa inuicem compatiuntur, quia ab vna cōmuni natura, & vna natura ab vna anima est. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 4. cap. 1. ch. 129.
Mundus nec per se subsistere potest, nec se cōtinere, nec per se cogere, mouerive. Ergo necessario a causa per se existente, & se continente dependet, quæ est Dei voluntas. Mar. Ficin. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 1. ch. 397.
Mundi partes, vt ex se non sunt, neque per se cōstāt vna, sed & conducente indigent, quicquid indiguit producente. Marfil. Ficin. in Plato. philebo libro secundo, cap. 4. ch. 1258.
Mundus ornatumque significat ex multis compositum. Mar. Ficin. in Plato. conui. or. 1. cap. 3. ch. 1321.
Mundi nullum membrum odit aliud membrum. Mar. Ficin. in Plat. conui. or. 3. cap. 4. ch. 1330.
Mundi pictura vniuersa quam cernimus in angelis expressior lucet, & hæc a Platonice exēplaria, & ideæ nū cupantur, claræ in orbe, clariore in animo, clarissimæ

in angeli mente. Marfil. Ficin. in Plato. conuiuium or. 5. cap. 4. char. 1336.
Mundi sphaeræ duodecim sunt, octo cœli, quatuor elementorum, inuicem discretæ specie, motu, & diuersæ proprietate, duodecim, ergo illis adesse animas specie, & virtute diuersas necesse est. Vna ergo vnus primæ materiæ anima, duodecim circularum, duodecim animæ. At si in terra sunt & animalia bruta, & rationalia, in aqua, & aere, & igne, quæ præstantiora corpora sunt, itē debet esse rationalia animalia, & bruta, nā in octo cœli sphaeris rationalia tantum habitant, quos deos Platonici vocant. At quæ rationalia ignem, aerem, & aquam incolunt, dæmones appellarunt. Mar. Ficin. in Plat. conui. or. 6. cap. 3. ch. 1342.
Mundi partes vt vnus animalis membra inuicem copulantur. Marfil. Ficin. in Plato. conuiuium oratio sexta, cap. decimo. ch. 1348.
Mundanæ diuisioni non iniuria accomodantur numeri, in quibus radices primæ sunt circularium numerorū quinarijs ex imparibus, senarijs ex paribus. Mar. Ficin. in Plat. Tim. cap. 17. ch. 1444.
Mundus diuiditur primo in partes quinque, ignem cœlestem, ignem æthereum sub luna, aerem, aquam & terram. Mar. Ficin. in Plat. Tim. cap. 17. ch. 1445.
Mundus procedendo a primo degenerat, & in ipso non solum distinctionem formarum videmus sed etiam repugnantiam. Nam processio distinctionem facit, degeneratio repugnantiam. Marfil. Ficin. in Plat. Tim. cap. decimo octauo. ch. 1445.
Mundi diuisionis origo est fecunditas causæ foras exuberantis, seque propagantis in amplum, procedente vero per multos gradus diuisione in repugnantiam denique peruenitur, præsertim cum mundi materia ob infelicitatem nequeat ita inuicem formas conciliare, vt mundus ille superior in se ipso cōciliat. Mar. Ficin. in Plat. Tim. cap. 18. ch. 1445.
Mundus genera possidet permulta. Marfil. Ficin. in Plato. Tim. cap. 18. ch. 1445.
Mundus diuiditur in partes sex, in ignē cœlestem erraticum, & non erraticum, in ignem sub lunarem, aerem, aquam, & terram. Mar. Ficin. in Plat. Tim. ca. 17. ch. 1445.
Mundus quia in fluxu versatur depēdet ab alio principio, quod sit immobile, & quia pulcherrimus est, sit ab optimo quodam intellectu ad exemplar æternum. Mar. Ficin. in Plat. Tim. cap. 6. ch. 1446.
Mundi medium geminum licet excogitare, lunam & solem. Hæc ingenerabilium, & generabilium media est vtriusque naturæ quodammodo particeps hic medium inter quinos duos incedit, super hūc enim Venus, Mercurius, Mars, Iupiter, Saturnus, sub hoc luna quasi iam elementalī, & quatuor elementa, superior quinarijs pertinet ad perficiendas rerum formas, inferior ad materias, sol ad vtrasque. Marfil. Ficin. in Plat. Tim. cap. 13. ch. 1467.
Mundo in diuino tria potissimū cogitantur, species, numerus, atque modus: & animi diuinorum contemplatores si ad speciem reliqua duo, numerum scilicet, & motum referunt, philosophicum prouenit ingenium, si ad numerum, musicum, si ad motum, amatorium, & omnes tres ad sublimem pulchritudinem eleuari. Mar. Ficin. in Plot. En. 1. lib. 3. cap. 1. ch. 1561.
Mundum habere in se membrorum distinctionem ipsa palam formarum differentia, repugnantia qualitatum, motuū oppositio manifesta declarat. Mar. Ficin. in Plot. En. 2. lib. 1. cap. 3. ch. 1598.
Mundus ad bonum institutus intellectuāli, animalique prouidentia ad id ducitur. Marfil. Ficin. in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 8. ch. 1628.
Mundus tres in se hēt gradus, in primo sunt stellarū, sphaerarumque motores, in secundo sphaeræ, in tertio cōposita infra lunam. Mar. Ficin. in Plo. En. 2. lib. 9. cap. 9. c. 1670.
 Mundi

Mundi materia, cum & possit, & debeat innumerabiles ad perfectionem suam compositorum formas accipere, nec valeat omnes eodem tempore capere, quia neque materia ex qua fiunt innumerabilibus compositorum simul suppetat, nec spacium capit, nec tam diuersa concurrunt, factum est, vt commutatione perpetua capiat, dum, & celum similiter innumerabiles motu figuras induit, viresque sortitur nouas, quas nec simul, nec manens, vt repugnantes admittere potest, atque interea motu confert ad inferiorem materiam naturaliter transformandam. Marfil. Ficinus in Plotini En. 3. lib. 2. cap. 4. chart. 1688.

Mundi rationi feminariæ inserta diuinitus alteritas, & diuersitas eam maxime reddit alteram intra se, & diuersissimam diuinorum. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. lib. 2. capit. 16. chart. 1697.

Mundi ratio communis gemina est, alia vt artifex, alia vt forma, per quam vt artificis cognatam artifex videtur mundo coniunctus. Artifex est præsidens intellectualis ipsa substantia, insidens vt forma est ratio feminilis, qua coire cum materia mundi videtur, & generare. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 3. cap. 4. ch. 1704.

Mundus duas habet animas, vna quodammodo separata, quæ præsit corpori, vt artifex, altera coniuncta, quæ illinc insit corpori, vt forma. Marfil. Fic. in Plotini En. 1. lib. 5. cap. 4. chart. 1714.

Mundi machinam hanc non est probabile habere duntaxat vnicam animam, sed probabilius esse plures adesse animas, & animalia plura præter mundanam animam, & animal mundanum. Marfil. Ficinus in Plotini En. 4. lib. 3. capit. 1. chart. 1731.

Mundi partes communionem inter se habere quinque probatur fundamentis. Primo est vna omnium materia. Secundo concordia qualitatum, nam & si elementa sint discordibus qualitibus, proximis tamen concordant, & si rerum gradus, vel componantur ex elementis, vel non, quamuis inter se differant tamen terminis concordibus coniunguntur. Tertio spiritus ubi que est vnus. Quarto est vna natura genitalis omnia fouens per spiritum sequentibus colligata. Quinto aia mundi vbiq; vna per naturam spiritui, ceterisque connecta. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. cap. 26. chart. 1744.

Mundi partes sunt omnia corporea, huius animalis motus sunt omnes actiones rerum naturalium, eiusdem sunt gestus, & quasi sermones omnes reuolutiones mundanæ. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. cap. 35. ch. 1746.

Mundi membra ab anima mundi tam interna, quam externa vires ad actionem, & motum habent, vt ab anima nostra membra nostra vires habent. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 37. chart. 1746.

Mundi varijs sphaeris, ac partibus earum variæ naturaliter insunt stellarum virtutes, & variæ indifferentibus ibi figuris ex stellis inuicem firmiter constitutis, virtutes inquam firmæ. Marfil. Ficinus in Plotini En. 4. lib. 4. capit. 34. chart. 1746.

Mundum vnam solam habere animam Plotini sententia est, & animalia omnia suas proprias habere. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 9. cap. 1. chart. 1756.

Mundo huic, quæ insunt omnia, sunt in Deo, & plura, & meliora. Augustinus Steuchus de peren. philosoph. lib. 3. cap. 8. chart. 60. terg.

Mundi pulchritudo, & ordo rerum celestium coegit paganos confiteri Deum esse. August. Steuch. de peren. philosoph. lib. 7. cap. 6. chart. 133.

Mundus, vt intelligibilis, & sensibilis.

Mundus intelligibilis, qui est Deus solo obtuitu mentis dignoscitur, esse incorporalem, nec eius naturam misceri posse aliquid corporale, id est quod possit qualitate, & quantitate, numerisq; cognosci. In ipso. n. nihil

tale consistit. Hic vero mundus, qui dicitur sensibilis, est receptaculum omnium sensibilibum specierum, qualitatum, vel corporum, quæ omnia sine Deo vegetari non possunt. Omnia enim Deus, ab eo omnia, & eius voluntate omnia, quod totum est bonum, decens, & prudens, inimitabile, & ipsi soli sensibile, atque intelligibile, & sine hoc, nec fuit aliquid, nec est, nec erit omnia ab eo, in ipso, & per ipsum. Mercur. Trismeg. Ascle. c. 12. ch. 1869.

Mundus hic sensibilis receptaculum est omnium sensibilibum specierum, qualitatum, vel corporum, quæ omnia sine Deo vegetari non possunt, omnia enim Deus, & à Deo omnia, & eius voluntatis omnia. L. Apulei Ascle. chart. 270.

Mundus sensibilis, & quæ in eo sunt, omnia a superiore illo mundo, quasi ex vestimento eius contexta. L. Apul. Ascle. ch. 270.

Mundus superior indiuisibilis est, & quadam ratione diuiduus, ac si partes eius inter se dispersæ sunt, sectio ipsa, atque dispersio est quadam materiæ passio, ipsa enim est, quæ dicitur passa sectionem. Sin autem, quæ multa illic sunt, vnum ens impartibile sint, nimirum multa illa in vno existentia, in vno illo sunt, cui materia, ipsaque ipsius sunt formæ. Plot. Enn. 2. libro quarto, cap. 4. ch. 161.

Mundus ille intelligibilis est, & hic noster illius est imitatio, & ex materia componitur, illic quoque necesse est esse materiam, alioqui qua ratione ornatum appellabis, nisi speciem, vel species contemplaberis? & quomodo contemplaberis speciem, nisi id in quo species est comprehendas? Pl. En. 2. l. 4. c. 4. ch. 161.

Mundo in intelligibili non est id quod dicitur in potentia, vbi entium regnum est non temporalium, sed æternorum. At quod ibi dicitur materia, species forte est, quando, & anima species est in se, ad aliud vero materia. Plot. En. 2. l. 5. c. 3. ch. 174.

Mundus intelligibilis locus est vitæ, principiumque, & fons animæ veræ, & mentis, & ibi cuncta actus sunt, in actuque consistunt, & vitæ sunt omnis. Plot. En. 2. lib. 5. c. 3. ch. 175.

Mundus corporeus ab incorporeo pendet, iam non vere vnus sed diuisus in multitudine, in quo aliud ab alio distans, alie numque prouenit. Nec amplius hic viget amicitia, sed propter distantiam viget discordia, & in ipso defectu alia necessario ab alijs aduersantur, non enim pars vlla sibi ipsi sufficit, sed dum salutem sibi quaerit aliunde, bellum illi infert, ex quo seruat, fabricaturque est ab intellectu infundente aliquid sui in materia immobili existente, id est ratio ab intellectu profluens. Plot. En. 3. l. 2. c. 2. c. 255.

Mundo huic nemo potest, quasi non pulchro detrabere, nec causam incusare, primo quia ex necessitate est constructus non consilio, sed a natura præstantiore opus sibi simile generante. Deinde neque si consilium in causa fuerit, dedecori mundus est auctori, fuit enim totum pulchrum, & sufficiens, & sibi amicum, & partibus suis, & maioribus, & minoribus æque conueniens. Plot. En. 3. l. 2. c. 3. ch. 256.

Mundus intelligibilis solum ratio est, nec fieri potest alter talis vt ratio sit solum, & profecto illa in quæ mundus definit materia est, & ratio, illud vero vnde mundus exorditur, & regitur anima est, & mixtio perfecta, quam laborare non est putandum, quippe cum ipsa, vt præsentia gubernet facillime totum. Plot. En. 3. lib. 2. c. 2. ch. 256.

Mundus sensibilis minus vnum est, quam ratio sua, ideo que magis est multiplex, contrarijsque refertus. Plot. En. 3. l. 2. c. 17. ch. 268.

Mundo intelligibili, quæ insunt, omnia sunt ratio, & super rationem, nempe intellectus, & anima pura, quod vero deinceps quatenus inde prouenit, prouidentia est,

est, & quatenus est in anima pura, & quantum inde in animalia propagatur. Ratio vtique in partes inæquales distributa progreditur, idcirco nec facit æqualia, vt & in quolibet animali. Plot. En. 3. l. 3. cap. 5. c. 275.

Mundus intelligibilis est vnusquisque nostrum, & per inferiora nostra huic mundo coniungimur, per superiora vero, quæ ad intelligibilem mundum pertinent, intelligibilem mundum attingimus, & permanemus in sublimi, sed quod in nobis est intelligibile, per id quod est vltimum, alligamur inferiori. Plot. En. 3. lib. quarto, cap. 3. char. 284.

Mundum hunc sensibilem si quis contemplatur animæ excellentiam cognoscere potest intuens magnitudinem eius, pulchritudinem, motus, ordinem sempiterni, deos in ipso partim conspicuos, partim latentes dæmones, & animalia, & omnes plantas. Mox ad ipsum mundi huius principium, & exemplar, mundumque veriorum ascendat, & ibi intelligibilia contempserit, & sempiterna in propria intelligentia, atque vita, horumque omnium præsidem intellectum prorsus intemerratum, & inextimabilem sapientiam, & vitam auream sub Saturno. Plot. En. 5. lib. 1. cap. 4. ch. 484.

Mundum intelligibilem contemplandum primus Iupiter incedit, & hunc sequuntur ceteri dii, dæmones, & animi quicunque hæc cernere possunt, & diuinus ille mundus desuper illis effulget ex occulto quodam, & ab excelso, illis exorrens, illustrat omnia numina implens singula lumine, tum ad se inferiores animos excitat, qui deinceps conuertuntur ad ipsum cernere non valentes cœu solem. Sed alij eius intuitum perferentes aspiciunt, alij turbantur, quotcūque longius ab ipsius natura distant, & alij dum attenti conspiciunt, splendorem iusti ipsius fontem, & naturam cernit alius, alius temperantiam, non quam nos habemus, hæc enim illam imitatur, illic enim omnia rutilant, & speculatores splendore collustrant, adeo vt ipsi quoque pulchri efficiantur, & qui videt non tantum spectator est, sed necesse impletur, & in seipso qui acute perspicit habet rem perfectam. Plot. En. 5. lib. 8. cap. 10. ch. 551.

Mundus sensibilis vnus tantum loco determinatur, mundus intelligibilis est vbiq; Plot. Enn. quinta libro 9. cap. 13. char. 564.

Mundi intelligibilis imago similitudines quasdam habet non effectoris illius, sed eorum potius, quæ in effectu re comprehenduntur, ex quorum numero est, & homo, & quoduis aliud animal, viuens, quidem & animal est, & hoc, & effector, sed aliter, & aliter, & ambo intelligibili mundo consistunt. Plot. Enn. sexta, libro 2. cap. 22. char. 615.

Mundus sensibilis tribus præcipue modis est dispersus, extensione, diuisioneque locali, successione temporali, & mutua contrarietate qualitatum. At intelligibilis mundus id est prima idearum plenitudo nullam admittit eiusmodi diuisionem, nec mundus vitæ id est animarum intellectualium cœtus cum prima mente, eiusque ideis mirabiliter copulatis. Plot. Enn. sexta lib. 5. cap. 2. ch. 661.

Mundus intelligibilis si vere ens existit, eodem modo se semper habet, nunquam a seipso discedit, nulla circa ipsum generatio cadit, nullo claudis loco, necessario semper secum habitat, nusquam a seipso distat, & vbiq; est, nec in alio est, pateretur enim si iaceret in alio sin autem in non patiente, natura consistit non quiescit in alio. Plot. En. 6. lib. 5. cap. 3. ch. 662.

Mundus intelligibilis multo magis quàm hic est vnus, alioquin duo essent sensibiles mundi diuisi similiter, & ipsa sphaera intelligibilis esset sensibilis, si non esset aliter vnus quam hæc nostra Plot. En. 6. lib. 5. cap. 10. ch. 668.

Mundus diuinus ideo perfectum animal est, quia vniuersum possidet animalium numerum, & talem numerum animalium habet, quoniam numerum ipsum simplici-

ter habet: illic enim numerus omnis tum animalia omnia tum perfectionem illius mundi præcedit, cuius vnitatem vniuersum hoc mundanum animal vnitatem sua pro viribus imitatur, quoniam sensibilis huius natura ab illo vno discessit, si sensibile esse debuit. Plot. En. 6. lib. 6. cap. 15. char. 686.

Mundus intelligibilis semper est, hic simulachrum eius semper fuit, est, & erit. Chalc. in Tim. Plat. ch. 17. ter. Mundus intelligibilis non est aliud, quam verbum Dei mundum condentis. Phil. Iud. de mun. opif. ch. 3.

Mundum hunc sensibilem Deus antequam conderet, intelligibile prius huius exemplar constituit. Philo Iudæus de mundi opif. char. 3.

Mundus spiritalis huius mundi exemplar semper fuit cū Deo: mundus corporeus discedit ab opifice ex parte vna, quia non fuit semper, retinet alteram, quia sit semper futurus, & hoc est secundum Dei opus: composita corpora, quæ sunt tertia Dei opera, omnem partem æternitatis amittunt. Marfil. Fic. in Plato. Theologia lib. 18. cap. 1. char. 399.

Mundus corporeus tria in se habet, materiam, dimensiones, & corporeas qualitates: materiam cognoscimus mutationis, & confusionis originem dimensiones distantiæ, qualitates repugnantiz causam. Marfil. Fic. in Plat. parmen. cap. 5. ch. 1139.

Mundum intelligibilem non hunc tantum intellectum, sed omnium quoque sublimium mentium cœtum apud Platonicos nominari intellige. Mar. Fic. in Plat. parmen. cap. 80. char. 1190.

Mundus hic vniuersus, qui cernitur oculis, non ex se est, quia esset impartibile, & incorporeum; ergo ex alia causa, quæ præstantior est, & quæ ipso sui esse omnia facit. Marfil. Fic. in Plat. phile. lib. 1. cap. 18. ch. 1224.

Mundus hic visibilis ex se esse non potest: nam quod ex se est seipsum agit, & vbi aliquid seipsum agit, id est agit, & factum, quod autem agit impartibile est: ergo ibi quod agitur impartibile est. At mundus cum partibilis sit ex seipso esse non potest, quare superiorum exigit causam. Marfil. Ficinus in Plato. philebo lib. 1. cap. 18. char. 1224.

Mundus hic visibilis cum ex se esse non possit, ex alia itaque causa præstantiori pendet, quæ aut electione indiget consilioque ad opus, aut ipso esse solo efficere potest, quod si ipsum esse diuinum non tanti est, vt per se possit agere, nulla alia res certe per se operari poterit. Marfil. Fic. in Plat. phile. li. 1. cap. 18. ch. 1224.

Mundi corpus quanto perfectius est quam nostrum tanto magis est animatum, neque nostram susciperet intellectualem animam ab intellectu artifice mundi nisi mundus suam inde haberet animam. Vitam quoque irrationalem habemus a vita mundi, per quam præparatur ad intellectualem vitam capiendam. Marfil. Fic. in Plat. philebo cap. 21. ch. 1262.

Mundi huius machinam anima regi iudicat Plato: est enim corpus quoddam ex totis elementis compositum, cuius particule sunt omnium animalium corpora, & perfectius est omnibus animalibus, quanto totum perfectus est partibus, & absurdum esset partes animam habere, totum anima carere. Marfil. Fic. in Plat. conu. or. 6. cap. 3. ch. 1342.

Mundus corporeus per summitatem suam est cum mundi animalis intimo summoque copulatus, & animalis cum intellectuali, & intellectualis cum intelligibili, in quo est summa pulchritudo formaliter. Marfil. Fic. in Plat. phæd. cap. 11. ch. 1372.

Mundus corporeus sensu, & imaginatione percipitur, animalis ratione cum intellectu, intellectualis intellectu cum ratione, intelligibilis vero intellectu solo. Marfil. Fic. in Plat. phædro. ch. 1372.

Mundus hic quia compositus est, & si quis alius superior compositus aliquo pacto esset, a superiore simplicitate

re dependet quæ super æternitatem extat. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum ca. p. 7. ch. 1440.

Mundus hic visibilis ob multiplicem partium distantiam, qualitatum repugnantiam, effectuum diuersitatem, materialium deformitatem, neque maxime vnus est, nec maxime bonus, ideo ante hunc existimat ab ipsa bonitate, & vnitate diuina, mundum alterum proxime emanare, & prout natura patitur quam simillimum, non visibilem quidem, sed intelligibilem intellectualemque, exemplaria omnia, quæ in hoc gignuntur, habentem, quem diuinum intellectum nominant non ipsum bonum, sed optimum boni filium, quem si vnus cum primo substantiæ esse intelligamus, Platonem Christianæ Theologiæ magis conciliabimus, sed ceteri Platonici reclamabunt. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum cap. 59. char. 1441.

Mundus intelligibilis inter visibilem, & bonum est medius, imago quidem boni, exemplar vero corporis mundi, ita a bono pendens, vt lumen extra solem a luce intra solem, & producens ex se proxime mundi animam, vt & lumen fundit ex se splendorem, perque animam singula quotidie generans, sicut splendor per calorem corporea gignit. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, cap. 10. charta 1442.

Mundus hic corporeus iam rationalis ex intellectu mundo progenitus quasi splendor ex lumine, & sicut splendor iam motui permiscetur, sic anima immobilium idearum rationes mobili quodam pacto attingit, & percurrit. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, cap. 10. charta 1442.

Mundum intelligibilem ex potentia formabili, & forma proxime a Deo volunt esse conflatum, & sensibile; deinde ab intelligibili ex ipsidem vel similibus constitutum, ita vt intellectus ille proximus mundi visibilis architectus materiam acceperit ab ipso bono quodammodo spiritalem, sed iam iam sub se in dimensionem molis degenerantem, informemque, & vacuam, ac si forsitan ex se moueatur absque ordine mutaturâ, sed per idearum ordinem ab eodem bono susceptum formauerit eam, & redegerit in ordinem antequam extra ordinem vagaretur, præfertim cum animam rationalem in primis infuderit, motionis ordinatissimam dominam. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum ca. 11. ch. 1442.

Mundus superior si ad mentes sequentes spectas nominatur intellectualis mundus, quantum vero ad Duce intelligibilis, & ipsa mens dux mentium partim intellectus, partim intelligibile nominatur. Intellectus quæ rationibus rerum discernendis incumbit, intelligibile quæ rationes huiusmodi in suis continentur ideis. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, cap. 10. char. 1442.

Mundi diuinum exemplar vnicum esse ostendit Plato, quod euangelista, sed diuiniore sensu diuinum appellat verbum, quia contineat omnia, & nihil relinquat extra, ideo sit necessario vnicum. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum cap. 16. ch. 1444.

Mundi sensibilis distributionem ab ipsa exemplaris distributione facilius more Platonico deducemus. Excogitat Deus in mundo penes ipsum intelligibile, alteram quidem vim formabilem, alteram formatricem, illam infinitudinem, hanc terminum vocant Pythagorici, & Platonici. Et ex hac mixtione tertia forma coalescit, quæ non nihil infinitudinis, non nihil termini, & non nihil proprii habet, a termino habet ignem, ab infinitudine terram, a media forma aerem, qui per sublime vergat ad ignem, per infimam vergat ad terram. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, ca. 17. ch. 1445.

Mundo diuino toto fruuntur vna cum loue, id est anima mundi, omnes animæ celestes, & dæmonice, & humane iam purgatæ. Marsilius Ficinus in Plot. Enn. 5. lib. 8. cap. 10. char. 1769.

Mundus intelligibilis excellentia potestatis per omnes

partes mundi vires suas diffundit, & vnicuique parti totus adest, interea supereminens. Marsilius Ficinus in Plot. En. 6. lib. 4. cap. 3. char. 1779.

Mundus corporeus totus indiget necessario vbiq; mundo vitæ, vbiq; igitur illa potitur, sed vt ille huic vbiq; ad sit, non cogitur rare fieri, aut diuidi, quæ corporis passiones sunt. Adest ergo vnicuiq; totus ferme, vt vita, vel lumen, nec cogitandus est re vlla quasi localiter segregatus; iam enim in locum angustum redigetur. Marsilius Ficinus in Plot. En. 6. li. 5. ca. 3. ch. 1782.

Mundus intelligibilis totus est species cõstans ex speciebus, quicquid enim in ipso est species est; species autem vna quæque est aliquid intelligentia definitum, vnde, & altera ab altera distinguitur, & vniuersa cõstans ex definitis est definita, & in multitudine specierum vnus illic pulchritudinis splendor emicat. Marsilius Ficinus in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 32. ch. 1792.

Mundi diuini formositas omniformis, est quæ plurimam admiranda, tamen definitum quid est, nec amanda sum moperere, sed ipsa bonitas melior omni forma. Nam, & in mundo diuino quamuis vnumquodque sit forma quædam, est tamen aliquid ibi aliud comparatum quasi materia; vnde & hoc, & illud aliquid definitum. Pulchritudo igitur in mundo diuino tanquam ipsius boni splendor animam illic admirandam per amorem clam reuocat ad ipsum bonum; pulchritudo in anima tanquam splendor intelligentiæ per amorem ad amandum intellectum latenter inuitat, pulchritudo in hoc corpore, vt pulchritudinis animalis imago ad desiderandam incorpoream pulchritudinem adhortatur. Marsilius Ficinus in Plot. En. 6. li. 7. ca. 33. ch. 1793.

Mundum super supernum constituunt Iamblichus, Sirianus, & Proclus gradus quatuor, scilicet vnum, terminum, infinitudinem, mixtionem, mixtionem proinde supremum mundum, i. primam intelligibilemque mentem; post eam mentem, mundum partim intelligibilem, partim intellectualem, post hanc intellectualem simpliciter mentem atque mundum. Quarto loco mentem, mundumque animalis sensibilis mundi ducit. Item supremam mentem suspicere quatuor illa, vnum, terminum, infinitudinem, & mixtionem, & habere suapte natura quatuor, videlicet hinc vnitatem; inde essentiam, rursus vnitatem essentialem, & essentiam vniformem, & omnes rerum ideas quadruplicis naturæ participes. Item mentem intellectualem, ac iouialem mundi opificem in fabricando mundo suspicere in mentem intelligibilem, ac supremam velut exemplar, & in bonum velut in finem, & qua ratione, in mundo intelligibili, quod ipsum ens, & ipsum viuens nominant, principia, & ideas suscipit quadruplicis naturæ, in quatuor similiter plagas dirigit mundum. Prima a primo celo vsq; ad aeris principium. Secunda inde ad aerem vsque medium. Tertia usque ad terram. Quarta sit terra. Et huic partitioni respondent exercitibus deorum mundanorum, angelorum, dæmonum, & particularium animarum. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, ca. 21. ch. 1447.

Mundo in archetypo ut omnia sunt in omnibus iuxta Platonis sententiam, sic in hoc imaginario mundo omnia sunt in omnibus, sed pro natura suscipientium ubique singula suscipi, ut celestia in elementis elementalia sint, elementa in celo celestia, & tantum esse celestis regionis supra alias excellentiam, ut celestis ignis præter ignem elementalem, triaque reliqua elementa dici quantum ualeat elementum. Hinc mundos quinque appellari posse ait, si quidem omnia rerum genera in quolibet horum quinque sunt pro sua cuiusque natura. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, ca. 24. ch. 1449.

Mundi spiritui quatuor spectant: mundus intellectus in se manens immobilis sphaeræ motor, siue rector, in regendis sphaeris ab auctore rerum institutus, secundo sphaeræ anima, motor mobilis quidem, sed mobilis per seipsum;

sum; tertio intelligentia quædam, huic animæ a Deo, & intellectu superiori diuinitus infusa; quarto Natura, id est seminaria vitalisque virtus ab anima passim infusa materiæ. Intellectus, & anima substantiæ sunt, intelligentia vero atque natura sunt qualitates, illa anima, hæc materiæ, & horum quatuor imagines sunt elementa. Ignis intellectum refert, terra naturam, aer intelligentiam, aqua animam. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum cap. 26. char. 1450.

Mundi corpus per vitam paratur ad intellectum, ergo vt se habet ad vitam sic se habet ad intellectum, & vt non habet solum naturalem vitam in materia mundi iacentem, sed vitam animalem; id est animam in se existentem, ita non modo habet intellectualem qualitatem animæ infusam, verum etiã intellectualem substantiam in seipsam manentem. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, cap. 27. char. 1452.

Mundus hic perpetua nouarum generatione formarum æternam superioris, & omniformis mundi actionem pro viribus imitari debet. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, cap. 18. char. 1445.

Mundus superior vt est vniformis, & omniformis sic hic, & omniformis est, & vniformis. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, cap. 18. char. 1445.

Mundi vniuersi intellectualis finis est ipsum simpliciter bonum. Marsilius Ficinus in Plot. En. 1. libro secundo, cap. 4. char. 1558.

Mundus sensibilis, qui intelligibilis est imago, hoc in se habet, vt essentia quasi materia per vitam formatur, & vita similiter per intellectum, siue qualemunque cognitionem quæ intelligentiam representat. Sic in mundo intelligibili intellectus quidem est actus quidam vitæ, vita vero est actus essentiæ. Marsilius Ficinus in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1564.

Mundus intelligibilis est quidem semper, sed existit semper ex bono ferme vt lux illa coniuncta soli immobiliter est ex Sole, mundum vero sensibilem non tam esse vel existere, quæ fieri semper ex illo, ut ex Sole mobile, ut aiant in aere lumen, quæ autem sunt infra Lunam, aliquando fieri, & ille mundus totam implet æternitatem, hic totum tempus, quæ uero subiiciuntur lunæ partem temporis explent. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. lib. 4. cap. 5. char. 1645.

Mundo incorporeo aliud est ordo formalis, aliud dimensionis, & motus. Marsilius Ficinus in Plotini En. 3. lib. 2. cap. 1. charta 1686.

Mundi in corpore si intelligentiam, & essentiam ratione distinxeris, ab essentia uidebis materiã huius mundi profluere, & ab intelligentia formã, & ut illic essentia cogitatur ordine intelligentiam antecedere, ita & hic cogitabis præcedere formam. Marsilius Ficinus in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 2. ch. 168.

Mundum intelligibile uult prima uoluntate ipsa bonitas: animalem uero qui deinceps ex intelligibili sequitur, necessitate quodammodo uult, necessitate ut ita dixerim consequentiã: non enim later ipsum ex opere primo sequi secundum nec reprobatur, sed non probatur, ut primum. Marsilius Ficinus in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 3. ch. 1687.

Mundus diuinus mundo huic undique est prorsus infusus. Marsilius Ficinus in Plot. En. 4. lib. 3. ca. 13. ch. 1738.

Mundus corporeus non est reuera magnus, quoniam ubique dependet ex paruis, incorporeus mundus est infinitus, infinite enim dicere licet, in hac idea sunt omnes, & his omnibus computatis in quolibet rursus omnes, similiterque deinceps. Marsilius Ficinus in Plot. En. 5. lib. 8. cap. 8. ch. 1769.

Mundi tres, intellectualis, celestis, & sublunaris, vnus est mundus, non solum propterea quod ab uno principio, & ad unum eundemque finem oēs referuntur, & harmonia quadam naturæ cognatione colligatur, sed quoniam quicquid in omnibus simul est mundis, id & in

singulis continetur, nec est aliquis vnus in eis, in quo non oia sint, quæ sūt in singulis, & quæ in inferioribus sunt, in superioribus quoque sunt meliore nota, & quæ in superioribus, in inferioribus sunt degenerare conditione, & adulterata, (vt sic dixerim) natura. Apud nos est ignis elementum, in celo sol est ignis, in vltima mundana regione ignis est intellectus seraphicus, vide quid differant. Elementalis vrit, celestis viuificat, supercelestis amat. est aqua apud nos, in celo Luna, in supercelesti mentes cherubice, hæc est disparilitas. Humor elementalis calorem vitæ obruit, celestis pacificus, supercelestis, intelligit. Ioan. Picus Mirandulanus in Heptap. in præfat. ch. 6.

Mundus intellectualis est exemplar ipsum, & ipsa primitiua idea idearum omnium est Dei verbum. Ia. Carp. in Alc. cap. 10. ch. 283.

Mundi celestis dissolutio octauæ sphaeræ maximam corruptionem, inferioris autem corruptio eiusdem octauæ sphaeræ accedentem, & recedentem circumlationem tanquam propriam causam potissimum consequi existimatur. Leo Hebræus de am. dial. 3. ch. 256.

Mundus spiritalis in tres distinguitur ordines, animam, intellectum, & atque diuinitatem. Leo Hebræus de Am. dial. 2. ch. 86.

Mundus inferior e priscorum Theologorum sententia septem millium annorum spatio germinat, corumpitur, & renouatur. Leo Hebræus de am. dial. 3. ch. 254.

Mundi ad Deum reditus, atque reuersio, in eius actibus non quidem corporalibus, sed intellectualibus potius consistit. Leo Hebræus de am. dial. 3. ch. 399.

Muneribus deuicti promptissime nauant operã non conferendo, sed referendo gratiam debitam. Phil. Iud. de vita Mosis. lib. 1. ch. 414.

Munera omnia siue naturæ, siue fortunæ si negligenter culta fuerint, in mala, vel male culta, in pessima tandem euadunt. Marsilius Ficinus in rep. Plat. dial. 6. ch. 1407.

Munera pro rebus gestis in republica fugienda sunt. Fr. Pat. de rep. lib. 6. cap. 5. ch. 100.

Muneris omnis functio consistit in quadã accommodatione agentis ad ipsum obiectum circa quod functio exercetur. Iac. Carp. in Alc. cap. 4. ch. 28.

Musa a verbo *μῦθε* dicitur, id est ab inquirendo. Plato in Cratyl. ch. 81.

Musica imitatur voces, Pictoria colores. Plato in Cratyl. ch. 89.

Musica non adhuc es si vocem grauem, & acutam, & equitonum nosti. Sed qui interualla uocis circa acutum, & graue, & qualia sint, & interuallorum terminos, & quot ex his constitutiones sunt, quas veteres contemplari nobis reliquerunt vt eas harmonias appellaremus, sed & in corporis motionibus alias eiusmodi affectiones esse, ac fieri tradiderunt, quas per numeros metiri, & rithmos, & mēsuras nominare oportere dicunt, & simul cogitare quod hoc modo de vno & multis consideratio habenda sit, & si hæc acceperis sapiens es. Plat. in phil. ch. 219.

Musica id, quod consonum est adaptat, non mensura, sed studij coniectura, & vniuersa tibicinum ars mensuram vniuersi cuiusque cordæ, prout fertur, coniectura indagant, ita vt obscuritatem multam ammixtam habeat, subtilitatem vero paucam. Plat. in Phil. ch. 236.

Musæ musicam amore duce inuenerunt. Plato in Symposio. ph. 293.

Musæ ligæe i. canoræ appellantur. Pl. in phædro. c. 312.

Miserum esse nil aliud est, quam sapere mala, & ea adipisci. Plat. de virtut. ch. 501.

Musica in pulchri amore finiri debet. Plat. de republica dial. 3. ch. 593.

Muscorum instrumentorum, trigonorum, & pectidum, quæ multas cordas, & harmonias habent artifices in ciuitate non nutriunt, lyra, & cythara relinquenda est, & in

ciuitate enim vtilia sunt, & in agris pastoribus fistula quædam relinquatur. Plat. de rep. dial. 3. ch. 591.

Musica illi, qui se exhibent ipsi, infundit, velut infundibulum, in aures per animam, adeo vt cantilenis delinitus si quid animosi impetus habet, velut ferrum emollit, & ex inutili, & duro vtile efficit. Pla. de rep. dial. 3. c. 597.

Musica est similis Gymnasticæ moribus erudientis custodes, secundumque harmoniam congruitatem quandam, non scientiam, & secundum rhythmum concinnitatem, & in sermonibus alia quædam his cognata habens, siue fabulosi essent illi, siue veriores. Plato de republica dialog. 7. char. 651.

Musici nostri temporis concentus, & sonos, qui audiuntur, inter se dimittentes inanem laborem subeunt, & ridicule deditates quasdam nominant, & aures admovent velut è vicino vocem venientes. Et in his qui audiuntur concentibus, numeros quærent, & nõ ad quæstiones transeunt, vt considerent, & expendant qui numeri consoni sint, & qui non, & cur vtiq; ita vtiq; est enim vtilis, & ad boni, & pulchri inquisitionem musica, si ita tractet: in alter, inutilis. Pla. de rep. dial. 7. c. 655.

Musica circa rhythmos, & harmoniam versatur. Plat. de leg. dialo. 2. char. 800.

Musica rectitudinem esse eam facultatem, quæ animis voluptatem inducit, nec tolerabile est ita dicere, nec pium. Plat. de leg. dial. 2. char. 80.

Musica, & iustus vsus cur chorea rectus est, & tali quodammodo gaudemus, quæ feliciter agere nos putamus, & quum gaudemus rursus, feliciter nos agere putamus, & iuuenes spectantes choreas ducere gaudemus, quandoquidem leuitas nostra nos nunc distulit, eam desiderantes, & amplectentes. Si certamina proponimus eis, qui possunt nos quam maxime ad iuuentutem memoria excitare. Plat. de leg. dial. 2. ch. 891.

Musica pulcherrima est, quæ optimos & eruditos delectat, maxime vero si qua vnum virtute & eruditione excellentem. Plat. de leg. dial. 2. ch. 802.

Musica non iudicatur voluptate, & hæc minime vt honesta quærenda est, etiam si alicubi sit, sed illa, quæ similitudinem habet per boni imitationem. Plato de leg. dialogo secundo, char. 806.

Musam, & optimam cantilenam qui quærent, non ea quærenda est, quæ iucunda, sed quæ recta: diximus enim eam esse rectitudinis imitationis. Pla. de leg. dial. 2. ch. 206.

Musica Athenis secundum quasdam species, & figuras diuisa erat, Prima hymni preces ad Deos, huic contraria lamentationes, alia præones, alia Dionysij ortus, qui dithyrambus dicebatur, & alia citharædica. Plat. de leg. dialo. 32. char. 822.

Musica, & choreæ decretum sit, vt præter publicos & sacros cantus & omnem iuuenum choream nemo magis quam præter quacunque aliam legem sonos edat, neque in saltatione motus faciat, & qui hoc fecerit indemnis abeat, qui vero non pareat, eum legum custodes, & vtriusque sexus sacerdotes puniant. Plato de leg. dial. 7. char. 874.

Musica vt non mutetur faciendum est, vt Aegyptij faciunt, qui singulis constitutis festiuitatibus, supputatione facta per annu, consecrantur omnes concentus, & saltationes, quas singulis temporibus, & singulis dijs, & eorum filijs & dæmonibus fieri cõuenit, & quam cantilenam cantare in singulis sacrificijs conuenit, & quibus choreis sacrificium honorare, & primo constituit, & quæ constituta sunt parcis, & aliis omnibus dijs sacrificio facto in communi omnes ciues libando consecrare singulas cantilenas singulis dijs & alijs. Et si quis præter has adducat sacerdotes vtriusque sexus vna cū legum custodibus sancte, & secundum legem cohibeant, ei vero qui cohibetur si non vltro cedat, impietatis crimine per omnem vitam quicquidque violauerit impingat. Plat. de leg. dialo. 7. char. 874.

Musices prima lex sit, vt cantilenæ vndequaque ex gratiosius verbis consent, secundo vt preces fiant ad Deos quibus sacrificamus, tertio, vt poetæ, velut qui sciunt preces a dijs petitiones esse, diligenter animum aduertant ne fallantur vt malum velut bonum petant, ita vt poeta præter ciuitatis leges, & iusta, aut honesta, aut bona nil aliud faciat, & vt non liceat ipsi ea, quæ facta sunt, alicui priuato prius ostendere, quam ipsis ad hæc designatis iudicibus, ac legum custodibus ostensa fuerint, & placuerint, deinde deorum hymni, & laudes, quæ societatem cum precibus habet rectissime canantur, & post Deos similiter ad dæmones, & heroes cum laudibus preces fiant, prout hos omnes decet. Plato de leg. dialo. 7. char. 874.

Musica a legum custodibus non approbatam nemo canere audeat, etiam si Thamyra & Orphæi hymnis iucundior sit. Plat. de leg. dial. 8. ch. 888.

Musica nosce nil aliud est quam cunctarum rerum ordinem scire, quæque sit diuina ratio sortita. Rerum enim singularum ordo in vnum omnium artificum ratione collatus concentum quodammodo diuino dulcisonum, verissimumque conficiet. Mercur. Trismegisti Asclep. cap. 6. char. 1862.

Musice modi Aeoliū simplex, Aëus varius, Lydius querulus, Phrygius religiosus, Dorius Bellicosus. L. Apul. floridor. lib. 1. char. 138, ter.

Musica sex numeri tantum sunt apti, epitritus, hemiolius, duplus, triplus, quadruplus, epogdous. Macrob. in som. Scip. lib. 2. ch. 114.

Musica melodiæ tria sunt genera, enarmonicum, diatonicum, & chromaticum. Primum per suam difficultatem ab usu recessit, tertium est infame mollitie: vnde medium idest diatonum mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribitur. Macr. in som. Scip. lib. 1. ch. 126.

Musica omnis iucundissima est, eius tamen vtilitas non vbiq; omnibus est eadem. In bello Orthria in commensationibus Parænia, apud Lacedæmones Embateria, apud Athenienses Cyclia, in persequendo hostes, quæ hortationis stimulos habet, in fuga, quæ receptio ni canit. Max. Tyrius ferm. 7. ch. 60.

Musica hæc humanam, quæ animos circuit quid aliud esse dixerimus quam pædagogicum quoddam officium, quod animæ affectiones moderetur? Maximus Tyr. ferm. 21. char. 160.

Musica discere nos oportet, & ad eam adhibere auditum, nam vt ad Astronomiam oculi conditi sunt, sic aures ad harmoniam, Et vt astronomi incumbentes ab ijs, quæ videmus ad inuisibilem essentiam ducimur, sic ab ijs, quæ audiuntur harmoniæ vocibus ad intelligibilia gradatim accedimus. Alcim. cap. 7. ch. 1950.

Musica instrumenta dijs antiqui Philosophi in manus dabant, cum nullum officium perinde arbitrarentur magis dijs conuenire quam harmoniam, & concentum. Plutarc. de animæ genit. ex Timæo. ch. 448.

Musica terpsicore louis est, salutifer enim choro hominum. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musica polymnia mox est Saturni propter memoriam rerum antiquarum, quam Saturnia exhibet, & siccam, & frigidam complexionem. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. char. 1283.

Musica Vrania vox est celi stelliferi per dignitatem sic dicta. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musica Clio est Martis, propter Gloriæ cupiditatem. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musica Calliope vox est ex omnibus resurgens spherarum vocibus. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musica chorus idest anima mundi, & octo animæ spherarum ab Apolline, idest a mente animæ mundi, qui Apollo a Ioue illustratur, ducitur, quia mens illa vt a Ioue illustratur, sic animas spherarum mundi illustrat. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musa

Musa Erato Veneris est propter amorem. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musa Melpomene vox est Solis, quia totius mundi temperatio est. Mar. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musas cum dicit Plato, spherarum animas intellige. Mar. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musa Thalia Lunæ est propter viriditatem, eius humore rebus exhibitam. Mar. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musa Euterpe Mercurij est propter honestam in grauius rebus delectationem. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. charta 1283.

Musæ nouem sunt, Calliope, Vrania, Polymnia, Terpsichore, Clio, Melpomene, Erato, Euterpe Thalia, Marfil. Fic. in Plat. Ionem. ch. 1283.

Musæ, quæ postas afflarunt sunt, Orpheum, Calliope, Museum, Vrania, Homerum, Clio, Polymnia, Pindarum, Erato Sapphoni, Melpomene Thamyra, Terpsichore Hesiodum, Thalia Maronem, Mafonem Euterpe, Linum Phæbus. Marfil. Fic. in Plat. Ionem. charta 1284.

Musæ propter harmoniam ad gratiam cõferunt, quarum vna Erato idest amabilis vocatur. Marfil. Fic. in Plat. phædro. cap. 6. ch. 1373.

Musis tonus obtemperans est. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. ch. 1459.

Musica quatuor tantum planetæ habet, Iuppiter, Apollo, Venus, & Mercurius, tres reliqui vocem quidem habent, sed non cantum. Sed tardas, graues, raucas, querulas Saturno tribuimus, cõtrarias Marti, medias Lunæ. Concentus graues Ioui, Veneri lasciuos, medios Soli, & Mercurio. Si cum grauitate Soli, si cum lasciuia Mercurio. Marfil. Fic. de vita cœlitus compar. lib. 3. cap. 25. c. 563.

Musica diuina apud Platonicos duplex, vna in æterni Dei mente, altera in cœlorum ordine, & motibus, quæ mirabilem quandam celestes globi, orbisque concentum efficiunt. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 1614.

Musica concessa est nobis a Deo ad domandum corpus, temperandum animum, & Deum laudandum. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 651.

Musica sonis Alexandrum regem Timotheus in furore excitauit, deinde repressit. Empedocles, & Pythagoras lasciuam, iram, furorem grauiore musica cito cohibebat, & alijs modulis torpentes animos excitabat. Musica prima in ratione consistit, secunda in phantasia, tertia in sermone, hanc sequitur cantus, cantus digitorum motus in sono, sonum totius motus corporis in gymnastica & tripudio. Mar. Fic. in ep. lib. 1. c. 651.

Musica diuina est rectus cogitationum, verborum, actio numque concentus. Mar. Fic. in ep. lib. 1. ch. 658.

Musici officium est in sono gratiam cantus, in cantu sermonis elegantiam imitari, & animi motus multo magis consonantes esse oportere quam voces. Marfil. Fic. in epist. lib. 3. ch. 744.

Musica sapiens est qui intelligit quot interualla vocum sunt in acumine & grauitate, & qualia, & terminos interuallorum considerat, & quot compositiones ex istis efficiantur. Marfil. Fic. in Plat. philebo. libro 1. cap. 28. char. 1235.

Musica interuallum significat consonum excessum, vocis vnius ad alteram, qui sane excessus pluribus fit modis. Nam aut superat vna vox in acumine, & intentione aliam in octaua sui parte tonumque efficit: aut minori parte quam octaua, & efficit semitonum: aut superat tertia sui parte, quæ proportio epitritus dicitur, & efficit diatessaron harmoniam: aut dimidia parte excedit, quæ proportio hemiolius harmoniam diapente procreat: aut totam se tota his æquat, quæ proportio dupla harmonicum diapason gignit. Et sic de alijs. Marfil. Fic. in Plat. philebo. libro primo capit. 28. char. 1235.

Metiri vnumquodque est in seipso determinare. Marfil. Fic. in Plat. philebo. li. 2. ca. 36. ch. 1250.

Mensura omnium optima, Pythagoricum dictum. Marfil. Fic. in Plat. Charmide. ch. 1305.

Musica, & pulchritudinis illecebris assidue operam dare possumus: nam reliqui sensus cito replentur. Marfil. Fic. in Plat. conuiu. or. 6. ca. 9. ch. 1346.

Musici proprie Phthongum vocant vocem harmonicam, idest consonantiam aptam, quæ neque adeo grauis sit, vt nequeat ab eodem cantore grauior fieri: neque tam acuta, vt edi non possit acutior. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 3. char. 1400.

Musici vsque ad proportionem quadruplam procedunt, nam longiori progressionem aures offenduntur, & in his rationes perfectæ musicæ continentur. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 23. ch. 1448.

Musica consonantia in elemento sit omnium medio, & per motum orbicularem ad aures peruenit, vt nõ mirum sit eam animæ conuenire, tunc mediæ rerum, tunc motus principio in circuitu reuolubili. Marfil. Fic. in Plat. Timæum. ca. 28. ch. 1453.

Musicos concentus si quis tanta arte, ac diligentia offerret auditui, quantam naturæ artifice cura, vel sapores gustui, vel mollia tactui offeruntur, proculdubio cognosceremus. Apollinem multo magis rapere animam melodia, quam Bacchus vino gustum, vel Venus pruritum tactum solent occupare. Marfil. Fic. in Plat. Timæum. cap. 28. char. 1453.

Musica Apollineum eantum originem mundani tam animi, quam corporis putat Plato, dum fabrum mundi inducit loquentem, tum secum ipso ratiocinando, tum ad reliqua imperando, & inde animam natam putat musica similiter ratione citharam pulsare cœlestem. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, cap. 28. charta 1453.

Musica concentus per æream naturam in motu positam mouet corpus per purificatum ærem, concitat spiritum aerem animæ, corporisque notum, per affectum afficit sensum simul, & animum, per significationem agit in mentem, denique per ipsum subtilis aeris motum penetrat vehementer, per contemplationem lambit suauiter, per conformem qualitatem mira quadam voluptate perfundit, per naturam tam spiritalem quàm materialem totum sibi rapit, & vendicat hominem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 28. ch. 1453.

Musica consonantiam proportio prima multiplex, scilicet accommodatissima est, non enim diuidit, sed & multiplicando restituit, & restituito multiplicat, nec quærit aliunde mensuram vt superparticularis, sed minor terminus maiorem metitur, nec ab integritate, nec a simplicitate cadit, superparticularis ab integritate cadit, diuidit enim, sed seruat simplicitatem, per vnam enim quædam diuidit partem, superparties vero non modo amittit integritatem, sed etiam simplicitatem, vbi plures commiscet partes in vnum quiddam restitutioni totius ineptum, ideo consonantiam inepta est, duæ vero alie consonant, magis multiplex maxime dupla. Marfil. Fic. in Plat. Timæum. cap. 29. char. 1454.

Musica consonantiam inepta est proportio superpartiens, quia totum diuidit in partem restitutioni totius ineptam. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. ch. 1454.

Musica optat vel ex ipsa æqualitatis proportionem vniuocum, vniuocumque conficere, vel ex rationali, idest multiplici, & superparticulari in æqualitatis proportionem æquiuocum, æquiuocumque conficere. Marfil. Fic. in Plat. Timæum. ca. 29. ch. 1455.

Musica concentibus morbi quidam tam corporis, quàm animi mirabiliter curari dicuntur. Marfil. Fic. in Plat. Timæum. cap. 30. ch. 1455.

Musici periti grauidimas voces quasi materias frigidas, Tom. 3. Pp 3 acu-

acutissimas quæ asperitas, mediocriter graues vt humiditas, acutas, vt siccas, tanta ratione contemperant, vt vna quædam forma fiat ex pluribus, quæ vltra vocalem virtutem consequatur insuper, & celestem. Marfil. Fic. in Plato. Timæum, cap. 30. char. 1455.

Musices, & medicine principium antiqui Apollini tribuerunt, cum musica harmonia, & morbi multi curantur, & ambo medicina hæc ex corpore animam curat, illa ex anima corpus. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum, cap. 30. char. 1455.

Musica in ciuitate composita ita esse debet, vt omni perturbationum, vitiis, & incitamento sublato, corpus, & spiritus, animusque contemperet. Marfil. Fic. in Plat. de legibus, dial. 1. char. 1492.

Musica magni facit Plato, quia ea tempestate frequentissimum erat id studium, & quod ab omnibus fit, & continue, non minorem sermo in animum vim habet, quam aer in corpus. Marfil. Ficinus in Plato. de legibus, dial. 3. char. 1496.

Musica exordia non probant multi philosophorum, nam alij illam abijciunt, vt inutilem, & noxiam ad adipsendam felicitatem, alij vt variam, & incostantem. Ioan. Franciscus Picus Mirand. in exam. vanit. doct. gentium, lib. 1. cap. 7. char. 751.

Musica in se exercitatio animi, vt Gymnica corporis. Fran. Patric. de reg. lib. 2. ca. 15. ch. 86.

Musica ingenium acuit, & aures eruditiores reddit, non modo in fidibus, & cantu, sed & in poetarum, oratorumque lectione, quam plurimum adiuuat. Fran. Patric. de regno, lib. 2. cap. 15. ch. 86.

Musica inuentorem Macrobius vult Pythagoram, Plinius, Amphionem, & Cethiona, Lamius primus librum de musica scripsit. Tubarum inuentores Tyrheni fuerunt, & Phrygij Tibiarum, Latini aut Apollinem citharâ solum inuenisse. Mercurium lyra, Phanicum fistulam. Fran. Patr. de rep. li. 2. ca. 2. ch. 50. ter.

Musice magna est vis in mouendis hominum animis, nemo enim adeo hebes est, quin ad musice concentum moueatur. Seb. Fox. in Plat. phædon, ch. 20.

Musica sacris adhibebant antiqui Theologi, quod ea humanos animos concitaret, & ad diuinam contemplationem erigeret. Seb. Fox. in Plat. phædo, ch. 21.

Musica a Socrate in Phædone descripta nil aliud est, quam meditatio quædam philosophica propter quam animus a corpore segregatur. Sebastianus Foxius in Platonis phædonem, char. 21.

Mutabilem essentiam habet quicquid ab iis quæ moue-

tur ortum ducit. Proclus in Eucl. lib. 1. ca. 6. ch. 7.

Mutabilia ob fabricationem mutantur, Deus non mutatur, non enim fatigabilem habet naturam. Philo Iudeus de Cherubim, char. 81.

Mutatio est motus. Plato in Parmen. char. 213.

Mutatio nulla est ita velox, & fortis, quam quæ sit ex iuene ambitioso in pecuniarum studio. Plato de republica, dial. 8. char. 666.

Mutationes omnes omnium rerum præterquam malorum longe periculosissime sunt, in temporibus omnibus, in ventis, in corporum victu, in moribus animorum, & simpliciter non in alijs, quidem in alijs non ita, sed in omnibus præterquam in malis. Plato de republ. dial. 7. char. 73.

Mutare ex nonnullis repente incidentibus temere iudicando nephas est ea, quæ minus seculis & operoso labore in sacris comprobata sunt. Iamblic. de mysterijs, charta 1881.

Mutationes inferiorum cunctarum originem trahunt ex planetarum motibus. Chalcid. in Plat. Tim. ch. 26. ter.

Mutatum omne quando primo mutatum est in eo, est in quo est mutatum. Procl. elem. Phy. prop. 21. ch. 60.

Mutatio nulla initium habet mutationis. Proclus elem. Phy. prop. 23. ch. 60. ter.

Mutatum omne quod est, in indiuisibili mutatum est primo. Procl. elem. phy. prop. 22. char. 60. ter.

Mutatio si fuerit secundum aliquod quantum, primum in ipso accipere non erit. Procl. elem. phy. prop. 24. ch. 61.

Mutationis cuiusvis primus tempus, sumatur, in quavis temporis parte etiam mutationis pars erit. Procl. elem. phy. pr. op. 25. char. 61.

Mutatio omnis temporis spatio agitur. Proclus in Alciibia, 1. char. 1921.

Mutatio, quæ fit in animæ creatione, vna videtur esse, & est triplex, quæ fit ex nihilo ad esse per Deum solum, est animæ creatio, mutatio corporis ad vitam ipsam ab anima capiendam, formatio quidæ corporis, animalis vero generatio nuncupatur. Marfil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 18. cap. 3. ch. 402.

Mutatio omnis in republica periculosa est, ita vt Socrates, & mutationem musices damnet. Fran. Patricius de republ. in præfatione.

Mutatio rerum antiquarum plerumque reipublicæ mutationem facit. Fran. Patr. de rep. li. 6. ca. 5. ch. 198.

Mysteria de Deo, de eius substantia, & proprietate non sunt scribenda, & de his Plato nihil scripsit. Plat. Dionysio, epistola 2. char. 977.

NARRATIO simplex est, cum poeta ex persona sua non imitando alterius personam, carmina profert. Plato de republica, dialogo 3. char. 589.

Narratio, per imitationem est, cum poeta non ex persona sua, sed alterius carmina componit, vt in tragedia, & comedia. Plato de republica, dialogo tertio, charta 589.

Narrans aliqua prius apud se repetere, debet omnia iuste, postea sic dicere. Plato in Tim. ch. 733.

Natiuitatis locus non est spectandus, sed locus in quo quisque moratus est, nec qua regione, sed qua ratione vitam viuere inierit considerandum est: nam olitorij, & cauponij concessum est olus, & vinum ex nobilitate soli commendate, vnum thasium, olus pliasium. L. Apul. Apol. 1. char. 185.

Natiuitas diurna communiter melior est nocturna illa

ex Sole, hæc è Luna speculo Solis iudicatur. Marfil. Ficinus de Sole, cap. 5. char. 968.

Natiuitatis hora æstimata de signo sæpe mentitur, maxime cum postremis aut primis signi partibus ascendentibus homo nascitur, tamen aiunt Astrologi mutari non debere signum, horæ extimatæ ascendente. Ioan. Pic. Mir. in Astrol. lib. 9. cap. 2. ch. 661.

Natiuitatis horam per animodar docet reperiri Ptolemaeus, cui multi Astrologi repugnant, quæ via quod sit falsa patet, quia Romæ nascitur Lucius Florentiæ Fabius, eadem hora, & eodem momento, liquet Astrologis horoscopus non futurum eundem vtrisque ob diuersam coeli inclinationem, tamen si rationem ex Ptolemaei præceptis ineamus, eundem horoscopus faciemus cum vtraque regione plenilunium antecessens siue nouilunium eadem coeli parte contigerit, quare idem dominator, qui themate in vtroque gradum signi possidens eundem isdem numeris cardines in vtraque genitura definit, quod falsum est. Io. Pic. Mir. in Apol. lib. 9. cap. 3. ch. 662.

Natiuitatis horam iuniores ita eliciunt, nã putant Lunæ locum

locum in natiuitate fuisse horoscopus, in conceptu, contra Lunæ locum in conceptu esse horoscopus natiuitatis, quo posito methodum tradunt quo putant posse locum Lunæ reperiri cum semen vterum impleuit, quo reperto similem gradum colligunt hora natiuitatis ascendere, quod falsum est, & ex mendosa translatione Ptolemaei accidit, qui non de gradu scripsit verum quinquagesimo primo centum enunciatorum, sed de signo tantum. Io. Pic. Mir. in Astrol. lib. 9. cap. 4. ch. 663.

Natura quot dicitur modis.

Natura sempiterna prima est circa mensuram & moderationem, & opportunitatem, secunda moderatum & pulchrum, & perfectum, & sufficiens, tertia intelligentia, & sapientia, quarta scientiæ, & artes, & opinioniones rectæ, quinta voluptas doloris expertes puras ipsius animæ scientias cognominantes, ac ad sensus sequentes. Plat. in phil. ch. 241.

Natura alius ingeniosus est, alius ineptus, ita vt alter facile discat, alter difficulter, & alter ex breui disciplina ad multam inuentionem eius quod didicit progrediat, alter multo studio, ac diligentia adhibitis, neque ea, quæ didicit, conseruet, & vt alteri ea, quæ corporis sunt mēti iuste inseruiant, alteri vero aduerentur. Pla. de republ. dial. 5. char. 619.

Natura id est summum, medium, infimum, & quia homines nesciunt quid reuera sit summum, medium, & infimum, dum feruntur a summo ad medium, putant se ferri ad infimum, & similiter si ab infimo ad medium feruntur, putant se ferri ad summum. Plat. de republ. dial. 9. char. 680.

Natura humana cum sit duplex, melius est id genus quod postea viri nomen accepturum esset. Quando itaque corporibus ex necessitate inserte fuerint, & modo hoc accesserit, modo illud de corporibus ipsarum decesserit, primum quidem necessario futurum esset, vt sensus vnus omnibus violentiarum illic affectionum a natura insitus cōtingat, deinde amor voluptate, & dolore permixtus, & ad hæc timor, & ira, & quæ hæc sequuntur, & quæ contrario modo natura distat, quibus si dominarentur, fore vt iuste viuerent, si vero ab ipsis superarentur, iniuste, & quod his qui per conueniens tempus bene vixerit rursus ad cōturbatilis syderis habitationem profectus vitam felicem habiturus sit, quo vero in his deliquerit, in secundo ortu in muliebre naturam trahitur sit, qui vero neque sic a malis moribus quæ scit quibus inquinatus est is iuxta naturæ similitudinem in eiusmodi quandâ bestiarum naturam semper mutatur, & cum mutatur non prius ab afflictionibus liberatur, quàm eiusdem, & similis circuitu quæ in se habet, multam illam turbam attraxerit, quæ posterioris ex igne, aere, aqua, & terra accreuit, & tumultuosa, & bruta extitit eaque per rationem superata ad primam, & optimam habitus speciem deuenerit. Plat. in Tim. ch. 739.

Natura quæ segregata sunt altera existunt, natura vero segregatur quod rationem habet, & quod rationi subicitur. Si quidem illud circa intelligibilia versatur, hoc circa molesta vel læta. Alc. cap. 24. ch. 1956.

Natura duplex, altera eorum quæ generant, quæ proprie causa est efficiens eorum quæ generantur, & tempore, naturaque prior est quam res quæ generatur, actuque simpliciter est, altera in ipsis, quæ generantur est, quæ aut materia est aut forma, cuius causa agitur, quæ etiã composito priorem fateor esse ratione atque natura. Bess. Card. in Trap. lib. 6. cap. 7. ch. 110. ter.

Natura tribus modis accipi potest, aut materia, aut forma, aut quæ generatio & ortus vocatur, motio quædam & via tendens ad formam. At Alexander & Themistius & alij efficiens quartum addidere, quod ad causam, agentem referunt, sed non primam remotioremque,

sed secundam & propinquiorē vnicuique naturam rerum demandatam. Bessarion Cardinalis in Trapezuntium lib. 6. capit. 8. ch. 111.

Natura alia est ratio, & orationis, quia natura quo lenior, eo est velocior, oratio contra quo velocior eo lenior. Mar. Fic. in epist. lib. 3. ch. 746.

Naturæ gradus sunt, celestis, elementalis, simplex composita, rationalis, ratione carens. Marfil. Ficinus in Plat. Tim. cap. 2. ch. 1438.

Naturæ vniuersæ tria principia posita sunt, opifex Deus a quo mundus saltem eam originem habet, quæ ratio nis non rei postea appellabitur, materia confusa, & materialis huius exemplar siue idea. Ad cuius imitationem materia ab illo in ordinem adducta est, coque conformata. Tac. Carp. in Alc. cap. 1. ch. 278.

Naturæ partes primas id est vniuersales alij sustulere, alij reliquere, alij an relinqui tollere debuerunt dubitare, de toto, & de parte varia inter Stoicos, Epicureos, & peripateticos pugna, de corpore motu loco tempore generatione corruptione variæ opinioniones. Io. Franciscus Picus Mirandulanus in exam. vanitatis doctrinæ gent. lib. 1. cap. 8. char. 753.

Natura quid est & an consulat.

Natura sagax, quum quis aliquem facile quæcūque discere intelligit, & multa valde ac firmiter memoria complecti, & quum quis id quod vnicuique commodum est recordatur, prout fieri decet, & hoc cito facit. Hæc omnia alij naturam, alij sapientiam, alij sagacitatem appellabunt, at sapientem reuera neminē ex his appellabit. Pla. in leg. appen. ch. 964.

Naturæ optimæ difficillime quidem sunt, sed cum magna utilitate sunt, & si proueniunt, & educatione & eruditionem conuenientem adeptæ fuerint, facile est vt dicant de diis prout, & quando oportet, & circa sacrificia item & expiationes erga deos & homines, nō habitu, & gestibus simulent, sed reuera uirtutem colant, quod sane omnium maximum est ciuitati. At si quis docuerit, & non iusto modo docuerit, melius est vt quis non discat. Plat. in leg. appendice. ch. 970.

Naturæ vitium dicitur, quod incidit præter naturam, priuatione naturalium. Dion. Areo. de de diu. no. c. 1082.

Natura, quod existit ex definita quadam causa nascitur, at si malum non habet causam definitam non existit secundum naturam, & quod præter naturam est, non est in natura, nec in arte est id, quod accidit præter artem. Dion. Areo. de diu. nom. ch. 1086.

Natura nulla eadem est prout in suo fonte est, & prout in alio, vbi a sua origine iam destituta digantatem speciei, actusque non retinet. Plot. Enn. 2. lib. 6. capitulo tertio. charta 182.

Natura est sapientiæ imago. Plotinus En. 4. libro 4. cap. de cimoto tertio. ch. 407.

Naturam aliam præter corpora esse necesse est, quæ ex se ipsa esse habeat, & tale est quod uere ens iudicatur, quod nec fit nec perit, alioqui omnia alia dilabentur. Hæc motus principium est, exhibens aliis motionem, mouens semetipsam, & uitam animato corpori præstas ipsa ex se possidens, nunquam amissura, ut quæ a se ipsa habeat. Plot. En. 4. lib. 7. cap. 9. ch. 463.

Naturæ ordo lex est omnium antiquissima. Phil. Iud. de Abrahamo. ch. 227.

Naturam non esse rerum causam primam, ait Plato, sed esse causam aliam natura priorem, quæ ratione & consilio omnia agat, & ad finem perducat. Bess. Card. in Trapez. lib. 6. cap. 2. ch. 105. ter.

Naturam consulat id intelligimus, vt ratio & intelligentia princeps, & naturæ insitens, aduertat ea, quæ certa, & explorata sibi meliora habet, ceterisq; intuitu quasi cōcepta peragat. sua negotia lōge consultus, & humanum

humanum agere queat ingenium. Bess. Card. in Trap. libr. 6. capit. 5. chart. 107. terg.

Naturam sua intima facultate nihil cogitare, vel consultare Platonici asserunt, sed hæc menti, siue intellectui exteriori tribuunt, qui præsit, insistat, incumbat naturæ, atque officia dirigat. Bess. Cardinalis Trapezunt. libr. 6. capit. 5. chart. 109.

Natura est concausa, instrumentalis scilicet. Bess. Car. in Trapezunt. libr. 6. cap. 8. chart. 111.

Natura vniuersalis dicitur instrumentum animæ mundi. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 3. ch. 402.

Naturam vniuersalem Platonici virtutem quandam vitalem, & viuificam omnibus corporibus instam arbitrantur, appellantesque quoddam animæ mundanæ vestigium. Dionysius vt arbitror appellauit naturam diuinæ prouidentie instrumentum. Mar. Fic. in Diony. Arcopag. de diu. nom. chart. 1095.

Natura diuina ad Orpheo infinitus finis eognominatur. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 4. ch. 96.

Natura est ars intrinsecus materiam temperans. Marfil. Fic. in Plat. Theol. lib. 4. cap. 1. ch. 123.

Natura, vt se habet ad corpus, sic anima ad naturam: ergo vt in vniuerso corpore natura vniuersalis est vbi que, ita in vniuersa natura vbi que vniuersalis est anima. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 4. cap. 1. ch. 126.

Natura, vel Dei ars est, vel Dei artificiosum organum. Mar. Fic. in Plat. phil. lib. 1. cap. 2. ch. 1209.

Naturæ opera omnia a diuina sapientia mundo infusa sunt. Mar. Fic. in Plat. sophista. char. 1285.

Natura simplex esse debet supra rei compositæ multitudinem, ab vno numero, a simplici compositio omnis conflatur. Marfil. Ficinus in Plat. conuiuium orat. 6. cap. 15. chart. 1352.

Natura in mundo talis est, qualis in homine est potentia vegetabilis, & vt in homine vegetali præest sensitua, ita, & in mundo naturam similem, sed communissimam, in fontem redige sentiendi quasi similem, sed communissimam. Deinde, & in homine sensum in rationem, rationem in intellectum, in mundo similiter sentiendi genus in rationalem naturam, atque hanc in genus intellectualem reducas. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dial. 19. chart. 1428.

Naturam depingit hic Plato sub lumine colūnari, quod sit vinculum vniuersi. Naturam intellige vitalem, seminariamque virtutem ab ipsa mundi anima infusam materiam mundi, quæ dicitur lumen, quia penetrans, & vitalis est, dicitur columna, quia quasi per longam totam materiam vbi que penetrat, & multos formarū gradus producit specie, & genere deinceps differentes. Et dicitur extendi per omnem partem, quia tota vndique adest. Marfil. Ficinus in Platonis de repub. dialogo prim. chart. 1434.

Natura in generali corporeæ machinæ omnium sunt specierum semina, certis non solum formis, & modis, sed temporibus quoque pullulatura, & similis est in qualibet speciei natura seminalis ordo, sed ad speciem propriam propagandam, & seruandam, & similis formes in quolibet indiuiduo ad singula tēporibus proprijs, & modis propaganda. Sic ferme se habet fatum, & in mundi anima, & in duodecim sphaerarum, & siderū animabus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dia. 10. c. 1435.

Natura est diuinitatis instrumentum. Marfil. Ficinus in Plat. Tim. capit. 1. chart. 1438.

Natura rerum ex rationali animæ mundo quasi calor & splendore resultat. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 19. c. 1442.

Natura formabilis formationis corporeæ gratia, & corporeæ formatione gratia animæ tanquam finis diuinitus instituta est. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum capitul. 20. chart. 1450.

Naturæ nomine, vel vegetationis cōprehenditur animæ vis connectendi, & generandi. Marfil. Ficinus

in Platonis Timæum, cap. 33. char. 1460.

Natura nil aliud est, quam diuinæ prouidentie infinitum instrumentum. Marfil. Ficinus in Plato. de legibus dialogo. 1. chart. 1489.

Natura, & voluntas idem est in diuinitate, neque voluntas naturæ aufert quod proprium est naturæ, nec natura voluntati proprium. Marfil. Fic. in Ploti. En. 2. libr. 1. capit. 3. ch. 1666.

Natura est instrumentum prouidentie. Mar. Fic. in Plat. En. 3. lib. 3. cap. 5. ch. 1705.

Natura genitalis est quidam intelligentiæ terminus, vt quod in ipso sui summo est intellectuale, sit in eiusdem infimo genitale. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. 3. libr. 4. cap. 2. char. 1711.

Natura genitalis simul cum animæ essentia est sempiterna, etiam si eius intermittitur affectus. Est & in se indiuidua, quamuis per corpus videatur esse diffusa, vt per aerem indiuisibile lumen, indiuidua est, quia omnis virtus seminalis est in omni gradu seminis; vbi ex vno seminis iactu multa generantur. Mar. Fic. in Plo. En. 3. libr. 4. cap. 5. ch. 1713.

Natura est forma, quæ eo spectat, vt informet materiam formisque mirabiliter exornet. Marfil. Ficinus in Plot. En. 3. lib. 5. cap. 1. ch. 1714.

Natura vniuersalis est verum generationis vbi que principium, forma vero materialis, quia formarum est vltima, formale nihil proprie generat. Marfil. Fic. in Plat. En. 3. lib. 8. cap. 1. ch. 1723.

Naturam vniuersalem, & primam vocat Plotinus incorpoream formam non subiectam motibus, sed præsentem, a qua corporales qualitates, & motus duui vult. Formam inquam substantialem, & vitalem, quæ nec vlla sit corporum qualitas, vt possit omnes pariter procreare, nec solo impetu motus agat, vt dispo nere possit omnia moderamine certo, sed agat sua quadam ratione formali, & naturali quadam arte. Huic parent motus, & qualitates, vt instrumenta. Mar. Fic. in Plo. En. 3. lib. 8. c. 1. c. 1723.

Natura particularis in quolibet viuente non eget ad motum, & generationem consilio, vel machinis vllis, multo minus vniuersalis natura his eget, sed omnia facit, & mouet facultate mirabili. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 3. cap. 10. ch. 1737.

Natura omnis quoniam præter primum infinitum simplicissimum multiplicabilis est, ideo in genere intellectualem multi sunt intellectus, in genere animalium multæ animæ, in ordine animarum multæ sunt intellectuales, quales sunt celestes, dæmonicæ, nostræ. Marfil. Fic. in Plo. En. 4. lib. 8. c. 3. ch. 1755.

Natura corporis genitrix, vt non est corpus, sic intellectus pater animæ non est, anima, sic bonum intellectus ipse pater non est intellectus, nec intelligibilis mundus, sed simplicius, & sublimius, similiter excelsus ente. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. c. 16. c. 1762.

Natura in homine aliud est per quam generat similem, aliud ars, & prouidentia, per quam artificiosa facit. At in opifice mundi vita eadem est intelligentia simul, & natura. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 8. c. 17. c. 1797.

Natura est velut liber vnus diuinitate plenus, diuinorumque speculum. Marfil. Ficinus in Mercur. Trif. Pimandrum, cap. 3. ch. 1841.

Naturam Aegyptij magam appellarunt, vim ipsam magicam in attractu quodam similitum per similia, vel conuenientium per conuenientia collocantes. Marfil. Ficinus in Plato. Apologia. ch. 1388.

Naturam mediam nullo modo melius indicare possumus, quam si extremorum naturam exprimamus, nā media natura ex extremis temperata est. Io. Pic. Mir. in Heptaplum l. 5. cap. 2. ch. 36.

Natura si est rudimentum gratiæ, & philosophia est inchoatio religionis, neque est philosophia, quæ hominibus

sem a religione semouet. Io. Pic. Mirand. in Heptap. lib. 7. in proemio. ch. 49.

Natura non est tam nouerca, vt quæ nocitura sunt bono odore, & sapore faciat. Fran. Patric. de reg. lib. septimo, cap. nono. ch. 314.

Naturæ sola illa contemplatio est laudabilis in qua omnia ad Deum referuntur, vt ex varijs rebus effectis tāquam vmbri vera cognitio quærat. Iacob. Carpen tarius in Alc. præfatione.

Naturam vniuersamque rei talē dicimus, qualis res omnis genita, & perfecta. Iacob. Carpen. in Alc. in prima digress. de analytica methodo. ch. 144.

Natura est Dei inuentum. Aug. Secuch. de peren. phil. lib. 7. cap. 15. ch. 154. ter.

Naturæ definitio male ab Aristotele tradita est motum cum quiete tangendo, cum corpora celestia naturalia sint, & nūquam quiescant, & ignis semper mouetur. Ioann. Fran. Picus Mirand. in examen vanitatis doct. gen. lib. 6. cap. 2. ch. 1183.

Naturæ soletia, mira que prouidentia est. Leo Heb. de Am. dial. 1. ch. 42.

Natura quid facit, quæ sunt, & in quibus.

Natura quæ sunt, arte diuina fieri, quæ ab hominibus componuntur, arte humana. Plat. in sophista. c. 160.

Naturā gignere quæ sunt a causa spontanea, & absq; mēte, vulgi detestanda opinio. Plat. in sophista. ch. 620.

Natura duo in se habet, vt alterum semper alicuius rei gratia est, alterum cuius gratia id quod alicuius gratia fit semper fit, generatio autem essentia gratia fit. Plato in philebo. ch. 235.

Naturas præstantiores in generoso genere nasci verissimilius est. Pla. in Alc. 1. ch. 344.

Natura vnusquisq; ad id quod sibi simillimū est, fertur. Plat. de leg. dial. 6. ch. 860.

Naturis singulis effici qui animaduertit, discursu rationis id non apprehendit, semper intellectualis formæ plus habens, quā vel ipse rationis ordo concipiat vel pariat. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 14. ch. 265.

Naturæ necessitate cūcta ex vno fonte manantia in vnū quoque conflunt. Plot. Enn. 3. lib. septimo, capitulo primo. charta 271.

Natura, quod comparatum est vt sit in alio, illo non existente nunquam fiet. Plot. En. 3. lib. 6. cap. 14. ch. 317.

Natura per feminales rationes omnia format, & vt prolem alteram generat rationē dum subiecto tradit aliquid permanet tamen interim in se ipsa, ratio secundū visibilem formam extrinsecus edita, vltima iam est, vitæque carens, ideoque nec potest aliam ulterius facere rationem. At ratio vitæ habens penes formæ factorem, & quasi soror, & ipsa eandem potentiam habens rationem gignit in effectu postremam. Plot. Enn. 3. lib. 8. cap. 1. ch. 344.

Natura nec manus, nec pedes habet, nec aliud instrumentum vel aduentitium vel cognatū, materia vero opus fit in qua faciat, quam ve ponat in specie, ferme vnici que constat. Plot. En. 3. lib. 8. cap. 1. ch. 344.

Natura vniuersi omnia mirabili quodam artificio fabricata ad illorum imitationem, quorum possidet in se rationes. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 1. ch. 380.

Natura in materiam agens interim aliunde patitur. Plo. En. 4. lib. 4. cap. 13. ch. 407.

Natura nihil nouit, sed efficit tantum, tradēs absque electione sequenti quod habet corporeo, materialique subiecto largitur, & solum hanc actionem habet. ideo imaginationem non habet. Plot. Enn. 4. libro quarto capitul. 13. ch. 407.

Naturæ in ordine aliquid constitutū esse, & nihil posse, absurdū est, nā ens natura vel agit, vel patitur, & quibusdā agere solū, alijs vtraque. Plo. En. 4. lib. 4. c. 35. c. 430.

Natura optima si considerari debet, omnia sunt omittēda, nullo enim indiget adiumento, quidquid enim adu xeris, naturam nullius egenam a. idem diminues, nihil enim in se introducit sed sufficit ipsum. Plot. Enn. 6. lib. 7. capitul. 41.

Natura quod ligauit, hoc, & soluit. Porph. de occasione. char. 1829.

Natura corpus in anima deuincit, anima vero seipsam in corpore. Quamobrem natura corpus ab anima separat, anima seipsam a corpore segregat. Porphyrius de occasione. char. 1926.

Natura varietate delectatur. Max. Tyrius ser. 32. c. 144.

Natura & vno simul tenore, & actione simplici propriū peragit opus. Iam. de myst. ch. 1381.

Natura præstantior curare debet deterio rem. Synesi. de somn. ch. 1973.

Natura nihil e terra genitum consistere permittit absque humida essentia. Phil. Iud. de mun. opif. ch. 20.

Naturæ lex iubet opificem operis sui curam habere debere. Phil. Iud. de præmijs, & pœnis. ch. 574.

Naturæ optimæ hæc est ratio, vt nisi recte instituat vi tiosior euadat, quā ea quæ a natiuitate vilis est. Bess. Card. in Cal. Plat. lib. 4. cap. 3. ch. 68.

Natura ut ars, ut ait Aristot. 2. physicorum, omnia alicuius gratia facit, sed nihil consulo agit. Bess. Card. in Georg. Trapez. lib. 6. cap. 1. ch. 105.

Natura, & si per se ipsa nihil consulat, aut delibere, intellectus tamen vniuersus, qui rebus omnibus ex natura nascentibus insistit, & naturā ipsā in finē dirigit, cō filio præditus est. Bess. Car. in Trapez. l. 6. c. 2. c. 105. t.

Natura, & appetitio nunquam opus nouum aliquod agrediuntur, nisi quando natura uarie afficitur, & appetitio uarie lacessitur, & intellectus uero, ac uoluntas etiam in homine nouum opus inchoat sepe absque proprijs nouitate. Marfil. Ficinus in Plato. Theol. lib. 8. cap. 1. ch. 398.

Naturæ intentio in generando ad perpetuitatem saltem speciei dirigitur. Marfil. Ficinus in Plat. Theologiæ lib. 18. cap. 9. char. 417.

Naturis ex diuersis inclinationes diuersæ nascuntur, & eo ipso, quod animam uidemus tum ad æterna, tum ad temporalia uergere, eam ex utrisq; naturis constitutam esse cognoscimus. Mar. Fic. in ep. lib. 1. ch. 658.

Naturæ intentio duo hæc in omnib. pariter curat, & ad commoditatem, & ornatum. Marfil. Ficinus in Dion. Arcop. de diuin. nominib. ch. 1061.

Natura elementalis multa non potest facere, quæ natura celestis uirtus facere potest, & multa sunt in aucto ritate rectoris celorum supra uires celi. Mar. Fic. in Dion. Arcop. de diu. nom. ch. 1101.

Natura potest uel per diuersa media, uel ex diuersis materijs diuersa facere, sublata uero medijs, materia rumque diuersitate, uel unicum, uel simillimum operatur, nec potest quando adest materia non operari. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 11. ch. 106.

Naturæ opus est naturæ mens in materia cōiuncta. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 4. cap. 1. ch. 123.

Natura, quæ sunt determinatis medijs perducuntur ad finem, unde semper eodem pene modo proueniunt. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 9. cap. 4. ch. 209.

Natura nō facit ex quolibet quodlibet, nec ex nihilo aliquid, sed certæ res certis egent feminibus. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 11. cap. 3. ch. 243.

Natura terminata naturam interminatam generare non potest. Marfil. Ficinus in Plato. Theologiæ lib. 11. cap. 4. charta 248.

Natura una duas habens dissimiles uires. cum in actum unius nimis intenditur, ab alterius actu ferme desistit ideo coniuæ acute audire lyram simul, & epulas gustare uix possunt. Marfil. Ficinus in Platonice Theol. lib. 15. cap. 8. ch. 345.

Natura in singulis speciebus multa non salutis omnino, sed etiam ornamentum gratia facit, & finis omnium non solum est, ut sint, sed ut bene sint. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 15. cap. 13. chart. 354.

Natura agit vi superioris essentia omnium seminum, quæ in natura sunt, & in ea essentia sunt rationes quas ideas vocamus. Mar. Fic. in Plat. phi. l. 1. c. 18. c. 1224.

Natura id est vis generandi per se mouetur, cum anima per se mota vis quædam sit. Moueri in alio dicitur, quia in mole corporis est omnis eius operatio. Corpus enim nutrit, & auget, & generat. Marfil. Ficin. in Plat. conuiu. orat. 2. cap. 3. chart. 1325.

Natura rerum si quis diligenter explanauerit, inquit magnus Theodorus, inueniet non solum animas, & mentes, sed quodammodo omnia, excepto primo, adorare, & fouere. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 6. ch. 1440.

Natura inferior, quæ per plura facit, superior per unum facit. Mar. Fic. in Plat. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1565.

Natura humana non esse, & viuere per se appetit, sed ut bene sit, & bene uiuat. Marfil. Ficin. in Plotin. En. 1. lib. 7. in arg. chart. 1578.

Natura ut corpus animæ alligauit, ita permittit naturæ ad soluendum corpus ab anima, quod primum est Pythagoreorum præceptum. Secundum sicut voluntas nostra ligauit intentionem animæ corpori, ita intentionem hanc voluntas soluit a corpore, & soluat semel, nec permittat ulterius alligari. Mar. Fic. in Plat. En. 1. lib. 9. cap. 1. chart. 1591.

Natura quæ gignuntur, atque mouentur, præcipue fieri atque duci, tum a seminarijs rationibus vniuersæ naturæ, tum a rationibus plurimum seminibusque proprijs, vniuersæ naturæ minime dissonantibus. Marfil. Ficin. in Plot. En. 2. l. 3. in libri summa. ch. 1609.

Natura si absque ministerio aliquo consilij materiã format continue, multo magis mens naturam sibi coniunctam format absque consilio. Marfil. Ficin. in Plotin. En. 5. lib. 3. cap. 17. chart. 164.

Naturam propriam vniuersi cuiusque rei absurdum est ex pluribus simul congerere qualitatibus, præsertim vbi quælibet earum seorsum est communis, alioqui ex inferioribus, & quæ neque essentia sunt fieret essentia. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 6. cap. 2. ch. 1695.

Natura in vnoqueque genere prima, ut secundissima per se facit in eo genere, quæ sequuntur, multo magis essentia, & vita prima nullo præter essentialium vitam adminiculo indiget, quo rerum essentias generet, atque vitas, sed eo ipso proprie quo ipsa est, viuitque, cætera illinc essentiam fortuantur, & vitam. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 2. chart. 1687.

Natura dum agit in materiam, pati dicitur non a materia, sed ab anima, anima vero non tam patitur a mente, quam se agit ad ipsam. Marfil. Ficin. in Plotin. En. 4. lib. 4. cap. 13. chart. 1242.

Natura vniuersalis id est viuifica quædam virtus animæ mundanæ omnium plena seminum adest corporibus omnibus ex se genitis, non tanquam qualitas quædam his permixta, factaque horum proprie, ut calor aeri, sed tanquam actus animæ quodammodo separatus, separabiliterque præfens, ut aeri lumen. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 14. chart. 1742.

Natura quoniam non per aliquid additum essentia sicut ars, sed per essentiam agit, ideo in essentialibus rationibus varietatem generandorum merito continet, tota igitur singularum rerum dispositio in anno mundi transigenda designata est ab initio in mente opificis mundi, & in mente animæ mundanæ eiusdemque natura. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 8. cap. 3. ch. 1766.

Natura nec aduentitio quodã habitu, nec extrinsecus elaboras, ut ars, sed essentia sua intrinsecusque dominas facilitate mira exhibet materiæ pulchritudinem. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 8. cap. 2. ch. 1768.

Natura nihil temere agit, sed boni alicuius consequendi gratia. Io. Pic. Mir. in Heptap. l. 1. c. 1. c. 11.

Natura deterior quicquid a meliori participat, & quod inde exit, & quod pro captu conditionem suscipientis admittitur, necessario fit, & quoquomodo aliud, & quam sit ex origine sua prima deterius, aliud quia natura peregrina, & aliena miscetur, deterius, quia deteriori, & inficit, & confundit, quod loco meliore susceperat, cum afficiatur colluione multarum affectionum. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrolog. libr. 3. cap. 6. ch. 463.

Natura quod sit a suo simili fit. Ga. Bu. de ideis l. 1. c. 33.

Natura rerum, ut aiunt Pythagorici, constat ex numeris, & ex vnitatibus, qui numeri intelligendi sunt ideæ. Gab. Bur. de ente, & vno, l. 2. ch. 65.

Naturæ opera, ut sunt Dei officis, & in illis diuinæ intelligentiæ quædam imago, sic artificialia, quæ vel sola rerum naturalium imitatione constant, vel ab ingenio naturali, arte tamen exulto laborantur, quamquam proprie ideas non habeant, ratione tamen hominis in his opificem Deum imitantis illas quodammodo habere videntur. Iac. Car. in Al. 2. digr. ch. 214.

Natura, ut materia.

Natura omnia corpora suscipiens, id est materia, ex sua potentia non excedit, nam & semper omnia suscipit, & formam nullam vnquam vlli ingressorum similem vilo modo accipit. Effigies enim omnibus a natura posita est, moueturque ac figuratur ab ingressis, apparet autem propter illa, alijs alia. At ingressa, & egressa, eorum quæ semper sunt simulachra sunt, expressa ab ipsis modo quodam mirabili, & qui difficulter enarrari potest. Pla. in Tim. ch. 743.

Naturæ elementa ex Dei voluntate manarunt, quæ verbum complexa, pulchrumque intuita mundum ad eius exemplar, reliqua sui ipsius elementis, & vitalibus seminibus exornauit. Mercurij Trismegisti Pimander, capitulo primo. char. 1837.

Natura, quæ est in seminario mundo, euadit in hoc corporeo mundo, si fingas dimensionem materiæ. Marfil. Ficin. in Plot. En. 2. l. 4. cap. 12. ch. 1650.

Natura, ut compositum.

Natura mansueta, & animosa contrariæ sunt. Plato de repub. dialo. 2. ch. 579.

Natura philosophica mansuetudinem habet, & si ipsa magis remittatur, mollior, quam decet fuerit, si vero recte alatur, mansueta, & moderata. Plato de Republica, dialogo 3. char. 597.

Naturæ eidem eadem studia tribuenda sunt, diuersæ diuersa. Pla. de rep. dia. 5. ch. 618.

Naturam inconcinnam, & indecoram ad modestiam trahere debemus. Pla. de rep. dia. 6. ch. 633.

Natura debilis nunquam magnorum, siue bonorum, siue malorum causa est. Pla. de rep. dial. 6. ch. 653.

Natura optima in alieniore alimento constituta peius agit, quam mala. Pla. de rep. dia. 6. ch. 636.

Naturam humanam non diuinam accusare debent homines, si quid sit ad malum declinans, quæ humana natura eandem vitam non iuste distribuit. Plato de legum appendice. ch. 965.

Natura quidam homines sunt maxime seruales, nihil de futuro solliciti, at moderatissime omnia faciunt, ut apud posteros bene audiant, ex quo ego coniecturam accipio esse mortuis aliquem sensum eorum, quæ hic geruntur. Pla. Dion. epist. 2. ch. 976.

Naturam conseruare non est malum, imo malum est naturæ corruptio, & debilitas, & naturalium qualitatum, & actionum, & virium defectus. Dionysij Areopagita de

de diuinis nominibus, char. 1082.

Natura quæ constituntur nihil habent dissonum, sed ipsam quoque materiam ad effectus ipsius intentionem esse oportet prorsus accommodatam. Plot. En. 2. lib. 1. cap. 2. ch. 97.

Natura in cæteris animalibus pro membris principalibus eligit meliora. Plot. En. 2. lib. 1. cap. 4. ch. 98.

Natura humana cum non sit aduentitia vniuerso, sed in eius ordine numeratus est talis quidam aut talis, & si homo est dominus ad hæc, vel illa potius eligenda, in ipsa tamen electione cum vniuerso ordinatur. Plot. En. 3. lib. 3. cap. 3. ch. 272.

Natura omnis ab vno dependens quodammodo composita est ex positio, & priuatio. Gab. Buratel. de animi natura. lib. 3. ch. 111.

Natura ut ad cognitionem pertinet.

Naturas rerum qui scrutantur, & singulas in disquisitionem vocant magna cum diligentia, similes sunt puteos fodientibus, nam & illi fontes latentes inquirunt, & illi aquam sæpe non inveniunt, sic hi quauis docti suam accusant ignorantiam. Philo Iud. de plantatione Noe. ch. 147.

Naturæ secreta vel semper vel frequenter mathematicis rebus occultare studuit Plato. Gab. Buratel. de animi natura. lib. 3. ch. 85.

Natura semper homines impulit ad cognitionem, & confessionem vnius Dei. Aug. Steuc. de peren. phi. lib. 3. cap. 2. char. 53. te.

Natura nos ducit ad cognitionem Dei. Aug. Steuc. de peren. phi. lib. 6. cap. 9. ch. 110. te.

Natura ut diuina, & intelligibilis.

Natura intelligibilis continet sua quælibet, ut partes, æternitas vero simul complectitur totum, non ut partem, sed quoniam eiusmodi omnia per ipsam dicuntur æterna. Plot. En. 3. lib. 7. cap. 1. ch. 326.

Natura duplex, intelligibilis, & sensibilis. Satius est animæ in intelligibili viuere, & necessarium est cum eiusmodi natura prædita est, sensibilem quoque naturam participare, nec grauius ferre debet si non sit optimus. Cum medium ordinem tenuerit & cum diuine fortis sit particeps in ultimo intelligibilium posita sit velut affinis naturæ sensibili, & de suo aliquid illi tribuat, & inde aliquid recipiat, nisi propria integritate seruata gubernet. Plot. En. 4. lib. 8. cap. 7. ch. 475.

Natura incorporea sæpe subito vbiçq; vult adest, nullo alicubi prohibente. Iamb. de myster. ch. 1875.

Natura diuina cum propter absolutissimum, & infinitum actum sibi proprium nullo modo multiplicabilis sit, adeo maxime unum unificumque est ut quæcunque sibi tribuantur sub una sibi uendicant forma, idcirco, & si pater ibi, & filius, & spiritus nominetur, non tamen naturalis ibi forma minus est una. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1128.

Naturam intelligibilem, & essentialem in quolibet intellectu diuino seu primo, seu sequente, eiusdem intellectuali virtuti nos præponimus, multitudinemque partium, uel uirium, uel formarum utrobique locamus. Mar. Fic. in Plat. parm. cap. 95. ch. 1199.

Natura animalis si pro natura intelligibili regnat, cognitio aliqua huic quidem competet, alteritas identitas, similitudo, dissimilitudo, æqualitas, & inæqualitas, & cæteræ fere omnes oppositæ passionem. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 37. ch. 1205.

Natura proprietatis, & ut se habet ad legem, & fatum.

Natura, & lex non sunt contrariæ. Plato in Gorgia. charta 479.

Naturæ vel habitui repugnare arduum est. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 16. cap. 7. ch. 382.

Natura inferior proprietatem, & formam superioris absque superioris actione consequi nequit. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 8. ch. 411.

Natura communiter prior est, & simplicior quam persona. At si persona plerumque unitatem suam seruat in multitudine naturarum, multo magis & conuenientius natura potest singularitatem suam in personarum numero seruare. Mar. Fic. in Dion. Are. de di. no. c. 1029.

Natura, quod alicui inest, semper cum natura adest. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1080.

Natura superior ubi tangit inferiorem, ibi ex infimo sui gradu supremum inferiorem attingit. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 1. cap. 5. ch. 87.

Natura in rebus necessarijs non deficit, nec abudat in superfluis. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 13. cap. 3. ch. 298.

Naturam prorsus exuere difficile est. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 14. cap. 10. ch. 320.

Naturæ suæ in proprietate ipsa cum res manere appetit, nec cum alienis temere commisceri, atque confundi volunt, pacem, & ad se, & ad alia cupiunt. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1121.

Natura in rebus vel infimis, vniuersis præ cæteris auida, vane enim nusquam patitur, multo minus in ipso rerum superiorum ordine vacuum tolerabit. Mar. Fic. in Plato. Parmen. cap. 34. ch. 1193.

Natura suæ virtutem vnumquodque habet secundum ea, quæ substantiam suam constituunt. Mar. Fic. in Plat. phil. lib. 1. cap. 37. ch. 1252.

Naturæ vis ad duo simul opera ferme non sufficit. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 6. cap. 9. ch. 1346.

Natura quod est, penitus extirpari non potest. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 6. cap. 9. ch. 1347.

Natura generosa absque recta cultura, & semper inutilis fit, & sepius noxia. Marfil. Ficin. in Plat. de repub. dial. 6. char. 1400.

Natura cum fato tanta cognatio est, ut vix inter se a philosophis discernantur. Marfil. Ficin. in Platon. de Republica dial. 10. ch. 1434.

Natura vniuersi, & ipsum vniuersum non ex se consistit, sed ex superiori, & diuina causa pendet. Marfil. Ficin. in Plat. Tim. cap. 2. ch. 1438.

Natura ex Deo manans si quasdam rebus quibusdam conuenientes proprietates cum superis inseruit, per quas quodammodo ad superos sese vertant, ceu ad solem solaria, ad lunam lunaria multo magis animarum patet rapientes ad se vires eis impressit, quæ in primis in diuina quadam vnitatem intellectu superiore, nec non in ipsa intellectuali reflexione sitæ videntur, ipsam vero nostram in Deum restitutionem adoratio supplex hinc orta absolute consummat diuinam in nos beneficentiam naturam trahens congruitate, copulâs adoratores cum adorato, coaptans superiorum intelligentiæ vouentium preces, mouens voluntatem eorum, qui bona in se omnia complectuntur, ad bona nobis a deo tum impartienda diuine persuasionis effectrix nostra omnium in superiorum stabilens firmitate. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 6. ch. 1440.

Natura vniuersalis, id est vniuersi tota, seminaria ratio, ut præest particulari naturæ, id est suæ cuiusque viuentis seminariæ rationi, hæc vero perpetuo præsidet, mobilique generationis officio, sic intellectus communis, & agens intellectui proprio rursus agens, hac ratione quasi iam patienti, ut inter agens commune, patientique proprium, rite proprium agens mediū sortiatur. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 9. ch. 1567.

Natura tum speciei, tum indiuidui generantis plus valet ad ipsam substantiæ, naturalisque qualitatis proprietatem, quam celestis influxus. Marfil. Ficin. in Plot. En. 2. lib. 6. cap. 12. ch. 1634.

Natura in necessarijs non deficit. Mar. Fic. in Plot. Enn. 2. libr. 3. capit. 16. chart. 1635.

Natura omnibus tributum est, vt sicut mouentur ad bonum, sic, & in bono quiescant. Marfil. Ficin. Plotini En. 2. libr. 9. capit. 1. chart. 1665.

Natura nec superuacua patitur, nec caret necessarijs. Mar. Fic. in Plat. En. 3. l. 2. cap. 1. ch. 1686.

Naturæ intentio, eousque extēditur quousque porrigitur naturalis virtus. Marfil. Ficin. in Plotini Enn. tert. libr. 2. capit. 9. chart. 1692.

Naturæ proprias non aufert rebus diuina prouidentia. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 2. cap. 9. ch. 1692.

Natura ipsa vniuersalis tanquā superioris intelligentiæ verbum musica ratione prolatum oppositas inter se voces suas virtute proportionum reddit amicas, ac ita tota sic est vnum, vt musica tota, totaque traggēdia ex contrarijs in vnum conciliata concenitum, atque decorem. Marfil. Ficin. in Plotini Enneade tertia, libro secundo, cap. 16. chart. 1696.

Natura plura continet in se rerum semina, quam mens ideas. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 2. cap. 17. ch. 1697.

Natura id est vita ab anima dependens in se habet rationes omnes formarum naturalium productrices, ipsaque in ea ratio quælibet non notio quædam est, ex argumento, vel indagine quandoque concepta, sed essentialis actus essentiæ, & proprietates non differens ab esse tali quodam atque tali. Marfil. Ficin. in Plot. En. 3. libr. 8. cap. 1. chart. 1734.

Natura se habet ad animam, vt lumen ad solem, forma vero materialis ad naturam, vt calor ad lumen, ex lumine genitus in materia. Marfil. Ficin. in Plot. En. 4. libr. 4. capit. 14. chart. 1742.

Naturæ singulæ in quolibet viuente, vt dependent ab vna totius natura communi, sic omnes mundanæ naturæ ab vna cōmuni totius mundi natura dependēt. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. cap. 11. ch. 1742.

Naturæ proprietate seruata vbiq; conatur Plotinus omnia ad vnum quiddam redigere quantum fieri potest: nec suspicis Plotinum nolle distingui animarum essentias inter se, quod omnibus suis libris aduersaretur: ad vnum inquam id est ad communionem affectionis, actionis, & passionis, vt cōcors in vniuerso harmonia conseruetur, & traductio virtutis, & actionis mutuo, facileque per singula fiat, quod fieri non possit, nisi singulæ animæ quamuis seruata essentiæ distinctione continuantur, & regantur ab vna, ferme vt virtutes omnes membrorum a virtute cordis, & a cere vice nerui. Marfil. Ficin. in Plotini Ennead. quart. libr. 9. capit. 5. chart. 1756.

Naturæ imperfectæ arrogat dignitatem multiplicibus distingui, & insigniri proprietatibus, perfectæ vero derogat, cui proprium est simul in vno possidere, quod diuisim possident inferiora. Ioan. Pic. Mirandulanus in Astrologiam lib. 3. cap. 23. chart. 511.

Naturæ proprium est ad vnum tendere. Ioan. Fran. Pic. Mirand. de prænot. lib. 5. cap. 8. chart. 560.

Naturæ proprietates docet Theophrastus tribus modis cognoscēdi in libro de saporibus, odore, colore, & sapore. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. va. do. gē. l. 5. c. 6. c. 1116.

Natura proprium cuique optimum, & iucundissimum est. Gab. Bur. de homi. scilicet. l. 6. ch. 181.

Naturæ ordine prius est, quod genesi posterius est. Iac. Carp. in Alc. 1. dig. de analyt. meth. ch. 144.

Natura paucis, & finitis delectatur, nō infinitis. August. Steu. de peren. phil. l. 7. cap. 2. chart. 120. terg.

Natura cūctis gratificata est qd propriū, & si aduersi aliqd dedit, remedia quoq; quibus incōmoda locorū leuarēt, nō denegauit. Aug. Ste. de p. phi. l. 7. c. 22. c. 162.

Naturæ difficultates omnes superat vis diuina. August. Steu. de peren. phi. l. 9. cap. 26. ch. 218. terg.

Natura voluit solum, quæ optimus ordo, & ratio depo-

serint. M. Ant. Natta de pul. lib. 4. char. 82. ter.

Natura modicum efflagitat, libido immensum, vt nemo pauper sit, nisi qui pauperem se esse putat, omnia illius vita, qui ita se instituit, vt paucis egeat, nullo. n. egere Dei est. Mar. Ant. Nat. de pulchro, l. 4. c. 97. ter.

Naturalium rerum verisimiles rationes de metallorum ortu si quis persequetur, non penitentiam voluptatē assequetur, & moderatum ac sapientem lusum in vita exercebit. Plat. in Tim. ch. 747.

Naturalia omnia inter se sunt quadam pendentia vnius ab altero ordinata, quorum quando corrumpitur posterius reuertitur ad proximum prius, donec perueniat ad celos, deinde ad animam vniuersalem, postea ad intellectum agentem, quo omnes alię creature existunt, & qui existit in auctore principe, qui est verbū creans ad quod tandem omnia reuertuntur. Aristot. Theo. Aegyp. l. 13. cap. 8. ch. 82.

Naturalis imago, quæ pulchra pot habere, nihil in mundo pretermisum est. Plo. En. 2. l. 9. c. 8. ch. 206.

Naturalia sic disposita sunt non, quia sic oportebat, imo vero, quia sic se habent, vt existunt, propterea ita bene se habent, & de principio, quod est perfectum, & idem, & finis, non sunt querendæ causæ, vniuersam simul enim est, & nulla parte deficiens principū illud. Plo. En. 5. l. 8. c. 7. c. 549.

Naturalia non omnia putant Aegyptij, sed vitam, & intellectualem, & animalem a natura discernunt, non in mundo solum, sed etiam in hominibus. Atque cum intellectum, & rationem secundum seipos existentes præferunt, sic quæcunque sunt fieri arbitrantur, atque eorum quæ in generatione versantur primum præcipuumve patrem esse opificem asserunt, cognoscunt quoque vitalem potentiam, & quæ in celo est, & quæ super celum extat. Item purū intellectū collocant super mundum, & vnum impartibilem in toto mundo, & alterum per omnes circulos distributū. Et tandem docent naturam nostram progredi ad ipsum Deum opificem mundi, quatenus nec materiā ferat secum, nec aliud quicquam præter opportuni temporis obseruantia, & id sacrorum opera nos consequi docent. Nec omnia Aegyptiorum ad naturales solum reducere oportet causas, cū sint apud illos plura, atque essentijs pluribus sint, & potestates supermundanæ, quas & religiosa principia sanctimonia coluere Iamb. de myst. char. 1904.

Naturalium operum origo, & initium semina sunt, q̄ vel terræ visceribus ad frugis arboreæ cerealifue prouentum, vel genitalium membrorum fecunditate cōceptū animalium germē adolētū, quorū ortus in tpe, nā par est æqueuūmque Natale naturæ, & tps. Ita naturæ opa quæ ortū hnt ex eo, qd ceperūt in tpe, sine quoque, & occasum intra seriē continuationemque eius sortita sunt. Chalcid. in Plato. Timæum. char. 17.

Naturalia omnia, vel eadem sibi, vel diuersa, eadem genere, diuersa specie. Chal. in Tim. Plat. c. 18.

Naturalia, alia nec virtutis, nec vitij participant, vt stirpes, & bruta, illæ quia inanimæ, hæc quia carent mente, & ratione, alia sola virtute prædita sunt nihil vitij habentes, vt stellæ, nam hæc animalia esse dicuntur intelligentia, vel potius mentes singulares, totæ probæ, nec vilius capaces vitij, aliæ mixtæ ex vtraque natura, vt homo, qui contrariorum est capax. Ideo conueniebat Deo, vt bona solum faceret ipse. De his autem, quæ, & bona, & mala, sunt dixit, faciamus hominem. Quod indicat assumptos alios tanquam cooperatores, vt irreprehensibiles hominis voluntates Deo acceptum ferantur, contrariæ alijs ipsi subditis. o quantum miser allucinatur. Philo Iudæ. de mundi opific. char. 11.

Naturalium rerū principia Plato ponit ideam materiā, & rerum optimarum opificem Deum, Ar. st. materiā, formam,

formam, priuationem: qua in re non discrepant. Philo Iudæus de mundi opifi. char. 12.

Naturalia & finito & infinito fruuntur, infinito ob subiectam materiam, finito ob formam. Proclus in Euclidem libr. 1. cap. 2. char. 3.

Naturalia principia cum Aristoteles doceret, noluit superiorem, separatamque causam attingere, quæ ad primum philosophum attinet, ne disciplinarum præcepta præter morem suum misceret, & confunderet. Itaque recte tradidit naturam sine cōsilio agere, neque enim naturæ cogitanti vis inest, quæ immediata est, & proxima rebus, eatenus enim physicum oportet considerare naturalem formam, quatenus a natura non separatur. Bess. Card. in Trapezunt. lib. 6. ca. 6. char. 109. ter.

Naturalis res duobus dicitur modis: aut tanquam principium, quod in re, quæ mutatur, in sit, cui res violenta opponitur, & artificiosa: aut quod via naturæ consueta fiat, cui res diuinitus acta, siue casus ex aduerso constituitur; & hoc secundo modo, non primo generatio res naturalis dici potest. Bess. Cardin. in Trapezunt. libr. 6. cap. 8. char. 111. terg.

Naturali ordine quæcunque in anno mundi vno heterogenea generantur, inter se formaliter dissimilia sunt, ideo per differentes rationes efficiuntur; in sequente vero eadem omnia per easdem rationes sub eisdem causis recreantur. Marfil. Ficin. in Plot. En. 5. libr. 7. cap. 2. chart. 177.

Naturalia sunt, præter ens vnum, & sibi ipsis, & muicem similia, & dissimilia, eadem rursus, & altera, stant, & mouentur, & cæteras oppositas cōditiones patiuntur. Marfil. Ficin. in Plat. Parmen. cap. 34. chart. 1205.

Naturalis omnis species a Deo habet vt sit, & vna sit, à mente originem, ab vtroque perpetuitatem, ab anima, & coelo, vt multiplex per singula sit, & mutabilis. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. libr. 4. cap. 1. char. 130.

Naturalia sunt simulachra diuinorum, vt artificialia naturalium, sed propius accedunt artificialia naturalibus, quia conueniunt in materia, quam naturalia diuinis. Marfil. Ficin. in Platonis Theolog. libr. 11. capit. 6. chart. 260.

Naturalia omnia virtutes habent quasdam suorum motuum effectrices. Marfil. Ficin. in Platonis Theolog. libr. 15. cap. 11. char. 350.

Naturaliter quæquid fini adhaeret, non diuellitur inde nisi vi quadam illata. Marfil. Ficin. in Platonis Theolog. libr. 18. cap. 8. char. 414.

Naturalia ratione quærenda, moralia vsu comparanda, diuina à Deo oratione petenda. Marfil. Ficin. in epistolis libr. 1. chart. 609.

Naturalium entium omnium, & agētium appetitio contendit ad bonum, & tanquam ad principium, quod appetitum mouet, & tanquam ad finem in quo appetitus conuiescit. Marfil. Ficin. in Dionysium Areopagitam de diuinis nominibus. char. 1072.

Naturalis quælibet res cum sit aliud quiddam præter id, quod dictū est vnum, meritum est non vnum, ergo multiplex, & cum sit ab illo, particeps est vnius; nam, & partes eius quælibet in se vnum quiddam sunt, & cunctæ simul in vna totius forma conspirant. Marfil. Ficin. in Plat. Parmen. cap. 32. char. 1205.

Naturalis rei vis per sensus ad imaginationē, & per hanc ad mentem peruenit, qua concipitur, & nomini includitur, quasi vita, & intelligentia corpori. Marfil. Ficin. in Plat. phileb. lib. 1. cap. 12. char. 1218.

Naturales res habent naturales inclinationes in finem, quæ cum peruenierint ad finem cessant. Marfil. Ficin. in Plat. phileb. lib. 1. cap. 37. char. 1252.

Naturalium effectuum causas qui dumtaxat ad qualitates quasdam elementales curiosius referentes, in eiusmodi principio, & sine quiescunt, nec summum vniuersi principium finemque perquirunt, summopere in

phædone Socrates detestatur. Marfil. Ficin. in Plato. de republica dialogo. 7. char. 1411.

Naturalium studium curiosum sæpissime à diuinis animam auertit, quam Salomon occupationem pessimam nuncupauit, & miseris qui nimium in ea occuparentur. Marfil. Ficin. in Plato. de repub. dialog. 7. char. 1411.

Naturali peritia vitur Plato potius in descensu, quam ascensu, vt sæpe docet. In descensu per diuinas naturalium causas naturalia vult principia demonstrari: in ascensu vero per anxiam naturalium curam, tanquam a diuinis valde remotam diuertere ab illis animam putat potius, quam conuertere. Marfil. Ficin. in Plato. de repub. dialog. 7. char. 1411.

Naturalia corpora non vult intelligi Plato ex figuris, & numeris tanquam ex elementis, & partibus constare, sed tanquam ex terminis quadam resolutione componi, quod naturalia in illa quasi priora, & veluti terminos resoluantur. Marfil. Ficin. in Plato. Timæum. capit. 40. chart. 1464.

Naturales species non solū subiecto communi, sed etiam proprio indigent. Marfil. Ficin. in Platonis Timæum. cap. 40. char. 1464.

Naturalis procliuas ad malum non mediocriter per oppositam consuetudinem cohiberi ab initio potest, sed procliuatatem illam diuturna consuetudine confirmata extirpari omnino non posse, exacta nihilominus doctrina, exhortationibusque amputari. Marfil. Ficin. in Plato. Tim. cap. 41. chart. 1465.

Naturales res in effectibus producendis nō sunt propriæ causæ, sed diuinæ prouidentie instrumenta. Mar. Fic. in Plato. Tim. cap. 41. chart. 1465.

Naturalium imagines Platonici non solum radiales, & spirituales inuenerunt, sed etiam materiales, quales Democritus, & Empedocles per poros corporum effluentes, seruantesque ad certum spatium non solum qualitatem corporis, sed figuram, & clam agentes in spiritum propinqui hominis, & imaginationem præcipue debilem, & conformem. Actiones eiusmodi à magis præcipue deprenduntur, & obseruantur. Radiales imagines in Timæo, sophista, de republica Plato tetigit, quæ nimis exilem habent essentiā, vt non aliter palam ostentare se oculis possint, quam in corporibus specularibus, æqualiter stabilitæ redintegratæ, illustratæ, pristinam vim quandam, nodumque formæ vnde processere recipiunt: opus est densitate ne influens apparitio subito transfluat, lenitate ne ob inæqualitatem depereat imago, nitore vt conspicua sit imago. Marfil. Ficin. in Plato. Timæum cap. 30. char. 1473.

Naturalem habitum, quod lente relinquere facit manifestum non affert dolorem; vbi subitus, & acer, affert. Redditus in naturam vbi subitus, & abundans manifesta nos afficit voluptate; vbi contra nequaquam. Marfil. Ficin. in Plat. Tim. cap. 59. char. 1476.

Naturales qualitates non sunt causæ rerum, sed instrumenta quædam efficientis prouidentie ad certum finem, bonumque omnia dirigentis. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum, cap. 31. char. 1474.

Naturales res, & rationes, cum admiscetur diuinis, non sunt ita prorsus asseuerandæ, nisi auctoritas diuina confirmet. Marfil. Ficin. in Plato. Tim. cap. 70. char. 1478.

Naturalium præcipuas causas vult Plotinus esse feminales rationes earum in vegetali animæ mundanæ natura, quibus semper ordine certo respondeant feminales in speciebus singulis rationes. Marfil. Ficin. in Plot. En. 2. libr. 3. cap. 16. char. 1638.

Naturalia omnia philosophi quiddam naturales putabant a qualitate quadam elementalī motuq; oriri, & diuersa prouenire pro diuersitate quæ in agente vigeret, & pro efficacia motus inde in materiam definentis, nec præesse rationem vllam vt intimæ artis agentem. Marfil. Ficin. in Plot. En. 3. libr. 8. cap. 1. char. 1723.

Naturalibus rebus non solum vires animales insunt, sed dotes etiam quædam intellectuales, & diuinæ, & omnia numina huic opificio aliquid ex se conferunt, opificio non tantum vniuerso, sed etiam vnicuique. Marfil. Ficinus in Plot. En. 4. libr. 3. cap. 13. chart. 1738.

Naturalium rerum virtutes omnes primo sunt in feminalibus rationibus naturæ communis. Hinc mox traducuntur in mundi sphaeras, earumque figuras tam volubiles quam firmas. Hinc in rerum naturalium species in quibus inde latent vires super elementa mirabiles, & ex ipsis cæli figuris in figuris inferiores vires quoque mirificæ. Marfil. Ficinus in Plot. En. 4. libr. 4. cap. 35. char. 1746.

Naturalis actio est antiquior quâ electio practica; quam uis contemplatiua, & vniuersalis ipsa excelsæ mentis electio antiquior sit, quam actio naturalis. Marfil. Ficinus in Plot. En. 4. libr. 4. cap. 37. chart. 1746.

Naturalis virtus quo excellentior est, eo prouinciam obfidet ampliores; at vnus Dei virtus eminentior est, quam excellentissima naturæ virtus. Marfil. Ficinus in Plot. En. 6. libr. 5. cap. 4. char. 1782.

Naturalia omnia complectitur Plato in Timæo, vt in Parmenide cuncta diuinorum genera, & vtrouique plurimum Pythagoricus est. Marfil. Ficinus in Plato. Timæum cap. 1. char. 1438.

Naturalia omnia propria habent in se naturam, & actionem. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. secunda, libr. 3. cap. 15. char. 1637.

Naturales effectus si suis causis non substant, virtute propria desistant. Quando amittunt influentiam quæ à suis causis tutantur, & conseruantur. Ita anima, quæ à Deo non solum in fieri, sed etiam in esse dependet, si ipsi non substet, imo quantum naturæ sinit capacitas assimilari se conetur, opere suo frustratur. Ioan. Fran. Pic. Miran. de studio philosophiæ. lib. 2. cap. 5. char. 33.

Naturale desiderium non est frustra. Ioan. Fran. Pic. Miran. de materia prima, cap. 1. char. 164.

Naturalia peripatetici quidam sub scientia nō claudunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in exam. van. doct. gent. lib. 4. cap. 6. char. 1041.

Naturaliter quod agit est instrumentum eius, quod agit intellectu, etiam si nō necessarium vt respiciat ideam. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in exam. van. doct. gent. libr. 6. cap. 15. chart. 1233.

Naturalis munus est causæ corporum omnium nosse: sed metaphysicus non modo corporearū, sed oīum rerum causas noscere debet. Seb. Fox. in Pla. phæd. char. 106.

Naturaliter non omne quod fit, fit necessario, quia potest opus naturæ impediri in his, quæ arbitrio fiunt, quia nostrum arbitrium omnino liberum, & libera prorsus est electio. Ioannes Franciscus Picus Mirand. de prænotione, lib. 5. cap. 8. char. 563.

Naturalia non definiuntur nisi per materiam sensibilem. Gab. Burattellus de ideis lib. 1. char. 36. terg.

Naturalis duorum hominum ad sese mutuo vel diligendos, vel maximo odio profequendos propensio, à medicis quidem ad temperamenta, ab astrologis vero ad aspectus, figuræque cælestes reduci consuevit. Leo Heb. de Amor. dialog. 2. char. 59.

Naturalis cognitio, appetitus, ac amor in insensibilibus corporibus reperitur. Leo Heb. de Amo. dial. 2. ch. 60.

Nati octauo mense cur fere statim moriuntur? non ob Saturni imperium, nam semper & vbiq; hoc eueniret; tamen testis est Aristoteles quod in Aegypto viuunt, & Auicenna in Hispania, sed ratio est quod in conatu mensis septimi læduntur infans, & in octauo si nascitur debilior euadit quam vt viuax esse possit. Ioan. Fran. Pic. Miran. de prænotione lib. 5. ca. 4. char. 523.

Naufragium qui iterum facit, improbe Neptunum accusat. Marfil. Ficinus in Plat. phleb. lib. 1. cap. 29. char. 1237.

Nauis, in qua Theseus olim in Cretam abiit singulis an-

nis ex voto in Delum mittebatur, & Athenienses nunquam publice aliquem interficiebant, priusquam nauis in Delum perueniret, & illinc Athenas. Ideo multo tempore fuit in carcere Socrates post iudicium. Plat. in phædone siue de Anima. char. 33.

Nauis gubernator semper nauis, & nautarum vtilitatem obseruat: nam non scriptis propositis, sed artem lege exhibens, nautas seruat. Plato de regno. char. 182.

Nauis gubernator rationem tenere debet anni, temporum, cæli, astrorum, ventorum, & omnium, quæ ad artem hanc pertinent. Plato de repub. dial. 6. chart. 634.

Nauium gubernatores si fierent à censibus, ita vt pauper & si gubernandi artis magis peritus diuite sit, clauum gubernare non posset, mala erit gubernatio; sic in reipublicæ gubernatione eueniet, & in alijs gubernationibus. Plato de repub. dialog. 8. chart. 665.

Nauis in mari natans semper custodia opus habet; sic ciuitas in fluctibus aliarum ciuitatum degens, in omni generis insidijs habitat, & in periculo versatur, ne capiatur: oportet sane per diem in noctem, & ex nocte ad diem nunquam cessare, vt magistratus magistratibus, custodes custodibus connectamus. Plato de legib. dialog. 6. chart. 853.

Nautas, & gubernatores nemo nobis sapientem virum consolandi gratia denuntiet, neque enim aliquis ipsorum vëtorum iram, aut amicitiam nouit, quod tamen vniuersæ gubernatoriæ commodum est. Plato in legum appendice, char. 964.

Nauta nec inter viuos, nec inter mortuos versatur. Plato in Axiocho dialogo spurio. chart. 1016.

Nauem plusquam trecentarum amphorarum nemo Senatorum Romanorum ex lege Apji Claudii statutum erat, vt haberet, nam id satis habitum est ad fructus ex agris vectandos: quæstus enim omnis patribus indecorus esse videbatur. Franciscus Patricius de reipublica libr. 3. cap. 3. char. 85. tergo.

Nebula constat aut ex ortu nubeculæ, aut ex eius reliquijs. Est autem exhalatio vaporata, humore viduata, aere crassior, nube subtilior, cui serenitas abolitionem infert. L. Apul. de mundo. char. 233.

Necessitati neque dii repugnant. Plat. in protag. ch. 449.

Necessaria custodibus à ciuibus dentur, ita vt in annum nihil, supersit nihil desit. Plat. de repub. dial. 3. ch. 600.

Necessitas omnium quæ geruntur, semper sibi catenatis nexibus iuncta, hæc est aut effectrix rerum, aut Deus summus, aut ab ipso Deo, aut omnium cælestium, terrenarumque rerum formata diuinis legibus disciplina. hæc itaque *επιταγή*, & necessitas ambæ sibi inuicem in diuiduo glutino sunt connexæ quarum prior *ἀναγκή* rerum omnium parit initia, necessitas vero cogit ad effectum, quæ ex illius primordijs pendet. Has ordo sequitur, id est contextus, & dispositio temporis rerum perficiendarum. Merc. Trif. Asclep. ca. 14. c. 1870.

Necessitas est in mente, persuasio in animo. Plot. Enn. 5. libr. 3. cap. 6. char. 501.

Necessarium est quod necessitate cōstrictum est, & quod est possibile, cuius contrarium impossibile est. Chalcidius in Plat. Timæum. chart. 40.

Necessitates duæ insunt in virtute differendi, altera secundum subiectum eius, altera secundum vsum: prima, quia toti hominum speciei insita est, vt nequeat separari; secunda, quæ in usu conspicitur, duplex est, absoluta, & relatiua; absoluta in tribus apparet, in disciplinæ principijs, in definitionibus, in proprietatibus; relatiua tres habet partes, alia in positione, alia in conditione, alia in demonstratione. Marfil. Ficinus in Plat. Theolog. lib. 1. cap. 6. char. 262.

Necessitas breuib; clauditur terminis, opinio nullis. Marfil. Ficinus in episto. libr. 3. char. 738.

Necessaria nobis passim parata sunt, ad superflua laboramus. Marfil. Ficinus in epist. libr. 3. char. 738.

Necessarium quodammodo attinet ad bonum, quatenus tanquam vtile conferenque ad finem certum est eligendum, & hæc conditio necessarij aliena est à malo. Nar. Fic. in Dion. Arcop. de diu. nom. c. 1083.

Necesse est seipsum alicui examinanti subijcere, cui sæpe rationes antea vitæ reddantur, qua in re Plato confessionem annuam à christianis institutam valde confirmat. Mar. Fic. in Plat. lachetem. c. 1308.

Necessarium in Deo ita est vt cum voluntate conuertatur; nam in diuinitatis summa simplicitate non aliud est necessitas quam voluntas. Mar. Fic. in Plat. de rep. dialog. 10. chart. 1428.

Necessitatis, & filiarum sedes fatalis ordinis firmitatem ostendunt, quasi oporteat mobilium progressionem ab ipsa motoris immobilitate regi, & ordinari, & interualla sedium paria, iustam tum inter fata tum per fata distributionem fieri ostendunt, Vestes albæ tum fatorum naturam inuolatam, tum innocentem ostendunt. Non enim agit vniuerso malum, quod ab vniuersi duce optimo dependet. Mar. Fic. in Plat. de rep. dialog. 10. char. 1434.

Necessitatem appellat Plato mundi animam, non quia vel naturæ, vel rationi inferat violentiam, sed quia omnia in suo quodam ordine ab opifice rerum instituto conseruat, neque permittit quæquam leges illius adeo transgredi quin mox regrediatur in leges. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. c. 1434.

Necessitatis nomine non solum materiam intelligere possumus, sed etiam animam in primo processionis suæ signo velut informem materiam instar consideratam: vtraque enim, tum anima tum materia, in primo originis suæ signo informis quidem est, sed facile est formabilis per intelligentiæ munus. Vnde, & ipsi animæ rationes, feminaque formarum naturalium infunduntur, & materiæ qualitates, & formæ. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 39. c. 1463.

Necessitas alia est in ipso naturali rerum ordine ita ut est diuinitus institutum vt res tales sint, tot, & tantæ, sic moueantur, hæc præcedant, hæc comitentur, illæ sequantur, alia sint simul, alie vero seorsum, atque vt sunt ita quoque sunt iudicandæ. Alteram necessitatem in casu quodam ad ordine naturali, vbi vel deforme, vel monstruosum, vel dissidens, dissolutumque videtur, & fingitur Deum cum hac pugnare, nō enim reuera pugnat, quid enim repugnet omnipotenti? at videtur vt dixi pugnare, quod hæc a diuina similitudine prolapsa longius in dissimillimam Deo cadit deformitatem quasi iam rebellatam, sed a Deo interim quasi repugnante, ac expugnante miris modis in ordinem quandoque redactam. Marfil. Ficinus in Plat. de leg. dial. 7. ch. 1580.

Necessitatis oppositum non est putandum esse secundum formalem rationem ipsum, quod dicitur impossibile, in ipso enim formali necessitatis opposito nulla debet includi necessitas, at in impossibili includitur. Impossibile enim est, quod esse non potest, quod esse nequit, necessarium est non esse, & in ipso necessario impossibile videtur includi, quod enim necessarium est existere, impossibile est non esse, verum autem necessarii oppositum est contingens. Mar. Ficinus de fato, capit. 1. chart. 1679.

Necessarium si datur, datur, & eius oppositum, ideo si datur oppositum necessario ratione formali extare oportet pariter ad vtrunque contingens, & si dādum est oppositum ratione materiæ, dicemus ei quod esse necessarium est opponi, quod impossibile sit existere, & inter hæc medium possibile collocabimus quod est contingens, tum sæpius quod necessario potius appropinquat, tum rarius quod declinare videtur ad impossibile, tum indifferenter esse, vel non esse contingens. Marfil. Ficinus de fato capit. 1. chart. 1679.

Necessario euenire, quæ ex cælo indicantur eadem forsitan apud nos ex hac materia, regioneque contingenter eueniunt, materia quia omnium æque formarum est auida, regione quoniam innumerabiles hic, & inter se pugnantibus conflunt qualitates. Marfil. Ficinus de fato cap. 1. ch. 168.

Necessitas conditionalis non trahit secum absolutam. Mar. Fic. in Plot. de prouid. cap. 20. c. 1700.

Necessitudo est charitas in consanguineos, affines cognatos, agnatos, gentileque omnes. Franc. Patr. de regn. 1.8. capit. 9. char. 349.

Nectar quid aliud est apud Deos, quam quod Deus aliquis haurit, quod menti subest, mentis haurit rationem, & mens ipsa iam satuta conqueſcit. Plot. En. 3. libr. 5. cap. 9. ch. 299.

Nectar vocatur luminis diuini consecutio in voluntate. Mar. Fic. in Plat. phil. c. 1206.

Negatio nil adiungit, sed non esse dicit. Plot. En. 2. 1. 4. cap. 14. chart. 168.

Negatio rerum a Deo est tutior, & verior quam affirmatio, quoniam longe plus est quod a Deo separatū est, quam quod rebus est quasi communicatum; & facilius mentitur affirmando, quam negando. Mar. Fic. in Dion. Arcop. de trinitate. c. 1017.

Negationes circa summum primum Deum semper indefinitum relinquunt illud, & in sua amplitudine liberum, aptius quoque Deo animam præparant, dum hanc ab humanis conditionibus, definitionibusque segregant, & quasi iam circumscripam Deo prorsus in circumscripto committunt. Marfil. Ficinus in Plat. Parm. cap. 54. chart. 1168.

Negationes circa primum fiunt, non tam propter imbecillitatem intelligentiæ nostræ non valentis aliter circa illud agere, nam, & neque aliter circa idem agit intellectus primus, quam quia nec aliter illud attingi potest, aut debet, nec aliter intellectus attingere, quam sua multiplici proprietate post habita vnitati vnitatem simpliciter offerendo. Marfil. Ficinus in Plat. Parmen. cap. 55. c. 1169.

Negatiuæ conclusiones debent incipere à magis vniuersalibus ad particularia, vt si non est animal nec homo affirmatiuæ contra, vt si est homo est animal. Marfil. Ficinus in Plat. Parm. cap. 54. c. 1171.

Negationis ordo triplex consideratur a Proclo: primus vt alia negantur ab vno quantum sibi competit ad seipsum, qui est primus apud Parmenidem gradus: secundus vt alia quantum sibi pariter, & ad alia, & hic est gradus secundus: tertius vt alia negantur quantum spectat ad alia solum. Marfil. Ficinus in Plat. Parmen. cap. 66. chart. 1179.

Negare de primo aliquid, est hoc ab illo secernere, secernere vero hoc ab illo non possumus, nisi prius hoc in seipso formauerimus, atque illud. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 79. c. 1189.

Negatio, vel distributio termini multiplicis non negat, aut distribuit ipsum, pro omni supposito cuiuslibet significati. Io. Pic. Mir. in Apol. c. 157.

Negationes alia sunt affirmationibus meliores, alia consortes, alia deteriores. Primæ, cum probamus primum non esse ens, tanquam melius ente, & entis principium. Secundæ, cum non ens cum ente probamus admixtum. Tertiæ, cum priuationes, & fluxus, & informem materiam non ens appellamus, tanquam integro ente longe deteriora. Mar. Fic. in Plato. Parm. cap. 40. char. 1156.

Negationes circa Deum nō defectum significant, sed excessum. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 54. c. 1168.

Negans instantiam asserere debet. Io. Fran. Pic. Miran. in exam. van. doct. gen. 1. 6. cap. 8. c. 1124.

Negligentiæ paruorum causa duplex: aut quia nihil referre ad totum putat si parua negliguntur, aut si re-

ferre putat, præ segnitie, & delictis negligit, aut alio quodammodo fit, non enim tunc negligentia erit, quum fieri non possit, vt quis omnium, aut paruorum, aut magnorum curam gerat, ideoque ob impotentiam curam gerere non possit. Plato de legibus dialogo 10. char. 926.

Nemesis est numen proprium introductum ab antiquis, ad punitionem superborum. Marsilius Ficinus in Plat. de legib. dialog. 4. char. 500.

Neptuno forte contigit insula Atlantidis, & eam inhabitandam dedit filijs suis, quos ex femina mortali suscepit in eiusmodi quodam insule loco. Plato in Atlant. char. 768.

Neptuni templum in insula Atlantica erat stadij longitudine, amplitudine trium iugerum, altitudine ad horum proportionem congrua, sed speciem quandam barbaricam præferebat. Omne templum extrinsecus argento oblectuerant exceptis summis partibus, quas auro. Intrinsecus fornix eburnea, tota auro, argento, & orichalco variegata erat, Parietes, columnas, pavementum orichalco intexerant, statuas aureas erexerunt. Deum in curru stantem vt sex alatorum equorum auriga esset, & præ magnitudine fornix vertice contingeret, & circa ipsum Nereida centum delphinis insidentes, circa templum imagines ex auro stabant omnium regij generis tum mulierum tum virorum qui ex decem familijs è filijs Neptuni orti erant. Plato in Atlant. char. 769.

Neptunus prouidentiam naturalem, Pallas prouidentiam intellectualem significat. Marsilius Ficinus in Plato Timæum. cap. 5. chart. 1439.

Neptunus sit numen fouens generationem atque gubernans. Marsil. Fic. in Plat. Atlantico. chart. 1486.

Neptunum ex muliere filios procreare intellige, vel ex terra genuisse, vel afflatu quodam ex priori viuendi forma in alteram formam regenerasse. Marsil. Fic. in Plat. Atlant. char. 1486.

Nerui facti sunt, ne si semen in ossa esset & ignitum esset & rursus refrigeraretur ne carie corrumpatur: ideo subornauit genus neruorum & carnis, vt per illud dum intenditur & remittitur, omnia membra alia colligaret, & corpus circum cardines ad flexionem & extensionem aptum efficeret. Plat. in Tim. char. 754.

Nerui facti sunt ex ossis & carnis non fermentate mixtura flauo colore, vt validiorem & viscosiorem carnibus, molliorem autem & humidiorum ossibus vim nerui adepti sint. Plat. in Tim. char. 754.

Neruus est soliditate medius, frigidus, & quodammodo humidus. Marsil. Fic. in Plat. Timæ. cap. 73. char. 1478.

Nerui facti sunt ad ossa vincienda iuncturis. Marsil. Fic. in Plato Timæum. cap. 73. chart. 1478.

Nescientes sine peccato degunt negotia alijs committentes, & qui nesciunt si saltem se nescire nouerint, non errant; sed qui nescientes putant se scire, ea maxima est ignorantia. Plat. in Alcib. 1. char. 342.

Nestorem dicendi robore oēs homines superasse dicunt, & temperantia excelluisse. Plat. de leg. dial. 4. ch. 830.

Niger color dicitur qui visum vnt. Plat. in Tim. ch. 751.

Nihil nimis, vetus prouerbum ab omnibus laudatum. Plat. in Menex. char. 550.

Nihilum volentes antiqui exprimere, dixere οὐδὲν id est, ne vnum quidem. Marsilius Ficinus in Plato Parmenide. cap. 42. char. 1158.

Nihil è nihilo prouenit, omnia ex ijs, quæ sunt procreantur, quæ non sunt, naturam nullam habent, qua fieri valeant. Contra quæ sunt, naturam non habent per quam aliquando non existant. Mercurius Trimeg. Pi. mander. cap. 2. char. 1840.

Nihil ex nihilo fit. Leo Heb. de Amo. dialog. 3. char. 245.

Nymphæ sunt numina, quæ generationi præfunt, ideo dicuntur aquas habitare, vel syluas, quoniam genera-

tio per humorem expletur, & descendit ad sylum, id est materiam primam. Dionysius est præfectus, est enim Deus generationi, & regenerationi præfens. Marsil. Fic. in Plat. phæd. cap. 7. char. 1374.

Nitens per seipsum ad felicitatem; nihil maius vel perfectius sua natura assequi potest. Ioan. Pic. Mirandul. in Heptapl. lib. 7. in proemio. char. 47.

Nitrum efficitur ex ea terræ specie, quæ aqua multa destituitur ob ignem, & tenuioribus terræ partibus constat, & saluginosa est; & ex dimidio ab aqua compacta, & item sal. Plato in Timæum. char. 747.

Niues colligi iactatione densarum nubium constat. L. Apul. de mundo. char. 233.

Nobiles solidicendi sunt prudentes & iusti, etiam si è venis aut empticij nati sint. mali vero etiam ex honestis maioribus nati, non sunt nobiles. Philo Iudæus de nobilitate. char. 566.

Nobilis est aliquid aliquo aut sua forma, aut suo inuicem respectu. Bess. Cardin. in calumn. Platon. libr. 3. cap. 10. char. 35. tergo.

Nobilitas nulla illustrior esse potest, quam eorum quorum maiores præclarum aliquod facinus pro republica gesserunt. de qua optime meriti extiterunt. Franc. Patric. de repub. lib. 3. cap. 3. chart. 84.

Nobiliores cauere debent, nequid per vim in republica agant, neue sibi plus arrogant, quam alijs tribuant. Franc. Patric. de repub. lib. 6. cap. 1. char. 185. ter.

Noe biceps depingitur, quia vidit varias mundi dispositiones, tum ante, tum post diluuium. Leo Hebræ. de Amor. dialog. 3. char. 257.

Nomen quid est.

Nomen est minor pars orationis. Plat. in Crat. ch. 72.

Nominum omnium rerum mensuram esse asserbat Protagoras, vt quales res viderentur mihi tales essent: quales tibi tales esse. Plat. in Crat. char. 72.

Nomen est instrumentum, quo nos docemus quid inter nos mutuo, & res quatenus se habent discriminamus. Plato in Cratylo. chart. 73.

Nomen est doctrinæ instrumentum. Plato in Cratylo. char. 73.

Nomen est quoddam rei imitamentum. Plato in Cratylo. char. 92.

Nomen est signum vocis impositum his, qui illas faciunt. Plat. in soph. chart. 118.

Nomen vnumquodque de aliquo dicitur. Plato in Parmen. char. 206.

Nomen est dictio simplex significatiua eius, quod secundum essentiam prædicatur, & omnis quod secundum seipsum minime dicitur. Speusippus in Plato. definitione. char. 1964.

Nomen est instrumentum quoddam indicans, & distribuens cuiusque rei substantiam, vt tela textoris pestem. Alcim. cap. 6. char. 1949.

Nomina prima sunt apud superos, quibus mutuo sua cognominant, & nostra. Secunda apud animas sapientum, qui per conceptus ideales, vel naturaliter sibi notos constituentes nomina, res diuinas primo reuera, deinde ad illorum similitudinem nostras nominant. Marsil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 17. char. 1142.

Nomen verum nil aliud est (vt Platoni placet) quam rei ipsius vis mente primo concepta, voce deinde expressa, & demum literis significata. Marsilius Ficinus in Plato Cratylo. char. 1310.

Nomen est instrumentum quoddam, quo rem nominatim ab alijs discernimus. Marsilius Ficinus in Plato Cratylo. char. 1311.

Nomen rei ipsius est vis quædam mente concepta primum, voce deinde expressa, litteris demum significata. Mar. Fic. in Plat. phil. lib. 1. cap. 11. char. 1217.

Numen

Numen insitum & insidens & incubans dicit Plato, quia intelligere debes numen non solum adesse, sed assidue inesse & fauere, præcipue fauere, & fauendo seruare si grate colatur ab his, qui munere eius vtuntur. Marsil. Fic. in Plat. de leg. dialog. 6. char. 1505.

Nominis quid est esse, est relatio ipsius nominis ad rem ex ipso significatam. Quid rei est ipsam esse essentiam, quæ refertur ad nomen. Ioannes Francisc. Pic. Mirand. de prænoione. lib. 1. cap. 3. char. 376.

Nomen vt impositum & in natura.

Nomina formantur ex literis, vt pictura ex coloribus & qui profert omnes literas, & omnes colores, recte profert; qui non profert omnes, male profert. Plato in Cratylo. char. 93.

Nominum artifex & legislator potest esse bonus, & non bonus. Plato in Cratylo. char. 93.

Nomina possunt & recte, & non recte distribui, & in verbis idem, & in sermonibus. Plat. in Crat. char. 93.

Nomen si recte positum esse debet, conuenientes literas habere debet, & literæ illæ conueniunt, quæ similes sunt rebus. Plato in Cratylo. char. 94.

Nomen si rei similitudo est, necesse est elementa rebus ex natura similia esse, ex quibus prima nomina quis componet; vt nemo composisset picturam alicui rei similem, si non a natura fuissent pigmenta, quæ similia essent, ex quibus componuntur ea, quæ pinguntur, similia illis, quæ imitatur pictura. Plat. in Crat. char. 94.

Nomina bene posita sunt, cum omnia infunt, cum pauca male. Plat. in Cratylo. char. 94.

Nomina quantum fieri potest rebus similia esse debent. Plat. in Crat. chart. 95.

Nomina qui imposuit est sciens & cognoscens res. Plato in Cratylo. char. 96.

Nomina non sunt in cognitione rerum, vt sine illis res non cognoscantur, nam absque nomine res cognosci possunt. Plato in Cratylo. char. 96.

Nomina lege & consuetudine esse, existimabat Hermogenes. Plato in Cratylo. char. 71.

Nomina natura esse existimabat Cratylus. Plato in Cratylo. chart. 71.

Nomen quodcumque quis imponit rei, id ipsum est singulis nomen. Plato in Cratylo. chart. 71.

Nomina imponere legislatoris est officium. Plato in Cratylo. chart. 73.

Nomen legislator imponit vnicuique aptum natura. Plato in Cratylo. chart. 73.

Nomina nobis tradidit lex. Plato in Cratylo. chart. 73.

Nomina si recte imponi debent, opus est legislatoris, vbi magistrum habet dialecticum virum. Plato in Cratylo. chart. 74.

Nomen ex natura reititudinem quandam habet, & non cuiusvis viri est ipsum rei cuique recte imponere posse. Plato in Cratylo. char. 74.

Nominum impositio consideranda est earum rerum, quæ circa res perpetuas, & a natura productas consistunt: nam foras esse quædam a potentia diuiniore, quam quæ hominum, imposita sunt. Plato in Cratylo. char. 77.

Nominum primi impositores non viles fuerunt, sed sublimium rerum periti & contemplatores. Plat. in Cratylo. char. 79.

Nomina primum posita iam confusa, & occultata sunt ab ijs, qui ipsa tragice tractare volunt, ita vt addant, & eximant literas boni soni gratia, & præ exornationis studio, & temporis diuturnitate vndique peruertant, ita vt veritatis nullam curam habeant, os autem formant, ita tamen efficiunt, vt nemo hominum intelligat quid nomen ipsum velit. Plato in Cratylo. ch. 85.

Nominum Etymologiam quærere oportet, quousque peruenierimus ad illa nomina, quæ aliorum elementa

sunt. Plato in Cratylo. char. 88.

Nominum rationem qui reddere nesciunt, cōfugiunt ad id, quod Dij nomina posterunt, aut quod à Barbaris ipsa accepimus. Plat. in Cratylo. char. 90.

Nominis reititudo est hæc, quæ qualis res est, indicat, nam docendi gratia nomina dicuntur, igitur eius est ars & sunt ipsius opifices. Plato in Cratylo. chart. 92.

Nomina diuina effingunt Theologi ad beneficarum summe diuinitatis progressionum explanandarum & laudandarum expressionem. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus; char. 1030.

Nomina (ait Socrates in Cratylo) circa res sempiternas naturam rei magis attingere; circa vero mutabiles, nomina quoque sæpe mutari, & magis in positione versari. Proc. in Alcib. 1. char. 1909.

Nomina docet positione constare in Cratylo, sed id non temere, sed naturam rerum secutam fuisse, nec aliud nominum reititudinem esse quam impositionem rei ipsius naturæ consonam. Alcim. cap. 6. char. 1949.

Nominum reitudo conditor erit, qui per nomen rei naturam significabit. Alcim. cap. 6. chart. 1949.

Nomina homines ponunt diuersa ab ipsis rebus, vt aliud res sint, aliud significant nomina. Apud Mosem vero nominum impositiones manifestissime res ipsas indicant, vt res necessario in nomen abeat absque vlla differentia. Phil. Iud. de Cherub. char. 77.

Nomina ex placito & arbitrio putat esse Aristoteles, Plato vero natura. Iacob. Carpent. in Alcinoi præfatione.

Nomina vt pulchra, & cur seruata.

Nomina præstantissimorum virorum seruata sunt, & facta deleta sunt. Nam ignari superstites viri cum montani, & ignari essent, nomina filijs imposuerunt, facta vero tandem negligebant. Plat. in Atlant. c. 766.

Nomina pulchriora non modo familias, sed etiam ciuitatem honestant. Franc. Pat. de rep. lib. 6. cap. 7. c. 214.

Nomina quid significant, & ut componuntur.

Nominum significationes consideranti oportet cogitare sæpe nos literas interferere, sæpe eximere, & acutos accentus transponimus. Plat. in Cratylo. ch. 71.

Nominum omnium vna est reititudo: primi & ultimi, nec in hoc, quod nomen vnum ab alio differt. Plato in Cratylo. chart. 89.

Nomina componenda sunt ex literarum elementis. Plato in Cratylo. chart. 94.

Nomen qui nouit quale est (est autem tale quale est res) noscet etiam rem, quandoquidem similis nomini existit. Plato in Cratylo. chart. 95.

Nomina non significant res, quæ progrediuntur, ac feruntur, sed quæ permanent. Plat. in Cratylo. char. 96.

Nominum ac verborum cura, exquisita plerumque non ingenerosa est. Plato in Thæet. char. 123.

Nomina, quæ consequenter dicuntur & aliquid significant; coaptantur; quæ non significant, non coaptantur. Plato in soph. chart. 158.

Nomen idem qui sæpe dicit, idem dicit. Plato in Parmen. char. 207.

Nomina barbara apud Græcos translata sunt; quia Solon quum in poema suum narrationem transferre vellet, nomen vim perscrutatatus comperit Aegyptios primos illos ipsa scripsisse, & in suam linguam transtulisse, quare & ipse rursus cuiusque nominis vim & significationem excepit, & in nostram linguam translatum conscripsit. Plato in Atlant. char. 768.

Nomina omnia, quibus in sacrificijs vtuntur Sacerdotes quamuis in quibusdam significationibus nobis sit ignota, significant aliquid apud Deos. Iamb. de myster. c. 1902.

Nominum lex disciplinarum est, vt eisdem non eadem

Tom. 3.

Q 9 3

vario

vario modo vtantur, & in suo quæque genere quasi quodam priuilegio recte ac proprie nominare videatur. Bess. Card. in Trapezunt. l. 6. cap. 2. c. 106.
 Nomina habent aliquam actiuitatem naturalem, non vt sunt significatiua ad placitum, sed vt sunt in se res quædam naturales. Io. Pic. Mir. in apolog. c. 175.
 Nomina naturarum plus significant quam ab eis deriuata, vt vita quam vitalis, scelera quam sceleratus, August. Steuc. de peren. phil. 3. cap. 7. c. 50. ter.
 Nomen, quod in multiplici significatione est, prius distinguere oportet. M. Ant. Nat. de nat. ani. l. 1. c. 4.

Nomen ut Dei & ut diuinum.

Nomen Dei apud omnes quatuor literis scribitur, Hebræi quatuor vocalibus, Hæhohai, Aegyptii Theuth, Persæ Syre, Magi Orsi, Græci Theos, Nos Deus, Arabes Alla, Machometh Abgdii; Nos item a Gabriele accepimus lesua. Certe non aliter tam diuersæ gentes in vno ignoti Dei nomine conuenissent, nisi diuinitus. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. cap. 12. c. 1218.
 Nominis diuini tanta vis est, vt etiam viri a Deo remotiores, & malefici his nominibus mirabilia operentur. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. cap. 12. c. 1218.
 Nominum verorum scientia, & præcipue diuinorum, excelsa est. Mar. Fic. in Plat. Cratyl. c. 1309.
 Nominibus in quibusdam sacris in lingua hebræa miranda latet virtus. Mar. Fic. in Plat. Cratyl. c. 1309.
 Nominibus status quibusdam ordine certo compositis demones quoddammodo includuntur. Mar. Fic. in Plat. Cratyl. char. 1309.
 Nominibus quibusdam diuinis tota Zoroastris sapientia constitit. Mar. Fic. in Plat. Cratyl. c. 1309.
 Nomen Dei ab omnibus quatuor literis scribitur, ut Aegyptii Theuth, Persæ Syre, Magi Orsi, Hebræi nomen illud tetragrammaton, quod vt passim exprimitur, Adonai, Græci Theos, Arabes Alla, Machomet Abdi, nos Iesum. Mar. Fic. in Plat. Cratyl. c. 1309.
 Nomina deorum masculina significant in diuinis actum efficientem, femina potentiam capientem. Mar. Fic. in Plat. Cratyl. c. 1312.
 Nomina in diuinis, quæ statum significant, referuntur ad illorum substantiam; quæ motum, ad actionem; improprie ad actionem intellectualem, proprie ad animalem. Mar. Fic. in Plat. Cratyl. c. 1312.
 Nomina omnia, corpus, anima, vita, & intellectus huiusmodi, particularem dicunt perfectionem, qualis nulla in Deo est. Ioan. Pic. Mirandulan. de ente & vno. cap. 5. char. 249.

Nomina ut concreta, ut abstracta.

Nomen aliud concretum vt calidum; aliud abstractum vt calor: abstractum notat id, quod a se tale est, nõ ab alio: concretum, quod non ab se, sed alterius beneficio tale est. Io. Pic. Mir. de vno & ente. c. 4. c. 244.
 Nomina abstracta magis conueniunt Deo quam concreta, nanque perfectionem significant absque defectu concreta vero perfectionem quandam subiecto communicant secundum varios & inæquales gradus, qualem Deo tribuere impium esset. Iac. Carpent. in Alc. capit. 9. chart. 267.
 Non ens non potest proloqui per seipsum, sed est a cogitatione, & eloquio, ac sermone alienum. Plato in soph. chart. 147.
 Non ens visum est nobis vnum quoddam ex aliis generibus per omnia, quæ sunt, dispersum. Plato in sophistic. chart. 157.
 Non vocatum ad cenam in proverbium est, Plato in Symposio. chart. 281.
 Non nata non solum dicuntur ea, quæ nondum nata

sunt, sed ea quæ carent fecunditate generandi, ita vt ex eis nihil nasci possit. L. Apul. Alc. c. 260. ter.
 Non ens (si dictu fas est) appetit et iam ipsum bonum omnium, quæ sunt excelsius, contenditque quodammodo ipsum quoque in bono esse essentia prorsus superiore, per negationem quandam omnia inde tolerantem. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1055.
 Non ens aut superius est ente vt Deus, aut inferius vt materia. Porph. de occasion. c. 1931.
 Non ens Platonicè dupliciter accipiunt; aut simpliciter pro nihilo, aut secundum quod non ens id est quod non sit homo, sed sit aliud, aut quod hac ratione non est, alia sit, potentia scilicet ens actu non ens, vt materia non ens, quia nihil sit actu formali. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 36. c. 1153.
 Non ens absque ente nec considerare, nec loqui possumus, vt priuationem absque habitu cogitare non possumus. Mar. Fic. in Plat. soph. cap. 18. c. 1286.
 Non ens dicitur si dici potest ipsa natura, vel essentia, vel vis, vel origo non entis, entibus cunctis inserta; Hæc in mundo intelligibili, quasi quædam materia est, ibique defectus alicuius, ac differentie causa, sicut in mundo sensibili materia sua simul, cum dimensione causa est defectus, & differentie passim, & distantiæ materia hæc in initium est non solum non essendi hoc, vel illud, sed etiam simpliciter non essendi; alteritas autem solum causa est non essendi. Mar. Fic. in Plat. sophistic. c. 37. c. 1291.
 Non ens tribus modis accepit Plotinus. Primo non ens omnino vt nihilum. Secundo non ens vere materiam mundi primam. Tertio non vere ens id est formam materiam inhærentem, compositumque caducum & huius proprietates, & accidentia. Mar. Fic. in Plot. En. l. 1. c. 8. cap. 3. c. 1583.
 Nolce te ipsum qui præcipit, admonere videtur, vt agnoscamus animam, qua cognita omnia facile cogniturus sumus. Mar. Fic. in Priscianum super Theophr. ex prooemio. chart. 1801.
 Nolce seipsum desumptum est ex Mosis deuteronomio. Io. Fran. Pic. mir. de stud. phil. l. 2. cap. 2. c. 29.
 Nolce te ipsum ab oraculo dictum est, quia in nobis a natura omnium rerum & notitiarum semina posita sunt. Gab. Bur. de ani. nat. l. 3. c. 81. ter.
 Notio est, cum sit omnium phantasmatum in intellectu congregatio, & particularium omnium in vno quiddam vniuersale collectio, in qua ad vltimum scientia & ars constituuntur. Io. Fran. Pic. mir. in exam. vanit. doct. gen. l. 2. cap. 18. c. 850.
 Notius dupliciter dicitur, nobis, & natura. Io. Carpent. in 1. digress. anal. method. ch. 122.
 Notii sunt, qui non sunt ex iustis nuptiis procreati, etsi pater eorum notus sit. Iac. Carpent. in Alc. defensione. chart. 219.
 Notionibus simplicibus explicandis duplex modus est; vnus ex causis essentia per definitionem exactissimam; alter ex effectibus per descriptionem. Iac. Carpent. in 1. digr. anal. method. c. 159.
 Notio est rei notæ similitudo. Aug. Steuc. de per. Phil. lib. 1. cap. 15. ch. 11.
 Notiora prius tractanda sunt, vt per ea possimus facilius nota cognoscere. Mar. Fic. in Plat. Parmenid. capit. 56. chart. 1170.
 Notitia simplici vniuersali intellectuاليا intellectualia omnia coniugate cognoscimus, notitia scientifica atque cogitativa specierum voluntarie & compositione rationes medias rerum contemplamur, tertia rursum a veritate potentia sensibili per instrumenta cognoscibilia propria contingente sensibilia iudicamus, imaginalem tandem potentiam imaginis sensibilibus apprehendimus. Procl. Alcib. l. c. 1908.
 Notitia in nobis duplex est; simplex & complexa & quælibet

quælibet istarum duplex est, quædam adeo nota, vt nulla egeat probatione, quædam non omnibus, sed sapientibus. Gab. Bur. de rem. l. 5. ch. 139.
 Nouenarius significat munus animæ octo sphaeras in vnam formam conciliaturum. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 33. char. 1460.
 Noua sponte nemo capeffet, nisi quem penituit priorum. L. Apul. de deo socratis. char. 162.
 Nouitas facile memoria tenetur. Plat. in Tim. ch. 729.
 Nouitas admirationem parit. Mar. Fic. in epistol. lib. 6. chart. 824.
 Nox vna totum tempus apparet post mortem. Plato. Apolog. char. 22.
 Nox, & dies sunt vnius, & sapientissimi circuitus Solis circunvolutio. Plat. in Tim. ch. 738.
 Nox est vmbra diei contraria, Solis priuatio. Speusip. de defin. Plat. char. 1962.
 Noctis inuenta est opacitas, vt quies desiderata proueniret animantibus. L. Apulei de dogmat. Plat. lib. 1. char. 225. tergo.
 Noxium omne imbecillum efficit, cui inest. Seba. Fox. in 1. Plat. de rep. dialog. char. 47.
 Nugator est qui litigiose contendit ita, vt sua negligat, & in dicendo a plerisque audientibus non cum voluntate audiatur. Plat. in sophistic. ch. 141.
 Numenium Plotinus quasi præceptorem in omni Theologia est imitatus. August. Steuch. de per. phil. lib. 2. cap. 13. char. 47. tergo.
 Numerare nil aliud est, quam considerare quantus numerus existit. Plat. in Theæteto. ch. 130.
 Numerare didicimus. Age vnum & duo vnde nobis contigerunt, habentibus naturam hæc, vt intelligamus ex parte, ad hoc quod intelligere possumus. Multis autem aliis animalibus neque ad hoc ipsum natura accessit, vt a patre numerare discere possint, apud nos autem hoc nunc fit, ex quibus quid pulchrius quis spectare possit, si vnum ad vnum conferatur quam dici genus? Postea si ad noctis partem deueniet oculis præditus, totum aliud ipsi videbitur, si sane hæc, quæ eadem sunt per multas noctes, & multos dies circumuoluere non desinet, quibus coelum nunquam cessat docere homines vnum, & duo, priusquam etiam tardissimus ad dicendum satis numerare didicerit. Vt enim etiam tria, & quatuor & multa, quisque nostrum, qui hæc videt, intelligere possit etiam ex his vnum fecit Lunam Deum, qui ipsam fecit, quæ modo maior apparens modo minor, progreditur alium semper ostendens diem vsque ad quindecim dies ac noctes. Hic autem est circuitus, si quis vult circulum totum in vnum ponere: vt etiam tardissimum ad dicendum animal discere possit ex his, quibus Deus naturam tradidit, vt discere possint, & vsque ad hæc, & in his omnino animal ea facultate præditum valde numerandi peritum factum est, quod singularim ipsum per se ipsum considerat: At maioris numeri cognoscendi gratia menses ad annum constituit, & omnem numerum contueri incepit. Plato in legum append. chart. 965.

Numerorum diuisio.

Numerus veluti est terra humore subacta alius est, qui æqualis æqualiter fieri potest quadrangulo in figura assimilantes quadrangularem, & æquilaterum appellauimus. At qui in medio huius est vt ternarius, & quaternarius, & omnis, qui non æqualis æqualiter fieri potest, sed aut maior paucies, aut minor pluries fieri potest, aut minus latus semper ipsum amplectitur, altera parte longæ figuræ assimilantes, ex altera parte longum numerum vocamus. Plato in Theæt. ch. 105.
 Numeri septem & octo multiplicati, soli ad efficiendam

mundi animam iudicati sunt. Macrobi. in som. scip. libr. 1. chart. 29.
 Numerus septenarius geminam vincendi obtinet vim, quia ambæ partes eius vincula prima sortitæ sunt: ternarius cum vna medietate, quaternarius cum duabus. Macrobi. in som. scip. l. 1. c. 35.
 Numeri apud pythagoricos triplices sunt, lineares, plani, & solidi. Mar. Fic. in Plato Timæum capit. 19. chart. 1446.
 Numerorum gradus sex sunt; primus in primo ente super ideas, secundus ideis ingenitus; tertius in substantiis incorporeis; quartus in eiusmodi viribus; quintus in corporibus apte conexus; sextus in corporibus quasi diuulsis. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 6. cap. 14. ch. 1786.
 Numerus tripliciter sumi potest, pro numero numerante, pro numero quo numeramus, & pro numero numerato. numerus numerans est anima, numerus quo numeramus sunt vnum, duo, tria, numerus numeratus sunt res ipsæ. Gab. Bur. de ideis l. 1. ch. 40.
 Numerus alius est numerans nostre menti inscius, alius numeratus in rebus numeratis. Seb. Fox. in Platon. de republ. char. 300.
 Numeri apud pythagoricos alii primi, & exemplares, alii secundi & sensibilibus rebus accommodati. Omnia, quæ natura constant, facta esse in numero, nil aliud est quam rebus singulis perfectionem insitam, quæ formæ est cum materia communicantis, deriuatam forma exemplari, quæ consistit in numeris, quos isdem separatos appellant. Iaco. Carpent. in Alc. digress. 12. ch. 313.

Numerus quid est, & ut dicitur & eius inuentio.

Numeri seorsum per se existentes, non quanti, sed substantiæ iudicantur, cum secundum seipsum existunt. Plot. En. 6. l. 1. cap. 4. c. 569.
 Numeri discretio fit per imparis & paris proprietatē. Plot. En. 6. l. 3. cap. 13. c. 628.
 Numerus vnus est ens, numerus explicatus entia intellectus numerus in se agitatus, animal est numerus comprehensus. Plot. En. 6. l. 6. cap. 5. c. 679.
 Numerus, qui est in entibus, est essentialis; qui est in quantitate est eius imago. Plot. En. 6. l. 6. cap. 9. c. 679.
 Numerus est principium, & fons existentibus omnibus, primus, & verus. Plot. En. 6. l. 6. cap. 15. ch. 687.
 Numerus essentialis in anima est. Plotinus Ennea. 6. l. 6. cap. 16. chart. 688.
 Numerus rerum inter se formaliter differentium determinatus est in mundo incorporeo per numerum idealem certum in mundo diuino, qui tamen illic infinitus dicitur, vt quælibet idea, quia totum naturæ suæ, virtutisque possidet plenitudinē, nec extrinsecus terminatur. At nos quolibet numero dato maiorem fingimus, & sic in infinitum in numerando contingit. Plot. En. 6. l. 6. cap. 18. ch. 690.
 Numerus dicitur ab arse, quod antiqui aptare seu componere vocant, vnde rithmus dicitur apud græcos, secundum latinos numerus dicitur. Sirianus in duodecimo metaphysicorum vel in decimotertio secundum latinos ex cap. 2. ch. 57.
 Numeri apud pythagoricos erant intellectuales, iustales, mathematici, & naturales, nõ tamen ex vnitatibus constituti erant, nec quanti, præter mathematicum. Sirian. in 2. metaph. vel in 13. secund. lat. ex cap. 5. ch. 76.
 Numeri quadratura prima appellatur decem, quia constat ex vno duobus tribus & quatuor; secunda triginta sex, quia constat ex quatuor imparibus numeris 1. 3. 5. 7. & quatuor paribus 2. 4. 6. 8. Tertia quadratura est quinquaginta quatuor, quia continet quatuor limites in duplici latere id est, 1. 2. 4. 8. & quatuor alios in eo latere quod ex triplicibus compositum est.

est, 1. 3. 9. 27. communi videlicet accepta singularitate, quæ est vtriusque lateris caput. Chalcid. in Plat. Timæo. chart. 20.

Numerorum initia sunt singularitas, & duitas, & in omnibus rationibus inveniuntur. Chalcid. in Plat. Timæo. chart. 225.

Numerorum cognitio primo inuenta fuit apud Platonicos propter mercaturas. Procl. in Euclidem libr. 2. capit. 4. chart. 38.

Numerus, & rythmus idem sunt, nisi quod hoc græcū, illud latinum est. Bessarion Cardinalis in Calumniam Platonem Plat. l. 5. cap. 3. c. 88. ter.

Numeri in vnitare, & lineæ in centro, non sunt aliud quiddam quam vnititas & cætrum. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1095.

Numerus est ante entia. Mar. Fic. in Plat. Parmenid. capit. 82. chart. 1192.

Numerus nil aliud est quam vnititas repetita. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 7. c. 1411.

Numeri non sunt corporei. Mar. Fic. in Plat. de republ. dialog. 7. chart. 1411.

Numerus quinaris est origo numeri perfecti circularis, siue enim in se per planum ducas efficiunt 25; si per solidum 125. vterque circularis est, incipiens a quinario desinens in quinarium. Mar. Fic. in Plat. de republ. dialog. 8. cap. 3. c. 1415.

Numerus duodenarius est plusquam perfectus, quia fit ex senario geminato perfecto. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Numerus denarius est quodammodo numerus vniuersus, & numerorum vniuersalium origo, quatenus ex eo pullulant centum, mille, decem millia, mille, mille. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. c. 1445.

Numerus duodenarius fit ex geminato senario, numero perfecto scilicet, ipse plusquam perfectus nec misterio caret, quod in eius compositione 7. eligit & 5. nam septem Planetis competit quinaris, quinque mundi plagis scilicet, quatuor elementis, & coelo. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Numeri, & plani, & solidi, vel æquilateri sunt vel inæquilateri. Æquilateri sunt, qui ex numero quolibet in se per seipsum multiplicato creantur, vt bis 2. plani, vel bis duo bis solidi. Inæquilateri sunt, qui oriuntur ex multiplicatione numeri alterius per alterum, vt in planis bis ter 6. ter quater duodecim, in solidis bis, ter bis, 12. bis ter, ter, 18. Mar. Fic. in Plat. de rep. dialog. 8. cap. 6. chart. 1417.

Numeri altera parte longiores sunt, qui ex ductu numeri alicuius in proximum procreantur, vt bis ter sex, in quibus numerus maior in quem minor ducitur, hoc ipso minore vnitare duntaxat est maior. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 6. ch. 1417.

Numeri non solum multiplicatione conficiuntur, sed etiam quodam compositionis modo, cum ad eorum constitutionem vnitati deinceps, vel numero numerus additur. æquilateri cum imparibus vnitare duce numeri adhibentur vt, 1. 3. 5. 7. vnititas est primum æquilaterum, cui si addatur 3. fit 4. secundum æquilaterum, addito 5. fit 9. & sic deinceps. Inæquilateri vero, cū pares paribus dualitate duce numeri adhibentur, vt 2. 4. 6. 8. Vnititas est primum inæquilaterum, fit enim ex vnitare, & dualitate, 6. Inæquilaterum fit ex 2. & 4. cuius latera sunt 2. & ternarius, & sic de alijs. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 6. ch. 1417.

Numeri plani sunt, qui prima multiplicatione numeri procreantur vt bis 2. 4. Mar. Fic. in Plat. de republ. dialogo 8. cap. 6. chart. 1417.

Numeri inæquilateri dicuntur altera parte longiores, vel oblongi, vt bis ter 6. cui vnum latus ter scilicet, est longior altero, duobus scilicet. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 6. c. 1417.

Numeri oblongi sunt, qui ex ductu numeri in remotiorem numerum procreantur, vt bis 4. 8. vel ter. 5. 15. nam hic numerus minorem longiori spatio quam vnitare superat. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. capit. 6. chart. 1417.

Numeri solidi sunt, qui non solum multiplicatione, sed etiam terna replicatione nascuntur, vt bis 2. bis 8. ter tria ter 27. Mar. Fic. in Plat. de republ. dialog. 8. capit. 6. chart. 1417.

Numeri inæquilateri omnes sunt pares, & foeminae ex paribus foeminis constituti; oblongi vero & pares, & impares, sed nimium inæquales. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 6. c. 1418.

Numerorum substantia, nil aliud est quam vnititas toties repetita. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 8. c. 1418.

Numerorum mensura est vnititas; nam semel duo est duitas, semel tria est trinitas. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 8. chart. 1418.

Numeri trigoni nuncupantur, qui ex imparibus, & paribus simul consequenter dispositis componuntur, vt si vnitati addas binarium, fit 3. trigonus, cui si addas ternarium, fit 6. trigonus. Mar. Fic. in Plat. de republ. dial. 8. cap. 7. chart. 1418.

Numeri simplices sunt, qui vnitare simpliciter constant, atque mensurantur, vt 3. 5. 7. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 8. ch. 1419.

Numeri radix, ac semen illud proprie appellatur, qui per se ipsum multiplicatus quasi coalescens & germinans numerum germinat ampliorem. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 10. c. 1420.

Numeri lineares sunt, quos sola metitur vnititas quasi punctum, vt 2. 3. 5. 7. 9. & similes. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 19. c. 1446.

Numerus quinaris est perfectum denarii medium. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 27. c. 1451.

Numerus denarius dicitur vniuersus, & centenarius, & millenarius vniuersales sunt numeri. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. ch. 1432.

Numerus denarius dicitur vniuersus, nam omnes numeros vel infra se implicat, vel per se, suosque explicabit replicando. Mar. Fic. in Plat. de republica dialog. 10. chart. 1432.

Numeri oblongi sunt, qui ex ductu multum minoris sunt in numerum longe maiorem, vt denarius ex ductu duorum in quinque. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 19. chart. 1446.

Numeri plani sunt, qui multiplicantur ex numeris quasi lateribus; vt senarius ex bis tribus, vel ex ter duobus. At quadrati appellantur, qui in seipsum multiplicati sunt. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 19. ch. 1446.

Numeri solidi sunt, qui ex ductione, atque reductione alicuius numeri in seipsum efficiuntur instar molis solidæ in trinam quasi producti dimensionem; vt bis duo bis octo. ter tria ter vigintiseptem. Mar. Fic. in Plat. Timæo. cap. 19. chart. 1446.

Numeri quadrati & æquilateri sunt, qui ex numeri alicuius ductu in se ipsum conficiuntur, vt 16. inæquilateri, qui ex ductu minoris numeri in maiorem, vt 6. ex 2. & 3. Mar. Fic. in Platon. Tim. cap. 19. ch. 1446.

Numeri sunt figurarum termini. Mar. Fic. in Platon. Timæo. cap. 40. chart. 1464.

Numeri in se incorporei sunt, quando nil aliud sunt quam repetita vnititas, hæc autem indiuidua est. At cum primum situm sortiri putantur, fingi possunt in puncta conuerti. item ex tractu quodam a puncto in punctum nasci lineam, & ex eius ductu superficiem, & ex eius descensu profundum. Mar. Fic. in Plat. in leg. append. ch. 1529.

Numeri quidam lineares sunt, superficiales alii, alii cubi, alii solidi. primi, vt binarius vnitati quam proximus, secundus, sicut quaternarius per binarium ab vnitare procedens;

cedens; tertius, vt octonarius ex binario in se reuerso perfectus. Mar. Fic. in Plat. leg. append. c. 1529.

Numerum ait philolaus esse imperiosam quandam, & ex se progenitam sempiternæ mundanorum persecrantia continentiam. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 6. capit. 11. chart. 1786.

Numerum esse exemplar fabricæ mundanæ primum ait Ippasus Pythagoricus, & instrumentum mundani fabri iudiciarii. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 6. c. 11. c. 1786.

Numerum Pythagoras ait esse extensionem, atque actum feminalium rationum in vnitare regnantium, & esse primum in diuina mente consistens a quo, & ex quo omnia componantur, & permanent ordine quodam indissolubili inuicem distributa. Mar. Fic. in Plot. En. 1. 6. cap. 11. chart. 1786.

Numerus verus non est omnis multitudo, sed discreta. Mar. Fic. in Plat. parm. cap. 95. ch. 1199.

Numerus sua natura cum sit multitudo, vnitatis beneficio fit simplex quantum ipse simplicitatis est capax. Io. Pic. Mir. in Hep. l. 3. cap. 1. c. 23.

Numerus quaternarius est numerorum plenitudo, ita dies quartus est plenitudo dierum. Io. Pic. Mir. in Heptap. l. 7. cap. 4. chart. 51.

Numerum ait Pythagoras esse extensionem atque actum feminalium rationum in vnitare regnantium. Gab. Burat. de ente & vno l. 2. ch. 67.

Numerorum proportio quædam est magis temperata, cuius extrema magis accedunt ad naturam vnius, quædam minus. Gab. Bur. de ani. com. l. 9. c. 240.

Numeri proprietates, & utilitas.

Numerus omnis si essentia participat, etiam pars vna quæque numeri essentia participabit. Plato in Parmen. char. 205.

Numerorum omnium quod primo factum est, est vnum. Plat. in Parm. char. 209.

Numeris, aut molibus, aut facultatibus tribus quum sit medium, quod sane est primum ad ipsum; hoc est ipsum ad vltimum, & rursus quod est vltimum ad medium, hoc est medium ad primum; tunc medium, & primum, & vltimum fieri, vltimum vero, & primum rursus ambo media, omnia hæc ita esse continget. Dū autem eadem inter se fiunt, vnum omnia erunt. Plat. in Timæo. chart. 735.

Numerorum cognitionem pueris cum lusu, & voluptate docere debemus, vtilis enim est, & ad causarum ordines, & ad rei familiaris gubernationem. Plat. de leg. dialogo 7. chart. 883.

Numerus non est infinitus, nec qui numerat infinitatem ipsam numerat: & vt in mundo intelligibili determinatus est numerus entium, sic in mudo corporeo; nec animus, & si iugat numeros, auget, sunt enim naturaliter terminati. Plot. En. 6. l. 6. cap. 2. ch. 672.

Numeros Pythagorici secundum analogiam, id est proportionem afferre videntur. Plotinus Enn. 6. lib. 6. cap. 5. chart. 675.

Numerum esse ante entia patet: nam qui vult tantum auri, non vult numerum facere aurum, sed aurum potius facere numerum, & si entia numerum antecederent, casu & contingentia tot essent entia, & cum omne ideo est vnius particeps, vt sit vnum, & vt ens ab ente, quando ens ab ipso ente, vnum a seipso vnum, alioqui non foret ipsum simpliciter vnum. Plot. Enn. 6. l. 6. cap. 10. chart. 680.

Numerum, & vnum ente prius fatemur, nam quodcumque ens perceperis siue sensibile, siue quomodolibet intelligibile; vel ideam, de hoc singulariter prædicatur vnum, & cum vnum sit communiter in singulis, nulli penitus est additum, imo & super vnum, quod est in alio id est ente, atque in eius opposito, id est multitudine;

ne entium, profecto vnum extra aliud & multitudinè per se existit. Plot. En. 6. l. 6. cap. 10. ch. 681.

Numeri verissimi sunt in rebus intelligibilibus, non qui in alijs inspiciantur, sed in se ipsis existant. Plot. En. 6. l. 6. cap. 14. chart. 686.

Numerus nouus fit in homine numerante in genere quætitatis, cum homo numerat. At cum consideras homines ita dispositos, vt in platea, vel choro, præter denarium tuum, est denarius in eis ordinatus in genere quantitatis. Sed numerus partium in re qualibet naturalium essentialis est, & naturaliter in substantiæ genere collocatus. Plot. En. 6. l. 6. cap. 16. ch. 688.

Numero infinitum aduersatur. Plotinus, Ennead. 6. lib. 6. cap. 17. chart. 689.

Numerum infinitum, vt & lineam infinitam dicimus, nõ quod sit talis, sed quia licet excogitare. Plot. En. 6. l. 6. cap. 17. chart. 689.

Numerum totum in multiplicationibus mensurat vñū latus, vt nouenarium ternarius. Syrianus in decimotertio metaphysicorum, vel in decimoquarto secundum latinos, ex cap. 7. ch. 119.

Numero cuncta assimilari pythagoreorum est proverbium. Syrianus in 12. metaphysicorum, vel in 13. secundum latinos ex cap. 4. ch. 71.

Numerus septenarius laudatur a Pythagoricis, vt optimus, naturalissimus, & sufficientissimus. Chalcidius in Plat. Timæum. ch. 19.

Numeri qui finibus decumani numeri continentur, alij alios pariunt, alij ab alijs nascuntur, solus septenarius nec gignit ex se alium numerum infra decumanum, nec a quoquā ille nascitur. Chalcid. in Timæum. Plat. chart. 19. tergo.

Numerus septenarius Minerua a veteribus est appellatus, ita vt illa sine matre perpetuo virgo. Chalcid. in Tim. Plat. char. 19. tergo.

Numerus septenarius ideo naturalis, & optimus habetur, quia multa eorum, quæ naturæ lege proueniunt, iuxta hunc numerum fieri notantur. Primo septimani partus ante cæteros legitimi sunt in generis humani fetibus. Septimo mense dentes aguntur. Septimo anno mutantur. Idem quoque secunda hebdomada pubertatem affert vtrique sexui gignendi, & patiendi maturitatem. Tertia hebdomada ostendit se flos & lanugo circa genas. Quarta hebdomada definiuntur incrementa staturæ. Quinta plenam iuuenilis ætatis perfectionem, & in ægritudinibus motus fit per septenarium. Chal. in Tim. Plat. c. 19. ter.

Numerus septenarius dinumerat sensuum omnium, qui sunt in capite septem meatus, oculorum, aurium, narium, & oris: vitalia quoque, lingua, pulmo, cor, lien, hepar, duo renes; vocalium litterarum numerus, lunæ crescentis, & decrescens transfiguratio; septem in mundo sunt planetæ. Chal. in Plat. Tim. c. 19. pag. 2.

Numerus ternarius optimus habetur; primus enim ante omnes perfectus est habens initium, finem medietatem, quibus crescunt corpora, & iuxta quæ corporea incrementa progrediuntur, cum vnum interuallum lineam, duo superficiem, tria corpus procreant, & omnia tria dicuntur, cum duo dici non possunt. Ex hoc fit senarius plenus, & perfectus, qui est æqualis his partibus è quibus constat. Chal. in Tim. Plat. ch. 19. pag. 2.

Numerus augendo semper fit infinitus. Proc. in Euc. l. 1. cap. secund. chart. 3.

Numerum diadem appellauit Zaratas Pythagoræ doctor numeri matrem, & vnum patrem. Plutar. de animæ genitura è Timæo. ch. 437.

Numerum omnia æmulari Pythagoras astruebat. Plutar. de animæ genitura è Timæo. ch. 448.

Numerus duodenarius nouem continet non solum amplitudine, sed proportione sexquialtera, & decem sequitertia. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. c. 1415.

Nume-

Numerus ubi rebus numeratis contingit extrinsecus, æqualitatem vel inæqualitatem rite dici; ubi autem numerus est essentialis, & intimus, identitatē dici posse. manifestum est. Mar. Fic. in Plat. parm. cap. 69. c. 1181.

Numeri, & figuræ quantitates incorporeæ sunt, tamen quia dimensionem aliquam suscipiunt, non pari dignitate, qua impartibiles substantiæ censendæ sunt. Mar. Fic. in Plat. Theæt. char. 1281.

Numerus denarius omnium numerorum integerrimus est, nam continet, & numeros intra se numeratos, & replicat ex se innumeros. Marfil. Fic. in Plato. dialogo de republ. 1. char. 1396.

Numerus duodenarius iuxta Platonis opinionem est vniuersalis formæ mundanæ, vel humanæ atque ciuilibus gubernator, primumque rerum propagationi, vel mutationi congruit, primum enim est crescentium ac abundantium numerus. Marfil. Fic. in Plato. de republica dialog. 8. cap. 3. char. 1415.

Numerus fatalis minor est 729. a nouenario ter aucto procreatum. Marfil. Fic. in Plato. de republica dialogo. 8. cap. 3. char. 1415.

Numerus quinarium conuenit quinque mundi plagis, quatuor scilicet elementis & coelo. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Numerum duodenarium summopere colit Plato, quia est primum inter solida medium, & quia ex quinario, & septenario compositus est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dialog. 8. cap. 3. char. 1415.

Numerus duodenarius ideo præcipuus est, quia componitur ex 5. & 7. sed etiam resolue quinarium in 3. & 2. bis, 3. faciunt 6. & bis 3. bis 12. bis 6. 12. Resolue, 7. in 4. & 3. ter. 4. 12. Non solum ergo quinque, & 7. faciunt 12. sed etiam in vitroque partes inuicem mixtæ scilicet multiplicati 12. efficiunt. Fit etiam 12. ex primis numeris inuicem multiplicatis 3. & 4. 12. si duo nō est determinatus numerus, sed multitudo confusa, primi numeri sunt 3. & 4. elementa duodenarii, ob hoc etiam celebrandi. Marfil. Fic. in Plat. de republ. dialog. 8. cap. 3. ch. 1415.

Numerus duodenarius non sine graui causâ à Profetis, sacrisque eloquijs obseruatus est, implet enim geminatus diem. Marfil. Fic. in Plato. de republica dialogo 8. cap. 3. char. 1415.

Numerus septenarius multa metitur, per annos mutationes in vita, per dies mutationes in morbis maiores, per horas vero minores, tum in bonum tum in malū. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 2. c. 1414.

Numerus cum peruenit ad sex, qui perfectus est, designat perfectum habitum, quando ad octo, qui deficit partibus, forte deficientem, nisi res soliditate numeri vel ratione alia compensetur, quando duodecim, qui abundat, fertilitatem, quando ad numeros inæquilateros, inæqualitatem, quando ad æquilateros, æqualitatem; quando ad solidos firmitatem, & plenitudinē; cum peruenit in diametralibus ad proportionem dupla minorem, fertilitatem, cum in ipsō a proportionem dupla maiorem, fertilitatem. Marfil. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Numeros in ipso ente primo, tanquam primos destinatores entium illic idearumque existere probat Plotinus, & Proclus subtilissime. Mar. Fic. in Plat. de republ. dial. 8. cap. 7. char. 1418.

Numerus duodenarius orbi maxime congruit præ cæteris, nā Sol & Venus duodecim percurrit mensibus, Jupiter annis duodecim, luna quotidie 12. currit gradus motu medio, & suas duodecim gradibus habet mansiones, & cum sole menses habet duodecim. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Numeri similes sunt æquilateri æquilateris, cubi cubis, inæquilateri illi sunt confimiles, quorum latera sunt proportionalia, vt 6. & 24. latitudo senarij est 2. lon-

gitudō 3. nam bis ter faciunt 6. numeri vero 24. latitudo est 4. longitudo 6. nam 4. 6. faciunt 24. & vt se habet 4. ad 2. ita se habet 6. ad 3. itaque vt se habet latitudo numeri 24. ad senarij latitudinem, sic longitudo illius ad senarij longitudinē, & hac ratione similes appellantur, qui his proportionibus non conueniunt dissimiles iudicantur. Marfil. Fic. in Plat. de republ. dial. 8. cap. 4. char. 1416.

Numerus duodenarius maxime conuenit vniuerso, & fertilitatem incrementumque significat, quia primus est, & princeps abundantium numerorum. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 4. ch. 1416.

Numeri procedentes ab octo primo solido ad 27. secundum solidum, & in numeris inde productis quot sunt augmentationes superantes, totidē & superatæ. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 4. ch. 1416.

Numerum senarium spōsale primum Pythagorici appellant, quoniam in eius conceptu mas cum foemina coit, scilicet impar cum pari. Secundus sponsalium est duodecim, quia in eius conceptu 3. cum 4. se miscet. Vbi vero par & impar per media distant, congregari non videntur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 4. c. 1416.

Numeros fatales producit Plato ad solidū iam ad summum, vt hinc ostendat ubi ad summum vel peruentū est paulatim in oppositum omnia relabi, cum in eodē habitu natura mobilis conditio diutius permanere nō patitur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. c. 1416.

Numerus duodenarius si ter augetur, vt 12. duodecim duodecim, efficit 1728. habens latius diatessaron, & diapente ipsius diatessaron elementa, qui numerus maxime conuenit vniuerso: nam mille conuenit firmamento, septies centum planetis septem, 28. vero additum est ad lunarem circuitum exprimendum. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1416.

Numeros diametrales appellat Plato quinitates, quia in primo quadrato latus est 2. in quadrato diametri 3. solidos nominat numeros trinitatis, quia trina replicatio numeros facit solidos, & trina dimensio corpus solidum, sed præcipue illos solidos vocat trinitatis, quos producit ex nouenario, qui resoluitur in ternarium. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 5. ch. 1417.

Numeri, vt in figuris duo trianguli quadratum efficiunt, sic duo numeri trigoni quadratum efficiunt, vt 3. & 6. ambo trigoni 9. creant quadratum. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 7. c. 1418.

Numerus octonarius propter æqualem ad vltimum distributionem a Pythagoricis iustitia appellatur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 6. c. 1418.

Numeris inferiora distingui, atque sicut & rerum, sic & numerorum species omnes suis quibusdam viribus quasi prærogatiuis ac priuilegijs pollere manifestum est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 7. c. 1418.

Numeri similitudinem quandam habent ad Deum, nam quilibet numerus agens secum ipso generat numerum, vt bis 2. 4. ter tria, nouem, & postquam genuit, per genitum generat alium, vt bis 4. ter nouem 27. & potest numerus hic auctor sine hoc instrumento eundem per se numerum producere; quē hoc instrumento produxerat, vt bis duo bis octo, ter tria ter 27. Ex his apparet Deum secum ipso agentem alia procreare, & si creatura prima vtatur vt media ad effectus alios producendos, nihilominus potest eisdem sine hoc medio procreare agendum secum ipso. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 8. c. 1419.

Numeri ita se habent ad vnum, vt post Deum omnia ex quadam ipsius Dei proprietate, vna cum quadam illinc degeneratione constant, atque ex eodem simul & altero, & vnitatem atque multitudinem, ita ternarius tanquam primus numerus non multitudine prima, sed primus numerus, ex vnitatem fit, & diuitate tanquam quadam vnitatis degeneratione, & alteritate, confu-

confusaque multitudine, & sic cæteri numeri hanc primi numeri sortem sequuntur. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 8. c. 1419.

Numerus æquilaterus si inæquilaterum multiplicat, semper oritur inæquilaterus, vt quater sex viginti quatuor, qui est inæquilaterus. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 11. ch. 1420.

Numerus solidus, si inæquilaterum multiplicabit, vel contra, nunquam solidus procreabitur, vt bis octo 16. vel octies sex 48. qui non sunt solidi. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 11. c. 1420.

Numerus solidus si solidum multiplicat, siue se, siue alium, solidum quoque creabit vt octies octo 64. octies 27. 216. Marfil. Fic. in Plat. de republica dialogo 8. cap. 11. char. 1420.

Numerus æquilaterus, si æquilaterum multiplicat, semper nascitur æquilaterus, vt 4. 4. 16. At si inæquilaterus inæquilaterum, oritur inæquilaterus, vt bis sex duodecim. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. c. 11. c. 1420.

Numeri æquilateri cum ex imparibus sunt, filii boni appellantur, & qui inæquilateri, vt qui ex paribus, filii mali appellantur. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 13. char. 1421.

Numeri, qui nascuntur ex æquilateris vel per se vel inuicem multiplicatis, tanquam sponsis bonis bonæ proles nascuntur, ex inæquilateris malæ. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 18. char. 1422.

Numeri æquales sphaeris magnis competunt planetarū & soli atque ætheri propter motus æqualitatem, Ioui quoque & Veneri ærique medio ob temperantiam qualitatū. Marfil. Fic. in Plat. de republ. dialog. 8. capit. 14. chart. 1422.

Numeri æquilateri & æquales per centies centum significati præcipue conueniunt firmamento propter motum eius æqualem, simplicem, simpliciter circulem; inæquilateri vero planetis, & elementis propter inæqualem, & multiplicem motum, oblongi Marti, & Mercurio, Lunæ, mutationum auctoribus plurimarum atque maximarum, inter elementa igni ob eandem causam potissimum, atque aquæ. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 14. c. 1422.

Numerus senarius in se ductus circulum facit planum 36. & in se redactus facit solidum 216. & dicuntur circulares, quia incipientes a 6. desinunt in sex. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 17. c. 1424.

Numerus Geometricus, idest proportionalis magnam in se vim habet ad bonam prolem, & non bonam; & ultra vero translationes eiusmodi obseruare oportet numerorum similitudinem in temporibus mundi & ætatibus humanis. Nam cum peruenitur ad laudatum numerum, vel oppositum, aut oportunitas est ad bonum, aut occasio ad malum, & illinc secunditas, & pro pagatio ad bonum, hinc sterilitas, vel successio ad mala. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 13. ch. 1422.

Numeri, qui fiunt ex solidis, proculdubio proles bonæ sunt, at ex mixtura inæquilaterorum cum solidis, nunquam bonæ. Marfil. Fic. in Plato. de republ. dialog. 8. cap. 13. char. 1422.

Numerus quadratus æquilaterus decem millia, proprie stellis fixis, quæ sunt in firmamento, respondet, vt non immerito selectus principio fuerit. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 14. char. 1422.

Numerum ternarium in nono de republica maxime colit Plato, item quadratum ab eo factum idest 9. rursus solidum ab ipso confectum 27. & denique magnū illum numerum aë fatalem scilicet 729. quia primam radicem habet 3. secundam 9. tertiam 27. nam fit & ex 9. ter aucto, & ex 27. bis aucto, & sic solidus est, & circularis, coelestibusque conueniens. Sed in hoc octauo ampliora facta significaturus, numerum accipit ampliolem 1728. ex 12. ter aucto procreatum per

millenarium firmamentum significans. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 14. c. 1422.

Numero ternario gaudet Plato tanquam primo velut omnium sacratissimo. Gaudet quoque centenario quasi foetu vniuersi numeri idest denarii, quum centum in decimo de republica introducit quasi quemdam vitæ finem, & iudicii terminum. Gaudet etiam millenario præsertim in phædro tanquam e denarii corpore, decies decem decies faciunt mille solidum. Delectatur etiam hic clam & in phædro decem millibus, quoniam ex decem & mille resultat, sed inæqualem dignitatem interim vtrique reportat. Item fit ex 100. in se ducto velut æquale, & hic gaudet millies mille tanquam corpore centenarii, qui & centesimus cubus dicitur potest. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dialog. 10. cap. 15. char. 1423.

Numerus senarius in planetis peruenit in bonum & vniuersum. Si a firmamento inceperis, in Venerem. Si a Saturno sexto mense perducis, ad solem. Si a natiuitate annos numeres incipiens à Luna, anno sexto consequeris Iouem; ita vt non absque mysterio Moses senario digiti numero vult mundū fuisse perfectū. Ordo vero planetarum est sicut Platonem Saturnus, Iupiter, Mars, Mercurius, Venus, Sol, & Luna. Mar. Fic. in Plato. de rep. dialog. 8. cap. 17. char. 1424.

Numeri plani possunt vno medio colligari: nam 9. & 16. plani sunt numeri, & colligantur vno medio, scilicet; nam ita se habet 12. ad nouem, vt 16. ad 12. sex qui tertia enim est proportio; continet enim 12. totum 9. & tertiam partem, & 16. continet totum 12. & tertiam eius partem. Mar. Fic. in Plat. Timæ. cap. 19. ch. 1446.

Numero quaternario plenitudinem mundani tum corporis tum animi Pythagorici designabant, eamque in reiuirando testabantur naturæ perpetuo fluentis fontem esse quadruplicem. Marfil. Fic. in Plato. Timæum cap. 20. char. 1447.

Numerus quaternarius implet omnem differentiam numerorum, primum parem, primum imparem in se continet. Implet simplicem numerorum progressionem, quando terminis quatuor explet denarium 1. 2. 3. 4. Implet processum ac dimensionem terminis quatuor atsequens puncto, longitudine, latitudine, & profunditate. Implet musicam consonantiam, nempe intra quaternarij limites dupla, quadrupla, sesquialtera, sesquitercia, diatessaron, disdiatessaron, diapente, diatessaron coercentur. Implet naturam ad quatuor vsque terminos procedentem, substantia, quantitate, qualitate, & motu. Implet denique vniuersum, siue quod in natura, siue quod supra naturā, essentia, esse, virtute, & actione. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 20. chart. 1447.

Numero e quaternario manat quaternarius elementorum numerus; quadruplicitas in coelo quadruplex; sub coelo tempora quatuor; sub tempore quatuor humores; complexionēs, & affectus; super tempus quatuor virtutes surgent; in æternitate quatuor exempla virtutum. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 20. c. 1447.

Numerum in Apollineum non mirum est veteres tum medicinæ tum musicæ originem retulisse, mirum inquam non est, cum morbi quidam & corporis & animi certis concentibus mirabiliter curentur; vtraque enim medicina est, sed altera ex corpore curat animam, altera ex anima curat corpus. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. c. 1455.

Numero duodenario vtitur hic Plato circa resurrectionem, qui sphaerarū mundanarum apud præcos est numerus, putantes octo super quatuor elementa esse celos, quasi dicat opus esse diuina virtute vniuersi domina ad mortuum suscitandum, idque interdum ad hominum doctrinam diuina prouidentia fieri. Marfil. Fic.

Fig. in Plat. de rep. dial. 10. c. 1431.
Numerus vniuersus, idest denarius, opportune animis purgandis accommodatur, vt per hunc significetur vniuersam corporis labem deponendam esse priusquam ad vniuersi puenias principē, penes quē nihil potest esse corporeū. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. c. 1432.
Numerus septenarium attribuunt Pythagorici animis è terrena adhuc matre semotis, & vniuersum sub Palladis sapiētia contēplātibus. At cū primū ab eiusmodi vacatione confurgunt, subeunt octonarium, qui & gignitur & primus est inter numeros solidus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. c. 1433.
Numerū senariū Pythagorici nuptiis, & Genesi accommodāt, & Gamō appellāt, ppter eaq; partes suæ iuxta positæ ipsum gignunt, & simile reddunt genitū genitorī. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 12. c. 1443.
Numeri solidi nō possunt vnico medio copulari, sed duobus saltem medijs, nam solidus numerus est 8. & 27. q. copulari possunt 12. & 18. q. sexquialtera inuicē, pportione sunt, nā ita se habet 8. ad 12. vt 12. ad 18. & ita se habet 18. ad 27. in sexquialtera pportione: continēt enim 27. 18. & medietatem, & 18. continēt 12. & medietatem, & duodecim continēt octo, & quatuor, quæ est octonarij medietas. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 19. c. 1446.
Numerus nonus a Platone laudatus est, quoniam anima tres habet vultus, nam & ad seipsam, & ad superiora, & inferiora conuertitur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. char. 1459.
Numerorum trinitas prima, principium, & medium & finem rerum continere videtur, atque sola inter numeros ratione quadam indiuidua continere, si quidem singula hæc singulis significat vnitatibus. Præterea, si causas rerum percurrere libet, triplicem in causis inuenies proprietatē: sunt enim causæ in se ipsis, efficiunt effectus, & factos reducendo perficiunt. Si ad effectus descendas considerandos, deprehendes similiter trinitatem, nam & effectus sunt in causis, procedunt ab illis, conuertuntur ad illas. Si ad animam te contuleris, quæ sublimes causas cum infimis connectit effectibus, aspicias eam in se ipsam manentem, & delectantem ad effectus, & ad causas ascendentem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. ch. 1459.
Numeri 27. summa significat animæ plenitudinem omnia in omnibus collecturam, nam 27. continet 1. 2. 3. 4. 8. 9. qui simul iuncti faciunt 27. Mar. Fic. in Plato. Timæ. cap. 33. char. 1460.
Numeri 27. summa significat animæ plenitudinem omnia in omnibus collecturam, nam 27. continet 1. 2. 3. 4. 8. 9. qui simul iuncti faciunt 27. Mar. Fic. in Plato. Tim. cap. 33. ch. 1460.
Numeri animæ generationem intrantes in figura descendūt ad solidum vtrinque numerum, hunc a d octo inter pares, inde inter impares ad 27. vt cogitemus animam vtraque solida, scilicet tam composita, quam simplicia prorsus implere. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 33. ch. 1460.
Numerorum Animæ generationem intrantium interualla quid velint adhuc apud Platonicos est ignotum: sed licet in hunc modum vaticinari. Describatur triangulus, in cuius summitate sit essentia in latere, vbi numeri impares designantur, infinitudo: deinceps alteritas, atque motus; at in latere, vbi disponebantur pares, sit terminus, deinde identitas per ordinem, & status: hic si quidem septem habebimus, similiter limites septem, quorum anima sub eadem ad se inuicem ratione forsitan particeps fingi potest, sub qua ab initio descripti limites numerorum inuicem se respiciunt, vt anima eiusmodi pportione tam quinque rerum genera, quam duo generum elementa idest terminum & infinitudinem participet. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 33. char. 1460.

Numerum duodenarium laudat Plato, & vniuersum illud, qui duodenario accommodatur, quia apud eū duodecim sunt mundi spheræ, & signa duodecim in Zodiaco, & partes duodecim in elementis; nam quodlibet ex quatuor elementis in tres diuiditur regiones summam infimam, & mediam, non solum situ, sed virtute differentes. Adde elementorum alterum duodenarium, quo & substantiæ elementorum quatuor, & qualitates octo comprehenduntur. Qualitatum quatuor masculæ sunt, calor, frigus, leuitas, & grauitas, quoniam primæ duo alterationis principia sunt; alia duo principia motionis ad locum: quatuor foeminae, quæ passioni magis subiiciuntur, scilicet humor, siccitas, rarum, & densum. Mar. Fic. in Plat. de legib. dialog. 6. char. 1504.
Numeri cum referuntur ad ipsum vnum ente superius, & entia ad ipsum ens, merito numeri entibus priores sunt. Mar. Fic. in Plotini En. sexta, libro 6. capit. 5. char. 1784.
Numeris hic & vbiq; Plato omnia tribuit: quia si diligenter exploraueris, comperies vbiq; numerorum proprietates in planis, figurisque conseruari, & eadem per plana gradatim peruenire in solida: & ita corpora sua quæq; fieri numeris, ac moueri. Mar. Fic. in Plat. de Rep. dial. 8. cap. 7. c. 1418.
Numerus septenarius, quia ex nullo numero gignitur, nec alium numerū infra decem gignit, ideo attribuitur a Pythagoricis Palladi, quæ nec ex matre genita fit, nec genuerit. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 10. ch. 1433.
Numeris Platonicis difficilior, adagium. Gab. Burat. de animi natura l. 3. ch. 88.
Numerus septenarius familiaris, & præcipuus est naturæ. Iac. Carp. in Alc. cap. 15. ch. 421.

Numerus ut par, impar, perfectus, & superfluous.

Numerus par est, qui æqualia latera habet, & non obliqua. Plat. in dial. de sancto. ch. 7.
Numerus par est, qui in duas partes æquales diuiditur. Plat. de leg. dial. 10. char. 23.
Numerum imparem patrem; parem matrem appellarūt Arithmetici. Macrob. in somn. scip. l. 1. ch. 29.
Numerorum imparium vnitatis forma est, vt parium dualitas. Syrianus in 12. metaphysicorum, vel in 13. secundum Latinos ex cap. 6. char. 90.
Numerus denarius perfectus est, quia a singularitate orsi vsque ad decem numeramus, & residua numeratio est potius præcedentium numerorum replicatio. Et a Pythagoricis appellatur prima quadratura, quia fit ex primis quatuor numeris, vno, duobus, tribus, quatuor. Chalc. in Platon. Tim. ch. 19.
Numerus senarius perfectus & plenus est, cum sit æqualis his partibus, e quibus constat. Chalcid. in Timæum Platonis. chart. 20.
Numerus impar, quia abundat vno a pari, masculus appellatur; par autem ob inopiam, partitionem, & casum ab vno, ideo foemininus dicitur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 6. ch. 1418.
Numerus aliquis appellatur abundans, quia partes eius compositæ in maiorem crescunt, vt 12. cuius partes sunt 6. 4. 3. 2. 1. quæ 16. conficiunt, nam ab inæquilatero, qui est 12. crescunt in æquilaterum, qui est 16. pportione seruata, quoniam 16. ad 12. est sesquitertia pportio, vt a 12. ad 9. est sesquitertia pportio. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 4. c. 1416.
Numerus perfectus primus est senarius, secundus 28. quia suis partibus constat. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1416.
Numerus aliquis appellatur deficiens, quia partes aliquotæ simpliciter ita dispositæ non implent totum vt 8. nā partes eius sunt 4. 3. 1. simul iunctæ, q̄ Septem faciunt.

faciunt. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 4. c. 1416.
Numerus impar primus est ternarius, quasi redditus ad vnum, atque principium, & vltra parem abundat vno: ob quā copiam masculus appellatur: par ob inopiam, partitionem, & casum, quasi foemininus appellatur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 6. char. 1418.
Numeri pares foeminae appellantur, impares masculi. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 6. char. 1418.
Numerorum parium humana laus est, atque moralis, vt in eorum diuisione vtrinque sit iusta distributio. Imparium sacrator est laus, atque diuina: siquidem iustitia in ipso pari quasi dissoluta est, nec vllum habet cardinem, quo nitatur, sed in ipso impari semper ipsum vnum inter pares numeri vtrinque paris est medium, quasi centrum, atque numen, quo æqua distributio regitur, & ad quod refertur quasi ad finem. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 6. char. 1418.
Numeri impares præstant paribus, pares enim rebus corporeis & diuiduis, impares vero rebus incorporeis & indiuiduis similes esse videntur. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 6. char. 1418.
Numerus impar, & propter medium sui ipsius vinculum in se possidet, & propter centrum circularis existit, & propter comparisonem extremorum ad medium vniuersi ordinis est principium. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 6. char. 1418.
Numerus par primus est duitas, diuisio, diuersitasq; prima, casusque primus ab vno, ideo foemininus dicitur. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 6. ch. 1418.
Numeri impares paribus eminentiores sunt, sed inter impares, 3, 7, 9, eminentiores sunt. Nam in 3. circa medium eius, idest vnum, vtrinque extat pariter vnum, quasi simplicia & diuina circa diuinum siue Deum: ideo Deus ternario gaudet. In 7. circa numen vnum vtrinque ternarius existit numini consecratus. & in 9. ipsum vnum quasi numen iustitiæ, idest octonario se medium inserit, nam 8. propter æqualem ad vltimum distantiam a Pythagoricis iustitia nominatur. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 6. char. 1418.
Numeri æquilateri cōsequenter procreati ex imparibus ab vnitatis ordine dispositi sunt alternatim pares, & impares, vt 1, 4, 9, 16, inæquilateri omnes pares procreati a paribus a dualitate dispositi ordinatim, vt 6, 12, 20. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 6. ch. 1418.
Numeri impares non comprehenduntur a paribus, sed comprehendunt, vt ternarius binarium in se continet, si quidem vnitatis in ternario media quasi vinculum & caput binarium circa se continet. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 9. char. 1419.
Numerum parem si diuiseris, videtur omnino diuisus, nec inter partes eius aliquid extat. cum imparem distribuere studes, inter partes eius existit vnum insolubile vinculum, vt explicatus potius videatur quam diuisus, vnum enim prorsus est indiuisibile. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 8. char. 1419.
Numeri paris propriū est non mutare numerum, cui additur, nam si addatur pari parem facit; vt 4. additis 2. fiunt 6. impari vero imparē, si 3. addantur 2. faciunt 5. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 8. char. 1419.
Numeri impares pares continent, in nulloq; apparet ordo nisi per terminos impares, in quibus vnus sit medius quasi cardo, vtrinque pares terminini, & interualla sunt paria. Mar. Fic. in Plato. de republica, dialogo 8. cap. 9. char. 1419.
Numeri impares maiorem cum vnitatis cognationem habent quam pares, quia & quodammodo sunt indiuidui, nihilominus abundant, & vnum ipsum semper habent in se medium, atq; centrum, & ab initio in vnum desinunt, & conuertuntur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 8. char. 1419.
Numeri pares & impares sic ab vnitatis fiunt, ut ab vno

rerum principio incorporea, & corporea fiunt. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 8. char. 1419.
Numerus impar si imparem multiplicat, aut se ipsum, aut alium semper imparem procreabit, vt ter, 5. 15. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 11. char. 1429.
Numerus aliquis dicitur perfectus, quoniam ex suis partibus aliquotis deinceps ordine positis constat ad vnguem, vt senarius ex uno, duobus, tribus, quæ reuera sunt senarij partes. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. ca. 4. c. 1416.
Numerus par si parē multiplicet, aut seipsum, aut alium, semper parē procreabit, ut bis duo 4. & in alijs item. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 11. char. 1420.
Numeri impares sic continent pares, ut æquilateri continent inæquilateros, qui ex paribus procreantur, nam æquilateri ex imparibus fiunt. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 9. char. 1420.
Numeri trigoni, ut qui fiunt ex paribus & imparibus, putantur proles non pessimæ nec bonæ. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 13. char. 1421.
Numeri impares uocandi sunt masculi, sponsi, patres propter robur, quod in nodo sui, vnō scilicet medio possident, in genereque boni ponendi sint. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 13. char. 1421.
Numeri pares in genere mali ponendi sunt, & foeminae, & sponse, ac matres uocandi, si cum imparibus comparentur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. ca. 13. ch. 1421.
Numeri senarii circulus propter perfectionem refert firmamenti circuitum: qui autem ex quinario planetarum periodum, & qui ex quatuor elementorum commutationem quodammodo interruptam. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 17. char. 1424.
Numerus perfectus vnus est inter unitates, idest infra decem 6. infra centum 28. infra mille 496. infra decem millia 8128. & incipientes a 6. secundus definit in 8. tertius in 6. quartus in 8. & sic deinceps. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 17. char. 1424.
Ad numerum perfectum peruenitur vel per partes suas, vel per totū, vt partes senarij sunt 1. 2. 3. Per vnum acceditur, cū dicimus semel sex, uel sexies vnum. Per duo cum bis sex 12. Per tria cū dicatur ter sex 18. Per totū cum dicimus sexies sex 36. uel sexies sex sexies 216. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. ca. 17. ch. 1425.
Numerus perfectus constantiam, æqualitatem, temperantiam significare videtur, ideoq; complexionem quandam hois temperatam, sibiq; sufficientem, ac firmam, quæ sicut ille numerus, carissima est, & Iupiter inter cælestia maxime talis est, & ipse per senariū designatur, tum quia natura talis est, tum quia ipse Iupiter sextus est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 17. ch. 1425.
Numerus senarius & quisque perfectus ad diuinum genus pertinere videtur, cui per sua membra digesto nihil neque deest, nec superest, nec deficit, nec excedit, nec effluit, nec influit, nec alienis indiget aduinculis, sed æquale temperatumque est, & suis partibus, uirisque nititur, atque consistit. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 8. cap. 17. char. 1425.
Numerus par appellatur diuiduus, impar indiuisibilis, quia in partes æquas diuidi nequit. Mar. Fic. in Plato. Timæum. cap. 27. char. 1451.
Numeri pares, & impares in figura constitutionis animæ describuntur, quo per pares quidem natura animæ diuisibilis, per impares indiuisibilis excogitetur, & foeminea simul, & masculina uirtus. Mar. Fic. in Plato. Timæum. cap. 33. char. 1460.
Numerus omnis eatenus imperfectus est, quatenus multitudo, eatenus perfectus quatenus vnus. Ioannes Picus Mirandulanus in Heptap. libr. 2. cap. 1. char. 24.

Numerus inæqualis & diuinus.

Numerus hemiolius est, cum de duobus numeris maior habet totum numerum, & insuper eius medietatem.
 Tom. 3. Rr tatem,

tatem, vt tria ad duo. Macrobius in somno Scipio. libro 2. char. 114.
Numerus duplus est, cum de duobus minor bis in maiore numeratur, vt quatuor ad duo. Macrobius in somno Scipio. lib. 2. char. 114.
Numerus epogodous est, qui intra se habet minorem & insuper octauam partem, vt nouem ad octo. Macrobius in somno Scipio. lib. 2. char. 114.
Numeri notio ex ipsa numerorum circa sensibilia varietate non nascitur, in animo autem circa sensibilia numeri notio reuocatur. Plotinus En. sexta, libro sexto, cap. 4. char. 674.
Numeri diuini & intellectuales non constant ex unitatibus, idealis enim numerus non est ex unitatibus. Syrianus in duodecimo metaphysicorum vel 13. secundum latinos ex cap. 4. char. 72.
Numerus diuinus omnis vnus habet formam. Proclus element. Theolog. propositio. 113. char. 30. terg.
Numerus omnis multitudo est, non autem cuncta, amplior enim multitudo est. Marfil. Ficinus in Plato. Parmenide cap. 95. char. 1199.

Numerus vt primus, & incompositus.

Numerus primus vbi oritur, ibi oritur motus, & tempus. Marfil. Ficinus in Plato. Parmen. cap. 92. char. 1197.
Numeri primi solidi, 8, & 27, inter se plana duo æquilatera habent 9, & 16. hæc planum quoddam in æquilateralum inter se coniungunt 12. nam vt a 12. ad 16. est sesquialtera proportio, quæ totum & tertiam partem continet, sic a 12. ad 9, est sesquialtera item proportio. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dialog. 8. cap. 3. ch. 1415.
Numeri primi sunt tres, & quatuor. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dialog. 8. cap. 3. char. 1415.
**Numeri solidi primi, 8 scilicet, & 27, sunt, quorum sunt duo plani medij proportionale s. t. f. & 18, & interual la tria, primum ab 8. ad 12. secundum a 12. ad 18. tertium a 18. ad 27. & inter hos est proportio sesquialtera, vt 12. ad 8. est proportio sesquialtera 12. enim continet 8. & dimidiã partem, & sic 27. ad 18. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dialog. 8. cap. 3. char. 1415.
Numerus primus est ternarius, cum binarius non tam fit numerus quam primus ab vno casus, & vnitas numerorum principum iuxta Architæ opinionem. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dialog. 8. ca. 8. char. 1419.
Numeri simplices, & compositi ab vnitate pendunt vt ab vno rerum principio simplicia & cõposita proueniunt. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dialog. 8. cap. 8. char. 1419.
Numeri compositi sunt, qui præter vnitatem alio numero mensurantur vt 4. binario, & 6. binario, & ternario. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dialog. 8. cap. 8. char. 1419.
Numismata multa & impia perpetraverunt. Plato de repub. dialog. 3. char. 600.
Numisma nemo deponat apud eum, cui non fidit, nec mutuum det ad vsuram, alioquin licebit vt qui mutuum accepit, nec vsuram, nec summam reddat. Plato de legib. dialog. 5. char. 845.
Numismatibus varijs vt ebantur varijs in locis, Carthaginenses corij numismate signati vtuntur, Lacedæmones inutilis ferri, Aethyops lapidibus insculptis. Plato. de diuitijs dialogus spurius. char. 1031.
Numina qui despiciunt, ea non cognoscunt, sed verbis duntaxat apprehendunt. Plotinus En. secunda, libr. 9. cap. 16. char. 214.
Numina superiora natura nihil impassibile habent, nec anima à corporibus pura habet nihil passibilis, imo passiones diuisionis, vel alterationis, vel mutationis alius cuius nullas admittit. Iamb. de myster. char. 1876.
Numina nõ bona apparent, cum in Theurgia, idest deifica, & sacerdotia facultate delinquitur sub prætextu bonorum. Iamb. de myster. char. 1881.**

Numinibus bonis præsentibus vani spiritus euanescent. Iamb. de myster. char. 1886.
Numina inuocata nobis adiunt non coacta, sed volentia contra Porphyrij opinionem. Iamb. de myst. ch. 1888.
Numina inferiora semper per superiora in sacrarum operationum ordine vocantur. Iamb. de myst. char. 1906.
Numina nobis superiora harmoniæ coelitus præcedentis participia sunt. Proclus in Alcib. 1. chart. 1920.
Numẽ esse & præesse nosse debemus, ex mundi opificio, ne nos impij fallant. Secundo Deum vnum esse, ne fallamur ab ijs, qui in coelum transferre conantur vulgi potentiam. Tertio mundum factum contra eos, qui sempiternum esse volunt. Quarto vnum, non plures. Quinto præesse mundo Dei prouidentiam, quæ qui crediderit, is beatam & foelicem vitam acturus est decretis pietatis diuinis formatus. Philo Iudæ. de mund. opific. chart. 261.
Numinum nomina varias vires potius quàm substantiarum diuersitatem significare videntur. Marfil. Ficinus in Plato. Timeum. cap. 23. char. 1469.
Nunc idem est in præterito & futuro tempore. Proclus element. physic. proposit. 15. char. 59.
Nunc partibus caret. Proclus element. physic. propositione 16. char. 59.
Nuptiarum moderatum vigoris tempus videtur mulieri viginti anni, viro autem triginta. Plato de republica, dialogo 5. chart. 621.
Nuptiæ dum fiunt, sortes quædam faciendæ sunt versutæ, vt utilis ille in unaquaq; cõtione fortunam, & non ipsos principes culpet. Plat. de repub. dialog. 5. ch. 621.
Nuptiarum tempore festa faciendæ sunt, in quibus sponfos, & sponsas congregabimus; & sacrificia, & hymni faciendi sunt a nostris poetis nuptijs conuenientes. Plat. de repub. dialog. 5. char. 621.
Nuptiæ sacræ sunt illæ, quæ utilissimæ. Plato de republica. dialog. 5. char. 621.
Nuptiarum multitudo ex principum arbitrio faciendæ est, quo quàm maxime conseruet eundem virorum numerum ad hostes, & motbos, & omnia huiuscemodi respicientes, & neque magna nobis ciuitas quantum fieri potest, neque parua fiat. Plato de republica dialogo quinto, char. 621.
Nuptiæ plures paratæ sint militibus, qui in bello re optime gesserunt. Plato de repub. dialog. 5. char. 625.
Nuptias contrahere debet quis, postquam annos triginta natus fuerit, vsque ad annos quinque & triginta; si minus, mulctetur pecuniis & ignominia. Plato de legibus dialogo 4. char. 835.
Nuptias quisque ciuitati commodas, non sibi iniucundas contrahere debet. Plato de legib. dial. 6. char. 860.
Nuptiarum tempus fit, cum quis viginti quinque annos natus qui spectauit, & spectatus ab alijs, sibi placet, & ad societatem & liberos generandos conuenientem comperisse se credit infra quintum, & trigessimum annum vxorem ducat. Plato de legib. dialog. 6. char. 860.
Nuptiarum ad conuiuium amicos, & amicas non plures quàm quinque vtrorumq; uocare oportet, de cognatis autem, & necessarijs similiter tot alios. Vtrorumque expensã non sit amplior ullius quam pro opulentia, ut maximi census unam minam insumat, secundi dimidiã, sic deinceps prout cuique census decreuit legi obtemperantes omnes laudent, non obtemperantem puniant legum custodes, uelut legum circa sponsales musas imperitum, & ineruditum. Plato de legibus, dialog. 6. char. 861.
Nuptiarum sacra initia, aut alia sacrificia perficere ea conuenit aut futurorum, aut præsentium, aut præteritorum gratia ab interpretibus percitari oportet, & quemque putare, si illis pareat, omnia sibi ipsi moderate contingere. Plat. de legib. dialog. 6. char. 861.
Nuptiarum terminus sit puellæ ab anno decimo sexto

ad

ad vigesimum vsque vt longissime definitus, masculo à trigesimo ad trigelimum quintum; ad magistratus mulieri quadraginta, viro triginta definiti sint. Plato. de legib. dial. 6. char. 866.
Nuptiarum temporis aptitudinem in filia patre orbata index consideret, & iudicet, ita vt masculos nudos inspiciat, foeminas autem vsque ad umbilicum denudatas. Quod si cognatorum penuria fuerit, vsque ad fratrem patris, & eius filios, & vsque ad aui fratrem, & filios eius, ex alijs ciuibus quemcunq; puella cum tutoribus volens volentem elegerit, defuncti hæres, & sponsus filiz fiat. Si aliqua non reperiat aliquem inter eos, qui in ipsa ciuitate sunt, & videat quendam

BEDIENTIA melior est vitimis. Io. Fran. Pic. Mir. in epist. 1.4. c. 1356.
Obedientia subiectionum, a principis prudentia & doctrina proficitur. Franc. Patr. de regno. l. 8. capit. 20. char. 383. terg.
Obiectionum diuersitatem diuersitas potestiarum inducit. Mar. Fic. in Plat. phileb.

lib. 1. cap. 19. char. 1225.
Obiecta omnibus quinque sensibus exterioribus cõmuniter bona dicuntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 233.
Obiectatio est inclinatio quædam animi ad uoluptatem leniter emollientem: quæ nisi habens cohibeat, hominem ignauum, & stupidum reddit. Franc. Patr. de regno l. 4. cap. 16. char. 189.
Obluio est scientiæ amissio. Plat. in phæd. ch. 42.
Obluio est memoriæ exitus. Plat. in phil. ch. 226.
Obluio est scientiæ exitus, meditari vero est nouam pro ea, quæ egressa est, inducens memoriã, & seruat scientiam, vt eadem esse videatur. Plat. in symp. c. 298.
Obluionem literæ inducunt ob memoriæ exercendæ negligentiam. Plat. in phædr. ch. 329.
Obluio ipsa est improbitas. Mercu. Trism. Pimand. chart. 1849.
Obolum est sexta drachmæ pars. Plato de legibus dialogo 11. chart. 936.
Obscurus fit color cum rubicundo nigro, & albo mixtis, & vt his niger magis ammixtus fuerit. Plato in Timæum chart. 751.
Obscura in re naturaliter, qui in exponendo plura, quæ necesse est, superfundit, addit tenebras non admittit dẽsitatem. Macrobius in somno scipio. l. 2. ch. 126.
Obscurus esse nequit, qui in eo lucebit, qui lucet in omnibus. Mar. Fic. in epist. 1. 5. ch. 793.
Obscurissimam rem Tullius breuiter exprimere volens ait, numero Platonis obscurius. Marfil. Ficinus in Plato. de rep. dialog. 8. char. 1413.
Observationes astrologicæ in oĩ regione eadẽ nõ sunt valituræ. Ioan. Pic. Mir. in Astro. lib. 11. cap. 1. char. 712.
Obstetrices medicamenta dantes, & incantantes dolores partus, & excitate, & molliores facere possunt, vt egre parturientes pariant efficere, & vt immaturi fetus abortum faciant si visum fuerit. Plat. in Theæt. c. 106.
Obstetrix nulla, dum adhuc concipit ac parit, alijs obstetricatur, sed quæ iam parere cessauit, quia cum Diana tori exors fit, partuum curam fortiter accipit, sterilibus non dedit hoc munus, quia debilior sit natura humana, vt artem capere possit earum rerum, quarum nunquam periculum fecit. Quæ vero ob ætatem non parit amplius, his id muneris demandauit suã ipsius similitudinem in hoc venerata. Plat. in Theæt. c. 106.
Obrectatio est animi dolor vel ægritudo ex eo manãs,

in Coloniam missum, quem patris hæredem bonorũ facere cupiat: si cognatus fuerit, ad hæreditatis sortem veniat, si vero extra generis cognationem eorum, qui in ciuitate sunt, potestatem habeat iuxta tutorum, & filiz eius, qui mortui est electionem, ut ipsam ducat, & domum reuersus sortem eius, qui inestatus obiit, accipiat. Plat. de leg. dial. 11. ch. 937.
Nutritur animal, quod aerem inspirat, & conseruatur dum alimentum per venas in totam molem distribuitur, & secundum influxionem velut per canales ducitur, & a spiritu irrigatur, qui ipsum ad extrema ducens diffundit. Tim. Locrus de anima mund. & nat. c. 1043.

quod ad sit alteri quod ipse etiam habeat. Franc. Patr. de reg. l. 5. cap. 13. c. 219. ter.
Occasio est flos ipse temporis rebus agendis conferens, tempus bonum quandam ferens opem. Speusip. de Plat. defin. char. 1963.
Occasio est illa, quæ negotia omnia recte perficit. Franc. Patr. de reg. l. 6. cap. 10. c. 252. ter.
Occasio est dici finis. Speusip. in defi. Plat. c. 1962.
Occidere nemo se debet, Dei enim possessiones sumus. Plat. in phæd. c. 35.
Occidens miserabilior est iniuste occiso. Plato in Gorgia. char. 470.
Ociosus in re publica nullus sit locus, nam homines nihil agendo male agere discunt. Franc. Patr. de rep. libr. 1. cap. 6. char. 23. ter.
Occisi cadauer interdum in eum, qui occidit, eiicit sanguinem, vt Lucretius affirmat, & iudices obseruarunt. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 16. cap. 1. c. 376.
Octonarius solidorum primus est, & primus in numeros pariter pares soluitur, idest in bis quater nos, ut nihil minus in numeros æque pariter pares diuisio quoque ipsa soluitur, idest in bis binos, rursumque quæ æqualitate resoluitur, eadem quoque contextitur: nã bis bini bis octonarium constituunt æqualitatis iustæ simulachrũ. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. c. 1403.
Octonari radix, vt numeri plani, est incerta, nam nullus numerus in se multiplicatus facit octo. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 10. c. 1420.
Octonarius significat virtutem animæ per octauã sphaeram planetas gubernaturam. Marfil. Ficinus in Plat. Tim. cap. 31. chart. 1460.
Oculi si recte curandi sunt, & caput curandum est, & caput curare absque totius corporis curatione maxima amentia est. Plat. in Charm. c. 377.
Oculorum hebetudo est oculorum prauitas. Plat. de mendacio. char. 534.
Oculus non est sol, nec sol visus est, sed cum visus ipseus causa sit, ab hoc ipso esse videtur. Plat. de Republica, dialog. 6. chart. 643.
Oculus vim, quam habet ex sole depromptam, velut influentem possidet. Plat. de Rep. dial. 6. c. 643.
Oculus ex sensuum instrumentis maxime speciem Solis refert. Plat. de rep. dial. 6. c. 643.
Oculi cum vertuntur ad illud, ad quod non adest lumen, prope ceci apparent, vt non sit purus visus, cum ad ea, quæ Sol illustrat, clare vident. Sic de anima cogita, cum ad veritatem innititur intelligit, cognoscit. At quum ad id, quod tenebris permixtum est, vertitur, quodque fit & perit, allucinat, & cecutit, & opiniones sursum & deorsum versat, & intelligentiam non habenti similis est. Plat. de rep. dial. 6. c. 643.
Oculos si quis non ad illa conuertit, quorum colores diurnum lumen cõseruat, sed nocturna lumina, cecuciant, & prope ceci apparent, velut non in sit purus visus. Cum vero ad ea, quæ Sol illustrat, clare vident,

& iisdem his oculis visus inesse videtur. Pla. de repub. dialogo 6. chart. 643.

Oculus non est Sol nec visus, nec id, in quo est, at hoc ex sensuum instrumentis maxime speciem Solis refert, & vim, quam habet velut ex hoc depromptam influentem possidet, & Sol visus non est, sed cum ipsius causa sit, ab hoc ipso videtur. Plat. de rep. dial. 6. char. 643.

Oculi ex duabus causis, & duobus modis turbari possunt, dum ex luce ad tenebras transeunt, & dum ex tenebris ad lucem. Plat. de repub. dialog. 7. char. 649.

Oculos dii fecerunt ex igne eo, qui non vrit, sed lumen mite exhibet, ut corpus fieret proprium vniuscuiusque diei: nam eum qui intra nos est huic cognatus sincerus ignis per oculum leuem, ac densum fluere fecerunt toto quidem oculo, maxime vero media eius parte compacta, ut reliquum quidem omnem, qui crassior est, contineret, talem vero solum ipsumque purum transmitteret. Quum vero diurnum lumen circa visus fluxum fuerit, tunc simile ad simile elabens compingitur. Et vnum cognatum corpus constituitur secundum oculorum rectitudinem, vbiunque id, quod intrinsecus allabitur, renititur ad id, quod externum incidit. Quum itaque totum ob similitudinem similibus affectionibus obnoxium sit, quocumque sane ipsum attigerit, & quocumque aliud illud, id in illud motum distribuit, & in totum corpus vsque ad animam sensum hunc exhibet, quo sane videre nos dicimus. Vbi vero cognatus ignis in noctem abiit, refecatur, nam ad dissimile egressus alteratur ipse, & extinguitur. Cum vicino enim aere non amplius concreuit, ut qui ignem non habet. Videre igitur desinit, & somnum inducit exiguum, si exigui motus relictis fuerint, si maiores maius. Plat. in Timæum. char. 740.

Oculorum beneficio philosophiam cognoscimus, quia nulum maius bonum mortalium generi deorum munere nec contingit, nec continget. Plat. in Tim. char. 741.

Oculus nunquam videre possit Solem, nisi factus Solaris esset. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 9. chart. 57.

Oculos ex vna sede progredi & sectio docet, & quod vterque oculus vna mouetur, nec alter sine altero moueri queat. Chalcid. in Plat. Timæum. char. 53.

Oculi dii lumen igneum accendere. Quod cum bene, & quodammodo crassum esset, existere lumini diurno germanum existimarunt, quod passim per oculos emanat, sed per pupillas vberius & purius transcurrit, quod externo fulgore simile commixtum simili & corroboratum videndi sensum præstat. Ideo nocte obumbrato lumine haud amplius radius hic noster aeri se propinquo permiscet, quo fit ut ad interiora recipiens sese demulceat, & resoluat internos motus, somnoque membra deliniant, vnde & palpebras, cum iam retractum est, claudit, & si plurimum quietis induxerit, somnus ferme sine insomnijs surrepit. Quod si quedam adhuc cogitationes resisterint, frequentia confusim phantasmata nobis occurrunt, & sic phantasiæ vel veræ, uel falsæ recto tramite nascuntur. Post has sequuntur imagines, quæ in speculis, uel aliis corporibus translucentibus, lenibusque uidentur, quæ secundum reuerberationem resultant. Quatenus uero uel concauum, uel conuexum, uel oblongum speculum erit, eatenus uisa diuersa apparebunt. Nam lumina ad partes alteras reflectuntur, a conuexo repulsa & dispersa, in concauum uero conuenientia; ideo in quibusdam dextra atque sinistra controuersa uidentur, in aliis pari modo, in nonnullis supera ad infera, ac vice versa ad superna inferna conuertuntur. Alcino. cap. 18. char. 1955.

Oculi excellentissimi inter sensus sunt, a quibus initium sapientia & philosophia habuit. Philo Iudeus de Abraham. chart. 242.

Oculi si caligant nec rubent, nec caloris aliud præbent indicium, tunc collyrium ex aqua feniculi, maiora-

næ, chelidoniam, rutam, adhibito croco, & anthimonio confert, quæ aqua prius densiori panno est exprimenda, sed prius oculos purgaueris sumptis sæpe pillulis lucis. At si oculi rubeant, purga pillulis è fumoterræ, mox collyrium ex aqua rosacea & saccharo prodest, & nonnunquam albumine oui, tuciam, lacte adiectis quam plurimum opitulatur. Continuus usus maratri seruat & acuit uisum. semen eius ore tenere, & folia comedere. Eufrafia uisus oculis est singulare præsidium. Marsilius Ficinus de studioforum sanita. tuenda. libro primo cap. 16. char. 504.

Oculus rubens cito intuentem inficit. Marsil. Fic. de vita comparan. coelitus. lib. 3. cap. 16. char. 553.

Oculus inter omnia sensuum instrumenta purissimum est. Marsil. Fic. in epist. lib. 2. char. 684.

Oculo optabilissimum est, ut neque lumen lateat ipsum neque cum patet offendat, imo uehementer oblectet. Marsil. Fic. in epist. lib. 2. char. 694.

Oculus non solum a luce patitur, dum suscipit eam, uerum etiam in eam quodammodo non nihil agere uidetur, dum suo modo iudicat eam. Marsilius Ficinus in epistolis. lib. 2. char. 705.

Oculus ad cognitionem necessario pertinet. Marsil. Fic. in Diony. Areopag. de diuinis nominibus. char. 1066.

Oculi spirituali modo species suscipiunt: nam cum lumen Solis spirituale & incorporeum sit, quidquid suscipit, naturæ suæ suscipit modo. Ideo colores, & figuras corporum modo suscipit spirituali, & eodem pacto ipsum ab oculis susceptum inspicitur. Marsil. Fic. in Plat. conuiuium orat. 5. cap. 4. chart. 1337.

Oculorum fulgorem D. Augustum habuisse fertur, ut qui acius intuerentur, quali ad Solis fulgorem vultum demittere cogebantur: & Tiberius noctu in tenebris ad breue tempus videbat. Marsil. Fic. in Plat. conuiuium orat. 7. cap. 4. char. 1357.

Oculi, quod radij emissi ab ipsis secum spirituales vaporem trahant, & vaporis sanguinem, ex eo perspiciunt, quod lippi & oculi rubentes spectantis proxime oculos radij sui emissionem cogunt morbo simili laborare. Vbi apparet & radium usque ad obuium illum protendi, & cum radio una uaporem corrupti sanguinis emanare, cuius contagione oculus spectantis inficitur, quod & ab Aristotele probatur de muliere sanguinem menstruum patiente in speculo sanguinis guttas uideri. Marsilius Ficinus in Plat. conuiuium ora. 7. cap. 4. char. 1357.

Oculo ut Sol, qui est uisibile lumen, monstrat uisibilia; sic ipsum bonum, quod est intelligibile lumen, intelligenda intellectu patefacit. Marsilius Ficinus in Plat. de repub. dialog. 7. char. 1411.

Oculo ita ut nihil opus est ab arte fieri, nisi purgare ipsum, & conuertere; sic circa intellectum duo solum præstat philosophia, purgando ipsum a perturbationibus, tum a falsis opinionibus, atque conuertendo per rationes exhortationesque a sensibilibus formis ad intellectuales nobis insitas formas, & per has ad formas intelligibiles, id est ideas, & per ideas ad diuinam mentem, qua comprehenduntur ideas. ab hac ad diuinum bonum idearum principium & lumen. Marsil. Fic. in Plat. de repub. dialog. 7. char. 1411.

Oculi diuinitus dati sunt ob celestium cognitionem, & imitationem, & ob philosophiam optimum diuinitatis donum. Marsil. Fic. in Plat. Tim. cap. 31. char. 1474.

Oculi natura diaphana est id est translucida, sit potissimum a natura solari, & ideo in lumine naturaliter appetit, facileque impletur lumine Solis. Marsil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 9. cap. 3. char. 1728.

Oculi angulum si digito leuiter prefferis, lumē intimum sibi ipsi protinus emicabit. Marsilius Ficinus in Plotini En. 5. lib. 3. cap. 8. char. 1760.

Oculus secundum Plat. mentem igneus est non natura, sed

sed lumine & splendore, aqueus uero natura; & quod ex oculis extrahitur, lumen est, quod potius a tenebris extinguitur quam ab aqua. Gab. Buratellus de visu. lib. 5. char. 161. terg.

Oculi quidam vident in nocte, in quibus radij sunt uehementes, qui radij non sunt corpora. ideo non mouentur loco, nec se impediunt, sed se corroborant. Gab. Buratellus de visu. lib. 5. char. 163.

Oculi uiridia omnia præfunt. Francisc. Patric. de repub. lib. 8. cap. 15. char. 259. pag. 2.

Oculi sunt animi indices, per quos homines clementiam, misericordiam, amorem, odium, iram, lætitiā, tristitiā; & huiusmodi affectus ostendunt, & magis eos augent. Franc. Patric. de reg. lib. 6. cap. 10. char. 250. terg.

Oculus (Plato ait) inesse naturam igneam, deinde rationem uidentis potius consistere in emissionem radij in obiectam rem, quam in receptionem imaginis de illa excitatæ. Jacob. Carpen. in Alcino. dig. 7. char. 397.

Oculos accipere per neruos lucidum spiritum ab anime sede ait Galenus lib. 7. de decretis, Hippocratis, & Platonis. Jacob. Carpen. in Alcino. dig. 7. char. 398.

Oculis uidetur inesse flammulam quadam, vel fulgorem non adurentem, sed uel suapte natura, uel concurrente medijs lumine, tantum splendore fundentem, quantum ad huius sensus functionem est necessarium. Sic huius sensui, quia reliquis diuiniore est, lumine opus est, ut qualitate omnium maxime diuina. Sed hæc aliquando est & in oculo, & in medio, & in obiecto, aliquando medio deest, & in illis duobus inest, non tamen æquabiliter, sed nonnunquam oculo magis, rei spectabili minus. ut in his animalibus, quæ noctu uident ea, quæ in tenebris sita sunt, alias econtario, ut his, quæ in tenebris tantum flammea uidentur, quia splendorem quendam ex se emittunt, ut cornua, fungi, capita piscium squammæ. Iac. Carpen. in Alc. dig. 7. char. 399.

Oculus dum consideratur, duo spectare debemus, spiritum lucidum ab anime sede influentem, & ipsius oculi corpus, & huius temperationem ex suis humoribus & tunicis, accommodatam ad eam functionem, ad quam oculus ipse est comparatus, & cuius primaria causa, uel potius primarium instrumentum in spiritu consistit. Et intelligamus Platonem illius spiritus rationem habentem dixisse aspectum igneum non adurentem, sed ethereum & lucidum esse, Aristotelem propter humores, qui in oculis varijs tunicis sunt, dixisse aqueum. Jacob. Carpen. in Alcino. digress. 7. char. 400.

Oculos aspiciere aliqua re intro accepta opinatur Aristoteles. Iacob. Carpen. in Alcino. digress. 7. char. 402.

Oculus in uidentem non excipit rem aspectabilem, sed eius imaginem luminis beneficio excitatam, per quam sensus sic de re iudicat, ut ratio per uniuersam notionem de communi natura, quæ est in singulis. Iacob. Carpen. in Alcino. digress. 7. char. 403.

Oculus in uidentem partim recipit, partim emittit, & sic fit visio. Iacob. Carpen. in Alcino. digress. 7. char. 405.

Oculus (apud Aristotelem) est similis speculo, sed in hoc differt, quia in speculo nulla vis est anime, quæ speciem recepit in speculo ad aliud transmittat, tanquam ad iudicem, quæ oculo inest. Iacob. Carpen. in Alcino. digressio. 7. char. 407.

Oculus, nisi & ipse, & obiectum, & medium interiectum solari luce compleatur, res intueri siue discernere minime potest. Leo Hebr. de Amor. dialog. 3. char. 184.

Oculus intellectus ipsius, rerumque intelligibilium speculator haud immerito nuncupatur. Leo Hebræus de Amor. dialog. 3. cha. 188.

Odio maiore digni sunt illi, qui aliena curant, sua negligunt. Franc. Patric. de reg. lib. 9. cap. 5. char. 302.

Odores aquæ & terræ nemo unquam percepit, sed dum madescunt, aut putrescunt, aut liquantur, aut suffumigantur, sunt odores. Plat. in Timæum. char. 750.

Odorum genus omne dimidiatum est, & nulli speciei contingit proportio ad hoc ut aliquem odorem habeat. Nam nostræ ueræ angustiores sunt ac aquam, & terram, ad ignis uero & aeris genera ampliores. Plato in Timæum. char. 750.

Odorum uarietates duæ solum manifestæ dicantur, incanda & molesta; hæc exasperans, & violans omnium cauitatem, quæ in nobis inter verticem & umbilicem sita est; illa uero eandem hanc placans, & rursus ad naturalem statum benigne restituens. Plat. in Tim. c. 751.

Odores uniuersi fiunt, dum aqua in aerem mutatur, & aer in aquam; in medio horum fiunt, & sunt aut fumus, aut caligo. ex aeris in aquam transitu caligo. ex aquæ in aerem fumus. vnde tenuiores aquæ odores fiunt, crassiores autem aeris omnes. Plat. in Timæum. c. 751.

Odor nullus persentiscitur, cum re aliqua circa respirationem obturata spiritum aliquis uolenter trahit in seipsum: tunc enim nullus odor simul percolatur, sed spiritus ipse odoribus destitutus solus sequitur. Plato in Timæum. char. 751.

Odores species distinctæ non sunt: per angustos. n. meatus percolantur, qui solidiores sunt, quam ut contrahantur, & disparentur putrefactionibus, & concoctionibus terre, & rerum terrearum, suntque iucundi, aut ingrati odores. Tim. Loc. de anima mun. & n. c. 1042.

Odores, & sapores quid obstat, quin destructo corpore odorato, restent in alio quodam corpore, nec tamen sentiantur? propterea quod participantia corpora non sunt talia, ut qualitates acceptas sensibus referant. Quod si admiserimus, concedemus qualitates esse incorruptibiles. Plotin. En. 4. lib. 4. cap. 29. char. 422.

Odores genus propriè in ijs accidit, quæ nondum integram transmutationem acceperunt, sed communiore quadam aeris & aquæ constant, eiusmodi sunt quæ ex fumo & caligine conficiuntur, his inuicem alternatis odorandi sensus efficitur. Alcino. cap. 19. chart. 1955.

Odorum percipiendorum in naribus vis inest. Alc. ibid.

Odor est passio quædam à narium uenis vsque ad umbilici regiones transfluens. Huius species præter duas communiores nomina non habent, & hæc non aliter quam bonus, & malus odor, quæ suauitatis & nauitæ nomina sunt, cognominantur. Alcino. ca. 19. char. 1955.

Odor omnis aere crassior est, aqua subtilior. Alcino. ibid.

Odor absente re odorata permanet, non solum propter effluxas inde particulas, sed quoniam aer aliquid est perplexius, & quia materialior est, ideo manifestius perspicitur passio tum in instrumentis tum in medio. Priscian. in Theophrast. cap. 28. chart. 1815.

Odor numini consentaneus uerberiorum influxum emittit, ut celo incensi thuris odor, ætheri feruens crocum, stellis Lunæ & naturæ aromata, Soli thus & manna, Saturno & Ioui styracem, Neptuno myrrha, Mercurio thus. Marsil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. ca. 38. ch. 1747.

Odorari potest aliquando absque aere respirato ab animalibus olfactum habentibus expeditum & ab hominibus similibus. Animantes uero & homines habentes meatus ad olfactum oppletos, respiratione duo præcipue consequuntur, nam & uerberiorum odorem attrahunt, & tracto uolenter aere meatus protinus patefiunt. Marsil. Fic. in Prisc. in Theophr. cap. 35. ch. 1818.

Odoratus sensorium in capite posuit Alchmeon, quo scilicet tracto spiritu res odora percipiatur. Empedocles respirationibus, quæ a pulmone manant, odores diiudicari duxit. Arif. in corde odoratus sensorium posuit. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in exam. yan. doct. gent. lib. 1. cap. 12. char. 789.

Odor in humore est siccitatis quædam affectio, quæ priusquam odoratum re ipsa moueat, per aerem distanditur & per aquam, propter naturæ similitudinem quasi diluitur. Iacob. Carpen. in Alcino. cap. 15. char. 420.

Difficile nos oportet (ait Mercurius) si uere nos amare de-

cernimus. Aug. Steuc. de per. phi. l. 10. c. 10. c. 232. ter.
 Oeconomi instituendi sunt, si ciuitatum custodes proprii quid habent. Plat. de rep. dial. 3. c. 600.
 Oedipi precatio prouerbum, vt qui mala precatur. Pla. in Alcib. 2. char. 352.
 Officium est actio cuiusque propria, decorum honestum que seruans, prout res, persona, locus, tempusque postulant. Mar. Fic. in epist. l. 7. ch. 744.
 Oleum omnibus plantis penitus malum est, & pilis aliorum animalium omnium infestissimum exceptis humanis. Plato in prot. char. 444.
 Oleum dolorum leuamen est. Plat. in Menex. ch. 546.
 Oleo vespar, & apes necantur. Io. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 2. cap. 22. ch. 859.
 Olfactus fit per aerem tanquam commixtum & patientem. Prisc. in Theophr. cap. 30. ch. 1815.
 Olfactio, & auditio dum fit, patitur magis aer tanquam a speciebus magis ad corpus, materiamque declinanti bus. Prisc. in Theophr. cap. 30. ch. 1815.
 Olfactus absque respiratione fit. Prisc. in Theophrast. cap. 35. char. 1818.
 Olfactus caliginoso aeri vaporibusque ex aere, & aqua mixtis omnino assignetur, quia inter aures & linguam, quasi aerem, & aquam positus, vapores eos apprehendit facile, & diligit maxime, qui ex aeris & aquæ mixture proueniunt, quales sunt herbarum, florum, pomorum odores naribus suauissimi. Mar. Fic. in Plato. conuiuium or. 5. cap. 2. ch. 1335.
 Olfactus vt medijs sensus, ita ad voluptatem, & dolorē medio se habet modo. Marfil. Fic. in Plato. Timæ. cap. 59. char. 1476.
 Olfactus exercetur à vertice vsque ad umbilicum. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 61. ch. 1477.
 Olfactui intimæ venæ, quæ feruunt, non habent integram cum elementis, vel solide mixtis proportionem. Nam angustiores sunt ad aquam, & terram, & ad omnia, in quibus duo hæc dominantur, patentes autem ad ignem, & aerem, atque illa, quæ ferme similiter sunt tenuia: sed proportionē potius habent ad fugaces exhalationes quasi similes, a compositis facile dissolubilibus euolantes, crassiores quidem aere, tenuiores autem aqua, & has persentit uideat quadam confusa. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 61. ch. 1477.
 Omnia sunt hominum voces, quas Pythagoræi obseruabant. Io. Franc. Pic. Mir. de prenot. ch. 612.
 Omne est, cum nihil defuerit. Plat. in Theæt. c. 133.
 Omnia sunt circa omnium regem, idest summum bonū, quod est Deus, ideas per quæ sunt omnia, vt causa exē plaris, in se habet, & illius gratia omnia idest causa est finalis, & illa causa omnium bonorum idest causa efficiens. Secunda circa secunda idest circa mentem rationes sunt, & tertia circa tertia, idest circa animam mundi formæ. Humana igitur anima circa ipsa appetit cognoscere qualia ea sunt, respiciens ad ea, quæ sibi cognata sunt, idest ad sensus, & sensibilia, quorum nihil satis iuste se habet. At in rege & his, de quibus dixi nihil tale est. Plat. in Dion. epist. 2. c. 976.
 Omnia quodammodo sunt in omnibus pro conditione eorum, quibus insunt. Porp. de occasi. ch. 1030.
 Omnia in omnibus, proprie vero in vnoquoque esse dicimus. Proc. elem. Theol. prop. 103. ch. 28.
 Omnia qui sequitur, nihil assequitur. Mar. Fic. in epist. lib. 3. char. 734.
 Omne, quod mouetur ab alio mouetur, falsa est propositio in rebus incorporeis. Io. Franc. Pic. Mir. in exam. doct. gent. l. 6. cap. 18. ch. 1247.
 Operationes apparentes in corpore proueniunt a virtute, quæ agit, non ab ipso corpore, nam corpus omne est quantum, & sine qualitate esse potest, nā nulla qualitas est corpus, ideo anima non potest esse corpus. Arist. Theol. Aegypt. l. 3. cap. 1. ch. 13.

Operatio vehemens cita & subita, pertinet ad incorporealem quandam vim. Marfil. Fic. in Theol. Plato. lib. 1. cap. 2. chart. 80.
 Operatio stabilis perfectior est, quæ vno momento perfectissime suum opus absoluit, quam quæ indiget tempore. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 5. ch. 85.
 Operatio naturalis ab agente incipit, sed definit in id, quod patitur. intellectualis vero vtrunque terminum retinet in agente. Marfil. Fic. in Plato. Theol. lib. 2. cap. 11. chart. 106.
 Opus omne, quod constat ex pluribus, tunc est perfectissimum, quando ita ex suis membris conglutinatur, vt vnū fiat vndique, sibi consistet, & consonet, neque facile dissipetur. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 3. cap. 2. c. 119.
 Operatio duplex, vna fluit extra operantem, vt calefactio, altera manet intus, vt cognitio, & voluntas, quæ effluit, absque controuersia distat ab esse quod a re ipsa non effluit, quæ manet, ob id etiam discrepat, quia esse creature certa quadam rerum specie clauditur. Mar. Fic. in Platon. Theol. l. 5. cap. 13. ch. 148.
 Operatio vera rei cuiusque formam rei operantis sequitur. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 8. c. 195.
 Operatio cuiusque rei esse eius sequitur, ita vt illius sit operatio, cuius & esse; & operandi idē, quod & essendi, & opus, ad quod terminat operatio, sit simile operanti. Mar. Fic. in Platon. Theol. l. 8. cap. 14. ch. 198.
 Operandi modus modum sequitur existendi. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 9. cap. 5. ch. 211.
 Opus, quod supernaturali virtute peragitur, propter naturarum diuersitatem impediri non potest, cum immensæ potentie Dei nihil alicubi reluctetur. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 18. cap. 8. ch. 412.
 Opera vehementius mouent quam verba, maxime mouet alios, qui ipse mouetur maxime, omnino autem offendit aures, qui aliter canit ore, aliter pulsat lyra. Mar. Fic. in epist. l. 1. ch. 658.
 Opus aliquod nil efficit, qua ratione simpliciter est aliquid, sed qua bene est, & bene se habet. Marfil. Fic. in Dion. Arcop. de diu. nom. c. 1076.
 Opus cuiusque potentie tunc optime exercetur, cum ad finem suum dirigitur; quod ad finem confert, vtile dicitur. Mar. Fic. in Plat. de virt. c. 1133.
 Operatio rationis consilium sequens aliquem expetit finem, consultare enim est inquirere; at quisquis inquit, vt inueniat, quærit, & quærit vt re inuenta quiescat. Quies autem in eo quod inuentum, actionis ipsius, quod quærebat finis est. Marfil. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 1. c. 1207.
 Operatio, & electio aliqua est, quæ a solo esse nulla alia electione, & operatione interiecta procedit. Etenim anima hominis licet multa faciat per electionem, corpori tamen sine electione ipso esse dat vitam, & cum primum apta materia est, illam mox sine electione sui ipsius vita viuificat. Marfil. Fic. in Plat. phileb. l. 1. cap. 18. char. 1224.
 Operantis & operationis felicitas eadem est, si opera & bene, & ex voto operantis eueniat. Io. Pic. mirand. in Astr. l. 7. cap. 2. c. 622.
 Operationis omnis initiū a cogitatione sumitur. Aug. Steuc. de per. phi. l. 9. cap. 5. c. 198. ter.
 Opes proprias ciuitatis custodes nullas habere debent, nisi summa necessitas expetat. Plato de republica dialog. 3. char. 601.
 Opus duo genera; alterum natura, alterum consuetudine, & vsu. Natura, quæ indigentia hominum succurrunt, consuetudine sunt numi. Auer. in rep. Plato. tract. 3. c. 186. col. 4.
 Opibus & virtuti simul indulgere nemo potest, vt ait Crates Thebanus. Franc. Patric. de republic. libr. 1. capit. 8. chart. 33.
 Opes partæ a nobis, quia labore constant, tenacius seruantur,

nantur, & amantur, quam hæreditate acceptæ. Seb. Fox. in 1. Plat. de rep. c. 33.
 Opificibus, an boni sint, fides habenda non est, nisi artis suæ opus ostendere possunt probe elaboratum vnum & plura. Plat. in Lachete. c. 391.
 Opifex cuiusuis instrumenti, ad ideam respiciens ea facit, quibus nos vtimur. Plat. de rep. dial. 10. c. 691.
 Opifices si ægrotant petunt a medico, vt poto medicamento morbum euomant, aut vt deorsum purgati, aut vsione, aut sectione vsi liberentur. At si longam illis victus rationem imperat medicus, statim dicunt non esse ipsi ocium ad ægrotandum, nec propositum ipsi ita viuere, vt morbo mentem adhibeant, propositum autem opus negligant, & valere iusto medico ad consuetam vitæ rationem progressi, si sani euadunt, viuunt, quæ sua sunt exequentes, si vero corpus ad sustinendum morbum non suffecerit, mortuus a molestis omnibus liberatur. Plato de republica dialogo 3. chart. 595.
 Opifex in cuiusque rei opificio ad id, quod secundum eadem se habet respiciens semper tali quodam exemplo vtens, ideam, & facultatem efficit quiduis tale ita pulchrum perfici necesse est. Plat. in Tim. c. 734.
 Opifex si opus ad tempus conditum propter malitiam non absoluerit, Deum victus datorum nihil veritus, sed velut familiarem sibi ignoscere putans, & Deum esse non considerans, is quidem primo Deo poenas dabit, deinde precium eorum operum persoluat, in quibus absoluentis ei, cui operam suam locauit, mentitus est, & rursus ab initio in conditio tempore opus efficiat gratis, & vt in lege venditium non plus extimet sed quam simplicissime precium dignum petat. Plato de leg. dialog. 11. chart. 935.
 Opifici si quis, qui aliquid faciendum locauit, mercedem non persoluerit recte secundum legitime factam conuentionem, sed Iouem ciuitatis seruatorem, & Mineram reipublice ambos participes contumelia afficiens, & breue lucrum amplectens magnas societates soluerit, lex ciuitatis cum diis conjunctionis auxilia ferat. Plat. de leg. dial. 11. c. 935.
 Opifex precium operis sui nouit, proinde liberis in ciuitatibus non debet dolos rudibus statuere conari per artem manifestam, & rem natura non mendacem, iudicium dicitur iniuria affectus ei, qui iniuriam fecit. Plat. de leg. dial. 11. c. 935.
 Opificum genus sacrum est Vulcano, & Mineræ, qui vitam nobis artibus instruunt, Marti vero & Palladi, qui opificum opera aliis artibus tutelariis seruant. Plat. de leg. dial. 11. c. 935.
 Opifices, qui in bello sunt, si publicum opus susceptum siue volens, siue ex mandato recte quis eorum perfecterit, honores, qui militariū virorum merces sunt, lex ipsi merito tribuet & ipsum laudare nunquam cessabit. Si vero perpetrato opere aliquo militari ex præclaris illis non retribuerit, merito inculcabit. Plat. de leg. dial. 11. c. 936.
 Opifici qui pro accepto opere mercedem non persoluerit tempore constituto, ab eo duplum exigatur. Si vero annus præterit, etiā si alia pecunie, quas quis mutuo dedit, vsurā non pariant, hic tamen singulis mensibus ad drachmam insuper obolum idest sextā drachmæ partem deponat. Hæc autem in tribuum iudiciis iudicentur. Plat. de leg. dial. 11. c. 936.
 Opifex vanus est, qui ab alio quam ab opere expectat honorem. Mar. Fic. in epist. l. 1. c. 618.
 Opificis officium est alimenta a mercatore accepta iuste singulis ciuitatis digerere membris. Mar. Fic. in epist. libr. 3. chart. 744.
 Opus Saturni & Ioror & coniux a poetis haud immerito quidem fingitur extitisse. Leo Hebr. de A more dialog. 3. chart. 112.

Opinabile appellamus, quod particeps sit, & vt sit, & non sit, & neutrum sincerum sit, & opinione percipi possit. Plat. de rep. dial. 5. c. 630.
 Opinabile ita se habet ad id, quod cognosci potest vt assimilatum ad id, cui assimilatum est. Plat. de republica dialog. 6. chart. 644.
 Opinans, aut opinatur quæ nouit, aut quæ non nouit. Plat. in Theæt. c. 125.
 Opinantes & voces, & colores pulchros amant, ipsum vero pulchrum non, neque admittere volunt quid sit. Plat. de rep. dial. 5. c. 630.
 Opinantur falsa, quorum cor animæ sordidum, & non puræ ceræ sit, vel liquidum valde, vel durum, vel densum, asperū, ac lapidosum, aut terra aut sordibus admixtis plenum, & peius si in angustias inciderint. Plat. in Theæteto. ch. 128.
 Opinari ea, quæ sunt vera dicere esse videtur. Plato de rep. dial. 3. char. 598.
 Opinari dicimus, qui multa pulchra spectant, & ipsum pulchrum non vident, nec alium ad ipsum ducentem sequi possunt, & multa iusta, iustum autem nō, at cognoscere ex his, quæ opinantur, nihil. Plat. de republ. dialog. 5. char. 630.

Opinio quot dicitur modis.

Opiniones, quas homines habent, partim multi facere oportet, partim non, & non omnium, sed aliquorum quidem, aliquorum non; bonas magnificere, malas paruifacere, bonæ enim sapientium sunt, malæ insipientium. Plat. in Critone. ch. 25.
 Opinio alia vera, alia falsa. Plat. in Theæteto. ch. 124.
 Opiniones impossibiles modi 14. Quod quis nouit monumentum ipsius in anima habens, non autem ipsum sentit, eum opinari aliud quid ab eis, quæ nouit, ita vt & illius typum habeat, non autem sentiat impossibile est. Et quod nouit rursus opinari esse id, quod non nouit, cuiusque sigillum non habet. Et quod non nouit id, quod non nouit. Rursus & quod non nouit id, quod nouit. Et quod sentit aliud quid ab eis, quæ sentit opinari esse. Et quod sentit aliquid ab eis, quæ non sentit. Et rursus quod nouit & sentit, & habet signum secundum sensum, opinari aliud quid ab eis, quæ nouit, & sentit; & cuius rursus habet signum secundum sensum, illis adhuc magis impossibile est si sane possibile esset. Et quod nouit & quod sentit habens monumentum recte id, quod nouit opinari impossibile est. Et quod nouit & quod sentit eodē modo habens id quod sentit. Et quod non nouit, & non sentit, id quod non nouit, nec sentit. Et quod non nouit, neque sentit, id quod non nouit. Et quod non nouit, nec sentit, id quod non sentit. Hæc omnia adeo excellenter sunt impossibilia, vt nemo in ipsis falsa opinetur. Plat. in Theæt. c. 127.
 Opinio & falsa & vera est, item & voluptas, & dolor. Plat. in Phil. char. 228.
 Opinio in duo diuiditur, in credulitatem, & æstimationem. Chalc. in Plat. Tim. ch. 68.
 Opiniones duas inter se pugnantem constat esse: altera menti omnia ascribere permittit, vt auctori cogitandi, sentiendi, mouendi, sistendi: altera Deum sequitur, prioris est figura Cain, secundæ Abel, has discernere oportet, simul enim habitare impossibile est. At cum ipsa confessionem summæ illius causæ peperit, mentē, quæ sibi sapiens videbatur, non magni amplius faciebat. Phil. Iud. de sacrific. Abel & Cain c. 8.

Opinio quid est, & vt sit.

Opinio, & memoria ex sensibus fit. Plato in Phædone chart. 52.

Apollo continuos in Lycia per sacerdotem de rebus futuris respondebat, totidemque mensibus sex in Deo. Iac. Carp. in Alc. cap. 12. ch. 365.

Orantes sub diuo occidente Sole ad Austrum, oriente ad Eurum faciem vertere debent. Mer. Trism. Pimand. cap. 13. ch. 1856.

Orans Mer. Trism. aiebat, Gratias ago tibi deus omnium potestas actuum. Verbum tuum per me te laudet, per me mundus verborum recipit sacrificium hoc meę vires clamant, totum cantant, voluntatem tuam perficiunt. Tua voluntas abs te in totum, sacrificium verborum ab omnibus excipe. O vita totum, quod est in me, salua. O lux totum illumina, spiritus deus. Verbum tuum me regit spiritifer opifex, tu solus es deus. Mer. Trism. Pim. c. 13. c. 1856.

Orationis veræ omnes partes veræ sunt. Plat. in Cratyl. chart. 72.

Oratio vera est illa, quæ dicit quæ sunt, ut sunt; & quæ non sunt, ut sunt falsa. Plat. in Cratyl. c. 72.

Oratio significat quod manifestam faciat cogitationem suam voce, cum verbis, & nominibus, ita ut quis in fluxionem per os, velut in speculum, vel aquam exprimat opinionem. Plat. in Theæt. ch. 134.

Orationis tres sunt definitiones, prima cogitationis in voce, ut simulachrum, secunda processus, & via per elementum ad totum; tertia signans quoddam. Plat. in Theæt. chart. 135.

Oratio laudanda est non solum quod dicat, quæ competunt, sed ad dicendi facultatem animaduertens. Plat. in Phæd. chart. 311.

Orationem faciens necessaria prætermittere non debet, & in his potius dispositio, quam inuentio laudanda. Eorum vero, quæ necessaria non sunt, & inuentu difficilia supra dispositionem etiam inuentioem. Plat. in Phæd. chart. 311.

Orationes scribere maxime solent viri ciuiles. Plato. in Phædone. chart. 321.

Oratio omnis, ut animal composita esse debet, ut ita ipsa corpus suum habeat, & neque sine capite sit, nec pedibus careat, sed & media habeat, & extrema, ita scripta, ut & inter se, & cum toto, decorum referant. Plat. in Phæd. chart. 324.

Orationem pro mortuis in bello qui agunt, non modo tunc mortuos laudare debet, sed eos etiam, qui in alijs insignibus victorij occubuerunt. Plat. in Men. c. 548.

Oratio funebri defunctos recte laudare debet, viuos beneuole admonere, ut filij, & fratres illorum virtutem imitentur, & patres, & matres consolationem accipiant. Mortuos, qui boni fuerunt, laudare debemus, quia ex bonis originem traxerunt, prius generis nobilitate laudantes deinde educationem, & institutionem. Post hæc res gestas ostendemus. Quod has pulchras, & origine, & institutione dignas gesserunt. Generis nobilitas primo ex maiorum origine initium sumpsit, quæ externa non est, neque hos successores in hac regione. Inclinis velut ipsi aliunde venerint, & huc transmigrarint, pronunciat, sed indigenas reuera in patria habitantes ac viuentes, nutritos non à nouerca, sed à matre regione, in qua habitauerunt, & nunc iacere ipsos mortuos in proprijs locis eius, quæ & peperit, & educauit, & suscepit. Iustissimum primo ornari matrem ipsam, sic enim contingit, ut genus horum ornatur, & nobilitas. Plat. in Menex. ch. 545.

Oratio funebri declarare debet in pulchra republica natos, & educatos, & per quam, & illi boni sunt; & qui nunc sunt itidem, ex quibus sunt hi, qui vita decesserunt. Plat. in Menex. c. 546.

Orationem funebrem pro mortuis in bello agens patres, & matres consolari debet, ut facilius dolorem ferant, filios enim immortales nasci non oportebat, sed bonos, & gloria claros. Plat. in Menex. c. 550.

Orationem funebrem qui agit, posteros adhortari ad virtutem debet. Plat. in Menex. c. 550.

Oratio omnis, quæ a fabulatoribus ac poetis dicitur, narratio quædam est aut de præterito, aut præteriti, aut futuro. Nonne igitur aut simplici narratione, aut per imitationem formata, aut per ambas rem perficitur? Plat. de rep. dial. 3. char. 588.

Orationem sequi harmoniam & rythmum oportet, & cum in oratione non sint lamentationes, & luctus, nec harmonijs luctuosus opus habemus. Plato. de republ. dial. 3. chart. 591.

Oratio est vox, quæ scribi potest, pronuntiatiua cuiusque rei, compositio ex verbo, & nomine, sine harmonia cantus. Speusip. de Plat. defin. char. 1964.

Orationis partes excellenter tractarunt, Cato grauitate, Lelius lenitatem, Gracchus impetum, Cæsar calorem, Hortensius distributionem, Caluus argutiã, Sallustius parsimoniã, Cicero opulentiam. L. Apul. Apol. 2. c. 217.

Oratione exordium est, non ut tradamus potestatem illam ubique presentem, & nusquam ad dictam ad nos verum ut diuinis commemorationibus, inuocationibusque nos ipsos illi dedamus & vnione iungamus. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1049.

Oratio per accidens est in genere quantitatis, per se in motu. Plot. En. 6. l. 3. cap. 12. c. 627.

Oratio est interpretis animo cõceptæ rationis. Chalcid. in Plat. Tim. ch. 32. terg.

Orationis obscuritas nascitur vel dicentis voluntate, vel audientis vitio, vel natura rei, de qua tractatur. Dicentis voluntate, cum auctor dedita opera obscurus fuit, ut Aristotel. & Heraclitus vel imbecillitate sermonis. Iuxta audientem, vel cum insolita dicentur, vel cum is, qui audit, pigro est ingenio. Iuxta rem, cum talis est, quod nec sensu contingi, nec intellectu comprehendiqueat ut carens forma, qualitate, & sine. Chalcid. in Plat. Tim. c. 64. terg.

Orationis partes ex nominibus & verbis constare ait Plato, quia veteres primam orationem enunciationem appellabant, qua uerum uel falsum dicitur, quæ ex verbo, & nomine constat, & hæc sufficiunt; sed reliqua sunt ut adiectiua quædam, quæ orationem colunt, reuera enim verbum, & nomen sunt orationis pars & elementum. Plut. in q. Plat. ch. 680.

Orationes in primis habere debent argutos sensus non obscuros, copiam quoque minime superuacua, breuitatem etiam non mancã illam quidem, sed integram, & interea moderatam, proprietatem denique & elegantiam uerborum. At si fieri potest miram pietatis industriam, quæ rem ipsam oculis afferat. Mar. Fic. in epist. l. 9. char. 890.

Orationi efficaciam tria sunt maxime necessaria. Primo perturbationes sensuum cohibere, quæ ad corporea nos torquent, quæ longissime sunt a diuinitate distantia. Secundo expellere tanquam nebulas fallacias & machinamenta imaginationis ab intellectu. Tertio uniuersum uoluntatis affectum in diuersa nunc bona distractam in primū bonum tota prorsus amoris intentione conuertere. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1048.

Oratio composita ex uia a Deo infusã, & rationibus a philosophis comparatis Plato nominat incantationem magicam, qua Phæbus primo, deinde Pythagorici morbos ab animo, & corpore mirabiliter expellebat. Mar. Fic. in Plat. Charm. char. 1366.

Oratio aut simplex narratio, aut imitatio simplex, aut ex utriusque mixta. Mar. Fic. in Plat. de re. dial. 3. c. 1400.

Oratio tunc efficacissima est, cum animus ad intellectum suum omnino se reuocans solum se offert deo, ad solum illum amore flagrans. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 1. cap. 6. char. 1758.

Orantes duo obseruare debent; primo ut non petamus nisi salutaria; secundo ut fiducia cum maxima spe petamus. Io. Pic. Mir. in or. dominicam.

Orare

Orare non est aliud, quam per eleuationem mentis, & affectus excitationem sua desideria Deo notificare. Io. Pic. Mir. in or. dominicam.

Orationes nostræ nunquam irritæ erunt, si hæc duo obseruabimus: primo, ut nunquam petamus a Deo nisi quæ sunt nobis salutaria; secundo ut id, quod petimus, ardentem putamus cum firma spe quod deus nos exaudiat. Io. Pic. Mir. de reg. direct. c. 335.

Orationis ideam qui mente non gerit, ipsi placere non potest stilus Ciceronis vel alterius cuiuscunque. Io. Fran. Pic. Mir. de imitat. c. 206.

Orationis genera multa Aristoteli esse patet, quæ neque uerum nec falsum significant. Plato duo posuit generum, unum uerum, aliud falsum. & alia permulta sunt tum in posterioribus Parmenidis suppositionibus, tum in sophista, quæ si paulo attentius considerentur ad Aristotelem illustrandum magnum afferent adiumentum. Iac. Carp. in Alc. præfat.

Oratoris uirtus est uera dicere. Plat. Apol. c. 11.

Orator separatur a viro ciuili, utpote quia uir ciuili illi imperat. Plat. de reg. c. 186.

Orator, qui nesciens uera, malum ut bonum persuadet, artem spernit, dixerit enim illa, quidnam o uiri admirandi deliratis? ego neminem ueritatis ignarum cogo discere, ut dicat, sed si quis meo consilio illam adeptus ita me assumit. Hoc magnum quiddam affimo, quod absque me is, qui ea, quæ sunt, nouit, nihilo magis arte persuadere poterit. Plato in Phæd. ch. 323.

Orator nunquam præstans in dicendo erit de uilla re, quoniam non satis philosophi operam dederit. Plat. in Phæd. ch. 323.

Oratorem primo uia quadam distinguere oportet ambigua, & quendam characterem utriusque speciei sumere, & eum, in quo necesse est multitudinem errare, & in quo non, deinde dum singula aggreditur non ignorare, sed uelociter percipere utriusque generis sit id, de quo dicere instituit. Plat. in Phæd. ch. 324.

Orator duo præstare debet. Vnum, ut colligat ad uiam ideam, quæ multifariam dispersa sunt, qui singula definiens manifestum faciat semper id, de quo docere uelit, ut clara & consona in dicendo oratio efficiatur. Alterum, ut possit rursus in species articulatum, prout natura rei postulat, diuidere, & non egrediat mali coci more uillam partem infringere. Plat. in Phæd. c. 325.

Orator, ut medicus, naturam diuidere debet in corpus, & animam, si non solum exercitatione, & experimento, sed arte illi medicamenta ac alimenta exhibens, sanitatem ac robur inducere uolet. Huic uero sermonibus, ac institutionibus legitimis persuasæ, quamcunque libeat uirtutem tradere, at nec animæ nec corporis uirtus cognosci non potest, non cognita totius natura. Plat. in Phæd. c. 327.

Oratorum omnium peritissimus Pericles fuit. Plat. in Phæd. chart. 327.

Orator, cum dicendi facultas sit animæ allecatio quædam, scire debet necessario, quot habeat anima species sunt enim tot, & tot, & tales, & tales, unde alij tales, alij tales sunt, & his diuisis, & orationes tot sunt, & unaquæque talis. Tales ergo homines a talibus orationibus ob hanc talem causam ad talia facile persuadentur, & rursus tales ob hæc ægre persuaderi possunt, & qui hæc cognouit, oportet uelociter assequi posse. Alioquin nil aliud sciet quam sermones a præceptoribus auditos, & deinde temporis occasionem quando dicendum & tacendum adiunxerit, ac affectus mouendi, ac singularum, quas didicit, specierum orationum opportunatate ac importunitate cognouerit, tunc recte & perfecte artem absoluerit, alioquin non. Plat. in Phæd. c. 328.

Orator nec dicere, nec scribere recte poterit, nisi ueritatem singulorum nouerit, & secundum ipsum totum definire poterit, & in species secare usque ad indiuiduum, & de natura animæ contemplatus, & unicuique conuenientem speciem uenatus, sic exposuerit, & exornauerit orationem, ut uariæ animæ uarias, & simplici simplices orationes accommodet. Plat. in Phæd. c. 330.

Oratoris officium est, quæ alijs persuadere uult, sibi iam ipsi persuasisse. Mar. Fic. in epist. l. 3. c. 744.

Oratores non omnes Plato vituperat, sed eos duntaxat, qui quicquid libuerit, se persuadere absque rerum delectu, siue malum siue bonum, profitentur. Mar. Fic. in Gorgiam. char. 1315.

Oratorem legitimum oportet rerum rationes intelligere, morum leges, uerborum vires, naturas ingeniorum uerbaque certa quadam ratione componere ingenijs audientium, quo ad fieri potest accommodata, communis boni persuadendi gratia, neque tam ad id incumbere, ut ea, quæ dicis, hominibus grata sint, quam ut accepta Deo. At eum, qui non Tifiam, Gorgiamque more non ueritatem ac iustitiam, sed coniecturam turbam duntaxat uerisimilem, probabilemque sequitur, tanquam hominem ciuitati ante alios noxiū detestatur, quasi eloquentia sine sapientia sit ensis acutus in manu furiosi. Mar. Fic. in Plat. Gorg. ch. 1315.

Oratoria ars, uel in genere uel in speciebus potest considerari, atque in genere quidem definiri industriam ad persuadendum in materia ciuili promptissimam, tum quadam probationis facultate, tum maxime eloquij gratia, & ideo inter artem quandam differendi poeticiamque esse quodammodo constitutam. Hactenus oratoria intellectui bonum est, uoluntati uero neque bonum, neque malum. Huius duæ sunt species, philosophica, & popularis siue adulatoria. Illa bonum, hæc uero malum. Illius finis est certis rerum, uerborum, morum rationibus audientes ad commune bonum perducere. Alterius finis est per coniecturas turbæ uerisimiles, concitationesque animorum quodcunque libuerit impetrare, & hæc detestatur Plato in hoc dialogo. Mar. Fic. in Plat. in Gorg. c. 1316.

Oratori tria necessaria sunt, ingenium, doctrina, exercitatio. Mar. Fic. in Plat. Phæd. cap. 3. ch. 1365.

Orator perfectus scire debet animam quamlibet humanam intrinsecus esse multiplicem. Habere enim rationem, imaginationem, irascendi, & concupiscendi uires, & alias animas alijs suis uiribus uti quam plurimum, & aliter inter se, aliterque affectas esse, & rursus ex corporum differentijs differentias nonnullas reportare, & qualibus sermonibus qualia mouentur ingenia, & suos cuique sermones accommodare, ut musicus alios alijs adhibet concentus. Mar. Fic. in Plat. Phæd. cap. 45. ch. 1385.

Orator, cum in forum prodit, sagaciter explorare debet quo plurimum ingenio sint audientes si suos cuique sit sermones adhibiturus, & in singulis opportunitate obseruare pro loco, tempore, persona, loqui sciat, & tacere, & qualibet orationis parte deceter uti. Mar. Fic. in Plat. Phæd. cap. 46. ch. 1385.

Oratoriam communem in Gorgiam adulationis specie esse iudicat Plato, in Phædro adulatorem appellat bestiam humano generi pestilentem. Similemque affirmat impuro Damoni, incautos animos sub noxiæ uoluptatis escæ continue corporis sordibus inquinanti. In hoc autem dialogo præstigiatoribus ueneficis adulatorem tam priuatum quam publicum iudicat esse perfimilem: quippe qui tanquam fure & homicidia deterior, & iniquior est, non pecunias, non ipsam corporis uitam duntaxat nobis auferat, imo uero tanquam sacrilegus rem sacram, iudicium scilicet rationis, sub boni specie subripiat, atque subducat, & non modo in occultis, sed in manifestissimis fallit. Mar. Fic. in Plat. Menex. c. 1395.

Oratores quales uideris, tales esse principes, a quibus missi

missi sunt, expecta. Fran. Pat. de reg. l. 1. cap. 6. c. 18.
 Oratores veteres Romani de pace agenda Caduceatores appellabant, & virgam in manu gerebant, de bello Feciales dicebantur. Fran. Pat. de reg. l. 1. c. 6. c. 18. ter.
 Oratores magnum subeunt onus; viri excellentes esse debent, etate, & virtute probati, magnoque sæpe acumine ingenii, magnaque calliditate; ac verusutia ipsis opus est, sancti iure gentium habentur, ideo ab omnibus iniuolati esse debent. Franc. Patric. de regn. lib. 1. cap. 6. char. 18. terg.
 Oratores abstinentes esse debent & incorrupti. Fran. Pat. de reg. l. 1. cap. 6. c. 20.
 Orbium magnorum domini sunt nunc Leo & Luna vsque ad annum 1659. Ioan. Pic. mirandulan. in Astrol. l. 5. cap. 2. char. 552.
 Orbem lacteum Pythagorici alii existimarunt esse Syderis inflammationem, quod a propria sede ceciderit, alii osim fuisse solaris cursus orbitam; nec desuere, qui refractione quadam radiorum solis eum fieri existiment, alii stellarum luminis, quæ non sint sub sole comprehensæ, refractionem esse. Metrodoro placuit solis esse tramitem. Anaxagoras terrestri vmbre acceptum retulit. Ad rarum & densum Parmenides referendum putauit, quorum mixtura lacteus dispartaret color. Democritus multorum & minorum syderum atque simul positorum ob densitatem, & frequentiam sese collustrantium splendorem esse censuit, quam opinionem, vt suam ex mente Alberti sensit Aristot. Posidonius putauit esse quandam ignis conspulationem, quæ sit astro splendidior, & luce densior. Io. Fran. Pic. Mirand. in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 12. c. 770.
 Orbis in tabula descriptus primo fuit ab Anaximandro Milesij Thalæti conciuæ. Franc. Patr. de regno, lib. 3. cap. 14. char. 141.
 Orbes cælestes, & in his stellas moueri diuina prouidentia per mediam intelligentiam indubitatum est a Peripateticis, Platonicis, & Christianis Philosophis, siue sit diuinus spiritus, siue angelus. Sed utrum assistens tantum sit, an hæc aut præter hanc alia insita, & informans, quæ ab illa assistente adiuuetur, & dirigatur, hoc inter omnes nondum satis definitum est. Iac. Carp. in Alc. cap. 12. c. 324.
 Ordinem deserere in re militari turpe est, quia sic a principibus exercitus statutum, deo vero iubente aliquid non obedire quanto magis turpe erit? Plat. Apol. c. 16.
 Ordo & ornatus in omnibus rebus requiritur. Plat. in Gorgia. char. 486.
 Ordinem rebus confusis induxit Deus. Plato. in Timæum. ch. 752.
 Ordinis ac legis quod in ciuitate particeps est, omnia bene facta sunt, at pleraque, quæ ordine carent, aut male ordinata sunt, ex bene ordinatis alia quædam soluit. Plat. de leg. dial. 6. c. 864.
 Ordinem quod habet, magnum sapientiæ indicium est. Plat. in leg. append. c. 967.
 Ordo est concertus operationum ad inuicem, communionis proportio, vicissitudinis in omnibus causa, cōtemperatio ad percipiendum idoneam. Speusipp. de Plat. defi. c. 1963.
 Ordo fieri a deformitate nequit, eget autem deformitas domino, qui ordinem præbeat. Mercur. Trism. Pim. cap. 5. char. 1843.
 Ordo & tempus inuolutionem omnium rerum, quæ in mundo sunt per alternationem faciunt. Mer. Trism. Afclep. cap. 10. c. 1867.
 Ordo perpetuus a primis per media ad tertia, atque ita semper vsque ad extrema descendit. Plot. En. 2. lib. 9. cap. 13. char. 211.
 Ordo non est ob præuaricationem ordinis institutus, nec lex ob legis transgressionem, quo propter deteriora fiant illa, nobisque appareant, imo vero propterea

quod ordo hic est aduentitiuus, & quoniam ordo est, transgressio ordinis habet locum, ac propter legem & rationem, & quia existit ratio, accidit legis rationisq; transgressio; non ita tamen, vt quæ meliora sunt, deteriora fecerint, sed quia quæ indigent debentque meliora suscipere, sæpe, vel suapte natura, vel fortuna, vel impedimento alium de illato accipere nequeant. Plot. En. 3. l. 2. cap. 4. c. 258.
 Ordo non potest esse sine harmonia, harmonia analogie est comes, analogia cum ratione; ratio est comes individua prouidentia, prouidentia non est sine intellectu, intellectus non est sine mente, mens dei modulauit, ordinauit, excoluit omnem corporis continentiam. Ergo inuenta est opificis diuina origo, & cum opifex operatur, & exornat omnia iuxta vim rationabilē, & maiestatem operū suorum, opera vero eius sunt intellectus, quo pacto inuenitur tertia exēplaris rerum origo, quæ sunt a deo. Chal. in Plat. Tim. ch. 62. pag. 2.
 Ordo omnis diuinus sibi ipsi vnitur tripliciter, a summitate ea, quæ in ipsa est, a mediocritate, & a fine. Procl. elem. Theol. prop. 148.
 Ordo omnis ab vnitatem incipiens progreditur in multitudinem aliquam vnitatis cōsistentem, & omnis ordinis multitudo in vnam reducitur vnitatem. Procl. elem. Theol. prop. 21. char. 6. ter.
 Ordini proprius est numerus. Philo Iudæus de opificio mundi. chart. 2.
 Ordo est consequentia, & series rerum præcedentium, & sequentium. Philo Iud. de mundi opificio. ch. 4.
 Ordinari rem aliam ad aliam duobus modis contingere potest. Aut vt inferiorem, vt materia ad formam, aut vt superiorē, vt princeps, qui constituit aliquem, qui sua vice id faciat, quod ipsum facere immediate nõ decet, constitui enim quemque ordinari est, & hæc ordinandi ratio non inferiorē, sed superiorē se declarat esse eum, qui ad aliud ordinatur, gerit. n. personam ordinantis. Bess. Card. in Calum. Plat. l. 3. cap. 10. c. 35. ter.
 Ordo maxime rationis est proprius. Marfil. Fic. de voluntate. cap. 9. char. 1001.
 Ordo omnium rerum ad vnam causam refertur. Ideo prima causa vnius nomine nominatur, præsertim quia vnitatis simplicitatem significat. Marfil. Fic. in Dionysij Areop. de diu. nom. ch. 1126.
 Ordines singuli rerum, vt se habent ad propria sui principia, sic vniuersus ordo ad vniuersale principium. At omnes illi ad vnam quandam speciem reducuntur, quare & omnis ordo naturæ ad principium vnum. Vni corpori vna sufficit anima, vni domui vnus dominus, ciuitatum rex vnus, vni mundo Deus non sufficit vnus? ab vno ignis calore omnes calores, ab vna solis luce omnia lumina, ab vno bono omnia bona. Marfil. Fic. in Plato. philebo l. 1. cap. 4. ch. 1210.
 Ordo nil aliud est, quam decens partium interuallum. Marfil. Ficinus in Plato. conuiuium oratione 5. cap. 6. char. 1338.
 Ordinem triplicem in rebus Pythagoras, & Plato cogitabant, specierum, figurarum, & numerorum. Triplicem similiter inter ideas, adeo vt & in rebus, & in ideis, species in figuras, figuræ resoluantur in numeros, & certæ species figuris certis, certæ figuræ certis numeris quodammodo congruant, rerum ordine omnino sic exigente. Quamobrem vbi aiunt speciem ignis ex pyramidali figura, & pyramidem solidam ex triangulis quatuor, & hos ex quaternario, ternario constitui, significare volunt proprietatem quandam in his cunctis communiter esse per similem, & comparanda hæc inter se potius, quam componenda; & hac ratione igni figuram pyramidem tribuit, aeri octaedram, aquæ icoseadram, terræ cubam, vniuerso figuram duodecima facies possidentem. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 40. ch. 1464.

Ordo

Ordo imaginis, & sensus in quodam spirituum temperamento fundatur. cui quoties temperata similiter admouentur, fit voluptas in mutua quadam sensus imaginationisque cum rebus, quæ influunt, congruitate resultans. Post hæc rationis latitia in reformatione quadam nascitur, per quam ratio, quæ perturbatione corporea facta in formis fuerat, vel deformat, formatur pro natura sua, atque reformatur, denique mentis gaudium reformatione perficitur, per quam intellectualem quodam intuitu reformatur aliquando in ideam, a qua ceciderat, ob negotiosæ vitæ tumultum. Marfil. Ficinus in Platonis de legibus dialogo septimo. c. 1507.
 Ordinem rerum dum contemplantur, pulcherrimas rerum formas cognoscimus artificiosissimis rationibus esse compositas, ac si rationibus, ergo ideis, id est exemplaribus, ad quorum similitudinem ipsa ratio formas producit in ordinem, vt in artificialibus a formis ad rationes, ab ijs ad ideas, id est exemplaria proficiscimur. Tres ergo in vniuerso sunt ordines, formarum, rationum, & idearum. Ordo formarum, quæ patent sensibus, ad animam mundi reducitur, quæ velut motus principium formas in materia generat alias alijs rationibus, & seminibus, hunc ordinem rationum in anima ad mentem redigimus altiore, a cuius ideis anima gubernandarum rerum suscipit rationes. Ordo denique idearum in mentem ab immenso, & simplici, diuini boni splendore descendit, si quidem vna omnium idea bonorum, id est Deus, alias aliorum bonorum ideas menti angelicæ infundit. Quare rerum ordines ad tres fontes reducuntur. Ordo formarum ad mundi animam, rationum ad angelicam mentem, idearum ad ipsum bonum. Marfil. Fic. in Pla. ep. 2. ch. 1531.
 Ordinem in præsentia dicimus mutuam inter se rerum actionumque connexionem congrua successione, dispositam, & ad finem certum propria quadam ratione directam, atque in cunctis quoad fieri potest simile, æquale, idemque seruantem, qui ordo solum ab ijs, qui mentis compotes sunt, seruari potest, atque in ipsa vniuersi progressionem prorsus impleri. Marfil. Fic. in Plato. de leg. dialog. 10. ch. 1518.
 Ordo semper dialo confuevit ab intelligentia, & illius nutu simplici prorsusque immobili machina ex tam diuersis molibusque congesta ordinatissime conspirat & regitur. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. tertia, libro tertio, cap. 2. char. 1702.
 Orestis dictus, quia ferus. Pla. in Crat. ch. 76.
 Organi non est, quod sit, sed eius, cuius est organum. Plutarchus de vrbe Thebis, & Socratis demone. cha. 772.
 Origo omnium sit, quando contigerit aliqua, affectio, nimirum cum principium accepto incremento ad secundam transitionem venerit, & ab hac ad proximam & ad tres vsque progressa sentientibus sensum exhibuerit. Dum igitur sic transmutatur, & transmutatur, fit quilibet, quod sit. Pla. de leg. dia. 10. c. 122.
 Origo æternarum rerum, & caducarum longe aliter dicitur, si quidem mortalium auctoritas, & origo illa est, quæ præcedit ortum cæterorum: at æternorum origo non in anticipatione temporis, sed in dignitatis eminentia consideratur. Chalcidius in Timæum Platonis. chart. 17. ter.
 Origo rerum simplex est, nec habet qualitatem, & si non æternam, ex aliquo tempore sit necesse est, & si hoc erit, causa quoque, cur sit præcedat ortum necesse est, ita erit initio aliquid antiquius, sed hoc absurdum est, ergo rerum origo æterna, & immortalis. Chalcid. in Platonis Timæum. ch. 62. terg.
 Origo duplex, alia rei, secundum quam aliquid in tempore, aut cum tempore dicitur incepisse, altera rationis tantum, & cogitationis. dubium est apud Platonicos, quam originem mundi Plato ipse agnouerit.

Iacob. Carpent. in Alcinoi, capit. decimo. c. 281.
 Orizon est circulus, quem coeli finem visus noster sibi circumscribit. Timæus Locrus de mundi anima, & natura. chart. 1040.
 Ornatus quidam in vnoquoque accedens, qui vniuersiuique proprius est, singulas res bonas facit. Plato in Gorgia. char. 487.
 Orpheum Oeagri filium ob amorem erga vxorem voti sui non perfecte compotem ex orco dimisere, spectro vxoris ostenso, propter quam vitro descenderat, ipsa autem non data illi est, quod molliter se gerere videretur, vt qui citharædus esset, & amorem gratia mori non auderet, sed per industriam excogitasset, quomodo viuus ad orcum descenderet, & propterea ipsi penam instituerunt, vt ipsi mors a foeminis contingeret & non velut Achillem ornauerunt, vt in beatorum insulas transfulerint, qui potius amici Patrocli necem vl cisci, & cito mori, quam illa inulta longam vitam elegit. Plato in symposio. ch. 284.
 Orpheus tunc Eurydicem, id est profunditatem iudicij amisisse dicitur, cum retro respexit. Marfil. Ficinus in epist. libr. 1. cha. 620.
 Orpheus vbiunque diuinitatem iustitiam obtestari volebat, per numina octo iurabat, ignem, aquam, terram, coelum, Lunam, Solem, phaneramque, & noctem. Marfil. Fic. in Plato. de repub. dial. 4. ch. 1403.
 Orphei Theologiam sequutus est Plato. Marfil. Ficinus in philebo, lib. 1. cap. 11. ch. 1216.
 Orpheus Odrysicus nunquam fuit. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione, libro septimo, capit. 3. char. 637.
 Orpheus a Mosaicis didicit vnum esse Deum, ideo palinodiam cecinit. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium, libro 1. capitulum 20. char. 814.
 Orpheus eadem scripsit, quæ Trismegistus, sed obscurius, & sub ambagibus inuoluit, & vanis superstitionibus, ac magicis. Augustinus Steuchus de perenni philosophia, libro 7. cap. 10. ch. 146. ter.
 Orta rei rationem dicitur habere omne, quod ab aliquo fuit, & regitur, etiam si cum illo simul sit secundum tempus, aut secundum ipsam æternitatem, quæ tempore antiquior est, quando tamen cum suo principio comparatur, rationem rei ortæ dicitur obtinere. Iacob. Carpent. in Alc. cap. 10. ch. 281.
 Ortum superam mundi partem, & occasum inferam uocantur homines. Leo Hebræus de Amore, dialogo secundo. char. 1139.
 Ossium principium est medullæ ortus: vincula enim vitæ, quibus anima corpori alligatur, in medulla deligantur, & mortalium generi radices præbet. Plato in Timæum. char. 753.
 Os constituit perforando terram puram, & læuem, & medulla imbuta subegit, & postea hoc ipsum in ignem immisit, deinde in aquam misit, & rursus in ignem, & rursus in aquam, sic autem sæpe in vtrunque transferens effecit, vt ambobus liquefieri non possit. Plato in Timæum. ch. 754.
 Ossa, quæ maxime animata sunt, paucissimis intexta sunt carnibus, quæ vero minime intus sunt animata, plurimis, & densissimis. Pla. in Tim. ch. 754.
 Os nutrit id, quod a neruis, & carnibus viscosum, & pingue dedit. Pla. in Tim. ch. 758.
 Ossa medullarum munimenta sunt, & horum tegmen, & cooperimentum est caro. Timæus Locrus de mundi anima, & natura. c. 1042.
 Os est medulla calore consolidata. Speusippus in Platonis definit. ch. 1962.
 Ossa non liquefiunt, & ex capitis ossibus tota ossium textura procedit ad medullam, & feminalia membra seruanda. Marfil. Fic. in Pla. Tim. cap. 72. ch. 1478.

Tom. 3.

S1

Ossa

Offa non sunt facta per uniuersum continua, uel uniuersa, sed per articulos difformia, ut membra flexi facile possint. Marfilus Ficinus in Platonis Timæum, capitulo 72. char. 1478.
 Os carni contrarium est, durum, siccum, frigidum. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 73. ch. 1478.
 Oscitantes, qui vident, eandem affectionem sustinent. Plato in Charmide. ch. 383.
 Ostentatio est affectio, quæ sibi vindicat ea bona, quæ non adsunt. Speusipp. in Pla. defn. ch. 1964.
 Osyris, idest uisifica prouidentia. Marfilus Ficinus in Plot. Enn. 4. l. 3. cap. 11. ch. 1737.
 Ouationis nomen dictum est, ut aliqui aiunt alij a Bac-

chi nomine, quæ Euam veteres dixere, vel ut alij volunt, ac clamore, quem faciunt redeuntes ex pugna victores milites geminata O. litera. Francisc. Patr. de repub. libr. 9. c. 6. c. 295. ter.
 Ouium pestilentiam prædicunt venatores vitiatos inspecto leporum iecinore. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de præn. l. 3. c. 8. ch. 65.
 Ouorum vitellus solus est delicatiorum nutrimentum, nam Auicenna probat nutrimentum nullum expedit magis in diminutione sanguinis, & dissolutione spiritus cardiaci, quam vitellum oui galline, vel perdicis. vel phasianæ. Marfilus Ficinus de vita producenda, libro secundo, cap. 6. ch. 514.

P

PACTA quæ quibus assensus fuerit, exceptis his, quæ leges, aut decreta prohibent, ut si quis ab iniusta necessitate coactus p. nit, & si quis ab inexpectata fortuna inuitus prohibitus fuerit: in alijs non seruari pacti iudicia tribuuntur, si inter arbitros, aut vicinos antea reconciliari non poterint. Pla. de leg. dialo. 11. ch. 935.

Pacta seruare, recta, & firma reddere, iurare debent simul, & studio a musis non alieno, & eruditione studij sorore, & Deum omnium ducem tum eorum, quæ sunt, tum eorum, quæ summa sunt, ducis ac causæ patrem dominum, quem reuera philosophamur cognoscimus omnes manifeste, quantum hominum felicitium vires possunt. Plato. epist. 6. ch. 983.
 Palamedes non ne dicendi arte effecit, ut audientibus eadem similia, & dissimilia, vnum ac multa, & manentia, & quæ feruntur viderentur? Pla. in phæd. ch. 323.
 Pallidus fit color ex albo ad flauum ammixto. Plato in Timæum. char. 751.
 Palinodiam canere illos, qui in deos errabant, antiquum est. Plato in phædro. c. 215.
 Palinodiam Stesichori canere. Pla. Dio. epist. ch. 980.
 Pallas a Platonicis describitur diuinitatem sapienter simul atque potenter tum cœlestia exornans, tum, quæ sub cœlo sunt ædificans, inter astra Arieti præcipue præsidens, & æquinoctialis circuli dux, ubi potissimum vigere putant motricem vniuersi virtutem. Marfil. Fic. in Plato. Tim. c. 5. ch. 1439.
 Pallas intellectualem prouidentiam significat. Marfil. Fic. in Plato. Tim. c. 5. ch. 1439.
 Pallas sit numen intellectualem vitæ præsidens. Marfil. Fic. in Plato. Atlantico. c. 1486.
 Pallas dicitur a saltatione in armis. Pla. in Cratylo. c. 81.
 Palma est virtutis premium sui ipsius gratia exoptandum. Speusippus in Plato. defn. ch. 1964.
 Pan Mercurij filius dicitur a gemina natura, nam *πῶς*, idest sermo, *πῶς*, idest totum significat, & geminus est, & verus, & falsus: verum enim quod superne est, & habitat inter deos, falsum hircinum, & durum inter homines. Est igitur Pan ipse sermo, vel sermonis frater, scilicet, Mercurij filius, fratrem autem fratri similem esse non est mirum. Pla. in Cratylo. c. 82.
 Pan cum, ut homo pingitur, verum sermonem significat cum ut brutum, falsum, ut homo vereatur falsa loqui. Marfil. Fic. in Pla. Cratylo. ch. 318.
 Pan est Deus localis sub Luna, nominatur, ut omne, quoniam in ordine deorum localium tenet amplissimum gradum, & ad Pan omnes dii locales sub Luna referuntur. Marfilus Ficinus in Plato. phædrum, capitulo 53. char. 1386.

Pan apud Græcos totum significans est vniuersalis natura vniuersum mundum regens, & disponens. Duo cornua duos polos representant. Pellis, qua vestitur diuersis coloribus aspersa octauam sphaeram innume rabilibus fere stellis distinctam imitatur. Ignea facies septem planetas figurare videtur. septem enim facies organis præcipuis constat. Horridæ comæ, proluxa barba in pectus propensa, solis, & syderum referre videtur radios, humilia, & incomposita membra elementa. pedes caprini, quia ut capræ nunquam recta incedunt, sic semper inferiora errant, & ex vna in aliâ speciem mutantur. Leo Heb. de Amo. dia. 2. c. 108.

Papyrius qui de Samnitibus sub iugum missis, & de recepta Luceria triumphauit, curior dictus, quia omnes ætate sua iuuenes currendo vicit. Francisc. Pat. de regno. libr. 3. c. 3. ch. 106. terg.
 Par impar homines ludunt, nescientes quid par, & quid impar, quod in manibus habent sit, assequuntur tamen, & vera dicunt. Plato de consultantando dialogo (pario. chart. 1026.
 Paradisi nomine subindicatur principalis vis animæ, quæ est plena ceu plantis innumeris opinionibus, per arboræ vitæ pietas inter virtutes eminentissima, per quam immortalis redditur anima. Philo Iudæus de mundi opifi. chart. 24.
 Paradisus figurate dicitur virtus, locus proprius paradiso Edem dicitur, idest delicia, virtuti enim conuenit pax, voluptas gaudium, in quibus sunt ueræ delitiæ, & plantatus ad orientem, quia uirtus semper animam illustrat, & ab ea tenebras discutit. Philo Iud. in alleg. libr. primo. chart. 32.
 Paralellis tria in sunt per se, unum recta linea paralellas secante alternos angulos æquales esse, alterum, recta linea paralellas secante internos angulos duobus re-ctis æquales esse, tertium, recta linea paralellas secante externum angulum interno ex oppositoq; iacenti æqualem esse. Proc. in Eucl. l. 4. c. 1. ch. 214.
 Parcæ, 3. necessitatis filia, Lachesis, Cloto, & Atropos, sedent in cœlis circumcirca in singulis sedibus æqualiter distantibus, albis uestibus indutæ, coronas in capite gestantes, & canunt ad sirenum harmoniam, Lachesis præterita, Cloto præsentia, Atropos futura. Plato de rep. dial. 10. ch. 701.
 Parcarum Cloto dextra manu attingit, & simul uertit externam fusi uertiginem ex quadam temporis intermissione. Atropos sinistra manu internas eodem modo. Lachesis uero utraq; ex parte utraq; manu attingit. Pla. de repub. dialo. 10. c. 701.
 Parcarum nomina sunt. Prima Lachesis. Secunda Cloto Tertia Atropos consuatrix prædictorum. Plato de leg. dialo. 12. char. 955.
 Parcæ, & necessitas fufum in cuiusque generatione torquent, & conuoluunt. Plotinus Enn. secunda, libro tertio, cap. 9. char. 141.
 Parcæ, & ad instrumentum fati, & ad materiâ pertinent. Nam

Nam Lachesis nominare possumus firmamentum, in cuius stellis vires, forte que inferiorum omnium continentur. Cloto uero planetarum cetum in euoluendis rerum fortibus firmamento subministrantem. Atropos Saturnum præcipue stabilitate sua euolutas in effectum fortes, ineuitabiliter confirmantem. In materia quoque fati ideo tres parcas connumeramus, quoniam vis fatalis per instrumentum celeste elementis infusa agit in materiam, & formam, & compositum, item in essentiam, & virtutem, & actionem: item in principium, medium, & finem. mens uero factum superat, vel fato feliciter utitur. Marfil. Fic. in Plat. de leg. dialo. 12. ch. 1525.

Parcæ tres ordines temporum, præfens uidelicet, præteritum, atque futurum significare dicuntur. Leo Hebr. de Amo. dialog. 2. ch. 105.
 Parentes senes ingens lucrum est, & si iuuenes decesserint, valde desiderantur. Pla. de leg. dia. 10. ch. 9.
 Parentum honores sunt pulchrum, & magnificum filijs thesaurum, quo uti, & non filijs tradere turpe est, & ignauum ob propriam possessiõnum, & rectæ gloriæ inopiam. Pla. in Menex. ch. 550.
 Parentes negligere neque Deus neque homo mente præditus ulli vnquam consulit. Pla. de leg. dia. 11. ch. 940.
 Parentes Deus exaudit contra filios, nec quisquam putet, dum parentes a liberis cõtemnuntur, Deum illorum preces secundum naturam exaudire. at dum coluntur, bona liberis tribuunt. Pla. de leg. dia. 11. c. 940.
 Parentes si quis in hac ciuitate negligentius habuerit, quam decet, & non filijs, & omnibus ipsorum filijs, & sibi ipsi prætulerit, ut omnia ipsi permittat, & voluntates ipsorum expleat, is qui ita habetur, siue ipse, siue misso aliquo referat ad tres seniores ex legum custodiis & ad tres ex foeminis, ad nuptias curandas designatis. Hi curent, & iniusta facientes puniant, si iuuenes adhuc sunt, plagis, & vinculis ad 30. usque annos, si uiri fuerint, mulieres autem ad quadragesimum usque annum ipsam penam puniantur. Si uero hos annos excefferint, & ab eadem circa parentes negligentia non destiterint, sed ipsos male tractauerint, ad iudicium pertrahant ipsos, in quo singuli cuies ex omnibus senioribus considerent, si quis damnatus fuerit æstimationem faciat iudicium, quid persoluerit, aut pati ipsum oportet, ita ut nihil prætermittat, quod pati, aut soluere homo possit. Et si quis, qui male tractatur, referre non potest, quicumque ex liberis hominibus ad magistratum referat, aut improbus habeatur, & a quocunq; uolente damni dati reus peragatur, si seruus significauerit, liber sit, & si fuerit seruus illius, qui in de tractat, aut tractatur, a magistratu liber fiat, si uero alterius, res publica pro ipso precium domino persoluat. Pla. de leg. dial. 11. ch. 941.
 Parentes in generatione electissimi esse debent, qui instar uinitatis vim habeant prorsus uinitam, & more imparium indissolubiles sint, robusti, ordinati, secundi, qui æquilatorum conditione æqualem, & rectam habeant complexionem, ut generosissima proles oriatur. Marfilus Ficinus in Plato, de republica dialogo octauo, capitulo 13. c. 1422.
 Parentes filios genuerunt, non ut immortales foret, sed ut boni. Mar. Fic. in Pla. Menex. ch. 1396.
 Parentum in liberis mirificus amor existit. Leo Hebr. de Amore dialog. 3. ch. 333.
 Pares cum paribus facillime congregantur. Marfil. Fic. in Plato. conuiuio ora. 3. c. 16. ch. 1361.
 Parere nihil potest absque motu, immobilis enim appellatio nihil aliud quam iterile significat. Merc. Trism. Pimand. cap. 12. ch. 1854.
 Pareretur faciunt Esser, quod diuidunt hoies a mulieribus, cum sermones faciunt. Phil. Iud. de vita contemp. c. 560.
 Parmenides poetico stilo librum vnum de vno ente cõ-

posuit tanquam de secundo principio. Marfilus Fic. in Plato. Parm. cap. 55. c. 1169.
 Parmenides integro libro probauit omne ens vnum quodammodo esse vtriusque particeps. Marfilus Fic. in Plato. Parm. c. 2. ch. 1203.
 Parmenidis materia potissimum Theologica est, forma logica. Mar. Fic. in Pla. Parm. ex procem. c. 1137.
 Parmenides ponebat ens omne esse vnum, idest particeps vnius. Zeno uero eius discipulus hanc positionem alia confirmabat, dicens ens non esse multa, idest solū multa, sed præter multitudinem esse particeps vnius. Mar. Fic. in Pla. Parm. c. 3. ch. 1138.
 Parmenidis dialogus Theologicus est, quod non solum Platonici probatissimi affirmant, sed Dionysius Areopagita confirmare videtur: nec est contentiosus sed dogmaticus: Marfil. Ficinus in Plato. Parmenide capitul. 36. ch. 1154.
 Parmenidis opinionem falso retulit quarto primæ philosophiæ Aristoteles. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen uanitatis doctrinæ gentium, libro secundo, cap. 8. ch. 834.
 Pars, & species differunt, quod species ubi alicuius fuerit, etiam partem esse necesse est ipsam eius rei, cuius species dicitur, partem uero speciem esse nulla necessitas est. Pla. de reg. ch. 166.
 Pars omnis in toto est, & nulla extra totum. Plato in Parmenide. ch. 205.
 Pares paribus, ut in ueteri prouerbio est, facillime congregantur. Pla. in phædro. ch. 313.
 Pars totius gratia fit, non totum partis gratia. Plato de leg. dialo. 10. ch. 927.
 Partes inter se diuersæ diuersas habent, & actiones. Plo. En. 3. l. 3. c. 5. ch. 275.
 Partibus quæ carent, non se inuicem tangunt. Proclus element. physic. propo. 1. ch. 56.
 Pars a parte subiecto differt. Bessarion. Cardin. in Cal. Plato. libr. 2. cap. 7. char. 20. ter.
 Partis actio tunc toti ascribitur, cum pars illa vel continuatur cum altera in vnam essentiam, ut hominem ut dicitur dicimus, quia oculus uidet, uel in esse vnum, ceu cum dicimus ignem calefacere per calefactionem, quæ prouenit a calore, & forma, quæ talis est ignis, ut materiam alteram ignis partem formando ad vnum esse perducatur, uel in vnum agitationis effectum, ut cum dicimus animam vna cum ense brachium vibrare, quia motio talis ab anima in ens per brachium transeat. Marfilus Ficinus in Platonicæ Theologiæ lib. 15. capit. 7. chart. 341.
 Partes, quæ inter se, & totum similes sunt omnino, quando totum aliquod mutuo congressu conficiunt, non aliter perficiunt totum, quam per numeri, uel magnitudinis augmentum, quod in tritici granis, & aquæ guttis aspiciuntur. Marfilus Ficinus in Platonicæ Theologiæ lib. 8. cap. 4. chart. 190.
 Participationis summi boni primus gradus est, qui habetur per intellectum, secundus per rationem, tertius per sensum, quartus per vitam, quintus per essentialium perfectionem, & formam. Marfilus Fic. in Dion. Areopag. de diuin. nom. char. 1057.
 Pars omnis toto solet esse minor. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dialo. 7. chart. 1411.
 Partes omnes multitudo sunt, non omnis multitudo partes, sed cognata. Marfilus Ficinus in Plato. Parmenide capit. 95. chart. 1199.
 Pars aliquota est illa, ex qua aliquoties replicata fit totum. Marfilus Ficinus in Plato. Timæum capitulo vigesimo nono, chart. 1454.
 Partes vbiunque finem suum, idest naturalem consequuntur perfectionem, ibidem, & totum cui partes seruiunt finem consequuntur suum. Marfilus Fic. in Plot. En. 1. l. 8. cap. 2. chart. 1581.
 Tom. 3. S. 2. Partes

Partes perfectiores sunt, quæ existentiam propriam, propriumque habent officium. Marf. Ficin. in Plotin. En. 4. libr. 3. cap. 1. ch. 1731.

Partem fortunæ Astrologi alij aliter eliciunt. Ptolemæus semper a Sole ad Lunam, alij in nocturna genitura a Luna ad Solem. Heliodorus, & Maternus a parte demonis ad Venerem interdus, nocte contra, & sic alij aliter. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam, libr. 6. cap. 18. ch. 69.

Partes, quibus Astrologi vtuntur, merum figmentum est res vana, voluntarium dogma, vbi enim nullum est lumen, nec alia qualitas naturalis, quid significari potest Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam, libro octauo, cap. 18. ch. 616.

Partium, quibus vtuntur Astrologi, primus Hermes fuit author in libro cui nomen fuit *παραμύθη* Ioann. Pic. Mir. in Astr. l. 6. c. 18. ch. 617.

Pars fortunæ tantum distat ab Horoscopo, quantum a Sole Luna, quod ideo factum fuit, vt cū, & Soli, & Lunæ Horoscopus fecissent. Solis vero corporis, & animi sortem tribuunt. Lunæ aduentio sortem fortunarum, id est rerum, quæ extra nos sunt, fatum fortiterentur. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam, libr. 6. cap. 18. c. 617.

Partes omnes præter fortunæ partem Ptolemæus abominatur. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologia, libr. sex. cap. 18. c. 618.

Partes priores sunt toto nascendi ordine, quia totum ex partibus confurgit, totum vero prius est partibus, quia ex toto partium perfectio spectatur, & ad ipsum tanquam ad finem refertur. Iacobus Carpentarius in Alcinoi, cap. 11. ch. 310.

Parti conuiuia non cum vxoribus, sed cum concubinis ineunt, vt qui arbitrantur vxores pudicas domi seruandas, pellices vero ad lasciuiam, & petulantiam foras ducendas in publicum. Franciscus Patricius de republica, libr. 4. cap. 5. ch. 129.

Participantia, aut tota specie participant, aut parte. Plotin. par. ch. 198.

Participans omne participato inferius est, & participatum imparticipabili. Proclus element. Theologic. proposit. vigesima quarta, ch. 8.

Participatum communicationem largitur participanti ad id, cuius particeps est. Proclus element. Theologic. proposit. 28. ch. 9. terg.

Participans omne inseparabiliter per quandam inseparabilem potentiam, quam indit, participanti adest. Procl. elem. Theol. propo. 81. c. 22. ter.

Participans aliquatenus debet esse simile participato. Procl. elem. Theol. prop. 135. c. 36. ter.

Participantia omnia diuinas vnitates, incipientia ab ente in corpoream desinunt naturam. Proclus element. Theol. prop. 139. ch. 37. ter.

Participantium omnium diuinam proprietatem, & deificatorum primitimum est, & suumque ipsum ens. Procl. elem. Theol. prop. 138. ch. 37. ter.

Partibile est omne, quod mouetur. Procl. element. physica prop. 19. ch. 60.

Participabilem naturam in omni ordine imparticipabilis præcedit. Marsilius Ficinus in Platon. Parmenide cap. 87. char. 1194.

Particulare in vnoquoque ordine dupliciter participare potest ea vnitates, quæ proximi super posita ad ordinationem est, vel per propriam totalitatem, vel id, quod in ipsa est particulare, & coniungi ad ipsum secundum analogiam ad vniuersam seriem. Proclus element. Theolog. prop. 108. ch. 29. terg.

Particularia multa scitu digna, & præclara scripsit Aristoteles, at communibus nec tot, nec tanta ipsum scripsisse pro vero vniuersam recipere. Io. Fr. Pic. Mira. in examen. van. doct. gen. l. 6. c. 20. ch. 1252.

Paruum si paruo addideris, etiam hoc vtilitatem conferre, Heliodi carmen. Pla. in Craty. ch. 91.

Partui non præest singulis mensibus planeta aliquis. Io. Pic. Mir. in Astr. l. 3. c. 18. c. 501.

Partus octauo mense plerunque, non viuit, vt ait Hippocrates, quod eo mense difficilis sit vteri gestatio. grauius tunc prægnantes se habent, & in matrice nescio quid patiuntur grauias, & incommoda, & si pariant, duplicij labore oppressas, & partus, & ægritudinis, in firmissimas fieri, vnde etiam foetus imbecillior factus raro viuit. At si quæ foemina foetus imbecillior factus viuere, & octauo mense nati, quales in ægypto scribit Aristoteles, & in Hispania Auicenna. Ioannes Picus Mirandul. in Astrolog. l. 3. c. 18. c. 501.

Paruum in Deo dicitur, quod vniuersam molem, & distantiam supergre ditur, & quod nullo impediente per omnia transit. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. char. 1112.

Paruum penes Deum sic accipiendum est, tanquam in omnia, & per omnia nullo resistente pergens, & agens & pertingens vsque ad diuisionem animæ, & corporis, compagum quoque, & medullarum, discretor intentionum, & cogitationum cordis. Imo vero discretor omnium, non enim est creatura inuisibilis in in conspectu eius. Hoc paruum sine numerali qualitate est, & sine quantitate nullquam excogitatur. infinitum interminatum est, comprehendens omnia in comprehensibile existens. Dion. Areo. de diu. no. ch. 1112.

Parua in magnis contemnere periculosum est, parua enim scintilla contempta, maximum excitat incendium. Mar. Fic. in ep. l. 5. c. 797.

Paruitas in diuinis significat simplicitatem naturæ, & vniorem virtutis. Marsilius Ficinus in Dion. Areopa. de diu. nom. ch. 1112.

Passibile quod est esse oportet tale, vt in contrarijs sit potentius, qualitatibusque eorum, quæ accidunt, & inferunt passionem. Plot. En. 3. l. 6. c. 8. ch. 311.

Passibile id dicitur, circa quod passiones versari videtur, hæ vero sunt, quas voluptas, & dolor sequitur. Plot. Enn. 3. l. 6. cap. 4. ch. 306.

Passiones vel sensus sunt, vel saltem absque sensu non fiunt. Plot. Enn. 1. l. 1. c. 1. ch. 1.

Passiones, & actiones sunt habentis. Plotin. En. 1. libr. 1. cap. 6. char. 4.

Passionem communiter, quod est in alio, eius in quo est necessario accipit. Hoc autem haud vltimus sui aliqd tradit illi, quæ d vitam propriam possidet, vt si quid alicui est inferum, patiente eo, in quo est, compatitur ipsum vero si quando exaruerit, permittit illud suam vitam habere. Plo. En. 2. l. 9. c. 7. c. 205.

Passiones circa corpus fiunt non circa animam. Plo. En. 3. l. 6. cap. 1. ch. 303.

Passiones abæ ex opinionibus oriuntur, vt cum quis opinatus se moriturum metuit, aut bonum affuturum gaudet, vbi opinio est in alio, perturbatio vero excitatur in alio; Alia improvise oriuntur, & in eo, quod naturaliter opinari potest, gignunt opinionem, & inopinatus metus accedens si altius repetatur, ab opinione trahit exordium. Plotinus Enn. tertia, libro sexto, cap. 4. char. 306.

Passiones non sunt in anima, sed circa aliud, quiddam, quod compositum est. Plot. En. 3. l. 6. c. 3. c. 306.

Passibilia sunt magis, quæ magis corpulentia, cum enim diuiditur terrenum, semper portiones separatæ manent alia statim vniuntur. Plotinus Enn. tertia, libro sexto, capitulo sexto. char. 309.

Passionum omnium expertus est essentia intelligibilis, quæ omnis in speciei ordine collocatur. Plotin. Enn. 3. libr. 6. cap. 6. ch. 308.

Passionum susceptio est via ad interitum, & huius perire est, cuius pati. Plot. En. 3. l. 6. c. 8. ch. 311.

Passio,

Passio, quæ in patiēdo versatur, non est qualitas, sed motio quædam. Plot. En. 6. l. 3. c. 19. ch. 635.

Passio corporum alia est a passione incorporeorum. Porphy. de occasio. ch. 1930.

Passio corporum contingit cum transmutatione. Porphy. de occasio. ch. 1930.

Passio animæ est accommodatio quædam, & affectio ad rem ipsam, & actio quædam nullo modo similis calefactio ni, & frigiditas corporum. Por. de occa. ch. 1930.

Passio corporum si fit cum transmutatione, dicendum est omnia incorporea esse passionis expertia. Porphy. de occasio. ch. 19. 6.

Passiones circa id sunt omnes, circa quod, & interitus; via enim ad interitum est admissio passionum, & huius est intere, cuius est pati. Porphy. de occasio. ch. 1931.

Passio nulla est in anima, nec turbatoria, nec peremptoria, quam impassibilitatem possidet anima natura admodum superiore corporibus. Lamb. de myt. c. 1876.

Passiones omnes corporeæ, quæ mentem, & deliberationem impediunt, non nisi in capite proueniunt: nam phrenesis, oblitio, lapsus, epilepticus furor, atque atri fellis incendia ex arce capitis trahuntur initia, non quod mens, deliberatioque ledatur, sed organa morbo impedita officium suum iuxta naturam implere non possunt, nec animæ illis occurrere. Chalcidius in Tim. Plato. chart. 51.

Passio dissolutiua, vel voluptas instauratiua non fit in sensu, & anima, sed in corpore per animæ præsentiam quasi vitaliter iam affecto, in sensu vero, & anima fit perceptio passionis illius minime patiens. Marfil. Fic. in Plo. En. 4. l. 4. c. 19. ch. 1743.

Passio aliud est, & aliud passionis iudicium, & passio semper ab alio iudicatur, ideo veniendum semper est ad iudicem a passione alienum, quod anima est. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro septimo, capitulo sexto. char. 178.

Passio vlla non est admittenda in celestibus, & si aliqua, non alia saltem, quam quæ perfectio potius est dicenda, quam passio, vt Luna non aliter patitur a Sole quæ vt ille, a quo beneficium accipit. Ioan. Pic. Mirandu. in Astrolog. l. 6. c. 5. ch. 592.

Pastoris officium est, vt ipse sit pastorum medicus, pronubus, & circa partus, & ipsorum curationem artis obstetricandi solus peritus, & musicæ quantum armatorum genus capax sit, siue per instrumenta, siue ore operam dare. Pla. de reg. ch. 169.

Pastoris diuini figura maior est, quam vt Regi cõueniat. Pla. in dialog. de reg. ch. 172.

Pastores canes non nutriunt, qui sunt gregis custodiendi adiutores, ita vt præpetulantia, & fame, aut alio quodam modo ipse canes pecora ledere aggrediantur, & pro canibus lupis assidentur, ita custodes erga ciues se habere debent, Plato de republica, dialogo tertio. chart. 599.

Pastor, & pecuarius differunt, nam pastor est bonus, & virtutis amans, pecuarius vero gregis præfectus malus Philo Iud. de agricultura, ch. 125.

Pastor verus virtute tam egregius esse debet, vt subiecto Gregi virtutum omnium sit emplar, Marfil. Ficin. in epistol. l. 1. ch. 668.

Patrem, vel matrem cogere non est pium, multominus pium est cogere patriam. Pla. in Cr. ch. 72.

Patres aliorum plerunque negotia curant, & maxime, qui reipublicæ negotia tractant, filiorum vero educationem aspernitur. Plato in Lachetem. c. 388.

Patris opprobria, & poenæ nullum ex filiis sequantur, præterquam si alicui pater, auus, & proauus, capitis conderonati fuerint. Hos autem cum suis opibus, sorte tamen penitus excepta, ciuitas in ipsorum veterum patriam, ac ciuitatem releget. Plato de legibus dialog. nono. char. 902.

Pater quem animi impetus nequaquam fortunatus concitauerit, siue merito, siue secus, vt quem genuit, aut educavit, eum a cognatione sua remouere cupit, non ita vili modo liceat, nec statim hoc ipsi facere, sed primū cognatos suos conuocet, vsque ad nepotes ex fratre, & sorore, & similiter filij cognatos ex matre. Et inter hos accuset illum, & dignum esse doceat, qui ab omnibus a genere abdicetur, & det filio æqualem dicendi potestatem, vt se asserat indignum esse, vt tale quid patiatur. Et si illis persuaserit pater, & consentientes habuerit ex cognatis plures quam ipsorum dimidiam partem, siue mulieres, siue viri fuerint perfectæ ætatis, excepto patre, matre, & ipso reo, hoc modo, & secundum hæc liceat patrem filium abdicare, & nullo alio modo. Quod si quis filium abdicatum in filium adoptare velit, nulla lex prohibeat, iuuenum enim mores multas in vita mutationes faciunt. Si vero abdicatum decem annorum nemo cupierit in filium adoptare, curatores eorum, qui supra iustum modum geniti sunt, & in coloniam mittuntur, etiam horum curam gerant, quo eiusdem colonie concinui participes fiant. Plato de legibus dialogo 11. ch. 939.

Patrem accipimus a Sanctis eloquijs esse fontanam, (vt ita dixerim,) deitatis, filium vero spiritumque secundæ deitatis (si modo licet ita loqui) germinam diuinitus pullulantia, & quasi flores, & superstantialia lumina. Sed qua ratione hæc sint, nec loqui nec intelligere possumus. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. chart. 1043.

Paternum omne in dijs primificum est, & in boni ordine præexistens, per omnes diuinos exornatus. Procl. elem. Theo. proposit. 151. ch. 40. ter.

Patri proles serotina delectabilior. Philo Iudæus de Ioseph. char. 338.

Patris familiaris officium est filios colere, quasi propriæ vitæ propaginem, & proprio exemplo optimo regere tanquam membra. Marsilius Ficinus in epistola, libr. 3. ch. 744.

Patrem Deum primum Platonicum sunt locuti, secundum ipsam eius progeniem vocantes, primum immobilem, secundo dedisse actionem, & auctoritatem creandi, quod ineffabile est misterium. Aug. Steul. 1. c. 18. c. 17.

Patiuntur, & quod mouetur, & quod mouetur, corporea quæ existunt, at cum a corpore separantur, a passionibus liberantur. Merc. Trism. pim. c. 12. ch. 1853.

Patitur nihil a se ipso. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & int. c. 5. c. 1826.

Pati est perfectionem quandam a superiori accipere, dñi quod inferius est sua quadam illic actione perficitur, & ita intelligibile ab intelligibili quodammodo patitur, si quidem tanquam intelligibile secundum, & effi cax loco secundo, & vt incipiens, & aliquem obtinens principatum, & sua actione ad id, quod præstantius, definitum. Prisc. in Theo. de phan. & int. c. 5. ch. 1828.

Patiens ab agente in tempore patitur in tempore, & patiens ab agente in momento patitur in momento. Aristot. Theo. Aeg. l. 1. c. 7. c. 5.

Patientia sola in bene patiēdo consistit, cum cæteræ virtutes in bene agendo versentur, quid est bene pati, quæ velle pati, quod etiam si nolueris sis passurus, & libes pati, quod inuitus pati omnino necesse est. Marsilius Fic. in ep. l. 5. ch. 788.

Patientia sola, vel maxime expugnat fatum, q. n. fatum immutabilia, & necessaria decreuit, patientia cū diuinæ prouidentie voluntate cõsentiens ita mutat, vt ex necessarijs voluntaria faciat. Mar. Fic. in epist. l. 5. ch. 788.

Patientia bonum, ita perfectum est, vt absque ea cætera hominum bona perfici nequeant. Marsilius Ficinus in epistol. l. 5. ch. 789.

Patientia tria præcipue præcipit, primum, vt mala libenter pati velis, quæ natura iubet, vt pati nolis, secū dū, vt

ipse tibi uoluntaria facias, quæ fatum necessaria esse decreuit, tertium, ut mala quælibet ueritas in bona. Mar. Fic. in ep. l. 5. ch. 802.

Patentia sola malorum est medicina. Marfil. Fic. in epif. libr. 5. char. 803.

Patentia est rerum arduarum, & difficultium uoluntaria perpeffio, honestatis, aut uilitatis causa. Francisc. Pat. de regno, l. 7. c. 14. ch. 326. ter.

Patiendi ratio in corporibus cum duplex fit, alia ab externis, alia ab internis, mundus etiam si externum nihil habeat afficietur tamen ab internis, quorum contrarietate, atque ppetua pugna nō modo fenescet, sed tandem omnino dissoluetur. Iacobus Carpen. in Alc. cap. 10. char. 296.

Patriam magis colere oportet, quam patrem, & matrē, & ei indignanti magis blandiri, quam patri, vel matri. Plato. in Critonem. ch. 17.

Patriæ, qui in aliqua re inferuit, absque donis inferuire debet, & si non obedit, moriatur iudicio condemnatus. Pla. de leg. dial. 11. ch. 953.

Patriæ, & sibi ipsi, qui optima cupit, si patitur ob id, omne id rectum, & honestum est. Pla. epif. 7. c. 989.

Patria cum aliquem philosophum ad rempublicam uocat, absurdum fortassis sit non obedire. simul enim contingit ut uilibus hominibus locus relinquatur, qui nō ex optimi ratione ad rempublicam accedunt. Plato. epif. nona. chart. 100.

Parricidium qui per iræ insaniam committere audet, si occisus antequam moreretur autorem cedis ultro liberum dimiserit, ut hi, qui inuoluntariam cædem perpetrarunt, purgatus, & alij, quæ illi facere solent, peccatis purus sit. Si uero non dimiserit, multis legibus obnoxius fit, qui hoc scelus perpetravit. Nam, & ultimi supplicij reus erit, & impietatis, similiter, & sacrilegij, ut qui genitorem animam priuauit. Quare si fieri potest, ut idem sæpe moreretur, etiam eum, qui patris aut matris cædem ex ira perpetravit, iustissimum esset multis mortis generibus perire. Nam cui soli etiam si à parentibus occidendus sit, nulla lex permittit, ut mortem depellat, & patrem, aut matrem, qui ipsius naturam in lucem produxerunt occidat, sed sancit ut omnia sustineat, & patiatur, priusquam eis modi quid faciat, & quomodo conueniens esset, ut hic aliter penam ex lege consequeretur? ei itaque poena statuta sit mors. Pla. de leg. dia. 9. ch. 908.

Parricidiorum poena sit. Ipsum occisum in constitutum truium extra ciuitatem nudum eiciant, magistratus aut oē pro tota ciuitate, quisque lapidē ferens in caput mortui mittant, & uniuersam ciuitatem expient. Postea ad terminos regionis deportatum in sepulchrum lege proijciant. Plato de legibus, dialogo nono. charta 910.

Pauper non est, qui superuacanea non uult, poscit necessaria, quæ natura oppido pauca sunt: nam is plurimum habet, qui minimum desiderat, nam quantum uolet, habebit, qui minimum uult. L. Apulei Apologia prima. chart. 183.

Pauper habendus est ille, qui, & si diues pecunias omnes habet, & totam occupet terram, alijs iniurias inferat, quippe cum sit familiaris inopiæ. Porphyrius, Qui paucis contentus uiuit, & innocens est quasi Deus. charta 1938.

Pauper nunquam solus ille, qui mercedem suam non in opere ponit, sed in opera. Marfilius Ficinus in epistolis, libr. tert. char. 734.

Paupertatis consilium animæ, quæ eligunt, scilicet sunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in epistolarum, libr. 4. ch. 1348.

Paupertas per se ipsam nihil turpitudinis habet, nisi per uiciorum, ignauiam, inertiam, desidiam, intemperantiam, luxuriamve contracta fuerit, tunc enim turpi-

tudini est obnoxia. Franciscus Patricius de regno, libr. nono, cap. 10. ch. 401.

Pauor est subitus motus, quem sequitur stupor mentis, & hesitatio linguæ, & ab opere necessario. Fran. Patr. de reg. l. 5. cap. 6. c. 207.

Pax, & mutua beneuolentia optimum est, non bellum, nec seditio, deprecandumque est ne his opus habeamus. Plat. dial. 1. de leg. ch. 787.

Pacem aut bellum, qui facit priuatum cum aliquibus absque reipublicæ consensu, morte plectatur, & si pars ciuitatis pacem fecerit, aut bellum aduersus aliquos susceperit, autores huius rei exercitus duces ad iudicium pertrahant, & condemnatus morte plectatur. Plato de leg. dialo. 12. ch. 953.

Pax est quies, qua ab inimicis belli cessamus. Spens. de Platonis definit. ch. 1963.

Pax diuina est, quæ omnia unit, cunctorumque concordiam, & conspirationem gignit, & efficit, & partibile horum multitudinem ad totam conuertit unitatem, & uniuersi inter se bellum sedere concordie dein cit. Dio. Areo. de diu. nom. ch. 1118.

Pacem diuinam Sanctus Iustus silentium uocat, tum quia de illa nos proprie loqui non possumus, tum quia illa de se non ita loquitur, ut in ipsa interim sit motus aliquis. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. charta 1119.

Pax diuina ipsius per se pacis, & uniuersæ, particularisue pacis est auctor, & omnia inuicem contemperat, & commiscet unione quadam eorum inuicem non confusa, per quam absque diuisione, & distantia coniuncta, simul tamen integra in sua quæque specie permanent, per contrariorum admixtionem non conturbata. Nec quicquam obtundentia exacte illius sinceritatis omnia inuicem unientis. Dionysius Areopagita de diuin. nom. ch. 1119.

per Pacem diuinam intellectus diuini suis ipsorum intelligentijs uniti rebus quæque intellectis se coniungunt, rursusque ad incognitum scandunt eorum, quæ super mentem sunt contactum. Per diuinam pacem animæ multiformes rationes suas cogentes, & ad uiam intellectualem puritatem congregantes, procedunt proprio sibi modo, uia, & ordine, per immaterialem, impartibilemque intelligentiam ad superiorem intelligentiam unione. Per diuinam pacem vnus, indissolubilisque contextus omnium iuxta diuinam harmoniam suam existit, concentuque harmonico, & integra consonantia, & consensione, & cognatione mutua coaptatur, dum, & sine confusione colligitur, & absque diuisione proculdubio continetur. Dio. Areo. de diu. nom. ch. 1120.

Pacis perfectæ integritas secundum simplicissimam, & sinceram uirtutis unificæ præsentiam omnia penetrat uniens, & connectens per media cum extremis extremis, per unam cognatam amicitiam coniugata, & ultimis uniuersi determinationibus, ut se fruatur indulgens, omniaque unitatibus, identitatibus, unionibus, congregationibus, cognata prorsus efficiens. Dum uidelicet diuina pax nulli diuisioni perstat obnoxia, & in uno omnia indicat, & per omnia procedens nunquam a propria identitate discedit, pergit enim per omnia, singulaque pro suo quæque modo sui muneris participia reddit, & copia pacificæ fecunditatis exuberat, & permanet interim per unitatis excessum, tota ad totam, ac per se totam sibi met excellenter unita. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1121.

Pacem secum ipsis omnia cupiunt habere, & in eo habitu permanere, ut a se ipsis, & suis dimoueri, decidereque non possint. Dio. Areo. de diu. nom. c. 1121.

Pacis exilibus imaginibus occupantur, qui litibus, & mutationibus delectant, sperantes uoluptatē assequi, dum sperturbantur. Dio. Areo. de diu. nom. ch. 1122.

Pacis diuinæ officium est uniuersi ordinem conseruare. Huic duo sunt necessaria, unio, & distinctio. Diuina unitas dum uirtutes singulas proprias seruat, & firmat, distinctio in ordine seruat, dum interim sibi subiecta custodit, communem cunctorum continet unionem, quæ etiam dum proprium singula bonum petentia, inuicem dissidere uidentur, in hoc saltem, quod communiter assequuntur bonum, consentire coguntur. Marfilius Ficinus in Dionysij Areopagitæ de diuinis nominibus. chart. 1118.

Pax in Deo est mira naturæ simplicitas, actionis immobilitas, uoluntatis quies, in seipsa uelut sine uirtus omnium pro cuiusque modo conciliatrix, dicitur Deus totus toti sibi met uirtus. Mar. Fic. in Dionysij Areop. de diuin. nominibus. chart. 1119.

Pacis artes sunt litterarum studia, agricultura, mercatura, res nautica, artificia, & ministeria. Franc. Patric. de regno libr. 9. cap. 3. chart. 387. terg.

Peccatorum quinque sunt species: prima doloris quem iram, & timorem nominamus: secunda uoluptatis, & cupiditatem altera: tertia spei, & opinionis de eo, quæ est optimum, quæ bipartite diuisa quinque efficiunt, alterum, quod semper per uoluntas, & apertas actiones peragitur, alterum, quod in tenebris, & latentet fit, & aliquando per ambo hæc peragitur, cui leges asperimæ constituenda sunt. Plat. de leg. dial. 9. c. 905.

Peccatum præter artem ciuilem est turpe, malum, iniustum. Plato de regno. chart. 182.

Peccata præterita in memoriam reuocari, prouidentior reddit in futurum, Plat. in Lachete. ch. 392.

Peccata minus, qui pauca facit, qui minus peccat, minora mala facit, qui minora mala facit, minus miser fuerit. Plat. in Euthydemum. chart. 418.

Peccare ultro nemo optat, aut turpia mala operatur ultro, sed omnes, qui mala faciunt, inuiti faciunt. Plato in Protagora. chart. 449.

Peccata sanabilia, qui commiserunt, poenas dant, & per cruciatum, & dolores purgantur hic, & in Orco, quousque ab iniustitia liberantur: qui uero extremè iniusti fuerunt, & propter iniusta facta incurabiles, ex ipsis alij uilitatem capiunt, qui eos uident ob peccata maximas, & dolorosissimas ac horrendas penas perpetuo pati in exemplum, & spectaculum iniustis. Plato in Gorgia. chart. 495.

Peccata in peregrinos a ciuibus omnia ad Deum ultorè magis referuntur: nam quam amicis, & cognatis sit delictus peregrinus, maiorem apud homines, & Deos misericordiam meretur. Plato de legibus dialogo quinto, chart. 839.

Peccata in uia sunt inter peregrina, & uernacula ea, quæ in supplicia admittuntur. Hic enim Deus cum quo: teste supplicij in supplicando conditiones assequutus est, insignis afflicti uolens est, quare non inultus patietur quidquid pertulerit illas assequutus. Plato de legibus dialogo 5. chart. 839.

Peccatum grauissimum est, cum quis in Deos uerbis, uel factis peccat, deinde in homines diuinos. Plato in Minoe. chart. 781.

Peccatum minus est, si quis inuite homicida fiat, quam si in honestis, & bonis, & iustis, ac legitimis imposturam faciat. Plat. de re. dial. 5. chart. 617.

Peccatorum omnium causa est amor sui ipsius, amans. n. obsecatur circa id, quod ab ipso amat, ut iusta, bona ac mala malè iudicet, & id quod suum est, uetitati semper anteponat. Plat. de leg. dial. 5. ch. 840.

Peccatum nullum impunitum remaneat, neque in exilium extorris mittatur, sed aut mortem, aut uincula, aut plagas ferat, aut infirmi quodam habitu sedeat, aut stet, aut consistat in templis ad ultimos regionis fines, aut pecuniarum multa irrogetur ex his, quæ ultra fortem comparauit. Plat. de leg. dial. 9. ch. 901.

Peccatorum triplex causa, ira, uoluptas, ignorantia, quæ ignorantia duplex est: nam est, & ignorantia, quæ sola est ignorantia, & quæ sapientia opinione ignorantia est. Plat. de legibus. dial. 9. char. 905.

Peccatum est actio præter rectam rationem. Spens. in Plat. definitionibus. char. 1962.

Peccantes per ignorantiam uenia digni sunt, ut qui peccata sua parum pensant. Philo Iudæus, Quod Deus sit immutabilis. chart. 203.

Peccatum duo in se habet, unum est conuersio ad bonum creatum, alterum auersio à bono incommutabili, & increato. primo modo peccatum est malum finitum, auersio à bono increato est malum infinitum extrinsecè. Ioan. Pic. Mir. in Apolog. ch. 151.

Peccatorum cum recordamur, si nō habere debemus, Miserere mei Deus, cum uers. Conserua me Deus. Ioan. Pic. Mir. de regn. dir. char. 335.

Peccare contra Deum periculo finitum est, sed non solum contra Deum, sed etiam contra Dei nomen. Crimen per penitentiam expiatur, sed penitentia sera periculosa est. Marfilius Ficinus in Plato phædone cap. duodecimo, chart. 1374.

Peccandum non est, sed potius mortem subire. Mar. Fic. in Plato Critone. chart. 1390.

Peccata facile sanabilia sunt, quæ nondum in habitum conuersa sunt. At quæ habitum induxerunt, difficile sanantur, ueruntamen una cum quadam rationis repugnantia omittuntur, & committentes afficiunt penitentia. Insanabilia uero prorsus sunt, quorum habitus, & repugnantiam, & penitentiam procul fugat. Prima purgantur in Acheronte. Secunda si ad primam uergant in Phlegetore. Si ad tertia in Stige, & Cocyto. Tertia affliguntur in Tartaro, ex quo (ut Plato inquit) nunquam egrediuntur. Mar. Fic. in Plat. Phæd. c. 139.

Peccandi principium est in animali, medium in ipsa imaginatione superioris animæ, quoniam animalis incitamentis obsequitur, antequam ratio, utrum profectandum, uel fugiendum sit, perspicue iudicat. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. l. 1. cap. 9. ch. 1552.

Peccare posse, non est facultatis, sed impotentia. Iacobus Carp. in Alcinoi par. post. dig. 12. ch. 89.

Peccatum à plurimis factum sensum puniendum est, & ubi aliqua ratio excusationis præstendi potest, ignoscendum. Franciscus Patricius de republica lib. sexto, capit. 5. chart. 205. terg.

Peccati maxima poena est in ipso peccato, & si præsens non adit supplicium, adest præsens supplicij metus. M. Ant. Natta de pulc. l. 4. ch. 90. ter.

Peccata non penis auferuntur, sed puniuntur. M. Anto. Natta de pulc. lib. 4. chart. 92.

Peccare nil aliud est, quam auertentem se ab huius pulchritudinis specie animum inferioribus adtingere. M. Ant. Natta de pulc. l. 6. ch. 137.

Peccatum diuisionem, & diuisionem peccatum subsequi siue concomitari, uerum quidem utrunque existit. Leo Heb. de Amor. dial. 3. char. 312.

Pecora si quis in alieno agro pascat, inspecto damno agrorum curatores indicent, & puniant. Plato de legibus dialogo 8. chart. 894.

Pecuniarum, nec corporum maior cura habenda est, quæ animæ, quo ea optima fiat. Plat. in Apol. ch. 17.

Pecuniæ non ualeat curam habere, opinionis, & honoris, ueritatis uero, & animæ quo ea optima, fiat nullam rationem, nec curam habere. Plat. in Apol. ch. 17.

Pecunias plures facere, quæ amicos, nulla alia potest esse turpior opinio. Plat. in Critone ch. 24.

Pecunias propter corpus querere conamur. Plato in phedone. chart. 37.

Pecunias qui acquisierunt, duplo magis, quam alij ipsas amplectuntur. Ut poete poemata sua, & patres filios suos diligant, ita, & in, qui ipsi lucrum fecerant, pecu-

Pecuniarum velut operis sui studio tenentur, non secū- dum vsum, vt alij morosi igitur sunt, etiam in conuer- sationibus, vt qui nihil præter diuitias laudare velint. Plot. de repub. dialog. 1. chart. 559.

Pecuniarum possessionem ad hoc plurimi faciendā esse censeo non cuius viro, sed moderato. Vt enim neque inuitum aliquem quis decipiat, aut mentiatur, neque rursus aut Deo sacrificia aliqua, aut homini pecunias debeat, & deinde cum timore illuc habeat, ad hoc ma- gnā partem conseruet pecuniarum possessio, & si mul- tas habet alias utilitates, tamen ad hoc diuitias utilif- simas esse existimo. Plat. de rep. dial. 1. r. ch. 559.

Pecuniarum vsum, & opum possessio non multæ, & ma- gnæ, sed in medio statu laudandæ sunt; nam immodi- cæ inimicitias, seditiones, & ciuitatibus, & priuatim fa- ciunt, deficientes autem plerumque seruitutem. Plat. de leg. dial. 5. chart. 839.

Pecuniarum studium vltimum in homine esse debet: nā cum tria sint, circa quæ homo studium ponit, animæ primum est, corporis secundum, tertium pecuniarum. Plat. de leg. dialog. 5. char. 846.

Pecunias cū inæquales esse in republica necesse sit, æqua- tatis causa multa fieri debent, & census inæquales, vt magistratus, & tributa, & distributiones, pro cuiusq; dignitate, non secundum virtutem solum, & suorum, & suam, & robur, & pulchritudinem, sed etiam secū- dum diuitiarum, & paupertatis vsum, & honores, & magistratus, quam æqualissime, inæqualiter quidem, sed iusta recipientes in diffensionem non veniant. Pl. de legibus dialog. 5. chart. 846.

Pecuniarum referendæ sunt ad iustitiam, iustitia vero ad vitæ alterius præmiū. Mar. Fic. in de rep. dial. 1. c. 1397.

Pecunias vir sanæ mentis ad id in primis vtilis esse iudi- cat, vt quidquid vel Deo vouerit, vel homini promise- rit, aliterque debuerit, impleat; neque ob paupertatem adducatur, aut mentiri cuiquam aut vlla in re defrau- dare. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. ch. 1397.

Pedagogorum præcipua cura erat, vt non fierent pue- ros amatos cum amatoribus colloqui. Plato in Sym- posio. chart. 286.

Pedestrium copiarum ordinandarum decorum nomen est ordinum præfecti. Plat. de leg. dia. 6. ch. 852.

Peneus Thesalix fluius lauris abundat. Leo Hebræ. de Amore dialog. 2. chart. 138.

Penitentia vim habet peculiarem ad supera reducētem. Synesius de somnijs. cha. 1972.

Pentaphyllon resistit venenis, cuiusque folium bis quo- tidie vnum vino bibitū curat ephimeram tria tertiam, quatuor quartanam. Marfil. Fic. de vita cælitus comp. lib. 3. cap. 12. chart. 547.

Pæonia virtute formali tangens carnem, cōtra morbum caducum spiritus armat, uapore ad eos intus infuso. Mar. Fic. de vita cœlitus comp. lib. 3. cap. 12. ch. 547.

Pæonia suspensa collo caducis opitulatur feminaria ra- tione, quæ in ipsa est. Marfil. Ficinus in Plotini En- secund. lib. 3. cap. 13. chart. 1635.

Peperit quidquid alimētum habet ei, quod genitum est. ex quo etiam mulier manifesta fit, si peperit, & quæ non, si habet fontes alimenti genito commodos, aut non. Plat. in Menexeno. ch. 546.

Per aliud, quod est, omne reducit ad id, quod per se est. Marfil. Ficinus in Plato. philebo, libro secundo, capit. prim. chart. 1255.

Percipiens aliquid uel sensus est uel intellectus. Plotin. En. 5. lib. 1. capit. 7. chart. 480.

Percipere facile nil aliud est, quam naturam rei attinge- re. Stephanus Comuent. de ascensu mentis in Deum, libro 4. capit. 5. chart. 71.

Per Deum omnia fiunt, & rursus in ipso, quoniam ipse ubique existit; diuersa rursus ab ipso, quoniam ipse nusquam. Porph. de occasione. char. 1932.

Peregrinari non licet iuniori infra quadraginta annos, insuper priuatim nulli, publice vero liceat præconibus, aut legatis, aut etiam quibusdam speculatoribus. Plat. de leg. dialog. 12. chart. 950.

Perfectum ut, perfectum imitatur ipsum bonum. Proc. elem. Theolog. propositione. 25. char. 8. pag. 2.

Perfectionis diuinæ causa est omne perfectum in diis. Procl. elemen. Theol. prop. 152. ch. 41.

Perfectum omne in proles progreditur, quas ipsum pro- ducere potest, imitans vnum vniuersorum principiū. Proc. elem. Theol. propo. 25. ch. 8. pag. 2.

Perfectiora ubique sunt, & quæ rationem habent exem- plaris, actiones prorsus imaginum comprehendunt, adeo vt deteriora nulli vsquam adsint cui perfectiora quoque non multo prius aliquid ex se tradiderint. Procl. in Alcibiad. 1. chart. 1909.

Perfectum quod est, necesse est omnes in se habere ratio- nes. Procl. in Theophrast. cap. 44. char. 1822.

Perfecta imperfectis anteposenda sunt, quia ut perfecta in aliquo genere sunt illa, quæ per suam naturā sunt talia, sic imperfecta sunt, quæ per se talia non sunt, alioquin essent integerrimè talia, si itaque imperfecta non sunt per se ipsa, per superiora coguntur esse. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. cap. 5. char. 5.

Perfectio a defectu dari non potest. Marfil. Ficinus in epistolis, lib. 2. chart. 694.

Perfectionem absolutam, nec Theologia, nec ciuili do- ctrina præstat humana via, sed diuina potius inspira- tione haberi posse confirmat Plato. Marfil. Fic. in Plato. Euthydemum. char. 130.

Perfectio alia interior, alia, exterior; interior bonita- tem, exterior pulchritudinem nuncupamus. Mar. Fic. in Plat. conuiu. orat. 5. cap. 1. ch. 1334.

Perfectus numerus primus est 6. secundus 28. quia suis partibus constat. Marfil. Ficinus in Plato. de repub. dialogo 8. cap. 3. chart. 1416.

Perfectio totius, nec in mūdo, nec in partibus est requi- rendā, nec in parte alia proprietates alterius exoptanda, sed potius imitanda naturæ potestas atque sapientia, quod tot gradibus adeo disparibus tam ordinatè se- ipsam adeo propagauerit. Marfil. Fic. in Plotini En. 3. lib. 2. cap. 14. chart. 1695.

Perfectio omnis ab eo, quod in vnoquoque genere per- fectissimum, est deriuat. Ioann. Pic. Mirandul. in Hep- tapl. lib. 1. cap. 7. chart. 15.

Perfectus si recognoscere vult statum suum, vnum ha- bet periculum, ne de sua virtute superbiat. Ioan. Pic. Mirandul. de reg. dit. chart. 334.

Perfectiones attribuales non ex natura rei (vt Scotus opinatur) distinguuntur, sed solum ratione. Gabriel Buratel. de ideis. lib. 1. chart. 50.

Perfectio quæcunque pluribus distributa, maior atque potentior redditur. Leo Hebræus de Amore dia- logo tertio, chart. 413.

Perfectiones omnes, quæ Deo rebusque procreatis com- muniter solent accommodari, inter se se comparari mi- nime possunt. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 277.

Perfectionis defectus duplex existit, uel enim actu tan- tummodo defraudatur, potestate tamen sibi retenta, uel actu simul & potestate priuatur. Leo Hebræus de Amō. dial. 3. char. 254.

Perfidia nullū grauius est inter mortales crimen, quod semel admissum nunquam aboleri, vel religione ali- qua expiari potest. Frā. Patr. de reg. lib. 8. c. 20. c. 383.

Pericles omnium fuit orator perfectissimus. Plato de Phædro. char. 327.

Periculi vitandi gratia nihil illiberale faciendum est. Plat. in apol. char. 21.

Peripatetici disputant diligentissime quanta ubique ra- tionis naturalia disposita sunt, Platonicus vero præter hæc, quantum insuper illi, qui hæc numero, pondere,

mensura disposuit, debeamus ostendunt. ideo illi nos doctos efficiunt, hi præterea sapientes, & beatos. Mar. Fic. in epist. lib. 7. chart. 858.

Peripatetica doctrina omnis in duas sectas diuisa est, Ale- xandrinam, & Auerroicam, illi intellectum nostrum, mortalem existimant, hi vnicum esse contendunt, vtri- que religionem omnem funditus æquè tollunt. Mar. Fic. in epist. lib. 8. chart. 872.

Peripateticorum quorundam in Parmenide non sunt ac- cipiendæ calumniæ, vt cum dicit omne ens vnum esse, omnem penitus multitudinem ex vniuerso auferre, alioqui Plato in Theæteto non reueritus esset Parme- nidem, sed insecutus. Marfil. Ficinus in Plat. Parmenide cap. 2. chart. 1138.

Peripateticorum quidam opinari videntur substantias diuinas, nec efficere, sensibiliaque non curare, sed ani- mo segregatas existere, cælestia vero appetrum nescio- quem ad illa moueri, moueri facere. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 28. chart. 1147.

Peripatetici totum orbem occupantes diuisi sunt in Ale- xandrinam, & Auerroicam sectas: illi intellectum no- strum mortalem existimant: isti vnicum esse contem- dunt: vtrique religionem omnem funditus tollunt, præ- fertim, quia diuinam circa homines videntur negare prouidentiam, & vtrouique a suo etiam Aristotele de- fecisse. Mar. Fic. in Plot. proœm. ch. 1537.

Peripateticorum iudicium Ioan. Pic. est in Scoto vege- tum quiddā atque discussum, in D. Thom. solidum, & æquabile, in Aegidio tersum, & exactum, in Franc. acre, & acutum, in Alberto priscum amplum, & grā- de, in Henrico semper sublime, & venerandum, in Auerroicam firmum, & incōcussum, in Auempace, & Al- pharbio graue, & mæditum, in Auicenna diuinū, & Platonicū. In Graecis inuenerunt nitida, & casta philosophia reperitur apud Simplicium locuples, & co- piofa, apud Themistium elegans, & compendiaria, a- pud Alexandrum constans, & docta, apud Theophras- tum grauior elaborata, apud Ammonium enodis, & gratiosa. Ioannes Pic. Mir. in Apolog. ch. 118.

Peripatetica doctrina nihil certi de formis, nihil de spe- ciebus, differentijs, & proprietatibus nos colligere do- cet. Ioannes Franciscus Picus Mirandula, in examon. vniuers. doct. gent. lib. 5. cap. 11. ch. 1154.

Periculum nullum vitare quis debet pro reipublicæ sa- lute. Franc. Patr. de reg. lib. 5. cap. 18. ch. 229.

Peripatetici quidam quod plus incitiae habent, eo plus arrogantiae. Augustinus Steuchus de perenni philof. lib. 9. cap. 7. chart. 200. tergo.

Peripatetici nostrorum temporum in Aristotelis philoso- phia sic quasdam prauas opiniones conceperunt, vt ipsum si surgeret, ea stomachaturum putem. Augustin. Steuc. de per. philof. 1. 9. cap. 17. ch. 211.

Peripatetici quinque res in mūdum inuectas æternas esse sibi persuaserunt, primam materiam, continuam re- rum generationem, & corruptionem, cælestem natu- ram, motum, circulem præsertim, & tempus. Leo Hebræus de Amor. dial. 3. ch. 245.

Perire est ab essentia discedere. Plat. in Parm. char. 210.

Periri apud Aegyptios capite puniebantur. Fran. Patr. de rep. lib. 5. cap. 5. chart. 160.

Permutans alter cum altero per aliquam emptionem, vel venditionem, ita permutet, vt & tradat in loco sin- gulis constituto in foro, & statim pretium accipiat, & nusquam alibi neque emptionem, nec venditionem illius rei ad dilationem faciat. Si vero aliter, aut in alijs locis quamcunque rem pro quacunque re alter cum altero permutauerit, ita fidem habeat ei, cum quo permutat hæc faciat, velut nulla sit secundum legem actio, de his, quæ non secundum dictæ legis modum vedita sunt, neq; de collationibus collatis, si quis ami- cus apud amicos corrogare velit. Si vero diffensio

aliqua de collatione oriatur, ita agant, velut nullæ iudicialiæ actiones vilo modo de his futuræ sint. Plat. de legibus dialogo. 1. r. chart. 935.

Permutans numisma pro numismate, aut animal, aut non animal, quicquid id est, non adulteratum det, & suscipiat secundum leges. Plato de legibus dialogo vndecimo, chart. 933.

Permutatio, & transmutatio sunt species motus. Plotin. En. 6. libr. 3. capit. 21. chart. 630.

Peruram regis filij educantur a quatuor, qui præstan- tissimi eius ætatis sunt, sapientissimi, scilicet, iustif- simi, temperatissimi, & fortissimi. Sapientissimus docet Theologiam Zoroastræ filij Oromazæ, hæc au- tem est cultus deorum, & docet institutiones regias. Iustissimus docet vera loqui per omnem vitam. Tem- peratissimus docet, vt a nulla voluptate superetur, vt liber esse assuescat, & vt verè rex sit imperans primo his, quæ sunt in ipso, deinde alijs, & non inferuens. Fortissimus impaudum, & intrepidum esse instruit, vt qui vbi timet, seruus sit. Plat. in Alc. 1. ch. 344.

Perfæ consilia inter epulas non secus, quam Athenienses in concionibus habent. Max. Tyr. serm. 12. ch. 96.

Perfæ cum fugam in bello caperent, eorum matres, & coniuges eos hortantur, vt pugnam instaurant, cum- ctantibus illis sublata veste pudenda eis ostendunt, ro- gant ne iterum in maternum vterum confugere ve- lint, quare pudore perciti prælium instaurant, & vi- ctore euadunt. Fran. Patr. de reg. lib. 6. cap. 20. ch. 271.

Perseuerantia est affectio, quæ perficit quodcunque ele- gerit, id est tolerantia voluntaria, aduersus labores, inconcussus habitus. Speu. de defi. Plat. ch. 1963.

Perseuerantia virtus est optima, comes fortitudinis, sine qua nemo prudens, aut perfecte sapiens dici potest, Franciscus Patricius de regno libro septimo, capitul. 14. chart. 327. tergo.

Persectiua diuiditur in tres partes: in persectiuā, quæ reddit causas eorum apparentium, quæ aliter, quam sint se nobis offerre solent, ob eorum, quæ sub vi- sum cadunt, alios, & alios situs, & distantias, & in spe- culatiuam, quæ circa varias, & multiplices versatur refractiones, & in sciographicā, id est umbrarum de- signatricem. Proc. in Eucl. 1. cap. 13. ch. 23.

Perpicuitas, quæ est in corporibus, est in spiribus perspi- cacia, quod in corporibus lumen visibile, in spiribus est perfectio. Mar. Fic. in epist. 1. 2. ch. 694.

Perpicuum est quasi quædam paulo clarioris luminis in- choatio. Mar. Fic. de lumin. cap. 9. ch. 919.

Perpicuum corpus lucis vehiculum potius, quam eius subiectum existit. Leo Heb. de Amo. dial. 3. char. 186.

Persuasoriae artis duo genera, publice, & priuatim, & pri- uata, alia mercede fit alia muneribus, vt amatoria ve- natio, munera etiam præbent, quæ vero mercede fit, alia per gratiam conuersatur, & omnino pro volupta- tem inelationem facit, & mercedem sibi ipsi per adu- lationem alimentum solum exigit, quæ delectandi di- citur ars. Alia pars virtutis gratia conuersationes ha- bere proficitur mercedem exigens pecunias, quæ so- phista appellatur. Plat. in sophista. ch. 140.

Persuadere, est opinari facere. Plat. in Theæteto, ch. 131.

Persuasoria artem decernimus causidicorum, conciona- torum, & colloquentium. Plat. in sophista. chart. 140.

Persuadere, & vni per se, & multis simul, idem est est. Pla- in Alcibiad. prim. chart. 341.

Persuasoriae duæ sunt species, vna quæ fidem facit ab- sique scientia, alia quæ fidem facit ex scientia. Plato in Gorgia. chart. 464.

Persuasio proprie est in animo, necessitas in mente. Plot. En. 5. 1. 3. cap. 6. chart. 501.

Persuasibile tripliciter dicitur. Primo, quod manifestè ve- rū est, & veri phantasiā efficiens, homines ad assen- tiendum trahit. Secundo, quod falsum est, & veri phantasiā efficiens

efficiēs ad assensum inducit. Tertio, quod veri, & falsi intermedium, & utriusque commune videtur esse. Ioā. Franciscus Picus Mirandulanus in exa. van. doct. gen. libro 3. capit. 4. chart. 944.

Peruasio in re bellica magnam vim habet. Franc. Patric. de repub. lib. 9. cap. 2. chart. 276.

Pertinacia est nimia vicissitudinis contentio, quum opere, vel sermone magis, quam par est pertinaciter conuertamus. Fran. Patr. de reg. l. 7. cap. 14. ch. 3. 27.

Perturbationum quædam agrestes, quædam domesticæ, domesticæ sunt, quæ secundum naturam hominibus insunt, quæ dum modum tenent necessariæ, & propriæ sunt; at cum supra modum efferuntur, delinquit, ut voluptas, dolor, ira misericordia. Agrestes, quæ præter naturam hominum ex peruersione vitæ, ac deterima consuetudine procreantur, ut risus effusior, in malis contingentibus exultatio. Alc. cap. 28. ch. 1959.

Perturbationes excitari in nobis ab ipsa origine naturaliter, dolorem ijs, qui præter naturam mouentur accidere, voluptatem ijs, qui in naturam suam restituntur, & statum hominis medium inter voluptatem, & dolorem existimat Plat. Alc. cap. 18. ch. 1959.

Perturbatio est de mente stoicorum auersa à recta ratione contra naturam animi commotio, & ab opinione nasci putant. Marsilius Ficinus de voluptate, capitulo decimo, chart. 1003.

Perturbationes ad sensibilia pertinentes ex Platonis sententia possunt in anima seiuncta ab hoc corpore remanere, si quidem ex eiusdem sententia remanet, & prima quædam sentiendi natura substantialis origo sensuum reliquorum, per quæ anima, & in hoc corpore, & in hæc instrumenta vires explicat sentiendi, & discedes ab hoc eas quodammodo replicat in seipsa, siue (ut magis platonice loquar) exercet in aereo corpore, quo inuoluta, & hoc ingreditur, & ex hoc egreditur. De his Platonici ita distinguunt, ut anima in hoc corpore crasso ad breue habitet, in aereo per multa secula, in celesti per omnia. Mar. Ficinus in Plat. de legibus dialogo 9. chart. 1514.

Perturbationes stoici non vocant motus quosuis, sed eos tantum, qui contra rationem longius excurrunt, & huius iudicium impediunt. Iacobus Carpentarius in Alcinoi parte post. cap. 22. char. 133.

Pessimum est omnium diuisio, & ad exitum omnia trahit, sic optimum est vnio, & partium inuicem, & ad totum, & totius ad causam suam, & originem, & naturam. Mar. Fic. in Plat. parm. cap. 48.

Pestis tempore fuge cito, procul, tarde reuertaris. Mar. Fic. in Epidemiarum antidoto, cap. 25. ch. 60.

Pestis venenosus est quidam vapor in aere concretus vitali inimicus spiritui, non quod propter elementarem, aliquam qualitatem sibi contrarietur, sed specifica quadam proprietate. non tamen ut secundum formam sit venenum, nam omnes inficeret, sed ut quæ facile in veneni naturam transeat. Marsilius Ficinus in epid. antid. cap. 1. chart. 576.

Pestis vapor venenosus ei corpori humano solum applicatur, in quo apti ad febrē extant humores, ut qui ad putredinem, & inflammationem sunt dispositi, nā si vitalis spiritus eo est potentior, expellit procul a se, si debilior, fugit eundem, suum veluti contrariū opus. ideo est ex vsu aerem, humores, & cor corripere, purgare, & roborare. Marsilius Ficinus in epidemiarum antidoto cap. 1. chart. 576.

Pestis vapor cum veneni iam suscipit naturam, calcis vel arsenici, qualitatem recipit, cuius effectus est putrefacere, rodere, ardere, intus, & extra, quibus effectibus potissimum interius, omni qua possumus, industria resistendum est. Marsilius Ficinus in epidemia. antid. capit. prim. chart. 576.

Pestis vapor accenditur ubi maior est naturæ similitudo, & in corpore recrementis pleno, cum seditis intus, &

extra vaporibus, & in nobis humoribusque superfluis, & ad inflammationemque, & putredinem aptis, & ubi calida est materia & humida, uel cor coitu debilitatum, & in corpore passionibus animæ defatigato, & ultra modum calido, & quod balneis assuetum est, cuius pori sunt nimis patentes, seu multum oppilati. Marsilius Ficinus in epide. antidoto. capit. tertio. charta 578.

Pestis uapor omnem maculare potest humorem, sed potissimum sanguinem, secundo choleram, tertio phlegma, quarto melancholiam. Ideo prius sanguinet huic periculo subiacentur. deinde cholericis, postea phlegmaticis, postmodum melancholicis, quia humor frigidus & siccus ad inflammationem & putredinem ineptus est, & strictos habet meatus. Mar. Fic. de epidemiarum antidoto, cap. 3. char. 578.

Pestis uapor creatur in aere, uniuersalioris pestis tempore ex malignis quibusdam constellationibus, præsertim ex Martis cum Saturno in signis humanis coniunctione, ex luminarium eclipsibus, & in his locis grastratur, quæ ascendentem suum ob prædictos siderum aspectus infortunatum habent. In particularibus pestilentijs fit ex uentis, & malignis lacunarum, & cloacarum uaporibus, & pariter ex terræ motibus, sed semper in aere grosso & paludoso, nubiloso, & fetido regnat, & cum ad aerem subtilem extenditur, penetrat, & uelocius interimit, at citius, & frequentius in fetido, grosso, calido, & humido aere regnat. Mar. Fic. in epid. antid. cap. 2. char. 577.

Pestis, quæ hominibus est venenum, non ideo est alijs animalibus mortis causa propter cœlestium signorum ac animalium specierum diuersitatem. Mar. Fic. in epid. antid. cap. 2. ch. 577.

Pestis signa sunt nonnulla, idest febris continua absque ordinata, & manifesta declinatione, cum magna anhelitus, & pectoris angustia, cum repentina pulsus debilitate, cum uiuersi corporis grauamine, præcipue capitis, phrenesi, anxietatibus, ardore, siti, sanguineis maculis pluribus in locis, cum urina turbida grossa, qualis est iumentorum, quæ tamen signa interdum falsunt. Mar. Fic. in epid. antid. ca. 4. ch. 579.

Pestis tempore pueri vermium infirmitate laborantes pestilentia dici possunt infecti, quia est materia ad pestem disposita. Marsilius Ficinus in epidemiarum antidoto, capit. 4. char. 579.

Pestis tempore omnis infirmitas in pestilentiam facile transire potest, præsertim febres furiosæ & continuæ, unde nulla ægritudo præter pestem apparet, quod si alix apparent, pestis cessat. Marsilius Ficinus in epidem. antid. cap. 4. char. 579.

Pestis vapor cum multo tempore in aere durat, aquam, & terræ fructus inficit, ideo tutius est aquam coquere, vel ferratam aquam conficere, & cum ea vinum, lymphare, quia fumosum est, & non conuenit his temporibus purum. Marsilius Ficinus in epidemiarum antid. cap. 4. char. 579.

Peste laborantes omnes in principio aliquantulum in melius tendere videntur, quia natura in principio omnes in morbum colligit vires. Marsilius Ficinus in epidemiar. antid. cap. 4. ch. 579.

Pestis tempore abstinentum est a rebus inflammantibus, & appetitiuis nimis, quia facilius ad venenū suscipiendum disponunt, a facientibus oppilationem, & putrefactionem. Marsilius Ficinus in epidemiarum antidoto, cap. 5. char. 579.

Pestis tempore vitanda sunt quæ extra nos facile corumpuntur, ut pisces, lac, fructus omnes, utendum acetosis, acribus, & asperis. Marsilius Ficinus in epide. antidot. cap. 5. char. 580.

Pestis tempore vtile est, nisi calor offendat, primo cibo sumere ficus, rutam, & nuces cum sale, & post cibum semina

semina coriandri præparatij in cibo sumere sandalorū rubeorum vnciam dimidiam, cinnamomi electi drachmas tres, & dimidiā, croci drachmam dimidiam, & hac puluere omnibus superspersa cibarijs vtire. mundare superfluitatibus, ignem mane ad eas, odoribus domum suffumigato, & vestimenta, & odora theriacam, citrum, & Zedoariam. Mar. Fic. in Epidemiar. antidot. cap. 5. chart. 581.

Pestis tempore cauendum est à rebus nimium sanguinē generantibus, ut aquosum, grossum, turbidum, & a quacunque re stomacho nocente. Mar. Fic. in epidem. antidot. cap. 5. chart. 581.

Pestis tempore ab hominum turba te semoueto. præsertim existens ieiunus, & aerem nimis calidum declinatio. Mar. Fic. in epid. antidot. cap. 5. ch. 581.

Pestis tempore abluere saepe os, & manus aceto, & aliquando vino potente, & vtire odoribus frigidis cum calidis temperatis, ita ut frigidi prædominentur, & super hæc omnia æquali parte permisce acetum rosaceum, albū, aquam rosarum cum vino albo potente, cum modico zedoariæ, vel croci, & citri, & de hac sæpius aliquid bibere, & manus, & faciem ea lauato. Mar. Fic. in epidem. antidoto cap. 5. chart. 582.

Pestis tempore doctores nonnulli dant ieiuno stomacho vinā pueri recens emissam, & dixijum. Deur(oro) remedio rusticis accomodato. Mar. Fic. in epidem. antidoto cap. 5. chart. 582.

Pestis tempore theriaca vtilissima est. Accipiat bis in hebdomada post cibum horis nouem, & ante horis sex, vel septem, prouectis drachmam vnam alijs dimidia, vel vnum scrupulum, calido tempore post sumptā theriacam bibant, qui calidæ sunt temperaturæ tertiā partem cipi aquæ rosarum cum modico aceto rosato, alij alterius complexionis, & alio tempore cum vino albo permixto cum aqua scabiosæ, & melissæ. & loco theriacæ sumi potest mitridatum. Alijs diebus si me pillulas contra morbum, & ait Auicenna, & Aueroes, qui vtitur aloë, mirrha, & croco, nunquam periclitabitur peste. Marsilius Ficinus in epidemiar. antid. capit. 6. chart. 584.

Pestis tempore sanguineis extrahendus est sanguis ex basilica dextra non excedendo pondus libræ. Mar. Fic. in epidem. antid. cap. 6. chart. 585.

Pestis tempore ciuitatum gubernatores suffumigationes ex iunipero, myrro therebentina, & thure mane, & sero ante posticas quarumque domuum, & ædium faciant, statim enim eo loco pestis expelletur. Mar. Fic. in epid. antid. cap. 6. chart. 589.

Pestis, vel est in ipso sanguine, vel in humoribus sanguini permixtis, ideo extrahendus est sanguis omnibus ab annis quatuordecim vsque ad sexaginta. Mar. Fic. in epid. antidot. cap. 8. chart. 588.

Peste laborantem cito euacuandum, frequenter recreandum, & refrigeratua, desiccatiua, & cordis confortatiua, quæ veneno resistent, permisce. Mar. Fic. in epidem. antid. cap. 11. chart. 592.

Pestem magis curat bolus armenus, quam terra sigillata, cum in alijs venenis contrario fiat. Mar. Fic. in epidem. antid. cap. 11. chart. 594.

Peste laborantem opus est singulis sex horis ex omnibus pannis mutare, alioqui inficiuntur. Mar. Fic. in epidem. antidot. cap. 10. chart. 595.

Pestis apoplemata duo sunt, vnum appellatur anthrax, & carbunculus, aliud bubo, & glandula. Mar. Fic. in epidem. antidot. cap. 13. chart. 596.

Peste semel liberatus non est liber, ut iterum non inficiatur hoc morbo. Mar. Fic. in epid. antid. c. 24. c. 603.

Pestis venenum permanet in personis per bimestre, parietes, ferramenta per annum, vestes per tres annos, & vltra, nisi fumigentur, & lauentur, & ad solem ponantur, & ventum. Mar. Fic. in epid. antid. cap. 24. c. 604.

Peste laborantem qui curat, quanto propinquior tum cognatione, complexionem, naturæque, & constellationis symboleitate, tanto maiori contagionis subiaceret periculo. Marsilius Ficinus in epidemiarum antidot. capitul. 24. chart. 604.

Pestis venenum intrat per omnes corporis poros maxime per eos, qui magis aperti sunt. Marsilius Ficinus in epidem. antid. cap. 24. chart. 604.

Pestis tempore iucunde viuendum, quia lætitia confortat vitalem spiritum, continentem, & sobrie viuas. Mar. Fic. in epid. antid. cap. 24. chart. 604.

Pestis venturæ signa sunt, cum aer extra naturalem suam dispositionem esse videtur, declinando ad calidum, & humidum: cum nebulosus, nubes dense, puluerulentus, venti grossi, & tepidi, aquæ, & agglaciāt, & olent, & pisces sint mali saporis, & odoris, cum multa super terram apparent animalia, & fungi, & putridæ herbe, terræ fructus, & animalia insipida sunt, & parum conseruantur, vina efficiuntur turbida, multa, & terrestria, & aëria animalia ab eo loci recedunt, insolitæ oriuntur febres, latentes, furiosæ, continuæ, fallaces, tum pectoris anxietate, cum pulsus posternatione, phrenes, vrinarum turbulentia, palati intestinorum excoriationes, oculorum rubedo, vermes, multæ seminationes conturbationes, iræ rabidæ, rixæ, dira bella, mōstra naturæ inuisa, & rara. Marsilius Ficinus in epidemiarum antidoto. cap. 25. chart. 605.

Pestis tempore purificantur communiter homines spacio quatuordecim dierum, domus, & lignamenta in vigintiuno, vestes, & panni spacio dierum vigintiocto, si recte purificentur. Marsilius Ficinus in epidemiar. antidot. cap. 25. chart. 606.

Pestis tempore fuge hominum conuersationem maxime cum es ieiunus, sis semper à socio remotus in aere aperto ad minus per spatium bicubiti, & ab infecto per sex cubitos, & caueue ventus ab eo in te spiret, & inter te, & ipsum sint Sol, ignis, odores. Mar. Fic. in epidem. antidot. cap. 25. chart. 605.

Petere recte est petere ea, quibus opus habemus. Plat. in dialogo de sancto. chart. 8.

Petitionibus, & pronunciat is commune est non indigere demonstratione, nec Geometrica fide, sed tanquam manifestas accipi, & cæterorum principia fieri, & eodem modo differunt, quo Theoremata à problematibus. Proc. in Eucl. lib. 3. cap. 1. chart. 102.

Petitionibus ea accipere quærimus, quæ factu comparatue facilia sunt, cum in illis accipiendis cogitatio non defatigatur, & quæ nulla egent varietate, & nulla constructione, & a pronuntiat is euidentis, & indemonstrabilis cognitio, & inconstructa sumptio petitiones distinguit. Proclus in Euclidem libro tertio, capit. primo chart. 102.

Petitus est id, quod audit quis, nec cognoscit, nec ab addiscente concessum assumitur, ut omnes rectos angulos æquales. Proc. in Eucl. l. 2. cap. 8. ch. 44.

Petere nihil debemus, quod a patre nostro sperari non possit, nec quod sit indignum ipso, cui supplicamus. a cœlesti patre cœlestia, a Deo diuina petenda sunt. Ioan. Pic. Mirand. in orat. Dominicam.

Petenda, quæ sunt, hæc primo consideranda, quo habito, à quibus petenda, quo modo, quo tempore, quam ob causam, & nisi omnes hæc circumstantiæ seruentur, facile in vitia delabuntur homines. Ioan. Franc. Picus Mirand. de prænot. lib. 8. car. 2. chart. 675.

Petulantia in anima vituperatur, qua in ipsa multiforme, & varium pecus vltra, quam conuenit, in ipsa versatur. Plat. de rep. dial. 9. chart. 683.

Phæton Solis filius iunētis equis patris currum, quod non secundū patris viam illos agitare posset, quæ in terris sunt, combusserit, & ipse iclus perierit, hoc fabulæ quidē figuram præferens dicitur. Veritas

Veritas autem est eorum, quæ circa terram, & in cælo circunvoluuntur permutatio, & quæ per longa tempora contingit, eorum, quæ in terra sunt per multum ignem corruptio. Plat. in Tim. ch. 731.

Phæontem Solis filium fulminatam extitisse, & exuffisse terram apud quosdam significat vastam cometam natura solarem tandem dissolutam intolerabilis estus concitauisse, forte etiam incendia, quæ narrat Moyses emissis diuinitus. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum capitul. quinto, chart. 1439.

Phæbum duos filios genuisse, Aesculapium, & Platonem, est apud Græcos verisimum de Platone dictum. Aesculapium qui merderetur corporibus, Platonem animis. Mar. Fic. in Plat. Protag. ch. 1296.

Phantasia solum circa, quæ genita, versatur, in qua præter generationem nihil existit. Mercurij Trismegisti Pimander cap. 5. chart. 1843.

Phantasia, quæ & falsorum cogitatio dicitur, sæpe deliberrantis iudicium non expectat, sed prosequimur peioribus obsequentes, vt sensui accidit, priusquam considerandi virtute discernas, falso videre per communem videlicet sensum. Plotinus Enn. prima libro pri. capitul. nono, chart. 5.

Phantasia est impulsio quædam viuents irrationalis ab externis illata. Plot. En. 1. l. 8. cap. 15. ch. 82.

Phantasia in anima est tum prima, quæ appellatur opinio, tum ea, quæ ab hac nascitur, nec ulterius est opinio, sed circa id, quod est inferius, quasi opinio quædam exilis, & obscura, & indistincta quædam imaginatio. Plot. En. 3. l. 6. cap. 4. chart. 307.

Phantasia medium est inter mentem, & sensum. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 1. chart. 30.

Phantasia percipit infinitum non intelligendo, vt visus non videndo tenebras cognoscit. Proc. in Euclidem libr. 3. com. 16. chart. 163.

Phantasia est sensuum sensus, nam phantasticus spiritus est sensorium communissimum, primumque animæ corpus, & hoc quidem latet, & agit intus, principium animalis habet, vt ex arce. Syn. de som. ch. 1970.

Phantasia perpicacior est sensu exteriori. Synesius de somnijs. chart. 1970.

Phantasticæ essentia latitudinem natura per multas rerum sortes extendit, descendit vsque ad animalia in quibus non adest intellectus, nec tunc est, vt animæ vehiculum, sed subiectis præsidet viribus, & dæmones ex huiusmodi vita suam sortiuntur essentiam. Synes. de somnijs. chart. 1971.

Phantasia, de qua Theophrastus Aristotelem sequutus agit, esse vim alteram præter sensum ex eius libris fatendum est, & ab opinione, omnique rationali perceptione differre. Et vt sensus à sensibilibus speciebus mouetur vitaliter excitatus, atque secundum propriam rationum productionem circa illas agit, sic & phantasia à speciebus sensibilibus agitari, his vel subiectis vtentem proximè, & circa ea agentem, & ideo hæc quoque corporea vita est, nec absque corporeis instrumentis agit. Priscianus in Theophrast. de phantasia, & intellectu. cap. 1. ch. 1824.

Phantasia (vt ait Iamblicus) omnibus animæ viribus est adnata, omnesque, figurat, aque effingit similitudines specierum, & apparitiones, visaque, siue impressiones virium aliarum transmittit in alias, quæ a sensu micant in opinionem excitat, quæ ab intellectu secundo loco affert opinionem, & in se ipsa ab oibus imaginibus suscipit, atque per suam proprietatem secundum assimilationem propriè designatur, tum in agendo, tum in suscipiendo, quæ assimilantur, atque apparent id intellectualibus, vel genericis operationibus, aut medijs vtrarumque. hæc omnes animæ operationes fingit, & exprimit, & externas, accomodat intimis. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu capitul. prim. chart. 1825.

Phantasia, nec passio est, vel motus, sed actio impartibilis, atque definita, neque suscipiendo forinsecus figuratur, vt cæra, sed ab intimis atque secundum assimilatiuarum rationum productionem ad phantasmatum iudicium suscitatur. Priscianus in Theophrast. de phant. & intell. cap. 1. chart. 1825.

Phantasia etsi præstantiores actiones effingit, simul tamen secundum species sensuales imaginatur, & quæ ratione à speciebus sensuales agitatur præstantiores effingit actiones, & mouetur phantasia etiam non præsentibus sensibilibus, ex se ipsa enim, postquam semel fuit mota, expurgisci potest. Prisc. in Theophr. de phant. & intellectu. cap. 2. chart. 1825.

Phantasia qua condicione sua temper in alia refert, atque ad differentes animæ rationes assimilatur, ita ad omnes animæ potentias est adnata, & secundum assimilabilem animæ proprietatem definitua censetur. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu, capitul. 2. chart. 1825.

Phantasia non est ponenda in sensu, quia etiam quando sensus veridicus est, interdum phantasia mentitur: nec in instrumento sensus, passio enim in instrumento facta sensibili re duntaxat præsentem contingit, phantasmata vero, siue imaginamenta (nam licet phantasia imaginatiuem nominari) etiam absente sensibili fiunt. Est ergo vis alia præter sensum, sed sensui proxima, & propterea quodammodo à sensu mouetur, & sensuales speciebus, vt subiectis vtitur, ex quibus expurgiscitur, & ad quas phantasmata refert. Prisc. in Theophr. de phant. & intell. cap. 3. ch. 1825.

Phantasia phantasmata multifariam variat ex eo, quod superat sensum, atque ex ipsa postquam semel mota fuerit ad formationem, vt cunq; ceperit, expurgiscitur. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu, cap. 3. chart. 1825.

Phantasia indicia, siue impressiones specierum ab instrumento sentiendi arbitror suscipi posse, vt formales, & partibiles figuræ testantur separatim à corporibus non iudicantes. sæpe dum corpus mouetur ad phantasias, atque secundum eas afficitur, apparere arbitror etiam in ipso instrumento Phantasmata, sed nõ tanquam sensitiua, quoniam non ab externis incidunt, vt si nos a corporibus quibusdam agentibus mutaremur, imo in quodam species suscipiente phantasticas, nec id mirum videri debet. Quoniam rationalis quoque actionis nostræ quædam in corpus indicia, & notæ descendunt, quod plane perspicitur. cum & oculi supercilia in acrioribus indagationibus contrahuntur, & si solida hæc membra corporis secundum animæ motum afficiunt, multo prius sensuum instrumentum tanquam vitalius necesse est vitæ vestigia suscipere. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu cap. 3. chart. 1825.

Phantasmata in eodem, & sensum concurrere nil prohibet, etsi opposita sunt, siquidem & opinio, & sensus de magnitudine Sohs inter se opponuntur. Priscia. in Theophr. de phant. & intell. cap. 3. ch. 1825.

Phantasia substantiam non cognoscit, imaginatio, nec substantiam rei suspicatur, sed rei superficiem, & exterioriorem figuram, phantasia tamen substantiam auguratur. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 8. cap. 1. ch. 112.

Phantasia quatuor sequuntur affectus, appetitus, voluntas, metus, & dolor, hi quando vehementissimi sunt, subito corpus proprium omnino, nonnquam etiam alienum afficiunt. Marfil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 13. cap. 1. chart. 284.

Phantasia in somno nimio cibo grauati, nunquam expeditam habent. Marfil. Ficinus in Plato. Theol. libro 13. cap. 2. chart. 292.

Phantasia apud Platonicos memoriam propriam possidet. Mar.

Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 5. cap. 16. c. 358.

Phantasia discursum perficit opinio recta, quam sagacitatem quidam vocant. Marfil. Fic. in Plato. de virtute. char. 1133.

Phantasia est vis animæ, cuius actus est collectio eorum, quæ sensus eius nuncii porrigunt, & per illa discursus. Mar. Fic. in Plat. de virtute. c. 1133.

Phantasia alia est a sensu communi: differt enim sensus communis, phantasia, opinio, & cogitatio. Marfil. Fic. in Plato. Theat. char. 1277.

Phantasia acrioribus motibus, suis varie afficit spiritum, perque hoc reliquum corpus, quoniam hæc intuitum suum dirigit intro circa imaginamenta sua, sensus vero ad externa dirigitur, nec percipit passionem instrumenti, vel speciem, quæ ad sensum conferunt, sed per hæc duo percipit, quæ sunt extrinsecam actibus suis non alterat spiritum; non enim terminatur actus eius ad intima, sed externa. Marfil. Fic. in Priscianum super Theophrastum cap. 2. ch. 1802.

Phantasia actiones rationis effingit sub rerum sensibilibus conditione; ac potest ultra sensuum actus latius phantasmata promere. Conuenit cum sensu, quia particularia percipit, superat sensum, quia etiam nullo mouente imagines edit estque tanquam Protheus, vel Camaleon. Mar. Fic. in Priscian. Theophr. de phant. & intellectu. cap. 2. ch. 1825.

Phantasia aliquando nominatur intellectus, hæc enim est vltimum intelligentiæ vestigium. Mar. Fic. in Prisc. in Theophr. de phant. & intell. cap. 6. ch. 1828.

Phantasia ita definiunt Stoici, quod sit impressio in anima vel informatio. Ioan. Franc. Mirand. in exam. van. doct. diu. l. 2. cap. 17. ch. 887.

Phantasia diuersa fiunt non tantum extrinsecus, sed etiam intrinsecus mutatis quatuor anni partibus. Alia enim vere, alia autumnis, alia hyeme, alia æstate fiunt; quoniam aliter mouentur humores, & temperamentum varie affectum varia præsentat phantasmata. Ioan. Franc. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. l. 2. ca. 34. c. 900.

Phenicum theologia dicebat visibile lumen esse diuinæ, angelicæque intelligentiæ actum quandam perennem per solarem fenestram ad oculos emicantem, atque inde per materias passim perspicuas quasi conuenientes sibi diffusum. Marfil. Fic. in rep. Platon. dial. 7. ch. 1410.

Philo genere Iudæus, professione Platonicus, natus sub Tiberio, sub Claudio philosophatus, Apoloolorum tempore, ante Plotinum Aracium Porphyrium, Proclum, Damascium, æqualis fere Numenio. Aug. Steu. de per. phil. l. 3. cap. 29. ch. 31.

Philosophabatur Socrates proposita ratione, quæ ipsi fortissima esse iudicabatur ea, quæ ipsi cum hac consentire videbantur velut, quæ vera sint ponebat, & idem, & in causis, & in alijs faciebat. At quæ non consentiebant, vt non vera existimabat. Plat. in phæd. c. 54.

Philosophantur nec mali, & imperiti, nec omnino sapientes, sed qui nec imperiti omnino, nec sapientes omnino. Plato in Lyfidem. ch. 406.

inter Philosophantes non iudicamus animam obliuiofam, sed memorem ipsam esse oportere censemus. Plat. de rep. dial. 6. char. 633.

Philosophantes à populo vituperantur, & ab ijs priuatis, qui cum populo conuersantes placere ipsi cupiunt. Plat. de rep. dial. 6. char. 637.

Philosophantes sæpe egrotant corpore, quia dum anima attentius speculatur, ægre cibos concoquit. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 9. cap. 5. ch. 215.

Philosophantibus solitudo non tam remissio mentis quam intentio esse, & solet, & debet. Marfil. Fic. in epistol. l. 5. char. 787.

Philosophantis officio hæc omnia continentur, sapientia, prudentia, iustitia, moralis, ciuilis, domestica, ac regia disciplina. Per sapientiam diuina cognoscit, per

prudentiam & iustitiam humana gubernat, dum rem suam, re familiarem, rem publicam administrat. Marfil. Fic. in Plat. philos. c. 1131.

Philosophatus nunquam est, qui ideo philosophatus est, vt aliquando aut possit aut nolit philosophari. Io. Pic. Mirandulan. in episto. c. 377.

Philosophantes imaginatiua duce animæ tantum functiones animaduertentes, cum in corpore vel corpus agit animam, propriam ipsius operationem cognoscere nequeunt. Step. Com. de trans. ment. in deum. l. 6. cap. 2. c. 120. terg.

Philosophia diuisio & modus.

Philosophiæ veterum modus erat breuiloquentia Iaconica. Plat. in protag. c. 447.

Philosophia nulla animi importuna curiositate violata, est simplici mente & anima diuinitatem colere, eiusque acta venerari, agere dei voluntati gratias, quæ est bonitatis sola plenissima. L. Apul. Asclep. 260. ter.

Philosophiæ pars est dialectica, non instrumentum, non enim nudas propositiones & respectus continet, sed circa res ipsas versatur, & quasi materiam habet entia. Plot. En. 1. l. 3. cap. 5. c. 21.

Philosophia habet dialecticam, naturalem, mathematicas, facultatem de moribus. Plotin. En. 1. libro 3. capit. 6. char. 22.

Philosophiam apud pythagoricos cum Hipparchus publice doceret, habetur pro mortuo. B. eff. Card. in Calumniam. Plat. ex lysia epist. l. 1. cap. 2. c. 3.

Philosophia peripatetica non est contraria philosophiæ platonice, est enim ad ipsam via; naturalia enim nos ad diuina perducunt. hinc effectum est vt nullus vnquam ad secretiora Platonis misteria sit admissus, nisi peripateticis disciplinis sit initiatus. Marfil. Fic. in epist. libr. 11. char. 953.

Philosophiæ aditus opportune trifariam datur, aut Medicinæ percolendæ gratia, aut docedi in scholis ipsam philosophiam, aut theologiae visibilem esse diuinæ, angelicæque intelligentiæ actum quandam perennem per solarem fenestram ad oculos emicantem, atque inde per materias passim perspicuas quasi conuenientes sibi diffusum. Marfil. Fic. in rep. Platon. dial. 7. ch. 1410.

Philo genere Iudæus, professione Platonicus, natus sub Tiberio, sub Claudio philosophatus, Apoloolorum tempore, ante Plotinum Aracium Porphyrium, Proclum, Damascium, æqualis fere Numenio. Aug. Steu. de per. phil. l. 3. cap. 29. ch. 31.

Philosophabatur Socrates proposita ratione, quæ ipsi fortissima esse iudicabatur ea, quæ ipsi cum hac consentire videbantur velut, quæ vera sint ponebat, & idem, & in causis, & in alijs faciebat. At quæ non consentiebant, vt non vera existimabat. Plat. in phæd. c. 54.

Philosophantur nec mali, & imperiti, nec omnino sapientes, sed qui nec imperiti omnino, nec sapientes omnino. Plato in Lyfidem. ch. 406.

inter Philosophantes non iudicamus animam obliuiofam, sed memorem ipsam esse oportere censemus. Plat. de rep. dial. 6. char. 633.

Philosophantes à populo vituperantur, & ab ijs priuatis, qui cum populo conuersantes placere ipsi cupiunt. Plat. de rep. dial. 6. char. 637.

Philosophantes sæpe egrotant corpore, quia dum anima attentius speculatur, ægre cibos concoquit. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 9. cap. 5. ch. 215.

Philosophantibus solitudo non tam remissio mentis quam intentio esse, & solet, & debet. Marfil. Fic. in epistol. l. 5. char. 787.

Philosophantis officio hæc omnia continentur, sapientia, prudentia, iustitia, moralis, ciuilis, domestica, ac regia disciplina. Per sapientiam diuina cognoscit, per prudentiam & iustitiam humana gubernat, dum rem suam, re familiarem, rem publicam administrat. Marfil. Fic. in Plat. philos. c. 1131.

Philosophatus nunquam est, qui ideo philosophatus est, vt aliquando aut possit aut nolit philosophari. Io. Pic. Mirandulan. in episto. c. 377.

Philosophantes imaginatiua duce animæ tantum functiones animaduertentes, cum in corpore vel corpus agit animam, propriam ipsius operationem cognoscere nequeunt. Step. Com. de trans. ment. in deum. l. 6. cap. 2. c. 120. terg.

Philosophiam in tres partes diuidendam Plato auctor fuit; in logicam, physicam, & moralem. quem secuti

sunt Xenocrates, Aristoteles, & Stoici; quamquam alii partes, alij locos, alij species, alij genera, sed Stoicorum aliqui in sex partes diuiserunt; dialecticam, oratoriam, ciuilem, naturalem, theologiam, moralem. Ioan. Fran. Pic. Mir. in ex. uan. doct. gen. l. 1. cap. 3. c. 741.

Philosophia quid est.

Philosophia est tanquam maxima musica. Plato in phædr. char. 34.
 Philosophia uera, ac rerum cognitio pura nobis post mortem est. Plat. in phæd. c. 37.
 Philosophia est multarum rerum scientia. Plat. in dialo. de philo. ch. 363.
 Philosophia est acquisitio scientiæ. Plat. in Euthyd. c. 421.
 Philosophiam ueram esse censeo morum constantiam, ac fidelitatem, & sinceritatem, reliquas uero, & ad alias tendentes sapientias, & præstantias, si uersutias appellem, recte nominare me puto. Plat. epist. 10. ch. 1001.
 Philosophia nil aliud est, quam diuinarum & humanarum rerum exacta scientia, quæ uel uirtutes, uel ratiocinationes pulchras consentientissimæ uitæ ac studiorum commodorum dispenderit. Max. Tyr. ser. 16. c. 121.
 Philosophia nulla animi importuna curiositate uiolata, est simplici merte & anima diuinitatem colere, & eius facta uenerari, agere etiã dei uoluntati gratias, q̄ est bonitatis sola plenissima. Mer. Trism. Asclep. ca. 6. c. 1682.
 Philosophia est appetitus sapientiæ; contemplatio ueritatis, ut ueritas est, cura animæ secundum rectam rationem. Speusip. de Plat. definit. ch. 1963.
 Philosophia est perfectissimum bonum, quo nullum aliud perfectius introiuit uitam hominum. Phil. Iud. de mudi opificio chart. 8.
 Philosophia est meditatio sapientiæ. Phil. Iud. de cong. quær. erud. gratia. char. 282.
 Philosophia ueritatis sapientiæque amor ac studium ab omnibus definitur. Mar. Fic. in epist. l. 1. c. 668.
 Philosophia cũ sit celeste munus, terrena uita procul fugat, fortunã fortissime domat, mitigat mirifice fatum, mortalibus donis certissime uis, immortalia munera largitur ad uotum. Mar. Fic. in epist. l. 4. ch. 758.
 Philosophiam esse uerã uitæ integritatẽ ait Plato, & literas quasi externũ uitæ ornamentum nuncupat, & philosophiam communionem oĩ alia non solũ beneuolentia, sed etiã necessitudine præstantiorẽ, & stabiliorẽ existere. Marsil. Fic. in epist. l. 1. ch. 936.
 Philosophiam esse donum diuinum ait Timæus, & ciuilem peritiam esse diuinum munus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 7. char. 1409.
 Philosophiæ nomen, & si indagatiõnem quandam præseferre uideatur, amorem tamen fert proprie amatoriãque indagatiõnem. Mar. Fic. in Plat. epist. 6. ch. 1533.
 Philosophia est scientia, qua se quisque atq; alios noscit, sint ne boni, an mali, uel (ut Alcinous, ait) cupiditas scientiæ, solutiõne animi a corpore, cõuersioq; ad diuinarum rerum contemplatiõnem, & cõmuni nomine sapientiã appellatur à Platone, quod rerum humanarum, & diuinarum sit scientia. Seb. Fox. in Plat. phædo. ch. 32.
 Philosophia non est aliena à Christianorum doctrina, sed alijs nominibus eam prædicauerunt. Aug. Steuch. de per. phil. l. 6. cap. 11. ch. 113.
 Philosophiæ præcipua pars est illa, quæ ad mores pertinet. Aug. Steuch. de per. phil. l. 7. cap. 2. ch. 119. terg.
 Philosophia sola illa uera est, cuius est Deus exemplũ, & scopus uerus. Aug. Ste. de per. phil. l. 10. c. 3. c. 227. ter.

Philosophia utilitas.

Philosophiæ studium assequi curandum est, ut diuinũ. Plato in Euthydemum. ch. 429.
 Philosophiæ sermones & uiles sunt, & delectantes. Pla-

in Symp. char. 1281.

Philosophiæ uerã ueritas necessaria est, nec temerarius eius particeps esse potest. Plat. de rep. dial. 6. char. 655.
 Philosophiæ si operam non dat orator, nunquam præstabit in aliqua re. Plat. in prædro. ch. 323.
 Philosophia nullum unquam bonum maius mortalium generi deorum munere contingit, nec continget, & hoc oculorum beneficio cognoscitur. Plato in Timæum. chart. 741.
 Philosophiæ totius ac dialogorum Platoniorum præcipuum principium est ac firmissimum naturæ nostræ cognitio. hac enim recte cognita, bonum quoque nobis consentaneum, malum uero dissidens absolutius nosse poterimus. Proc. in Alcib. 1. ch. 1908.
 Philosophorum studium prodest (ut ait Aristippus) ut intrepide, & secure cum hominibus fabulari possit. L. Apul. de Deo socratis. ch. 156. pag. 2.
 Philosophiæ mysteria mos est Platonius sub quodam uiliori p̄textu grauiora occultare. Syn. de som. c. 1968.
 Philosophiæ expertes quodammodo cum sint humano genere inferiores, delabuntur præcipites in beatias. Mar. Fic. in epist. l. 4. ch. 759.
 Philosophia nos ducit ad sapientiam, sapientia ad prudentiam. Marsil. Fic. in Plat. Alcib. 1. ch. 1134.
 Philosophiæ omnis summa ad beatam uitam refertur, atque eam quærentes homines se ad eius studia contulerunt. Mar. Fic. in Plat. phileb. l. 1. cap. 1. ch. 207.
 Philosophia duobus maxime uirtutibus, auditu disciplinarum, & aspectu celestium. Auditus ad Calliopem musam pertinet, aspectus ad Uraniam. Mar. Fic. in Plat. phæd. cap. 35. chart. 1383.
 Philosophia duo præstat artibus maximis uilissima, mentis subtilitatem, & uim ad agendum efficacem, ideo necessaria est ad perfectionem omnium artium. Mar. Fic. in Plat. phæd. cap. 44. ch. 1385.
 Philosophiæ totum studiũ uult Plato esse à sensibilibus nos conuertere ad intelligibilia, ad ipsumque bonũ, quod intelligibile lumen est supernum, ascendere. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 7. c. 1411.
 Philosophia quædam, non absque diuina prouidentia uolente omnes pro singulorum ingenio ad se mirabiliter reuocare factum est, ut apud Persas sub Zoroastre, & apud Aegyptios sub Mercurio nasceretur, utrobique sibi cõsona, & nutrieretur apud Thraces sub Orpheo, & Aeglaophemo, adolesceret mox sub Pythagora apud Grecos, & Italos, tandem postea à Diuo Platone consumaretur Athenis. Mar. Fic. in Plot. proem. ch. 1537.
 Philosophia multifariam nocere potest ei, qui se totum illius studio addidit, Quamuis ex se bona sit, ex accidenti mala fit ob defectũ uitiatæ naturæ, superbia. n. uel gloria uana p̄t esse in causa, cur scire aueamus, & ipsa quispiã abuti p̄t ad eiusdẽ gloriæ studiũ, & si qs scẽtã do eã id officij, qd̄ ei necessario incumbit, negligit, aut p̄mittit, cauendũ est ne dei mãdata, ob traditiones hoĩum, imo uanas opiniones deseramus, & ex modo q̄rendi scientiam aberrare possimus, aut curiose nimis, aut auid⁹ q̄ oportet, aut discẽtes ea, q̄ ab ecclesia cautũ est publico edicto; aut ab iis a quibus nõ licet, ut à dæmonibus, & in reuelata scientia erramus si supra ingenij p̄prij facultatẽ rimari abditã, & ubi sola fide opus est demonstrationes deseramus, uel ob nimium studium in ualitudinem aduerfam incurrimus. Ioan. Pic. Mir. de stud. phil. l. 1. cap. 1. c. 6.
 Philosophia humana adiuuat contemplatiõnem cum intellectum illuminat, & indirecte errores remouet, quibus plerique ob ignorantiam inuoluuntur, & animum uidentur inflammare, & ad æternorum memoriam ex fluxis, & temporarijs traducere, & sacra eloquia facilius, & enucleatius apprehenduntur. At cõtra plures inani ueto superbiẽ sola scientiẽ possessione suffulti praua dogmata sparserunt, unde hereses uariæ, & impietates

pietates plurimæ. Io. Fr. Pic. Mir. de stu. phil. l. 1. c. 3. c. 13
 Philosophia humana nõ est adeo extumescẽda, ut ipsam & gentiliũ litteras abhorreamus, nec adeo fidẽdũ ut animam nostram penitus uelo ipsarum, remoque cõmittamus, quando si recta incedimus, possunt prodesse, si deorbitauerimus, non possunt non obesse. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de stud. phil. l. 1. cap. 4. ch. 14.
 Philosophia gentium incerta est, cum uarium sit philosophandi genus, uariæ philosophantium sectæ, uaria philosophorum dogmata, qui principes habentur, inter quos nec philosophia diuidenda, nec ipsa iam diuisa cõuenit, & quod multo est deterius, ipsi de primis, maximis, & scitu dignioribus altercãtur, & pugnant, nec adhuc pugnæ finis inueniatur, quid restat, nisi ut ipsa gentium doctrina & uana, & incerta iudicetur? Ioan. Fran. Pic. Mir. in ex. uan. doct. gen. l. 1. cap. 20. ch. 812.
 Philosophiæ mysteria non est p̄iũ communicare ijs, qui ne quidẽ somnare potuerunt animi purificationẽ. Lysidis dictum. Iac. Carp. in Alc. par. post. cap. 20. ch. 106.
 Philosophiæ summum fructum in actione circa corpus existeri ridiculum est, & à Platoni philosophia alienum. Iac. Carp. defensio. ch. 201.
 Philosophia uetustissima Hebræorum, Chaldeorum, & Aegyptiorum Theologia superior nunquam dedit cõlo, ut nec creatis rebus diuinitatem. Aug. Steuch. de per. phil. l. 8. cap. 1. char. 164.
 Philosophia nulla ita Deum docet, & monstrat, ut Christiana. Aug. Steuch. de per. phil. l. 10. c. 232.

Philosophia a quibus originem traxit, & eius finis.

Philosophiæ non est aliud principium quam admiratio. Plat. in Theæt. ch. 109.
 Philosophiam Pythagoras, & Plato didicerunt ex colunibus Mercurij in aegypto. Iamb. de myster. ch. 1874.
 Philosophia rerum constantissima cunctarum in plures populos scindit, scissumque innumeris legislatoribus assignat, sicque distrahit gregem & distractum in diuersas partes emittit, Pythagoram ad Musicam, Thaletem ad Astronomiam, Heraclitum in solitudinem, Carneadem ad castitatem, Diogenem ad labores, Epicurum ad uoluptates. Max. Tyrius. sermo. 19. ch. 147.
 Philosophia ueritatem quærit, Theologia inuenit, religio possidet. Io. Pic. Mir. in epist. ch. 359.
 Philosophiæ nullus alius est finis, quã Dei scientia, & quasi contuitus. Aug. Steuch. de per. phil. l. 10. cap. 9. c. 231.
 Philosophiæ finem Mercurius ait uicinitis intuitum, Syrianus causa boni nos philosophari ait. Aug. Steuch. de per. phil. l. 12. ch. 232. ter.

Philosophia ut moralis.

Philosophia moralis est caput, ut scias, quibus rationibus perueniri possit ad beatam uitam. L. Apul. de dog. Platon. l. 3. ch. 243. terg.
 Philosophia moralis præcedere debet contemplatiuam, ut medicus primo lenitiuo, deinde solutiuo medicamento purgat corpus, ne si anima purgata non fuerit morali purgatione, sed uitijs infecta, ipso speculationis acumine abutatur ad iniustitiam, & impietatem defendendam. Mar. Fic. in Plat. phæd. ch. 1391.
 Philosophia moralis viro rempublicam gubernaturo est summopere necessaria. Mar. Fic. in Plat. Men. c. 1395.

Philosophia ut contemplatiua, & actiua.

Philosophiæ speculatiuæ mēbra sunt Theologia, Physica, Mathematica. Alc. cap. 7. ch. 1949.
 Philosophiam actiuam perfectissime tractauit Plat. Bess. Card. in Calum. Plat. l. 1. cap. 7. ch. 10. pag. 2.
 Philosophiæ substantia uirtus moralis est, quod & nomẽ

declarat amore, & cultu definitum, speculationes humanas esse uel ornamenta quædã philosophiæ extrinseca, uel uitæ ad ipsam mētis firmam puritatẽ, quæ ad mores pertinet, comparandam qua comparata diuina potius quam humana & insula potius quam acquisita sequitur contemplatio. Marsil. Fic. in epist. 2. ch. 1536.
 Philosophia non agendo, sed contemplando sapientiam gignit, sapientia uero foelicitatẽ, quoniam per illam id consequimur, ut etiam illa, quæ uulgo putantur mala, nobis bono sint. Iac. Carp. in Alc. cap. 2. ch. 11.
 Philosophiæ contemplatio consistere non potest in perturbatiõne regno, quæ perturbatiõnes reprimuntur, & ad rationis regulam reducantur per uirtutes. Iac. Carp. in Alc. cap. 7. c. 1811.

Philosophia quis aptus & ut se habet ad alias scientias.

Philosophiæ in studio qui multum temporis contriuerunt, ad iudicarium forum progressi ridiculi rethores apparent, & ad eos, q̄ eiusmodi exercitio nutriti sunt, collati ita se habent, ut serui ad liberos. Plat. in Theæt. char. 1117.
 Philosophia uera timidã & illiberali naturæ non adest. Plat. de rep. dial. 6. c. 633.
 Philosophiæ apti natura pauci producuntur, & horum paucorum multi sunt interitus. Plat. de rep. dial. 6. c. 633.
 Philosophiæ apti natura optima si conuenientem disciplinam adepti fuerit, necesse est ad omnem uirtutem incrementum facere, ac peruenire. Si uero in non conuenienti, & seminata, & plantata alatur, ad omnia cõtraria rursus, nisi quis Deus auxilium ferat. Plat. de rep. dialogo 6. char. 636.
 Philosophiam capeßere curant non qui natura illi dediti sunt, sed quemadmodum, qui a carcere ad templã uictro confugunt, etiam ipsi ex artibus ad philosophiam profiliant, & hoc faciunt, qui circa suam artem maxime inuoluntati sunt, ut qui ab artibus, & artificijs corpora mut. lata habent, Sic etiã ob illiberalia studia animis contracti, & cõminuti sunt, nec differunt a fabro caluo, & partuo argentum adepto, & recens a uinculis soluto, uerum in balneo loto, & nouam uestem induto, & sponsi more ornato, & ob paupertatem, & inopiã domini sui filiam ipsius uxorem ducere uolente, nonne spuriam, & uilem prolem generant? sic & hi sententiã dignas ut sophismata appellentur, & nihil ingenium & dignum uera sapientia. Plat. de rep. dial. 6. c. 637.
 Philosophia in ciuitate administranda est, non ut nunc sit. Nunc equidem, qui illam attingunt adolentes sunt recens a pueris progressi, qui ubi inter rerum domesticarum administrationem, & lucrandi studium, ad partem illius difficillimam accesserunt, discedunt maximos philosophos se esse ducentes. Difficillimam dico eam, quæ circa dicendi rationem uersatur. At posteriore tempore, si etiam alijs sic facientibus innitentur, ut auditores esse uelint, ualde auersantur; obiter hoc ipsum facere oportere putantes. Ad senectutem autem paucis quibusdam exceptis extinguntur multo magis quam Heraclitus Sol, in quantum rursus non accenduntur. At contra debet fieri; Adolentes, & pueros puerilem disciplinam tractare, & philosophiam, & corporum eo tempore quo germanant, & maturescunt, ualde bonam curam gerere, ministerium ad philosophiam comparantes. Progrediente uero ætate, in qua anima perfici incipit, illius exercitia augere. Quum autem robur cessat, & a ciuilibus, & bellicis munijs alieni sunt, tunc iam liberos degere, & nihil aliud facere, nisi obiter, si felicitate uiuere uelint, & uita defuncti illic fortem transactã uitã conuenientem assequi. Plat. de rep. dial. 6. ch. 638.

Philosophiæ ignominia propterea accidit, quia qui eam attingunt, non pro dignitate attingunt: non enim spurius, sed genuinos ipsam attingere oportet. Plato de republica dialogo 7. char. 657.

Philosophiæ & poetices vetus est diffensio; nam & latrâs illa ad dominam clamorem attollens canicula, & magnus in dementia concinaculis & sapientum turba dominans, & quod leuibus curis impliciti pauperes sunt, & innumera alia, signa sunt veteris inter has inimicitia. Plato de republica dialog. 10. char. 696.

Philosophiæ si quis reuera operam dare vult, an non, cognoscere hæc est via? Ostendere omnem rem fieri posse, sed per quanta negotia, & quantum laborem requirat, qui audierit non terretur si vere philosophus est, & si non est, facile impossibilem rem arbitrari ad ipsam non adduci se sinunt. Hæc experientia ad delicatas clara, & securissima est, ut nunquam culpam in demonstratore rejiciant, sed quisq; in seipsum. Pl. in epi. 7. c. 992.

Philosophia omnibus particularibus scientijs principia, & semina indidit, ex quibus earum speculationes germinant. Phil. Iud. de cong. quær. erud. gratia. car. 288.

Philosophiæ bona cum ijs communia fecere, qui ne somnare quidem animi purificationem potuerunt, nec fas est omnibus porrigere, quæ nos cum tot laboribus adepti sumus, vt nec eleusinarum deorum licet prophanis hominibus arcana patefacere, æque istæc facientes impij habentur. Bess. Cardin. in calumn. Plat. ex Lysia epist. lib. 1. cap. 2. char. 2. terg.

Philosophiam docere animos non purgatos nil aliud est, quam illi faciunt, qui in puteum ceno plenum aquam immittunt, coenum perturbant, & aquam amittunt. Bess. Card. in cal. Plat. ex Lysia epist. lib. 1. c. 2. ch. 2. ter.

Philosophicam animam qui quærit, statim in adolescentia considerare debet, an iusta sit, & mansueta, aut morosa, & agrestis, & quæ facile, vel difficulter discat. Plato de republica dialog. 6. char. 643.

Philosophicæ naturæ partes, scilicet fortitudo, temperantia, memoria, docilitas, magnificentia, gratiositas, veritas, in malo alimento constitutæ, quodammodo causæ sunt, vt a studio quis excidat, & ea, quæ dicuntur bona & diuinitæ, & omnis huiusmodi apparatus. Nam si quis his præditus est in aliqua magna ciuitate, non putat ipsum putare se, & græcorum, & barbarorum res posse administrare, & ob hoc se in sublimem extollet, ita vt habitu ac fastu inani, absq; mente impleatur. Ad quem si quis placide accedat, quæ vera sunt dicat, quod mens non in se ipsi, indigeat autem ea, illa vero comparari non possit, nisi quis ad ipsam acquirendam seruiert, cui si ob naturæ bonitatem, & sermonum cognitionem, vnus forte sentiet, & trahatur ad philosophiam, quid putas facturos eos, qui vsum & societatem perire putant? nonne & faciendo, & dicendo omnia molientur, & circa ipsum ne obsequatur, & circa suadentem, ne quid efficere possit insidias struentes, & ad quæstionem publice postulantes? Plato de rep. dial. 6. ch. 637.

Philosophicum genus nisi reipublicæ dominium obtineat, nec ciuitati, nec civibus requiem malorum fore si dixerimus, vulgus erga nos exasperabitur, & rempublicam nostram fabuloso sermone conditam esse dicent. Plato de republica dialog. 6. char. 640.

Philosophicum studium per moralem disciplinam & purificationem præparat animam ad diuina, & per contemplatiuam resoluendo ad mouet mentem diuinis, atque coniungit, nec ipsum diuina veritate format mentem, sed Deus ipse vt ignis mentem quasi materiam philosophiæ beneficio præparatam, & propinquitatem veritatis suæ luce perlustrat. Marsilius Ficinus in Plato. epistolis lib. 7. char. 1535.

Philosophica maiestas paucis contenta est iudiciis, nullamque a suis professoribus in populo iactationem expectat. Iacobus Carpentarius in oratione. char. 287.

Philosophus si cum viro diuino & temperato conuersetur, temperatus, & diuinus quantum homini contingere potest, euadit; calumnia vero in omnibus est multa. Plato de republica dialog. 6. char. 640.

Philosophi exactissimi merito pauci sunt: raro enim solent partes, quas habere debent, simul coalescere; dociles. s. memores, solertes, & acuti, & quæcunque alia ad hæc sequuntur: non enim simul esse solent generosi animis, & magnifici, vt temperate cum quiete, & constantia viuere velint. Verum tales ab animi seruore quæcunque contingerit feruntur, & omnis constantia perit, & constantes mores, & qui non facile mutantur, quibus quis magis, vt fidijs etiam in bello vti possit, ut qui timoribus non moueantur, efficiunt, vt idem rursus ægre ad disciplinas commoueat, & indocilis sit, velut obstupescit: & tales somno, & oscitatione implentur, quum huiusmodi quiddam ipsis tractandum est. At nos diximus principem amborum bene, & egregie participem esse oportere: Aut neq; exactissimam institutionem, neque honorem, neque principatum ei esse committendum. Plat. de rep. dialog. 6. c. 641.

Philosophum non sibi solum natum esse cogitare oportet, sed ortus nostri partem patriam sibi vendicare, partem parentes, partem reliquos amicos: multa quoque temporum occasione dantur, quæ vitam nostram occupant. Plato in epistola. 9. char. 1000.

Philosophorum meditatio est solutio animæ a corpore. Plato in phæd. char. 38.

Philosophus non est sapientiæ studiosus qui mori ægre fert, sed corporis studiosus: & sic qui pecuniarum, & ambitionis studio tenetur, Plato in phæd. char. 38.

Philosophi oēs diuini appellandi sunt. Pla. in soph. c. 137.

Philosophus non est, qui cupidus est huius, & illius non, sed totius sapientiæ. Plato de rep. dial. 5. ch. 628.

Philosophus est, qui facile vult omnem disciplinam gustare, & vltro ad discendum progreditur, & inexplibili cupiditate tenetur, veritatis inspectandæ studio, non autem eum, qui circa disciplinas perturbatur, tum alias, tum si iuuenis est, & nondum rationem habet, quid vtile sit, aut non, non dicemus discendi cupidum, nec philosophum; vt eum qui circa cibos morosus est, nec eturire, nec concupiscere dicimus, neque ciborum cupidum, sed cibos auersantem. Plato de republica dialogo quinto. char. 628.

Philosophos appellabimus eos, qui ipsum vnumquodque, quod est, complectuntur, & non philodoxos. Plato de republica dialogo. 5. char. 630.

Philosophi sunt, qui semper id, quod secundum eadem eodem modo se habet, attingere possunt. Qui vero hoc non possunt, sed in multis, & penitus uagantur, philosophi non sunt. Plato de rep. dial. 6. char. 632.

Philosophus qui vere fuerit, & non fictus, cui ad disciplinas, & quidquid eiusmodi est cupiditates desinunt, is circa animæ (vt opinor) voluptatem ipsam per se ipsam versabitur, & corporis voluptates relinquet. Plato de republica dialogo. 6. char. 633.

Philosophus & discendi studiosus idem est. Plato de republica dialogo 2. char. 580.

Philosophus est, qui à philosophia nomen accepit, vt à Musica musicus. Alcim. cap. 6. char. 1946.

Philosophi studium in tribus potissimum Plato versari voluit; in rerum speculatione, in actione virtutum, & in sermonis consideratione. Alcim. cap. 3. char. 1946.

Philosophia est appetitio sapientiæ, vel solutio animæ à corpore, & conuersio quædam ad ea, quæ vera sunt, atque diuina. Alcim. cap. 1. char. 1946.

Philosophi nomen accipitur in præcipua eius notione: pro eo, qui scientias contemplatiuas est affectus, cuius quatuor sunt conditiones: prima, vt possit eas docere,

vere, quod duobus modis contingit, vt rationibus demonstratis, & alio communibus. Auer. in Plato. de rep. tract. 2. colum. 2. char. 182.

Philosophi officium est diuina nosse, gubernare humanam in illo contemplatiuam, in hoc actiua comprehenditur. Marsil. Fic. in dial. de philosoph. char. 1131.

Philosophi quod sit officium & quale, diffinire in hoc dialogo vult Plato. Marsil. Fic. in dial. de philosoph. ch. 1131.

Philosophus primo diuinam id est absolutam boni naturam per sapientiam cõtemplatur, deinde ad id bonum velut ad finem humanas operationes dirigens humanam gubernat. Hæc gubernatio duo requirit. Primum, vt quid humana natura sit; & quo pacto ducatur ad bonum, a malo remoueat, cognoscat, quod per prudentiam philosophus agit. Alterum, vt sic instituat hominum affectus, & actus, sic temperet, atque cohibeat, vt ad bonum, quod sapientia ipsa inueniat, & ad quod prudentia deinde direxerat, facile tendant. Id per virtutes morales efficitur, quas omnes sub vno iustitiæ nomine Plato complectitur. Marsil. Fic. in Plat. dial. de philosoph. char. 1131.

Philosophus sophista est, vt qui opificem coelestem imitatur. Marsil. Fic. in Plat. soph. char. 1284.

Philosophi sunt, qui veritatem studiose quærit veritatis ipsius duntaxat amore. Marsil. Fic. in Plat. protag. c. 1286.

Philosophus quisque tria conseruat in omni re; quæ antecedunt, quæ comitantur, & quæ sequuntur. Hæc si bona sint, rem ipsam laudat; si mala vituperat. Marsil. Fic. in Plat. conuuiuium orat. 1. cap. 2. char. 1221.

Philosophum probat Plato non Saturnium, sed Iouialem, nam Saturnius contemplatur segregatus, Iouialis contemplatur, & prouidet. Marsilius Ficinus in Plat. phædro. cap. 28. char. 1381.

Philosophus de omnibus diuinis (vt ait Plato in Timæo) eatenus affirmare debet, quatenus ab oraculis confirmatur. Marsil. Fic. in Apolog. char. 1387.

Philosophi officium est rerum omnium rationes inuestigare, vt diuinam ipsam, qua factæ sunt, inueniat rationem: inuentam colat: culta fruatur, ideo Epinomidem prætere in scriptis philosophum. Marsil. Fic. in Plato. leg. appendic. char. 1526.

Philosophi munus est inferiorum omnium minutissime quærerere proprietates, ad cœlumque mentis acie conscendere. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione lib. 5. cap. 6. char. 537.

Philosophus est sciendi studiosus. Seb. Fox. in pla. phæ. c. 31.

Philosophus verus relicta actione contemplationi sese applicabit. Seb. Fox. in Plat. phæd. char. 32.

Philosophus non modo veritatis iam cognitæ esse debet explicator, sed eiusdem inuestigator, & diligens obseruator. Iac. Carp. in Alc. 1. digress. de anal. meth. ch. 68.

Philosophi veri illi sunt, qui vitæ laudatissimam sunt degentes, ac veram philosophiam profitentes, quorum studia eo spectant vt Deo perpetuo obsequantur, dicta eius defixis oculis attendentes. August. Steuch. de perenni phil. lib. 10. cap. 5. char. 228.

Philosophi veritatis in primis studiosus atque amantissimus existere debet. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 208.

Philosophi proprietates.

Philosophus contemnit corporis voluptates, sed ad animam se conuertit exornandam. Plato in phæd. ch. 36.

Philosophi nil aliud studio habent quam mori desiderium. Plato in phædone. char. 36.

Philosophus temperatus, pecuniarum non amans, nec liberalis, neque petulans, nec timidus esse debet, & sic non poterit in commercijs difficilis aut iniustus esse. Plato de rep. dialog. 6. char. 633.

Philosopho necessaria sunt fortitudo, temperantia, & alia bona, quæ recensuimus; quæ aut eum corrumpunt, & abstrahunt, sunt diuitiæ, pulchritudo, robur corporis,

cognatio valida in ciuitate. Plat. de rep. dial. 6. ch. 635.

Philosophus non potest esse populus. Plato de republica dialog. 6. char. 637.

Philosopho, qui reuera circa ea, quæ sunt mentem habet ocium non est vt infra ad hominum negotia respiciat, & pugnando cum ipsis inuidia, & inimicitia se grauet, sed vt ad ordinata quædam, & secundum eadem temper se habentia respiciens, & ea, quæ neque iniuriam faciunt, neque patiuntur vicissim, & quæ omnia cum ornatu, & secundum rationem habent, contemplans, hæc imitetur, & quam maxime his se assimilet. Plato de republica dialog. 6. char. 639.

Philosophus si quæ e studio philosophiæ, ac e conuersatione viri diuini, & temperati acquisiuit, si ipsi necessitas ingruat vt ea ad humanos mores transferat, & priuatum, ac publice constituat, & non solum seipsum formet: nonne bonus opifex futurus est, & temperantia, & iustitia, & vniuersæ popularis virtutis? Plato de republica dialog. 6. char. 64.

Philosophos maligna res videtur stragula concinnare, obsonium condire, adulatorios sermones confingere, sed non quod alicui vilis uideatur. Plato in Theæt. ch. 19.

Philosophi recti ab omnibus corporis cupiditatibus abstinent, & tolerant, & non se illis tradunt, nec rei familiaris penuriam ac paupertatem formidant, vt illi, qui pecuniarum sunt studiosi, nec ignominiam, & contemptum improbitatis timeant, vt ambitiosi, sed bonorum cupidi ab illis se abstinere, vt post mortem in deorum genus abeant. Plato in phædone. char. 45.

Philosophus animam suam, rationem sequens, & semper versans in eo, quod verum est, & diuinum, & ab opinione alienum contemplans, & ex illo alimentum capiens, ita uiuere facit, dum in hac uita degit. & postquam hunc discesserit ad cognatum ac tale deueniens, ab humanis malis liberatam se esse. Hac itaque educatione, & harum rerum studio nil verendum esse post mortem timeat, ne distrahatur aia sua. Pl. in phæd. c. 46.

Philosophi fortes, & temperantes sunt. Pl. in phæd. c. 38.

Philosophi mortem meditantur, & mori minime omnium ipsis horrendum est. Plato in phædone. char. 38.

Philosophum necesse est vt neq; eos, qui vnum, aut etiam multas species esse dicunt omne stabile, & rursus eos, qui id, quod est vnde quaque mouent, admittere non debere, nec audire patet, sed & mobilia & immobilia dicere. Plato in sophista. char. 152.

Philosophus propter ratiocinationes eius, quod est idæ adiunctus, propter regionis splendorem non facile conspicitur: nam animæ vulgi hominum oculi ad diuinum intuentes tolerare id non possunt. Pla. in soph. c. 154.

Philosophi nihil negligendum. Plat. in parm. char. 198.

Philosophi sola mens alas acquirunt. Plato in phæd. c. 318.

Philosophi eas disciplinas semper amant, quæ illis indicant illam essentiam, quæ semper est, & non sub genere ratione & corruptione vagatur, & hanc totâ, non partem, non magnam neq; præstantiorem, neque ignobiliorem partem vltro demittunt. Pl. de rep. dial. 6. c. 632.

Philosophi maxime proprium esse perpetuum veritatis ipsius circa res æternas amorem, ideo amorem rerum, temporalium, & mendacium à philosopho maxime alienum. Marsil. Fic. in Plat. de rep. dialog. 6. char. 146.

Philosophi professio est non aliter agere quam loquatur, non aliter loqui quam sentiat, aliter tamen mente sentire quam sensu. Marsil. Fic. in episto. lib. 5. char. 784.

Philosophi officium est diuina quærerere diligentius, vt fruatur, & scrutari naturalia, vt vtatur. Marsilius Ficinus in epistolis lib. 3. char. 744.

Philosophi sæpe dum dicunt curiosius disputare, interim consultare dediscunt. Marsil. Fic. in epist. lib. 5. ch. 787.

Philosophus tria potissimum vitare debet: venerea, auaritia, ambitionem. Marsil. Fic. in epist. lib. 7. ch. 847.

Philosophi nulli Christianam suscipere religionem præter Tom. 3. It 3 ter

ter platonicos. Mar. Fic. in epist. l. 1. char. 930.
 Philosophi nec diuites sunt, nec diuites philosophi facile fiunt, nam Mineræ cum Iunone nullum fuit commercium, nec cum sapientia facile rerum domina fortuna consentit. Mar. Ficinus in epistolis, lib. 1. char. 943.
 Philosophorum genus (si Platoni credendum est) nobilissimum est, aureum enim est, & à Ioue mundi totius opifice perfectum. Mar. Ficinus in epistolis, lib. 1. char. 947.
 Philosophus legitimus dum rerum omnium perscrutatur rationes, frequenter ex communibus naturis, quas in singulis deprehendit, communes in se concipit notiones, per quas ad formulas sibi insitas peruenit, & per has tandem attingit ideas, per ideas excogitat sapientiam, bonitatemque diuinam, quibus meditationibus recte vitur si diuinam sapientiam, bonitatemque cum primum inuenit, summo opere veneratur, & colit, Hinc diuinitate prorsus impletur, & quasi sacerdos (est enim theologus) ad summum dicitur expiatus, mysterialique, dionysiacoque furore correptus, & solus est ad amatorum furorem propensus, cum per sensibilia conuenit intelligibilium reminisci, sapientiamque per hæc, & bonitatem diuinam colere. Mar. Ficinus in Plato, phædro, cap. 26. char. 1380.
 Philosophari oportet sine dolo, id est non humanæ sapientiæ gratia, sed diuinæ. Mar. Ficinus in Plato, phædro, cap. 25. char. 1379.
 Philosophi mens in ipsa indagazione veritatis se iungitur à corpore, atque ex quadam sui cognatione coniungitur diuinæ menti, ac per insitas sibi ab initio formulas idearum ideas ipsas attingit, ab eisque ipso contactu lumen excutit, quo mox facta fecundior concipiat, immo facta validior pariat veritatem, id est per suas conceptiones ideis vndique congruat. Mar. Ficinus in Plato, de rep. dial. 6. ch. 1406.
 Philosophorum præstantium multæ scholæ sub Saturno pastore quasi greges congregatæ sunt, sub Saturno inquam tribus præcipue modis; sub mente diuina, & angelica primū, deinde sub anima planetæ primi, eiusque sphaeræ, tertio sub ipsius planetæ corpore, sed mens ipsa facit, anima conficit, planeta portendit, portendit quædo in magnis Saturni coniunctionibus cum Ioue, Saturnus ipse vel in exaltatione sua, vel in domicilio gaudet, tanquæ coniunctionis dominus fouetur à Ioue, vitur & Solis Mercurijque, & Veneris beneficio, Sic Magicam Zoroastris, eiusque sectatores peperit, seu portendit potius disciplinā. Trismegisti quoque Theologiam, Orphæi mysteria, Arcana Pythagoræ, Socratis sanctimoniam, Platonis maiestatem. Mar. Ficinus in Plato, de leg. dial. 4. char. 1498.
 Philosophi proprium est nihil credere, quod vel euidencia, vel ratione demonstrari non potest. Io. Pic. Mir. in Astrol. lib. 1. char. 420.
 Philosophus solus ex visibilibus inuisibilia speculatur. Io. Pic. Mir. in Astrol. l. 2. cap. 4. ch. 136.
 Philosophi nomen à Pythagora originem sumpsit, nam prius sapientes dicebantur omnes. Io. Franc. Pic. Mir. de stud. diu. & hum. Philos. in proem. ch. 3.
 Philosopho indignum est non modo fallā, sed etiam fabulosa tractare, sed ea poësis, quorum est proprium, relinquere. Seb. Fox. in phædo. Plat. c. 18.
 Philosophi excellentissimi existimati sunt Aegyptij, Græci vero rudes, quod testatur Porphyrius in libro de electis philosophis. Iac. Carp. in Alc. præf.
 Philosophi excellentiam in hoc existimant Platonici, vt primum animum suum, & suorum ciuiū componat, quod per philosophiam moralem consequitur, deinde expeditam ad eorum tranquillitatem diuinorum operarationes & causas perscrutetur, in ipsaque auctore Deū

speculetur, & colat. In qua speculatione sapientia, in cultu religio, in ambobus felicitas consistit. Iac. Carp. in Alc. cap. 1. chart. 3.
 Philosophos lumine naturæ de libertate voluntatis nostræ non modo non peruertunt religionis fundamenta (quod nonnulli dicunt) sed ad hæc bene ponenda viā quasi præparant. Iac. Carp. in Alc. parte pos. dig. 12. c. 87
 Philosophis constat Deum mentem genuisse, quam nunc Dei filium, nunc vocem Dei, nunc Verbum, nunc mentem, & Sapientiam vocarunt. Aug. Steuch. de perenni philos. l. 1. cap. 3. char. 39.
 Philosophorum tāta cū nostris de vera pietate cōcordia est, vt nisi sciremus sua spē naturā offerre verū, vita malū esset. Aug. Steuch. de per. phil. l. 10. ca. 14. c. 235. terg.
 Philosophis nescijs compellente natura veros sensus cum venit vsus, meliorem mentem in suis scriptis suggessit. Aug. Steuch. de peren. phil. l. 6. cap. 13. ch. 14. pag. 2.
 Philosophos propemodū oēs, & oēs scriptores aliquid in dogmatis suis inuenies, si diu vixissent, postea demutasse. Aug. Steuch. de per. phil. l. 4. cap. 4. c. 74. pag. 2.
 Philosophi antiqui omnes errauerunt in plurimis rebus. M. Ant. Natta. de pulchro l. 5. ch. 107.
 Philosophi ab Aegyptijs desumpserunt quæcumque de sacris mysterijs dixerunt, nam maxima Abrahæ posteritas Aegyptum tenuit. M. Ant. Nat. de pul. l. 6. ch. 145. ter.
 Philosophus quis aptus, & qui eum imitantur.

Philosophiæ studens nunquam iuste exerceri poterit, si nō ex natura fuerit memor, docilis, magnificus, gratiosus, veritatis, iustitiæ, fortitudinis, temperantiæ amicus, & cognatus. Plat. de rep. dial. 6. c. 633.
 Philosophus qui futurus est, ab ipsa natura, sic institutus esse debet, vt primo quidem ad omnia disciplinarum genera facili, & promptus existat, deinde vt non ijs, quæ in fluxu versantur, sed illis, quæ semper eodem modo consistunt, mentem adhibeat. Tertio loco vt natura sit verax ab omni mendacio penitus aliena. Præterea temperatum hunc nasci oportet, easque animæ partes, quæ affectibus afferri solent, a natura participare animo liberali, iustitiam diligens, ingenij aciem, & memoria indiget. Alc. cap. 1. ch. 1946.
 Philosophi ambitiosus, & fallax imitator est sophista, ad non ens declinans. Mar. Ficinus in Plato, sophistam. char. 1284.
 Philosophico ingenio soli patet boni ipsius, & iustitiæ exemplar, ad cuius imaginem, bene, iuste, beate pingenda est ciuitas. Mar. Ficinus in Plato, de rep. dialogo 6. chart. 1406.
 Philosopho conuenit natura ingenio acuta, contemplationi apta, veritatis auditate fragrans, vna cum natura graui, ad agendum strenua, boni publici prouida, raro in hominibus concurrunt. Mar. Ficinus de republ. dialogo 6. chart. 1407.
 Philosophi duplici de causa vitiosi euadunt, tum quia natura corrupta sunt, tum quod prauam institutionem habuerint. Seb. Fox. in 6. Plat. de rep. ch. 260.
 Philosophi vt felices sunt, & vt se habent ad actum communem.

Philosophi si non honorantur in ciuitate, magis admirandum esset si honorarentur, qui si inutiles sunt in ciuitate, causam ad non vtentes referre oportet, & non ad eos: non enim consentaneum est gubernatorem rogare nautas, vt ipsi se subijciant, neque sapientes ad diuitum fores accedere: sed veritas natura ita se habet siue diues, siue pauper sit egrotans necessarium est ipsos ad medicorum fores, & ipsorum ædes accedere, & quemuis, qui vt regatur, opus habet, ad fores eius, qui principatum gerere potest, & non principem rogare

rogare subditos, vt seipsi subijciat cuius reuera aliqua utilitas fuerit. Plat. de rep. dial. 6. ch. 634.
 Philosophi vita quam suauis sit, & beata possessio pauci sunt, qui cognoscant, & rursus multorum insaniam, satis viderunt, & quod nemo quicquam sani (vt dici solet) circa reipublicam negotia facit, neque est auxiliarius cum quo quis ad iustorum defensionem progressu, feruari possit. Sed quemadmodum homo in feras bestias illapsus, cum neque vna cum ipsis iniusta facere velit, neque vnus omnibus bestiis resistere possit, prius quam ullo modo ciuitati, aut amicis utilis esse possit, deperiens, & sibi ipsi & aliis inutilis fuerit. Hæc vero omnia quisquis ratiocinatione expendit, is quietem agit, & quæ sua sunt, facit, & velut in tempestate dum puluis, & turbo a vento fertur; sub murum secedens, & alios iniquitate repleri spectans, bene secum agi putat, si ipse ab iniustitia, & impijs factis purus, & præsentem vitam degat, & discessum ex ipsa cum pulchra spe placidus, & hilaris faciat. Plat. de rep. dialogo 6. ch. 638.
 Philosophos vulgus eius quod est, & veritatis amatores esse non credit. Plat. de rep. dial. 6. c. 640.
 Philosophi corpus solum in ciuitate est, mens autem omnia, quæ in ciuitate fiunt, parua ducens, vndique fertur, & (vt ait Pindarus) quæ sub terra, & quæ supra illam dimetiens, & per Astronomiam coelos supergre diens, & omnem naturā perscrutans vniscuiusque totius eorum quæ existunt, ad nihil eorum, quæ prope sunt seipsam demittens. Plat. in Theæt. c. 118.
 Philosophus in cōmuni vita ineptus est, & vt ridet alios, sic etiam ipse irridetur. Plat. in Theæt. c. 118.
 Philosophi qui reuera sunt, propter aliorum ignorantiam varii, & omnigeni putantur, & per vrbes diuertantur, inferiorum vitam ex alto intuentes, alijs nullius pretii videntur, alijs vero quauis re digni, & nunc quidem ciuiles apparent, nunc vero sophistæ, quando que vero quibusdam opinionem exhibent, velut qui penitus insaniant. Plat. in soph. c. 137.
 Philosophus longe præstat alijs in cognoscendis voluptatibus, experientia, sapientia, & ratione, & quas ille probat, maxime probanda sunt, quas reijcit, reijciendæ. Plat. de rep. dial. 9. c. 679.
 Philosophi sola vera est voluptas, nec pura, sed adumbrata est voluptas ambitiosi, ac lucri cupidi. Plat. de Rep. dialogo 9. chart. 685.
 Philosophi incogniti sunt, quia diuinæ veritatis splendore vndique circūfusi vulgarem intuitū animorū prorsus exuperant. Mar. Ficinus in Plato, soph. c. 1285.
 Philosophi ætius vitæ procellas relinquunt, cōtēplatiuā amplectunt, excelsa mēte mortalia cōtēnūt, studiis diuinorū incubūt. Mar. Ficinus in Plato, de rep. dial. 6. c. 147
 Philosophi calūnias passi sunt quasi mali sint, & inutiles reipublicæ. Primo quia ad philosophiā accesserūt, ineptissimi prauo ingenio, & iudicio, & nō parua ambitione & auaritia, & ex eius commercis opiniones procreant adultermas, & deridicandas, & malis moribus facultatē dederūt philosophicā. Deinde si quod ad id studiū nati sūt, vel statim cōsuetudine, ac educatione impropria deprauant, vel nō disciplinarū gradibus instruuntur, vel instructi ad reipublicā nō admittunt, vel ipsi instructi publicis se fluctibus immergere nolūt certa timētes pericula, desperatē se posse inter homines passim corruptos sanis consilijs ciuitati prodesse. Mar. Ficinus in Plato, de republica, dialogo 6. chart. 1407.
 Philosophiæ mysteria cū his cōmunia facere nō est piū, quæ somnare quidem purificationem animi potuerūt. hinc Lysidis Pythagorei dictum ad Hipparchum. Mar. Ficinus in Plato, Epistol. 2. chart. 1531.
 Philosophorum plerique non modo non laudarunt quotidianam vitam, sed vt deplorant etiam eique mortem facile prætulērunt, viderunt, & ratione duce aliā

vitā expetiuerunt. Aug. Steuch. de mund. exitio. c. 249.
 Philosophi, ut ciuitatibus præesse debent.
 Philosophi si regnabunt in ciuitatibus, aut reges, qui nunc dicuntur, & potentes legitime, & iuste philosophabunt, & in idem inciderunt, & ciuili potentia, & philosophia, reipublica felix & publice & priuati erit, alioqui nulla erit felix. Plat. de rep. dial. 5. c. 627.
 Philosophus regnare debens temperatus esse debet, & nequaquā pecuniarū amans. Plat. de rep. dial. 6. c. 633.
 Philosopho reipublicæ omnis status, qui nunc est, indignus est. Plat. de rep. dial. 6. c. 640.
 Philosophi non nascuntur reges, nec regum filii. Plat. de rep. dial. 6. chart. 640.
 Philosophia vera vita contēnit magistratus. Plat. de rep. dialogo 7. chart. 651.
 Philosophi ni regnent, aut dominantes diuina sorte philosophentur, nunquam humanum genus a malis cessaturum esse ait Plato, Alc. cap. 33. c. 1901.
 Philosophus postquam Deum contemplatus fuerit celestia gubernantem, tunc solum, & solus poterit terra na diuinitus gubernare. Mar. Ficinus in Plato, de republica dialogo 7. char. 1409.
 Philosophi omnes sub Domitiano ex Italia, non modo e Roma eieci fuerunt. Io. Franc. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. l. 3. cap. 4. c. 942.

Philosophorum sectæ.

Philosophorum sectæ aliæ putarunt nihil in rebus esse veri, vt Xenades Corinthius, alii quodpiam sed maxime pugnaciter; alii uera solum intelligibilia, vt Platonici & Democriti, alii sola sensibilia, vt Epicurei; alii tam hæc quam illa, & alii veritatem inueniri posse aiebant, vt dogmatici, alii non posse, vt qui Carneadem & Clytomachum secuti sunt, alii quærun non inclinantes in hanc vel in aliam partem, vt Sceptici. Io. Franc. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 1. cap. 4. c. 740.
 Philosophorum sectæ nomen sumpserunt vel ab earum inuentoribus, & constitutoribus, vt Pythagorei, Socratici; vel ab auctorum patria, vt Cirenaici & Megarici, vel a loco in quo philosophantur, sic Stoici a porticu, Academici a villa, in qua degebat Plato, & ab actu, vt peripatetici ab ambulando, vel ab effectu quodam philosophandi, vt qui dubiam habent veritatem Ephectici & ambigui & quæsitores & sceptici ob cōsiderationem perpetuam, & Pyrrhonii, non quod Pyrrhon fuit auctor, sed amplificator & declarator, vel a fine, vt a voluptate Epicurei, vel a vitæ specie vel similitudine vt Cynici, vel a rebus circa quas vel solas, vel maxime uersarentur eorum studia, sic & Physici, & Dialectici, & Morales. Ioan. Franc. Pic. in exam. vanit. doct. gen. l. 1. cap. 2. c. 734.
 Philosophi Socratici mox Platonici vocati sunt, quorū discipuli sectas instituerunt. Nam Aristoteles prius Socraticus, deinde Platonis auditor peripateticam instituit disciplinam, & viuente Platone aperuit scholam Athenis, suboscure scripsit, non vt Plato, post Platonis obitum, cuius auditorium tenuit, Speusippus, vel vt alii volunt Xenocrates, deinde in plures sectas diuisa est Academia: Cicero & Seneca in duas diuisa est nouam & veterem. Ego (ni fallor) in nouam diuisam fuisse puto: prima, quæ discipulorum Platonis fuit, in qua maxime floruit Xenocrates; secunda, quæ media dicta est, in qua floruit Archelaus auditor Polemonis; tertia, cui & nouæ cognomen est factum, cuius princeps Carneades, & Clytomachus, quarta, quæ sub Philone floruit & Charmide; quintæ primordia in Antiochū referunt, sexta est Aegyptia: cuius institutor fuit Ammonius, septima, quæ Romæ

na dicta est siue Itala, Plotini auctoritate suffulta, octava Lycia, quæ Proclo dicitur accepta, nona est quæ a Iamblichio instituta est. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 1. cap. 2. c. 736.

Philosophi, qui Thaletem sequuti sunt, Ionii nuncupati sunt, qui Pythagoram Itali, & tertia proditur philosophia, quæ Eleatica appellata est ex Zenone, & Parmenide Eleate, & horum omnium variaz fuerunt secte. Io. Frã. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 1. c. 2. c. 728

Philosophi, qui primi a Thalete fluxere, indicatorii considerationem in medium tulere, & sensum vt plerisque in rebus fallacem abicientes, rationem veritatis, quæ in rebus est, iudicem constituerunt. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 2. cap. 7. c. 833.

Philosophi Scepticipatrias leges suscipiunt, patriis moribus simpliciter, & nulla disquisitione acquiescunt, quod & Christiani faciunt sed securius. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 3. cap. 14. c. 1006.

Philosophi & Platonici, & Peripatetici, quo vetustiores, eo meliores, quo recentiores eo deteriores. August. Steuc. de per. phi. l. 7. cap. 8. c. 135. ter.

Physici finis est, quæ sit mundi natura perdiscere, quale animal homo, quam sit prouinciam in mundo sortitus, vtrum Deus prouideat omnibus, num ceteri huic subiecti ministri, atque etiam quomodo ad Deos sese homines habeant. Alc. cap. 7. ch. 1949.

Physiologia est scientia (vt docet Aristoteles capitulo primo libro primo de celo) corporum naturalium, affectionum, quæ ipsi per se insunt, & principiorum ex quibus illa consistat. Iac. Car. in Alc. in 1. dig. de anal. met. c. 146.

Phlegeton igni respondet, ac orienti plagæ terrarum, & vim per calorem puniendi obtinet, iræ, cupiditatisque feruorem punit. Mar. Fic. in Plat. phæd. ch. 1394.

Pictor est formarum iudex. Plat. in Theæt. c. 104.

Pictor non minus bonus est, qui depicto exemplo, qualis pulcherrimus homo fuerit, & omnibus in pictura factis expressis, demonstrare non possit etiam fieri posse, vt talis vir extet: sic nos de ciuitate non recte dicere putes, si non possumus demonstrare fieri posse, vt ciuitas ita habitetur, vt a nobis dictum est. Plato de rep. dialogo 5. char. 627.

Pictor imitator est eius, quod opifex facit. Plato de rep. dial. 10. char. 692.

Pictura non respicit ad id, quod est, sed ad id, quod videtur. Plat. de rep. dial. 10. ch. 692.

Pictor futorem, ac ceteros artifices imitatur, etiam si de futoria arte nihil intelligat. at ijs, qui non intelligunt, futorem esse videtur. Plat. de rep. dial. 10. c. 664.

Pictura, & in totum imitatoria, cum procul a veritate abest, ipsius opus amat, & cum quadam in nobis parte procul a sapientia remota conuersatur, ipsique sociæ ac amica est, ob nihil sani aut veri. Plato de republ. dialogo 10. char. 695.

Pictorum ars in singulis animalibus pingendis nullum alium finem habere videtur, quam vt colores inducat & deducat, aut quomodocumque id pictores appellent, & nunquam ab exornando cesserit, donec nullum aliud incrementum superfit, vt pulchriores & lucidiores picturæ fiant. Plat. de leg. dial. 6. c. 858.

Pictura est Poesis tacens, & Poesis est pictura loquens. Fran. Pat. de rep. l. 1. cap. 10. c. 39.

Picturæ certamen fuit inter Zeuxim, & Parrhasium. Zeuxis pictas a se vvas protulit, vt ad eas edendas aues aduolarent. Parrhasius pictum linteum, super quod pictum leuissimos pennis tenuissimum velum duxerat adeo simile vt omnibus: verum videretur. Tum Zeuxis eum rogauit, vt remoto velo picturam ostenderet. nisi Parrhasius, & Zeuxis errore cognito vistoriam illi præbuit dicens, heri aues ego decepi, tu hodie me artificem sefellisti. Fran. Pat. de reg. l. 6. cap. 10. c. 250. ter.

Pietas est omnis probitatis origo, omniumque virtutum princeps. August. Steuch. de perenn. philos. libr. 10. capit. 2. chart. 226.

Pietatis scopum rectissime attingit, qui post honores erga olympios, & ciuitatis præfides deos, paria, & secundam, & sinistra diis terrestribus tribuit, post hos autem deos etiam dæmonibus sapiens vir sacra faciet, & post hos heroibus. Hinc sequuntur statuz patriorū deorum priuatæ, secundum legem sacra constitutæ. Post hæc parentum honores viuientium (velut fas est) volentem persolvere prima, & maxima, & antiquissima alieni æris debita. Putare enim debet omnia, quæ possidet, & habet, esse eorum, qui genuerunt, & educauerunt, ita vt ipsa omnibus viribus in eorum ministerium exhibeant, initio ab externis bonis facto, dein de corporis bona, tertio animæ mutuo accepta rependat, & curas, & veteres pro se iuvene in afflictionibus toleratos dolores velut mutuo datos senibus iam senectute valde indigentibus exoluat. Per omnem vero vitam in verbis insigniter beneuole erga parentes exhibere se conuenit: leuium enim, & volatiliū verborum grauissimum est damnum, nam omnium humilissimum inspectrix præfecta est Nemesis poenæ nuntia. Proinde irascentibus, & iram explentibus, siue verbis, siue operibus id faciant concedere oportet, & cognoscere patrem, qui iniuria affectum se putat, merito insigniter filio succensere. Mortuis parentibus sepultura moderatissima pulcherrima est, vt neque consueta molem excedat, nec ab ea deficiat, quam maiores genitoribus suis statuerunt. Annuas vita defunctorum curas ornamentum afferentes persolvere debemus, & hoc maxime ipsos honorare, vt perpetuam ipsorum memoriam exhibere non omittamus, & sumptum a fortuna datum moderatè in languentes faciamus, quæ si singuli fecerimus, & secundum hæc semper vixerimus, digna præmia a Diis, & his, qui nobis præstantiores sunt, feremus vitam in bona spe transigentes. Plat. de leg. dial. 4. c. 833.

Pius constanter nemo esse potest, qui hæc duo non suscipit, & quod anima antiquissima est omnium, quæ ortu participant, & immortalis omnibus corporibus dominatur, & quod mens eorum, quæ sunt, in aëris est, & disciplinas acceperit, & coniuncta his Musæ studia contemplatus ipsis ad morum, & legum studia concinne vsus fuerit, & horum, quæ habent & non habent, rationem reddere poterit. Et qui hæc ad publicas virtutes sibi comparare non poterit, fere nunquam præstans totius ciuitatis princeps esse poterit, sed aliorum principum minister. Plato de legib. dialogo. 12. char. 959.

Pietas maiorem virtutem esse mortalium generi nemo nobis persuadeat. Plat. in leg. append. c. 970.

Piam rem facere non est negandum, piaque res est mortuos consolari. Plat. in axioco dial. spur. c. 1015.

Pietatis religiosæ certamen est recognoscere deum, iniuriam inferre nemini. Mer. Trism. Pim. c. 10. c. 1849.

Pietas præcipue spectari solet in sacerdote. Phil. Iud. de vita Mosis l. 3. c. 420.

Pietas, & humanitas ad eandem naturam pertinet & in vno vtrunque spectari solet, sanctitas erga Deum, erga homines iustitia. Phil. Iud. de Abra. c. 245.

Pietatem Plato in tribus maxime contineri docet, in opinando Deos esse, prouidere rebus omnibus, & iuste, & sine vlla mutatione prouidere. Bess. Card. in Calu. Plato. l. 2. cap. 8. char. 24.

Pietas est summa quadam apud Deum sapientia. Marsil. Fic. in epist. l. 1. ch. 926.

Pietate religiosa nihil firmius. Marsil. Fic. in epistolis, lib. 12. char. 960.

Pietas sanctitatem excitat, sanctitas pietatem confirmat, & sancti, ac religionem mouet, religio religat sanctitatem

tatem. Mar. Fic. in Plat. dial. de sancto. c. 1136.

Pietatem præcedere volunt, vt cognoscamus, vel instinetu, vel inspiratione, vel admonitione Deum vnum nostrum esse parentem, ac fide indubia cogitemus. Mar. Fic. in Plat. dial. de sancto. c. 1136.

Pietas est Dei parentis cognitio. Mar. Fic. in Plat. dialog. de sancto. char. 1136.

Pietatis diuinæ species est rarissima, & liberalissima, erga defunctos charitatem habere. Mar. Fic. in Epist. in dedicatione Athenagoræ. ch. 1871.

Pietate duce, veritate comite nil timendum. Ioã. Franc. Pic. Mir. in exam. van. doct. gent. l. 4. cap. 1. c. 1015.

Pietas est obseruantia quadam primū erga Deum, deinde erga patriam, & eū, qui legitime imperat, tertio erga parentes, & maiores omnes. Franc. Patr. de regno, l. 8. cap. 9. char. 349.

Pietas decet in primis regem, quæ (vt Cicero ait) vt virtus, per quam sanguine coniunctis, patriæque beneuolis officium, & diligentem tribuimus cultum. Franc. Pat. de reg. l. 8. cap. 9. ch. 350.

Pietate, & religione melius nihil esse omnes consentiunt. Aug. Steuch. de per. phi. l. 10. cap. 1. c. 225. pag. 2.

Pietas est summa in Deum omnium virtutum, quam qui habet, omnes virtutes possidet. Marc. Anton. Nat. de immortal. ani. l. 1. ch. 1. ter.

Pietatem, & fidem profitentes, mundum sub aliquo tempore initium a Deo ex nihilo afferunt procreatum fuisse. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 244.

Pignoris exhibitionibus non obedientibus, his, quibus ciuitas simulque & lex exactiorem demandarit, pignora vendere liceat, vt numisma ciuitatis fiat, & si maior poena opus est, magistratus in iudicium perducant, donec id, quod imperatum est, faciant. Plato. de legib. dialogo. 12. char. 950.

Pigritia est fuga laborum, qui in gubernando proueniunt. Speusip. in Platon. defin. ch. 1964.

Pigritia est metus consequentis laboris, cui opponitur industria. Fran. Pat. de reg. l. 5. cap. 2. c. 200.

Pili orti sunt ex locis natura cuti cognatis, sed duriores, & densiores ob frigoris constrictionem, qua vnusquisque capillus de cute secedens, perfrigeratus, & contractus obrigit. Plato. in Tim. ch. 755.

Pimander est mens diuinæ potentiz. Mercurij Trismeg. Pimander cap. 1. char. 1837.

Pimander inscribitur dialogus de potestate, & sapientia Dei, quia Pimandro ex quatuor personis, quæ in dialogo disputant, primæ partes attribuuntur. Mar. Fic. in arg. Mer. Trism. ch. 1836.

Piscatori, exceptis portubus, & sacris fluuijs, & stagnis, & paludibus, in alijs venari liceat, solum vt ne liquorum spissorum conturbatione inducta vtatur. Plato de leg. dialogo 7. char. 885.

Pisces si claudantur in vase aquæ pleno oris angusti, diu viuunt, at si claudatur os cito moriuntur, quod indicium est non sufficere aquam ad vitam piscium, sed & aerem requiri. Iac. Carp. in Alc. dig. 8. ch. 434.

Pituita acida vocatur, cum bilis nigra, & acida ob caliditatem falsæ potentiz admixta est. Plat. in Tim. c. 758.

Pituitæ recens afflatæ serosus humor est sudor lachryma, & quæcunque alię huiusmodi de corpore, quod quotidie purgatur, effunduntur. Plat. in Tim. ch. 758.

Pituita alba fit ex noua, & tenera carne, cum aliquid cum aere liquefcit, & hoc inflatum est, & ab humiditate comprehenditur, ita vt ex hac affectione bullæ confectur, quæ singulæ ob paruitatē visum effugiunt, & simul oēs molē exhibent visui expositam, & colorē habent ob spumæ exortum aspectu album. Plat. in Tim. ch. 758.

Pituita vt euitetur, exercitatione stomacho ferme vacuo bis vtendum, nunquam tamen laboriosa, ne acuti spiritus dissoluantur, excrementa ab omnibus partibus corporis expurganda, sordes a totius corporis cute ca-

pitis præcipue tum lotionem tum frictionem penitus abstergendæ vitæ da alimenta nimium frigida, & nisi obstiterit atra bilis, et humida & oino pinguis, virulenta, viscosa, vincta, & glutinosa, vel quæ facile solent putrescere. Mar. Fic. de stud. san. l. 1. cap. 9. char. 501.

Pituita ne nimia augeatur, si stomachus, vel natura, vel vel etate sit frigidus, aut omnino dimittendus, aut minuendus aquæ potus, moderatus cibus sit oportet, sed potio moderatior, habitatio alta à graui, & nubilo aere remotissima, tum ignis tum calidi odoris vsu humiditas expellenda, prohibendum frigus à capite, maxime vero ceruice, & pedibus, multum enim obest ingenio, prodest moderatus vsus aromatis in frigidioribus epulis, nucis muscatæ præsertim, & cinamomi, croci, & ziziberis cōditi mane stomacho vacuo, quæ sensibus, & memoriæ maxime prodest. Mar. Fic. de stud. san. tuẽ. l. 1. ca. 9. c. 501.

Pituita si abundantior est, vtendum est pillulis aurora ex Hierapicra Galeni, vel elephanginis, vel in robustiore natura ex hiera & trochiscis agarici, pari portione compositis cum melle rosaceo liquido, & oxymelle, & aqua feniculi, quæ sypurus, & ante pillulas, & post, in pituita digerenda optimus est. Si cum pituita ceteri humores turbent, vtimur pillulis ex reubarbaro Mesues, & sine quibus oem repentinā diectionem & purgationem detestamur, nam stomachū debilitat, & cor & spiritus exhaurit. Marsil. Fic. de stud. san. tuend. cap. 13. ch. 503.

Pituitæ distillationibus coercendis Thus mandere prodest, nux muscata, & theriaca ore detenta, maiorana, vel eius aqua naribus ad mota, & post cibum coriandro & pomis cydonis fumo coarcescimus. Mar. Fic. de stud. san. tuẽ. cap. 14. ch. 504.

Pituita dicitur aqua, atrabilis terra. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 87. chart. 1481.

Pituita subtilis nobis necessaria sub sanguine venis illabitur, ad sanguinem temperandum, vel recreandum, eodē confluit rubea bilis, quasi tenuis quidam sanguis, ibidem subsidet quasi fecula quædam sanguinis atrabilis. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 87. ch. 1481.

Pituitæ crassioris locus est vteri fundus, croceæ bilis felles, ipse vtericulus, atræ bilis sanguini distans lien, & hæc habet suos vsus. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 87. c. 1481.

Pituita acida distillationem mouet aduersam stomacho falsa inimicam pectori. Marsil. Fic. in Plato. Timæum. capit. 95. chart. 1482.

Pituitam generari ex colliuatione carnis teneræ negat Galenus, sed ex cibis frigidioribus ægre coctis, ex carne vero liquefacta potius bilem crassiorē colore inter album & flauum mediam, quam Plato ex carne vera iam liquefacta contingere putat. Pituitam vero non ex firma carne sed adipe vel re simili liquefacta idque quandoque, nam pituitam, & ceteros humores communiter ex cruditate, vel combustionem in venis fieri non negabit. Mar. Fic. de expir. & resp. c. 1485.

Pituita natura sua frigida est & humida, eoque dulcis & saporis expers. Iac. Carp. in Alc. cap. 16. c. 446.

Placere omnibus in maximis rebus difficillimum factum omnino est. Fran. Pat. de reg. l. 4. cap. 4. c. 154.

Plana duo qui connectere vult, indiget vno medio. Plat. in Timæum ch. 735.

Planorum omnibus problematibus & theorematibus vnum subici planum existimandum est. Proc. in Euc. l. 3. comm. 6. char. 127.

Plana solida præcedunt, & eius naturæ duæ sunt, quædam origines rectis angulis figuræ, scalinus, & isocelles. Alc. cap. 13. c. 1953.

Planetarum numerus & situs.

Planetæ plani alii sunt laterales, diametralesque nominati, vt Luna ad Venerem. nam vt diameter proportionem cum latere consumatam non habet, sed lateris

teris duplicat potestatem, sic Venus partum inchoat, & stimulat, Lucina fert opem, & ita Mars ad Mercurium eius opus acuit & accendit, Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 14. c. 1423.

Planetæ alii plani, alii solidi dicuntur, qui plenitudinem sui generis habent, atque in hoc ad aliud minime referuntur, vt Sol, & Iupiter, & Saturnus. Nam Sol vitæ suam fertilitatem simpliciter habet Saturnus eandem tenet, sed in vita quadam incorporea separata diuina, & Iupiter eandem, sed in vita, & actione corporea & humana, Marfil. Fic. in Plat. de rep. dialogo 8. capit. 14. chart. 1423.

Planetarum ordo Platonicus est, Saturnus, Iupiter, Mars, Mercurius, Venus, Sol, Luna. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 17. c. 1424.

Planetæ superiores per solidos numeros a Platone designantur, quamuis aliqui Pythagoreorum aliter sentiant. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 24. c. 1461.

Planetæ quot sint Phavorinus dubitat, & plures septem esse posse putat, & de loco varix fuere opiniones. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 3. cap. 8. c. 965.

Planetæ septem cum septem capitibus nostri partibus sensui, & cognitioni deseruiantibus nonnullam conuenientiam atque similitudinem retinent. Leo Hebr. de Amor. dialog. 2. ch. 76.

Planetarum corpora cum Deus fecisset, posuit incircumvolutione septem numero, quibus alterius circuitus progrediatur. Lunam in primum circa terram circulum, Solem in secundum super terram, Luciferum & sacram Mercurii stellam in eos orbes, qui velocitate quidem æqualem cursu cum Sole circuli progrediuntur, contrariam autem ipsi uim sortiti sunt. Vnde & comprehendunt, & comprehenduntur etiam secundum eandem a se ipsis vicissim & Sol, & Mercurius & Lucifer. Plat. in Tim. c. 737.

Planetæ aiunt græci nunquam eadem via progredi, sed semper vagari, quod non est verum, eadem enim viam vnaquæque stellarum, & non multas, sed vnam semper in circulum pertransit, videtur autem per multas ferri. Quæ vero ex ipsis velocissima est, tardissima non recte rursus putatur, quæ contra, contra. Hæc si a natura ita se habent, nos autem non hoc modo putamus, si quidem de equis in Olympia currentibus, aut de viris longum cursum peragentibus ita sentiremus, & velocissimum appellaremus tardissimum, & tardissimum uelocissimum, & encomiis factis uictum caneremus uictorem. non recta, nec grata ut arbitror encomia cursoribus qui homines sunt adoptauerimus at cum de Diis peccemus, nonne putamus Dns ingratum facere si fallam sententiam contra Deos proferamus? Plat. de leg. dial. 7. c. 884.

Planetarum motus & influxus.

Planetis cuncta tribuere, quasi non vnus præsideat princeps a quo dependeat vniuersi hominis est ignorantis vniuersi naturam. Plot. En. 2. l. 3. cap. 6. c. 140.

Planetarum euagatio, quæ in latum fit in Zodiaco non æqua est omnium: Solis minor, tota enim euagatio sub vnus æstimationem venit, Lunæ & Luciferi iuxta opinionem veterum ad 12. fere portiones, Mercurii ad octo partes, Pyroas & phaetontis ad quinque, Saturni ad tres. Chal. in Plat. Tim. c. 25. ter.

Planetarum cursum in longitudinem Zodiaci absoluunt, Luna diebus 27. & tertia parte diurni & nocturni spatii, Lucifer & Stillon imparibus gressibus, sed iisdem pene temporibus quibus Sol, modo incitato volatu comprehendentes eum, modo pigro tractu ab illo comprehensi. Pyrois pene biennio, annis duodecim Phaetō, Saturnus triginta annis modico minus, Calc. in Plat. Tim. c. 25. ter.

Planetarum motus inæqualis videtur, non quod sit, quia cum in globis suis consistentes ferantur, per Zodiacum ferri languente visus nostri acie putantur. Chalcidius in Plato. Timæum. char. 27.

Planetarum influxus in iudicijs, & electionibus obseruandos esse monet Plato. Marfil. Ficinus in Plato. de republica dialog. 8. cap. 14. chart. 1423.

Planetæ omnes motus habent; nam & in suo centro voluuntur, versus ortum, ante, retro, sursum, deorsum, ad dextram, & sinistram vertuntur, sed procedentes ad ortum, tanquam naturalem ante dicuntur moueri. Marfil. Fic. in Plat. Timæum. cap. 22. char. 1468.

Planetarum multiplices & oppositi motus ad multiplicia & opposita procreanda, commiscenda, regendaque conducunt. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 22. char. 1468.

Planetæ maxime inter se distant: nam Saturnus peragitur in triginta annis, Iupiter in 12. Mars in duobus, Sol, Venus, & Mercurius anno vno, & isti inter se sunt vicini, Luna in mense. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. cap. 7. char. 1602.

Planetarum in materia seminali vis est in foetu; vt Sol & Luna in vniuersalem calorem & humorem vitalem, Saturni materiam seminale colligere penitus, ac firmare, Iouis deinceps mouere, & intus fouere, Martis actio ad externa mouere, Mercurij munus figurare ad sensum spiritus atque membra, Veneris ministerium ad affectum & propaginem omnia conformare. hæc ad corpus pertinent. Ad animas vero Saturnus contemplationem, cautionem, & conseruationem diligentem auget; Iupiter ciuilem & prudentem gubernationem; Mars magnanimitatem malorum iniuriarumque; expultricem; Mercurius inquisitionem quamlibet, & expressionem; Venus charitatem & humanitatem; Sol honestatis curam, pudorem, & gloriæ studium verioris; Luna rerum vitæ necessarium curam & prouidentiam præstat diligentem. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 6. chart. 1619.

Planetæ, quia vnus est in vnaquaque sphaera manifestus, ideo vocantur mundi rectores, ideo animæ planetis attributæ aptiores ad principatum videntur quam stellis fixis. Marfil. Fic. in Plat. phædro. cap. 30. char. 1387.

Planetarum motus duplex, vniuersalis, & proprius. Vniuersalis est, quo quotidie super terram vergit quo magis appropinquant eo validius nos afficiunt, quo magis discedunt, imbecillius. Motu proprio nunc ad Austrum, nunc ad Aquilonem feruntur, & maior efficacia est radijs ad nos inclinantibus, quam secedentibus versus Austrum. præter hos reliqui omnes vani aspectus, & effectus. Io. Pic. Mir. in Astrol. l. 3. c. 13. c. 174.

Planetæ semper ad beneficentiam agunt, vt calor insitus nobis vegetalis animæ manu recte operatur ad finem certum pro salute viuentis, ita lumina illa vitalia intimæ mentis suæ animi organa non ad perniciem vnam, sed ad commodum corporum operantur. Ioan. Picus Mirandul. in Astrol. lib. 3. cap. 21. chart. 507.

Planetæ an sint boni vel mali, non ex ipso planeta est, sed ex domo, in qua reperitur, vt Astrologi asserunt: Nam (vt de Ioue dicam) si in Oriente est, differt a seipso si in duodecima: nam in Oriente semper bona, in duodecima attingit Orienti magna sæpe mala decernit: Iupiter opes largitur, tamen tertio & octauo locatus frequenter patrimonium dissipat, sua natura nobiles & sapientes facit: octauum locum si tenuerit, facit ignobiles, & quorum furor (vt Maternus ait) ad insaniam euadat. Postremo nil Ioue felicitius, tamen tertio loco constitutus nec bonus nec malus, & sexto maxima mala decernit. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrol. lib. 6. cap. 3. char. 583.

Planetarum vires variari ex diuersitate aspectuum sola, nulla ratione defendi potest, cum absurdum sit ex sola distantia & interualli diuersitate duarum ad idem

conspirantium causarum naturam, & proprietatem commutari. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrol. lib. 6. cap. 5. char. 592.

Planetam obliuiscunt aiunt Astrologi cum vtrinque radij malorum eum circumstantes: quod vanum est, cum planeta vno signo distant per ipsos Astrologos se non aspiciunt. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrol. lib. 6. cap. 8. char. 599.

Planetæ etsi inæqualiter moueri dicuntur, nihil tamen in coelestibus est inæquale, nihil inordinatum, sed retrogradus sit cum vicinior est terræ: ergo validior & potentior. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrol. lib. 6. cap. 10. char. 601.

Planetæ maiora dant quam stellæ fixæ, quia vni planetæ multæ sphaeræ, stellis fixis omnibus vna tantum sphaera deseruit, & Sol omnibus maior stellis. Ioannes Pic. Mirandulanus in Astrol. lib. 7. cap. 9. char. 639.

Planetarum status, & retrogradatio.

Planetæ, excepto Sole, & Luna, stant, aut retrogradantur. Statio est in eodem loco stellæ mansio, & retrogradatio ad contrariū prioris itineris protractio, quæ nobis ita fieri videntur & si non sunt. Chalcidius in Platon. Timæum. char. 26. pag. 2.

Planetæ appellantur retrogradi, quando inferiori sui epicycli parte ad occidentem vergunt, directi cum ad orientem in superiori epicycli parte. Ex qua similitudine somniant Astrologi retardari negotia hominum & rursus accelerari, quasi yterque non sit motus naturalis ipsius planetæ. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 3. char. 1613.

Planetarum fortitudines & vires.

Planetæ aliud in angulo aliud in cadete, aliud in alijs locis præbere absurdum est: nam qui uno est angularis, alio erit cadens, eodē tempore & gaudebit & moeret, irascitur & mitigatur. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 3. cap. 3. char. 138.

Planetam huius aspectu congratulari, illum conspectu illius offendi, absurdum est, Plotinus Enne. secunda, lib. 3. cap. 4. char. 139.

Planetæ omnes voluit plerique esse fortes, cum in vniuersitate Solis sunt, id est minutis 16. citra, & minutis 16. ultra Solem. Marfil. Ficinus de vita coelitus comparanda lib. 3. cap. 6. char. 538.

Planetæ superiores quatenus ad eos Sol accedit, ascendant: quatenus vero discedit, contra descendunt. Venus, & Mercurius, si progredientes coniunguntur Soli excelsi sunt; si regredientes, infimi, nec fas est Planetæ epicycli sui prius explere circuitum quam Solem, quasi dominum conjunctione requisierint. Luna vtrouique in perferente sublimis existit, in quadratura descendit. Marfil. Fic. de Sole. cap. 4. char. 967.

Planetæ Solis cor tangentes interim cæteris dominantur, aliter propinquantes Soli solito officio vacant. Marfil. Fic. de Sole cap. 4. chart. 967.

Planetæ quando Solis & Lunæ faciem quasi quadam salutatione reuident, uim subito nouam adipiscuntur, quem Arabes Almugeam nominauerunt; quando uel sequentes Solem ab ipso tanto spacio distant, quanto sua domus a domo Solis remota est, vel præcedentes Lunam eodem interuallo Lunæ propinquant, quo domum tuam est Lunæ propinquum, Marfil. Ficinus de Sole, cap. 8. char. 970.

Planetæ significatores dicuntur, quia planetæ & celestia omnia significant vt unumque possunt, & nunciant, quæ vel superi iam iam facturi sunt, uel nos interdū facturi, sæpe uero p. fluri. Marfil. Ficinus in Platon. de legibus dialog. 12. char. 1523.

Planetam ideo dicimus aspicere planetam, quia radios iacit in illud, ideo in quocumque gradu iaciat, aspicit. Marfil. Ficinus in Plotini. En. secunda, libro tertio, capit. 4. chart. 1615.

Planetarum domos, altitudines, fines, triangularitates, monomirias, decanos, hydropofopias, & reliqua huiusmodi, si res sunt imaginariæ, & non naturales, non efficaces quoque erunt. Ioan. Pic. Mirandul. in Astrol. l. 6. cap. 4. char. 589.

Planetarum exaltatio orta est, quia tunc planetæ a suo centro abtudas altissimas habent, vt Saturnus Libræ parte vigesima, Iupiter Cancris decimaquinta; Mars Capricorni vigesima octaua, Sol Arietis decimanona, Venus Piscium vigesima sexta, Mercurius Virginis decimaquinta, Luna Tauri quarta, vt ait Plinius secundo naturalis historiæ. Ioan. Pic. Mir. in Astrol. l. 6. capit. 14. char. 606.

Planetarum facies nullæ sunt etiam apud Ptolemæum, quas aspernatur indignas ratus vt de eis mentio fiat. Io. Pic. Mir. de Astr. l. 6. cap. 16. c. 613.

Planetarum decanos excogitauerunt Aegyptii signa in tres partes diuidentes, & Babilonii dodecathemoria in partes duodecim signa diuidentes, & Aegyptii rursus in singulas partes singula numerauerunt, quas vocauerunt monomirias, & illas Planetis assignauerunt per ordinem trigonorum, ita vt cuiuslibet signi pars prima esset monomiria Planetæ, qui dominus est trigoni, nocturnus, si in nocturna natiuitate, diurnus, si in diurna, secunda domini secundi eiusdem trigoni, tertia domini signi sequentis, & ita deinceps: ita vt idem planeta vno decursu bis monomiriam non fortitur. Ioan. Picus Mirandulan. in Astrol. lib. 6. cap. 16. char. 614.

Planetarum gradus foeminei, lucidi, tenebrosi, & alii huiusmodi aspernantur a Ptolemæo, & a posterioribus: de quibus tanta est controuersia inter ipsos, vt nihil magis dici possit. Io. Pic. Mirand. in Astrol. lib. 6. cap. 17. char. 615.

Planetam gaudere volunt Astrologi eo loco, cuius proprietati Planetæ proprietas similis est, vt Venus quinto loco, quia gaudia, filios, voluptates vt & Venus significat. At cum apud Astrologos varix sint opiniones, quæ partes calidæ, quæ frigidæ signorum, incertum est cui Planetæ debentur. Io. Pic. Mir. in Astrol. l. 10. cap. 8. char. 691.

Planetarum vires ita tractauit Ptolemæus, quasi ex elementis consent, & ex passionibus elementorum, non solum se inuicem calore & frigore permutantes, sed & uaporibus terræ permutati. Io. Pic. mir. in Astrol. l. 10. cap. 13. char. 699.

Planetæ singuli proprias domos adamare, alienas autem odisse videntur. Leo Hebr. de Am. dial. 2. c. 144.

Planetarum amicitia ex trino atque sextili, eorundem uero inimicitia ex opposito & quadrato ipsorum aspectu ab Astrologis potissimum iudicatur. Leo Hebr. de Am. dial. 2. ch. 141.

Planetarum benefici, & item malefici aspectus ex ipsorum sese intuentium naturis differentibus incrementum & decrementum accipere solent. Leo Hebr. de Am. dial. 2. ch. 143.

Planetarum Sole, tantummodo Lunaque exceptis, in suos terminos studium atque beneuolentiam habent, nec non in suas triplicitates, & facies. Leo Hebr. de Amor. dialog. 2. ch. 149.

Planetarum qualitates.

Planetarum calor sic se habet. In Saturno calorem ualde superat humor, in Marte calor humorem, Iupiter horum medius calorem & humorem contemperat, Mercurius refert Saturni naturam, Venus Iouis mixtio-

mixtionem representat, Sol ut Mars calore vincit humorem, Luna plus humoris quam caloris, Saturni humor semper recurrit ad centrum, Mercurij mediocriter, & ad centrum & ad circumferentiam, Luna ad circumferentiam. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 3. c. 6. c. 161.

Planetae plani quatuor sunt, vt referuntur ad solidos, Mars, Luna, Mercurius, & Venus. Mars, & Luna Solis soliditati ministrant, Luna lumini, Mars calori, Mercurius ingeniosum, Saturni munus mouet, vel sequitur, vel exequitur, Venus cum Ioue in officio cõuenit. Mar. Fic. in Plat. de repub. dialog. 8. cap. 14. ch. 1423.

Planetarum latitudinem qui non obseruat, maxime errat. Ioan. Pic. Mira. in Astrolog. lib. 2. cap. 8. char. 445.

Planeta qui parum calet, per accidens humefacit, non exiccat. Io. Pic. Mir. in Astrolog. lib. 3. cap. 7. char. 466.

Planeta non comburitur a Sole: nam si hoc accideret, magis succederet quando est in eodem minuto cum Sole, quod tamen nec Astrologi concedunt, nam tunc efficacissimum esse volunt. Ioannes Picus Mirandulan. in Astrologiam lib. 6. cap. 9. char. 690.

Planetae & si concedemus, quod faciant primas qualitates, non plus efficiunt quam in permutando aere, nec noxiæ erunt stellæ aliæ, aliæ salutaris, nam si terræ naturam Saturnus representat, Mars ignem, cur hic, vel ille malus, si nec terra, nec ignis mali sunt? Ioannes Picus Mirandulan. in Astrolog. lib. 10. cap. 14. char. 702.

Planetae sydera nonnulla amare, aliæque odisse videntur. Leo Heb. de Amor. dialog. 2. char. 119.

Planetarum coniunctiones pro ipsorum varijs diuersisq; naturis iucunde, aut odiosæ ab Astrologis esse dicuntur. Leo Heb. de Amor. dialog. 1. chart. 142.

Planetarum amor & amicitia cum signorum suorum ordine atque collocatione mirifice consentire videtur. Leo Heb. de Amor. dialog. 2. char. 149.

Planetarum amor in signa eorum vim atque virtutem ostendit. Leo Hebr. de Amor. dialog. 2. char. 149.

Planeta vt Orientalis, & Occidentalis.

Planetae omnes orientales facti vel occidentales conditionem vtrobique mutant, atque cognomen. omnes verentur Solis viam quam eclipticam nominant; inferiores magis & magis foeminae maxime, idest Venus & Luna. Mar. Fic. in Sole. cap. 4. char. 967.

Planeta matutinis, quia exoritur ante Solem, & sibi vch dicat aere priusquam a Sole totus occupetur, habet aliquam prerogatiuam, licet non magni momenti. Ioannes Pic. Mira. in Astrolog. lib. 3. ca. 12. char. 476.

Plantatio ois facilis est, sed postquam id, quod plantatum est, viuut, eius cultura difficilis est. Plat. in Theag. c. 368.

Planta omnis terreftris, semen, animal, cum non potuitur alimento eo, quod vnicique conuenit neque tempore, nec loco, quanto robustius fuerit, tanto pluribus conuenientibus indiget. Plat. de repub. dial. 6. ch. 636.

Plantans si quis mensuram locorum vicini non reliquerit, puniatur prout legislatores alij faciunt: nam de paruis ad hos referendum est. Pla. de leg. dial. 8. c. 895.

Plantæ omnes vitæ nutritiuam, & motricem ab ipso bono sortitæ sunt. Dion. Arcopa. de diui. nomi. ch. 1054.

Plantarum & taxorum augmentum est ab anima terræ, ideo solum quandiu hærent terræ, crescent. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 4. cap. 1. chart. 129.

Plantæ habent sensus discretionem, & prope sitæ coniuges plantæ fecundius pullulant, & nescio quo sensu humorem uersus uergunt, & calorem: & uiolentius amputatæ, uel tractatæ siccantur. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 2. char. 1563.

Planta animal quoddam inuenitur representat. Leo Hebræus de Amore, dialog. 2. char. 79.

Plantæ duas tantummodo positionis differentias obtinuisse videntur; superiorem, atq; inferiorem, radicem

videlicet, ac frondes. Leo Heb. de Am. dial. 2. char. 79.

Planum non addendum profundo, magicum dictum à Zoroastre, idest anima, quæ ut planum est non est aggrauanda applicatione materialibus, & corporibus. Mar. Fic. in Plat. phædro. cap. 8. char. 1369.

Plana resoluuntur in triangulos. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 39. chart. 1474.

Plato non interfuit morti Socratis, quia ægrotabat. Plato in phædone. char. 34.

Plato militaribus hominibus non est reprobandus, sed colendus, velut qui hominum generi semper optimus sit, corporis enim & animæ coniunctio, nulla re potior est dissolutione uelut ego serio dicens affirmare ausim. Plato de legibus dialog. 8. char. 888.

Plato in Sicilia fuit. Plat. Dionysi. epist. 2. char. 976.

Plato sero natus est in patria, & offendit populum seniore, & a prioribus affuefactum, vt multa, & illius consilio dissimilia faceret, nam iucundissimo omnium uelut patri consulisset ipse, si non frustra periculo se expositurum esse putaret, & nihil amplius esse effecturum. Plato Perdiceæ epist. 5. char. 981.

Plato quadraginta fere annos natus Syracusæ iuit. Plato epist. 7. char. 985.

Platoni habitudo corporis cognomentum dedit, namq; Aristocles prius nominabatur. L. Apulei de dogmate Plato. lib. 1. char. 221. pag. 2.

Plato ad Pythagoræ disciplinam se contulit mortuo Socrate, deinde ad Theodorum Geometram. L. Apulei de dogmate Plato. lib. 1. char. 222.

Plato & Pythagoras prius didicerunt philosophiam ex colūnis Mercurij in Aegypto. Iamb. de myst. c. 1874.

Platonis Timæus solum ab ijs elaborandus est, qui in omnibus scientijs usu & exercitatione versati sunt. Chalcidius in Plato. Timæum. char. 13. terg.

Platonem veteres Romani, & Græci Aristotele multo præstantiorem fecerunt, contra recentiores maxime qui ad occidentem habitant Aristotelem magis, quam Platonem admirantur persuasi ab Auerroe quodam Arabo. Georgius Gemistus de Plato. & Aristotelis philosoph. differentia cap. 1.

Platonis reprehensio fidei nostræ magnum affert detrimentum. Bessarion Cardinalis in calumniatorem Plato. libr. 1. cap. 1. char. 1. terg.

Platoni qui detrahunt, infidelium impietatem adiuuant. Bessar. Card. in calum. Plat. lib. 1. cap. 1. char. 1. pag. 2.

Platonis pauca opera latina nostra ætate extant, & raro leguntur. Bess. Card. in cal. Plat. lib. 1. ca. 1. char. 1. ter.

Platonem maiores tum exteri tum Ecclesiæ Doctores cæteris omnibus in quouis doctrinæ genere prætulerunt. Bess. Card. in calum. Plato. libr. 1. cap. 1. chart. 2.

Platoni in diuinis, mathematicis, oratoria, & moralibus disciplinis oēs absque controuersia palmam tribuunt, cum Platonem diuinum, Aristotelem demonium tam Peripatetici, quam Platonicus vocant. Bess. Card. in calum. Plato. lib. 1. cap. 3. char. 4.

Platonem Deum appellauit Cicero, & affirmavit quod si Iupiter lingua humana loqui uoluisset, non aliter quam Plato loquutus fuisset: & Aristotelem laudans quod cunctos superasset ingenio, addidit, Platonem excipio. Idem fere D. Augustin. Quintilianus, Plinius, & alij. Bess. Card. in cal. Plat. lib. 1. cap. 3. char. 4. pag. 2.

Platonem summum Grammaticum fuisse satis in Cratylo ostendit, Orator eximius fuit, cum fuerit præceptor Isæi, Eschinis, Demosthenis, Lycurgi, & Hiperididis, qui excellentissimi oratores teste Plutarcho existerent. Bess. Card. in calum. Plat. lib. 1. cap. 4. char. 5. pag. 2.

Platonem nemo præstantior in persuadendo. Bess. Card. in calum. Plato. lib. 1. cap. 4. char. 7. pag. 2.

Plato postquam Grammaticæ, Poeticæ, & carmini Dithyrambico, Lyrico, & Tragico operam dederat, viginti annos Socratem audiuit, quo mortuo contulit

se ad Cratillum disciplinæ Heracliti professorem, & Hermogenem philosophiæ parmenidis studiosum, tū Megara ad Euclidem accessit, post hæc Cyrenem ad Theodorum mathematicum, inde Italiam perijt, vt philolaum, & Eurytem pythagoricos uideret, mox peragravit Aegyptum, & sacerdotes, & prophetas illius prouinciæ adiit, & perlarum Magos quæsiuisset, nisi Asiæ bella eum impediissent. Bess. Card. in Calum. Pla. 1. c. 1. c. 8. pag. 2.

Plato affectus est perfectissime omnium optimarum artium, & disciplinarum rationem. Bess. Card. in Calum. Plato. 1. c. 4. ch. 8. pag. 2.

Plato in operibus suis omnia syllogismis, & demonstratione, probat, & in Euthydemo captiosus usus est. Bess. Card. in Cal. Pla. 1. c. 5. ch. 8. pag. 2.

Platonis supposita tanquam oracula Delphica accepta sunt. Bess. Card. in Cal. Pla. 1. c. 5. ch. 9. pag. 2.

Plato in differendi ratione facile princeps ab omnibus haberi debet, & quasi fons, a quo artificium differendi omne defluxerit. Bess. Card. in Calumniatorem Plato. 1. ca. 5. ch. 10.

Plato naturalium rerum scientiam docuit, & ab Aristotele nihil melius reperies, quod a Platone dictum. Bess. Card. in Cal. Plato. 1. c. 6. ch. 10.

Platonis testimonio vsi sunt doctores Ecclesiæ frequenter, Aristotelis vix vnquam fecere mentionem. Bess. Card. in Cal. Pla. 1. c. 1. ch. 12.

Platonis interpretatio non est perbelle explicata in lingua Romana, & omnes non sunt conuersi. Bess. Card. in Calum. Plat. libr. 2. cap. 2. ch. 12. pag. 2.

Plato ob id maxime laudatur, quod proxime ad Christianam religionem accedat. Bess. Card. in Calum. Plato. 1. c. 4. ch. 15. pag. 2.

Platonis uerba quædam Aristoteles uir doctus reprehendit, quorum profundior sententiam reprobat. Bess. Card. in Calum. Pla. 1. c. 7. ch. 22. pag. 2.

Plato, & pythagoras è libris Moysis totam Theologiã sumpserunt, & si nominibus deorum vsi sunt Antiquorum, id fecerunt, quia aliter absque periculo facere non poterant. Bess. Card. in Calumniator. Plato. 1. c. 8. ch. 34. pag. 2.

Platonis uita continentissima fuit. Multi de uirtute scripsere, sed nemo genus humanum tanta beneuolentiâ & charitate iuuat, vt plato, cum poetas ex vrbe pellen dos puter, ne pueri legant, quæ inhoneste scripserint. Bess. Card. in Cal. Pla. 1. c. 1. c. 58.

Plato ab ipsis incunabulis vsque adeo grauis fuit, vt raro subridere, redire nunquam uisus sit, mercedem à nemine vnquam ex his, quos docebat, exegit, vltro oblatam respiciens, iræ tantum continens, vt nec in seruos, (quod inuaditum est,) vel fecerit quicquam, vel dixerit iratus. Virg. (inquit) te cederem nisi iratus essem, & in seruum, qui grauius errauit, conuersus ad Xenocratem ait. Verberato tu, ne ego per iram concitatus id agam. Bess. Card. in Cal. Pla. 1. c. 1. ch. 60.

Plato ita continens cibi fuit, vt bis tantum in die sumens contentus fuerit oliui academicis, cibi pane, & aqua, & tantum somni capiebat, quantum sufficeret ad ualitudinem. Bess. Cardinalis in Calumniatorem Plato. 1. c. 4. ch. 60. pag. 2.

Plato adeo continens fuit, vt ne legitimis quidem nuptijs se miscere uoluerit, sed integerrime, & castissime uixit. Bess. Card. in Calumniatorem Plato. libr. 4. c. 2. ch. 66.

Plato quod in parmenide ait, vnum & multa, & in Timæo, partibile imparibile, sic intelligendum est, vt vnum, & imparibile sit secundum Dei terminum, multa, & partibile secundum Dei infinitatem. Mar. Fic. in Plato. Theol. 1. 7. c. 2. ch. 387.

Plato quædam de anima affirmavit, sed multa, quæ de circuitu eius ab ipso tractantur tanquam poetica, ali-

ter intelligi debent, quam uerba sonant, præsertim cū circuitus istos ipse non inuenit, sed narrauerit alienos, primum ab Aegyptijs sacerdotibus sub purgandarum animarum figura cõfictos, deinde ab Orpheo, Empedocle, Heraclito poeticis duntaxat carminibus cõfictos. Mar. Fic. in Pla. Theol. 1. 7. c. 4. c. 393.

Plato cum omnes philosophorum opiniones examinasset, pythagoricam sectam tanquam uerisimiliorem præ cæteris elegit. Mar. Fic. in platonice Theologia, libr. 17. c. 4. ch. 394.

Plato de rebus diuinis ea solum affirmavit, quæ in epistolis, & legibus comprobauit, cætera uero ut a prisca tradita potius probabilia habet, quam certa, & si ea affirmavit, longe aliter intelligenda sunt, quam uerba designent. Mar. Fic. in Plato. Theologia, lib. 17. cap. 4. char. 396.

Plato non prohibet fidem adhiberi Theologiæ Hebræorum, Christianorum, & Arabum communi, idest mundum capisse quandoque, angelos ab initio creatos, animas hominum creari quotidie. Mar. Fic. in Plato. Theol. 1. 18. c. 1. ch. 397.

Platonem sequi tanto præstantius est, quanto præstat uigilantibus, quam dormientibus gubernatoribus se committere. Mar. Fic. in epist. 1. 1. ch. 628.

Plato cum in cunis esset, apes in labijs eius mel fuderunt, eloquentiæ futuræ præsagium. Mar. Fic. in epist. 1. 1. ch. 764.

Plato uetat iuuenes in tenera ætate constitutos suam aliqua in resententiam afferre, ac quod in tenera ætate probauerimus, in producta tandem reuocare conemur. Mar. Fic. in proœm. in l. de uoluptate. ch. 986.

Plato, & pythagorici, Idearum semper amici fuerunt. Mar. Fic. in Plat. parm. c. 4. ch. 1138.

Platonis fratres ex patre, & matre fuere Adimantus, & Glauco, & Antiphon non ex patre, sed ex matre germanus. Mar. Fic. in Plat. parm. c. 1. ch. 1138.

Plato per duas uias ad summum ascendit, per comparisonem in republica, per negationem in parmenide. Mar. Fic. in Plat. parm. c. 40. ch. 1156.

Plato tres habuit magistros, Socratem a quo moralia didicit, Cratillum, a quo physica, & Hermogenem a quo metaphysica. Mar. Fic. in Pl. Crat. c. 1310.

Plato philosophorum pater annos vnum, & octoginta ætatis natus septimo Nouembris die, quo ortus fuerat discumbens in conuiuio remotis dapibus expirauit. Hoc conuiuium, quo, & natalitia, & anniuersaria platonis pariter continentur, prisca omnes platonici vsque ad plotini, & porphyrij tempora quotannis instaurabant, post uero porphyrium mille ac ducentos annos hæc dapes solemnes prætermittæ sunt. Mar. Fic. in Plato. conuiuio or. 1. c. 1. ch. 1320.

Plato componit integram Reipublicæ formam denario numerorum omnium integerrimo, numeros tum intra se numeratos continente, tum ex se innumeros replicante. Mar. Fic. in Pla. dia. de rep. 1. c. 1396.

Plato in Symposio de amore præcipue tractat, consequenter de pulchritudine, in phædro gratia pulchritudinis disputat de amore. Mar. Fic. in Pla. phædr. c. 1. c. 1363.

Plato eo saltem cæteris ciuitatum legumque conditoribus est excellentior, quo cæteri quidem uelut humani ad actionem magis ciuitatem instituerunt, ipse uero quasi diuinus actionem ciuitatis omnem tam publicam, quam priuatam potissimum perducit ad contemplationem, ciuitatemque constituit sui ipsius, antequam orbis, dominam, neque tam multis timendam, quam cunctis gentibus uenerandam, celestæ quasi hierusalæ pro uiribus in terris expressâ, in qua sublatiis priuati possessionis gratia contentio, communia sint pro ipso iure naturæ omnibus omnia, communis sit copia firma concordia, cunctorum una uoluntas, iocunde ad contemplandum semper expetita tranquillitas.

Marfilii Ficinus in Plato. dialogo de republica primo. chart. 1396.
 Plato in dialo- gis singula sub quadam allegoria disponit. Cephalus senex, idest caput, præbet disputationi caput polemarchus, idest princeps, idest primus, moderate pugna aggreditur. Thrasymachus, idest puginator ferox, agit asperius. Socrates, idest seruator potens, vbique ab errore omnes, & iniustitia seruat. Marfil. Fi. in Plato. de rep. dia. 1. ch. 1397.
 Plato non temere ponit multa ad poetas, & sacerdotes pertinentia, ostendit enim in his sæpe a poetis, sæpius a malis sacerdotibus peccandi licentiam provenire. Mar. Fic. in Plato. de rep. dial. 2. ch. 1399.
 Plato in republica non informandis legibus, sed in formandis magistratibus, cum ipsi sint leges viuæ, laborat. Mar. Fi. in Pla. de rep. dial. 6. ch. 1406.
 Plato in mundo inuisibili cogitat imaginem Dei patris primam, verumque filium. ideo dixit filios boni, vt su per visibilem imaginariūque filium possit inuisibilem, & archetypum contemplari. Marfil. Fic. de republica, dialo. 6. ch. 1407.
 Plato ter profectus est Syracusas, semel superioris Dionysij tempore, quadraginta ætatis annos natus, bis iunior Dionysio Tyrannidem occupante. Marfil. Fic. in Pla. ep. 7. char. 1434.
 Plato in Timæo Timæum Locrum pythagoricum, qui librum de vniuersali anima composuit, sequitur, ita tamen vt his non eloquentiam solum adiungat, sed mysteria. Mar. Fic. in Pla. Tim. c. 1. ch. 1438.
 Plato solus, vel certe maxime omnium, a diuina prouidentia rerum causas assignauit, vt ait Theophrastus. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 15. ch. 1444.
 Plato quid sibi velit in figura animæ, per ampliores numeros explicata, nondum satis videtur a platonice explicatum. Marfilii Ficinus in Plato. Timæum, capit. trigesimo quinto. ch. 1461.
 Plato in suis dialo- gis frequenter est poeta. Marfil. Fic. in Platon. Timæum, cap. 77. c. 1479.
 Platonem apertioribus verbis auditoribus suis tradidisse de mixtis imperfectis, perfectis, de liquoribus, & lapidibus, & metallis putamus. Marfil. Fic. in Plato. Timæum, cap. quadragesimo. ch. 1464.
 Platonis doctrina speculatiua & moralis vbique ita diuinum, cum humano temperat, vt & cõmuni hominum consuetudini facile possit accommodari, & simul homines ad diuina, & æterna conuertere, vt doctrina contemplatiua pythagoræ, & moralis Socratis a communi hominum consuetudine remotior videatur. Marfil. Fic. in Pla. de leg. dia. 1. ch. 1488.
 Plato sub nomine Atheniensis hospitis introductus in dialo- gis de legibus. Marfilii Ficinus in Plato. de legibus dial. 1. ch. 1488.
 Plato mirifica in genus humanum charitate nihil in disputationibus suis intentatum reliquit, quod ad humanam salutem quauis ratione conducere videtur. Mar. Fic. in Plat. de leg. dia. 2. ch. 1492.
 Plato acuratus diuersat in educandis pueris, & adolescentibus, quia decet medicum animarum statim natos componere, vt quasi vna cum firma sanitate geniti videantur, vel saltem ætate adolescente sanitas animi vna coalescat. Mar. Fic. in Pla. de le. dial. 3. c. 1494.
 Plato nil aliud in Syrcia curauit, nisi vt salua Dionysij prosperitate violenta tyrannis in moderatum regnũ conuerteretur. Mar. Fic. in Plat. de le. dial. 4. ch. 1497.
 Platonis scripta, quæ in adolescentia, & quæ in ultimo composuit senio, poesi redolent, & ob id ait in epistolis mentem suam a nullo, vel a quam paucissimis, & vix tandem, & quadam vaticinij sagacitate posse comprehendere. Marfil. Fic. in Pla. de leg. dia. 7. ch. 1508.
 Plato existimauit verissimam pietatem præcipue in vnius Dei cultu sitam esse. Mar. Fi. in Pla. de le. dia. 7. c. 1508.

Plato neminem vita priuat, nisi quem insaniabilem cognoscit. Mar. Fic. in Pla. de leg. dialo. 9. ch. 1512.
 Plato noster quemadmodum, & philosophorum omnium sapientissimus, & oratorum eloquentissimus, ita iuris consultorum omnium prudentissimus, ne in contractibus cogeret (vt solent ceteri,) vastum legum interpretationumque, & id frustra, opus conficere, merito antequam descenderet ad contractus, forensiaque commercia, studuit disciplinis, legibus, iudicijs, religione ciues bonos efficere, sperans iustos homines, vel absque legibus sponte fidem, & veritatem in omni cõmercio præstituros. Marfil. Fic. in Plato. de legibus dialo. 11. ch. 1520.
 Platonis Thesaurum in Epinomide latere nemo platoniorũ ambigit, sed in lucẽ penitus ex promere multis opus est machinis. Mar. Fic. in Pla. de leg. ap. c. 1525.
 Platonẽ scito continue in diuinorum inuestigatione versari consueuisse, & qui platonem primo audiebant diuina contemplantem, solitos sub nimio diuinorũ splendore protinus caligare, diuque vexari, donec videlicet mentem denique tum ab affectibus sensuum, tum a phantasia imaginibus segregarent, quo factõ diuina quadam sorte, idest luce veritatem non prius inuentam reperiebant. Mar. Fic. in Pla. ep. 2. c. 1531.
 Platonis dialo- gis omnes, vel in purgãdo solum cõsistunt, vel in conuertendo, vel in vtroque. Marfil. Fic. in Pla. epistolam 2. ch. 1532.
 Plato vbi ponit patrem, filiũ subintelligit, & potest perducem spiritum sanctum intelligere, per mentem filium, nec si quis vnam trium ponat essentiam, platonice quidem multis aduersari uidebitur, platonem tamen manifeste nõ repugnabit. Mar. Fi. in ep. 6. c. 1533.
 Platonem, quæ inscribitur quinta epistola, potius est Dionis platonem in seipso totum pro uiribus effingentis. Marfil. Fic. in Plat. ep. 5. ch. 1533.
 Plato magno, & constanti animo erga amicos fuit, & quã magna pericula pro amici salute subierit, & quã libere, & benigne Tyrannis animum sæpius corripuit in his epistolis animaduertendum est, ab alienatione maxime alienus, charitate, & officio nomini cedens, ut non minus iura, & moribus quam disputationibus conducere nobis possit ad bene, beateque uiuendum. Mar. Fic. in Plat. ep. 12. ch. 1536.
 Platonis parmenides non est dogmaticus, sed solũ exercitatio dialectica. Io. Pic. Mir. de en. & uno c. 2. c. 243.
 Plato nunquam affirmauit unum esse prius ente. Io. Pi. Mir. de ente, & uno, cap. 2. ch. 243.
 Platonem, qui se dedunt, cauendum est ne superstitiosi fiant, ut qui Aristoteli, ne impietatem exhauriant. Io. Fran. Pic. Mir. de præno. l. 7. c. 4. ch. 642.
 Plato in Timæo partitus est res in intellectilia, & sensibilia, intellectuum intellectum compotem statuit, sensibilibus opinionem. Ideo plerique iudicatoriam rationem instituisse opinati sunt, quæ adscisceret sibi eam claritatem, quæ per sensus habetur, & alij aliter dixerunt. Io. Fr. Pic. in ex. uan. doc. gen. l. 2. c. 12. c. 839.
 Platonem, & Aristotelem re conuenire, uoce autem, & ratione docendi differre aiunt Ammonius, Io. Grammaticus. Simplicius, & Eustratius, Alexander uero Aphrodisæus in nullo conuenire asserit. Gabriel Buratellus de ideis. libr. 1. ch. 1 pag. 2.
 Plato non audiuit Hyeremiam, sed libros Moysis uidit, quos in punicam linguam uertendos curauit Ptolomeus Aegypti rex. Gab. Bur. de ideis. l. 1. ch. 3.
 Plato multa e sacris biblijs assumpsit, non quod ea legerit, sed ab Aegyptijs edoctus, quibus erant nota. Seb. Fox. in Platon. Phædone. ch. 150.
 Plato suauis ad legendum, quam potentius ad persuadendum scribit, Aristoteles contra in differendo plus uirium quam suauitatis habet, nec in philosophando quicquam recipit, quod non sit probatum. Iacob. Car-

Carpentarius in Alcinoi præfatione.
 Plato ab Hebræis veram Dei doctrinam magna ex parte percepit. Iacob. Carp. in Alc. præfat.
 Platonis, & Aristotelis comparationem tractatam fuisse a Georgio Trapezontio, & Bessarione Cardinali, proclus colligit, in quibus contradicit Aristoteles platonem in Timæo, Ioan. Pic. Mirandula in conclusionibus ait Aristotelem, & platonem verbis tantum dissentire, non re, aut sententia. Franciscus Cathaneus auditor Marsilij conatus fuit eos concordare, Symphorianus Camperius medicus Symphoniam platonis cum Aristotele, & Galeni cum Hippocrate scripsit. Idem scripsit Paulus Scalichius, & Sebastianus Foxius, & Georgius Acanthius tres edidit libros: de platonis doctrina, & Bernardinus Donatus de differentia philosophiæ platonice, & Aristotelice libellum scripsit. Iac. Carpentarius in Alc. præfa.
 Platonis ad secreta mysteria contemplanda nemo admissus est, nisi prius peripateticis disciplinis fuerit imbutus. Iac. Carp. in Alc. præfat.
 Plato philosophus optimus longe post homines natos, nec in vniuersa philosophia scriptis platonis, & Aristotelis vlla ætas quicquam vidit perfectius. Iacobus Carpent. in Alc. præfa.
 Plato Aristotele diuinior est in philosophiæ, quæ ad mores pertinet, parte. Iacobus Carpentarius in Alc. part. post. cap. 20. ch. 104.
 Platonem multa, quæ de Deo scripsit, a Mercurio Trismegisto hausisse patet, cum in ipso multa de verbo extant testimonia. Iac. Car. in Alc. dig. 3. ch. 236.
 Platonis philosophia non a Mose, sed a Mercurio profecta est. Aug. Steuc. de per. phi. l. 1. c. 25. c. 23. pag. 2.
 Plato patrem, & filium commemorat, & ait esse principem omnium rerum præsentium, & futurarum, quæ nil aliud sunt, quam futurum speculum. Aug. Steuc. de per. phi. l. 1. c. 27. ch. 28. ter.
 Platonem idem est, circa omnium regem sunt omnia, ac Paulo in quo omnia. Apud vtrunque significatur imperium, & sustentatio rerum a Deo, & ipsius omnia sunt ait plato, Paulus, per quem omnia. Aug. Steuc. de per. phi. l. 2. c. 4. ch. 38.
 Platonis locus in epistola ad Dionysiu vbi ait, circa omnium regem omnia sunt, secundum circa secunda, & tertium circa tertia intelligendus est sic, vt circa omnium regem omnia sic circa secundum secunda, & circa tertium tertia, innuens quoddam distinctũ munus. Aug. Steuc. de per. phi. l. 2. c. 4. c. 39.
 Platonem idem est Deus. Iupiter, Mens, Auctor, Mundanus opifex, vnde quicquid de Ioue loquitur, de summo Deo sit dictum, licet indigna multa (vt poetarum fuit error) ad suum arbitrium de diuinitate fingentium a platone repudiata, ab alijs allegorice interpretata, quibus nisi allegoria subter, impijssimum omnium confiteri hominum necesse est, sed apud omnes fabulosa mixta veris sunt, & Trismegistum, & Sibyllas, & Orpheum. Augustinus Steuchus de pere. phil. libr. 5. cap. 6. ch. 92.
 Plato sub nomine ideæ non intelligit vniuersale bonitatis, sed Deum. Augustinus Steuchus de perenn. phil. libr. 5. ca. 7. ch. 95.
 Plato non cogitauit de eternitate mundi, sed de numero quodam diuturno seculorum. August. Steuch. de per. phi. l. 5. ca. 7. ch. 126. pag. 2.
 Plato duplicem habuit de diuinis cognitionem, vnam uiribus naturalibus, aliam dæmoniaca inspiratione. St. Comb. de asc. mentis in Deum. l. 1. c. 3. ch. 4. pag. 2.
 Plato antiquissimorum Hebræorum opinionem secutus cælum ex aqua, & igne constare existimauit. Leo Hebr. de Amore dialog. 2. ch. 104.
 Plato cælestia ex eadem materia, ex qua inferiora quoque corpora constare, & suapte natura corrumpi

quandoque posse putauit. Leo Hebræus de Amore, dialog. 2. ch. 104.
 Plato, qui amorem a diuina secluse natura, & veritati repugnasse, & sibi met quoque contradixisse videtur. Leo Hebr. de Am. dia. 3. ch. 222.
 Plato amorem illum specificum, quem ipse pulchri desiderium existere definiuit, merito a diuina seclunx natura, & vt magnũ quendam dæmonem inter diuina humanaque medium collocasse videtur. Leo Hebr. de Amore, dialog. 3. ch. 227.
 Plato mundum temporale principium ex æterna materia a Deo habuisse existimauit. Leo Hebr. de Amore dialog. 3. ch. 245.
 Plato Mosaicam theologiam philosophicis rationibus munire quam maxime studuisse videtur. Leo Hebr. de Amore, dialog. 3. ch. 249.
 Plato vnam eandemque prorsus materiã tum cælestibus tum etiam inferioribus corporibus communem esse existimauit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 252.
 Plato cælos suapte natura solubiles esse, propter ingentem tamen infinitamque, Dei ipsius potentiam indissolubiles perpetuo permãsurũ voluisse videtur. Leo Hebr. de Am. dia. 3. ch. 253.
 Plato amorem non Deum, sed magnum quendam dæmonem esse putauit. Leo Hebræus de Amore dialog. 3. chart. 293.
 Plato humanas scientias nihil aliud quam reminiscẽtias quasdam esse existimauit. Leo Hebræus de Amore, dialog. 3. ch. 250.
 Platonis sententia, qui amorem a diuina secludens natura eum magnum quendam dæmonem inter Deos, & homines medium esse pronunciauit. Leo Hebræus de Amore, dia. 3. ch. 222.
 Plato diuinam pulchritudinem summamque Dei sapientiam omnibus modis vnam eandemque esse pronunciauit. Leo Hebr. de Am. dia. 3. c. 372.
 Plato sapientium Aegyptiorum discipulus. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 374.
 Plato in rerum diuinarum contemplatione Aristotelis præfertur. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 775.
 Plato intellectualium virtutum amorem cælestem diuinumque vocauit. Leo Hebr. de Am. dia. 3. c. 393.
 Plato amoris finem partum ad pulchrum esse existimauit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 395.
 Plato Deum, nec pulchritudinem, nec sapientiam, sed verã primãque pulchritudinis summãque sapientiã potius authorem, atque originem appellandum esse iudicauit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 372.
 Plato Deum primo intellectu, primoque ente superiorem esse statuit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 371.
 Plato ad Dei naturam, atque essentiam exprimentam ipsius vocabulo frequenter vti consueuit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 371.
 Platonem sacre historię interpretem vocat. Leo Hebr. de Am. dia. 3. ch. 312.
 Plato androgyni fabulam a Moyse accepit. Leo Hebr. de Am. dia. 3. ch. 311.
 Platonici in anima distinguunt substantiam actum, & potentiam, Aristotel. immobilem facit, quod si est verum, quomodo (vt ait) ex non intelligente fiet intelligens? Georgius Gemnifus de Plat. & Aristot. philosophiæ. diff. cap. 9.
 Platonici nemo nec Aristotelici, ideo laudandus, quia de Trinitate diuina scripserit, aut eam coluerit, nam vterque huius veræ opinionis exors fuit, & nostræ pietatis ignarus. Aristoteles nusquam tale aliquid aut dixit, aut cogitauit. Plato vero multa certe de Trinitate loquutus est, sed longe aliter, quam religio nostra docet. Bessar. Cardinal. in Calumniator. Plat. libr. 2. cap. 4. ch. 14. pag.
 Platonici Aristoteli hoc maxime obijciunt, quod de pro-

videntia male sentiat. Bessar. Cardin. in Calumniato. Plat. libr. 2. cap. 8. c. 26.

Platonica qui legent diligenter, duo consequetur, & primum cognitum Dei cultum, & animorum diuinitatem, in quibus consistit tota felicitas. Marsilius Ficinus in Theolog. Pla. proem. c. 78.

Platonicos asserit D. Augustinus paucis immutatis Christianos fore. Marsilius Ficinus in Plat. Theolog. proem. char. 78.

Platoniorum turba in sex Academiis se diuisit, quarum tres Atticæ fuerunt, reliquæ peregrinæ, verus Atticarum sub Xenocrate floruit, media sub Chersila, sub Carneade noua peregrinarum Aegyptia sub Ammonio, Romana sub Plotino, Lycia sub Proculo. Tres illæ, Atticæ, & Aegyptia, quæ de animarum circuitu scripta sunt a Platone, aliter quam verba sonarent, accipiebant, duæ vero sequentes ipsam verborum faciè curiosius obseruarunt. Marsilius Ficinus in Pl. Theo. lib. 17. cap. 1. ch. 386.

Platonici Deo, & animæ mundi nihil præter contemplationem sacrificant, animabus autem stellas mouebant flores sacrificant, & terræ, & arborum fructus. Marsil. Fic. in epist. l. 8. c. 876.

Platonici absoluti tria sunt symbola, quibus sacerdos eiusmodi a ceteris philosophis, & sapientibus discernitur, primum mens sublimis ab inferioribus seipsam semper ad superiora conuertens. Secundum religio. Tertium eloquentia, & hæc quidem, quasi poetica, primum ad Saturnum, secundum ad Iouem, tertium pertinet ad Apollinem. Marsilius Ficinus in epistol. lib. 12. char. 953.

Platonici translationibus indulgere non est nouum, imo, & necessarium esse, Timæus, & Phædrus dicent. Marsil. Fic. in Pla. de rep. dia. 4. c. 14. ch. 1423.

Platonici Dei summi naturam asserunt simplicissimam, proprietates autem summi Dei personales, quæ super ingenium nostrum sunt nunquam cogitauerunt, & de simplicitate naturæ diuinæ nulla est inter Christianos, & platonicos controuersia. Marsilius Ficinus in Plat. parm. c. 57. ch. 1172.

Platonici antiquiores nonnulli de Deo affirmabant absolutissimam quæque, sed non concreta, id est quod sit ens, viuens, intelligens, nam nec prorsus proxima his abstracta, vt intelligentia, essentia, vita, sed potius essentialitas, vt intelligentia, intellectualitas, & cætera perfectissima quæque. Mar. Fi. Pl. parm. c. 58. ch. 1173.

Platonici scripsere de patre ac filio in epistola ad Hermiam, platonici philo in libro de causis dicens. Conandum est ad ipsum ens de quo dicitur (ego sum, qui sum) ostendere, aut saltem ad ipsius imaginem, sacratissimamque rationem, verbumque primogenitum. Amelius platonici per eiusmodi rationem asserit atque verbum fieri omnia secundum Heraclitum, & platonem, vtens testimonio Io. Euangelistæ. Item in Epinomide testatur plato. Iamblichus Aegyptiorum adducit mysteria, in quibus patris, & filij diuersa quidem ratio, sed eadem videtur esse substantia. Marsil. Fic. in Pla. de rep. dia. 6. ch. 1408.

Platonici in rebus, vel coniectura procedemus, vel scientia. Coniecturam in tria capita colligere licet. Aut putauit materiam aliquando ex nihilo à Deo creatam, & simul tempore formatam, aut non de nouo peperisse, sed ab æterno ornasse. Aut materiam semper à Deo fuisse, & continue ordinatam. Quantum ad scientiam affirmamus platonem affirmasse mundum non ex se existere, sed ex causa, non fortuita, sed certa, non ex naturali duntaxat. sed intellectuali, non ex intellectu per modum naturæ determinato, sed potius voluntario, non voluntate ex naturali quodam instinctu compulsa, sed libera. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, capitul. 14. ch. 1443.

Platoniorum iudicium. Io. Pic. In porphyrio rerum copia, & multi iuga religione delectaberis. In Iamblichico secretiore philosophiam, & barbarorum mysteria veneraberis. In Plotino, vndique se præbet admirandum, de diuinis diuine, de humanis supra hominè docta sermonis obliquitate loquens, Proclum Asiaticam fertilitate luxuriantem reperies, & in omnibus quid diuinum platonice peculiare inuenies. Ioannes Pic. Miran. in Apol. c. 118.

Platoniorum dialogorum tanta est varietas, vt ipsi dialogi, quæ de re sunt compositi, adhuc incertum est, inter se enim platonice colluctantur varie. Io. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 1. c. 4. c. 745.

Platonici aiunt. Omnia pendent ab vno per mediā mentem, & animam, nam pater cum sit fons, & principium totius deitatis, primo efficit Deum filium, & animam alterum gignendo, alteram procreando. Aug. Steuc. de per. phi. l. 1. c. 14. ch. 14.

Platonici, vt Proclus Simplicius Alcinous, qui deprauare sensa platonis conati sunt, quod creationem non aliquo tempore cepisse, sed fluere, & manare in sempiternum conati sunt, irridendi sunt. Aug. Steuc. de per. phi. l. 5. cap. 1. ch. 883.

Platonici post compositionem morum ad mathematicales, & post naturales disciplinas confugebant, naturalem facultatem nihil, vel paruifacientes. Steph. Com. de trans. mentis in Deum. l. 6. c. 3. c. 122.

Platonici, & Cabalisticæ, qui infinitorum mundorum successione, & Chaos æternitatem posuerunt cum Aristotele, qui mundum vnicum tantum, eumque æternum esse existimauit, longe magis, quam fideles, qui mundum ex nihilo à Deo procreatum olim fuisse arbitrant, conuenire videtur. Leo Heb. de Am. dia. 3. c. 261.

Platonici opinio de diuina sapietia, diuinaque pulchritudine cum Moyse potissimum, & Salomone concordat. Leo Heb. de Am. dia. 3. ch. 375.

Platoniorum nonnulli angelos quoque ex Chaos intellectualique forma constare, compositosque esse voluerunt. Leo Heb. de Am. dia. 3. ch. 253.

Platoniorum, & Cabalistarum mira quædam conuenientia. Leo Hebr. de Am. dia. 3. ch. 261.

Platonici cum figmentum est amorem corporum omnium vniuersitati communissimum sub Veneris inferioris natali ex poro, & penia quasi ex parentibus exortum fuisse. Leo Heb. de Am. dia. 3. ch. 326.

Plautus comicorum facetissimus propter annonæ difficultatem ad moles manuarum se pistori locauit. Fran. Pat. de rep. l. 3. c. 1. ch. 80.

Plebs omnis, aut humiliter seruit, aut cum magna crudelitate imperat. Fr. Pat. de re. l. 1. c. 4. c. 17. ter.

Plebs si imperare debet, vel nobilitas sola, longe tutius est cum nobilitate, quam cum plebe agere. raro enim turpiter, aut indecore agit, qui maiorum suorum laudem secum periclitari cernit, at ignotus paruam iacturam facere videtur, si deliquerit. Francisc. Patr. de rep. l. 1. cap. 4. ch. 18.

Plenitudo proprie, nisi diuinis rebus, & supernis conuenit, neque enim corpus proprie plenum dixeris, quod cum sui sit impatiens effluendo, alieni appetens est hauriendo. Macr. in som. scip. l. 1. c. 25.

Plotinus natus est anno tertio decimo Seueri Imperatoris. Porphy. in Flo. vita. ch. 1538.

Plotinus philosophus singulari pudore quodam afficiebatur, quod anima eius in corpore eius esset. Porphy. in Plotini vita. char. 1538.

Plotinus angina moritur, anno 66. ætatis imperante Claudio, Claudij Imperatoris anno 2. & Draco interea sub lecto, in quo iacebat ille pererrans mox in parietis foramen se prorsus occultuit. Por. in Pl. vi. c. 1538.

Plotinus primus, & solus Theologiam veterem velaminibus enudauit. Mar. Fic. in Flo. proem. c. 1537.

Plotinus

Plotinus omnes amicos proprio ore appellare consueuerat. Porphy. in Plot. vita. ch. 1538.

Plotinus indignabatur effigie suam tradere pictoribus, & plastis exprimendam, quasi dicens. satis non esse hanc imaginem ferre, quam natura nobis ab initio circundedit, at curemus posteris præstantiorem imaginem, vt opus spectaculo dignum, relinquere. Porphy. in Plot. vita. ch. 1538.

Plotinus cum iam ætatis annum ageret octauum, & iam ad literarum accederet præceptorem, ad huc solitum ad nutricem accedere fugendi lactis auiditate, quod cum sibi obijceretur, pudore cohibitum destitisse. Porphy. in Plot. vita. c. 1539.

Plotinus multos scripsit libros. Por. in Flo. vita. c. 1539.

Plotinus in natalibus Platonis, & Socratis conuiuio excipiebat amicos, & sacris operabatur, & orationem rite conscriptam recitabat. Porphyrius in Plotini vita. chart. 1539.

Plotinus audiuit annis vndecim Ammonium, & cum audiuisset fertur dixisse, hunc ipsum quærebam. Por. in Plot. vita. ch. 1539.

Plotinus custodem dæmonem ex diuinorum ordine habuit. Porphyrius in Plot. vita. c. 1541.

Plotinus erat in disputationibus strenuus ad dicendum, ad inuentionem solers, ad opportuna percipienda promptissimus, sed in nonnullis dictionibus proferendis aberrabat. Por. in Plot. vita. c. 1542.

Plotinus quod scribebat non perlegebat, quia visus non ei sufficiebat ad legendum, non belle litteras scribebat, nec exacte syllabas distinguebat, nullam orthographiæ diligentiam adhibebat, soli intelligentiæ studens, & id agere vsque ad vitæ finem perseuerauit. Porphy. in plo. vita. ch. 1541.

Plotini auditores, & multi viri, & mulieres erant, & filios suos multi viri, & mulieres cum omni eorum substantia tanquam viro sacro commendabant. Porphy. in plo. vita. ch. 1541.

Plotinus, quæ scribere conceperat, ita animo disposuerat, vt e libro quodam ante oculos posito scribere videretur, & si ita scribens ab aliquo interrumpatur, præacto negotio particulari non repetebat scripta, sed sequentia contexebat, quasi nihil intermisisset. Porphy. in plot. vita. char. 1541.

Plotinus in cognoscendis moribus sagacissimus erat. Porphy. in plot. vita. ch. 1542.

Plotinus scripsit contra Christianos hereticos, & suis iussu contra ipsos scribere. Por. in plot. vita. ch. 1541.

Plotini libros in sex Enneades distribuit Porphy. Porphyrius in plot. vita. c. 1546.

Plotinus, qui audit, Platonem audire se putet, siue in plotino plato reuiuixit, (quod pythagorici facile dabant,) aut dæmon idem prius platonem, deinde plotino affuit. Marsilius Ficinus in Plot. exhortatio ad lectores. chart. 1548.

Plotinus qui legendum accedunt, mente sublimiore accedere debent, nam (vt platonice loquar) ceteros homines animum rationalem habere, plotinum vero non animum, sed intellectum. Marsilius Ficinus in plotinum exhortatio ad lectorem. c. 1548.

Plotinus in hoc libro de Trinitate potissimum agit conuertente. Marsilius Ficinus in Plotini Enneade prima, libr. 3. in argum. c. 1559.

Plotinus, & Origenes condiscipuli fuerunt sub Ammonio Alexandrino. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. 2. libr. tert. cap. 7. ch. 1621.

Plotini mentem non fuisse a Christiana lege penitus alienam ex eo conijcere possumus, quod cum Ammonij semper Christiani fuerit discipulus, & Christianissimi Origenis semper amicus, conuenisse dicitur vna cum Origene, & Heremio se nunquam ab Ammonij institutis discessurum, & ita vt promiserat serua-

uisse, & gentilitium deorum cultum Amelio exhortante contempsisse. Mar. Fi. in Pl. En. 2. l. 9. c. 1. c. 1663.

Plotinus apostoli Ioannis, & Pauli mysteria sæpe tangit, mysterium tamen Trinitatis non tam affecutus videtur, quam perscrutatus, & pro vniuersa imitatus. Marsil. Fic. in Plot. En. 5. l. 9. cap. 2. ch. 1770.

Plumbum Saturno tribuunt Alchimici. Mar. Fic. in Plo. Enn. 2. l. 1. c. 6. ch. 1601.

Plutonis nomen dictum est ex diuitiis, quia ex terra inferne diuitiæ oriuntur. Pla. in Cratyl. c. 79.

Plutonis eloquentia aie detinentur. Pla. in Crat. ch. 80.

Plutonium, qui timent, non intelligunt, nam cum ille vinculo maximo alligat animas, cupiditate alligat, quia nulla maior est cupiditas, quam ea, qua quis melior fieri per ipsum existimatur. Plat. in Crat. ch. 80.

Plutoni merito mensum vltimum dedicat plato, est enim pluto providentia proprie, & separans animal, & iudicans separatas. Mar. Fic. in Pla. dial. 8. ch. 1510.

Plutonis imperium a circulo lacteo incipere dixit pythagoras, inde enim animæ lapsæ videntur a superis recessisse, & inde nascentibus ferri ad lactis alimoniam. Stephanus combentis de ascensu mentis in Deum, libr. prim. cap. 1. ch. 2.

Pœnas qui dat, ab animæ prauitate liberatur. Plato in Gorgia. chart. 474.

Pœna castigat, & meliores facit, & medicina improbitatis fit. Pla. in Gorgia. c. 474.

Pœna iusta est, si quis inuitus inconcinne aliquid dixit, vt aberrans concinnus efficiatur. Pl. in Atlant. c. 765.

Pœna nulla, quæ lege irrogatur, in damnum alicuius irrogatur, sed ex duobus alterum fere efficit, aut meliorem, aut minus improbum reddit eum, qui pœnam dedit. Pla. de leg. dial. 9. ch. 901.

Pœnæ infliguntur non ob malefactum, (quod enim factum est, infectum fieri nunquam potest) sed vt in posterum tempus, aut omnino iniustitiam odio habeat, & ipse, & qui ipsum iudicari viderunt, aut multas huiusmodi calamitatis partes leuiore reddat. Plato de leg. dialog. 11. ch. 942.

Pœnæ maioribus digni sunt, qui damnati humanis legibus vitam violenter amittunt, vt non naturæ animam debitam, sed pœnam pro meritis reddidisse videantur. L. Apul. Ascle. ch. 267.

Pœnitentia secundo gradu post integritatem consistit, vt post corporis sanitatem reualefcentia. Philo Iud. de Abrahamo. ch. 229.

Pœnæ gradus plures percipiunt animæ à corporibus solutæ, quam fuerint gradus voluptatis percepti, quia læsa fuit maiestas diuina. Et vt beatitudinis gaudia iustitia dolores exuperant, sic miseræ cruciatus iniustitiæ voluptates. Denique non tam facile delectantur notæ, quam facile imprimuntur, neque qui peccati habitum confirmauit, si vixisset, delinquere desinisset. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 10. ch. 1432.

Pœnæ gradus decem ampliauit plato forsitan imitatus Mosiacum decalogum, vt qui aliquod ex decem neglexerit, iure decies sit cruciandus. Marsil. Fic. in Plat. de repub. dial. 10. c. 1432.

Pœnæ temporales non solum ponuntur a platonice in purgatorio, sed etiam in cælesti quadam regione temporalia gaudia, vt vtinque par pari respondeat, nam sic distinguunt. Aut sensus in vita omni paruit rationi, aut ratio sensui, aut semper inuicem pugnarunt, atque in ea pugna, vel sensus plurimum, vel ratio superabat. Atque in quibus sensus rationi per habitum confirmatum prorsus obtemperauit, sempiternum premium consequuntur, contra affectus sempiternis supplicij condempnantur. Mediæ vero, si superauit ratio, ad temporalia premia. Si sensus, ad temporalia supplicia transferuntur. Quibus vero nullum consultandi traditum est tempus, limpus apud platonice datus, q. locus hic sub prati-

Tom. 3.

Vu 3 miæ

mine designatus. Marcellus Ficinus in Plato. de repu. dialogo 2. char. 442.

Penitentes expectare est Clementiæ Dei, alioqui cum vniuersis peccat destrueretur genus humanum. Aug. Steuch. de per. phi. l. 7. cap. 6. ch. 132.

Pœnæ peccatorum, quos penituit peccasse, differunt a pœnis damnatorum, quia illorum pœnæ, vt purgatorie supplicationibus, ieiunijs, elemosinisque viuendum subleuari possunt, damnatorum vero perpetuæ sunt. M. Ant. Nat. de immor. anim. l. 5. ch. 3. r. ter.

Pœtica nil aliud est, quam philosophia tempore venusta, consonantia metrica, argumento fabulosa & philosophia est Pœtica tempore iunior, harmonia expeditior, argumento aperior. Max. Tyr. ser. 29. ch. 220.

Pœtæ, quæ pie, & iuste dixerunt, recipit. Plato, quæ minus recte detestatur. Bessarion. Cardinal. in Caluan. Plat. l. 3. cap. 8. ch. 34. ter.

Pœsin nemo, qui reuera pœta est, absque cœlesti afflatu prorsus consecuti sunt. Marfil. Fici. in Plat. cha. 1283.

Pœticum firorem consequi, qui vult, vt homines diuinis moribus instruantur, & misteria diuina canantur, animum futuri Pœtæ sic affectum esse oportet, vt sit quasi tener, & mollis, & vt sit intactus, facillimus enim Deo formator se exlubere debet, & immaculatus, ne sit imbutus malis formis. Mar. Fic. in Pl. phe. c. 4. c. 1365.

Pœtæ officium est, vt naturam morisque pingere valeat vtrunque vidisse. Mar. Fic. in ep. l. 3. ch. 744.

Pœtam perturbatos animos acriter imitantem tanquam noxium iuuentuti iubet Plato, vel mutare stylo constantem habitum, imitatio, vel ex vrbe procul abire. Marfil. Fici. in Pl. de rep. dial. 3. ch. 1400.

Pœticas ad fores qui absque multarum imitatio accedit, sperans quasi arte quadam pœtam se bonum euasurum, inanem illum quidem atque eius Pœsin esse videbit. Mar. Fic. in ep. l. 1. ch. 614.

Pœtæ non prudentissimi quique, & ab ineunte ætate eruditissimi optimi euasere, sed potius insani, qualem fuisse constat Homerum, & Lucretium, aut rudiores, qualem se fuisse testatur Hesiodum, & quales extitisse Ionem, & Lynnicum Chalcidæum scribit Plato. præter artem subito in rebus pœticis mirandi prodierunt. Marcellus Ficinus in Plato. Theolog. libr. 13. capitul. 2. char. 287.

Pœtæ obscæni omnino negligendi sunt: honos enim mores corrumpunt, & animum nequitijs imbuunt. Franc. Pat. de reg. l. 2. c. 9. c. 74.

Pœtæ cum amorem ex Ioue magna que Venere ortum fuisse dixerunt, amorem honestum eleganter admodum descripsisse significasseque videntur. Leo Hebr. de Amore, dialog. 3. ch. 302.

Pœtæ varijs diuersisque rationibus præstantissimis vijs diuinitatem ipsam attribuerunt. Leo Hebræus de Amore dialog. 2. ch. 99.

Pœtis multa mentiri licet. Leo Hebræus de Amore, dialogo secundo, ch. 91.

Pœtarum commenta plures intentiones, & allegoricos sensus inuoluere, & comprehendere solent. Leo Hebr. de Amore, dialog. 2. ch. 91.

Pœtæ multiplici deorum appellatione varias quidē diuersasque scientias intendunt pertractare. Leo Hebr. de Amore, dial. 2. ch. 100.

Polum Pythagorici Rheæ sigillum appellandum censent, quia diuinitas, quæ cuncta producit animalia, eique vitam largitur, inexplicabilem efficacemque tū per hæc in vniuersum effundit. Proclus in Eucl. lib. 2. capitul. 11. char. 52.

Polycletus Argiuus, & Phidias Atheniensis statuarij erant. Plat. in prot. ch. 433.

Polipodium atram bilem purgat seminaria ratione, quæ in ipso est. Mar. Fic. in Pl. En. 2. l. 3. c. 13. c. 1635.

Pondus omnia in suo loco habent præter ignem. Jacob,

Carpent. in Alc. ep. 15. ch. 436.

Populi non debet esse prædicamentum, cum significet in quadam figura esse, vel loco, atque figura, & locus in alio est prædicamento, & sedet significat actionem, & in genere actionum ponendum est. Plotinus Enn. 6. lib. 1. cap. 24. ch. 588.

Populares viri videntur, qui liberi sunt, dicendi fiducia, & licentia, faciendi quid quisque velit. Plato. de repu. dial. 8. chart. 667.

Popularis vir est, qui ex teneris a parco patre enutritus, qui lucrosas cupiditates, solas coleret, non necessarijs aut, & lusus, ac lasciuie gratia repertas reproberet. Ex conuersatione cum elegantioribus viris, & plenis supradictarum voluptatum, progressus ad omnem pecculantiam, & ad illorum speciem, ob paternam parsimoniam odiū, sed meliore q̄ corruptores natura peditus, dū in vtranq; partē ducere cōstitit in medio amborum morum, vt moderate (velut putabat) singulis fruere, & neq; illiberalē, neque iniquam vitam degeret, popularis ex paucorū principatu factus. Pl. de re. di. 9. c. 675.

Populus ingratus est, leuiter alicui rei satur, mutabilis, crudelis, inuidus, ineruditus, vt pote ex plebis coluie, & violentis nugatoribus collectus, & qui in huius societatem se adiungit, multo inferior est. Pl. in Axiocho. dial. spur. ch. 1017.

Populo famelico nil periculosius. Franc. Patr. de republ. libr. 3. cap. 11. ch. 102.

Popularis status differt a plebeio, nam popularis ab omnibus probatur, at plebeius ab omnibus reijcitur, differt enim plebs a populo, quo species a genere, nā populus ciues vniuersos Patricios, & Senatores quoq; significat, plebeius vero status solum plebem Patricijs & Senatoribus remotis. Francisc. Patric. de regn. l. 1. cap. 3. char. 11. pag. 2.

Populi videntes principem pietatis colentem, & in omni religione liberalem, & cultu, arripere de maiestate eius sanctitateque perfectionem sententiam solent. Aug. Steu. de per. phi. l. 6. c. 8. ch. 108.

Porphyrius carpit Iamblicus Deos per habitudinē ad corpora distinguente, q̄ priora nō debēt p̄ posteriora, & causæ per effectus distingui. Iam. de myst. c. 1875.

Porphyrius suspicatur dæmones mundi rectores passibiles esse, quod negat Iamblichus, quia vbi est ordo perpetuus, non est passio, quam essentia incorporea per sempiterna nequit accipere, sed forte concedet malos dæmones gubernatione priuatos tāgi passionibus affectiuis non in anima, sed in corpore tali per animæ præsentiam constituto. Iamb. de myst. ch. 1876.

Porphyrius, & multi philosophi dicunt Deos esse intellectus puros, & dæmones intellectus, vel participationes intellectus aliquos animales. sed Iamblichus non ita poni recte dæmonum proprietatem obijcit, nam & animæ intellectus sunt animales, & intellectus ipsius participationes quædam, nec deorum proprietatem recte poni, nam Dii præsumt puris intellectibus. Iamb. de myst. ch. 1877.

Porphyrius distinguit dæmones ex eo, quod illi sint incorporei, hī corporei. Iamblichus ait per hæc substantias, & eorum proprietates discerni non posse. Iamb. de myst. cha. 1877.

Porphyrius ait in supplicationibus adhiberi quædam materialia, ideo tm̄ dijs, qui sunt animalia adhiberi. Respondet Iamblichus in his materialibus vltra corporeas qualitates latere rōnes, & species, & mensuras incorporeas, & diuinas, per quas, quæ adhibentur, sunt dijs grata. Parua congruitas rerum nostrarū ad Deos nobis sufficit, vt aliud ab illis hauriamus, propter enim eorum bonitatem ad hoc sunt promptissimi. Iamblichus de myste. ch. 1877.

Porphyrius suspicatur intellectus puros, & separatos habitudinē ad sensibilia nō habere, nec preces audire; tamen

tamen principalis cultus separatis substantijs est adhibendus, & ipsæ orantium intentioni prorsus intersunt, & supplicationes Iamblichus conuenire putat propter sensum intimum, qui supplicationibus inest, præsertim, quæ sunt datæ diuinitus. Iamblichus de mysterijs. chart. 1877.

Porphyrius opinatur, cum dii, angeli, dæmonesque omnes superi sese ostendunt iactare se mirifice, & imaginariam similitudinem præferre. Iamblichus vtraque confutat: nam Deus, dæmon bonus docent hominem, nec citra veritatem loquuntur: vt lumen Solem sequitur, sic veritas Deum. Iamblichus de mysterijs. chart. 1881.

Porphyrius (teste Cyrillo) ex Platonis sententia asseruit diuinitatem a tres personas processisse. Bessa. Cardin. in Calum. Plat. lib. 2. cap. 4. chart. 15.

Porphyrius Plotini libros in sex Enneades diuisit, nouē tractatus in vnaquaque ponens. Porphyrius in Plot. vita. chart. 1546.

Porphyrius inter Platonicos ob excellentiam philosophus appellatur. Mar. Fic. in arg. Iamb. ch. 1873.

Porphyrij nimiam in cultu dæmonum operam, & curam superstitionem præceptor Plotinus, & discipulus Iamblichus damnarunt. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrolog. lib. 12. cap. 7. chart. 729.

Porus ebrius significat rationem a superiori principio defluentem ad inferius. Plotinus Enneade tertia, libro 5. capitul. 9. chart. 298.

Porus, & Penia affluentiam, & egestatem significant. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 6. cap. 7. ch. 1344.

Possessionum ciuiliū species septem sunt, quæcunque aut paruū, aut magnum instrumentum in ciuitate faciunt, concuiscunt appellatur. Prima, quæ textoria, & artibus exhibent instrumenta. Secunda quod saluti gratia eius, quod factum est, & dicitur vas omnigenæ speciei. Tertia, eius, quod sessionis cuiuslibet gratia est, quæ vehiculum dicitur. Quarta vestitus vniuersæ, & pars multa armorum hic propugnandi hic appellari potest. Quinta, quæ circa ornatum, & picturam, & circa musicam, vno nomine ludicrum dicitur. Sexta, quæ aurum, argentum, omnia metalla, & vniuersa, quæ ars cadendi, & tendendi syluas rosceta exhibet arti fabrilis lignariæ, & ei quæ contextit, & insuper, quæ conticibus vitari, & quæ corporibus pelles detrahit coriaria, & quæ circa talia artes versantur, & quæ faber, ac papyri iuncos, & ligamenta præparant, ac exhibent, vt ex non compositis generibus compositæ species fiant, vnum appellamus omnem primigenitam, hominibus, & incompositam possessionem. Septima alimenti possessionem, quæ suis partibus in corpus amixta vitam quandam habet corporis partes curandi, quam altricem dicimus. Plato. in dialogo de regno, chart. 178.

Possessio habeat tempus, vltra quod si quis possidet, contra eum lis intentari amplius non possit. De domibus nec agris non est controuersia, de alijs si per annum possidet manifeste, nulli liceat præterito anno inuadere, sed si non in foro, nec in vrbe, sed in agro manifeste vtatur, cū quinque annis nemo illam offendant, quinquennio exacto non liceat aliquem inuadere. At si in domo, & vrbe quis illa vtatur, triennium illi præfinitum sit. Si vero in agris in occulto illam possideat, decem annis præscripti sint, si in alia regione, nullum tempus illi præfinitum sit. Plato. de legibus dialogo duodecimo, chart. 952.

Possessio sola sine vsu nihili affert ad felicitatem. Marfil. Fici. in epist. lib. 1. chart. 608.

Possessio omnis absque morali virtute non solum inutilis est, sed noxia. Mar. Fic. in Plat. Menex. ch. 1396.

Possibilis natura inter falsum, & verum posita media est, eique suapte natura indefinito libera animæ potestas

vndique superfertur, q̄d vero eligentibus nobis efficitur, confectum aut verum est, aut falsum. Ab eo autem quod in potentia, id est quod habitu quādoque, actuque erit, admodum discrepat, quod enim potentia facultatem quandam, & aptitudinem ad aliqua, quæ nōdum ordinem suum sortita sunt, significat, vt puer potentia grammaticus, in actu erit, cum habitum acquisitum habuerit. at possibile neutrum horum est. Alcin. cap. 29. chart. 1959.

Possibile dici non potest, quod nō reducatur ad actum. Auer. in rep. Plat. trac. 1. ch. 174. col. 4.

Possibilitas in rebus aliter se habendi solum prouenit ex indeterminata natura materiæ ad aliud semper, & aliud dilabente, non autem ex natura formæ semper ad aliquid certum determinante. Marcellus Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 1. chart. 1684.

Possibilia facile credimus, quæ fieri posse cupimus. Ioā. Pic. Mir. in Astro. l. 12. cap. 3. ch. 722.

Possibile duplex, physicum, & logicum: primum reperitur in his, quæ materia potiuntur, quæ est generationis principium, & non caret contrarietate: secundum est in rebus æternis, vt in cœlo ac intelligentijs. Gabr. Bar. de mundo. lib. 7. chart. 195.

Possidet quam plurima, quem nihil possidet. Marfil. Fici. in epist. lib. 4. char. 776.

Potens est vnusquisque, qui facit quod vult, tunc cum vult, non dico cum ab aliquo prohibeatur. Plato. de mendac. chart. 531.

Potentiam maiorem si quis minoribus dat, omisso eo, quod moderatum est, & nauibus vela, & corporibus alimentum, & animis principatus, euertuntur omnia, & ad insolentiam elata partim in morbos excurrunt, partim ad iniuriam insolentiæ filiam. Plato de legibus dialogo 3. chart. 818.

Potentia nil aliud est, quam possibilitas actus. Arist. The. Aegyptia. lib. 3. cap. 3. chart. 14. terg.

Potentia recipiendo actum non corrumpitur, sed actuat, & perficitur. Aristotel. Theologia Aegyptia libro nono, capit. 3. chart. 4.

Potentia est, quod est per seipsum efficax. Speusippus de Platonis definitionibus, chart. 1962.

Potentiam nullam prorsus quod habet, nec est, nec aliquid est, nec eius est prorsus vlla positio. Dionysius Areop. de diuin. nominib. chart. 1109.

Potentia aliquid esse in genere sensibili perspicuum est. Plot. En. 2. lib. 5. cap. 1. chart. 173.

Potentia quod est, eiusmodi est, vt subiectum quoddam passionibus, atque formis, & speciebus, quas suscepturum est suapte natura, vel etiā ad consequendas properat, & partim ad melius partim ad deteriora, peremptoriaque eorum, quorum quodlibet aliud quod est actu. Plotinus Enneade secunda libro quint. capitul. primo chart. 173.

Potentia aliquid, quod est, & iam aliquid actu, ex eo in potentia oportet dici, quod aliquid præterea aliud fieri possit, siue quodammodo ipso priori manente siue præbente seipsum ei, quod inde fieri potest, adeo vt quod prius fuerat, pereat. Plotinus Enn. secunda, libro 5. capit. prim. chart. 173.

Potentia quod dicitur, est subiectum, quod actu est conunctum, species autem est actus, non autem simpliciter actus, sed potius huius actus. id est actum oppositum illi potentiæ, quæ educit in actum. Ploti. Enn. 2. libro 5. cap. 2. chart. 174.

Potentia quod est, vt reducatur ad actum, exigit alterū quo accedente reducatur ad actum: at quod a seipso semper ita se habet, est actus. Plotinus Enn. secunda, libro 5. capit. 3. chart. 175.

Potentia maior est plura producere, æqualis vero æqualia, & minoris minora. Proclus element. Theolo. propositione 58. chart. 16.

Potentia omnis impartibilis existens maior est, partita vero minor. Proc. elem. Theol. prop. 61. ch. 17.
 Potentia quod est, seipsum in actum perducere nequit. Proc. elem. Theol. prop. 77. ch. 21. terg.
 Potentia omnis, vel perfecta est, vel imperfecta. Proclus elem. Theol. prop. 78. char. 11. terg.
 Potentia duplici fit omne, quod fit. Proclus element. Theol. prop. 79. chart. 22.
 Potentiam infinitam fieri habet, quod semper fit. Proc. elem. prop. 85. chart. 23. terg.
 Potentia omnis, quæ magis una existit, infinitior est, quam multiplicata. Proclus element. Theolog. propositione. 95. chart. 25. terg.
 Potentia omnis, vel terminata est, vel infinita. Terminata ex infinita potentia subsistit. Infinita vero potentia ex prima infinitate. Proclus element. Theolog. propositione. 91. chart. 25.
 Potentiæ omnes diminutorum desuper incipientes, & per proprias progredientes medietates, vsque ad vltima perueniunt, & loca circa terram. Proc. elem. Theol. propositione. 140. chart. 38.
 Potentia terminata terminatas habet actiones. Proclus element. philosop. prop. 21. chart. 69.
 Potentia media est inter actionem, & essentiam, producta quidem ab essentia, actionem vero producens. Proc. in Alcib. 1. chart. 1915.
 Potentia duplex, altera agentis, altera patientis, illa mater est actionis, hæc perfectionis susceptaculum. Proc. in Alc. 1. chart. 1917.
 Potentiæ cuiusque operatio est pro sua natura, & talis est, qualis eius perfectio recipitur. Bess. Card. in calum. Platon. lib. 3. cap. 22. chart. 52. terg.
 Potentia finita tempore infinito, imo etiam longo, quânis finito, fatigatur, & claudicat. Marsilius Ficinus in Platon. Theol. lib. 2. cap. 4. chart. 96.
 Potentia Dei infinita omnibus dat, vt semper firmiterq; intelligat, animis vt sine fine discurrere possint, materiæ, vt interminatam habeant potentiam capiendi, motui, & temporis, vt absque termino fluere possint, generationi rerum, vt alterna, & innumerabili successione queant continuari. Marsilius Fic. in Plat. Theol. lib. 2. capit. 4. chart. 96.
 Potentia mera in natura non potest esse nisi vna, vt vnus merus actus. Marsilius Ficinus in Platon. Theolog. lib. 15. capit. 11. chart. 349.
 Potentia sine sapientia in terris nunquam diu regnare potest, ideo apud Solem in celo Mercurium posuit iupiter. Mar. Fic. in epist. lib. 7. ch. 848.
 Potentia est medium inter vnum, & ens. Marsil. Fic. in Platon. Parmen. cap. 95. chart. 1199.
 Potentia est mutua quædam vnus ad ens habitudo, per quam, & vnum est entis, & ens vnus, per quam superessentialis hæc vnitas, quæ etiam dicitur existentia, producit essentiam sibi coniunctam, per quam hæc inde producitur conuertiturque ad vnitatem, & cum illa connectitur, & est hæc potentia quasi motus effica processusque vnitatis in essentiam, siquidem ex ipso simpliciter vno nullo medio procedit hoc vnum, mox essentiam coniugem habiturum. Marsil. Fic. in Plat. Parm. cap. 95. chart. 1199.
 Potentiæ non solum sunt in rebus, quæ sequuntur essentias, sed etiam in dijs (vt Platonice loquar) occultæ quædam miraculæ potentiæ, quæ eorum essentias antecedunt continuatæ penitus cum vnitatibus, deitibusque suis. Per has dii facere posse putantur, essentias, quæ per vires vllas posteriores essentias fieri nunquam possunt. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 95. c. 1199.
 Potentia ralis est inter vnum, & essentiam, qualis est vita inter essentiam, & intellectum. Marsil. Fic. in Platon. Parmen. cap. 95. chart. 1199.
 Potentiarum diuersitas diuersitatem indicat obiecto-
 rum.

Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 19. ch. 1225.
 Potentia, & sapientia omnis in eo consistit, vt animam a peccatis erga Deum, & homines conseruet inemeratam, nam huius vitæ iactura leuissima est, æternæ vero salutis grauissima. Marsilius Ficinus in Platon. Gorgia. chart. 1320.
 Potentia melior deteriorem potest reducere in meliorem, vt solis virtus humorem sursum attollit, alioqui naturaliter descendentem. Marsilius Ficinus in Platon. phædon. cap. 9. chart. 1369.
 Potentiam formabilem quasi ex se nondum definitam, nec perfectam vocat Platon infinitudinem, formam vero huic adhibitam nominat terminum, quod indefinitam potentiam definiat, & in specie iam optata perficiat. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 11. ch. 1442.
 Potentia quædam ad mutationem forme semper, vt sub Luna, sic & in celo semper in materia patet, cum eadem sit vbique materia. Marsilius Ficinus in Plotini En. 2. lib. 1. capit. 1. chart. 1593.
 Potentia non est in mundo intelligibili ad nouum actum, vel edendum, vel comparandum, alioqui si non perueniet ad actum, frustra erit illa potentia, si deueniet. erit in æternis mutatio temporalis. ergo ibi omnis potentia ad totum suum omnino actum est ab æterno redacta. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. secunda, libro 5. cap. 1. chart. 1655.
 Potentiæ omnes cum actus primos appetunt, id est formas tanquam bonum aliquod, & actus primi secundos, id est actiones similiter, tanquam bonum, merito principium rerum summopere exoptatum actus cognominatur, forma qualibet & actione superior. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 6. cap. 6. chart. 1766.
 Potentia nihil est in æternis. Marsilius Fic. in Plotini En. 2. lib. 9. cap. 1. chart. 1665.
 Potentia vbi tota formabilis translata est in naturam formæ. adeo vt forma illa nullo modo ad naturam potentia retrahatur, res est sempiterna, præsertim quia illic potentia totum habet actum, quantuncunque potest, cupitque habere, vt sunt intellectuales essentia, ignisque celestis. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. 3. lib. 9. capit. 4. chart. 1729.
 Potentia formalis accipit actum, actus vero qua ratione actus est, potentiam non accipit, vbi vero actus solus est, vt in primo, sempiterna res est, quoniam ad nullam aliam formam potentia ibi latet. Marsilius Ficinus in Plot. En. 3. lib. 9. cap. 4. chart. 1729.
 Potentia alia essentialis, alia accidentalis. Gab. Buratell. de remin. lib. 4. chart. 138.
 Potentia duplex logica, & priuatiua, physica, & positiua. Gab. Bur. de mundo. lib. 7. ch. 299. terg.
 Potentia non sapientia faciunt ea, quæ faciunt poemata sed natura quadam, & numine perciti, vt vates diuini, & qui dant responsa. Plat. Apol. ch. 13.
 Poeta si poeta esse vult, fabulas facere debet, postquam ad Deum poemata fecit. Plat. in phædon. ch. 34.
 Poeticas musas qui sine insania acquirere credit, persuasus velut ex arte poeta excellens futurus, euilescit. Pl. in phædone. nhart. 316.
 Poetica vniuersa est ex natura ænigmati obscurata. Plat. in Alcib. 2. chart. 356.
 Poeta nobis sunt velut patres, & duces sapientiæ. Plat. in Lyfide. chart. 404.
 Poetarum bonorum poemata legenda pueris, vt emuli imitentur facta bonorum virorum veterum. Plat. in protagora. chart. 440.
 Poeta omnes boni non ex arte, sed numine afflati, ne correpti omnia hæc pulchra poemata dicant. Platon in Ionem. chart. 539.
 Poeta ita ad nos dicunt, quod de fontibus melle fluentibus ex quibusdam musarum hortis ac saltibus carmina decerpentes ad nos afferunt, velut apes, et ipsi ita

ita volants, & vera dicunt, leuis, n. res poeta est, & volatilis, & sacra, & non prius quid facere potest, nisi numine corripiatur, & mente moueatur, ita vt nō sit amplius mens in ipso. Plat. in Ionem. ch. 539.
 Poetarum ars nulla, non enim arte, sed vi diuina dicitur: nam si ex arte dicerent, omnes versuum species facere scirent æque bene, vt alijs musa concitat dithyrabos, alijs laudes, alijs carmina, alijs tripudia, alijs versus, alijs iambos, in reliquis autem quisque ipsorum vilis est. Plat. in Ionem chart. 539.
 Poeta nil aliud sunt, quam interpretes Deorum, dū numine corripiuntur, ex quocunque tandem quisque corripitur. Hæc ostendens Deus ex industria per viliissimum poetam pulcherrimum carmen cecinit. Plat. in Ionem. chart. 540.
 Poeta mens non adest, sed Deus ipse est, qui dicit, cuius rei maximum argumentum hinc sumi potest. Tynnichus Chalcidensis nullum aliud poema fecit, quo quis dignaretur, Præonem autem, quem omnes canunt ferre omnium carminum pulcherrimum, sine arte, quod ipse dicit, Musarum inuento, in quo maxime reuertitur non humana esse hæc pulchra poemata, sed diuina, & Deorum. Plat. in Ionem. chart. 540.
 Poeta si dicunt, quod sit qui affligit, non est permittendum: sed si dicant miserum esse malos, & proinde pena opus habere, quum autem penas dent, vtilitatē a Deo percipere, hoc permittendum est. Platon de republ. dialogo secund. chart. 582.
 Poeta scribendi impia de dijs, & heroibus nocent auditibus: nam mali sibi ipsis ignoscunt, persuasi, quod talia faciunt, & fecerunt etiam Deorum affines, ideo hæc fabulæ suppressendæ sunt, ne adolescentibus nostris multam ad prauitatem facilitatem pariant. Pl. de republ. dialog. 3. chart. 188.
 Poeta cogendi sunt, vt aut non asserant deorum facta esse, quæ de dijs impie dicunt, aut ipsos non esse deorum filios fateantur, ambo vero ne dicant, & adolescentibus nostris persuadere conentur, quod dii malos gignant, & Heroes nihilo sint hominibus meliores. Hæc enim neptia sunt, nec vera, quæ de ipsis scripta sunt, nam ostendimus ex dijs mala non posse oriri. Plat. de republ. dial. 3. chart. 588.
 Poeta nostris instabimus, & insuper ipsos cogemus, vt solum bonorum morum imaginem poematis inducant, aut non apud nos poemata faciant. Platon de republ. dialogo. 3. chart. 592.
 Poeta non imitatur in dolore animam sapientem, sed animam querulam, & variis moribus præditam, ideo ipsum reprehendimus, quia vt pictor vilia sequitur, ideo ipsum in ciuitatem non admittimus. Plat. de republ. dialogo. 10. chart. 695.
 Poeta Magici a Republica exclusi, vt qui Tyrannidem laudant, ait enim Euripides. Sapiunt Tyranni dum sapientes audiunt. Plat. de republ. dial. 8. ch. 672.
 Poetis pars imitatoria non admittenda est in ciuitate. Pl. de republ. dial. 10. chart. 691.
 Poeta imitatores, mentis auditorum pernicies esse videntur. Plat. de republ. Dial. 10. ch. 691.
 Poeta omnes ad homero initio sumpto simulachrorum virtutis imitatores existunt, virtutem autem non attingunt. Plat. de republ. dial. 10. ch. 693.
 Poeta, qui Magicam in iambis, aut versibus heroicis attingunt, omnes imitatores sunt, & hæc imitatio est tertium a veritate. Plat. de republ. dial. 8. ch. 694.
 Poeta colores quosdam singularum artium nominibus ac verbis inducit, cū ipse nihil intelligat, sed imitatur. Plat. de republ. dial. 10. chart. 695.
 Poetis, vt & pictura, vt imitatoria procul a veritate abest, & a sapientia remota, ideo nihil sumi in se habet. Plat. de republ. dial. 10. char. 695.
 Poeta iudicium optimi viri corrumpunt. Platon de republ.

publica dialogo decimo, chart. 696.
 Poeta solam hymnos, & laudes deorum contingentem in ciuitatem admittimus. Plat. de republ. ch. 696.
 Poetarum maximū damnum, quod nobis inferunt, est, quod dum imitantur Heroes, faciunt eos in luctu esse, & longas lamentationes facientes, aut cantantes, quibus nos delectamur, & consentientes sequimur, cum nos contra facere debeamus, tolerare, & gete agere, vt viri est, at lamētari mulieris est. Pl. de republ. dia. 10. c. 696.
 Poeta multum possunt ad comparandam opinionem, vel laudando, vel vituperando in suo poemate homines, ideo in senfos eos nemo habere dēt. Plat. in Min. c. 782.
 Poeticum hominem, nunquam sibi infensum quis faciat. Platon in Minoes. chart. 782.
 Poeta, & pictores, & alii, qui gestus, & quascunque alias figuras expriment, debent cauere, ne in poesi, vel figuris sit aliquid, quod ad improbitatem spectet, & ad eam iuuenes afficiat: quod in Aegypto cautum est, apud quos iam dudum decretus est hic sermo, quod & honestos gestus, & contentus honestus in consuetudine habere oportet iuuenes in ciuitate, & post hæc constituerunt, quæ & qualia in templis essent, & præter hæc non licebat alicui quicquam nouare, nec alia quædam excogitare, quam patria, nec nunc licet, nec in his, nec in vniuersa Musica. Pl. de leg. dia. 2. ch. 800.
 Poemata homines, qui ea audiunt, meliores facere debent, nunc totum contrarium accidit. Platon de legib. dialogo secund. chart. 803.
 Poeta cogendi sunt, vt dicant, non esse homines aliquos malos, qui iucunde viuant, aut vtilia alia esse, & lucrosa, alia iustiora. Plat. de leg. dial. 2. ch. 808.
 Poeta in singulis poematibus cognoscere debent quid nam sit, si quis in ipsis non errare velit, qui enim non cognosceret essentiam, quid nam velit, & cuius tandem reuera sit imago, is nullatenus voluntatis rectitudinē, aut etiam errorem ipsius dignosceret, & qui quod recte sit, non cognosceret, non poterit, quod bene, & malè sit, cognoscere. Plat. de leg. dial. 2. ch. 806.
 Poemata omnia imitationes, & assimilationes sunt. Plat. de legib. dial. 2. chart. 806.
 Poeta cognoscere, an bona, vel mala sit imitatio nulla necessitas est, vt harmoniam, & rithmum cognoscat fere necesse est. Plat. de leg. dial. 2. ch. 807.
 Poeta deteriores sunt multis, non enim illæ intentum aberrant, vt dum verba virorum effingunt, gestum, & concentum muliebrem ipsis tribuant. Et dū rursus concentum, & gestus liberorum componunt, rithmos seruorum, & illiberales adaptant. Et dum rithmos, & gestus liberos constituunt, concentum, aut femonem rithmis contrarium adhibeant. Insuper beftiarum voces, & hominum, & instrumentorum, & omnes strepitus, nequaquam in idem composuerunt, velut vnum quiddam imitentur. At humani generis poeta talia vehementer implicant, & temere confundentes risum hominibus excitant, quos dicit Orpheus pulchritudinem delectationis sequi. Platon de legib. dial. 2. chart. 807.
 Poeticum genus diuinum profecto est, & numine afflatum. Plat. de legib. dialogo. 3. ch. 814.
 Poemata ad faciendas cantilenas eligantur ex poematibus veteribus, & ex saltationibus veteribus, & si quæ sunt non idonea, rejiciant, & quid mancum, id repetant, & concinnent poeticis, & musicis viris adhibitis, & hi, qui hæc approbare debent, non sint minores quinquaginta annis, vt voluptatibus, & cupiditatibus nihil permittant, præterquam in paucis quibusdam. Plat. de legib. dialogo. 2. chart. 875.
 Poeta nec comico, nec alicuius iamborum, aut musarum melodia non liceat, nec verbis, nec imagine, nec ex ira, nec sine ira, vilo modo quem vllum iugillare. si non paruerit, præmiorum certaminum præfecti ex vrbe

vrbe eadem die expellant, aut minis tribus mulctetur consecrandis Deo, cuius fuerit certamen. Plato de legib. dialog. 11. chart. 942.

Potentia passiva in eo, cuius est, imperfectionem quandam significat, cuius perfectio in actu consistit. Activa potentia nullam in agente imperfectionem indicat, sed potius consistit in eiusdem perfectione, quæ virtutis est, & energiæ non otiosæ. Iacobus Carpentar. in Alc. digress. 3. chart. 245.

Potentia ad materiam pertinens necessario cum quadam imperfectione est coniuncta, quia in quo cernitur, est aptum ad aliquam novam perfectionem suscipiendam, non esset eiusmodi, nisi idem aliqua ex parte imperfectum esset. Iac. Carp. in Alc. dig. ch. 248.

Potentia ex Proclo cognoscuntur ex actionibus, quarum ipsæ matres sunt, medium enim inter essentiam, & actionem est potentia; quæ producta est ab essentia, actionem vero producit, ideoque diuina numina, quæ inter nos, & Deos media sunt, potentia nomine à Platone solent exprimi, quoniam verum esse, & vera essentia pænes Deos existit, potentia ministrans ritè in dæmonibus habet locum, actus & effectio per eorum potentiam foras egressa, versatur in nobis. Iacob. Carp. in Alc. cap. 12. chart. 310.

Potentia sæpe animos proclues in libidinem, & iniuriã rapit. Fran. Patr. de reg. l. 2. cap. 1. ch. 53. ter.

Potestas est excellentia in agendis, seu dicendis, habitus quo potentes efficiuntur. Speu. in Pl. defin. chart. 1964.

Potestatis proprium est non pati aliquid, sed valere, & opus sibi proprium exequi. Plotin. Enneade quarta, libr. 6. capit. 2. chart. 453.

Potentia tantummodo leges euertere, & perfringere solent. Leo Heb. de amo. dial. 2. ch. 94.

Potentia, & sapientia ex Platoniis sententia simul sunt coniungendæ, & copulandæ. Leo Hebræus de amor. dialogo secund. chart. 132.

Potestas media est inter priuationem, & actualem essentiam. Leo Heb. de amor. dial. 3. ch. 227.

Potestas inter actualem, perfectamque essentiam, & inter puram ac meram priuationem media collocatur. Leo Hebr. de amor. dial. 3. ch. 233.

Potus est humidum corporis alimentum. Plat. in Hipparcho. chart. 361.

Præpositio ante significat. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de prænot. lib. 1. cap. 1. chart. 370.

Præcepta multa Plato pro sua auctoritate ponit; quæ nulla ratione comprobant, & plura, in quibus ratione afferre conatur, plumbeus est, si cum Aristotelis acumine conferatur. Iac. Carp. in Alc. præfat.

Præceptoris verba non possunt causare speciem intelligibilem in intellectu possibili, sed intellectus agens, & phantasmata non simpliciter, sed respectu huius, vel illius; neque quo ad actum primum cum species in intellectu possibili sint æternæ, sed quo ad actum secundum, nec possunt causare primorum principiorum notitiam, cum à natura insita nobis sint, sed possunt causare conceptus minus vniuersales, & aliquam notitiam conclusionum. Gabriel Buratellus de reminiscencia. chart. 149.

Prædicamenta decem Plato tum in Parmenide tum in aliis dialogis tradidit. Alc. cap. 6. ch. 1949.

Prædicamenta decem ab Archita Poeta Pythagorico distributa, & à Peripateticis celebrata hæc à Melisso in amplissima quinque genera solis nota Platonicis colligantur, essentiam scilicet, motum, statum, idem alterum. Marsilius Ficinus in Plat. sophista capitulo 34. chart. 1490.

Prædicamenta quatuor plerique Stoici, & Cynicorum posuerunt videlicet subiectum primo, deinde quale tertio quodammodo se habens, quarto quodammodo se ad aliquid habens. Marsilius Ficinus in Plotini

Enn. sexta, libro prim. capit. 29. chart. 1774.

Prædicatur quidquid de alio, vel est actus eius, vel ab alio venit in illud. Plotin. Enneade sexta, libro sexto, capit. 10. chart. 680.

Prædicendi modi quinque sunt, arte, casu, natura, dæmone, Deo. Marsilius Ficinus in Plotin. En. 2. lib. 3. capit. 7. chart. 1626.

Prædicendo si agricultores, & medici in re certiore sapius falluntur, cæteros prædictores sapissime falli. Marsilius Ficinus in Plotin. Enn. secunda, libr. tertio, capit. 7. chart. 1626.

Prædictio est rationabilis existimatio sortis future, quæ non in rebus certis, & necessitate constrictis, sed in certis, & ambiguis præualeat. Chalcidius in Plat. Timæum. chart. 44.

Prædicentes reuelationes in temporis conditione falluntur multi. Ioannes Franc. Pic. Mirand. de prænotion. lib. 9. cap. 5. chart. 702.

Præfationes sunt omnium sermonum, cum quibus vox communionem habet, & fere velut quædam commotiones, quæ artificiosam quandam aggressionem habent vilem ad hoc, quod perfici debet. Sic in musica præfationes mirifice elaboratæ præponuntur. Pl. de legibus dialogo 4. chart. 835.

Præfectus in populo, qui accepta turba vehementer obediens non abstinerit cognato sanguine, sed iniuste confictis criminibus, qualia confingi solent, ad iudiciũ pertractos occiderit, & viri vitam deleuerit, ita ut lingua, & ore impio eadem cognati gustet, & quosdam fugauerit, alios mactauerit, & nouas tabulas, & agrorum diuisiones proposuerit, huic aut destinatum est, ut pereat ab inimicis, aut tyrannus fiat, & lupus ex homine reddatur. Plat. de rep. dial. 8. ch. 671.

Premia temporaria nõ sunt digna Deo, & supplicia debent esse sempiterna. August. Steuch. de peren. philo. lib. 7. capit. 6. chart. 132.

Premia quæ nobis largitur Deus, non nostræ, sed suæ describere debemus bonitati, qui dum vititur liberalitate, facit quod se dignum est, dum punit, quod peccatis nostris dignum est: finis liberalitatis est, summa illius bonitas, finis iustitiæ hominum, sunt delicta. M. Ant. N. de imm. anim. l. 5. ch. 32. terg.

Prænotio est proprie de futuro esse videtur, est tamen, & de præsentis, quæ alijs nondum innotuerint, & ad præterita etiam, quæ ordine suo natura non potest, ostendere. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænot. lib. 1. cap. 1. chart. 372.

Prænotio est, si providentia est. Ioann. Pic. Mirandul. de prænotion. lib. 1. cap. 2. chart. 376.

Prænotionis nomen ad quodcumque cognitionis genus refertur. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. de prænot. lib. 1. capit. 3. chart. 377.

Prænotio nisi sit, non potest esse Prophetia. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione libro prim. capit. 3. chart. 377.

Prænotoscitur præsentia, & præterita, modo ignota apud nos fuerint. Ioannes Franciscus Pic. Mirandulanus de prænotion. lib. 1. cap. 3. chart. 377.

Prænotio earum rerum est cognitio, quam quis animo nanciscitur, priusquam ipsæ res sua præsentia, & ordinaria communique vi naturæ cognosci possint. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione lib. 1. cap. 3. chart. 378.

Prænotio homini non ob aliud datur, nisi ut ad finem suum, id est felicitatem perpetuam feratur, & in Dei bonitatem referenda est. Ioannes Franciscus Pic. Mir. de prænot. lib. 1. capit. 4. chart. 378.

Prænotisse solum dicuntur illi, qui aut diuino numine præsciunt, aut naturali coniectantur, reliqui quocumque nomine appellentur, potius diuinare, quam præscire dicendum. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de

de prænotione. lib. 1. capit. 4. chart. 382.

Prænotionem ad veram diuini luminis radiationem primariè, & per se referimus, dein ad congenitum rationis fulgorem propagamus, mox ad obumbratum, & adulterinum superstitionis crepusculum extendi quàmquam illegitime posse putamus. Ioan. Franc. Pic. Mir. de prænotion. lib. 1. cap. 5. chart. 382.

Prænotio tantum æstimata fuit ab antiquis, ut qui prophetas non haberent, dæmonum oracula consulébant. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænot. lib. 1. capit. 7. chart. 386.

Prænotio Astrorum è Caria initium sumpsisse legitur. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænot. lib. 1. capit. 7. chart. 386.

Prænotio ex auium volatu a Phrigibus initium sumpsit, Arabes à cygnis, & cæteris animalibus, uti ex oraculis diuinationem colligebant. Ioan. Franc. Pic. Mir. de prænot. l. 1. cap. 7. chart. 386.

Prænotionis desiderium ex voluntate cupiente consurgit. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænot. lib. 1. capit. 8. chart. 392.

Prænotionis desiderium in homine prouenit ex imitatione diuinæ naturæ. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. de prænot. lib. 1. cap. 8. chart. 392.

Prænotiones omnes a fidei notione fulciuntur, ergo à fide, & religione leges veræ pendent, a superstitione falsæ. Ioannes Franciscus Picus Mirandulan. de prænot. lib. 1. capit. 2. chart. 397.

Prænotiones quatuor subalternæ species deducuntur. Aut enim obiectum naturale est, a quo petitur, aut supernaturale. Si naturale, aut inditum à natura solum, quo genere, & bruta pollent, aut arte rationeque naturam adiuuante comparatum est, quod diuiditur in rude genus, & in eruditum. Si supernaturale, aut bonum, aut malum. Si bonum, a Deo, & angelis bonis sumitur. Si malum a dæmone, & sub his multæ species sunt. Ioannes Franciscus Picus Mirand. de prænotio. lib. 1. capit. 12. chart. 403.

Prænotio in diuinam, naturalem, superstitionem, & curiosam speciem diuiditur. Ioan. Franc. Pic. Mirandul. de prænot. lib. 2. cap. 1. chart. 405.

Prænotio diuina continet prophetarum diuinationes, apparitiones, & visiones. Naturalis, quod aut agriculturalis, aut nautica, aut medica præcipit, & demum quicquid hominum prudentia de futuris arbitratur. Superstitiosa complectitur demonum reuelationes, falsas, & noxias, idolatriam, auguria, diuinationem astrologiam, magica nugamenta, & quæcumque pietati, & religi, oni aduersantur. Ioan. Franc. Pic. Mir. de prænot. l. 2. cap. 1. chart. 405.

Prænotio naturalis id tantum præstare potest quid natura sua seipsa limitibus coniectare potest. Io. Franc. Pic. Mir. de prænot. l. 2. cap. 1. chart. 405.

Prænotio naturalis quinque modis comparatur, aut ex notitia causæ, aut experimentis, aut utroque simul. Causa vero bifariam cognosci potest, aut eius natura, & qualitate perspecta, de qua talem effectum naturæ ordine deriuari cognoscimus, aut quamquam occultata sit, & latens, eiusmodi tamen est, ut eam rei illius productricem, effectricemque deprehendamus, quanquam euentus aliqui de sua causa pene semper ducantur, alii raro, & incerte admodum videntur. pronuncianturque. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. l. 3. cap. 2. ch. 440.

Prænotio nulla, aut brutorum animalium est, aut vulgi, quæ non fallat. Ioannes Franciscus Pic. Mirandulan. de prænot. lib. 3. cap. 4. chart. 448.

Prænotiones curiosæ sunt, cum ea scire cupimus, quæ vel sine ipso inania sunt, vel superflua, vel prohibita, & quæ indigna quæsitu. Ioan. Franc. Pic. Mirandulan. de prænot. lib. 8. cap. 2. chart. 675.

Prænotoscere recte optare licet, quæ in hac vita nobis sit

bene, & in futura feliciter ac beate. Ea omnia sunt, quæ ventura nobis indicauit Deus per Iesum Christum, per Apostolos, per prophetas de mundi fine, de iustorum æternis præmijs, de penis impiorum sempiternis, quæ formidanda in posterum, quæ speranda diuinis literis præcipiuntur, & suadentur, & quæ ad hanc vitam commode, & honeste transigendam conducunt. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. l. 8. cap. 3. ch. 677.

Prænotio a Deo, & bonis angelis si qua petenda est, peti debet, quæ aut natura non insit, ut prudentiæ prænotio, aut liberali, vel honesta arte comparari possit. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione lib. 8. capit. 4. chart. 678.

Prænotiones debitis modis a Deo, & angelis postulare non est nephas. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. de prænot. lib. 8. capit. 4. chart. 679.

Prænotio non est desideranda, & postulanda de inanibus, friuolis, & passim, & frequentissime. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione libro octauo, capit. 5. chart. 680.

Prænotiones, quæ sint, primo reuelantis hominis conditio pensanda, si vnus Dei cultor, & catholicæ ecclesiæ alumnus, nulla hæresis tabe maculatus. Deinde si cum fide, quam profiteretur, vita concordat, corporis temperatura, sanitas, & studium, & videndum qua de causa prænotiones inuulgat, & conditio reuelantis, conuersatioque attendenda si communis, si priuata, si secreta, si publica, si in vita actiua, si in contemplatiuam degit, si vultu affectatis, & deuotionem prætententibus nimiam vitur, si mas, si femina, si vaga, si quieta, si garrula. Ioannes Franciscus Pic. Mirandul. de prænot. lib. 9. cap. 2. chart. 684.

Prænotiones qui affert intrinsecus, si facultas conceditur quærendum est, veteranus ne, an Tyro in hac militia est, si aliquando deceptus, aut, ut deciperetur, tentatus a dæmone in angelum lucis se transfigurante, & si iugi obseruatione deprehenderit eius præsentia præuisaque euentum fortita. Ioan. Franciscus Picus Mirandulan. de prænot. lib. 9. capit. 2. chart. 690.

Præscientia Dei non affert rerum contingentium futuram necessitatem, nisi respectu causæ primæ, quæ necessitas consequentiæ est, non consequentis, & conditionalis, non absoluta. Bessar. Cardinalis in Calumnia. libr. 3. capit. 30. chart. 57.

Præscientiæ Dei non sunt causa res futuræ nec ideo scit, quia futuræ, cum temporale non sit causa scientiæ Dei æternæ, ideo res est futura, quia Deus præuidet, non è contrario. Bessarion Card. in Calumniato. Plat. lib. 3. cap. 31. chart. 57.

Præscientia non decet seraper spectare, sed præteritos quoque circuitus atque futuros. Plotinus En. tertia, lib. 2. capit. 13. chart. 264.

Præsentia siue agenda, siue dicenda nunquam aggrediaris, nisi pro viribus futura prospexeris, nec quicquid agas, vel dicas, cuius nequeas rationem probabilem reddere. Mar. Fic. in epist. l. 3. ch. 738.

Præstantiora ex suis dominantur inferiora, & deteriora seruiunt. Plat. de leg. dial. 5. ch. 838.

Præstantiores euadebant, qui cum Socrate conuersabantur. Plat. in Theage. chart. 372.

Præstans vnusquisque est in eo, quod sapiens est, in quibus autem imperitus est, in eo ineptus est. Plato in Lachete. chart. 395.

Præstantiores sunt meliores deterioribus, senes (ut in summa dicam) iunioribus, parentes filijs: viri mulieribus, & pueris, principes subditis: quos omnes reuereri oportet, & maxime in ciuilibus magistratibus. Pl. de leg. dialog. 11. chart. 933.

Præstantiora, quæ sunt vniformiter, vbique anticipant deteriora, at deteriora potentia superiorum non æquari. Proc. in Alcib. 1. chart. 1918.

Præstantia, quæ sunt, rara sunt, præstantiora maiora, nihil est mediocre, & præstans. Petrus Bembus de imitatione ad Picum. chart. 192.

Præterita præderi ab astrologis, vel in genitura filij genituram patris, vel in fratris genitura fratris genituram non est possibile. Ioannes Pic. Miran. in Astrologiam, lib. 4. cap. 5. chart. 131.

Præuisio confert, quoniam penes eum qui præuidet, nõ erat facultas, per quam non egerit præuisione, huc. n. tendit præuisio, ut non hoc, sed illud eueniat, ubi timetur, ne quid incidat alienum, ubi non hoc, vel illud imminet, sed hoc tantum adest, non est vlla præuisio. Plot. En. 6. l. 7. cap. 1. char. 693.

Præuidere, quæ fieri debent, solo diuino lumine afflati certissime possunt. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrolog. l. 4. cap. 4. chart. 530.

Præstinus color producitur fuluo cum nigro mixto. Plat. in Timæum. chart. 751.

Præui, & iniusti idem faciunt, ac cursores, qui ab infernis bene currunt, a supernis non item. Primo enim celeriter desiliunt, tandem ridiculi fiunt aures ad humeros demissos habentes, & sine corona discedentes: at qui cursores sunt ad finem delati, præmia accipiunt, & coronantur. Plat. de rep. dial. 10. ch. 699.

Præuitatem ut quisque quantum fieri potest, fugiat, conandum est per educationem, & per studia, & disciplinas alioqui culpa magis refreda est ad eos, qui generant, quam qui generantur, & eos qui educant, quam qui educantur. Plat. in Tim. chart. 760.

Præuitas est quasi priuatio, nec se, nec virtutem cognoscit, virtus vero quasi habitus, & se, & per se addito rerum vsu de vitijs iudicare valens. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dial. 3. chart. 1401.

Praxiteles in quodam indorum templo Venerem marmore adeo venustam expressit, ut vix à libidinosis træsuntium conspectibus tuta, & pudica seruaretur. Marfil. Ficinus in Platonice Theologia libro 13. capitul. tertio, chart. 295.

Precando videndum est ne quis se ipsum fallat, mala loco honorum precando. Plat. in Alc. ch. 352.

Precari Deos debemus vniuersaliter, & hæc sit oratio. O Rex magne Deum bona nobis, siue precamur, siue nõ precamur, des, & contra mala cuncta precantibus aufer. Plat. in Alc. 2. chart. 354.

Precatio Lacedæmoniorum est, ut priuatim, & publice semper consimilem precationem faciant, honesta cum bonis Deos ipsi dare, & nil aliud precantur. Plato in Alcibiade 2. chart. 356.

Precandum dijs quid sit maxime, aduertendum est. Plat. in Alcibiade 2. chart. 356.

Precatio vniuersalis, qua bonum solummodo petitur, semper fieri potest. Particularis vero, qua certum aliud, quod bonum videtur, optatur, tunc facienda, cum quid poscendum est quis nouerit. Tunc qui noscit, cum quid bonum, quid malum est, intellexerit, id intelliget cum a mente didicerit, discet cum se ad illam conuertet, conuertet cum purgauerit animam, te nebrasque expulerit, purgabit cum seipsum legitimæ philosophiæ dederit, Tradet, cum suam ignorantiam recognouerit. Nosce ergo te ipsum, templo Apollinis est inscriptum, ne quis temere Deum oraturus accederet. Mar. Fic. in Alc. 2. chart. 1134.

Preciosum est id, quod rarum est. Pl. in Euthyd. ch. 428.

Precones alienas sententias demandatas suscipiunt, & ipsas rursus alijs demandant. Plat. de reg. ch. 165.

Primo falso, vel incõuenienti dato reliqua iam multa inconuenientia sequuntur. Plat. in Crat. ch. 95.

Prime in ordine reru sèpiterarũ ob id, qd prime sunt, in alias cas referri non possunt, q pendet ex primis, esse ab illis accipiunt. Plot. En. 3. lib. 1. cap. 1. ch. 228.

Primum ipsum circa aliud non versatur, sed cætera circa

ipsum quiescentia permanent, & mouentur: motio enim est appetitio, illud autem nihil appetit. Plot. En. 3. lib. 9. capit. 3. chart. 358.

Primum in vnoquoque ordine superioris ordinis formæ præfert. Proc. in Alc. 1. chart. 1912.

Primum hæc habet musera, ut & vnicè perfectiones omnium complectatur, & nihil ultra petat, & omnibus suum impertiat proprium, & cum solum id munus ipsum bonum, & vnum possideat, merito præcipua hæc est appellatio primi. Marfil. Ficinus in Platon. parmenid. capit. 45. chart. 1161.

Primo conuenit proprie incomparabilis ipsa simplicitas, quam ipsam dicimus vnitatem, & comunicabilitas per omnia se diffundens, quam bonitatem ipsam cognominamus. Marfil. Ficinus in Platon. parmenide, capitul. 49. chart. 1164.

Primum in intentione principium est, quod mouet appetitum, & subtracto principio appetitus a nullo mouebitur, & est finis vltimus. Marfil. Fic. in Platon. philebo lib. 1. cap. 2. chart. 1209.

Primum in quolibet genere id simplicissimum. Marfil. Fic. in Plat. phil. lib. 1. cap. 22. ch. 1227.

Primum, quod est in aliquo genere, in eo genere nullam habet causam. Marfil. Ficinus in Plotini En. tertia, lib. 1. capit. prim. char. 1673.

Primum simpliciter, quod est, simpliciter quoque non habet causam. Marfil. Ficinus in Plotini En. tertia, libro prim. cap. 1. chart. 1673.

Primum in quolibet genere, & simplicissimum ibi est, & ibidem continet omnia. Marfil. Ficinus in Plotini En. 4. lib. 3. capit. 5. chart. 1734.

Primum in quouis genere est simplicissimum, omnium itaque primum, ita simplicissimum est, ut non sit quædam certa res simplex, sed ipsa simplicitas. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. cap. 16. chart. 1762.

Primum penitus, quod est, & vltimum, non tendit in aliud. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 9. cap. 4. ch. 1729.

Primum in vnoquoque genere est perfectissimum in illo genere. Ioan. Pic. Mir. in Apolog. ch. 172.

Primum in vnoquoque genere causa est reliquorum sub ea serie contentorum, licet omnia eandem causæ rationem non habeant. Ioannes Picus Mirandulan. in Astrolog. lib. 3. cap. 4. chart. 456.

Principes omnis imperio vitur, ut aliquid fiat, & quæ sunt, alia aiata sunt, alia inanimata. Pla. de reg. c. 165.

Principes sapientes in omnibus, quæ faciunt, non est peccatum, quandiu vnum hoc magnum obseruarint, ut id quod iustissimum est, cum intelligentia, & arte semper ciuibus distribuentes, & seruare ipsos possint, & è deterioribus meliores reddere quantum eius fieri potest. Plat. de regno. chart. 182.

Principibus Tyrannis non conducit, ut subditi magna prudentia sint præditi, & amicitias, ac societates validas contrahant, quas res solent tum alia omnia, tum amor ipse inducere. Plat. in Symp. ch. 285.

Principes, ut princeps, sibi ipsi commodum non considerat neque præcipit, sed subdito, & cui ipse præest. Plat. de repub. dial. 1. chart. 564.

Principes, & custos reipublicæ is est eligendus, qui semp, & dũ puer est, & dũ adolescens, iteque vir, examinatur, & integer, & incorruptus euadit, & honores ipsi, & viuo, & mortuo contribuenti, ita ut sepulchrorum, & aliorum monumentorum maximos honores consequatur, qui vero talis est, non est is reprobandus, & explodendus. Plat. de repub. dialog. 3. chart. 598.

Principibus ciuitatis, & custodibus filij succedere debent, si virtute præditi erunt, sin autem, non ipsorum filij, sed qui musicæ, & gymnasticæ operam dederit, & experti boni ciues vtilitatis ciuitatis studiosi sunt, quod pro natis ex auro, argento, ære, & ferro intelligendum est. Plat. de repub. dial. 3. chart. 599.

Prin-

Principes multo mendacio, & deceptione uti debent ad subditorum vtilitatem. Plato de repub. dial. 5. ch. 621.

Principibus causæ in ciuitate iudicandæ sunt demandandæ, & nihil magis cupide iudicabunt, quam ut singuli neque aliena habeant, neque suis priuentur. Plato de republica dialog. 4. char. 601.

Principes ciuitatis amantes, dum voluptatibus, & doloribus tentantur, neque in laboribus, neque in timoribus, neque in vlla alia rerum mutatione discedant, aut si quis hoc præstare non poterit, reprobetur. qui autem vbiq; integer euadit, velut aurum, quod in igne probatur, is princeps constituatur, & ei munera dentur, & viuenti, & mortuo. Plato de rep. dial. 6. ch. 641.

Principes vitam principatu potiores si habebunt, ciuitas bene se habebit. Plato de repub. dialo. 7. char. 651.

Principes in bona ciuitate reuera diuites esse debent, nõ auri, sed cuius felicem diuitem esse oportet, bonæ, & sapientis vitæ. At si inopes & egeni priorum bonorum ad publica accesserint, hinc bonu rapere oportere putantes, fieri non potest. Plato de republica dialogo septimo. chart. 651.

Princeps ebriorum sobrius esse debet, alioqui ebrius omnia subuertet, quæcunque sint quorum curam habeat siue naues sint, siue currus, siue exercitus, siue quid aliud gubernet. Plato de legibus dialog. 1. char. 793.

Principes, & subditos in ciuitatibus esse necessarium est. Plato de legibus dialog. 3. char. 817.

Principes ministri legum appellandi sunt, non nouationis nominis studio, sed quod circa hoc præ omnibus salutem & contrarium ciuitati esse puto: in qua enim ciuitate subdita est lex, & non dominatur, ei paratum interitum video. Plato de legibus dialogo 4. ch. 832.

Principum electionis omnes participes sint, qui equestris, aut pedestris armâ gestare possunt, & vitium ætatis suæ tempore bello interfuerunt, & electio fiat in templo: vnusquisque nomen patris, & tribus, & populi, ex quo est, ad aram Dei in tabula scriptum ferat, & suum nomen eodem modo adscribat. Liceat vnicuique pro arbitrio, ut quæcunque tabula non e sententia sua sibi scripta videtur, eam tollat, & in forum non minus quam per dies triginta ponat. Tabulæ vsque ad trecentas iudicæ ostendant principes vnuersæ ciuitatis conspiciendas. Ciuitas autem ex his accipiat, quas quisque uoluerit. Ex his vero delectos centum, rursus secundo omnibus ostendant. Tertio autem ex centenis his accipiat quisque quancunque uoluerit per eosdem procedens: triginta uero & septem, quibus plura suffragia obtigerunt, suo iudicio magistratus declarant. Plato de legibus, dialog. 6. char. 851.

Principes non auri inopia, sed amicorũ defectu pereunt. Plato Dionysii. epistol. 1. char. 973.

Principes tales debent præstare seipfos, quales videri uolunt. Plato Dionysii. epistol. 4. char. 980.

Princeps subditum vbi timet, neque bonum, neque diuitem, nec robustum, nec fortem, nec bellicosum vnquam fieri permittet. Plato de leg. dialog. 8. char. 890.

Principes veritate, iustitia magnificentia, præstare debent & prudentia tantum alios superare quantum viri pueros. Plato Dionysii. epistol. 4. chart. 980.

Princeps legitimus non minus, quam pater curat subditos. Philo. Iud. de vita Mosis. lib. 7. char. 435.

Principes non sunt creandi sorte, ut nec medici sorte capiuntur, sed peritissimi. Phil. Iud. de crea. princ. c. 455.

Principes super mundum ut Magi putant, præcipui tres sunt: Oromasis, Mitris, & Arimanis, idest Deus, Mens, Anima. Dei proprium est vnitatis, mentis ordo, animæ motus. Marfil. Ficinus in Platon. Theologia, lib. 4. cap. 1. chart. 130.

Principis officium est circumspecta prouidentia, iustitia elemens, sublimitas humilis, humilitas sublimis. Mar. Fic. in epistol. lib. 3. char. 744.

Principi nil periculosius est, quam si quamplurimi eum contemnant, uel oderint, uel nimis inuideant. Contemptus vitatur scientia, grauitate, integritate: odium innocentia & humanitate lenitur: inuidia munificentia, magnificentiaque se datur. Marfil. Ficinus in epistol. libro quinto. chart. 397.

Principis domus esse debet Dei tẽplum, prudentiæ oculis, libra iustitiæ, fortitudinis sedes, regula temperantiæ, honestatis exemplar, charitatis, splendor, fons gratiarum, musarum chorus, Oratorum. Poetarumque Gymnasium, Philosophorum, Theologorumque sacrarium, prudentum senatus, ingeniorum fomentum, præmium litteratorum, pauperum mensa, bonorum spes, refugium innocentum, præsidium miserorum. Marfil. Fic. in epistol. lib. 5. char. 798.

Principes in Republica nunquam bonos fore existimo, nisi viri sint probatissimi, statim a tenera ætate diligenter exculiti. Marfil. Fic. in Plat. lachetem. char. 1307.

Principes sapientes honorent, sapientes libenter principibus consulant, morale præceptum est apud Platonem. Nam sapientia sine potentia paucis prodest, & potentia remota sapientia obest multis, & quo maior, eo perniciosior. Marfil. Fic. in Plat. epistol. 2. char. 1530.

Princeps nec sibi, nec vni seipsum credere debet, sed plures consultores habere, & admodum senes, quos experientia rerum diuturna docuerit, quorum mores constantissima fama commendat, ac res ipsa manifestissima probet. Marfil. Fic. in epistol. lib. 5. char. 797.

Principum quales sunt mores, tales sunt ciuium reliquorum, nec alia de causa mores ciuium facilius, & citius, quam ex hac mutari posse compertum est. Marfil. Fic. in Plat. de legib. dialog. 4. char. 1497.

Principis magna est laus, & gloria, nec non reipublicæ utilitas, esse ei adiunctum aliquem velut Neflorem, cuius consilij cuncta gerat & administret. Sebast. Fox. in præfat. in Plato. phæd. chart. 7.

Principis, & cuiusvis rei præsidetis proprium est eius vtilitatem, non propriam quærere, quando propterea præficiatur, ut illi tantum consulat. Sebast. Fox. in primum Plat. de repub. dialog. chart. 42.

Princeps raro eo animo regnat, quo imperium accipit. Franc. Patric. de repub. lib. 1. tit. 1. char. 9. terg.

Principes grauius peccant exemplo quam culpa. Franc. Patric. de regno. lib. 1. cap. 7. char. 22.

Principibus nil infelicius est, quam velle agere quæcunque possunt. Franc. patr. de reg. lib. 2. cap. 1. ch. 53. terg.

Principis solertia sit solum videre, cui rem pecuniariam credat. Franc. Patric. de regno. lib. 2. cap. 3. c. 79. terg.

Princeps pius, & Deo, numinibusque optime conciliatus, bene ab omnibus audit, cuncti eius dicto obtemperant, & eius fidei libere se credunt. Franc. patric. de regno lib. 2. cap. 16. char. 94. terg.

Principes in re bellica excellentes facit exercitatio à tenetis annis. Franc. Patr. de reg. in proemio lib. 3. ch. 98.

Principes quales sunt, tales sunt eius populi. Franc. patr. in proemio de regno lib. 3. cap. 9. char. 98. terg.

Princeps ociosus aut moleste degit, aut minus digna medatur. Franc. patric. de regno lib. 3. cap. 9. char. 128.

Principis optimi munus est veritatem omnibus in rebus diligenter indagare, & eam inuentam defendere. Franc. patric. de regno lib. 4. cap. 5. char. 155. terg.

Princeps optimus maledicta in se potius inibet, quam vlciscatur. Franc. Patr. de reg. lib. 4. cap. 6. ch. 157. pag. 2.

Principis aures delectationem accipere debent rerum honestarum; nam qui turpia libenti animo audiunt, se turpem esse arguunt manifeste. Franc. patric. de regno. lib. 4. cap. 15. char. 189.

Principis boni est ærumnas tolerare, & nullum honestum laborem detrectare, nec per ignauiam committere, ut nimis delicatus esse videatur. Franciscus Patric. de regno lib. 5. cap. 18. char. 230. terg.

Principis personam sustinere magnum onus est inter mortales: nam non solum hominum animis, sed etiam oculis inferuire debet: etenim serenam & pacatam coelestem maria omnia tranquilla & pacata reddidit, & omnis tempestas & fluctatio ex illius serenitate quiescit; sic ex principis vultu, ac serenitate omnium civium animi placantur, & in communi spe omnium concordia augetur. Franc. Patric. de reg. lib. 7. cap. 10. ch. 317.

Princeps, qui facile audit, multorum iniurias cohibet. Franc. Patric. de reg. lib. 8. cap. 18. char. 375.

Principes desinunt esse principes, cum qui obedire debent, non obedientiam præstant. Francisc. Patric. de regno, lib. 9. cap. 4. chart. 390.

Princeps optimus omnia intelligere velit ne à paucis illis, qui chariores ipsi sunt, decipiat, sed ignoscendo sit clementior. Franciscus Patricius de regno, libro 9. cap. 12. char. 403. pag. 2.

Principes sapientes in rebus arduis populi sententiam sciscitari solent, quo minus fortunæ, & multitudinis inuidiæ obnoxii sint, & ut cum multis onus maximarum rerum sustineant. Franciscus Patric. de reg. lib. 9. cap. 16. chart. 409. pag. 2.

Principatum tres sunt formæ, vnius, paucorum, multitudinis, ex quibus quinque fiunt ad violentum, & voluntarium respicientes, & ad paupertatem, & diuitias, & ad legem, & iniquitatem, quæ in ipsis fiunt ex duobus utrunque bifariam diuidetes. Vnius principatum appellant, velut duas species exhibentem hominibus, tyrannidem, & regno. At in qua ciuitate pauci dominantur, in optima tum dominium, & paucorum potentia diuidunt. Popularis nullo modo mutat nomen. Plato in dialog. de regno. char. 180.

Principatum gerentem virum virtuti adæquatam, & quantum fieri potest perfecte assimilatum, & verbis, & factis nunquam viderunt homines. Plato de repub. dialogo 6. char. 639.

Principatum illi, qui principes futuri sunt, si non ambiunt, citra seditionem maxime habitari potest ciuitas. Plato de repub. dialog. 7. chart. 650.

Principatus in ciuitate si eo deuenerit, ut de ipso pugnetur, domesticum iam, & intestinum est tale bellum, & ipsos perdet, & reliquam ciuitatem. Plato de repub. dialogo septimo. char. 851.

Principatum si quis sumit volens, & non coactus, turpe est. Plato de repub. dialog. 1. char. 566.

Principatum si quis gerere nolit, maxima poena est, ut deteriori subiectus sit, quam formidantes moderati viri principatum gerunt. Plat. de repub. dial. 1. char. 566.

Principatum gerunt boni, non ut ad bonum, nec ut voluptatem in ipso percipiunt, sed ut ad rem necessariam. Plato de repub. dialog. 1. char. 566.

Principatum bis, qui gerere velle debent, mercedem constitutere oportet, aut pecuniam, aut honorem, aut penam si non volunt, cum non sibi optimum curant, sed subditi. Plato de repub. dialog. 1. char. 566.

Principatum boni, nec mercedis causa nec honoris gerere volunt: nam aperte principatus gratia mercedem exigere nolunt, mercenarij nolunt vocari, neque si clam ex principatu accipiant, feres; nec honoris causa: non enim sunt ambitiosi. Necessario ergo poena illis adesse oportet, si principatum gerere velle deberent. Plat. de repub. dialog. 1. char. 566.

Principatus est prouidentia vniuersi. Spensippus in Plat. definitio. char. 1964.

Principatus extero non est dandus: primo, quia spoliatis subditis sibi magnam aurum & argenti, & pecorum vim colligat: secundo, quia propter sua priuata commoda gentem trahat in regionem aliam. Philo Ludæus de creat. princ. chart. 456.

Principatum petere, & magistratus ambire nemini licet. Marsil. Fic. in plat. de repub. dialog. 1. char. 1398.

Principatus vnius excellentior est multis. Francisc. Patric. de regno lib. 1. cap. 13. char. 39. pag. 2.

Principia quot dicuntur modis, & quot sunt.

Principia rerum alij tria, quæ sunt, posuerunt, pugnantque; aliquando inter se, aliquando amicitia facta nuptias contrahunt, & partus edunt, & alimenta editis præbent. Alius duo dixit, calidum frigidum, humidum siccum, ipsaque collocat, & elocatur, quod vero est apud nos Eleaticum genus, a Xenophane & superioribus adhuc originem ducens velut ea, quæ omnia appellantur, vnum sint, ita rem fabulis exequitur. Ionice vero & sicula Musæ tutissimum esse excogitarunt ambo complicare, & dicere, quod id, quod est, & multa, & vnum est, verum & amicitia, & inimicitia coheret, dissidens enim semper consentit, dicunt rigidiores musæ. Verum molliores hæc quidem ita semper se habere laxarunt. Ex parte vero aliquando omne dicunt vnum, & amicium ex Venere, aliquando multa, & ipsum sibi inimicum, ob quoddam dissidium. Plato in sophista. chart. 149.

Principium vnum qui ponunt, multa ponunt. Nam totum aut vnum est, aut aliud ab vno: si aliud, non vnum, si vnum, habet medium & extrema, ergo non vnum, sed etiam sic duo ponunt. Plato in sophista. char. 150.

Principiorum numerum minore esse quinque, id est, essentia, motus, status, idem, alterum, impossibile est. Plato in sophista. char. 156.

Principia rerum tria: vnum ut exemplaris species, quæ intelligentia percipi potest: alterum exemplaris imitatio, quæ originem habet, & videri potest: tertium quod sit, ut omnis originis receptaculum, & nutritrix. Plato in Timæum. char. 742.

Principia duo rerum esse impossibile est, & inuicem, & in vniuerso contraria, & repugnantia: nam sic & Deus à detrimento procul non aberit, & tunc erunt ordinata, semperque pugnantia: at bonum pacis, amoris, & pax a Theologis appellatur, ideo bono omnia amica, & malum nec in Deo est, neque commercij diuini quicquam habet. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus, chart. 1078.

Principia rerum tria ponit Aristoteles, materiam, formam, priuationem. Materia cultum & ornatum, formam, scilicet desiderat. proprie & principaliter est species, ex accidenti materia, quod non est proprie, & principaliter priuatio. Chalcid. in Timæum. char. 59. pag. 2.

Principia aut terminata sunt numero dicimus, quod veræ causæ, & principia omnium, & vnum, & indeterminata dualitas, utraq; hæc supergreduuntur, quæ in diuisione assumuntur: vnum numero, & in diuisione materialibus solis formis conuenire, quoniam vnum, quod immateriale est, non minus est omnia quam vnum, & quod in formis est terminatum. Syrianus in secundo metaphysices, vel tertio secundum Latinos. char. 6.

Principium rerum vnum est. Vocatur vnitatis, quia per excellentissimam simplicitatem supereminet omnia: per veritatem producendo dat esse omnibus: per bonitatem producta ad se reuocando præstat & bene esse, uel (ut Ioannes Apostolus ait) unitatem esse principij, veritatem principij, rationem, bonitatem principij rationalis amorem, quæ libenter amplectitur. Amelius. Marsil. Fic. in plat. Theol. lib. 2. cap. 3. ch. 96.

Principium vel voluntatis est, uel fortis, perseverantia uirtutis. Marsilius Ficinus in epistol. libri 1. char. 656.

Principij rerum omnium consideratio duplex. Vna, qua omnia inde profluunt, & semper dependent. Altera, ut ab omnibus est eminentissime segregatum. Marsil. Ficinus in Diony. Areopag. de Trinitate. char. 2017.

Principia tria Platonicæ ponunt: Diuinitatem, naturam, artem. Tria quoque opera: diuinum, naturale, artificiosum. Tres sunt horum operum rationes: idealis in

in Deo, seminalis in natura, artificiosa in arte, quid agitur, secundum naturam, vel diuinitatem, vel artem, ex quadam causa determinata, & propria ratione agitur, & id bonum est. Malum vero, quod contra diuinitatem, vel naturam, vel artem fit, non habet definitam alicubi causam, nec rationem propriam, vel efficientem, vel exemplarem, sed ex causis temere confluentibus accidit. Marsil. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1085.

Principia rerum quinque sunt, de quibus in quinque suppositionibus agitur. Prima de primo Deo, secunda de intellectu primo & ordine intellectuali, tertia de anima & suo ordine, quarta de materiali specie, quinta de informi materia. Marsil. Fic. in Plat. Parmenide cap. 5. char. 1166.

Principium vnum sufficit, & plura fingere vanum est. Marsil. Fic. in Plat. Parm. cap. 57. c. 1172.

Principia rerum quinque nominat Plato: essentia, motus, status, idem, alterum. Sed si esse addas, erunt sex, qui numerus perfectus est; & si addas Deum supra sex septem erunt, qui est naturæ terminus. quibus si addas infinitum & terminum 9. erunt, in quo numero omnia finiunt. Marsil. Fic. in Plat. Phil. 2. cap. 2. c. 1256.

Principium rerum omnium vnum & immobile ponit Parmenides, & Melissus, & Eleates Zeno, quorum dogma in libro de vno Plato exponit, & approbat. Marsil. Fic. in Plat. Theat. c. 1276.

Principium cuiusvis operis maximum quoddam est in tenera præsertim ætate facile vtrinque formabili. Marsil. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. c. 1400.

Principium ternum nominasse Platonem non est mirum, id est Deum, mentem & mundi animam. Nam Deus per se vnus, bonusque existit, cumque vnitatis & bonitatis amplissima sint, sequitur, ut Deus per se sit omnino. Mente vero summam Deo proximam per Deum esse, quatenus vnum quiddam est & bonum, & per se quatenus mens est & ordo naturæ secundæ. Mundi denique animam productam quidem & ipsam a primo Deo, qua vnum atque bonum, productam quoque ab ipsa mente, qua mens, sed qua per se mobile est, a se ipsa productam. Marsil. Fic. in Plat. epist. 2. c. 1531.

Principia tria rerum præcipua sunt, bonum, prima mens anima mundi. Sicut in anima mundi hæc ipsa mundi membra illinc genita collocari non debent, ita nec mobiles animæ discursiones, affectionesque pendentes ab intellectu sunt in intellectu ponendæ. Ita denique nec intelligentiæ, & speciei rerum intellectui propriæ pendentesque ex bono attribuendæ sunt ipsi bono. Marsil. Fic. in Plat. En. sexta, lib. septimo, capit. 42. chart. 1794.

Principium est Dei filius, per quem facta sunt omnia. Io. Pic. Mir. in Heptap. in exposi. dictio in prin. c. 59.

Principia rerum naturalium qui admiscere, alij corporea simul, & incorporea, specialia, & materialia miscuere, Deum vel Dei ideas, & materiam, quam plerique Platoni tribuunt. Aristotel. materiam, formam, priuationem, Pythagoras ex numeris composuit principia. Mathematici nonnulli fines corporum posuere. Straton physicus qualitibus naturalibus solum contentus fuit. Democritus indiuisibilia corpora. Epicurus atomos. Alii varii in numero principiorum fuisse, nam vnum, duo, tria quatuor, & quinque posita fuisse. Nec ita minor difficultas fuit in rei natura, & qualitate. nam aliquis vnum, alius terram, alius aquam, aerem alius, ignem alius, & sic de aliis, ita ut quidam infinita principia opinati sunt. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. l. 1. cap. 10. c. 758.

Principium potius vnum quam multa afferuit Plato, cum magis ad rationem finiti quam infiniti se habeat. Gab. Burat. de ideis l. 1. c. 18. pag. 2.

Principia Aristoteles in natura tria ponit, ut Plato, sed

maxime differunt, quia Plato non distinguit priuationem a materia, in qua Aristoteles inuenit suum multis verbis commendat lib. primo physicorum. Iac. Carpent. in Alc. præfat.

Principium vnum rerum omnium ut est, sic vnam & eandem de eo scientiam semper apud omnes fuisse, ratio multarum gentium ac litterarum monumenta testantur. Aug. Steuc. de per. phil. l. 1. cap. 1. c. 1.

Principia rerum duo veteres statuerunt, mentem Deum que agens, naturam vel materiam, quam necessitatem Plaro appellat. August. Steuch. de peren. phil. lib. 1. capit. 10. chart. 10.

Principia platoniorum tria, Deus, mens, anima. Augul. Steuc. de per. phil. l. 1. cap. 14. c. 14.

Principia duo rerum ex Orpheo, Deus, & Chaos. Aug. Steuc. de per. phil. l. 7. cap. 10. c. 147. ter.

Principia omnium, quæ generantur duo esse dicuntur, forma, atque materia. Leo Heb. de Am. dial. 2. c. 100.

Principia quid sunt & quæ.

Principium rerum est, a quo existit & ipsum esse, & omnia quomodolibet existentia, omne principium, omnis terminus, omnis vita, immortalitas omnis, omnis sapientia, totus ordo, omnis potestas, omnis harmonia, omnis custodia, & conseruatio, firmitas omnis vniuersa distributio, omnis intelligentia, ratio, sensus, habitus, totus status, vniuersus motus, vniuersus temperies amicitia, quæuis conuenientia, cuncta discretio, quilibet terminus, unaquæque definitio, & reliqua quocumque eo ipso quo ipsa sunt entia, omnia essentia suis quæque characteribus imprimunt. Dion. Areopag. de diuin. nomin. chart. 1095.

Principia qui ponunt figuras naturales, non mathematicas, non oppositiones Aristotelis destruent. Bess. Card. in Cal. Plat. l. 2. cap. 10. c. 29. ter.

Principia Parmenides, & Melissus non naturalia, sed theologica ponunt. Bess. Card. in Cal. Plat. lib. 2. capit. 11. chart. 30.

Principium est ipsa simplicitas infinita. Marsil. Fic. in Dion. Areop. de trin. c. 1015.

Principium omnium illud est, cuius omnia participia quodammodo sunt, ac propter participationem quandam appetitu quodam ad ipsum omnia conuertuntur, habentia videlicet ad ipsum habitudinem quandam inde tributam, illuc sua omnia referentem, ut vnde primo facta sunt, inde præcipue perficiuntur, & feruentur. Marsil. Fic. in Plat. Parm. cap. 42. c. 1158.

Principium omnium esse oportet imparticipatum & sui iuris, & in seipso tantum, id est non in aliquo, ne cogatur aliunde pendere, & non debet habere duplicem in se naturam, sed vnum esse penitus absolutum. Marsil. Fic. in Plat. Parm. cap. 41. c. 1158.

Principium in vnoquoque genere id est, quod sibi est maxime omnium vniuersum, & ante omnia simplicissimum. Marsil. Fic. in Plat. Parm. cap. 48. c. 1163.

Principia prima omnium æque summa esse non possunt. Marsil. Fic. in Plat. En. 2. l. 4. cap. 2. c. 1642.

Principium non est factum, ex ipso enim omnia fieri necesse est, nec vnquam perire potest. Gab. Burat. de animal. natural. lib. 3. c. 82. ter. g.

Principia ut prima & generationis, & ingenitarum rerum.

Principia eorum, quæ generantur, sunt velut subiectum. materia. velut ratio formarum, species siue idea, opificia eorum sunt corpora, terra, aqua, aer, & ignis. Tim. Loc. de mundi ani. & nat. c. 1041.

Principium incorruptibile quous modo entium omnino sunt principia, quæ vero sunt corruptibilia, Tom. 3. X x 2 non

non omnia & incorruptibilia sunt. Syrianus in secundo metaphysic. vel in 3. secundum latinos. char. 7. Principium omnium non est omnia, sed illo modo est vniuersa, quod ibi quasi cuncta concurrunt, imo nondum sunt sed erunt, ipsum vero vnum est omnia. Et quia nihil erat in ipso, ideo ex ipso sunt omnia, & vt ens fiat, ob hoc ipsum vnum non est ens, sed ens progenies eius est, & prima genitura. Quod vero inde factum in ipsum cōuersum est, & impletum, & tale euasit vt respiceret in se ipsum, & intellectus prodiret. At status ipsius erga illud ens efficit, aspectus autem ad se ipsum fecit mentem, cum incumbit erga se ipsum, vt cognoscat, simul intellectus atque ens euadit. Sic itaque ens vt & ille similia facit secundū potentiam profusionis quam plurimam. Species autem ipsius hæc quoque est, vt ipsum ex ipso ante profudit, atq; hic ex essentia actus est anima, id ex illo manente facta, etenim intellectus superiore manente est effectus. Hæc non permanendo facit, sed simulachrum commota producit. Suspiciens illuc vnde manauit impletur, progressa vero in motum alium & oppositum, suum efficit simulachrum, id est in animalibus statum, in plantis naturam, nihil a suo superiore segregatur, atque diuiditur. Quamobrem hominis anima progredi ad plantas vsq; videtur, quia ipsius est, quod est in plantis, non tamen vniuersa est in plantis, sed illis insinuata sic inest, quoniam eatenus ad inferiora processit. Plot. En. quinta, libr. 2. cap. 2. chart. 494.

Principium primum esse non potest, si nihil ab illo procedat, & præstantissimum esse debet. Plotin. En. quinta, libr. 4. cap. 1. chart. 517.

Principium non potest esse corpus, si quidem nullum corpus simplex, & omne corpus sit, ideo non potest esse principium, quod ingenitum esse debet. Plotin. En. 5. libr. 4. cap. 1. chart. 517.

Principium primum omnia imitantur ad perpetuitatem, & bonitatem complendam. Plotinus En. quinta, libr. 4. cap. 1. chart. 517.

Principium primum cum non sit in alio, & cætera superioribus insint, ipsum cuncta complectitur; non adest vt non comprehenditur, vt est a quolibet liberum, nusquam prohibetur adesse. Plotinus Enneid. quinta, libr. 5. cap. 9. chart. 528.

Principium primum est essentia præstantius. Plot. En. 5. libr. 5. cap. 11. char. 530.

Principium primum supremum est, quod non intelligit; secundum, quod intelligit primo; tertium, quod secundam quandam intelligentiam habet. Plotinus Enn. 5. libr. 6. cap. 2. chart. 534.

Principium primum rerum optimum est, & ipsum bonum, quod anima sequitur, quod lumen menti infundit, cuius vestigium hæc passim concitat, mentem & animam ad se trahit, & ab errore reuocat, vt penes ipsum denique conuiescant, ab ipso omnia sunt, nihil melius ipso, per se sufficientissimum. Plotinus Enne. 6. libr. 7. cap. 23. char. 715.

Principio primo non accidit contingens, vel fortuitum, nec necessitate operari; nondum enim necessitas erat, sed quod oportuit esse, nec agere secundum bonum, sed ipsum existere bonum, et cum inueneris infinitum omnia quæ sunt post illud, dicere poteris; illud vero nullum eorum esse dices, sed tanquam vniuersam potestatem reuera sui ipsius dominam, quod vult existentem, imo quod vult, in res proijcientem, dum excellentior ipse est omni voluntatis actu, & eiusmodi actum sibi subdit. Plotin. En. 6. libr. 8. cap. 9. char. 742.

Principium primum non debemus aliqua affirmatione appellare, sed potius ab illo omnia sunt neganda. Plot. En. 6. libr. 8. cap. 11. char. 745.

Principium primum quid existat, oportet nos incertamente silentes hinc abire, nec quicquam ulterius in-

dagare; nam omnis quæstio quærit, vel vtrum sit vel ne; vel quale, vel quid, vel propter quid. Non propter quid, quia non est supra illud principium. Non quale, quia nihil illi accidit. Quid declarat potius de illo non esse inquirendum, nec de eo dubitandum est. Plotin. En. 6. libr. 8. cap. 11. char. 745.

Principia prima sunt intellectus, ens, alteritas, identitas, intellectus quatenus intelligit, ens vt intelligitur, & actus intelligendi esse non posset, nisi esset alteritas, & idēitas, & his quatuor oportet adiungere motum & statum, & ex his, vt principijs reliqua proficiscuntur. Plot. En. 5. libr. 1. cap. 4. char. 885.

Principio rerum primo maxime conuenit, & ad eum spectat tum simplicitas, & supereminens singularitas, tum virtutis propagatio vsquequaque diffusa. merito inde vnum, hinc bonum nominatur. Marfilii Fic. in Diony. Areopag. de Trinit. char. 1016.

Principium primum non est multiplex in natura, vel in actione, quia quam plurima facit, sed potius contra, quia est infinite simplex, ideo est primum, & idcirco illinc omnia proficisci. Et quoniam propter miram simplicitatem est ipsa vnitas, virtutem habet infinitam cuncta createntem, si quidem in singulis quatenus vnaquæque rerum magis vnita est, eo potentior est, efficit que plura. Marfilii Ficinus in Diony. Areopag. de diuinis nominibus char. 1061.

Principij primi prærogatiua est, vt circa ipsum pro virtute & actione sit substantia, & substantialis actio mox post ipsum in medium afferenda. Marfil. Fic. in Plato. parmenide cap. 64. char. 1178.

Principium primum est, quod omnia facit. Marfil. Fic. in Plat. phileb. libr. 1. cap. 1. char. 1207.

Principium primum præstantiore quadam ratione, quam cognoscendo seipso fruitur, & anima eo fruitur excellentiori forsan cognitione quam intellectualem, vel potius eminentiori quodam pacto quam cognoscendo. Marfilii Ficinus in Plotinum Enneid. tertia, libr. 8. cap. 3. char. 1725.

Principium vniuersi primum solum propter summam primi simplicitatem numerum non admittit, reliqua rerum genera, scilicet mentis, animæ, naturæ, corporis, & recipiunt numerum specialem, & iam habent tanquam ad commune totius bonum maxime pertinentem. Marfilii Ficinus in Plotinum Enne. quarta, libr. 3. cap. 3. char. 1732.

Principium rerum non habens cum intellectu proportionem, supereminet genus intelligibile, igitur est ente superius. Marfilii Ficinus in Plotin. Enn. quinta, libr. 5. cap. 6. char. 1764.

Principium omnium, quod propter inestimabilem eminentiam, & simplicitatem vnum ipsum cognominatur, nec in se vllum habet æstimabilem numerum, nec cum rebus in aliquo conuenit. Alioqui si cum rebus conueniret, duo sequeretur absurda. Primo quod hoc erit ex communi conditione, & sua quadam proprietate compositum. Secundo quod hæc ipsa natura communis tanquam simplicissima vniuersaliore erit ipso superior, nec in se numerum habet essentialē, qualem Plotinus excogitat in essētia prima, videlicet multitudinem rationum formalium absolute inter se distinctarum etiam absque intelligentiæ actu, nec numerum habet in se in quantitatis genere compræhensum; numerum ad quantitatem pertinentem, qui constat ex vnitatibus, reducit ad unum ipsum proprium principij quantitatis, numero quouis excelsus. Numerum quoque formarum essentialium ad unum similiter reducit essentialē, hoc demum simpliciter ad ipsum unum. Marfilii Ficinus in Plotin. Enn. quinta, libr. 5. cap. 4. char. 1764.

Principium primum non aliter Plotinus, atque Dionysius Areopagita, putat esse super intelligentiam, vitam, essen-

essentialē. Marfilii Ficinus in Plotin. Enne. sexta, libr. 6. cap. 6. char. 1799.

Principium rerum primum aliqui philosophi fatebantur, sed numero non conueniebant, nec essentia siue natura, nec sede; nam stellas deos esse cœlestes Anaximandro placuit; Democrito visum est Deum esse mentem igneam, animam mundi; corporeos deos putauit Epicurus hominum figura, sed ab hominibus longe discretos: Stoici diuinam substantiam intelligibilem & igneam esse decreuerunt, carentem forma, transmutari autem in ea, quæ vult, & omnibus assimilari fieri, nec id consone. Nam antiqui aliter, recentiores aliter decreuerunt. Alij ignem Deum esse dixerunt, Cleanthes Solem, Pythagoras vnitatem, principium, & Deum esse opinatus est. Lydis, & Philolaus, alter numerum ineffabilem, alter maximi intumque numeri summam. Plato principium rerum omnium Deum magna voce testatur in ignea substantia, Aristotele Deum supremum in æthereo supremo corpore collocauit, sed aliud alij dixerunt Platonici; Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ genitum libr. 1. cap. 9. char. 755.

Principia prima propter eorum simplicitatem si ab alijs differunt, hoc non est ratione differentiæ, sed seipis, vt homo differt ab asino rationalitate. Gabr. Buratell. de ente & vno libr. 2. char. 81.

Principiorum primorum in contrarietate Platonem ab Aristotele notari videmus, quod solus inter veteres philosophos eam materiæ tribuit, magnoque & paruo exprimat. Iacob. Carpent. in Alc. præfat. char. 268.

Principia vt ad cognitionem pertinent, & motum.

Principiorum cognitio ex sensu prouenit. Ioan. Franc. Picus Mirandula in examen vanitatis doctrinæ genitum libr. 5. cap. 2. char. 1012.

Principium motus quod est, Plato vult semper moueri, & immortale esse. Iac. Carp. in Alc. præfat. char. 268.

Principiorum proprietates, & ordo.

Principia maxime consideranda sunt, quia dato vno falso, multa sequuntur. Plato in Cratylo. char. 95.

Principium factum non est, ex principio enim necesse est fieri quidquid sit, & ipsum ex nullo. Plato in phædro. char. 316.

Principium cuius vis operis maximum est, tum alijs, tum cuius iuueni & tenero. Plato de rep. dial. 2. char. 580.

Principium dimidium totius operis in proverbis dicitur, & bene incepisse omnes semper laudant: at mihi plusquam dimidium esse videtur, & nemo ipsum si re ete fiat, vnquā satis laudabit. Plat. de leg. dial. 6. c. 851.

Principia rerum omnia per communem ipsius esse participationem & sunt, & principia sunt, & primo sunt, deinde principia sunt. Dion. Areop. de di. no. c. 1094.

Principia rerum nec ex se nec ex alijs originem trahere debent, sed omnia ex iisdem substantiam mutuari. Chalcid. in Plat. Timæum. char. 62. terg.

Principia numero quidem minima sunt, potentia vero vniuersorum generatiua incompræhensua. Syrianus in 2. metaph. vel in 3. secundum latinos char. 25.

Principium in seipsum permanet, nec in vniuersum diuiditur, alioquin si diuidatur, perdit statim vniuersū. Plot. En. 3. libr. 8. cap. 9. char. 351.

Principium non est omnia, sed omnia potius a principio sunt. Plot. En. 3. libr. 8. cap. 8. char. 351.

Principijs negatiuæ orationes conueniunt. Proclus in Eucl. libr. 2. cap. 11. char. 54.

Principium ad vnum omnia, quæ in cœlo sunt, & sub cœlo, & super cœlum, referuntur similiter. Marfilii Ficinus de Sole cap. 13. char. 975.

Principii virtus tanquam immensa, fortiter attingit omnia, nec vsquam cohiberi potest. Marfil. Fic. in epistol. libr. 1. 2. chart. 147.

Principium aggredi non debemus, nisi finem ipsum, & optimum, & certum ante perspeximus. Mar. Fic. in epist. l. 5. char. 777.

Principium omne supereminens alicuius multitudinis, & maxime vnum, procreat prius multitudinem sibi similem, id est vnitates quasdam eminentes sibi que similes, quam multitudinem sibi longe distantem, & vniōnes singulorum in multitudine proprias. Marfilii Ficinus in Platonis Parmenide, capitul. 52. chart. 1166.

Principiorum ordinibus nullis connumerari debere, existimant platonici ipsum bonum, ipsum intellectum, mundi animum, Bonum sæpe patrem nominant, intellectum filium, animam mundi spiritum, Si trinitatis huius eandem volunt esse substantiam, sunt quasi Christiani Catholici. Marfilii Ficinus in Plato. Parmenide capit. 94. chart. 1198.

Principium quodcumque in eo, quod principium, ab alio effici nequit. Marfilii Ficinus in Plato. Phædrum. capit. 6. chart. 1367.

Principium simplicissimum esse debet, & optimum, at nihil vnitatis simplicius, vel bonitate melius, nec vnitatis bonitate melior, nec bonitas vnitatis simplicior. vnum ergo sunt ambo, summusque Deus, & id totum super essentialiam est & super mentem. Marfilii Ficinus in Plat. Timæum capit. 8. chart. 1441.

Principia vniuersi superiora producant quæ sequuntur, producta reducant, reducta perficiunt, dum producant largiuntur esse, dum conuertunt, esse conseruāt, vbi perficiunt in melius esse reformant, ab his affectibus quasi concretis ternario numeratis ad absolutam, & trinam ascendimus trinitatem, scilicet productoriam, conuerforiam, & perfectoriam. In productoria trinitate primam est ipsum bonum; secundum intellecti boni filius, tertium anima & vita mundi, quasi diuinæ intelligentiæ spiritus. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. libr. 3. argu. char. 1559.

Principiorum ordinem hunc in modum distribuit Plotinus, Primo absolutissima Dei vnitas, vel simplicitas, cū adeo supereminet oīa, vt neq; similitudine, nec respectū prorsus vllū ad aliquid habeat, ideoque nec prius hoc, q̄ illud aspicit, certe aut nihil efficit, aut oīa simul, sed summa bonitas super oīa merito mox efficit oīa: summa vnitas statim vnum, quod inde proxime manat ab vnitatis, quæ super omnia est. est vnum omnia, vnum scilicet ens, entia cuncta. hoc ipsum intelligibile est, quod est intelligibilia cuncta. Hic primus est intellectus, sequitur mundus ex intellectu per animam non tam vnum & omnia, quam ex omnibus vnum, nempe & in mente, & in anima præcedit ipsa sua vnitas multitudinem, & in corporeo mundo formarum vnitas quodammodo multitudinem sequitur. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 9. cap. 6. c. 668.

Principio nulla est origo, nam ex principio omnia oriuntur, ipsum nulla ex re nasci potest. Iacob. Carp. in Alc. defensione. char. 268.

Principia rerum omnium in verbo latent. Aug. Steuc. de per. phil. l. 1. cap. 24. c. 23.

Priscianus Lydus fuit platonici, & sedulus Iamblici sectator. Mar. Fic. in Plat. in Theoph. cap. 13. c. 1807.

Priuatata nisi in ciuitatibus recte administrantur, frustra quis putarit publica in ferendis legibus firmitatem habitura esse. Plat. de leg. dial. 7. c. 850.

Priuatata est natura contraria vniuersæ speciei. Plot. En. 1. l. 8. cap. 11. c. 89.

Priuatata non est qualitas, vel qualis, imo qualitatis orbitas, vt silentium vocis vel alterius cuiuscunque vacatio, nam priuatata est negatio, quale in affirmatione con-

ne consistit. Plot. En. 2. l. 4. cap. 13. c. 167.
 Priuationes, si illa quorum dicuntur priuationes, sunt qualitates, ipsæ quoque qualitates erunt. Plot. En. 6. libr. 3. cap. 19. ch. 634.
 Priuatio nec ipsa per vim propriam bono aduersatur, vniuersalis enim priuatio vim nullam habet, particularis non vt priuatio, sed qua ratione non est priuatio, vniuersam vim aliquam habet, quatenus enim particularis est defectus boni, nondum est malum, quæ si non sit vltra particularis, simul & ipsa natura mali discessit. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1085.
 Priuationes in effectis entia quodammodo sunt, species tamen non sunt, ob vnitiam enim entis potentiam etiam ipsæ susceperant debilem quædam essendi imaginem. Proc. el. Theol. prop. 74. ch. 21.
 Priuati officium est tam libenter magistratum parere mandatis, vt non legis necessitate compulsus, sed propria voluntate videatur adductus. Marfil. Fic. in epistol. lib. 3. char. 744.
 Priuationes quandoque eligimus magis quam habitus ratione boni. Marfil. Ficinus in Plato. parmenide cap. 46. chart. 1161.
 Priuationem absque habitu considerare non possumus. Mar. Fic. in Plato. sophista cap. 18. ch. 1286.
 Priuatio ex habitu cognoscitur, & rectum, & sui, & obliqui est index. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de prænotion. l. 2. cap. 1. char. 406.
 Priuationem vocat Moyses tenebras. Io. Pic. Mirand. in Heptaplum lib. 1. cap. 2. ch. 12.
 Priuationes sunt de genere non entium, cum de se sint alterum contradictionis extremum. Io. Fran. Pic. Mir. in ep. ad Anton. Fauent. char. 304.
 Priuatio in simplicis rei ortu, mutationis in materia causa est efficiens. Iac. Car. in Alc. cap. 7. ch. 181.
 Prius quod non erat, posterius hoc, vt sit impossibile est absque hoc vt factum sit, aut fiat. Plat. in Theæt. c. 109.
 Priora rite censentur illa, ex quibus vnumquodque componitur. Plot. En. 6. l. 9. cap. 2. ch. 759.
 Prius & posterius non est in Deo, sed in his, quæ bona ordinis nuncupantur. Gab. Buratel. de ideis. libr. 1. chart. 52. tergo.
 Probabile propter veritatis similitudinem vulgo contingit. Plato in phædr. ch. 328.
 Probari aliquid per effectum dupliciter intelligitur. Aut ita vt ab effectu ad causam cognoscendam deueniatur, vt ex primo motu motor, & Deus, aut, vt posita causa conuenire effectum cause positæ ostendat, vt vt siderali scientia eccentricos esse probamus, quod rationes apparentium circa motum seruari possunt conuenienter tali positioni. Bess. Card. in Calumn. Plat. lib. 3. cap. 15. char. 41.
 Probatio certa illa est, quæ congruis, & accommodatis rationibus quæstiones reuelat. Chalcid. in Plato. Timæum char. 13. tergo.
 Probitas per summum bonum confirmata indelebile bonum est. Mar. Fic. in Platon. Theol. l. 14. cap. 10. c. 325.
 Probus est, qui perfecte bonus, qui propriam sui virtutem habet. Speusip. in Plat. def. ch. 1964.
 Probus iniuriam pati non potest propter virtutem, nec facit, quia faciendi voluntatem non habet. Max. Tyr. sermo. 2. char. 15.
 Prolem felicis qui propagari vult, Lunam eligere debet lumine crescentem. Marfil. Fic. in Platon. de republ. dial. 8. cap. 17. char. 1425.
 Problemata figurarum ortus, sectiones, ablationes, & ad ditiones, & omnes affectiones considerant. Procl. in Eucl. l. 2. cap. 8. char. 45.
 Problematibus ipsis aliquid comparare, & facere iubentur. Proc. in Eucl. l. 3. cap. 1. ch. 102.
 Problema omne, & omne theoremata quod perfectis suis constet partibus, hæc omnia in se habere debet, pro-

positionem, expositionem, determinationem, constructionem, demonstrationem & conclusionem, maxime vero necessariæ, propositio, demonstratio, conclusio. Proc. in Eucl. l. 3. cap. 1. com. 5. ch. 116.
 Problema proprie in Mathematicis disciplinis vocatur, quod ad contemplantem operationem proponitur. Procl. in Eucl. l. 3. co. 5. ch. 126.
 Problemata, & Theoremata alia determinata sunt, alia interminata. Proc. in Euc. l. 3. co. 27. ch. 189.
 Procedere cum dicimus cuncta à Deo, non intelligimus actum rerum se ipsas mouentium, sed rerum passionem, actionem vero Dei. Similiter cum dicimus, omnia conuertuntur in Deum non tam res mouere seipsas erga Deum, quam ab ipso moueri, trahi, allici cogitamus. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1057.
 Procellas vaticinamur, si circa Lunam orbicularem arcem intuemur, & euanescentes portendunt tranquillitatem, duo circuli tempestatem præcedunt, circulus triplicatus vehementiorem procellam, magis etiam si niger occurrerit, magis insuper si frangatur. Synesius de somn. char. 1967.
 Processio a Deo nisi fiat, nec Deus habebit a quo distinguatur, nec vlla rerum erit inter se distinctio, nam cuncta in Deo sunt vnum. Marfil. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1039.
 Proclus a Dionysio Theologiam suam sumpsit. Aug. Steuc. de per. phil. l. 2. cap. 9. c. 44. tergo.
 Proclus eruditus fuit, & vbi maiores sequeretur auctor valde bonus, vbrautem seipso contentus natæ cepit sine cortice (cunctis enim ferme posterior fuit) mirificis commentariorum allegoriarum figmentis libros occupauit. Aug. Steuc. de peregr. phil. libr. 7. capit. 5. chart. 125.
 Procli doctrina est plena fabulosis pro veris traditionibus, vt veritati detraheret. Aug. Steuc. de per. phil. lib. 8. cap. 13. c. 173. pag. 2.
 Proclus non a Platone, sed e libris Dionysij mutuatus est angelorum ordinem. Aug. Steuc. de per. phil. lib. 8. capit. 14. chart. 174.
 Prodigia in obitu principum contingentia nec fortuna contingunt, habent enim ordinem, nec a natura procedunt, diuersa enim inter se sunt. Vnde si nec a fortuna nec a natura procedunt, ab intelligentia ergo sublimi proficiuntur, naturæ vires omnino exuperante, & ad tria potissimum numina referenda est. Est enim personæ genius demon familiaris homini, quem angelum custodem Theologi nominant. Est & loci custos, & genius domus ciuitatis, & regni, quem cognominant principatum. Est insuper ordo sublimis, chorusque numinum, vel dæmonum, vel angelorum, in quorum numerum, & sortem, per officij similitudinem excellens animus quasi ad stellam suam migraturus, est in eodem illic officio quasi collega futurus. Et vt tres prodigiorum auctores, sic tria genera portentorum. Sublimis chorus cinitas accendit, tonitrus ciet, fulgura iaculatur, flammæ, & stellæ cadentes. Præfectum præuinciarum numen quatit, & diriuat machinas, oracula fundit, auguria, & auspicia mouet, æstus designat. Custos familiaris somnia omnia excitat, cantumque latratum quasi malum dæmonium illic arcens. Prima illa significant excellentissimos animos non extinguere, non negligi, sed post obitum regnare cum superis. Secunda calamitatem populitanti viro destituti prænuunciant, & cauere imminetia subinde pericula monent. Tertia & virum admonent moribundum, & suis indicant celestem fauorem, illo quidem moriente non mori, sed famuliz suæ post illum aspiraturum. Mar. Fic. in epist. libr. 11. chart. 931.
 Proditori, sacrilego, & ei, qui ciuitatis leges per vim subuertit, communis sit lex. Plat. de leg. dial. 9. char. 902.

Producta omnia in Deo sunt, & ab illo producta sunt. Arist. Theolog. Aegyptia. libr. 5. cap. 4. char. 25. tergo.
 Productuum omne alterius præstantius est natura producti. Procl. elem. Theolog. propo. 7. char. 2.
 Productuum non est æquale nec deterius natura producti. Procl. elem. Theolog. prop. 7. char. 2. tergo.
 Producens omne necessario præstantius est producto. Procl. elem. Theolog. prop. 28. char. 9. tergo.
 Productiua omnis aliorum causa manens ipsa in seipsa producit ea, quæ post se & quæ deinceps. Procl. elem. Theolog. proposit. 26. char. 9.
 Producens omne ob perfectionem, & potentiæ abundantiam productuum est secundorum. Procl. elem. Theolog. proposit. 27. char. 9.
 Producens omnia similia sibi, ante dissimilia procreat. Procl. elem. Theolog. proposit. 28. char. 9. tergo.
 Productum omne ab aliquo immediate, & manet in producente, & progreditur ab ipso. Procl. elem. Theolog. propositio. 30. char. 10.
 Productum tantum ab alio omne, quod in alio est, omne autem in se existens per se existens est. Procl. elem. Theolog. proposit. 41. char. 12. tergo.
 Productuum sui ipsius est, quod in se ipso manet. Procl. elem. Theolog. proposit. 41. char. 12. tergo.
 Productum a pluribus causis compositius est eo, quod a paucioribus producit. Procl. elem. Theolog. propositio. 58. char. 16. tergo.
 Productum omne a secundis, etiam a prioribus & causalioribus magis producit, a quibus & secunda sunt producta. Procl. elem. Theolog. proposit. 57. char. 16.
 Præmium est virtus adulta. Marfil. Fic. in Plat. Theolog. libr. 18. cap. 10. char. 418. tergo.
 Præmium & poena sunt quasi duo numina in republica. Franc. Patric. de republ. lib. 9. cap. 6. char. 289. tergo.
 Prophani sermones de Deo audiri non debent, & eos sic appello, qui occupati solum in his, quæ sunt & entia nominantur, nihil entibus excelius superessentialiter esse putant, sed arbitrantur cognitione sibi propria illum apprehendere, qui posuit tenebras latibulum suum. Diony. Areopag. de Trinit. char. 1017.
 Prophaniiores sunt, qui supremam illam omnium causam ex infimis rebus effingunt, nihilque hanc antecellere putant impia simulachra, vel imaginatione varijs formis a se conficta. Diony. Areopag. de Trinit. ch. 1017.
 Prophanos nominat Dionysius philosophos omnes exceptis Platonicis, quia nihil altius de Deo cogitauerunt quam quod sit mens & essentia prima, & prophanissimi Epicureos, quia nihil esse putant nisi quod pugna stringere possint. Marfil. Ficinus in Dionysij. Areopag. de Trinitate. char. 1019.
 Prophani sunt, qui Deum super essentiam & intellectum esse non putant, prophanissimi qui Deum ex essentia deteriore confingunt, & imaginatione querunt. Mar. Fic. in Diony. Areopag. de Trinit. chart. 1017.
 Profugi suspecti omnibus sunt. Plat. in Criton. chart. 28.
 Profugum qui suscipit, morte plectatur. Plato de legibus dialog. 12. chart. 955.
 Progressio nunquam a tempore præsentis præhendi potest, nam ita se habet vt progressio attingat & præsens, & futurum, illud quidem dimittens, futurum vero apprehendens, ita vt in medio amborum futuri, & præsentis sit. Plat. in parmen. char. 209.
 Progrediens omne ab aliquo secundum essentiam conuertitur ad illud, quo progreditur. Procl. elem. Theolog. proposit. 31. char. 6.
 Progressus omnis per similitudinem secundorum ad prima efficitur. Procl. elem. Theolog. propo. 29. char. 10.
 Progrediens omne ab aliquo, & conuersum, circularem habet actionem. Procl. elem. Theol. prop. 33. c. 10. tergo.
 Progressu omnia, quæ multiplicantur, prima secundis sunt perfectiora, & secunda ijs, quæ sunt post ipsa &

similiter deinceps. Proc. ele. Theol. prop. 36. ch. 11.
 Proredientia ab alia causa præcedunt ea, quæ a seipsis substantiam, & essentiam per se subsistentem habent. Proc. elem. Theolog. proposit. 40. c. 12.
 Proles ingenua ex stirpe generosa proficiunt, & si educatio diligens accesserit, optima. Marfil. Fic. in episto. lib. 10. chart. 906.
 Proles ex Pythagorica sententia, & Platonica, ex duobus bonis omnino bona est, ex duobus malis prorsus mala. ex malo & bono non omnino mala, nunquam vero bona. Marfil. Fic. in Plat. de republica dialog. 8. capit. 13. chart. 1421.
 Prolem filium propagare qui vult, debet obseruare Iouem ascendentem, aut Venerem quasi minorem Iouem, & dies vel horas Iouis vel Veneris. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 17. ch. 1425.
 Prometheus magis placuit Socrati quam Epimetheus. Plat. in prot. ch. 456.
 Promethei prouidentiam admonet nos Plato, potius, quam Epimethei properantiam in omni vita pro virtute imitemur. Mar. Fic. in Plato. protag. ch. 1300.
 Prometheus rationali naturæ fauens, & in his, quæ ad animum spectant, hominibus consulens, cum artibus tribuit, rationem, artificiorum omnium, quæ natura bestijs dederat, exhibuit fabrum, accepit autem artem ipsam vna cum igne ab officina mineruæ, atque Vulcani. Minerva quidem in arte ingenium, Vulcanus efficaciam continet, ignis instrumentum, & primo in arte cum ideis Mineruæ, & Vulcanus excogitantur, deinde in Mercurij & Martis virtutibus, postremo in dæmonibus gubernatoribus artium. Ab his omnibus Prometheus rationalis animæ gubernator in hominem traiecit artis industriam. Marfil. Fic. in Plato. protag. chart. 1298.
 Prometheus ob artis munus dolore affectus, significat dæmonicum ipsum curatorem nostrum, in quo & affectus esse possunt, misericordia quadam erga nos affici, considerans nos ob rationis munus ab eo, vel datū, vel potius excitatum tanto miserabiliorum vitam in terris, quam bestias agere, quanto magis sollicitam, & inexplicabilem. Mar. Fic. in Plat. protag. ch. 1298.
 Prometheus dæmonum sublimium ordinem significat. Mar. Fic. in Plato. protag. ch. 1298.
 Prometheus appellata est prouidentia animæ vniuersalis. Aug. Steuc. de per. phil. l. 9. cap. 4. c. 198.
 Promissa minime omnium seruat, qui plurima polliceri soleat. Mar. Fic. in Plat. Eucl. ch. 1310.
 Promptitudo est patens expeditio propositi ad res agendas. Speusip. de Plat. def. ch. 1963.
 Pronuba sunt potentissimæ, vt quæ sapientissimæ sunt ad cognoscendū qualē quali viro coniungere oportet, vt optimos liberos pariat. Plat. in Theæt. c. 106.
 Pronuntiatum est, cum assumitur in principii ordinem id, quod discenti est cognitum & per se credibile, ut quæ eidem æqualia sunt, inter se æqualia. Proc. in Euc. lib. 2. cap. 8. ch. 44.
 Pronunciatis ea accipiuntur, quæ per sese cognitu manifesta sunt, & nostris indoctis notionibus sunt in promptu. Proc. in Euc. l. 3. cap. 1. c. 102.
 Prophetam uidentem vocant Prifici, quia per uidentem sapiens intelligitur, cum insipientes cæci sint. Phil. Iud. de migrat. Abrab. c. 255.
 Prophetæ (vt ait Auicenna) angelorum species cernunt, & ipsorum audiunt uoces. Mar. Fic. in apol. c. 1387.
 Prophetiam falsam trifariam diuidere possumus, cum dæmones ipsi, aut quæ reuelant, norunt; aut a superioribus discunt dæmonibus, aut a bonis erudiuntur spiritibus. Ioan. Franc. Pic. Mirandulan. de prænotione. libr. 4. capit. 6. chart. 477.
 Prophetæ falsi aut a bonis erudiuntur spiritibus, aut a malis, qui ea, quæ falso prophetæ reuelant, a bonis haufe-

hauerunt, & id bifariam: aut solum manifestant, quæ spiritali eorum naturæ sunt cognita; aut quæ a superioribus edocti sunt. Primi generis fuit Balaam & Sybillæ. Io. Fran. Pic. mir. de præ. l. 4. cap. 6. c. 477.

Prophetæ falsi ex dæmonum inspiratione vera prædicere possunt, nam ipsi ex oraculis interdum vera respondebant; possunt. n. multa scire vi naturæ, quæ reuelare possunt hominibus incognita, natura. n. hōibus supioribus sunt. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 4. cap. 6. c. 478.

Prophetæ veri differunt a falsis in hoc, quia veri semper vera assantur, falsi non semper falsa. nam interdum vitur deus etiam malis, vt inde vtilitas veniat, & proprie falsus est, qui sciens & volens falsa profatur. Ioan. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 4. cap. 6. c. 478.

Prophetia falsa differt a diuinatione; quia semper in falsa prophetia dæmones reuelant; in diuinatione non semper dæmones reuelant. Hæc expressio & suppressio pacto male freta suas peragit superstitiones: illa expressio duntaxat pacto polluitur. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 4. char. 481.

Prophetia est passio transiens, non enim semper prophetia prophetantur. Ioan. Fran. Pic. Mirand. de præ. l. 7. cap. 10. char. 670.

Prophetæ ex fructibus probandi sunt, & præcipuum est veritas non fucata, non adulterata, sed pura, & nitida; quam altissimam gignat humilitas, quæ non meretur illud, non elata, non pertinax, non inquieta, non garula, non auri, aut bonorum sitibunda, nec vani finis cupida, nec sapiens in oculis suis, ratione, auctoritate bonorum, doctorumque virorum vtens. Porro si tribulationibus vexatur, aut libenter patitur, aut certe desperata non furit, si alijs prophetis conformes sunt; quorum alij odio habiti, & vexati, alij iniurijs affecti, alij inani regum, vel populorum rabie trucidati, & de mundi veri cognoscatur. Ioan. Fran. Pic. Mirand. de præ. l. 9. cap. 2. char. 690.

Prophetæ veri semper cum falsis bellarunt. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 9. cap. 14. c. 698.

Prophetis veris habere fidem munus est dei, falsisque abrogare credulitatem. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. lib. 9. capit. 5. char. 703.

Propheta animum nudum a Deo ab omni cupiditate habere oportet. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. cap. 5. c. 705.

Propheta & spirituum discretio differunt. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 9. cap. 6. c. 707.

Propheta ab eo dicta est, qui videret, & maxime futura a se visa prædicaret, idem apud nos prophetia, & apud Græcos prædicatio. Ioan. Fran. Pic. Mirandulan. de præ. l. 2. cap. 1. c. 406.

Prophetæ a prædicendo dicti, nec omnes qui prædicunt proprie propheta habentur, nec omnes prophetæ veri sunt, sed aliqui falsi, & qui veri, semper numeris omnibus non intelligunt, quæ explicant, sed ambigue alii, alii sub ænigmate, alii clare, & aperte. Ioan. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 2. cap. 2. ch. 409.

Prophetæ fuere manchi, qui significationes illarum rerū, quas videbant, non intellexerunt. Io. Fran. Pic. Mirandulan. de præ. l. 2. cap. 2. char. 409.

Prophetam constituit illustratio mentis, & occultorum superna reuelatio, etiam si exteriores notas non viderit, & qui profert futura, etiam si nescit, quæ proferat. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 2. cap. 2. c. 409.

Propheta vere intelligitur, qui visionū, apparitionumve, ac notarum menti inspiratarum significantiam ex reuelatione percepit, ea proferens, cum tempus exposulat: duo enim requiruntur, acceptio seu apprensio, & iudicium. At cum naturale lumen ad futura contingentia per se proprie extendi non possit, supernaturali illi necesse est, ex quo iudicium, & futurorum clara cognitio profuit, quæ reuelatio dicitur. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 2. cap. 2. ch. 410.

Prophetia interdum est, etsi non sint species; infunduntur enim quandoque intelligentiæ rerum ex lumine abque specie vlla sensibili, qui nobilissimus, & altissimus est. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 2. cap. 2. ch. 410.

Prophetiam super naturali lumine exactam haberi dicimus, quo illustratur prophetæ mens ad ea noscenda, quæ postmodum alijs inuulgant, & si quandoque que vident non proferant, semper enim non expedit, quamquam semper beneficentissimus Deus per reuelationes ipsas, aut in vniuersum, aut in particulari hominū salutem consulat, non futura modo, sed & præsentia, & præterita patefaciens. Ioan. Fran. Pic. Mirandulan. de præ. l. 2. cap. 3. char. 411.

Prophetiæ lumen ad diuinam essentiam intuendam non peruat, id enim luminis gloriæ, quod perfectius est, & fidei luminis succedit, officium est, quod exuberanter Deus beatis largitur. Io. Fran. Pic. Mirandulan. de præ. l. 2. cap. 3. char. 414.

Prophetia vera reuelatio luminis est prophetæ intellectui diuinitus instar passionis transeuntis infusum, salutem consulens, & maxima cum certitudine earum notas rerum ostendens, quæ humanæ potissimum cognitioni naturaliter occultant. Ioan. Fran. Pic. Mirandulan. de præ. l. 2. cap. 3. char. 418.

Prophetiam aut natura aut studio acquiri posse, falsum est, sed a solo Deo magna erga homines beneuolentia proficitur. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 2. c. 4. c. 422.

Prophetia ex astris habita. Ioan. Fran. Pic. Mirandulan. de præ. l. 2. cap. 5. char. 423.

Prophetia ex astris pendere non potest, aut ex siderum configurationibus præberi sopitis hominibus, vt accidit ex diuina reuelatione eius luminis beneficio, quod futura monstrat, distinguit, & iudicat. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 2. cap. 5. char. 426.

Prophetiæ reuelationis triplex est modus, aut enim per auditum, & visum exteriorem offeruntur obiecta, quæ rerum futurarum signa notæ sint, aut menti collucent, aut mediæ inter mentem, & sensum exteriorem imaginariæ potestati se insinuat. Io. Fran. Pic. Mirandulan. de præ. l. 2. cap. 8. char. 432.

Prophetiæ reuelationis, quæ imaginario fiunt modo, aut per quietem, aut per vigiliam ostenduntur rerum imagines, aut per verba, aut per exteriora signa, quorum omnium aut videtur auctor aut non, præstat autem somno, quæ fit in vigilia. Io. Fran. Pic. Mirandulan. de præ. l. 2. cap. 8. char. 432.

Prophetiæ verba, quæ diuinitus efformantur intelligibilibus veritatem expriment; magis quam muta signa, sed & altior gradus ille habetur si cum mutis signis, quæ plus tamē, minusve, id est exquisitius, & exactius portendere, sui natura magis explicante possunt, aut cum verbis haustis monstrantē aliquem signa ipsa colloquentemque propheta perspicat, supremis vero, si Dei speciem personamque gerere, qui apparet, videatur. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 2. cap. 8. c. 432.

Prophetia proferri possunt multis modis, nec verbis duntaxat, aut scriptis, nec vni tantum aut pluribus, sed factis ipsis, quæ signa sunt futurorum, exprimi & doceri, & de sanctis, & diuinis libris exempla capere possumus. Io. Fran. Pic. Mir. in præ. l. 2. cap. 9. ch. 435.

Prophetæ mens aut expressa, & certa reuelatione illustratur, aut instinctu quodam occulto ducitur, & interdum dispositione prophetæ varia varie interdum in eis lumen recipitur, & quandoque instinctu certo & quandoque ambiguo ducitur propheta. Io. Fran. Pic. Mir. de præ. l. 2. cap. 9. c. 437.

Prophetarum ore quæ dixit oraculum, idem dixit natura ore philosophorum. August. Steuch. de peren. phil. lib. 6. cap. 10. ch. 112.

Propinquitas est communio in eodem genere. Spensip. in Plat. defin. c. 1963.

Proportio

Proportio maxime vnum facit. Plat. in Tim. c. 735.

Proportione optima quæ composita sunt in æquali potestate, ea neque superant nec superantur inter se ex parte, aut alia incrementum vel diminutionem accipiunt, sed manent in coarctatione indissolubili iuxta optimam rationem. Timæus Locrus de anima mundi & natura. char. 1039.

Proportionum ratio ex denario numero quasi quodam fonte oritur, ex his enim Epitriti, Sescuplari, duplices, triplices, & quatuorplex numeri sonique nascuntur. Epitrites quidem est ac diatessaron est, vt quatuor ad tres, habent enim totum & tertiam partem. Sescuplari est diapente, vt tres ad duos, habent enim totum & partem dimidiam. Duplices, qui sunt vt diapason, vt ad vnum. Quadruplices, vt disdiapason, vt quatuor ad vnum. Chalc. in Tim. Platon. ch. 19.

Proportio quædam esse debet inter potentiam cognitiuam, & obiectum cognoscibile. Mar. Fic. in Plat. parmen. cap. 34. char. 1151.

Proportio prima dupla est inter duo, & vnum, in qua proportione binarius numerus dum superare videtur, vnum recreat, & geminat vnum, binarius dum mouetur, & reuoluitur in seipsum, octo producit numerum solidum, bis enim duo bis octo conficit, dicitur autem diapason, id est per omnia, nā consonantia eiusmodi omnes inter se continet, & replicatur in omnibus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. ch. 1403.

Proportio sesquialtera continet totum & dimidiam partem, sesquitercia vero totum & tertiam partem. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Proportiones multiplices sine fine augent quasi numerum, partientes vero minuunt quasi cōtinuum. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 4. ch. 1446.

Proportiones in cælestibus, ac elementis reperire decet, quorum viribus motibusque singula infra Lunam composita ad melius, deteriusque feruntur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 10. c. 1423.

Proportionem vsque quadruplam duntaxat procedere apud musicos est concessum; nam longiori progressione aures offenduntur, & in his rationes perfectæ musicæ continentur. Mar. Fic. in Plat. Tim. ca. 23. ch. 1448.

Proportiones omnes ad duplam tanquam ad principium atque finem omnes reducuntur, eamque diuidunt, vel multiplicat. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. c. 1454.

Proportionalitas definitur mutua esse duarum proportionum comparatio, vt cum dicimus, vt se habet duo ad quatuor, sic quatuor ad octo, vtrobique scilicet ratio duplata; quæ si inter tres terminos est, continua est, si inter quatuor, discreta. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 29. chart. 1454.

Proportio harmonica in quadam similitudine est, per quam tribus terminis in ordine positus, vt se habet maximus terminus ad minimum, sic differentia inter terminos maior minorem respicit differentiam, vt 3. 4. 6. differentia inter 6. & 4. est binarius, differentia inter 4. & tria est vnitas. Sicut autem inter 6. & tria dupla est ratio, sic inter duo, & vnum dupla est ratio, & hic simili modo medius terminus excedit, & exceditur, nam quaternarius superatur a senario per tertiam senarij partem, superat quoque ternarium per tertiam ternarij partem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. c. 1454.

Proportio Geometrica in rationis æqualitate sita est, in qua sunt multiplex, & super particularis, quando ita comparamus, vt se habet 3. ad 9. ita 9. ad 27. nam vtrobique tripla est, & vt se habet 9. ad 6. ita 6. ad 4. vndique sexquialtera. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. c. 1454.

Proportio superparticularis est, in qua maior numerus, præter id quod minorem comprehendit semel totū, diuidit ipsum deinde, partemque diuisam superponit toti, sed partem, quam vocamus aliquotam, id est ex qua aliquoties replicata fit totum. Harum prima est

sesquialtera inter binarium & ternarium, nam ternarius binarium comprehendit, & addit insuper vnitatem quæ bis resumpta binarium efficit. Secunda sesquitercia inter quatuor & tria, & sic in infinitum. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. ch. 1454.

Proportio dupla maxime apta est consonantiæ, quia in hac non videtur proprie aliud superare, sed quodlibet à seipso superari, nam binarius superat vnum vno, quia ternarius binarium binario, & sic deinceps, & prima est inter primos numerorum terminos, vnitatem scilicet, & binarium progenita sola absque aliarum commercio; quasi libera, & ab omnibus absoluta, tripla inter vnum oritur & tria, & sociam habet sesquialtera inter duo & tria nascentem, quadrupla videtur sesquitercia misceri, & sic de alijs, & dupla oritur proxime ab ipsa æqualitatis proportione. Mar. Fic. in Plat. Timæ. cap. 29. char. 1454.

Proportio alia est Arithmetica, alia Geometrica alia harmonica. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. c. 1454.

Proportio est inter duos terminos, & quando rite fit conducens ad melodias, definitur esse mutua duarum quantitatatum inter se commensurabilium habitudo, vt dupla inter duo, & vnum; sesquialtera inter duo, & tria, & sic deinceps. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 29. char. 1454.

Proportio multiplex est, quæ per maiorem numerum non diuidit minorem, sed resinit & multiplicat totum siue bis, siue ter, & sic in infinitum procedit. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. ch. 1454.

Proportio æqualitatis est, quæ est inter terminos pares, & æquales, vt inter vnum hoc, & vnum illud inæqualitatis, quæ est inter terminos impares, & inæquales, vt inter vnum & duo. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 29. char. 1454.

Proportio Arithmetica in numeri paritate consistit, sic inter tria, & septem medius est quaternarius binario numero superans alium, & ab alio superatus per proportionem vtrinque bipartientem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. chart. 1454.

Proportio superpartiens est, quæ toti superaddit partem, quæ aliquoties accepta totum proprie creare non valeat, qualis est inter quinarium & ternarium, nā quaternarius vltra ternarium adiungit binarium, qui & semel sumptus non implet ternarium, & bis acceptus excedit. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. c. 1454.

Proportio superpartiens, quia totum diuidit in partem restitutioni totius ineptam, inepta videtur ad consonantiam, in qua omnis diuisio in totum, & multiplicatio in unum prorsus restituitur, superparticularis vero apta est proportio ad consonantiam. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. ch. 1454.

Proportio sesquialtera est inter binarium & ternarium, nam ternarius binarium comprehendit, & addit insuper vnitatem, quæ bis sumpta binarium efficit. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. ch. 1454.

Proportionem inæqualitatis in hoc loco triplicem considerare debemus, prima multiplex, secunda superparticularis, tertia superpartiens. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. chart. 1454.

Proportio multiplex. Primo gradu est, quia per eas numeri omnes respiciunt vnitatem dum aspiciunt numeros. Secundo gradu superparticularis, quia etsi vnitatem ipsam non spectant, semper tamen vnam quandam spectant partem ad integrum vnum accomodatam. Tertio superpartiens, quia horum neutrum videtur aspicere. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 29. chart. 1455.

Proportio dupla hoc proprium habet, vt tantum valeat medium in se multiplicatum quantum extrema inuicem multiplicata, vt 2. 4. 8. tantum facit bis octo 16. quantum quatuor quater sexdecim, & sic fit quatuor sunt

sunt termini, vt 2.4.8.16. bis 16. faciunt 32. & quater octo 32. & idem in superparticularibus, & multiplicibus: at in superpartientibus non item. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. char. 1455.

Proportiones sesquialteras duas non libenter geminare debemus, nam duplam superant sesquioctaua. Quod si quatuor, sex, & nouem describeris, deprehendere poteris, à quatuor enim ad nouem duæ sunt sesquialteræ, nouennarius autem octonarius, qui duplus est ad quatuor sesquioctaua superat portione. Ex hoc apparet potentiam sesquialteræ duplæ dimidio esse maiorem, & potentiam sesquialteræ dimidio minorem, quandoquidem ex ambabus dupla creatur. Superatur enim sesquialteræ à sesquialtera per octauam vnicam portione. Ab octo enim ad sex habes sesquialteram, sed à nouem ad sex sesquialteram: à nouem ad octo sesquioctauam, & hac ipsa sesquioctaua parte comprehendis sesquialteram à sesquialtera superari. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 31. ch. 1457.

Proportio dupla vt conducit ad substantialem speciem generandam, ita sesquialtera ad familiarem speciei effectiorem, & figuram, sesquialteram ad accidentia quædam communiora. Mar. Fic. in Plato. legum Appendicem. char. 1529.

Proportio dupla perfecta putatur, primo quia prima est inter vnum scilicet atque duo progenita, secundo quia dum videtur discessisse ab vno geminando restituit vnum, tertio, quoniam omnes proportionem intra se continet, nam & sesquialtera, & sesquialteræ, & veluti partes sunt infra duplicem. Hanc natura seruat in coelo, setuat etiam huius gratia sesquialteram, & sexquialteram, ex quibus dupla componitur. Mar. Fic. in Plat. legum Appendicem. ch. 1529.

Proportio in auditu requiritur, vt aeris quatuor sint gradus, ignis tres, aquæ duo, terræ vnus. Mar. Fic. in Plat. legum Appendicem. ch. 1529.

Proportio seruatur in humoribus, duplum enim volunt esse sanguinem ad pituitam, & hanc duplam ad bilē, & hanc similiter ad atram bilem. Quod si duplam habent, consequenter sesquialteras, & sesquialteræ, quæ in dupla sunt, continent. Mar. Fic. in Plat. legum Appendicem. char. 1529.

Proportionum sesquialteræ, & sexquialteræ prima fundamenta sunt quinque, & septem, quia prima sesquialtera inter tria, & duo, vnde nascitur quaternarius, & prima sesquialteram inter quatuor, & tria, à quibus proueniunt septem. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 8. cap. 3. chart. 1415.

Propositiones aliæ sunt ex prædicatione, vt omne iustum bonum, aliæ ex suppositione, quæ consequentiam, vel repugnantiam inferunt. Alc. ch. 1948.

Propositionis duæ species, affirmatio, & negatio. Alc. in cap. 6. chart. 1948.

Propositionum copiam plurimum valere, & hanc facultatem omnem scientiam amplecti, cum nulla ratiocinandi complexio sine propositione fieri possit, & propositiones capi sine artificio non possint. Bess. Card. in Calum. Plat. l. 1. cap. 5. ch. 9. ter.

Propositionum copiam tractauit Aristoteles, sed eius præceptor Plato primus exposuit idem in parmenide. Bess. Card. in Calumniatore Plat. l. 1. cap. 5. char. 9. ter.

Propositio nulla vere, & simpliciter est vniuersalis, quæ non dicatur de omni, idest cum nihil sit sumere sub subiecto, de quo non dicatur prædicatum, vel de nullo, idest cum nihil detur sumere sub subiecto, à quo non remoueat prædicatum. Io. Franc. Pic. Miran. in ex. van. doct. gent. l. 5. cap. 12. ch. 1165.

Propositio vniuersalis negatiua facilius confici potest, quam vniuersalis affirmatiua. Io. Franc. Pic. Miran. in ex. van. doct. gent. l. 5. cap. 3. ch. 1175.

Prosperitates inuenere insidiatores præfides vulgares prouinciæ inferioris tanquam animalibus insidiataras. Syn. de somn. ch. 1972.

Prosperitas vberiori afflatu animos inflat, rerum copia immoderatos facit, & negligentes, licentia deteriores reddit, idest ad scelera cuncta procliuiores. Mar. Fic. in epist. l. 5. ch. 500.

Prosperitas primo emulationem parit, deinde inuidiam, demum dissensiones, & prælia. Mar. Fic. in Plat. Menexen. chart. 1396.

Propositum est in philebi dialogo ostendere aliquem esse finem, ad quem actiones hominum tendunt & quis sit, & qualis, & falsas de bono opiniones rejicere, & veras astruere, & qua via ad ipsam deueniamus, ostendere. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 1. ch. 1207.

Protheum appellat Orphica Theologia essentiam tertiam animarum rationalium sedem. Mar. Fic. in Plat. Theo. l. 11. cap. 3. char. 244.

Prouidentia est præparatio ad futura. Speusip. in Platon. definit. char. 1963.

Prouidentia diuina est conseruatrix prosperitatis eius, cuius causa tale suscipit officium. L. Apul. de dogmat. Platon. l. 1. ch. 226. terg.

Prouidentia non est naturam peruertere, sed qua est prouidentia est vnus cuiusque nature seruatrix. Quapropter his, quæ per se mouentur, tanquam libero motu mobilibus, prouidet, totisque & singulis, vt his, & illis proprie conuenit, quatenus eorum natura, quibus prouidetur, capere potest, totius vniuersalisque prouidentia benefica munera prouidenter pro modo suo vnus cuique distribuit. Dio. Areo. de diu. no. c. 1088.

Prouidentiam probabile est se per cuncta porrigere, idque eius esse officium, vt nihil prorsus alicubi negligat. Plot. En. 3. l. 2. cap. 6. ch. 260.

Prouidentia non ita esse debet, vt nos omnino nihil simus, cuius enim esset prouidentia? sed accedens ad hominem seruat, quod est esse hominem, id autem est seruare prouidentia lege viuente, quod est agentem quæcunque lex ei præscribit. Præscribit autem bonos vitam post obitum manere quoque, malos autem contrariam, nam nefas est eos, qui mali euasere, à seruatoribus custodiri, dum ipsi delictis permansere, & neque fas est Deos vita propria intermissa malis negotia singula dispensare. Nec decet probos viros aliam agentem vitam, humano principio meliorem, deterioribus gubernandis incumbere, cum nec hi aliquando curauerunt, qua via boni aliorum principes fierent, meditates, qua ratione id ipsis adsit, sed inuitent etiam si quis sponte bonus exoriatur, quoniam plures iam facti essent boni, si hos præfides statuissent. Plot. En. 3. l. 2. cap. 9. ch. 262.

Prouidentia duplex est in vniuerso, communis, & propria. Communis iussu quodam a sollicitudine libero, & regio imperio cuncta componit. Propria singulatim iâ opera quadam manuaria opificium atrectando opificem ipsum opificij conditione implet atque contaminat. Plot. En. 4. l. 8. cap. 2. ch. 470.

Prouidentia munus abundantius est, & culpam omnem in effectus reiciendam. Plot. En. tertia, libr. tertio, capit. 3. chart. 233.

Prouidentia ratio Deo amica est. Plot. En. 3. libr. 3. capit. 5. chart. 275.

Prouidentia est præcipua ratio quædam, & circa magis vniuersale versatur, considerat nunquid in præsentia cohibendum sit, abstinendumque, aut in posterum vt omnino melius sit aliud, & quæ vicissim consequantur, & quæ non, animaduertit. Plot. En. prima, libr. 3. capit. 6. chart. 54.

Prouidentia intelligentia est inferiora declinans, animumque erigens ad superiora. Plot. En. prima, libro 6. capit. 6. chart. 55.

Prouidentia

Prouidentia tanta est exuberantia ad ostendenda nobis signa, vt etiam in calculis, virgis, lignis, lapidibus, frumento, farina indicia præbeat futurorum, vbi mirabiliter inanimatis animam, immobilibus motum, ratione carentibus intelligentiam quandam præstare videtur. Iamb. de myst. c. 1887.

Prouidentia omnia fore non placet Platoni, neque omnia vniformem naturam esse rerum, quæ dispensantur, ita quædam ex prouidentia tantum, quædam ex decreto, nonnulla ex voluntate nostra, nonnulla ex varietate fortunæ, pleraque casu, quæ vt libet accidit. Diuina, prouidentia, naturalia, fato, nostræ voluntates sponte nostra, quæ extra nos, inordinate accidunt. Chalc. in Plat. Tim. c. 39.

Prouidentia per omnia ad vltimum vsque procedit, ac ne minimum quidem sui expers alicubi prætermittit, & nihil ex gubernatis accipere, nec eorum natura misceri aut repleti, imo omnia decenter exornat, & a dispensatis absoluit. Procl. in Alcibiadem. r. c. 1911.

Prouidentiam nullam ad nos pertinentem, nemo inuenit præter dæmoniacam. Intellectus enim ab anima rationali participatur, non a corpore, natura participatur à corpore, non ab intelligentia, anima rationalis iracundiæ, & concupiscentiæ dominatur, fortuitis non imperat, dæmon solus omnia mouet, cuncta gubernat, nostra omnia excollit, atque disponit, rationem perficit, perturbationes temperat, naturam inspirat, corpus continet, fortuita subministrat, fatalia complet, prouidentia dona largitur, vnusque hic existit vniuersorum, quæ in nobis, & circa nos sunt, rector totius vitæ gubernacula tenens. Procl. in Alc. prim. chart. 1914.

Prouidentia propria est Dei. Phil. Iudæ. de prof. ch. 303.

Prouidentiam nullum rerum intelligibilem, & immaterialium, vel actiuam, vel passiuam ponit Alexander Aphrodisiensis. Mundus hic æternus nulla nec vt sit, nec vt bene sit, eget prouidentia, nullamque causam efficiantem aliunde habet, & tantum generabilium, & corruptibilium quo ad speciem attinet prouidentiam haberi, & hanc consequenter, & per accidens. Bess. Card. in Calum. Plat. l. 2. cap. 8. ch. 25.

Prouidentiam ponit Plato duobus modis. Primo pro ordine rerum, ac dispositione, aut ordinis ipsius & dispositio omnis causa, quæ princeps causæ omnium est entium. Altero pro actus secundi executione, & quasi perfecto absolutoque officio, proficiente a causis secundis, & mediis, & etiam singularibus. Bess. Card. in Cal. Plat. l. 2. cap. 9. c. 27. pag. 27.

Prouidere minima debet qui bene agere vult, & deus omnis mundi partibus prouidet. Bess. Card. in Cal. Plat. l. 2. cap. 8. c. 25. pag. 27.

Prouidere omnibus maxime ad deum pertinet, qui ab omnibus segregatus existens, ob segregatam singularitatem vnum ipsum cognominatur, & ob vniuersalem prouidentiam, bonum. Mar. Fic. in Dion. Arcop. de diu. nom. c. 1047.

Prouidere nil aliud est, quam subdita bene disponere, & ad bonum perducere. Mar. Fic. in Dion. Arcop. de diu. nom. in lib. chart. 1088.

Prouidentia diuina tria sunt officia. Primum, quando composuit vniuersum, suis quæque gradibus singulariter disponere. Secundum, res singulas quo ordine naturaliter sunt dispositæ, conseruare, & si præuaricarentur, in ordinem denuo dirigere. Tertium, ita regere, mouere singula, sua cuique dispensare, prout naturæ cuique conuenit. Mar. Fic. in Dion. Arcop. de diu. nom. c. 1088.

Prouidentia Dei per medios spiritus hominibus sæpe agendorum oracula pandit, quos spiritus Dionysius Areopagita principatus nominat. Mar. Fic. in Plat. Theage. ch. 1132.

Prouidentia vniuersalis ad Iouem pertinet, dæmonum vero prouidentia particularis est, & angusta, ideoque in Iouis arcem nequit ascendere, cum angustior, humiliorque prouidentia amplissimam eminentissimamque æquare non valeat. Mar. Fic. in Plat. prota. c. 1298.

Prouidentia sola vniuersalis prorsus dat omnibus omnia, nam Iupiter omnibus dat aliquid louiale, & Saturnus sibi proprium: at vniuersalis omnia tribuit omnibus. Mar. Fic. in Plato. phædr. cap. 8. ch. 1368.

Prouidentiam antiqui Theologi triplicem putant, vniuersalem in Deo, per quam omnibus omnia prospiciat ac præbeat, & minus vniuersalem in diis, per quæ omnibus consulant, non omnia tamen munera, sed quædam omnibus exhibentes, particularem denique in dæmonibus, qua quædam quibusdam iam largiatur. Mar. Fic. in Apol. ch. 1387.

Prouidentiam diuinam, quam Adrastiam appellat Plato, nihil vel oculos eius subterfugere potest, vel manus effugere. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 5. ch. 1405.

Prouidentia vniuersalis in Deo est, nam & in omnibus, & omnia prouidet, & largitur. Vniuersalis etiam in mente diuina, & anima mundi, in diis sequentibus, siue inuisibiles sunt, siue visibiles. Prouidentia quodam modo vniuersalis est, sed conditione quadam particulari, aut rebus omnibus munera dant, sed quædam munera, aut dant quidem omnia, sed quibusdam. In dæmonibus particularis est prouidentia, & conditione particulari. Mar. Fic. in Plot. En. r. l. 6. cap. 7. c. 1577.

Prouidentia omnia inferiora reguntur. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 7. c. 1621.

Prouidentia non tollit vsum, ne interea longum perdat ordinem causarum, non tollit malum ne interim bonorum auferat amplitudinem, imo ne variatum tollat ordinem specierum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 2. cap. 9. c. 1692.

Prouidentia non vegetalis solum more plantæ, sed etiam intellectusualis artis & prouidentia more, sed naturalis vsque ad minima se diffundit. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 18. chart. 1698.

Prouidere ex abundantia prouidentis bonitate si procedit, & ad bonum gubernata perducit, merito ad causam optimam causarum spectat exactissime singulis prouidere. Mar. Fic. in Plot. de prouid. cap. 19. c. 1706.

Prouidentia non gaudet Arithmetica, sed Geometrica æqualitate, hæc enim est iustitiæ propria. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 3. cap. 5. ch. 1705.

Prouidentia ordinem quod nos præuaricemur, vel solum ex ignorantia nostra contingit propter negligentiam contingit, dum negligentius consultamus, vel etiam ex procliuitate sensus, atque naturæ oblectamentis externis nimium concedentes. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 3. cap. 5. char. 1706.

Prouidentia summa totius ad summum vniuersi decorum in ordine consistentem varia rerum genera fore constituit, & innumerabilia indiuidua, & diuersas in quolibet genere species, & sic in anima fecit. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. cap. 3. ch. 1732.

Prouidentia triplex, prima in deo, secunda, qua consulimus singulis animalibus, plantis, horum ortui, interitui & cæteris mutationibus, tertia rebus humanis propria. Præuaricari vis immutari non potest, nec vilo modo impediri. Secunda & tertia facile immutari possunt, quia motu causæ ad vnum effectum non determinate interueniunt. Iac. Carp. in Alc. par. post. dig. 1. c. 80.

Prouidentia non est naturam peruertere, imo qua ratione est prouidentia, est vnus cuiusque, naturæ seruatrix. Iac. Carp. in Alc. par. post. dig. 1. c. 97.

Prouidentia est vis quædam animi, per quam futurum aliquod, antequam factum sit, præuidimus. Fran. Pat. de reg. l. 6. cap. 12. c. 285. ter.

Prouidentia diuinæ ordo sic habet, vt omnibus hominibus iusta faciendæ sint vel patiendæ, qui uoluntate non

non sequitur illud primum, ad secundum necessitate la-
bitur. M. Ant. Nat. de pulc. l. 5. c. 128. ter.
Proximum suum si quis conatus fuerit dolo perdere, &
ad altare confugerit, abstractum afflicto supplicio. atq;
conatus tantum, non interemit. at par est malencium patraf
se cedere, & decreuisse. Phil. Iud. de confus. ling. c. 223.
Prudentia dicitur epimachus quasi lationis, & fluxus intel-
ligentia. Plat. in Cratyl. ch. 83.
Prudens quis libentius ex alio utilitatem capere vol-
uerit, ut scilicet princeps alius bonus sit, qui imperet,
quam ipse, qui dum alijs prodesse studet, sibi ipsi nego-
tia exhibet, princeps enim non suum, sed subditi com-
modum querit. Plat. de rep. dial. 1. ch. 567.
Prudentia est vis, quæ per seipsam ad beatitudinem hu-
manam ducit, scientia bonorum, & malorum, disposi-
tionem felicem præstans, qua, quid agendum sit, & quid
non iudicamus. Speusip. in Plat. de fin. ch. 1962.
Prudentia, quæ & scientia est, propria unicuique virtuti
tribuit, ut gubernator nautas quædam ab illis minime
inspecta interdum indicat, illi vero sequuntur. Ale.
cap. 26. chart. 1958.
Prudentia est bonorum, & malorum, & indifferentium
scientia est. Alc. cap. 31. ch. 1960.
Prudentia rem propriam, rem familiarem, & rem publicam
administrat, & ut rem publicam gubernat, civis sci-
entia nuncupatur. Alc. cap. 31. ch. 1961.
Prudens vir nemo cum intemperantia commercium ha-
bet. Alc. cap. 31. chart. 1961.
Prudentia inter animæ virtutes probatissima est, ut inter
metalla probatissimum est aurum. Phil. Iudæ. de leg.
allegor. lib. 1. ch. 35.
Prudentem vulgus existimat eum qui more sophistarum
inventione, & elocutione pollet plurimum, sed hunc
Moses cognoscit pro studio eloquentiæ. Philo. Iud.
in leg. allegor. l. 1. ch. 35.
Prudentia alia universalis, alia particularis. Philo. Iud. in
leg. alleg. lib. 1. ch. 36.
Prudentia & fortitudo contraria vitia circumvallare pos-
test, at temperantia non valet concupiscentiam, & vo-
luptatem circumvallare, graues enim sunt aduersariæ,
nec facile expugnantur, iustitia vero non habet aduersa-
riam. Phil. Iud. in leg. alleg. l. 1. c. 37.
Prudentia summa est præsentis momenti semper uti quæ
optime. Mar. Fic. in epist. l. 1. c. 630.
Prudentia aut nunquam, aut coacta, inquit cum fallacissima
fortuna cernamur. Mar. Fic. in epist. l. 6. c. 819.
Prudentia doctrina simul, & longo rerum vi aduenit.
Mar. Fic. in Plat. de virt. l. 133.
Prudentia nuncupatur sui ipsius notitia, & sui suorum,
que boni vtilis inuentio, ex diuinæ mentis intuitu ma-
nans. Mar. Fic. in Plat. Alcib. l. c. 1134.
Prudentia magistra vitæ, disciplinam sui cuiusque reisa-
miliaris & reipublicæ tribuit: homo per prudentiam
gubernat, domus autem, & ciuitas per amicitiam pu-
blicam iustitiamque seruat, quæ publica amicitia est
contentio, qua omnes secundum legem sub ea & prin-
cipe libenter conueniunt, & ad eundem finem respici-
unt. Mar. Fic. in Plat. Alcib. l. c. 1134.
Prudentia ut bonum intelligit, humanas actiones tam
publicas quam priuatas ad finem optimum refert. Ut
vtilis per commoda media, propriasque vias, quibus ad
finem perueniat dirigit. Ut pulchrum, quis ordo, quis
modus in hoc progressu, quasi in quodam itinere sit
seruandus, instituit. Ut iustum, quæ distinctio singu-
lorum operum, quæ obseruatiæ impositi ordinis, quod
supplicium transgredientis, quod premium legem hu-
ius iuuenis obseruantis præscribit. Mar. Fic. in Plat.
Alcib. l. chart. 1134.
Prudentia est scientia bonorum, malorumque secundo-
rum. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. cap. 8. c. 1415.
Prudentia, in qua & finis vitæ cognitio, & viarum ad huc

conferentium consistit electio, moralium virtutum
est princeps & dux, idque vsque adeo asseritur, ut vir-
tutes quasi scientiæ id est prudentiæ quædam esse vi-
deantur, vitia vero inscientiæ, id est imprudentiæ quæ-
dam. Mar. Fic. in Plat. protag. c. 1300.
Prudentia est scientia eligendi boni, & euitandi mali.
Mar. Fic. in Plat. prot. ch. 1300.
Prudentia est scientia bonorum, & malorum proprie ad
hominem pertinentium. Mar. Fic. in Plat. Euth. c. 1301.
Prudentia requiritur in principibus, id est recte custo-
diendi, & consulendi scientia. Mar. Fic. in Plat. de rep.
dialog. 4. chart. 143.
Prudentiæ tanta est perfectio, ut & optanda doceat ex-
optare, atque comparare, & comparatis ea potissi-
mum uti ratione, qua profint. Mar. Fic. in Plat. de
leg. dial. 3. chart. 1495.
Prudentia est aliarum virtutum regula. Mar. Fic. in Plot.
En. l. 2. cap. 7. chart. 1159.
Prudentiores imperare debent, imprudentiores obtem-
perare, ut oculorum est officium ducere, & pedum mi-
nisterium peragere. Mar. Fic. in Pla. de leg. dial. 9. c. 1495.
Prudentiæ munus est omnia ad rationis normam diri-
gere, nihil agere penitendum, fortunæ aditus quasi
diuina quadam ratione præoccupare, nihil præter re-
ctum agere. Franc. Pat. de reg. l. 5. cap. 2. ch. 155.
Prudentia est rerum bonarum, & malorum, & vtrarum-
que scientia: Socrates ait omnes virtutes prudentias
esse, Arist. nullam virtutem absque prudentia esse. Fra.
Patr. de reg. l. 6. cap. 8. chart. 247.
Prudentis viri officium est, quæcunque cogitat, vel
agit, recta quadam ratione metiri, nihil præter rectum
agere, aut vili ex parte optare, humanas actiones pu-
tare semper diuinis arbitrijs agi, & gubernari, nihil
horrendum aut formidabile illi videri potest. Fra. Pat.
de reg. l. 6. cap. 8. chart. 248. terg.
Prudens qui ex se non est, prudentis alicuius consilio pa-
reat. Franc. Patr. de reg. l. 6. cap. 15. ch. 261.
Prudentia est virtus, quæ ab omnium libidinum iniuria,
ac turpitudine nos auocat. Franc. Patr. de reg. lib. 6.
cap. 27. chart. 286.
Prudentia in actione, sapientia in contemplatione ver-
satur. Iac. Carp. in Alc. defen. ch. 203.
Prudentia est rerum expectandarum, & fugiendarum
scientia. Iac. Carp. in Alc. defen. ch. 203.
Prudentiæ definitio est habitus rerum ex ratione agen-
darum, quæ circa bonos mores versantur. Leo Heb. de
Amor. dial. 1. chart. 28.
Psalmus Exaltabo te Deus meus rex, qui mane, & meri-
die, & vespere canunt Deum laudantes extra cœtrotro-
pham Doctores Hebræorum conueniunt æternæ felici-
tatis heredes futuros. Mar. Fic. in epist. l. 10. ch. 901.
Psalmi & hymni diuini a cunctis non solum ab Hebræis
decantantur. Aug. Sermon. de per. phil. l. 3. cap. 3. ch. 5.
Psaphon Lybicus aues complures ex vocalium numero
cepit, & edocuit hæc verba: Magnus Deus Psaphon.
Atque ita edoctas dimisit in montes, quarum vocibus
altæ permixta edocuit, Psaphonis diuinitatem cele-
brabant: quam vocem cum Lybici audissent, creditum
fuit diuinam hanc vocem esse, & propterea Psaphoni
veluti Deo sacrificabat, sicque Psaphon comitijs diu-
Lybicus Deus creatus est. Max. Tyr. ser. 19. ch. 144.
Ptolomæo Philadelpho imperante missi sunt, qui in Pha-
ro insula in Græcum sermonem transferrent legem
Hebræam. Phil. Iud. de vita Moses. l. 2. ch. 417.
Ptolomæo merito Albumasar, & Albaitus vbi que repu-
gnant quod in cælo qualitates elementales & inter se
pugnantes stellis posuerit, & probant non esse in cælo-
tales naturas. Mar. Fic. in Plot. En. 3. cap. 4. c. 1616.
Ptolomæus & si vir ingeniosissimus fuit, quantum spe-
ctat ad Mathematica, parum tamen peritus fuit Phi-
losophiæ. Io. Pic. Mir. in Astrolog. l. 1. c. 410.

Ptole-

Ptolomæus, qui scripsit Astrologiam, eam scripsit sub
Adriano, & Antonino Imperatoribus. Ioan. Pic. Mir.
in astrolog. lib. 1. chart. 421.
Ptolomæus nullo in loco egit de Alchochoden, tamen
Astrologi de mente Ptolomæi omnes eum requirunt.
Io. Pic. Mir. in Astrolog. lib. 2. cap. 3. chart. 443.
Ptolomæus, & Galenus fuerunt contemporanei. Ioan.
Pic. Mir. in Astrolog. lib. 1. cap. 2. chart. 716.
Ptolomæus, qui scripsit quadripartitum, vixit tempore
Hadriani, & Antonini, & non fuit, (vt falso aliqui as-
serunt) de Regibus Alexandri successoribus. Ioan.
Fran. Pic. Mir. de prænot. lib. 5. cap. 6. chart. 544.
Publicas res curare, & suas negligere, non est res huma-
na. Plato in apolog. chart. 18.
Pudor est pars timoris, vt impar pars numeri. Plat. in
dial. de sanct. chart. 6.
Pudor vbi est, ibi timor, non contra: nam multi morbos,
& paupertates timent, & ob id non eos pudet: at vbi
pudor, ibi timor: nam nemo est, qui rei alicuius eru-
bescat, & non timeat improbitatis opinionem. Plat. in
dial. de sanct. chart. 6.
Pudor iuuenibus conuenit. Plat. in Charmide. chart. 378.
Pudor, & bonum, & non bonum est. Plat. in Charmi-
de. chart. 379.
Pudor non est bonus si virum vexat egentem, Homeri
dictum. Plato in Lachete. chart. 398.
Pudor est maximo honore colendus: at confidentia, quæ
imprudencia appellatur, maximum est malum. Plat.
de leg. dial. 1. chart. 796.
Pudor est timor, ne mali putemur, si quid minus honestum
facimus, aut dicimus. Plat. de leg. dial. 1. chart. 796.
Pudori seruire debent illi, qui boni futuri sunt. Plat. de
leg. dial. 3. chart. 821.
Pudor est trepiditas in expectatione mali. Speusip. in
Plat. definition. chart. 1964.
Purgatio est deteriorum a melioribus segregatio. Speu-
sip. in Plat. definition. chart. 1964.
Pudor est audacia remissio eius, quod optimum appa-
ret spontanea, & libera acceptio, formido vituperatio-
nis veræ. Speusip. in Plat. definit. chart. 1963.
Pudor ad coercenda peccata plus valet quam timor.
L. Apulei floridorum. lib. 2. chart. 142. ter.
Pudor est dimidiata virtus absque fiducia. Philo. Iud. de
profug. chart. 292.
Pudor est ingenitum temperantiæ fundamentum. Mar.
Fic. in Plat. Protagor. chart. 1299.
Pudor est dedecoris, & infamiæ timor, & iuuenes facit
turpia metuere, & honesta, quamuis ardua, audacter
aggredi. Mar. Fic. in Plat. de legibus. dial. 1. chart. 1492.
Pudorem, & magnanimitatem nobis genuisse diuinam
providentiam ait Plato, vt quod nos a turpibus reuocaret,
& ad honesta prouocaret, vt ratio quæ auriga
est pudore quodam, quasi freno, affectus nostros ve-
lut equos a turpibus licet suauibus cohereret, magna-
nimitatis vero calcaribus ad honesta licet ardua stimu-
laret. Siquidem malus quispiam dæmon ad turpia le-
nocinijs allicit voluptatis, ab honestis amaritudine do-
loris absterret. Quapropter, & temperantia pudoris
vsa frenis efficit, vt a turpibus inuita voluptate semper
abstineamus, & fortitudo magnanimitatis freta cal-
caribus dat operam, vt ad honesta viriliter contendamus
spreta difficultatis, & doloris formidine. Mar. Fic.
in Plat. Lachete. chart. 1309.
Pudor est ignominie metus, vel iustæ reprehensionis ti-
mor. Franc. Patr. de reg. lib. 5. cap. 3. chart. 203.
Pudor est verborum moderator optimus, vt neq; dica-
mus, quæ turpia sunt dictu, nec, si ab alio dicta sint, li-
beter audiamus. Franc. Patr. de reg. l. 6. c. 20. c. 271. p. 2.
Pudor est moderator omnium cupiditatum. Franc. Patr.
de reg. lib. 5. cap. 7. chart. 167. pag. 2.
Pudor est pars metus. M. Ant. Nat. de pulc. l. 5. c. 113. p. 2.

Puella, & conditionem seruilem, & ætatis imperitiã si-
gnificat. Phil. Iud. de cong. quær. erud. grat. chart. 288.
Pueros fabulas audire oportet, sed eas, quas si conceperint
mente, similes conceptus illis imprimant, quos
cum ad perfectam ætatem deuenierint, habere cupi-
mus. Plat. de rep. dial. 2. chart. 580.
Puerorū finis incertus est, quo nã euasuri sint tū in virtu-
te, tū in vitijs, & aiæ, & corporis. Plat. in Symp. c. 285.
Pueros matres vt terreant, nō debent fabulas malas narra-
re, quod Dei noctu vagantur varijs formis sumptis:
nam de Dijs mala dicunt, & simul pueros efficiunt ti-
midiores. Plat. de rep. dial. 2. chart. 582.
Pueri nostri statim magis legitimi lus participes fieri de-
bent, tanquam si præter legem ille fiat, fieri nō possit,
vt tales pueri in legitimos, & integros viros auascant.
Quum ergo pueri recte ludere exorsi, iustā legem per-
musicam susceperint, rursus contrario quā illis mo-
do ad omnia sequitur, & auascit, erigēs si quid etiam
prius in ciuitate iacebat. Plat. de rep. dial. 5. chart. 604.
Pueri equitare discant, vt ad spectacula ob eorum securi-
tatem duci possint. Plat. de rep. dial. 5. chart. 625.
Pueris computationum, & Geometriæ studia, & omnē
priorem eruditionem, in qua ante dialecticam institui
oportet, dum pueri adhuc sunt, proponere ipsis oportet,
non velut necesse sit discere docendi modo institu-
to, quia nullā disciplinā cum seruitute liberum homi-
nem discere conuenit. Plato de rep. dial. 7. chart. 658.
Pueros non violenter, sed ludendo in disciplinis nutrias,
quo magis intueri possis ad quam quisque a natura
aptus sit. Plat. de rep. dial. 7. chart. 658.
Pueri ad bellū ducendi sunt in equis spectatores, & si se-
curitas est, prope adducendi, & gustandum esse ipsis
sanguinem, vt catuli solent. Plat. de rep. dial. 7. chart. 658.
Pueri in omnibus exercitijs, & laboribus, & disciplinis,
qui maxime industrii sunt, is in numerum aliquem
eligendus est. Plat. de rep. dial. 7. chart. 65.
Pueri tunc laboribus, & disciplinis applicari debent, cum
a necessarijs exercitijs dimittuntur, siue duo, siue tres
anni fuerint. lassitudines enim & somni disciplinis ini-
mici sunt, & ex hoc experimento maxime elicere po-
test, quis vnusquisque, & qualis in exercitijs appare-
bit. Plat. de rep. dial. 7. chart. 658.
Pueri sub imperio sint, nec sinamus eos liberos, donec in
ipsis velut in ciuitate rempublicam constituerimus, &
optimo in ipsis curato donec per id, quod in nobis hu-
iusmodi est, custodem, & principem in ipsis, & in no-
strum locum sufficiamus, & tunc ipsos sui iuris esse
permittimus. Plato de republ. dial. 9. chart. 683.
Pueri quod discunt, admirandum quoddam monumen-
tum habet, & maius quam ea, quæ de recenti audiuntur.
Plato in Timæo. chart. 733.
Pueris, & bestijs a natura institum est, vt alii incontineri-
ter ad voluptates se habeant, alii continenter. Plato
de legib. dial. 7. chart. 829.
Pueri dormiunt non adhibita quiete, sed motu, quia
ob vitiosum animi habitum quendam illis insunt pa-
uores, & timores, & externus motus adhibitus in-
ternum motum superat, & superatus tranquillita-
tem, & quietem molesti circa singulorum corda sal-
tus in anima effecisse videtur, & ita somnum indu-
cit, & vigilantes, & saltantes, & ad tibiam choreas
ducentes cum dijs, quibus singuli litantes fecerint sa-
cra, a furiosis affectionibus ad sanæ mentis habitum
reducit. Plat. de leg. dial. 7. chart. 870.
Pueri indicium dant eorum, quæ amant, tacendo, & que
odio habent, flendo. Plat. de leg. dial. 7. chart. 870.
Pueri nec voluptates sequi debent, nec fugere dolores.
Plato de legib. dial. 7. chart. 871.
Pueros docere debemus Astrologiam, Arithmeticam,
Geometriam, & Musicam, Philosophiam, & Meta-
physicam. Plat. in legum appendice. chart. 971.

Tom. 3. Y y Puerorum

Puerorum nutrices vsque ad ætatem sex annorum modestiæ, & temperantiæ curam gerant, ipsarum vero nutricum, & totius gregis vnam ex duodecim mulieribus præfectam esse oportet, quæ per annum singulos greges gubernet ex supradictis, quas legum custodes constituerint. Has elegant hæ, quæ nuptiæ curant, ex vnaquaque tribu vnam sibi æqualem ætate, & imperium gerat, vt quotidie ad templum accedat, & iniuriam facientem seruam & seruam, peregrinum, & peregrinam puniat per quosdam ciuitatis ministros. Plato de legibus dialog. 7. chart. 871.

Pueri & puellæ separantur post ætatem sex annorum, & pueri cum pueris, & virgines cum virginibus inter se conuersationem habeant. Plat. de leg. dial. 7. ch. 871.

Pueris ludi sunt quidam naturales, quos vbi conueniunt, ipsi fere excogitant. Conuenire oportet ad templa in vicis omnes, qui sunt eius ætatis, a triennio vsque ad sexenium singuli, qui colonorum sunt in idem in communi. Plato de legibus dialog. 7. char. 871.

Pueri post sextum annum se conuertant ad doctores equitandi, & arcuum, & iaculorum, & fundæ: si vero consenserint, etiam puellas vt discant saltem, maxime vero etiam ad armorum vsum. Plat. de leg. dial. 7. ch. 871.

Pueri castigandi sunt, ita tamen vt ad iram non concitentur, nec vt non castigati molliter se gerant. Plato de legibus dialog. 7. char. 871.

Pueris & statim, & quo tempore nondum ad bellum proficiscuntur, decorum fuerit, vt armis semper & equis ornati, ad omnes deos accedant, & pompas ipsi ducant, & celeriores, & tardiores, in saltatione, & in itinere, ad deos, & deorum filios, supplicationes faciant: sed & certamina, & certaminum præludia; si quorum, non aliorum quam horum gratia exercenda sunt. Hæc & in pace, & in bello vitia sunt tum ad rempublicam, tum ad priuatas domos. Alij labores & ludi non sunt liberorum. Plato de leg. dialog. 7. char. 872.

Pueri vt vti possint eodem modo & dextra manu & sinistra curam habeant magistratus: fœminæ, quæ ad ludos & educationes obseruandas præfectæ sunt. Viri vero qui ad disciplinas, ita vt naturas quo ad fieri potest, non lædant. Disciplinæ sint, circa corpus Gymnastica, ad animum Musica. Plato de leg. dialog. 7. char. 872.

Pueri exerceantur Gymnastica, cuius duæ species sunt, saltatio, & lucta. Saltationis altera species musæ dictio nem imitatur, & magnificentiæ simulque libertatem obseruat. Altera bonæ habitudinis, & leuitatis, & pulchritudinis corporis membrorum, & partium gratia instituta est, vt congrua flexio, & extensio singulis ipsis attribuatur, & concinnus motus ad omnem saltationem iuste dispergatur, ac sequatur. At circa luctam, quæ quidem Antæus aut Cercyon in suis artibus constituerunt, inutilis cõtentionis gratia, aut quæ Epæus, aut Amycus circa cæstruum pugnam, quam ad belli vsum inutilia sint, indigna sunt, vt verbis exornentur. Quæ vero ex recta lucta a ceruicibus, & manuum, ac laterum motu cum contentione, & cum decora distensione elaborantur, roboris, & sanitatis gratia, ea velut ad omnia vitia, omittenda non sunt. Sed discipulis, & doctoribus præcipiendum vt beneuolo animo hi præsent, illi grato animo suscipiant: nec quæ in choris sunt conuenientes imitationes omittendæ sunt, tum vt Deæ donum colant, tum ad belli vsum, tum festiuitatis gratia. Plato de leg. dialog. 7. char. 872.

Pueros, & puellas saltare discere oportet: pueris saltatores, puellis saltatrices & harum rerum curator assumere possit ex civibus tum viris, tum mulieribus quoscun que voluerit. Plato de legibus dialog. 7. chart. 880.

Pueri die reuertentur ad magistrum accedant, nam sine pastore nec pecora, nec aliquid quicquam degere debent, neque pueri absque pædagogis, nec serui absque dominis. Plato de legibus dialog. 7. chart. 878.

Puer omnibus bestijs magis intractabilis est. Quum enim sapientiæ fontem nondum absolute compositum habeant, infidiosa, acris, & procacissima bestia est. Quapropter multis velut frenis quibusdam ipsum vincere oportet, primo vbi à nutricibus ac matribus discessit, pædagogis infantia, & pueritia gratia. Deinde vero his, qui docent quæcunque tandem & disciplinas, vt liberum. Verum vt seruum, quicumque ex liberis hominibus castiget & puerum ipsum, & pædagogum, & præceptorem, si quis horum quid deliquerit. At si non iuste castiget, vel non pro more legum, custos, qui ad magistratum puerorum electus est, in huc animadvertat. Plato de legibus dialog. 7. char. 878.

Puer decem annorum per triennium ad literas adhibendus est, ad lyram post 13. annos ita, vt tres annos in ea perseueret, nec plures, nec pauciores liceat in his exerceri præter legis ordinem. Plato de leg. dialog. 7. char. 879.

Pueri in litteris elaborare debent, donec quis scribere & legere possit. At vt pulchritudinem & velocitatem in his expriment, valere sinere in his, quibus natura instituta annis ad hoc non festinauit. Plato de legibus dialogo 7. char. 879.

Puerorum patre orbatorum legum custodes sint patres non deteriores, & singulis annis velut suorum curam gerant. Plato de legibus dialog. 7. char. 938.

Pueris bene educatis omnia nobis recta navigatione procedunt. At si contra, nec dictu dignum est, nec nos dicemus quid sequatur ob nouam ciuitatem. Plato de legibus dialog. 7. char. 880.

Pueri quoad sumus, operamur quidem, quæ in composito sunt, pauca vero a superioribus ad ipsum vsque refulgent. Quando vero otiantur quo ad nos, ad superiora interim operantur. In nos sane agunt, quando ad medium vsque procedunt, idem & pueri sumus, sed quæ habemus his assidue non vtimus, sed quando medium, vel ad superiora, vel ad contraria vertimus, vel quodcunque a potentia in actum producimus. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 11. char. 6.

Pueri magis memores sunt, quia non cito desistunt, sed rem ipsam diu ante oculos habent, cum nondum in multa distrahantur, sed paucis vehementer incumbant, quorum cogitatio visq; circa multa versatur, hi quasi percurrunt & nusquam insistant. Plotinus Enneid. 4. lib. 6. cap. 3. char. 454.

Pueri anima mobilior est & inquieta maxime ob irrationalem mentem a rationali nondum firmata imbecillitatem, deinde ob nimium calorem & humorem in illa ætate abundantem. Chalc. in Tim. Plat. ch. 46. terg.

Pueri & fœminæ plurimum ad pestem sunt apti; quia mollis materia ad transmutationem est facilior, & pleni sunt humoribus ad putredinem aptis, & vita illorum est præter ordinem, & modum. Marsilius Ficinus de epidem. antidoto. cap. 3. chart. 578.

Pueri senibus, & infanti prudentibus crudeliores sunt, quia minus homines quam cæteri sunt. Marsil. Ficinus in epistolis lib. 1. char. 635.

Pueri nec senum consilia, nec rusticorum cogitationes attingunt. Marsilius Ficinus in epist. lib. 1. char. 640.

Pueri, & bestia, quocunque uoluptas trahit, prorumpunt, & quo dolor retrahit, aufugiunt. Marsilius Ficinus in Plato. de legibus dialog. 2. char. 1492.

Puer natus octauo mense non uiuit, si modo ita semper accidat, accidit enim aliter inter Aegyptios, & alicubi apud Græcos. Causa est non frigiditas, siccitasuè Saturni, sed uiolentia quædam aliunde tunc illata, quæ nasci eo tempore tunc compellit eum, quo ad huc Saturnus in uisceribus detinebat. Non enim dum hic retinet, nascitur alicui, nisi uiolenta nimium causa expulsius ex aluo. Mar. Fic. in Plo. En. 2. lib. 3. c. 6. c. 1619.

Puer regis filius, qui (teste Aly) eo die, quo natus est locutus est, nõ formauit uerba ob coniunctionem quatuor

tuor planetarum in Horoscopo: nec infantis uerba fuisse, qui uaticinatus est patris calamitatẽ paulo post secutam, sed dæmonem illic locutum fuisse credendũ dæmonem inquam Mercurialem, nam in octauo Libra gradu, q terminus est Mercurii, erat Horoscopus, & Mercurius cum Venere, Ioue, & Marte coniunctus. Marsil. Ficinus in Plot. En. 4. lib. 3. capit. 13. chart. 1738.

Pueri non ualent intellectu, sed imaginatione, quæ est causa (vt ait Porphyrius) vt pueri magis reminiscantur. Ioan. Franc. Pic. Mirandulan. in exam. van. doct. gent. libr. 3. capit. 6. chart. 957.

Pueri discere non possunt propter superabundantiam humorum & perturbationem in sensibus factam. Senes uero uel quia pertransiunt nec manent diu in aliqua consideratione, uel quia sunt siccoris naturæ, quæ peregrinas phantasmatum imagines recipere nequit, & sic non ualent ideas in animo residentes excitare. Gab. Burat. de reminisc. libr. 4. chart. 125.

Pueri natura tenacissimi sunt eorum, quæ a teneris annis accipiunt. Fran. Pat. de reg. l. 2. cap. 5. c. 67. ter.

Pueri nunquam audiant quid obsecant, nam turpiter dicta sequuntur turpiter facta. Fran. Pat. de reg. lib. 2. capit. septimo, chart. 69. terg.

Pueri duo præcipue præcepta danda, pudorem in primis vt seruent, & laudis studium. Franc. Patric. de reg. lib. secundo, cap. 8. ch. 72.

Pueri per larum ita insituntur ad cultum iustitiæ ut nihil inhonestum, nihil turpe, aut iniustum appetant, quæ persuasio omnium optima esse uidetur. Franc. Pat. de republ. libr. 1. capit. 3. chart. 315.

Pueros Grammaticam & Musicam eodem tempore docere possumus. Fran. Pat. de rep. l. 4. cap. 6. c. 144. ter.

Puerili ingenio nihil magis conuenit quam Poësis. Seb. Fox. in 2. Plat. de rep. c. 84.

Pueri, qui sacri baptismatis uindicta non sunt abluti ex hac uita decedentes patiuntur poenam damni non sensus. M. Ant. Nat. de immor. an. l. 5. c. 32.

puerperis apparent dæmones. Mic. P. el. de dæm. c. 1943.

Pugna armis fiat uisus aduersus unum, duorum aduersus duos, & ad decem usque aduersus decem depugnent, & vocare oportet consumatos in pugna, qui leges ferant, qd fecisse oportet, & sic de Pelastica & Pæcrati pugna. Plat. de leg. dial. 8. c. 890.

Pugnare aduersus duo, eaque contraria difficile est, paupertatem, & diuitias, quorum hæc animas hominum deliciis corrumpunt, illa doloribus eandem ad impudentiam conuertit. Plat. de leg. dial. 11. c. 934.

Pugnæ spiritualis arma duodecim. Voluptas breuis & exigua, comites, fatididũ, anxietas, iactura maioris boni, uita somnus & umbra, mors instans & improuisa: suspitio impoenitentia: æternum præmium, æterna poena: hominis dignitas & natura: pax bonæ mentis: dei beneficia; Crux Christi; testimonia martyrum, & exempla sanctorum. Io. Pic. mit. de reg. dir. c. 333.

Pulchritudinis diuisio.

Pulchritudo triplex, animorum, corporum, & uocum animorum mente cognoscitur, corporum oculis, uocum auribus solis percipitur. Marsilius Ficinus in Plat. conuiuium or. 1. cap. 4. c. 1322.

Pulchritudo duplex, corporea & incorporea, Corporea duplex, in his, quæ uidentur, & in his, quæ audiuntur. Incorporea duplex, altera in intellectu, altera in anima. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 6. cap. 4. c. 1176.

Pulchritudines duæ corporales siue sensibiles, quæ scilicet & uisus & auditus exponuntur, duabus illis spiritalibus formis primi uidelicet intellectus, & animæ mundi quam simillimæ esse uidentur. Leo Heb. de Amore dialogo tertio, chart. 347.

Pulchritudo duplex, uel produuens, uel producta uel se

se communicans, uel iam communicata, uel unica, uel diffusa. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 368.

Pulchritudo triplex existit: artificiosa, naturalis, atque idealis. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 345.

Pulchritudo quid est.

Pulchritudo est in aspectu plurimum, & in auditu. Præterea si a sensu ad id, quod supra sensum est, accedamus, inueniemus studia quoque & officia pulchra, & actiones, & habitus, atque scientias uirtutumque pulchritudines. Plot. En. 1. l. 6. cap. 1. c. 50.

Pulchritudo prima nil aliud, est quam splendor gloriæ penes patrem luminum, & figura substantiæ eius. Mar. Fic. de lum. cap. 14. c. 983.

Pulchritudo nil aliud est, quam summi boni splendor, fulgens præcipue in his rebus, quæ oculis, auribus, mente percipiuntur, & per illas ad ipsum bonum uisum, auditum, mentemque conuerrens. Quo fit ut pulchritudo circulus quidam diuinæ mentis existat, a bono manans, in bono residens, per bonum, & ad bonum sempiternæ reflexus. Marsil. Ficinus in Plat. Phil. lib. 1. capit. 5. chart. 1212.

Pulchritudo nil aliud est quam summi boni splendor, fulgens in his, quæ oculis, auribus, mente percipiuntur, per illaque ad ipsum bonum uisum, auditum, mentemque conuertens. Marsilius Ficinus in Platonem de pulchro chart. 1271.

Pulchritudo gratia quædam est, quæ ut plurimum in concinnitate plurium maxime nascitur. Ea triplex est si quidem ex plurium uirtutum concinnitate in animis est gratia; ex plurium colorum linearumque concordia in corporibus gratia nascitur. gratia etiam in sonis maxima ex plurium uocum consonantia. Marsil. Ficinus in Plat. conuiuium or. 1. cap. 4. c. 1322.

Pulchritudo est quidam splendor humanum ad se rapiens animum. Marsil. Fic. in Plat. conuiu. or. 2. cap. 4. c. 1328.

Pulchritudo est bonitatis quidam flos, cuius floris illecebris, quasi esca quadam latens interius bonitas allicit inuenientes. Mar. Ficinus in Plat. conuiu. or. 5. c. 1. c. 1374.

Pulchritudo non est corporea, sed incorporea. Mar. Ficinus in Plat. conuiuium. or. 5. cap. 3. c. 1335.

Pulchritudo spirituale quoddam potius rei simulachrum est, quam species corporea. Marsil. Ficinus in Plat. conuiuium or. 5. cap. 3. ch. 1336.

Pulchritudo, & figura non idem sunt, nam nil tardius se nescit quam figura, nil citius quam gratia. Marsil. Ficinus in Plat. conuiuium or. 5. cap. 3. c. 1336.

Pulchritudo est gratia quædam uiuacis & spiritualis Dei radii illustrante, angelo prius insusa, inde & animis hominum, corporumque figuris, & uocibus, quæ per rationem, uisum, auditum, animos nostros mouet & delectat, oblectando rapit, rapiendo ardenti inflammatur amore. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 5. cap. 6. c. 1338.

Pulchritudo quantum in rebus, quæ audiuntur, uidentur, & cogitantur est, pulchritudo uocatur, & tres nobis gratias repræsentat, quantum in uisu, auditu, & ratione consistit, delectatio nominatur atque uoluptas. Marsil. Ficinus in Plot. En. 1. lib. 6. capit. 1. chart. 1574.

Pulchritudo est facies blanda boni. Marsil. Ficinus in Plot. En. 1. lib. 6. cap. 2. char. 1575.

Pulchritudo nil aliud est, quam inuolens formæ in natura genitæ, expressius exprimens intellectus diuini effigie. Mar. Ficinus in Plot. En. 1. l. 6. cap. 3. c. 1575.

Pulchritudo in mente & forma præstantior est, quam in nullo artis opere. Adde potentior, quia in opere distracta est, in mente unita. Marsil. Ficinus in Plot. En. 5. lib. 8. capit. 2. chart. 1767.

Pulchritudo in opere naturali est forma quædam non quomodolibet impressa materiæ, sed tunc impressa ab ipsa natura, quando natura excellentius materiæ

dominatur. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 8. cap. 2. c. 1767.
 Pulchritudo prima est prima intelligentiæ pulchritudo. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 8. cap. 4. char. 1768.
 Pulchritudo quid sit, frustra querit animus, q̄ se per eiusmodi conversionem pulcherrimum non redderit. Si vero reddiderit, quandoq; suam inspiciens pulchritudinem, suspiciet inde superiorem, ac per suum intellectum iam purgatum, velut per aurū quoddam, quod erat in mole, diuinum intellectum velut aurum vniuersum, sincerumq; contemplabitur, aliter non querendum. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 8. cap. 4. c. 1768.
 Pulchritudo apparens in materia est imago quædam pulchritudinis, quæ præstantior in natura viget. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 8. cap. 3. char. 1768.
 Pulchritudo mundi corporei umbra est quædam ad ipsam mundi incorporei pulchritudinem. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 8. cap. 13. char. 1769.
 Pulchritudo ipsa in mūdo diuino est vniuersus ille splendor, ex cuncta idearum quasi stellarum serie micans. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 8. cap. 10. char. 1769.
 Pulchritudo, & essentia prima idem sunt. Merito ideo quatenus aliquid capax est pulchritudinis, eatenus capax est essentia, atque vicissim. Item cum prima essentia sit ipsa simpliciter species, nimirum speciei participatione essentiam habent omnia. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 8. cap. 9. char. 1769.
 Pulchritudo primæ intelligentiæ est primæ lucis splendor foris exuberans. Marfil. Fic. in Plot. En. quinta, lib. 8. capit. 13. char. 1769.
 Pulchritudo prima non est in corpore: non enim per se totum, sed per formam pulchrum est, & mutabiliter; nec in anima, nam hæc intellectu participatione, mutabiliterque fit pulchra; sed prima in intellectu primo pulchritudo est splendor quidam, & figura boni. Marfil. Fic. in Plot. En. 5. lib. 9. cap. 2. char. 1770.
 Pulchritudo ipsius boni specie vniuersa superior est; pulchritudo mundi intelligibilis est species vniuersa; & pura, quoniam nihil ibi est informe, nihil ita formatum, quin ipsum sit & forma. pulchritudo mundi corporei inferior est vera specie, quia ex forma simul, & informi, ac etiam deformitate componitur. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. lib. 7. cap. 33. char. 1793.
 Pulchritudo spiritualis quædam gratia cum bonitate coniuncta, & spiritualibus tantummodo animi nostri facultatibus exposita esse dicitur. Leo Hebr. de Amore, dialogo tertio. char. 234.
 Pulchritudinis defectus priuationem quidem simpliciter inducens imperfectionem, amorem vero & desiderium tantummodo accendens perfectionem potius significare videtur. Leo Hebr. de Amore. dial. 3. char. 283.
 Pulchritudines rationis, ac mentis quam maxime sunt spirituales. Leo Hebr. de Amore. dialog. 3. char. 344.
 Pulchritudo idealis est ipsamet diuini intellectus pulchritudo, & cum diuina sapientia vna eademque omnino esse videtur. Leo Hebr. de Amore, dialog. 3. char. 368.
 Pulchritudo naturalis artificiosè pulchritudini nimirum est præponenda. Leo Hebr. de Amore. dial. 3. char. 418.
 Pulchritudinis communissima definitio est, gratia quædam formalis, quæ eam cognoscenti maximam affert iucunditatem, ipsamque ad sui alliciat amorem. Leo Hebr. de Amore, dialog. 3. char. 344.
 Pulchritudo cuiuscunque amoris & principium, & mediū, & finis esse videtur. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 334.
 Pulchritudo quæcunque summi ipsius pulchri quasi radius quidam existit. Leo Hebr. de Amore. dial. 3. c. 420.

Pulchritudo ut corporis, animæ, & ut ipsa pulchritudo.

Pulchritudinem vnam eandemq; putare oportet, quæ in omnibus corporibus est, & pulchritudo in animis

præstantior est ea, quæ in corpore est. Plato in symposio. char. 299.
 Pulchritudo in corporibus principio est quidam primus intuitus se sensui patefaciens, idque animus apprehendens familiariterque agnoscens suscipit, & complectitur. Plotinus En. 1. lib. 6. cap. 2. char. 51.
 Pulchritudinem agnoscit animæ vis quædam ad eam instituta, qua nihil validius ad propria iudicanda, quando & alia anima in iudicando concurrat, specie, quæ in ipsa est accommodans, eaque freta ad iudicandum, vt ad recti iudicium regula vii soleat. Plot. En. prima. lib. 6. cap. 3. char. 52.
 Pulchritudo in animo est virtutum splendor, non figura, non color, non magnitudo. Plotinus En. prima, lib. 6. cap. 5. char. 53.
 Pulchritudinem ipsam qui inuenitur, nihil penitus corporeæ pulchritudinis intueri oportet, sed cognoscere corpora hæc esse imagines, vestigiaque & umbras: ad illud omnino confugere, cuius hæc simulachra sunt, & visu corporis clauso, alterum pro hoc visum assumere, quem habent quidem omnes, per pauci vero vtuntur. Plotinus En. 1. lib. 6. ca. 8. char. 56.
 Pulchritudinem ipsam vt videamus, primo assuefaciendus est animus pulchra studia considerare, deinde opera pulchra, quæ a viris probis aguntur: post hæc eorum animam, qui talia agunt, debes inspicere, reuocare in te ipsam, & si contemplantando non te cognoscis, pulchrum statuarium imitare, qui vbi statuem operatur pulchram, partim abscondit, partim deregit, & expoliturus abradit, partim leuigat, & abstergit, donec faciem in statua erigat speciosam. Ita tu tolle superuacua, obliqua dirige, obscura purgando collustra, nec desinas circa statuam tuam elaborare, quousque diuini virtutis fulgor tibi subruillet, quoad temperantiam cernas firmiter in maiestate pura, sanctaque sedentem, & vbi hoc ipsum euaseris, fige intuitum: solus namque hic oculus ingentem inspicit pulchritudinem. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 9. char. 57.
 Pulchritudinis ratio in natura est exemplar pulchritudinis huius, quæ apparet in corpore: exemplar autem pulchritudinis naturalis est ratio quædam in anima pulchrior, a qua profluit naturæ pulchritudo. Plotinus En. 5. lib. 8. cap. 3. char. 544.
 Pulchritudo animæ per sapientiam contingit, & animæ sapientiam tribuit intellectus verus. Plotinus En. 5. lib. 9. cap. 22. char. 556.
 Pulchritudinis cur in defuncti facie adhuc nondum manifeste permotata vix restat vestigiū, & si in viuo erat splendor pulchritudinis? quoniam non habet animam. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 22. char. 715.
 Pulchritudo tunc est in corporibus, cum forma superat materiam. Proclus in Alcibiade. char. 1626.
 Pulchritudo corporis nostra umbra materiæ, sed in luce, & gratia formæ: non in tenebro sa mole, sed in lucida quadam proportionem: non in pigro & inepto pondere, sed in conuenienti nuntio, & mensura consistit. Marfil. Fic. in epist. lib. 1. char. 631.
 Pulchritudinem circa corpora in duobus versari, putamus: in proportionem membrorum, & linearum, & coloribus per lucidis. Sic in animo in virtutum proportionem motuumque animi, & in cogitationis, & intelligentiæ claritate consistit. In Angelis etiam pulchritudo desuper micans in proportionem intelligentiæ voluntatisque & actionis, & in veritatis lumine collocatur. At Dei simplicitas facit, vt in Deo nullam proportionem habeat a luce distinctam, & pulchritudo & pulchrum, quæ duo sunt in rebus, vnum, quod sunt, efficit. Marfil. Ficinus in Dionysium Areopagitanum de diuinis nominibus. char. 1059.
 Pulchritudinem animi nudare iubet Plato, & post habitam corporis forma decorem animi tum naturalem inspicere,

inspicere, tum studio comparandum diligentius adhibere. Marfil. Fic. in Plat. Charmidem. char. 1305.
 Pulchritudinem corporis non propter se amandam, sed tanquam diuinæ pulchritudinis imaginem existimandam. Marfil. Fic. in Plat. Charm. char. 1305.
 Pulchritudo corporis est temperantia quædam linearum, & colorum. Marfil. Fic. in Plato. Charm. char. 1305.
 Pulchritudo cum solum a mēte, visu, & auditu frui possit, & amor sit fruendæ pulchritudinis desiderium, amor semper mente, oculis, & auribus contentus est: ergo olfactu, gustu, & tactu nil opus habet. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium orat. 1. cap. 4. char. 1322.
 Pulchritudo corporis est actus, viuacitas, & gratia quædam ideæ sita in fluxu, in ipso refulgens, & fulgor huiusmodi in materia non prius, quam aptissime sit præparata, descendit. Marfil. Fic. in Plato. conuiuium orat. 5. cap. 6. char. 1337.
 Pulchritudo prima, & vera in corporibus non est, cum corpus nullum vndique pulchrum est, nec semper, & communis omnium corporum pulchritudo ab vno dependere debet, non a materia, quia per se non est pulchra. Ergo a Deo, qui per Angelos & animam reddit quotidie pulchram omnem materiam. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium orat. 6. cap. 18. char. 1353.
 Pulchritudo vna multorum corporum ab vno aliquo in corporali pendet artifice. Marfil. Fic. in Plat. conuiuium orat. 6. cap. 18. char. 1354.
 Pulchritudo & ad mentem, & ad visum, & ad auditum pertinet: ideo cum de animorum pulchritudine agitur, & de corporum pulchritudine, item de orationis pulchritudine disputatur. Marfil. Fic. in Plato. phædro. cap. 1. char. 1363.
 Pulchritudinis natura est amabilis, vt bonitas appetibilis. Marfil. Fic. in Plat. phædr. cap. 3. char. 1382.
 Pulchritudo splendor est bonitatis. Marfil. Fic. in Plato. Timæum. cap. 15. char. 1444.
 Pulchritudinis in ipso rerum ordine vbi plurimum est, ibi plurimum est mentis, siue natura quædam mentis adit, siue artificium eius proprium, siue vestigium, aut iudicium. Marfil. Fic. in Plot. En. prima, lib. 6. in argum. char. 1574.
 Pulchritudinis ipsius vera forma est ipsa vita per actum mentis penitus absoluta, & eius proprium est allicere, & rapere. Marfil. Fic. in Plotinum En. prima, lib. 6. in argum. char. 1574.
 Pulchritudinem corpoream nemō cognoscere potest, nisi sensu cognouerit, & ipsam, qui cognoscere vult, extra se sentiat; incorpoream vero animo percipere debet, & qui cognoscere vult intra se referatur, oportet. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. lib. 6. cap. 4. char. 1576.
 Pulchritudinem potentia rationalis parturit in animo, naturalis vero in materia, & vtraque pulchrum pro viribus in quo generat subiecto naturaliter optat. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. lib. 5. cap. 1. char. 1714.
 Pulchritudo corporis bonum quidem est, sed leue & volaticum, & simul ac deuenerit in conspectum virtutis, omnia corporis bona concidunt vt vix appareant. M. Ant. Natta de pulch. lib. 1. char. 19.
 Pulchritudo corporis breui absumitur, ideo reiicienda. M. Ant. Natta de pulch. lib. 5. char. 127.
 Pulchritudines corporales, & incorporalium formarum umbræ quædam existunt. Leo Hebræus de Amore. dial. 3. char. 356.
 Pulchritudinis vulgus, non secus ac magnitudinis quoque laudem solis corporibus vere proprieque, incorporeis vero per similitudinem quandam tantummodo, quam incorporea cum corporibus habent, accommodare consuevit. Leo Hebr. de Amore. dial. 3. char. 336.
 Pulchritudinis ratione habita, & omnis amans amat, & omne amatum adamatur. Leo Hebræus de Amore. dialogo. 3. char. 334.

Pulchritudo cum spiritali quiddam, & a materiæ foeditate corporea que labe aliena prorsus existat, a spiritalibus tantummodo atque purgatis, minime autem a corporalibus siue ab impuris animi nostri facultatibus cognosci, comprehendique potest. Leo Hebr. de Amore. dialog. 3. char. 335.
 Pulchritudo corporum, & ipsorum venustas ab excessu formæ super materiam, eorundem vero deformitas, ac turpitudine, ab excessu materiæ super formam nimirum proficisci videtur. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 341.
 Pulchritudinū corporalium cognitio, voluptas, & amor ad animorum nostrorum interiore vim potius, & facultatem, quam ad oculos, vel ad aures spectare creduntur. Leo Hebr. de Amore. dialog. 3. char. 349.
 Pulchritudo corporum spiritalis pulchritudinis umbra, ac tenuissima quædam imago debet existimari. Leo Hebr. de Amore. dialog. 3. char. 338.
 Pulchritudo in corporibus perfecta splendor quidam idearum ad ipsa illustranda pertigens existit. Leo Hebr. de Amore. dialog. 3. char. 357.
 Pulchritudo animæ intelligentis in eius ad sapientiam dispositione profecto consistit. Leo Hebr. de Amore. dialogo. 3. char. 418.

Pulchritudo, vt cognoscitur, in quo consistit, & vt mouet ad mandum.

Pulchritudinis principia sunt symmetria, & congruentia, & ad ipsas partes, & ad animam. Timæus Locrus de anima mundi, & natura. char. 1045.
 Pulchritudinem, quæ ad oculos pertinent, tradunt omnes commensurationem quandam partium & inuicem, & ad totum vna cum coloris gratia esse, & in eo sitam esse, vt commensurata & moderata sint, sed apud hos nihil simplex, sed cōpositum solum erit pulchrum. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 1. char. 50.
 Pulchritudo coloris simplex peruenit vbi formatur, superaturque quod est in materia tenebrosam, præsentia luminis; quod quidem incorporeum, & ratio quædam est & species. At cum subiectum non superatur, non prouenit pulchrum. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 3. ch. 52.
 Pulchritudinem omnes æque vident, non tamen incitantur æque, sed maxime omnium amatores. Plotinus En. 1. lib. 6. cap. 4. char. 53.
 Pulchritudinem in mixto tam querimus, nos latere nō debet non esse omnia exigenda, quæ pulchritudo continet in natura non mixta, nec in sequentibus primas esse querendas, sed eas, quas mixtum suscipere potest, quasi satis fuerit factum, si nihil ex his, quæ potest capere, desit. Plot. En. 3. lib. 2. cap. 7. char. 260.
 Pulchritudinem non consistere in magnitudine testimonio nobis est pulchritudo, quæ existit in disciplinis, & officijs prorsus in animo, vbi certe reuera magis viget pulchritudo, cum in animo quodam sapientiam contemplatis, & contemplatis delectatis & amas, faciem corporis non aspiciens intimam sequens pulchritudinem. Plotinus En. 5. lib. 8. cap. 2. char. 543.
 Pulchritudinem veram mirari potest, qui natura philosophus est, qui velut amator circa pulchrum ipsum, quodam quasi partu labore vertatur, nec pulchritudine corporis est contentus, sed ab hac confugit ad animi pulchritudinem, & inde ad animæ pulchritudinem, & si quid superius extat, quousque ad primum vsque peruenit, quod a seipso sit pulchrum: quo perueniens vexari iam desinit, prius vero nequaquam. Plotinus En. 5. lib. 9. cap. 2. char. 556.
 Pulchritudo naturaliter consequitur, quod mensuratum est, & deformitas immensuratum. Proclus in Alcibiade. prim. char. 1926.
 Pulchritudinem nonnulli in certa membrorum omnium positione, siue commensuratione, & proportione

tione cum quadam colorum suavitate sitam esse aiunt, quod nos non admittimus, nam simplicia, quæ ex dispositione partium constant, speciosa non essent, & per se singula membra pulchra non essent. Marfil. Ficin. in Plat. conu. or. 5. cap. 3. c. 1336.

Pulchritudo summa formaliter est in mundo intelligibili. Mar. Fic. in Plat. Phæd. cap. 11. c. 1372.

Pulchritudo formalis oritur, cum essentia prima adolefcit, dum essentia prodit in vitam. Adulta denique iudicatur, dum vita completur in mentem, nam per ipsum mentis ætatem essentialis vitæ perfecte formatur, ac omniformis forma euadit. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. l. 6. in proœ. c. 1574.

Pulchritudinem omnia non appetunt, bonum omnia, sed pulchrum appetit solum, qui iudicium quoddam de pulchro habent, & hi non semper pulchrum, bonum vero semper. Marfil. Fic. in Plot. En. prima, lib. 6. in argumento, char. 1574.

Pulchritudo animæ in harmonia quodammodo constituta, ab illa, quæ auditur, harmonia tanquam imagine rite refertur. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 6. cap. 4. c. 1576.

Pulchritudo intellectualis lucis præcipue ab ea, quæ videtur in lumine, velut imagine repræsentatur. Marfil. Fic. in Plot. En. 1. libr. 6. capit. 4. chart. 1576.

Pulchritudo operis non consistit in materia, vel quantitate, sed in forma, quasi iam materialis effecta, & tunc maxime cum uehementius cogitatur, & species in moribus, & disciplinis nos capit amore, cum immaterialis sit omnino. Marfil. Fic. in Plot. En. quinta, libro 8. capit. secundo, chart. 1767.

Pulchritudinem esse naturalem in intellectu etiam humano apparet, quia materiam rudem reddit pulchrâ. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 8. cap. 1. c. 1767.

Pulchritudinis splendor fulget ex intellectu diuino in intellectum animæ caput, ut lumen a sole semper in stellam, sub inde in virtute animæ rationalem sicut in Lunam quatenus ad superiora conuertitur. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 8. cap. 3. c. 1768.

Pulchritudo a quocunque ametur, semper sub ratione boni appetitur. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. libr. 7. capit. 34. chart. 1793.

Pulchritudinem oculis tantum & auribus, nuntiis accipit animus, quod reliquum exquiritur, foedissimū est. M. Ant. Nat. de pulchro l. 1. c. 8. ter.

Pulchritudo uix ab ipsa utilitate disiungi potest, & in bonorum numero pulchrum ponendum est. M. Ant. Nat. de pulchro l. 2. c. 39.

Pulchritudinem idealem tanquam ad summam quandâ unitatem redactam tam naturalibus quam artificiosis pulchritudinibus in corpora distributis ac dissipatis longe præstare confitemur. Leo Hebr. de Amore, dialogo 3. chart. 345.

Pulchritudinem nequaquam, sicut hominum vulgus existimat, in partium tum inter sese, tum ad eorum ipsam conuenienti proportionem consistere dicimus. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 339.

Pulchritudines ideales & in primo intellectu, & in anima mundi, longe tamen nobiliori atque excellentiore ratione in illo quam in hac, residere existimantur. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 346.

Pulchritudines auditui expositæ. Leo Hebr. de Amore, dialogo 3. ch. 344.

Pulchritudinis ipsius cognitio difficilis quidem existit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 232.

Pulchritudinis aliquam cognitionem ex quinque exterioribus sensibus uisus tantummodo atque auditus si bi vendicant. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 233.

Pulchritudinis non solum defectus, uerum etiam ipsius antecedens cognitio, amorem ac desiderium eius inducit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 271.

Pulchritudinis cognitio duplex, habitualis, ac priuatiua.

Leo Hebr. de Am. dial. 3. char. 273.

Pulchritudinis cognitio priuatiua amorem ac desiderium ipsius nimirum inducit, cognitio uero eiusdem habitualis hoc efficere minime ualet. Leo Hebr. de Amore, dialogo 3. char. 273.

Pulchritudinis diuinæ cognitio, & amor a prima procreatarum omnium intelligentiarum incipiens longissima quadam serie adhibita in humanum postremo definit intellectum. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio, chart. 276.

Pulchritudo, gratia, seu uenustas quædam animo nostro cognita & perspecta, quæ eum ad amandum impellit, existere definitur. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 232.

Pulchritudo, præter uisum atque auditum, a phantasia quoque primo, deinde ab intellectu, a separataque mente postremo, magis magisque semper ueluti per gradus quosdam cognosci discernique uidetur. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 234.

Pulchritudinis defectus propter ueriores ipsius cognitionem maiorem in angelico, quam in corruptibili mundo insuper existit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 282.

Pulchritudo rerum naturalium ad naturales formas, itemque rerum artificiosarum elegantia ad formas artificiosas semper est referenda. Leo Hebr. de Amore, dialogo 3. char. 344.

Pulchritudo mundi inferioris a mundo spiritali formarum, quæ in corpora distribuuntur, beneficio descendit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 344.

Pulchritudo adamata naturæ ordine diligenter perspecto atque considerato, & amantem, & amorem ipsum semper præcedit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 335.

Pulchritudo naturalium formarum maior minorve earum cum corporibus minori, maiorve permixtione, atque societate originem ducit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. chart. 346.

Pulchritudo astrorum ad lucem potius, quam ad circulare eorum figuram referenda uidetur. Leo Hebr. de Am. dial. 3. char. 339.

Pulchritudo maxima astrorum in luce potissimum consistit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 343.

Pulchritudo, ut diuina.

Pulchritudo Dei, cuius proprium est allicere, inter bonitatem, & iustitiam collocatur, a bonitate effluit, & perfluit in iustitiam. Marfil. Fic. in Plato. conuiuium or. 2. cap. 1. char. 1323.

Pulchritudo in mundo diuino tanquam ipsius boni splendor animam illic admirandam per amorem clam reuocat ad ipsum bonum, pulchritudo in anima tanquam splendor intelligentiæ per amorem ad amandum intellectum latenter inuitat, pulchritudo in hoc corpore ut pulchritudinis animalis imago ad desiderandam incorpoream pulchritudinem adhortatur. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 7. cap. 33. ch. 1793.

Pulchritudo diuina non admittit oculos mortales, sed sola mente percipitur. Marc. Antonius Natta de pulchro, libr. 6. chart. 130.

Pulchritudo uera est in Deo. Marcus Anton. Natta de pulchro, l. 6. char. 135. terg.

Pulchritudinis diuinæ, qua ratione æquales quaque ratione inæquales defectus in angelico, & corruptibili mundo conspecti esse dicuntur. Leo Hebr. de Amore, dialogo 3. chart. 283.

Pulchritudo diuina est omnium reliquarum pulchritudinum communis mensura. Leo Hebræus de Amore dialogo 3. chart. 277.

Pulchritudo diuina immanens, infinita; existit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. char. 277.

Pulchritudinis diuinæ defectus in angelico inferiorique mundo primū equalis fuit. Leo Hebr. de am. dia. 3. c. 278

Pulchri-

Pulchritudinis diuinæ cognitio a mortalibus habita, nec perspicua, nec lucida sicut ea, quæ ab angelis habetur, existit. Leo Hebr. de amor. dial. 3. ch. 286.

Pulchritudo diuina quamuis suapte natura infinita, tamen finita quadam ratione rebus procreatis, nonnullis quidem largius, nonnullis uero parcius, fuit distributa. Leo Hebr. de amo. dial. 3. ch. 280.

Pulchritudo immanens Dei non pro sua infinitatis ratione, sed pro intellectu eâ cognoscentis captu, finitaque natura in angelicam aut beatissimam imprimitur mentem. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 289.

Pulchritudo summa in diuina sapientia est statuenda, ac reponenda. Leo Hebr. de amor. dial. 3. ch. 418.

Pulchrum quid est.

Pulchra sunt, quæ celeriter sunt, quæ lente, & tarde, & cum difficultate, turpia. Pla. in Charm. c. 378.

Pulchrius est, quod sapientissimum est. Plato in Protagor. charta 433.

Pulchra omnia difficilia, & magna periculosa sunt. Plato de repub. dialog. 6. chart. 638.

Pulchrum nunquam est, quod imperfecto simile est. Pla. in Timæo. chart. 734.

Pulchrum non est primum genus: si accipitur pulchritudo ipsa supereminens, non est genus: si intelligitur Deus posterius est. At si non aliud quam ipsa essentia, in ipsa essentia est computatum. Plotinus En. 6. lib. secundo, capit. 18. chart. 610.

Pulchrum est, quod bonum. Speusi. in Plat. defn. c. 1964.

Pulchrum nominamus quod pulchritudinis particeps est, pulchritudinem uel participationem quandam causæ primæ pulchra omnia facientis, ipsum uero superessentiale pulchrum pulchritudo dicitur propter illam, quam rebus omnibus pro suo cuique modo pulchritudinem tradit, & ad se omnia uocans, omnia passim pulchra reddens, & ipsum omne pulchrum ueriformiter secundum causam præexistit. Dion. Arcop. de diu. nom. chart. 1060.

Pulchrum amabile est suapte natura, quandoquidem & extrema pulchritudo est diuinæ pulchritudinis imago. Proc. in Alcib. 1. char. 1927.

Pulchrum est gratia quanta, quæ animam per mentem uisum & auditum mouet, & allicit, quod partim ex hoc dialogo, partim ex Phædro, & Symposio elicitur. Mar. Fic. in Plat. de pulch. c. 1271.

Pulchrum quid non sit, ostendit Plato in Hippiâ. Marfil. Fic. in Plat. de pulch. c. 1270.

Pulchrum alii dicunt esse diuersarum partium quandam dimensionem, sed alii aiunt pulchritudinem esse uenustatem quandam de forma uenientem, qua exciti amorem illi nostrum tradimus. Marc. Anton. Natta de pulchro libr. 2. ch. 24.

Pulchrum absolute nihil aliud existit simpliciter, præter Deum. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 417.

Pulchrum summum, summaque pulchritudo, ipsius mundi primi, antiquissime parentes existunt. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 380.

Pulchrum ut ipsum.

Pulchrum ipsum si alicui contingat tandem videre sincerum, impermixtum, imo carnis, & coloribus humanis, & aliis multis mortalibus nugis non referuntur, non putas ueram uirtutem hunc parere, & Dei amicus fieri, & immortalis reddi? Plato in symposio. chart. 300.

Pulchrorum omnium auctor nec forma quædam est nec potentia quædam, sed super omnes formas & potentias est. Ergo est principium ipsum specre vacans, non ita ut indigeat forma, sed ut a quo omnis forma

intellectualis exoritur. Hoc nullum entium est, & cuncta entia. Nullum, quia entia posteriora sunt. Cuncta; quia ex ipso nascuntur. Immensum est, & cum magnitudinis sit effector non est particeps magnitudinis, eius magnitudo est nihil æquari posse cum illo, nihil eo potentius, & in Deo non est mensura, nec uasta immensitas, nec ullam figuram in eo fingere decet, sed ut res desiderabilis summopere est desideranda, & amanda, & illius amor immensus est, & infinitus, & eius pulchritudo est supra pulchritudinem, sicut ipse pulchram efficiens pulchritudinem. Plot. En. 6. l. 7. c. 32. c. 723.

Pulchrum ipsum est uiuificus actus e primo fonte bonorum effluens, mentem primo diuinam idearum ordine decorans, numina denique sequentia, mentesque rationum scire complens, animas tertio numerosis discursibus ornans naturas, quarto seminibus, formis quinto materiam. Marfil. Fic. in Plat. Phileb. libr. 1. capit. 5. chart. 1212.

Pulcherrima sub ipso bono tria sunt, mens diuina anima mundi, corpus mundi. Mar. Fic. in Plot. En. prima, libr. 5. capit. 8. char. 1402.

Pulchri proprietates.

Pulchro pulchra omnia pulchra sunt, & magnitudine magna omnia magna sunt, & sic de reliquis. Plato in Phædone. char. 54.

Pulchra omnia sunt, quia ipsius pulchri participant, & sic de bonis, & reliquis omnibus. Plato in Phædone. chart. 54.

Pulchra quomodo se habeant, difficile cognitu est. Plato in Cratylo. char. 71.

Pulchrum bis ac ter sermone repetere oportet. Plato in Philebo. char. 238.

Pulchra quædam non sunt ex ipsa subiectorum natura, ut corpora, sed participationes quædam pulchritudinis sunt ipsæ ut uirtutes. Plot. En. prima, libr. sexto, capit. 1. chart. 50.

Pulchrum non constat ex turpibus, ideo non solum totum, sed & partes pulchræ esse debent. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 1. chart. 51.

Pulchra hæc nostra esse dicimus participatione speciei diuinæ. Plot. En. 1. l. 6. cap. 2. ch. 52.

Pulchra, quæ incorporea sunt, & oculis non patent, sed animus absque instrumentis cernit atque pronunciat, ascensu quodam contemplari debemus, sensum in infimo relinquentes. Plotinus En. prima, libr. sexto, capit. quarto, chart. 53.

Pulchra, quæ sensibus offeruntur, ut explicare uerbis non potuissimus, nisi uidissemus aliquando & tanquam pulchra percipissemus, quo munere orbatu sunt, quibus cæci nascuntur, sic neque de scientiarum cæterorumque huiusmodi pulchritudine possumus eloqui, nisi hæc ipsa possideamus. Similiter de fulgore uirtutis, nisi quodammodo excogitauerimus, quam pulcher sit iustitiæ, & temperantiæ uultus, quæ ueritate neque Hesperus, nec Lucifer speciosior, & ipsam ueram pulchritudinem magis quam corpoream admirari, Plot. En. 1. l. 6. cap. 4. ch. 53.

Pulchrum & bonum, similique uia & pulchrum & bonum quærendum est, simili quoque turpe & malum. Plot. En. 1. l. 6. cap. 6. c. 55.

Pulchrum quod reuera est extrinsecus, intrinsecus deforme sit, esse non potest. Plot. En. secunda, libr. 9. cap. decimo septimo, chart. 216.

Pulchrum, primum & esse idem est, & uicissim pulchrum est amabile, quoniam est esse, una est utriusque natura. Plot. En. 5. l. 8. cap. 9. c. 551.

Pulchrum qui uidet tanquam alterum, nondum est in pulchro, uerum si pulchrum ipsum sit effectus, ita erit in

in pulchro potissimum. Plot. En. quinta, lib. octavo, capit. vndecimo, char. 553.

Pulchris omnibus placet assimilari. Plato de virtute. chart. 502.

Pulchrum cuiusque accedit; facit; ut id pulchrum sit. Plat. in dial. de pulchro. 522.

Pulchra non videri pulchra esse præsentem eam, quod videri facit, impossibile est. Plat. de pulch. ch. 523.

Pulchra considerare bis & ter pulchrum esse dicunt. Plat. in Gorgia. char. 483.

Pulchra, quæ a multis esse putantur, voluntur in ter id, quod est, & id, quod non est. Plato de republica. dialogo 5. chart. 630.

Pulchrum ponitur in prædicamento qualitatis. Plot. En. 6. l. 3. cap. 11. char. 626.

Pulchrum turpi obtegere; ad utilitatem ostendendam ut nocentium rerum instrumento; non est opus eius, qui vult se beneficium præbere. Maximus Tyrius sermo. octavo. chart. 67.

Pulchri participia sunt, quæ aliquam habent speciem. Procl. in Alc. l. c. 1936.

Pulchri ad pulchrum non discernere differentiam ubi Plato ait, intelligendum est non in vnus corporis forma sistendum esse, sed ad ipsam totius pulchritudine ascendendum. Mar. Fic. in Plat. Charm. ch. 1304.

Pulchrum compositis rebus exacte solum tribuitur, & consistit in eximia & eleganti partium diversarum compositione, ex quibus pulchritudo conflatur. Io. Franc. Piè. Mir. de materia. cap. 3. ch. 157.

Pulchrum cum minus sit naturale, quam bonum extrinsecus rapit & quasi violentia quadam, & semper mouet eum voluptate; & sua ipse natura semper ducit ad bonum. Mar. Fic. in Plot. En. l. 1. 6. in arg. c. 1574.

Pulchris in rebus materiam post habere debentur, formas feligentes & ordinem, ideas in his aspiciant, & artem & mentem commentari diuinam. Mar. Fic. in Plot. En. l. 1. 6. cap. 3. c. 1576.

Pulchri copulatio atque fructus ab amante acquisita, ab ipso met pulchro non nihil differre videtur. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 333.

Pulchrum amanti proprium existit. Leo Heb. de Am. dial. 3. char. 226.

Pulchrum haud vnum, & idem apud omnes iudicio & ingenio valentes esse perspicitur. Leo Heb. de Amore, dial. 3. char. 226.

Pulchrum ad speciem significandam aptius quam bonum esse videtur. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 231.

Pulchrum haud bonum simpliciter, sed bonum pulchritudine præditum esse definitur. Leo Hebræus de Amore, dialogo 3. chart. 232.

Pulchrum inter ac turpe media quedam, quæ nec pulchra nec turpia existunt, profecto reperiuntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. char. 384.

Pulchrum ut se habet ad corpus, & animam.

Pulchriora apparent omnia, quæ circa animam, & circa corpus celeriter, & velociter fiunt, quam ea, quæ cum tarditate & lætitudine fiunt. Plat. in Charm. c. 378.

Pulchrum si commentationis animæ causa est, & ob hoc ipsum dicitur pulchrum, efficitque ut melius de teriori dominetur, & perficit nos, & animæ deformitatem purgat, hac ratione est bonum non per accidens, sed qua ratione pulchrum. Si enim qua pulchrum est, commentaturum est, & bonum. Procl. in Alcib. l. char. 1928.

Pulchri omnes homines per formam quandam singulis communem pulchri redduntur; forma vero communis pluribus a diuina specie, velut a sigillo character imprimitur: quoniam omnis multitudo ad vnum, quod in multitudine est, & vnum, quod in multitu-

dine est, ad vnum, quod supra multitudinem est, reducit. Mar. Fic. in Plato de pulchro. ch. 1270.

Pulcher necesse est ut sit, & intellectu & anima priusquam deincorporea pulchritudine audeat disputare. Mar. Fic. in Plot. En. l. 1. 6. cap. 4. ch. 1576.

Pulcher corpore est, qui membrorum figuram vna cum coloris venustate induit. Marc. Antonius Natta de pulchro l. 1. char. 15. terg.

Pulmo, ut saluti cordis in malorum expectatione & iræ concitatione factus est, præscientes quod igneum eius modi omne ira percitorum domicilium futurum erat, auxilium machinati pulmonem primo mollem fecerunt & exanguem, deinde cauernas intus habentem ad spongiæ similitudinem perforatas, ut & spiritum & potum suscipiens respirationem perfrigerans, etiam requiem, & lenitatem in ardore exhiberet. Quapropter, arterias canales in pulmone fecerunt, & ipsum circa cor locauerunt, velut factum mollem, quocumque ira in ipso corde vigeat, in id, quod cedit, exiliat, & refrigeratum minus labore, & magis rationi cum iræ impetu inferre possit. Plat. in Tim. c. 752.

Pulmones diu machinati sunt gratia cordis molles & ventosos, & instar fistulæ cauos, & spongiæ similes, ut cor iræ ardore non nunquam æluans aliqua saltem refrigeratione mitigaretur. Alc. cap. 23. char. 1956.

Pulmones motu suo & efflant fumum feruentiorem, & hauriunt aerem frigidiorum ad intestinum incendium refrigerandum. Emissus ex ore halitus expellit externum sibi proximum aerem, & trahit se cum aerem intimum. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum. cap. 81. char. 1479.

Pulmo quasi spongia, humorem fugit, & aerem haurit ad incendium cordis refrigerandum. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 66. char. 1447.

Pulmo est receptaculum ministri spiritus id est halitus. In hoc sunt fistulæ, quæ cum obstructis, nec incendium emittitur intestinum, nec externum admittitur refrigerium, hinc suspiria sequuntur, & febres. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 93. c. 1482.

Pulmones manifesta dilatatione, & contractione expirationis, & inspirationis feruntur, quorum loco alia bronchias, alia fistulas, alia foramina, alia valulas habent. Jac. Carp. in Alc. digres. 8. ch. 428.

Pulmones duo in humano corpore, cum septem planetis in coelesti optime conuenire videntur. Leo Hebr. de Am. dialogo 2. ch. 85.

Pulsus & pustula ut in arte medica quamuis res sit modica, non tamen rem modicam significat, & gubernatori Pelagii remitus; vel auis conspectus; vel parua nubecula trahitio ventum denunciat, & fluxum maris asperiorum: ita animo fatidico sternutamentum, vel vox non est magni per se ponderis, sed casus nota magni, cum nulla in arte contentinatur ex paruis magna, ex paucis multa prælagire. Sed ut videns literas exiles non potest rudis percipere colligere ex illis posse magnas res perpetratas, & calamitates regum: sic, qui fatiloqui ignorat vim, quatenus ad prouidenda conferat consequentia, stultæ stomachatur, quod homo intelligens aliquid ex his prædicat de obscuris, ea que ferat sibi non sternutamentum, non vocem, sed dæmonium ad res instituendas subijcere. Rurarchus de vrbe Thebis, & Socratis dæmone. chart. 772.

Punctum dixerunt Geometra, quod ob incomprehensibilem breuitatem sui in partes diuidi non potest, nec aliqua pars est, sed tantummodo signum esse dicitur. Macrob. in som. Scip. l. 1. c. 79.

Punctum est, quod nullas partes habet, propterea sub nullis sensibus venit. Chalcid. in Timæum Plato. chart. 18. pag. 2.

Punctum prorsus impartibile est, habetque vim infinitam

tam latentem, qua omnia producit interualla. Procl. in Eucl. l. 2. cap. 11. c. 51.

Punctum solum in Geometria, & vnitas in Arithmetica expers partitionis est. Procl. in Euclid. libr. secundo, capit. 11. chart. 54.

Punctum partim est magnitudinum parens & auctor, partim principium. Procl. in Euclid. libr. secundo, cap. vndecimo, chart. 54.

Punctum duplex, vel per se se, vel ut terminus. Procl. in Eucl. l. 2. cap. 11. c. 57.

Punctum puncto additum non auget longitudinem. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 4. ch. 189.

Punctum non existere potest per se ipsum, sed est mensura corporis sic affixum, ut semper eius sit terminus. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 4. ch. 189.

Puncti ratio sicut alia est, & prior, quam continui ratio, sic vnus ratio est alia, & prior quam essentia ratio. Ideo & rationem vnus diuersam ab essentia contemplari licet, & rationem essentia seorsum ab vnus ratione saltem fingere, ideo alterum est essentia, alterum est vnum. Marsilius Ficinus in Plato. Parmenide, cap. 82. char. 1191.

Punctum est vbique in linea. Mar. Fic. in Plato. conuiu. or. 2. cap. 3. char. 1324.

Punctum continui principium non est continuum. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 2. cap. 1. c. 1759.

Punienda meditari ad poenam sufficit, ut ad laudem satis est conari prædicanda. Lucij Apulei floridum, libro, quarto, chart. 154.

Pupillum qui patre orbatur iniuria afficit, duplum reddat damnum, quod sibi persoluum esset sit in aliquem utroque parte fortunam improbe se gessisset. Plat. de leg. dial. 1. 1. ch. 938.

Pupillo iniuria nemo afficiat, timere enim debent super nos Deos, qui pupillorum orbitatis sensu tanguntur, deinde defunctorum animas, quarum natura est, ut sololis suæ præcipue curam habeant, & his, qui illam colunt, benèuoli sunt, & qui ignominia afficiunt, infensi, Insuper & viuentium animas in senectute, & maximis honoribus constitutorum, ubi ciuitas legibus vitens feliciter degit, qui maxime indignantur contra eos, qui filios patre orbatos iniuria afficiunt. Plato de leg. dial. 1. 1. char. 938.

Pupillo si aliquis ex magistratibus per negligentiam dænum intulisse videtur, iudicium æstimet quid pupillo rependere oportet. Si vero per iniustitiam, ultra multam, a magistratu legum custodum amoueat, & republica alium legum custodem pro ipso regioni, & ciuitati constituat. Plat. de leg. dial. 1. 1. ch. 939.

Purpureus color sit rubicundo, nigro, & albo permixto. Plat. in Tim. char. 751.

Purtas, & abstinentia, a malis dæmonibus nos tuetur, quibus contemplatores sacrificare nihil debent. Mar. Fic. in epist. l. 8. chart. 878.

Purum a non puro non est fas contingi, & donec anima eum corpore est, non est omnino pura. Plato. in phædone. chart. 37.

Pusillanimitas est multifacere, quod tenui sumptu ignobiliorique sepeliatur, altiori monumento dignus minime iudicatus. Plotinus Enneode prima, libro quarto, capit. 7. chart. 34.

Putrefactione quæ fiunt, ex quadam animæ forte, contingunt tunc forsitan aliud non potentis, & idem de his opinantur Platonici, ac Aristotelici de monstris. Jac. Carp. in Alc. digres. 2. char. 219.

Pyramis secundum rectam, & verisimilem rationem fit ignis elementum, & semen. Plat. in Tim. ch. 746.

Pyramis constituitur ex triangulis quatuor æquilateribus, quorum quilibet sex triangulos scalenos diuiditur. Mar. Fic. in Plato. Tim. cap. 40. c. 1464.

Pyramidis quilibet solidus angulus conficitur ex angulis

tribus planis, qui tres duobus rectis æquantur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 41. char. 1475.

Pyramidem vocat Mercurius Trifinegistus elementa rerum naturæ subiacentia. Aug. Steuch. de peren. philos. l. 1. cap. 24. chart. 229.

Pythagoras nihil prius discipulos suos docuit, quam tacere. L. Apul. florid. l. 2. c. 145. ter.

Pythagorici putarunt Deum bonorum causam, Sylluum malorum: quod ex forma, & materia, indifferens. In hoc differunt a Stoicis de materia, quod materiā nec bonam nec malam illi arbitrati sunt. Chalcid. in Plato. Timæum. chart. 61.

Pythagoras & Plato didicerunt philosophiam ex columnis Mercurij in Aegypto. Iamb. de myst. ch. 1874.

Pythagoreorum doctrinam transgredi ostendit Aristoteles, & in deterius excipere tentare. Syr. in 12. metaph. vel in 13. secundum Latinos ex cap. 6. ch. 85.

Pythagoreis mos erat per signa in corpore constituta venientes ad eos iudicare, utrum ad meliorem vitā apti forent vel ne, nam natura ipsa, quæ animis confingit corpora, instrumenta eis congrua subministrat, & animarum imagines in corporibus indicat, per quas & animarum ingenia in hac arte periti deprehendere possunt. Procl. in Alc. l. ch. 1915.

Pythagoricos seditione in exilium actos, & qui erant adhuc confociati, in conciliū in domo quadā Metaponti agentis Cyclonij flāma circūuentos ibi oēs necauerunt extra philolaū, & Lysā, qui iuuenes agilitate, & robore igne repulerunt. Plu. de vrbe Theb. & Soc. dæm. c. 773.

Pythagorei pias in sepulchris ceremonias habebant, quæ nisi fiebant, putabant non habere finem conuenientē nec beatum. Plu. de vrbe Theb. & Soc. dæm. ch. 775.

Pythagoricum præceptū erat, ne quod in schola dicebatur, in vulgus emitterent, & auditoribus quinquennio integro nihil vel interrogare præceptorem, vel de ijs, quæ dicebantur, percontari licebat. Audiebant tantū, quæ a præceptoribus legebantur, & taciti secū voluebant. Peracto quinquennio, qui digni iudicabatur, admittentur in socios, indigni a confortio rejciebantur. Secreta diuinarū rerū per oēm vitā occu ita tenebant, nequid ad exteros, vel homines indignos exiret, & hæc non literis, sed voce tantum præceptores discipulis tradere, nec inter se communicare fas erat. Bess. Card. in Calumn. Plat. l. 1. cap. 2. ch. 2.

Pythagoras nihil scripsit, & si quid pusillum vel Commentaridos Damæ filia moriens commendauit, monuit, ut secretum custodiret, quod illa seruauit, nec voluit quamuis potuerit pergrandi pecunia vendere. libellum. Bess. Card. in Calumn. Plat. l. 1. c. 2. c. 2. pag. 2.

Pythagoras mandauit discipulis ut se in speculo non ad lucernam, sed ad solis lumē specularent, quid solis lumē nisi mens eruditissima, quæ lucernæ scintilla nisi parū eruditus animus? Ideo qui animum speculati vult, non cum indoctis, sed cum doctis se conferre debet. Mar. Fic. in Epist. lib. 1. char. 620.

Pythagoreorum, & Platonis cōsuetudo fuit materias inuicem plures, partim more naturæ, partim ratione gratiæ opportune miscere. In Phædro cum Theologia oratoriā miscet, in Timæo Physicis inserit Mathematica, differendi artē cum diuinis, ac sepe cum moralibus coniungit diuisiua, & definitiua in Philebo, & Politico, & sophilā, demonstratiua similiter copulat in Parmenide cum diuinis, ne forte si sola logica tradiderit rudimēta, tanquā pedagogus pueros erudire videatur. Quæ admodū vero demonstratiua diuisiua, & definitiua antecellit tāquā finis, sic eā in materia quadā diuiniore tradit arbitrat. Mar. Fic. in Plat. Parm. ex proem. c. 1137.

Pythagoræ, Socratis, & Platonis mos erat, vbique diuina mysteria figuris, & inuolucris obtegere, ac sapientiam suam contra sophistarum iactantiam modestè dissimulare, iocari seruo, & studiosissime ludere. Mar. Fic.

Mar. Fic. in Plat. Parm. ex proem. chart. 1138.
 Pythagoras rerum omnium mensuram hominem esse
 censet, existentium ut sunt, non existentium ut non sunt,
 & quilibet cuique talia, qualia cuique videntur, & quales
 res sunt, tales sentiuntur, & quales sentiuntur, tales
 phantasiæ videntur. Ideo scientia sensus est, in quem
 Thales Milesius Homerus, Epicharmus, Empedocles,
 Heraclitus, & Protagoras consenserunt. Marfil. Fic. in
 Plat. Theat. char. 1284.
 Pythagorici de ipso ente vero id est æterna substantia oēs
 ratione vera, & quadam poetica figura tractabant: alij
 philosophi de non ente vero id est de re generabili tra-
 ctauerunt: pythagorici quidem non falsa dixere, sed
 eorum nonnulli pauca quædam & obscura dixere.
 Quapropter magnum Parmenidem hic explicatū, &
 quemlibet pythagoricum intellige non confutatū, &
 phyliscos confutandos, qui solam corporeā molem esse
 essentiam putauerunt, rem nullam incorpoream cogi-
 tantes, quibus aduersantur Pythagorici verū ens incor-
 poreū intellectus obiectū existimantes, re vero corpo-
 reā, cū in perpetuo sit fluxu, non essentia, sed genera-
 tionē vocant. Mar. Fic. in Plat. Soph. cap. 27. ch. 1288.
 Pythagoras audiuisse fertur concentus celestes. Mar. Fic.
 in Plat. Phæd. cap. 35. ch. 1383.
 Pythagoram ferunt, quum apud cæcios fabros anniota-
 uisset ex malleorum ictibus consonantiam lege pon-
 derum prouenire, collegisse numeros, quibus sibi con-
 sciens diuersitas ponderum continebatur, & deinde
 tetendisse nervos tam varijs ponderibus alligatis, quā
 varia in malleis fuisse didicerat, atque hinc manifeste
 considerasse ex nervo, quod supra aliū sesquioctaua ratione
 protendebatur, aduersus alium discerni plenum, & in
 tegrum tonum, qualis erat nouē ad octo proportio.
 Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 31. ch. 1456.
 Pythagoras vetat sepe infra sesquiterciam descendere, &
 sepe sesquitercias duas continuare, tum quia alioquin
 displicent, tū quia non implent duplā atque diapason. si
 disponas. 9. 12. 16. sesquitercias habes duas, duplas vero
 non, deest enim sesquioctaua scilicet 18. ad 16. ut du-
 pla 18. ad nonem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 31. c. 1457
 Pythagoras prohibuit ultra duplam i. diapason. consonan-
 tiam repente cōtinuare per sesquiterciā diatessaron, quia
 sesquitercia duplā addita, fit superpartiens, ut octo ad
 tria: est enim hic habitudo duplā superpartiens per
 bissestertiam, quamuis Plotomæus alicubi subiun-
 ctionē hanc admittat. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 31. c. 1457.
 Pythagorici ubi sphaerarum interualla dimetiuntur, tes-
 ram ad firmamentum comparant. Item ad lunam, &
 solem, & solem quoque ad firmamentum. In quibus
 sane cōparationibus interuallum a terra ad solem cō-
 paratum ad interuallum ab eodem ad firmamentum
 efficit inter terram, & solem sesquialteram, inter hunc
 vero & firmamentum sesquiterciam: in illa quidem
 proportione diapente consonantia nascitur, ex hac au-
 tem diatessaron. Ex quibus ambobus conficitur pro-
 portio dupla, consonantiaque diapason. Volunt, & a ter-
 ra ad lunā fieri diatessaron sicut ad solem fit diapente,
 & a sole ad firmamentum iterū diatessaron. Et ut na-
 tura huiusmodi proportiones obseruat in sphaeris,
 ita in actionibus ac passionibus elementorum. Ut enim
 perfecta actio proueniat, oportet agens duplo esse po-
 tentius subiecto. Quia cum intendat seipsum gemina-
 re, proportione indiget geminante. alioquin reluctās
 subiectum perfectam impedit actionem. Et sicut du-

pla cōducit ad substantialem speciem generandam, ita
 sesquialtera ad familiarem speciei effectiōnem, & figu-
 ram, & sesquitercia ad accidentia quædam communia.
 Mar. Fic. in Plat. leg. appen. ch. 1529.
 Pythagoras, quem Plato noster in omnibus veneratur,
 sacrā doctrinarum mysteria ab excellentissima expira-
 tione mentis exordiebatur. Mar. Fic. in epi. 12. c. 1531
 Pythagoræ aurea verba, quæ proferuntur, non sunt Py-
 thagoræ, sed Philolai. Io. Pic. Mir. in Hept. in pref. c. 2.
 Pythagorici non contenti in veritate diiudicanda ratio-
 ne sola, numeros & similitudines accersuere, nam pu-
 tauit Philolaus, qui speculari nollet naturam vniuersi,
 habere ad ipsam naturam quasi cognatam oportere,
 quoniam simile simili cognosceretur, quod & videtur
 sensisse Plato in Timæo. Io. Fran. Pic. Mir. in exa. van.
 doct. gent. l. 2. cap. 9. char. 835.
 Pythagoras Magica tetigisse dicitur, ut qui eodem die in
 Italia pluribus in locis, & in Taurominio Sicilia dis-
 putauerit, & cum Abar hyperboreo, qui aerem trans-
 ferret, fretus Apollinea sagitta familiaritas ei fuerit, sic &
 Empedocles Siculus ex pythagorica secta per aerem
 ut auis ambulabat. Io. Fran. Pic. Mirand. in exam. van.
 doct. gent. l. 1. cap. 2. char. 731.
 Pythagoreorum opinio erat animas non interire, sed
 transire ad alios, & eos Magos fuisse multorum opi-
 nio fuit. Ioan. Franc. Pic. Mirandulan. in examen. van.
 doct. gent. l. 1. cap. 2. c. 732.
 Pythagoras mathematicis numeris, & magnitudinibus
 omnia metiri voluit, & primus (ut plerique volunt)
 miscuit Astronomiam, Geometriam, & Musicam. Io.
 Franc. Pic. Mir. in exa. van. doct. gent. l. 1. cap. 2. c. 728.
 Pythagoras Samius Græcorum primus ausus fuit dicere
 corpus suum quandoque morti celsurum animū qua-
 si & ipsius corporis funere euolaturum, a morte pari-
 ter, ac senectute immunem, qui etiam antequam cor-
 pus induisset, habuerit vitam. Gab. Bur. de reminisce.
 libr. 4. chart. 113.
 Pythagoras concitatos iuuenes ad vim pudicæ domui in-
 ferendam mutatis in spondeum tibicæ modulis com-
 pressit, & Empedocles furentem iuuenem hospitem
 gladio agredientem cantu reuocauit, & mansuetum
 reddidit, & Timotheus musicus Alexandrum nil tale
 cogitantem ad arma compulsi, & victoriæ occasionem
 præbuit. Fran. Pat. de rep. l. 2. cap. 2. ch. 49.
 Pythagorici animas omnium animalium eandem esse, at-
 que immortales æque, iterataque generatione varia
 sortiri corpora putauere. Seb. Fox. in Plat. Phæd. c. 93.
 Pythagorei nefas existimauerunt non modo de Deo, sed
 de ipsa philosophia, cum omnibus eodem modo age-
 re. Iac. Carp. in Alc. part. post. cap. 20. c. 106.
 Pythagoras per annos 20. in Aegypto peregrinatus est.
 Aug. Steuc. de per. phil. l. 9. cap. 3. c. 197.
 Pythagoræ Theologia ab Orpheo omnis descendit. Aug.
 Steuc. de per. phil. l. 9. cap. 8. c. 222.
 Pythagorei si ad conuitia ab iracundia impulsī fuissent,
 priusquam sol occumberet, dexteras amplexi, & ex-
 sculati reconciliabuntur. Aug. Steuc. de per. phil. l. 10.
 cap. 13. c. 234. ter.
 Pythagoras duas tantummodo perfecti animantis diffe-
 rentias, dextram videlicet, atque sinistram cælo attri-
 buere solebat. Leo Heb. de Am. dial. 2. c. 87.
 Pythagoras sapientes philosophos quasi sapientiæ stu-
 diosos percupidosque appellare solebat. Leo Hebr. de
 Amore, dialog. 3. ch. 271.

QVADRANGVLVM est
 spaciū, quod has om-
 nes lineas quatuor equa-
 les habet. Plat. de virtu-
 te. chart. 503.
 Quæcunque sunt, vel pos-
 sibilia, vel necessaria, vel
 ambigua sunt: possibile
 ut genus, necessarium
 & dubium ut species.
 Chal. in Plat. Tim. c. 40.
 Quærere non licet, an sint,
 quæ non sunt, iuxta Par-
 menidis opinionem. Plat. in sophista. c. 146.
 Quærere aliquem, cum domum ipsius, ubi habitaret, in-
 quisierit, magnum quid ad inueniendum eum, quem
 quærere, habuerit. Plat. in phileb. char. 239.
 Quærere oportet, quæ nos non scimus. Plato. de vir-
 tute. chart. 505.
 Quærere differt a consultare, nam quærimus quæ nesci-
 mus, consultamus ea quæ scimus. Plat. de consultatio-
 ne dialogo spurio. c. 1027.
 Quæsitæ quid sunt, & propter quid, a sensu non quæ-
 runtur, a ratione quæruntur ambo seorsum, ab intel-
 lectu possidentur ambo simul. Mar. Fic. in Plot. En. 6.
 l. 7. cap. 2. char. 1788.
 Quæsitæ duo principaliter sunt: quid sit, & propter quid,
 illud definitione explicatur, hoc assignatione causæ ef-
 ficientis, atque finalis, & inuicem coniuncta sunt am-
 bo. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 7. cap. 2. ch. 1788.
 Quæstio instituitur, ut cognoscatur quid sit, non quid non
 sit. Plato. in Theæt. char. 124.
 Quæstionum ordo est, ut prius quid sit, cognoscatur, quā
 qualis sit: qui enim non scit, quid sit, quo modo cogno-
 scet quale sit? Plat. de virtute. ch. 498.
 Quæstio omnis vel quid aliquid sit inquirat, vel quale,
 vel propter quid, vel utrum sit, vel ne. Plot. Enn. 6. l. 8.
 cap. 11. chart. 745.
 Quæstio de rebus immaterialibus duplex, vna cur sint,
 altera quid sint. Bess. Card. in Calu. Plat. l. 2. ca. 7. c. 29
 Quid dicitur apud Scotum non significat materiam, quæ
 est pars compositi, sed quæ sit differentia individualis,
 quæ singularitas dici potest, & materiā non recipiens.
 Bess. Card. in Calu. Plat. l. 3. cap. 23. ch. 53. ter.
 Quidditas a iunioribus dicitur essentia, quia ex essentia
 notione scimus, quid nam res sit. Io. Pic. Mirand. in re-
 sponsione 2. char. 267.
 Quæstio an sit ad existentiam pertinet, quid sit ad essen-
 tiam. Io. Pic. Mir. in 2. responsione. c. 267.
 Quæstiones sacrarum pecuniarum singulis templis, & lo-
 corum sacrorum, & ex his fructuum & mercedis loca-
 tionum dominos eligere oportet ex maximis censibus
 tres ad maxima templa, duos ad minora, vnum, ad con-
 cinissima & horum electio & pbatio fiat ut exercitiū
 ducis. Plat. de leg. dial. 6. c. 854.
 Quæstus nulli liceat facere, & in quantum probrosæ ap-
 pellatæ mechanicarum artium fordes liberales mores
 auertunt, nec cupere ex talibus pecunias colligere. Plat.
 de leg. dial. 5. ch. 845.
 Quæstus honestus est ex his, quæ agricultura dat & pro-
 fert, & his quæ sectantem non cogunt negligere, ea
 quorum gratia opes quæruntur. Hæc sunt anima, &
 corpus, quæ absque gymnastica, & eruditione reliqua
 nunquam alicuius existimationis erunt, ideo pecunia-
 rum studium vltimo loco habendum est. Plat. de leg.
 dialogo quinto, chart. 846.
 Quadrata ex latere, & quadrata ex diametro se habent
 in dupla proportione, vnitatem, vel deficientem, vel exce-

dente vicissim. Ideo ait Plato huiusmodi numeros
 indigere vno scilicet æquatore, & incommensurabiles
 singillatim, commensurabiles vero summam. Marfil.
 Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 5. c. 1417.
 Quadrata æquilatera similia sunt vni, quam inæqui-
 latera, quia semen æquilateri est vnum, ac dum in sua
 permanet, vel geminat vnitatem, pullulat inde quadra-
 tum. Inæquilateri vero semen diuisum est in duo, ne-
 que permanet, sed alterum migrat in alterum. Marfil.
 Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 8. c. 1419.
 Quale accidens est, & iacet in alio, materia vero non est
 in alio, sed est subiectum, circa quod accidens omne
 versatur. Plot. En. 1. l. 8. cap. 10. c. 79.
 Qualia subiecta faciunt quotcunque accidunt, & nec a-
 ctus nec essentiarum species sunt, sed præbent formas
 duntaxat quasdam, per quas ut dixi, qualia subiecta fa-
 ciunt. Plot. En. 2. l. 6. capit. 3. c. 181.
 Quale sit cognosci nequit, nisi cognoscamus prius
 quid sit. Marfil. Ficinus in Plato. Phædone capit.
 sexto, chart. 1373.

Qualitas quot dicitur modis.

Qualitas alia essentialis, id est proprietas quædam es-
 sentia, alia solum qualis, ut essentia qualis deno-
 minatur, ubi ipsum quale diuersitatem, permutatio-
 nemque essentia non inducat, nec dimoueat ab essen-
 tia, sed cum essentia iam sit, & plena sit, dispositionem
 quandam extrinsecus afferat & post ipsam essentiam
 non nihil additamenti adhibeat siue circa animam, si-
 ue circa corpus id efficiatur. Plot. Ennead. 2. libr. 6.
 cap. 1. chart. 179.
 Qualitates alia essentialium sunt differentia, ut bipes,
 & quadrupes, alia nequaquam sunt indifferentia, &
 ob hoc ipsum solū qualitates esse dicuntur, quamquā
 idem tum differentia videri potest, ubi cōplet essentia,
 tum minime differentia in alio essentia ibi non com-
 plet, ut albedo in Cigno naturam complet, in homi-
 ne duntaxat est accidens. Plot. En. 2. l. 6. cap. 1. ch. 179.
 Qualitas non est quæ proprietatem habet essentia, quando
 vero ratio, quæ in his propriū est, discernit, non inde au-
 ferens, vel decerpens, sed magis accipiens, generansque
 aliud procreat quale, quasi parte essentia capiens sibi
 in superficie apparentem. Plot. En. 2. l. 6. cap. 3. c. 181.
 Qualitates alia corporis, alia animæ sunt, deinde corpo-
 ris qualitates per sensum debent diuidi, ut alia ad au-
 ditum, alia ad visum, alia ad gustum, alia ad olfactum,
 alia ad tactum, animæ vero diuidemus, per concu-
 piscendi, irascendi consultandi virtutes, aut per diffe-
 rentias actionum, quæ secundum eas aguntur, quoniam
 hæ harum sunt effectrices? an secundum vtile, no-
 xium, & utilitates, & damna? & corporis qualitates
 rursus diuidemus per damna & vtilia? Plot. Enn. 6.
 lib. 1. cap. 12. char. 577.

Qualitas quid est.

Qualitas est dispositio quædam in essentijs, quæ iam
 sunt, siue aduentitia hæc sit, siue ab initio comi-
 tans, quæ etsi non comitat a fuisset, nihil minus fuisset
 essentia, & hæc alia difficile, alia facile mobilis. Plot.
 En. 2. l. 6. cap. 2. char. 181.
 Qualitas euadit, quod ab essentia desertum est. Plo. En.
 2. l. 6. cap. 3. chart. 182.
 Qualitas pure iam est, quod nullius aliquando species
 est, sed semper accidens. Plotinus En. secunda, lib. 9.
 cap. 3. char. 182.
 Qualitates non sunt negationes, quæ rem ipsam negant,
 vel sunt enumeratio quædam, sed sunt vox, aut no-
 men, vel oratio, quæ etiam res quædam esse videtur,
 ipsumque similiter. si vox, est motus, si nomen & ora-
 tio

tio, relatio vt significandi vim habent. Plot. En. 6. l. 3. cap. 19. char. 634.

Qualitas non est principium actionis, quod enim non est per se, per se non agit. Marfil. Ficin. in Plat. Phileb. lib. 1. cap. 4. c. 12. 11.

Qualitas & forma in subiecto nil aliud est, quam mensura, & determinatio subiecti; & expressio quædam ab ipso bono per formam primam, id est per mentem, quasi per sigillum suum impressa referens ipsum bonum. Marfil. Ficin. in Plot. En. prima, libro 8. capit. decimo, char. 1588.

Qualitates mortiferæ frigus & siccum, nil aliud sunt, quam caloris & humoris priuationes. Marfil. Ficin. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 6. c. 1617.

Qualitates elementorum, & ut primæ.

Qualitates elementorum primas non est admittendum omnia facere. Plotinus Enneade 4. lib. 4. cap. 3. chart. 425.

Qualitas non est inter prima genera, quia posterior est, & post essentiam nascitur. Oportet autem essentiam primam, hæc ipsa genera, sibi consequentia possidere, nec ex his constitui, nec per hæc compleri, alioquin foret qualitate, & quantitate posterior. Plot. Enn. 6. lib. 2. cap. 14. char. 608.

Qualitas non est vera prima forma, tum quia mera non est, tum quia non vera, & quia non perfecta. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 3. ch. 82.

Qualitates primæ quod sunt, à celo concedi potest, non tamen horum delicta, transgressiones, tumultusque à celo sunt, sed à materiæ motibus inordinatis, celestis disciplinæ legibus vsque quaque obedientibus. Iohannes Picus Mirandulanus in Astrologia, libro 3. cap. 21. chart. 506.

Qualitatum proprietas & differentia.

Qualitatis differentia non est in manendo vel non manendo, sed sufficit affectio quædam quomodocumque se habeat ad quale reddendum, nisi quis dixerit dispositionis quasi formas imperfectas, perfectiones perfectas existere. At si imperfectæ sunt nondum sunt qualitates, si sunt qualitates, permanenti munus est quædam extrinsecus altera conditio. Plot. En. 6. l. 1. cap. 11. char. 576.

Qualitates in virtute animæ feminaria in genere coniuncto numerantur, quoniam non sint in materia, sed in anima separabili. Plot. En. sexta, libro tertio, cap. decimo sexto, chart. 631.

Qualitates discernuntur inter se, non per alias qualitates, sed vel penitus per se ipsas, vel per quosdam suos existendi modos. Plotinus En. sexta, libro tertio, cap. decimo octavo, chart. 633.

Qualitates illas non debemus duntaxat contrarias definire, quæ plurimo inter se qualitatum mediarum spacio distent, sed illas simpliciter, quæ cum in eodem qualitatis genere sunt, in eo nullam in specie similitudinem mutuam habent, effectusque nobis oppositos afferunt. Hac ratione sanitas & morbus, inter quæ nihil est medium, contraria sunt. Plot. En. 6. lib. 3. capit. vigesimo, chart. 635.

Qualitas ubi media ex extremis componitur, non potest extremis esse contraria. Plotin. En. sexta, lib. tertio, capit. 20. chart. 636.

Qualitas admittit magis & minus. Plot. En. 6. libro 3. capit. 20. chart. 636.

Qualitatum duarum subita, facilis, & integra commutatio nunquam fit, nisi communis illi materia subsit. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 9. ch. 345.

Qualitates omnes tam à termino, quam à conseruan-

te externo absolutæ, quæ sunt vnum specie, si in idem concurrunt subiectum, fiunt etiam numero vnum; nam quæ specie conueniunt, conueniunt, & forma, quod si materia insuper conueniant, propter subiectum omnino sunt vnum. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 18. char. 363.

Qualitate eadem quæ communicant, inter se mutuam similitudinem habere solent. Mar. Fic. in Plat. Parme. cap. 27. chart. 1146.

Qualitatis, quæ inest materiæ, proprium est posse intendi, & remitti. Marfil. Ficin. in Plato. Philebo lib. 2. cap. 3. char. 1257.

Qualitati materiali non repugnat intendi, & remitti per gradus absque fine, nec id repugnat motui, & actioni ipsius. Mar. Fic. in Plat. Phil. cap. 15. char. 1262.

Qualitas omnis si ab extraneo additamento est secreta, infinita dicitur à physicis. Marfil. Fic. in conuiuium. or. 6. cap. 18. char. 1354.

Qualitates certæ vbiq; ad certas substantias reducuntur, ut quemadmodum vitalis qualitas ad vitalem substantiam, ita intellectualis qualitas ad intellectuale substantiam referat. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 27. c. 1452.

Qualitates nullæ in rebus diuinis poni debent, nam quæ ibi videntur, qualitates sunt, & differentia speciales, quibus necessario species ipsæ constituuntur, atque discernuntur, & intimi perpetuque actus essentia. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 6. cap. 1. ch. 1658.

Qualitas non est calor in natura ignis, sed qualitatis productrix. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 6. cap. 1. ch. 1658.

Qualitas sua natura non extenditur, ideo qualitas per se quodammodo indiuidua in corporis diuisione diuidit, nam & in corpore seruat quandam indiuisibilis naturæ proprietatem. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 2. c. 81.

Qualitas cum ab aliis oritur, & nihil ostendit nisi ab aliquo superiori valeat, non potest esse naturæ principium. Mar. Fic. in Theol. Plat. l. 1. cap. 3. ch. 82.

Qualitas ita inhaeret materiæ, vt quæ cum ea dilatur, & diuidat, materialis prorsus (vt ita dixerim) euadit, & si à materia separatur corrumpitur, quo circa se ipsam non sustinet, sed à materia tanquam subiecto sustinetur. Mar. Fic. in Theol. Plat. l. 1. cap. 3. ch. 82.

Qualitas, quia esse nequit absque fomento materiæ, ideo materiæ suæ non dominatur, multo minus dominabitur aliæ. Non ergo potest corporis alienius qualitas corpus aliquod aliud sola sua potestate formare. Mar. Fic. in Theol. Plat. l. 1. cap. 3. ch. 82.

Qualitates omnes, quia formæ in alio sunt, quoties generant formas, in alio generant, cum non possint liberio rem prolem quam ipsæ sint gignere. Mar. Fic. in Theol. Plat. l. 1. cap. 5. char. 812.

Qualitas ad materiam speciem determinandam cõfert, & est per se quodammodo indiuidua, sed per admixtionem corporis fit diuisibilis. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 3. c. 1. c. 115.

Qualitas nulla nequit in subiecto veteri in nouum transire. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 6. cap. 13. c. 172.

Qualitas proprio subiecto repugnare non potest. Marfil. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 3. c. 188.

Qualitas, qua alicui subiecto inhaeret inseparabilis, subiecto sublato disperditur. Mar. Fic. in Plat. Theolog. lib. 11. cap. 6. char. 261.

Qualitatis proprium est agere, & mouere, non quantitas, merito non quantitas qualitatem, sed contra qualitas quantitatem agit, & mouet & secum trahit. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 4. cap. 11. c. 1649.

Qualitates materiales, vt calor, frigus, & similes, nequeunt unionem habere mutuam sine confusione, aut seuncta manent, aut si commiscerentur, vel vna confundit alias, vel eundem a se inuicem confundunt, adeo vt alia quædam ex cunctis resulcet. Qualitates materiales minus vt sapores vniiri possunt, vt illæ cum confusione quidem, sed non tanta. Odores vt mi-

nus materiales vniuntur in eodem medio differentes & aliquanto minus, alter confundit alterum, confundit tamen, Voces diuersæ magis adhuc vniuntur in medio, minusque confunduntur in medio, quia materiales minus. Species vero colorum etiã contrarium, quia immateriales sunt, in eodem puncto vniuntur, & sine vlla confusione distinctissime illic extant. Vnde concluditur formarum sine confusione, id est coniunctarum quidem, & interea disiunctarum esse in anima posse tanquam essentia quadam immateriale, & multo magis in mente adhuc magis a materia se parata, quum enim per discessum a materia gradatim crescat vniõ formarum, pariterque distinctio, consequens est in mente vniuersitas esse. simul atque pariter distinctissimas. Mar. Fic. in Pl. En. 5. l. 9. c. 6. c. 1770.

Qualitas rei naturalis maiorem sentiendi passionem affert, quam quantitas, quoniam est efficacior. Mar. Fic. in Prisc. in Theophrast. cap. 46. ch. 1822.

Qualitates materiæ accidentes vocat Moyses aquas, que suo fluxu, tractabili que natura aquarum speciem gerunt, quibus, (vt ita dixerim), humectata materia parturit formam, quam extremo temporis, momento edit in lucem. Io. Pic. Mir. in Hepta. l. 1. c. 2. ch. 12.

Qualitates, vt corporales, & incorporeæ.

Qualitates si incorporeæ sunt, & earum opifex incorporeus erit. Alc. cap. 11. ch. 1952.

Qualitas non est corpus, quia omne corpus subiectum est, qualitas non est subiectum, sed accidens. Alcino. cap. 11. chart. 1952.

Qualitas non est corpus, quia in subiecto est, & corpus non est in subiecto. Alc. cap. 11. ch. 1952.

Qualitas non est corpus, quia contraria qualitati. at nullum corpus, quia corpus, qualitati contrarium est, & cum materia qualitatis sit expers, rationi consentaneum, & qualitatem materiæ expertem esse, & si materia careat non erit corpus. Alcino, capitulo vndecimo. chart. 1952.

Qualitates si essent corpora, duo & tria corpora in eundem locum concurrebant, quod a ratione alienum est. Alc. cap. 11. char. 1952.

Qualitas ideo corpus esse non potest, quia duo corpora eodem in loco sine mutua offensione omnino conflari non possunt, qualitates vero plures in eodem pariter confunduntur. Marfil. Ficinus in Plat. Theol. lib. 1. cap. 2. ch. 81.

Qualitatem Platonici omnem formam diuisam in corpore appellant. Marfil. Ficinus in Platonice Theologia, libro primo capitulo tertio. char. 81.

Qualitas, quia per se quodammodo incorporalis est, aliquam agendi vim habet, vnde & actus cognominatur, quia in materia suscipitur, & diuiditur, fit quodammodo corporalis. Hinc non merus est actus, sed corporis passione inquinatur. Marfil. Ficinus in Plato. Theolog. libro tertio, capitulo primo. cha. 116.

Qualitas, quæ in aliquod corpus adueniens ab eo proprie capitur, formaque fit ipsius, sex condiciones habet. Primam, quod accedit per partes corporis paulatim. Secundam, quod passionem infert subiecto, & in eo mutat dispositionem eius naturalem, primo accidentalem, secundo substantialem. Tertiam, quia vsque ad certum spatium propagatur. Quartam, quoniam abeunte formatore aliquando permanet in subiecto, vt calor in aqua, igne semoto. Quintam, quod & ipsa mouetur moto corpore. Sextam, quod eo ipso inquinamento infici potest, atque ibi confundi, & cum cæteris qualitibus commisceri in vnum, atque componi. Marfil. Ficinus in Prisciani in Theophrastum, capitulo decimonono. ch. 1810.

Qualitas nulla simplex manat è corpore non omnino

simplici. Io. Fran. Pic. Mir. de elem. cap. 3. ch. 171. Qualitas spiritualis, & incorporea à corpore fluere nequit. Io. Fr. Pic. Mir. de pren. l. 2. c. 5. c. 424.

Qualitas incorporea duobus dicitur modis, vel quia sua parte natura corpus non est, vel quia corpori, vt primo proprioque subiecto non inest. Iacobus Carpentar. in Alc. cap. 9. char. 274.

Qualitas, quæ formæ physicæ est instrumentum, ex materia, & quantitate non constat, materiæ tamen inest, & pro varia huius varietate extenditur, & contrahitur, nec non intenditur, & remittitur, & in eadem est tantum actionis instrumentum. Iacobus Carpentar. in Alc. cap. 9. ch. 275.

Qualitates, quæ tactu percipiuntur, aliæ sunt primæ, vt calor, frigus, humor, siccitas, aliæ ex his natæ. Iacob. Carpentar. in Alc. cap. 15. c. 422.

Qualitas, vt forma, & figura, & vt æquiuoce dicitur.

Qualitates æquiuoce nuncupantur differentia, per quas inter se essentia discrepant. Plotinus Enn. 6. lib. prim. cap. 10. ch. 575.

Qualitas necessario est tanta, quantum est corpus. Plot. En. 6. l. 4. c. 1. ch. 644.

Quadrilaterum figurarum septem sunt species, quadrangulum, altera parte longius, Rhombus, Rhomboides, Aequicrus Trapezium, Scalenum, Trapezium, Trapezoides. Procl. in Eucl. l. 2. c. 97.

Quando, quæ sunt in prædicamento, cur non sunt in eodem in quo, & tempus? cur nouo opus est prædicamento? si tempus est in quanto, & hæc in quanto erunt. Plot. En. 6. l. 1. c. 13. ch. 579.

Quantitas accedens in materiam magnitudinem, quæ prius non erat, affert, vt & qualitatem quæ prius non erat, adducit. Plot. En. 2. l. 4. c. 9. ch. 264.

Quantum omne per quantam partium detractionem ex priori essentia permutatur. Plotinus Enn. quarta, libro 7. cap. 5. ch. 460.

Quanti quæcunque participia sunt, si sunt quanta propria, & substantia erit quanta. Plotinus Enn. sexta, lib. prim. cap. 5. ch. 570.

Quanti proprium æquale, & inæquale accipiendum est in vere, quantis, non in ijs, quæ quanto participant. Plot. En. 6. l. 1. c. 5. ch. 570.

Quantitas non est primum genus vna cum cæteris, quoniam illa simul vna sunt cum ente. Plotin. Enn. sexta, lib. 2. cap. 13. char. 607.

Quantitatis species est magnum, & paruum, & si maius, & minus, vt & pulchritudo sunt in relatione. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 11. char. 626.

Quantitatis generi proprio inest numerus, & magnitudo, quatenus vnumquodque est tantum, de sensibili quantitate hic agitur, locus, & tempus non est in quantitate. Plot. En. 6. l. 3. c. 11. ch. 626.

Quantitas oriri videtur, cum vnum, & signum progrediuntur, sed si cito sistant gradum, hoc fit paruum, si autem progressio in progrediendo non cito desinat, fit multum, loco vero non inest contrarietas, nã sursum, & deorsum sunt habitudines, vt dextrum, & sinistrum, nisi esset id, quod in vniuerso est. Plot. En. 6. lib. 3. capit. 12. char. 627.

Quantitati conuenit contrarietas, cogitatio enim contrarietatem hic admittit, quando magnum dicimus, quando paruum, imaginationes contrarias afferentes. Plot. En. 6. l. 3. cap. 12. c. 627.

Quantitatis proprium est æquale, & inæquale, simile, & dissimile qualitatis. Plotinus Enn. sexta, libro tertio, capitulo 15. chart. 630.

Qualitatis generi inest qualitas ipsa, vt pulchritudo, deinde qui qualitate præditus est, qua scilicet ratione sic est affectus, vt pulcher, tertio qualitatis eiusmodi

motus, vt quod aduerbio pulchre dicitur. Plot. En. 6. libr. 3. cap. 19. ch. 634.

Quantitatis extensio, quæ in mundo corporeo dicitur, in mundo vitæ est potestatis excessus, & cum dicitur hic, sibi non debemus suspicari localem conditionem. Plot. En. 6. l. 4. cap. 13. ch. 656.

Quantitas continua vtitur discreta vt mensura. Plotin. En. 6. l. 6. cap. 14. c. 686.

Quantitas, aut nihil est aliud; quam extensio ipsa materiæ, aut si est aliud, est res quædam talis, vt & diuisioni subiecta sit semper, & materiam subiiciat sequentibus omnibus passionibus, & nihil effundat in materiam alienam. Marsilius Ficinus in Plato. Theolog. libr. 1. cap. 2. ch. 80.

Quantitatis extensio vbiunque reperitur, talem vim, & presentiam perhibet, vt res per quantitatem extensa nequeat tota esse in pluribus, & licet indiuidua sit vt punctum, nequit tota esse simul per partes quasi libet corporis. Marsilius Ficinus in platonica Theologia, lib. 3. cap. 2. ch. 120.

Quantitate, quod aliquid continet, maius est illo, quod continetur. Marsilius Ficinus in Platonica Theologia, libr. 8. cap. 9. ch. 195.

Quantitas non modo ad agendum non iuuat, sed impedit actionem, actio enim tunc maximæ prouenit, cū & agentis virtus vnita est maxime, & agens, patienti proximum. Quantitas autem efficit, vt diuersas per partes dispersa virtus sit, & vnionem rerum inuicem impedit, cum cogat propter extensionem distantiam in rebus esse locorum. Marsilius Ficinus in Plato. Phil. libr. 1. cap. 18. char. 1224.

Quantitas ex infinito habet, vt diuidi possit, & augeri, nam eius proprium est, quæ est in materia diuidi, & extendi, cum quælibet quantitatis pars quantitas est. Igitur quæque pars diuidi, & extendi potest, nec ex non quantis quantitates constant, sed ex suis partibus & nisi habeant partes, non est quantitas. Marsilius Ficinus in Plato. Philebo, libro secundo, capitulo tertio, charta 1256.

Quantitas est forma quædam. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. libr. 4. cap. 8. ch. 1648.

Quantitas cum sit formale aliquid, ex agēte potius, quā ex materia pendet. Marsil. Ficinus in Plotini Enn. 2. libr. 4. cap. 8. ch. 1648.

Quantitas est postrema formarum, & in formalibus rationibus specierum in mente, & anima existentibus, inclusa est, atque definita, & certa quantitas, & figura quæ vnquamque speciem comitatur. Marsil. Fic. in Plot. En. 3. l. 6. cap. 4. ch. 1719.

Quantitas in rebus homogeneis facit diuisione sua alicubi numerum, nusquam vero varietatem. Mar. Fi. in Plot. En. 5. l. 7. cap. 22. ch. 1767.

Quantitas ipsa est, per quam non per aliud, quanta sit, sed per quam cætera sint quantæ. Sermo motus, & tempus, cum id muneris non habeant, non sunt quantitas nec in sua formali ratione quantitatem inclu-

dunt, quamuis participia fiant quantitatis. Mar. Fi. in Plot. En. 6. l. 1. c. 5. ch. 1772.

Quantitas significat progressionem animæ a se in materiam quatuor elementorum gradibus digerendam. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 33. ch. 1460.

Quid sit aliquid interroganti, non licet respondere quot sint. Plato in Theæt. c. 105.

Quid sit rem vnquamque qui nescit, qualis sit nescire potest. Pla. in dia. de philosoph. ch. 364.

Quid & propter quid in spiritualibus idem est. Aristot. Theolo. Aegyp. l. 5. c. 6. c. 26. ter.

Quies aduersus quasi progressionis abnegatio dicitur, hoc est aduersus quædam verum ornatus gratia aduersus nominatur. Plato in Cratylo. ch. 90.

Quies est in causa, quod res pereant, & non sint, & motus, quod sint, & fiant. Pla. in Theæt. c. 108.

Quies reuera ex laboribus est, ex quiete vero, (vt arbitratur) turpi, & labores, & sordida oriri solent. Plato de legib. dialo. 6. c. 863.

Quies est circa rem stantem, natam vero ad motum etiā quando minime moueatur. Plotinus Enn. sexta, libr. tertio, capit. 27. ch. 642.

Quies cum sit priuatio quædam, non est aliquid per se genus, motus autem non est Priuatio simpliciter quietis sed est actus efficax auferens aliquid atque auferens. Plot. En. 6. l. 3. c. 27. ch. 642.

Quies in rebus temporalibus est, status in æternis. Plotinus Enn. sexta, libr. 3. c. 27. ch. 642.

Quiescens est, quod prius, & posterius in eodem loco est, & ipsum, & eius partes. Procl. elem. Phi. c. 56.

Quiescens omne tempore quiescit. Proclus elem. Physi. propositione 17. cha. 59. ter.

Quiescit nihil in alio, quod non mouetur ad aliud, nec proprie quiescit in se, quod est ipsa simplicitas. Marsilius Ficinus in Plotini Ennead. tertia, libro nono, capitulo quarto. char. 1729.

Quietem inter duos contrarios motus esse falsum est: alioqui sequeretur, vt pondus ingens, vt mons altissimus super re leuissima ascendere procumbens, sisteret motum, & quietis interponeret morulam, & in ipso aere quiesceret. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium, libr. sexto, cap. 2. char. 1184.

Quinarius numerus competit quinque mundi plagis, scilicet quatuor, elementis, & coelo. Marsilius Ficinus in Plato. de republica, dialogo octauo, capitulo tertio, charta 1415.

Quinarius est prima radix proportionis sesquialteræ, quia componitur ex duobus, & tribus, inter quæ est prima proportio sesquialtera. Marsilius Ficinus in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Quinarius numerus est origo numeri perfecti circularis, siue in se per planum ducas, efficit 25, siue per solidum 125. vterque circularis est, incipiens a quinario desinens in quinarium. Marsilius Ficinus in Plato. de rep. dialogo 8. cap. 3. ch. 1415.

R

ABIE detenti aquam abhorrent. L. Apul. metam. libr. 9. cha. 919.

Radius, lumen, & lux sæpe a platone vsurpantur in Theologia. Radius est singularis mentibus veluti oculis proprius, & naturaliter insitus. Lumen eundem oculis, est cœ. Lux diuina præest lumini mentium omnium communi, quemadmodum in Sole præest

lumini oculorū æque cœi. Mar. Fi. in Plo. di. 7. c. 141.

Radium mixtio in aere est aliquid, quæ dici potest, quasi substantiale, aliquid quasi accidentale. Substantiale est esse vnū lumen ex oibus cœli luminibus vel congregatū, vel resultans, & hoc perpetuū, & immutabile. At quod hic sit radius intensior, alius remissior, accidentale est, & mutatur pro coelestium corporū mutatione. Io. Pic. Mir. in Astr. l. 3. c. 12. ch. 476.

Radix cœlitus defluentes non possunt ita inuicem commisceri, vt noua virtus aut forma proueniat, cum nō sint corpora, aut liquores, aut fixæ corporibus qualitates, quarum more, nec in corporibus suscipiant, vt vel inde

inde inficiantur, uel pro substantiæ conditione ex habitu suo aliquo modo permulentur. Ioan. Pic. Mir. in Astrologiam. l. 9. ch. 593.

Radium directio, & obliquitas non diuersitatem specierum, (vt Alchindus ait,) parere potest, sed solum intentionem, & remissionem caloris, & luminis, fortius enim ex directo, debilius ex obliquo inclinant. Io. Fran. Pic. Mir. de pren. l. 7. c. 6. ch. 650.

Ratio, quot dicitur modis.

Ratio duplex, vna est incomprehensibilis vera, altera secundum rerum cognitionem infallibilis. Prior Deo conuenit, non homini. Secunda homini, & hæc duplex, alia ad intelligibilia, alia ad sensibilia spectat. Prima scientia est. Secunda opinio. Illa stabilitatem habet, hæc verisimilitudinem, & imaginationem, vt quæ ad mutabilia tendat. Alc. c. 4. ch. 1947.

Ratio duplex ex Plotini sententia ponenda est inter intellectum, & imaginationem, altera speculatiua surgens ad intellectum, altera actiua ad imaginationem potius declinans. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. 1. libr. 4. cap. 9. ch. 1568.

Ratio duplex in homine, vna ordinaria, alia extraordinaria. Leo Hebr. de Amo. dialo. 1. ch. 50.

Ratio extraordinaria longe dignior, & eminentior ordinaria existit. Leo Hebr. de Amo. dial. 1. ch. 51.

Ratio quid est.

Ratio est, quod ab intellectu defluit, effluitque semper, quando intellectu ipse in ordine permanet. Plot. En. 3. l. 2. cap. 2. ch. 256.

Ratio est duorum finium iuxta semet ipsos habitus, & quasi quædam conuentio. Chalcidius in Plato. Timæum. char. 1519.

Ratio est in intimis mentis penetralibus sine voce ac sono, & in hoc differt ab oratione, quæ cum voce, & sono fit, quæ cum se exerit ijs, quæ nascuntur, & occidunt, vel manu fiunt, & prorsus omnibus, quæ sentiuntur, & recte tamen mouetur idem hic motus, in timē mentis nascuntur veræ opiniones, & credulitate dignæ. Chalc. in Plato. Tim. ch. 32.

Ratio est vis animæ, cuius actus veritatis est indagatio. Mar. Fic. in Plat. de virtute. ch. 1133.

Ratio est intelligentiæ imago distincta. Mar. Fic. in Pl. En. 1. l. 7. c. 2. ch. 1580.

Ratio motus quidam est ab intellectuali substantia, quasi si luce in se ipsa concursus in semetipsam, quasi ex luce micans. Marsilius Ficinus in Plot. En. tertia, libr. 2. capitulo 15. ch. 1695.

Ratio, & mens impartibilis est, quia corporeo instrumento non vtitur, & præterea separata est. Mar. Fi. in Plot. En. 4. l. 3. c. 20. ch. 1739.

Ratio, dicitur a Mose coelum. Io. Pic. Mirand. in Heptaplum, libr. 4. c. 2. ch. 31.

Ratio est auriga, dominaque omnium humanarum actionum, sine qua nil agi, dici, aut cogitari potest, vel est regendorum ordo ex causa venientium, vt quid, quo loco facias, aut dicas, intelligas causam. Fr. Patr. de regno, l. 1. c. 9. ch. 2492.

Ratio, vt anima pars.

Rationi, & nulli alij suorum parendum est. Plato in Critone. chart. 25.

Ratio in vnoquoque prospiciens id, quod inferius est, quasi sub lumine obscurum esse coniecat, materiamque inuenit, vt oculus, cum sit luminosus in lumen aspiciens simulque in colores, qui lumina quædam sunt adducit, vt dicas ea, quæ sub coloribus latet, obscura

materialiaque restare, coloribus adoperta. Sed longe discrepat, quod tenebrosum rebus intelligibilibus, & rebus sensibilibus subesse cōiiciamus, & tanto differt ab hac materia illa, quanto species inhærens illi a specie, quæ huic inhæret, est differens. Plotinus En. secun. libr. 4. cap. 5. char. 161.

Ratio animalis quamuis sit animata, per aliam tamen animam dicitur animata, non per illam, a qua ratio manat, quia & vniuersa hæc ratio iam, quasi decreuit, dum in materiam inclinatur, & quod ex ipsa gignit, prouenit imperfectius. Plot. En. 3. l. 3. cap. 3. ch. 273.

Rationi obtemperare est, quasi videri ratiocinandi facultas, & se habet ad intellectum, & videt, & potētia intelligēdi tale quiddam est, non quod intus impressiones, vt a sigillo suscipiat, sed habet quod videt, rursusque non habet, habet ex eo, quod cognoscit, non habet, quod nihil a spectaculo illatum illi imprimatur vt forma fieri solet in cera. Plotin. Enn. tertia, libro sexto, cap. 2. char. 304.

Ratio assistens actioni non est actio, sed contemplatio, quædam. Plot. En. 3. l. 8. c. 1. ch. 344.

Ratio nullo modo cum corpore communicat. Plot. En. 4. libr. 3. cap. 23. char. 389.

Ratio, & nobis, & animalibus est communis, sed per magis, & minus. Porphyrius, Quod animæ sensuales sint rationales, & immortales. ch. 1937.

Ratio quædam naturaliter inest, ratio recta perfecta que ex meditatione fit, & doctrina, & ideo omnibus animalibus, competit participatio, quædam rationalis facultatis. Porph. Quod ratio quædam inest animalibus. char. 1938.

Ratio veram menti cognitionem diuini generis creat, cum constiterit se spectatricem rerum immutabilium quæ sunt eadem semper, intelligibilemque naturam suspexerit, & in iisdem spectaculis perspicacem mentis contemplationem conuegetauerit motui, motus similis eius globi, qui a planes vocatur, sine errore circumactus. Chalc. in Plat. Tim. ch. 32.

Ratio, & consilium motus est intimus eius, quod est in anima principale, hoc vero ex se mouetur, motusque eius est appetitus, qui non mouetur absque phantasia Ex quo fit, vt sæpe fallēte imagine motus ille principalis animæ potestatis, vel consensus deprauerit, & eligat vitiosa pro optimis, cuius variæ sunt cause. Vel agrestis in consultando inelegratia, vel ignorantia, vel nimium dedita mens importuno fauori, vel fallæ opinionis anticipatio, vel consuetudo praua, vel alicuius vitij tyrannica dominatio, propterea que, vi, aut violentis, delinimentis potius, quam voluntate peccare dicimur. Chalc. in Plat. Tim. ch. 40.

Ratio in vniuersa anima cum habeat ordinem speciei, merito prauitas rationis est animæ turpitudine, vt rationis virtus est animæ pulchritudo. Proclus in Alcibiade primo. char. 1920.

Ratio sciens, & intelligens cum sit, & intellectio, & sensus, necesse est, & his subiecta esse intelligibilia, & sensibilia. Alc. cap. 4. ch. 1947.

Ratio hominibus duntaxat, pars autem perturbationibus obsequens, cæteris quoque viuētibz competit. Alc. cap. 24. char. 1956.

Ratio, & irrationalis animæ portio cum natura distinctæ sint, locis disinctæ quoque esse debent, inter se enim sæpe pugnant, at nihil circa idem secundum idē contrarie pugnat eodem tempore. Alcinous capitulo 24. chart. 1956.

Ratio, & irrationalis vis alia est, quod patet, quia diuersa vtrorumque curatio est, illa disciplina, hæc consuetudine, & exercitatione curatur. Alc. c. 24. ch. 1956.

Rationi vt cæteræ vires seruiunt, ita capiti corpus totum seruit. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 102. ch. 1484.

Ratio ipsa diuinitatē suam declarat, quādo nos reuocat

ad diuina, maxime vero immortalis apparet, quando coniuncta menti, tanquam suo dæmoni diuina præceteris meditatur. Marfil. Ficinus in Plato. Timæum, cap. 102. ch. 1484.

Rationis ubi plus est, ibi fortis est minus, qua propter in Deo qui summa est ratio, vel fons rationis, nihil potest cogitari fortuitum. Marfil. Ficinus in Platonicæ Theologiæ. libr. 2. cap. 12. char. 109.

Ratio humana versatur in ordine rerum considerando semper circa diuinam rationem rerum omnium ordinatricem, non minus quam mundi spheræ circa medium mundi punctum. Marfil. Ficinus in Pl. Theo. lib. 1. 2. cap. 6. ch. 282.

Ratio hominibus propria est, non bestiis, alioqui, & sermonem habent tanquam rationis interpretem. Marfil. Ficinus in ep. 1. 2. ch. 680.

Ratio sensu admodum excellentior est, nam sola ad summam veritatem tam discursu, quam affectu se confert & cum de ipsa veritate sensus, & bonitate, qualiscunque illa sit, agitur, hoc ipsum non sensus vilo pacto, sed ratio perficit. Marfil. Ficinus in ep. 1. 2. ch. 682.

Ratio sola in hominibus est, quæ rerum rationes assignat, & ratiocinando communibus regulis ad communem formam singula comparat. Marfil. Ficinus in epist. libr. 2. ch. 682.

Ratio quanto melior est quam sensus, tanto rationis obiecta meliora, & perfectiora sunt, quam sensus obiecta. Marfil. Ficinus in ep. 1. 2. ch. 682.

Ratio inter imaginationem, & intellectum media est, & in eam hinc ab imaginatione confluunt imagines naturalium, inde ab intellectu fluunt diuinorum species. Marfil. Ficinus in ep. 1. 1. ch. 925.

Ratio non sequitur conditiones particulares corporum sed ad absoluta se confert, mobilis tamen est, & necessario multiplex. Marfil. Ficinus in Dionysij Areopag. de Trinit. ch. 1015.

Ratio vna quadam vniuersali specie sæpe complectitur plurima, quæ per imaginationem formis pluribus singulatim percipiuntur. Marfil. Ficinus in Dionysij Areopagita de Trin. ch. 1021.

Rationis indaginem, quæ perficit, est scientia, & prudentia, scientia eorum, quæ natura facit, prudentia eorum, quæ in consultationem veniunt. Marfil. Ficinus in Plato. de virtut. th. 1133.

Ratio humana frequenter imaginibus alitur, his enim freta de rebus humanis, & naturalibus, disceptat. Marfil. Ficinus in Dion. Areo. de diu. nom. ch. 1102.

Ratio motum, & tempus in se habet, status, & æternitas in mente est. Marfil. Ficinus in Plato. Theæt. ch. 1278.

Ratio inter intellectum, & opinionem est media. Si ad inferiora porrigitur, opinionis repletur erroribus, & diuina cogitare desinit. Si ad superiora convertitur, & ad mentem sui ducem, diuinorum cognitionem haurit, quam in mente sapientiam, in ratione reminiscientiam Plato nominat. Marfil. Ficinus in Plato. Theæt. char. 1281.

Ratio coelestia indagat, nec propriam in membro corporis aliquo sedem habet, vt & diuinitas in mundo nullam sedem habet certam. Marfil. Ficinus in conuiuium or. 5. cap. 2. ch. 1334.

Ratio appellatur medium, nam est animæ medium, imago quoque dicitur medium, est enim medium aggregati, cum aliquid ex homine, & animali fingimus aggregatum. Marfil. Ficinus in Plo. in l. 1. c. 11. c. 1553.

Ratio cum versetur in motu, non proprie ad eam pertinet finis vltimus, qui tanquam summa quies diuersus admodum est a motu. Marfil. Ficinus in Plot. in cap. 1. 4. char. 1564.

Ratio fieri potest, vt hac in vita præceteris si a materia, imaginationeque segregans infima, & reuocans se ad mentem, quodammodo illam alterius vite felicitatem

gustet, & quatenus ea potitur, vt quæ iam intellectu formata, est æterno quodam pacto, id est stabili, totaque simul actu sua hac felicitate perfruitur. Marfil. Ficinus in Plo. En. 1. 1. 5. c. 3. c. 1571.

Rationis nulla discursio humana nunquam quamuis summa potest absolutum naturalium artificium, vel opera, vel excogitatione penitus assequi. Hinc signum habemus id opus non cogitationis discursu tentari, sed intellectu prorsus absolui, qui rationis discursu superior est, non quærens, sed agens, stabili, & denique naturalibus intelligentijs omnia simul facilius felicitateque intelligente, & intelligendo faciente. Marfil. Ficinus in Plot. En. 3. 1. 2. c. 14. c. 1694.

Ratio sensu, & imaginatione referente iudicat. Marfil. Ficinus in Plot. En. 5. 1. 3. cap. 4. ch. 1759.

Rationem Peripaterici intellectum possibilem, mentem intellectum agentem nominarunt. Marfil. Ficinus in Plot. En. 5. 1. 3. c. 4. cha. 1759.

Rationi conuenit se ipsam inuestigare. Marfil. Ficinus in Plo. En. 5. 1. 3. cap. 1. c. 1759.

Ratio in cognoscendo, vt plurimum est obliqua. Marfil. Ficinus in Plot. En. 5. 1. 3. c. 6. c. 1760.

Ratio in se argumentatur, in intellectu animaduertit argumentari. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. sexta, libro 2. cap. 2. ch. 1776.

Ratio argumentatrix ita se habet ad intellectum, vt generationis motus ad naturam genitalem. Marfil. Ficinus in Plot. En. 6. 1. 2. c. 21. ch. 1776.

Ratio quando non vagatur per imaginationem, & sensus, conuersa ad se inuenit rationes rerum innatas. Marfil. Ficinus in Priscianum in Theophrastum de phantasia, & intellectu. c. 13. ch. 1836.

Ratio ab intellectu accipit temporaliter vniionem. Marfil. Ficinus in Priscianum in Theophrastum de phantasia, & intellectu. cap. 18. ch. 1834.

Ratio per formas innatas velut per causas cognoscit materialia, vt effectus, immaterialia vero per easdem tanquam eisdem rationibus coniugata. Marfil. Ficinus in Priscianum in Theophrastum de Phantasia, & intellectu. c. 19. ch. 834.

Rationis proprium est in motu agere, & cum motus in aliud tendat, merito communiter circa alia ratio se volutat, ideo non est eius proprium se cognoscere. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. quinta, libro quarto, cap. 3. chart. 1759.

Ratio in discursu sæpe habetur, & vera pro falsis hallucinantes desumimus. Ioan. Franciscus Pic. Mirand. in epist. libr. 4. char. 1363.

Rationi obtemperare velimus, vt rationis compotes, & in omni disputatione accuratissima argumenta, licet pauca seligamus, quæ si desunt probabilitate sumis contenti, & nostram sententiam pertinaciter sophistarum more tueri nolimus, dedita opera veritati contradicentes, hoc in loco docet Plato. Sebastianus Fox. in Platonicæ Phædonem. ch. 96.

Ratio duobus modis in iudicando se habet. Vno modo sine vilo discursu, sed solo præsentium intuitu, quæ exemplaris ratio in Deo solo est non in homine. Altero cum discursu ex præcognitione ad incognitum, qui modus pertinet ad eam rationem, quæ illius summa, & exemplaris imago quædam est in homine expressa, & hæc duplex est. Vna aspirat ad ideas, altera, quæ errat circa earum simulachra, quæ est rerum sensibilibium, qui error duobus modis accidere potest. Vno ex parte iudicantis, altero ex parte rei iudicandæ, quibus positus primus ratio iudicium, quod in Deo est exēplare est, & oī ex parte verū nobis prorsus incōprehensibile. In hōie vero quod ad ideas referit rōne rerū iudicandarū falsitatis expers, et si in hoc variis error cōtingere possit, nō ab inconstantia idearū, sed ab hominis iudicantis, & circa ideas cōcutientis imbecillitate. Alterū iudicium humanæ

manæ rationis circa simulachra rerum sensibilibium, vtrinque falsitatis, & erroris esse particeps potest, tū propter hominem, in cuius sensu, & imaginatione varij esse possunt errores. tum propter constantiam rerum iudicandarum. Iac. Carp. in Alc. def. c. 207.

Ratio, vt ad argumentum, & definitionem pertinet.

Rationes potiores sunt ad cognitionem, quam opera. Plato in Phædone. ch. 54.

Ratione, quod prius est, non est, & substantia prius. Syrianius in 12. metaph. ch. 51.

Ratione, cum aliquid fit, id non materiæ, sed finis ratione, & contemplatione fieri intelligimus. Bess. Car. in Trapezuntium. libr. 6. c. 4. ch. 108.

Ratio absolute, & simpliciter est, quæ formam significat. Bess. Card. in Trapez. l. 6. c. 4. ch. 108.

Rationibus nullis absque longa examinatione est credendum, & ubi crediderimus, facile non est inde ob quolibet obiectiones amoueri. Marfil. Ficinus in Plato. phædon. char. 1393.

Rationes innatæ sunt germanæ substantiarum separatarum, & sunt vel causæ materialium, vel consimiles causis. Marfil. Ficinus in Priscia. Theoph. de phant. & intel. ca. 13. c. 1831.

Ratio, vt se habet ad opinionem.

Ratio, & cogitatio secundum animum sensualem est quæ iudicat, atque ipsa in vnum impartibile collectio in substantia a corporibus separata. Priscia. super Theoph. cap. 4. ch. 1803.

Ratio, vt seminalis.

Rationes seminales in vegetali natura, & artificiosæ rationes in arte, atque in ipsa scientia rationes, simillimæ sunt idearum, seruantes videlicet vna cum indiuidua quadam communione distantiam quoque mirificam. Marfil. Ficinus in Pla. Parm. cap. 5. ch. 1140.

Rationes seminales in qualibet anima non sunt notiones quædam, alioquin cognoscendo continue generarent, & generando cognoscerent, nec in anima vniuersi, cum vita sit vita quælibet efficacior, ideoque simplici vitæ virtute potest absque notione auxilio generare. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. secunda, l. 3. capitulo 7. char. 1639.

Ratio, vt ad computa pertinet.

Rationum exactor si post electionem malus fiat, qui cunque velit ipsum accuset. Primo legis custodes adsint in hoc iudicio, deinde ex exactoribus, qui adhuc viui supersunt, & ad hos electorum iudicium. Qui vero accusat eum, quem accusat, hanc actione imperat, indignum esse hunc, & hunc, tum rei optime gestæ præmijs, tum magistratu. Et si reus damnatus fuerit, priuatur magistratu, & sepultura, & alijs attributis ipsi honoribus. Si vero accusator non habuerit quin tam suffragiorum partem, per soluat qui maximi census est, minus duodecim, qui secundus, octo, qui tertius, sex, qui quarti duas. Pla. de leg. dialo. 12. ch. 949.

Ratiocinationum alia prædicatiua alia suppositiua, alia mixta ex his vtrisque, prædicatiua, quarum tum propositiones, tum conclusiones simplices sunt, suppositiua, quæ suppositiuis propositionibus fiunt, mixta ex vtrisque. Alc. cap. 6. c. 1948.

Ratiocinationum figuræ prædicatiua tres sunt. Prima est in qua cois terminus ad hoc prædicatū ad illud subiectū est. Secunda, in qua communis terminus de vtrisque prædicatur. Tertia in qua communis terminus

vtrisque subijcitur. Alc. c. 6. ch. 1948.

Ratiocinatio est oratio, in qua quibusdam positus ex necessitate sequitur conclusio. Alc. c. 6. c. 1948.

Ratiocinatio est collectio quædam. Marfil. Ficinus in Plot. En. 2. l. 4. cap. 10. ch. 1649.

Ratiocinationis quatuor species, quas facit Alcinoius in apodicticam, Epicherematicam, Enthimematicam, & Sophisticam, Platonicum dici non potest, quasi vilo loco a Platone in præceptis positum sit, sed frequentia apud illum, quæ ad horum quatuor formarum varietatem referenda sunt. Iacobus Carpentarius in Alc. cap. 3. chart. 20.

Ratiocinatione, recta Plato vti solet in docendo, deducente ad incommodum in redarguendo, quæ duo temperat pro varietate eorum, cum quibus loquitur. Nam cum amicis id agit vita certa veritatem docens in sophistis, & eorum discipulis opiniones falsas redarguit, veras significat potius, quam doceat, præsertim in ipsis magistris arrogantiam quorum omni ratione reprimere conabatur. Nam horum discipulis vbi redarguit, nonnunquam in rectam viam docendo reducit, ex quo tria dialogorum genera extiterunt. Vnum dogmaticum, quod in persona Socratis sententiam suam explicat. Alterum ad eos redarguendos, qui contra disputant. Tertium ex illis duobus mixtum, quorum distinctio diligenter obseruanda est cum in illis veram Platonis sententiam quærimus, non enim quæcunque ex ore Socratis proferuntur, Socratica, vel Platonica sunt, quoniam plura ironia proferuntur. Iaco. Carpentar. cap. 5. ch. 164.

Rationalia, quæ maiora sunt, graduque præstantiora, cælestia, scilicet, ad ipsam totius vitam vndique conferunt, ordinem agendi potius quam patiendi fortitudo. Mala vero, id est bruta in patiando versantur exiguam vim habentia ad agendum, horum vero media, id est homines, patiuntur quidem ab alijs, agunt autem frequenter in alia, vt quæ agendi, & faciendi principium habent in seipsis, quamobrem totus mundus vita fit vniuersa, & perfecta, dum quæ optima sunt, agunt, & optima, quatenus est in quolibet optimum. Plo. En. 2. l. 3. cap. 13. char. 144.

Rationalis vis non patitur laqueari magicis, sed pars irrationalis incantationem subit. Plot. Enn. quarta, l. 4. cap. 43. char. 437.

Rationalitas nihil aliud est in homine quam animalitas ipsa in actum rationis educa. Marfil. Ficinus in Plato. Theol. l. 8. cap. 4. c. 192.

Rationalis vis duos præcipue habet actus, intuitum, scilicet, & argumentum. Intuitu formas a materiæ conditionibus abstrahit, & a singulis imaginationis formis ad vniuersales recipit formas, & rursus ad vniuersales magis, donec ad communissimas perueniat formas, ipsius iam intelligentiæ proprias, vbi finem facere videtur in mente, a qua etiam argumenti virtutem ducit, dum principales scientiarum artiumque regulas intellectui naturaliter insitas sibi ipsi præscribit tanquam argumentandi principia. Sic & intuendo finem sistit in mente, & argumentando trahit a mēte principium, & merito, quoniam posterior naturaliter inde dependet. Finis itaque rationis est pro viribus mente potiri, & cum hæc potentia non sit inanis, mentem assequi potest. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. prima, libro quarto, capitulo quarto. chart. 1566.

Rationalis natura cum rebus corpori consentaneis impleti nunquam possit, nec vnquam in talium possessione quiescat, constat ipsam in alio, atque præstantiore ordine collocari, & aliunde, ex alto scilicet perfici, & fieri beatam. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. 1. libr. 4. cap. 2. cha. 1563.

Rationales naturæ quoniam sequenti potiuntur gradu, ideo æternitate, beatitudineque eiusmodi potiuntur, sed, (vt platonice, vel potius Plotinice loquar,) non æternæ fruuntur, alias beatæ sunt, alias non beatæ, sed dem beatæ sunt, non mobiliter amplius, sed stabiliter agunt, cum prima æternitas, & beatitudo sint vnum reipsa, rationales naturæ quatenus beatitudinem, eatenus æternitatem similiter consequuntur. Et cum æternitatis proprium sit ipse status, nimirum tanquã felices potiuntur æternitate, immobiliter agunt, cum, etasque simul actionis dotes, vnicò velut intuitu complectuntur. At (vt propria loquar sententia) non potest animus æternitate frui, nisi æternæ fruatur. ita que cum primum attingit æternitatis statum, illic positus extra tempus, & motum, adeo stabiliter agit, vt nulla ex parte inde amplius dimoueri queat. Marfilii Ficinus in Plotini Enn. prima, libro quinto, capitulo primo, char. 1570.

Rationali natura, quod sit proprie, non sit ex prouidentia proprie, quamuis quodam influxu cõmuni. Quod si consilium ad finem optimum electissima procedit via, id sane dum fit, ab anima secundum ordinem proficitur, quem & ipsa prouidentia seruat, alioqui nec a prouidentia fit, nec secundum primas prouidentia regulas, quomodocunque res nostræ fiant, nec prouidentiam latent, nec ab ea negliguntur, sed ordini prouidentia inseruntur, perque ipsas prouidentia regulas in habitu semper atque loco pro meritis congruo disponuntur. Marfilii Ficinus in Plotini Enn. 3. li. 3. capit. 5. char. 1706.

Rationalis facultas intellectui pro viribus se cõformare debet. Marfilii Ficinus in Plotini Enn. tertia, libro nono, cap. 2. ch. 1728.

Rationalis facultas nostra tanquam mobilis, & ab otio migrans in actum, & vicissim, dependet ab intellectu nostro stabiliter, & semper agente, atque hic tanquam proprius animæ particularis que dependet ab intellectu cõmuni in seipso simpliciter consistente. Marfilii Ficinus in Plot. En. 5. l. 1. c. 3. ch. 1757.

Rationalis potentia, secundum quam nos sumus, dupliciter vtitur intellectu, per participationem, & per formam, & vtroque cognoscit seipsam. Marfilii Ficinus in Plot. En. 5. l. 3. c. 4. ch. 1759.

Rationalis potentia dicitur a potentia in actum procedere nõ quia nouas formas accipiat, habet enim semper omnes, sed quia exercet nunc, quas non exercebat. Marfilii Ficinus in Priscian. in Theophrast. de phantasia. & intellectu. c. 8. ch. 1829.

Rationalis potentia, quæ semper in discurrendo versatur, media est inter imaginationem, & intellectum, & vtrinque formas quasdam in se admittit, easque cõponit, & diuidit, formasque nuper ab imaginatione venientes accommodat formis antiquis in mète, vel à mente existentibus, & in hac accommodatione intellectualis efficitur. Marfilii Ficinus in Plot. En. 5. l. 3. capitul. 2. ch. 1759.

Rationalis cogitatio non fallitur ascendendo. Marfilii Ficinus in Pla. Theo. l. 6. c. 2. c. 161.

Rationalis cognitio humano tantum generi inest. Leo Heb. de Am. dial. 1. ch. 61.

Recentius est quam prius erat, quod minus distat ab aliquo quam prius, si ad illa conferatur, quibus prius antiquius erat. Plat. in Parm. c. 210.

Receptum recipitur secundum modum recipientis. Gabriel. Burar. de rem. l. 4. ch. 122. ter.

Recipitur vnumquodque pro natura suscipientis. Marfilii Ficinus in Plo. En. 3. l. 2. c. 6. ch. 1690.

Recordatio partim fit à simili, partim à dissimili, & cum à similibus recordatur, cogitat an hoc deficiat secundum similitudinem, aut non ab eo, cuius recordatus est. Plato. in phæd. ch. 41.

Recordatio est maxime cum alicui viso aliquo alterius, quis meminit, cuius per tempus, & eo quod diu non conspexit oblitus est. Plato. in phæd. ch. 41.

Recordatio fit, cum quis aliud quid viderit, vel audierit aut aliquo sensu perceperit, & non solum illud cognouerit, sed etiam de alio cogitauerit, cuius non eadem est scientia, sed alia. Pla. in phæd. ch. 41.

Recordatio non fit, nisi quis prius hoc aliquando sciuit. Plato. in phæd. ch. 41.

Recordatio est, cum anima ipsa in seipsam resumit absque corpore, quod cum corpore anima pertulit, & cum deperdita memoria seu sensu rei, quam didicit, anima in seipsa versat. Pla. in phil. ch. 227.

Recordatio est sapientia deficientis influxio. Plat. de legib. dialo. 5. c. 840.

Recordari est repetere ipsam in seipsum scientiam. Plat. de virt. char. 504.

Recordatio accommodatur rebus deliberatiuis, hoc est ijs, quæ præceptis artificialibus, & theorematibus percipiuntur. Chalc. in Tim. Plat. ch. 68.

Recordatio, (vt ait Plato,) est sapientia deficientis influxio, quæ influxio tum a corpore seu à rebus corporeis tum a virtute separata emergit. Gabriel. Buratell. de reminisc. libr. 4. ch. 127.

Recordatio est eorum, quæ in memoria existebant, quæ quasi collapsa, ac pene oblitterata erant, reasumptio, & instauratio. Gab. Bur. de rem. l. 4. ch. 128. ter.

Recordatio est notio rei alicuius, a natura nobis ingenta, qua facile quiduis percipimus, cum veris assentimur, & rerum diuersarum formas ingenij dexteritate magna percipimus, earundem recordari videmur, quæ mentis dexteritas notio dicitur, & est, quasi lux quædam mentis ad res percipiendas accommodata, qua illustratus animus solum natura duce, vel sine doctore multa cognoscit, vt Deum esse, vel res a magistris traditas facile percipit. Sebastianus Foxius in Platon. phædonem. ch. 61.

Recordationem ponit Plato, Aristoteles præexistentem cognitionem in intelligendo, in qua re nulla est dissensio. Seb. Fox. in Plat. Phædo. ch. 62.

Recordatio, & si existat, tamen nihil in lucem educi potest nisi sensuum perceptio. Seb. Fox. in Pl. Phæ. c. 64.

Recte, quod dicitur, bis dici nihil nocet. Plato de legib. dialo. 6. ch. 851.

Recte agere tanto difficilius est, quam delinquere, & bonum esse quam malum, quanto difficilius est recta ratione incedere, quam casu vagari, ascendere, quam descendere; aggredi noua, quam consueta tractare, at tingere solum punctum circum medium, quam in reliqua eius puncta, quæ innumerabilia sunt, incurrere scopum ipsum sagitta percutere, quam quæ circumstât tramitem, & sulcum seruare, quam hinc, & inde præuaricare: rectum ex amissis tenere, quam dilabi in obliquum. Marfilii Ficinus in ep. l. 3. ch. 745.

Rectum est, cuius medium inter ambo extrema è directo est. Pla. in Parm. ch. 202.

Redarguere, & redargui maximum bonum est quantum si quis a maximo malo liberetur, aut ipse alium liberet, nam nullum maius malum homini est, quam falsa opinio. Plat. in Gorg. ch. 465.

Reflexio est affectio corporis, aut dimensionis, quæ non est, nisi in corpore. Iac. Carp. in Alc. c. 15. ch. 416.

Regenerationis mysterium non docetur, regenerationis auctor est Dei filius homo vnus voluntate Dei, nec sensu percipi potest. Qui vero potest, oret vt generationem, quæ in Deo est, intelligat, & silet, Deum silentio laudato. Eo pacto diuina clementia a nobis nõ aberit. Mercurius Trismegistus in Pimandro, capitulo vigesimotertio. char. 1854.

Regenerationis mysterium nemini communicandum. Merc. Trism. Pim. c. 13. ch. 1856.

Regendi

Regendi omnis vis in fortitudine animi potenda est, absit ergo formido, ignauia, & similia. Francisc. Patr. de regno. lib. 5. capit. 1. chart. 197.

Regum scientiam qui possidet, & si priuatus fuerit, regius tamen secundum ipsam artem recte nominabitur. Plat. de regn. chart. 165.

Regius vir in scientia imperatoria, vt qui dominetur, ponendus est. Plat. de regn. chart. 165.

Regiæ scientiæ, nunquam est inanimatis præfectum esse, vt architectum, sed generosius inter animalia, & circa hæc ipsa semper potestatem habet. Plat. de reg. c. 166.

Regiæ artis scientia dicitur imperatoria. Huius assimilata pars per se imperans dicta est, cuius non minimũ genus est animalium educatio, & horum gregaria pastio, leuius pedestris pastio, à pedestri pastione refecatur ars, quæ non cornutam naturam pascit huius partem nõ minorem, quam triplicem complicare necesse est. Si quis ipsam vno nomine complecti velit, quæ cū diuerso genere non miscetur, pascendi scientiam appellet. Quæ vero ab hac sit sectio in grege bipedum, pars pascendi homines adhuc sola reliqua hæc ipsa iã est, quæ regia, & ciuilis scientia appellata est. Plato in dialogo de regno. chart. 168.

Regia cura est principatus ars in omnes homines. Plat. in dialog. de regno. chart. 173.

Regium principatum scientiam quandam, & non omnem esse diximus, sed iudiciariam, & imperatoriam. Plat. de regn. chart. 180.

Regiam artem diuinam multitudo, & vniuersus populus sapere non poterit. Plat. de reg. ch. 184.

Regia ars est domina potentis, & magnæ artis militaris. Plato de regno. chart. 186.

Regiam potestatem que re vera est, non facere oportet, sed his, qui facere possunt imperare, ita vt, & principium, & progressum maximarum rerum in ciuitate cognoscat, quo ad opportunitatem, & importunitatem attinet, reliquas autem imperata facere. Plato de regno. chart. 187.

Regia scientia omnibus qui secundum legem erudiunt, & educant imperatoria facultate prædita præfidet, & non permittit, vt quis exerceat, quod ad sui commixtionem operas bonos mores efficiat, sed iubet, vt sola hæc doceantur, & eos, qui cum virtutis moribus coniunctionem habere non possunt, sed ad impietatem, iniuriam, & iniustitiam à mala natura per vim detrudantur, morte, & exilio, multat, & maximis ignominijs affectos punit, & eos, qui in multa imperitia, & humilitate inuoluuntur, in seruile genus subiugat. Reliquos, quorum naturæ ad generosam eruditionem peruenire possunt, & mutuum commixtionem cum arte suscipere tali quodam modo inter se colligere conatur, vt eorum, qui ad fortitudinem tendunt, solidos mores staminis naturam referre putet, qui molli ad temperantiam tendunt iuxta similitudinem subtegminis trama vt censet. Plat. de reg. ch. 188.

Regiæ texturæ opus est, vt temperantes mores nunquã à virilibus discedere sinat, sed per connubiorum contractus inter se congreget, ac illis semper magistratus tribuat, ita vt vbi vnus in vno est magistratu, & temperatus, & fortis sit, eligatur, & sic multi miscentur. Plat. de regno. chart. 189.

Regij principis imagines sunt, generosus nauium gubernator, & excellens medicus. Plat. de reg. ch. 189.

Regius vir, & qui in seipso regnũ gerit, optimus iustus, & felicissimus est. Plat. de rep. dial. 9. ch. 678.

Regia potestas cum a suo officio discedit, in tyrannidem labitur, sic optimatum imperium in paucorum statum mutatur, & reipublicæ status in popularem statum mutatur. Bessarion Cardinalis in Calumniatorem. Platon. lib. 4. cap. 10. chart.

Regia autoritas trahi debet à senioribus, & probatissimis,

quorum senatus deinde sit collega Regis quasi quædam respublica optimatum. Marfilii Ficinus in Plat. de regno. chart. 1295.

Regiam optimatum vitam tanquam beatissimam comprobare debemus. Marfilii Ficinus in Plat. de republ. dialogo 9. chart. 1426.

Regia dignitate nulla ex omnibus fortunis inter mortales præstantior inueniri potest. Francisc. Patricius in proem. de regn. chart. 1.

Regium est bene agere, & male audire prouerbum est. Franciscus Patricius de regno libro tertio, capitulo vndecimo, chart. 132.

Regiæ dignitati non astutiam, sed bonitatis excellentiam conuenire aiebat Agesilaus. Franciscus Patricius de regno libr. 3. capit. 13. chart. 134.

Regio omnis abque eo, quod ciuibus forte obtigit in propatulo scripta sit apud custodes magistratus, quibus lex hoc demandauerit. Plat. de leg. dial. 5. c. 849.

Regionis custodia sic fiat. Diuidatur tota regio quantum fieri potest in duodecim partes æquales, & vna vnicuique tribui pars per sortem oblata, per annum exhibitur quinque velut agrorum curatores, & tribunos: His liceat vt ex sua tribu quisque duo decim iuuenes eligat, non pauciores, quam 25 annos natos, & non plures, quam triginta. His per sortem obtingant regionis partes singulæ singulis per mensem, quo totius regionis experimentum, & cognitionem omnes capiant. Per duos autem annos, & magistratus hic, & custodia duret, & custodibus, & principibus. Cum vero primum partes sortiti fuerint, regionis locos singulis mensibus cum sequentibus deinceps permutantes, ducant custodiæ principes circum circa ad dexteram versus orientem, & anno secundo ad sinistram, tertio anno alios agrorum curatores quinque principes eligant, qui duodecim illis præstant. Plato de legibus dialogo sexto, chart. 854.

Regionis custodes curent primo quo regio aduersus hostes sit maximè munita, fossas, & trobes, vbicunque opus fuerit, effodiant, & de extructionibus quantum possunt, prohibeant eos, qui quocunque modo regionem, & possessiones affligere conantur. Ad hæc vtentur iumentis, & seruis, qui sunt in quocunque loco, vt per illos faciant, & illis præstant, electis his; quibus à suis domesticis operibus maxime ocium est. Inuia omnia inimicis facere oportet, amicis cõtra maxime peruia, & hominibus, & pecoribus, & iumentis. Plato de legib. dialo. 6. chart. 854.

Regionis custodes vbique in locis commodis gymnasia constituere debent sibi ipsis, & senibus senilia lauacra calida exhibere materia sicca, & arida luculenta apposta, ad vtilitatem eorum, qui ex morbis laborant, & eorum, qui agriculturæ laboribus afflicta corpora habent, vt qui si hoc expedite præstiterint, multo potiores habendi sunt medico non admodum sapienti habitu prædito. Plat. de leg. dial. 6. ch. 855.

Regionis custodes viarum curam gerant, quo singulæ, quam minimum asperæ sint, aquarum item pluuiarum, vt regionem non lædant, sed magis ipsi profint, delabentes ex altis in cauas montium conualles, ita vt ipsarum effluxiones structuris, & fossis prohibeant, quo illæ pluuias aquas suscipiant, & imbibant, & subiectis agris, ac locis omnibus latices, & fontes faciant, & squalidissimos locos aquosos, & multa aqua plenos efficiant. Fontanas etiam aquas, siue fluiuias, siue fons sit stirpium plantationibus, & structuris exornent, & laticibus per cuniculos, ac canales deductis omnia singulis anni temporibus luculenta aquationibus faciãt & si forte lacos facere aut delubrum in propinquo situm sit, dimissis ad ipsa fluxionibus Deorum templa exornent. Plat. de leg. dial. 6. ch. 855.

Regionis custodia serium studium sit, hoc sexaginta singuli

- singuli suum locum custodiant, non solum hostium gratia, sed etiam eorum, qui se amicos asserunt. Plat. de legib. dial. 6. chart. 855.
- Regionum custodes, quando aliquis civium alter alteri iniuria affecerit, servus, aut liber, in paucis iudicent, si iniuria affectus conqueritur, ipsi quinque principes, in maioribus autem una cum duodecim, ita ut septem, & decem iudicent usque ad minas tres de quacunque re alter alterum accusaverit. Plato de legibus dialogo sexto, charta 845.
- Regionum custodes, si quid iniuriæ intulerint his, quorum curam gerunt, velut si iussa inæqualiter imperent, & accipere, & auferre quid ab agricolis non persuasis eonentur, & si accipiunt quid ab his, qui adulationis gratia largiuntur, aut etiam iudicia iniuste distribuunt adulationibus concedentes, opprobria ferant in tota civitate. Reliquarum vero iniuriarum quacunque affecerint eos, qui in isto loco degunt, ex his, quæ ad minam usque se extendunt, inter vicinos ac colonos multam ultro dent. Si vero maiorum iniuriarum, aut etiam minorum multam dare nolint, confisi in eo, quod singulis mensibus ad alium locum transeunt, se reos evasuros esse, his iudicium in communi distet is, qui iniuria affectus est, & si reum peregerit, multam duplam ab eo, qui fugit, exigat, & ultro penam dare noluit. Plat. de leg. dial. 6. chart. 855.
- Regionis fatum prædiuini vere non potest, nisi prius confiterit cui signo, cui planetæ regio ea subijcitur. At hæc apud Astrologos sunt incerta, ergo incertissima hæc sunt prædictiones. Alia enim Ptolomæus, alia idem Ptolomæus in alio loco, alia Albumasar, & sic alij aliter. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrolog. libr. 7. capit. 5. chart. 628.
- Regionem beatam eodem modo Plato, & Ioannes describunt. Augustinus Steuchus de perenni philosoph. libr. 10. cap. 25. chart. 243.
- Regnante viri diuina mente genus humanum erit beatum. Marsil. Fic. de regn. chart. 1296.
- Regnandi munus diuinitus mortalibus tributum est. Fr. Patric. de regn. lib. 1. cap. 7. chart. 27.
- Regna multa euerit dissensio, quam nos ignorantiam nominamus, sapientia tamen videtur, nam reges tunc habuerunt, ut plus latis legibus possent, & quæ sermone, & iure iuvando approbarunt, in his secum ipsi non consenserunt. Plat. de leg. dial. 3. ch. 818.
- Regnum est omnis termini, ornatuque, & iuris, & ordinis distributio. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. chart. 1124.
- Regnum præcipue seruat si nil agitur, quod iniustum, & indecens sit, ideo primo princeps debet videre quid cauendum, deinde quid agendum. Francisc. Patric. de regn. lib. 4. cap. 3. chart. 152.
- Regula omnis, quæ humano excogitatur ingenio, in particulari aliquo casu fallere potest. at quæ Dei dono supernè demittitur, non fallit. Ioan. Franc. Pic. Miran. de prænot. lib. 9. capit. 6. chart. 707.
- Regula nulla est in rebus humanis, a qua quicquam non posset excipi. Ioan. Franc. Pic. Mirandulan. in examen. van. doct. gent. lib. 1. cap. 19. chart. 812.
- Relatiua dupliciter possunt considerari, vel ratione fundamenti, vel ratione quidditatis. primo sunt in eodè genere in quo fundamentum est: si secundum quidditatem, non est loquendum indistinctè. Gabr. Buratel. de ideis libr. 1. chart. 38.
- Relatiua illa reuera dicenda sunt, quibus existentia sua aliunde, quam ex habitudine non nascitur, existentia vero non, quæ subiectorum sit, sed quæ ad aliquid propriè dicitur, ut duplum ad dimidium. Plotin. En. 6. libr. 1. capit. 7. chart. 572.
- Relatiuorum habitudinem ipsam si quis velut formam quandam ratione generica, tanquam vnum quiddam
- ponat, haud ab re in his vnum genus erit, & vbiq; substantia erit velut ratio, quædam: si autem rationes appositæ sint, & differentias habent, forte genus vnum esse non poterit, sed ad quandam similitudinè, & vnum prædicamentum redigentur. Plotin. En. 6. libr. 1. capit. 9. chart. 574.
- Relatio, locus, vbi, quando, tempus, positio, habitus, actio, & passio sunt prima genera, nec penes illa, aduentitia cum sint, compositionem, & defectum significat. Plotin. En. 6. libr. 2. cap. 16. ch. 607.
- Relatio est alterius ad alterum habitudo, & in relatione quando habitudo ipsa substantiam efficit, illud ipsum, quod refertur, non qua ratione substantia sit relatiuū esse, sed qua pars aliqua, ut manus, caput, vel causa, vel principium, vel elementum. Plotinus Enneade sexta, libro 3. in epilogo. chart. 643.
- Relatiua licet more antiquorum diuidere, ut alia effectiua sint, alia ut mensuræ quædam, alia in excessu, & defectu versari, alia per similitudines, & differentias distinguantur. Plotinus Enneade sexta, libro tertio, in epilogo. chart. 642.
- Relatiua duobus modis sumunt Sceptici primo ad iudicantem referunt in id, quod iudicatur: secundo ea referunt, quæ simul contemplantur, ut dextrum in sinistrum. Ioan. Francisc. Pic. Mirandul. in exam. vanit. doct. gent. libr. 2. cap. 28. chart. 875.
- Relicta in via, aut ultro, aut inuite, qui accesserit iacere sinat putans talia custodire viarum deam Hecatem à lege ipsi consecrata. At si quis legi non parens sublatū domi deportauerit, si parui precij res est, isque fuerit seruus, a quocunque accedente triginta annos nato multum plagis flagellatur. Si liber ad hoc, quod illiberalis, & legum præuaricator habendus sit, decuplum præcij rei motæ rependat ei, qui illam reliquit. Plato de legib. dialog. 11. chart. 932.
- Religiosi in mundo sunt admodum pauci, ut dinumerari possint. Mer. Trif. A. scil. cap. 8. ch. 1864.
- Religionis imperitia vitia omnia conualescunt, & homines vulnerant animam insanabilibus vitijs, quæ infecta quasi venenis intumescit. Mercurij Trifinegisti A. sclepius cap. 8. chart. 1864.
- Religiosi in mundo sunt non multi, imo pauci, ita ut numerari possint. P. Apul. A. sclepi. ch. 263.
- Religiosa operatio intelligentiæ præferenda est, tanquā sola sit efficax ad accipiendam animam cum Deo deificam vnitatem, tanta est virtus sacrorum rite Deo factorum, ut etiam si hæc ignores, pietatem obserues, non minorem habent efficaciam: non enim intelligentia coniungit sacrificatores Deo, alioquin philosophi vniorem deificam reportarent. Iamblichus de mysterijs. chart. 1882.
- Religiosa obseruantia in nobis, & circa nos agit varia, aut quasi propagando perficit, aut amputat, aut emendat, aut expertia ordinis ordinat, aut segregat longius ab errore mortali, cuncta denique totis supernis familiaritate conciliat. Iam. de myst. ch. 1898.
- Religione nostra æque alieni sunt Arist. & Plato Bessar. Cad. in Calum. Plat. lib. 2. cap. 4. ch. 16.
- Religiosæ multum sunt duæ ætates, pueritia, & senectus. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ, libro 14. capitul. 10. chart. 321.
- Religio ante ciuitates, & domos viguit in orbe, & homines sparsi, & siluestres Deum coluerunt. Marsil. Fic. in Plat. Theol. 1. 14. cap. 10. chart. 324.
- Religionis finis est frui Deo, eius votum est perpetuo frui. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro 14. capitul. 10. chart. 324.
- Religio vera non est, nisi amore suscepta. Marsil. Fic. in epistolis libr. prim. chart. 632.
- Religionem a motu, & dispositione celesti, nunquam fieri existimauit aliquis Astrologus. Marsilius Ficinus

in epistolis libro septimo, chart. 849.

- Religio est eius, quod Deo redditum est, assidua meditatione, iustisque operibus cum Deo ipso indissolubilis religio. Marsilius Ficinus in Plato de sancto. chart. 1136. tergo.
- Religiosi dumtaxat illi seculis nostris ad virtutem, felicitatemque accedunt, inter quos nihil est propriū. Marsil. Fic. in Plat. de republ. dial. 5. chart. 1404.
- Religiones tam bonæ, quam malæ, è celo non pendent, ut ex astris instituantur. Ioannes Pic. Mirandulan. in Astrologiam lib. 4. cap. 10. chart. 539.
- Religio si ex magnis coniunctionibus oriretur, abolita virtute coniunctionis aboleretur, & religio, at nulla coniunctionis vis durare, nec fingitur ab astrologis quot annis, & cultus idolorum, & Mosaiica religio, & Christiana perdurarunt. Ioan. Pic. Mirandulanus in Astrolog. lib. 4. cap. 10. chart. 539.
- Religiones, & leges à prænotione pendent. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione libr. prim. capitul. 9. chart. 393.
- Religio ad verum Dei cultum pertinet. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione libr. prim. capit. nono, chart. 393.
- Religio à religando, vel religendo dicitur. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione libr. prim. capitul. nono, chart. 393.
- Religio vera vnica est, quæ vnum Deum habet auctorem, reliquæ superstitiones sunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænotione libro primo capitul. decimo, chart. 395.
- Religiones à coniunctionibus magnis non pendent, quia abolita coniunctione aboleretur etiam religio, nec per tot annos durare coniunctionis vis fingitur, quot annis idolorum cultus, Mosaiici ritus, & religio Christiana durarunt. Ioannes Franciscus Pic. Mirandulanus de prænotione libr. 5. cap. 9. chart. 572.
- Religioni miscere superstitiones periculosum est. Augustinus Steuchus de peren. phil. lib. 8. cap. 22. ch. 180.
- Religione ablata nihil homine miserius. Augustinus Steuchus de peren. phil. lib. 10. cap. 1. chart. 228. tergo.
- Religionis primus gradus est, quod agnoscendus, & colendus est Deus, ex cuius amore, & cultu perueniendum est ad meliorem vitam, quam sit hæc caduca, & corporea. Augustinus Steuchus de peren. philosoph. libr. 10. capit. 2. chart. 226.
- Religionem veram ait Plato esse vitæ diuinæ, & exemplorum eius imitationem, cum iustam, & sanctam sit assimilari Deo. Augustinus Steuchus de peren. philosophia, libr. 10. cap. 3. chart. 227.
- Religio duabus partibus constat, pietate, & religione. Augustinus Steuchus de perenni philosophia libro 18. capitul. 12. chart. 234.
- Remedia nulla tam sunt salutaria, quam quæ faciunt dolorem. Iacob. Carp. in epist. ch. 328.
- Reminiscencia non indigeremus, si formæ residerent, & figuræ manerent. Plotinus Enneade quarta, libro 6. capitul. 3. chart. 454.
- Reminiscencia mors obliuio est. Philo Iudæus de migr. Abrahami. chart. 272.
- Reminiscencia animaduersionem habet præsentem, & fit in anima sine corporis passione, & est duplex, vna in parte sensuali, quando recolimus præteritas sensuū passiones, alia in parte rationali, quando post obliuionem quandam resumat, quæ senserat, vel quæ didicerat, agere vero potest non solum sine passione corporis, sed etiam sine communiōe cum corpore. Marsil. Fic. in Plat. phileb. cap. 27. chart. 1263.
- Renes aridi pinguedinem sugentes intimam, spiritum reddunt sincerum intelligentiæ aptum. Marsil. Fic. in Plat. Timæ. capit. 69. chart. 1478.
- Repentina natura admiranda quædam inter motum, &

quietem insidet, quæ in tempore nihil est, & in hanc, & ex hac, & hoc quod mouetur transmutatur ad statum, & quietem, & quod stat ad motum. Plat. in Parmenide. chart. 211.

- Repletio vera fit cum anima omnium virtutum speciebus repletur. Nam qui sapientiæ, & virtutis imperiū in conuiuijs versantur, ad medium feruntur, & hac parte per vitam errant, nec eo quod est repleti sunt, nec voluptatem veram gustarunt, sed pecudum more infra semper spectantes, & ad terram inclinati ad mensas pascuntur, & coeunt, & harum rerum vbertatis gratia calcitrantes, & cornibus, & vnguibus mutuo se impetentes occidunt, eoque inexplebiles sunt, ut qui nec his, quæ sunt, neque id quod est, & quod retinet, in se ipsis repleuerunt. Plato de republica dialogo nono, chart. 681.
- Repletio minor est eius, quod magis. Plato de republica dialogo nono, chart. 681.
- Reprehensio ita utilis est, ut qui non redarguitur, etiam si magnus rex sit, in maximis, impurum, & ineruditū, & turpem in his esse, in quibus purissimum, & pulcherrimum esse decebat, eum, qui reuera felix futurus est. Plato in sophista. chart. 144.
- Reprehensio semper utilis, quæ si iusta ad cognitionem, si iniusta ad defensionem nos excitat veritatis. Ioannes Pic. Mir. in respon. 1. chart. 258.
- Repugnat quidquid ex quadrangulis basibus consistit, & quæ in plurimum densitatem compacta est. Plato in Timæum. chart. 748.
- Repugnare origini suæ sponte nihil potest. Marsilius Ficinus in Platonicæ Theologiæ libro nono, capitulo tertio, chart. 204.

Rerum diuisio.

- Res aut videri possunt, aut non, & quæ videri non possunt semper secundum eadem se habent, & quæ possunt nunquam eadem. Plat. in phæd. ch. 44.
- Res alias facilliter declaramus, alias difficiliter, cum non sit vllum simulachrum ad homines euidenter elaboratū, quo ostenso interrogantis animam iuste explorare possit, qui ad sensum aliquem adaptans solam explorare velit. Plat. in dialog. de regn. chart. 177.
- Rerum genera tria esse videntur, bonum, malum, nec bonum, nec malum. Plat. in lyside. ch. 406.
- Res aliæ bonæ, aliæ malæ, aliæ mediæ inter hæc, & mediæ facimus bonorum causa. Plat. in Gorg. ch. 469.
- Rerum genera in duo regnant, in eo quod intelligi potest, & in eo quod videri potest. In eo, quod videri potest, duo sunt imagines. dico autem imagines primum quidem umbras, deinde spectra in aquis, & quæ in his quæ densa, & leuia, & lucida sunt consistunt. Alteram, cui hæc similis est animalia, quæ apud nos sunt, & quidquid plantatur, & totum genus eorum, quæ manu parantur. in eo quod intelligi potest, ut anima his diuisis velut imaginibus vtens quærere cogitur ex propositis velut exemplis, non ad principium, sed ad finem procedens. Alteram ex supposito exemplo ad non suppositum principium progrediens, & absq; his quæ circa partem illam sunt imaginibus ipsis speciebus per se methodum faciens. Pla. de rep. dial. 6. c. 644.
- Rerum aliæ mouentur, aliæ manent. Plato de legibus dialogo 10. chart. 522.
- Rei cuiusque tria consideranda sunt, substantia, finitio, nomen. Plat. de leg. dial. 10. chart. 923.
- Res omnes, vel factæ sunt, vel fiunt, vel fient, partim natura partim arte, partim fortuna. Plat. de legibus dialogo 10. chart. 920.
- Rei vnicuique tria ad sunt, nomē, definitio, simulachrum, quartum scientia, quintum id, quod cognosci potest, & verum est, ut exempli gratia. Circulus est quid de

de quo dicitur, cui hoc ipsum est, nomen, quod modo protulimus. Finitio ipsius ex nominibus, & verbis composita. Quod enim ab extremis ad medium æqualiter undique distat, finitio illius est, cui rotundum, & globosum circulus nomen est. Tertium est, quod pingitur, & deletur, & torquetur, & perditur, quorum nihil patitur ipse circulus, circa quem omnia hæc sunt, velut qui aliud quid est: quartum verò scientia, & intelligentia, veraque opinio circa hæc est. Verum velut vnum rursus hoc totum ponendum est, quod non in vocibus neque in corporum figuris, sed in animis inest. Ex quo patet aliud esse à circuli natura, & à tribus ante relatis. Ex his intelligentia, cognatione, & similitudine, ad quintum proxime accedit. Reliqua vero amplius absunt. Plat. epist. 7. char. 992.

Res in homine sunt duæ, altera anima, altera corpus, & utriusque multas esse dicimus omnes autem inter se diuersas, & vtrasque, & utriusque, & tertiam aliam nullam vlli communem. Differre vero animam à corpore ponemus, ut hoc sit demens, illa sapiens, hoc subditum, illa princeps, hoc nullam vllius affectionis causam præbeat, illa omnium causa sit. Quare ea, quæ in cælo sunt, ab alio quopiam facta esse, & non animæ, & corporis reuera sobolem esse magna stultitia, & temeritas est. Plat. de leg. append. chart. 968.

Rerum alia primo sunt diuisibiles, & suapte natura dissipatione subiectæ, & hæc sunt, quarum pars nulla id est, vel alteri parti, vel toti, & in quibus pars minor est omni, & toto. Tales sunt sensibiles magnitudines, & moles, quæ proprium occupant locum, nec possibile est idem simul pluribus in locis existere. Alia quædam est essentia superscriptæ opposita, non subiecta partitioni, partium expers, & impartibilis, interuallum, nec cogitatione accipiens, non indigens loco, rebus nullis inhærens, vel secundum partes, vel secundum tota, ut omnibus incumbat simul rebus, ut quæ seorsum ab illa, nec esse valeant, nec velint, & huiusmodi essentia semper eodem modo se habet modo. Præter hanc naturam indiuisibilem alia est essentia proxima inde nascens, habens ab illa indiuiduum munus, sed progressionem facta ad naturam aliam properans media euasit ambarum, & hæc est anima. Nam sic vna est quasi quoddam continuum aliam partem, & aliam habens, sed partibilis quidem est, quia partibus omnibus communicat, in quo est, impartibilis autem, quoniam tota est in omnibus, & in qualibet portione ipsius tota. Plot. En. 4. lib. 2. cap. 1. chart. 362.

Rerum quædam inanima, vel lapides, & ligna, animata alia plantæ, & animalia, sed animatum longe præstat ab inanimato, sed vegetale distinguitur a sensibili, & sensibile aliud est rationale, aliud irrationale, & ut sensibile præstat vegetabili, sic rationale sensibili. Maxim. Tyr. in sermone. 1. chart. 7.

Res alia sensu, alia intellectu comprehenduntur, & quod intellectu percipitur, est principium eius, quod sensui est subiectum. Auerrões, in Plat. Republica tract. secund. chart. 184. column. 2.

Res in quacunque tria considerare debemus, substantiam, substantiam rationem, tertium, nomen. Bess. Cardin. ia Calumn. Plat. lib. 2. cap. 7. chart. 21.

Rerum series his gradibus distinctæ sunt, ut quod in superiori ordine infimum sit, in inferiori sit primum, ut vnum sit Dei opus supremum Angelus Deo propinquus. Infimus dæmoni igneo proximus. Dæmon infimus id est aqueus homini præstantissimo est cognatus, homo stupidus sagaci bruto persimilis, brutum iners arbori pulcherrimæ proximum, planta vilissima inanimato corpori ferme est idem, Marfil. Fic. in Plato. phileb. lib. 1. cap. 32. chart. 1243.

Res omnis in eo, quod ipsa est, partim cum rebus alijs conuenit, partim differt, & id, per quod conuenit, no-

minatur genus, id per quod differt, differentia. Hinc fit, quod definitio, quæ id ipsum, quod res est comprehendit, per genus eiusmodi, differentiamque debet assignari. Mar. Fic. in Plat. Gorg. ch. 13 15.

Rerum omnium possessio inutilis est absque boni possessione, sic & rerum omnium cognitio absque boni intelligentia inutilis est, nec potest ciuis, vel priuata, vel publica ad bonum ritè redigere, nisi quid sit bonum ratione cognouerit. Marfil. Ficinus in Platon. Republica dial. 6. chart. 1407.

Res vnaquæque prius cogitatur secundum id, quod est, quam secundum id, quod accipit. Marfil. Fic. in Plato. Timæum, cap. 14. chart. 1443.

Rerum ordo duplex est ad Deum, alter, quo ab eo procedunt, alter, quo procedentes conuertuntur ad ipsum. Marfil. Ficinus in Platonis Timæum capitulum vigesimo, chart. 1451.

Res alia sunt solum, alia insuper sunt: quæ solum sunt, aut principia sunt, aut ex principijs, quæ sunt, aut semper sunt, aut aliquando. res primæ in alias causas referri non possunt. Marfil. Ficinus in Plot. En. tert. lib. 1. capit. 1. chart. 1673.

Rerum gradus quinque sic se habent. Ipsum bonum vnum in se tantum est, diuina mens vnum, multa, Animum mundi, tum nostra vnum in se est atque multa, qualitas formæ corporea quælibet multa in se, & vnum, corporis ipsa moles non vnum iam secundum se, sed multa censetur. Marfil. Ficinus in Plot. En. 4. lib. 1. capit. 1. chart. 1730.

Rerum duo genera, intelligibile, & sensibile. Augustin. Steuch. de peren. philos. 5. cap. 7. ch. 95.

Rerum genus duplex est, naturale, & humanum. Naturales sunt corporeæ, quibus viuunt corporaliter: humanæ spirituales multo fortasse, quam naturales, quia naturales propter humanas, quorum omnium Deus est principium. Augustinus Steuchus de peren. philos. lib. 4. capitulum 7. chart. 78.

Res tam amandæ, quam expetendæ tres conditiones requirunt, essentiam, veritatem, & bonitatem. Leo Heb. de amor. dial. 1. chart. 6.

Rerum essentia, causa, & ut ordinem habent.

Rerum essentia firmitas omnia omnibus similiter efficit simul, & semper, existimauit Euthydemus. Plat. in Cratyl. chart. 72.

Res omnes essentiam suam propriam habent, nec à nostra imaginatione trahunt, sed per se suam essentiam a natura habent. Plat. in Cratyl. ch. 72.

Res omnes ordinem, & ornatum in se requirunt. Plat. in Gorgia. chart. 436.

Res omnes, & si Platonici omnes referant in suas causas differentes, proxime tamen omnes effectus, & causas redigunt in primam causam causarum, vnde causæ omnes habent, ut sint, & ut causæ sint. Mar. Fic. in Dio. Areopag. de diuin. nom. char. 1035.

Res omnes ex infinito componuntur, & termino, id est ex potentia quadam passiuâ per se informi, vel deformati, aliorum vergente, vterius progressura, aliunde formabili, atque insuper ex forma, vel actu potentiam eiusmodi inclinationemque terminante. Hoc infinitum, hic terminus elementa sunt rerum creatarum inter se opposita, conciliabilia desuper ab ipso simpliciter vno, quod nec quædam infinitudo est (alioqui foret desuper terminandum) nec sequentibus infinitis terminum vllum tanquam sibi oppositum adhibere, nec insuper est quidam eiusmodi terminus, alioquin & cohibitum esset in rebus, & infinita tanquam sibi opposita procreare non posset. Est igitur super hæc, & omnia quomodolibet inter se opposita, ut possit omnia regere pariter, atque conficere. Est

Est itaque infinitum, quia nec terminos habet intus, vel subit exteriores, per quos vel a causa, vel sine, vel subiecto, vel comprehendente, vel conditione quauis definiatur. Gradus virtutis eius, & eius actionis nullum numerum subeunt, vel menturam, estque terminus non aliquis, vel alicuius, vel in aliquo, sed tanquam terminorum quorumlibet auctor. Mar. Fic. in Plato. parmenid. cap. 60. chart. 1174.

Res, ut cognoscuntur, & aliquid.

Res per se ipsas querendæ sunt, & cognoscendæ, non per nomina. Plat. in Cratyl. ch. 97.

Rem quamcunque magis per rationes, quam nomen solum absque ratione concedere oportet. Plato in sophista. chart. 138.

Res, quas construimus, & acquirimus, sunt partim ea gratia, ut quid faciamus, partim, ut non patiamur tutelaria. Et tutelaria partim medicamentum auxiliaria, & diuina, & humana sunt, partim propugnacula. Et propugnacula alia sunt ad bellum armaturæ, partim munimenta, & munimentorum partim velamenta, partim aduersus hyemes, & æstus adiutoria. Adiutoria partim arcent partim tegunt, & quæ tegunt partim subternuntur, partim circundantur. Quæ circundantur, partim in totum integra sunt, partim composita, & composita partim perforata, partim absque perforatione colligata. Non perforata partim neruea ex plantis terræ sunt, partim ex pilis constant. Quæ ex pilis, partim ex terra, & aqua conglutinata sunt, partim ipsa inter se ligata, quibus vestium nomen indidimus. Et ars dicitur vestium effectrix, & textoria quantum in vestium præparatione maxima pars erat, nulla re nisi nomine ab hac vestium effectrice differt, ut & tunc regia à ciuili. Plat. in dial. de reg. ch. 174.

Res non potest doceri, cuius neque doctores, neque magistri sunt. Plat. de virtute. chart. 509.

Rei quæ intelligitur, pars ea clarior est, quæ a differendi scientia consideratur, quam illa, quæ ab appellatis attributibus, quibus supposita exempla sunt principia, & quæ ipsa considerant, cogitatione, & non sensibus considerant, & videre coguntur, cum ad principium non ascendunt, sed ex suppositis exemplis considerant, intelligentiam non habere videntur, etiam si cum principio intelligi possunt, cogitatio esse videtur Geometricus habitus, ut medium quoddam inter opinionem, & intelligentiam. Plat. de rep. dial. 6. ch. 644.

Res aduersæ vitium curabile purgant, incurabile puniunt. Mar. Fic. in epist. lib. 12. ch. 961.

Res quæ superiores sunt, tanto gradibus numero paucioribus, virtute amplioribus cognoscuntur. Mar. Fic. in Dion. Areop. de trinit. chart. 1022.

Rei cuiusque primo est confusa descriptio, deinde distinctio, in qua syllogismi oriuntur ad definitionem concludentes, tertio definitio distincta, quarta diuisio distincta, postquam sequuntur syllogismi magis demonstratiui, quam primi. Marfil. Ficinus in Platonis phileb. lib. 1. cap. 24. chart. 1230.

Rei cuiusque quamquam ex pluribus constitutæ vna pars est præcipua, & vnum esse, ita vis vna præcipua, vna quæque præcipua appetit, vnum opus præcipuum, vnum ergo finis præcipuus, quo vnus esse, vna quædam perfectio est, vnum igitur appetit finem. Marfil. Ficinus in Platon. philebo, libro primo capitulo 34. chart. 1247.

Res humanæ, præsertim publicæ, non possunt absque diuino quodam auxilio, & patrocinio recte componi. Ideo a Deo legum principio, & sine est exordium faciendum. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. ch. 1490.

Rerum omnium est vnum principium, idque ipsummet omnium est finis, quod nil aliud est, quam ipsum bo-

num. Mar. Ficinus in Plotini En. 1. lib. 7. cap. 1. ch. 1579. Res in vniuerso inter se diuersæ concordiam, ordinem, vnionem inuicem non habent, nisi omnes ab vno proficiscerentur. Mar. Fic. in Plo. En. 5. l. 4. c. 1. c. 1763. Res in suis contrarijs optime cognoscuntur. Leo Hebr. de Amor. dialog. 2. chart. 61.

Res cognita pro cognoscentis duntaxat viribus, haud pro rei cognitæ dignitate, in ipso imprimatur cognoscente, ab eoque recipi solet. Leo Hebræus de amore, dialog. tertio, chart. 289.

Rerum omnium circulus a Deo incipiens, & per cunctas essentias proficiscens in Deum tandem reuertitur. Leo Heb. de amor. dial. 3. char. 403.

Res, ut suo cuiusque, & ut sunt, & earum euentus.

Res suas si quis apud aliquem, aut magnas, aut paruas inuenit, & accusat, & ille habere quidem se confitetur, sed non illius, si quidem præscripta fuerit ea res apud magistratus secundum legem hic habentem ad magistratum vocet, ille vero se ficit, re autem patet facta utrius in literis præscripta apparuerit, is illam habens abeat. Si vero alicuius alterius non præsentis fuerit, vter ex illis non exhibuerit fideiussorem fide dignum, quod traditurus sit illi absentem, ab eo auferatur pro extimatione eius, quod illi ablatum est. Si vero res, de qua ambigitur, apud magistratus præscripta non fuerit, deponatur vsque ad iudicium, apud tres magistratus antiquissimos. Quod si animal fuerit id, quod depositum est, is qui iudicio victus fuerit, alimētum eius magistratibus persoluat, & iudicium intra triduum faciant magistratus. Plato de legibus dialogo vndecimo, chart. 931.

Rerum similitudo est vnitas quædam in rebus proueniens ex ipsa simpliciter vnitate vniuersi principio, quæ totum volens sibi simillimum reddere, neque tamen simpliciter vnum saltem maxime fecit, ad quam vnionem confert maxime ipsa principij bonitas. Proclus in rep. Plat. ex Mar. Fic. in epist. 1. 1. ch. 941.

Res egregias qui agere vult, nihil accomodatæ eius illi contingere potest, quam prudentiutem, ac doctorem, hominum beneuolentia, ac nullum certius argumentum esse, vel iustitiæ, vel prudentiæ, quam si huiusmodi amici adsint, & nullum iniustitiæ, & imprudentiæ signum, quam si desint. Mar. Fic. in epist. 1. c. 607.

Res vnaquæque hoc ipsum, quod est intrinsecus, habet a forma speciali naturaliter. Qui definit hominem ex anima, & corpore coniunctum, nondum assignat rationem formalem, quæ est homo. Mar. Ficinus in Plotini. En. 6. lib. 7. cap. 4. chart. 1788.

Rerum euentus nunquam minus respondent, quam in bello. Franciscus Patricius de republica libro nono capitulum prim. 264. tergo.

Res ut desunt, & earum proprietates.

Res in Francisco Petrarca desiderantur, verba in Dante. Ioan. Pic. mir. in epist. ch. 348.

Rerum proprietates particulares etiam corporeas, siue quæ speciem, siue quæ rem particularem consequantur, a stellis originem non habent, præterquam principij vniuersalis, sed a propria natura ipsarum rerum, & causis earum proximis, & cognatis. Ioan. Pic. Mir. in Astrol. lib. 3. cep. 1. chart. 452.

Res singulæ participant apud Aristotelem vniuersis, & apud Platonem ideis, sed modo dissimili. Si quidem vniuersalia tota, & perfecta apud Aristotelem sunt in singulis, per seque omnino talia, quales suapte natura res singulæ. At hominis idea per se immortalis est, et si homo mortalis est, & Aristoteli omnia, quæ eadem specie essentia participant, in hac ex æquo conueniunt, quo-

quoniam ratio speciei in indiuiduo, tanquam in puncto est sita. Platoni vero varijs gradibus distinctæ sunt ideæ imagines, neque in harum vllam tota ipsius ideæ natura, siue perfectio cadere potest. Iaco. Carp. in Alcim. 2. digress. chart. 211.

Rem qui nõ habet, & habere cupit, aut roget habentem, aut importunè flagitet, aut violenter rapiat, scientias violentijs rapere oportet. Marc. Anto. Natta de pulchro libr. 5. chart. 106. tergo.

Resolutionis tres sunt species. Vna est à sensibilibus ascensio ad intelligibilia prima. Altera ascensus per demonstrata, & subdemonstrata ad indeterminabiles, & sine medio propositiones. Postrema ex suppositione ad principia, quæ minime supponuntur. Alcinoüs capitul. quint. chart. 5. c. 1948.

Resolutio dicitur quasi repentina solutio, nam formæ rerum prius in ideis sunt solutæ, deinde in materia ligatæ, tertio resoluuntur virtute Apollinis, & Saturni. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 24. ch. 1230.

Reipublicæ diuisio.

Reipublicæ species sunt, prima optimatum cum viri optimi præsumunt, secunda ambitiosa in qua fastu inflati homines dominantur, tertia popularis, quarta paucorum potentia, postrema tyrannica cunctarum, deterrima. Alc. cap. 33. char. 1961.

Reipublica in tria membra diuisa est, in custodes, adiutores, artifices. Primis principatū tradit, secundis propugnationem, postremis artes, & cætera ministeria. Principes existimat philosophos contemplationi de ditos esse debere. Alc. cap. 33. ch. 1961.

Reipublica alia popularis, alia optimatum, alia paucorum, Popularis est, in qua agitur ad multitudinis imperium, cuius nutu leges describuntur, & omnes magistratus eliguntur, & quod pluribus videtur, id commune omnium esse videtur. Franciscus Patricius de republic. lib. 1. titu. 4. chart. 16.

Reipublicæ tres ordines à Romulo instituti, Senatores, Patres, Patricij. Franciscus Patricius de republica libr. 6. capitul. prim. chart. 182.

Rerum publicarum Plato formas quinque, Aristoteles sex facit ille regnum, tyrannidem, democratiam, oligarchiam, mixtam vero ab Aristotele positam negligit, sed in hoc differt, quod ille confundit oligarchiam cum multorum administratione, hic distinguit. Sebast. Fox. in 4. Plat. de rep. chart. 180.

Reipublica quid est.

Reipublica est cætus multorum hominum ad felicitatem per se sufficiens, legitima multitudinis conspiratio. Speu. de Plat. desin. ch. 1693.

Reipublica est diurnum animal, quod nunquam occidit, nisi ipsi vim inferat, mortemque sibi consciscat. Franc. Patric. de rep. l. 5. cap. 5. ch. 153.

Reipublicæ finis, & institutio.

Reipublicam instituit Plato, Cicero retulit, ille qualis esse deberet, hic qualis a maioribus instituta fuit. Macrobius in som. Scip. lib. 1. ch. 12.

Reipublicæ Platonice exemplar in cælo fuscipe, id est ordines cælestium motionum altius in mente diuina, vt inde tandem ad ipsius imaginem te ipsum primo, deinde familiam, tertio ciuitatem feliciter iusteque componas. Marsilius Ficinus in Platonis de republica dialogo nono. chart. 1427.

Reipublica à Platone descripta reuera fuit apud antiquos Athenienses, & Græcos, & Aegyptios ante diuini. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 5. ch. 1466.

Reipublicæ munus Aristoteles in actione potius, quam in contemplatione posuit. Gab. Buratellus de rerum communitate libr. 9. char. 224.

Rerum publicarum constituendarum causæ duæ. Communionis studium a natura humano generi insitum, & rerum ad vitam necessariarum indigentia. Alterum homines dissociatos inter se conueniendi cupiditate copulauit. Alterum, ne dissipati diu vellent ferarum ritu vagari cognito societatis beneficio effecit, vtrumque eos conseruat. Seb. Fox. in præ. in remp. Platon.

Reipublicam cū Plato instituit, potius supponit, quod optabat, quam explicat, quod in nobilissimis ciuitatibus recte fieri arbitrareretur. At in libris de legibus se demittit ad ea, quæ magis popularia sunt, & ex illa prima forma deriuata. Iacob. Carpentarius in Alcim. par. poster. cap. 26. chart. 162.

Reipublica, vt bona, mala, quæ presidentibus reipublicæ conueniunt.

Rempublicam consistere posse negat Plato, nisi is, qui imperaret, habeat sapientiæ studium, aut is ad imperandum eligatur, quem esse inter omnes sapientissimum constet. L. Apul. de dog. Plat. l. 3. ch. 253.

Reipublica tunc recte administratur, cum vnaquæque eius portio munere suo fungitur. Alcinoüs capitulo 33. charta 1961. tergo.

Reipublicæ gubernatori non est inutile, vt superstitione tanquam, freno retrahat, & traducat plebem. Plut. de vrbe Thebis, & Soc. Dæmone. ch. 771.

Reipublicæ moderator multiplex esse debet, & multiformis, alius in pace, alius in bello, aliter se paucis, aliter, se multis opponens aduersarijs, contra paucos cõstanter agens, multos siccens persuasionibus, idem vbi periculum publicum postulat, ipse rem agat, ministeria vero, quæ labore tantum indigent cedit alijs. Phil. Iud. de Ioseph. chart. 342.

Reipublicæ gubernacula senioribus debentur, qui & scientias speculatiuas, & experimentum adepti sunt. Auer. in rep. Plat. tract. 1. ch. 175. col. 2.

Reipublicæ corruptæ iudicium est medicis, & iudicibus opus esse, quibus non est opus, nisi ob necessitatem, & ob aliud in nullo sunt honore. Auer. in rempub. Plat. tract. 1. chart. 177. column. 3.

Reipublicæ prima cura in curanda iuuentute consistit. Mar. Fic. in Plat. lachete. chart. 1307.

Reipublicæ præcipuus finis est Dei cõtemplatio, & cultus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. ch. 1397.

Reipublica bona, & optime instituta, nec multis ab initio legibus indiget, nec quotidianis in institutionibus ei opus est, male vero in quotidiana per nouas leges curatione versari, nunquam vero bene valere. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. chart. 1402.

Reipublicæ ditioribus gubernacula reipublicæ tradere, perinde est, ac si nauis non peritiori in nauigando, sed locupletiori gubernanda tradatur. Marsilius Ficinus in Plat. de rep. dial. 8. chart. 1413.

Reipublica felix esse nequit, nec leges bonæ, priusquam in gubernatore potentia vna cum sapientia, temperantiaque concurrat. Marsilius Ficinus in Plat. de leg. dialogo chart. 1497.

Reipublica optima erit, cum in idem cum sapientia, & temperantia in homine inciderit maxima potentia. Gab. Burat. de rerum commu. l. 9. ch. 232.

Reipublicæ bene moratæ felicior est vita, & tutior, quâ principis cuiuscunque. Franciscus Patricius de republic. libro primo. chart. 10. tergo.

Reipublica optima est, quæ ex omni genere hominum commixta est. Franciscus Patricius de republica libro prim. cap. 4. chart. 18. tergo.

Reipublica optima est, in qua non plures, aut singuli, sed lex

lex dominatur, æqualitas enim inter ciues societatem ciuilem stabilem reddit. Franc. Patric. de republica libr. 1. cap. 5. char. 19.

Reipublicæ, qui præsumunt, fidem seruare debent; nihil enim turpius, quam fidem fallere. Franc. Patric. de rep. l. 3. cap. 1. char. 81.

Reipublicæ qui præstet, longe magis peccat exemplo, quâ culpa. Franc. Patric. de rep. l. 3. cap. 5. ch. 90.

Reipublica se male habet, in qua ciues libere loqui non possunt. Franc. Patric. de rep. l. 6. cap. 5. c. 204. ter.

Reipublica optima institueretur, si ex Platonis republica auferretur communitas vxorum, & honorum, ac munera publica paria viris cum feminis, & Aristoteli religionis cura addatur. Seb. Fox. in præ. in rep. Plat.

Reipublica, ut popularis.

Reipublica popularis plerumque ex fontibus principatus distribuit. Plat. de rep. dial. 8. ch. 667.

Reipublica popularis videtur pulcherrima omnium rerum publicarum esse, vt pallium varium omnibus floribus variegatū, ita ipsa omnibus moribus variata pulcherrima videtur. Plat. de rep. dial. 8. ch. 667.

Reipublica popularis hoc habet, vt qui ciuitatem conde re vult in popularis dominij ciuitates proficiscatur, & quicumque ipsi placuerit, mores eligat, velut ad nundinas rerum publicarum profectus, atque vt elegit ciuitatem condat. In hac nulla necessitas est vt principatum geras etiam si idoneus sis, nec subditus sis, si non velis, nec vt bellum geras, alijs gerentibus, nec pacem agas, alijs agentibus, si pacem non cupis, & si qua lex prohibeat ne principatum geras, aut iudicem esse, nihilominus & principatum geras, & iudex sis, si tibi ita videtur. Et est mansuetudo quædam homines scilicet mortis, aut exilij damnatos, manere nihilominus, & in medio versari, & velut neque curet, neque videat quisquam, condemnatus velut heros obambulat. Plat. de rep. dial. 8. char. 667.

Reipublica in populari, nec leges scriptæ, nec non scriptæ curantur, quo nullus vsquam ipsis dominus sit. Plato de rep. dial. 8. char. 670.

Reipublicam popularem morbus idem, qui in paucorum principatu ortus perdidit ipsum, etiam in hoc amplior, & fortior ex licetia ortus in seruitutem redigit, & reuera nimium quiddam facere, mutatione in contrarium vicissim inducere solet, in temporibus in stirpibus, & in corporibus, & sane etiam non minime in rebus publicis. Plat. de rep. dial. 8. ch. 670.

Reipublicam popularem quod decernit bonum inexplabilis cupiditas, & hoc dissoluit, nam libertas decernit, & libertatis inexplabilis cupiditas, & aliorum negligentia hanc reipublicam transmutat, & efficit, vt tyrannide opus habeat. Plat. de rep. dial. 8. c. 670.

Reipublica in populari pater affuecit, vt filio similis fiat, & filios timeat; filius autē vt patri par sit, neque reue reatur, nec timeat parētes, quo liber sit, inquilinus urbano, urbanus inquilino aequetur, & hospes eodem modo, & doctor discipulos timet, & eis blanditur, & discipuli doctores contemunt. Plat. de rep. dia. 8. c. 670

Reipublica popularis est prima, quæ vrgenti necessitate orta est: nam mortales vbi necessarium nacti sunt, tū voluptates quærunt, & hic necessitatis profectus est. Auer. in rep. Plat. serm. 3. ch. 187. col. 1.

Reipublica ut paucorum.

Reipublicæ tertia species est, paucorum principatus. Plat. de rep. dial. 8. ch. 664.

Reipublica paucorum est illa, in qua diuites imperant, pauperes principatu non participant. Plat. de republica, dialogo 8. chart. 664.

Reipublica paucorum hæc peccata habet, vt duæ sint ciuitates, altera pauperum, altera diuitem, & quod inuicem semper insidias struant, & ad bellum impotentibus sunt; nam si vtuntur multitudine armata ipsam magis formidant, quam hostes; aut si non vtantur, reuera paucorum principes in ipsa pugna vident, & simul pecunias conferre nollent, cum pecunias ament. Et multis negotijs se implicent, & agriculturam exercent & lucro student, & bella gerunt, & licet cuius sua omnia vendere, & alij, quæ illius fuerunt possidere, & illum, qui vendidit, in ciuitate habitare, vt nulla ciuitatis pars sit. Et vt in examine apum fucus est apum morbus, sic in domo fucum esse morbum ciuitatis dicemus. Et in ciuitatibus, in quibus sunt pauperes, sunt etiam fares, crumenæ, sacrilegi, & omnium malorum auctores. Et putandum est etiã ex his esse multos maleficos, qui ad reipublicam admittuntur, quos diligentia violenter cohibent principatus, & forte plura mala sunt. Plat. de rep. dial. 8. ch. 665.

Reipublicam paucorum constituebat collectio diuitiarum ingentium, & huc statum imexplabilis cupiditas, & aliorum studiorum negligentia ob quæstus studiū ipsum perdit. Plat. de rep. dial. 8. ch. 670.

Reipublica, quæ ex optimatibus constat, plena est amicitia, vt popularis ciuitates plenas adulatione. Max. Tyr. serm. 4. ch. 35.

Reipublica optimatum est, in qua optimates rerum potuntur soli, qui in ciuitate cum virtute degunt, & qui optimi sunt, reipublicam administrant, nec multitudinis fauor, nec diuitiæ, aut nobilitatis gloria opitulatur, sed sola honestas illos ad magistratus ac dignitatē prouehit. Franc. Patric. de rep. l. 1. cap. 4. c. 16. ter.

Reipublica, & ambitiosa.

Reipublica ambitiosa est media inter optimatum, & paucorum principatum. Imitatur optimatum reipublicam in eo, quod honorat principes, & quod in bello propugnatores ab agricultura, & manuum operarijs, & reliquo quæstu abstinent, & quod comestationes parat, & gymnatices, & bellicorum certaminum curam gerit. At in eo, quod formidat sapientes ad principatus vehere, vt quæ non simplices, & attentos & huiuscemodi viros habet, sed mixtos, & quod ad animosos, & simplices declinat, qui ad bellum magis quam ad pacem a natura idonei sint, & quod circa hæc dolos, & fraudes in honore habet, & perpetuo bellum gerit, pleraque huiuscemodi sibi propria habet, cupidi tales erunt pecuniarum, vt illi, qui sunt in paucorum statu. Et præ tenebris thesauros honorabunt, vt qui thesaurus domesticos, & æraria habent, quo reposita illa occultent, & ambitus, & cancellos circum domos, vere nudos proprios, in quibus, in mulieres, & alios, quos volunt, magnos sumptus faciunt. Parci quoque in expēdendis pecuniis erunt, vt qui illas honorent, & non aperte possideant, & aliena cupide consumunt, & voluptatibus occulte fruuntur, legē, vt pueri patrem fugientes, non a persuasionem, sed a violentia eruditi, quia veram musam cum dicendi facultate, & philosophia coniunctā neglexerunt, & Gymnasticam solemniter honorarunt, & in ipsa vnum lucidissimū est ab animi impetu concitati imperio, contentiones, & ambitiones, in summa reipublica hæc est mixta ex bono, & malo. Plat. de rep. dial. 8. ch. 663.

Reipublica ambitiosa mutatur in paucorum principatum, nam ærarium, quod vnicuique auro plenum est, talem reipublicam perdit. Nam primo sumptus ipsius sibi ipsis exquirunt, & ad hoc leges trahunt, quibus nec ipsi, nec ipsorum vxores obediunt, & dum alius ad alium respicit, & emulatur, multitudo ipsorum talis efficitur. Et hinc ad quæstum faciendum.

progressi, quanto hoc honoratius, tãto virtutem magis ignominiosam ducunt, & ita virtus a diuitiis in diuersas partes abit, vt si in libræ trutina vtrisque positus semper in cõtrarium repant. Dum ergo diuitiæ, & diuites honorantur, virtus, & boni contemnuntur; quod in honore est, id exercetur, quod ignominiosum ducitur, negligitur. Proinde ex contentiosis, & ambiciosis viris lucri studiosi & pecuniarum amantes fiunt, diuites laudant, & admirantur, & ad principatus euehant, & pauperem contemnunt, & ignominia afficiunt, & leges statuunt, vt ad principatum non perueniat, cuius bona non ad statutum censum se extendunt, & hæc vel armis, vel metu transigunt, & reipublicam constituunt, Plat. de rep. dial. 8. ch. 664.

Respublica vt mutatur, & que magis durabilis.

Rerum publicarum transmutationes, de quibus agit Plato, non sunt necessariae, sed vt frequentius accidunt. Auer. in rep. Plat. tract. 3. c. 191. col. 1. Reipublicæ beatæ permutandæ non debuit Aristoteles propriam exigere causam, cum nulla sit propria, sed communi debuit esse contentus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dialog. 8. ch. 1413. Reipublicam nil magis conseruat, quam ciuium æqualitas. Fran. Pat. de rep. l. 6. cap. 3. c. 192. Reipublice fere omnes viuunt, crescunt, incolumes sunt, quandiu a seipsis manus abinent. Franc. Patr. de rep. lib. 1. tit. 1. ch. 10. terg. Reipublica omnis ex mutatione imperij mutatur, quando mutata forma cuiusvis rei ipsam mutari necesse est, & id, quod reipublicæ formam facit, est reipublicæ ratio, qua mutata mutatur, & reipublica. Seb. Fox. in 8. Plat. de rep. char. 335. Reipublicæ mutantur, quia homines aliqui sic a natura sunt affecti, vt nulla institutione emendari possint, q si in eam (vt fieri potest) reipublicam incidant, ipsam sine dubio corrumpunt. Sebast. Foxius in 8. Platon. de reipublica, chart. 336.

Respublica vt Atheniensis, & Arabum, & vt se habet ad res familiares.

Respublica Atheniensis optimatum erat cum multitudinis approbatione. Plato in Men. ch. 546. Reipublica Atheniensis æqualitatem secundum legem quærebat, & nulla alia de causa, quam ob virtutis, & sapientiæ opinionem inuicem concedebant. Vnde in omni libertate pulchra facta, & publice, & priuatim perpetrarunt. Plat. in Menex. ch. 546. Reipublica Arabum antiqua in administratione reipublicam Platonis imitabatur, sed secuta est Mahometi temporibus in ambitiosam cõmutatio. Auer. in Plat. rep. tract. 3. ch. 188. col. 2. Reipublica, & res familiaris in plerisque conuenit. Franc. Pat. de rep. l. 4. cap. 2. ch. 107. ter.

Rerum publicarum mutatio.

Respublica illa manere nequit, & subuerti oportet, in qua facta iudicia nihil virum habent, sed a priuatis irrita fiunt, & corrumpuntur. Plat. in Critone. ch. 27. Reipublica omnis mutatur ex ipso, quod principatum gerit, cum in hoc ipso seditio orta fuerit, vbi vero conseruauerit, etiam si exiguum valde fuerit, fieri nõ potest, vt mutetur. Plat. de rep. dial. 8. ch. 662. Reipublica mutatur ex paucorum principatu in populare dominium, quia proposito bono expleri non possunt, eo videlicet, vt ditissimi fiant, eo quod principes in ipsa, qui dominantur, quia multa possident, lege prohibere nolunt iuuenes prodigos, vt ne liceat ipsis

consumere ac perdere bona sua, quo ea, quæ illorum sunt emant, & ad vsuram mutuo tradant, & honoratiores fiant, & ditiores, & dum negligunt hæc, prodige viuere sinunt, & non ingenerosos homines pauperes fieri cogunt, qui postea victoria potiri diuites, aut occidunt, aut eijciunt. Plat. de rep. dial. 8. ch. 666. Reipublicam priusquam mutari sinat vir bonus, debet omnia prius sustinere, & prius pro ciuitate mori. Plat. de leg. dial. 6. char. 859.

Rerum publicarum gubernatio.

Respublicæ gubernatores adolescentes primo curare debent, vt agricola plantas nouellas. Plat. in dial. de sancto. chart. 2. Reipublicam videtur fere ab ipsis laribus affigere incepisse, qui virum probum iniuria afficere aggreditur. Plat. in dial. de sancto. ch. 2. Reipublicam qui administrant, paucis exceptis, inerediti videntur. Plat. in Alcib. 1. ch. 343. Reipublicæ non est prius accedendum quam homo didicerit. Plat. in Alcib. 1. ch. 34. Reipublice, si felix esse debet, non potentia sed virtus paranda est. Plat. in Alcib. 1. ch. 351. Reipublicæ consiliarium optimum, & sibi ipsi, & sapientem dicimus illum, cui optimi scientia affuerit, qui vero hoc non præstat, vice versa. Plato in Alcibiade 2. chart. 355. Reipublicam, aut domum recte gubernare nemo potest, nisi temperanter & iuste gubernet. Plato in virtute. chart. 499. Reipublicæ princeps, & custos is eligendus, qui semper, & dum puer est, & dum adolescens, itemque vir, examinatur, & integer, & corruptus euadit, & honores ipsi & viuo & mortuo contribuendi, ita vt & sepulchrorum, & aliorum monumentorum maximos honores consequatur. Qui vero talis non est, is reprobandus, & explodendus est. Plat. de rep. dial. 3. ch. 598. Rerum publicarum mores prius cõsiderandi sunt quam hominum, quia euidentiores sunt. Plato de reipublica, dialogo 8. char. 662. Reipublica secunda post distributionem domorum, & agrorum debet conseruare numerum, vt quot sunt foci, tot semper sint, nec plures nec pauciores, quod hoc modo fieri potest, vt cui fors obtigit, vnum solum semper ex filiis suis heredem domus suæ relinquat, quem maxime ipse relinquendum consenserit, successorem, & deorum cultorem, & generis & ciuitatis, tum viuentium, tum eorum, qui iam eo tempore ad finem peruenerunt. Reliquos filios sic curabunt. Fœminas secundum legem constituendam locabunt. Masculos his ciuibus, qui filios non habent, in filios adoptandos dabunt, & hoc maxime quidem ex gratia. At quibus gratia defuerit, aut plures successores nascuntur singulis, siue fœminæ siue mares, aut contra pauciores si sterilitas adsit, de ijs magistratus, quem maximum, & colendissimum constituerimus, diligenti habita consideratione quid cum redundantibus, aut his, quibus defunt, facere oporteat, artem exquirat, vt quam maxime quinque milia, & quadraginta domus solum maneant. Sunt autem multæ artes ad hoc. Potest enim & generandi facultas cohiberi, in his, in quibus ea ampla est, & cõtra studio & cura multitudo sobolis prouocari potest honoribus, ignominia, & admonitionibus senum prouocari iuuenes. Sin non potest, est emissio coloniarum. At si incidunt mala vt diluuium, morborum, & bellorum perniciës, vt multo pauciores fiant, vltro quidem admittere non oportet in ciues spuria institutione educatos. At necessitatē neque Deus cogere posse dicitur. Plat. de leg. dial. 5. ch. 844.

Rempu-

Respublicam omnia in communi habere maius est, quã præsentis sæculi educatio, & institutio sustinere possit. Plat. de leg. dial. 5. char. 844. Reipublica quacunquē suas voces idest leges edit, & ad Deos, & ad homines, & actiones ad vocem sequentes addit, ea semper floret, & conseruatur, vbi aliam imitatur, corrumpitur. Plat. perdic. ep. 5. ch. 981. Reipublicam, maxime quando necessitas postulat, gubernari optare a bono vito alienum non est. Plato. epist. 7. chart. 985. Reipublicæ omnes male gubernabantur, nam leges in ipsis fere incurabili morbo affectæ sunt, & absque admirabili quadam constructione vna cum fortuna, & dicere coactus sum dum rectam philosophiam laudarem, quod ex hac, & publica, & priuata omnis iustitia consideranda est, & humanum genus non fore liberum prius a malis, quam aut eorum, qui recte, & vere philosophantur, genus ad ciuiles magistratus perueniat, aut potentium in ciuitate genus ex diuina quadam sorte reuera philosophentur. Plat. epist. 7. ch. 985. Reipublicam recte administrare non est facile, neque enim absque amicis virtus, & fides sodalibus administratio fieri potest, quos neque præsentis reperire facile est. Plat. epist. 7. char. 985. Rerum publicarum formæ a formis proueniunt animorum. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. ch. 1413. Rebus publicis magnæ clades acciderunt ab ijs, qui magno ingenio, & naturæ dotibus instructo erant præditi, præsertim qui his naturæ dotibus literarum cognitionem addiderunt. Tac. Carp. in Alc. cap. 1. ch. 8.

Respublica, quot dicatur modis.

Respublicæ formæ septem, ex vnus principatu regiū, & tyranicum, ex paucorum optimatum dominium, & paucorum imperium, ex multorum principatu, & secundum leges, & præter leges. Quæ diuisio inseruit, vt causas interitus rerum publicarum cognoscamus, & præterea optima illa. Plat. de regno. c. 185. Reipublicæ forma, bonis præscriptis, quas leges appellamus, coniuncta optima est ex omnibus alijs. Sitte leges autem grauis, & vt sub ea quis viuat onerosissimus, & paucorum principatus est medijs inter vnum, & multitudinem. Plat. de reg. ch. 185. Rerum publicarum quinque sunt modi, vt & animæ sunt quinque. Plat. de rep. dial. 4. char. 614. Res publicas a nobis institutas bisariam cognominari licet, si vnus vir excellens inter principes fuerit, regnū, si plures, optimatum imperium appellari conuenit. Plat. de rep. dial. 4. ch. 614. Reipublicæ præter quatuor sunt species. Prima ambitiosa, secunda paucorum, tertia popularis, quarta Tyrannis extremus ciuitatis morbus. Plato. de reipublica dialogo 8. chart. 664. Rerum publicarum duæ sunt velut matres, ex quibus alias natas esse si quis dicat, recte dixerit, & alteram vnus principatum appellare, alteram populare dominium rectum est. Ambarum harum oportet, & necessarium est, vt particeps sit ciuitas, si quidem libertas, & amicitia cum prudentia in ea esse debent. Plat. de leg. dial. 3. char. 819. Reipublica semper debet esse in medio inter eam, in qua vnus dominatur, & in qua populus dominatur. Plato de leg. dial. 6. char. 853. Reipublicæ species sunt, aliæ popularis dominij, aliæ paucorum, aliæ vnus imperantis. Plato perdicæ epistol. chart. 581. Reipublicæ negotijs temere se implicare non est prudentis, præsertim vbi spes nulla salutis est. Plato epistol. 7. chart. 985.

Respublica quid est.

Respublica est educatio hominum, pulchra bonorum, contraria malorum. Plat. in Menex. ch. 546. Reipublicæ Platonice in terris non est exemplar, sed fortassis in celo. Plat. de rep. dial. 9. ch. 684. Reipublica secunda est, in qua non omnia communia sint, sed distributio agrorum & domorum fiat tali quodam consilio, vt cui hæc portio sorte obtigerit, communem vniuersæ ciuitati putet, & quum patria sit regio, colat ipsam maiorem in modum quam filij matrē. Plat. de leg. dial. 5. char. 844. Reipublica prima est illa, in qua oia (vt in prouerbio est) amicorum communia sunt. Hoc si alibi est, aut erit, vt cõmunes sint vxores, liberi, pecuniæ, & opes oēs, & omni studio id, quod proprium est ex oia vita vndiq; exemptum est, & curandū, vt et cõmunia quodammodo sint ea, quæ natura propria sunt, vt scilicet oculi, manus, & aures communia videre, facere, & audire se putent, vt eadē oēs vno ore laudent, & vituperent, de iisdē gaudent, & dolentes, & his præsertim legibus quantum possint, quæ vnâ faciunt ciuitatē: horū ad virtutem excellentia nemo vnquam rectiorem, aut meliorem terminū statuere, si alium statuere. Talis itaque ciuitas est, & siue dii siue deorum filij plures vno in ipsa habitant, sic degentes in delijs viuunt. Et hinc reipublicæ exemplum sumere debemus. Plat. de leg. dial. 5. ch. 844. Reipublica omnis nostra pulcherrimæ, & optime vitæ imitatio est, quam nos reuera verissimam Tragædiam esse asserimus. Ideo Tragædiæ non sunt admittendæ, nisi a magistratibus meliores sunt ijs, quæ nos facimus. Plat. de leg. dial. 7. ch. 882.

Respublica vt recta, bona.

Respublica sola insigniter recta est, in qua quis inueniat princeps reuera scientes, & qui non solum sibi scire videatur, siue ipse leges siue sine legibus imperet, & volentibus, aut inuitis, aut pauperes, aut diuites, quandiu scientia, & iustitia vtentes, ac seruantes, ex de teriore meliorem ipsam pro viribus efficiunt, siue occisis aliquibus, siue eiectis, siue in coloniam educis, vt apud examina emittis minorem illam fecerint, siue super inductis auxerint. Alias autem nec dici nec reuera esse legitimas reipublicas. Plat. de reg. ch. 181. Reipublica recta circa vnum, & paucos quærenda est, re liquæ imitatrices sunt. Plat. de reg. ch. 182. Reipublica id facere debet, vt nemo quicquam in ciuitate contra leges facere audeat, & si quis audeat, is morte mulctetur, & omnibus externis supplicijs affligatur. Plat. de reg. ch. 183. Reipublice si rectam reipublicam imitari volūt, cū leges præscriptæ sint, nunquã quicquã facere debet, præter præscripta, & patrios mores. Plato de regno. chart. 184. Reipublica diuitū si veram artem reipublicæ imitantur, optimatum dominium appellatur, cū leges non curat, paucorum potentia, & cum vnus princeps ipse leges regens sciens, & rex appellatur. Plato de reg. ch. 184. Rerum publicarum optima est, quæ ex omnibus alijs rebus publicis eligitur, vt Deus ex hominibus, quæ ab vno regitur sapiente, & probò: in alijs, si legibus viuūt pessima est multorum, si præter leges, optima multorum. Plat. de reg. ch. 185. Reipublica optime ab vno regitur sapiente, & probò: Sed cum hic inueniri non possit, vt in apud examine, qui statim & corpore, & anima vnus præ alijs insignis sit, oportet in congregatione congregatos præscripta facere, & sancire, & verissimæ reipublicæ vestigia persequentes. Plat. de regno. ch. 185. Reipublice multæ, vt nauigia, ob gubernatorum, & nautarum improbitatē pereunt, & peribunt. Plat. de reg. c. 185.

Tom. 3.

A a a 2

Rerum

Rerum publicarum participes, excepta quæ recta, & cum scientia est, ab hac recta separanda sunt, ut qui non sint viri ciuiles, sed seditiosi, & maximorum simulacrorum præfides, & ipsi tales simulachra, ut qui maximi sint imitatores, & maximi præstigiatores, & sophistarum sophistæ. Plato de regno. char. 186.

Reipublicam, & animam rectè viuere volentem optimi scientiam acquirere oportet, non aliter quam æger medicum. Et qui nauigare vult gubernatorem, & tanto magis si anima impetu fertur, nam absq; hac scientia, aut circa pecunias acquirèdas, aut corporis robur aut quid huiusmodi, tanto maiora ab ipsis committi peccata necesse est. Qui vero multarum rerum cognitionem, & multarum artium scientiam adeptus est, & huius scientiæ expertus est, ita se habet, ut qui absque gubernatore in pelago est. Plato in Alc. 2. char. 356.

Reipublica scilicet erit, si philosophi regnabunt, aut reges philosophentur, & in idem ciuilis potentia, & philosophia incident, alioqui nulla respublica erit scilicet. Plato de republica dialog. 5. char. 627.

Reipublicæ perfectâ formâ difficile est è suo statu moueri. Verum cum omne, quod genitum est, corruptioni sit obnoxium, talis etiam constitutio semper manere non poterit, sed soluetur, & hæc solutio non solum est circa plâtas, sed terrena etiam animalia, in quibus fertilitas, & sterilitas animæ, corporumq; contingit, cum conuersiones vniuersiuiq; circulo circumuolutionis considerent, his, qui breuis sunt vitæ, breuis ambitus, contrarij autē contrarij. Pla. de rep. dial. 8. c. 662.

Reipublicæ status optimus, ubi in deteriore mutatur, ob id editionem, utraque genera & ferreum & æneum, ad quæstum faciendum, & ad agros, & domum, aurum, & argentum acquirendum trahunt. At aureum rursus & argenteum cum paupertate non premantur, sed natura sunt opulenta, ad virtutem, & pristinum statum animas ducunt. Dum autem violenter agunt, & inter se depugnant, tandem in medium consentiunt, & agros, & domos in priuatam possessionem distribuunt. Eos vero, qui prius custodiebantur ab ipsis velut liberi, amicum, ac alumni, tunc in seruitutem redactos velut vicinos, & famulos habent, ut belli, & custodiæ illorum curam gerant. & hoc in medio optimatum, & paucorum imperij erit; partimque priore reipublicam imitabitur, partim paucorum principatum, ut quæ in medio consistit, partim etiam proprium quid habebit. Plato de republica dialog. 8. char. 663.

Reipublicæ optimæ, & optimarum legum ortus contingit, cum in idem cum sapientia & temperantia in homine inciderit maxima potentia, aliter nunquam fieri poterit. Plato de legibus dialog. 4. char. 830.

Respiratio fit, cum nihil vacui in natura sit, dum insluit, & attrahitur aer pro eo, qui per oscula visui non patentia dissilit, per quæ etiam mador, & sudor appareret, sed & aliquid de ipso a naturali calore consumitur. Tim. Loc. de anima mundi, & natur. char. 1043.

Respiramus hoc pacto. Aer amplius circumstans vndique per os, & nares cæterosque latentes meatus corporis insluit, calefactus inde ad externum, cognatumq; aerem refluit, quæ vero parte effluit, extimam aerem ad interna repercutit, & hoc circulo nunquam cessante inspiratio, & expiratio sequitur. Alc. cap. 2. c. 1956.

Responsio securissima ad absurda euitanda, quod quidquid maius est, magnitudine maius, & quidquid minus est, paritate minus, & sic de omnibus. Plato in phædone. char. 54.

Responsio prompta potius esse debet quam nimis cunctari. Plato in Theæteto. char. 124.

Resurgent mortui, & viuētes fient, & bonis melius erit, malis deterius. Plato in phæd. char. 89.

Resurgere mortuos Plato ait, Marsilius Ficinus in Plato. phædone. char. 1391.

Resurrectio Heri Pamphilij pro salute patriæ in prælio mortui historia fuit, ut vult Iustinus Platonius, martyrique Christianus. Marsilius Ficinus in Platonis de republica dialog. 8. char. 1431.

Reges omnes manibus, & vniuerso corpore parū ad conseruandum principatum possunt, si ad animi prudentiam ac robur collatio fiat. Plato de regno. char. 165.

Rex solus est pastor gregis humani. Plato in dialogo. de regno. char. 169.

Rex, & ciuilis vir reuera est, qui habet artem voluntariam, & voluntariorum bipedum animantium gregariam nutricem. Plato in dialogo. de regno. char. 173.

Regi in Aegypto non licet imperare absque sacerdotio, sed si quis ex alio genere regnum suscepit, necesse est cum sacerdotum genere initiari. Plato de reg. ch. 179.

Regibus liberi homines, qui sese vltro in ministerium offerunt sunt, qui agriculturæ ac aliarum artium opera transfuehant, & inter se commutant partim in foro, partim de ciuitate in ciuitatem transeuntes, per mare, per terras, & alia pecunijs, alia rerum permutatione distrabentes, quos argenti permutatores, & mercatores, & naucleros, & caupones cognominauimus. De quorum numero est præconum genus, & qui literarum sapientia præditi inseruiunt, & alij quidam præstantes in eo, ut multa alia circa principatum elaborent, & qui interperantur, & circa vaticinationem scientiæ alicuius ministræ partem habent, & sacerdotum genus, ut nostra dona per sacrificia dijs prout illis placet offerant, & ab illis bonorum adeptionem precibus nobis impetrent. Plato in dialogo. de reg. ch. 179.

Rex dicitur, si quis sciens vnus imperat. Plato de reg. ch. 184.

Rex minimum abijt a vera voluptate, ideo iucundissime viuunt. Plato de republica dialog. 9. char. 682.

Regi a viro diuino & sapiente, melius est vnicuique. Plato de republica dialog. 9. char. 683.

Reges constitui debent ita ut leges dominantur tum alijs ciuibus, tum ipsis regibus, si quid iniue fecerint. Plato epistola octaua. char. 999.

Rex est imperans secundum leges, nulli subiectus, irreprehensibilis, ciuilis ordinis institutor. Speusippus de Platon. definitio. char. 1964.

Regis officium est iubere quæ oportet fieri, vetare a quibus abstinere decet, quæ ad legem pertinent; vnde sequitur, ut rex animata sit lex, & lex sit Rex iustissimus. Ideo qui rex & legislator est, debet non solum humani, sed etiam diuini iuris peritus esse, non enim sine diuina prouidentia regnum bene administratur, ex subditorum vtilitate. Phil. Iud. de vita Mosis. lib. 2. c. 414.

Regem ciuilem vocat Plato, significans adeo humanum, & mitem esse debere, ut inter ciues videatur conciuis esse: prudentia, iusticia, cura, potiusquam alio quouis excessu superior. Marsilius Ficinus. de regno. char. 1295.

Rex vna cum senatu leges condere debet, quas cuiquam non liceat priuato transgredi, vel vulgo mutare, sed regi senatuique pro temporum opportunitate quatenus expediat simul diligenti cum equitate & rebus ipsis, ac commodare, & temporibus, & si oportuerit permutare. Marsilius Ficinus de regno. char. 1295.

Rex facer esse debet, sacerdos constitui sacrorum ministeriorum antistes, nec iudicijs, ubi de cede, exilio, & carcere agitur, interesse. Mar. Fic. in Pla. de reg. c. 1295.

Rege Saturno contemplatio significatur, Ioue actio. Marsilius Ficinus in Plato. de regno. char. 1296.

Regem in terris non esse docet Plato, nisi, vel in cælo, vel in terris eum, quem velut pastorem cæli Rex nobis ipse præfecerit, pastorem inquam non nomine solum, sed vitæ similitudine ipsum cæli regem pro viribus referentem. Marsilius Ficinus in Plat. de reg. char. 1296.

Rex vniuersalem apud homines prouidentiam gerit, sed philosophus ampliora etiam contemplatur. Marsilius Fic. in Plat. phædr. cap. 24. char. 1379.

Rex

Rex apud Platonem sæpe significat ipsum bonum; causa mentem, dux animam. Marsil. Fic. in epist. 6. ch. 1583.

Rex Cosmographiam, & Geographiam discere debet. Franc. Patric. de reg. lib. 3. cap. 14. char. 140. terg.

Regum, & Principum, Comites primi debent esse docti ac sapientes viri, qui & consilio & auctoritate adiuuent, & regiam dignitatem illustrent. Franc. Patric. de regno. lib. 1. cap. 5. char. 18.

Reges a Deo sunt petendi precibus, & sacrificijs. Franc. Patric. de regno. lib. 1. cap. 11. char. 30.

Rex fortis esse debet, non tamen audax & ferox, & quasi vitæ suæ prodigus, & contemptor. Franc. Patric. de regno. lib. 2. cap. 1. char. 47. terg.

Regis proprium munus est iustitia. Franciscus Patric. de regno. lib. 2. cap. 1. char. 48.

Rex omnibus communis lex esse debet, singulos ciues summa pietate complecti debet & humanam cunctis se & facilem præstare, & illorum consuetudine delectari. Franc. Patric. de reg. lib. 2. cap. 1. char. 49.

Rex est custos boni, & æqui, & quasi ius animatum. Franciscus Patric. de reg. lib. 2. cap. 1. char. 51.

Rex prudens maiorum suorum vestigia, qui recte ambulauerunt, & eorum iudicia sibi imitanda proponit. Franc. Patric. de reg. lib. 2. cap. 1. char. 51. terg.

Reges nihil magis populis suspectos reddunt, quam durum imperium eorum, qui per vim ac iniuriam dominantur. Franc. Patric. de reg. lib. 2. cap. 1. char. 53. terg.

Regem non per solam virtutem, quæ omnia animi bona abundanter suppeditat, felicem plane esse posse constat, sed & corporis & fortunæ bonis egere, ut perfectio maiestatis munere fungi possit. Franciscus Patric. de regno. lib. 2. cap. 4. char. 62.

Rex legere debet summa diligentia bonos oratores, & cum ad exteros, vel alios princeps loqui oportet, non extemporanea, sed meditata oratione loqui debet, ne cogatur, cum rem diligentius cogitauerit, aut verba sua redarguere, aut sententiam mutare, quorum alterum imprudentiæ, alterum leuitatis esse videtur. Franciscus Patric. de reg. lib. 2. cap. 10. char. 76. terg.

Regis oratio breuis, lucida, iucunda esse debet, cum verborum pondere, & sententiarum grauitate. Franciscus Patric. de reg. lib. 2. cap. 11. char. 78.

Regis exercitationum omnium præcipua est æquitandi ratio. Franc. Patric. de reg. lib. 2. cap. 2. char. 101.

Regem ita à teneris annis instituire debemus, ut sciat se ad animi fortitudinem, corporisq; robur parari, non autem ad delicias, illecebras, & voluptates, quibus animus effeminatur & torpet, corpus læguet, & omni ex parte eneruatur. Franc. Pat. de reg. l. 3. c. 3. c. 108. terg.

Rex nandi usum discere debet. Franciscus Patricius de regno. lib. 3. cap. 4. char. 109. terg.

Rex agrorum, & hororum exercitationem habere debet. Franciscus Patric. de reg. lib. 3. cap. 8. char. 128.

Rex in otio nullam honestiorem exercitationem habere potest, quam eam, quæ crebris sermonibus cum optimis & eruditis viris agitur. Franciscus Patricius de regno. lib. 3. cap. 13. char. 133.

Reges legere debent libros illos, in quibus præcepta regibus, ac ducibus traduntur: nam doctissimi illi viri ex scripserunt quæ nemo vnquam regibus dicere auderet. Franc. Patric. de reg. lib. 4. cap. 2. char. 148.

Rex ciuibus placere studeat, sed videat ne nimia facilitate mollis, leuis, ac inconstans esse videatur. Franciscus Patric. de reg. lib. 4. cap. 6. char. 156. terg.

Rex continens sit, nihil corporeis voluptatibus illectus præter rationem agat, legitimo connubio contentus sit. Franc. Patric. de reg. lib. 4. cap. 11. char. 182.

Regis animus metuere non debet, sed omni perturbatio ne carere debet. Franc. Patric. de reg. l. 5. ca. 1. c. 197. terg.

Rex ille beatus est, qui præsentem fortuna contentus nil vltius immoderate appetit, & potius regnum suum.

seruare vult, quam alienum inuadere. Franciscus Patric. de regno. lib. 7. cap. 6. char. 304.

Rex videre debet cui se credat, & ei, quem læserit, nunquam se permittat, reconciliatæ amicitiae fides semper est lubrica, libata pocula à fidelissimis ministris hauriat, & cibum exploratum diligenter, & à pluribus prægustatum accipiat, nihil satis tutum à veneno putet: nullum locum, nullam regionem, nullam affinitatem, nullam denique necessitudinem, nunquam enim nisi à familiaribus miscetur toxicum. Franciscus Patricius de regno. lib. 9. cap. 9. char. 313. pag. 2.

Rex nemini se tam familiarem præbeat quin possit ei sine periculo, succensere, & sine rerum mutatione: deterrimi enim consilij est amicos ad parem vsq; potentiam efferre. Franc. Patric. de reg. lib. 7. cap. 9. char. 314.

Rex optimos mores & artes probet, exagiet vero deterrimos, curet ne ciues iniuria afficiantur, propulset eis ab aliis illatas, & vlciscatur. Franc. Pat. de re. l. 8. c. 4. c. 333.

Rex videat ne corruptela malæ consuetudinis in vrbes irrepat, quæ inducit vitia, & virtutes omnes exigit. Franciscus Patricius de regno. lib. 8. cap. 4. char. 333. terg.

Rex cum his ab incunte ætate conuersari debet, qui conseruandi, & augendi imperium rationem habent. Franciscus Patric. de reg. lib. 8. cap. 12. char. 356.

Rex est quasi theatrum, in quo omnium virtutes probentur, vitia vero explodantur. Franciscus Patricius de regno. lib. 9. cap. 2. char. 384. pag. 2.

Regum consultoribus non est inuidendum, ut enim plerunque, ut Principes secunda quæque felicitati suæ tribuant, aduersa consilijs, vnde tutius est dicto aliorum parere, quam consilium asserre. Franciscus Patric. de regno. lib. 9. cap. 8. char. 395. pag. 2.

Regum ac principum magnas res sæpe numinibus ac cælo teste præfagiri certum est. Sub Cæsaris statua ante Farsalicam pugnam palma enata est, victoria signum. Octauio Romam intrante post Cæsaris mortem tota die stella cum Sole visa est, quæ indicauit felicissimum eum fore. Philippo Macedone Græciam inuadente cæli sanguinea specie hortendum apparuit, quo nihil mortalibus terribilius vnquam visum fuit. Franciscus Patricius de regno. lib. 9. cap. 9. char. 398. pag. 2.

Regibus in rebus anxius ac aduersus ciues omnes certatum adesse debent, & eorum studium, & operam polliceri. Franc. Patric. de reg. lib. 9. cap. 16. char. 409.

Regibus in rebus prosperis ciuium præsentia iucunda est. Franc. Patric. de reg. lib. 9. cap. 17. char. 410.

Rex post vitæ cursum de successore cogitare debet, & ex se sobolem similem facere, ut non decessisse videatur, sed factus iunior. Quod si minus idoneum ex se genitum cognouerit, Alexandri Magni exemplum imitetur, qui ab amicis interrogatus, quem iam desiceret, quem imperij hæredem institueret, dignissimum respondit. Franc. Patric. de reg. lib. 9. cap. 22. char. 424.

Reuelatio est, quoties ignorantibus sortem futuram imminenti exitus secreta panduntur. Chalcedius in Plato. Timæum. char. 54. pag. 2.

Reuelatio, & visio differunt, quia visio omnis reuelatio nunciatur, non è contra, & reuelatio de ambiguis sepe dicitur (ut ait Syrus Isaac) at ipse reuelationem bifariam partitus fuerit, ut aliud sit quid apparitiones, visiones, aut futuræ notæ significant intelligere, aliud nosse vtrum vera sit, & à Deo, an falsa, & à dæmone suggesta. Io. Fran. Pic. Mir. de prænot. lib. 1. c. 1. c. 407.

Reuelatio probanda est si constans, si sacris cõsona libris, si ad honorem Dei, & hominum salutem pertinet, si non abhorrens ab eis visis, & ab eo scribendi loquendi modo, quæ sanctis hominibus ab Ecclesia probatis attribuuntur, si similitudinem gerat cum iis, de quibus dubitamus, sed neque prorsus insolitæ visioni assentiendum, sed in tempus differendum examen. Ioan. Pic. Mirand. de prænotio. lib. 9. cap. 3. char. 694.

Reuelationes præbentur vtilitatis generalis causa, deinde propriæ adhortationis & consolationis atque doctrine, & Deus vel simplicioribus largitur, quibus nulla malitia dominatur; vel ijs, qui ad summum sanctitatis peruenerunt, vel qui zelo Dei incensi, & inflammati sunt, & qui sæculo huic, & humanæ conuersationi, & omnibus, quæ videntur, nuncium remiserunt; & quandoque qui minus operantur, & laborant, magis eas percipiunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandula. de prænotio. libr. 9. cap. 5. char. 698.

Reuerberationes & refractiones (ait Theophrastus) fieri in aere per expressionem quandam obiectæ formæ. Forte & ipse Plato idem sentit. Ait enim apparitionem quandam corporalium specierum idolarem siue imaginalem fieri in lumine, leui cuidam corpori circumfuso. Nos igitur fractiones, seu verberationes non debemus corporeas hic admittere, nam tale quiddam passio est ab ea, quæ naturaliter est actio, diffidens, præsertim vbi de Solis lumine agitur, sed reuerberationes actiuas, & efficaces debemus accipere, dum & ipsum, quod illuminat, & ille, qui videt circa corpus densum, tertium, lene, lucidum, efficacius agit, adeo vt & ipsum illuminans per hoc insuper illuminet & alia, & ipse videns per idem respiciat aliud; huius enim secundus est actus, cum subiectum huiusmodi lene & subrutilans simul in actione conducatur; qua ratione cum lumine cognationem habet. Et quia quod illuminat, vtrouque agit, merito secundus actus fit primo continuus; & quia corpus lene, tertiumque in actu secundo, siue actione secunda simul ad agendum confert, ideo diuisio quædam vtrorunq; contingit siue concurrat, quod verberatio, vel fractio nominatur. Priscian. in Theophrast. cap. 33. chart. 1817.

Reuolutionibus omnibus absolutus numerus & tempus comblebitur, cum ad idem punctum omnes planetæ percurrentes eiusmodi accipient ordinem, vt linea quædam recta à supremo circulo, vsque ad terram secundum perpendicularum considerata, omnium centra in ipsa conspiciantur. Alc. cap. 14. char. 1954.

Reuolutiones sunt circuitus, quos planetæ agunt ab Ortum ad Occasum, & rursus ad Ortum vel vicissim. Item a Meridie ad Septentrionem atque è contra, rursus ante, & retro, sursum, & deorsum, siue vicissim. Marfil. Fic. in Plat. de repub. dialog. 8. cap. 1. ch. 1414.

Reuolutiones a conuersionibus reguntur, ac rebus terrenis accommodantur, & ipsæ reuolutiones terrenis conuersiones accommodant, & coaptant. Marfil. Fic. in Plato. de repub. dialog. 7. cap. 1. char. 1414.

Rhadamanthus bonus quidem vir erat eruditus à Minoe, non tamen in tota regia arte eruditus erat, sed in ministerio regio, vt in iudicijs præses esse posset. Plat. in Minoem. char. 782.

Rhapsodus est, qui poetarum scripta recitat, & sententiæ ipsius potius poetæ interpres est apud auditores. Plato in Ione. char. 537.

Rhapsodi non arte, quæ a poetis dicuntur recitant, sed diuino afflatu. Plato in Ione. char. 539.

Rhapsodi, cum miserabile quid dicunt, lachrymis implentur oculi; cum terribile, aut horrendum, recti capilli insurgunt præ timore, & cor salit. Plat. in Ion. ch. 540.

Rhapsodi si auditores plorantes faciunt, ipsi rident accepto argento; at si illos ridentes reddidere, ipsi argento amisso plorant. Plato in Ionem. char. 540.

Rhapsodi non arte nec scientia de poetis dicunt, quæ dicunt, sed diuina sorte & correptione. Pla. in Io. c. 540.

Rhapsodum nõ decet esse obliuiosum. Plat. in Io. c. 542.

Rhapsodus in hoc dialogo significat recitatore, interpretem, & cantorem carminum. Marfil. Ficinus in Plato. Ionem. char. 138.

Rhetores, qui in foro causas dicebant, ad aquam fluentem dicebant, id est dum dicebāt, clepsidra posita erat,

ad cuius mensuram temporis in foro causam dicebāt. Plato in Theæteto. char. 117.

Rhetores, & oratores persuadent non docendo, sed opinari faciendo. Plato in Theæteto. char. 131.

Rhetor cum animam persuadere debeat, primum omni diligentia cognoscendum exhibebit, num anima vnum & simile sit a natura, aut secundum corporis formam multarum specierum. Secundo quid facere cuiusque aut ab aliquo pati a natura soleat. Tertio digestis iam in ordinem & sermonum, & animæ generibus, & horum affectionibus, recenset omnes causas, ita vt singulas singulis accomodet, & doceat. qualis quum sit anima, quales sermones, ob quam causam necessario, aut admittat, aut respiciat; aliter qui dicunt & scribunt, non arte scribunt vel dicunt. Plato in phæd. char. 327.

Rhetor, qui præclarus esse vult, à natura id habere oportet: facultatem, accedente scientia, & exercitatione. & si quid horum deest, hac parte imperfectus est. Plato in phædro. chart. 327.

Rhetor nulla in alta re differtis, qui ad populum conuocatur, ab eo, qui in eiusmodi conuentu consilium dat, quod ille pluribus acuatim persuadet, hic singulis seorsum. Plat. in Alcib. 1. char. 341.

Rhetores nihil in ciuitate possunt, si posse bonum ducitur. Plato in Gorgia. char. 468.

Rhetores & sophistæ circa eadē versantur. Pl. in gor. c. 468.

Rhetores huius temporis boni nulli. Pla. in Gorg. c. 486.

Rhetor dicit respiciens ad iustum & legem, quæ sunt animæ ornamenta. Plato in Gorgia. char. 486.

Rhetorica est ars quædam animæ allecctatio per sermones, non solum in iudicijs, & alijs publicis conuentibus, sed etiam in priuatis, de paruis & magnis rebus, & quod recte fit, nihilo maiorem honorem circa serua quam vilia meretur. Plato in phædro. chart. 323.

Rhetoricæ exordium est quomodo in orationis principio dicere oportet. Secundo narrationem quandam ponere & ad ipsam testimonia. Tertio argumenta. Quarto verisimilia, & confirmationem (vt arbitrator) confirmationis amplificationem, & refutationem, & refutationis ampliationem quomodo facere oporteat, & subde clarificationem quam primus inuenit Euenus Parisus, & fictas laudationes, & fictas vituperationes, & de fine omnes consentiunt, quem alij reditionem, alij alio nomine vocant. & nec longæ nec breues, sed moderatæ esse volunt orationes. Plato in phæd. char. 325.

Rhetorica persuasionem in animis audientium infert. Plato in Gorgiam. char. 463.

Rhetoricæ facultatis est non esse quicquam, de quo non probabilis rhetor dicit, quam quibus alius artifex, sed ea iuste vtendum est. Plato in Gorgiam. char. 464.

Rhetorica est ciuilibus partibus simulacrum. Pla. in Gor. c. 467.

Rhetorica est experientia gratiam quandam & voluptatem efficiendi. Plato in Gorgiam. char. 467.

Rhetorica est adulationis pars, & huius aliæ sunt partes. Vna est obsoniorum structura, quæ videtur esse ars, sed meo iudicio est experientia; & exercitatio, & comptoria, & sophistica. Plato in Gorgia. char. 467.

Rhetorices vtilitas non magna est ei, qui iniusta facere non vult. Plato in Gorgia. char. 475.

Rhetorica duplex, alia adulatio & turpis, quæ adulari ciuibus solet & sui commodi gratia publico bono neglecto nil curat, si ciues meliores, vel peiores euadant. Alia pulchra, vt quæ præparare animos ciuium, vt quæ optima fiant, semper contendit, & semper optima dicat siue iucundiora siue molestiora sint. Plat. in Gorg. ch. 485.

Rhetoricam multi abiecerunt, alij scientiã esse dixerunt, vt Stoici, alij artem, vt Xenocrates, Aristoteles artem sermonum definiuit, Plato persuasionis artificem sermone intermedio; alij malam artem verius quam artem duxerunt rhetoricam. Ioan. Franc. Pic. Mirandul. in exam. van. doct. gen. lib. 1. cap. 6. char. 749.

Rhetoricam

Rhetoricam Plato dixit esse effectricem persuasionis per sermones siue orationes, in quibus vis collocaretur in fide. Xenocrates & stoici scientiam esse benedicendi definiuerunt, sed differunt, quod Xenocrates scientiã pro arte posuit, stoici pro certa comprehensione soli adnata sapienti. Zenon cam palma extenta à Dialectica quam pugno concluso ostendit, distinxit. Aristoteles eam artem sermonum dixit. Io. Fran. Pic. Mir. in exam. van. doct. gen. l. 3. cap. 4. ch. 940.

Rhetorica à Cretenfibus & Lacedemonijs expulsa fuit. Ioan. Franc. Pic. Mirandul. in exam. van. doct. gen. lib. 3. cap. 4. char. 941.

Rhetoricæ finem alij dixere persuadere, alij probabiles inuenire sermones, alij opinionem, quam volunt, iudicibus indere. Qui persuadere voluerunt, diuersis nominibus vsi sunt, Plato persuadere sermonibus, Xenocrates persuasionis effectricem, Arist. potestatem speculari, quod possit persuaderi, Arist. Critolai familiaris eius dixit intentionem esse persuadendi, finem vero persuadere. Hermagoras quæstionem disponere ciuilem ad persuadibiliter capiendum. Athenæus coniectantem persuasionem audientium. Isocrates scientiam. Ioan. Franc. Pic. Mirandulan. in exam. van. doct. gen. l. 3. cap. 4. char. 944.

Rhetoricis generibus vitur homo in his, quæ non nisi per similitudinem intelliguntur. Gabr. Buratel. de ideis. libr. prim. chart. 6.

Ridiculi sunt, qui cum ignorantes sint, putantes esse, quod non sunt, cum debilitate, & impotentia sunt ad vltionem. Plato in Phil. char. 234.

Ridiculus in anima, est improbitas quædam, quæ habitus cuiusdam cognomen habet. Plat. in Phil. ch. 233.

Ridiculi sunt, qui aliquid in manibus habentes, quæruntd id, quod habent. Plat. de rep. dial. 4. ch. 608.

Ridiculum illud est, quod malum est, & qui risum mouere conatur ad aliud quid velut ridiculum respiciens, quam quod insipiens & malum est, vanus est. Plat. de rep. dialog. 4. char. 618.

Ridicula discere oportet, vt nunquam per ignorantiam faciamus, aut dicamus, quæ ridicula sunt, quum minime deceat, at seruis & externis mercede conductis, talia imitari debemus. Plat. de leg. dial. 7. c. 882.

Ridicula liceat ludendo alicui de aliquo dicere absque ira, at cum ira nulli liceat. Plat. de leg. dial. 11. c. 942.

Ridere immodice non debent summæ auctoritatis viri. Auer. in remp. Plat. tract. 1. c. 176. col. 4.

Ridendo eludere, quod refutare non possunt, sophistarum, non philosophorum mos est. Iac. Carp. in Alcim. in 1. digr. de analit. method. c. 116.

Rigor in corporibus nascitur, dum tenuia expelluntur, in illorum sedes crassiora, penetrare coguntur. Alcim. capit. 19. chart. 1955.

Risû digni existimantur, qui turpiter conantur. Plato de republ. dialogo 6. chart. 642.

S

EX literis mutis strepitus quidam solum est velut sibilante lingua, ipsius autem b, neque vox neque strepitus est, ita vt neque plurimorum elementorū. Plat. in Theæt. ch. 132.

Sacerdotes eam scientiã habent, vt nostra dona per sacrificia dijs, prout illis placet, offerant, & ab illis bonorum adeptionem precibus nobis impetrent. Plat. in dial. de reg. char. 179.

Sacerdotum & vatum species valde præclare de se sentit,

Risus est signum, quo se se profert occultum mentis gaudium. Phil. Iud. de præmis, & pæna. c. 573.

Risus est magnum leuitatis argumentum. Seb. Fox. in 3. Plat. de rep. c. 122.

Ritus non scripti a lege aliqua obseruandi sunt, silentia iuniorum apud seniores uelut decet, confessiones, ac loci cessiones, & parentum cultus, tonsuras, vestitus, calceatus, & totum corporis habitum, & alia huiusmodi, quæ sancire lege stolidum est. Plat. de republic. dialogo quarto, chart. 604.

Robur est vis unumquodque in natura sua seruans, eò quod detrimenta uitat. Speusip. in Plat. defin. c. 190.

Rogatianus Senator Romanus Plotini auditor, cum iam prætor proditurus esset licetoribus astantibus, non habuit vllam publici muneris rationem, sed & domum propriam contemnit & sua aspernabatur, semel in die manducabat, Quia vitæ negligentia & extrema incuria factum est, vt cum prius ambulare non posset, robur assumpsit, & cum manus extendere non posset, adeo conualuerit vt expeditissime ipsis vteretur. Porphyrius in Plot. vit. c. 1540.

Ros est nocturnus humor, quem serenitas tenuiter spargit. L. Apul. de mund. c. 233.

Rosa Veneri sacra est. Leo Heb. de Amore, dialog. secundo, chart. 124.

Rotundum est, cuius extrema undique a medio æqualiter distant. Plat. in Parm. c. 202.

Rubicundus color applicatur splendori ignis per humiditatem mixto & eruentem colorem exhibenti. Plat. in Timæum. char. 751.

Ruditari hoc malum inest, vt is, qui non est pulcher, nec bonus, nec sapiens, sibi ipsi præstans esse uideatur. Plat. in Symp. ch. 296.

Rudentem omnem mouentes, & vocem omnem emittentes prouerbium est. Plato. de consul. [dialog. spurio. chart. 1016.

Rythmi boni, & harmoniæ bonæ melos, & gestum dicere licet. Plat. de leg. dial. 2. ch. 800.

Pythmus est ea dexteritas, grataque à spectantibus præptitudo, quæ in saltantium, ludentiumque membris ex arithmis, id est numeris, & mensuris musicæ consimilibus passim apparet. Marfil. Ficinus in Plat. Phil. l. 1. cap. 28. chart. 1236.

Rhythmus est ordo quidam motionis, & temporis, nam postquam voces harmonica quadam excessus ac defectus mensura per intentionem, & remissionem conciliasti, opus est rythmo, per quem vocum acutarum, & grauium, mediarumque motus, ac tempora metiaris, & in singulis, & inter singulas. Motus dico blandiores, seueriores, & medios. Tempora dico longiora, breuiora, æqualia, per accentus longos, breues, & medios. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 3. ch. 1401.

Rhythmus est ordo in tempore & motu. Marfil. Ficinus in Plat. de legib. dialog. 2. c. 1493.

& in reuerenda existimatione est propter factorum, & officii magnitudinem. Quare in Aegypto neque imperare licet regi absque sacerdotio, sed si quis ex alio genere regnum suscepit, necesse est eum hoc genere initiari, & in multis locis apud Græcos maximis magistratibus summa sacrificia demandata sunt. Plat. de regno chart. 179.

Sacerdotes & vniuersa ciuitas in nuptiis precantur, ut ex bonis meliores, & ex vtilioribus vtiliores temper filii nascantur. Plat. de rep. dial. 5. c. 622.

Sacerdotia patria quibus sunt, siue uiris, siue mulieribus, non moueantur. Plat. de leg. dial. 6. c. 854.

Sacerdotes forte eligantur. Oportet enim deo committere electionem. At antequam ad sortem admittantur,

tur, probetur an integer, aut incolumis, & ingenuus sit, deinde ex pura domo, & a cæde purus, & ab omnibus huiusmodi, quæ aduersus res diuinas committuntur, & ut ipse & pater & mater ipsius similiter vixerint. Plat. de leg. dial. 6. c. 854.

Sacerdos non fit diutius quam per annum, nec pauciores quam sexaginta annos natus, qui secundum sacras leges res diuinas iuste, ac pure tractare volet, eadem etiam de feminis genere sacerdotibus constituta sint. Plat. de leg. dial. 6. c. 584.

Sacerdotes si aliquando permittunt dæmonibus improbis vitandorum gratia malorum, quæ illaturi sunt, animalia mactare, verant simul talia sacrificia degustare, & priusquam sacrifices animum purgare iubent ieiunio, & præcipue animalium abstinencia. Porph. de sacrificiis. ch. 1936.

Sacerdos seruiens Deo omnibus dominantibus animalibus omnibus abstinet, solus videlicet per se ipsum soli Deo studens appropinquare, dum nulla comitantium interturba diuertat, quo commercio ipse & naturas rerum intelligit, & diuinat, deumque habet in semetipso, unde æternæ uitæ fiduciam, & pignus possidet, totus translatus ad deum, atque uatis loco iam Iouis familiaris euadit, Proinde si qua necessitas instat, non desunt huic familiari diuinitatis passim boni dæmones occurrentes ei, & per somnia, signa voces, futura prænunciantes unde discatur quid sit necessarium deuitare. Porph. de sacrificiis. c. 1937.

Sacerdos multa operatur, per quæ purificet animam & mala nobis auertat. Iamb. de myst. c. 1876.

Sacerdos duplicem habet prætextam. Vnam humanam, alteram diuinam, quam ex sacramentis induit, in quibus latet diuina potestas, sursum ad diuinitatem animam eleuans, deo que coniungens, ideoque figuram diuinam adhibens animo, quam indutus potest sub prætextu Dei, tanquam superior spiritibus eiusmodi imperare, tametsi tanquam homo rogare solet inuocans eos, ut superiores quatenus ab vniuerso inuocat potestates. Iamb. de myst. c. 1892.

Sacerdos sæpe non humana virtute, sed diuina sacramentorum ineffabilem potestatem mundanis numinibus imperat & minatur, ipse tunc in superiorum deorum ordine constitutus. Et ideo grandioribus propria natura mandatis utitur, & minus, nec tanquam facturus, quæ tunc asseuerat, sed declarans quantum nactus fuerit potestatem propter ipsam, quam diuinam conuenientiam comparatam, videlicet ob notitiam & possessionem ineffabilem symbolorum, siue signaculorum, quæ dicimus sacramenta. Iamb. de myst. ch. 1901.

Sacerdotes Chaldæi, apud quos diuinitas, & decretus est purus ipse ad solos Deos sermo, nunquam vtuntur minis: Aegyptij vero, qui cum diuinis sacramentis dæmonicos sermones admiscerent, ad minas eiusmodi aliquando se conuertunt. Iamb. de myst. ch. 1901.

Sacerdotes antiqui cum considerarent in rebus naturalibus cognationem quandam, & compassionem aliorum ad alia, & manifestorum ad vires occultas, & omnia in omnibus inuenirent, sacram eorum scientiam conderunt. Proc. de sacrificiis. & mag. ch. 1928.

Sacerdotes alia miscabant, alia purificabant. Miscabant plura inuicem, quia singulatiim videbant non habere sufficientem ad numinis illius aduocationem, quam-brem multorum commixtione attrahebant supernos influxus, & quod ipsi componendo vnum ex multis conficiebant, assimilabant ipsi vni, quod est super multa, & statuas ex multis materijs permixtis conficiebant, & odores compositos colligentes arte in vnum diuinam symbola, reddentesque vnum tale, quale diuinum existit secundum essentiam, comprehendens videlicet vires quam plurimas. Quorum diuisio vnamquamque debilitauit, mixtio vero restituit in exemplaris ideam.

Purificabant vero cum oportebat, sulphure, atque Asphaltito. i. bitumine aqua aspergentes marina. Purificat enim sulphur propter odoris acumen, aqua vero marina propter igneam portionem. Et animalia Dijs in Deorum cultu congrua adhibebant, cæterique similiter. Proc. de sacrificiis. & magia. ch. 1929.

Sacerdotes solent in sanctissimis sacrificijs, vel per verba, vel per ea, quæ oculis ostenduntur, in admirationem, & stuporē præsentibus adducere, stupor enim Deo animam exponere consuevit. Proc. in Alcib. 1. ch. 1911.

Sacerdotis nomen lingua Arabica interpretatur pro eo, cuius operationibus fides est adhibenda propter eius actiones. Auer. in Plat. de rep. dial. 2. ch. 182. col. 2.

Sacerdotes antiqui & Medici, & Astrologi erant. Marsil. Fic. in Apol. mundi vita. ch. 572.

Sacerdotes Aegyptij, qui & sapientes erant, quum non possent populis persuadere rationibus esse Deos, idest spiritus aliquos supra homines, excogitarunt magicum hoc illicium, quo dæmones allicientes in statuas esse numina declararent. Marsil. Fic. de vit. coel. compar. lib. 3. cap. 26. char. 571.

Sacerdos legitimus nil aliud est, quam animus Deo dicatus, angelus vicem Dei gerens apud homines, viuens Dei templum, ipse est temporalis quidam Deus, Deus est sacerdos æternus. Mar. Fic. in epist. 1. 1. ch. 643.

Sacerdotis virtus, & officium est sapientia quædam pietate feruens, & pietas sapientia lucens. Marsil. Fic. in epist. 1. 3. char. 744.

Sacerdotis officium est nil loqui, nisi quod ad pietatem conducere videtur. Mar. Fic. in epist. 1. 5. ch. 784.

Sacerdotes soli apud Barbaros, a quibus sapientia omnis descendit, tractabant physicam mathematicam, & metaphysicam scientiam. Mar. Fic. in epist. 1. 5. ch. 787.

Sacerdotes antiqui ter libare solebant pateram Ioui conseruatori, declarantes nos egere Deo conseruatore in principio, medio, & fine. Marsil. Fic. in Plat. phil. capit. 45. char. 1269.

Sacerdotes priscos Ioui seruatori tertiam libationis partem consecrare consueuisse vt declarant principia media & fines sub Iouis prouidentia disponi, & denique seruari. Mar. Fic. in Plat. Charm. c. 1306.

Sacramentis Deus vim & efficaciam imprimit, sacerdos adhibet materialia quædam, quo ordine decus instituit. Iamb. de myst. c. 1882.

Sacrificare est donare Dijs, precari est petere a Dijs. Plat. de sancto. char. 7.

Sacrificia maxima summis magistratibus in nonnullis Græciæ ciuitatibus demandata erant, quod etiam Athenis obseruabatur. Plat. de reg. c. 1795.

Sacrificia sint non minus quam trecenta sexaginta quinque, quo vnus semper quidam principatus siue magistratus alicui deorum, siue dæmonum sacrificet pro ciuitate, & se ipsis & opibus suis. Hæc interpretes, & vtriusque sexus sacerdotes, & yates cum legum custodibus constituant simul congregati. Plat. de legib. dialog. 8. char. 887.

Sacrificia antiqua, & Dei cultum legislator innouare non debet, gnarus mortalium naturam nil de talibus cogno-scere posse. Plat. in leg. append. c. 968.

Sacrificium est hostiæ donum Deo exhibitum. Speusip. in Plat. definit. c. 1964.

Sacrificandum dijs tribus de causis est, vt veneremur, ut gratias agamus, ut necessaria ab his petamus, & mala propellamus: ad hæc impetranda uotum in animis factis est, cui addi possunt ex frugibus munuscula quædam animalia uero mactare nefas est. Porphyrius de sacrificiis. ch. 1934.

Sacrificantes Deo ipsi, qui in omnibus regnat, nihil materiale offeremus, nec conuenit sermo uocalis, nec sermo intus, sed silentio puro purisque de ipso intelligentiis ipsum rite colimus, Dei filijs laudē ex sermone

ne asserere debemus, nam unicuique numinis primitiarum sit oblatio ex his quæ largitur, & per quæ nos nutrit, & in esse conseruat ad sacrificij facultatem. Porph. de sacrificiis. c. 1934.

Sacrificatores primi non animalia, sed herbas primum ac flores, deinde arbores sacrificabant, atque aromata subfumigabant. Porph. de sacrificiis. dijs & dæm. c. 1934.

Sacrificia Heraclitus & medicamentum nominat, quia purgant animum a morbis in hac generatione concretis. Iamb. de myst. c. 1877.

Sacrificia fiunt, quia sine ipsis non liberamur a peste, fame, penuria, nec impetramus opportunos imbres, imo per quam purificationem & perfectionem animorum consequimur, & ab hac generationis prouincia liberatem, at secundario quia eos veneramur, & pro acceptis donis gratias agamus. Iamb. de myst. c. 1895.

Sacrificiorum mirifici effectus tanquam a causa procedunt ab amicitia quadam & accommodatione, & habitudine conciliante ad officia opifices, & genitores ad genita. Iamb. de myst. ch. 1895.

Sacrificantes nos cum mundi partes sumus, non debemus mundanos Deos prætermittere. Et quilibet peritus in sacerdotio confitebitur oportere cultum superis non ex parte, nec imperfectum, sed conuenientem, & integrum adhibere. Ideo qui numina sibi propitia reddere vult, vniciquæ dona simillima offerre debet, & grata; nam cum mouentur omnes præsubiacentes illis potentia mouentur. Et vt præcursores, pompeque præcedunt, qui omnibus non distribuit, quod cui que conuenit, nec vnumquemque quodam honore profequitur, ipsam deorum præsentiam non assequitur, ideo religionis ritum simplicem esse non oportet; & ex paucis compositum, sed multiformem, ex omni harmonia constantem, ex cunctis vbiq; mundanis constitutum. Et cum sacerdotes soli qui id experti iam fuerint, sciant quanta multitudo suscitari solet, soli hi sciunt, quæ perfecta esse pleritudo colendi, & quam paucis prætermittis quantum nos frustratur euentus, & vna chorda sufficit ad dissonantiam faciendam, sic vno prætermisso numine siue ritu communi, ipsa religio finem optatum non habet. Iamb. de myst. c. 1898.

Sacrificans non omnem materiam detestari debet, sed solum eam, quæ a dijs fuerit aliena. Iamb. de myst. c. 1899.

Sacrificia faciendâ sunt dijs, deorum filijs, & dæmonibus; dæmonibus inquam puris, vt deorum filijs nos concilient, deorum filijs, vt Deo nobis propitios reddant; dijs denique quo summus Dei muneribus reddant paratiorum. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 7. ch. 1507.

Sacrilegium si quis committere audeat: si seruus aut externus fuerit, clade in facie, & manibus inscripta, & flagellatus tot plagis, quot iudices decreuerint, extra regionis terminos nudus eiciatur. At si ciuis, de eo velut incurabili iam iudex statuatur, hoc secum reputas qualem institutionem a puero adeptus a maximis malis non abstinet, huic pena sit mors minimum malorum. Liberis & generis, si patrios mores fugerint, gloria sit, & oratione honorifica prædicentur velut qui bene, & fortiter ad bonum ex malo confugerint. Sacrilegus vero inglorius sit, dū extra regionis terminos extinctus est. Plat. de leg. dial. 9. ch. 901.

Sacrilegi sunt habendi, qui iuniorem, immo quem libet verbis & moribus inficiunt. Marsil. Fic. in epistol. libro primo, char. 659.

Sacrilegii remedia tria asserit Plato. Primo, ut immanis impetus comprimitur, ad sacras mittit expiationes, quas Christiano more poenitentia, confessionis, elemosinæ, ieiunii nomine nuncupare possumus. Secundo, vt diabolicis resistat suggestionibus, ad orationes & supplicationes mittit, per quas a superis, liberatoribusque spiritibus, contra Inferos præsidium impe-

tretur. Postremo, quo imbecillitatem humanam continere possit, mandat, vt malorum familiaritatem deuitans, bonorum assuetudinem. Marsil. Fic. in Plat. Tim. de leg. dial. 9. c. 1513.

Sacrilegium rapinam nominat Plato, siue res siue persona consecrata superis rapiatur, quæ sub impietatis genere continetur. Marsil. Fic. in Plato. de legib. dialogo decimo, char. 1515.

Sacris qui initiati non sunt, in cæno iacebunt post mortem, qui initiati sunt, cum dijs habitabunt. Initiati sacris sunt, qui rectæ philosophiæ operam dedere. Plat. in Phæd. ch. 39.

Sacra non sunt tacenda, nam pessimi essent, qui manifestos nobis Deos dicere, & manifestos nobis facere non audent. Plat. de legum Appen. ch. 968.

Sacra doctrinarum mysteria videndum est, ne ad homines ineruditos dilabantur; nam vt mihi videtur, non sunt aliæ sepe magis ridiculæ apud vulgus narrationes quam istæ, sicut apud præstantes naturas non aliæ magis in admiratione sunt & diuinitus afflant. Si vero sæpe dicuntur ac per multos annos & semper audiuntur, vix tandem velut aurum cum multo labore expurgantur. Quod vero in hac re admiratione dignum contingit, audi. Sunt enim homines, qui hæc audierunt, & plures qui & intelligere, & memoria retinere possunt, & vndique examinata penitus iudicare, fenes iam illi, & qui non infra triginta annos audierunt, Hi nunc ea, quæ tunc ipsis maxime in credibilia esse visa fuerunt, nunc videri dicunt, & credibilia, & maxime euentissima. Quæ vero tunc maxime credibilia, nunc omnino contra. Plat. Dion. epist. 2. c. 977.

Sacris & priscis sermonibus semper credendum est, qui animam immortalem esse nobis significant, & iudices habere, & maxime poenas pendere vbi a corpore fuerit liberata. Quapropter minus malum censeo iniurias & magna delicta pati quam facere. Plato in epistol. 7. char. 988.

Sacra, cum profani contra ritus tractant, frustratur euentus, nam & pro dijs alii celebrantur, & pro bonis spiritibus insinuantur mali. Iamb. de myst. c. 1892.

Sacris notis non credere nephas est. Syn. de somn. c. 1971.

Sacra mysteria, & ordines diuini non a temeritate for-tunt, sed ab æterna Dei sapientia proficiuntur. Mar. Fic. in epist. 1. 5. c. 796.

Sacra volumina humani intellectus cum intellectu diuino copulationem, quam maxime celebrant, eamque tanquam postremam felicitatem mortalibus pollicentur. Leo Heb. de Am. dial. 1. c. 39.

Sæpe aliquid bonum audire non est malum. Plat. in phædone char. 56.

Sagacitas est innata ratiocinandi virtus. Speusip. in Plat. definit. char. 1963.

Salis laus a poetis descripta erat, ob admirandum illius vtilitatem. Plat. in Symp. c. 283.

Sal iuxta legis sententiam est dijs gratum corpus. Plat. in Timæum char. 748.

Sal efficitur ex ea terræ specie, quæ aqua multa ab igne destituitur, & tenuioribus terræ partibus constat, & falsuginosa est, & rursus ab aqua ex dimidio compacta. in Plat. Tim. c. 748.

Salus sapor fit, cum ea, quæ extersione moderate vtuntur, & nitri habitu inferiora sunt, citra amaritudinem asperam & magis grata apparent. Plat. in Tim. c. 750.

Saltationis duæ sunt species: Altera pulchrorum corporum, quæ ad grauitatem, imitationem facit. Altera turpiorum, quæ ad leuitatem, & leuitatis, & grauitatis duæ sunt species: motus grauitatis altera est, dum in bello, & laboribus violentis corpora pulchra, & animus fortis implicetur. Altera, dum animus temperatus in prospero rerum successu, & concinnis voluptatibus versatur, quam si quis pacificam dicat, secundum naturam

naturam hanc saltationem appellavit, illam vero bellicam Pyrrhichen recte quis dixerit, quæ euitationes omnium plagarum, & istum, mutando & cedendo, & exiliendo in altum, & deprimendo imitatur, & rursum alias his motiones contrarias exprimit, quæ ad agendum feruntur, & gestus in arcuum, & iaculorum ictibus, & omnium plagarum imitationes exprimere conatur, & recta imitatio est, cum bonorum corporum & animorum fit, cum contra mala, & eodem modo de pacifica saltatione. Plat. de leg. dial. 7. c. 881.

Saltatio ambigua, & non civilis est, quæ fit a Bacchis, & Silenis, & Satyris. Plat. de leg. dial. 7. c. 881.

Saltationis artem produxit imitatio eorum, quæ dicuntur gestibus expressa. Plat. de leg. dial. 7. c. 882.

Salvus nemo ante regenerationem fieri potest. Mercurii Trism. Pim. cap. 13. c. 1854.

Salus est munitio ab omni damno secunda. Speusip. in Plat. defin. char. 1964.

Saluamus nos non per merita nostra, sed per solam Dei misericordiam. Io. Pic. mir. in or. dominicam.

Salutem, iustitiam diuinam & redemptionem appellant Theologi, quoniam non permittit quæ vere sunt ad id cadere, ut ultra non sint, & quod imbecillitate passum est, redimit. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1111.

Salui sumus salute & corpore, sed prius salute quam corpus incolume est. Chalc. in Tim. Plat. c. 198.

Salutem a Deo ut auctore, non per Deum, ut instrumentum, acquirimus & consequimur. Phil. Iud. de decr. c. 85.

Samanei nominabantur inter Indos, qui in studio religionis, & sapientiæ erectione tantum profitebantur. Por. de sapientib. antiquis, qui uitam præsentem spe futuræ contemnebant. ch. 1935.

Samanei inter Indos leuius uitæ tempus tanquam necessariam feruitutem naturæ ministrantem inuiti ferebant, studebantque animas e corpore soluere, & cum prospere se corpus habere sentirent, nihilo ad hoc urgente egrediebantur e uita. Hos ergo domestici obitu beatos existimabant, atque eos qui illis superessent, desebant ut infelices. Por. de sapient. antiq. qui vit. præsen. spe futuræ contemnebant. c. 1939.

Sanctimonia est cautio declinans a peccatis, quæ aduersus Deum committuntur, diligens observatio diuini cultus secundum naturam. Speusip. in Plat. defin. c. 1963.

Sanctum est pars iusti. Plat. in dial. de sanct. c. 6.

Sanctum omne iustum est, non contra. Plat. in dialo. de sancto chart. 6.

Sanctum ideo amatur a diis, quia sanctum est, & non eo quod amatur, sanctum est. Plat. in dial. de sanct. c. 6.

Sancta sunt ea, quæ diis grata, & dicere, & facere nouerit tum precando tum sacrificando, & hæc conseruant & priuatas domos, & respublicas, contraria impia sunt, quæ et omnia subuertunt & perdunt. Plat. de sanct. c. 7.

Sanctum est pars iusti, quæ ad deorum curam respicit. Plat. in dial. de sanct. c. 7.

Sanctum, & diis gratum diuersa sunt. Plat. in dialo. de sancto chart. 8.

Sancti non sunt, qui terrena diligunt, quibus homines terreni student, sed a diuino amore penitus excidentur. Diuina enim & amabilia iniuriis afficiunt, quatenus his, quæ reuera amanda non sunt, neque digna studio indigne comparans. Et si amant quæ uere sunt, gratulari oportet cum assequitur quod cupiunt. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1110.

Sanctitas est puritas quædam ab omni scelere libera & perfecta, & prorsus incontaminata munditia. Dion. Areop. de diu. nom. c. 1124.

Sanctitas est diuinorum cultus. Marfil. Ficin. in Plat. Phil. lib. 1. cap. 10. ch. 1216.

Sanctitatem præcedit pietas, sequitur religio. Mar. Fic. in Plat. dial. de sanct. c. 1136.

Sanctitas nuncupatur conuersio animæ cum per pri-

um instinctum pietatis, quæ inspirando deus ipsam conuertere incipit, ipsa assentitur, & se se libenter in conuertentem Deum animus ipse restituit. Mar. Fic. in Plat. dial. de sanct. c. 1136.

Sanctitatem Mercurius definit esse frequentem intuitum in cognoscenda, & amanda ueritate. Mar. Fic. in Plat. de sanct. c. 1136.

Sanctum est, quod amatur a Deo, sed quia sanctum amatur a Deo, non quia amatur sanctum est. Mar. Fic. in Plat. de sanct. ch. 1136.

Sanctitatis ratio non est in eo, quod amatum est a Deo, sed potius in retributione, & deuotione consistit. Mar. Fic. in Plat. dial. de sanct. c. 1136.

Sanctitas est ministra Dei ad conuersionem animæ. Mar. Fic. in Plat. dial. de sanct. c. 1136.

Sanctitatem in hoc libro de sancto, & in Gorgia appellat Plato eam iustitiæ partem, quæ suum tribuit Deo, id est animam. Marfil. Ficin. in Plat. dialogo de sanct. chart. 1136.

Sanctitas est eius, quod Dei est, Deo agnito retributio. Mar. Fic. in Plat. dial. de sanct. c. 1136.

Sanguinis humor serofus mitis est. Plat. in Tim. c. 758.

Sanguinem perdunt omnia, quæ conuerso ordine facta sunt, & per uenas feruntur nullum amplius alimentum corpori exhibentia. Plat. in Tim. c. 758.

Sanguis primum in nobis est coalescens, uidelicet ex prima digestionem, quæ fit in pectore calore, & humore, præ cæteris amicus uitæ est, & plurimus, & reliquos in se habet humores, ex hoc cæteræ corporis partes aluntur, & spiritus profilit, sed aliter ex elementis, quam membra fieri dicitur. In hoc enim ferme quatuor ad huc elementa cernuntur, in membris uero minime, absolutius enim sunt in his commixta. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 87. c. 1481.

Sanguis bonus est non frigidus, non siccus, non turbulentus, sed calidus, & humidus, & clarus, calidus calor non acris, humidus humore non aqueo, clarus sed non tenuissimus, sed ad uitam expedit diuturnam sanguinem una cum substantia aerea ualde nec admodum crassa, habere glutinosum aliquem in se humorem atque tenacem, qualem ferme cum subtilitate habet oleum oliuarum, & humor anguillæ pinguis & tenuis, & oleum ex terebinthina quadam sublimatione tractum. Mar. Fic. de uit. prod. 2. cap. 5. c. 512.

Sanguis spiritui seruit, spiritus sensibus, sensus rationi, & fit sanguis a uirtute natural. quæ in iecinore & stomacho uiget. Marfil. Ficin. de stud. san. tuend. lib. primo; capit. 2. chart. 496.

Sanguis purus extrahitur Oriente Sole, cholericus in meridie, melancholicus in occasum, phlegmaticus in medio noctis prius posito clystere, & sumpta die præcedenti aliqua medicina non solutua, & Galenus & Auicenna quanto magis exercere medicinam, tanto semper timidiores circa phlebotomiã sunt facti, quia plus trahit phlebotomia ex naturali & bono, & ex spiritibus quam ipsa medicina, & minus temporis concedit ad discernendum malum sanguinem a bono. Mar. Fic. in epidem. antidoto. cap. 6. c. 585.

Sanguis in adolescentia est subtilis, clarus, calidus, & dulcis, procedente ætate subtilioribus partibus resolutis fit crassior, & obscurior. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 7. capit. 4. ch. 1357.

Sanguis calidus in adolescentia est & dulcis, quia generatio in calore & humore consistit, & semen uiuentium genitura, calidum & humidum est. Marfil. Ficin. in Plat. conuiuium. or. 7. cap. 4. ch. 1357.

Sanguis subtilissimi aptioris ad spiritum procreandum, arteriarum per quas manat spiritus principium est corpus ipsum, sed per pulmonem arteriæ latus deriuantur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 66. ch. 1477.

Sanguinis si pars crassior, quæ naturalis dicitur atrabilis

bilis putrefactione, liquefcit, asperior est, acidamque pituitam generat, si incalescit, saliam generat. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 91. c. 1481.

Sanguinis pars ad generandam carnem necessaria, humidior tamen quam caro instauranda requirit, putrefcit in uenis tepido quodam calore humiditatem plurimam agitante, & uento, ampullisque replete, unde alba, uiscosa, dulcis pituita nascitur: subtilis pituita quotidie nascens, neque dum permixta sanguini per sudorem extillat, & lachrymas, salis uero non nihil habet, uel amari, facile enim ob tenuitatem patitur a calore. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 91. c. 1481.

Sanguis in se necessario habere debet pituitam, bilem, & atram bilem, tum ad ipsius temperamentum, tum ad membrorum his similitum nutrimentum. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 87. c. 1481.

Sanguinis quod neruis & carni superest glutinosius simul & pingue, efficit cartilaginem, quando iterum licet superest glutinosum simul, & aridum nutrit ossa, quod denique cunctis inest quasi oleum subtilissimum, atque lenissimum femini primo simillimum, triangulare id est elementale uocatur, atque per angustissimos ossium poros illabitur, intusque cogitur in medullam, quæ duritiem ossium lenit, quandoque genitale semine instaurat, nonnunquam membra principalia recreat siue per ossa media profluat, siue per foramina ossium rursus extillet. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 88. c. 1481.

Sanguinis crassioris uenæ sunt locus, arteriæ subtilioris. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 87. c. 1481.

Sanguinis officinam arteriarum, uenarum, & neruorum originem Galenus damnato Aristotele confirmare conatur Platonis cum Hippocrate opinionem. Iac. Carp. in Alcib. præfat.

Sanguis, quandiu in animali calore uiuo conseruatur, calidus potius est, quam frigidus. At quia idem ut reliqui tres humores secundum species suæ consistentiæ aqueus est, minime calidus esse uidetur, sed frigidus. Iac. Carp. in Alc. cap. 14. c. 381.

Sanctas hominibus maximum bonum est. Plato. in Gorgia. chart. 462.

Sanctatem inducere est ea, quæ in corpore sunt, secundum naturam constituere, ita ut alia aliis dominentur, & subdita sint. Plat. de rep. dial. 4. c. 614.

Sana & salubria ita in corpore sanctatem, & morbosa morbum inducunt, ut iusta iustitiam, iniusta iniustitiam. Plat. de rep. dial. 4. c. 614.

Sanctatem inuandissimam esse aiunt ægroti, sed ante quæ ægrotarent, hanc iucundissimam esse ipsos latuerat. Plat. de rep. dial. 9. c. 680.

Sanctas est animæ habitus affectibus non succumbens. Speusip. in Plat. defin. c. 1963.

Sanctas & iustitia, si suam latitudinem quandam habent, habent magis & minus, si non, nec magis nec minus. Plot. En. 6. l. 3. cap. 20. c. 636.

Sanctas conseruatur eodem medio, quo recuperatur, recuperatur autem uictu tenuissimo, & a carnibus abstinentem, eodem ergo seruat. Porphyrius de abstinentia animalium. ch. 1934.

Sanctatem maxime conseruat imperturbatus animi status, & cogitationis ipsius dispositio ad ipsum, quod uere est disposita, & uictus tenuis, & parcus. Porphyrius de abstinentia animalium. c. 1934.

Sanctati nihil melius prodest quam superflua non congregare, ideo nutrimentum natura ualentius sumere non debemus, sed quo natura sit ualentior. Porphyrius, Quod antiqui animalibus abstinebant. c. 1939.

Sanctatem meram, quam nullus morbus præcessit in corpore Deus solus per semet solum largitur, liberationem autem a morbo & per artem, & per medicationem, ita bona alimenta animæ largitur Deus per se ipsum, per angelos uero & sermones, & quicquid ad sa-

mandos morbos pertinet. Phil. Iud. in leg. allegoriam libr. secundo, char. 60.

Sanctas corporis est temperantia quædam humorum, & membrorum. Marfil. Ficin. in Plato. Charmidem. ch. 1035.

Sanctas corporis, & animi simul haberi non potest, nisi hæc duo proportione respondeant. siue hanc naturaliter habeat, siue consuetudine consequatur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 99. c. 1483.

Sanctas est sita in quadam temperatura æquali quatuor humorum, siue quatuor qualitatum. M. Ant. Natt. de pulchro 1. 5. c. 119. ter.

Sapientes multi sibi ipsi uidentur non tamen sunt. Plat. in Apolog. char. 13.

Sapienter re uera Deus est, & sapientia humana parui precii est, & nullus. Plat. in Apol. c. 13.

Sapienter re uera est, qui se nouit nullius precii in sapientia esse. Plat. in Apol. c. 14.

Sapientes pauci cum sint auditores, ab homine mente prædito magis uerendi sunt quam insipientes multi. Plat. in Symposio c. 291.

Sapientes non philosophantur, nec rudes, illi sciunt, hi nec scire appetunt. Plat. in Symp. c. 296.

Sapientem nominari soli Deo conuenit. Plato. in Phædro, chart. 331.

Sapientes sunt, qui quæ facere & dicere oportet, sciunt. Plat. in Alc. ch. 353.

Sapientes, & iusti non alii sunt, quam qui sciunt, quæ facere & dicere & ad Deos & ad homines oportet. Plat. in Alcib. 2. char. 357.

Sapientes faciunt quicquid uolunt, & nemo ultro impedit, at in his, in quibus insipientes sumus, nemo permittit, ut quæ nobis uideantur, faciamus, sed omnes prohibebunt in quantum poterunt & alieni, & pater, & alii ex conuictis, & in his erimus alii subditi. Plat. in Lyfide. c. 403.

Sapienter si filius est, omnes amici & familiares ipsi erunt, utilis enim & bonus erit, si minus, nec ipsi pater, nec mater, nec cognati, nec quisquam alius. Plato in Lyfide, chart. 403.

Sapientes Græciæ, Thales scilicet Milesius, Pittacus Mytilæus, Bias Prienensis, Solon noster, Cheobulus Lindus, Myson chenenfis, & Chilo lacedæmonius, omnes fuerunt imitatores, & amatores, & discipuli doctrinæ lacedæmoniorum, quod ex dictis breuibus cognosci facile potest. hi communi habito conuentu primitias Apollini dedicarunt in templo in Delphis scriptis his, quæ omnes celebrant. Nosce te ipsum & nihil nimis. Plat. in prot. c. 447.

Sapientes Græciæ aut omnes, aut plerique a ciuilibus actionibus se abstinerunt. Plato in dialogo de pulchro. chart. 517.

Sapientissimus homo ad Deum collatus Simia appareret. Plat. in dial. de pulc. c. 521.

Sapientem nominat Plato illum, optimum, ac bonum, & prudentem arbitrat, cuius consilia cum factis rectissimis congruunt, & cui principia profecta sunt a iustificatione, & sapientem, & fortissimum dicit eum, qui uigore mentis ad omnia percipienda paratus est. L. Apul. de dogm. Plat. l. 3. c. 251.

Sapientes si indecore se gerunt, & ridiculi apparent quid mirum est si a speculationibus diuinis ad humana mala delati, si dum adhuc cæcuciant, & priusquam ad præsententes tenebras assuescant, cogantur in iudiciis, aut alibi decertare de iusti umbris, aut statuis, quarum sunt umbræ, & contendere de hoc, quomodo tandem hæc accipiantur ab his, qui ipsam iustitiam nunquam uiderunt. Plat. de rep. dial. 7. c. 649.

Sapientis est sua agere, & seipsum cognoscere. Plato in Timæum ch. 753.

Sapientes nunquam euaderemus, si numerum a natura eximeremus.

eximeremus. Plat. in leg. append. c. 965.
 Sapientem putare oportet, qui secundum eadem, & eodem modo, & eadē semp facit. Plat. in leg. append. c. 967.
 Sapiens bono potitur etiam agens, non quia agat, neque ex his quæ accidunt, sed ex eo quod possidet. Plot. En. 1. libr. 5. quæst. 10. char. 45.
 Sapiens Deo similis, quia mente propius esse censetur, nam se circa intelligentiam exercet, qua diuina constat essentia. Syn. de somn. c. 1969.
 Sapiens est, qui mundanarum partium cognitionem tenet. Syn. de somn. c. 1969.
 Sapiens, quæ in mundo sunt, legit, nam res in hoc magno animali mundo sunt, ut omniformes literæ, qui magis legit, qui minus. Syn. de somn. c. 1969.
 Sapientes futura prospiciunt; alii altra suspicientes, alii flammæ, siue manentes, siue currentes, alii in uisceribus fatum rimantes, alii in garribus auium obseruantes, interim quæ uolent ubiue infideant, sunt & qui per spicua futurorum signa coniectant ex uocibus & concursibus, siue casibus accidentibus alteri. Synesius de somn. chart. 1969.
 Sapiens omnis anima cælum habet patriam, in terra peregrinatur, & sapientiæ domum existimat suam, corporis uero alienam. Phil. Iud. de agricul. c. 129.
 Sapientis proprium est poenitere, Deo non peccare. Phil. Iud. de profug. ch. 365.
 Sapienti sufficit ea, quæ post Deum sequuntur, cognoscere, principalem enim essentiam si quis uelit intueri, nimio radiorum fulgore priusquam eam uideat, cœcabitur. Phil. Iud. de profug. c. 306.
 Sapiens (ut ait Ptolomæus) adiuuabit opus astrorum, ut agricola terræ naturam. Mar. Fic. in epist. l. 10. c. 918.
 Sapientis uiri est paucis multa completi. Marfil. Ficin. in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1049.
 Sapienti Deus & uigilanti, & dormienti semper adest. Mar. Fic. in Plat. Chriton. c. 139.
 Sapiens ubicunque nominat Plato, ferme semper addit pulchrum, quia anima, quæ plura uidit descendendo, ingenium attulit philosophicum ad omnia perferenda natum, quod cum sit ueritatis, & sapientiæ studiosum, & in his sit prima pulchritudo, merito secū studiū pulchritudinis attulit. Mar. Fic. in Plat. phæd. c. 24. c. 1379.
 Sapientes diuino ingenio præditi omne mentis studium a terrenis ad cœlestia, a mobilibus ad immobilia, ab his, quæ sentiuntur ad illa, quæ superant sensum pro uiribus conuerterunt, considerantes mundi machinam & vnam esse, & mirabiliter ordinatam, nec ex se ipsa posse consistere, cum ex diuersis componatur, & mutetur, merito cognouerunt ab alio pendere, ab alio inquam vno, & sapientissimo, qui vnum conficiat opus ex multis, & id unum ordinat sapienter, regat potenter, & omnia benignissime ducat ad bonum. Quare communi consensu Deum esse consenserunt potentem sapientem & clementem, quem reges mortales imitari debent. Marfil. Ficin. in Plat. de republ. dialogo septimo, char. 1408.
 Sapientes apud diuersas gentes variis nominibus vocabantur, Druides apud Gallos Prophetæ apud Hebræos, uel Senedrim, uel Pharisei, uel Cabaliste, apud Indos Gymnosophiste, apud Aegyptios Sacerdotes, apud Græcos Philosophi, apud persas Magi. Io. Pic. Mir. in Apolog. c. 170.
 Sapiens non expectat ut dolori medeatur dies, sed quod allatura erat dies, rone respicere quum doloribus calamitates mutari nequeant. Mar. Ant. Nat. de immor. anim. l. 1. c. 1. terg.
 Sapientes solos Chaldeos, & Hebræos fuisse testatus est Apollo. Aug. Steuc. de per. phi. l. 1. cap. 22. c. 20. ter.
 Sapientissimi ueterum fuisse Orpheus, Hesiodus Empedocles, Plato. Aug. Steuc. de per. phi. l. 3. cap. 12. c. 63.
 Sapientem similem Deo excepta morte, ait Seneca. Aug.

Steuc. de per. phy. lib. 9. capit. 12. chart. 206.
 Sapientes pauperes plerunque sunt diuinis imperiti, quia scientiæ intellectu speculatio, diuitiæ actiua acquirunt, & anima humana cum vna existit, cum uita actiua exercet, speculatiua relinquit. Leo Heb. de am. dial. 2. c. 146

Sapientia quotupliciter dicitur.

Sapientia alia est, quæ omnibus artibus imperat, alia unicuique arti. Plat. in Theage c. 370.
 Sapientia alia absoluta, conditionalis alia. Prima absoluta absque additione sapientia appellatur. Secunda quædam sapientia. Prima sic definitur, cognitio earum rerum, de quibus haberi scientia potest. Habetur autem scientia de iis, quæ semper eadem, & eodem modo sunt huiusmodi sunt summa rerum principia, & æternæ rerum omnium rationes. Hæc diuina dicuntur. Quo fit ut diuinarum rerum scientia sit sapientia, quæ absolute est sapientia. conditionalis omnibus artibus & facultatibus communis est, nam summas cuiusque artis quædam sapientia uocatur. ex omnibus autem ciuilibus sapientia præcipua est, & cæteris ut ministrans utitur. Mar. Fic. in Plat. Theag. c. 132.

Sapientia quid est.

Sapientia est affectio animæ. Plat. in phæd. c. 44.
 Sapientia id est *σοφία* lationem contingere significat, sed obscurius, nam lacedæmonii *σοφους* celerem concitationem, ac impetum appellant. Plat. in Crat. c. 84.
 Sapientia est uera cognitio, stultitia falsa opinio. Plat. in Theæt. chart. 116.
 Sapientia est seipsum nosse. Plat. in Alc. l. c. 349.
 Sapientia esse debet scientia custodum ciuitatis, & in his principibus, quos perfecte custodes appellamus, & per hanc uocamus ciuitatē bono consilio præditam, & reuera sapientem. Plat. de rep. dial. 4. c. 606.
 Sapientia est scientia, quæ iustæ actioni præsidet. Plat. de rep. dial. 4. ch. 613.
 Sapientia est plurimi precii res. Plat. de diuin. dialogo spurio. char. 1029.
 Sapientia est scientia, quæ nihil penitus præsupponit, scientia eorum, quæ semper sunt, scientia quæ rerum omnium causam contempletur. Speusippus in Plat. definit. char. 1963.
 Sapientiæ denominatio per omnia intellectualia, rationaliaque, & sensualia propagatur, & hæc omnia superat. Dion. Arcop. de diu. nom. c. 1090.
 Sapientia Dei est causa omnis intellectus, rationis sapientiæ omnis, & intelligentiæ, & ipsa est omne consilium, & ab ipsa omnis cognitio & intelligentia existit, & in ea omnes Theauri cognitionis & sapientiæ absconditi sunt, & omnia procreat, & angelicas mentes. Diony. Areop. de diu. nom. c. 1103.
 Sapientia est inspectio eorum, quæ possidet intellectus. Intellectus autem scilicet diuinus tactu quodam habet: duplex autem est utraque, altera in intellectu existens, altera in anima, in anima est uirtus, in intellectu non est uirtus, sed uelut exemplar, & quod ab ipso in anima fit iam uirtus est. Plot. En. 1. l. 2. cap. 6. c. 15.
 Sapientia prima est non ex speculationibus congregata, sed tota unum quiddam, nec composita ex multis in vnum, sed ab uno potius in multa se resoluens. Plotin. En. 5. l. 8. cap. 5. c. 546.
 Sapientia uera est essentia, & uicissim essentia est sapientia & ipsa essentiæ dignitas a sapientia uendicatur, & quæ sapientiam non habent, non sunt essentiæ ueræ. Plot. En. 5. l. 8. cap. 5. ch. 547.
 Sapientia est diuinarum, & humanarum rerum scientia. Alc. cap. 1. ch. 1946.
 Sapientia est rerum humanarum, & diuinarum, & causarum

farum scientia. Philo Iudæus de cong. quær. erud. gratia. chart. 282.
 Sapientia uocatur in sacris literis Bæthuel, id est filia Dei. Phil. Iud. de profugis. chart. 295.
 Sapientia est patulus diuinæ mentis Crater, in quem quæcunque anima se immergit, cognitionis particeps effecta, mentem suscipit, at ut ad eam se attollat, cælos transcendere opus est, & astrorum ambitum, & eorum progressus superare, & beatorum choros longe relinquere, tuncque ad vnum, & solum Deum tendet in superabile, & sine termino infinitum bonum, quod cum intuetur, omnia corpora despicit, & vitam quam hic uescimur, miseram reputat; solius incorporei boni desiderio intenta. Marfil. Ficin. in Mercur. Trif. Pimand. cap. 4. chart. 1842.
 Sapientia est rerum diuinarum cognitio. Marfil. Ficin. in Alc. & Speu. præfatione. chart. 1945.
 Sapientia per se sola est bonum, malum insipientia. Mar. Fic. in epist. lib. 1. chart. 608.
 Sapientia absoluti boni scientia est. Marfil. Ficin. in Platon. phileb. lib. 1. cap. 8. c. 1215.
 Sapientia est certa rei comprehensio, quare ut certe percipiatur, res ratione distincta esse debet, & ut cum comprehendatur, numero definita. Marfil. Ficin. in Plato. philebo. libr. 1. cap. 28. chart. 1236.
 Sapientia omnis, cuius proprium est consilium, menti data est, quia amore in Deum conuersa ipsius fulgore refulsit. Mar. Fic. in Plat. conui. orat. 1. c. 3. ch. 1322.
 Sapientia ciuilibus definitur facultas commune ciuitatis, & gentium bonum coniectans. Marfil. Ficin. in Plat. Theage. chart. 1132.
 Sapientia est mentis diuinæ idearumque cognitio. Mar. Fic. in Plat. Alcib. 1. chart. 1134.
 Sapientia est absoluti, diuinique boni scientia. Marfil. Ficin. in Plat. Euthyd. chart. 1301.
 Sapientia, scientia, & prudentia (ubi Plato obseruantius loquitur) uirtus, ita ut sapientia sit diuinarum cognitio, scientia, naturalium, prudentia humanorum, ubi minus obseruantur, scientiæ nomine ad huiusmodi omnia utitur. Mar. Fic. in Plat. Euthyd. ch. 1302.
 Sapientiam esse in Theæteto dicit Plato, perfectam conjunctionem iustitiæ, & sanctitatis cum prudentia, per quam Deo homines simillimi efficiantur. Iaco. Carp. in Alc. capit. 1. chart. 5.
 Sapientiæ inscriptio in Aegypto in templo Mineræ fuit, Ego sum omne, quod fuit, quod est, quod futurum est: Velum meum nemo mortalium hætenus reuelauit: Quem ego fructum peperit est Sol, quæ eadem est, ac ea, quæ est apud Mosem. Ego sum qui sum, & idem, quod dixit Moses, fiat lux. Augustinus Steuc. de peren. philosoph. lib. 2. cap. 6. chart. 40.
 Sapientia una, & eadem est, & quam natura, & quam oraculum cæleste reuelauit, ita ut ea sit lux, quæ postremis sæculis allata terris est, & quæ fuit semper, & in alio non differt, nisi quod obscuritate priorum sæculorum fulgore magnæ lucis illustrata, iter, quod obscurum, & ambiguum erat, ad ueram sapientiam apertum est. Aug. Steuc. de peren. philos. lib. 6. cap. 1. c. 99. terg.
 Sapientiam Plato sæpe appellat prudentiam, quia ut in quoque genere supremæ causæ notitia sapientiæ dici potest, sic prudentia in rebus agendis, quod ratio suprema sit, sapientia nominatur. Sebastianus Foxius in 1. Plat. de republ. dial. chart. 44.
 Sapientia est habitus ex intellectu, ac scientia simul constans, & omnia principia, & omnes conclusiones, quæ res extra animam existentes significant, complectitur. Leo Heb. de amor. dial. 1. chart. 29.
 Sapientia a Græcis Theologia, & ab antiquis prima philosophia nuncupatur. Leo Heb. de amo. dial. 1. ch. 29.
 Sapientia est caput omnium scientiarum. Leo Hebræus de Amore dialog. 1. chart. 29.

Sapientia est proprium felicitatis subiectum, ac domicilium. Leo Heb. de Amor. dial. 1. ch. 29.
 Sapientia omnium scientiarum nobilissima est. Leo Heb. de Amor. dial. 1. chart. 34.
 Sapientia Oceano persimilis. Leo Hebræus de Amore. dialog. 3. chart. 275.

Sapientia, ut docetur, eius effectus, & in quo est.

Sapientiam docere nolebant Athenienses, illis enim infesti erant. Plat. in dial. de sancto. ch. 2.
 Sapientia Socrati, & nomen, & calumniam peperit. Plat. in Apologia. chart. 12.
 Sapientiam qui reuera amat, & hanc spem uehementer fouet fieri non potest, ut ipse usquam alibi pro dignitate assequatur, quam apud inferos. Plato in phædone. chart. 38.
 Sapientia, & intelligentia opus habet voluptatibus ueris, & puris, quæ cum sanitate, & temperantia, ac uniuersa uirtute contingunt, quæ uelut deæ huius. pedisequæ ipsam uideantur sequuntur. Cæterum illas semper cum dissipantia admixtas, & ad reliquam malitiā sequentes, cum intelligentia miscere maxima absurditas est, quibus ueritas miscenda est. Pl. in phil. c. 240.
 Sapientia in ciuitate in paucis existit, quia hoc genus natura paucissimum gignitur, cui huius scientiæ sapientiæ scilicet, participatio conueniat. si in principe, ac præside est tota ciuitas secundum naturam cuncta sapientia fuerit. Plat. de rep. dial. 4. ch. 606.
 Sapientiæ nil familiarius est ueritate. Plato de Republ. dialogo sexto, chart. 633.
 Sapientia, & potentia magna à natura simul congruunt, & hæc semper mutuo se persequuntur, & quærun, & conueniunt, deinde, & homines admodum delectantur dum de his loquuntur, & alios audiunt, & in priuatis conuersationibus, & in poematis, & ut mihi uidetur primi homines etiam hoc modo Promethea, id est prouidentiam Ioui idest potentiam adiunxerunt. Plat. Diony. epist. 2. chart. 975.
 Sapientiæ opus est improbos, ac iniustos cauendi, potentiam autem uiciscendi. Plato epist. 6. ch. 982.
 Sapientia facit quæcunque arte, uel natura fiunt. Plot. En. 5. lib. 8. cap. 5. chart. 546.
 Sapientiæ mysteria ostendere uolentes sacerdotes Aegyptij non figuris literarum discursiones, & propositiones describebant, sed imagines rerum significantes, quod scientia, & sapientia sit uinaquæque imago, siue exemplar, & subiectum illud spectaculum totum uina collectum, nec excogitatio quædam, aut consilium. Plot. En. 5. lib. 8. cap. 6. chart. 547.
 Sapientiæ in operibus, qui se exerunt, plerunque uerba negligunt qui uero dicendi artes callent, nullam bonam disciplinam habent recorditam. Philo Iudæus, De eo quod det potioribus infid. chart. 107.
 Sapientiam ætheream reuera Deus superne instillat generosis mentibus. Phil. Iud. de profug. ch. 303.
 Sapientiæ, & potentiam progressus concomitari iuicem (ut ait Plato) & in diuinis, & in naturalibus, & arte cōpertū habemus. Nā diuinæ intelligentiæ fontē atque speculum eiusdem potentiam esse putat. Nā quia potest intelligere, idcirco intelligit, & potentia eadem contempletur intelligendo, & horum uestigia in natura apparent, in quibus id natura compertū est, ut ex intima nature potentia naturalique uigore procedat ordo quidam tum in ipsis horum formis tum in actionibus, & effectibus. Ordo uero eiusmodi extrinsecus euidens, interiorumque uigore potētiam comitās sapientiam quandam præferre uidetur, similique in natura est sapientiæ, & potentiam progressus. In arte quoque humana, siue priuata, siue publica similis uidetur sapientiæ, & potentiam progressus naturalis

talis, quidem ingenij, memoriæ, voluntatis virtus ad potentiam pertinet, ex hac acquisita oritur sapientia, & in actionibus ipse ad sapientiam pertinens ordo seruat. Mar. Fic. in Plat. epist. 2. ch. 1530.

Sapientia studio neminem profuturum esse probat, qui amore sapientia non fuerit accensus, & omnes eius gratia labores sublineat, & oblectamenta contemnat. Mar. Fic. in Plat. epist. 7. chart. 1534.

Sapientia per industriam comparata, quæ est ars humana, dependet à sapientia nobis innata, & natura sapientiam imitatur. Mar. Ficinus in Plotini Ennead. 5. libr. 8. capit. 5. chart. 1768.

Sapientia artis humanæ coaceruata est ex multis actibus meditationum, & sermonum, sapientia vero naturaliter nobis insita, & sapientia naturæ, & Dei est vna quædam forma se præferens omniformem, vt vultus vnus, non sicut oratio, vel disputatio vna, nam ante vnum ex multis coaceruatum est vnū, quod se ipsum euoluit in multa, & ante hoc ipsum simpliciter vnū. Mar. Fic. Plot. En. 5. l. 8. cap. 5. ch. 1768.

Sapientia vbi est plurimum, ibi minima opus est sorte. Mar. Fic. in epist. 1. 3. chart. 748.

Sapientia nisi docente Deo disci non potest, Hinc Orpheus dicebat, ipsam è solo Iouis capite natam. Mar. Fic. in epist. libr. 7. chart. 842.

Sapientia sine potentia manca est, paucis prodest, potentia remota sapientia obest multis, & quanto maior tanto perniciosior. Mar. Ficinus in Platonis epistola secunda, chart. 1530.

Sapientia totius semina in omnibus eius dialogis sparfit Plato, in libro de republica totā moralem, in Timeo naturalem, in parmenide Theologalem. Mar. Fic. in Plato. parmen. chart. 1136.

Sapientia, vel scientia nomine in hoc libro intrinsecam omnem cognitionem Plato comprehendit. Mar. Fic. in Plat. phileb. l. 1. cap. 7. chart. 1214.

Sapientia melior est voluptate, quia conditionibus vitæ perfectæ est propinquior; veritati enim proculdubio magis consonat mens, & sapientia, quam voluptas: illa veritatis capax, & perceptio, hæc impedimētum. Mar. Fic. in Plat. phil. libr. 1. cap. 37. chart. 1250.

Sapientia propinquior est veritati, mensuræ, pulchritudini, quam voluptas, imo voluptas quo vehementior, eo remotior. Mar. Ficinus in Platoni. phileb. libr. primo, capit. 63. chart. 1269.

Sapientiam semper inuit Plato non tam humano studio comparari, quam purgatis mentibus diuinitus infundi solere. Mar. Ficinus in Platonis Euthydemum, chart. 1301.

Sapientiam humanam Plato in Phædro nihil pendet, præ illa, quæ ab oraculis, & furoribus diuinis habetur. Mar. Fic. in Plat. Apolog. chart. 1387.

Sapientia meditatione nil aliud assequimur, quam puritatem quædam, quam mox illuminatio diuina sequitur, quæ proprie sapientia est. Mar. Fic. in Plato. phædone. chart. 1391.

Sapientia omnis a barbaris ad græcos, a græcis ad nos manauit. Ioan. Pic. Mir. in Apolog. ch. 119.

Sapientiam summam in religione consistere apud omnes bonos philosophos, apud omnes gentes persuasum semper fuit. Ioannes Pic. Mirandulanus in Astrol. libr. 12. cap. 2. chart. 719.

Sapientia creata est increatæ sapientia tenuis imago. Io. Fr. Pic. Mir. de studio phil. l. 1. cap. 3. ch. 9.

Sapientia (vt scribit Seneca) a tempore, quo mota est ad sua tempora mille annorum spacium non intercessit, at reuelata sapientia Hebræorum multo ante fuit. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de ezamine vnitatis doctrinae gentium, libro primo, capitulo primo, chart. 723.

Sapientia aliquando temeritati cedere debet. Franciscus

Patric. de repub. lib. 6. cap. 5. chart. 200. terg.

Sapientia perficit mentis contemplationem, vt rationis discursum scientia, & prudentia, illa in his, quæ natura continentur, hæc in illis, quæ ad mores pertinent. Iac. Carp. in Alc. cap. 7. chart. 11.

Sapientia magnitudo facit excellentem virtutem ac bonitatem. Augustinus Steuchus de perenni philosoph. libr. 6. cap. 5. chart. 186. terg.

Sapientiam Græci nō meliorem fecerunt, dilatarunt quidem eloquentiusque rescripserunt ea, sed plerisque præue intellectis, non pauca superstitionibus suis contaminarunt. Augustinus Steuchus de perenni philosoph. libro 7. capit. 9. chart. 143.

Sapientia apud Græcos, & Romanos tribus de causis periclitata. Primo lingua diuersitas, & loquorū distātia fecit, vt Græcos multa effugerint, quæ apud veteres, & exterarum nationum græcis antiquiores, & cum cælo & terra pene satas haberentur. Tum quod primis temporibus Græci cum artes adhuc inuentæ non essent alia sequerentur, & literis vacare non possent. Tertio, quia multa, quæ a nonnullis meliore ingenio per scripta fuere, interiere, vt non peruenire ad posterorū potuerint. Aug. Steuc. de peren. phil. l. 1. cap. 1. c. 3.

Sapientia primis annis tradente Deo pfecta fuit, postea ad posterorū tāquā fabula peruenit, & a philosophis sumpta, ab ipsis habuit ortum plurimum recedens a primo iudicijs humanis sæpe labentibus, & quam quærent veritatem non inuenientibus. Tertia est Christianorum philosophia solo nomine sapientia digna. Aug. Steu. de peren. philo. l. 1. cap. 2. c. 3.

Sapientiam veram cum nullus veterum docuerit, necessè fuit eam doceri postremo a Deo Iesu Christo. Aug. Steuc. de peren. philo. l. 1. cap. 6. ch. 229.

Sapientia, primæque philosophia studium ad humanam beatitudinem, quam maxime confert. Leo Hebræ. de Amor. dial. 1. chart. 33.

Sapientia est entia omnia, vt entia sunt, scire, nihil tamē verat, & alia esse, quibus partes entis sunt distributæ & si diuersimode ipsas, & communius considerent. Syr. in 2. metaph. vel 3. secundum latinos. ch. 2.

Sapientia, & substantias, & quæ hoc pacto insunt per resolutionem principia entis accipiunt, & per diuisionem, & finitiuā omnium substantias considerans per demonstrationē, quæ per se substantia insunt, concludens considerat. Syr. in 2. metaph. vel secundū latinos. ch. 3.

Sapientia, ut expetenda, & quid ei contrarium.

Sapientia vita absque voluptate non est expetenda. Plato in Philebo.

Sapientia, & intelligentia nominatur causa illa, quæ gubernat, & ordinat annos, & menses, & horas. Plato in philebo. chart. 225.

Sapientia potius, quam voluptas potioris boni particeps est. Plat. in philebo. chart. 238.

Sapientia optanda est, vt ex pleniore in magis vacuum fluere. Plat. in Symposio. char. 282.

Sapientia insipientia est contraria, & furor: at cum duo non sint vni contraria, restat, vt insipientia, & furor idem sint. Plat. in Alc. 2. chart. 352.

Sapientia maximæ participem esse decet eum, qui maximis rebus pfectus est. Plat. in lachete. ch. 396.

Sapientia multo magis expetenda est, quam pecuniæ, & illam ab amicis, a parentibus, a tutoribus ab externis, à ciuibus, rogare, & supplicare, vt illi imperiant. Huius gratie non est turpe ministrare, seruire honestis ministerijs, & obsequijs, quo quis sapiens euadat, & etiam moriendum est, vt eam adipiscamur. Plat. in Euthyd. chart. 318.

Sapientia, & scientia omnium humanarum rerum præstantissimum est. Plat. in Protagora. ch. 452.

Sapientia

Sapientia præ omnibus animæ virtutibus diuiniore existit, vt quæ vim nunquam amittat, a circum actione vero commodum, & vtile, & rursus incommodum, & damnnum accipit. Quare quanto acutius anima videbit improbi, tanto plura mala operatur. Plato de republica dialog. 7. chart. 650.

Sapientiam veram qui discendi amore ductus acquirere studet, & in his velut maxime ad se pertinentibus se exercet, necesse est eum diuina, & immoralia sapere, si veritatem attigerit in quantum humanæ naturæ possibile est, immortalitatis participem fieri, & nullam huius partem relinquere, velut qui diuinam speciem semper colit, & ipsum valde probe exornatum demone in seipso habitantem habet, insigniter felicem esse. Plat. in Timæum. chart. 762.

Sapientia post naturales prouenit, deinde mores perficit, vel potius existentibus naturalibus concrefcunt iam ambo, simulque perficiuntur, aut forsitan anticipas altera, alteram perficit, omnino enim naturalis virtus imperfectum habet oculum, atque morem, & principia plurimum ab ijs, quæ habemus, & vtrisque contingunt. Plot. En. l. 1. 3. cap. 6. chart. 22.

Sapientia, & virtute vera qui præditi sunt, exiguo à stupernis secundum animum distare videntur, in hoc solum cedens, quod est in corpore. Plot. Enn. secunda, libr. 7. capit. 10. chart. 464.

Sapientia per meditationem veritatis cum vtilibus cogitationibus adfert rectæ rationis scientiam. Philo. Iud. de Cherubin. chart. 72.

Sapientia habetur natura, est enim æterna rationum omnium in mente complexio, & perpetuus veritatis intuitus. Mar. Fic. in Plat. de virtute. ch. 1135.

Sapientia diuina dignus est, qui lumen eius ferre paratus est, quis paratus? qui per continentiam primo, deinde per temperantiam, postremo per sanctimoniam, id est ciuilem purgatoriam purgatiue virtutem animi, sic animum expauerit, vt pulcher, id est purus omnino, nitidusque euaserit, & virtutem iam exemplarē id est diuinam sapientiam solam vtpotē thesaurum omnium diuitiarum optauerit. Mar. Fic. in Plat. Alcibiadem. 2. chart. 1135.

Sapientia hominibus data, vt se a malis cupiditatibus tuerentur, & in optima vitæ actione continerent. Aug. Steuch. de per. phil. libr. 7. cap. 20. ch. 199.

Sapientia, qui maxime præditi sunt, & vt à stellis significatur.

Sapientia lumina tria potissimum habuit seculum fere idem, Pythagoram, Socratem & Platonem. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 1. chart. 1488.

Sapientia Pythagoræ magis in contemplando fuit, Socratis in agendo, Platonis pariter, & in contemplando, & in agendo. Mar. Ficinus in Platonis de legibus dialog. prim. chart. 1488.

Sapientia hominibus significatur à Mercurij stella minima omnium, quia minima est in hominibus sapientia. Mar. Fic. in epistol. 10. chart. 919.

Sapientia Tyranni dum sapientes audiunt, Euripides ait: Plat. in Theage. chart. 370.

Sapientia frustra, qui non sibi ipsi sapit. Mar. Ficinus in epist. libr. 1. chart. 619.

Sapor acerbus cum quæcunque ingressa sunt venas, quæ circa linguam sunt, ad rariore, & teneras partes illa, dum terrestres quædam illorum pars colliquefcit, venæ contrahuntur, & exiccantur, si sunt asperiora, fit (vt dixi) sapor acerbus, si minus asper austerus, Plat. in Tim. chart. 750.

Sapor amarus fit, cum ea, quæ extergunt, & circa linguam quidquid est eluunt, si ultra mediocritatem id

faciunt, & insuper quid assumunt, & corripiunt, adeo vt etiam de natura ipsius aliquid eliquent, qualis est nitrorum facultas, & si cum moderatione vruntur, & nitri habitu inferiora sunt citra amaritudinem asperam, & magis grata apparent, fit falsus sapor. Plato in Timæum. chart. 750.

Sapor acris fit, cum quæ oris caliditate participant, & ab ipso leuigata efferefcunt, & rursus vicissim id, quod calefcit, accendunt, & vrunt, & præ leuitate sursum ad capitis sensum feruntur, & siccant omnia, quæ ipsi occurrunt. Plat. in Tim. chart. 750.

Sapor acidus fit, cum acris præattenuata sunt a putredine, & in angustas venas, & partes, quæ isthic habent terrestres, & eas, quæ moderatum aerem habent, ingrediuntur ita, vt motu suo efficiant, vt ille inter se misceantur, dum autem miscentur inter se obuoluantur, & in alias ingredientibus alias cauas efficiant his, quæ ingressa sunt circumfensas, nimirum humectare circa aerem caua circumfensa aliquando pura, quo humida vasa aeris aquæ caua ac rotundæ fiant, & quæ quidem ex pura humiditate sunt pellucida consistant, bullarum nomine appellata. Quæ vero ex terrestri, quæ simul mouetur, & eleuatur bullitionis, & fermentationis nomine nominantur, quæ affectionum causa (vt dictum est) aciditas appellatur. Plat. in Tim. chart. 750.

Sapor dulcis fit, cum ingressorum compages humida linguæ habitui ex natura cognata existens leuigat obliuiscens exasperata, quæ vero præter naturam comparata sunt, laxat & quam diffusa sunt, contrahit, & omnia quam maxime secundum naturam firmat ita, vt quidquid eiusmodi est, iucundum fit, ac gratum, & omnium violentorū medela. Plat. in Tim. ch. 750.

Saporum differentia sunt septem, dulcis, acer, ponticus, austerus, falsus, acutus, amarus. Alcinous capitulo 19. chart. 1951.

Saporis dulcis natura omnium reliquorum saporum naturæ contraria est: nā dulcis humorem linguæ imbibitum perfundit, & delinit, acer turbat, & dispergit, acutus inflamat, & ad supera euolat, amarus vehementer abstergit, & liquefacit, falsus lenius purgat, & peruoluit, & ponticus obstruit meatus linguæ, & contrahit asperius, austerus idem facit, sed lenius. Alc. cap. 19. chart. 1955.

Sapor acer, & austerus linguam arefacit, & contrahit, illa magis, iste minus. amarus, & falsus abstergit, ille magis, iste minus, acutus calefacit, & diuidit, & accendit, acidus lubrica subtilitate penetrans commiscet humores, crassioresque subtilioribus circumfundens facit ampullas, dulcis calidus, & humidus, tanquam naturæ consentaneus linguæ blanditur. Mar. Fic. in Plat. in Tim. cap. 60. chart. 1476.

Saporum suauium pars subtilis recreat vitalem cordis spiritum, crassior per digestionem in ventre, & iecore ipsum recreat spiritum vitalem. Mar. Fic. in Plato. Timæ. capit. 60. chart. 1476.

Saporem acidum, qui maximi frigoris pene gustatui stuporem inducentis perpetuo comes est, cum falso coniungere, & in carnis generatione pro fermento ponere absurdum est in philosophia. Iacobus Carpenter. in Alc. defensione. chart. 246.

Sapores Plato non voluit explicare per figuras, vt Pythagorici, & Democritus, sed ex sensuum affectionibus. Iac. Carp. in Alc. cap. 15. ch. 421.

Saturnus est Vrani id est Cœli ut famā fert, filius. Plat. in Cratilo. chart. 76.

Saturnum sapientissimum Deum ante Iouem genitum aiunt, quæ generat iterum cohibere, quatenus sic, & plenus sit, & purus cum plenitudine intellectu. Post hæc tradunt genetare Iouem puerum iam existentem, purum scilicet ac vegetum, & quasi iam

Saturnum, nam animam generat intellectus perfectus existens, & cum perfectus est, oportet generare, potestiamque tantam non esse sterilem, sed id, quod gignitur, gemitorè melius esse non poterat. Cum vero foret minus, fore, & illius imaginem indefinitam similiter, sed a generante definiti, & formari. Plot. Enn. 5. libr. 1. capitul. 7. chart. 489.

Saturnus, qui ligatus fingitur, quia penes se ipsum semper eodem habitu perseverat, qui & traditur mundi huius imperium Ioui filio concessisse, his omittis, patrem suum Cælum in se ipso firmavit, & illuc usque se erexit in alt. Firmavit rursum, quæ deinceps inde sequuntur, a filio exordium nata post ipsum. Sic inter utrunque medium tenet, tum quia alteritate quadam a patre fecat, tum quia ab inferioribus abstinet in sublime confurgens. Plotinus Enneade 5. libro 8. capitul. 14. chart. 554.

Saturnus omnium planetarum est potentissimus, cuius malignitatem fugiunt, qui se toti ad contemplationem conferunt. Marsilius Ficinus de vita cœlitus comparanda libr. 3. cap. 22. chart. 165.

Saturnum castrasse Cœlium, & testiculos in mare iecisse, ex quibus, & spuma agitata nata est Venus, intelligendum est de fecunditate rerum omnium procreandarum, quæ in primo rerum later principio, quam divina mens haurit, explicatque in se ipsa primum, deinde in animam, materiamque effundit, quod mare dicitur propter motum ac tempus, & generationis humorem. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 11. ch. 1217.

Saturnus cronos dicitur, quia puritatem, integritatemque mentis inuisibilem comprehendit. Mar. Fic. in Plat. de reg. chart. 1296.

Saturnum vult Plato esse supremum inter Angelos intellectum, cuius radijs illustrantur inter Angelos anime, acceduntque, & ad intellectualem vitam pro viribus continue eriguntur, quæ quoties ad vitam eiusmodi convertuntur, eatenus sub Saturni regno dicuntur vivere, quatenus intelligentia vivunt, ideo in ea vita dicuntur regenerari sponte, quia electione propria in melius reformantur, & in dies reiuvenescere, si modo ibi dies dinumerantur. Hinc illud D. Pauli Apostoli, homo interior renouatur in dies. Denique illis alimenta sponte suppeditari, quia non per sensus operosamque disciplinam, sed per lumen summa intum cum vitæ tranquillitate, & voluptate miris veritatis ipsius spectaculis perfruuntur. Mar. Fic. in Plat. de reg. chart. 1296.

Saturnus apud Platōnem intelligitur superna intelligentia, in qua sit vniuersalis omnium lex, & providentia circa omnium essentias, & vitas, & ordines formarum. Huic subesse intelligas ordines tres proprios nimirum, in quibus saturnina providentia in tria potissimum officia distribuitur. Ex his, quæ numina ad distribuendas essentias proprie subministrant, communi quodam Iouis nomine nuncupatur. Quæ ad vitas suggerendas conferunt, appellatione Nepruni. Quæ ad ordines formarum disponendos nomine Plutonis appellat. Prometheum vero nimirum gradum his aliquanto inferiorem, qui formalem ordinem naturæ duntaxat rationali præsertim in hac vita distribuit. Denique tres Iouis filios, Asiæ, Europæ, & Africæ iudices, tria vult intelligi numina ad id maxima ministra Iouis atque Plutonis, vt formalis ordo iustitiæ in separatis a corpore animis explicatur. Mar. Fic. in Plat. Gorgia. chart. 1320.

Saturnus apud Platōnem significat supernam intelligentiam, in qua sit vniuersalis omnium lex atque providentia circa omnium essentias, & vitas, ordineque formarum. Mar. Fic. in Plat. Gorg. ch. 1320.

Saturno mundi moles tota, & cunctorum continuatio permanens dedicatur. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 32. c. 1456.

Saturnus terræ dominus non permiscetur in cælo. Saturnini, & melancholici in terra similiter. Mar. Fic. in Plat. Tim. capit. 40. chart. 1474.

Saturnum homines in greges custodiæ dæmonum commendasse pluribus modis exponitur. Vel (vt ait Timæus) diuinam mentem animas hominum in varios ordines ab initio diuississe stellarum animarum numerum comitantes. Alio modo ab omnibus initio, vel statim post diluuium rudiores homines diuina providentia Angelorum, siue dæmonum meliorum ministerio rexit, donec paulatim facti peritiores ipsi se regerent. Vel vt quotidie quicunque vitæ rationem eligunt ab alijs quodammodo segregatam, riteque educati fuerint, statim in contemplatiuum, beatumque Saturni regnum commigrare dicantur. Sed quatenus sub contemplationis officio in ritus varios discernuntur, eatenus, & in multos greges, secerni videantur, & alijs atque alijs pro vitæ similitudine inspirari nimirum, atque regi. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. c. 1498.

Saturnum in duodecimum cœli domo collocant, & Martem in sexta. Marsilius Ficinus in plotini Enn. sexta. libr. 3. capit. 3. chart. 1611.

Saturnus non frigiditate conglutinat, alioqui semen ab initio redderet generationi, & vitæ ineptum, sed virtute potius a circumferentia ad centrum omnia redigente. Mar. Fic. in Plat. En. 2. l. 3. cap. 6. ch. 1618.

Saturni radius si in frigida, & heca materia capitur ex accidenti tunc est frigidus, & siccus, sed & humore suo temperat caloris excessum, & conglutinandi virtute cohibet humoris effluxum. Mar. Fic. in Plotin. En. 2. libr. 3. capit. 6. chart. 1619.

Saturni reuolutiones solus sibi finxit Albumazar. Ioan. pic. Mir. in Astrol. l. 5. cap. 3. chart. 555.

Saturni natura propria corrumpendi esse videtur. Leo Hebr. de Amor. dial. 2. chart. 125.

Saturnus ex Opi tres liberos cæteris insigniores fertur habuisse, Plutonium, Neptunum, ac Iouem. Leo Hebr. de Amer. dial. 2. chart. 112.

Saturni ortus a poetis decantatus est, vt qui ex terra ac cælo procreatur. Leo Hebr. de Amor. dial. 2. ch. 110.

Saturnum Ioui insensum asserunt, quia qui in suis Natalibus Saturnum Ioue potentiores tortiti sunt, maxima incompona huius maleuoli planetæ dominio sortiuntur. Leo Hebr. de amor. dial. 2. ch. 113.

Saturnus celestem naturam animo, naturamque terrestrem corpore optime repræsentat. Leo Hebraeus de Amor. dialog. 2. chart. 111.

Satyrici viles sunt, quia insectantur vitia, laudant virtutem, & adolescentes ad speciem virtutis, & vitæ melioris dirigunt. Franciscus Patricius de Republica, libr. secundo, capit. 6. chart. 63.

Saxorum augmentum est ab anima terræ, ideo solum, quando hærent terræ crescunt. Mar. Fic. in Platonicæ Theolog. lib. 4. cap. 1. chart. 129.

Saxa non liquefcunt, quia terræ plurimum habent, & humorem non adeo pinguem habent, nec instar olei glutinosum. Marsilius Ficinus in Plotini En. secunda, libr. 1. cap. 6. chart. 1061.

Scalenus est triangulus vnum rectum angulum habens alterum duarum tertiarum, alterum vnius tertiæ. Ergo est pyramidis, octaedri, & icosaedri elementum, cum pyramis ex triangulis quatuor æquilateris constituitur, quorum quilibet in sex triangulos scalenos diuiditur, icosaedra figura ex viginti similiter. isocæles autem triangulus figuræ cubicæ elementum est. Alcinoi cap. 13. chart. 1953.

Scelus quoddam esse timebimus arma in bello prædata a domesticis ad templum deferre, nisi Deus aliud dicat. Plat. de rep. dial. 5. chart. 626.

Septici Philosophi a Piro Eliensi fluxerunt voluptatem nullâ esse simpliciter asserunt, sed pro diuersitate hominum,

minum, quod enim huic est voluptas, illi inuoluptuosum erit. Mar. Fic. de vo. cap. 16. ch. 1008.

Septicorum philosophorum mos erat nihil in alteru trā partem, aut affirmando, aut negando passis (vt aiunt) velis tendere, sed omnia considerare diligentissime, & omnibus, qui quicquam dogmatum afferrent, contradicere. Ioann. Franciscus Picus Mirandul. in exa. van. doct. gent. libr. 1. capit. 2. chart. 737.

Septicorum loci decem custodiebantur ad cohibendum assensum. Primus pertinebat ad animalium differentias. Secundus ab hominum diuersa natura, siue habitu diuersa sumebatur. Tertius excipiebatur a differentibus affectibus, siue preparationibus, quæ in sensorijs inueniebantur. Quartus a circumstantijs, & dispositionibus manabat. Quintus a positu rei vario, a loco, & locorum intercedente pendebat. Sextus a mixtione trahebatur. Septimum quantitas, & subiecti præparatio constituerebat. Octauus ex his, quæ sunt ad aliquid, siue relatione sumebatur. Noni frequentes, vel raræ aggressiones facere vocabulum. Decimum, variæ disciplinæ, diuersi mores, differentes leges, fabulosæ narrationes, opiniones, & coniecturæ philosophorum dissidentes constituerunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in exam vanit. doct. libr. 2. capit. 2. chart. 834.

Scitum Dei est lex, quam inexecrabilem esse asserimus ob inuitabilem causam, quam sanxit Deus anime mundi ad perpetuam rerum omnium gubernationem. Chalc. in Plat. Tim. chart. 39. terg.

Sciendi cupidi in vrbibus, & non ruri manere debent, nam arbores non docent, sed homines in vrbe. Plato in Phædro. chart. 309.

Sciens, scitum, scientia in mente prima sunt idem, nec ibi est accidens, & numerus ibi est, cum quo entia generat, & sic entia numerus antecedit. Plotinus Enn. 6. libr. 6. capitul. 15. chart. 687.

Scientes aliquid circa illud concordantes sunt, cuius concordie causa prima est ipsa rerum determinata natura, secunda, quod ipsa cognitionis iudiciaria eadem sunt apud omnes, tertia, quod in primis principijs intellectus est ad seipsum vnitus. Proc. in Alc. 1. c. 1924.

Sciens quicunque cognoscit ignorare deorum nomina, & deos ipsos. Mar. Fic. in Plat. Cratyl. ch. 1312.

Sciens omnis, qui scit essentiam suam, est rediens ad essentiam suam reditioe completa, quia scientia non est, nisi actio intelligentis, quia sciens, & scitum sunt res vna, quoniam scientia scientis essentiam suam est ex eo, & ad eum quia est scitum. Aristoteles de causis capit. 3. propositione 15. chart. 987.

Scientia, quæ in vniuersali accidunt.

Scientia omnis tria habet, subiectum, accidentia, & principium. Proclus in Euclidem libro secundo, capitul. secund. chart. 33.

Scientia nulla sua demonstrat principia. Proc. in Euclid. libr. 2. capit. 8. chart. 44.

Scientiæ tribus extremis continentur, subiecto, affectionibus, & causis, & in singulis est aliquid generale, aliquid speciale. Iacobus Carpentarius in 1. digress. de analytica methodo. char. 117.

Scientiæ singulæ, quæ particulares nominantur, demonstrat per causas in suo genere primas, sola vero Theologia per causas omnino primas, Iacobus Carpent. in Alcinoi cap. 6. chart. 173.

Scientiarum diuisio.

Scientiæ duplex modus, alius cum audit, vt discat, alius rursus, cum quæ scit, addiscit, ita vt repetat, & habeat vniuscuiusque scientiam, quam dudum possidet.

sed præptam non habuit cognitionem. Plat. in Thea. c. 130.

Scientiæ aliæ in actu rerum, aliæ in cognitione versantur. Plat. de regno. chart. 164.

Scientia, siue regia, siue ciuilis, siue œconomia, quoad principatum attinet vna est. Plat. de reg. ch. 165.

Scientiæ vniuersæ cognitionis diuisio duplex est alia præparatoria, alia iudicatoria. Plat. de reg. ch. 165.

Scientia alia purior alia, vt voluptas voluptate. Plato in philebo. chart. 237.

Scientia gregatim volant, aliæ seorsum, cum magis communes magis capaces sunt. Proclus in Euclidem libro primo capit. 4. chart. 5.

Scientia omnis duplex, alia circa immediatas propositiones versatur, alia circa ea, quæ ex illis ostenduntur. Procl. in Eucl. l. 3. cap. 1. com. 5. ch. 115.

Scientia ciuilis in duas partes diuiditur. Prior communibus, quibusdam rationibus habitus, & rationes voluntarias Menon reipublicæ gubernationem describit, & quænam sit vnus ad alteram partem ratio, & quæ ex his alterius gratia sit inuentum. Altera quo pacto habitus eiusmodi firmetur in animo, & qualis habitus sub quali collocat. Prior continet in libris scriptis ab Aristotele ad Nicomachum. Altera in Politicis, & in hoc Platōnis libro. Auer. in remp. Pl. tr. 2. c. 174. c. 3.

Scientia quid est.

Scientia quæ dicitur in dicitur, quod præstas animus rebus, quæ ferunt in se, easque sequatur, neque relinquat, neque præcurrat, & abiecto dicitur in fidam, & constantem ipsam nominare oportet. Plat. in Crat. ch. 83.

Scientiam sensum esse dixit Protagoras, nam dicebat hominem rerum omnium mensuram esse earum, quæ sunt, vt sunt, & earum quæ non sunt, vt non sunt. Plat. in Theæto. chart. 107.

Scientiam, & sensum idem esse impossibile est. Plato in Theæto. chart. 113.

Sciens aliquid potest non scire hoc, quod nouit, grauissima quaestio est. Plato in Theæto. ch. 114.

Scientia non est opinio, cum opinio sit, & vera, & falsa, at scientia vera est opinio. Plat. in Theæto. ch. 124.

Scientia vnaquæque veritatis est scientia. Plato in Charmenide. chart. 200.

Scientia vnaquæque singulorum, quæ apud nos sunt, scientia est. Plat. in parmenid. ch. 200.

Scientia circa ea, quæ discimus, partim est opificiaria, partim circa disciplinam ac educationem versatur. Plato in philebo. chart. 236.

Scientia, quæ est eorum, quæ nec fiunt, nec pereunt, sed secundum eadem, & similiter semper existunt, verior est scientia, & voluptas alia est alia sincerior. Permixtis ergo verissimis vtriusque partibus vitam maxime expectandum faciunt, videndum. Plat. in phil. ch. 239.

Scientia non est dux in ciuili actione, cum ex ipsa virtus non contingat. Sola igitur recta opinioe ciuiles viri videntes ciuitates, & reipublicas gubernant. Plato de virtutibus. chart. 510.

Scientia omnis si a iustitia, & reliqua virtute separatur, vana non sapientia apparet. Plat. in menex. c. 500.

Scientia disciplinæ ipsius est scientia, aut eius cuius scientiam censere oportet scientia quædam, & qualis quædam cuiusdam, & qualis cuiusdam scientia est. Plat. de republ. dialogo 4. chart. 611.

Scientia est omnium facultatum robustissima. Plato de Republ. dial. 5. chart. 629.

Scientia de eo, quod est, a natura est cognoscere, quod est id, quod est. Plat. de rep. dial. 5. char. 629.

Scientia est comprehensio animæ immutabilis ratio, vis comprehensiuua alicuius, vel quorundam ratione immutabilis, ratio vera in cogitatione immutabilis.

Tom. 3. Bbb 3 Speusip.

Speusip, de Platonis definitionibus. chart. 1963.
 Scientia est medicamentum perfectissimum. Plato in Atlantico. chart. 765.
 Scientia est donum Dei. Mercurius Trismegisti Pimander. capit. 10. chart. 1848.
 Scientia eorum, que sunt absque materia, idem est atque res ipsa. Plot. En. 5. l. 9. cap. 5. chart. 559.
 Scientiam vis bene, beateque viuendi principem esse? im peret ratio. Max. Tyr. ferm. 17. ch. 134.
 Scientia nil aliud est, quam stabilitas rationis ipsidem semper vestigijs hærentis, captantis primo cognatas quodammodo res, post distinguens quidquid in eis vide ret dissimile. Max. Tyr. ferm. 40. ch. 304.
 Scientia accommodatur altis, & sapientia sola perceptibilibus rebus, eiusmodi sunt Deus, & intellectus, quas ideas vocamus. Chal. Tim. Plat. ch. 68.
 Scientiæ propriè scientiæ appellantur, quæ de æternis, & per se existentibus, & semper eodem modo affectis pertractant. Syrianus in 12. metaphisicorum, vel in 13. secundum Latinos. ex cap. 2. chart. 6.
 Scientia est illustratio quædam ex intellectu dependens. Procl. in Alcibiade. 1. chart. 1924.
 Scientiæ veræ omnes filie sunt intellectus. Procl. in Alcibiade primo. chart. 1924.
 Scientiæ eiusdem est vni, & multis persuadere. Procl. in Alcibiade 1. chart. 1925.
 Scientia nulla reperitur scientiæ contraria. Proclus in Alcibiade 1. chart. 1925.
 Scientia non est summus cognitionis apex, sed super eam est intellectus non intellectum duntaxat ab anima separatum, sed ipsam quoque illustrationem anime illius insulam, de qua Aristoteles ait, intellectum esse, quo terminos cognoscimus, & post intellectum ipsam quoque anime existentiam, per quam vnum sumus, & sub qua vniuersa multitudo nostra suscitare fas est. Procl. in Alcib. 1. chart. 1922.
 Scientiam Plato plerisque in locis vniuersalium appellat cognitionem ipsam opponens sensus cognitioni, siue hic modus arte siue experientia fiat. Et vniuersalium cognitionem diuidit in eam, quæ causas, & eam quæ sine causa cognoscit, alteram scientiam appellat, alteram experientiam, & sic alicubi artibus scientiæ nomen attribuit, experientijs nequaquam. Et hanc scientiam, quam ab artibus distinguimus, diuidens vnam, suppositionis expertem vult esse, alteram ex suppositione scaturire, Et quæ suppositionis est expertis, vniuersorum cognoscendorum vim habere, ad bonum vsque scandere. Hæc vero, quæ definita sibi principia præstruit ad finem tendere, & sic ait Mathematicam a scientia deficere, ideo non expellit Plato a scientijs Mathematicam, sed ab vniuersa scientia, quæ supremam tenet sedem. Procl. in Eucl. 1. 1. cap. 10. ch. 18.
 Scientiæ est opus causarum notitia, tum enim scimus, cum causas cognoscimus. Proclus element. Theolog. propositione. 113. tergo.
 Scientia, & ars in anime parte rationali solum consistunt. Alcin. capit. 26. chart. 1957.
 Scientia, & scibile in rebus abstractis idem est, ideo multo magis intelligens, & intellectum vniuntur, & idem sunt in rebus à materia separatis. Priscian. in Theoph. de phant. & intell. cap. 19. chart. 1835.
 Scientia est ex multis intellectus facultas, meditatione acquisita, ad finem aliquem bonum ac vtilem. Philo. Iud. de cong. quær. erud. gratia. ch. 287.
 Scientiæ sunt puteus fundo, & sine carens, nam semper viget anima ad scientias, cum corporis vires marcescant, & longa ætate langueant, at in contemplationibus aliæ post alias oriuntur, vt nunquam earum sit finis. Phil. Iud. de somnijs. chart. 363.
 Scientia in rationibus rerum vniuersalibus reuera veratur. Mar. Fic. in Plat. Theol. 1. 8. cap. 2. ch. 186.

Scientias est actus vnus, siue habitus, actus inquam simplex simplicis formæ, indiuiduus indiuiduæ veritatis intuitus, subitum intelligentiæ lumen. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 8. cap. 4. ch. 192.
 Scientiam esse sensum Pythagoras cõset. cui Thales Milesius, Homerus, Epicarmus, Empedocles, Heraclitus, & Protagoras consentiunt. Marfil. Ficinus in Plat. Theæteto. chart. 1274.
 Scientia naturalis est de rebus non indiuiduis, sed de speciebus. Mar. Fic. in Plat. phil. lib. 1. cap. 20. ch. 1226.
 Scientiæ, quæ vtuntur manibus, dicuntur artes. Marfil. Fic. in Plat. phil. cap. 53. chart. 1267.
 Scientia non est eorum, quæ in motu sunt, ac aliter se habere possunt. Mar. Fic. in Plat. Theæt. ch. 1278.
 Scientiæ definitiones a sophistis septem adducebantur. Prima, scientiam esse singulas facultates, quæ discuntur. Secunda esse sensum. Tertia opinionem veram. Quarta opinionem veram cum sermonis prolatione. Quinta opinionem veram cum discursu per elementa. Sexta opinionem veram cum differentia imaginatione. Septima opinionem veram cum scientia differentiæ. Mar. Fic. in Plat. Theæt. ch. 1279.
 Scientia est diuinorum certa ratione comprehensio in mente residens, in rationem profluens, à Deo menti inserta, a dialectico præceptore in rationem Deo inspirate reducta, rationem in mentem dirigens, mentem cum diuinitate coniungens. Marfil. Fic. in Plat. Theæteto. chart. 1281.
 Scientia non est circa vmbas corporum, nec circa corpora, vel mathematica, sed in solo intellectu diuinorum. Mar. Fic. in Plat. Theæt. char. 1281.
 Scientiæ obiectum est ens. Marfil. Ficinus in Platon. sophista. chart. 1284.
 Scientiam superioribus, nobis opinionem veram, & paucissimis scientiam conuenire, sententia est Pythagoreorum, & Platoniorum. Marfil. Ficinus in Platon. Sophista. cap. 31. chart. 1289.
 Scientia in speciali rerum distinctione consistit. Mar. Fic. in Plat. Charmidem. char. 1306.
 Scientia est custos contra omnia vitia. Mar. Fic. in Platon. de repub. dialog. 8. char. 1413.
 Scientia est acquisita cognitio per discursum, ratio enim scitura aliquid, discursum reuocat ad insitas rationes, per quas dum res cognoscit, habere res scitas dicitur in se ipsa, imo Plotinus ait rationem per rationes innatas secundum potentiam esse omnia, & cum aliquam in actum exierit rationem, tunc animam ipsam euadere rationem, & hoc ipsum esse scire. Marfil. Ficinus in Priscianum in Theophrastum de phantasia, & intellectu cap. 19. chart. 1834.
 Scientiarum omnium vniuersalibus voluit Aristoteles descriptiones accomodari, & omnem contemplationem in rebus singulis abstractam ad hæc ipsa referri. Iac. Carp. in Alc. 2. digr. char. 204.
 Scientia omnis bona, & expetenda. Ioan. Franc. Pic. Mir. de studio phil. lib. 1. cap. 1. chart. 6.
 Scientia præstantior est illa, quæ rerum initia maxime efficiencia tradit, qualis est prima philosophia. Sebast. Fox. in Plat. phædonem. chart. 105.
 Scientia est habitus cognoscendi conclusiones, quæ ex iam dictis principijs deducuntur. Leo Hebræus de Amore dialog. 1. chart. 29.

Scientia, vt diuina, & speculatiua.

Scientia diuina non est, vt scientia intelligibilis, nec vt scientia animalis, vel anime, imo est supra scientiam intelligentiæ, & scientiam anime, quia est causans ipsas. Arist. de causis cap. 3. prop. 9. ch. 983.
 Scientia penes Deum, & potestas idem sunt, & quemadmodum, quod ab initio cognoscebat, & facere poterat, ita

ita quod cognoscit adhuc æque rescire potest. Athenago. de resur. cap. 1. ch. 1871.
 Scientiam firmam cui Deus dat, ei dat, & operari virtutes indefinenter, & asseruare eas tanquam in promptuario. Philo Iud. in leg. alleg. 1. 1. ch. 37.
 Scientiæ contemplatiuæ, quæ mores non corrigunt, similes sunt arboribus non facientibus fructus. Philo Iud. de agr. ch. 124.
 Scientiæ speculatrici ad agendum præparant, & iuuat, nec in alio differunt, quam quod actiuæ superioribus inferiunt, speculatiuæ illis artibus auctoritatem ac dominium præstant. Auerr. in Plato, de republica tract. secundo col. 2. ch. 184.
 Scientia Dei, qua Deus intus ideas contuetur, non ita ad nostram scientiam refertur, vt intuitu quodam re-cto hæc velut obiecta prima intueatur. Marfil. Fic. in Platon. Parm. cap. 29. ch. 1147.
 Scientia diuinorum intellectualis dici solet, Mathematicorū vero scientia rationalis potius appellatur. Mar. Fic. in Platon. philebo, c. 57. ch. 1268.
 Scientia in anima diuina non est ex notionibus genita, vt quæ est in anima, nec vt aliud in alio, vt formalis ratio in intellectu, nec entium, sed est ingenita, simplex, & essentialis virtus, ipsaque essentia, essentiaque suã aspicit, vt obiectum, atque est in primo ente scientia vera scientiarum omnium exemplar, & causa. Marfil. Fic. in Platon. Phæd. c. 12. ch. 1377.
 Scientia per affirmatiuum modum Dei propria est, qui & naturas ipsas, & naturarum causas comprehendit. Mar. Fic. in Plat. Apologia, ch. 1389.
 Scientiam Plato Deo tribuit, nobis opinionem. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. c. 7. ch. 1626.
 Scientia prima a Deo Adamo edocta fuit, a quo ad posteros transmissa est medio filiorum, & Mathusalem, qui per annos 240. vidit Adam, ab ipso eam capere potuit, & Noe, cum quo plus quingentis annis ante diluuium vixit communicare, qui posteris eam communicauit, & maxime Abrahamo, qui vixit ante Noe obitum plus quinquaginta annis. Aug. Steuc. de per. philo. lib. 1. c. 1. ch. 1. pag. 2.
 Scientiæ monumenta retinuerunt Chaldæi, Armæni, Babilonij, Assirij, Aegyptij in quorum terris res geste antiquorum sunt. August. Steuc. de perenni philosophia, lib. 1. cap. 1. ch. 1. ter.
 Scientia prima partim nata a prima hominum origine per omnes ætates deuoluta est ad posteros, partim ex multiplici rerum consideratione parta philosophiæ nomine semper celebris fuit. Augustinus Steuch. de perenni philo. l. 1. c. 1. c. 1.
 Scientiarum rerum verissimile est ab Adamo hominibus traditam esse. Augustinus Steuchus de perenni phil. libro prim. cap. 1. ch. 1.

Scientia, vt se habet ad opinionem, & vt actiua.

Scientiam habere, & habere opinionem hoc differt, quod qui scientiam habet, semper assequitur, qui re-ctam opinionem quandoque assequitur, quandoque non. Plato de virtute. c. 510.
 Scientia, & opinio re-cta non insunt natura. Plato de virtutib. chart. 510.
 Scientia est absque errore, opinio esse non potest absque errore. Pla. de rep. dia. 5. ch. 629.
 Scientia, & opinio, ambæ facultates sunt. Plato de repub. dialogo 5. char. 629.
 Scientia versatur in eo, quod est, ignorantia in eo, quod non est, in medio est opinio. Plato de republica dialogo 5. char. 629.
 Scientiæ circa intelligibilia, & opinionis circa sensibilia, intellectus ac sensus principia sunt. Alc. c. 4. c. 1947.
 Scientiæ voluptate carnali nihil est magis contrarium.

Philo Iud. Quod Deus sit immut. chart. 204.
 Scientia practica a contemplatiua differt, subiecto, & principijs, & sine: nam sunt practica subiectum res voluntariæ, & sine: quarum principium est voluntas, & electio, vt naturalis scientiæ natura principium, & res naturales subiectum, diuinæ scientiæ principium Deus subiectum res diuinæ: practica quoque finis est praxis, illarum autem scientia. Auerro. in Rempubl. Pla. tract. 3. col. 3. ch. 174.
 Scientia nullæ sunt contrariæ. Marfil. Fic. in Pla. Phil. lib. 1. capit. 14. ch. 1221.
 Scientia non est scientiæ contraria, quia mens à qua procedit, ad maxima, & minima æque se habet, & dum causam quærit, non sistit se in aliquo, dum causam eius indagare potest, in solo eo quod sine causa est, vt infinitum quietit. Infinita ergo est capacitas, quæ loco infinito repletur. Non sic sensus, maximum enim obiectum vim eius superat, minimum non percipitur & maximum impedit minimum. Marfil. Fic. in Pla. Philebo, lib. 1. cap. 14. ch. 1221.
 Scientia moralis, & ipsum bonum differunt, nam scientia moralis sufficit plerumque, vt habere eam appareant, bonum vero habere reuera omnes volūt. Mar. Fic. in Plat. Phil. 1. c. 8. ch. 1215.
 Scientiam à sapientia ita discernit D. Bernardus, vt illa ad intellectum, hæc ad affectum pertineat. Io. Fran. Picus Mirandulanus in examen vanitatis doct. gent. libr. primo, cap. 1. ch. 725.

Scientia, vt in nobis.

Scientia in nobis est ante natiuitatem. Plato in phædone. chart. 41.
 Scientia adepta est ab animabus nostris antequam corpori vniantur. Plato in phæd. ch. 42.
 Scientia fit ex memoria, & opinione quietem adepta. Plato in phædo. ch. 52.
 Scientiam inuenire summum quid est. Plato in Theæteto. chart. 106.
 Scientiam, qui adeptus est, ac in anime columbario concluderit, dicere conuenit ipsum didicisse aut inuenisse rem, cuius est hæc scientia, & ipsum scire hoc esse. Plato in Theæteto. ch. 130.
 Scientiam, qui tradit, docet, qui accepit discit, qui habet scit. Plato in Theæteto. ch. 130.
 Scientia non est sensus, nec vera opinio, neque cum vera opinione accedens. Plato in Theæt. ch. 135.
 Scientias commixtiones rerum esse dicimus. Plato in sophista. char. 154.
 Scientiæ præditus esse debet vir ciuilis. Plato de regno. charta 164.
 Scientiam consequi, maximum, & grauissimum est. Pla. de regno. chart. 180.
 Scientiæ bonum signum est alios docere posse. Plato in Alcibiadem primum. c. 343.
 Scientiæ possessio, si quis eam absque optimi cognitione adeptus est, raro prodesse potest, sæpe autem ob esse ei, qui possidet. Plato in Alc. secundo. ch. 355.
 Scientia eadem de iisdem, & futuris, & præteritis, & presentibus scit. Plato in lachete. ch. 397.
 Scientia non a multitudine iudicari debet, sed a perito illius scientiæ. Plato in lachete. chart. 390.
 Scientia consensus nunquam fieri potest ex his, cuius principium est id, quod non nouit, finis autem, & media ex eo, quod nouit, connexa sunt, vt in mathematicis. Plato de rep. dialo. 3. c. 656.
 Scientias ita discere debent alumni nostri, vt nihil imperfectum discant, & quod non illic (p tendat. quo oia peruenire oportet. Pla. de Rep. dial. 7. ch. 655.
 Scientiam nullam, nec disciplinam cum seruitute liberum hominem discere conuenit. Pl. de re. dia. 7. c. 658.
 Scientia

Scientia nulla potentioris commodum considerat, neque ipsi precipit, sed inferioris, & subditi sub seipso. Pla. de repub. dial. 1. c. 564.
 Scientia vacuus erit, qui obliuione plenus est. Plato de repub. dial. 6. ch. 533.
 Scientia præditi ab vno quodam superiore principio cognitionem suscipiunt vniuersam, intellectus enim eis principia tradit, at ignorantes à sensibus, ab imaginatione, ab opinione, ab ira, & concupiscentia principia sumunt, ideo ad seipsos discordes sunt. Proclus in Alc. primo. ch. 1924.
 Scientia per doctrinam philosophiæ, quæ reminiscentiâ præstat, acquiritur, dum ratio, quæ pennas olim abiicit, ad mentem conuersa reminiscendo iterum alas recuperat. Mar. Fic. in Pla. de virt. ch. 1133.
 Scientiæ modus debet sequi rerum modum. Marfil. Fic. in Plato. philebo. l. 1. c. 23. ch. 1229.
 Scientiâ, vel ars dari non potest, quo facta sit, nec ne res particularis, quæpiam, cognoscatur. Io. Pic. Miran. in Astrolog. l. 9. c. 2. ch. 661.
 Scientifica omnis notitia oritur à substantia illius, cuius est scientia. Gab. Bur. de ideis. l. 1. ch. 43.
 Scientia non arguit vnitatem vniuocam generis, sed analogam. Gab. Bur. de ente, & vno. l. 2. ch. 80. ter.
 Scientiarum adeptio non solum consistit in sedando passionum animi, & corporis, sed requiruntur sensationes rum externe, tum interne, & phantasmata species illas mouentia. Gabriel Buratellus de reminiscencia, libro quarto. char. 142.
 Scientiæ omnes, licet nobis deseruiant ad felicitatem consequendam, ac in absolutissimi boni notitiam famulentur, nihil adeo nos in eius notitiam ducit, vt sapientia. Gab. Bur. de ho. se. l. 6. c. 165.
 Scientiæ vacuus est homo obliuiosus. Iacobus Carpentarius in Alc. c. 1. c. 8.
 Scientiarum omnium cognitio difficillime quidem ab vno tantummodo viro potest acquiri. Leo Hebrg. de Amore. dialog. 1. c. 32.

Scientiæ proprietates.

Scientiæ omnes mala abijciunt, & bona assumunt. Plato de regno. ch. 188.
 Scientiæ neminem lædunt, vbi quis iam primas habet. Plato in philebo. ch. 239.
 Scientia nihil præstantius est, sed hæc semper vbiq̄ue est, dominatur, & voluptati, & reliquis omnibus. Plat. in Protag. char. 454.
 Scientiæ inopia peccant illi, qui circa voluptatum, & merorum electionem peccant. Pla. in prot. ch. 454.
 Scientiæ finis est agnoscere suam ignorantiam, solus enim Deus sapiens est, Phi. Iu. de mig. Abrahæ. ch. 264.
 Scientiæ arbor, est, radices aliquantulum amaras habere videtur, tamen fructus profert quam suauissimos. Marfil. Fic. in ep. l. 1. ch. 620.
 Scire est acceptam alicuius scientiam, habere, & non amittere. Plato in phædone. ch. 42.
 Scire prius oportet illum, ea, quæ docere vult, & inter se consentire, alioqui nesciunt. Pla. in Alc. 1. c. 339.
 Scire nihil semper Socrates profitebatur præterquam exiguam, quandam disciplinam rerum amatoriam. In hac se præstantem esse supra quoscunq̄, & superioris, & præsentis æui profitebatur. Plato in Theage. chart. 372.
 Scire quodammodo non potest, quæ quis nullo modo nouit, nam quod nouit scire, assensio nostra asseruit. Plato in Charmide. char. 385.
 Scientia boni, & mali si deficiat, omnes scientiæ inutiles sunt. Plato in Charmide. ch. 385.
 Scire est rem per causam cognoscere, ipsum, vnum cum nullam habeat causam, cognosci nequit. Marfil.

Ficinus in Plato. parmenide. cap. 78. ch. 1187.
 Scire vno modo, & ignorare alio non est inconueniens, vt habitu scire. actu ignorare. Marfilus Ficinus in Pl. Theæt. char. 1279.
 Scire non recte nequimus, opinari non recte possumus. Mar. Fic. in Plato. Timæum. c. 28. ch. 2472.
 Scire nostrum est quoddam reminisci. Gabriel Buratel. de reminiscencia. l. 4. ch. 133.
 Scita, & cognita, alia per se sciuntur, alia per accidens, & eorum, quæ cognoscuntur, per se sunt ideo, aliorum non. Gab. Bur. de ideis. l. 1. ch. 37. tergo.
 Scire nil aliud est, quam causam rei tenere. Iacob. Carp. in Alcinoi. capitu. primo. ch. 5.
 Scire alij volunt, vt sciant, & curiositas turpis est, alij, vt sciatur ipsi, & turpis vanitas est, alij, vt scientiam habeant venalem ad pecuniam, vel honores respicietes, & turpis quæstus est, alij, vt alios doceant, & charitas est, vel vt habeant quo dirigere mentem habeant, & prudentia est. Marc. Anton. Natta de immort. animi libro primo. chart. 5. tergo.
 Scire omnia Dei est, & cui ille dederit. M. Anton. Natt. de pulchro. l. 5. ch. 102.
 Scipio Ioue magistro ad rempublicam accedebat. Marfil. Fic. in Plato. de repub. dialo. 7. ch. 1409.
 Scipio Africanus anno 24 proconsul in Hispaniam missus est, Hannibal 26 anno imperator exercitus fuit Alexander Macedo 16. anno primam militiam exercuit, Megareses vicat, capta vrbe ciues omnes expulit, noues colonos induxit. Franciscus Patr. de regno. libr. tertio. cap. 3. char. 108. tergo.
 Scopum cuiusvis rei, qui ignorat, mentem, & intelligentiam circa illam rem habere non videtur. Plato de leg. dialogo. duodecimo. ch. 956.
 Scorpionem appellant, quia tunc frigore aer primo pungit. Marfilus Ficinus in Plotim Enn. secunda, libr. 3. capitul. 3. char. 1613.
 Scribendi orationes studio maxime tenentur viri ciuiles & hoc non est turpe, sed male scribere turpe est. Plat. in Phædro. char. 321.
 Scribere in aqua, prouerbum est. Pl. in phæ. c. 330.
 Scriptorum omnium præstantissima sunt ea, quæ de legibus composita sunt ad hoc, vt is, qui discit, melior fiat, si sane recte posita fuerint, alioqui frustra diuina, & admiranda lex menti, ac intelligentiæ nomen cognatum haberet, vt *vo mas* velut *vo os* appelletur. Plato de leg. dialo. 12. ch. 954.
 Scribendo, & loquendo legitimum terminum solus ille seruabit, qui prius in cogitando seruauerit, seruabit autem in cogitando, qui quæ vera pulchritudo est, & quæ non vera, cognouerit. Marfilus Ficinus in epist. libr. primo. char. 631.
 Scribere non est turpe, omnes enim id optant, vt ex scriptis apud posteros celebrentur, sed scribere male turpe est. Marfilus Ficinus in Plato. Phædro, capitulo trigesimoquarto. chart. 1383.
 Scriptorum discordia testimonium est falsitatis. Ioannes Picus Mirandulanus in Apologia. c. 144.
 Scriptores veteres gentium nulli extiterunt, qui non biberunt errorem alij plus, alij minus, nostri autem, qui instinctu diuino sacras literas tradidere, soli emaculati fuerunt mendacii. Ioannes Franciscus Picus Mi. de studio philo. libr. 2. cap. 3. ch. 31.
 Scriptor nemo tam est malus, ex quo, non possit aliquâ utilitatem referre, qui cum legit animo beneuolo. Ia. Carpent. in Alci. præfatione.
 Seipsum, qui non cognoscit, ridiculum est aliena considerare. Plato in phædro. ch. 309.
 Seipsum ac res suas cognoscere difficile est, vt Pythiæ scriptum monet. Pla. de leg. dia. 11. c. 936.
 Seipsum cognoscere simplicis est. Plotinus Enn. quinta, libr. ter. cap. 1. char. 496.

Seipsum vnumquodque experit, & sui est cum solum fibimet inquit, ad se vergere est intus permanere, at quod magnum sit, magis turpe sit. Plot. Enn. sexta, libr. 6. cap. 1. char. 672.
 Seipsum qui valde cognoscit, valde contemnit reputans quam nihili sit quidquid creatum est, qui autem seipsum spernit, eum qui est, cognoscit. Philo Iudæus de somn. chart. 367.
 Secula quatuor, ferrea, plumbea, argentea, & aurea, à Poetis decantata Plato transfudit in hominum ingenia, & quæ ingenia producit secundum illud, ita nominandum est, si aurea aureum, si ferrea ferreum. Mar. Fic. in ep. l. 1. ch. 944.
 Secundum se ipsum, & quæ seipsum, differunt etiâ apud Aristotelem; nam quod secundum seipsum alicui competit, potest ei non competere primo, quod quæ ipsum conuenit, præter id quod conuenit secundum seipsum etiam primo competit ei, & adæquatur. Proclus in Alcib. primo. char. 1928.
 Seueritatem iucunditate condire, & grauitatem comitati coniungere, magnum, & perdifficile videri potest Fran. Patr. de reg. l. 4. c. 3. ch. 153. ter.
 Securitas est virtus animi excessi, qui postquam præuidit, quæ per prudentiam præuideri possunt, liber est ab omni cura, & omni sollicitudine, & paratus labores omnes subire, ac dolores decori gratia perpeti, & mortem etiam appetere. Franciscus Patricius de reg. libro septimo. cap. 10. char. 1344. ter.
 Sedendo homines sapientiores fiunt hinc sella attribuitur doctoribus in gymnasijs, & in foro iudicibus. M. Ant. Nat. de pul. l. 6. ch. 133.
 Seditione in ciuitate orta non est optandum, vt perditis alteris, alteris victoribus pax fiat, sed vt amicitia, & pax ex reconciliatione fiat, & sic necessario contingat vt in externos hostes animum intendat. Plato dialo. 1. de legibus. chart. 787.
 Seditio est bellum, quod in ciuitate oritur. Plato dialo. primo. de legibus. char. 787.
 Seditio omnium bellorum grauissima est, & multo mitius est bellum, quo aduersus alienigenas vitur. Plat. dial. 1. de leg. char. 788.
 Seditio in graui vi fidus potior habendus est auro, & argento. Plato dia. 1. de leg. ch. 788.
 Seditio, qui agitantur, nullam requiem malorum habent. Plato ep. 7. ch. 990.
 Seditioibus maligna sunt conuiuia, & exercitationes, & si ad multa alia profunt ciuitatibus. Plato dialo. primo de legibus. chart. 791.
 Seditioes nunquam in ciuitate sedantur, nisi illi, qui superiores euaserunt, leges condant non magis ad voluptatem suam, quam eorum, qui succubuerunt spectates, & illis legibus vt cogant, & timore, & pudore. Timore, quia eo quod ipsis superiores sunt, vim suam ostendant. Pudore, eo quod voluptatibus superiores, apparent, & qui velint, ac possint magis legibus seruire, & ij qui superiores euaserunt inter ipsos eligere, & præferre debent viros optimos, & meliores, primum senes, & qui liberos, & vxores domi habent, & qui omnes possessionem satis iustam obtinent. Vt autem sint in ciuitate, quæ decem millia virorum continet, quinquaginta, satis est. Hi præcibus, & honoribus maxime accersendi sunt e domo, & vocati iusiurandū præsent iudicandi, & reddendi ius vniuersæ ciuitati, non plus victis, quam victoribus tribuendo. His peractis, si victores magis obediunt legibus, quam victi, omnia bene se habent, sin secus, nihil spei erit. Plato epistola septima. char. 990.
 Seditioem mouet incuria, & desidia eorum, qui ciuili societati præsent. Franciscus Patricius de republica; libro sexto, capitulo quinto. ch. 207.
 Selenitus lapis, idest lunaris, Lunæ figura corniculari fi-

milis, quædam sui mutatione lunarem sequitur motum. Procl. de sacri. & magia. ch. 1288.
 Semen in cornu proiectum, prouerbum de hominibus duris; nam vt semina in cornu proiecta non molliuntur igne, sic hi homines persuasionibus molliri non possunt. Plato de leg. dialo. 9. ch. 901.
 Semen ex quo fit homo, an ex mare solo, an etiam ex femina procedat, adhuc est lis inter philosophos, & ex quo fiat. Alij ex quatuor elementis, alij ex quatuor qualitatibus; ea consequentibus, & humoribus ex illis constitutis componunt. Alij ex sicca, humida, & spiritu, qui spiritus diuidebatur in naturales, & animales. Stoici introducebant habitum sem, Alchmeon cerebri partem esse semen putauit, Pythagoras optimi spumæ sanguinis esse voluit, & id, quod ex alimento superfluit, generationi seruat. Plato, & ante Hippon de fluxum cuiusdam medullæ. Alij ex carne, & adipe de riuat. Arist. semen esse statuit, quod in se ipso com mouere possit ad perficiendum tale quiddam, quale id est, a quo excernitur, & genituram spumam procedente, opere vocat, semen excrementum, idest reliquias elementi, & partem vtilis excrementi, & in decima particula problematum. in Alchmeonis sententiam proclius labi videtur. Epicurus a corpore, & ab anima simul euelli ait. Ioannes Franciscus Picus Miran. in exa. van. doc. gen. l. 1. c. 16. ch. 791.
 Semen iuxta Platonis opinionem prius est medulla semen, & idem videtur Hippocrates sensisse ad maris videlicet pudendum descendere, semen a medulla dorsali. Iacob. Carp. in Alc. c. 10. c. 385.
 Semina quæ terra a cælesti coniuge recipit, sunt rores, & pluuie. Leo Hebr. de Amo. dialo. 2. ch. 73.
 Semidei omnes geniti sunt, aut ex amore Dei erga formam, aut ex amore hominis erga deam. *αὐτὸ τοῦ εἶναι τῶν*. Plato in Cratyl. ch. 77.
 Seminales rationes, quæ animæ insunt, non sunt rationes, At si rationali discursu id egerit iam referretur. Nunquid, ergo in aliud quiddam, an potius in ea, quæ sunt in ipsa, verum si in ea, quæ in sunt, nihil opus est, rationis discursione, non enim hæc mouedo formabit, sed quod in ipsa continet rationes, id namq̄ potentius est, atque ad agendum in anima efficacius. Quamobrem secundum species efficit. Oportet igit, & animam ipsam ab intellectu accipientem species tradere, in intellectu enim eas animæ vniuersi largitur, anima vero intellectui proxima, ex se tradit animæ, quæ post ipsam sequitur, illustrans eam, atque formans. Hæc autem tanquam superioris ordine ducta, species facit. Plotinus Enn. 2. l. 3. c. 17. ch. 147.
 Seminales rationes, quæ animæ insunt, non sunt intelligentiæ, quoniam enim modo per intelligentias faciet ratio enim in materia facit, & quod naturaliter efficit nec intellectio est, nec visio; sed vis quædam materia agitatrix non cognoscens; sed tantum agens vt formam figuramque in aqua. Plotinus Enn. secunda, libro tert. cap. 17. char. 147.
 Seminales rationes tandiu in animæ intellectualis simu lachrum effluent, quandiu intellectus est, & anima, vt dum sol viget, omnia lumina ab eo profluunt. Plot. Enn. 2. libr. 3. cap. 18. c. 148.
 Seminaria vis est tota in qualibet particula seminis, in quot enim particulas semen diuiditur, totidem oriuntur animalia, quod maxime in piscium ouis apparet. Marfil. Fic. in Pla. Theo. l. 6. c. 10. ch. 167.
 Semen genitale communiter ex quarta digestionem superfluum, quasi medulla quædam membrum omnibus est infusum. Iniquitas complexionis, & humoris, & corporis lædere potest, vel virtutem spiritumque animalem ingenio feruientem, vel vitalem cordis animositate conuenientem, vel naturalem iecoris naturali concupiscentiæ obsequentem. In primo quidem deliramenta,

menta, vel obliuionem, vel hebetudinem procreat: in secundo ferocitatem, vel timiditatem, in tertio affectionem, vel morosam, difficilem, & tristem, vel dissolutam, & mollem. Marfilus Ficinus in Plat. Timæ. cap. 98. chart. 1483.

Seminali ratione sublata: res casu potius, quam natura contingeret. Marfilus Ficinus in Plot. Enn. 2. libr. 3. cap. 13. chart. 1635.

Semitonum appellat sonum tono minorem, quæ diassim vocant. Pythagorici, & distat quantum inter se distat. 243. 256. Macrob. in Som. Scip. l. 2. ch. 115.

Sempiternum, & semper viuens differunt, quia sempiternum ab altero factum non est, at mundus a patre semper viuens factus est, immortalis. Mercurius Trismeg. Pimand. cap. 8. char. 1854.

Sempiternum est, quod per omne tempus, & prius existit, & nunc est, nulli corruptioni obnoxium. Speusip. de Platonis definitionibus. ch. 1962.

Sempiternum quoque est pulchro cognatum, & natura sempiterna primum pulchrum est, & quæ ab ipsa sunt, omnia pulchra fiunt. Plotinus Enn. tertia libro, quinto, cap. 1. chart. 292.

Sempiternum est, quod ita se habet æternum, & semper ens, quod in naturam alteram non labitur, vitam quæ habet totam iam possidens, nec accipit quicquam, nec accepit, nec est accepturum, & sempiternitas est talis subiecti constitutio, ex eo, & in eo simul existens, & æuum, id est æternitas, subiectum vna cum eiusmodi constitutione ibi micante. Plotinus Ennea. 3. libro septimo, cap. quart. ch. 328.

Sempiternum esse non potest, nisi quoque natura ei insit, vt semper talis inueniatur, qualis nunc est. Plotinus En. 3. libr. 7. cap. 4. char. 328.

Sempiterni exempli quod ad similitudinem instituitur, habet perpetuatis similitudinem, & in æuo perpetuitas est. Chalc. in Tim. Plat. ch. 17. ter.

Sempiternum omne rotatum simul est. Proc. Elem. Theolog. propositione. 52. char. 14. tergo.

Sempiternum omne, vel secundum essentiam, vel secundum actionem totam simul essentiam, vel actionem habet præsentem sibi. Procl. Elem. Theo. pro. 51. c. 15.

Sempiternitas præexistit omnibus sempiternis, & omnibus temporalibus tempus præexistit. Procl. Elem. Theolo. propof. 53. ch. 15.

Sempiternitas omnis mensura est sempiternorum, & omne tempus eorum, quæ in tempore, & duæ hæ mensuræ tantum sunt vitæ, & motus in entibus. Pr. Elem. Theo. prop. 55. char. 15.

Sempiternitas coniungere temporalia impossibile est. Proc. Elem. Theo. prop. 56. ch. 15. ter.

Sempiternum omne ens est, non autem omne ens sempiternum. Proc. Elem. Theolog. propof. 87. ch. 24.

Sempiterni penitus omnis, & secundum essentiam, & secundum actionem, & eius, quod essentiam habet in tempore, medium est id, quod quadantenus est sempiternum, quadantenus autem tempore mensuratur. Proc. Elem. Theolog. prop. 106. ch. 283.

Sempiternum quadantenus omne, quadam etiam tenus temporarium, ens est simul, & generatio. Proc. Elem. Theo. propof. 107. char. 29.

Sempiternum omne primo, & essentiam habet, & actionem sempiternam. Procl. Element. Theologic. proposition. 104. chart. 28.

Sempiternum est quicquid proxime sit à Deo, & quicquid vlla ratione componitur, vt compositum dissolubile est, sed quatenus per diuinam voluntatem cõpõsita quædam cõstatur, vt in eis vnitas superet multitudinẽ, indissoluta seruari. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 37. c. 1462.

Sempiterna Deus ipse solus fecit, caduca per causas cælestes exequutus est. Marfilus Ficinus in Plat. Timæ. capitul. 65. char. 1477.

Sempiternitas simpliciter est, quasi genus aliquod perseverantiam seu vitam significans, principio, sineque carens, sub qua duæ sunt species, quarum prima est æuum, siue æternitas, quæ est vita, vel perseverantia infinita permanens simul tota. Secunda perpetuitas, siue ipsum tempus, scilicet perseverantia infinita per partes successione progrediens. Vnde (vt ait Procl. vtrunque mensura est, temporalium, & mobilium tempus, æternitas æternorum, sed tempus crebra repetitione, & quasi numerando metitur, æternitas vero semel adhibita, & coaptata mensurat. Marfil. Fic. in Plot. En. 3. l. 7. cap. 1. ch. 1721.

Senarius inter numeros lege naturæ aptissimus generationi est, nam post vnitatem primus occurrit perfectus constans partibus, è quibus conficitur, æ ternario binario, & vnitate. mas, & femina est compositus ex vtrisque viribus, nam masculus censetur numerus impar, par femina. Philo Iudæus de mundi opificio. charta. 2.

Senarius numerus perfectissimus est, & qui proprie ex partibus suis constat, vno, duobus, tribus. Marfil. Fic. in Plat. Philebo. l. 2. c. 2. ch. 1256.

Senarium numerum Pythagorici Spõsalem vocauerunt, quoniam in eius conceptu mas cum femina coit, scilicet impar cum pari. Secundus sponsalium 12. est, eo quod in eius conceptu ternarius cum quaternario se miscet, vbi vero par, & impar per media distant, congregari non videntur. Marfilus Ficinus in Plato. de republ. dialog. 8. cap. 4. ch. 1416.

Senarij perfectio velut dimidij refertur ad 12 tanquam ad totum. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. c. 4. ch. 1416.

Senarius ideo est perfectus, quia eius partes ordine positæ totum constituunt, & etiam quia cõstat ad vngue proportionem dupla, quam intra se proxime continet, hæc est quaternarij ad binarium, scilicet, 4 simulque, 2 sex. Marfilus Ficinus in Plato. de republica, dialogo octauo, cap. 4. char. 1416.

Senatus eligatur ex triginta duodenarijs, qui efficiunt, 360 idoneos ad distributiones, distributis enim quatuor partibus secundum nonagenarium ex singulis censibus proferant Senatores nonaginta, & qui primi secundi, & tertij census fuerint, prima, secunda, & tertija die, proferat quicunque velit, aliter mulctetur multa prout visum fuerit, quartus quarta proferat, & liber sit a multa, qui non voluerit proferre, deinde qui ex secundo ac primo censu non profert mulctetur, ita vt qui ex secundo censu est triplu primæ multæ persoluat, qui ex primo quadruplum qui ex tertio, & quarto impunis sit, si proferre nolit. Quinta die conscripta, & ob signata nomina ferant magistratus omnibus ciuibus conspicienda. Ex his quiuis vir rursus proferat, aut prima multa mulctetur, centum vero, & nonaginta vris ex vnoquoque censu delectis dimidium horum sorte probent, vt per annum sint hi Senatores. Pla. de leg. dialo. 6. c. 852.

Senatores plerisque, vt proprijs in rebus versentur, & res domesticas bene componant, necesse est plurimo tempore sinere. Proinde duodecimam ipsorum partem in duodecim menses distributam, vt vna vni mensi distribuatur, ad custodiam constituemus. Plato de leg. dialogo 6. chart. 853.

Senatores curam habeant, vt si quis aliunde veniat, siue ex ipsa ciuitate accedat, prompte ipsum admittant, & siue quis nunciare aliquid velit, siue percunctari ex his, quæ ciuitatem alijs ciuitatibus respondere conuenit, & ex his, quæ pro responsione afferuntur, si ipsa ex alijs quid percunctata sit. Sed, & nouationum gratia, quæ omnis generis semper oriri solent, in ciuitate pariat, iidem sint, vt maxime quidem non fiant. Si vero fiant, vt celerrime ciuitas sentiat, & curetur id, quod factum est. Quapropter hanc præsidẽ ciuitatis

tatis partem semper tum in conuentibus dominã esse oportet, tum in dissoluendis his facultatibus, quæ & secundum leges, & derepente accidunt ciuitati. Plato de legib. dialog. 6. ch. 853.

Senator in senatu auctor esse debet sententiarum reipublicæ conducibilem, etiam si parum iucundæ auditu fuerit, & alijs in concione adulationes relinquendo, contentus rebus vtilibus, increpans, admonens, castigans, non arroganter insanamque sed sobriam libertatem proferens. Phil. Iud. de Ioseph. c. 345.

Seneca duomillia versus recitauit, eodem ordine reddidit Mar. Fic. in Plat. Theo. l. 13. c. 3. c. 297.

Senem non decet coram iudicibus confictis adolescentulorũ more sermonibus apparere. Pl. in Apolo. c. 11.

Senes succentere non debent, quod moriantur. Plato in Critone. char. 24.

Senes natura odio habentur ab amore, iuuenes amantur. Plat. in Symp. ch. 292.

Seniores consulere decet, res enim magnas diiudicare possunt. Plato in Protagoram. char. 435.

Senes plurimi iuueniles voluptates desiderant, in memoriam reuocantes res veneras, & potationes ac cõuiuia, & alia quædam, quæ his herent, & indignantur velut magnis quibusdam rebus priuati, & qui tunc bene vixerint, nunc vere ne uiuant quidem. Quidam etiam familiarium in senectutem contumelias deplorant, & hanc senectutem celebrant quantum malorum sit causa. At omnes hi causam in senectutem referunt, quod non est verum, nã si hoc esset, omnibus senibus hæc eadem acciderent. Plat. de rep. dial. 1. ch. 558.

Senes iuxta sophoclis dictum a re venerea fugere debent, velut a rabioso quodam ac feroci domino profugus. Plato de rep. dialo. 1. ch. 558.

Senes postquam a venereis cupiditatibus infestari cessauerint, liberantur vt a dominis furentibus. Plato de republica, dialo. 1. ch. 558.

Senectutem, & iuuentutem mores mali non senectus grauant: nam si moderati, & faciles fuerint etiam senectus moderate grauis est, si minus, & senectus, & iuuentus grauis tali contingit. Plat. de re. di. 1. c. 558.

Senibus quantum alię corporis voluptates euanescent, tantum augetur sermonum cupiditates, & voluptates. Plat. de rep. dial. 1. c. 558.

Senex, qui non est moderatus facile senectutem cõpaupertate non tulit, nec qui non est moderatus cum diuitijs facilis sibi ipsi vnquam est. Pl. de rep. di. 1. c. 559.

Senes minus discere possunt, quam currere contra illud solonis, qui dicebat quod senescens quis multa discere possit. Pla. de rep. dia. 7. ch. 658.

Senes magis fide digni, quam iuuenes. Plat. in Ti. c. 730.

Senectus appellatur, & corrumpitur omne animal quũ radix triangulorum laxatur, eo quod multa certamina per multum tempus aduersus multa, ab ipsa decerata sunt, ea quidem, quæ de alimento ingressa sunt, non amplius in similitudinem sui ipsius secare potest, sed ipsa ab his, quæ extrinsecus ingressa sunt, facile diuiditur. Plat. in Tim. c. 757.

Senum affectus præ iuuenum affectibus in omnibus ciuitatibus, & vbi que longe optimi videntur. Plato de legib. dialog. 2. ch. 802.

Senes cantent cantilenam, quam decet diuinos viros canere. Pla. de leg. dialo. 2. ch. 802.

Senes erubescunt canere. Pla. de leg. dia. 2. ch. 805.

Senes a legiflatore sunt admonendi, ne iuuenes videant ipsos, aut audiant facientes, aut dicentes aliquid turpe. nam vbi impudenter se gerunt senes, ibi necesse est etiam iuuenes impudentissimos esse. excellens enim, & iuuenum simulque ipsorum eruditio, non in admonendo fita est, sed vt quis ea ipse per vitam facere videatur, quæ alius alium admonendo diceret. Plat. de leg. dialog. 5. ch. 839.

Seniorem seipso quiuis, & factis, & verbis reuereatur. Eum vero, qui viginti annorũ ætate præcedit, siue virũ, siue femina velut patrẽ, vel matrẽ vereas, & ab oĩ ætate, quæ ipsam parere potuit, sp̃ abstineat, in deorũ natalitiorum gratiam. Pla. de leg. dia. 9. ch. 913.

Senioribus a iunioribus verbera infligi turpe est, & a dijs odio habentur. Decet autem iuuenem a sene verberatum patienter, ita ferre, & honorem hunc sibi in senectutem ducere. Plato de leg. dialo. 9. c. 913.

Seniores non paulo preferendos esse iunioribus inter Deos, & homines, qui seruari ac feliciter viuere volunt. Pla. de leg. dial. 9. c. 913.

Senectus est decrementum vitæ tempore factum. Speu. de Plat. definit. ch. 1962.

Semen infusum matrici sex primis diebus lac euadit, nouem sequentibus sanguis, duodecim alijs caro, decem & octo reliquis figuratum, tunc anima creatur, & infunditur. Mar. Fic. in Plat. Theo. l. 18. c. 6. ch. 406.

Senes vt debent ouorum vitellis, & vino aliquantulum dulci, & plurimum odorifico, nam vitellus proprie cordis sanguinem, vinum præcipue spiritum recreat, aerem nocturnũ lethiferũ sibi putet, & eũ victum seruent, ex quo plurimum sanguinis sperent. Carnibus coctu facilissimis, & dięta vtantur, spiritum odoribus præsertim vini recreent, vigiliam, sitim in ediam vitet, laborem corporis, & animi, solitudinem, & mærorẽ. Mar. Fic. de vit. prod. l. 2. c. 8. ch. 516.

Senes sæpe vt debent medulla recentis adhuc calentis panis infuso maluatico vino cum puluere menthæ apposita stomacho, & sæpe ad odoratum adhibita, nam Democrito medulla hæc iã iã expiraturato retinuit spiritum. Mar. Fic. de vit. prod. l. 2. c. 8. c. 516.

Senes vt debent nucleis pineis: aptissimum enim est illorum nutrimentum, calidum enim, & pingue, & humidum est, & omnem leniet asperitatem, & quod mirum est, dum naturalem humorem auget, superfluum deficcatur, & putridum expurgat. Marfil. Fic. de vita. prod. lib. 2. cap. 8. char. 516.

Senes veneream rem fugere debent vbi ad septimum septenarium peruenerint, nam iuuenibus etiam plurimum vitæ detrahunt, Saturnus enim Veneri inimicissimus est, nam Venus non natis, sed nascituris consulit, nam & herbas producto semine ficcat. Mar. Fic. de vit. prod. l. 2. cap. 8. ch. 516.

Sembus lac humanum prodest, statim bibito comedat marathri dulcis modicum puluerem saccharo ritẽ cõfectum, & etiam prodest sanguis iuuenis sani. Marfil. Fic. de vit. prod. l. 2. c. 11. ch. 518.

Senes minus expositi sunt pesti, quia melancholici sunt, & melancholia minus apta est inflammationi, & putredini, & strictiores habent meatus. Marfil. Fic. in epidem. antidoto. c. 3. ch. 578.

Senex ne puerilis sit, recordetur se iuuenem fuisse. Mar. Fic. in epist. l. 3. char. 745.

Senescit nil citius gratia. Mar. Fic. in ep. l. 6. c. 828.

Senis animus, sedatis perturbationibus, quas secum affert iuuentus, segregatus a corpore diuina propius, & apertius inspicit. Mar. Fic. in Pla. de re. dia. 1. c. 1397.

Senes maxime decet habere rempublicam. Seba. Fox. in argum. in Rem. Plato. lib. 1.

Senes dulcius loquuntur, cum deposito iuuenili calore, & inanis gloriæ, quam sæpe ex sermonis obscuritate captamus, cupiditate veriora, & clariora loquimur. Augustinus Steuchus de perenni philosophia, libro 4. cap. 4. chart. 74. tergo.

Sensationi tria necessaria sunt, potentia, obiectum medium. Seb. Fox. in 6. Plato. de rep. ch. 264.

Sensilia sunt colores, voces, & similia. Plato. in Thegeto. chart. 109.

Sensibilia omnia sunt in anima per modum cause suæ propterea quæ anima est sicut causa exëplaris, & intellege

lige per animam virtutem agentem res sensibiles. Arist. de causis, cap. 3. prop. 14. ch. 987.

Sensibile omne, si per totum sentiri debet, diuisibile circa corpora fieri debet, & sic vis vegetalis, & atrix. Ratio vero, & intellectus corpori seipsa non tradunt, horum enim opus per instrumentum corporis non perfitur, & ideo separata. Plo. En. 4. l. 3. c. 9. c. 388.

Sensibile oculis impositum non efficit visionem, sed illuminari medium necessarium est, forsitan quoniam aer est tenebrosus, & res adnota proxime visui non videtur, quia affert quandam tum sui ipsius tum aeris umbram. Plo. En. 4. l. 5. c. 2. ch. 443.

Sensibile, & sensum intentiones nisi in vnum a quo confluunt, non possent animus differentias horum inter se iudicare, & hoc, vt centrum esse oportet, & sensus, vt linea à circumferentia ad centrū vsque protendat. Plot. En. 4. l. 7. c. 6. c. 461.

Sensibilia omnia non sunt existimanda exemplarium simulachra, nec animam ipsius animæ simulachrum, sed alteram alteri dignitate præstare, atque hic quoque esse, forsitan vero non, vt hic est, animam ipsam esse. Plot. En. 1. l. 9. c. 13. ch. 564.

Sensibile omne hoc mundo comprehenditur. Plo. Enn. 6. libr. 3. cap. 1. ch. 616.

Sensibili in mundo quæ proprie sunt, probabiliter reducuntur ad prima quinque. Primum genus sit substantia, secundum accidens, quod in substantia, tertium accidens, in quo substantia, quartum motus, quantum relatio. In primo quodam modo colliguntur materia forma, compositum, in secundo, quantitas, qualitas, figura, in tertio locus, tempus, in quarto actio passio, in quinto, quam plurima relationem significantia. Plo. En. 6. l. 3. cap. 3. ch. 618.

Sensibile ens, quod putamus magnum est paruum, & quod putamus paruum, est magnum. Plotin. Enn. 6. libr. 4. cap. 5. ch. 945.

Sensibilia duplicia, alia quædam prima, vt color, qualitates; alia secundum accidens, vt album, coloratum, sic sensus primorum primus, secundorum secundus. Alcinos, cap. 4. char. 1947.

Sensibilia fuge omnia, congesta enim sunt, & diuidua, & penitus mutabilia, ideoque sincera notitia teneri non possunt, ab his ad essentiam incorpoream te trāsfero. Procl. in Alcib. 1. ch. 1922.

Sensibile omne habet aduentum vnitatem, & per se ipsum est dispersum, & infinitate plenum. ideo bonum eius partibile est, & aduentum, & a semetipso distans, & diffidens, & in aliena sede residens. Procl. in Alcib. 1. char. 1922.

Sensibile sensu prius esse (vt ait Aristot.) falsum est, cum quæ ad aliquid sunt mutuam habeant coherentiam, & simul sint necesse. Georg. Gemist. de Plato. & Aristot. philoso. diff. cap. 6.

Sensibile ratio cognitiua in anima ipsa consistens est, & non iacens in corpore, est quidem vna, sed non, vt singularia, imo habens vnum in ipsum in se multa complectens, & vnicuique eorum accommodatum. Prisc. super Theophr. c. 4. c. 1803.

Sensibilia propria vniuersi cuiusque sensus vehementiorem inferunt actionem, communia vero remissiorem, illa tanquam proxima, & familiaria, hæc tanquam remotiora, ac forsitan communia tanquam præstantiora sensui non sunt eodem modo commensurata. Prisc. in Theophr. c. 9. ch. 1805.

Sensibilia omnia sunt, vel passiones, vel corporum differentiarum, qualitates enim sunt, atque quantitates, per quæ autem vnumquodque cognoscibile est, in ipso quoque consistit, videri potest alicui in passionibus, & differentijs corpus vniuersum consistere, sed reuera non solo sensu, imo ratione quoque opinatrice corpus cognosci solet. Prisc. in Theo. c. 41. c. 1820.

Sensibile quodlibet est non est, quia propter fluxum, & diuisibilitatem, & confusionem non vere sit. Mar. Fic. in Plat. Parm. c. 3. ch. 1153.

Sensibile nobis quoddam cum primo nobis occurrit, & fit sensus, ac memoria, ac reminiscencia, ac memoriam præcedentem concessu sequente componimus. Si consonant, vera est opinio, si dissonant, falsa. Mar. Fic. in Plato Theat. ch. 1279.

Sensibile aliquid extra mundum poni non potest, cum mundus sit vniuersum corpus, & sensibile. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 5. c. 8. ch. 1752.

Sensibile formæ non imprimuntur in anima. Plotinus existimat formam animæ sic impressam sortiri in obiecti sensibilis rationem. Itaque si in visu impressa fuerit forma cæli, quinque absurda sequi. Primo non oportebit oculum ad cælum vltra dirigere. Secundo non metiemur, quantum distat cælum ab oculo, imo, nec distare putabimus. Tertio non apparebit cælum oculo latius. Quarto non cælum videbimus sed hanc forsitan in nobis cæli formam. Quinto non discernemus rem sensui sic impositam. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 6. c. 1. ch. 1752.

Sensibile notionem in anima nuper acquisitam, vel editam, non sunt ipsa sensibilia. Mar. Fic. in Plot. Enn. 5. libr. 9. cap. 7. ch. 1770.

Sensibilis rei forma, quæ extensa est, non sufficit ad sensum, quoniam actus sentiendi fit subito simul totus circa totum, quod tunc comprehendere potest. Mar. Fic. in Priscianum super Theophrastum, capitulo primo, char. 1801.

Sensibilis actus fit per formam aliquam indiuiduam, & quia est actus intus permanens, fit per formam intimam, quæ appellatur ratio exemplaris ad sensibilia representanda, atque est essentialis animæ, & vna cum anima etiam per se viuit, nec solum est compositi, id est quamuis quodammodo communicet cum corpore, potest tamen a corpore separari, imo separata est, aliter non posset indiuidue agere. Mar. Fic. in Prisc. super Theophr. cap. 4. ch. 1803.

Sensibilia communia non solum cogitatione, sed sensu percipiuntur, & id quidem consequenter, at prima, & magis propria cognoscuntur, quia propter maiorem cognitionem efficacius mouent. Mar. Fic. in Prisc. in Theophr. cap. 11. ch. 1805.

Sensibilia omnia agunt aliquid in instrumentum sensus, sed calor, frigus, & similes qualitates, item sapes, & similes, quæ valde materiales sunt, passionem inferunt acriorem, forma vero, figura, & numerus, & motus, tanquam magis formales, leniorem afferunt passionem. Mar. Fic. in Priscianum in Theophrastum, capit. nono, char. 1805.

Sensibile omne afficit medium, & instrumentum per suam naturam, naturali quadam, & materiali quodammodo passione. Mar. Fic. in Priscianum in Theophrastum, cap. 28. ch. 1814.

Sensibile confert ad sensum non effluxu, sed actione. Mar. Fic. in Prisc. in Theo. cap. 29. ch. 1815.

Sensibile magis peruenit ad sensum, & magis sentitur quatuor ob causas. Primo quando obiectum ad hoc est efficacius. Secundo quando sensus est purior. Tertio quando medijs qualitas est vtrique conformior, adeo vt aptius ab obiecto in sensum traiciat actum. Quarto, si accesserit distantia minor. Mar. Fic. in Priscianum in Theophr. c. 31. ch. 1815.

Sensibile proprium est, quod vno sensu cognoscitur, commune vero quod pluribus, vt magnitudo visui, & tactu. Proprium propter maiorem cum sensu congruitatem primo sentitur, commune secundo. Mar. Fic. in Prisc. in Theo. cap. 45. ch. 182.

Sensibile ratio iudex semper permanet in anima, nec vnquam disperditur, sed aliquando propter instrumentorum

torum ineptitudinem vacat ab actu. Mar. Fic. in Prisc. in Theophr. cap. 45. ch. 182.

Sensibile rationes assimilatiuæ, sunt innatæ in sensu & imaginatione, illæ in sensu prouocantur ad actum ex passionibus instrumenti, in imaginatione vero ex actionibus sensuum. Phantasia vero inter sensum & rationem media in sensu est actio quædam. Mar. Fic. in Priscianum in Theophr. de phantasia & intel. capit. primo, char. 1824.

Sensitiua potentia aliud est, quam concupiscendi, & irascendi, & a sensu excitatur, & ex frequenti excitamento inclinationem propensionem acquirat, quæ tamen non est memoria. Mar. Fic. in Plotini Enn. 4. lib. tertio cap. 28. char. 1739.

Sensibile de re vnicuique ferre diuersum est arbitrium ob proprietatem indiuidui, & humorum diuersam temperiem, & sensibilis naturæ miræ incōstantiæ. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. lib. 5. cap. 2.

Sensibilia, quæ ideas participant, vt quædam numero solo, quædam specie, quædam genere, & quædam plusquam genere differunt, sic diuersimode ideas participant. Gab. Bur. de ideis lib. 1. ch. 41. ter.

Sensibilia facta sunt propter hominem, homo propter creatorem suum, nrentem opificem, mens propter genitorem & ipsum primum, & rursus cælum factum, fuit propter res sensibiles. Aug. Steuc. de peren. phil. lib. 2. cap. 4. ch. 38. ter.

Sensibilis cognitio, appetitus, ac amor bestiarum vniuerso generi in esse videtur. Leo Hæbreus de Amore dial. secundo, ch. 60.

Sensibilis cognitio nec rationalis, nec sensibilis appetitus, aut amor voluntarius, vlla ratione est nuncupandus. Leo Hæb. de am. dial. 2. ch. 61.

Sensitiua vnica virtus vnit omnia sentiendi organa, & vt omnes lineæ ad centrum terminantur in circulo, sic omnes virtutes sensitiuæ terminantur ad imaginatiuam, quæ refert ad memoriam seruantem ad vsum opportunum, quæ cogitatiua ad intellectum perducit. Arist. Theol. Aegyp. lib. 2. cap. 9. ch. 10.

Sensitiuum primum secundum propriam perficitur actionem, & motum suscipit a sensibilibus non passive, sed active. Priscianus in Theophrastum de phantasia & intellectu, cap. 5. ch. 1827.

Sensitiuæ omnes virtutes ad sensum communem reducuntur, ideo ait Moyses Aquæ, quæ sunt sub cælo, ad locum vnum congregantur. Io. Pic. Mir. in Heptap. libro 4. cap. 3. ch. 31.

Sensus quot sunt, & que habent.

Sensus omnes mortuus amisit. Plat. in Axiocho dial. spurio, char. 1015.

Sensum partes corporis habent, quæ cum brevis affectio in ipsas inciderit, alijs partibus circūcirca distribuunt idem facientes donec ad sapientem partem delatæ uim eius, quod illam induxit, denunciant, vt quæ circa visus & auditus partē est, quia in ipsis ignis & aeris maxima vis est. At cū contrarium firmum sit secundum nullum circulum progrediens, afficitur solum, & aliā partem non mouet ex vicinis. Quapropter quum partes aliæ alijs non distribuunt, prima affectio in ipsis immobilis in totum animal contingens efficit, vt id, quod affectū est, sensus sit exors, vt ossa & pili, & quæ cunque partes in nobis plurimum terræ habent. Plato in Timæo, char. 79.

Sensus vel mansueti sunt, cum obsequuntur rationi, vel immanueti, cum rationi obtemperare nolunt. Phil. Iud. de sacrifi. Abelis & Caini, ch. 97.

Sensu quæ comprehendantur, nihil est mundo absolutius. Phil. Iud. quod mund. sit incor. ch. 587.

Sensus externi sensibilibus nutriuntur, internus imagini-

bus sensibilibus. Mar. Fic. in Dionysii Arcopagita de diuinis nominib. char. 1102.

Sensus quatuor in vniuerso connumerantur. Primus in anima mundi, communis inquam sensus, & vnus, id est, imaginaria quædam virtus sic intelligentiam eius comitans, & formas particulares attingens, vt illa vniuersales extrinsecus, ideoque nullis indiget instrumentis, nec extra procedit vsquam, nec patitur. Secundus sensus est in animalibus spherarum, & stellarum communis certe, impartibilis que similiter, sed extra procedens. Tertius in particularibus animalibus vltra vim communem iam per instrumenta singula distributus, & extra se porrigens, atque a passione exoriens, sed desinens in iudicium. Quartum sensum Pythagorici plantis concedunt, imo sensus simulachrum & id quidem stupidum, nullum iam habens iudicium qualitatis, sed solum positum in passione voluptatis cuiusdam ac doloris. Primus sensus intellectum representat. Secundus intelligentiam. Tertius vim animalem. Quartus naturalem. Mar. Fic. in Pla. Ti. c. 26. c. 1450.

Sensus duplex, inferior quo non natura rei, vel qualitas vlla discernitur, sed affectio quædam tantum inde illata sentitur, qui & stupidus sensus est in dormiētibus & plantis conueniens, superiori vero, qui & naturam qualitatemque per sentit, animalium solummodo proprius. Mar. Fic. in Plotini Enn. 1. l. 4. capi. 2. char. 1569.

Sensus ratio, id est habitudo, respectus, vel proportio triplex. Vna in commixtione elementorum inter se, e quibus componitur instrumentum. Alia in ipsa instrumenti forma suum spectante sensibile. Alia his eminentior in anima spectante naturaliter ita sensibile hoc, ita illud, qua ratione duæ præcedentes in instrumento rationes, sunt. Omnes tres necessariz sunt in sentiendo. Prima vt, & anima remanet insolubilis. Reliquæ duobus dissoluuntur modis, morbo, & acerbioris rei sensibilis impetu. Mar. Fic. in Prisc. in Theo. c. 45. c. 1822.

Sensus veros omnes esse stoici putant, sed phantasias non omnes veras, sed plerasque falsas. Contra Epicurus omnes sensus, & omnes phantasias veras sanxit, sed opinionum alias veras, alias falsas. At si sensus deciperentur, quoad spectat ad intellectilia duntaxat, phantasia, & quo ad hæc, & quo ad sensum pertinet decipi posse existimatum est. Empedocles, & Heraclides a commensurationibus meatuum particulares fieri sensus maluerunt, tū cū vnūquodque proprio sensui aptatum fuerit. Arist. decipi sensum putauit, si circa cōe obiectū, & quod ex accidenti apponatur, non autē proprium sit, aut si maiori, quam opus sit, interstitio distet. Ioann. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 15. c. 786.

Sensus quid sunt, vt sunt, ad quid, & quid sensus est causa.

Sensus sunt visus, auditus, gustus, olfactus, tactus, perfricationes, ardores, voluptates, dolores, cupiditates, timores, & alij infiniti partim nominati, partim innominati. Plat. in Theat. ch. 19.

Sensuum consideratio fit per corpus. Pla. in Phæ. ch. 44.

Sensus non absurde dicitur affectio illa, quæ communiter contingit in anima, & corpore, vt communiter moueantur. Pla. in Phil. ch. 226.

Sensus appellatæ sunt commotiones, quæ extrinsecus per corpus ad animam transirent. Plat. in Tim. c. 740.

Sensu, quæ perficiuntur, sunt, & quotidie genita sunt non a seipsis, sed ab altero, est ergo quis horum factor qui ingenitus est, vt genitus antiquior sit, ab alio enim genita fluunt. Mer. Trif. Pim. c. 14. ch. 1857.

Sensus est animæ progressus, mentis motus, nunciatio animæ per corpus in formas hominum, a qua fit irrationalis vis per corpus nascens. Speusippus de Plato. definitionib. char. 1964.

Sensus mundanus receptaculum est omnium sensibiliū, & specierum, & disciplinarum; humanus vero ex memoria tenuitate, quod memor sit omnium, quas gesserit, rerum, vsque ad humanum tamen animal diuinitas descendendo peruenit. L. Apul. A. sclep. ch. 268.

Sensuum gratia vtuntur elementis, syllabisque, dictionibus, & scripturis, & sermonibus. Dionys. Areopag. de diu. nom. char. 1066.

Sensus ipsos si quis dixerit sapientiæ diuinæ vestigium, non aberrabit. Dionys. Areop. de diu. no. ch. 1103.

Sensus, intelligentiæ, & rationis diuina sapientia est causa. Dionys. Areop. de diu. nom. ch. 1104.

Sensus vel speciei vel impatiibilis corporis perceptio est. Plot. En. 1. lib. 1. cap. 2. char. 2.

Sensum dolorem esse non est dicendum, sed doloris perceptionem. Plot. En. 4. lib. 4. cap. 19. ch. 412.

Sensus est circa sensibilia perceptio in anima, vel animalis, perceptio inquam in virtute adherens corporibus qualitatem percipiēte, speciemque illorū sibi quodammodo figurante. Plot. En. 4. lib. 4. ca. 23. ch. 415.

Sensus per corporea instrumenta fiunt, & si anima est extra corpus, nullum sensibile perceptura est. Plotinus En. 4. lib. 4. cap. 23. ch. 416.

Sensus datus est solum propter corporis societatem, ideo vltus gratia dati sunt sensus. Plotin. En. 4. lib. quarto, capit. 2. char. 416.

Sensus est perceptio animæ per instrumenta similia rebus percipiendis. Plot. En. 4. li. 5. ca. 8. ch. 451.

Sensus si dicamus non tanquam formationes quasdam, fieri in anima vel impressiones, consequenter dicemus nec memoriam esse disciplinarum sensuumque cōseruationem, quasi figura quædam seruetur in animo, cū nec prius extrinsecus sit accepta. Aut dicendū est formas fieri in animo easdem que seruari, si modo memoris, aut si alterutrum negaueris, neque alterum admittere debes. At nos, qui neutrum cōcedimus, quisnam vtriusque modus sit, inuestigare compellimur; nam nec sensibilibus rei figuram in animo fieri dicimus, & animum figurare, nec memoriam esse fatemur impressæ aliquando permanentisque figure custodiam. Constat autem cum cernimus aliquid, illic nos aspice-re & visu attingere, vbi est ipsum visibile positū e con-spectu, quasi illic perceptio fiat, & anima extra prospiciat, quod indicat nullam in anima formam fieri, nec animam ex eo videre, quod faciat impressionem vt in cæca. Plot. En. 4. lib. 6. cap. 1. ch. 452.

Sensus rerum veritatem non habent, sed opinionē: quoniam conditio sensus in accipiēdo veratur. Vnde opinio dicitur ab accipiēdo nomen accepit. Plotin. En. 5. lib. 5. cap. 1. char. 521.

Sensus est passio corporis quibusdā extra positus, & pulsantibus varie eadem passione vsque ad animæ sedem commeante, quæ passio cum est lenis, appellatur voluptas; cum aspera, dolor. Chalcid. in Tim. Plat. ch. 45.

Sensus non sunt extra imaginationem, nec intelligentiæ quatenus animalis competunt; nec absque instrumentorum sensualem passione sunt sensus, sic & intelligentiæ non sunt absq; imaginatione, nisi analoga conditio sit. Porphy. de occasionib. ch. 1930.

Sensus est passio animæ per corpus primo nunciāns potentiam patientem. Alcin. cap. 4. ch. 1947.

Sensuum instrumenta a sensibilibus mota a simili sensibilibus passione quadam existunt Aristoteles: merito Theophrastus, quæ natura similitudo fiat inquit; absurdum enim esse videtur in sensuum instrumentis, & multo magis in ipsa anima vltam coloribus, liquoribus, siue saporibus, sonis, formis, siue figuris a similitudinem fieri. At igitur ipse quoque secundum species, rationesque absque materia eiusmodi similitudinē comparari. Prisc. in Theoph. ca. 1. ch. 1801.

Sensum sentiendi necesse est precedere passionem, quæ

fit in instrumento sentiendi: namque potestas non est omnino separata a corporibus, sed in ipsa animæ inclinatione, siue nutu ad sensuum instrumenta, suam sortitur essentiam, atque ad animalis exigitur complementum, nec absque instrumentis agere potest. Prisc. in Theoph. cap. 2. ch. 1802.

Sensuum instrumenta patiuntur a sensibilibus, non tanquam inanimata, sed corporis viuētis est passio. Quapropter nec totum est ibi passio, nec extrinsecus contingunt omnia, sed etiam secundum propriam actionem, nec mouetur prius, agit autem postea, imo neq; mouetur omnino, quia simul & agat, neq; tamē agit, nisi & moueatur. Talis in instrumentis motio similis est speciebus, quæ sentiuntur, vt quæ simul & ab illis, secundum quandam ad illa excitationem, vitalis apparitionis, siue impressionis instrumento insitē illata fuit, sed nōdum hæc est sensus, cum potius ipsa similitudo ad sentiēda in sensuum instrumentum sit passio quam actio. Prisc. in Theoph. cap. 3. ch. 1802.

Sensus principium, finem, & media sentiendæ rei indiuiduæ comprehendit, & actionem, & iudicium perfectum, & in præsentī momento simul totus existit, ac secundum speciem sensibilibus iam constituisse videtur. Quamobrem non absque passione aliqua instrumenti sensus efficitur, nec tamen hæc passio est sensus. Quo fit, vt aliquando patiamur & vigilantes, & dormientes, neque tamen persentiamus. Prisc. in Theophrast. cap. 3. char. 1803.

Sensus secundum actionem, & iudicium est, non autem secundum passionem: nam secundum rationem efficitur, passio in instrumento locatur. Prisc. in Theophrast. cap. 6. ch. 1804.

Sensus instrumentum cum sit corpus & partibile, nil prohibet ipsum per differētes eius partes plura simul, contrariaque habere: ratio eorum diuersitatem impartibilis diiudicat. Prisc. in Theoph. ca. 6. ch. 1804.

Sensus sit similis sentiēdis secundum species & rationes absque materia, cum ait Theophrastus, nos admittimus, vt non ab externis species inferatur, sed a rationibus intimis in vita secundum actum sensualem constituantur. Prisc. in Theoph. ca. 7. ch. 1804.

Sensus quoniam ad externa porrigitur illisque sit similis, merito potentia quædam cognominatur tanquam actus, & actiones ferens: in anima quidem secundum rationis actum assimilatio fit, sed in instrumento tum secundum passionem illatam e re sensibili, tum simul secundum vitalem actum, siue viuificam actionem. Prisc. in Theoph. cap. 7. ch. 1804.

Sensus vnus est in seipso, & ex se in quinque diuiditur ad sensibilia singula discernenda, & singulis quinque accommodata sunt instrumenta. nam materialē & instrumentalem partitionem præcedit formalis ipsa, & specialis partitio, & diuersitas in ventibus tanquam auctoritate freta maiore. Prisc. in Theoph. ca. 2. ch. 1806.

Sensus non fit in passione instrumenti, sed etiam in actione. Agit ergo, quod videt circa illud quod ab eo videtur, non illud alterans, vel aliquam afferens passionē, sed iudicarie circa illud agens. non enim tanquā corpus, sed tanquam aliquid vitale viuū agit, quæ cōmensuratio etiam interuallo coaptante indiget. Prisc. in Theoph. ca. 13. ch. 1807.

Sensus instrumentum in quibusdā sentiēdis cum rebus sentiēdis est cognatus. Lingua per humorem quandam gustat saporis humorem. Auditus aeream audit vocem per motum aeris in tus inclusi. non ita simile a simili patitur, sed quod est in potentia, ab eo quod est in actu, & in auditu aer non vt aer ab aere patitur, sed vt resonabile in potētia a resonabili quod est in actu. Prisc. in Theoph. cap. 34. ch. 1817.

Sensus in nobis nullus vnquam mouebitur, nisi ab ipso sensibili in nos perueniat aliquid, & nos sentimus nō ipsam

ipsam actionem a sensibili venientem, sed ipsum sensibile secundum actionem ab eo profectam. Quamobrem non medium persentimus, sed per quandā speciem actionis in medio editam, ipsum, quod hæc edit, obiectum. Prisc. in Theoph. cap. 37. ch. 1819.

Sensus instrumentum in medio contrarietatum consistere debet, alioquin fuisset passum, sed oportet esse iudex passionum. Prisc. in Theoph. cap. 41. ch. 1820.

Sensus medium in duo elementa constituitur, nam terra propter solidā proprietatem inepta est & ignis propter efficiam sui terminos extermiat: alienos, aer vero & aqua facile terminantur, & quodlibet introumittunt, leuique cum causa patiuntur, & facile formantur, ideo ad instrumenta sensuum apta sunt. Prisc. in Theoph. cap. 44. ch. 1822.

Sensus non secundum seipsum agere solet, sed in extensione quadam ad externa, & in habitu sine quadam ad sentiēda constat, quando vacat non habiturum secundum seipsum cōmensurationem actiuam, vel efficacem cōmensurationem tantum secundum potentiam habiturum, præexistit enim ipsa potentia, atque secundum seipsum consideratur. Prisc. in Theoph. cap. 49. char. 1824.

Sensus non proprie, sed translatione quadam materia est vel sicut materia dicitur. Prisc. in Theoph. de phant. & intel. cap. 4. ch. 1826.

Sensus est species quædam & dicitur, & secundum essentiam sensibilibus continet rationes, & alia ratione dicitur efficiam sui terminos extermiat: alienos, tum presentibus tum agentibus in eius instrumentum ad propria actionem. Prisc. in Theoph. de phant. & intel. cap. 4. ch. 1826.

Sensus vnusquisque magis est corporeus quatenus est diuisus. Prisc. in Theoph. ca. 4. ch. 1823.

Sensui, quod subiectum est generationi, & mutationi obnoxium, nunquam eodem statu manet. Phil. Iud. de mundi opificio. ch. 2.

Sensus idea figurate vocatur pluuiæ. Phil. Iud. in legal. lib. 1. ch. 30.

Sensus sunt arbores a Deo plantatē in homine inferiori, scilicet mūdo, cuius fructus sunt cogitatio, perceptio, cōiectura, meditatio, memoria, habitus, dispositio, artium species multifaræ, scientiæ cōfirmatæ, virtutis totius contemplationum conceptus indelebilis. Phil. Iud. de plantatione Noe. ch. 143.

Sensus intellectum alit. Philo Iudæus de plantatione Noe. ch. 152.

Sensus sunt vt bases, intellectus vt caput sensuum, ideo mens auro, sensus æri comparatur in struēdo taberna-culo a Mose. Phil. Iud. de vit. Moisis lib. 3. ch. 422.

Sensus impatiibilis est. Mar. Fic. in Plat. Theol. libro 7. cap. 4. ch. 175.

Sensus est aut animaduersio operationis illius attentionis, aut iudicium corporeæ passionis, & qualitatis excitatum ab attentiore illa animæ actione. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 7. cap. 6. ch. 178.

Sensus oblectamenta sunt vmbra diuini gaudii. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 8. ch. 415.

Sensus puri natura est esse cum corpore. Mar. Fic. in epist. lib. 2. ch. 690.

Sensus non magis viuūt, quam vita, per quam viuūt ipse, sed melius, atque deinceps. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 47. char. 1162.

Sensus primi affectus videntur non nihil interdum vel ad fortitudinem per iram & audāciam conferre, vel ad prudentiam per timorem, vel ad patientiam per dolorem, vel ad iustitiam, liberalitatemque per amorem, temperantiz vero semper impetus omnis opponitur, & cum in summa tranquillitate solum collocari possit, a quouis affectu vndique impeditur. Mar. Fic. in Plat. Charm. cap. 44. ch. 1307.

Sensus fuit in causa nostræ cognitionis: ideo per ea, quæ in corporibus præstantiora videmus, diuina iudicare sapie cōsueuimus. Per corporalium vires Dei potentiam, per ordinem, sapientiam, per vtilitatem, Dei bonitatem inuestigamus. Mar. Fic. in Plat. conuiu. ora. 2. cap. 4. char. 1325.

Sensus est perceptio corporeæ passionis in anima. Mar. Fic. in Plat. philebo. cap. 26. ch. 1263.

Sensuum instrumentum spiritus animalis natura solaris est & præcipue radiosus, præsertim in oculo, vbi per pupillam radius eius purior euolans cum externo lumine simili commiscetur in ea præsertim aeris parte, in quam intenditur per aspectum. Ibi igitur in vnā speciem coalescens cum hoc lumine, si quid attigerit, quod quodammodo resitat, quasi resilit prorsus in spiritum, atque ex hoc ad animā, suamque visui renouat passionē. Hic nocte cōpressus spiritus sui motus lenit, & mulcet, somniaque inde sequuntur exiguo motu exigua, multo, vel acriore multa, vehementiaque nascuntur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. ch. 1472.

Sensus est intelligentiæ vestigium. Mar. Fic. in Plotini En. 1. lib. 7. cap. 2. char. 1580.

Sensus, qui est cognitio infima, tantum prospicit extima. intellectus, qui est cognitio summa, inspicit tantum iatima. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 5. cap. 1. ch. 1763.

Sensus vt fiat, oportet instrumentū eius euadere simile sentiēdis, non in forma materiali, & naturali, sed in specie quadā, & ratione immateriali, ac solum representatiua. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. ca. 1. c. 1841.

Sensus instrumentū fit simile sentiēdis, quatenus & vt corpus ab eis afficitur, & vt viuū agit aliquid eis congruū. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. ca. 7. ch. 1804.

Sensus instrumentū quoniam est extensum, potest alia parte pati contrariū istud, alia illud, sed hæc inter se cōferre nequit. Anima vero tanquā indiuidua, si simpli contrariis patitur, patietur omnino per idem, quod est impossibile. Cum autem contraria simul percipit, non patitur ab eis, sed agit potius circa illa. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. cap. 8. ch. 1804.

Sensus instrumentū res externæ afficiunt suo modo materiali quadam affectione, sed vita præsens affectionē hanc in speciem immaterialem transfert, per quæ excitatur anima ad rationem proferendam congruam speciei. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. ca. 6. ch. 1804.

Sensus vnus infimus vnitatis suæ fecunditatem in sensus quinque se deriuat, quib. in corpore quinque accommodata sunt instrumenta. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. cap. 12. char. 1806.

Sensus est spiritualis, res sensibilibus materialis, ideo medio opus est quodam modo spirituali, quod inuicem illa conciliet; circa visum opus est diaphano, & lumine. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. ca. 16. ch. 1808.

Sensus, vt fiat, non est necessarium materiale quicquam, sed specialem potius actum quandam, siue speciem actionis admodum spiritalem e re sentiēda, ad instrumentum sensus peruenientem. mouetur enim sensus non a medio, sed per medium a sensibili. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. cap. 37. ch. 1818.

Sensus instrumentum nemo dixerit esse simplicem actum, nam instrumentum ex eo conducit ad sensum, quod sit ratione quadam harmonica temperatū, qua proportione dissoluta, sensus quoque disperditur, hæc autem in compositione consistit. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. cap. 45. char. 1821.

Sensus non est in portionibus segregatis ab elementis, quia nec simplicitatem habet, nec harmoniam. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. cap. 44. ch. 1821.

Sensus est in corpore simplici, non quia corpus, sed quia vitæ vicinum, & immixtum, non quia mixtū, sed quoniam ad harmoniam vitæ vicinum est redactū. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. cap. 44. ch. 1821.

Sensum Epicuro placuit esse potestatem, sensitiuum autem esse, quod ipse vocat *ἡσθησιμότητα*. Plato corporis & animæ communionem quo ad pertinet ad extranea sensum esse putauit potestatem animæ instrumentū corporis, ita vt ambo intermedia phantasia eorū, quæ sunt extra, captatrici fierent. Speusippus & Democritus sensum intellectiōnem incidētibz, quæ extrinsecus iacēt, rerū spectris simulachrisve fieri putauerūt. Io. Fr. Pic. Mir. in exa. van. doct. gent. li. 1. ca. 15. c. 786.

Sensus incertus est, quia homines de proprijs sensibus sepe ambigunt, & dubitant, an proprie senserint, an vere viderint, an vere audierint, quæ sibi videntur vel visa, vel audita. Nā & si actus hic reflexus dicatur, actus tamen sensus est, vel ipsiusmet, vel alterius, vnde si dubitat de ipsa sensatione, certus idcirco esse nō possit. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. lib. 5. cap. 2. ch. 1074.

Sensus incertus est auctoritate Theophrasti. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. lib. 5. cap. 6. ch. 1115.

Sensus est quadam cognitio. Iac. Carpentarius in Alc. defensione. ch. 208.

Sensus externi, quorum instrumenta apparent in corpore, dati sunt partim ad querendum alimentum, partim ad prouidendas externas iniurias, atque propulsandas. Iac. Carp. in Alc. cap. 10. ch. 296.

Sensibus omnibus quinque exterioribus quæ exponuntur sæpenumero, & bonæ reipsa sūt, & bonæ vere, pprieq; appellari consueuerūt. Leo Heb. de am. dial. 3. c. 133.

Sensus in quo est.

Sensus consistit in quadā commensuratione, & ea obiecta dicimus esse blanda, quæ contempta sunt sensibus. Priscian. in Theoph. cap. 49. ch. 1824.

Sensus nec inter bonā nec inter malā cēset, nā stulto malus, sapienti bonus est. Phil. Iud. in leg. alleg. li. 2. c. 48.

Sensum in dæmonibus, & dijs mūdānis posuerunt veteres. Mar. Fic. in Plat. parm. cap. 74. ch. 1187.

Sensus ex voluptate constat plurimum rerum consonantia in quo cum vna forma sit ex multis, oblectatio prouenit plena ex vna similiter forma, quæ congrue conficitur ex multis. Hinc fit vt audire diutius vnisonum rædeat, in quo sine vlla inæqualitate sentiat æqualitas. Fit insuper, vt dissonus offendat sonus, in quo in vnum, differentia non conspirant. Ideo multa per spicue discernuntur a sensu, & ab ipso quasi gustantur, vt multa, gustantur in quā, quia sic ferme ad vocē vt gustus ad saporū afficitur mixtionē, hinc propheticum illud. Dulciora melle ori meo eloq. tua Domine. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. ch. 1456.

Sensus vt differt ab alijs potentijs.

Sensus, & motus in hoc potissimum differūt, quia hic secundum materiā, ille secundum essentiam est, nihil autem vterque conuenire videtur, neque distinguuntur in hominibus ratione, intus animalibus sensus nūc vnitus est, in hominibus autem intelligētia. Mer. Trism. Pimand. cap. 9. ch. 1849.

Sensus considerat primo singularia, postea species & genera, intellectus primō vniuersalia, postea particularia. Arist. Theol. Aegypt. lib. 8. cap. 9. ch. 41.

Sensus externorum cognitionem habet, & cogitatio, & opinio. Plot. En. 5. lib. 3. cap. 1. ch. 496.

Sensus non est officium adducere rationem, sed indicia nobis differentia solū afferre. Plot. En. sexta lib. 3. cap. 18. char. 633.

Sensus circa corpora versatur, imaginatio circa corporū simulachra, phantasia circa singulas simulachrorum intentiones, intellectus circa singularum intentionum naturas communes, ac rationes penitus incorporeas. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 8. cap. 1. ch. 185.

Sensū nullū natura lōgius ab intelligētia se gregauit quā tactū. Mar. Fic. de stud. san. ruen. lib. 1. cap. 7. ch. 499.

Sensus nec seipsum nec intellectum nec intellectus obiecta cognoscit. Mar. Fic. in ep. lib. 2. ch. 676.

Sensus præstantior est in phantasia, quam externus, longè præstantior in mente quam in phantasia. Mar. Fic. in epistol. lib. 2. char. 715.

Sensus non trahunt ad corporum diuersam multitudinem cogitandam, mens ad incorporalium rerum simplicitatem. Mar. Fic. in Plat. phil. lib. 1. ca. 16. ch. 1222.

Sensus ad diuertitur ad exteriora, sic intellectus ad intima se conuertit. Marsilius Ficinus in Plato parm. cap. 34. char. 1151.

Sensu vt nihil supra sensibile intelligimus, sic intellectu nihil supra intelligibile quicquam. Marsilius Ficinus in Plot. En. 1. lib. 3. cap. 1. ch. 1566.

Sensus ab intellectu differt, ergo sensibile differt ab intelligibili, nam obiectorum diuersitas indicat diuersitatem potentiarum, & vt præstat intellectus sensui, & intelligibile præstat sensibili, est autem sensibile per se aliquid, quare per se intelligibile aliquid, illud vero est vniuersalis aliqua species, semper enim vniuersalis ratio intelligitur. Extant ergo intelligibiles, & communes rerum species, quæ ideæ sunt. Marsil. Fic. in Plat. phil. lib. 1. cap. 19. char. 1225.

Sensus toties mutatur iudicium, & sæpe iudicium quoties corporis dispositio mutatur. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. lib. 5. cap. 5. ch. 1105.

Sensu simplices colores deprehendi non possunt, cum elementorum simplicium colores non cognoscat sensus. Ioannes Franciscus Picus Mirand. in ex. van. doct. gent. lib. 5. cap. 5. ch. 1109.

Sensu ab imaginatione differt, nā si sensus per instrumenta, quæ affecta aut læsa non sint, interstitio iusto in se suscipit, verus est. Imaginatio vero vanā plurimum, & oberrans, ille præsentibus sensibilibus tantum sit, hæc abdicata etiam, & remota re sensibili munus obit. suū, & non modo quæ fuerit, sed quæ futura aut suspicatur aut cre dit, & quæ a partē natura gigni nō possunt. Io. Fr. Pic. Mir. de imagin. cap. 2. ch. 134.

Sensus vt communis, & vt humanus, differt à cæterorum animalium sensibus.

Sensus ipsi nobis communes sunt cum cæteris animalibus. L. Apul. de dogm. Plat. lib. 1. ch. 227. ter.

Sensibilia communia ait Aristoteles motu nos sentire, Theophrastus hoc dicit videri absurdum, si motu in notionem formæ deueniamus, oportet nos nō ita motu dicere communia nōsse, & principaliter motum, reliqua contingenter, consequentesque sentiamus, sed communia similiter nos omnia sentire motu quodā, id est in eo quod aliquo modo permutemur sentire. Priscian. in Theoph. cap. 46. ch. 1813.

Sensus communis sensuum omnium iudex est, qui sensus vnus cuiusque negotium, & ocium persentiscit. Priscian. in Theoph. ca. 47. ch. 1823.

Sensus communis actionem sensuū particularium non particulares animaduertit, cuius officium est omnium sensuum sensibilia comprehendere in eodem sine diuisione, dum per rationes agit inter se differentes. Quomobrem ipse iudex numero, quidē vnus, indiuiduūque consistit, censetur autem & diuisibilis esse, quatenus rationes differentes exercet. Priscian. in Theophrastum cap. 42. ch. 1824.

Sensus maxime necessarij sunt animalibus tactus & gustus tum ad conseruationem sui, tum ad aliorū generationem. Mar. Fic. in Plat. phil. lib. 1. cap. 32. ch. 1243.

Sensibus magis valent bruta quam homo. Marsil. Fic. in Plat. Theoz. ch. 1275.

Sensus cōmunis formaliter aliud est quam quinque sensus,

ideo sæpe sentimus & videmus aliqua, quæ non percipimus audiuisse vel vidisse, quia communis sensus & imaginatio interea aliorum vertitur. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. cap. 47. ch. 1823.

Sensu interiore duo insunt, receptio imaginis, & iudiciū de obiecta re per imaginem, dum recipit patitur, dum iudicat, agit. Iac. Carp. in Alc. cap. 4. ch. 31.

Sensus ut tactus, olfactus, visus, & auditus.

Sensus olfaciendi videndi, & audiendi cerebrum exhibet. Plat. in phæd. ch. 52.

Sensus non sunt auditus & visus, sed instrumenta sensus cōmuni sensui ministrantia, quasi quidam animalis iamitores & hostiarij, nūciautes domino sensibilia forinsecus occurrentia, quibus pulsantur externa sensoria. Synes. de som. ch. 1970.

Sensibus vti oportet non quomodocunque, sed ad optima quæque. Visus omnes colores & formas videre potest, sed videat, quæ luce, non tenebris digna sunt. Auris potest omnes voces recipere sed non eas, quæ cum turpitudine coniuuctæ sunt. Phil. Iud. de eo quod det. potiorib. insid. ch. 114.

Sensuum visa cum mentis iudicio vt plurimum commiscemus, vnde ad vnitatis ipsius, & diuine naturæ potētiam diffidentius quam decet conuertimur. Mar. Fic. in Plat. phil. lib. 1. cap. 16. ch. 1227.

de Sensu tactus fuit Arist. ambiguus, vt & ipse satis non innuat, nec declarent ipsum interpretes. Io. Fr. Picus Mirand. in ex. van. doct. gent. lib. 5. cap. 2. ch. 1077.

Sensuum omnium certissimus tactus habet, visus autem acerrimus, in quo magna animi vis cernitur. Fr. Pat. de reg. lib. 6. cap. 10. ch. 250. 151.

Sensus visus, atque auditus in homine non tantum ad corporis salutem, & incolumitatem, sed etiam ad mentis cognitionem insuper ordinantur. Leo Heb. de am. dial. 3. char. 184.

Sensus obiectum & ut sentit, & decipitur.

Sensum semper esse oportet his, quæ fiunt. Plato in Tim. char. 748.

Sensus quæcunque mouent, sunt idola, & variæ quædā admirationes, quæ vero sensuum organa subterfugiūt, ad pulchrum, & bonum pertinent. Mercur. Trismeg. Pimand. cap. 6. ch. 184.

Sensus & cognitio differunt. Mercur. Trismeg. Pimand. cap. 10. ch. 1848.

Sensus tanquam in vestibulis animæ excubantes rerum principium excipiunt, atque intro ad mentem transmittunt, quibus acceptis incēsa mens reliqua prospicit, & vsque ad consequentiam vel temporis, vel naturæ, vel legis, vel loci, uel dignitatis, uel potentiz profertur. Max. Tyr. serm. 18. ch. 118.

Sensus quæ materiali conditione cognoscit, eadem imaginatio immaterialius percipit. Proc. in Alc. l. c. 1920.

Sensus qui per instrumenta fit palam proposita, maxime est animalis, & si non prius est sensus, quam recurrat in primum, sensus autem sine medio factus animæ propinquior est & diuini. Syn. de somn. ch. 1970.

Sensus numerum & tempus minime percipit, hæc cogitatio rationalis agnoscit a sensibilibus rebus admonita. Priscian. in Theoph. cap. 9. ch. 1805.

Sensus instrumentum magis pulsatur a proprijs sensibilibus, a communibus uero remissius, ideo quilibet sensus sua percipere solet. Priscianus in Theophrastum cap. 11. charta 1806.

Sensus cognoscit cōmunia quasi per accidens, ab aīa vero, cognoscuntur, sed certe commune hoc sensibile cōsequenter fit notum sensui, nec sola cogitatione comprehenditur. Prisc. in Theoph. cap. 11. ch. 1806.

Sensus non tam sentit quam consentit, vt oculus tenebrosum, autis auditum, ex eo quod in his actio inhibetur in ipso conatu sensum ipsum iudicare, ipsis quod delicit, & deprehendere, quod distans & alienum est, quod ratio sibi innata huic minime congruat, interea sensus peruerse mouetur propter passionē a sensibili quodam illatam. Priscianus in Theophrastum, cap. 11. char. 1806.

Sensus perditur, vbi ratio soluitur. Priscian. in Theophrast. ca. 43. ch. 1821.

Sensus non absque corpore, intellectus vero a corpore separatus ad perfectionem suam ijs, quæ extra procedunt, non indiget. Priscian. in Theoph. de phantaf. & intell. cap. 9. char. 1830.

Sensu nihil sincerum percipitur. Philo Iudæus de mun. opific. charta 4.

Sensu propriū est dare, voluptatis vero serpentine fraudare ac decipere. Phil. Iud. in leg. alleg. li. 2. ch. 47.

Sensus præ senectute in operatione deficit, mentis oculus tunc cernit clarius fugatis nebulis iuuenilium vitiatorum. Mar. Fic. in Plat. Theol. 9. ca. 5. ch. 215.

Sensuum instrumenta nunquam actu eas qualitates habere debent, quas sensus est percepturus. Marsil. Fic. in Plat. Theol. li. 10. ca. 2. ch. 223.

Sensus nō habent formas veras, sed imagines, intellectus formas veras obtinet. Marsil. Fic. in Plato. Theologiæ lib. 15. cap. 16. char. 357.

Sensus solis corporeis & particularibus terminatur obiectis. Mar. Fic. in epist. li. 2. ch. 679.

Sensus præsentium duntaxat suauitate rerum mouetur, nec ex alijs rebus vllis, nisi corporeis voluptatem suscipiunt. Mar. Fic. de volup. ca. 13. ch. 1006.

Sensus exteriores corporis mutationes percipiunt, suas vero pceptiones nō percipiūt, neq; reseruant, id enim interioris est cogitationis officium, quæ non solum ad imagines corporū, sed & ad corporales conceptus se confert. Mar. Fic. in Plat. phil. li. 1. ca. 32. ch. 1243.

Sensibus qui seruit, est animal brutum, & ferum, atque multiplex. Mar. Fic. in Plat. phæd. ca. 2. ch. 1373.

Sensus vel peciem, vel corpus impatibile percipit: nam alij sensum accipere volunt incorporeas solum imagines, alij res quasdam corporeas quidē, tales tamen, vt vbi suscipiunt a sensu, modo sit recte iudicaturus, nec ipse interim patiantur, i. ex eo quod sunt, transmutent a sensu, nec sensus ab illis similiter patiatur. Marsilius Ficinus in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 2. ch. 1550.

Sensus in rebus percipiēdis externa rerū tātum videtur attingere, intellectus autē intima penetrat, ideo magis cū intelligibili ac diuino, quā sensus cū sensibili & caduco cōgruit. Mar. Fic. in Plo. En. 1. li. 8. ca. 1. c. 1581.

Sensibus plurimis percipitur magnitudo, & ea est non tam ipsa rei sensibilis efficacia, quam eiusdem diffusio quædam per multitudinem atque locum & hæc non primo quidē, sed p ipsam nobis qualitatē, & efficaciam innotescit, quo fit vt vbi minus patet qualitas, ibi quātitas delitescat. Mar. Fic. in Plo. En. 2. li. 3. c. 1. c. 1759.

Sensus solum cognoscit, quæ extra animam sunt. Marsil. Fic. in Plotini En. 5. li. 3. ca. 1. ch. 1759.

Sensus infimum gradum cognitionis tenet, intellectus summum. Mar. Fic. in Plot. En. 5. lib. 3. ca. 6. ch. 1760.

Sensus in cognoscendo rectam tenet lineam. Marsilius Ficinus in Plot. En. 5. lib. 3. cap. 6. ch. 1760.

Sensui quodammodo spectat numerus, & motus, & non solum ad cogitationem. Marsil. Ficinus in Priscianum in Theophr. cap. 9. ch. 1805.

Sensum sibi similem non reddunt res externæ, & multo minus rationale cogitationem, sed potentia sentienti se facit similem per rationem suarum productionū, multoque magis id ita cogitatio facit. Marsil. Ficinus in Prisc. in Theophr. cap. 10. ch. 1805.

Sensus in se sentit tantum, in imaginatione vero per-

sentit se sentire, Marfil. Ficinus in Plot. Enn. 6. libro secundo, cap. 22. char. 1776.

Sensus rem congruam, ac amicam & suauem iudicat, quando non innata cum aliquo congruit, alienam vero cum dissidet, dum interea instrumentum peruerse mouetur. Marfil. Ficinus in Priscian. in Theophrastum, cap. 11. char. 1806.

Sensus accidentia cognoscit, substantiam opinio, Marfil. Ficinus in Priscian. in Theophr. cap. 41. ch. 1820.

Sensus instrumentum oportet facillime moueri & formari, Mar. Fic. in Prisc. in Theophr. ca. 44. ch. 1821.

Sensus instrumento proportio duplex est, tum in actu sentiendi facta per congruentiam obiecti aduenientis, tum antiquior aliqua, id est affectio quædam huic instrumento naturaliter innata, ad hoc sensibile popus quæ ad illud conformis, (vt ita dixerim,) & propensa. Marfil. Fic. in Prisc. in Theophr. ca. 49. ch. 1824.

Sensus in instrumento consideramus efficaciam, & qualitatem, cum res sentienda efficaciam se adæquat, vt nec superet, nec deficiat, expeditur sentimus, quando congruit qualitate, hunc sensus sentiendi voluptate perfunditur. Marfil. Ficinus in Priscian. in Theophrastum, cap. 49. char. 1824.

Sensus profert rationes suas consequenter, quatenus ab externis passionibus incidunt in instrumento. Marfil. Ficinus in Priscianum in Theophrastum, de phantasia, & intel. cap. 17. char. 1833.

Sensus ibi varius, vbi repræsentat res aliter quam sunt. Ioannes Franciscus Picus Mirand. in exam. van. doct. gent. lib. 5. cap. 1. char. 1069.

Sensus quandoque decipitur, ita vt tu nunquam possis esse certus; nam si certus esse debes, ex omnibus certus esse debes; vniuersalis enim affirmatiua ex omnibus certis esse debet. Ioan. Fran. Picus Mirand. in exam. vanit. doct. gen. lib. 5. ca. 2. ch. 1074.

Sensus incertus est, quia cum proprie sentiunt, adhuc tamen quomodo sentiant? & qui nam? & quot sensus habeantur sub dubio versatur, qui tamen sensu ipso videntur: in secundo enim de anima cum Arist. de sensu præcipit hæret frequenter, & sibi videtur aduersus, adeo vt magnæ difficultates circumstent omnes eius interpretæ, vt ipsam a contradictione vendicent. Ioan. Fran. Pic. Mirand. in exam. vanit. doct. gent. lib. 5. cap. 2. char. 1075.

Sensus incertus est, quia posito sensu & consentiendi modo conformiter & amabiliter statuto, quantum attinet ad experimenta eorum, qui ex ipsis sensibus sensum indicant, adhuc tamen ratione sumpta, ex varia particularium sensuum natura, qui decursu etiam temporis variantur, æque varia rei sensibilis natura, variaque permutatione, & vario etiam vtriusque concursu ipsum sensus, & iudicium & iudicium redditur incertum, & sæpe fallax. Ioannes Fran. Picus Mirandulanus in exam. vanit. doct. gentium, libro 5. capitu. 2. char. 1077.

Sensus si aberrant, & imaginatio siue phantasia errabit. Ioannes Fran. Picus Mirand. in exam. van. doct. gen. lib. 5. cap. 5. charta 1115.

Sensus omnes cum interni tum externi in suis functionibus per lineam rectam proficiuntur, eo quod sint supra se reflexiui. Gab. Bur. de ani. natu. li. 3. ch. 98.

Sensus ex se falluntur, nisi mens adsit. Sebast. Foxius in Plat. phæd. char. 37.

Sensibus errorem nullum Plato tribuit circa obiecta propria, sed circa illa, quæ multis sensibus communia sunt. Seb. Fox. in 7. Plat. de rep. char. 300.

Sensus noster primo ex se, & per se obseruat ea, quæ prima & secunda sunt obiecta, quorum perceptio est illicitum belluis communis. deinde accedente rationis & cogitationis discursu ex secundorum & primorum sensibilibus comparatione, excitat notionem vniuer-

sam, cuius comprehensio hominis est propria. in concretis substantijs, quæ qualitativis illis affectæ sunt contra accidit: nam in illis ratio dominatur, sed non sine sensu: quoniam rerum substantias sensus proprie non percipit, sed hic ad eas excitat per sensibiles qualitates, quibus sunt affectæ. Iacobus Carpentarius in Alcinoi, cap. 4. char. 33.

Sensus vt rerum obiectarum essentiam non mutat, sed ab illa potius immutatur, sic nec intellectus intelligendo facit, quod vniuersale dicimus, sed hoc in communionem naturæ rerum singularium semper existit, etiã si a nemine adhuc re ipsa intelligatur. Iacob. Carp. in Alcinoi 2. digres. char. 207.

Sensus haud nouam quidem animis nostris cognitionem afferre, sed eos potius ad antiquam scientiam sibi recuperandam excitare videntur. Leo Hebræ. de Amore, dialog. 3. charta 350.

Sensus vt se habet ad sensibile, scientiam, & vt tractatur de sensu.

Sensus semper coincidit, & generatur cum sensibili. Plat. in Theæteto, char. 109.

Sensus prouocat intelligentiam, dum ea, quæ ad sensum, vna cum contrarijs suis incidunt, quæ vero hoc non faciunt, intelligentiam excitare negarem. Plato de republica, dialog. 7. char. 652.

Sensibus quæ exposita sunt, partim non prouocant intelligentiam ad considerationem, vt quæ satis a sensu iudicentur: partim illam considerare iubent velut sensus nihil sani faciunt, nam non prouocant, quæ ad contrarium sensum non simul egrediuntur, quæ vero egrediuntur velut prouocantia pono, postquam sensus nihilo magis hoc quam contrarium indicat, siue ex propinquo allatur siue eminens. Plato de republica, dialo. 7. charta 652.

Sensu quæ percipiuntur, opinione cum sensu comprehenduntur, ac fieri, & facta esse visa sunt. Plato in Timæo. charta 734.

Sensus comparari solet lineæ, & quod reliquum est in cognoscendo, circulo. Plot. En. 5. lib. 1. cap. 7. ch. 488.

Sensus non apprehendit res, sed imagines rerum, nã res foris manent. Plot. En. 5. lib. 5. cap. 1. ch. 520.

Sensus contemplationem a Iamblico sumere debemus, vbi de anima philosophatur, a quo Priscianus compendiose hæc conscripsit, desiderans formulam quamdam præscribere, circa singulos sensus contemplationis exatæ. Priscianus in Theophrastum capitu. 15. charta 1808.

Sensuum rationem determinat Theophrastus non esse in habitudine elementorum mutua, sed in proportione sensualem instrumentorum ad sentiendam. ego vero probabilis arbitror Theophrastum non in habitudine, vel proportione quapiam rationem sensualem principaliter collocare, sed in essentia vitali & iudice sensibilibus. Priscianus in Theophrastum, capitulo 45. charta 1822.

Sensuum ora dilatari, vt sensibilia fluminis exundantis more infundantur, graue est nullo repellente violentum impetum, nam tunc mens tantis undis obruta in profundum mergitur. Philo. Iudæ. de eo quod det. potioribus insid. char. 113.

Sensus & sensibile ita se habent inuicem, vt propter eorum consuetudinem & debilitatem sese prorsus penetrare non possint. Marfil. Fic. in ep. li. 2. ch. 712.

Sensus Plato organa sensuum appellat, nihilque sentire, sed per hæc quasi per meatus ab vna quadam animæ vi sentiri singula putat, quæ sensum communem vocat, in quem vndique e singulis corporis organis, vt ad centrum circuli e circumferentia variæ lineæ passionis influunt, colores per oculos, per aures soni,

per

per nares odores, sapores per linguam, & per totum corpus calor, frigus, humidum, sicum, graue, leue, molle, durum, leue, asperum, rarum, densum, acutum, & obtusum. Mar. Fic. in Plat. Theæteto, char. 1277.

Sensus communis oibus animantibus statim natus inest, præter quem est alia vis, quam phantasia opinionem, cogitationemque nominant, cuius officium est de ijs, quæ communis sensus per quinque organa sensit, iudicare, non quale solum sed quid sint, quod eorū vni quodque idem est secum, ab alio aliud, vnum seorsum, iuncta vero simul duo vel tria, similia, & dissimilia, bona, & mala ab vno in aliud ratiocinando percurrere, aliud cum alio applicare, & præterita & futura cum præsentibus comparare, qua vi essentiam, vnitatem, numerum, idem alterū, similitudinē, dissimilitudinē, pulchrū, turpe, bonū, malū, vtile, inutile, iudicamus. Quod iudicium cum non omnibus statim natis animantibus inest, sed longo post tempore, & non omnibus, sed quibusdam, separatam esse a communi sensu constat, hanc phantasia perfectam, & opinionem nunc cupat. At cum hæc non sufficiat ad necedendas vniuersales rationes, accedit cogitatio vniuersalis, cui accedit mens. Mar. Fic. in Plat. Theæt. ch. 1277.

Sensus antiqui peripatetici originem habere dixerunt, visum & auditum in summo capite, olfactum in medio, gustum & tactum in corde. Posteriores in corde vires sensuum posuerunt. Galenus cum Platonis in capite sensuum omnem radicem habere posuerunt, & apud Platonē visus in capite solo editur, auditus motionem, & affectionem ad iecur vsque protendit, gustus ad cor, olfactus ad vmbilicum, tactus per vniuersum editur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 63. ch. 1477.

Sensum Plotinus cum passione tribuit animali, sensum expertem passionis animæ, & anime rationis discursiones assignat, siue declinent ad sensum, siue surgant ad intellectū. Mar. Fic. in Plot. En. 1. li. 1. ca. 7. c. 1551.

Sensus nec est, nec habet sensibile, sed vertit se foras ad illud. Mar. Fic. in Plo. En. 1. lib. 4. cap. 9. ch. 1568.

Sensus ac imaginationis actus, cum mouet res sensibiles, instrumentum sensus, impartibilis est, & ideo nota substantiam animæ, in qua est, esse indiuisibilem, & ideo a corpore separatam vel separabilem. Mar. Fic. in Priscianum in Theophr. cap. 4. ch. 1803.

Sensus similitudo ad sensibile in instrumento fit imperfecta, perfecta vero in vita, sensus autē per rationis productionem. Marfil. Fic. in Priscian. super Theophrast. cap. 5. char. 1803.

Sensui innata ratio, vt excitatur ad præsentiam sensualem specierum, sic ipsa excitat potentiam cogitandi ad producendum rationem essentiam sensibilibus propter cognitionem qualitatam ad eam, cum qualitates eiusmodi percipiuntur a sensu. Mar. Fic. in Priscian. super Theophr. cap. 10. ch. 1805.

Sensum ad eundem pertinet de oppositis iudicare, vt auditus de voce & silentio, & si purum silentium sit, nō sensus exterior iudicat, sed interior per memoriam vocis, aduertens se in oppositum vocis incidisse, vt plurimum vero silentium non est purum, & tum conatur auditus circa obiectum debilissimum, & vix percipiēs quicquam silentium, dicitur deprehendere, quasi deprehendens quod ibi de voce reliquum deest. Marfil. Fic. in Priscian. in Theophr. cap. 11. ch. 1806.

Sensu in omni tres præcipue regulæ sunt a Iamblico traditæ firmiter tenendæ. Prima, aliquid fieri in instrumentum sensus, quod necesse est quodammodo illinc affici, quæ affectio tum passio est ab externis illa tamē, quia instrumentum hoc est corpus, tum actio in instrumento resultat, quia viuum, cuiusmodi quidem affectio quodammodo rei sentiendæ fit similis. Secunda, post hanc affectionem instrumenti quoquomodo viuentis fit species quædam ad modum spiritualior in

ipsa animalis vita, accommodatior iam ad sensum, etiam sensibili similis. Tertia, ad speciei huius præsentiam expurgatur ratio quædam rei sentiendæ prius in anima latens, quæ experrecta congruit speciei, & per hæc affectionem, & per affectionem sensibili foris posito, hæc experrectio, & congruitas communiter est sentire. Marfil. Ficinus in Priscian. in Theophrastum capitulo 15. charta 1808.

Sensum, & inter sensibile organum est medium aliquod, & id a principali sensibili mouetur & patitur, priusquam sensibile ad sensum vsque perueniat. Marfil. Ficinus in Priscian. super Theophr. cap. 24. ch. 1861.

Sensus a re sensibili mouetur, ab ea uero motione, quæ de sensus claritate prodit in eorum animis, quæ ex se moueri queant, animantium, motio quædam subortitur, quæ & memoria & phantasia vocari solet, memoria quidem eius, qui circa sensum est affectus. Phantasia eius rei sensibilis, qua sensus afficitur, & patitur, & qua tanquam vestigium quoddam inuritur in animis, & relinquitur. Quapropter ab Aristotele definitur, motus a sensu factus secundum actum. E qua motione oritur alia motio in animis nostris, quæ & cogitatio, & intellectus vocatur diuersis considerationibus. Nã qua rerū cogit & affingit imagines, cogitatio, qua uero quædam splendescit claritas, intellectus vocatur, a quibus notio, scientia, & ars constituitur. Ideo sensum & mentem iudicatoria statuunt sensum vice instrumenti, rationem vice artificis. Io. Fran. Pic. Mir. in exa. van. doct. gen. lib. 2. cap. 18. ch. 850.

Sensum vt fundamentum demonstrationis præstitit Aristoteles, vult enim, ne procedatur in infinitum, dari propositionem suapte natura claram, quæ ex inductione paratur, & singularia sensu corroganda præcipit. At si hæc via labefactetur, tota vno ictu machina corruet. Ioan. Fr. Picus Mirandul. in exa. van. doct. gen. lib. 5. cap. 1. ch. 1069.

Sensuum principium ponit Galenus in cerebro, Aristoteles in corde, ad Galeni sententiam accedit Plato in Timæo, sed sentiendi uim ad iecur vsque permeare. Seb. Fox. in Plat. phæd. ch. 107.

Sensuale iudicium non fit secundum passionem, nec rationalis excogitatio sed secundum actionem, & rationem partim. Ratio sensibilibus promittitur, quando in instrumenti passio in speciem iam perficitur, siue definit sensibili similem, atque ita ratio talis sensibili coaptatur. Quod si ad conueniens aliquid proportionem aliqua excitatur, nimirum ratio iudex sensibilibus qualitatam uim anime suscitatur sensibilibus essentiam cognitricem, familiariter sane propter familiaritatem quandam eiusmodi qualitatam ad essentiam ipsam, a qua procedunt. Prisc. in Theophr. ca. 10. char. 1805.

Sensualis ratio vna est in anima pro qualibet specie sensibilibus, omnium indiuiduorum repræsentatiua, repræsentat autem nobis tum hoc, tum illud, quatenus excitatur per speciem hanc vel illam effectam in vita propria corpori, & animali. Marfil. Ficinus in Priscian. super Theophr. cap. 4. ch. 1803.

Sensualis species, quæ fit in prima animalis vita, fit a ratione innata animæ tanquam a causa principali, fit & a vita, in qua est, tanquam instrumento, ad huius uero effectuum occasionem præbet passio quædam a sensibili in instrumentum sensus illata. Marfil. Ficinus in Priscian. super Theophr. cap. 7. ch. 1804.

Sentiendi vis ubi est, ibi est sentiendi actus, modo non desit spiritus, in quo siue passiones corporis exprimantur, siue imagines qualitatam effulgeant. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 15. cap. 7. ch. 344.

Sentiendæ rei similitudo perficitur in vita, quæ complet animal, a rationibusque dependet essentialibus in suspensa, secundum extensionem uero quandam ad corpus ipsa subsistit, & est quoque sensualis, & perfectio ac termi-

ac terminus animalis: in instrumento vero est imperfecta, & cum a passione miscetur, & actione, & passio quidem incidit ab externis, actio vero procedit a vita, & species est in animalis vita, iudicium, & cogitatio in ipso rationis actu. Priscianus in Theophrastum, capitul. quinto, chart. 1804.

Sentiendi iudicium, & cogitatio in ipso rationis actu est, species autem in animalis vita. Priscianus in Theophrastum, capit. 5. chart. 1804.

Sentiendi instrumentum diuisibile est, cum corpus sit, altera parte amarum, altera dulce persentire potest, quod in tactu manifeste patet. At ratio indiuidua contraria simul agere non prohibetur, pati vero secundum idem contraria est impossibile. Priscianus in Theophrastum, cap. 8. chart. 1805.

Sentiendum peruenit ad sensum non æque, sed prout vim habet ad agendum maiorem, vel minorem, & quatenus sensus instrumentum puritatem habet magis, & minus sinceram, & quantum medium magis, & minus est aptum ad actum inter obiectum, & sensum traiciendum, & secundum longius intervallum, aut brevius. Priscianus in Theophrastum, cap. 31. ch. 1816.

Sentiendæ rei nimius excessus soluit, aut perdit sensuum actionem. Priscianus in Theophrastum, cap. 49. ch. 1824.

Sentiendæ rei motio similis est obiectis, tum, quia ab illis est illata, tum quia actio huic motui continua, quando adhibetur a vita spiritus, ipse spiritus erga obiecta iam est excitatus, motio talis, quia est passio magis, & actio, & tempore, & loco diuisibilis, non habet naturam speciei, sed motionis, ideo non est sensus, quia indiuidue, & subito, & per speciem agens totum comprehendit obiectum, & hanc motionem non esse sensum apparet, quoniam alioquin quoties moueremur sentiremus, & vehementior motio non offenderet sensum. Mar. Fic. in Prisc. super Theophr. cap. 3. 1602.

Sentiens iam habet materialem speciem rei, quam sentit, repræsentatiuam, sed antequam habeat eam, oportet instrumentum sensus a sensibili moueri, & pati. Mar. Fic. in Prisc. Theophr. cap. 2. chart. 1812.

Sentienda res mouet quodammodo instrumentum sensus, id est spiritum quodammodo viuum. hæc motio compassio dicitur, quia spiritus corpus est, tum actio, quia spiritus est viuens, & efficacia vitæ illatæ passioni continuam ex se adhibet actionem. Marsilius Ficinus in Prisc. super Theophr. cap. 3. chart. 1802.

Sentiendi vis non est in potentia formabili ad externa, sed ad suos actus circa externa edendos. Mar. Ficinus in Prisc. super Theophr. cap. 7. chart. 1804.

Sentiendo, quod confert, non est materiale, sed spirituale. Mar. Ficinus in Prisc. in Theophr. cap. 27. ch. 1814.

Sentiens omne semper intercedit nescio quodammodo spirituale, quod per tam longum spatium agit in sensum, id est actus quidam specialis, atque specificus a specie rei, sentiendæ proueniens, siue hic intra nos fiat, ut in tactu, & gustu, siue extra nos, ut in visu, auditu, & olfactu, qui & virtute fit vitæ communis, cuius beneficiis cuncta ligante tam facile a rebus distantibus, & mouetur sensus, & corpus conforme patitur a conformi, quod per Magicen est compertum. Mar. Ficinus in Prisc. in Theophr. cap. 32. ch. 1816.

Sentiendi actus in omnibus sensibus peragitur specialis quodam actu, & ex specie sensuali per vitam intrinsecus resultante, quod est verum non modo in visu, auditu, & olfactu, sed etiam in gustu, & tactu. Mar. Ficinus in Prisc. in Theophr. cap. 40. chart. 1820.

Sentire per corpus aliquod oportet, & cum sentire sit percipere non intelligibilia, sed sensibilia tantum, oportet animam factam quodammodo continuam sensibilibus per quædam iam sibi familiaria communionem quandam ad hæc cognitionis, vel passionis inire, ideo per instrumenta corpora cognitio hæc fit. Plotinus

En. 4. libr. 5. cap. 1. char. 441.

Sentiendi vis consistit in compassione quadam, consensioneque mutua rerum, tanquam in eodem viuente manentium. Plo. En. 4. l. 5. c. 5. ch. 447.

Sentire est animam vtentem corpore percipere sensibilia. Plot. En. 4. l. 7. c. 8. ch. 462.

Sentire non cupimus, solum, sed cum suauitate sentire, & intelligere cum gaudio. Marsilius Ficinus in Plato Philebo, libr. 1. cap. 32. c. 1244.

Sentire non est hominis officium, sed quæ sentit, considerare. Marsil. Fic. in Pla. Cratyl. ch. 1312.

Sentire est in anima adhibere se ipsam, & expedire vim suam circa illa, ad quæ habet essentiam consentaneam, & naturaliter aptam. Marsilius Ficinus in Plotini En. 3. libro sexto, cap. 1. ch. 1717.

Sentire non est simpliciter cognoscere sensibilia, sed per passiones, siue impressiones quasdam factas, vel a rebus sentiendis prope animam, vel ab anima circa eas. Marsil. Fic. in Plo. En. 4. l. 4. cap. 23. c. 1744.

Sentire proprie est profere in actum ipsam rei sensibilibus rationem ad præsentiam speciei factæ in vita, quando res mouet sensibilis vnum sensus instrumentum. Marsil. Fic. in Prisc. super Theo. c. 4. c. 1803.

Sentimus in via cognitionis non per notitiam motus formam, sed e conuerso. Mar. Fic. in The. c. 46. c. 1822.

Sentire debemus vt pauci, loqui vt plures, nam nobis sentimus, loquimur alijs. Ioannes Picus Mirandulan. de vno, & ente, cap. 3. c. 243.

Sentiendi primus actus est ipsa anima sentiens, sic & intelligendi primus actus est anima in nobis intelligentis substantia. Iacobus Carpentarius in Alcinoi parte poste. digr. ch. 53.

Sentiendi prima facultas ab Aristotele in corde ponitur nec quicquam re ipsa sentiri priusquam eius imago ad cor peruenerit, instrumenta vero quæque sensuum, qui externi appellantur, in quibus obiectarum rerum imagines primum recipiuntur, indeque ad animam, quæ sola iudicandi vim habet, deferuntur, in nonnullis sita esse in capite, vt in aspectu, & auditu, in alijs, vt in gustu, & tactu, in corde. Vel potius in aspectu, & auditu vias, per quas rerum sensibilibus imagines deferuntur, primum ad cerebrum tendere, & hinc ad cor descendere, in gustu, & tactu vias quoque eiusmodi esse aliquas, sed has ab instrumentis ad cor recte ferri. Iac. Carp. in Alc. dig. 6. c. 392.

Sentiens cum aliquid patitur, eam passionem cognoscit, ideo sensui inest aliqua cognitio. Marcus Antonius Natta de pulchro. c. 5. c. 108. ter.

Separabilibus quicquid est in formis, est esse, & essentiali præcipua quadam, & æquali sorte, nec aliquid ibi accidens reperitur. Iamb. de myf. ch. 1874.

Separabiles substantiæ non conueniunt quodam genere in quo per differentias distinguuntur, sed se ipsis, & ordine graduum distinguuntur, quatenus per alios perfectionis gradus referuntur ad primum, atque vltimum. Iamb. de myf. ch. 1874.

Separata a materia alia prorsus separata sunt, alia per intelligentiam. Priscianus in Theophrastum de phantasia, & intellectu, cap. 16. ch. 1832.

Separatarum rerum alia sunt penitus indiuidua, alia cum explicatione quadam, alia inter hæc mediæ. Sic & intellectus primo gradu separatus est, qui secundum actum dicitur intellectus, secundo intellectus secundum potentiam designatus, & participatus ab anima atque ipsa rationalis anima. Prisc. in Theophr. de phant. & intellectu, cap. 16. ch. 1833.

Sepeliatur nemo cum illis, qui se ipsos occiderunt, sed seorsum sepeliantur, & non imponentur sepulchris columbarum, nec nomina inscribantur, ne ipsorum sepulchra indicentur. Plato de leg. dial. 9. c. 910.

Septenarium numerum religionibus aptissimum diuinus

Pythagoras prodidit. L. Apul. de mundo, char. 283.

Septenarius virgini tribuitur, ideo Pallas vocatur, quia vt ab vno patre nata perhibet, ita septenarius ab unitate tantum procedit. Macro. in som. Scip. li. 1. ch. 31.

Septenarius multiplicatus in seipsum facit ætatem proprie perfectam. Macro. in som. Scip. li. 1. ch. 43.

Septimo numero natura dedit nec gigni nec gignere, ideo Victorie virgini tribuunt, & Pythagorici vniuersitatis huius Imperatori. Philo. Iud. de m. opif. ch. 15.

Septenario ætates metimur. Philo. Iudæus de mundi opificio, char. 16.

Septenario natura gaudet, Septem sunt erraticæ stellæ. Vrsa septem stellis complectitur. Singulis septimanis lunæ mutationes fiunt, & quæcunque in aere mutationes operatur: Humana omnia, quæ diuinius principii cælitus sibi contrahunt, iuxta septenarium salubriter mouentur. Infantum septimum mensis salutaris partus: Septimo anno homo rationem perfectam habet. Secundo septennio ad potentiam progignendi sui similem peruenit. Tertio finis est augendi. Animæ bruta pars septifariam diuiditur in quinque sensus, vocis instrumentum, & genitalium vim suis membris insitâ. Corporis motus septenarius est, sex pro ratione membrorum, septimus in orberis. Septem interiora viscera, stomachus, cor, lien, iecur, pulmo, renes gemini. Septem membra corporis: caput, ceruix, pectus, manus, venter, inguen, pedes. Septem foramina habet principalis pars hominis; oculos duos, duas aures, naresque, & os. Septem sunt excrementa; lachryma, mucus, salua, genitura, & quæ per duas cloacas corporis fluunt, & sudor totius corporis. In morbis septimus dies maxime indicat. Menstrua in fœminis protenduntur vsque ad septem dies. In Grammatica vocales septem. In Musica perfectissimum instrumentorum lyra septem chordis constat. Tonorum septem sunt discrimina; iucutus, grauis, circumflexus, asper, tenuis, longus, breuis. Septenarius nec gignit nec gignitur; ideo Virgini in suis fabulis Pythagorici sine matre nata assignauerunt. Ideo septimum diem Deus a suo opere quietere fecit, quod intelligendum, quod tunc Deus mortalia genera cessat fingere, cum incipit diuina. Philo. Iud. in legis alleg. lib. 1. char. 28.

Septenarius est prima radix proportionis sesquiterciæ, quia componitur ex quatuor & tribus inter quæ est prima proportio sesquitercia. Marsilius Ficinus in Plot. de repub. dial. 8. cap. 3. char. 1415.

Septenarius significat virtutem animæ per septem Planetarum sphaeras elementa rectorum. Marsil. Fic. in Plato. Timæum, cap. 33. ch. 1460.

Sepulchris columnæ imponebantur & nomina inscribantur. Plat. de legib. dial. 9. char. 910.

Sepulchra sint in locis nulla parte cultis, quos enim locos terra, quæ hominibus alimenti mater est ex natura fertiles esse vult, his neque viuens neque mortuus quisquam aliquæ ex nobis viuentibus priuare debet. Ager non effodiatur altior aggestus quam vt sit quinque vitorum opus, quod in quinque diebus perficitur, lapidæ vero colunæ imponantur non maiores, quam vt mortui encomia vitæ suscipiant, quæ quatuor heroicis versibus sint comprehensa. Propositiones non longiori tempore intus fiant, quam vt mortuus, & reuera mortuus declaratur. Fuerit tertia die ad monumentum elatio ferre moderata. Plato de legibus, dialogo 12. charta 954.

Sepulcræ sumptus non sit maior in ijs, qui maximi census sunt, quam quinque minis, in secundi census tres minæ, in tertij duæ, in quarti vna. Plato de legibus, dialogo 12. char. 955.

Sepulcræ modus a Socrate pro amicorum voluntate relinquatur. Plato in Phædone, char. 61.

Serenitas est aer purgatus caligine, & perspicue sincerus.

Series omnis vniuersorum in imparticipabilem causam, & principium refertur, omnia vero participabilia ab vno dependent omnium principio. Proclus elementa Theol. prop. 1. 10. char. 27.

Sermones quos dii habent, non possunt maius malum perpeti. Plat. in phædone, char. 49.

Sermo ipse est Pan: nam vt verus est & falsus, sic Pan est & homo & hircus. Pla. in Cratyl. ch. 82.

Sermonis essentia est nominum complicatio. Plato in Theæteto, char. 132.

Sermo nunquam efficitur ex nominibus, sed nec ex verbis absque nominibus dum continenter dicuntur, ut currit, ambulat, amat, vel leo, homo, ceruus: nam nullam actionem, nec actionis impeditioem significat: nec eius, quod est, nec eius quod non est, essentiam, sed si quis verbis nomina admisceat, fit sermo. Plato in sophista, char. 158.

Sermo ex nomine & verbo constat. Pla. in soph. ch. 158.

Sermo necessarius est alicuius sermo. Pla. in soph. ch. 159.

Sermo alius verus, alius falsus. Pla. in soph. ch. 159.

Sermo verus dicit ea, quæ sunt, vt sunt. Pla. in soph. ch. 159.

Sermo falsus dicit ea, quæ non sunt, alia ab ijs, quæ sunt. Pla. in soph. ch. 159.

Sermo si animum auditoris ad inuentionem paratorem fecerit, etiam prolixus laudandus, & prolixitatem non ægre ferre, si breuior, eodem modo. Pla. de reg. ch. 178.

Sermonum in nobis affectio quædam immortalis, & non senescens est, & qui primum ipsam adolescens gustauit gaudens, vt sapientiæ quendam thesaurum, adeptus in voluptate velut numine correptus fuerit, & omnem sermonem libens mouet, nunc in alteram partem deuoluens, & in vnum commiscens, nunc rursus in vnum reuoluens, & diuidens, & in multam difficultatem primum quidem, & maxime seipsum deiciens, deinde proximum quemque nec patri parcens, nec matri, nec alii cuiquam audienti, & fere, nec alijs animantibus nedum hominibus, nam nulli barbarorum parcit, si interpretem habere potest. Plato in philebo, charta 218.

Sermo, qui scribitur non potest se tueri: sed qui in anima discens scribitur cum scientia potens est defendere se ipsum, nouitque & dicere, & tacere apud quos oportet. Plat. in phædone, ch. 330.

Sermo de bonis potius habendus est quam de malis. Plato in Timæum, ch. 760.

Sermones de hominibus etiam mortuis non conquiescunt, ideo ipsorum curam habendam esse oportet, cum futuri temporis curam gerere debeamus. Plato Dionysio cap. 2. char. 976.

Sermonibus sacris, & priscis semper credendum est, qui animam immortalem esse nobis significant. Plato episto. 7. char. 989.

Sermones ex comparatione inter se, velut purpuram & aurum, melius discerni experimur. Plato de consilio dando, dial. spurio, char. 1023.

Sermo religiosissimus multorum interuentu venientium, præsentiaque violari non debet, tractatumque tota numinis maiestate plenissimum irreligiosæ mentis est multorum conscientiam publicare. Merca. Trifmeg. Asclepius, cap. 1. char. 1858.

Sermo religiosus multorum interuentu, & præsentia violatur, nec licet tractatus religiosus multorum conscientiam publicare. L. Apulei Asclepius, ch. 255.

Sermo, qui est in prolatione, ad sermonem animæ comparatus, diuisus est, ita qui in anima ad superiorem diuisus est ipse interpres: nam qui in voce est, imitatio est eius, qui est in anima, & qui in anima eius, qui in superiori manet. Plot. En. 1. lib. 2. ca. 3. ch. 13.

Sermo quidem existens tantus est, sed qua ratione sermo est, non est quantum, vim enim significandi habet, vt no-

vt nomen, & verbum, materia vero eius est aer, vt nominis, & verbi, ex quibus sermo componitur. At verberatio ipsa potius est sermo, nec simpliciter verberatio, sed figuratio quædam facta sicut formans, actioque potius significatrix. Motum vtique, & verberationem huiusmodi rectius aliquis actionem asseuerabit. Plot. Ep. 6. lib. 1. cap. 5. chart. 760.

Sermones tanto magis oblectant, quam contentus, quantum cibi magis, quam odoris non cibi natura secundis sine nutriunt, odor vero, vt odor adulterinum est ne gotium, & exigam vim gerit nutriendi. Max. Tyrius sermo ite 12. chart. 95.

Sermo si utilitate vacuus est, non est laudandus. Maxim. Tyrius sermon. 15. chart. 116.

Sermoni talem voluptatem concedo, quam virtus non repellat, sed potius secum, vt pedilequam ducat. Max. Tyr. sermon. 15. chart. 119.

Sermo est effluxus a cogitatione per os vna cum literata voce. Alcibiades. 4. chart. 1947.

Sermonibus qui præfecturus est recte, is non debet ipse victoriam captare, neque certare cum ijs, de quibus iudicium futurum est, & Elos sophista quidam ait, arbitror ludorum Olympiorum meliores esse si Elicorum nemo certaret. Plut. quæst. Plat. chart. 673.

Sermonis probati duæ sunt partes, doctrina, & veritas. Phil. Iudæ. in leg. alleg. lib. 2. ch. 54.

Sermoni Dei hoc est proprium, vt quando animam ad se aduocat, gelu excitat in omnibus rebus terrenis, corporeis, & sensibilibus, ideo dicitur, tanquam pruna super terram. Philo Iudæus in legis allegoriam. libro secundo. chart. 60.

Sermo sacer est pater virtuti studentium. Philo Iudæ. de migratione Abrahami. chart. 254.

Sermo homini datus est munus pulcherrimum, primo datus pro telo, secundo ad tegenda probra, tertio ad vitam prouidendam, estque proprius hominis, est munimentum, indumentum, armatura, & ars. Philo Iudæ. de somnijs. chart. 771.

Sermo castus, putridæ mentis est signum. Marfil. Ficin. in epist. lib. prim. chart. 661.

Sermonis rectus vsus tam optimus est, quam necessarius vsus alimentorum. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum. cap. 75. chart. 147. tergo.

Sermo omnis reprobat, qui vilissima, & absque delectu refert, & agit hominem perturbatum. Mar. Ficin. in Plat. de repub. dialog. 3. chart. 1400.

Sermo humanus, quo homo cæteris animantibus præstat, ante ciuilem societatem non fuit distinctus. Fran. Pat. de repub. lib. 1. cap. 3. chart. 14.

Sermonis breuitas pro laude habetur in regibus principibus, & omnibus hominibus, qui alijs præfunt, & maximis rebus occupati sunt. Fran. Patricius de reg. lib. 2. capit. 11. chart. 78.

Sermo omnis ab hominibus institutus est, & nihil in eius significatione naturale est, nisi quatenus in ipsa vocabulorum significatione instituta, naturæ rerum, quibus illa imponantur, ratio quoad fieri potest habenda est. Iac. Carp. in Alci digress. 4. ch. 348.

Serpentes erant duo in duobus motibus, qui dum alter in alterum emittebat vaporem, omnes equites, qui il lac transirent, cadebant mortui, cuius causa cum Philippus Rex nesciret à Socrate edoctus fuit, qui turrim altam edificari iussit, & super eam speculum de calibe posuit, & in eo inspicens vidit supradictos serpentes, quos cum interempti fuissent, libere il lac transitus factus est. Arist. de causis propr. elem. chart. 565.

Serpens ille antiquus, & veneficus subterreantem voluptate subindicare interpres. Phi. Iud. de mundi opi. c. 25.

Seruari non potest, qui alicui multitudini aduersatur, & multa iniusta, & præter leges fieri prohibeat, sed quæ iusta p iusto pugnat, si vel modico tempore seruari ve-

lit, oportet vt priuatas res curet, non publicas. Plato in Apologia. chart. 18.

Seruatore esse in omnibus operibus conuenientem cogitare oportet, velut in animali anima, & caput maxime sunt. Plato de legib. dialo. 12. ch. 956.

Seruatur vnumquodque ab origine sua, & perficitur. Mar. Fic. in Pla. Theol. 9. c. 2. ch. 203.

Seruare, qui debent, non sint ex eadem patria, & inter se quoad fieri potest maxime sint dissentientes. Plato de legib. dialo. 6. char. 862.

Seruitus improbat, non cum quis habet accedendi ad malum licentiam, sed vbi ad ipsum sui bonum accedere nequit, tractus ad bonum alterius. Plotinus. En. 6. lib. 8. cap. 4. char. 717.

Seruiens seruo seruus est miserimus, at qui seruit domino omnium, quodammodo fit omnium dominus. Marfil. Ficin. in epist. 1. 4. ch. 776.

Serui, & domini nunquam fieri amici, nec viles, & graues æqualibus in honoribus constituti. Plato de legibus dialogo 6. chart. 853.

Seruos vnius linguæ multos ciuitates, quæ habuerunt, multa mala ab ipsis contigerunt. Plato de legibus, dialogo 6. chart. 862.

Seruis non colludendum est, siue fœminæ, siue mares sint, nam multi dum admodum stolide cum seruis colludunt, & illis, vt subditi sint, & sibi ipsis ad imperandum difficiliorem vitam efficere solent. Plato de legib. dialogo 6. ch. 862.

Seruos alere debemus recte non solum illorum gratia, sed plus nostri ipsorum rationem habentes. Plato de legib. dialogo 6. ch. 862.

Seruos, ita educare debemus, vt neque contumelia seruos afficiamus, & vt minus ipsis, suscipi potest, quam æqualibus iniuriam inferamus. Plato de legibus, dialogo sexto. chart. 862.

Seruili in animo nihil sani est, neque vquam quicquam virum mente præditum huic generi credere oportet, & vt ait Poeta. Dimidium mentis nunquam aufert iupiter illis, quos hic sorte grauat humili seruire coactos. Plato de leg. dialogo 6. char. 862.

Seruorum circa mores, & actiones, qui se impollute gerunt, quoad impietatem, & iniustitiam attinet, is ad seminandum vti virtus producatur præstantissimus fuerit. Pla. de legib. dialo. 5. ch. 862.

Seruos punire merito debemus, & non admonendo efficere, vt velut liberi molliter se gerant. Plato de leg. dialogo 6. char. 862.

Serui beniuolentissimi, ac optime comparandi sunt, mul ti etiam serui iam fratribus, ac filijs quibusdam in omni virtutis genere præstantiores fuerunt, & dominos, & opes, & totas ipsorum domos seruauerunt. Plato de leg. dialog. 6. char. 862.

Seruum suum qui volet, ducat, si sapiens fuerit, vt vtatur, eo prout voluerit ad ea, quæ sancta sunt, ducat etiam pro cognato, & amico eum, qui aufugit, aut ipsum seruet. Plato de legibus dia. 11. ch. 932.

Serua si comixta fuerit cum seruo, aut libero, aut liberto, omnino serua domino, id quod natum est, detur at si quis ex serua sua, aut aliqua ex seruo suo sobole suscepit, & manifestum hoc fuerit, eam, quæ ex herana nata est, vna cum patre in aliam regionem ablegent legum custodes, quæ vero ex domino, vna cum matre. Plato de leg. dialog. 11. ch. 940.

Serua, & seruo, & puero in cædis crimine solum testimonium dare, & patrocinari liceat, si fidei iussorem fide dignum constituerint, se vsque ad iudicatam causam permansuros esse, si falsa testimonia tulisse accusentur, aduersarius, & totum testimonium, & partem falsi accuset si aliquem falsum testimonium, dedisse asserat priusquam causa fuerit iudicata. Plato de leg. dialogo 11. chart. 943.

Serui laus maxima est nihil ex iustis dominicis contem nere, sed impigre, industrieque, vel supra vires conari cuncta exequi ex illius animi sententia. Phil. Iud. De eo quis rer. diuin. hæres sit. ch. 311.

Seruus est ois qui peccat, liber qui probus est. Phil. Iud. Quod omnis probus sit lib. ch. 542.

Seruitus alia animi, quibus denominantur affectus & vitia, alia corporis, quibus dominantur homines. Phil. Iud. Quod omnis probus liber. ch. 543.

Seruus vere est, qui humili seruilique animo humilibus, seruilibusque negotiis inuitus dat operam. Philo Iudæ. Quod omnis probus est liber. ch. 544.

Seruo quid grauius euenire potest, quam insensus dominus? Phil. Iud. de leg. ad Caium. ch. 630.

Seruos ineptos malo, quam pigros, pigros quoque quam nullos. Mar. Fic. in ep. lib. 1. ch. 650.

Serui officium est existimare vitam suam esse domini, & domini rationem esse suam. Marfil. Ficin. in epist. libro 3. ch. 744.

Seruitus nulla iucundior, & felicitior, quam voluntaria. Mar. Fic. in ep. lib. 4. ch. 777.

Seruite nihil magis est eo, qui sensibus tãquam dominis seruit. Mar. Fic. in ep. lib. 5. ch. 786.

Seruitutes corporis voluptatibus anxij viuunt. Marfil. Ficin. in ep. lib. 5. ch. 786.

Seruit turpissime qui seruo seruit, miserrime, cui merces seruitutis est pena. Marfil. Ficin. in epistolis lib. quinto. char. 794.

Seruit nemo vere nisi qui seruit volens, & nemo vere dominatur nisi qui volentibus dominatur. Marfil. Ficin. in epist. lib. 5. ch. 795.

Serui sunt, qui tenere humeros suos ponderi omnium sustinendo subiecerint, & dominatio vera est, quæ nulli seruit seruo, & si quando seruit, tunc soli illi seruiat, qui solus nullius est seruus. Mar. Fic. in epist. lib. 6. char. 830.

Seruitutis extremæ principium est extrema licetia libertatis. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. ch. 1413.

Seruorum proprium est, vt per eos omnia dominis comoda parentur, & ipsi omnia sustineant incommoda. Io. Pic. Mir. in or. Dominicam.

Seruis imperans cogitare debet homines esse, non beluas, nec verberibus aut catenis in eos sequere. Obdurant nanque plagis, & nihil agunt nisi inuiti, Mitius agendum est cum eis exigendo quotidiana opera, non inclementer, laudanda eorum industria, quo alacrius laboribus incumbant, cibaria eis imperienda sunt, quæ robur firment sine elegantia, & sumptu. Vestis sit, quæ æstate tegat, hyeme a frigore, & pluuia defedat, maior res potius patroni, quàm domini seruorum nuncupari voluerunt. Fr. Pat. de rep. lib. 4. cap. 2. ch. 106.

Serui dominis in primis fidem, & taciturnitatem præstare debent. Fr. Pat. de reg. lib. 9. cap. 7. ch. 395.

Seruus ille est, qui sui iuris non est, quippe in omnibus actionibus non a se, sed domini imperio, & voluntate mouetur. Iacobus Carpentarius in Alcibiades parte post. digre. 12. char. 87.

Seruorum errata acerbius quam cæterorum a dominis vindicari consueuerunt. Leo Heb. de Amore dialogo tertio. charta 209.

Seueritas in ciuitate nonnunquam salutaris est, seueritia vero semper pestifera. Francis. Patric. de Republica. lib. 6. cap. 5. char. 206.

Seueritas regem addebet. maiestatem præstat, & dignitatē auget. Fran. Pat. de reg. lib. 8. cap. 6. ch. 340. ter.

Seueri in puniendo, in gratiis postea concedendis, & beneficis conferendis liberales plerunque existere solent. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 210.

Sexquialtera consonantia generat diapente. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

tem. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Sexquitertia proportio continet totum, & tertiã partē. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Sexquitertia consonantia generat diatesarum. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 3. ch. 1415.

Sibylla Sambethe fertur de genere Noe fuisse in perfide vel Chaldea nata. Aug. Stenc. de per. phil. l. 1. c. 1. c. 27.

Sibylla Erythrea Chaldaica fuit filia Berosi Chaldæi dicta a sinu persico & mari rubro, quod vsque in Persas & Indiam pertingens Erythreum siue rubrum vocatur, siue ab Erythro Rege, cuius sepulchrum in illo litore spectat. Aug. Steu. de per. phil. l. 1. c. 2. r. c. 19. pa. 2.

Sibylla Erythrea Chaldaea prædixit stellam, quæ apparere debebat Christo nascēte, ideo stellam videntes ipsum adorare venerunt. Aug. Steuch. de peren. philos. lib. 1. capitu. 22. ch. 20. pag. 2.

Sibyllæ Erythreæ carmina in primis litteris cuiusque versus colligebant *ἡσούς χριστός σωτήρ θεοῦ ἡσούς σωτὴρ* Iesus, Christus, seruator, Dei filius, Crux. Aug. Steu. de per. phil. lib. 1. cap. 22. ch. 20. pag. 2.

Sibylla Erythrea sacerdos Apollinis erat tripodæ custodiens, & responsum dabat sciscitantibus. Aug. Steue. de peren. phil. li. 1. cap. 22. ch. 21.

Siccum in primo gradu Iouis, in secundo Mercurij cum Sole, in tertio Solis cum Marte, in quarto Martis cum Saturno. Mar. Fic. de Vita coelitus comparanda. lib. 3. cap. duodecimo. ch. 545.

Sidera sensus habent, vt Plotinus, Hermiasque disputat, visum proprie & auditum, sed in alio quodam genere longe præstantiore, quam sensus animalium terrenorum. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 10. ch. 1519.

Sidera si sunt signa non causæ, extra controuersiam tollitur pars Astrologiæ, quæ est de electionibus, cum in illa fauor celestis ad efficiendum, non signorum indicia ad curiositatem inuestigentur. Io. Pic. Mir. in Astrologiam. lib. 4. cap. 12. ch. 544.

Sidera vel sint per Astrologos signa, vel causæ, pars de questionibus Astrologiæ funditus tollitur. Io. Pic. Mir. in Astron. lib. 4. cap. 13. ch. 544.

Sidera non faciunt particulares rerum inferiorum mutationes, quæ & si proueniunt de celo, aliter tamen proueniunt, quam vt celestium aliqua obseruatione deprehendi, & significari possint. Io. Pic. Mir. in Astrolog. lib. 6. cap. 2. ch. 58.

Siderum motus differunt in triplici ratione, primum velocitate secundo quod hæc pluribus illa motibus paucioribus, tertio pro situ regionis, in qua mouentur. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam. libro 3. capitu. 9. ch. 468.

Sidera quamuis a terra sint longius, vi tamen sua terram secundant, terra autem vaporem exhalans alimentum vicissim suppeditat illis igneis formis, quæ humido paulo saturantur. Mar. Antonius Natta de pulchro. libro secundo. char. 42.

Signis congrue vnimur in hac vita ad diuina, & ex his ad simplicem, & vnitam intelligibilium spectaculorum varietatem modo quodam proportionis assurgimus & post nostram omnem intelligentiam diuinorum sistentes intellectuales actiones nostras ad sublimiorē essentiam radium quantum fas est contendimus. Dionysius Areop. de diu. nom. ch. 1632.

Signis, & figuris melioribus apud Platonem meliora rebus significatur. Marfil. Ficin. in Plato. de republica dialogo 8. cap. 16. ch. 1424.

Signa sex a Cancro exordietia, quia recta procedunt, horas duas vel paulo plus occupant ascendendo, sex reliqua, quæ a Capricorno incipiunt, quoniam exoriuntur oblique, citra duas horas ascendunt. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 7. ch. 1624.

Signa coelestia in corpus, Numina, quæ illis præstunt, in animam vires suas ad singulas artes infundunt. Marfil. Filus

filii Fic. in Plat. conui. orat. 5. cap. 3. ch. 1311.
 Signorum mutatio, vt quæ in firmamento sunt, nõ sub-
 sint ijs, quæ sunt in nona sphaera maximam rerum,
 mutationem afferunt. idem faciunt mutationes per
 accessum imaginum ad meridiũ, & per recessum mul-
 tis sæculis restitutum, nec prius pristinam recupera-
 bunt felicitatem, quam ad pristinum reuertatur. Mar.
 Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 16. ch. 1639.
 Signa cælestia quadrata, vel opposita contrarias habent
 qualitates, quadrata vtraque, vel agentes saltem, op-
 posita altera tantum qualitate saltem. Ioann. Pic. Mir.
 in Apolog. lib. 3. cap. 16. ch. 497.
 Signa, & fines alij apud alios fuerunt, & nihil decretum, ita
 vt Abraham in libro de natiuitatibus duplex fieri the-
 ma præcipiebat, alterum ad mobilia signa, alterum ad
 immobilia, qua thematis varietate tota prædictionum
 ratio variatur. Ioannes Pic. Mirandul. in Astrolo. libr.
 6. capit. 4. chart. 551.
 Signa cælestia reuera nulla sunt, & si aliqua sunt qualita-
 tum, aut sexuum notis insignita non sunt, vt hæc ma-
 scula, illa feminea, alia aerea, alia ignea dici possunt, &
 quæcũque sint, ab ipsis Planetæ deriuari nõ possunt.
 Io. Pic. Mir. in Astrolo. lib. 6. cap. 6. ch. 595.
 Signorũ radiatio si aliquid valeret, bonis radiationibus
 annuerãda esset, cum non alibi, quam in signis eius-
 dem generis eueniat, sunt Aries, & libra eius de ge-
 neris Cancer, & Capricornus, & reliqua. Ioan. Picus
 Mirandu. in Astrologiam libro 6. capitul. 6. chart. 555.
 Signorum oppositio Planetarum illorum, quibus huius-
 modi signa tanquam propriæ ædes assignata fuerunt,
 diuersis contrarijsque naturis optime quidem con-
 sentiunt, atque respondent. Leo Hebræus de amore
 dialogo 2. chart. 146.
 Silentium vtile est, nam qui narrat, quæ non debet, non
 eloquentiam ostendit, sed silenti impotentiam. Philo.
 Iud. De eo, quod det. potentioribus insid. ch. 114.
 Silentium ornat mulieres, sed multo magis viros magnũ
 quid gerentes. Marcus Antonius Natta de pulchro
 libr. secund. chart. 38.
 Similium inter se vna, & eadem est ars, Pl. in Crat. ch. 95.
 Similitudines maxime sunt obseruandæ ei, qui tutus esse
 vult, lubricissimum. n. est hoc genus. Pl. in soph. c. 144.
 Similia sunt, quæ sunt similia in quantum participant eo,
 cui sunt similia, quæ vero dissimilitudine dissimilia,
 quæ ambobus ambo. Plat. in Parm. ch. 179.
 Similitudinis species est quædam per se ipsa, & huic spe-
 cies contraria, quæ dissimilis est. Pl. in Parm. ch. 197.
 Simile est, quod idem patitur. Plato in Parm. ch. 207.
 Simile est, quod idem patitur. Plato in Parm. chart. 203.
 Simile semper ad simile accedit. Plat. in Symp. ch. 292.
 Similitudines, & dissimilitudines eorum, quæ sunt, ma-
 xime cognoscere debet, qui decipi, nec se, nec alium
 vult, nec ab alio decipi. Plat. in Phædro. ch. 333.
 Similes sibi inuicem non possunt mutuum auxilium fer-
 re. Plat. in Lyfide. chart. 405.
 Similia in inimicitia implentur, vt figulus figulum odit, &
 inde poeta poetam. Plat. in Lyfide. ch. 405.
 Simile simili natura cognatum est. Plato in Prota-
 gora. chart. 445.
 Simile dissimili multis modis pulchrius est. Plato in
 Timæum. chart. 735.
 Similitudo vultus in omnibus arte factis minus similis
 apparet, quam in speculo. L. Apulei Apologia
 prima. chart. 180.
 Similitudo gemina est, quarum vna quidem naturam
 eandem in rebus similibus exigit, quocumque æqua
 mutuaque ratione ab eodem similes fiunt in quibus
 vere hoc assimilatur ad alterum, alterum vero est pri-
 mum, nec ad ipsum conuertitur, nec simile ad ip-
 sum dicitur. hic similitudinem alio modo accipere
 oportet non eandem speciem, sed alteram potius

requirentes, nam secundum alteram rationem fit si-
 militudo. Plotinus En. 1. l. 2. c. 2. c. 12.
 Similitudinis diuinæ virtus est cuncta producta diuini-
 tus conuertere ad causam, hæc dicenda sunt similia
 Deo, & ad diuinam imaginem, & similitudinem ex-
 pressa. Dio. Areo. de diu. nom. ch. 1114.
 Similia dici possunt, quæ in eodem ordine congruunt.
 Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1114.
 Similitudo non solum quæri debet in formis, & figuris,
 sed etiam in potentijs, & qualitatibus. Chalcidius in
 Plato. Tim. ch. 16. ter.
 Similia a similibus solum comprehenduntur, Pythago-
 ricum est dogma. Chal. in Pla. Tim. c. 22. ter.
 Simile simili vbicunq; comprehendi potest, scientia sci-
 bili, intellectu intelligibili, vnitissimæ entium men-
 suræ animæ vnitatem. Procl. in Alcib. 1. ch. 1922.
 Similitudo ipsa sufficiens causa est ad res singulas inuicem
 vincendas. Proc. de sacrificio, & magia. c. 1928.
 Simile semper gaudet simili Synesius de somniis. c. 1971.
 Similitudo in homine Dei est iuxta mentem restrictam
 animæ. Philo. Iud. de mun. opifi. ch. 10.
 Similitudo in quadam vnione consistit. Marsil. Fic. in
 Parm. cap. 3. ch. 1138.
 Similitudinis modus duplex est, nam hoc est illi simile,
 aut quoniam ambo sunt ab eodem, aut quia hoc fit
 ab illo. Marsilius Ficinus in Plato. Parmenide, capi-
 tulo 27. chart. 1146.
 Similia inter se mutuum consortium habere solent, quæ
 in eadem qualitate communicant, ab eodem videlicet
 autore percepta. Marsilius Ficinus in Plato. Parmen.
 cap. 27. chart. 1146.
 Similitudo identitatem sequitur, dissimilitudo alterita-
 tem, suntque minora. Marsilius Plato. Parmenide, ca-
 pitulo 70. chart. 1182.
 Similia non dictum est a Platone nullo modo amica fie-
 ri, sed omnem similitudinem simpliciter non sufficere
 ad amicitiam. Marsilius Ficinus in Platonis Lyfi-
 dem. chart. 1273.
 Simplex perpetuo, non facit ad ea, quæ nunquam sim-
 plicia sunt. Plato de regno. ch. 181.
 Simplex primum, ad quod resoluuntur omnia, nunquã
 caret omni forma propria, per quam res existunt, alio
 quin non subsisteret curg esset vacuum formis, sed cũ
 aufertur vna forma, succedit altera. Quare recipien-
 do formam subinde a suo primo motore efficitur et-
 iam ipsum. Aristoteles Theologia Aegyptiæ, libro
 quarto, capitul. 2. ch. 19.
 Simplex bifarium, vnum quale subiectum primum pri-
 mordium omnium corporum, susceptiuum formarũ,
 mensuratum trium, & quatuor qualitatum, & ex ali-
 quibus non compositum, & ideo est simplex absolute
 alterum est simplex comparatum rerum ex eo compo-
 sitarum, vt elementa. Aristoteles Theologia Aegyptiæ,
 libro duodecimo, cap. 6. ch. 66.
 Simplex omne secundum essentiam, vel præstantius est
 compositis, vel deterius. Procli elementa Theolog.
 propositione 59. ch. 16. ter.
 Simplicia, quæ reuera sunt, habent potissimum sensum.
 Vere autem simplicia sunt, quæ in ipsis, & proprijs
 totis permanent sine (vt ita dixerim) vniuersitatibus
 suis, ne totalitatibus dicere cogar. Priscianus in Theo-
 phrastum, cap. 44. ch. 1822.
 Simplex res nulla nobis occurrit, sed omnes mixtæ. nam
 nec colores a nobis percipiuntur, sed temperatura cõ-
 stans ex subiectis, & lumine, nec odores, sed exhalati-
 ones ex corpore, & aere, nec sapores, sed id, quod
 conficitur è re gustabili, & humore saluaceo. Philo.
 Iudæus De tumultentia. ch. 175.
 Simplicitate nihil potest superius cogitari, hæc autem
 ipsa vnitatis, vnitatis igitur non solum est prima omnium,
 sed etiam est ipsa primitas, cuius ratione cætera sunt
 vbique

vbique priora. Per hanc & ipsum ens prius est sequen-
 tibus, per vnitatem coniugatum sibi, & ipso superio-
 rem. Mar. Fic. in Plot. En. 9. l. 9. cap. 1. ch. 1798.
 Simplex natura esse debet supra rei compositæ multi-
 tudinem ab vno numero, a simplici compositio om-
 nis conflatur. Marsilius Ficinus in Plato. conuiuium,
 orat. 6. cap. 15. chart. 1352.
 Simplicitas suprema super æternitatem extat, a qua in
 diuinis mentibus integra fit æternitas, & in animalibus
 rationalibus æternitas temporis mixta, & in mundi
 sphaeris sempiternitas temporalis, in his autem, quæ
 sphaerarum motu virtuteque fiunt, quædam portio
 temporis. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 7. ch. 1440.
 Simplex quod non est, non est primum, & quod primum
 non est, non est simplex. Marsil. Fic. in Plot. En. 2. l. 9.
 cap. 1. chart. 1664.
 Simplicia & indiuidua compositis, & diuiduis sunt prio-
 ra. Mar. Fic. in Theol. Plat. l. 1. cap. 3. ch. 81.
 Simplicia cognoscuntur vel definitione, vel descriptione:
 nõ definitione Deus cognoscitur, quia nec genus nec
 species nec differentia est: non descriptione, quia nec
 affectiones, nec propriæ nec communes sunt. Iacob.
 Carp. in Alc. cap. 9. chart. 270.
 Simulachrum nil aliud est, quam aliud huiusmodi ad ve-
 rum assimilatum. Plat. in soph. ch. 148.
 Simulachrum nullum apud Deos habere preciosius pos-
 sumus, quam patrum, & auorum gratæ confectorum,
 & similiter matrum eadem vim habentium, quos vbi
 quis honoribus colit, Deus lætatur. Plato de legibus
 dialog. 11. chart. 940.
 Singularia Deus cognoscit, nam cum alia sciat a se per es-
 sentiam suam in quantum est similitudo rerum, vel
 principium actiuum earum, necesse est, quod essentia
 sit principium sufficiens cognoscendi omnia, quæ per
 ipsam fiunt non solum in vniuersali, sed in singulari.
 Iac. Carp. in Alc. 2. digres. chart. 219.
 Singulare nobis notius est, ideo nobis prius, hoc autem
 nullam in rebus differentiam facit. Plot. Enn. 6. lib. 3.
 cap. 9. chart. 625.
 Singula ex termini ipsius conditione, (vt inquit Philon
 Platonicus) in pondere, mensura, & numero suat cõ-
 stituta. Pondus dicit certam rei substantiam, atque na-
 turam. Mensura quantitatis proportionem determi-
 natam. Numerus finitus, & consonantes qualitates
 gradus significat. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 2. c. 3. c. 1257.
 Singulare oẽ habet tria in se, naturam speciei, accidentia,
 quæ non sunt necessaria speciei, & ipsum ex vtriusque
 compositum. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 3. c. 242.
 Singularia, & si non sui proprium exemplar sit, fuit tam-
 en secundum causam. Marsil. Fic. in Plato Parme-
 nide. cap. 8. chart. 1140.
 Singultus sistitur vel detinendo spiritum ad multum tẽ-
 pus, vel aquam gargaryzando: & si validus est, accipiẽ-
 dum est aliquid quod sternutem faciat, & facto hoc
 semel, vel iterum etiam si vehemens sit, sedabitur. Pla-
 in symposio. chart. 287.
 Sinistra & dextra equaliter vti debet, qui utitur armis ad
 bellum arcibus & iaculis, & maxime armis ad arma.
 Multũ differt qui didicit, ab eo, qui non didicit, & exer-
 citatus a nõ exercitatus, vt q exercitatus est pancratio,
 aut cęstu, aut lucta, non a sinistris inualidus est ad pu-
 gnam, & claudicat, & attrahitur delinquens, vbi quis
 ipsum ad alteram partem transfert, & laborem subire
 cogit. Ita in omnibus spectare oportet, vt qui duo ha-
 bet, quibus se defendere, & alios adoriri potest, neutrum
 horum ociosum, & a scientia alienũ esse sinat quãtum
 fieri potest, quod si quis Geryonis aut etiam Briarei
 naturam habeat, centum manibus centum tela mit-
 tere posse oportet. Plat. de leg. dial. 7. ch. 72.
 Sinistra dextris imbecilliora facere præter naturam
 est, vt in aurigis, vt in Scythijs, qui non solum sini-

stra arcum, & dextera sagittam, sed contra etiam. Pla-
 to de legibus dialogo 7. chart. 872.
 Sitis calidi potus, aut frigidi, aut multũ, aut pauci est, aut
 etiam in summa qualis cuiusdam potionis. Plato de
 republica dialog. 4. chart. 610.
 Siti si caliditas quædam affuerit, frigidi cupiditatem in-
 super induxerit; si vero frigiditas calidi: si ob multitu-
 dinis præsentiam multa sitis fuerit, multi cupiditatem
 inducet: si vero pauca, pauci. Plato de republica dia-
 logo quarto. chart. 611.
 Sitis est amplioris cuiusdam cupiditas in anima. Plato de
 republica dialog. 4. chart. 610.
 Sitire nunquam alterius est cupiditas, quàm eius, cuius
 a natura est, ipsius potus, & ipsum esurire cibi. Plato
 de repub. dialog. 4. chart. 610.
 Sitis non est nec multi, nec pauci, nec boni, nec mali, ne-
 que in summa qualis cuiusdam est, sed ipsius potus so-
 lum natura sitis est. Plato de repu. dialog. 4. chart. 611.
 Sittentis anima in quantum sitit, non aliud quid vult, quã
 bibere, & hoc appetit, & ad hoc festinat. Plato de repu-
 blica dialog. 4. chart. 610.
 Sitis naturalis liquorem appetit prius quam sensu sitire
 nos agnoscimus, sed postquam agnouimus, rursus ap-
 petimus. Appetitus, qui sensum sequitur, imaginarius
 est, & a substantia nostra remotior: antecedens vero
 substantiæ intimus. Ideo, cum liquorem gustu conse-
 quimur, non sequentis proprie, sed antecedentis appe-
 titus virtute complectimur, & in substantiam nostram
 perfecte transferimus. Marsilius Ficinus in Platonicæ
 Theolog. lib. 10. cap. 3. chart. 271.
 Soboles ex generosis in vigore cõstitutis in omnibus ani-
 malibus procuranda est. Plato de republica dialogo
 quinto. chart. 621.
 Sobrietas & animabus vtilissima est, ac etiam corporibus.
 Philo Iud. de his verbis respicit Noe. chart. 178.
 Sobrietas est cibi, & vini optima moderatrix, qua qui ca-
 ret, omnes aliæ virtutes obsecuntur. Francisc. Patric.
 de regno. lib. 6. cap. 26. chart. 282. pag. 2.
 Societatem aunt sapientes continere & coelum, & ter-
 ram, & deos, & homines, & amicitiam, & mundiciem,
 & temperantiam, & iustitiam, & vniuersum quod vo-
 cant mundum. Plato in Gorg. chart. 488.
 Societas est amicitia, ex diuturna æqualium consuetudi-
 ne conflata. Speusippus in Plato. definitio. chart. 1963.
 Societas omnis instabilis est, vbi nõ omnes pari iure cen-
 sentur. ideo curandum est ne alij perpetuo imperent,
 alij perpetuo famulentur. Franciscus Patricius de re-
 publica lib. 1. cap. 6. chart. 25. tergo.
 Societatum omnium nulla magis secundum naturam est,
 quam maris, & fœminæ. Franciscus Patricius de repu-
 blica lib. 1. cap. 3. chart. 110.
 Societas nulla sine iustitia stabilis esse potest. Franciscus
 Patricius de repub. lib. 1. cap. 5. chart. 22.
 Societas prima est maris, & fœminæ, qualis gratia. Fran-
 Patric. de repub. lib. 1. cap. 3. chart. 13.
 Socrates accusabatur, vt qui corrumperet adolescentes
 a Pittheo Melito. Plato in dialog. de sancto. chart. 2.
 Socrates accusabatur, quod faceret Deos nouos, & veteres
 negaret. Plato in dialog. de sancto. chart. 3.
 Socrates tunc primum in iudicium prodijt annos natus
 plures, quàm septuaginta. Plato in Apologia. chart. 11.
 Socrates accusabatur primo quod sit vir sapiens quidem
 qui & sublimia curat, & quæ sub terra sunt omnia per-
 scrutatur, & qui faciat inferiorem causam superiorem.
 Plato in Apologia. chart. 11.
 Socrate nemo sapientior Apollinis Pythij oraculo. Plat.
 in Apologia. chart. 12.
 Socrates alijs sapiẽtior, quia cum nec ille, nec illi aliquid
 scirent, illi putabant se scire cum nihil scirent, ipse quæ
 non sciebat, ea neque scire putabat. Plato in Apolo-
 gia. chart. 13.

Socratis accusatores fuerunt Melitus, Anytus, & Lycō. Melitus poetarum nomine, Anytus artificum, & eorum, qui in republica versantur. Lycō rhetorum nomine. Plat. in Apol. char. 14.

Socrates secundo accusabatur, quod iniuste agebat, quod adolescentes corrumpere, & Deos, quos respublica reueretur, ipse non recepit, sed aliæ dæmonia noua. Plat. in Apol. char. 14.

Socrates athenis consiliarius fuit. Plato, in Apologia, chart. 18.

Socrates doctor nullius fuit, nec ab aliquo pecuniam accepit. Plat. in Apol. char. 18.

Socrates tres filios habebat. Plat. in Apol. ch. 19.

Socrates potius mori uult, quam non philosophari. Plat. in Apolog. char. 17.

Socratem in aliqua re vulgi hominibus præstare iam hominum opinione confirmatum est. Plato in Apologia, chart. 19.

Socrates se dignum existimat ali in prytæneo. Plato in Apolog. char. 20.

Socratis opes erant mina argenti, at se triginta minis cōdemnauit, fide iubentibus Platone Critone, Critobulo, & Apollodoro. Plat. in Apol. ch. 21.

Socrates non indignatur admodum ijs, qui ipsum cōdemnarent, & accusarent. Plat. in Apol. ch. 23.

Socrates post mortem sperat deuenire ad viros bonos meliores ijs, qui hic sunt, & ad Deos dominos valde bonos. Plat. in Phæd. char. 36.

Socrati morienti vndecim viri ipso soluto denunciant mortem. Plat. in Phæd. ch. 34.

Socrates postquam bibisset venenum, nec ante lachrymatus est. Plat. in Phæd. char. 62.

Socratis facies erat naso simo, oculis prominentibus. Plat. in Theæt. char. 103.

Socratis ars id tantum efficit, vt homines non putent scire, quod non sciunt. Plat. in Theæt. ch. 106.

Socratis scientia est, vt nil plus sciat præter exiguū quiddam, vt sermonem ab alio sapiente accipiat, & moderate assequatur. Plat. in Theæt. ch. 112.

Socrates valde adolescens conuenit Parmenidem valde iam senem, & sibi visus est profunditatem habere quandam penitus generosam. Plato in Theæteto. chart. 123.

Socrates erat dignus admiratione ob eum impetum quē in dicendo habet. Plat. in Parm. ch. 198.

Socratis timor erga nomina deorum nō est humani moris, sed omnem maximum timorem superat. Plato in Philebo. char. 217.

Socrates ad bibendum potens erat. Plato in Simposio charta 282.

Socrates nihil aliud scire se afferebat, quam amatoria. Plat. in Symp. char. 283.

Socrates amatoria a Diotima muliere didicit. Plato in Simposio. chart. 295.

Socrates bibere multum valebat, & non reddebatur ebrius. Plat. in Symp. ch. 301.

Socrates similis est Silenis, qui in statuariorum officina inter reliquas statuas habetur, ita efficti ab opificibus, vt fistulas, aut tibias teneant, vbi vero sunt in duas partes diducti, & aperti, intra se imaginem deorum habere conspiciuntur. Plat. in Symp. ch. 302.

Socrates similis est satyro Marsyæ, quod in speciem sit similis nemo ambigere potest, at moribus similis est quoque, contumeliosus est, tibicen, ille tibia demulcebat, tu sermone, nam alias orationes contemnimus, tuas obstupescimus, qui cum Socrate conuersabatur conscius erat, vt ea facere oportebat, quæ Socrates iubebat. Socrates amore affectus est erga pulchros, & circa hos semper versatur, & obstupescit, & rursus ignorat omnia, & nihil nouit, est silenis similis, hac enim figura extrinsecus est amictus. At si aper-

tus sit, temperantia plenus, non curat pulchritudinē, aspèratur diuitias, & omnes dignitates nullius pensi facit, & omnium continentissimus. Plato in Symposio chart. 302.

Socrates pecuniis inuulnerabilis erat magis quam Ajax ferro. Plat. in Symp. char. 304.

Socrates inedia tolerans, & nunquam ebrius visus est, & semper discalceatus progrediebatur, & per glaciem, & cogitabundus totum diem, & noctem in eodem loco perstitit, Alcibiadem in prælio seruauit, & præmia Alcibiadi dari curauit, & in exercitus fuga secure progrediebatur Socrates. Plat. in Symp. ch. 304.

Socratis sermones primo ridiculi apparent, at si intro aspicias, primo mente præditos, deinde diuinißimos, & plurimas virtutis imagines in seipos habentes inspicias, & ad omnia, per quæ quis bonus, & honestus euadere velit, promptos. Plat. in Symp. ch. 305.

Socratis oratio (o chare Pan) & vos alii, qui hic habitatis, dii date mihi, vt pulcher intrinsecus fiam, & vt ea, quæ extrinsecus habeo, internis sint amica, & vt diuitem putem sapientem, tantum vero mihi sit auri, quātem nec ferre nec ducere alius possit quam vir temperatus. Plat. in Phæd. ch. 331.

Socrates militauit in Delo, & fuit in illa fuga, & si alii tales fuissent, erecta respublica atheniensis esset, & non tunc tali lapsu corruisset. Plat. in Lachete. ch. 389.

Socrates in reliquis ait se inutilem esse, hoc autem ipsi quodammodo ex Deo datum esse, vt & amatum & amantem cito cognoscat. Plat. in Lyfia. ch. 400.

Socrates scit multa parua. Plat. in Euthyd. ch. 423.

Socrates dæmonium faciliare habebat, qui interdum resistebat ijs, quæ Socrates facere volebat. Plato in Euthyd. chart. 454.

Socratem sui temporis iustissimum fuisse non vereor, qui iniuste impietatis damnatus fuit. Plato in epistolis, charta 985.

Socrates iuuenis extimatur a Platone præstans, & temperatus; ideo nihil miri est, si progressu ætatis circa dicendi artem, in qua nunc versatur, supra scribentes orationes attigerat. Plat. in Phæd. ch. 331.

Socrates homines tacentes non videbat, nam arbitrabatur homines, non oculorum, sed mentis acie, & animi obtutu considerandos. L. Apul. floridor. l. 1. ch. 137.

Socrates suasit discipulis suis, vt crebro se in speculo contemplerentur, vbi si quis formosus esset, curaret ne dignitatem corporis malis moribus dedecoraret; si quis deformis, sedulo operam daret, vt virtutis laude turpitudinem tegeter. L. Apulei Apologia 1. char. 180. pag. 2.

Socratis accusatores nunquam ipsum amoris accusarunt. Max. Tyr. serm. 8. char. 68.

Socratis dæmon erat sternutatio tam sua quam aliorum, si alio præsentem a dextra, vel a tergo accidisset siue a fronte, contendisse ad actionem, sin a sinistra deterritum fuisse, ex ipsius sternutationibus illam cunctantis confirmasse, hanc iam agentis inhibuisse, & repressisse inperpetum. Plutarde vrbe Theb. & socrat. dæmon. char. 771.

Socratis fuit refellens oratio vt medicamentum purgans, magna auctoritate coarguebat sophistas, quod ipse affirmaret nihil, & grauius pungebat, dum putabant in communi quærere eum verum, non suæ opinioni seruire. Plat. de quæst. Plat. ch. 672.

Socrati Deus præcepit vt aliis obstetricaretur, ipsum vero vetuit filios procreare; quia qui nullam affert opinionem, facilius ex aliis optimam eligit, & ideo iuuenibus ingressionem aperiens dubitationum, vt puerperii iuuenibus excitabat, suscitabat, & eliciebat genitias intelligentias, quod obstetricandi artem dixit, non quæ extrinsecus infunderet, vt alii ostentabant, mentem illis qui cum ipsis agebant, verum

verum demonstraret habere eos domi propriam, quæ aleret, rudem tamen, & inconditam. Plat. de quæst. Plat. char. 673.

Socrates fuit animi ægri, & labefacturi purgatio. Plut. quæst. Plat. char. 673.

Socrates incedens cum socijs obuiam factum dæmonem & illa via ne contenderet prohibuisse cum aliqui pergerent inciderunt in porcos qui alios impressione facta strauerunt, alios conspurcauerunt. Plut. de vrbe Theb. & socr. dæmo. char. 771.

Socrates cladem exercitus Atheniensis in Sicilia nonnullis amicis denūciavit, & in Delo in festatione in Delum facta aliqui conderunt, quia noluerunt eo deflectere, quo socrat. dæmon præcipiebat. Plat. de vrbe Theb. & socr. dæmo. ch. 77.

Socratis impulsus vim ad omnia videtur habuisse vt ex firmo & recto profecti iudicio, & principio, nam & quod in paupertate persisterit tota vita spontanea, cum beneficio læte, & cupide dantium valeret diues esse, nec inter tot obstacula repudiauerit philosophiæ, & cum ad salutem, & fugam studium amicorum, & ratio suppeteret, neq; flexus fuerit ab obtestantibus, neque cessarit in morte ludens, sed mentem adhiberet in periculis immotam, non est viri ex vocibus ominosis & sternutamentis opinionem mutantis, sed præside a maiore, & auctore ad honestum rapti. Plut. de vrbe Theb. & socrat. dæmo. ch. 772.

Socratis patri oraculum præcinit, vt sineret Socratem quicquid ei in mentem veniret, facere, nec cogeret, vel ab instituto abduceret, sed impulsui indulgeret pueri, ac vota faceret Ioui Agoreo, & musis; cætera ne laboraret magnopere de Socrate, vt qui haberet excellentiorem in se sexcentis magistris, & pædagogis. Plut. de vrbe Theb. & socr. dæmo. ch. 777.

Socratis dæmonium fuit non visio, sed vocis alicuius perceptio, vel sermonis conceptio, qui nouo & prodigioso quodam modo ad eum deferretur, vt in sonanis qui sermonem aliquorum opinionones, & informationes accipiunt, arbitrantur loquentes se audire, quod facile Socrates audiebat, quia mens illi pura fuit, & immota parum cōmerci cum corpore habens, & quod occurfabat, non sonum, sed sermonem genij esse puta, qui attingeret ipsa re significata intelligentem. Imitatur enim vox pulsus, animo per aures vi orationem, quādo inter nos colloquimur, recipiente. Plut. de vrbe Theb. & socr. dæmo. ch. 777.

Socrates indigebat freno potius quā calcaribus in adiuuandis hominibus, ideo a dæmone reuocabatur, cum ineptos ad disciplinam suam aggrederetur. Procl. in Alcib. 1. char. 1974.

Socrates, pulchritudine iam parta, optat vt sapientiam solam, id est Dei cognitionem esse opulentiam omnem, sufficientiamque extimet, & solam sitiat, postremo quāsi per ante dicta paratus; fulgidum hoc aurum diuinæ sapientiæ postulat. Marsil. Fic. in Plat. Alcib. 2. char. 1135.

Socrates a Parmenide in dialecticis diligenter exercetur, vt in diuinis mysterijs sit admodum obseruantior, incedat cautius, tutiusque perueniat. Marsil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 16. char. 1142.

Socrates a Diotima fatidica artem amatoriam didicit, per quam sciebat per corporum pulchritudinem, quāsi per vestigia quædam sagaciter venari tum animi, tum mentis angelicæ, deique pulchritudinem, eandemque artem vbiq; docebat, & de hac arte Plato & in Symposio & in Phædro & sæpe alibi præcipue tractauit, ideo in principio ait amare non minus virum, quam adolescentes, & seniores ardentius amare, modo sapientiores appareant. Mar. Fic. in Plat. Protag. char. 1297.

Socratis ironiam non intelligere, nec animaduertere

sophistas duo nos docet: alterum, his nebulonibus nihil varius: alterum, eos, qui ad alios fallendos imperitius student, sua ipsorum fallacia facillime falli. Marsil. Fic. in Plat. Euthyd. ch. 1301.

Socratica ad sapientiam exhortatio, non tam ad speculationem pertinet, quam ad mores, quibus purgatus animus sapientiam a Deo, & scientiam, prudentiamque consequitur. Mar. Fic. in Plat. Euthyd. ch. 1302.

Socrates nihil scire, indicat eum, & si speciales non habet, generales tamen rerum descriptiones habere, alio qui ignorantiam suam agnoscere non posset: ideo cū nihil sciebat, cuncta quodammodo sciebat. Marsil. Fic. in Plat. Charmid. ch. 1306.

Socrates semper adducebat in disputatione disputantem focium eo perducere, vt totius vitæ suæ redderet rationem, quasi aliena frustra cognoscas, si teipsum non noueris. Mar. Fic. in Plat. Lachet. 130.

Socrates Apollinis oraculo sapientissimus omnium grecorum iudicatus, amandi artem præ cæteris profiteri solebat, quam a Diotima fatidica muliere diuino afflata spiritu se accepisse dicebat, vt ostenderet sola diuinitatis inspiratione, quid vera pulchritudo, quid legitimus sit amor, & qua ratione homines amandum sit intelligere posse. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 6. cap. 1. chart. 1341.

Socrates iuuenes incunda consuetudinis captabat suauitate, ita illaqueatos monet securus; postremo censura rigidiori castigat. Hoc pacto Phædonem adolescentulum lupanari publico profuturum ab ea calamitate redemit, fecitque philosophum. Platonem poesi deditum coegit tragedias igni tradere, & studia preciosa capessere, Xenophontem a vulgari luxu ad sapientum reduxit sobrietatem, Aeschinem, & Aristippum ex pauperibus diuites, Phædrum ex oratore philosophum, Alcibiadem ex ignorante doctissimum reddidit, Charmidem grauem & verecundum, Theagem iustum fortemque in republica ciuem, Euthydemum, ac Menonem a sophistarum captiunculis ad veram transfudit sapientiam. Mar. Fic. in Plat. conuiui. or. 7. cap. 16. ch. 1361.

Socrates erat Macilētus, aridus, squalidus, melancholicus, hirsutus, extenuatus inedia, incuria sordidus, simplici & veteri operus palliolo, sine calceis incedens, humilis; semper enim humi Socratis erat defixus aspectus, loca vilia frequentabat, aut in simonis coriarij, aut in sculptorum officinis obturbabatur, rusticis, & incomptis vocabulis utebatur, mitis, & multis laceffitus iniurijs, sæpe etiam pulsatus, ne commotus quidem animo fuisse traditur. Sine domicilio, nā interrogatus cuius esset, respondit mundanus, vbi bonum, ibi patria, non proprii lares, non mollis lectus, nec delicatus victus, nec speciosa supellex: ad fores in via subdio dormiens, semper egenus, & in sculpendis lapidibus, vt qui sculptoris & obstetricis fuit filius, manu propria victum quæsiuit, nec vnquam habuisse vnde se fatis, & filios aleret. Nihil scire profitebatur, virilis erat, animi constantis, inuictæque sapientiæ, pecunias oblatas contempnit, audax & ferox, vehemens & concitatissimus, sæpe inter loquendum agente id orationis vehementia iactare digitos solebat, & crines vellere, facundus, pulchris & bonis insidiabatur, & ad philosophiæ studia capiebat, audientium animos, licet incomptis verbis vteretur, maxime commouebat, callidus, & sagax venator, machinator, prudentiæ studiosus, & tantæ prudentiæ fuit, vt quisquis contra suum consilium quiddam auderet, perderetur, per omnem vitam philosophatus, incantator, fascinator, veneficus, & sophista. Dæmon illi fuit familiaris. Marsil. Fic. in Plat. conuiuium. or. 7. cap. 2. char. 1356.

Socratem afflarunt Dionysius, Musæ, Pan, Nymphæ, Tom. 3. Ddd 2 Dio.

Dionysius institit mentis excessum, Musæ poesim, Pæ faciundiam, Nymphæ varietatem. Marfil. Fic. in Plat. prædr. cap. 3. ch. 1384.

Socratis vita Christianæ imago vitæ quædam est vel saltem umbra. Mar. Fic. in Plat. phædon. ch. 1390.

Socrates idem significat, quod seruator potes. Mar. Fic. in 1. de rep. Plat. dial. ch. 1397.

Socrætes quærere solutus potius quam docere multis de causis. Prima, vt arrogantes admoneret, in omni ætate discendum esse potius quam docere. Secunda, vt significaret veritatem mentibus per opportunam inquisitionem segregatis a corpore atque erroribus statim infundit diuinitus. Tertia, vt ostenderet rerum formas esse animis nostris ingenitas, per quas ipsa rerum veritas animis per interrogationem ad eos conuëris quandoque subtrahit. Quarta, quod declararet humanam scientiã in negatione quadam falsi potius quam in veri affirmatione consistere. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 1. ch. 1397.

Socrætes natura a virtute alienus fuit, quod prædixit Zopyrus, sed naturam philosophia superauit. Marfil. Fic. de fato, cap. 2. char. 1682.

Socratis dictum illud, hoc vnum scio quod nihil scio, sic intelligendum est. Ego abstractus a corpore, raptus a dæmone, illustratus a Deo, scio in diuino numine hoc vnum, quod alioqui coniunctum corpori nihil scio, nescio enim res ipsas per affirmationem, sed per negatiuum modum aliqua. Marfil. Fic. in Plato. Apolog. char. 1389.

Socratem socratici omnes attestãtur a Deo missum fuisse, vt animi purgarentur a morbo, qui animi morbus, nil aliud est, quã malæ opiniones, & mali mores. Mar. Fic. in Plat. Prot. char. 1296.

Socrati inimici erant ob frequentem vitiorum correctionem Anitus, Melitus, Lycon, ciues in republica potentissimi, Thrasymachus, Polius, & Callias oratores, Aristophanes Comicus: qui tamen nunquam Socrati in honestos amores inscripserunt. Mar. Fic. in Plat. conuiuii. or. 7. cap. 2. char. 1356.

Socrates absque vlla simulatione per omnem vitam in castris cupidinis militauit, sed a nullo vnquam notatus est, quasi minus honeste quæquam dilexerit. Mar. Fic. in Plat. conuiuii. or. 7. cap. 2. ch. 1356.

Socrætes philosophiam de celo euocauit, & eam in vrbibus & domibus collocauit, quia prius philosophi naturalia quærebant, ipse vero solis cõponendis moribus, & animi affectibus sedandis operam dedit, vnde & Aristoteles primo de partibus animalium scribit definiendi vim temporibus Socrætes increuisse, sed indagatiõnem rerum naturalium desisse, & omne philosophiã diuini ad vtilem virtutem, & ciuilem vsum fuisse translatum. Io. Franc. Pic. Mir. in exa. van. doct. gent. l. 1. cap. 2. char. 735.

Socrætes clarissimi omnium consensu discipuli fuere Xenophon & Plato, qui quantum pertinet ad rerum cognitionem, ille morum, hic totius indagandæ naturæ curam suscepit, & ipsam miscuit philosophiã, nam in naturali Heraclitum, in diuina Pythagoram, in morali & rationali Socratem, in mathematica Theodorum Cyreneum, in astrologia Aegyptios secutum fuisse traditum est. Io. Fran. Pic. Mira. in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 2. char. 733.

Socrates morte multatus fuit Olympiadis anno 905. ab vrbe cõdita 347. anno ætatis Socrætes 71. Seb. Fox. in Prædon. Plat. char. 15.

Sol quid est.

Solem dorico sermone vocant ὁ ἥλιος, quasi homines in vnum cõgregat, cum exoritur, & quod circa terram semper se volutat, quasi ὁ ἥλιος. Plat. in Craty. ch. 82.

Solis descriptio per signum est quid splendidissimum ex omnibus, quæ in cœlo circa terram peruoluuntur. Plat. in Theæt. char. 135.

Solis ὁ ἥλιος, idest princeps substantialis est lumen, bonum enim luminis per Solis orbem nobis infunditur. Mer. Trism. Asclep. cap. 8. ch. 1864.

Sol est ignis cœlestis, qui solum ab ortu ad occasum ab ipsdem aspici potest, animal sempiternum, animatum astrum, diurnum, & maximum. Speusip. de Plat. definit. char. 1962.

Solis ὁ ἥλιος, est lumen, bonum enim luminis per orbem solis infunditur. L. Apul. Asclep. ch. 262.

Sol partus est mineræ idest diuinæ intelligentiæ, vnde apud Aegyptios in templis mineræ aure um hoc inscribatur, Ego sum, quæ sunt, quæ erunt, & quæ fuerunt, velum meum reuelauit nemo. Quem ego fructu peperit sol est natus. Mar. Fic. de sole, cap. 6. char. 968.

Sol elementalium virtutum dominus. Marfil. Fic. de sole, cap. 6. char. 968.

Sol est conspicua boni ipsius imago. Mar. Fic. in Diony. Areop. de trinit. char. 1021.

Sol est luminis omnis mundani principium. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 48. ch. 1163.

Sol visibilis est quædam Dei imago in hoc mundo visibilis, vires suas per omnia diffundens. Mar. Fic. de rep. dial. 6. char. 1407.

Sol est præcipuus temporum declarator. Mar. Fic. in Pl. Tim. cap. 20. char. 1468.

Solem arbitratus est Plato esse perspicuam Dei statuam in mundo a Deo positam, intuentibus omnibus mirandam. Mar. Fic. de sole, cap. 9. ch. 970.

Sol vt ad generationem & vitam pertinet.

SOL, a quo omnia mutantur vitam, septimo signo vires suas variat, nam a solstitio hiemali ad æstiuum septimo peruenit signo. Macr. in somn. scip. l. 1. ch. 39.

Sol spiritum vitalem præcipue, & cor significat, & habet non nihil, immo non parum in capite propter sensum, & motum, cuius est ipse dominus, neque vim deserit naturalem. Marfil. Fic. de vita cœlit. compar. l. 3. cap. 6. char. 537.

Solis sphaera præstantiore cæteris animam habet. Mar. Fic. in epist. l. 6. ch. 825.

Sol corporea visibilia & oculos videntes procreat, oculis vt videant, lucidum infundit spiritum, corpora vt videantur, coloribus pingit. Neque tamẽ proprius oculis radius proprijue corporibus colores ad visionem perficiendam sufficit, nisi lumen ipsum vnum supra multa a quo multa, & propria lumina oculis, & corporibus distributa sunt, adueniat, illustrat, excitet, atque roboret. Sic primus omnium actus, qui Deus dicitur, speciem actumque rebus singulis producendo largitus est, qui actus cum in re creata, & in subiecto patiente susceptus fuerit, debilis est, & ad operis executionem impotens, sed diuini Solis perpetua & inuisibilis lux vna semper omnibus adstat, fouet, viuificat, & complet, & roborat. Vt est actus omnium, & roborat, bonum dicitur, vt viuificat, mulcet, & excitat, pulchrum, vt in objectis, quæ cognoscenda sunt tres illas cognoscentes animæ vires mentem visum auditum allicit, pulchritudo, vt in cognoscete potentiam illam applicat cognito, veritas; denique vt bonum procreat regit & complet, vt pulchrum illuminat & gratiam infundit. Mar. Fic. in Plat. conuiuii. or. 2. cap. 2. ch. 1324.

Sol, & Luna simpliciter vitam præstant, Iupiter, & Venus prosperitatem, & incrementum vitæ & bonorum affluentiam largiuntur. Marfil. Fic. in Plat. de republ. dial. 8. cap. 12. char. 1421.

Sol vitæ summã felicitatem habet simpliciter, Saturnus eandem

eandem in vita incorporea separata diuina, Iupiter eandem in actione corporea, & humana. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 14. ch. 1423.

Soli viuificum lumen subijcitur. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. char. 1459.

Sol cum his inferioribus non habet proportionem, interiecta Luna conciliatur, merito hic generationis pater est generationis matri propinquus, primus calor, humori primo, illuminator illuminato. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 20. ch. 1468.

Sol per lunarem humorem generationes inchoat, per Venerem generabilium formas absoluit, & opportune tantus calor inter tantos humores est medius, per Mercurium mox præfectum Veneri tanquam proportionis commixtionisque fabrum formas matuo formis, resque rebus rite commiscet, per Martem mixtis ad motus efficaciam exhibet, superuacuosque humores expellit, per Iouem motus vitales adhibens quæcunque mouentur iuste dirigit, & distribuit, per Saturnum, & motibus perseverantiam, & motis firmitatem præstat, per firmamentum hæc omnia complet, per se largitur sensum intimum pariter, & externum, ad uersatilem intimi sensus motum Mercurium adhibet adiutorem, sed ad intelligentiam confirmandam Saturnum habet comitem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 20. char. 1468.

Sol mundi cor plus admodum vitæ naturalis habet, & affert, quam cæteræ mundi partes. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. cap. 35. ch. 1746.

Sol ad medium ascendens cœlum, vitalem & animale spiritum in nobis mirifice fouet. Marfil. Fic. de Sole, cap. 5. char. 965.

Solem phisici veteres cor cœli nominauerunt, Heraclitus luminis cœlestis fontem, Platonici plerique in Sole aiam mudi collocauerunt. Mar. Fic. de sole, c. 6. c. 696.

Solem & Lunam vitæ auctores existimat Ptolomæus, & hanc quod ad augmentum, & vegetationem pertinet, exhibere, illum, quod spectat ad sensum: Iouem, & Venerem salutare vitæ existere, quia proportione quadam Harmonica cum Sole consonant, & Luna; Saturnus, & Mars ideo sunt aduersi, quia cum Sole, & Luna dissonant. Marfil. Fic. de Sole, capit. 8. char. 970.

Sol ex eo gignit, quod prope accedit, & interitum affert ex ipso quod recedit. Iacob. Carpentar. in Alc. cap. 3. char. 22.

Solis magnitudo, & motus.

SOL per diem suum absoluit ab Oriente in Occidentem cursum, noctu vero ab Occidente in Orientem per aliam partem facit, dum ab eiusdem latatione ducitur, per annum vero secundum suum per seipsum motum. Ex his autem duobus motibus circunvolutionem euoluit, dum secundum vnã partem in diurno tempore prosperit, secundum vero vnumquemque circuitum die ac nocte, a non vagantium sphaera circunvoluitur. Timæus Loc. de mundi anima & nat. char. 1040.

Solis mensura est ducentesima sexta pars circuli per quæ Sol ipse discurrit, & cum sit circuli pars, & terra ad circulum se habet vt punctum restat, vt Sol maior sit terra. Macr. in somn. scip. l. 1. ch. 79.

Solis circulus ambitum stadiorum habet trecenties centena millia, & insuper cœtum septuaginta millia. Macr. in somn. scip. l. 1. char. 97.

Sol octies maior est terra. Macrobius in somn. scipion. libr. 1. char. 99.

Solis ad reuolutionem alia correuoluuntur, vt plantæ, idest lotus, & solisquia; alia figuram solariu radiorum imitantur, ut palma, & dactylus; alia ignea

Solis naturam, vt laurus: alia aliud quiddam. Proc. de sacrific. & magia. char. 1929.

Sol anni mensura; transcurrens namque Zodiacum, circulum anni tempora complet. Alcinoi capitul. decimoquarto, chart. 1954.

Solem non naturæ caliditate, sed motu calorem impartire terris affirmat Arist. Lunam vero negat motu calefacere, quod absurdum est, nouissimum enim est fides, & terris familiarissimū. Georg. Gemist. de Plat. & Arist. phil. differ. cap. 16.

Solem diuina prouidentia non permittit euagari per Zodiacum, ne aliorum planetarum vires confunderet, sed Venus, & Luna, in quorum medio est, late vagari permittit vsque ad duodecim fere portiones, Mercurius itaquam a Sole remotior fere ad octo, Mars & Iupiter ad quinque Saturnus ad tres. Mar. Fic. in Pl. En. 6. l. 3. cap. 6. char. 1619.

Sol tanquam cœli dominus manifestus omnia cœlestia regit, & moderatur magnitudinem ingentem, qua centies sexagesiesque & sexies terram excedere iudicatur. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1056.

Solis summa participatio habetur per visum, secunda in virtute vitali, tertia in motu quodam ad Solem conuerso, qui in herbis, lapillis, Soli sequijs euidenter apparet, quarta in fomento caloris, quinta in lumine. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1057.

Sol non tantum stellas magnitudine superat quantum lumine, nam Iouis magnitudinem minus quam duplo, lucem vero forte centuplo superat. Marfil. Fic. de Sole, cap. 11. char. 972.

Sol est terra maior centies sexagesies sexies. Io. Pic. Mir. in Astrol. l. 3. cap. 10. ch. 472.

Solis motus in ambiguo apud Astrologos est, cum præcedunt Solis defectus tempus in tabulis annotatum plus dimidia parte horæ. Io. Pic. Mirand. in Astrolog. l. 9. cap. 9. char. 672.

Sol vt varios facit effectus.

SOL dicitur cor cœli, quia veris elementum temperiẽ, torridum Cæci & Leonis cœlum, mollitiem autumnalis aurẽ, vim frigoris inter vtranque temperiem dispensat, & dicitur ignis ætherei fons, quia idem est in cœlo quod cor in animali. Macr. in somn. scip. l. 1. c. 94.

Solem facere omnia calore, & alium quendam cœlestium frigore non est putandum, quid enim frigidum est in cœlo & igneo corpore, & igne nullo modo humido? Plot. En. 4. l. 4. cap. 3. ch. 445.

Sol Græce dicitur helios, quod congregabilia reddat omnia, & conciliet dispersa. Nam omnia sensibilia concupiscunt Solem, videlicet videre, inoueri, illuminari, caleferi, & omnia ab ipso lumine contineri desiderantia. Neque dico antiquorum sequens opinionem, Solem esse Deum & opificem vniuersi, & idcirco patet huc oculis mundum ratione propria gubernare, sed quia inuisibilia Dei a creatura mudi per ea, quæ facta sunt intellecta conspiciuntur, sempiterna quoque virtus eius, & diuinitas. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1058.

Sol hic noster essentias, qualitatesque sensibilibus, quamuis permultas ac differentes, ipse tamen vnus cum sit, lumenque vnica, superlustrat, renouat, nutrit, seruat, perficit, distinguit, colligit, refouet, fecundat, auget, permutat, format, producit, excitat, viuificat omnia, & vnumquodque natura Solis est particeps, & ipse Sol causas omnium ante hæc vniformiter in ipso cõprehendit inu to magis rerum omnium exemplaria existunt in ipsa Solis omnium causa secundum singularem, superioremque essentia vnitatem, cum producat essentias per excessum essentias eminentem. Dio. Areop. de diu. nom. ch. 1098.

Solem cordis rationem obtinere, & vitalia mundi totius in hoc igne posita esse dicunt. Calcid. in Plato. Timæum. chart. 32.

Solis conjunctionem planetæ verentur, gaudent aspectu trino, vel sextili. Mar. Fic. de vita coelit. compar. lib. 3. cap. 10. char. 543.

Sol inter cœlestia dominus in hoc maxime cæteras rerum naturalium causas antecellit, quod calore omnia facit, lumine vero demonstrat. Marfilius Fic. in epist. lib. 12. chart. 953.

Sol imago Dei, quia Deo potentiam, bonitatem, & sapientiam tribuimus, Sol efficit apud nos omnia tanquam potens, distinguit quotidie & demonstrat singula, ut sapiens, iuuat nos, & delectat, ut bonus. Deus solus miracula facit, Sol tria miranda efficit, quæ plurima in hieme quasi mortua in vere suscitatur & æstate, in cœlo cœlestia omnia illuminat, & moderatur, & regit, & quæ super cœlum invisibilia non oculis tantum, sed etiam mentibus visibilia reddidit, dum admirandis cœlestium spectaculis nos admonet super cœlestia contemplari. Marfilius Ficinus in epist. libro 12. chart. 954.

Sol tanquam manifestus cœli dominus omnia prorsus cœlestia regit, & moderatur, magnitudine centies sexagesies terram continet, omnibus stellis lumen inserit, è signis illud viuum est, quod Sol eo tempore vegetat, imo duo utriusque signa Sol tanta virtute complectitur, ut apud Arabes spacium hoc dactoria Solis, vel regium solium appelletur, in quo planetæ dum sunt, incendiū tamen interea deuitantes, virtute mirifica pollent, præsertim si superiores oriuntur ante Solem, inferiores post Solem. Præterea signum in quo Sol regnat, Aries scilicet, caput sit signorum, & caput in quolibet viuente significat, & Leo Solis domicilium est cor signorum, & cor in quolibet viuente obtinet, ad Leonem accedens in multis regionibus epidemiam extinguit, annua fortuna ab ingressu Solis in Ariete dependet, & per quatuor signa mobilia anni quatuor tempora distinguit, & eius motus simplicissimus est. Mar. Fic. de Sole. cap. 3. ch. 966.

Sol si a regione nimis remotus est, illam vita priuat. Mar. Fic. de Sole. cap. 5. ch. 918.

Sol motu suo distinguit noctes, dies, horas, menses, & annos, & lumine, & calore generat, vegetat, mouet, & regenerat omnia, exhilarat, & fouet, quæ occulta erant primo aduentu efficit manifesta, & accessu, & recessu quatuor efficit anni partes. Marfilius Fic. de Sole. cap. 5. char. 968.

Sol omnium moderator: nam (ut ait Proclus) Theologi antiqui reginam omnium iustitiam à medio Solis trono per cuncta procedere cuncta dirigentem dicebāt. Mar. Fic. de Sole. cap. 6. ch. 868.

Sol ut corpus illuminat, & calefacit, sic Deus animis veritatis claritatem præbet, & charitatis ardorem. Mar. Fic. in Plat. conu. or. 2. cap. 2. ch. 1324.

Solis radius ut vnus, corpora quatuor, igne, aere, aqua, terram, illustrat, sic vnus Dei radius mentem, animam, naturam, & materiam illuminat, & per ipsum ad supernam Solis lucem intuendam conuertitur. Marfil. Fic. in Plat. conu. or. 2. cap. 5. ch. 1326.

Solis radij videntur per accidens exsiccare. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 6. ch. 1718.

Solem siccitatem facere, Lunam humiditatem, hinc nata est opinio; quia Solis calor ardentior, Lunæ tepidior, quod ob materiam pægrinam infectionem fit, ut Sol exsiccet, Luna humidet: nam Sol propinquus calefacit, Luna non infert humiditatem, sed quam inuenit in aquoso, & frigido corpore, suo ipsa calore dissoluit, & euocat diffundens. Io. Pic. Mirand. in Astrol. lib. 3. cap. 6. chart. 46.

Sol non solum deserendo nos frige facit per accidens, sed

etiam afficiendo, dum aut nimia exiccatione mortificat, aut vitalem calorem prouocat foras, aut pluuies generat ex marinis vaporosis halitibus, quos plures suscitatur quam dissoluit, aut ventos commouens, aut etiam alijs de causis. Ioan. Pic. Mirand. in Astrol. lib. 3. cap. 6. chart. 465.

Solem exaltati in Ariete, Astrologorum est commentum, quasi non idem faciat in Libra ad alios populos, quod facit apud nos in Ariete, dum hinc recedens accedit ad illos, sed totius varietatis causa est Solis ad terras, quas habitamus, maior & minor distantia, unde plus & minus caloris participamus. Io. Pic. Mir. in Astrol. l. 3. cap. 13. char. 480.

Sol diuinum intellectum, Lunaque animam mundi tanquam artificiosissima quædam simulachra repræsentare videntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 193.

Sol eadem ratione diuinum, qua oculus humanum intellectum refert, ac repræsentat. Leo Hebr. de amo. dialog. 3. chart. 188.

Solis & Lunæ coniugalis amor est. Leo Hebr. de amor. dialog. 3. chart. 380.

Sol ut genitus & ingenuus.

Solis bis in Timæo constitutionem repetit, primo in numero planetarum quasi consortem, secundo diuinitus mirabili præ cæteris luce, regiaque auctoritate donatus. Mar. Fic. de Sole. cap. 10. ch. 973.

Solem plerique Astrologorum in exordio mundi ad orientem primo habitabilem tradunt in Ariete regno suo medium cœlum velut arcem atque caput, tanquam regem cœlestium tenuisse. Marfilius Ficinus de Sole. cap. 10. char. 972.

Solem Xenophanes ex igniculis collectis esse dixit: stoici accensionem intelligentem ex mari, Plato ex igne plurimo, Anaxagoras petram igneam. Philolaus ex igne mundano vitreum; Anaximander plenum ignis esse putauit. August. Steuch. de perm. philoso. lib. 7. cap. 4. char. 123. terg.

Solis locus & vis.

Sol non solum his, quæ videntur, præstat vim ut videantur, sed & generationem, & alimentum, & incrementum, cum tamen ipse generatio non sit, sic ab ipso bono his, quæ cognoscuntur non solum, ut cognoscantur adesse dices, sed etiam ut sint, & essentiam ipsi ab illo adesse cum bonum ipsum essentia non sit, sed adhuc ultra essentiam dignitate, & potestate præmineat. Plat. de rep. dial. 6. ch. 643.

Solem secundam sphaeram à Luna obtinere asserit Plato sequens Aegyptios; Cicero quartum; Archimedes, & Chaldaeos sequens. Macrobius in somn. scip. lib. 1. char. 87.

Soli tribuunt principatum super elementa, & super omnem naturam, quæ in generatione versatur. Iamb. de myster. char. 1903.

Solem omnes in mundo medium (quammis diuersa ratione) collocauerunt, Chaldaei medium planetarum: Aegyptii inter duos mundi quaternarios, id est super hunc quinque planetas, sub hoc Lunam, & quatuor elementa. Mar. Fic. de Sole. cap. 6. ch. 968.

Sol terræ propinquior est quam firmamento, quoniam terrena solari favore magis quam cœlestia indigent. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 13. ch. 1467.

Solarem regionem antiqui nominant super Lunam, sequentem vero lunarem. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. cap. 5. char. 1599.

Sol & Luna proxime esse debent, nam & domos proximas habent. Cancrum Luna, Leonem Sol, exhaltationes contiguas, Luna Taurum, Sol Arietem, ideo

& sphaeras contiguas habere debent. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. cap. 6. c. 1602.

Solis corpus super Lunam proxime collocat Plotinus, quod & Plato, & Aristoteles, & Aegyptii, & multi & antiqui & posteriores philosophi existimauerunt. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. cap. 7. c. 1692.

Solis vis magis apparet in Ariete, non quod ex signi natura id fiat, sed quia tunc nobis magis propinquat. Io. Pic. Mir. in Astrol. l. 6. cap. 14. c. 607.

Solis domus est Leo, & Lunæ Cancer, quia (ut aiunt Astrologi) proxima signa nobis sunt, quod falsum, quia proximiora Gemini, & Cancer, & in alio climate proximior forte Libra. Ioan. Pic. mirandulan. in Astrol. lib. 10. capit. 9. chart. 694.

Solis reditum in Arietem ait Abraam Auenazra nunquam nec ullo genere instrumenti ac supputatione posse deprehendi. Ioan. Franc. Pic. Mirandulan. in exam. vanit. doct. gent. l. 2. cap. 8. c. 967.

Solis eclipsis, & ut stella cum eo sociantur.

Solem deficientem qui spectant, ac considerant quidam perdunt oculos, nisi in aqua, uel in simili re imaginem ipsius spectent. Plat. in phæd. c. 54.

Sol in defectu nil patitur, sed noxiter fraudatur aspectus, Luna circa propriū defectum laborat. Macrobius in somn. scip. lib. 1. ch. 75.

Solem semper comitantur Lucifer & Stilbon, Stilbon quidem nonnunquam 20. gradibus uel ad Aquilonem uel ad Austrum distans, Lucifer quinquaginta. Chalcid. in Plat. Timæum. char. 25. terg.

Solem comitantur Venus & Mercurius, non descendens Mercurius nisi per 28. gradus, Venus per 49. & Luna in quouis Solis aspectu figuram mutat, & naturam, & a gradu conjunctionis mensis futuri naturam declarat. Mar. Fic. de sol. cap. 4. c. 967.

Solis cor planetæ tagentes cæteris dominantur. Mar. Fic. de sol. cap. 4. c. 967.

Sol & Luna proxime coniunguntur, quod probatur physica ratione: quia fons caloris & fons humoris uitalis, id est Sol & Luna, proxime coniungi debent. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. cap. 7. c. 1602.

Solaris eclipsis ad nos potius quam ad Solem ipsum referri debet. Leo Heb. de am. dial. 3. c. 199.

Sol ut oriens, & ab antiquis uenerabatur.

Solem salutare solebant Orientem Indi saltando. Bess. Card. in Calum. Plat. l. 4. cap. 9. c. 78. terg.

Sole Occidente cuncta mærere. Oriente lætari videntur. Mar. Fic. in epist. l. 5. c. 801.

Solem solum Platonici & id genus philosophorum inter cœlestia lumina adorabant, cæteri quoque alias stellas orationem ad Solem composuit. Iulianus & Iamblichus. Marfilius Ficinus in Plot. En. quarta, lib. quarto capit. 30. chart. 1745.

Solem Socrates Orientem salutans extasim sæpe patiebatur, & soli Orienti Pythagorici hymnos lyra canebant. Marfilius Ficinus in Plot. En. 4. libro 4. capit. trigesimo, char. 1745.

Sole Oriente pallido, hibernam rustici, nauar, & pastores pronuntiant grandinem vario est, quia ex multitudine terrestrium halicurno palliditas illa prouenit regionem illam Orientem occupantium, nam palliditas crudæ & minus concoctæ materiae habetur indicium. Ioan. Franc. Pic. mirandulan. de prænotione lib. 3. cap. 6. ch. 458.

Sole Oriente si circa occasum rubescunt nubes, serenitatem pollicentur, si Sol cingitur circulo ventum prædicant. Io. Franc. Pic. mir. de prænot. 3. cap. 6. c. 459.

Sol ut calidus, & lucis fons.

Solis corporis substantia est alia à substantiis corporum stellarum, & Lunæ, quia Sol habet lumen, & lumen Lunæ, & stellarum est a Sole. Arist. de causis propriet. elem. char. 961.

Sol cum uiget, omnia lumina ab eo profiunt. Plot. En. 2. lib. 3. capit. 18. chart. 148.

Solis calor naturaliter non exsiccatur, alioquin non esset Sol uitæ, generationisque dominus, & augmenti auctor, siccare uero contingit radiis eius in concavis materiae sicca conclusis. Mar. Fic. de uita coelitus compar. lib. 3. capit. 4. chart. 536.

Solem Orpheus uiuificum cœli oculum appellauit, dicens quoque, ut ex eius carminibus elicitur, quod Sol est oculus æternus omnia uidens, supereminens cœlesti lumen, cœlestia temperans & mundana, Harmonicum mundi cunctum ducens, seu trahens, mundi dominus, Iupiter immortalis, mundi oculus circumcurrentis habens sigillum, omnia mundana figurans, Luna stellis grauida, stellarum Luna regina. Marfil. Ficinus de Sole, capit. 6. chart. 968.

Solis in substantia tria sunt pariter unita. Primum naturalis fecunditas sensibus nostris prorsus occulta. Secundum manifesta lux eiusdem ex fecunditate manens ipsi semper æqualis. Tertium ab utroque calefactoria uirtus, penitus par utriusque, quæ trinitatem significant. Fecunditas patrem refert, lux intelligentiæ similis filium intelligentiæ modo conceptum calor amatorium spiritum repræsentat. Marfil. Ficinus de sole, capit. 12. chart. 973.

Solis lumen per 9. gradus præcipue distribuitur, primo in sole, secundo in firmamento, tertio in stellis, sed hæc tria sunt cædida, rubea, mixta, & sic quinque, sexto in diaphanis sub Luna simplicibus, septimo in diaphanis sub Luna compositis seu uitris, & chistallis, lumen non conferuantibus: octauo in diaphanis compositis conferuantibus, quales sunt oculi multi, & noctilucæ, & carbunculi, nono in colores & colorum imagines. Marfil. Fic. de lum. cap. 12. c. 981.

Sol per septem rerum gradus lumen diffundit, per stellas fixas per planetas quinque eodem semper fulgentes tenore, per Lunam lumine uariam, per ignem, per aërem, per aquam, & per terram. Marfil. Ficinus in Diony. Areop. de diu. nom. c. 1052.

Sole nihil diuersius est quam terra, ut nihil alienius est a luce diuina quam materia. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1056.

Sole nihil alienius est terra, ideo corpora terrea tanquam luci ineptissima, nullum lumen intus accipiunt. Marfil. Fic. de sole. cap. 9. c. 971.

Solaris radius ut efficit non tam ut omnia ubique luceat, quam ut omnia quodammodo caleant uiuantque multa calendo potius quam lucendo, sic ad bonum ubique præsens non consequitur, ut singula cognitionis eius sint capacia, sed amoris, omnia enim bonum ipsum amant, cognoscunt uero uix tandem paucissima. Ergo amor ad consequendum bonum & hauriendum inde uitam magis amandus est quam cognitio. Marfil. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. c. 1071.

Solis lumen per actum lucis præfert diuinæ, & angelicæ intelligentiæ claritatem, per caloris uim utriusque uoluntatis, & charitatis affectum. Marfil. Ficinus in Plat. de rep. dialog. 7. char. 1410.

Solem agentes cause sequuntur. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. chart. 1459.

Solis radii calefaciunt salubriter pro ignea, & uiuifica natura. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 25. c. 1450.

Sol toti cœlo, & stellis infundit lumen scilicet oculis manifestum. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 20. c. 1468.

Sol & si sufficit ad lumen, stellæ reliquæ naturæ cœlesti conue-

conueniebant, & perfectio vniuersi sic postulabat. Io. Pic. mir. in Astr. l. 3. cap. 10. c. 471.
Sol in Leone flagrat, non quod Leo sit calidus ut aiunt Astrologi, sed quia obliquitas Zodiaci facit ut proximus sit ad aerem nostrum, & per sexquimensium proximus ante calefecerat, nam & in Cancro feruentissimus est, cum apud eos sit aquaticum signum. Io. Pic. mir. in Astr. l. 3. cap. 13. c. 480.
Sol in Leone nos calefacit non ex natura signi, alioqui faceret idem apud omnes gentes, sed ex situ ad nos contingit quod eo loco rectius terram ferit in nostris regionibus. Ioan. Pic. mirandulan. in Astrolog. lib. sexto, cap. 4. char. 590.
Solem calidam naturam non habere affirmavit Democritus, igneas nubes esse putauit Xenophanes; Solem ex paruis igniculis & vnoquoque die illum fieri non negauit, Thales terrestres censuit, & ex terra quoque illos fabricauit Anaximenes. Io. Franc. Pic. mir. in exam. van. doct. gen. l. 1. cap. 12. c. 767.
Sol si non mouet ut, definit tempus. Aug. Steuc. de peren. phi. l. 7. cap. 5. c. 125. ter.
Sol res sibi expositas haud tantum illuminat, sed etiam inruetur, acutissimeque discernit. Leo Hebr. de Amore, dial. 3. char. 190.
Solertia est artificiosa quædam deceptio, quæ fit maioris utilitatis gratia. Franc. Patric. de regno, libr. 6. cap. 16. char. 2632.
Sollicitudo est cum animas secum inquit, possit ne facile aliquid adipisci, & si cõsequi nequit, oritur diffidentia, quam sequitur desperatio. Marfil. Ficin. de voluptate, cap. 10. char. 1002.
Sollicitudo est ægrotudo animæ ex magna quadam penitenteque infixa cogitatione manans. Franc. Patric. libr. 5. cap. 20. char. 232.
Solida duo qui connectere uult, opus habet duobus mediis. Plat. in Tim. c. 735.
Solidum nihil esse potest absque terra. Plato in Timæum, char. 735.
Solidorum prima species fit, ubi duæ lineæ simul secundum diametrum componuntur, & hoc ter contingit, ut diametros, & breuia latera in idem uelut centrum firmarint unum æqualium laterum triangulum ex his, quæ sex numero sunt efficiunt. At si tria equalia latera quatuor componantur in tres simul planis unum solidum angulum (ut diximus) faciunt, qui deinceps post obtusissimum planum angulum fit, & talibus quatuor angulis effectis prima species solida, quæ totum circuitum in æquales, & similes partes distribuit, constituitur. Plat. in Tim. char. 745.
Solidorum secunda species fit ex iisdem angulis, uerum secundum æqualium laterum triangula octo consistentibus unum angulum solidum efficientibus ex quatuor planis, & dum sex huiusmodi sunt, secundum corpus ita finem habet. Plat. in Tim. ch. 745.
Solidorum tertia species fit ex bis sexaginta elementis compactis, & solidis angulis duodecim, quorum quicquid a quinque triangulis planis æqualium laterum continetur viginti bases habens æqualium laterum triangula facta est. Plat. in Tim. c. 745.
Solidorum quarta species fit, cum triangulum æqualia crura habens secundum quatuor consistens & ad centrum rectos angulos congregans, uno æqualium laterum quadrangulo effecto, sex autem talia compacta angulos octo solidos efficiunt, unoquoque secundum tres planos rectos coaptato, quæ figura facta est cubica sex planas quadrangulares æqualium laterum bases habens. Plat. in Tim. c. 745.
Solidorum quinta est figura, qua Deus ad vniuersam usum est. Plat. in Tim. c. 745.
Solida duo si coniungi debent duobus mediis, indigent, quod in naturalibus, an sit verum, ut in mathematicis

quis ambigit? Plot. En. 2. lib. 1. cap. 6. ch. 100.
Solidorum numerorum primus octonarius est. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. c. 2403.
Solida in plana resoluntur. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, cap. 39. char. 1474.
Solida in plana soluit primo mathematicus, deinde planum in triangulos æquilateros rectum angulum non habentes, tertio in rectangulos, qui prima sunt figura elementa. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum, capit. trigessimono, char. 1474.
Solida in plana, soluit primo mathematicus, deinde planum in triangulos æquilateros rectum angulum non habentes, tertio in rectangulos, qui prima sunt figura elementa. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 85. c. 1480.
Solida duo ut difficiliter conflentur in unum, causa est vel dimensiones utrinque nimium solidæ, vel dimensiones qualescunque, uel repugnantes formæ. Marfil. Ficin. in Plot. En. l. 1. 5. cap. 3. c. 1571.
Solubile omne cum ex compositione susceperit esse, hac conditione naturaliter solui potest, quod est compositum. Plot. En. 4. l. 7. cap. 12. c. 446.
Somnium (ut ait Plato) suum siue per cornua, siue per ebur processit. Plat. in Charm. c. 384.
Somniat ille, qui pulchras res putat esse, ipsam uero pulchritudinem non esse putat. Plat. de rep. dial. 5. c. 629.
Somnus multus nec corporibus, nec animis nostris, nec actionibus circa hæc omnia adhibendis ex natura competit. Plat. de leg. dial. 7. char. 878.
Somnus ad sanitatem non multus est, si recte in consuetudinem assumptus fuerit. Plat. de leg. dial. 7. c. 878.
Somniorum genera quinque, somnium, visio, oraculum, insomnium, uisum & duo ultima nihil interpretatione dignum admittunt. Mac. in som. scip. l. 1. c. 19.
Somnium proprie uocatur, quod tegit figuris, & uelut ambagibus, non nisi interpretatione intelligendum significationem rei, quæ demonstratur. Macro. in som. scip. lib. 1. ch. 20.
Somnii quinque sunt species, aut proprium est, aut alienum, aut commune, aut publicum, aut generale, proprium est cum quis se facientem, aut patientem aliquid somniat. Alienum cum alium. Commune, cum se vna cum alio. Publicum, cum ciuitati, foro, theatro, seu publicis mœnibus actibusve triste uel lætum, quid existimat accidisse. Generale, cum quis circa Solis orbem, lunarem uel globum, seu alia sidera uel celum, omnesque terras aliquot somniat innouatum. Macro. in som. scip. lib. 1. char. 21.
Somnia non sunt habenda pro ueris de statu ciuitatis, nisi quæ rector eius aut magistratus uiderit. Mac. in som. scip. lib. 1. char. 22.
Somnia quæ humanis proueniunt causis, siue per naturam nostram, siue per affectus, & cogitationes, & actus raro admodum & obscure nimium, & sæpius casu quodam attingere uerum. Iamb. de myst. c. 1882.
Somnia incitantur in nobis ab innatis intelligentiis, & rationibus, uel ab imaginibus, curisque diurnis, quæ aliquando uerum assequuntur, plurimum uero falluntur, atque hæc humanis principis oriuntur, dormientibus, que contingunt uigiliæ nihil habentibus. Iamblic. de myster. char. 1883.
Somnia missa diuinis non contingunt dormientibus, in nobis, sed ueniunt uel inter uigiliam & somnum, uel inter somnum, & uigiliam, uel in ipsa uigilia, tunc breuius audiuntur uoces, admonentes quid agendum, & aliquando spiritus quidam non corpulentus, non tractabilis, se iacentibus circumfundit, qui tamen non perspicitur, sed alio quodam sensu, & animaduersione, quæ in consensu percipitur, impetu quodam ingrediens, & se circumfundens undique absque contactu, & mixtione passionum animi, & corporis expellit. Aliquando lumen sincerum, quietumque sulget, sub quo uisus clauditur anima

anima patens, sed alii sensus peruigiles sunt, persentiuntque quando dii in lumine se ostendunt, & quæ illi loquuntur, arguuntque, continuata animaduersione percipiunt, perfectius uero id totum discernitur quando uisus perspicit & intellectus corroboratus, quæ sunt, assequitur, & quia spectant similiter commonentur, tanta & tam differentia non sunt humana. Iamb. de myst. char. 1883.
Somnia humanis causis procedentia duos patiuntur defectus, nam & in ipso somno dormientibus accidunt, & nos tunc non distincte, aut plene animaduertimus, aut quæ occurrunt, aut statum ibi nostrum. Iamb. de myster. char. 1883.
Somnia accipiuntur in Aesculapii templo, quibus morbi curantur, ipsaque ars medendi somniis est comparata diuinis. Iamb. de myst. c. 1883.
Somniorum præfagia extrinsecus aduenire ait Iamblichus contra Porphyrii opinionem, quia sæpe studemus, & agimus nonnulla ad hoc præfagium aucupandum, neque tamen datur, & sæpe id non quærentibus datur, quod si ex nostra natura & arbitrio esset, nobis prouidentibus hoc eueniret. Iamb. de myst. c. 1889.
Somnia ex Deo prouenire omnia sunt qui putant, quod falsum est, cum non modo irreligiosa, sed etiam impia somniemus. Chalcid. in Plat. Tim. c. 54.
Somniorum Plato non unam genituram ait, gigni putat ex reliquiis cogitationum, & accidentis alicuius stimulo, alia a diuina prouidentia. Chalcid. in Plato. Timæum, char. 54.
Somnium est, quod ex reliquiis commotionum animæ diximus oriri. Chalcid. in Plat. Tim. c. 54. ter.
Somniorum causa est id, quod agimus uigilantes, aut cogitamus in memoria residens per quietem mouet & interpellat gestarum & deliberatarum rerum conscias animas, sed hæc non est sola causa, multa enim non inopinata somniamus, hæc Arist. Chalcid. in Plat. Timæum, char. 54.
Somniorum causam esse ait Heraclitus consentientibus stoicis, rationemque nostram ipse connectit cum diuina ratione, regente, & moderante mundana, propter inseparabilem comitatum, consciam decreti rationabilis factam quiescentibus animis opere sensuum futura denunciare. Ex quo fieri, ut appareant imagines ignotorum, locorum, & hominum tum uiuentium, tum mortuorum simulachra, & diuinationis usum premoneri meritis instruentibus diuinis potestatis. Chalcid. in Plat. Tim. c. 54.
Somniorum spiritus phantasticus est, speculum clarissimum. Aliter enim circum entia & a statu labentia, tum ob indefinitam essendi, tum quia a nullo entium cognoscuntur, cum primum irretiuntur in spiritus animales, qui & ipsi sunt idola, sed in natura habentia sedem, his protinus innituntur, & tanquam in domiciliis conuiescunt. Eorum igitur quæ facta sunt, ut quæ in essendi actum iam processerunt, perspicua passim idola demittuntur, donec temporis diuturnitate debilia euadant. Eorum uero, quæ in præsentia sunt ut quæ adhuc in se consistunt ualidiora simulachra perueniunt, sed futurorum indefinita sunt, & admodum indistincta, sunt enim hæc præuolumina quædam rerum nondum præsentium & efflorescentiæ quædam adhuc imperfectæ naturæ quasi profillentes & foras saltantes, & tanquam delitescuntium seminum obscura signacula. Ideo ad res futuras opus est arte, ab eis imagines obscuræ procedunt, non ut a præsentibus manifestæ. Syn. de som. c. 1976.
Somnia operæ precium est & uisa & sigillatim accidentia tum uigiliæ tum somni literis commendare, nisi consuetudo ciuilibus nouitate huius cogitationis horret, ex qua obseruatione ars paulatim accumulabitur, dum nihil delabitur e memoria, quæ etiam erit ad elo-

quentiam utilia. Synesius de somn. char. 1977.
Somniorum nihil est magis proprium quam intercipere medium, nec agere tempore. Synesius de somn. char. 1978.
Somnia matutina sæpe non nihil uaticinii continet. Mar. Ficin. in epistol. lib. 1. char. 639.
Somnia multis de causis pendere possunt, naturali, diuina, dæmoniaca. Ioan. Franc. Pic. mirandulan. de prænotione, libr. sexto, capit. 7. char. 619.
Somniorum uariæ interpretationes apud gentes ortæ sunt quia imagines a dæmone monstratæ in somniis aliis bellum, alijs pacem significabant. Ioan. Franc. Pic. mirandulan. de prænotione, lib. 6. capit. 7. char. 622.
Somniorum causæ possunt esse exteriores & interiores, interiores bifariam diuiduntur, quæ ab anima, & quæ a corpore, & exterior, alia corporalis, alia spiritalis. Io. Franc. Pic. mirandulan. de prænotione, lib. 6. c. 625.
Somnia sunt tanquam Cleon, Daulcus, & Tramedes Eriæ. Ioan. Franc. Pic. mirandulan. in exam. van. doct. gent. libr. secundo, cap. 25. c. 859.
Somno non uis animæ mirum, sed potius uita corporis minui potest. Marfil. Ficin. in Plat. Theolog. lib. 5. cap. 25. char. 155.
Somnus nocturnus semper est necessarius, semp bonus, diurnus, nisi admodum necessarius, nunquam bonus. Mar. Ficin. de vita produc. l. 2. cap. 6. c. 514.
Somnus ad duos fines a natura institutus fuisse uidetur, tum propter sensuum motuumque exteriorum uacationem spirituumque recreationem, tum etiam propter cibi perfectam concoctionem, atque digestionem. Leo Hebr. de am. dial. 3. c. 177.
Somnus contemplationem, & contemplatio somnum haud immerito auferre impedireque uidetur. Leo Hebr. de am. dial. 3. c. 179.
Somus edens siue catilenis siue sermonibus corpore qui uis non admodum quietus esse potest, quæ propter imitatio eorum, quæ dicuntur gestibus expressa, omnem saltationis artem produxit. Plat. de leg. dialogo septimo, char. 881.
Somus, quod post iactum suum intra horas septem non fuerit in effusionem relapsus, hæsisse in uitam pronunciatur. Mac. in som. scip. l. 1. c. 41.
Sonus fit ex circumductu sphaerarum. Macro. in som. scip. lib. 2. char. 112.
Sonus e foraminibus tibiarij longinquis & termino proximis grauior, de uicinis acutus, & acutior per patentiora foramina; grauior per angusta, quia spiritus ubi incipit fortior est, defectior ubi definit, & quia maiorem impetum per maius foramen impellit, contra autem in angustis contingit, & eminens positus. Mac. in som. scip. l. 2. c. 124.
Sonus in aere fit, non qua ratione aer est, tunc enim resonat. cum statum solidi corporis adipiscitur antequam effundatur manens quasi quiddam solidum, quapropter sufficiunt hic ea, quæ mutuo se collidunt. dicendum est collisionem, pulsationemque eiusmodi esse sonum ad sensum usque peruenientem. Plot. En. 4. l. 5. cap. 5. char. 447.
Sonitus auditus non simul fit, & percussio aspectus, quia necesse est aerem pati prius aliquid, atque moueri, quo moto ipsa uocis species mox tota fit simul, passio quidem motusque in tempore sunt. Species autem posterius sane, sed ei, quod iam factum est, tota simul accedit, & ideo propinquiores obiecto citius magis que audiunt, cum uelocius, & magis patiantur propinquiores sonanti. Quod uero uidendum est, non per passionem in diaphanum agit, cum nec ipsum quidem, quod illuminat, itaque sine tempore agit, & simul omnibus occurrit. Prisc. in Theop. cap. 32. c. 1813.
Sonitus quodam solido indiget, nam & uenti strepitus circa terram fit, & ipsi tonitrus tunc fiunt, quando

do spiritus circa nubem, quasi solidum aliquid, frangitur. Prisc. in Theop. cap. 36. c. 1818.

Sonum grauem motu remisso, & tardo, acutum velociore & intensiore creati putant. Marfil. Fic. in Plat. Tim. capit. vigesimo nono, chart. 1453.

Sonus grauius ad silentium accedere uidetur & remissus admodum, & tardissimus motus ad quietem quasi uidetur accedere, & ut vehementissimus, ac celerissimus motus ad uolentiam, sic ad uolentiam, & offensionem sonitus acutissimus. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. char. 1453.

Soni grauis & acuti mixtura similis est ei, quæ in saporibus gustui satisfacit, in quibus sapor dulcis nimium, atque pinguis uocem remissiori admodum grauiorque similis iudicatur. sapor autem acutissimus acutissimæ, sed dulcis sapor acrimoniæ mixtus, uocem refert moderate grauem, mixtus uero (salsedini uel acumini mediocriter acutam repræsentare uidetur, ac tum demum permixtio multiplex implet sensum, quum non discernit, ut multiformis, sed seipsam insinuat unifornem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. c. 1456.

Soni graues siue acutos absorbeant, siue acuti graues occupent, non prouenit delectatio, & tamen uino quædam ubique requiritur, restat ut sola placeat, quæ noua, & elixax ex moderata quadam consuetudine resultat. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. c. 1456.

Sonum tradunt physici in orbicularem figuram multis gradatim amplificatam circulis ad aures peruenire, non aliter quam qui in stagno ex iactu lapidis ab alto circuli multiplicentur ad litus. & concentum ex grauius & acutus constat uelut unam formam, & hanc rotundam quidem, sed oualem auribus illabi arbitrantur, in qua octaua uox quasi per acutiorem verticem uocis primæ latitudinem sibi continuans ex se ipsa, & prima uitam iam constat uocem; atque sicut oculus oualem rotunditatem tanquam unam uidet figuram, quamuis hinc latam magis, inde minus. sic auditus uocem ex graui, & octaua resultantem haurit tanquam urnam ab amplo quodam profundo, quasi in acuta sublimitate oui instar gradatim sese, ac suauiter attollente. Hinc arbitramur fieri, ut natura eiusmodi quasi figuram audiendi instrumento tribuerit, similemque instrumento loquendi, & ars præterea similem quoad fieri potuit instrumentis musicis. Ea certe consonantiora sunt, quæ ouali figuræ propinquiora. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. c. 1456.

Sonum melodis aptum Phlogum appellant, & quo & grauiorem, & acutiorem facile quis edere possit, ut neque tam profundus, remissusque sit, ut sit silentio similis, nec tam altus, & intensus ut periret. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. c. 1453.

Sonorum interualla sunt certi excessus inter eos in acuminem, & grauitate mutui. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, capit. vigesimo nono, chart. 1453.

Sonorum congruentium compositiones ex opportunis proportionibus consonantium coniunctiones appellant. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 29. c. 1453.

Sonus non proprie dicitur tanquam genus distare ab acumine, & grauitate, quæ differentia eius sunt uel a graui, & acuto sono, quæ sunt eius species, nam una cum eiusmodi differentis ipsam in speciebus includitur, neque repta, et si ratione quadam talia supereminet. Mar. Fic. in Prisc. in Theop. cap. 38. c. 1819.

Sophistica ars est uenatio iuuenum diuitem, ac illustriū, quæ fit per artem conciliandi, capiendi, acquirendi, uenandi, animalium uenatoriam, pedestrium uenatoriam, terrestriū uenatoriam, mansuetorum uenatoriam, hominum uenatoriam, priuatiū uenatorem, mercedem expectentem, pecunias exigentem, eruditionem, ostentantem. Plat. in Soph. c. 140.

Sophista docebat pueros, & ab ipsis exigebat pecuniam;

quam si ipsi dare uolebant eandem, quam exigebat, bene erat: in autem, progressus in templum, & facto iure iurando, quanti ea, quæ didicit, æstimet, tantum deponit. Plat. in Prot. c. 441.

Sophista tertio loco est genus lucro deditum, artis litigiosæ, contradictoriæ, contentiosæ, pugnandi, decertatoriarum, acquirendi. Plat. in Soph. c. 141.

Sophistica secundo loco uisa est artis acquirendi, aliena distrahendi, emendi, mercaturæ animæ mercaturæ circa sermones ac disciplinas, uirtutis uenditio. Plato in Sophist. char. 141.

Sophista doctor est contradictionis. Plato. in Soph. chart. 144.

Sophista est caupo disciplinarum animæ. Plato. in Soph. char. 144.

Sophista est iuuenum & diuitem mercenarius uenator. Plat. in Soph. 144.

Sophista est decertatoriarum circa sermones athleta ad litigiosam artem designatus. Plat. in Soph. c. 144.

Sophista est suorum ipsius operum circa disciplinas uenditor. Plat. in Soph. c. 144.

Sophista est mercator disciplinarum animæ. Plato. in Sophist. char. 144.

Sophistica est ars discernendi purgatoria, quæ ad animam pertinet, huius ars docendi, artis autem docendi eruditio, eruditionis confutatio per reprehensionem contingens. Plat. in Soph. c. 144.

Sophista habet scientiam in opinione constitutam, & non ueritatem de omnibus. Plat. in Soph. c. 145.

Sophista est impostor quidam, & rerum uerarum imitator. Plat. in Soph. c. 145.

Sophista est purgator opinionum, quæ disciplinas circa animam impediunt. Plat. in Soph. c. 144.

Sophista dum ad tenebras eius, quod non est, aufugit, & conuersatione ipsis coniungitur, propter loci tenebras difficulter cognoscitur, at philosophos per ratiocinationes eius, quod est ideæ semper adiunctus, propter regionis splendorem facile conspici nequit. Plat. in Sophist. char. 154.

Sophista est, qui in disputando contradicere alium sibi ipsi facit, & simulantis partis, quæ opinione ducitur, imitator est, & generis spectra faciendi ex arte faciendi simulachra, non ad diuina, sed humana opera destinatus est, & in sermonibus partem, quæ miracula edit sequitur. Plat. in Soph. c. 162.

Sophista non est inter scientes, sed inter imitantes. Plat. in Soph. ch. 161.

Sophistarum scientia est litigandi sapientia. Plato. in Euthyd. char. 414.

Sophista ludit cum hominibus propter nominum differentiam supplantans illos & euerrens, ut hi qui sedere uolentibus scabella subtrahunt, & delectantur, & rident, cum supinum iacentem uident. Plato in Euthydemum. chart. 417.

Sophistis si datur argentum, faciunt quemlibet sapientem. Plat. in Prot. c. 433.

Sophistam fieri rubore dignum est. Plat. in Prot. c. 434.

Sophistæ & rhetores inuicem circa eadem miscentur. Plat. in Gorg. c. 468.

Sophista, & rhetor idem sunt. Plat. in Gorg. c. 493.

Sophistæ maxima perniciēs sunt, & pestis eorum, qui cum ipsis conuersantur. Plat. de uirt. c. 507.

Sophistam nihil ingenuum, nec uera sapientia dignum, aut cum ea coniunctum continent. Plat. de republica, dialog. 6. char. 638.

Sophista est iuuenum nobiliū, & diuitem mercenarius uenator. Speusip. de Plat. defin. c. 1964.

Sophista philosophiæ est adulator, & hic omnium adulatorum multo est pessimus. Max. Tyr. ferm. 4. c. 36.

Sophistica uita impedimento est in contemplatione physica. Proc. in Alc. 1. c. 1909.

Sophista a philosopho tam modo quam materia discrepat: modo, quod sequitur iuuenū mercedes, bonusque & clarus uideri quam esse maualt. materia, quia philosophus semper circa ea, quæ semper sunt eadem eodem modo uersatur, sophista circa id quod non est contemdit, & laborat in prouinciam, quæ ob tenebras difficile cerni potest, refugiens. Alc. cap. 34. c. 1962.

Sophista sensu & opinione incedit, philosophus ratione potius atque mente, Marfil. Ficinus in Plato. de pulchro, chart. 1270.

Sophista est ille, qui se sapientem uideri magis, quam esse studet; pecuniarum hominis gratia. Mar. Fic. in Plat. de pulch. char. 1270.

Sophistæ sunt qui opinionem affectant, & studiose duntaxat opiniones amare. Marfil. Ficinus in Plat. Protag. char. 1296.

Sophistæ sunt quasi disciplinarum mercatores, & caupones, undique opiniones absque delectu varias congregant tum ad excogitandum, tum ad dicendum utcūque libuerit, pertinētes, quas deinde, quasi uenales diuitibus trahunt adolescentibus diuitiarum, & inanis gloriæ gratia, & nihil habent pensi an bona, uera uel, an contra sint, aut ipsi discant, aut alios doceant, sed & confundunt, & alios passim errores fundunt, quotidie plurimos, nulla habita recta ratione, modo diuitias cumulent, & uulgarem gloriam consequantur. Mar. Fic. in Plat. Prot. c. 1296.

Sophistarum immeritam auctoritatem Plato adimere conatur non inuictius manifestis, ne ipse perturbatio ne ulla, odioque in illos uideatur adductus, uel ipsi ipsorumque sectatores uenosa in eum impudentissima linguæ tela retorqueant, sed ironia, partim, risu partim, sæpe ioco & ludo, quod in Sophista acutissime perfecit, idem in Gorgia elegantissime, facere admodum & urbane in Hippia scite, & argute in Euthydemo, artificiose etiam in Protagora. Marfil. Fic. in Plat. Protag. chart. 1297.

Sophistas Plato ubique iactabundos, somnia profitentes inducit, gloriosos, temerarios in superbia & auaros, in principio disputationis satis aptos, paulatim uero ineptiores, postremo omnium ineptissimos, qui nulla de re præcipue grauiori uel quid sit, uel quanta, uel qualis intelligant, cum profiteantur omnia, nihil omnino scire conuincit. Mar. Fic. in Plat. Prot. c. 1297.

Sophista ad non ens declinat, & philosophi ambitiosus & fallax imitator est. Mar. Fic. in Plat. Soph. c. 1284.

Sophista dialogus a Platone ideo descriptus est, ut de sub lunari opifice tractet, nam est idolorum perfectior, purificator animarum, a contrariis rationibus semper separans transmutator & iuuenum diuitem uenator. Mar. Fic. in Plat. Soph. c. 1284.

Sophista, & philosophus ambo incogniti sunt, quia sophista in falsis tenebris inuolutus est, philosophus quia diuinæ ueritatis splendore undique circumfusus, uulgarium intuitum animorum prorsus exuperat. Marfil. Fic. in Plat. Soph. c. 1285.

Sophistam Plato appellat non hominum, sed etiā Amorem, Plutonem, Iouem. Mar. Fic. in Soph. c. 1284.

Sophistas ostendit in Euthydemo Plato insignis caritate uir ubi de rebus grauissimis agitur spem audientium deludere, & ab eis animos audientium ad seriatos auertere studet. Mar. Fic. in Plat. Euthyd. c. 1300.

Sophistæ auaros ostendit, cum artem militare pecunia docere profitentur, quam nemo unquam uendit: sunt deinde ambitiosi, cum iudicalem peritiam cum militari, & sophistica profiteantur, quæ longissime inter se distant, Vani præterea, cum iam senes a rebus ad uerba, a ueritate ad falsitatem se conuertant. Quarto quam contemnendi, cum breui ad summum biennio cauillatorem hanc quilibet assequatur. Quinto quam periculosi, nam facile adolescentum animos ad sua

studia conuertere possunt, quando fingitur Socratem se non admirandum ad sophistarum gymnasia properare, & dæmon ille socraticus, qui a nullo decipi posse uidetur, a sophisticis horum nebulonum præstigiis fingitur esse deceptus. Marfil. Ficinus in Plat. Euthyd. char. 1300.

Sophista & Rhetor uterque falso uirtutem profitetur, Sophista philosophi speculationem, Rhetor moralem philosophi disciplinam simulat procul a uero. Mar. Fic. in Plat. Euthyd. c. 1303.

Sobrietas & continentia est dei cultus. August. Steuc. de per. phil. l. 10. cap. 73. c. 230.

Sortes quædam faciendæ erant in nuptiis, ut uiles non principes sed fortunam culpent. Plat. de republica, dial. 5. char. 621.

Sortis æqualitate in republica uti necesse est ad multorum offensas uitandas, ita ut deum, & bonam fortunam etiam tunc in precatationibus inuocemus, ut ipsi fortem ad id, quod iustissimum est, dirigant. Plat. de leg. dialog. 6. ch. 853.

Sortes appellat Plato dispositionem uniuersi, qualis tunc erat, cum animæ aggressæ sunt ingredi corpus, & significatur in hoc & eiusmodi corpus ingredi, & talibus parētibus, in tali regione nasci, cuncta uero facta, & conuoluta per unam partem Cloto tam in cunctis quam singulis demonstratur, Lachesis ipsas adducit in medium, postrema Atropos efficit necessario, ut concurrentia hæc omnia peragantur. Plot. En. 2. l. 3. cap. 15. char. 145.

Sortis ad felicitatem non ad uirtutem attinet. Phil. Iud. de creatione Princ. c. 454.

Sortis cuiusdam potius, quam scientiæ est uere iudicare de sorte, cū iudicium per signa ita confunditur, quod ex diuersis sortis nostræ primordiis, & causis inter se oppositis, rebusque contrariis complurima inter se discrepantia trahuntur iudicia, imo ex aliis quasi uestigiis confunduntur. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 15. char. 1639.

Sortium multa sunt genera, ut in talorum iactu, tessaribus, proiciendis in signis chartaceo ludo pictis, & quæcunque prior uenerit expectandis, in erudendis longioribus paleis, in oculorum iactu super paginis, & aliquando quæ per uoces fiebant responsa sortes appellata sunt, & aliquando non uoces, sed quæ per uoces significantur. sortes appellata sunt, ad tria tamē rediguntur. Nam qui fortibus utitur, aut diuidende rei cuiuspiam causa id agit, aut sui alteriusue consulendi gratia, aut diuinandi. Eius euentus expectatur aut ex fortuna & casu, aut ex spirituali causa. Qui fortunæ & casui confidunt, uani sunt, quia confidunt ei, quæ consilio & rationi aduersatur. Qui spiritali causæ confidunt, cum uel a bono uel malo spiritu euentus deriuari possit, si ultimum des, detestandum est, ut & alia omnia uel occulta uel expressa cum dæmonibus inita fœdera. Si a bono spiritu, plurifariam aberrare poteris. Si nulla necessitate, ad curiositatem referatur. Si sine dei reuerentia precibusque porrectis, si ad uitæ uanitates, seculique negotia perpetranda, si ad ecclesiasticas electiones perficiendas id ipsum paras, a recta uia flectis. Io. Franc. Pic. mirandulan. de prænotione, lib. 6. cap. 6. c. 618.

Spatium inter terram & aquam a physicis dicitur necessitas, inter aquam & aerem apta consonantia, inter aerem, & ignem obedientia: ideo ex quatuor elementis, & tribus interstitiis omnia constant. Macr. in somn. Scip. lib. 1. char. 36.

Spatium omne est cum corporibus, mundo, & tempore & mutatio exigit aliquod temporis spatium. August. Steuch. de per. phil. l. 7. cap. 5. ch. 127. pag. 2.

Species contrariæ non solum non sustinent, ut altera ad alteram insuper accedat, sed etiam alia quædam contra-

contrariorum accessionem non sustinent. Plat. in Phædone, char. 56.
 Species ubi alicuius fuerit, etiam pars est eius, cuius species, pars autem nulla necessitate est species, & in hoc sunt diuersæ. Plat. in dial. de reg. c. 166.
 Species vnaquæque vna simulque eadem omnibus est, ut si dies vnus, & idem sit, & multis locis simul est, & nihilo magis seorsum ipse a se ipso est. Plato in Parmenide, char. 198.
 Species quædam sunt, quibus si alia participant cognomina ipsarum habent, velut quæ similitudine participant, similia, quæ magnitudine, magna, quæ pulchritudine, pulchra. Plat. in Parm. c. 198.
 Species seorsam sunt per se ipsas, seorsum etiam his, quæ species participant. Plat. in Parm. c. 198.
 Species moderate maximum signum est venustas. Plat. in Symposio, ch. 292.
 Speciem vnam ponere consueuimus circa singula mala, quibus idem nomen tribuimus. Plat. de republ. dialogo decimo, char. 621.
 Species, quæ secundum eadem se habet, & ortus, & interitus expers est, neque in se ipsam aliud aliunde suscipere, neque ipsam aliud aliquo progredi, sed nec visum, nec alias sensibus expositam esse, hanc sane, cuius consideratione intelligentia adeptæ est. Pla. in Tim. c. 743.
 Species sunt pars generis. Mer. Trism. A. scilicet. c. 2. c. 1859.
 Species rerum inter se constitutæ subiectis, & ordinatæ secundum gradus, differunt per formas. Arist. Theol. Aegyp. l. 13. cap. 4. c. 783.
 Species omnes sub genere ordinatæ, ex ipso, & differentiis subsistunt. Syrian. in secundo metaphysic. vel in 3. secundum Latinos. c. 25.
 Species est generis pars, ideo necesse est sequi qualitatem sui generis. Vnde efficitur, vt quamuis omnia genera sint immortalia, species tamen non omnes immortales sunt, diuinitatis enim genus & ipsum & species immortales sunt, reliquorum genera, quorum æternitas est genus, quamuis per species occidat, nascendi tamen fecunditate seruat, ideoque species mortales sunt, vt homo mortalis sit, immortalis humanitas. L. Apul. A. scilicet. c. 256.
 Species omnes, quæ fiunt, aut a diis, aut a dæmonibus, aut ab hominibus fiunt, omnes simillimæ suis generibus. L. Apul. A. scilicet. c. 256. ter.
 Species plures in intelligibili mundo si sunt, necesse est esse in ipsis quiddam commune, & proprium quiddam quoad aliud ab alio distinguatur, quæ differentia separans, & hoc proprium forma certe propria est, & si est forma, est & formatum, circa quod est differentia, subest itaque materia, quæ formam illam accipiat. Plo. En. 2. l. 4. cap. 4. c. 160.
 Species omnis continet magnitudinem, & quantitatis modum vna cum ratione, & sub ratione. Plot. En. 2. l. 4. cap. 8. char. 163.
 Species corporum in dimensionibus fiunt, non tamen circa ipsam magnitudinem quasi subiectum efficiuntur, imo uero circa ipsum, quod sit quantum. Si enim circa magnitudinem ipsam potius quam circa materiam orientur, similiter utique magnitudine, substantiaque carerent, uel rationes tantum essent; hæc uero circa animam uersantur, ideo non essent corpora. Plotin. Enn. secunda, lib. 4. cap. 19. char. 166.
 Species non est qualitas, sed ratio. Plot. Enn. 2. lib. 6. cap. 2. char. 181.
 Species sola secunda est, natura uero altera sterilis. Plot. En. 3. l. 6. cap. 19. c. 21.
 Species natura prior est indiuiduo, quia generalior est. Plot. En. 6. l. 3. cap. 9. c. 625.
 Species quamlibet si penes se ipsam euoluas, statim propter quid in ea inuenies. at quod variam essentiam &

vitam sortitur, non omnino habet in se ipso propter quid. Plotinus Enneada sexta, libro 7. cap. secundo, char. 694.
 Species rerum non sic prodeunt ad existendum, vt intelligens ipsum primo intellexerit, deinde ipsa intelligentia illorum substantiam exhibuerit. Nam non quia cognouit iustitiam, exorta est iustitia, nec quia cogitauerit quid motus, exorta est motus, sic & intelligentia posterior esset re, & rationem eius rei accipere quæ non est, sed rem ipsam in mundo intelligibili consistentem nil aliud esse præter intellectum, & scientiam, & sic non intelligentia facit motionem, sed ratio intelligentiam, & sic ipsa motio seipsam concipit. Motio illic entis illius intelligentia est, atque ipse motus. quoniam est & primus. Plotin. Enn. 6. lib. 6. cap. 6. char. 676.
 Species omnis totum quid est. Proc. element. Theolog. prop. 74. char. 21.
 Species circa materiam sunt confusæ, & meliora deterioribus sunt commixta. Proc. in Alc. 1. c. 1923.
 Specie ipsa secundum actum se habente, nec separata, sed in animali vita animal completo, & in uitali ipsius applicamento, quod circa corpora est diuisum, non est sufficiens ad sensum, quia est circa corpus diuisa, nec in vnum impartibile conuersa est, ideo non est cognitua. Prisc. in Theophr. cap. 4. c. 1803.
 Species nec a corporibus, nec ab elementis efficiuntur, sed ipsa corpora species participant, atque secundum eas Characteres proprios sortiuntur. Quapropter quæ non secundum essentiam speciem sibi uendicant luminosam, hæc lumine indigent cum ad hoc sufficientia sit per essentiam speciei luminosæ. Prisc. in Theop. capit. decimo septimo, char. 1810.
 Species alia materiales, alia immateriales, & in immaterialibus idem est esse ipsum vnumquodque & eius esse, in materialibus aliud est esse ipsum vnumquodque, aliud ipsum eius esse. Horum nanque primum secundum vtrumque concretumque accipitur, alterum secundum speciem intelligitur. Prisc. in Theop. de phan. & int. cap. 13. c. 1831.
 Speciem vnam non conficiunt, quæ nec in unum esse, nec in unam essentiam congregiuntur. Marsi. Ficini. in Plat. Theol. l. 15. cap. 7. c. 340.
 Speciei perfectionem optat quicquid in illa specie imperfectum est. Marsi. Ficini. in Plat. Theolog. lib. vigesimo octauo, capit. 8. char. 411.
 Species nulla rerum ad id, quod impossibile est, mouetur: si quidem moueri est a potentia in actum paulatim progredi. Marsi. Ficini. in Plato. Philebo lib. 1. cap. 20. char. 1208.
 Species de indiuiduis prædicatur prædicatione recta. Mar. Ficini. in Plat. Phil. l. 1. cap. 20. ch. 1226.
 Species in rerum ordine finitas esse singula infinita, a Theologis antiquis traditum est. Mar. Ficini. in Plat. phil. lib. 1. cap. 2. char. 1233.
 Splendorem vocat Orpheus gratiam illam & pulchritudinem animi, quæ in veritatis claritate consistit. Marsi. Ficini. in Plat. conuiu. or. 5. cap. 2. ch. 1335.
 Species in luminum, vmbra, linearum iucunda concordia, non in materia sita est. Marsi. Ficini. in Plato. conuiu. or. 5. cap. 6. c. 1338.
 Species rerum qua ratione sunt formæ formarum imagines diuinarum, formaliter, & quasi spiritualiter agunt in rem formalem potissimum, atque spiritualement, id est sensus instrumentum id est in ipsum viuentem. & hæc actio proprie, & proxime conducit ad sensum addita huic actione animæ. At actio compositi proprie, & materialis atque naturalis, vel impedit, vel non conducit, vel non sufficit ad sensus effectum. Marsi. Ficini. in Prisc. in Theophrast. cap. 13. c. 1803.

Species

Species est quedam determinatio, siue distinctio, siue actus essentia. Marsi. Ficini. in Plot. Enn. 1. lib. 7. capit. 2. char. 1580.
 Species nulla ad id, quod penitus impossibile est, mouetur, siquidem naturaliter moueri est a naturali potentia in actum progredi paulatim, quæ progressio naturalis, qua facultate gradatim proficit, eadem quandoque perficitur finem vltimum assecuta, alioquin natura frustra contenderet, & autor nature temere illum frustra moueret. Marsi. Ficini. in Plot. Ennead. 1. lib. 8. cap. 2. ch. 1581.
 Species plurimæ rerum ad genera quedam, & hæc ad vnum genus referuntur, vt agentia multa gradatim ad vnum vbi que agens necessario rediguntur, siue vt instrumenta, vt corpora inferiora ad superiora, illas fortassis ad solæ beneficio luminis vbi que præsentem, siue vt agentia principalia, vt animæ rationales inferioris ordinis ad rationales superioris ordinis animas & illæ tandem ad vnam vbi que pariter dominantem. Marsi. Ficini. in Plotini Ennead. 2. libro tertio, capitulo 13. ch. 1635.
 Specierum distinctio inter se, quæ formalis omnino est, fortuna contigisse non potest. Marsi. Ficini. in Plotin. En. 3. lib. 2. c. 1. ch. 1684.
 Specierum distinctio, nec casu, nec materia constat. Marsi. Ficini. in Plotini En. 3. l. 2. c. 1. c. 1685.
 Species vnaquæque ab eterno certis est intrinsecus terminis præfinita. Marsi. Ficini. in Plotini Ennead. 3. lib. 3. cap. 3. ch. 1703.
 Specierum dispositio in natura est ipsa natura. Marsi. Ficini. in Plot. En. 3. l. 3. c. 3. ch. 1703.
 Species rerum in prima essentia, ordine quodam earum intelligentiam antecedunt, vt obiecta præcedunt actus circa obiecta versantes. Marsi. Ficini. in Plot. En. 6. lib. 6. c. 6. ch. 1785.
 Species vnaquæque est aliquid intelligentia definitum, vnde & altera ab altera distinguitur, vniuersa species constants ex definitis, est definita. Marsi. Ficini. in Plotini En. 6. l. 7. c. 35. ch. 1792.
 Species omnis, quæ in materia est, ad accidentis fere potius, quam ad veræ substantiæ conditionem est referenda. Io. Pic. Mir. in Hept. l. 1. c. 3. ch. 13.
 Spectaculum, quod in somnio apparet, est cum vigilantibus offert si videndam celestis potestas clare iubens, quid aut prohibens forma, & voce mirabili. Chalcid. in Plat. Tim. ch. 54. ter.
 Speculatiuas scientias qui putant non esse æternas, sed censent eas esse summam, & vltimam hominis perfectionem, putant ipsammet hominis voluntatem præstare perfectionem. At qui putant quidem scientias speculatiuas non esse æternas, sed humanam perfectionem esse cognitionem substantiarum abstractarum a materia, ijs duplex genus perfectionis statuendū est, vt prima, & vltima sit, prima seipsam adipiscat, secunda adiumento quodam atque aliena ope comparatur. Auer. in Pla. de rep. tract. 2. col. 2. c. 185.
 Speculator, qui mores aliorum speculatum mittitur, non minor, sit natu quinquaginta annis, & vsque ad sexagesimum speculetur, & reuersus in conuentum eorum accedat, qui leges expendunt, & enarret, quæ vidit, & quæ excogitauit, & melior euaserit, & non peior, laudetur, & honoretur, si peior priuatus uiuat si non obdierit, moriatur. Plato de legibus, dialogo duodecimo. ch. 951.
 Speculi opificium est repræsentare quæ ei obuiam fiunt. Plato de republ. dialo. 10. ch. 692.
 Speculum imagines repræsentat, & eadem circa omnia illustria, & læuia aspectu apparent, quia ex interna, & externa ignis vtriusque inter se communiōne, rursus vno circa læuitatem subinde oriente, & multis modis adaptato, talia omnia necessario apparent, dum

qui circumfaciem est ignis, cum eo, qui circa visum est igne circa læne, vel illustre compingitur, dextera uero conspiciuntur sinistra, eoque contrarij visus partibus contrarias partes attingimus præter solitum occursum morem. Contra uero dextera dextra, & sinistra, sinistra videntur, cum lumen compactum transierit ab eo, cum quo compingitur. Hoc contingit cum speculorum læuitas hinc atque illinc altitudines adepta dextram visus partem in sinistram detruferit, & alteram in alteram. At uero secundum longitudinem faciei conuersum speculum idem hoc totum, vt supinum efficit, vt quod infernam splendoris partem ad supernam, & supernam ad infernam detruferit, & hæc omnia sunt causæ adiuuantes, quibus Deus ministris utitur, ad optimi ideam quantum fieri potest absoluendam. Pla. in Tim. c. 741.
 Speculum in modum scætae concavæ sphaeræ formatum facit, vt maiores veris vultus apparent vndique se fundente radij lumine. Chalcidius in Platonis Timæum. char. 52. tergo.
 Speculi duo, si alter ante vultum alter a tergo ponatur, ita obliquatum vt a corpore non impediatur visus, tunc in ambobus nos inspicimus: quod fieri nequit, nisi radius visualis in anteriori speculo facto angulo recurrit in posterius. Chalcidius in Platonis Timæum. char. 52. tergo.
 Speculi figura si erit concava, & tornata in modum scapillij quadrati, vel imbricis, de hinc intueamur speculum ita conuersum vt rebus cernatur imbrex, margines uero eius, seu supercilia hinc, & hinc pro lateribus assistant, tunc opinor radius incidens, & infractus ob leuem speculi, & rigidam soliditatem in proximū eius latūs delabitur in decuram apicis effigiem. Ita dextri lateris imagine in sinistram, sinistri in dextrum ob eminentiam marginis vtriusque directæ dextræ partis nostræ, etiam in speculo dextræ, sinistra item sinistra videbuntur, & erit imaginis falsæ falsa imago remedium. Et hoc idem speculum si erit, ita aduersum nos locatum, vt eminentium marginum alter superior, alter inferior sit, nec rebus, sed obliquus cernatur imbrex, resupinas ostendit imagines, & simulachra præpostera, ob similes lapsum fracti radij per accliuia. Directus quippe visus ad speculi supercilia, cum superiorem conspexerit eminentiam deicitur simulachrum ad ima resupinum, cum uero inferiorem, facit saltum vultus ad imaginem superiorem. Chalcidius in Platonis Timæum. ch. 52.
 Speculorum diuersitas apparet, quia lumina ad partes alteras reflectuntur a conuexo repulsa, & dispersa, & in concavum coniuncta iuxta diuersitatem speculorum, vel concauorum, vel conuexorum, vel oblongorum. Quapropter in quibusdam dextera, & sinistra controuersa videntur, in alijs pari modo, in nonnullis supera ad infera, ac vice versa ad supera infera conuertuntur. Alc. c. 18. ch. 1955.
 Specula imagines quædam resultari facere ex ipsis, & si nonnulli negant, Theophrastus tamen in libris de anima, vt Iamblichus, & Priscianus exponit, cum Platone consentit, & Proclus in sexto de republica probat. Mar. Ficini. in Plat. Tim. cap. 30. ch. 1473.
 Speculū, vt quinq; modis præcipue præparatur ad imagines a vultu suscipiendas, natura vitrea, perspicuitate lenitate, resistentia, & positione, sic aîæ nîe ad influxum numinū præparantur. Primo quæ intellectuales naturæ sunt vt illa. Secundo quæ per intellectū fide illis hærent indubia. Tertio quæ voluntatē amore in illa sese ardētissimo trāsferunt. Quarto tota i illis firmiter memoria sperat. Quinto si corpus habeat, & natura illis accōmodatum, & diligentia præparatum, tunc in mentes nostras a superis ita labuntur instinctus, vt a fidibus lyra in fides similiter tēperatas. tunc prodigia, somnia, Tom. 3. E e e vaticinia,

vaticinia, oracula veniunt. Marsilius Ficinus in Pla. de legibus, dialogo 5. char. 1501.
 Speculis nullas imagines inesse, vt nec in Iride colores alij putant, sed ipsa aspici corpora, oculorum acie re-
 torta, & in se rursus reflexa, illi in his simulachra cer-
 ni putant, id est corporum nostrorum figuras a nostris
 corporibus per aerem sparsas, & in illis exceptas.
 Iacobus Carp. in Alc. c. 10. ch. 416.
 Speluncam appellat Plato mundum istum, si ad mun-
 dum inuisibilem comparetur, vinculum corpus hu-
 manum, siue perturbationem animam corpori allig-
 antem, vmbra omnes, quæ sensum mouent. Marsil.
 Fic. in Plato. de rep. dialo. 7. ch. 1409.
 Spe semper nos per omnem vitam pleni sumus. Plato in
 Philebo. ch. 229.
 Spe in bona semper viuere oportet. Plato de legibus,
 dialogo 5. chart. 440.
 Spes facile abducitur ab homine. Plato in Timæ-
 um. charta. 752.
 Spes est expectatio boni. Speusippus in Platonis defi-
 nitionibus, chart. 196.
 Spes fruendi voluptatem creat, dilatio tristitiam, & do-
 lorem. Chalc. in Tim. in Pla. ch. 45.
 Spes est principium paradorum bonorum, ideo spe ca-
 rentes non homines, sed bestie humana forma prædi-
 ta sunt, quæ spes est humanæ animæ ornamentum.
 Philo Iud. de Abrahâ. ch. 227.
 Spem natura, quasi ianitorum in foribus collocauit, in-
 tus ceteras virtutes regias, quas adire nemo potest,
 nisi prius hanc demeruit. Philo Iudæus de Abrahâ-
 mo. chart. 228.
 Spes sequitur confidentiam, id est futuri boni, firma ac
 facilis expectatio. Marsilius Ficinus de voluptate. ca-
 pitulo 10. char. 1002.
 Spes bona, quæ ab animi magnitudine proficiscitur. sæ-
 pe in maximis rebus magnos viros decipit. Fran. Pat.
 de regno. l. 3. c. 10. ch. 315. ter.
 Spes amorem, ac desiderium excitare videtur. Leo Heb.
 de Amo. dialo. 3. ch. 291.
 Sphærarum erraticarum non est motus, sed resistentia,
 non enim eodem, sed contrario modo gradiuntur, op-
 positio vero reuerberationem motionis stabilem con-
 tinet, repercussio enim stationis est agitatio. Ideo
 que erraticæ sphære contrario, ac aplane sub altero
 inuicem discurrendo, obuiatione contraria circa op-
 positionem huiusmodi ab ea, quæ perstat, agitantur,
 nam arctos ipsas, nec exiit, nec mergi patet, circa
 idem perpetue recurrentes, circa idem ergo manentis
 agitatio firma est, & ab ipsa oppositione perpetuo sta-
 bilita. Mer. Trism. Pim. c. 2. c. 1840.
 Sphære septem, quæ vocantur erraticæ, habent *ἀσταρῶν*,
 id est principes substantiales, fortunam, & *εὐμαρῶν*,
 quibus immutantur omnia, lege naturæ, stabilitate
 firmissima, & sempiterna agitatione variata. Aer vero
 est organum, vel machina omnium, per quam omnia
 fiunt. Est autem *ἀσταρῶν* huius secundus, mortali-
 bus mortalia, & his similia, omnia domino parent.
 Merc. Trismeg. Ascl. c. 7. c. 1864.
 Sphære septem habent fortunam. Lucius Apulei Ascle-
 pius. chart. 262. tergo.
 Sphære solum centrum non mouetur. Macro. in som-
 scip. libr. 1. ch. 107.
 Sphære mundi, & vota nostra, velut secundum quen-
 dam contactum, cunctorum habitudinem vbique cõ-
 temperatam cognoscunt. Plotinus Enne. 4. l. quarto
 cap. 26. char. 418.
 Sphæris septem in orbe circumvago constructis in ijs
 corpora septem conspicua mundi conditor magna ex
 parte ignea fabricauit, eaque sphæris ex altero, &
 vago circulo constitutis adnexit. Lunam primo cir-
 culo supra terram dicauit. Solem secundo. Luci-

ferum tertio, & sacrum. Mercurij sidus in circulo
 pari ac Soli velocitate currente disposuit, supra reliqua
 secundum propriam sphæram graduum disposita.
 Tardior omnibus Saturni stellam in proxima sub
 non errante circulo sed locauit, cui Iupiter sequitur
 & huic Mars successit. Octaua demum potestas
 hæc omnia circumplexa est. Horum singula viuenti-
 tia sunt, vt intelligentia, & dii cognominantur,
 & eorum figuræ rotundæ sunt. Alcinoi, capitulo
 14. charta. 1954.
 Sphære in circulum maxime rotatur, primo quia Deus
 circulus est vnus, cum a se, & in ipsum instar circuli
 definit. Angelus duplex est circulus, tum quia illic
 redit vnde manauit, dum suum intelligit, & diligit
 auctorem, tum quia considerat semetipsum. Anima
 est triplex circulus, quia respicit Deum, quia seipsum
 considerat, quia a causis rerum ad effectus descendit,
 & rursus ab effectibus ad causas ascendit, & sic cõ-
 lum vna parte mota mouetur, & alia, nec stare potest,
 cum eius anima stare nequit, & cum suum locum
 naturalem relinquere nolit, ideo circa idem reuoluitur.
 Marsilius Ficinus in Platonis Theologia, lib. 4.
 capitulo 2. ch. 131.
 Sphærarum animas ita partitur Orpheus, vt habeat que-
 liber vim geminam, vnam in cognoscendo positam,
 alteram in sphære corpore viuificando, & regendo.
 In terræ elemento illam vim Plutonem, hanc Proser-
 pinam nominant. In aqua Oceanum illam, hanc The-
 tim. In aere fulminatorem Iouem, & Iunonem. In
 igne Phænetam, & Auroram. In anima sphære Lunæ
 illam Bacchum Lienitum, hanc aliam Musam. In ani-
 ma sphære Mercurij, illam Bacchum Siletium, hanc
 Euterpen, Veneris Iysum, & Erato. Solis Trietericū,
 & Melpomenem, Martis Bassiareum, & Clio, Iouis
 Sabasum, & Terpsichorem, Saturni Amphictum, &
 Poliphymiam. Octauæ sphære Pericionium, & V-
 raniam. In anima vero mundi primam vim vocat Bac-
 chum Eribromum. Secundam Musam Calliopem.
 Ideo singulis musis præest Bacchus aliquis, vt vires il-
 larum diuinæ cognitionis nectare ebriæ deliquentur.
 Mar. Fic. in Pla. Theol. 4. c. 1. c. 131.
 Sphære octo instrumenta sunt fati. Marsil. Fic. in Pla. de
 repub. dialo. 10. c. 1434.
 Sphære melodiam suauissimam faciunt, sed elementalis
 auditus ad celestem melodiam caret proportionem,
 ideo sonus eiusmodi non auditur. Marsil. Fic. in Pla. de
 republ. dialo. 10. ch. 1434.
 Sphære mediæ natura, & circumferentiæ natura longissi-
 me inter se distat, & proprietate, & situ. Marsil. Fic. in
 Plat. Tim. c. 23. ch. 1447.
 Sphæra omnis mobilis tam elementalis, quam cælestis
 pro figura sua naturaliter mouetur in orbem, sic loco
 suo plenius fruitur, motus autem rectus vbicumque
 est non tam naturalis est, quam reductus in naturam, &
 si cui conuenit corpori motus circularis, igni cõuenit
 cū a terra maxime distet, & est semper mobilis. Marsil.
 Fic. in Pla. Tim. c. 25. ch. 1450.
 Sphæra diurna agitatione se reuoluens primum locum
 in motu tenet, secundum Chorus Planetarum super
 polos signiferi currens in aduersum, nec in eo sunt
 plures gradus distinguendi, quoniam inuicem, nec mou-
 entur, nec mouent. Quare quasi mobile vniū sicut
 a primo mobili rapitur, ita suo mouet quoque motu,
 qui diuersitatis dicitur a Platone, æthera, & aerem su-
 premum, vnde quarto quoque gradu motus ad nos
 & inferiora corpora prouenit, dum vegetantur, inde
 rerum naturalium particulares omnes motus. Io. Pi.
 Mir. in Astro. l. 3. c. 10. ch. 470.
 Sphære si sunt super octauam duæ, falsa est omnis vete-
 rum Astrologia, qui potentissimis cœli partibus igno-
 ratis inutilibus, & imperfectis obseruationibus sunt
 innixi,

innixi, quoniam sphære illæ inefficaces esse non pos-
 sunt, quarum suprema motus rapiditate, vtraque loci
 sublimitate, & vastitate molis reliquas antecellit. Si
 rursus nulla præter octauam sphæra, iuniorum A-
 strologia nulla, cum duodecim signa non sint in nona.
 Io. Pic. Mir. in Astro. l. 8. c. 2. ch. 645.
 Sphæra nona, nec est apud Platonem, Aristotelem, Hip-
 parchum, & Ptolomæum, quod iuniores non credunt.
 Nam cum ponat Ptolomæus motum octauæ ab or-
 tu in occasum necessario, & nonam putant ponere,
 & cum loquatur de signis mobilibus, & immobilibus
 putant immobilia in nona esse sphæra, quod non con-
 cludit. In octaua enim sphæra Ptolomæus ponit signa
 immobilia, quod non faceret, si superiorem excogita-
 set. Io. Pic. Mir. in Astro. l. 8. c. 1. c. 643.
 Sphære mouentur solum motu circulari. Marsil. Fic. in
 Platonis Timæum, c. 22. c. 1468.
 Stellæ in firmamento circuitum quidem habent circa
 suum centrum, sed imitantur firmamentum occasum
 versus, ita fixo centro voluuntur. Marsil. Fic. in Pla.
 capitul. 22. char. 1468.
 Sphæras putant Platonici esse Planetarum visus. Vnde
 videmus visum nostrum non esse aliud, quam radiū,
 & colorū figuram, & qualitates esse cœlo simillimas,
 sed stellæ, & Planetæ oculi sunt non visuales tantum,
 sed etiam visibiles, quibus, & animalia videant, atque
 inde regantur. Marsilius Ficinus in Platon. Enn. 2. li.
 1. capit. 7. char. 1602.
 Sphære mundi, stellæque sensus habent, preces nostras
 exaudiunt, & cælestia visum habent, & si differentem
 a nostro visu, generali tamen natura conuenientem,
 natura scilicet viua, perspicua, lucida, & auditum ha-
 bent. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. 4. libro quart.
 capit. 26. chart. 1744.
 Sphære decem figuratæ à Zacharia per candelabrum
 aureum distinctum septem lucernis, & lampadem su-
 per caput eius, tum super lampadem oliuas duas, cū
 septem lucernæ sint septem Planete, lampas circulum
 octauum tot luminibus fulgentem, & per duas oli-
 uas indicat nonam, & decimam sphæram, quia ex oli-
 uis oleum defluit ad lampadem, & lucernas, ad lumi-
 nis nutrimentum, quæ interpretatio est Isaac Philo-
 sophi Hebræi. Ioannes Picus Mirandulanus in Hept.
 libr. 2. cap. 1. chart. 17.
 Sphæram primam inuenit Archimedes, vt quamuis di-
 ctum sit ab Haly carnaseo Atlantem eam inuenisse,
 erat rudis, & inchoata tantum, eam Archimedes ex-
 poliuit, & perfectam reddidit. Franciscus Patricius de
 regno, libr. 2. cap. 14. ch. 85.
 Sphæra octaua e recentiorum Astrologorum sententia
 49. millium annorum spatium propriam conuersionem
 absoluit. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 256.
 Spiritus nutrit animas. Mercurius Trismegist. Asclep.
 cap. 7. chart. 1863.
 Spiritu in mundo ministrantur omnia, & vegetantur, &
 quasi organum, vel machina est summi Dei voluntati
 subiectus. Omnes enim species in mundo gubernan-
 tur spiritu, vnaquæque secundum naturam suam à Deo
 distributam sibi. Mercurius Trismegisti Asclepius, ca-
 pitulo 7. char. 1863.
 Spiritus est in aere vehemens coacti aeris flumen. Luc.
 Apu. de mundo, c. 233. ter.
 Spiritus est in mundo, quasi organum, & machina, sum-
 mi Dei voluntati subiectus, per ipsum omnia mini-
 strantur, & vegetantur, implet omnia, cuiuscunque
 naturæ qualitas sit. L. Ap. Ascle. ch. 261. ter.
 Spiritus mali in similitudinem bonorum se sæpe trans-
 formant, iactabundique veniunt, & sibi supra, quam
 possunt, arborant, nempe vbi initium primum adul-
 teratum suboritur, mendacium plurimum ex peruer-
 sitate procedit. Iamb. de myst. c. 1881.

Spiritus mali apparent phantastico, & fallaci modo. Iamb.
 de myst. char. 1882.
 Spiritus alij alias habent potestates, & illud tantum sin-
 guli ad, quod ordinati sunt, peragunt. Iamblichus de
 mysterijs. char. 1892.
 Spiritus phantasticus inter æterna, & temporalia medius
 est, quo & plurimum viuimus. Synesius de so. c. 1971.
 Spiritus animalis fit Deus, & dæmon omniformis, &
 idolum, in hoc enim anima poenas dat. De hoc, &
 oracula consentiunt, vitam in hoc anima comparan-
 tes imaginationibus somniantium, & tractibus natu-
 ralibus, aut attollitur in sublime ob caliditatem atque
 siccitatem, & id est, quod ait Plato de assumptione a-
 larum. Synes. de som. ch. 1971.
 Spiritus phantasticus an sit lucidus vel ne, venari possu-
 mus ex imaginibus, quæ nobis promittit, & in quibus
 se versat, cum a nullo pulsatur extrinseco. Synes. de
 somnijs. char. 1973.
 Spiritus phantastici educatio optima est secundum in-
 tuentem, & percipientem potentiam semper agere, &
 omnino, vt intellectualis sit semper actus præcipuus
 animæ, & quoad fieri potest absurdos, & temerarios
 impetus conceptus phantasiæ semper anticipemus,
 hoc est, vt in primis ad optimum conuertamur, nec
 cum deteriore commercium ineamus, nisi urgente
 necessitate. Syr. de som. ch. 197. pag. 2.
 Spiritum ita præparasse optimum est, vt dignus euadat,
 cui intellectus, & Deus innotescat, & præsideat, ima-
 ginum indefinitarum non sit amplius susceptaculum.
 Syn. de somnijs. ch. 1976.
 Spiritus educatio optima est tum per philosophiæ stu-
 dium perturbatos sedare animi motus, quibus excita-
 tis spiritus ipse, quasi regio quædam penitus occupa-
 tur, tum per moderatum, & temperatum victum, &
 animal sic afficere, vt non incitandum sit, & ita cõ-
 ponere vltimum corpus, vt fluctus minime moueat,
 nam vsque ad primum vnda redundat, oportet sem-
 per primum inconcussum, & imperturbatum seruare
 Syn. de som. ch. 1976.
 Spiritus differt a flatu, quia in spiritu intelligimus ro-
 bur, vim in flatu tanquam auram quandam, & exhalationem
 lenem, & sedatam. Philo Iudæus in legis alle-
 goriam. libr. primo. ch. 31.
 Spiritus Dei dicitur vno modo aer tertium elementum
 alio modo immortalis illa scientia, cuius omnis sapiens
 merito sit particeps. Ph. Iud. de gigantib. c. 187.
 Spiritus superiores in nostros, vt pote consortes imagi-
 num duntaxat suarum influxibus operantur, vt vultus
 in speculum, atque agendo in eos formant, similli-
 masque efficiunt, vsque adeo, vt animæ sæpe tam fer-
 me mirabiliter, quam cælestes soleant, operentur.
 Marsilius Ficinus in Platon. de legibus, dialogo
 quinto. chart. 1501.
 Spirituum superiorum vires nostris, quomodocunque,
 ita fiat, spiritibus quod influant, negare non possumus,
 quando manifeste videmus corpora nostra corporibus
 superioribus agitari, assidueque ab aere aliter per-
 mutari. Quod si spiritus illi in nostros agant spiri-
 tus, agunt in super, & in corpora, passio vero corpo-
 rum humanorum, siue a spiritibus illis, siue a cor-
 poribus superioribus inferatur, eatenus redundat in
 anima quatenus tam comparato, quam naturali affe-
 ctu animus sese mergit in corpus, sed hoc interest,
 quod corpora per corpora nostra mouent, spiritus
 tum per corpora, tum per animas mouent, tum per
 illum spiritum, quem phisici animæ nodum nomi-
 nant. Marsilius Ficinus in Platon. de legibus, dialogo
 sexto. charta 1503.
 Spiritus animalis semper ab anima mundi, quasi inte-
 rioris vitæ propago pullulat, & hic est ignis, & quasi
 animale lumen ipsum in dimensiones iam porrectū,
 Tom. 3. Ecce 2 spiritus

Spiritus actu lucidus, potētia calidus, generationis omnium ubique fomes, celum inquam, non circumfusum solum, sed etiam cunctis infusum, celumq; celorum. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 1. c. 3. c. 1596.

Spiritus sanguinis nostri vapor subtilissimus est, quasi anima quædam, ita vt Epicurei, & alij quidam vicinitate decepti hunc esse animam iudicarunt. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. c. 3. ch. 1597.

Spiritus differēbant inter se per formalia, & essentialia quædam, quatenus aliquid erat in aliquo, quod non erat in alio. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. secunda libr. 9. cap. 5. chart. 1667.

Spiritalis actus, qui sit ab ipsa specie rei proveniente in sensum, siue intra nos, siue in instrumento sensus, vt in tactu, & gustu, siue extra nos in aere, vt circa visum auditum, olfactum, siue a visu in obiectum, qui actus in omnibus sentiendis sit ubique inter passionem etiā materiale in aere ab obiecto factam circa sensus inferiores, sit tunc opportune virtute quadam vitæ cōmunis, cuius beneficio cuncta ligante tam facile a rebus distantibus, & mouetur sensus, & corpus conforme procul patitur a conformi. Denique vita mundi communis ita sensum hunc cum hōc sensibili temperat, vt agente sensibili moueatur sensus, & agat, vt & in lyra dum mouetur hæc chorda, statim, & contemperata mouetur, & te clamante paries conclamat sic expositus. Marfil. Ficinus in Plotini Enn. 4. libr. 5. cap. 3. ch. 1750.

Spiritus animalis in cerebro, igne, & aqua est quasi pariter temperatus, sensibus sic expositus. Marfil. Fic. in Prisc. in Theo. c. 44. c. 1820.

Spiritus vitalis in corde igneus est, ex perpetuo cordis motu, & efficacia, & ita talis apparens. Mar. Fic. in Pri. in Theop. c. 44. ch. 1821.

Spiritus si est vapor quidam sanguinis, vt sanguis, & ipse componitur ex quatuor elementis, quamquam longe subtilioribus. Marfil. Ficinus in Prisciani in Theophrastum, cap. 44. ch. 1821.

Spiritus naturalis in iecore plurimum est aerius, concoctioni, & generationi prorsus accommodatus. Marfil. Fic. in Theo. cap. 44. ch. 1821.

Spiritus in corde ex subtilissima sanguinis parte creatur. Mar. Fic. in Pla. conui. or. 6. c. 9. ch. 1346.

Spirituū vapor, vt a corde creatur ex sanguine, ita, & ipse per oculos quasi vitreas fenestras similes sibi radios emittit. Marfil. Ficinus in Plato. conuiuium ora. 7. cap. 4. char. 1357.

Spiritus in adolescentia subtiles, & clari sunt, calidi, & dulces, generantur enim a corde ex puriori sanguine, & tales sunt qualis sanguis. Marfil. Ficinus in Plat. conui. or. 7. cap. 4. ch. 1357.

Spiritus cum sit leuissimus, ad altissimas corporis partes euolat, & eius lumen per oculos, cum ipsi perspicui sint atque omnium partium nitidissimi, vberius emicat. Mar. Fic. in Plato. conui. or. 7. c. 4. ch. 1356.

Spiritus omnis, qui ex sanguine est, componendus est, vt aer ignem sequitur terra superet, ignis aquam sexquialtera, aqua terram dupla. Marfil. Ficinus de republ. dialogo 8. cap. 12. ch. 1421.

Spiritus intelligentiæ aptum reddunt renes aridi pinguedinem intumescens. Marfil. Ficinus in Plat. Tim. c. 69. c. 1478.

Spiritus principalibus membris insidunt, vitalis in corde, naturalis in iecore, animalis in cerebro. Marfil. Fic. in Plato. Timæum, cap. 71. ch. 1478.

Spiritus vitalis, & motu cordis dilatante, & contrahente creatus, ideo perpetuo quodam motu reuoluitur, perque meatus omnes profilit, atque resilit, & suo motu calorem semper excitat, secumque per omnia transfert, coquit in stomacho nutrimentum, extenuat digerit, traducit ad iecur. Vbi coquit rursus in san-

guinem, deinde coquit rursus sanguinem in venis, coctum transmittit ad membra, ibique nutrit singula digerendo. Marfil. Ficinus in Plato. Timæum, capitulo 80. char. 1479.

Spiritus in venis est naturalis, & in illis est plurimus sanguis, spiritus vero minus. Marfil. Ficinus in Plato. Timæum, cap. 80. char. 1479.

Spiritus vitalis in arterijs est multus, & sanguis paucus. Mar. Fic. in Pla. Tim. c. 80. ch. 1479.

Spiritus transit cum calore per arterias, & venas in totum, venas implet sanguine crassiore, arterias subtiliore. Mar. Fic. in Pla. Tim. c. 80. ch. 1479.

Spirituales circuli in nobis semper duo sunt, vniuersalis, & particularis, aer enim feruens vna cum sanguine venis inclusus locum expetit ampliolem. Itaque cognatum sibi petens aereum elementū, simulque versus sphaeram ignis sibi conformem vergens, foras semper per totum corpus exhalat. Ne igitur corpus vacuum relinquatur, circumfusus, aer vicissim vndique nobis illabitur. statimque calefactus intus rursus exteriora petit, externus vicissim frigidus intus repetit, particularem vero circulum vicissitudine quadam simili facit anhelitus expirans calidum, frigidum vero respirans, natura interim ubique vanum declinante. Marfil. Ficinus in Platonis Timæum, capitulo 82. charta 1480.

Spiritus supremus est, qui semper est, fuit, & erit. Is est Deus, spiritus sunt infimi bestiarum, qui nec semper fuere, nec erunt. Medij duo esse debent, qui partem supremi habeant, partem infimorum. Hi sunt Angeli, & animæ hominum. Marfil. Ficinus in Plat. Theo. libr. 18. cap. 2. ch. 400.

Spiritus talis est, qualis est sanguis. Marfil. Fic. de studio, sani. tuent. l. 1. c. 2. ch. 496.

Spiritus est vapor quidam sanguinis purus, subtilis, calidus, lucidus, & ab ipso cordis calore ex subtiliori sanguine procreatus, volat ad cerebrum, ibique animus ipso ad sensus tam interiores, quam exteriores exercendos assidue vtitur. Marfil. Ficinus de studio, fan. tuend. l. 1. cap. 2. ch. 496.

Spiritus odore nutriuntur, & Galenus non solum odore, sed aere opportune permixto spiritum nutriri putat. Mar. Fic. de vit. prod. l. 2. c. 18. ch. 53.

Spiritus aer nocturnus inimicus est. Marfil. Fic. de vit. cælitus comparan. l. 3. c. 1. ch. 544.

Spiritus naturalis saporibus, vitalis, & animalis odoribus coloribus, figuris, & vocibus mouetur, & animi motus vel lætus, vel mæstus, vel constans spiritum ad suā similitudinem agit vehemēter, animale primo, per hunc vitalem, per hunc insuper naturalem, & qualis euadit spiritus, talis, & affectus animi, & corporis qualitas euadit. Marfil. Ficinus de vita cælitus comparand. l. 3. cap. 1. ch. 546.

Spiritus noster non solum cælestibus per notas rerum qualitates sensibus præparatur, sed etiam per quasdam rebus, cælitus insitas proprietates, & sensibus nostris occultas, & vix rationi notas. Marfil. Ficinus de vi. cæl. comp. l. 3. c. 12. ch. 547.

Spiritus, qui aerius est, sanguinis vapor, & quasi quidam animæ, corporisque nodus, aeris quoque odoribus, & sonis, & cantibus temperatur, & alitur. Mar. Fic. in episto. l. 1. char. 609.

Spiritus omnes ad vnum summum spiritum omnia cōplectentem, & per spiritus sibi subditos corpora viuificantem reducuntur. Mar. Fic. in ep. l. 2. ch. 691.

Speciales rerum formæ non solum imaginario modo sunt in mente nostra, sed etiā naturali modo in Deo angelis, animabus cælestibus, nostrisque animis, & in cælis, & natura vegetali, & in materia prima. Mar. Fic. in Pla. Ph. l. 1. c. 120. ch. 1226.

Spiritus secundum diuersas ualitates est instrumentum ima-

aginationis, & sensus, & in eo ex actionibus imaginationis, & sensus imprimuntur notæ quædam eas repræsentantes. Marfil. Fic. in Prisc. in Theophrast. de phant. & int. c. 3. ch. 1825.

Spiritu, qui viuunt, hi filij Dei sunt, hæredes Dei, coheredes Christi. Ioannes Picus Mirandulanus in Hepta. libr. 7. cap. 7. char. 59.

Spirituum discretio vera, non nisi vera humilitate acquiritur. Ioan. Franciscus Picus Mirandulanus de preno. tione. libr. 9. cap. 6. ch. 707.

Spiritus motu cordis perpetuo in sanguine agitato diffunditur per corpus, & ad altissimas corporis partes, vt leuissimas euolat, cuius lumen per oculos, cum ipsi perspicui sint, & omnium partium nitidissimi, vberius emicat. Iacobus Carpentarius in Alcinoi, digressione septima. char. 409.

Spiritus omnis, qui per nares, & per os attrahitur, non est necesse ad pulmones deferri, sed huius quandam portionem ad anteriores ventriculos excitari, sicut in fumida odorum exhalatione experimur. Iacob. Carp. in Alc. digr. 8. cha. 435.

Spiritalia ex effectibus ipsorum, qui videntur, aut sentiuntur primo, & ex naturali atque intellectuali affinitate, quam intellectus humanus cum ipsis obtinet, postremo a nobis cognoscuntur. Leo Hebræus de Am. dialog. 1. char. 32.

in Spirituum ordine, ac serie inferior superiorem, cunctique inferiores supremum omnium quam maxime diligere haud immerito existimantur. Leo Hebræus de Amore, dialog. 2. char. 150.

Spirituum contractio, & si tam somno, quam ecstasi amatoris communis existit, ad diuersos tamen fines refertur. Leo Heb. de Amo. dialo. 3. ch. 179.

Splen hepatis gratia factum est, vt eius fordes purgans. Plato in Tim. ch. 753.

Splenem machinati sunt dii iecoris gratia, vt purget ipsum, & splendidum reddat, vtque putredines corrodes, quæ quibusdam morbis circa iecur affluunt, in splenem continue delabuntur. Alcinoi, capitulo vigesimotertio. char. 1956.

Splen inter partes principis corporis numerari non potest, sed tantum destinatur ad recipiendum a iecore melancholicum sanguinem, & excrementum. Iacob. Carpentarius in Alcinoi dese. ch. 264.

Splendidus color cum albo congressus, & in abunde nigrum illapsus, cæruleum colorem efficit. Plato in Timæum. char. 751.

Splendorem appellamus motum velociorem, & alterius generis ignis, allabentem, & disparantem visum ad oculos vsque, ipsosque oculorum transitus impellentem, & liquantem, & ignem quidem, & aquam, quam lachrymam appellamus, illinc acruatim effundentē, quam ipse sit ignis è contrario occurrens, & alio quidem igne exiliente velut a fulgure, alio vero ingresso, & circa humiditatem extincto, dū oīs generis colores in hac mixtura oboriuntur, & quod hanc efficit, clarum, & lucidum nominamus, medium vero inter hæc ignis genus est, quod ad oculorum humore peruenit, & ipsi miscetur, & non resplendet. Pl. in Ti. c. 751.

Sponsalia rata sint primum patris, deinde aui, tertio fratrum ex eodem patre, si vero horum nullus superfit, à matre similiter rata habeantur. si vero insolita quædam fortuna acciderit proximi genere vna cum tutoribus rata illa habeantur. Pla. de leg. dia. 6. ch. 861.

Sponsus, & sponsam cogitare oportet, vt quam pulcherrimos, & optimos quoad fieri potest liberos ciuitati exhibeant. Pla. de leg. dialo. 6. ch. 865.

Spurij sunt, quorum patet ignoratur. Iacob. Carpent. in Alc. defen. char. 219.

Squalor aliunde non venit, quam sanguinei caloris defectu. Mar. Fic. in Plat. conui. or. 6. cap. 9. ch. 1346.

Stabile quicquam nobis nunquam contingere potest, quod stabilitatem non habet. Pla. in Ph. ch. 238.

Stannum Ioui tribuunt Alchimici. Marfil. Ficinus in Plotini En. 2. lib. 1. cap. 6. ch. 1601.

Stans est cum aliquid in eodem semper est. Plato in Parmen. chart. 206.

Status in rebus intelligibilibus est determinatio, atque forma, quibus suam substantiam sortiuntur. Plot. En. 5. libr. 1. cap. 7. char. 489.

Status diuinis concedendus est, hic de quiete perquirendum est. Plot. En. 6. l. 3. c. 27. ch. 642.

Status est circa rem omnino immobilem. Plot. Enn. 6. lib. 3. cap. 27. char. 642.

Status in æternis non est priuatio motus, nam nec ibi fit status cessante motu, vel illa nata sunt ad motum. Pl. En. 6. l. 3. cap. 27. char. 643.

Status vsque adeo in rebus necessarius est, vt etiam motus ipse statu non careat. Marfil. Ficinus in Platon. Theolog. libr. 1. cap. 5. ch. 86.

Stans vt stat per vnitatem, & vnitur in statu, ita quod mouetur, mouetur propter statum, & stat in motu, mouetur inquam propter statum, idest propter quandam motricis virtutis stabilitatem, quæ nisi in suo vigore maneret, non seruetur ordo vsus in motu, immo nec motus, vel parumper cōtinuaretur, & rursus stat in motu, idest in norma perseuerat eadem, vel æquali, vel simili motionis. Marfil. Fic. in Platon. Theolog. l. 1. cap. 5. ch. 86.

Stabili rei succedit proxime res, quæ sit per seipsam mobilis, & huic succedit res per aliud mobilis. Marfil. Fic. in Pla. Theo. l. 4. cap. 1. ch. 128.

Status motu longe perfectior iudicatur. Marfil. Fic. in epist. libr. 2. ch. 686.

Status, & æternitas sunt idem. Marfil. Fic. in epist. libr. 2. chart. 688.

Stare nil aliud est, quam in eodem permanere. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 65. ch. 1179.

Status ipse nec stat, nec mouetur, nec motus ipse mouetur, nec stat. Marfil. Ficinus in Plato. sophist. capitulo 31. chart. 1289.

Status ante motum necessarius est, est enim status motu ratione perfectior. Marfil. Ficinus in Plato. conui. orat. 6. capit. 15. char. 1352.

Status præcedit motum, ideo terra tanquam stabilis, vt vnum aliquod ex primis mundi membris, antiquior videtur etiam stellis, tanquam mobilibus, ac post primas mundi partes adiunctis. Marfil. Ficinus in Plato. Timæum, cap. 22. char. 1469.

Stare nil aliud est, quam vnitatem propriam seruare. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 9. cap. 4. ch. 172. ter.

Stellæ non operantur per voluntatem, ideo solum bonum agunt, nam agentes bonum, & malum agunt per voluntatem. Arist. Theo. Aegyp. l. 6. c. 1. c. 27. ter.

Statua iuxta Trismegisti opinionem ex proprijs mundi materijs certo cuidam dæmoni congruentibus rite composita, statim per dæmonem congruum animatur, vel per Angelum intellige, vel per impuriorem spiritum affari solere. Marfil. Fic. in Apo. ch. 1388.

Stellam Saturni, vel Iouis, vel Martis esse, non naturæ constitutio, sed humana persuasio est. Macr. in somn. scip. libro 1. char. 90.

Stellæ, quæ per spatia grandiora discurrunt, ambitura suum tempore prolixiore conficiunt, quæ per angustia breuiore, constat enim nullam inter ea celerius ceteris tardiusve procedere. Macrob. in somn. scip. libro primo. char. 101.

Stellæ si sunt animatæ, & consilio agunt, quid à nobis acceperunt, vt quotidie nobis noceant? præsertim cum in sede diuina collocata sint, & ipsa diuina, non enim illis hæc accidunt, quorum causa homines mali sūt, nec ex humana prosperitate, vel aduersitate boni sūt. Tom. 3. Ee 3 quic-

quicquam, vel mali illis accidit, Plotin. Enn. 2. libr. 3. capitulo 2. chart. 138.

Stellæ si anima careant, nil aliud præter caliditatem, & frigiditatem, atque similia quædam adducere poterunt, si modo stellas alias esse frigiditas conceperimus, & usque ad nostrorum corporum naturas tantum actiones suas, & munera propagabunt, cum corporeus impulsus in nos inde proveniat adeo, ut etiam neque multa inde corporum universitas accidat, quandoquidem defluxus idem sit singulorum, & in terra simul in unum commisceantur, ubi solum pro locorum varietate diversitas orietur, diversitate nacta ex eo, quod, aut propinquius, aut remotius exponatur ad influxum capiendum. Plot. Enn. 2. libr. 3. cap. 2. chart. 138.

Stellæ futura protendunt, quia omnia certo quodam ordine procedunt. Plo. En. 2. libr. 3. cap. 7. char. 140.

Stellæ quæ inferioribus insunt sphaeris, & quæ in suprema micant, cur dii non sint, excogitari non potest, quippe cum mirabili ordine perferantur, & præcipuo ornato circumcurrant, Plotinus Enn. secunda, lib. 5. capit. 8. chart. 206.

Stellæ nunquam nec locorum nec temporum memoriâ retinent, cum semper circa eundem locum perpetuo revolvantur, adeo ut earum motio non tam localis, quam vitalis esse videatur. Plot. En. 4. l. 4. c. 8. ch. 403.

Stellis memoriam diximus esse superuacuum, dedimus sensus, & non solum visum, sed, & auditum, & preces exaudire concessimus, quas ad solem dirigimus, alij vero quidam ad alias quoque stellas, Plotin. Enn. quarto libro 4. capit. 30. ch. 423.

Stellarum electioni, & consilio, & univèrsæ sententiæ non sunt attribuenda singula, quæ singulis inferioribus accidunt, nephas enim est dicere superos machinari erga homines, & quo pacto alij fures fiant, alij è liberis serui, muros suffodiant, sacrilegia patrent, alij illiberales, & timidi, & in actionibus, & passionibus muliebres, moribusque turpibus deditissimi. Talia committere, & machinari, non solum non est Deorum, sed nec hominum mediocriter modestorum. Plo. En. 4. libr. 4. cap. 31. ch. 425.

Stellis non opus est memoria, nec sensibus, nec voto annunt, ut deliberando, sed & vna cum voto, & sine voto ab ipsis aliquid effici putandum est. Plot. En. 4. libr. 4. cap. 42. ch. 426.

Stellæ, quod alios poetas, alios cytharedos, alios divites alios pauperes faciant, non video, & ut talem fratrem, patrem, filium, aut uxorem habeas, & quod prospere res succedant, has exercitus dux, & princeps evadas. Plot. En. 2. l. 3. c. 2. ch. 138.

Stellam fieri alterius naturæ eo, quod sub alia cœli particula transit, ridiculum est. Plotin. En. 2. libro tert. capit. 38. char. 138.

Stellarum ortum varie appellant; Primo proprie prima stellarum, & solis effusio, & ultra finalem circulum, quam poetas appellant auroram. Secunda, cum stella oritur in solis radijs. Tertia, cum Sole occidente Astrum diametro distans in parte orientis videtur. Similiter, & occasus primo descensus intra circulum limitantem, secunda, & prima alicuius stellæ obscuratio Sole obstrante, tertia cum sole occidente diametro distans mergitur stella. Chal. in Pla. Tim. ch. 25. pag. 2.

Stellarum ortus, & occasus alij Matutini alij Vespertini dicuntur. Matutinus ortus, cum ante solem stella oritur. Vespertinus, cum post occasum Solis astrum exoritur, & sic occasus Matutinus cum stella, quæ pridie ante solem orta erat, obscurata splendore solis latet, Vespertinus vero cum in occasu positam stellam sol consequutus eam corusco splendore condit. Chal. in Platonis Timæum. char. 25. pag. 2.

Stellam, quam vocant Aac prophetæ Aegyptiorum aliquot annis non visam verentur, quæ exoriens morbos

populorum multorumque optimatum mortem denunciat. Chalcid. in Pla. Tim. ch. 36.

Stellarum coniugatio duplex, altera per cæcæcum, altera per diametrum, Quæ per cæcæcum fit, significat cuiusmodi stellæ qualibus coeant, quæve sit earum cæcus significatio, quæ per diametrum, contra distantiam a se stellarum positionem intelligi vult, cum ex medietate stellæ ad alterius contrapositæ stellæ medietatem directâ linea connectit, & continuat utranque. Chalcidius in Pla. Timæ. ch. 36.

Stellæ non faciunt, quæ proveniunt, sed futura prænunciant. Chalcid. in Plat. Tim. ch. 36.

Stellas Deus ipse & astra molitus est, quæ non vagantur ad cæli & noctis ornatum, quarum multitudo innumerata est, quæ vagantur, septem numero sunt ad numeri & temporis originem, & ad rerum omnium illustrationem. Alcinoüs cap. 14. ch. 1953.

Stellarum vagantium non est omnium eadem vis. Sol est dux omnium reliquorum, illuminans, & oculis patefaciens univèrsa. Luna potestatis gratia secundum obtinet ordinem, reliqui Planetæ secundum proportionem pro sorte propria singulis. Alcinoüs capit. 14. charta 1954.

Stellæ non solum factæ sunt ad lucem, sed etiam ut futura præsignificent: aut enim exorta, occasu, deliquiove, aut emersione, occultatione, aut alijs motuum differentiis homines præfagiunt. Philo Iudæus de mundi officio. char. 8.

Stella nulla naturales in nobis vires, imo & omnes magis quam Iuppiter fouet & corroborat, & nulla maiora pollicetur, & plura. Marsilius Ficinus de vita cœlitus compar. lib. 3. cap. 6. ch. 537.

Stellæ fixæ si solæ spectent humanam proportionem, id est unius hominis, nimis exuperant, sed cum civitatibus moderatiorem proportionem habent. Marsil. Fic. de vita cœlitus compar. lib. 3. cap. 7. ch. 540.

Stellæ virtutem docet Thebir capere, si lapidem, & eius herbam acciperis, & annulum aureum, vel argenteum feceris, in quo lapidem inferas, herbaque subiecta geras tangentem. Marsilius Ficinus de vita cœlitus compar. lib. 3. cap. 8. char. 541.

Stellas omnia necessario facere qui affirmant, tribus potissimum perniciosos erroribus, & ipsi inuoluuntur & vulgus inuoluunt, nam & superno, & omnipotenti Deo quantum in eis est propriam rerum auferunt providentiam, & absolutum mundi totius imperium, angelis, qui ita apud illos movent cœlestia, ut omnia inde hominum scelera, omnia mala bonis, omnia bona malis proveniant, iustitiam adimunt. hominibus, qui non minus quam bestiarum, ut illis videtur, huc & illuc impelluntur, auferunt libertatem, omnique priuant tranquillitate. Marsilius Ficinus in epistolis. libro quarto. char. 781.

Stellæ & hominum mentes ijs tantum aduersæ sunt, qui hæc peruersa mente interpretantur. Marsilius Ficinus in epistol. lib. 3. char. 729.

Stellatum effectus ex diversâ materiæ mobilis dispositione sapius apud nos permittantur. Marsil. Fic. in epist. libro septimo. char. 850.

Stellæ omnes ab initio exiguum lumen attulerunt vel nobis occultum, Sol similiter, sed præter proprium illud nativumque lumen (ut ita loquar) obscurum statim aliud hoc oculis patentissimum lumen diuinitus est adhibitum, tanquam expressior quædam intelligentiæ diuinæ & largissimæ bonitatis imago. Marsil. Fic. de Sole. cap. 11. ch. 973.

Stellæ superiores ut immutabiliter illuminantur a Sole, & Luna mutabiliter inde iumen accipit, ita & Angeli a Deo immobiliter, animæ mobiliter illustrantur. Marsil. Fic. de Sole. cap. 11. ch. 973.

Stella ynaquæque aliarum in se non nihil possidet, ut supe-

superior in inferiorem radios ab eâ projiciat, & quæ inuicem cognatæ coniectis radijs mutant virtutes, & interm ynaquæque conferuat sub Sole proprietatem suam, & superiores inferiores quodammodo purgât, illuminant, & perficiunt. Purgant, dum a defectu luminis arcant. Illuminant, dum proprio lumine complent. Perficiunt demique quatenus sui quoque muneris largiuntur effectum, & cunctæ in Solem affectus conijciunt. Marsilius Ficinus in Dionysij Areopagit. de diuin. nominibus. chart. 1053.

Stellæ omnes habent à Sole tum naturam stellarem, tum etiam ordinem inuicem, & ad Solem, illinc enim, & mutuan inter se communionem habent in eodem lumine Solis, & distinctionem illarum, quæ variæ stellæ sub radijs varijs Solis varias sunt nactæ virtutes. Marsil. Fic. in Dion. Areop. de diuin. nom. ch. 1053.

Stellæ appellantur Dri sequentes. Marsilius Ficinus in Protagora. chart. 1298.

Stellis singulis singulos ordines animarum Deus accommodat, & adhibet vehicula, id est ætherea corpora, & docet fatales leges, dum animabus infundit formulas idearum, per quas animæ in se quandoque conuersæ rationes rerum agnoscere possunt. Marsil. Fic. in Plato. Timæum. cap. 38. chart. 1462.

Stellæ fixæ dum moventur ad occasum, quasi motum naturalem dicuntur ante procedere, planetæ contra, cum feruntur ad ortum, ante moventur. Marsil. Fic. in Plat. Timæum. cap. 22. chart. 1468.

Stellæ dicuntur trahi ad anteriora, quia trahuntur à Sphaera. reliquis quinque motus non habent. Marsil. Fic. in Plat. Tim. cap. 22. char. 1468.

Stellæ sunt dii cœlestes ex igne cœlesti plurimum constituti, ex aere quoque, & aqua, terraque cœlesti. Marsil. Fic. in Pla. Tim. cap. 21. chart. 1468.

Stellæ, quæ dicuntur fixæ, positæ sunt in firmamento, eiusque vniformi circuitu, quo refertur intelligentia, hæc simul, ac planetæ, & horum pedisse qua cœlestia numina cœlestes dii vocantur. Marsil. Ficinus in Platon. Timæum. cap. 21. chart. 1468.

Stella quælibet per ipsum in suo centro circuitum imitatur actionem animæ suæ circa mentem suam, per tractum vero sphaeræ actionem eiusdem circa mentem superiorem, & ut de eisdem semper eadem cogitant, sic eodem semper tenore voluuntur. Marsil. Fic. in Plat. Tim. capit. 22. chart. 1468.

Stellæ multa significant, quæ ipsæ non efficiunt prorsus. Marsil. Fic. in Plat. Tim. cap. 22. chart. 1469.

Stellam nomine Aeh Aegyptij aliquot annis non visam verentur, similiter Selechim Canicula Orionis interpositis temporibus apparentem. Marsil. Fic. in Plat. Timæum. cap. 22. chart. 1469.

Stellæ aliter, & aliter, quod fulgeant, non alia, & alia mixture contingit, ut in coloribus nostris accidere solet, sed propriis quibusdam raritatis, densitatis, & distantiae gradibus. Marsil. Ficinus in Plotini En. secund. lib. 1. cap. 7. chart. 1603.

Stellarum influxus naturas duntaxat tanquam nimis univèrsales neque cœlestium inter se habitudines, ut mobilissimas, & communes singula hæc proprie facere Plotinus disputat, sed interdum forte significare, & id ita, ut ex iudicijs valde communibus, atque confusis coniectura sit fallax, & iudicium contingat incertum. Marsil. Ficinus in Plotini Ennead. 2. libro 3. in lib. summ. chart. 1609.

Stellarum radij, nec corpora sunt, ut liquores, nec qualitates in corporibus, ut naturæ liquorum, sed actus quidam stellarum vitales, & sensuales, ceu visibiles quidam radij ex stellis, ut ex Argi cœlestis oculis emicantes, & conspicientes mirabiliter omnia, qua in nullo fors subiecto qualitatum more suscipiuntur, ideoque nec inficiuntur, nec è priori habitu permittantur. Marsil.

Ficinus in Plot. En. 2. libr. 3. cap. 1. chart. 1609.

Stellarum radij passim diffusi qualitates proprias procreant, ut ex lumine calor, & quæ in vnam in subiecto rediguntur formam. Marsilius Ficinus in Plotin. En. 2. libr. 3. cap. 1. chart. 1610.

Stellæ omnes, & rebus infimis longe segregatæ sunt, & inter se valde diuersæ, & quidquid inde hucusque diffunditur, accidens esse videtur. Et quoniam ad generandam apud nos substantiam substantiali opus est causa, & ad perfecte generandam causa proxima, & ad viam viuente, & ad concilianda in unum agentia inter se diuersa duce communi, nimirum existimamus vitam vnam ubique regnare, præcipue facientem omnia, atque ad id cœlestibus, & terrenis instrumentis vtentem. Marsil. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 2. ch. 1611.

Stellæ omnes communi conditione calefaciunt, & ratione propria, quæ humefacit, & quæ rarefacit, humefacit semper, vel rarefacit, quamuis quidquid inde, vel communi, vel propria sit ratione, magis minusque alibi fiat, & alibi. Non alia igitur varietas provenit, quâ in quibusdam materiæ qualitibus accidentalibusque duntaxat, & gradibus accidentium. Varietas autem figurarum, & specialium formarum, atque virtutum non erit præcipue ex naturali intentione cœlestium, sed quantum ad illa pertinet, casu contingit, aut saltem dabitur aliunde. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. libr. 3. cap. 2. chart. 1611.

Stellæ omnes ubique calefaciunt non solum motu, sed etiam natura, & præcipue luminis natura. Marsil. Fic. in Plot. En. 2. libr. 3. cap. 6. chart. 1618.

Stellæ, nec consilio terrenis minima quæque disponit, alioqui tanta forent sollicitudine miseræ, neque naturali conditione ad distinctissima quæque descendit. Marsil. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 6. ch. 1621.

Stellas nemo audeat confiteri, vel solas omnia, vel facere mala. Marsil. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 6. ch. 1621.

Stellæ omnes, quæ nobis innumerabiles sunt, ad effectum quemlibet conferunt non nihil, & ex eorum consuetudine commune aliquid, & id quidem pro natura loci, & materiæ constituitur. at Astrologi stellas tantum 1025, & duas, & ad summum super 1476. duntaxat obseruât ideo causas non perfecte callent. Marsil. Ficinus in Plotin. En. 2. libr. 3. cap. 7. chart. 1623.

Stellæ diuinæ providentiæ legi ad tria seruire videntur. Primo uniuersum hoc pulchrum efficiunt. Secundo defectus conferunt naturales, quos stellarum radijs manifeste foueri videmus. Tertio dæmonibus, hominibusque dæmoniacis signa futurorum latentiumque indicia præstant. Marsilius Ficinus in Plotini Enn. 2. libr. 3. cap. 8. chart. 1628.

Stellæ non omnia facere possunt, sed solum, quæ mundani corporis sunt passionis, & motus, & quæ ex his necessario generantur. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. libr. 3. cap. 10. chart. 1632.

Stellis Iamblichus, & Porphyrius vni cum Plotino voluntatem, electionemque collocant, electionem in qua non ab inferioribus persuasam, sed ex se ipsa ab æuo constituentem imitari quidem summum Deum, & sequentibus omnibus providere; exaudire supplicum preces intellectuâli vita imitantium intellectuâles mundi rectores, & ultra intellectuâlia corporalia bona referunt, & mala imminencia deuitant. Marsil. Ficinus in Plot. En. 4. l. 4. cap. 42. chart. 1748.

Stellarum actio in nos per motum differt ab ea, quæ fit per lumen, illius virtus a mouente magis fit anima, quam a moto corpore, huius ab ipso corpore Planetæ, illa sphaerarum potius, quam astrorum, hæc astrorum potius, quam sphaerarum, in illa dependent a superioribus inferiora. De lumine contra putandum, nam a sole illuminantur. plus item nos movent altiora, quando in illorum virtute cetera moventur, sed luminis virtus liquet.

- liqua sint paria propinquior potentior est influentia. Vnde patet, quod a philosophis dicitur esse ordinem causarum quasi Cathenam. Ioan. Pic. Mir. in Astrolog. libr. 3. cap. 10. chart. 470.
- Stellæ omnes aliquid in nos fluunt. Ioan. Pic. Mirand. in Astrolog. libr. 3. cap. 11. chart. 473.
- Stellas non mutare qualitatem, sed locum præter lunam, quæ lumine fulgens mutatio pro suis ad solem conversionibus plus minus itidem illuminatur, peripateticorum est opinio. Ioannes Pic. Mirand. in Astrolog. libr. 3. capit. 11. chart. 474.
- Stellarum opera tardi motus quo tardiora sunt eo diuturniora, decretum est Astrologorum. Ergo sequetur bilem, quæ per Astrologos a Marte provenit, diuturniora pituita, quæ a Luna, cum Mars tardior in motu sit Luna, quod falsum est. Ioan. Pic. Mirand. in Astrolog. libr. 3. cap. 17. chart. 500.
- Stellæ erraticæ per Zodiacum cum non deferuntur æquali cursu, Astrologi fictum motum medium imaginati sunt, nec vnum Planetam esse ibi, ubi per medium motum esse deprehenditur, ut verum locum inde inueniant. At Astrologi cum in coniunctionibus magnis medio vrantur motu, nihil veri inde elicere possunt, & diuersum ab eo, quod per verum attingimus, ut signum sit aliud coniunctionis, ut verbi gratia Piscibus si assignetur, erit in Aquario. Ioan. Pic. Mirand. in Astrologiam, libr. 5. cap. 6. chart. 561.
- Stellam à stella lædi, vel obsideri, vel infici, vel debiliorem deterioreve reddi ex benefica noxiam ex potente infirmam fieri, tam est remotum ab omni veritate, quàm ab omni malo remota est omnis natura celestium, & si pati iniuriam sidera possunt, a debiliore fortiora, ab ignobilioribus nobiliora pati non deberent. Ioan. Pic. Mir. in Astrolog. libr. 6. cap. 5. ch. 592.
- Stellæ cum innumerabiles in octaua sphaera sint, Astrologi solum videntur 10. 22 cui difficultati respondentes aiunt cæteras inefficaces esse. At si non obseruauerunt, quomodo sciunt inefficaces sint, vel ne? Ioan. Pic. Mir. in Astrol. libr. 7. cap. 8. ch. 637.
- Stellæ, de quibus imagines fabricantur, & si veræ, & naturales sunt, ipsa tamen de stellis imaginum constitutio, nec vera, nec naturalis est, sed falsa, & pro libidine fabricantium penitus imaginaria, & sine aliqua specie probabilitatis. Ioannes Pic. Mirand. in Astrologiam libr. 8. cap. 5. chart. 653.
- Stellarum motus an sciri possit, nescio, nondum esse scitum certissime teneo, ait in principio sui libri Andreas Summaris grauis mathematicus. Ioannes Picus Mirandulanus in Astrologiam libro nono cap. 8. ch. 670.
- Stellarum fixarum motus quis fideliter reddet, quibus inesse magnam vim omnis Astrologia fatetur, sed diuersa sentiunt Astrologi. nam Aegyptij, & Chaldæi, & denique vetus omnis sententia stellas errantes vno tantum moueri motu putant, diurno vocato. Hyparcus vnum introduxit, quo raperentur ab Occidente in Orientem. Contra Proclus ait non moueri nisi vno motu, diurno scilicet. Thebit ait moueri versus Austrum, & Aquilonem, & de tempore varie varia diuidiantur inuicem, super quibus, & si nihil ego definitio, hoc vno tamen elicio, nihil certi definiti posse. Ioan. Picus Mirand. in Astrolog. libr. 9. ca. 11. chart. 675.
- Stellarum naturam ratio nobis non demonstrat, igitur nec signorum cum sideribus affinitatem. Ioan. Pic. Mir. in Astrol. libr. 10. cap. 9. chart. 692.
- Stellis malis solent Astrologi associari ea, quæ naturæ eorum dissentiant, ut contrarij natura temperetur planetæ malus. Ioannes Picus Mirand. in Astrologiam, libr. 10. cap. 9. chart. 693.
- Stellam nullam frigoris, & siccitatis esse productricem philosophi multi testantur. Ioannes Pic. Mirand. in Astrologiam, libr. 10. cap. 13. chart. 702.
- Studiorum finem qui posuerunt, aut lucri cupidinem, aut gloriam, miserè falluntur. Ioannes Pic. Mirand. de stud. phil. lib. 1. cap. 8. chart. 27.
- Stili nullam me in meo animo formam, nullum didicisti simulachrum antea inspexi, quam mihi ipse mente, & cogitatione legendis veterum libris, multorum annorum spacio multis laboribus, ac longo vsu exercitationeque confecerim, ad quod nunc, cum aliquid scribendum est, me conuerto, videoque quasi oculis, sic cogitatione, quæ conficiendo scripto opus sunt, vnde sumam. Petrus Bembus de imitatio. ad Picum. chart. 190.
- Stellarum defluentia ad intraneum non perueniunt sensorium, ni exteriores sensus quasi fores quæpiam reserati per vigiliam fuerint, & oculi potissimum, ad quos lucis pertinet haustus. Ioan. Fran. Pic. Mirandulan. in prænot. libr. 2. cap. 5. chart. 425.
- Stella, quod promissit firmus consensus est Hebræorum, & Arabum posse non euenire, & ob materiam contumaciam, & ob humanum arbitrium, & ob vniuersalis fati vim particularis fati promissa frustrantis, & ob diuinam prouidentiam, quæ scilicet fato præponderet. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. 5. cap. 11. ch. 579.
- Stellas figura sphaerica esse Arist. voluit, naturam quinti corporis habere, Heracitus in sphaeræ speciem formatum Solem maluit, & Lunam. Nec desuere qui circuli rotæ similia fecerint, Anaximenes latum esse Solem veluti aulea quædam, alij Lunam Cylindri forma conditam statuunt. Maluit Diogenes esse hederaceæ frondis specie. Philolaus Pythagoricus chrySTALLINA ex igne tamen, qui in vniuerso est, sumere splendorem, Solè, & Lunam existimauit Plato plurimum ignis habere, nec esse aliorum elementorum expertia. Ioan. Fr. Picus Mir. in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 12. ch. 767.
- Stellarum obseruationes recte fieri non posse non modo in causa sunt instrumenta, sed etiam lux stellarum. Ioannes Franc. Pic. Mirand. in exam. van. doct. gent. libr. 3. cap. 8. chart. 962.
- Stellæ omnes intelligentia non solum assistente (ut placet peripateticis) prædita sunt, sed etiam informante, & cuiusque stellæ essentiam constituyente, & perficiente, eo modo, quo nos perficit nostra anima, quæ intelligendi, & ratiocinandi facultate prædita est. Iac. Car. in Alcip. cap. 12. chart. 324.
- Stellæ octauæ orbis non secus ac membra homogenea, septem autem planetæ haud aliter, quam membra eterogenea ad rores, & pluuias conficiendas, quasi ad mûdani seminis procreationem concurrunt. Leo Hebræus de amor. dial. 2. chart. 74.
- Stella ex Aristotelis sententia est pars densior sui orbis. Leo Hebr. de amor. dial. 2. chart. 110.
- Stereometria, quæ solidorum est dimensio, quam maxime utilis est ad bonum ipsum percipiendum, nã post secundam argumentationem sequitur eius consideratio, tertio suscipiens augmentum. Alcinoüs capit. septimo, chart. 1950.
- Stethorus propterea, quod in Cupidinis irâ incurrisset, oculorum lumine amisso mox cum Deo reconciliatus visum statim recepit. Leo Hebræus de Amore dialogo tertio. chart. 200.
- Stix, cocitusque respondet terræ, ac occasui, odiumque per luctum, ac fletum puniunt, & in hoc differunt, quod stix oriens dicitur, cocitusque progrediens. Mar. Fic. in Phædonem. char. 1394.
- Stoici animum spiritum esse aiunt, nam eodem respiramus, & viuimus. Ghal. in Tim. Plat. ch. 48. ter.
- Stoici impie nullam diuinam virtutem corpore carente intelligere potuerunt cunctis corporibus, vel seminibus efficaciorum, Deum putantes primam materiam esse, vel primæ materiæ qualitatem inseparabilem, & omnium, quæ nascuntur, tam originem, quam etiam causam, &

causam, tum malorum, tum turpitudinis, tum obsecrationis, & omnia agere, & pati pudenda. Chalcid. in Timæ. Plat. chart. 60. ter.

Stoici diuinitatem eminentiam, & sinceritatem priuauerunt, prouidere enim illam, & agere putauerunt, per mundum vsque quæque diffusam, & instar spiritus ignei discurrerent. Mar. Ficinus in Platonis Parmenide capitul. 28. chart. 1147.

Stoici circa virtutem versati non delectati sunt impensius logica facultate, sed inter ipsos varij fuere: nam alij in omni verbo ambiguitatem esse putarunt, alij nullo etiam in verbo ambiguitatem inueniri putarunt. eorum propterea erat breuiter argumenta perstringere, contortiusque concludere. Ioan. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 2. ch. 734.

Stoici in multis partibus Platonis doctrinam sequuti sunt. Iac. Car. in Alc. par. post. cap. 20. ch. 16.

Stoici asserbant animam in vniuerso migrantem corpora, tandem cum aliquo corpore inire. Sebast. Foxi in Platonis phædonem. chart. 97.

Stomachum curare debemus bis in die sumendo cibum, ita ut sapienter cibum, si tunc potus expectet, auiditas vtriusque super sit mensæ, fastidium, & saturitas procul absint, abstinendum ab his, quæ ob nimiam humiditatem, vel virulentiam, & vntam, & viscosam materiam stomachum relaxando debilitant, vel frigida, vel calidissima sunt, aut propter duritiam ægre coquantur, & quæ diu post mensam palato sapore reddant molestiorem, & ab omnibus, quæ vel extra aluum, vel in aluo facile putrescunt. Stomacho amicissima sunt mastix, menta sicca, saluia recens, vna passula, cicidonia, poma, cocta, condita saccharo, cicorea, rosæ, corallus, lotos capparis aceto conditus, mala punica sapore medio inter acidum, & dulcem, & omnino, quæ moderate acida sunt, & modicum austera, Vinum robeum potius, quam album liquidiore epulæ prius sumenda, quam duriores. Post cibum confert coriandrum, pomum eidonijum saccharo conditum, mala punica, pira, austera, mespila, persica sicca. Fouendus stomachus extrinfecus mastice, rosa, mentha, & corallo. Quatuor horis post cibum, nec legendum, nec difficilibus cogitationibus inseuiendum est. Mar. Fic. de stud. san. tuen. l. 1. cap. 11. chart. 502.

Stomacho laborantibus meridie non est dormiendum, nisi maxima cogat necessitas, & id non prius, nisi postquam duas horas vigilauerimus; nocte sumpta coena hora vna vigilia sat est, coitus stomacho pessimus, præfertim si, vel saturato statim, vel esuriente concumbas. sumpto cibo, modice deambulandum, mox sedendum. Mar. Fic. de stud. san. tuenda. cap. 11. ch. 503.

Stomachi nauisam tollit diacytonites, & vsus capparis cum aceto, & potus modicus ieiuno stomacho albi acetosi rosæ si duplo sacchari pondere miscetur, & syrupus menthæ, & absintij, & mentha, vel aceto condita, vel acido mali punici succo, diluta, & rigata. Mar. Fic. de stud. san. tuen. l. 1. cap. 17. ch. 505.

Studio in omni multo viles sunt, præstantes pauci. Plato in Euthyd. chart. 29.

studium omne non propter hæc adhibetur, quæ alicuius gratia parantur, sed propter illud, cuius gratia omnia huiusmodi parantur. Plat. in Lyfide. ch. 407.

Studium vile, & vulgare esset, si ab aliquo redargueretur. Plat. de Pulchro. char. 520.

Studius contrariis qui tenentur, non habent in precio studia optima. Plat. de rep. dial. 6. ch. 635.

Studia in nobis duo sunt, alia de iustis, & pulchris, in quibus nutriti sumus a parentibus, vel ipsis obediamus, ipsaque honoremus; & alia contraria his voluptates afferentia, quæ animæ nostræ adulantur, & ad se ipsa trahunt. Plato de republica dialogo septimo, chart. 659.

Studio aliquarum rerum qui tenentur, non debent contentiose decertare, sed placide interrogare. Plato de leg. dial. 1. char. 788.

Studiorum honestorum neglectio duabus fit causis. Primo, quia præ diuitiarum amore nihil temporis ad alia curanda impendimus, sed in priuatis opibus augendis toti occupati sumus, ex quibus dependens totus ciuis animus aliarum rerum curam gerere nequit. Alia causa est, quod respublicæ omnes populare dominium, patrum principatum & tyrannidem non respublicas, sed seditiones appellari rectissime possunt. Nulla enim volentibus volens, sed inuitis volens vi quadam dominatur. At ubi princeps subditum timet, neque bonum, neque diuitem, neque robustum, neque fortem, neque omnino bellicosum vnquam fieri permittet, quas ambas causas respublica nostra facile euitabit. nam & in ocio maximo degent, & liberi sunt, & ex his legibus pecuniarum non euadent studiosi. Pla. de legibus dialogo 8. char. 889.

Studiosi maximam curam habere debent cerebri, cordis, iecinoris, & stomachi, necnon & instrumenti, id est spiritus. Mar. Ficinus de studioforum san. tuen. libr. 1. cap. 2. char. 495.

Studiosorum nouem sunt duces, tres in celo, tres in animo, tres in terra. In celo Mercurius, Phæbus, & Venus. In animo voluntas ardens, & stabilis, acumen ingenij, memoria tenax. In terra, prudētissimus pater familias, præceptor probatissimus, medicus peritissimus. Sine quibus nemo nec potest, nec poterit ad ipsum nouem mufarum templum peruenire. Mar. Fic. de stud. san. tuen. libr. 1. cap. 1. ch. 495.

Studiosis non solum cerebrum, cor, iecur, stomachus, & spiritus curæ esse debent, sed etiam vitare debent pituitam, & atram bilem, nam illa ingenium sepe obtundit, & suffocat, hæc si nimium abundauerit, assidua cura & deliramentis crebris vexat, & animum & iudicium perurbat. Mar. Ficinus de stud. san. tuen. libr. 1. cap. 3. ch. 496.

Studiosi vt sint melancholici, tres potissimum causarum species faciunt, prima celestis, secunda naturalis, tertia est humana. Prima, quoniam Mercurius, qui vt doctrinas inuestigamus, inuitat, & Saturnus, qui efficit, vt in doctrinis inuestigandis perseueremus, & inuentas seruemus, frigidi quodammodo sunt & sicci, & si Mercurius non sit frigidus, sit tamen sæpe Solis proquinquitate sicillimus, qualis est natura apud medicos melancholica; eandem naturam Saturnus & Mercurius literarum studiosis eorum sectatoribus imperant ab initio, & quotidie seruant & augent. Secunda est, quod ad scientias præsertim difficiles consequendas necesse est animum ab externis ad interna se recipere, tanquam in centro, & figi in centro terræ est proprium, cui atra bilis perfimilis est. Humana vero causa, ex nobis est, quia frequens agitatio cerebri vehementer exsiccatur, vnde cerebri natura sicca fit, & melancholica nec non ob frequentissimum inquisitionis motum spiritus resoluuntur, qui resoluti, cum ex sanguine subtiliori recreentur, necessario reliquus sanguis redditur siccus, densus & ater, & accedit quod natura cerebro, & cordi intenta destituit iecur, & stomachum, ideo alimentis non probe concoctis sanguis fit frigidus & crassus & niger, & nimio membrorum otio superflua non feceruntur, nec fufci & tenaces vapores exhalant. Mar. Fic. de stud. san. tuenda. libr. 1. cap. 4. ch. 496.

Studiosorum maxime omnium hi atra bile premuntur, qui philosophiæ operam dant. Mar. Fic. de stud. san. tuenda. libr. 1. cap. 4. ch. 497.

Studiosi studere debent ante Solis ortum, quia mouetur sanguis, & regnat, motuque tenuatur, & calescit, & claret, spiritus sanguinem sequi & imitari solent. Sed acce-

accidente nocte humores crassiores redduntur, qui spiritus ineptissimos ad speculandum reddunt. Marf. Fic. de stud. san. tuend. l. 1. cap. 7. ch. 499.

Studiofi studere debent ante Solis ortum, quia oriente Sole aer tenuatur, & claret, occidente conta, & spiritus, & sanguis aeris naturam sequuntur. Marf. Fic. de stud. san. tuend. lib. 1. cap. 7. ch. 499.

Studiofi studere debent ante Solis ortum, quia cum Sol, Venus, & Mercurius contemplationi faueant, paribusque passibus quasi concurrant, aduentante nocte nos fugiunt, die vel propinquante, vel surgente resurgunt, & post Solis ortum in plagam duodecimam, quæ tenebris aflagratur domum intrant, sed qui propemodum petentibus ortum, vel iam surgentibus ad contemplationem, & scribendum surgunt, ij soli accuratissime speculantur, & eloquentissime inuenta sua scribunt, & componunt. Marfilius Ficin. de stud. san. tuend. lib. 1. cap. 7. chart. 499.

Studiofis primum monstrum est Venereus coitus, præsertim si vel paululum vires excefferit, subito exhaurit spiritus, præsertim subtiliores, cerebrum debilitat, labefactat stomachum, & præcordia, quo malo nihil ingenio aduersus esse potest. Marfilius Fic. de stud. san. tuend. lib. 2. cap. 7. chart. 499.

Studiofi secundum monstrum est vini, cibique facietas, nam vinum si nimium, vel nimis calidum, & vehemens fuerit, caput humoribus pessimis, & fumis implet. Mitte, quod insanos facit ebrietas, cibus nimius omnem naturæ vim in coquendo reuocat, quo fit, vt capiti, & speculationi intendere nequeat, & inepte coctus multis, & crassis vaporibus humoribusque aciem mentis obtundit, & si satis coquatur (vt Galenus ait) animus adipe, & sanguine suffocatus celeste aliquid prouidere nequit. Marfil. Ficin. de stud. san. tuenda. lib. 1. capit. 3. chart. 499.

Studiofis tertium monstrum est ad multam noctem, præsertim post coenam frequentius vigilare, vnde etiam post ortum Solis dormire cogaris. Mar. Fici. de stud. san. tuend. lib. 1. chart. 7. chart. 499.

Studiofi studere debent ante Solis ortum, quia die spiritus attenuati resoluuntur, nocte pauci, & crassi super sunt studijs ineptissimi: contra, post somnum spiritibus recreatis cerebro seruire possunt. Mar. Fic. de stud. san. tuend. l. 1. cap. 7. ch. 500.

Studiofi summo mane surgere debent, & vt cruditatem vitent, cæna modica, & cita vtendum est. Mar. Fic. de stud. san. tuend. lib. 1. cap. 7. ch. 500.

Studiofi studere debent ante Solis ortum, quia phantasia multis, longis, contrarijs imaginibus in vigilando, cogitationibus, & curis distrahitur, & turbatur, & sola nocturna quiete agitatio illa sedatur, & pacatur. Ergo accedente nocte sæper turbata mente, recedente, mente tranquilla ad studia nos conferimus. Mar. Fic. de stud. san. tuend. l. 1. cap. 7. ch. 500.

Studiofi studere debent ante Solis ortum, quia dies vigilæ, nox somno tributa est: Sol enim super hemisphaerium nostrum ascendens, vel cum ad illud accedit radijs suis meatus corporis aperit. Marf. Ficin. de stud. san. tuend. l. 1. cap. 7. chart. 500.

Studiofi studere debent ante Solis ortum, quia stomachus diurna diurni aeris actione apertis poris admodum dilatatur, & euolantibus spiritibus tandem valde debilitatur: igitur veniente nocte nouam spirituum copiam exigit, qua foueatur, & si eo tempore longas lucubrationes quis inchoat, spiritus distrahit, qui nec satis sunt stomacho, nec capiti faciunt, & maxime nocet, si post cenam lucubrantibus diu attentus studijs incumbimus: tunc enim pluribus ad concoquendum spiritibus indiget stomachus, qui nec sufficiunt stomacho, nec cerebro. Marfilius Ficinus de stud. san. tuend. l. 1. cap. 7. chart. 500.

Studiofi si sua componere debent, id Sole nona domo peragrante facere debent, præcipue si muse quærendæ sunt. Mar. Fic. de stud. san. tuend. l. 1. c. 8. ch. 501.

Studiofi studere incipere debent, vel statim oriente Sole, vel hora vna saltem, vel duabus ad summam ante Solis exortum, sed antequam e lecto surgas perfrica parumper totum corpus primo palmis, deinde caput vni quibus, sed id paulo leuius, & horæ dimidium postquam e lecto surrexeris, incumbas expurgationibus, deinde accingito meditationi, quam ad horam vnam pro viribus prorogabis. deinde remittes parum per intentionem mentis, & eburneo pectine diligenter, & moderate caput pectus, a fronte ceruicem versus quadragies pectine ducto, tum ceruicem panno asperiori perfrica, deinde vnam horam ad minus, vel duas studio dedica, & produci studia possunt vsque ad horam meridianam aliquanta interdum intermissione, & interdum, nisi cibum assumere cogamur, vsque ad duas horas post meridiem, sed qualibet hora paulisper remittenda est mentis intentio. Mar. Fic. de stud. san. tuend. lib. 1. cap. 8. chart. 501.

Studia quærenda sunt, quæ Dei amorem in nostris visceribus inseruat. Ioannes Franciscus Pic. Mirand. in epist. lib. 2. chart. 1313.

Stultitiæ notam incurritur, qui maiora, quam pro ingenio suo, cupiunt, quia omnis eorum conatus euanescit. Philo Iud. de profugis. chart. 304.

Stultitia nil aliud est, quam iudicij deprauatio. quis negabit stultos homines, qui aliena curant, & sua negligant? Mar. Fic. in epist. l. 1. c. 636.

Sua agere iucundissimum est. Plat. in epist. 9. c. 140.

Sua cuique maxime placet, sua magis sunt, quæ antiquissima. Mar. Fic. in Syn. de somnijs. char. 1068.

Suauiorem reddit diuturnior expectatio. Mar. Fic. in epist. lib. 1. chart. 621.

Subditorum quærelæ non sunt contemendæ. Fr. Patr. de repub. lib. 6. cap. 5. chart. 204. ter.

Subiectum ad aliquid pertinet, non ad illud, quod fit in ipso, sed potius ad illud, quod in ipsum agat expositum, sanè subiectum exponitur ad illud, quod non est subiectum, igitur ad externum. Plotinus Ennead. 6. lib. 1. cap. 27. chart. 591.

Subiecto, quod indiget, & in alio est, sui ipsius progenerans nunquam est. Proclus element. Theolog. propo. 40. chart. 12. tergo.

in subiecti participantibus quæcunque habent ratione ex perfectioribus procedunt, & vniuersalioribus causis. Proc. elem. Theol. prop. 72. ch. 20. ter.

Sub luna sunt corpora, naturæ; animæ, intellectus, Saturnus regit intelligentias, Rhea animas, Iupiter naturas, Phorcys corpora, Iuno motus corporum. Marf. Fic. in Plat. Tim. cap. 23. chart. 1469.

Sublunaria non sunt omnia ex parte beata, cum natura non vni tantum, sed multis sua munera distribuat, & suas virtutes elargiatur. Ioannes Franc. Pic. Mirand. de imitat. chart. 204.

Subsistens omne per se æternum est. Proc. elem. Theol. propo. 49. chart. 14.

Subsistentibus omnibus ex termino, & infinito præexistunt, per se primus terminus, & prima infinitas. Proc. elem. Theol. prop. 90. chart. 24. pag. 2.

Subsistens per se omne exemplum est alijs, quæ tempore mensurantur secundum essentiam. Proc. elem. Theol. propo. 51. chart. 14.

Subsistens omne per tempus, vel æterno tempore est, vel aliquando in parte temporis subsistentiam habens. Proc. elem. Theol. prop. 56. ch. 15. pag. 2.

Subsistens quomocunque omne, vel secundum causam, est primario, vel secundum existentiam, vel secundum participationem, vt imago. Procl. element. Theolog. propo. 65. chart. 18. pag. 2.

Substantiæ vnitæ intellectuales non sunt generatæ ex re alia, alioqui essent diminuatæ. Aristot. de causis prop. 25. cap. 3. char. 996.

Substantia omnis stans per seipsam est non cadens sub corruptione, alioqui esset sine essentia sua. Aristot. de causis, prop. 25. ca. 3. char. 996.

Substantia omnis destructibilis non sempiterna, aut est composita aut delata super aliam rem, quia substantia aut est indigens rebus, ex quibus est, & est composita ex eis, aut est indigens fixatione sua, & essentia sua deficiente. Arist. de causis, prop. 27. ca. 3. ch. 997.

Substantia omnis stans per essentiam suam est simplex, & non diuiditur. Arist. de cau. prop. 28. ca. 3. ch. 997.

Substantia omnis simplex est stans per seipsam, id est per essentiam suam, quia est creata sine tempore, & est in substantia sua superioris substantijs temporalibus, quia non est generata ex alio. Arist. de causis, prop. 29. capit. 3. charta 998.

Substantia omnis creata in tempore aut est semper in tempore, & tempus non superfluit ab ea, quia est creata, & tempus æqualiter aut superfluit super tempus, & tempus superfluit ab ea, quia est creata in quibusdam horis temporis. Arist. de cau. prop. 30. ca. 3. ch. 998.

Substantiæ causatæ in quibusdam horis temporis non est possibile, vt continetur cum substantijs sempiternis, quoniam non assimilantur eis omnino. Arist. de causis, prop. 30. ca. 3. ch. 999.

Substantia, & actio illius rei, quæ est in momento temporis, & illius, quæ est in momento æternitatis, habet medium, & est illud, cuius substantia est ex momento æternitatis, & operatio ex momento temporis. Arist. de causis, prop. 31. cap. 3. ch. 1001.

Substantia omnis cadens in quibusdam dispositionibus suis sub æternitate, & in quibusdam sub tempore est ens, & generatio simul, quia omnis res cadens sub æternitate, est ens vere, & cadens sub tempore, est generatio vera. Arist. de causis, prop. 31. ca. 3. char. 1002.

Substantia nulla intellectiva, & naturalis existit, quæ non operatur, præter substantiam inanimatam, & debilissimam, cuius actionem aliquam parere impossibile est, quod in feminibus patet, quæ quoniam spirituales sunt, nisi comprimantur necesse est operantur. Arist. Theolog. Aegypt. lib. 7. cap. 14. ch. 2. ter.

Substantia nulla est, quam intellectus primus non contineat. Arist. Theol. Aegypt. lib. 7. ca. 12. ch. 52.

Substantiæ perpetuæ productæ sunt sine consultatione, quia auctor perfectus supreme est. Aristot. Theologia Aegypt. lib. 14. cap. 2. char. 83. ter.

Substantiæ orbis superni virtus quoque sensitiua inest, si quidem in eo existunt quæcunque hic sunt in materia, sed ibi depurata super materiam. Vnde si quis dicat, per quod efficiens factum sit hoc membrum, puta manus aut oculus, respondemus per formam illam intellectualem mundi, in quo sunt omnia. Arist. Theol. Aegypt. lib. 14. ca. 3. ch. 83. ter.

Substantiæ genus vnum commune esse non potest intelligibili, & sensibili naturæ, nam vel corpus, vel incorporeum erit, & vt corporea sub incorporeo esse non debent, sic incorporea sub corporeo, & materia, forma, & compositum nihil habent commune, & quid commune habent primæ substantiæ, cum secundis, nec forsan proprium substantiæ assignatum, quod vnum, & idem numero, contraria vicillim suscipere possit, substantijs omnibus conuenit. Plotinus Enn. sexta, lib. 1. cap. 2. char. 567.

Substantiæ corporeæ proprium est, vt sit fundamentum quoddam & susceptaculum aliorum, & substantia idcirco est hoc ipsum, quia hoc ipsum quod dicitur, non est alterius. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 4. ch. 619.

Substantiæ omni corporeæ conuenit non esse in subiecto, si modo hoc ipsum quod est in subiecto, oportet non

esse partem eius, in quo est, nec oportet vna cum eo concurrere ad aliquid vnum conficiendum, & non solum non est in subiecto, sed nec dicitur de subiecto tanquam de alio quodam. Plot. En. 6. lib. 3. ca. 5. ch. 620.

Substantia corporea comparata ad accidentia, ita se habet, quod illa primo ens existit, accidentia secundum participationem gradu secundo, nam album enti adiunctum ens reddit album. Plot. En. 6. lib. 3. ca. 6. ch. 621.

Substantia sensibilis componitur ex non substantijs, cum non sit vera substantia & essentia, sed veram potius imitatur, quæ absque reliquis circa eam positis ens in se possidet, atque ita vt alia ex ipsa fiant, proptereaque ipsa reuera existat, hic autem etiam quod pro fundamento subijcitur, sterile est, neque sufficiens ad hoc saltem, vt sit ens, nedum sine eo reliqua esse reportent, sed ymbra quædam est, atque in ipsa velut ymbra, pictura quædam sit, nec verum ens, sed prius apprensus. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 8. char. 623.

Substantiarum compositarum omnium commune est, vt subiecta sint, & non sint in subiecto. Plot. Enn. 6. lib. 3. capit. 8. char. 623.

Substantiam sensibilem dum contemplamur, præstat de composito loqui relictis elementis ex quibus componitur, forma scilicet, & materia. Plotinus En. 6. lib. 3. capit. 8. char. 623.

Substantiæ species est corpus, in quo alia magis materialia sunt, alia organica id est varijs præditæ instrumentis, materialia, vt ignis, terra, aqua, aer, organica, planetarum & animalium corpora per formas distincta, & hæc iterum diuidere. Plotinus Enn. sexta, libro tertio, capit. 9. charta 624.

Substantiam diuidere non debemus per primam, vt indiuidua, & secundam, vt species, at res aliter se habet, cum indiuiduis species sit vniuersalior, ergo prior, sed hoc non admittit vllam substantiæ differentiam. Plotinus En. 6. lib. 3. cap. 9. char. 624.

Substantiæ sensibilis genus diuidere possumus per illa, quæ ad sensum pertinent, scilicet per qualitates, siue simplices, siue mixtas, & per formas, figuras, & loca. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 10. ch. 625.

Substantia non esset genus, si alia prima, alia secunda, nam non eadem & prime, & secundæ ratio est. Plotinus En. 6. lib. 3. cap. 9. ch. 625.

Substantia incorporea reuera hoc aliquid appellatur, corporea tale aliquid, accidens tale quale eiusmodi. Plot. En. 6. lib. 3. cap. 16. char. 631.

Substantiæ incorporeæ descendentes in singula ob potentiam defectum multiplicantur, ascendentes vniuntur, & simul in vnum recurrunt copia potentatis. Porphyrius de occasione. ch. 1930.

Substantiarum nulla, quæ vniuersæ sunt, atque perfectæ, ad suam conuertitur genituram, omnes enim perfectæ substantiæ ad generantia rediguntur, & id quidem ad corpus vsque mundanum, quod cum sit perfectum, ad animam est redactum, animam inquam intellectualem: ideoque circulo voluitur, anima mundi ad intellectum attollitur, intellectus erigitur ad principium. Porphyrius de occasionib. char. 1932.

Substantiæ particulares ad multa labi potentes habent procliuatatem ad genituras deflectentes, ideo in his dicitur delictum accidisse, & in his infidelitas damnata, has contaminat materia, quia ad hanc deflecti possunt, cum tamen ad diuinum se valcant conuertisse. Porphyrius de occasione. char. 1932.

Substantiam vnam omnium intelligibilem dicere possibile est, cum sensibilem ab ipso solam separemus, quid est, quod semper est, generationem vero non habens, & quid est, quod sit quidem nunquam vero est, secundum diuisionem in duo quouis modo entium, & possibile est diuidere occultam, & ratiocinatione speculabilem in proprie intelligibilem, & in cogitabilem quæ etiam

etiam subdiuidere licet. Syriani in secundo metaph. vel in 3. secundum latinos. chart. 3.
Substantiæ simplicissimæ, & proprie intelligibiles hoc in se habent, quod omne, quod sunt, hoc sunt, ideo neq; definibiles; nec demonstrabiles sunt, sed sola apprehensione considerantur. Syriani in 2. metaphylices. vel in 3. secundum latinos. chart. 3.
Substantiæ per definitionem cognoscuntur, ideo prima scientia est definitiua. Quæ vero per se insunt, per demonstrationem cognoscuntur, ideo secunda scientia est demonstratiua. Quæ vero ipsam formam consideret, omnia hæc cognoscens, & definitiua, & demonstratiua est. Definitiuæ per se, quia hoc erat rei substantiam scire, demonstratiua, quoniam in assignationibus causarum non prius cessat demonstrans, quam ad ipsum, quod quid est occurrerit. Syriani in 2. metaph. vel in 3. secundum latin. cap. 6. chart. 12.
Substantiæ separabiles si tanquam simplices non differunt inter se per differentias speciales sub eodem genere, ergo neque per indiuiduales sub eadem specie discrepant: quælibet ergo est quasi vnum genus, vel species per se existens, differunt vero seipsis, & ordine graduum, & quoniam ad primum aliter referuntur. Iamb. de myster. chart. 1874.
Substantiæ incorporeæ non sunt in corporibus, sed extrinsecus ea ducunt, dantque eis aliquid, non accipiunt igitur, nec vna ad eorum distributionem distribuuntur: non enim sunt habitus corporum, vel materiales formæ, sed sustinentes, separabilesque, immo iam separatae, & ante corpora viuunt. Iamblichus de mysterijs. chart. 1875.
Substantiæ tres cum sint in dijs intelligibilibus, prima ob signata est bono, ipsum videlicet bonum ex se intelligens; vnitatis paterna. Secunda per sapiens designatur, vbi prima viget intelligentia. Tertia per pulchrum definitur, vbi intelligibile est pulcherrimum, ideo & tres existunt vnitates, fides, veritas, amor. Fides omnia firmat in bono, veritas omnium in entibus cognitionem explicat, amor conuertit omnia, & congregat in ipsum pulchri naturam. Amor ergo supernæ ab intelligibilibus vsque ad mundana descendit, ad diuinam pulchritudinem omnia conuocans, procedit, & per omnia veritas, illustrat cognitionibus omnia, procedit fides per vniuersum in bono singularim sistens. Hinc diuina eloquia omnia tradunt tribus his gubernari, & in eis consistere. Proc. in Alc. 1. ch. 1910.
Substantia omnis, & potentiam consequentem habet, & actionem simul. Bessar. Card. in Calumniar. Plat. libr. 2. cap. 7. chart. 20. tergo.
Substantiarum coelestium, vt nullus est sermo, sic nulla vocabulorum haberi proprietates potest, sed si nos loqui de illis aliqua conamur, a nostris rebus verba mutuari oportet, purioribus tamen quoad fieri potest, quales mathematicæ sunt, quæ a materia sunt abstractæ. Bess. Car. in Cal. Plat. l. 2. cap. 7. co. 23.
Substantia tandem vna quædam sit oportet, ne detur progressus in infinitum, quæ sit necessario per seipsam, & hæc simplex est omnino, talis est Deus substantia simplex necessario per se subsistens. Mar. Fic. in Plat. Theol. lib. 2. cap. 7. ch. 100.
Substantiam a phantasia cognosci negant Platonici, quoniam rationem substantiæ non cognoscunt. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 1. ch. 182.
Substantia rei definitione maxime comprehenditur. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 4. ch. 190.
Substantiale vnum non constituitur ex duabus essentijs, quæ actu sunt: nam duo sunt existendi actus, & duo esse, non vnum. Mar. Fic. in Platonicæ Theologiæ libr. 15. capit. 11. chart. 348.
Substantia in qualibet re est præstantior, quam duratio. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 1. ch. 399.

Substantia si absque accidente corporeo consistat, tum ob puritatem verior erit, quam ob ipsam indiuiduam naturæ simplicitatem, & vnitatem potentior. Mar. Fic. in epistol. lib. 2. chart. 690.
Substantia est quædam actu absque accidente seorsum, a quantitatis diuisione, & qualitatis corporalis permutatione, ne vana sit semper in vniuerso potentia illa tam rationabilis, tamque bona, vel falsa prorsus, vel imbecillis omnino natura illa, quæ verior, potentiorque, quam substantia quælibet corporalis existimatur. Mar. Fic. in epist. libr. 2. chart. 690.
Substantia quoniam accidentis est fundamentum, naturæ ordine quodam prior est accidente, & potest cum sit prior, & formæ virtute non careat, alicubi sine accidente consistere, accidente inquam corporali, quod ad communem accedens substantiæ rationem non tam profectum affert, quam defectum. Mar. Fic. in epist. libr. 2. chart. 690.
Substantiæ incorporealis primus gradus est vita quædam, id est anima, incorporalis autem illa substantia idem atque vita quædam esse videtur. Mar. Fic. in epist. libr. 2. chart. 690.
Substantiam propriam, quod est habiturum, propria quædam oportet habere principia, & proprios fines. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1087.
Substantia nulla, vel qualitas est, quæ vniorem omnem perseverantiamque refugias; alioquin salutem propriam fugerit. Mar. Fic. in Dionysij Areop. de diu. nomini. chart. 1121.
Substantiæ omnes intelligentia præditæ diuisas habent virtutes, alia est generatiua, alia conuersiua. Per generatiuam explicat in seipsis vltiorem formam, & vitam, atque actum, vnde videntur generare, & quasi regenerare seipsas. Per conuersiuam virtutem ad se, & ad causam reflectuntur, vbi se formare, & conformare videntur. Mar. Fic. in Platon. Parmeni capitul. 62. chart. 1177.
Substantia intelligibilis, & intellectualis pura, sola, & simpliciter est. Mar. Fic. in Plat. Parm. ch. 1201.
Substantijs separatis non inest potentia quædam procliuus ad actum vltiorem temporaliter acquirendum, sed actu semper existunt, ideo definitionem illam, quæ per potentiam agendi, & patiendi dabatur, in illis suscipere non debemus. Mar. Fic. in Platon. sophista cap. 29. chart. 1289.
Substantia omnis intelligibilis, & intellectualis, quæ sola dicitur essentia vera, excellentem quendam motum habet, & statum, & præcipue in anima. Mar. Fic. in sophista capit. 30. chart. 1289.
Substantia non est, quod ex pluribus qualitibus congregatur, vel essentia, vel essentia ratio. Mar. Fic. in Plotin. En. 2. lib. 6. cap. 1. chart. 1659.
Substantiæ æternæ, quia non habent aduentitiam formam, merito idem est agere, & esse. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 1. cap. 1. chart. 1673.
Substantiæ intellectuali inest actus vnus cognoscere, & amare, in potentia vero rationali diuersa sunt, vt in igne lucere, & calere duo, in sole vnum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. lib. 5. cap. 1. chart. 1714.
Substantiarum separatarum de veritate diffidimus ob nimium commercium cum materia. Mar. Fic. in Plotin. En. 5. lib. 5. cap. 11. ch. 1765.
Substantiale aliquid in nihilum resolui potest, ideo nec forma, nec materia simplex perire potest aliquando, nec pati. Mar. Fic. in Plotini Ennead. tertia, lib. 6. cap. 3. chart. 1719.
Substantia corporea comparata ad incorpoream non habet esse ex se, sed ex illa. Mar. Fic. in Plotini En. 6. lib. 3. cap. 6. chart. 1771.
Substantiâ percipit ratio vtens imaginatione, accidentia sensus. Mar. Fic. in Prif. in Theoph. c. 41. ch. 1820.

Sub

Substantiæ cuiq; separatæ non cõpetit moueri localiter, nisi ratione operationis. Io. Pic. Mir. in apol. ch. 126.
Substantiæ separatæ cum dicuntur hic vel ibi esse, abusive dicitur, nã id significat hic vel ibi operari, ex mente Gregorij Nissenii. Io. Pic. Mir. in apol. char. 127.
Substantia separatæ, vt angelus, & anima a corpore separata, est vere in loco, & ita definitiue est præsens localiter, vt res corporea est commensuratiue præsens localiter, quæ est via Scoti, & omnium Scotistarum, sed in hoc discrepant, quod Scotista dicunt, quod finitio, & limitatio essentia, & finaliter intrinseca determinatio suæ essentia, est ratio substantiæ separatæ essendi in loco. Io. Pic. Mir. in apol. ch. 127.
Substantia corporea licet sit in loco commensuratiue; in loco tñ ratio ei essendi taliter in loco, nõ est sua substantia, sed quantitas, quæ est extrinseca, & extranea a ratione suæ substantiæ. Ita & si substantia incorporata vere sit definitiue in loco, & præsens localiter, tñ ratio ei essendi in loco non est sua substantia, sed operatio eius ab ea transiens ad extra. Io. Pic. Mir. in apolo. ch. 128.
Substantiæ, nec substantiæ specie nec accidentis proprie & exacte cognitio sit, sed & discurrendo & abnegando, vnde congenitum habemus principium cognoscendæ per abnegationem primæ substantiæ, quæ omnis substantiæ est fons & origo, imo causa primaria & eminentissima. Ioan. Fran. Pic. Miran. in exa. van. doc. gen. lib. 5. cap. 10. char. 1144.
Substantiarum a materia seiunctarum numerum esse pro numero celestium sphaerarum non modo nostra religio falsum esse credit, sed & Pythagoricorum & Platoniorum disciplina, & debilis est Arist. probatio otiosa esse, si non mouerent, nam proprium magis illis est intelligere quam mouere. Io. Fran. Pic. Mir. in exam. van. doct. gen. li. 6. cap. 16. ch. 1236.
Substantiæ corporeæ potiusquam eius, quæ intelligentia percipitur rationem habuit Aristoteles in assignanda vltima proprietate substantiæ, quum Plato in philosophando omnia intelligentiæ tribuat, sensui nihil. Iaco. Carpen. in Alc. in præfatione.
Substantiæ singulæ existunt a se inuicem separatæ, & omne, quod hoc modo existit, singulum quoque esse oportere clarum est: sed in hac rerum singularum existentia duo inesse, nempe proprietatem naturæ, siue quandam huius circumscriptionem ab alijs separatâ, per quam vnumquodque (vt ait Aristoteles) est hoc aliquid, & numerabile, & in hac proprietate ita circumscripta eiusdem naturæ quandam communionem inesse, quæ apud eundem in cathogoria substantiæ quale quiddam est. Vt in hominibus singuli a se inuicem separati existunt, nec ita existunt nisi singuli. Sed in illis sic existentibus naturæ quædam communio vere inest, quæ speciei definitione explicatur. In animo vero duobus illis alia duo respondere, singulo circumscripto, & ab alijs separato, imaginem singulam in interiore sensu receptam. Naturæ vero communioni notionem vniuersalem, ex comparatione singularum imaginum, quæ sunt in interiore sensu vel in ipsa imaginatione, excitatâ, & semper addidi priora duo substantias esse, posteriora animo accidere. Iaco. Carpen. in Alc. 2. digr. char. 205.
Sudor sit ex pituita recenter conflata seroso humore. Plato in Timæum. char. 758.
Sudor est excrementum tertie cõcoctionis, & pars quædam serosi humoris, qui cum sanguine in venis erat permixtus, excitaturque a calore meatus corporis aperiente, & interiore quodam spiritu pellente. Iacobus Carpen. in Alc. cap. 16. ch. 445.
Sufficiencia est perfecta bonorum possessio, habitus, quo vnusquisque sui ipsius dominus sit. Speusip. in Platonis definitionib. char. 1963.
Sufficiens omne, secundum essentiam, vel secundum

actionem præstantius est insufficiẽte ab alia causâ dependentem habente perfectionis causam. Proc. in el. Theol. prop. 9. ch. 3.
Sufficiens omne simpliciter bono deterius est. Procl. ele. Theol. prop. 10. ch. 3.
Sustitens per se omne ad seipsum est cõuersiuum. Procl. ele. Theol. prop. 42. ch. 13.
Suffocatio humoris cuiuslibet exundantia, vel putrefactione contingit, præsertim pituita vel excrecente, vel quomodolibet putrefacta, vt non immerito pituita petens vitam fuerit nominata. Mar. Fic. de vita producen. lib. 2. cap. 2. ch. 510.
Suffragium manifestum sit, quod per calculos fertur. Plat. de leg. dial. 9. ch. 901.
Suffragia qui reddunt, primum locum dare debent honestati, & virtuti, secundum liberilibus disciplinis, tertium nobilitati, non enim negligendi sunt, quorum maiores illustri aliqua gloria floruerunt, quartum mercatoribus. Fr. Pat. de rep. lib. 1. cap. 8. ch. 34.
Sulfur atque aqua marina sufficit ad purificationem. Proc. de sacrificio & magia. ch. 1929.
Sulfur existimatur metallorum pater. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 1. cap. 6. ch. 1601.
Superbiam vbique Plato aduersus sophistas & eorum discipulos execratur, & eos non philosophos, sed philodoxos id est opinionis & gloriæ maxime cupidos nominat. Mar. Fic. in Platonis Philebo. libro 1. cap. 24. char. 1230.
Superbia maxime nos a Deo separat, & diabolo coniungit. Io. Pic. Mir. in or. Dominicam.
Superbia est radix omnium malorum. Io. Pic. Mir. de reg. dir. ch. 333.
Superficies est longitudo & latitudo sine profunditate. Chalcid. in Plat. Tim. ch. 18. ter.
Superficies vt duplici distat interuallo, terminatur a lineis, quod si sphaericam inspexerimus superficiem vt eam, quæ iam aliam suscepit qualitatem & finem principio coniunxit, & ex duobus extremis vnum fecit, a se se terminatur. Proc. in Eucl. lib. 2. cap. 11. ch. 66.
Superi appellantur homines, quia vt dii nobis, ita nos de functis superi habemus, ideo hæc viuorum regio appellatur etiam celum. Macrob. in som. scip. li. 1. ch. 20.
Superi omnes inuocati veniunt in conspectum, sed alijs formis, & viribus occurrunt. Iamb. de myst. ch. 1879.
Superioribus generibus attribuendum est quicquid purum & firmum est in imagine nobis occurrẽte. quod mobile vel vagabundum est & alienis plenum naturis, inferioribus ordinibus attribuitur. Iamblichus de myst. chart. 1880.
Superi dant dona paratis non solum naturaliter, sed per intellectum, & liberam voluntatem ipsorum deorum, dant dij futurorum ostenta in extis, auibisque, & stellarum nouis prodigijs, ex quibus humana sagacitas conijcit euentus, per proportionem signorum aduentus vt ex casu auis casum viri, ex defectu membrorum in extis defectioni, exigue cadente defectionem eorum, Dei imprimunt futurorum signa in rebus ministerio naturæ vniuersalis, naturarum, vel obsequio demonum seruentium elementis, & animalibus, similibusque cunctis, quæ agunt facile pro voluntate deorum. Iamb. de myst. ch. 1887.
Superiora ab inferioribus nil accipiunt, nec æterna quicquam temporaliter in se ipsis admittunt. Proclus in Alc. 1. char. 1918.
Superiora inferiorum cognitiones vnice complectuntur, & præstantius. Proc. in Alc. 1. ch. 1926.
Superi harmonica ratione cuncta mundana continent, & perficiunt, & inuicem accommodant, & ad mundum. Intellectui corpus per mediam animam harmonica ratione concinnant. Proc. in Alc. 1. ch. 1920.
Superi, vt & artifices opera per voluntatem potius quam

Tom. 3.

Fff

per

per intelligentiam agunt, ideo visibilis hic radius ex inuisibili illorum radio profluens, per calorem agit singula, quæ gignuntur, potius quam per lucem, imo vero per lucem agit, sed rerum imagines spirituales, per calorem vero corporeas qualitates. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 7. char. 1410.

Superiora accipiunt influxum ab inferioribus, & nõ contra. Arif. Theol. Aegyp. lib. 14. cap. 6. ch. 86.

Superius inferiori sibi adiuncto, non solum inferius quã maxime perficit, sed etiam suimet perfectionem explet atque confirmat. Leo Hebræus de Amore, dialogo 2. charta 172.

Superlativo nihil addunt grammatici, poetæ & oratores aliquid super hoc addunt, hinc virgilianum illud, ò terq; quaterq; beati, ter beati sunt beatissimi, quater quam beatissimi. Mar. Fic. in ep. lib. 11. ch. 931.

Superne & inferne dicitur, quia cum nos in terra consistentes, & terrea genera secernentes, etiam ipsam aliquando terram ad dissimilem aerem violenter, & præter naturã trahimus, quã ambo cognatum genus amplectantur, merito minor pars facilius, & prius maiore sequitur eos, qui ipsam ad dissimilem cogit. Leuem igitur ipsam appellamus, & locum, ad quem cogimus superne. Contrariam autem his affectionem grauem & inferne. hæc igitur diuerso modo ad seipsa habere necesse est, eo quod generum multitudines contrarium inter se locum obtinent, quod enim in altero loco leue est, ei quod in contrario leue est, & quod graue est graui, & quod inferne ei, quod inferne, & quod superne ei, quod superne, omnia contraria, & obliqua, & penitus diuersa inter se fieri, & esse comperuntur. Attamen de omnibus ipsis vnum quoddam statuendum est, quod via quæ singulis ad cognatũ est, graue quã id quæ fertur facit, locũ aut ad quẽ tale fert, inferne, quæ vero aliter se habet, altera sũt. Pla. in Ti. c. 749.

Sempernum omne est omnia, inferiora sero singula non sunt omnia. Plo. En. 3. lib. 2. cap. 15. ch. 265.

Superna quamuis lumen habeant plurimum, præstantiore quodam opus est lumine, & vt a seipsis, & a quouis alio discernantur, sicut in corporibus etsi mixtum sit naturaliter intus lumen, alio tamen opus est lumine, vt palam appareat color eis infusus, id est lumen naturaliter infusum. Plotin. Enn. sexto lib. septimo, capitu. 21. chart. 714.

Superstitiones omnes ab Astrologia pendent. Io. Fr. Pic. Mir. in Astrol. lib. 2. cap. 5. ch. 438.

Superstitio omnis dæmonẽ habet auctorem. Ioã. Fr. Pic. Mir. de prænot. lib. 4. cap. 1. ch. 466.

Superstitio est vitium oppositum religioni, nec naturæ, quæ religioni famulatur consentaneum, exhibet enim Dei cultum, aut cui non debetur, aut alio modo quã oportet. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus de prænot. lib. 4. cap. 1. ch. 467.

Superstitio alia Deo exhibet cultum, sed modo damnato, alia creaturam Dei loco colit, & hic in multas diuiditur species. Si reuerentiã Deo debitam spectamus, ad quã primo diuinitus instituitur cultus, idolatria oritur, quæ creaturæ tribuit cum cultum, qui debetur Deo. Si Dei erga homines cõsiliũ, instructio, doctrina perspicitur, diuinatrix fallaciæ, & prænotio superstitiosa prodibit, quæ in multa scinditur falsa, Prophetia, Astrologia, Auguria, & mille infanitiæ. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. lib. 4. cap. 2. ch. 467.

Superstitiosi sæpe ementiuntur sua deliria. Ioan. Fr. Pic. Mir. in prænot. lib. 7. cap. 7. ch. 658.

Superstitio nulla, nulli errores, nulla tam sæua fraus efficere potuit, vt verus Deus, vera eius philosophia, qua fenserunt homines eum patrem generis humani, cœli & terræ artificem, moderatoremq; omnium, caligaret, & ex hoc mundo aboleretur. Aug. Steuch. de pen. phil. lib. 6. cap. 4. ch. 103.

Superu acuis qui deficiunt, in necessarijs facile abundat. Bess. Card. in Pla. calum. lib. 3. cap. 10. ch. 35.

Supplicia, quæ iuste inferuntur iniquis, attribuenda sunt ordini, prout decet, omnia producenti, at quæ bonis accidunt præter iustum, forsã ob prioris vitæ delicta contingunt, & si aliquid alicui iniustum est vnuerfo coordinatum, non est iniustum, sed ita decebat. Plot. En. 4. lib. 3. cap. 16. ch. 384.

Supplicũ preces non ascenderent ad Deum, nisi ipse eas euocaret. Phil. Iud. in leg. alleg. li. 2. ch. 66.

Supplicium est vitium consummatum. Mar. Fic. in Plato, Theol. lib. 18. cap. 10. ch. 418.

Supplicio in sempiterno propter poenarum variarum diuersitatem vicissitudinemque temporalem, nimirum stabilitas non adest vera. Marsil. Fic. in Dion. Arcop. de diuin. nomin. ch. 1080.

Suppositio est principium indemonstrabile, sermonis summa. Speusip. de Plat. defin. ch. 1964.

Suppositio est, cum audiens dicente aliquo eius quod dicitur, notionem nõ habuerit, quæ per se fidem faciat, veruntamen ponit & concedit id assumpti, vt quod circulus sit huiusmodi figura. Procl. in Eucl. libro secundo cap. 8. char. 44.

Surdi nati, muti quoque sunt, quia omnis ratio loquendi ex auditu est, & imitatione constat, quamuis contra Alexander Aphrodisæus ait duo esse paria neruorum, quorum vnum ad linguam, aliud ad aures porrigitur, & ita communis accidit affectio. Probl. 133. lib. 1. Iac. Carp. in Alc. cap. 5. ch. 167.

Sursum ac deorsum semper omnia fluunt. Plat. in Philebo. char. 231.

Sursum & deorsum in mundo tanquam sphaerico non est ratione mundi, sed comparatione quadam particularum inuicẽ, quando vi mouentur. Si quis compellat descendere flammam minores, cogit facilius si vigeat glebas ascendere, minor facilius compelletur, debilius enim vtrobiq; vim infereti resistit minus. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 57. ch. 1476.

Suscipitur quicquid suscipitur ex subiecti dispositione. Mar. Fic. in Pla. Theol. lib. 15. cap. 19. ch. 366.

Suscipiens omne per se ingenitum est. Proc. elem. Theol. propo. 45. ch. 13. ter.

Suscipiens per se omne incorruptibile est. Proc. el. Theol. propo. 46. ch. 13. ter.

Suscipiens per se omne impartibile est, & simplex. Procl. el. Theol. propo. 47. ch. 14.

Sustentari quod in se non potest, multo minus a seipso dependet. Marsilius Ficinus in Plato conuiuium. or. 6. cap. 18. char. 1354.

Sutores malos habere nolumus, & sophistas corrupetes iuentutem habere volumus. Pla. de virtute. ch. 507.

Sydera sunt temporis instrumenta. Pla. in Ti. ch. 739.

Syderum defixorum in eodem loco semper 36. quorum vocabulum est Horoscopiũ ὁ ὀριζων id est princeps substantialis, quem Pantomorphon, vel omniformem vocat, qui diuersis speciebus diuersas formas facit. Mer. Trif. Aclep. cap. 8. ch. 1864.

Syderum vires, quas & Thomas & Scotus eis impartitur, nec ego, nec patruus, id est Io. Pic. a cœlo auferendas censemus, nec sua in nos profluua, sed ostendimus id nos certa nulla ratione extorqueri. At etiam si concedemus, artem nihilominus inefficacem, & nullã defendimus non solum Augustini & aliorum Theologorũ auctoritate, sed naturalibus & theologis rationibus. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. lib. 5. cap. 8. c. 562.

Sydera si sunt causæ, eorum actio impediri potest vel a natura, vel alia particulari causa. Si signa, cum ex natura instituta sint, tam vera est eorum significatio, quam vera natura, & cum a Deo instituta & ad hoc condita sint, vt Astrologi fatentur, mentiri non poterunt, ergo eueniẽt semper quæ portẽdũt, quod negãt astrologi.

logi. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. lib. 5. ca. 10. ch. 574.

Syderum ordo & in omni æternitate constantia, nec naturam significat (est enim plena rationis) neque fortunam, quæ amica est varietatis, & cõstantiam respuit. ergo sua sponte, suo sensu, ac diuinitate mouentur, ex Cicerone lib. 2. de Natura deorum. Iacobus Carp. in Alcinoi, cap. 10. char. 298.

Syllaba est vna idea ex singulis congruẽtibz elementis constans. Plato in Theæteto. ch. 132.

Syllaba est vna quædã idea, quæ in partes diuidi nequit. Plato in Theæteto. char. 134.

Syllaba est articulus humanæ vocis, qui scribi potest. Speusip. de Plat. definit. char. 1964.

Syllogismi triplex genus, demonstratiuum, dialecticum, & quod sophisticum dicitur. Primum ex veris, necessarijs, primis, immediatis, notioribus, causis con-

TACERE & tenere animi motum in sua potestate, & si non est perfecte sapientiæ, est tamen non mediocri ingenij. Franciscus Patric. de regno, libro quarto, cap. 10. char. 167. ter.

Tactui affectiones omnes corporum tribuunt secundum inclinationem autem ad locum, vitales enim facultates iudicat, caliditatem, frigiditatem, humiditatem, siccitatem, lenitatem, asperitatem, ceciditiam, renitentiam, mollia, dura, graue, & leue tactus præiudicat, ratio vero decernit per mutationem a medio, & ad medium. Tim. Locr. de anim. mun. & nat. ch. 1042.

Tactu quæ percipiuntur, vt percipiuntur, necessarium est contactum. Plot. En. 4. lib. 4. ca. 1. char. 441.

Tactus non solum nunciat, atque tangit, quod aliquid sit propinquum, sed etiã quasi passus tangibilis ipsius nunciat differentias, ac nisi quid obtiterit, id etiã sentiet è longinquo. Plot. En. 4. lib. 5. cap. 4. ch. 446.

Tactus vbi acutissimus est, declarat optimam in esse corporis complexionem. Marsil. Fic. in Plat. Theolog. lib. 10. cap. 2. char. 225.

Tactus terræ ascribitur, cum per omnes terreni corporis partes fiat, in neruis qui terreni maxime sunt, expleatur, facillime tangat quæ soliditatem habent & pondus, quod terra corporibus tribuit. Marsil. Fic. in Plat. conuiu. or. 5. cap. 2. char. 1335.

Tactus & gustus non tam facile mouenti cedunt vt visus & auditus, sed motorem sortiti sunt vehementem: ideo obtusius sentiunt, sed sæpe dolorem vel voluptatem vehementiorem habent, quæ passionis vehementia iudicium sensus impedit. Marsil. Fic. in Plato. Timæum. cap. 99. char. 1476.

Tactus & gustus quatuor gradus connumerant medici, primum qui vix sensu percipiatur, secundum, qui manifeste percipiatur, sed nõ offendit; tertium iam offendentem, & iam ledentem, quartum breui interimentem. Marsil. Fic. in Plat. leg. append. ch. 1530.

Tagem Aruspiciuẽ inuentorem Hetrusci faciunt. Io. Fr. Pic. Mirand. de prænot. lib. 6. cap. 6. ch. 616.

Talpæ cor sufficit ad præfagium. Proclus de sacrifi. & mag. char. 1929.

Talus æneus appellatus est, quia ter in anno per viuos circumibat custodiens leges, quas in ipsis vicis æneis tabulis circumscriptas habebat. Plat. in Min. ch. 782.

Tangere quod aliquid debet, deinceps ab illo, quod tangere debet, situm esse oportet, ita vt contiguum locum teneat illi, in quo ipsum est. Plato in Parmenide. charta 207.

clusionis consistit, & in suo primo ac præcipuo modo, atque etiam secundo ea, quæ insunt per se prædicato, recipit. Secundum ex probabilibus, quæ aut omnibus placent, aut pluribus, aut clarioribus, aut nobilioribus. tertium ex ijs quæ non probabilia sunt, sed videntur. Bess. Card. in calum. Plat. lib. 1. cap. 5. ch. 8. ter.

Symphonia dicitur ex accentibus & succentibus variata musicæ cantilena. Prima symphonia in primis quatuor modulis inuenitur, quæ diatessaron dicitur. Secunda ex quinque primis diapente cognominata est, quibus in ordinẽ compositis nascitur epogdous, & diapason, epogdous quia veteres solis octo chordis utebantur. prima hypate grauissimum sonum edens, vltima nete acutum, postea assumptis in medio multis fidibus adiuncta est musica. Chalcidius in Plato. Timæum. char. 21.

Tangi non potest, quod non habet aliquid solidi. Plat. in Tim. char. 735.

Tangentia inuicem non sunt, quæ partibus carent. Proc. elem. phy. prop. 1. ch. 56.

Tangendi sensus a diis genitus est, vt calida, frigida, mollia, dura, leuia, grauia, lenia, & aspera dignoscat. Alc. cap. 19. char. 1955.

Tartarum infimum inferni locum tenere vult Plato, in quo scelestissimi non medicinæ, sed exempli gratia affligantur. Mar. Fic. in Pla. phæd. ch. 1394.

Taurum antiqui in cœlo locauerunt in Iouis honorem, quia in Taurum sit fabulose conuersus. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. ch. 1613.

Taurum antiqui post Arietem effinxisse ferunt. quia tũc terra arabilis esset, aptaque culturæ. Marsil. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 3. ch. 1613.

Te ipsum nosce est scriptum apud delphos, cui credendũ est. Plat. in Alc. 1. ch. 345.

Temere quæ dantur, non tutum est suscipere, aut quæquã, vt ea contingat, precari, si quis propter hæc danũ passurus sit, aut omnino de vita discessurus. Plato in Alc. secundo. char. 353.

Temerarius veræ philosophiæ particeps non fieri potest. Plat. de rep. dial. 6. ch. 635.

Temeritas non est in lege naturæ. Mar. Fic. in Platon. Theol. lib. 14. cap. 5. ch. 312.

Temeritas est cum inconsiderata laborum perpessione gladiatoria quædam periculorum susceptio. Fr. Patr. de reg. lib. 7. cap. 3. ch. 294. ter.

Temperamentum est ornamentum animi. Speu. in Plat. definit. ch. 1964.

Temperantis est non rapi cupiditatis admiratione, & circa ipsum negligenter, & temperate se habere, quod solis his, maxime conuenit, qui corpus maxime negligunt, & vere in philosophia viuunt. Plato in phædone. charta 38.

Temperantia est prudentiæ cõseruatricis, quia & ἄνθρωπος id est scientia indicat quod præstas animus rebus, quæ feruntur instet, easque sequatur, neque relinquat, neque præcurrat. Plat. in Cratylo. ch. 83.

Temperantia cui adest, eius aliquam habere opinionem necesse est, & sic omnium aliarum rerum. Plato in Charm. char. 378.

Temperantia semper bonos facit eos, quibus adest. Plat. in Charm. ch. 379.

Temperantia magnum bonum est, & qui eam habet, beatus est. Plat. in Charm. ch. 386.

Temperantiæ, & continentiæ operam dare debent iuuenes, nec munera spectare, & pecuniarum studio teneri. Plat. in dial. de rep. ch. 587.

Temperantia in ciuitate per totã extẽta est per omnes harmonias efficiens, non vt fortitudo, & sapientia

Tom. 3. Fff 2 in

in parte quadam vtraque inest, & hæc sapientem, illa fontem ciuitatem efficit. At temperantia existit, vt in eodem & debilissimi, & fortissimi, & medij consonet, & cõcordent sapientia, aut robore, aut multitudine, aut pecunijs, aut quacunque alia eiusmodi re. Plat. de rep. dial. 4. ch. 607.

Temperantia est modestia quædam, & a voluptatibus quibusdam, & cupiditatibus continentia. Pla. de rep. dial. 4. char. 607.

Temperantia est consensus & deterioris, & melioris secundum naturam concordia, vtrum & in ciuitate, & in vnaquaque re imperare oportet. Plat. de republica, dial. 4. char. 608.

Temperantia consistit in amicitia & concordia partium animæ rationalis & irascibilis, quum ea, quæ imperat, & quæ subditæ sunt, simul consenserint, quod rationale imperare oportet, Plat. de republica, dialogo quarto, charta 713.

Temperatus perfecte erit, qui multis voluptatibus, & cupiditatibus impellentibus ad iniustitiam & impudentiam repugnauit, & cum ratione, & opere, & arte, tum in lusu, tum in serijs rebus. Plato de legibus, dial. 1. ch. 796.

Temperatus maxime Deo similis est, intemperatus dissimilis, & diuersus, & iniustus. Plat. de legibus dialogo quarto, char. 832.

Temperantia est moderatio animæ circa naturales concupiscentias & voluptates, compositio ordoque animæ ad naturales voluptates & dolores. Consonantia animæ ad imperandum, & obediendum, voluntaria eorum, quæ secundum naturam sunt, actio, rationalis animæ conuersatio quo ad honesta & turpia, habitus quo decencia eligimus & seruamus. Speusip. de lat. definit. ch. 1962.

Temperans est, qui mediocres concupiscentias habet. Speusip. de Plat. definit. ch. 1964.

Temperantia est intima ad intellectum conuersio. Plot. En. 1. lib. 2. cap. 6. ch. 15.

Temperantia nil aliud est quam corporeis voluptatibus non indulgere, sed eas tanquam quæ neque pure sunt effugere. Plot. En. 1. lib. 6. cap. 6. ch. 55.

Temperantia est ordo circa voluptates, & libidines, cas obediens rationi efficiens. Alc. cap. 3. ch. 1960.

Temperans peccata fugere omnia debet maiora, minora, & in nullò prorsus deprehendi. Phil. Iud. in leg. alleg. libro 2. char. 69.

Temperantia non minus confert ad tractandam rempublicam, in omni enim vita salutaris est tum maxima in negotijs publicis. Phil. Iud. de Ioseph. ch. 343.

Temperantia (vt Platoni visum est) est cõ continentia & abstinentia illecebrarum sensualium coniuncta, cuius operum præstantissimum est superioribus suis fideliter obtemperare, & voluptatibus dominari, non parere. Auer. in rem. Plat. tract. 1. col. 4. ch. 176.

Temperantiæ mirã virtus declaratur, vt possit animum infeliciter in deteriora prolapsum feliciter sibi ipsi restituere. Mar. Fic. in Plat. Charmid. ch. 1306.

Temperantia difficulter definitur, quia vix a cæteris virtutibus, quarum est consonantia quædam, agnoscitur potest, & tanto difficilior agnoscitur, verbi quæ exprimitur, quanto difficilior intrinsecus possidetur. Mar. Fic. in Plat. Charmid. ch. 1306.

Temperantia nisi re ipsa possideatur, perfecte cognosci nequit, impuro enim rem omnium purissimam nõ licet attingere. Mar. Fic. in Plat. Charmid. ch. 1397.

Temperantia appellatur a Platone Diapason harmonia, intelligendū Diapason consonantiã resultantẽ ex dupla tẽstionis, velocitatis, vehementiẽ proportionẽ ad id, quod duplo remissius est, tardiusq; & lenius, ex qua quidẽ proportionẽ dupla cõsurgit acuta, idest octauæ vocis excessus ad grauẽ. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. c. 1403.

Temperantiæ grauitas cum iustitiæ robore in ciuitate bene disposita, ita apte congruunt, vt duæ hæc virtutes vix inuicem discernantur, quemadmodũ in diapason consonantia vox octaua cum graui adeo consonat, vt quæ vox gemina est, appareat vna. Mar. Fic. in Plato, de rep. dial. 4. chart. 1463.

Temperantiam quasi diapason extendi per omnes ciues summos, infimos, & medios non ab re ait Platõ nãque in octaua, & grauis vox, & acutissima est, & media. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. ch. 1403.

Temperantia requiritur in principibus simul, & militibus, atque artificibus, idest consensus quædam, qua libenter cuncti conueniunt, vt alij imperent, alij pareant, alij in bello, alij in opificio, neque ob voluptates vllas consensus talis impediatur, imo cupiditates inferiorum superiorum imperio ac consilio obtemperant. Mar. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 4. ch. 1403.

Temperantia est consonantia in affectibus, iustitia in actibus, illa animæ sanitas, hæc pulchritudo prudentia opulus, fortitudo manus. Marsilius Ficinus in Plat. de legibus, dialogo 1. chart. 1490.

Temperans maxime in republica honorandus est, & absque temperantia fortitudo periculosa est. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 3. chart. 1495.

Temperantiam mediocrem distinguit Plato a prudentia, & mediocrem prudentiam a sapientia, & consumatã temperantiam sæpe appellat prudentiam, absolutam prudentiam nonnunquam sapientiam nominat. Mar. Fic. in Plat. de leg. dial. 4. ch. 1497.

Temperantia in ciuibus proprios cuiusque moderatur affectus, & gestus componit, Marsilius Ficinus in Plato, prot. chart. 1299.

Temperatum qualitate, & virtute potens, potest reliqua temperare. Marsilius Ficinus de vita producenda, libro 2. capit. 7. chart. 515.

Temperantiæ ingenitum fundamentum est pudor. Mar. Fic. in Plat. Protagora chart. 1299.

Temperantia est scientia circa bona, & mala asciscendi, & fugiendi. Mar. Fic. in Plat. Euthy. ch. 1301.

Temperantia tribus præcipue persuadenda est, adolescentibus, nobilibus, & pulchris. Adolescentibus, quia cito morbis adhibenda est medicina: Nobilibus, tum vt ostendat veram nobilitatem in virtute esse ponendam, tum quia plerũque nobiles cæteris in exemplo sunt, & quotidie ad rempublicam admittunt grauisimo si mali sunt detrimento. Formosis autem, nam hi potissimum flagitiosorum consuetudine deprauantur, quo fit vt magis egeant medicina. Marsilius Ficinus in Plat. Charmidem, chart. 1304.

Temperantiæ nomen græcum in cratylo exponit sophrosynum, idest salutem quandam, & conseruatricẽ prudentiæ. Mar. Fic. in Plat. Charmid. ch. 1305.

Temperantia, & si proprie circa cohibendas vehementes libidines, voluptatesque versatur, tamen similitudine quadam transfertur, & ad cupiditates omnes amputandas, & ad actum quemlibet moderatum, vt etiã fortitudinis officium in audaciæ timorisque moderatione versetur, similiter iustitiæ in præmiorũ, & penæ modo, & liberalitatis in erogandi modo, & denique totius vitæ salus, vt nequid nimis. Hinc Pythagoricũ illud, Mensura omnium optima, Marsilius Ficinus in Plat. Charmide, chart. 1305.

Temperantiam Pythagoras ait virtutum omnium esse saluberrimam, tam publicæ, quam priuatæ humanæ societatis conseruatricem, præfertim cum, & iustitia temperantia quædam sit, idest conueniens in commutãdo, & distribuendo moderatio. Marsilius Ficinus in Plat. Charmide, chart. 1305.

Temperantiæ officium est in se ipsam conuerti, & qui in se ipsam conuersus fuerit, tum per ipsam temperantiã ideam inuicem menti, humanam intelligit temperantiam.

perantiam, cum moderationem ipsam agnoscentis, qua Deus animæ partes ab initio inuicem temperauit, cognoscet qua ratione sit animi affectus temperandus. Mar. Fic. in Plat. Char. ch. 1305.

Temperatus solus de temperantia loqui debet & potest. Mar. Fic. in Plat. Charmidem, ch. 1305.

Temperantiam prudentia & sapientia comitantur. Mar. Fic. in Plat. Charmidem, ch. 1305.

Temperamenta corporum plura sunt quam quatuor, vel octo, vt medici posuere, nõ enim satis cõstat quot sint humores, ergo nec quot sint temperamenta. Io. Fr. Pic. Mir. de elem. cap. 6. ch. 177.

Temperantiæ est non modo nimias voluptates vitare, sed ijs etiam mediocriter vti. Seb. Foxius in argum. 3. Pla. de rep. dial. ch. 86.

Temperantiam peripatetici conseruatricem prudentiæ esse dicunt. Academici vero eam cerni aiunt in præmittendis voluptatibus. Cicero vero esse ait virtutẽ qua monemur in rebus aut expectandis aut fugiendis, vt rationem sequamur. Fran. Patric. de regno libro 6. capitu. 18. char. 265.

Temperans est, quem turpitudinum & flagitiorum penetrat, quique a voluptate recedit, & in electione eiusdẽ non persistit, excessu non lætatur, sed ad mediocritatem, & virtutem quam primum redit. Fran. Patric. de reg. lib. 6. cap. 18. ch. 226.

Temperati cudent reges ut sint, cuius exemplo & ciues moderatiores erunt. eam comitantur modestia, verecundia, pudor, abstinentia, castitas, honestas, modestatio, parcitas, sobrietas, pudicitia. Fran. Patric. de regno lib. 6. cap. 18. ch. 267.

Temperantia a quibusdam fortitudo haud immerito appellatur. Leo Heb. de am. dial. 1. ch. 13.

Templis arma in bello prædata a domesticis domib; deferre timendum est ne sit scelus, ni Deus aliud dicat. Pla. de rep. dial. 5. ch. 626.

Templis æditus, & sacerdotes vtriusque sexus constitui oportet. Pla. de leg. dial. 6. ch. 854.

Templa in ciuitate circa totum forma construere oportet, & ciuitatem totam in circulum ad altos locos & munitiones, & munditiæ gratia ad ipsa tẽpia domos magistratuũ, & iudiciorum, in quibus velut sanctissimis ius & accipiet & dicent, partim velut de rebus sanctis, partim velut eiusmodi decorum sedes, & in his iudicia, in quibus de cõde & de iniurijs morte dignis debita iudicia peragi possunt. Plato de legibus dialogo sexto, char. 863.

Templis Dei simulacra dedit quibus de ligno vnico integro, & lapide quocunque voluerit, de textura nõ plusquam menstruum vnus mulieris opus. diuinissima dona sunt volucres, & picture, quas in vna die Pictor absoluerit, & reliqua sint ad talium imitationẽ. Plat. de leg. dial. 2. ch. 953.

Templa in priuatis ædibus nemo habeat. Plat. de legibus dial. 10. char. 330.

Templa apud veteres alia dorica, alia corinthia, alia ionica erant. dorica sine delicijs securitatem habebant, minervæ, Marti, & Herculi faciebant. Corinthia delicijs & folijs ornabant, Veneri, floræ, & proserpinæ. Ionica Iunoni, Dianæ, & libero. Fran. Patric. de rep. lib. 8. cap. 16. ch. 260. ter.

Temporis diuisio & in quo est.

Tempus omne in infinitum diuiditur, & omnis magnitudo, & omnis motus. Proclus elementa. Phi. propo. 10. char. 58.

Tempus duplex, vnum vna, cum naturali vita, corporeoque vniuersi motu natum, alterum vero per incorporationem vitam procedens, quo animarum diuinarũ circuitus dimittitur. Proclus in Alc. 1. ch. 1922.

Tempus proprie est in anima mundi in ipsa eius vegetali natura, & imaginatione naturali, assidue comitante naturam. Marsilius Ficinus in Plot. Enn. 3. libro septimo, cap. 3. char. 1722.

Tempus non est proprie in mente diuina, sed idea quædam temporis, vt exemplar conceptum illic ad quandam æui similitudinem, inaitantem æuum, sed diuersitate degenerantem. Marsilius Ficinus in Plot. En. 3. lib. 7. capit. 3. char. 1722.

Tempus quid est, & eius utilitas.

Tempora attice veteri more quæ quia terminant hemes, & æstates, appellantur. Plat. in Cratylo, ch. 83.

Tempus est solis motus progressionis mensura. Speusip. de Platoniis definit. char. 1962.

Tempus est æui imago, siquidem tempus mouetur, & perennitas fixa & immota est natura, & ire in eam tempus & in eius magnitudinem finire, & dissolui posse, si quando hoc decreuerit fabricator mundi Deus. L. Apul. de dog. Pla. lib. 1. ch. 225.

Tempus est numerus magnitudinis comitantis motum, nec autem magnitudo ipsa simul cum motu currens. Plotin. En. 3. lib. 7. cap. 8. ch. 333.

Tempus est numerus motum metiens per prius, & posterius connexum temporis, & illud attingens, quo metiri queat. Plot. En. 3. lib. 7. ca. 8. ch. 334.

Tempus non oportet accipere extra animam, vt nec æuum extra ens, nec consecutionem esse nec posterius quicquam, vt nec ibi, sed intus inspectũ aliquid, quod & inest, simulque sit vt illic, & æuum. Plot. Enn. 3. libro 7. ca. 10. char. 336.

Tempus dixerunt esse motus mensuram, pro eo quod forsitan dicere vellent motu mensuratum, & nos non intelligimus quid sibi velint, quia non explicant siue mensurans, siue mensuratum denominetur, ac si auditoribus suis cognoscentibusque scripsissent. Plotin. En. 3. lib. 7. cap. 12. ch. 338.

Tempus si accipiar vt mensuratum est quantũ, si quis autem tempus natura quædam est diuersa. Plot. En. 6. lib. 1. capit. 5. char. 570.

Tempus est imago æui manentis in suo statu, ipsum semper progrediens & replicabile. Chalcid. in Plato. Timæum, char. 32. ter.

Tempus est numerus motionis cælestium corporũ. Proclus elem. physica dif. ch. 63.

Tempus continuum est & æternum. Proclus elem. phi. propo. 16. ch. 67. ter.

Temporis beneficio plura sciuntur. Synesius de somn. charta 1969.

Tempus est aliquid ad motum pertinens, & ipsum generat anima mundi naturali quodam suo intimoq; motu, nulla ad hoc vtens electione. Marsilius Ficinus in Plot. En. 3. lib. 7. cap. 2. ch. 1722.

Tempus infinitum appellat Plato non quod sine principio & fine sit, sed potius nostris computationibus infinitum, ideo dicit sæpe tempus inextimabile potius quam immensum. Marsilius Ficinus in Plato. de legibus, dialo. 3. char. 1494.

Tempus suum omnia habent non pro temporis constellatione, sed pro natura eius rei, quæ fit, & pro opportunitate faciendi. Sic decuit mitti filium Dei eo tempore, quo missus est, ante non licuit, causa in coelo non est, sed in proposito Dei, & sic de hora sua, quia tunc expediebat. Ioan. Picus Miran. in Astrologiam, lib. 4. cap. 15. char. 548.

Tempus Pythagorici existimant esse spheram vltimam cæteras ambientem. Gabr. Euratel. de tempo. lib. 8. char. 205. ter.

Tempus est numerus non numerans, quia esset animæ non quo numeramus, quia esset vnum duo, & huiusmodi.

modi, sed numerus numeratus, idest res numerata. Gabr. Burat. de temp. lib. 8. ch. 219.

Tempus est numerus motus primi, secundum quod in eo animus concipit prius & posterius, & secundum hanc considerationem mensurat omnem motum, & quia primi mobilis motus vnus est, ideo erit tempus vnus omnes motus mensurans. Gabr. Bur. de temp. libro 8. char. 224.

Tempus est mensura discreta. Gabr. Burat. de tempo. libro 8. char. 224.

Tempus est priusquam animus dimetiatur secundum suum esse materiale, sed non secundum esse formale. Gab. Burat. de temp. lib. 8. ch. 222. ter.

Tempus nihil aliud quam numerus, seu mensura duarum partium motus, antecedentis videlicet ac subsequenter, esse definitur. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 247.

Tempus ex philosophorum sententia infinitum existit. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 279.

Tempus vt contrarium, vt se habet ad situm, motum, locum, & magnitudinem.

Tempus nullum est, in quo quid simul neque moueri, neque quiescere possit. Pla. in Parm. char. 211.

Tempore quæ sunt, necesse est seipso aliquid antiquitus fieri. Plat. in Parmen. ch. 203.

Tempore paruo magnum fieri nequit. Plato de republ. dialo. 10. char. 1697.

Tempus esse motum impossibile est, motus enim omnis fit tempore, & motus potest definire, tempus non. Plot. En. 3. lib. 7. cap. 7. ch. 331.

Tempus non congruit cum statu. Plotin. En. 3. libro 7. cap. 6. char. 331.

Tempus id est, in quo factus est motus. Plot. En. 3. libro septimo, cap. 3. char. 332.

Tempus reuolutio parafacit, in quo reuolutio ipsa peragitur. Plot. En. 3. lib. 7. cap. 12. ch. 338.

Tempus vbiq; est, quoniam anima, vitaque illa, motusque vitalis a nulla vsquam mundi parte abest, vt & talis in nobis vita partem nostri deserit nullam. Plotin. En. 3. lib. 7. cap. 12. char. 339.

Tempus producit a motu non quiescendo, sed iugiter fluendo, quod ideo eum motu currit quasi ab ipso currente vehatur. Plo. En. 6. lib. 3. ca. 22. ch. 639.

Tempus primum motionis est, quod neque maius neque minus est ipsa motione. Procl. ele. phy. dif. ch. 56.

Tempore interminato moueri in infinitum non est. Proc. elem. phys. propof. 12. ch. 58. ter.

Tempore mouetur omne, quod mouetur. Procl. elem. phys. propof. 17. char. 59. ter.

Tempus vna cum naturali vita porrectum vitam nostram vna cum corpore actam metitur, vitam vero ipsam animam si cum ipsa viuens, nullo modo, est tamen in nobis aliqua scientia ante omne tempus, & aliqua fit in tempore. Procl. in Alc. 1. ch. 1922.

Tempus mundani motus intervallum facit, vt quandam æternitatis imaginem. Alc. cap. 14. ch. 1954.

Tempus non est (vt putat Aristoteles) numerus motus proprius & positus, nec quantitas est in motu, vt Speusippus, vel motus intervallum, præterea nihil vt nonnulli Stoici, illum enim ab accideute non a substantia definiunt. Pythagoras rogatus quid tempus, ait mundi anima, est enim tempus non affectio, vel accidens motus sed causa, potestas, & principium continentis omnia, quæ sunt competentia, & ordinis, quo animata natura vniuersitatis mouetur. imo hæc, quæ motus ordo & competetia est, tempus nominatur. omnia via plana incedens iuste regit mortalia. Plutar. in Plat. quæst. ch. 677.

Tempus non est nudus motus, sed motus in ordine modum obtinente, terminosque & ambitus, quorum est

Sol rector, & præses, qui determinat, dispensat, designat, & demonstrat rerum vicissitudines, & temporum articulos, qui cuncta effert, & in maximis & præcipuis rebus rectori & principi Deo est adiutor. Plut. in Plat. quæst. char. 678.

Temporis celeritas linguæ celeritatem superat. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 11. ca. 6. ch. 259.

Temporis & motus particeps aliquid esse tribus modis considerare licet; aut actione simul, ac substantia mutatur, temporaliterve fluit, vt corpus; aut actione tantum, vt anima; aut quasi processu quodam & origine, vt intellectus. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide. cap. 73. char. 1184.

Tempus, & motus nec effario est in ipso ente primo & in quolibet ente. Marfil. Ficin. in Plat. parmen. cap. 9. char. 1197.

Tempus & motus ibi oriuntur, vbi primus numerus oritur. Marfil. Ficin. in Plat. parmen. ca. 92. ch. 1197.

Tempus & motum intellectu inrelligibilique sub forma quadam æternitatis implicitum proficit, & inuolutum atque subitum, mox in animam emicare, ibique per curricula quædam iam explicari, latius & reuolui, & motum hunc in anima actionem esse, in corpore vero iam euadere passionem manifestum est. Marfil. Ficin. in Plat. parmen. ca. 92. ch. 1197.

Tempus sequitur mobilis primi motum. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum, cap. 19. ch. 1467.

Tempus distinguitur ad motum planetarum, qui a firmamento mouentur ab ortu ad occasum, ipsi interim ab occasu ad ortum natura propria reuoluti; sinuosa quadam obliquitate velut in spiram, dum sub obliquo Zodiaco varie peruagantes nunc ad meridiem, nunc ad septentrionem vergunt, modo progredientes, modo regredientes, alias item distantes a terra, alias autem propinquiores. Marfil. Ficin. in Plato. Timæum, cap. 19. ch. 1467.

Tempus non est motus, quia omnis motus tempore peragitur. Marfil. Ficin. in Plotin. En. tertia, libro septimo, cap. 2. char. 1722.

Tempus & motum Plotinus in libro de tempore & si non ponit in anima mundi superiore, ponit tamen in anima eiusdem inferiore, idest in vestigio superiore, atque natura, non quia formas acquirat vllas, vel amittat, sed quia forme in ea quædam quasi è somno statutis temporibus procedunt in vigiliam. Marfil. Ficin. En. 4. lib. 4. cap. 16. char. 1742.

Tempus idem est, quod motus primi mobilis. Gab. Bur. de tempore lib. octauo, char. 107.

Tempus ut primum mensura, ut partes.

Temporis participationem significare videntur hæc verba. erat, factum est, & fieri. Plato in parmenide. charta 204.

Temporis partes sunt dies, noctes, anni, & menses, & hæc non erant antequam cælum fieret: at cum ipsum productum est, hæc constituta sunt. Pla. in Ti. ch. 737.

Temporis partes Solis circuitus dicunt, quos vna cum mundo Deus construxit: nondum enim erant ante mundum astra, quare nec annus, nec mensis, nec temporum circuitus, quibus factus hic mundus mensuratur. Timæ. Loc. de mundi ani. & nat. ch. 1041.

Temporis proprium est progredi, partes sunt dies, noctes, menses, anni; species, præteritum, præsens, futurum. Chalc. in Timæum. Plat. ch. 17. ter.

Tempore quod mensuratur, omne vel secundum essentiam, vel secundum actionem generatio est eatenus, quatenus mensuratur. Procl. elementa Theolog. propof. 50. char. 14. ter.

Tempora quod mensuratur, nihil, sua natura substas est. Procl. elem. Theol. propof. 19. ch. 50. ter.

Temporis omne quod est particeps, & semper mouetur & periodis mensuratur. Procl. ele. Theol. propof. 198. charta 52.

Tempus primum Platonici ponunt in anima prima, deinde cæteris animabus, tertio in corporibus, quatenus in his reperitur motus. Marfil. Ficin. in Plo. Enn. 3. lib. 7. capitu. 1. ch. 1720.

Temporis partes ad mundana pertinentes, referuntur ad totum tempus, quod passiuè est in mundo, atque hoc ad tempus quod in anima est actiuè, & illud ad ipsam æternitatem mentis diuina, in ipsa tamen mente differunt inter se quadam ratione formali intelligitur, & intelligitur item quod intelligitur & intelligitur substantia, tamen conueniunt. Marfil. Ficin. in Plot. Enn. quinta lib. 1. capitu. 4. ch. 1757.

Tempus vt nunc, et vt factum est.

Tempus cum cælo factum est, quum simul facta simul etiam soluantur, si quando solutio aliqua ipsorum contingeret, & secundum exemplum æternæ naturæ factum est, vt quam simillimum ipsi pro viribus sit. nã exemplar per omne æuum est id, quod est. Hoc autem rursum perpetuo per omne tempus factum, & existens, & futurum est solū, ex qua ratione, & huiusmodi Dei ad temporis productionem cogitatione, quo tempus fieret, Sol, & Luna, & quinque aliz stellæ planetæ appellare ad numerorum temporis distinctione, ac conseruationem factæ sunt. Plat. in Tim. ch. 737.

Tempus, quod definir, non potest vel numero, vel alternatione, vel per alterius ambitudinem reditus, æternū est. L. Apul. A. sclep. ch. 268. ter.

Tempus ante mundum esse non potuit, cum nihil aliud tempore nisi cursus Solis efficiatur. Macro. in som. Scip. lib. 1. char. 147.

Tempus cum connumeramus præsens, præteritum, & futurum, cur quantum tempus est, non dicimus tantam esse felicitatem, quia tempus præsens solum est, & præteritum, & futurum non est. At felicitas si in vita bona consistit, certe in ente collocanda est, hæc optima est, non ergo tempore connumeranda, sed æternitate, quæ in vniuerso sæculo consistit. Plot. En. prima lib. 5. cap. 7. charta 44.

Tempus prius quam ipsum prius oriretur, posterioriq; indigeret, simul cum ipso in ipso ente quiescebat nondum existens, sed in illo ipsum quoque quiescebat agebat. Natura vero quædam in multas prior actiones, & sui iuris esse, sibi quemet imperare percipiens, atque eo quod præsens est, plus aliquid habere semper eligens, iam & ipsa quidem agitata est, & simul effluxit tempus deinceps semper atque in posterum, neque per idem, sed in alterum rursum atque alterum, nosque ex hoc motu longitudinem quandam processionis effectam excogitates, tempus iam fingimus æternitatis imaginem. Et cum esset potentia animæ quædam in quæram, volens quod illic inspectum est, in aliud trās ferre, mundum fabricata sensibile superioris illius imitatione, agitata motui non qui ibi sit, sed illi potius similis, primo seipsam reddidit temporalem pro æuo id iam reportans, deinde operi facto dedit, vt temporari feruiret, & generans actionem vnā aliā post aliā, & ipsum consequens. Ideo si quis dicat tempus esse, actum animæ in transitorio quodam motu ex alia vita in aliam perpetuo procedentem, forsā non nihil afferre videtur. Plotinus Enn. tertia libro 7. capitulo decimo, char. 335.

Tempus anima vna cum hoc vniuerso progenuit. Plot. En. 3. lib. 7. cap. 11. ch. 337.

Tempus Plato volent explicare natum vna cum cælo inquit, quoniam eiusmodi vita cælum facit, & vna vita cælum operatur & tempus, esseque ad æuum imagi-

nem mobilem exemplaris æterni. Plotinus Enn. tertia lib. 7. capit. 12. ch. 338.

Tempus non erat ante mundum, sed aut vna factum est aut post eum, est enim tempus spacium motus cæli, & affirmare esse antiquius, est alienum a philosophia. Philo. Iud. de mundi opificio. ch. 4.

Tempus nullum ante mundi inchoationem erat, sed stabile æternitatis punctum. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. lib. 18. cap. 1. ch. 399.

Temporalia omnia parua sunt, quorum quod est præteritum non est amplius, quod est futurum nondum est, quod est præsens est indiuisibile. Marfil. Ficin. in epistolis. lib. 1. ch. 632.

Tempus præsens, nil aliud est, quam momentum fugax inter præteritum & futurum, & pertinet ad tempus ferme, vt punctum medium ad lineam. Mar. Fic. in Plat. Parmenide, cap. 76. char. 1185.

Tempus ut breue, longum, et æternum.

Tempus quo dormimus, æquale est ei, quo vigilamus. Plat. in Theæteto. ch. 111.

Tempus a pueris ad senectam modicum quoddam est ad vniuersum comparatum. Plat. de republica dialogo decimo, char. 697.

Tempus circa animam se versans imitatur æternitatem. Plot. En. 5. lib. 1. cap. 4. ch. 485.

Temporis proprietates & vt in republica considerandum.

Tempus medicus noxius est, quotidie fallit ægrotū expectatione futuri, & antequam veteres expellat dolores, nouos adiungit veteribus, & tot adiungit mala quotidie, vt fallaci spe vitæ deducat ad mortem. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 632.

Temporalia iudicare satius est admodum quam amare. Mar. Fic. in epist. lib. 1. ch. 658.

Temporis conditio corporis cuiusque conditioni respondet, tempus semper fluit, semper in corpore alia qualitas aliam momentis singulis subsequitur. Mar. Fic. in Pla. phil. lib. 1. cap. 19. ch. 1225.

Tempus opportunum ad aliquem effectum nobis incognitum est, quo scilicet conuersiones ad hunc necessario concurrunt cum reuolutionibus necessarijs ad eundem, ac denique cum ipsa terrenorum præparatione conueniunt, ac præparantur, nam tunc factum congruens cum natura effectum peragit. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 8. cap. 1. ch. 1414.

Tempora duo in republica consideranda, pacis & belli, & vt in bello pacis studia non sunt omittenda, sic in pace quæ bello necessaria sunt, præuidenda. Fr. Pat. de rep. lib. 3. cap. 5. ch. 159. ter.

Tenebræ non sunt luminis priuatio, sed lux minima, & opacissima. Mar. Fic. de lumine. cap. 9. ch. 979.

Tenebræ non est priuatio luminis, sed ipsa, quoque est actus. Prisc. in Theoph. cap. 17. ch. 1809.

Tenebræ non sunt visibiles, nullo enim intuitu videmus, sed priuatione cernendi, & eo quia non videmus. Prisc. in Theoph. cap. 20. ch. 1811.

Tentationibus in principio est occurrendum. Io. Picus Mir. de regulis dirigent. ch. 333.

Tentationem vincere dulcius est, quam ire ad peccatum. Io. Pic. Mir. de regulis dirigent. ch. 333.

Theophrastus copiosius & ornatius, quã eius præceptor Aristoteles scripsit, & pleraque suo ingenio memoratu digna addidit. Bes. Car. in calum. Plato lib. primo cap. secundo ch. 3. ter.

Terminatam nullum ab infinito potest pati. Proc. elem. phy. prop. 13. ch. 66.

Termini susceptaculum non est terminatum nec terminus,

nus, sed infinitum quatenus infinitum, nec destruit terminum infinitum, cum non sit hoc infinitum quantitate, sed contra in esse conseruat, producit enim eum in actum, & perfectionem, ad quam natura fuerat institutum. Plot. En. 2. l. 4. cap. 16. ch. 169.

Terminus, & finem affert omne proximum eorum, quæ sunt simplicius, vt anima naturæ operationem perficit, natura corporum motionem, & ante hæc mens animæ conuolutiones motitur, & ipsius mentis vitam vnum, illud enim mensura omnium est. Proclus in Eucl. lib. 2. cap. 11. chart. 66.

Terminus est pars propositionis. Ale. cap. 6. chart. 1949.

Termino, quod sua natura caret, ab alio perfectiore terminandum est. Marsilius Ficinus in Platoni. Theolog. lib. 1. cap. 5. chart. 86.

Terminus est magis vniuersalis, quam figuratum, nam quidquid figura præditum est, finibus est inclusum, at non contra. Marsilius Ficinus in Platoni Parmenide cap. 61. chart. 1175.

Terminum non habere duobus modis contingit. Aut quia tam simplex natura, & supereminens est, & abfolutum, vt neque interiorem partium habeat terminum, cum impartibile sit, nec supra se nihil habeat, cuius limitibus circumferibatur, nec in aliquo hæcat, cuius coercetur capacitate. Aut quia informe, vagum, & errans ex se est, & termini indigens, & superte natura præstare sibi optatum terminum impotens. Primum est omnium terminus, omnia limitans, omnia formans, omnia sistens, omnia circumscribens. Talis Deus est, qui extrinsecus omnia limitat. Secundum cum nullus sit terminus, ab omnibus terminatur. Mar. Fic. in Plat. phileb. lib. 1. cap. 1. chart. 1253.

Termini superficies sunt linea, & punctus, quæ cum profunditatis crassitudine careant, corpora non sunt. Mar. Fic. in Plot. conu. or. 5. cap. 6. ch. 1338.

Terminum hic Plato commendat, quia in tria vniuersum distribuit, in æterna temporalia, & media. Aeterna sub trinitatis proprietate possident in essentia simplicitatem, in virtute stabilitatem, in actione reflexionem. Temporalia in trina dimensione compositionem habent essentia, virtutis mobilitatem, & actionis transitum. Inter has trinitates æternorum, & temporalium anima habens medium septimum obtinet gradum. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 52. ch. 1459.

Ternarius hic numerus bonus, pulchrum, iustum, tribus modis exponitur. Primo bonum sit Deus, Pulchrum mens angelica multiformis, iustum celestis anima mundana iuste distribuens. Secundo bonum forma ipsa, actusque diuinæ naturæ, Pulchrum eiusdem intelligentia, iustum voluntas eiusdem. Tertio bonum inter ideas est exemplar formæ, actusque cuiusque atque naturæ. Pulchrum exemplar ordinis, qui ex qualibet forma in se ipsa resultat. iustum exemplar ordinis, qui a qualibet forma, atque re refertur ad alias. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 5. ch. 1406.

Terpander dicitur effecisse gemina tetrachorda per chordas septem vnâ coniuncta. Mar. Fic. in Platoni. Tim. cap. 29. chart. 1453.

Terpandri septecordium septem sonos habet. Primum vocauit Hypatem, secundum Parypatem, tertium Lichanum, quartum Mesen, quintum Paramelen, Autritem, sextum Paranerem, septimum, Neten. Et si cum motu diurno, & eius qualitate comparatio fiat, Hypatem cum Saturno, sequentes cum sequentibus planetis ordine conferemus. Si autem cum motu diurno eiusque celeritate, & tarditate, Hypatem cum Luna, & sequentes cum reliquis planetis superioribus comparabimus, inueniemusque graues in celo sonos mixtos cum acutis, & eisdem orbibus altero motu acutum edere tonum altero grauem, ex ingentibus globis ingentes, ex diuinis diuinos, ex multiplici-

bus reuolutionibus pari ratione multiplices. Marsilius Ficinus in Platoni Timæum, capitulo 13. chart. 1457.

Terra quid est, & vt rerum principalium.

Terra dicitur γῆ, sed melius significat, quod vult, si γῆν nomines γῆν enim genitrix recte vocatur. Plato in Cratyl. c. 83.

Terram Democritus, vt Epicurus esse continuationem quandam corpusculorum, quæ intelligantur potius, quam sentiantur connexis sibi inuicem assignant in aliquo modo positis, & aliquatenus figuratis. Alij qualitatem addunt, vt Anaxagoras, qui omnium materiarum naturam, & proprietatem in singulis materiis congestam esse censet. Alii propter exiguitatem individuorum corporum, quorum numerus in nullo fine sit, subtilitatem materiarum contemni putant, vt Diodorus, & nonnulli stoicorum, quorum sit fortuitus tam cætus, quam segregatio. Chalcid. in Pla. Ti. ch. 58. pag. 2.

Terra est organum temporis, non quod conuertatur modo stellarum aliarum, sed quia loco suo hærens præbeat illis currentibus exortus, & obitus, quibus modis temporum primi dies, & noctes finiuntur, & id eam etiam appellauit custodem, & opificem noctis, & diei. Plut. in Plat. quæst. ch. 677.

Terram vocat sensum Moses, quia constitutionem corpori similem, & ferme terrenam sensus sortitus est. Philo Iud. in legis Alleg. l. 1. c. 27.

Terram nullum philosophum principium posuisse afferit Aristoteles, eum tamen Phereides Syrus terram dixerit esse rerum vniuersum principium, & Theodoritus ait Colophonium, & Xenophanem ita sensisse, non secus Parmenides existimasse censetur, qui Xenophanis opinionem confirmauit. Ioan. Franc. Pic. Mirand. ex. var. doct. gen. l. 1. c. 1178.

Terra, vt elementum, & ut cubus.

Terra vera in æthere est, & nos in cavitatibus ipsius habitamus. Plato in Phædo. ch. 58.

Terra, quia æquilibrium est, ideo plus ad vnâ partem, quam ad aliam non inclinatur. Pla. in Phædo. ch. 85.

Terram, quod in se non habet, solidum esse nequit. Pla. in Tim. ch. 735.

Terra nutrix nostra, quæ circa polum per vniuersum cõclusa est, custodem, & opificem noctis, & diei Deus eâ construxit, primam, & antiquissimam, ex corporibus, quæ intra celum facta sunt. Pl. in Tim. c. 738.

Terra in medio firmata, sedes deorum, terminus, & dux noctis est, occasus, & orientes generat, secundum defectionis finium celi, prout visu, & terræ defectione circumscribuntur, & antiquissima est omnium, quæ intra celum sunt, corporum, neque enim aqua facta est absque terra, nec aer absque humido, & ignis humore, & materia destitutus, ex qua dependet, permanere potest. Quare radix, & fundamentum omnium terra firmata est in eodem momento. Timæus Loc. de mundi anima, & nat. ch. 1041.

Terra in medio collocata est fundamentum omnibus per eam incidentibus stabilissimum, & quod continua sit, ex seipsa possidet, illustratur igne, & ad euitandam nimiam ariditatem, aquæ est particeps, & vt non prohibeantur partes eius cum partibus conspirare, habet aerem, qui terræ molem quadam leuitate suffulcit. Plot. En. 2. l. 1. c. 6. ch. 101.

Terram nullo modo in celo esse, & nitore, & splendore celestis ignis impedimento futuram consistemur. Pl. En. 2. l. 1. c. 6. ch. 101.

Terra omnis puncti vice in medio posita est, quod ex horologiijs patet, qui hoc supponentes non errant, in quibus

uis parte ponantur. Chalcid. in Pla. Tim. ch. 24. ter. Terra omnium antiquissima dicitur, vel quia locus est animalium capax, & regio, & locus necessario præcogitatur ijs, quæ in loco sunt, vel quia vt punctum se habet, quod omnibus magnitudinibus antiquius est. Chalcid. in Pla. Timæo. ch. 35. ter.

Terram & cœlum fecit Deus, vt attestatur sapientissimus Moyses non humana facundia, sed diuina facunda inspiratione vegetatus. Chalcidius in Platoni. Timæum. charta 57. tergo.

Terræ congruam vniuersitatis sedem non assignasse vmbilicum poenituit Platonem teste Theophrasto. Plutarchus in Plat. quæst. ch. 677.

Terræ soliditas, atque stabilitas in celo absque crassitie in vaporica quasi forma regnat. Marsilius Ficinus in Plat. Timæo. cap. 22. ch. 1449.

Terra nunquam naturaliter a medio mundi discedit, quia solum hoc naturaliter appetit. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum. cap. 26. ch. 1476.

Terra in vniuersitate media est Platoni, Epicuro vero nihil est natura medium, terram vero est deorsum. Iacob. Carp. in Alc. defens. char. 57.

Terra omnium media posita est circa verticem per vniuersitatem tractum vincta atque constricta, dici, non estque custos, deorum omnium, qui intra celum sunt antiquissima, ac post ipsum mundi totius animum dulcia nobis alimeta ministrat, circa quam cœlum voluitur, & ipsa astrum quoddam est, ideo immota permanet, quia æquilibrata est in medio, quod similiter se habet ad continentia. Iac. Carp. in Alc. ca. 15. ch. 1954.

Terra figura.

Terræ cubica figura danda est, ex quatuor enim generibus terra maxime immobilis est, & ex corporeis maxime compacta, necesse est tale maxime factum esse, quod securissimas habet bases, vt in triangulis securior secundum naturam est basis eorum, quæ æqualia latera habet, quam inæqualia, & quod ex vtroque compositum est planum æqualium laterum quadrangulum, tum secundum partes, tum secundum totum, necessario stabilius consistit, quam æqualium laterum triangulum. Plato in Timæum. charta 745.

Terram sphericam esse comprehenditur, quia non iisdem momentis dies vbiq; illucescit, & nox succedens vmbra facit, sed in oriente citius, in occiduis regionibus tardius fit dies & nox, vt necesse sit esse aliquam eminentiam inter vtranque celi plagam, quæ obiecta teneat noctis vmbra. Chalcid. in Platoni. Timæum. ch. 23. tergo.

Terram rotundam esse patet ex lunæ defectibus, qui non eodem tempore, sed diuerso & orientalibus, & occidentalibus apparent. Chalcidius in Platoni. Timæum. ch. 23. tergo.

Terra montium ratione non globum dicimus, sed globosum, non pilam, sed pilæ simulacrum. Chalcid. in Plat. Timæo. ch. 24.

Terræ conuenit cubus sex præditus faciebus. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 41. ch. 1475.

Terræ figuram cubicam tribuit Plato, quia solidissima est, & stabilissima. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum. cap. 40. charta 1464.

Terræ quantitas, & color.

Terræ vmbra, quæ nox vocatur, sexages in altum multiplicatur ab ea mensura quam terræ diametros habet. Macrobius in som. Scip. lib. 1. ch. 96.

Terræ ambitus habet stadiorum millia ducenta & quinquaginta duo. Cum ergo tantum ambitus teneat, sine

dubio octoginta millia stadiorum. Macrobius in somnio Scipio. libro 1. vel non multo amplius Diametros habet, secundum triplicationem cum septimæ partis adiectione. charta 96.

Terra alba est ex se, quamuis ex aliarum rerum mixtione nigra videatur. Ioannes Franciscus Picus Mirandul. de elementis, cap. 5. char. 176.

Terra vt mobilis, immobilis, & se habet ad alia elementa.

Terræ moles, ignis & aer non liquat, cum enim minores partes a natura habeant quam sint vacua constitutionis ipsius per multam amplitudinem progredientia, non vim inferentia, sed indissolutam ipsam finentia, illiquatam exhibent. Pla. in Tim. ch. 748.

Terram non compactam per violentiam sola aqua soluit, compactam autem præter ignem nihil, nulli enim præterquam igni ingressus datus est. Pla. in Tim. ch. 748.

Terra compulsa ab aere, vt ab aqua dissolui non possit, conflatur in petram, quæ pulchrior est si pellucida fuerit, & æqualium ac planarum partium, turpior, si contrario. Plat. in Tim. ch. 748.

Terra humiditate relicta ab igne fusilis facta, & postea frige facta, fit lapis niger. Pla. in Tim. ch. 78.

Terra si ab igne compacta fuerit, sicior illa, & humiditate omni abrepta efficitur creta. Plat. in Tim. ch. 748.

Terra occurrens igni, & ab acumine ipsius dissoluta, siue in ipso igne soluta fuerit, siue in aere, siue in aquæ mole, fertur donec ipsius partes alicubi conuenerint, & rursus ipsæ sibi ipsi coaptatæ terra factæ fuerint. Non enim in aliam speciem vnquam transferunt. Pla. in Timæum. ch. 746.

Terræ circumfusum est humor quasi quoddam ad combustionem obstaculum. Mer. Trism. Pim. ca. 7. ch. 1848.

Terra quodammodo sola stabilis, tamen multis motibus agitata est, parturire enim non possunt quæ non mouentur. Mer. Trism. Pim. ca. 12. ch. 1854.

Terra & si ad motum est incepta, tamen non est immobilis & sentiet non minima quæque, sed magna, quia præfente hic anima necesse est maximos motus non late-re, & sensus habere non obstat, vt quæ ad homines pertinent bene disponat, vt ad ipsa humana officia pertinent, & forte ad animalium prouidentiam & culturam expedit vt olfactu liquorum, & ad proprii corporis cultum. Sed non talia instrumenta exigenda sunt, qualia in nobis sunt, nec in omnibus animalibus eadem sunt, vt aures non in omnibus, nec lumen desit, cum sit spiritus esse perspicuum necesse est. Ideo non est absurdum putare animam terræ videre, & hæc Dea est. Plot. in. 4. lib. 4. cap. 26. ch. 418.

Terram Deus separauit ab aquis falsis ne fructificationi nocerent, reliquit dulces, vt quasi pro glutine iungen dis partibus distantibus seruiant. Philo Iud. de mundi officio. charta 5.

Terram stare Plato sentit, nec audiendi sunt, qui aliter dicunt. Sebast. Foxius in Pla. Phædo. ch. 140.

Terra tanquam stabilis, & vnum aliquid ex primis mundi membris, antiquior videtur etiam stellis, tanquam mobilibus, & post primas mundi partes adiunctis. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 22. ch. 1469.

Terra quasi totus est mundus, in cuius visceribus aquea, aerea, ignea, flumina comprehenduntur, atque ita dominatur infra Lunam, vt in celestibus ignis. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 22. ch. 1469.

Terra ferme inconuertibilis est, & cum in alia elementa videatur extenuata, tandem ut sub igne cinis, vel arenula sub aqua, residet in seipsam. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum. cap. 413. ch. 1475.

Terram alij non moueri dixerunt, Philolaus in girum. mutari existimauit circū ignem in obliquo circulo in-

star Solis, & Lunæ. Ponticus Heraclides, & Pythagoreus Epphantus minime illam transponunt rotæ instar cinctam, sed mouent ab occidente in oriente circa ipsius eructem centrum. Niceas Siracufius omnia immobilia esse, terram autem circum axem summa celeritate moueri, quam & aliqui opinati sunt fuisse Platonis in Timæo opinionem, sed obscurius dictum. Ioan. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 1. cap. 12. char. 773. Terra inter omnia elementa a cælo maxime remota existit, quia omnibus elementis grauior, & crassior est. Leo Hebr. de amor. dial. 2. ch. 64. Terra cum omnium elementorum sit ignobilissima, tamen in ipsa tot nobilissimorum mixtorum genera generantur, quia cum semper hæreat centro, omnium corporum celestium radios suscipit, & influxus in vnum conuenientes, quod in alijs elementis fieri nequit. Leo Hebr. de Amor. dial. 2. ch. 669.

Terra est generationi apta.

Terræ species, quæ per aquam colatur, lapideum sit genus. Plat. in Timæo. ch. 757.

Terra genitum nihil olympijs præstantius est. Plato de leg. dial. 5. chart. 838.

Terra sola in seipsa consistens, omnium est receptrix, omniumque generum, quæ accipit, restitutrix. Mer. Trif. Afclep. cap. 1. chart. 1858.

Terra hic infima est vitæ particeps, cum opera vitæ exerceat, & si hæc sensibilis terra viuit, quando magis illa superna, hæc enim est secundaria, & ab illa exorta. Ari. Theol. Aegyp. l. 14. cap. 10. ch. 89.

Terra si plantis tribuit vim genitalem, vel vim ipsam eis præstat, vel in se eam sequatur, eius vero vestigiū plantis tribuit, atque ita affecta iam erit planta, vt caro iam animata, & hac conditione plantæ, si genitalem qualitatem habent, inde traxerunt, & lapides quum a terra extrahantur, non amplius crescunt. Quo circa putandum est, quamcunque partem quoddam in se habere vestigiū, deinde sensualis ipsius naturam non vltra commixtam corpori, sed incubantem, & præterea aliam mentem ac animam, quam Vestam, & Cere rem nominant homines illi, qui oraculo, & ingenio diuino freti, hæc vaticinantur. Plotin. Ennead. quarta, libr. 4. capit. 2. chart. 409.

Terra animam vegetalem habet, quod coniectare quis potest per ea, quæ ex ipsa nascuntur, & si animalia multa ex ipsa nascuntur, quid prohibet iudicare ipsam esse animam? & cum sit tam ingens animal, neque exigua mundi portio, cur non habere mentem, & ita Deum esse existimamus? & si quamlibet stellam esse dicimus animal, quod prohibet terram quoque fieri animal cum sit totius animalis pars? nec putandum eam extrinsecus ab alicha anima contineri, intrinsecus vero animam non habere, quasi ipsa sola animam habere nequeat, cum ignea animam habeant. Plo. En. 4. l. 4. cap. 22. c. 414.

Terra in se diuinam quandam proportionem, fortemve suscepit ad capiendos Deos sufficientem. Iamblichus de mysterijs. chart. 1899.

Terræ anima rationalis est, quædoquidem animalia quædam terræ ratione non carent, præsertim cum opera terræ pulchriora sint, quam hominū opera, si anima huius infimi globi ratione capta non est, neque superiorum globorum animæ rationis sunt expertes. Marfil. Fic. in Plat. Theol. l. 4. cap. 1. ch. 125.

Terra vt puncto vniuersi existenti ab ipsa mole molis immensæ conclusæ mirabiliter ordinatæ, nihil nõ ordinatum euenire potest, vt etiam, quæ interdum casu quodam fluitare videntur certo scias penes ordinem vniuersi suo quodam ordine non carere, penes ordinatorem inquam mundi totius intellectum. Mar. Fic. Plot. En. 3. lib. 3. cap. 2. chart. 1702.

Terra cum animalia generet, & sit mundani animalis membrum, & necessarium, & minime contemnendum, est animal intellectuale, & diuinum, & sensum habet, nam in anima vis iudicialis viget, quæ coniuncta corpori suo percipit, & iudicat sui corporis passiones, id autem est sentire. Marsilius Ficinus in Plo. En. 4. libr. 4. cap. 22. ch. 1743.

Terræ motus causam esse Nicolaus Cusanus dixit, quæ terra tremat intus, quo motu, & tremore corrumpit edificia, cuius causam Thales, & Democritus in aqua referunt, Anaximenes siccitatem, & raritatem terræ causam esse putauit. Anaxagoras in aerem, alij in igne Stoici humorem, qui in aerem secedit, & excidit. Peripateticis pugna caloris, & frigoris, Nam cum calidum superiora contendat, eius aduersa exhalatio obstat, excitat commotionem. Metrodorus non putat moueri naturaliter, sed aliquos locos ab alijs impelli. Democritus, & Parmenides non moueri terram, cum equaliter ab omnibus partibus distet, sed solum quassa. Anaximenes ob latitudinem incubare. Alij malunt eam super aquam moueri non secus ac quæ latitudinem possent. Io. Fr. Pi. Mirand. in exam. vanit. doctrinæ gentium, l. 1. c. 11. ch. 774.

Terrena omnia sunt mortalia. L. Apul. Ast. c. 267.

Terrena, quæ sunt, magis cadunt, & se ipsa attollere nõ possunt, quæ sibi ipsis sufficiunt, minus alia turbant. Ideo corpora, quæ vita carent, in proximum quemque molestius incidunt. At animata, quæ magis, ens participant, quo magis esse possident, eo magis innoxia proximis obtingere solent. Ideo mortis magis adest ijs, quæ minus corpulenta sunt. Plotinus Ennea. 3. libr. 6. cap. 6. ch. 309.

Terrena natura cum lumine celeste non recipiat, terrenos a nobis affectus longe expellere debemus, vt diuino lumine impleamur. Marsilius Ficinus in Plat. de rep. dialog. septimo. ch. 1410.

Terreni Numinis autoritatem declarant celestia, dum circa hunc cardinem reuoluuntur. Marsili. Ficinus in Plato. Tim. cap. 22. ch. 1469.

Terrenæ partes in nobis ab externis vix mutantur, ipsamque alterationem sensui minime nunciant, igneæ vero aeris que facillime patiuntur, nunciant, aqueæ mediocriter. Marsilius Ficinus in Platonis Timæum, capitul. 58. char. 1476.

Terrenæ omnium plurimum ordinatissime nasci atque procedere, & terra ad reliquum mundum est, vt punctum, Marfil. Fic. in Plo. En. 3. l. 3. c. 2. c. 1702.

Testamentum quicumque fecerit, in quo bona sua legat, si filiorum pater est, primum ex filijs quemcunque voluerit heredem instituat, quem vero ex alijs filijs, adoptandum dederit, itidem conscribat. Si vero super sit aliquis filius non ad aliquam fortem adoptatus, quem secundum legem in Coloniam emittendum esse sperat, huic ex alijs opibus dare liceat quæcunque pater voluerit, paternam sorte excepta, & instrumento omni ad fortem pertinente. Et si plures fuerint, ex parte distribuat pater quomodo voluerit, ea, quæ supersunt vltra fortem. Cuiusque vero de filijs domus fuerit, ei de opibus non tribuat, & similiter filia, cui desponsus velut maritus futurus fuerit, non tribuat, qui vero non fuerit quis dispositus, ei tribuet. Si vero alicui filio, aut filia fors obuenerit intra regionem vernaculam post factum testamentum, hæredi eius, qui testamentum condidit, relinquatur. Plato. de legibus dial. 11. ch. 936.

Testamentum, qui condidit, si masculos non reliquit filios, sed filias feminas, maritum cuiuscunque filie voluerit, relinquat heredem conscriptum, & si filius alicui moriatur puer adhuc, priusquam in virum euasit, siue naturalis sit, siue adoptatus, etiam de tali fortuna scribat, qui testamentum condidit, quem eius loco melior

meliore fortuna succedere velit. Plato de legibus dialogo primo chart. 937.

Testamentum qui condit omnino existens sine liberis, decimam partem vltra fortem acquisitam eximat, & cuiusque voluerit, donet, reliqua vero omnia adoptato tradat, & sine reprehensione adoptatum filium placidum faciat. Plato de legibus dialogo vndecimo. chart. 937.

Testamento non liceat cuique quæcunque voluerit, relinquere, cum opes non sint propriæ suæ, sed vniuersi generis, & superioris, & in posterum futuri, & adhuc magis ciuitatis, & totum genus, & opes, atque his ita se habentibus, siquis vos in morbis ac senectute fluctuantes blanditijs adortus fuaserit vobis, vt præter eius, quod optimum est, rationem testamentum condatis legislator non permittet, sed quod omni ciuitati optimum est. Plat. de leg. dial. 11. ch. 936.

Testamentum qui condit, & eius liberi tutoribus opus habent. Si tutores scribit, quos & quot voluerit, electio rata habeatur. At si non condiderit testamentum, aut tutorem electionem non absoluerit, proximi genere a patre, & matre, tutores rati sint duo a patre, duo a matre, vnus ex mortui amicis, quos constituant legum custodes. Plat. de leg. dial. 11. ch. 937.

Testamento non facto, qui mortuus fuerit, & filios tutela egentes reliquerit, eorum egestas earundem harum legum particeps fiat. Si filias quis inexpectata fortuna vsus reliquerit, veniam ferenti legem dabit, si de tribus ad ipsum pertinentibus ad duo tantum respiciens filiam ipsius in matrimonium locabit, & ad generis propinquitatem, & ad fortis cõseruationem. Tertium, quod pater considerare potuisset, vt ex omnibus ciuibus habitus, & mores intuitus idoneum sibi filium, & filia sponsum elegisset, hoc relinquet, quia hæc cõsideratio ex his sit, quæ fieri non possunt. Plat. de leg. dialogo 11. chart. 937.

Testamento non condito si quis moritur non relictis filijs, nec masculis, nec foeminis, reliqua fiant, vt in lege de ijs, qui filias reliquerint, Verum foemine, & mares, velut contubernales ex genere subinde eant in desertam domum, quorum fors proprie fiat. Prima soror, secunda fratris filia, tertia sororis filia, quarta patris soror, quinta patris fratris filia, sexta patris sororis filia, hæc vero cum illis cohabitent iuxta fas, & propinquitatem, velut antea sanciuimus. Plato de legibus dialog. 11. chart. 937.

Testamentorum de legibus si quis, & de quacunque re alia, & de nuptijs conqueratur, si præsens esset, & viueret legislator, nunquam ita facere cogeret, nec nubere, nec vxores ducere, eos, qui nunc vtraque facere coguntur, & sit aliquis ex cognatis, & tutoribus, qui asserat, & dicat legislatorem arbitros, & patres quindecim ex legum custodibus reliquisse pupillis vtriusque sexus, ad hos defugiant, & ab his iudicentur, qui de huiusmodi aliqua re dubitant, & horum decreta rara habeant. Si vero cui maior vis inferri videatur a legum custodibus, is ad selectorum iudicium iudicum ipsos perducat, & de controuersia iudicium ferat. Vincto autem vituperium, & opprobrium a legislatore sanciat, quæ pena multo grauior est apud eum, qui mente præditus est, quam vlla pecuniaria multa. Plat. de legibus dial. 11. chart. 938.

Testamento non condito si quis filias reliquerit, demortui frater ex eodem patre, aut qui sine sorte est, ex eadem matre, habeat filiam, & sortem defuncti. Si vero frater non extiterit, sed fratris filius, eodem modo, si in ætate inter se idonea fuerint. Si vero nullus horum, sed sororis filius extiterit, eodem modo, quartus patris frater, quintus huius filius, sextus sororis patris filius, eodem modo semper genus procedat iuxta propinquitatem, si quis filias reliquerit per fratres,

& nepotibus ex fratribus, ac sororibus procedens primum masculos, deinde foeminas in vno genere. Plat. de legibus dialogo 11. chart. 937.

Testimonium falsum si quis bis dedisse compertum fuerit, cum nulla lex amplius testimonium dare cogat. Si ter, non amplius testimonium dare liceat, & si qui ter deprehensus fuerit falsum dedisse testimonium, ausus fuerit dare testimonium, quicumque ad magistratum deferat, si condemnatus fuerit morte plectatur. Plato de legibus dial. 11. chart. 943.

Testimonium qui ferre non vult, in iudicium trahatur, si fert testimonium ferat, si non voluerit, & nescire dicat, tres deos Iouem, Apollinem, & Themidem iuret reuera se nescire, & sic de iudicio discedat. At qui non comparet, reus sit damni secundum legem ei, qui ipsum vocauit. Si vero quis aliquem iudicem excitet testem is dato testimonio de hac causa iudicium non ferat. Plat. de legib. dial. 11. chart. 943.

Testimonium vetustatis grauissimum est. Aug. Steu. de peren. philos. lib. 19. ca. 19. ch. 2383.

Testes multos, & claros in iudicio qui producant, se conuincere aduersarium putant. Plat. in Gorg. ch. 471.

Testibus condemnatis maior pars dimidijs, qui vicit, irritum sit iudicium. Plat. de leg. dial. 11. ch. 943.

Tetrachorda cum sint, cõgruū est quinque, hypate, mese, synemena, diazeuhmena, hyperbolea, in quinque intervalis collocatas esse vagas stellas, quarum vnum est a Luna ad Solem æquantelque Solis cursum Mercuriū, & Luciferum, alterum huic proximum ad Martis stellam, tertium inter hanc, & Iouis, quartum inter hanc & Saturni stellam, quintum inter Saturnum, & globum fixum. Plut. de animæ gent. in Tim. ch. 448.

Tetracordij vnicum inuenit Mercurius, geminum per chordas septem vna coniunctum Terpander, geminum per chordas octo dispositum, & disiectum Lycanon Samius. Mar. Fic. in Plat. Tim. c. 29. ch. 1453.

Textura in aliqua, ac etiam in alia plicatura fieri non potest vt ex iisdem & tramam quis & stamen efficiat, sed necesse est vt virtute præstet staminum genus, robustum enim est, & ex tortura firmitatem accepit, trama vero mollior est, & iuxta quadam moderatione prædita. Plato de leg. dial. 5. chart. 841.

Textoria est ars, quæ coagmentat in lanificio cum directa subtægminis, & staminis complicatione texturam effecerit. Plat. in dialog. de reg. char. 176.

Texturæ opus complicatio est. Plato in dialogo de regno. chart. 175.

Thaletem Astronomiæ intentum increpauit Thraceis quædam festiua ac comis ancilla in puteum delapsam, quod ea, quæ in cælo essent, scire studebat, & quæ ante pedes sita essent ipsum latere. Plat. in Theæt. ch. 118.

Thales sapientissimus quæstus a Mandraito Prienense, quam mercedem vellet pro his, quæ docuerat ipsum, respondit tantum velle, vt quod ab ipso didicit, cum proferre apud quospiam ceperit, ipsi non assererit, sed eius inuenti Thaletem repertorem prædicauerit. L. Apul. flor. libr. 4. chart. 152. terg.

Thales primus inuenit, quod omnes anguli, trianguli, & quadranguli, qui ad basim sunt, æquales sunt. Proclus in Euclid. lib. 3. comment. 9. char. 143.

Thaletem qui secuti sunt, res naturales in eis ipsis, vt sensui obijciabantur, considerabant, & ab obseruando syderum cursu non abhorrebant: primus enim eorum rationem Thales docuit, & primus Geometriam inuenit apud Græcos. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen. vanit. doctrinæ gentium libr. prim. capit. 2. chart. 728.

Themistius ait de anima eandem esse Aristotelis Platonis, & Theophrasti sententiam, sed tantum verbis distidere. Marsilius Ficinus in Præfatione super Theophr. ex procem. chart. 1801.

Themistoclis dictum præclarum, qui Seriphio cuidam conuicianti, ac dicenti, quod non ob se ipsum, sed propter patriam ciuitatem in existimatione esset, respondit, quod neque ipse si Seriphus esset ad eam nominis claritatem peruenisset, neque ille, si Atheniensis. Plat. de repub. dialog. 1. chart. 558.

Theodorus Pisanius Rhetor optimus erat orationum artifex. Plat. in Phædro: chart. 325.

Theologia alia nobis vnite, alia discrete nobis tradit, & quæ vnite diuidere non est fas, neque directa confundere, sed ipsam sequendo quantum vires suppetunt ad diuinos splendores conferre nos expedit. Diony. Areop. de diuin. nom. ch. 1039.

Theologiæ inter omnia mysteria apparet euentissimum, quod Iesus formatus est in natura nostra diuinitus, ineffabile prorsus est omni sermone, omni ignota intelligentiæ, ipsi quoque antiquorum angelorum primo. Iam vero, quod essentiam virilem assumpsit, accepimus in mysteriis, ignoramus quo pacto ex virginis sanguinibus lege quadam non naturali formatus fuerit, & quomodo fideis pedibus corporale pondus, & materiæ grauamen habentibus liquidâ, & instabilem substantiam perambulauerit, & alia perfererit, quæ supernaturalem Iesum, naturam, & rationem declarant. Dion. Areo. de diu. nom. ch. 1044.

Theologi finis supernarum causarum cognitio. Alcino. cap. 7. chart. 1949.

Theologiæ rationes namo subtilius Platone attigit. Bess. Card. in Calumn. Plat. l. 1. cap. 7. ch. 10. terg.

Theophrastus longe plura, nec deteriora, quam Aristoteles scripsit. Bess. Card. in Cal. Plat. l. 1. cap. 3. ch. 5.

Theologorum omnium: eterum sapientia omnis manauit a Zoroastre. Marfil. Ficinus in Plat. Theologiæ. libr. 4. cap. 2. chart. 131.

Theologiam Plato, qui lecturus accedit, prius sobrietate animi mentisque libertate se præparet, quam atrocitate mysteria cælestis operis audeat. Marfil. Ficin. in Plat. Parmenid. chart. 136.

Theologi statum metuantur æternitate, motum philosophi tempore, amantes tempus affectu. Mar. Ficinus in epist. libr. 1. chart. 639.

Theologi antiqui fuerunt sex, primus Zoroaster Magorum caput, secundus Mercurius Trismegistus princeps Sacerdotum Aegyptiorum, postea Orpheus, deinde Aglaophermus, quintus Pythagoras, sextus Plato. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 17. cap. 1. ch. 386.

Theologorum veterum mos erat sacra ipsorum puraque arcana, ne a profanis, & impuris polluerentur, figurarum vmbra culis tegere. Marfil. Ficinus in Platon. comu. oration. 4. cap. 2. ch. 1331.

Theologorum nonnulla mysteria circa Deum sunt, quæ non vulgum modo, sed etiam elegantes plerunque fatigant, & quibus id vnum est, nihil ex his, quæ intelliguntur, absolute de Deo affirmari debere. Quidquid intelligentia definitum est, infra infinitum Deum extare compellitur. Ad hæc mysteria secretiora ita plerique docti adhuc sunt inepti, vt vulgus ad leniora, vsque adeo vt etiam nonnulli quamuis acumine, memoria, iudicio valeant, diuque hæc audierint, nondum tamen perfecte comprehendant, quia & si ad alia, ad theologica nati non sunt, vel si nati, non tamen congrue eruditi, & educati, vel si eruditi, & educati, nondum ætatis maturioris beneficio a perturbationibus segregati. Perturbatio autem, quia distrahit, & ad materiam trahit, idcirco alienam reddit mentem a Deo, quo nihil a motu, a diuersitate, a materia potest remotius cogitari. Mar. Fic. in Plat. epist. 2. ch. 1532.

Theologia animum hominis in corpusmersum supra se rapit, & extra se ipsum atollit in Deum. Mar. Fic. in Plat. Alcib. 1. chart. 1134.

Theologia parisiensis nil aliud mihi videtur esse, quam

mixtio quædam ex diuinis scientijs, & naturalibus rationibus resultans. Ioannes Franc. Pic. Mirandul. de studio philoso. hb. 1. c. 3. c. 12.

Theologia nihil habet altius mysterium, quam patris ac filij diuinitas, & notio, quod propter magnitudinem, & necessitatem nullis vnquam sæculis fuit obscurum. Aug. Steu. de per. phil. l. 1. c. 3. c. 3. terg.

Theologiæ Chaldaicæ de filio Dei, & ab æterno genita mente testimonia sunt Magorum, & sibillarum litteris Græcis fideissime comprehensa. Aug. Steu. de per. philoso. l. 1. c. 3. ch. 4.

Theologia vetus non alia fuit, quam hæc nostrorum sæculorum. Aug. Steu. de per. phi. l. 1. c. 3. c. 22.

Theologiam Græci à Barbaris didicerunt, ergo eadē est Theologia. Augustinus Steuchus de perenni philoso. libro 2. cap. 2. ch. 35.

Theologia antiqua, & quæ cum Theologia finitima est, Poësis ab hominibus Barbaris ad Græcorum peruenit, tum, quia homines prisca primi terrarum coloni ab vna stirpe orti, in qua copiosissima viguit rerum diuinarum, magnarumque scientia, eam secum in omnem terram detulerunt, tum quia sciendi cupidis terris suis relictis ad exterarum nationes, vbi nomē sapientiæ celebris ferretur, accedebant, tum quia lumen naturæ cū prioribus rationibus iunctū deduxit quosdā ad naturalem quædam, verissimamque de Deo scientiam. Aug. Steu. de per. philoso. l. 3. c. 7. c. 59.

Theologiæ græcæ, & Hebraicæ mirabilis est, cum Romanā concordia de animorum conditione, siue eorum sit designandus ortus, & origo, siue natura, & proprietates, siue futurorum eorum post a corpore discessum status. Aug. Steu. de per. phi. l. 9. c. 12. ch. 205.

Theologia prophana cælesti, ita se deuonit, vt nullā aliā, sibi metam studiorum præfixisse videatur, quam eam quam ei doctrina cælestis ostendit. August. Steuch. de peren. philo. l. 10. c. 18. c. 237.

Theologiam nostram nil aliud fuisse elaret, quam prisca rōi sæculorū caligantis, & obscuræ iā, quā animas hominū iupresserat Deus, & voce sua in creatione, post in secuto tpe per nuntios tradiderat, scientiæ reuelationē. Aug. Steu. de per. phi. l. 10. c. 23. c. 242.

Theologia nostra, & veterum tota est concatenata, & mutuis nexibus implicata. Aug. Steuch. de peren. phil. libr. 2. capit. 5. ch. 39. ter.

Theologiæ Aegyptiæ librum composuit. Arist. Stepha. comb. de asc. mentis in Deum, l. 2. ca. 2. ch. 25. terg.

Theologi nonnulli recentiores duabus rationib. potissimum adducti propriam quandam atque ingenitam differentiam inter amorem, ac desiderium posuerunt. Leo Heb. de Amo. dial. 3. ch. 215.

Theon summus Mathematicus composuit compendium mathematicarum disciplinarum ad libros Platonis. Bessa. Car. in Calum. Plato. l. 1. c. 8. ch. 11.

Theon Smyrneus mathematicæ Platonice professor fuit. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. ch. 1413.

Theoremata alia elementa, alia elementaria, alia extra horum vim determinantur. Proclus in Euclib. lib. 2. capitulo 7. chart. 42.

Theoremata elementa vocantur illa, quorum consideratio ad aliorum pertransit scientiam, & ex quibus duobus, quæ in ipsis contingunt, succurrit nobis solutio. Proc. in Eucl. l. 2. c. 7. ch. 42.

Theoremata Elementaria sunt, quæ ad plura se extendunt, & simplicitatem, & suauitatem habent, non tamen eiusdem sunt dignitatis, vt Elementa. Proclus in Eucl. l. 2. cap. 7. ch. 42.

Theoremata considerant, quæ per se accidunt singulis figuris. Proc. in Eucl. l. 2. c. 8. ch. 45.

Theorematis ipsis, quæ subiecta consequuntur perspicere, ac cognoscere proponimus. Proclus in Eucl. libr. 3. cap. 1. ch. 102.

Theorema aliud præcedens aliud conuersum. Præcedens est, cum aliquod genus supponentes, aliquod de ipso symptoma demonstrauerint: cum è contrario suppositionem symptoma fecerint, conclusionem vero generis, cui hoc accidit, conuersum tale nuncupauerunt. Proc. in Eucl. l. 3. cap. 10. ch. 141.

Theorema alia localia, quibus idem symptoma in toto quodam loco accidit, alia non localia. Procl. in Eucl. l. 4. com. 9. char. 237.

Theriaca mirabilem virtutem habet contra properantē senectutem, & venenum, & magis iuuaret, si opportunum ad faciendam obseruationem celestium tempus eligeretur. Marfil. Fic. de vita cœlit. comparand. lib. 3. cap. 12. char. 548.

Thesaurum, quem quis sibi & suis reposuit, vt non sit meorum parentum, nec vt inueniam, a dijs precabor, nec inuentum mouebo, nec cum his, qui diuini vocantur, communicabo, qui quomodocunque mihi consulunt, depositum tollam, Nunquam enim sublato eo, tanta ex opum possessione utilitas mihi accedat, quanta ad virtutem animi moles, & ad iustitiam incrementum accedit, si non tollam, & pro vili possessione meliorem in meliori parte acquiram, vt qui iustitiæ possessionem in anima, diuitiarum in re familiari possessione præferam. Quod enim de multis dicitur, non mouere oportere non mouenda, etiam de hoc velut vno ex illis dici potest. Sed & narrationibus, quæ de his feruntur, credere oportet. Quod ad successionem liberorum talia non sunt commoda. Plat. de leg. dialog. 11.

Theseus instituit Athenis festum, vt nauis, qua Athenis in Cretam vectus vt Minotaurum offerretur, & incolumis redierat cū socijs, quotannis Delum mitteretur, quo Apollini ciuitatis nomine sacra fierent, quo tempore non licebat aliquem capite punire, & festum hoc ramorum appellabatur, & nauis hæc durauit vsque ad Demetrii Falerei tempora, solita semper refici tabulis nouis. Seb. Fox. in phæd. Plat. ch. 15.

Thesuli ante hoc tempus fuerunt clari inter græcos, & in admiratione constituti, & ob equitandi artem, & ob diuitias, nūc etiam ob sapientiam, cuius rei auctor fuit Gorgias, qui eos docuit, vt & ipse profiteretur de quacunq; re interrogatus respondere. Plat. de vir. c. 498.

Thetis compositum est ex διασθημα των & θοομενων namque quod profilit & percolatur, id fontis similitudine habet. Plat. in Crat. ch. 79.

Thus mandere distillationibus, & sensibus omnibus, & memoriæ succurrit muscata nux & theriaca ore detenta prodest. Maiorana vel eius aqua naribus admota, & post cibum coriandro, & pomis Cydoneis fumos coerebimus. Mar. Fic. de stud. san. tuen. cap. 14. ch. 504.

Tiberius cæsar inter nocturnas tenebras videbat, re visibili præsentata, sensus enim eius non fellebatur in nocte. Ioan. Franc. Pic. Mirandulanus in exa. van. doct. gent. l. 2. cap. 23. char. 865.

Tigris sonum tympanorum formidat. Io. Fran. Pic. Mir. in ex. van. doct. gent. l. 2. cap. 22. ch. 859.

Timæi siue de natura dialogi subiectum sit vniuersa natura, id est seminaria quædam & viuifica virtus toti infusa mundo, animæ quidem mundanæ subdita, materiam vero præsidens, eodemque ordine singula pariens, quo & anima concipit, tam diuinam suscipiens mentem, quam appetens bonum. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 1. char. 1438.

Timiditas, quæ dicitur dicitur, validum animæ vinculum significat. Plat. in Crat. ch. 45.

Timor est expectatio futuri mali. Plat. in Lachet. ch. 397.

Timiditas est extremum malum, ita vt morti sit conferenda. Plat. in Alcib. 1. char. 341.

Timidi ex imperitia & ignorantia audent turpia & mala, & propter horrendorum imperitiam timidi sunt,

& propter non horrendorum. Plat. in Prot. c. 455.

Timor & pudor sufficient ad prohibendum, ne violare aliquem tentent homines in ciuitate nostra. Pudor prohibens velut parantes non attingere. Timor ne leges alij opem ferant, alij vt filij, alij vt fratres, alij vt patres. Plat. de rep. dial. 5. ch. 623.

Timoris species duæ: timemus mala & futura expectantes; timemus opinionem, ne mali putemur, si quid minus honestum faciamus, aut dicamus, quem timorem pudorem vocamus. Plat. de leg. dial. 1. ch. 796.

Timiditatis proles in nobis est ocium, ocij & deliciarum proles est segnitie. Plat. de leg. dial. 10. ch. 926.

Timiditas est prima causa succurrentis impetus. Speusippus in Plat. definit. char. 1964.

Timet illud, quod pati potest. Plot. Enne. 1. libr. prim. cap. 2. chart. 1.

Timoris principium est in anima, pallor in corpore dum ad interiora relabatur, & in voluptate sensibilis ipsa manifesta que diffusio & dilatio fit in corpore. Plot. En. 3. l. 6. cap. 3. char. 306.

Tinctores vbi lanas tingere volunt, vt sint purpureæ, primum ex tot coloribus eligunt vnā naturam ipsarum albarum: deinde præparant non modico apparatu curatas, quo quam facile florem suscipiant, & atque sic tandem tingunt, & quæ sic tincta fuerit, prorsus imbuta euadit, ex lotura neque sine repurgantibus neque vna ipsis, florem ipsarum auferre potest: quæ vero non ita tinctæ sunt, ridiculæ fiunt. Plat. de rep. char. 606.

Tolerantia est perceptio molestiæ honesti gratia, perpetuo laborum honesti gratia. Speusippus in Plato. definit. char. 1963.

Tolerantia est preciosissimum bonum. Marfil. Ficinus epist. lib. 1. char. 632.

Tolerantia est virtus, qua quæ difficilia, aut laboriosa sunt, decori aut honesti gratia toleramus. Fran. Pat. de reg. l. 7. cap. 13. c. 325.

Tonitrus fiunt, cum spiritus circa nubem, quasi solidum aliquid frangitur. Prisc. in Theoph. cap. 36. char. 1818.

Tonitrus veris tempore generatur dissoluta hyemali humiditate, ob calorem aeris affecti a Sole, vnde plurima sarsum tollitur euaporatio, quæ, quia Sol non ad perpendicularum radios iaculatur, minus intensus redditur calor, quam vt ipsum possit consumere, & inde tonitrua, & fulmina proueniunt. Io. Fr. Pic. Mir. de prænot. l. 5. cap. 4. char. 514.

Tonitruum, fulguris, & fulminis variæ opiniones fuerunt. Anaximander de spiritu hæc originem trahere existimauit. Quoties enim crassa nube comprehensus is & violenter excussus fuerit, ob subtilitatem & leuitatē, tunc eruptio strepitum, distinctio vero ex nubis nigredine splendorem perficit. Metrodori sententia est, cum in nubem ex densitate crassam spiritus inciderit, fractura quidem perficere strepitum, percussu autem & scissione splendescere, & velocitate vero delationis ex Sole caliditatem assumere, & fulmen emitti, cuius debilitas desinit in fulgetrum. Anaxagoræ opinio est, cum calor in frigus idest cum pars ætherea in aerem inciderit, sonitu tonitruum fieri, fulgura nebulosi nigroris aspectu fieri, magnitudine autem, & multitudine luminis ita fulmen oriri, vt corpulentiori typhonem igne, & nebuloso fulgetrum. At stoicis placuit ita finire tonitruum, nubium collisio: fulgurem ita, ex collisio accensio: fulmen sic, violentioris collisionis coruscatio. Aristoteles omnia hæc putauit in euaporationem siccam esse referenda, quæ eum occurrit humida, vi exitum parat, atque collisio, & tractu tonitruum sonitum facit, in sensu vero & inflammatione caliditatis fulgura. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen. van. doct. gent. l. 1. cap. 12. char. 771.

Toni integram latitudinem animaduertit Pythagoras duobus sonis, & vno interuallo constare, quarum prima diapason exitit consonantia ex dupla proportione resultans. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum, cap. 31. char. 1456.

Tonus musis nouem obtemperans est. Mar. Fic. in Plato Timæum, capit. 32. chart. 1459.

Tonus in duo æqualia inter se hemitonia distribui non potest, cum nec nouem in duas partes æquales secatur, sed inuenit Pythagoras ipse hemitonium paulo maius dimidio vnum, & alterum paulo minus, quod ille Diesim Plato limma vocat. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 32. char. 1456.

Topica & Elenchi liber vnus completus est, vt ex primo Topicorum & sine Elenchorum elicitur. Item priora & posteriora vnum esse patet ex principio primi priorum & ultimo cap. 2. posteriorum. Jac. Carpen. in Alc. in 1. dig. analyt. meth. c. 153.

Tormetorum genus apud Græcos erat rota, vel aculeus. L. Apul. meta. l. 10. char. 115.

Torpedo marina cuiuscumque appropinquanti torporem inducit. Plat. de virt. c. 502.

Torpedo piscis stupefacit manum hominis etiam virga tangentem seminaria ratione, quæ in ipsa est. Mar. Fic. in Plot. En. 2. l. 3. cap. 13. char. 1635.

Totalitas est res quædam & forma noua ex cunctis rite conspirantibus postrema resultans. Rite res conspirat, si pars alia cum alia consonet, & cunctæ sint cum forma consocienda concordēs. Marfil. Fic. in Dion. Areop. de diuin. nom. char. 1043.

Totum necesse est omnes partes esse. Plat. in Theæ. c. 132.

Totum est, a quo nihil penitus discessit. Plat. in Theæ. c. 133.

Totum est, cuius nulla pars abest. Plat. in Parm. ch. 202.

Totum esse non potest sine principio, medio, & fine. Plat. in Parmen. char. 205.

Totum non est in partibus, nec in omnibus nec in aliqua. Si in omnibus, necessario esset in vna, & cum in aliqua vna non sit, non amplius in omnibus esse poterit. Si vero hoc vnum omnium est, totum vero in hoc non vno, quomodo adhuc in omnibus vnum erit? Et si esset in aliquibus partibus, maius in minore esset, quod est impossibile. Ergo vt non sit nusquam, quatenus vnum totum est, in alio est, quatenus omnes partes est, in seipso est; & sic vnum in seipso, & in alio esse necesse est. Plat. in Parm. ch. 205.

Totum ex multis est, cuius partes erunt partes, vnamquamque enim partem non multorum esse partem necesse est, sed totius. Plat. in Parm. ch. 111.

Totum qui vituperat in partibus, stultus est. Plot. En. 3. l. 2. cap. 3. chart. 256.

Totalitas omnis vel ante partes est, vel ex partibus, vel in parte. Proc. ele. Theol. prop. 67. ch. 19.

Totum omne in parte pars est totius, quod ex partibus. Proc. elem. Theol. prop. 68. ch. 19.

Totum omne ex partibus particeps est eius totalitatis, quæ est ante partes. Proclus elem. Theolog. prop. 69. char. 19. tergo.

Totum omne simul ens aliquod est, & particeps est entis, non omne autem totum est ens. Proc. elem. Theo. prop. 73. char. 20. tergo.

Totum medium habet ordinem entis & specierum, cui consequitur etiam ante species existere ens, & species entia esse, non tamen ens omne species est. Proc. elem. Theol. prop. 74. char. 21.

Totum est præstantius partibus. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. cap. 1. char. 1731.

Totum est perfectius, vbi partes sunt perfectiores. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. cap. 1. ch. 1731.

Totum est magis formale, vbi partes sunt magis formales. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. cap. 1. ch. 1731.

Totum quoduis naturale ex diuersis, vel contrarijs

constitutū, cuius ipsa forma totalis ab efficiente, idealique causa potius quam ab essentiis suis necessario pedit. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 85. c. 1193.

Totum necessario refertur ad partem, & similiter pars ad totum, nec sine parte totum est reuera totum, nec pars seorsum a toto ulterius pars existit. Itaque si inuicem vtrunque comparatur, neque idem, neque alterum reuera dici potest. Non idem, quia totum maius est parte sua. Non alterum, quia nec totum, nec pars seorsum per se subsistit. At quæ altera nominare solemus, seorsum subsistere iudicamus. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 87. c. 1194.

Totum est omne, quod factum est, ideo sublato toto, non potest fieri aliquid, aut esse factum, ideo cessat æterna essentia & temporalis, quæ dicitur generatio. Mar. Fic. in Plat. Soph. cap. 26. c. 1288.

Totum dupliciter dicitur, quod integrum est, & quod vniuersum. Jacob. Carpen. in Alc. in 1. dig. de anal. meth. char. 51.

Tractare de a fini vmbra prouerbiū est. Mar. Fic. in Plat. Phæd. cap. 36. c. 1385.

Tragædia ex omni Poesi talis est, vt maxime populum delectet, & animos alliciat. Plat. in Min. c. 782.

Tragædia est imaginaria quædam hominum vita, vita hominum tragædia videtur esse verissima. Marfil. Fic. in epist. l. 5. char. 784.

Tragædia omnis excludenda est ab optima ciuitate. Frâ. Pat. de rep. l. 2. cap. 6. c. 60. ter.

Trahit vnumquodque illud per eam, quam habet, potentiam. Plot. En. 3. l. 6. cap. 27. c. 320.

Trahens per appetitum potentius trahit, & firmiter retinet, quam qui per aliam vim trahere conatur, quia non solum ab extrinseco rapit, sed etiam ab intrinseco; & quod trahitur, non solum non contendit, sed magis innititur. Mar. Fic. in Plat. Crat. c. 1313.

Tranquillitas verâ est, quæ ita instituta est, ut perturbationes uel nullæ contingant, si forte contigerint, tantum ipsi seruiant, quantum ceteris dominantur. Mar. Fic. in epist. l. 6. c. 830.

Transmigrationes in bestias fabulosum est, & allegoricum, cum debiles adducat rationes, & Timæus in libro suo de natura mundi transmigrationes eiusmodi prorsus negat. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 103. c. 1484.

Tremor & rigor in corpore oritur, cum humores, qui in corpore sunt grandiores, minores expellunt, & in eorum sedes subire nequeunt humiditatem nostram impellentes ex inæquali, & mobili, immobilem propter planitiam, & æqualitatem, & protrusionem efficientes congelant. Hoc dum præter naturam congelatur, repugnat secundum naturam ipsos in contrariâ sibi partem depellens, qua pugna, & concussionem fit tremor, & rigor. Plat. in Tim. ch. 748.

Tremor & rigor contingit, vbi spiritus dum in angustum a frigore cogitur, iterum se dilatare nititur. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, capit. 54. chart. 1476.

Tremore & rigorem idem esse Plato affirmat, & male, non enim vnius membri est tremor & rigor, nec tremoribus, vt his qui rigent, est sensus frigoris; est & rigentium motus penitus inuoluntarius, tremoribus autem sine voluntate nunquam. Jac. Carpen. in Alc. cap. 15. char. 424.

Triangula omnia ex duobus incipiunt, vtroque habente vnum rectum angulum, & acutos duos; horum alterum vtrinque habet partem anguli recti æqualibus lateribus diuisi, alterum inæqualibus in inæquales partes distributi. Plat. in Tim. ch. 744.

Triangula duo eligantur, ex quibus & ignis, & alia corpora constructa sunt. Alterum quod æqualia crura habet. Alterum, quod secundum potentiam maius latus semper habet triplo longius breuiore, ex quibus genera quatuor fiunt, tria quidem ex vno, quod

quod inæqualia latera habet, quartum vero vnum solum ex triangulo æqualia crura habente cooptatum. Plat. in Tim. ch. 745.

Triangulum principium generationis ponunt Pythagorici. Proc. in Eucl. l. 2. cap. 11. c. 95.

Triangulorum septem sunt species; æquilaterum, æquicrurum, & hic triplex, rectangulus, obtusus, & acutus, & sic scalenus. Procl. in Eucl. l. 2. cap. 11. c. 96.

Triangularem angulum quatuor, quadrangularem tribus distribuit Philolaus, alterum ipsorum transitum ostendens, & omnium in omnibus communitatem. Procl. in Eucl. l. 2. cap. 11. c. 99.

Trianguli æquales sunt, cum area eorum est æqualis. Procl. in Eucl. l. 3. cap. 8. c. 134.

Triangulus isosceles figuræ Cubicæ est elementum. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 40. c. 1464.

Trianguli alii sunt Scaleni inæqualia omnia latera possidens, alius Isosceles duo habens æqualia latera, alius Æquilaterus, in quo neque rectus angulus, neque linea in perpendiculari recta sit, ideo minui existimatur aptus ad componenda plana. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 40. char. 1464.

Triangulus æquilaterus est minus aptus in componendis planis, quia in ipso non est nec rectus angulus, nec linea perpendicularis recta. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, cap. 40. char. 1464.

Triangulus æquicrurus ob maiorem æqualitatem spectat ad terram stabiliorem. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 40. char. 1474.

Trianguli aptiores compositioni sunt, æquicrurus, scalenus. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 39. c. 1474.

Trianguli scaleni sex triangulum vnum efficiunt, æquila ter, qui scilicet ex quolibet latere ter bini fiunt. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 39. c. 1474.

Triangulus scalenus propter inæqualitatem pertinet ad ignem, aerem, & aquam, quæ propter mutabilitatem inæqualia nuncupantur. Marfil. Fic. in Plat. Timæum, cap. 40. chart. 1474.

Triangulus est prima figurarum lineas plures habentiū. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 39. ch. 1474.

Triangulum scalenum cum in triangulo æquilatero per diuisionem a summo designaueris, scito latus huius scaleni longius esse, id est erectum super angulum rectum, secundum potentiam triplo maiorem latere minore iacente, eundemque rectum angulum continente. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 41. ch. 1475.

Trianguli a Platone appellantur propria corporis nostri principia, id est humores quatuor, & partes, & qualitates propria vniuersi cuiusque membri seminalis. Marfil. Fic. in Plat. Tim. cap. 101. ch. 1483.

Tribuens aliquid non est necessarium in se habere, sed oportet in rebus eiusmodi illud, quod tradit, maius existimare, quod traditur minus esse tradente. Talis in rebus ordine generatio est. Primum oportet esse, quod existit in actu, posteriora in potentia esse superiora, iam vero quod prius est, sequentibus est superius, & quod tradit minore tradito, præstantius enim est, & si quid actu prius est, id actu superius, quapropter & vita superius, & qui vitam tribuit, vita melius censetur. Plot. En. 6. l. 7. cap. 17. ch. 710.

Tributa dicuntur priuatorum pecuniaz, quæ per tribus singulas tribunorum sanctione in publicum deferebantur. Fran. Patr. de rep. l. 3. cap. 7. ch. 95.

Trinitas essentia, deitate, bonitate superior, diuinæ Christianorum sapientiæ dux, dirige nos in ipsum superignotum, & præfulgens, excelsum mysteriorum eloquiorum culmen, vbi simplicia & absoluta, immutabiliaque Theologiæ mysteria latent ad operta præfulgente quadam silentii clam sacra docentis caligine, quæ vbi maxime videtur obscura, ibi supra modum lucem profert exuberantem. Illic quod tangi & vi-

deri non potest, splendoribus plusquam pulchris ad exuberantiam implet omnes quasi captos oculos intellectus. Dion. Areop. de trin. ch. 1014.

Trinitatem sanctissimam ratione naturali cognoscere impossibile est, sed sacris auctoritatibus probari potest. Bess. Card. in in calum. Plat. l. 3. cap. 15. c. 39. ter.

Trinitatis Christianæ secretum in ipsi Platoni libris nunquam esse assero. Marfil. Ficinus in epistolis, libr. 12. chart. 956.

Trinitas diuina non est numerus aliquis in quantitate genere collocatus, nec in substantiæ genere collocatus, nec in essentia ordine computatus. Mar. Fic. in Dion. Areop. de trinit. char. 1014.

Trinitatem Pythagorici philosophi rerum omnium, menturam esse voluerunt, quia Deus ternario numero res gubernat, & res ipsæ ternario numero terminantur. Primo enim Deus singula creat, secundo rapit, tertio perficit: singula item ab illo perenni fonte effluunt dum nascuntur, deinde in eundem resuunt, dum suam illam originem repetunt, tertio perficiuntur, dum in suum principium redierunt. Hoc vaticinatus Orpheus Iouem principium, medium, & finem vniuersi vocauit, principium, vt producit, medium, vt producta retrahit ad seipsum, finem, prout redeuntia perficit. Hinc regem vniuersorum bonum pulchrum iustum. bonum vbi creat, vbi allicit, pulchrum. vbi pro cuiusque merito perficit, iustum. pulchritudo igitur, cuius allicere proprium est inter bonitatem & iustitiam locatur, a bonitate effluit, & profuit ad iustitiam. Marfil. Ficinus in Plato conuiuium orat. 2. cap. 1. char. 1323.

Trinitas significat regressum animæ ad vnitatem tam propriam, quam diuinam. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 33. char. 1460.

Triptolemus primus aratro boues subegit. Fran. Patr. de reg. l. 1. cap. 6. c. 28.

Tristitia dicitur *δύστη δὲ τοῦ νέου* quia impedit progressum. Plat. in Crat. c. 87.

Tristitiæ & pudoris qui particeps non est, vt pestis ciuitatis occidatur. Plat. in Prot. c. 459.

Tristitia est ægritudo permanens alius animo insita, & inhærens. Fran. Patr. de reg. l. 5. cap. 15. c. 222.

Triumphus his solum ex senatus cõsulto decernebatur, qui vrbes expugnassent, aut magnos exercitus profugassent. Fran. Patr. de rep. l. 9. cap. 6. ch. 294. ter.

Turpe quod *αἴχρον* dicitur, quia id, quod impedit res & a fluxu prohibet, ille, qui nomina imposuit, semper reprehendere videtur, ideo *αἴχρον ποῦν* quod semper fluxum prohibet, appellauit, quod per contractionem *αἴχρον* proferunt. Plat. in Crat. c. 85.

Turpia sunt, quæ tarde, & lente, & cum difficultate fiunt. Plat. in Carm. c. 378.

Turpe est aliquem prodesse volentem non sublinere. Plat. in Clitoph. c. 553.

Turpe non est aliquid nosse ex his, quæ non honesta sunt, sed medela ex hoc contingit ei, qui ea, quæ dicuntur, non ex inuidia, sed beneuolentia suscipit. Plat. de leg. dialog. 1. char. 790.

Turpe est cursim naues insilire, & cito rursus aufugere, sub vano prætextu, quod non turpi fuga euaserint. Plat. de leg. dial. 4. c. 828.

Turpitude in corporibus est quiddam primo intuitu sensui incidens, idque animus velut abhorrens ob discordiam respicit vt alienum. Plotin. En. prima, libr. 6. cap. 2. char. 51.

Turpe est omne informe aptum natura ad formam ac speciem capiendam, quatenus formarum ac specierum expertus est, atque a diuina ratione remotum, & quod a forma & ratione minime superatur, materia scilicet formationem integram non sustinente. Plot. En. 1. l. 6. cap. 2. char. 52.

Turpes qui sunt intrinsecus, & aspectu pulchri, falsam habent extrinsecam pulchritudinem. Plot. Enn. 2. l. 9. cap. 17. chart. 216.

Turpe contrarium est, & naturæ, & Deo, cum natura spectans pulchrum agit, & spectans determinatum, indeterminatum enim turpe est. Plot. Enne. 3. libr. 5. cap. 1. chart. 291.

Turpitudine insignis est, in rebus inhonestis excellere. Phil. Iud. de mutat. Abrahami. ch. 267.

Turpia, & mala apud nos non sunt simpliciter, sed huic, vel illi, alijs autè & vniuerso & bona & pulchra sunt. Mar. Fic. in Plat. Parmen. cap. 33. ch. 1150.

Turpitudine est tetra quædam mali facies, pulchritudo est facies blanda boni. Mar. Fic. in Plot. Enn. 1. l. 6. cap. 2. chart. 1575.

Turpe ex pulchritudinis absentia cognoscitur, & est eius carentia & priuatio. Ioan. Franc. Pic. Mir. de materia prima. cap. 3. ch. 157.

Turpitudine lucem, & testem fugit, honestas lumen, & arbitros amat. Fran. Pat. de reg. l. 3. cap. 11. ch. 132.

Turpitudine, ac corporum deformitas ad materiam eorumque elegantia ac pulchritudo ad formam, tanquã ad primam originem propriamque causam est referenda. Leo Heb. de am. dial. 3. char. 340.

Turpitudine materiæ ad corpora tantum informata, minime autem ad formas huiuscemodi corpora informantes pertingit. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 344.

Tuscia vestalis, vt honestatem suam ostenderet, a Tiberi aquam in cribro vsque ad vestæ templum attulit. Fra. Patr. de rep. dial. 4. cap. 5. ch. 126. ter.

Tutor pupillorum si aliquis mortuus fuerit, cognati, & populares a patre & matre, vsque ad patruales & consobrinos pueros, alium constituent intra decem dies, aut mulcentur drachma quisque in diem, donec constituerint tutorem. Plat. de leg. dial. 6. ch. 857.

Tutor quicumque est, non minus diligit eum, qui in pupillari etate constitutus est, quam suos proprios filios, immo res pupilli quantum ad promptitudinem attinet, melius curet quam suas. Sed si negligens est, a magistratu tutor in iudicium pertrahatur, & dupla multa puniatur, & si quis è cognatis aut quiuis cuius negligenter tutorem, aut malignum viderit, ad idem iudicium trahat, & quadruplam multam condemnatus soluat dimidium pupillo, & reliquum ei, qui iudicio vicit. Plat. de leg. dial. 11. ch. 939.

Tutelam sui gestam si pupillus postquam ad pubertatem deuenerit male gestam esse putauerit, ad quintum vsque ab exacta tutela annum liceat ei iudicium dictare male administratæ tutelæ. Si vero quis tutor condemnatus fuerit, a iudicio extimatio fiat, quid patii aut persolvere ipsum oportet. Plato de legibus dialog. 11. char. 939.

Typhon idest dæmon Geneficorum dux. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 3. cap. 11. ch. 1737.

Tyrannus est, qui non secundum leges, nec secundum mores vnus est princeps, fingat autem velut, qui sciat, quod inter præscripta id quod optimum est, sit faciendum, sit autem cupiditas, & ignorantia huius imitationis dux. Plat. de reg. char. 180.

Tyrannis non conducit, vt subditi magna prudentia sint præditi, & amicitias, & societates magnas, & validas contrahant, quas res tum alia, tum amor inducere solet. Plat. in Symp. char. 285.

Tyranni sapiunt, dum sapientes audiunt. Plato in Theag. char. 370.

Tyrannus est, quæ non paulatim, sed acruatim, & clam, & violenter aliena, tum sacra, tum sancta, tum priuata, tum publica aufert. Nam & sacrilegi, & plagarij, raptores, & latrones, & fures vocantur, qui in singulis eiusmodi maleficijs iniusta faciunt. Postquam vero quis supra ciuium pecunias,

etiam ipsos in seruitutem redegerit, pro turpibus his nominibus felix, & beatus appellatur non a ciuibus solum, sed etiam ab alijs, qui ipsum totam iniustitiam perpetrasse audiunt. Plat. de rep. dial. 1. ch. 565.

Tyrannis fit ex populari statu. Plato de republica dialogo octauo, char. 670.

Tyrannis non ex alia republica oritur, quam è dominio populari, ex summa (vt arbitror) libertate, plurima, & asperissima seruitus. Plat. de rep. dial. 8. ch. 670.

Tyrannus primis diebus, & tempore arridet omnibus, omnes salutat, prout in quemque incidit, neque tyrannum esse dicit, & multa priuatim, & publice promittit, & ab ere alieno liberos facit, & agros populo distribuit, ac his, qui circa ipsum sunt, & erga omnes propitium, & paternum animum simulat. At cum externis inimicis conciliatur partim, partim illos perdidit, & quietus fuerit, primum quidem bella semper mouet, quo populus principe, ac duce opus habeat, & quo pecunias conferentes pauperes fiant, & in quotidianis operibus versari cogantur, & minus ipsi insidias fruât. Et si quos suspectos habet, quod liberis animis præditi non permittuntur ipsi principatum, quo hos occasionis prætextu hostibus obiectos perdat, horum omnium gratia necesse est tyranno, vt bellum gerat semper, & tandem necesse est, vt rempublicam purget contrario, ac faciunt medici, illi purgando, quod pessimum est tollunt, hic quod melius. Plat. de rep. dialogo 8. chart. 672.

Tyranno necesse est, vt semper bellum gerat. Plat. de rep. dialog. 8. char. 672.

Tyrannus ciuitatem purgare debet contra ac medicum, nã medicus purgant corpus, quod pessimum est auferentes, relinquunt optimum. tyranni contra. Plato de rep. dial. 8. char. 672.

Tyrannus est, qui seditionem mouet aduersus opulentos, & expulsus, & violenter reuersus contra inimicos, qui si expellere non possunt, nec occidere per calumnias publicas, violenta iam morte occulte ipsum occidere moluntur, & hinc custodiam corporis a populo petunt, qui dant timentes illi, de seipsis autem securi. Plat. de rep. dial. 8. ch. 672.

Tyranni, si in ciuitate pecuniæ sacræ fuerint, eas consumunt. Plat. de rep. dial. 8. ch. 673.

Tyrannicus vir fit, cum filius viti popularis est nutritus a patre, qui cupiditatibus non necessarijs vititur, & a ductoribus per omnem iniquitatem ductus, quæ tamen ab ipsis summa libertas nominatur. Et amorem quendam quasi machinentur, ac inducant, cupiditatum, & cum alijs cupiditatibus affuetus, tunc & satellitibus vititur præ insania, & si quas adhuc opinioniones comprehendit frugales, & adhuc verecundas, eas occidit, & foras ab ipso expellit, donec temperantiam expurgauerit, & ascititia insania se repleuerit. Plat. de rep. dial. 9. char. 675.

Tyrannicus vir exacte fit, cum a natura, aut studijs, aut ambobus ebrius, & amore captus, & atra bile percitus. Plat. de rep. dial. 9. char. 675.

Tyrannica natura libertatem, & veram amicitiam nunquam gustat. Plat. de rep. dial. 9. c. 676.

Tyrannus vir longe est misererrimus omnium aliorum. Plat. de rep. dial. 9. c. 677.

Tyrannus plurimum abit a vera voluptate, rex autem minimum, ideo inuicundissime viuuit. Plat. de republica, dialog. 9. cha. 682.

Tyrannus ita constitutus fit, vt vndique habeat ciues, qui eum odio habeant, ac veluti hostes circa cum concludunt. Ideo in continuo timore esse debet, & cum animo auido sit, soli ipsi non licet peregrinari, nec alia facere, vel spectare, quæ alij liberi homines cupiunt facere, sed abditus in domo plerumque vt mulier viuuit inuidens alijs ciuibus, si foris peregrinantur,

uel aliud spectent. Plato de republica dialogo 9. chart. 678.

Tyrannus est necessarius ob imperium inuidus, inuidus, iniustus, ab amicitia alienus, impius, & omnis improbitatis hospes, & ex omnibus his maxime infelix, ac postea familiares tales efficit. Plat. de rep. dialog. 9. chart. 678.

Tyrannus quantum absit a voluptate, difficile dictu est, nisi hoc modo. A paucorum principatus viro tertius absit tyrannus, nam in medio popularis erat, ideo cũ tertio simulachro, quod ad veritatem attinet, ab illo habitat. At paucorum principatus vir a rege rursus tertius est, si in eundem locum optimitatem & regem ponimus. Ideo tripli criplu numero a vera voluptate tyrannus absit, ideo res a tyranno voluptatis veritate distat distantia graduum 729. Plat. de rep. dial. 9. c. 682.

Tyrannus, qui in seipsum, & in ciuitatem tyrannidem exercet, pessimus, iniustissimus, & misererrimus est. Plat. de rep. dial. 9. c. 678.

Tyranni vita talis est vt feræ fiant, commestiones, & conuiuia, amicæ, & huiuscemodi omnia, in quibus amor tyrannus intus habitans, omnia, quæ animæ sunt gubernarit. Et multæ, & vehementes cupiditates singulis diebus, & noctibus pullulant, quæ multis opus habent. Ergo breui consumuntur, si qui reditus fuerint, & postea vsuræ, & bonorum distractiones. Quæ omnia cum defecerint, cupiditates augentur, & maxime ab ipso amore aliarum veluti satellitum duce, fure, & considerare quis aliquid habeat, necesse est, & considerare a quo vel fraude, vel vi auferre possit, & a parentibus omnia diripiet ipsos contemnendo, & in illos aliquid tyrannicum faciens. Et cum hæc consumpta fuerint allicuius domum perfodiet, & cuidam sero pallium detrahet, & postea res sacras templi atrectabit, & eius satellites furantur, parietes perfodiunt crumenas rescant, prædantur, sacrilegi sunt, plagarij fiunt, & si dicendo præstant, sycophantæ sunt, & falsa

V

VACUUM in nullo loco est. Plat. in Tim. ch. 747.

Vacuū nihil est, in quo aliquid ex his, quæ feruntur, ingredi possit. Spiritus extra fertur, & non in vacuū fertur, sed propinquum è sede sua depellit, & quod depellitur, semper propinquum extrudit, velut si rota circum agatur. Plat. in

Timæum, char. 756.

Vacuū nullibi in mundo est, omnia sunt plena. Tim. Loc. de mund. ani. & nat. c. 1041.

Vacuū nihil est in rerum ordine, solum quod non est, quod existens priuatur, vacuum nuncupandum, nihil enim reperiri potest, quod cum existat, vacuum sit, aere enim plena non sunt vacua, cum aer corpus sit non ex corporalibus compositum. Merc. Trism. Pim. cap. 2. chart. 1840.

Vacuū & inane nec est aliquid, nec esse potuit, nec futurum vnquam, omnia enim mundi membra sunt plenissima. Mercurius Trismegist. Afclep. cap. decimosecundo, char. 1868.

Vacuū vocauit abyssum, profundissimum enim est, & dehiscit patentissime. Philo Iudæus de mundi opific. chart. 4.

Vacuū ne sequatur, in cucurbitulis ignitis aerem, qui rapidissime fugit, sequitur aer intimus in cucurbitulam, & secum rapit humorem & cutem. Mar. Fic. in

testimonia præstant, & largitiones spectant, & cum multi in ciuitate sint, hi tyrannum gignunt. Plat. de rep. dial. 9. ch. 675.

Tyrānus Ardiæus & alii tyranni a viris ferocibus & ignei aspectus colligatis manibus, & pedibus, & capite prostrati trahebantur post mortem in inferis, & excoriati iuxta viam foras & lamabantur fruticis, a palathi spinis, & causam prætereuntibus significabant. Plat. de republ. dial. 10. c. 700.

Tyrannorum preces necessitatibus mixtas esse scimus. Plat. epist. 7. char. 987.

Tyranno etiam optima persuadere non est satis tutum, sed insinuatione vtendum. Plat. epist. 7. ch. 988.

Tyrannidis & nomen, & rem vnus quisque fugiat, & si fieri potest in regnum mutet. Plat. epist. 8. ch. 998.

Tyrannus est imperans ciuitati secundum propriam sententiam. Speulip. in Plat. defin. ch. 1964.

Tyrannica mens mandat mandata infesta tum animæ, tum corpori noxia, & magnas molestias inferentia, vitiosas actiones, & voluptates, quæ nascuntur ex affectibus. Phil. Iud. in leg. alleg. l. 2. ch. 49.

Tyranni nomen apud Platonem non solum significat, quod iniuste imperat, sed qui sibi tantum omnia tribuit, & in sua potestate rerum omnium arbitrium constituit. Bess. Card. in Calum. Plat. l. 4. cap. 10. ch. 79.

Tyrannidis vitam tanquam misererrimam reprobare debemus. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 9. ch. 1426.

Tyrannis pessima est, quæ nec lege, nec legitima mente imperat, sed potius imperu, & libidine. Mar. Fic. in Plat. de reg. char. 1296.

Tyrannus hic vocatur, qui vult pro domino haberi, & ciues pro seruis. Seb. Fox. in 9. dial. Plat. de rep. c. 639.

Tyræus Tibicen peregre regius mutatis tibiæ modulis adeo militum animos in pugnam concitauit, & aciores reddidit, vt Messenios iam pene victores Lacedæmonijs subegerit. Francisc. Patric. de republic. libr. 5. cap. 2. char. 47.

Plat. Timæum, cap. 83. chart. 1480.

Vacuū ne sequatur, lapillum, quem proiecisti, non solum propellit tua vis illata, sed etiam aer deinceps repente subsequens. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 83. char. 1480.

Vacuū ne sequatur, vbi per fistulam semel tracta fuerit sursum aqua, reliqua sequitur. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 84. char. 1480.

Vacuū ne sequatur, postquam semel cantando vocalem aerem protulisti, quatenus ille propellit anteriorem, eatenus posterior illum repente subsequitur ad vacuum declinandum. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 83. char. 1480.

Vacuū ne sequatur, si orificium fistulæ in aquam demiseris, & alterum orificium labijs comprehenderit, quatenus aerem hauries è fistula, eatenus fuges & aquam consequentem. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 83. chart. 1480.

Vacuū ne sequatur, postquam in nubibus inclusus cũ acuto vapore ventus deorsum est excussus, consequitur deinceps miro fulminis impetu. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 84. char. 1480.

Valere cum dicuntur cæteri, salui esse intelliguntur, amantes cum vale audiunt, male audiunt, imo malum. Mar. Fic. in epist. l. 1. c. 639.

Valetudinem prosperam retinere omnibus optabilius est ne pereat, quam recipere pereuntem, ideo & legillator & medicus seruant in quantum possunt, & animæ & corporis sanitatem. Mar. Fic. in Plat. de leg. dialog. 3. char. 1493.

Valetudo ad iucundum quidem præcipue refertur, vtilis tamè quoque, nec non honesta esse videtur. Leo Heb. de amor. dial. 1. char. 20.

Vapores terrenorum vix ad quinque stadia progressi refluunt. Iamb. de myst. c. 1894.

Variarum rerum varia principia sunt statuenda. Io. Pic. Mir. in Astrol. l. 7. cap. 1. ch. 62 r.

Varietas semper delectat, quia appetitus facile satiatur. Seb. Fox. in 3. Plat. de rep. ch. 125.

Vates tantum futura sciunt. Plat. in dial. de sanct. char. 2.

Vates multa, & pulchra dicunt, sed nihil eorum, quæ dicunt, intelligunt. Plat. in Apol. ch. 13.

Vates deteriora prædicunt. & Astrologi vaticinantur quoque hæc, ex eo quod contraria omnia simul contexta sunt, vt forma & materia, vt in animali cõposito quale est mundus. Itaque qui formam, & rationem contemplantur, compositum quoque contemplantur, non enim intelligibile animal, & compositum animal intuetur, sed rationem animalis in composito deteriora formantem. Et cum vniuersum hoc sit animal, qui ea, quæ sunt in ipso, videt, videt etiam, ex quibus sunt, prouidentiamque in ipso regnantem, quæ ordine per cuncta procedit, & quæ sunt, & quæ fiunt. Plo. En. 3. l. 3. cap. 6. ch. 276.

Vatis non est quam ob causam aliquid fiat cognoscere, sed sic fore tantum pronuntiare. Plot. En. 3. lib. tertio, cap. 6. char. 276.

Vates omnes confitentur per Deos, vel dæmones vaticinium nancisci, quia nequeant futura videre, nisi quæ sint causæ, & domini futurorum, per quos & alii videant. Iamb. de myst. c. 1887.

Vates iubent diuinorum spectatorem exanime corpus, quod sacratum non fuerit, non attingere, permittunt vero, quod consecratur, attingere, & humana corpora, quæ iam anima deseruit, ne intuitu quidem tangere. Iamb. de myst. c. 1900.

Vates gentium id videntur habere, vt Balaam & sibyllæ, vt lucem patiantur & tenebras, lucida, & opaca vaticinorum interualla, pura interdum & impura nunquam. Marsil. Fic. in Mercur. Trism. in Asclep. capit. nono, chart. 1867.

Vaticinium in vili parte, concupiscibile scilicet, positum est, cuius rei signum est, quod vaticinium dederit Deus humanæ insipientiæ, quod nemo sapiens vaticinationem diuinam & veram attingit, sed aut per somnum sapientiæ facultate impedita, aut per morbum, aut aliquam guminis afflationem mente motus. Plat. in Timæum, chart. 753.

Vaticinia intelligere sapientis est, & quæ dicta, ac in memoriam reuocata sunt, siue per somnum, siue per vigilias a vaticinatrice, & numine afflata natura, & quæ spectra visa sunt omnia ratiocinatione distinguere quatenus quid, & cui significet, futuri, aut præteriti, aut præsentis mali, aut boni, insani, & adhuc in furorem manentis non est iudicare ea, quæ visa, aut dicta sunt a seipso. Plato. in Tim. c. 753.

Vaticinationum iudices constituere prophetarum genus in numine afflatis lex est, quos aliqui vates nominant, totius rei ignati, quod hi responsum, & spectatorum sunt iudices, & non vates; iustissime vero prophetæ eorum, qui vaticinantur, nominari possunt. Plat. in Tim. c. 753.

Vaticinationis ars est inuentio earum rerum, quæ deorum mens sit. Plat. in Minoem. c. 779.

Vaticinium est scientia, qua dignoscitur, quid adfit, quid ve futurum sit mortali viuenti. Spensippus de Plato. definit. char. 1963.

Vaticinium ipsum nec ab arte, nec a natura, nec a naturalibus, vel animalibus rationibus, motibusve efficitur, nec villo fit modo, sed vtrinque tempiternum est missum ad nos vique diuinitus, totaque potestas præ-

saga refertur ad Deos, & omnis huius auctoritas consistit in eis, atque inde traditur, diuinisque operibus & signis perficitur, spectacula habet diuina, & contemplationes vera scientia præditas. Cætera cuncta velut instrumenta subiciuntur misso diuinitus præfagii dono, quæcunque ad animam pertinent, aut corpus, vel in totius natura sunt, vel in naturis, locus talis exigitur ad vaticinandum vice materiæ. Iamblic. de myst. char. 1882.

Vaticinantur parum, vel obscure sacerdotes, Sibyllæ prophetæ quandiu prudentes sunt, sed cum rapiuntur a Deo, vere vaticinantur. Iamb. de myst. c. 1884.

Vaticinium ait esse Plato in phædro maniam, idest furorem, quoniam soli diuino furore correpti vere vaticinantur, posteriores adiuncto, & vocant mantiam. Iamb. de myst. c. 1884.

Vaticinium non est in mente, vel anima, siue ut qualitas in subiecto, siue vt actio in agente, sed totum esse actum ipsius Dei, ex Deo simpliciter dependentem. actum dico a Deo per actum in mente, vel in anima simpliciter, vt instrumentis ab omni proprio motu vacantibus & ita vera præfagia dare. Et si quis motus ex corpore, vel anima, vel qualitas talis præcedat, vel inferatur confundi uisa, nec uera vaticinia fore, nec legumiam ibi esse diuinam afflationem, ubi aliquid miscetur humanum. Iamb. de myst. c. 1884.

Vaticinatio causa sola est ipsa diuinitas, cum descendunt in nos a diis lumina, & spiritus tradantur ab eis, & adest nobis dominatio, & potestas illinc absoluta comprehendens omnia, quæ sunt in nobis, quæ cedunt tota numini. Iamb. de myst. c. 1884.

Vaticinia tribus fiebant modis, ut ait Porphyrius, unum Colophonium, vbi aqua bibita vaticinium veniebat; alterum Delphicum vbi sedens ad os antri vaticinabatur; tertium Branchidicum; ubi haurientes vaporem ex aqua prophetabant. Iamblic. de myst. chart. 1885.

Vaticinantes per Colophonium, idest aqua bibita, duobus modis ad Deum præparantur, vno per purgatoriam aquam a Deo factam talem, quæ purificat spiritum, altero per sobrietatem, solitudinem, separationem mentis a corpore, intentionemque ad Deum. Iamb. de myst. c. 1885.

Vaticinabatur Sibylla in Delphis duobus modis suscipiens Deum, vel per spiritum quendam tenuem, igneamque, qui erumpebat alicubi ex ore antri cuiusdam; vel sedens in adito super sedem æneam, habentem tres, aut quatuor pedes, & Deo dicatam, & vtrouique se exponebat spiritui diuino; vnde ratio diuini ignis illustrabatur. Itaque aliquando ignis plurimus simul totus ex antra euolans vndique circumfunditur ei, repletque splendore diuino. Aliquando dum inhaeret sedi sacrata Deo, per quam accommodatur Deo, coaptatur stabili vaticinio Dei, vtrouique per hæc Sibylla fit tota Dei, vnde subito Deus adest, sed interim separatus existens alter præter ignem, & spiritum, sedemque propriam, & omnem eius loci apparatus, vel artificiosum, vel naturalem. Iamb. de myst. c. 1885.

Vaticinabatur hoc modo; quæ femina in Bracis fatidica, vel sedet in axe, uel manu tæet uirgam ab aliquo Deo datam, uel pedes, uel limbum tingit in aquam, uel ex aqua quadam uaporem haurit, & his modis impletur splendore diuino, Deumque nacta vaticinatur: nam & his omnibus fit accommodata Deo, quem accipit extrinsecus. Iamb. de myst. c. 1886.

Vaticinium uirtus quæ inspirat, est absoluta a locis & temporibus, alioqui non posset omnia simul loca, & tempora exprimeret. Iamblichus de mysteriis, chart. 1886.

Vaticinii origo est uis diuina, ubique tota, & semper tota; ea uis non est a corpore, nec ab animo corpori addicto,

addicto, sed absoluto, idest Angelis, Deoque, qui sunt vbi que, vel saltem vis ipsa est vbi que est aliquis angelorum, qui sunt vbi que; ipsaque ab omnibus separata corporeis, præsens omnibus, non comprehensa loco, vel corpore, vel anima, quæ in aliqua specie particularium sit addicta, sed hæc ipsa fatidica Deorum potestas, & separata est ab omnibus, & ideo tota simul vbi que adest, subito participare potentibus, illustrans forinsecus, & omnia replens, perque omnia elementa discurrrens, nec relinquens animal aliquod vel naturam, cui pro capacitate sua non imprimat aliquid ex se conferens ad præfagium: ipsa uero præterea implere se omnibus æque potest, quod ab omnibus pariter est absoluta. Iamblic. de myst. char. 1886.

Vaticinia qui per characteres se attribuendo spiritus redere profitentur, falluntur: quia cum sanctimoniam ueram negligant, veniunt sub malorum demonum potestatem, qui mentiuntur, & fallunt. Iamblichus de mysterijs, char. 1886.

Vaticinia dii hominibus non præstant obsequio suo, sed excessu potestatis, & bonitatis. Iamb. de myst. c. 1887.

Vaticinium uerum non est naturæ passibilis, & aliquo corpore, loco, tempore clausæ, sed ab his omnibus absolutæ, vt queat quocunque in loco vel tempore facta pariter simpliciterque prospicere. Iamblichus de mysterijs, chart. 1889.

Vaticinium esse ait Porphyrius quandam animæ passionem, Iamblichus uero negat dicens passionem esse supra naturam instabilem, inordinatam, & perturbatam, vaticinium uero debere esse causam stabilem & ordinatam, ideoque non posse passione uersari. Iamblichus de mysterijs, char. 1889.

Vaticinationem habere aliquid commune (vt ait Porphyrius) cum melancholicis, ebriis, rabieque plenis negat Iamblichus: nam facta diuinitus est salus animæ contingens ex pietudine potestatis. Iamblichus de mysterijs, char. 1889.

Vaticinio, quod est supra naturam, nulla data sunt præparamenta, ac semina; & quod præfagium a nostra natura peragitur, est admodum obicuum, at vaticinium diuinum amplissimum est. Iamblichus de mysterijs, chart. 1890.

Vaticinales non scientia præditi sunt, sed opinione feruntur, at vates scientia potiuntur, & potiorum humana scientia habent. Procl. in Alcib. 1. char. 1925.

Vaticinantur apud Assyrios in pelui aquaplena, appareret enim & spirare propter sonitum ab aliis aquis non differt, sed uirtute carminibus infusa ualde præcellit, & ita facta est aptior ad suscipiendum spiritum fatidicum. Mich. Psel. de dæmo. char. 1944.

Vaticinium eorum, quibus homines student, optimum est. Synesius de somniis, char. 1969.

Vaticinium est maximum bonorum, nam ipsa notitia, & cognitionis facultate tum Deus homini, tum homo beatiæ præstat. Syn. de somn. char. 1968.

Vaticinium recipere tutum est, nam & ipsius totum, per ea, quæ intus sunt, est comprobatum. Synesius de somniis, char. 1969.

Vaticinium somniorum ideo non est respiciendum, quia obscurum est, siquidem cum reliquis oraculis obscuritatem habet. Syn. de somn. char. 1969.

Vaticinium comparamus dantes nos somno lætis manibus, & diuinis laudibus celebratis, & si sic paratus fueris, dicitur procul esse è uestigio Deus. Synesius de somniis, char. 1973.

Vaticinium è somnio quod popularis fit, est humanissimum, quod simplex & per se paratissimum, est admodum philosophicum; quod non uolentium pium, quod adest vbi que, quod non cogimur adhibere aquam, aut petram, aut hiatus terræ, diuinissimum merito iudicatur. Syn. de somn. chart. 1973.

Vaticinium somnij uitæ negotia non distrahit, nec tempus nos vllum conterere facit, nec ob id in aliquo laboramus, vnusquisque est sibi instrumentum, vt neq; uolentibus oraculum istud dimittere liceat, cum manentibus, permanet cum peregrinantibus commigrat, commilitat, simulque ciuilia tractat, corrumpitur, & commercatur, nec inuidæ ciuitatis leges vetant, nec uerare possunt, si uelint, non enim habent quo vaticinantem hunc reprobent, nisi somnum è mundo expellant. Synesius de somn. char. 1974.

Vaticinium ad cognitionem pertinet, mysterium ad affectum, poesis ad auditum, amatorius gradus per visum. Mar. Fic. in Plat. Phæ. cap. 4. ch. 1365.

Vaticinium quadruplex, diuinum, dæmoniacum, lunare, naturale. Mar. Fic. in Plat. phæd. ch. 1392.

Vaticinio confert lienis spongiosa natura lugens sanguinem crassum, purgat iecur. Marsil. Fic. in Plat. Timæ. cap. 69. char. 1478.

Vaticinia discernere quid significant, non est arrepticij, sed prudentis, & sapientis officium. Marsil. Fic. in Plat. Tim. cap. 68. char. 1478.

Vaticinij Deus solus auctor est cessante solita rationis nostræ discursione, quæ alioquin diuinam in nobis confundit expressionem; in iecore diuinitus exprimitur imagines, hinc resiliens in animum opportune uacantem. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 68. ch. 1478.

Vbi cum locum significat, non est ponendum in nouo prædicamento, & si relationem significat, in relatione ponendum. Plot. En. 6. l. 1. cap. 4. ch. 580.

Vestigal nullum quisquam persoluat, neque de rebus, quæ exportantur, nec de illis, quæ importantur. Plat. de leg. dial. 8. char. 896.

Uehere fruges liceat vniciuque per quemuis locum, vbi nullum damnum alicui infert, vel triplum ipse lucrum facit eius damni, quod uicino infert. Plat. de legib. dialog. 8. char. 806.

Uegetalis natura humana ad humanam, rationalemque duntaxat speciem, figuramque tendit, nec ex morum mutationibus permutatur figura in terris seruitura, animæ rationali per naturam propriam, solaque est, quæ temperata, & erecta linguam, manumque habet rationis interpretem, & ministram. Ad alienam in terris figuram inclinatio nulla imaginationi, vel naturæ succurrit, alioquin sibi frustra uiueret rationalis anima, nec officij, nec potentia locum haberet. Marsil. Fic. in Plat. Tim. cap. 25. char. 1471.

Uegetalis, & genialis natura animæ in complexionem humorum imprimat quoddam uitale uestigium, ex quo corpus vitaliter euadit affectum, in quo sic affecto sunt passiones animalis corporeæ, & perturbationum principia; in toto quidem uoluptas corporalis, & dolor, in iecore potissimum concupiscendi principij, in præcordijs irascendi principium, ibi uiget nutritio, & generatio, hic uigor igneus. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 4. cap. 28. char. 1745.

Uegetalis vis toti corpori præsens imprimat corpori toti uestigium. Itaque dolere, & oblectari toti contingit, & principium appetendæ sanitatis uersatur in toto. Plot. En. 4. l. 4. cap. 28. char. 420.

Uehementia, ac furor haud uitiosi duntaxat amoris, uerum, cuiuscunque amoris intensi atque efficacis, uel honestus, uel turpis is esse dicatur, proprietatem quædam existit. Leo Heb. de am. dial. 1. ch. 47.

Uelle & posse apud superiores idem est. Mar. Fic. in episto. libr. 3. chart. 732.

Uelocitate inæquali quæ mouentur, quod uelocius est, in æquali tempore per maius spacium mouetur. Proc. elem. Physic. prop. 8. ch. 57. ter.

Uelocitatis inæqualis quæ sunt, si moueantur, quædam tempora sumantur, maius tardioris, minus uelocioris, in quibus quod uelocius est, maius spacium mouebitur,

uebitur, tardius autem spacium minus. Proc. elem. physica prop. 7. char. 57. pag. 2.
 Velocitate inæquali quæ mouentur, velocius in minori tempore transit spacium æquale. Proclus elem. physic. proposit. 1. 1. char. 58.
 Velociore dato in sèqualtera ratione ad tardius, demòstrare quod lineæ indiuisibiles non sunt. Procl. elem. physic. proposit. 1. 4. char. 59.
 Velocia dicuntur rationem mutuum eandem habere, quam habent spacia, per quæ mota mouentur. Procl. elem. physic. definit. char. 63.
 Velocitate inæquali quæ mouentur potentia, inæqualiter respondent motuum temporibus. Procl. elem. physic. proposit. 9. char. 65.
 Venationem violentam decernimus latrocinium, plagiarum, tyrannidem, & omnem bellicam violentiam. Plato in sophista. chart. 1. 1.
 Venationis pedestris duæ sunt partes, altera animalium mansuetorum, altera agrestium; Plat. in soph. ch. 1. 40.
 Venatoria ars nulla se extendit amplius, nisi vt venetur, & capiat. Plato in Euthydem. char. 422.
 Venatio omnis & quæ cum canibus fit, non minus studiosè ab adolescentibus fieri debet propter vtilitatem, quam asserti in cognoscendo suam regionem. Plato de legibus dialog. 6. char. 856.
 Venatio pedestris sola laudanda est nostris athletis. At quæ nocte fit, non est laude digna, nec quæ laborum remissiones habet, quæ reibus, & laqueis, sed quæ canibus & equis & corporis nostri viribus peragitur probanda est. Omnia enim illa superant cursibus & plagis & iaculationibus, sua manu venantes, qui diuinæ virtutis studio tenentur. Plat. de leg. dialog. 7. ch. 885.
 Venationem legislator & laudare, & vituperare debet, ad iuuenù labores & studia respectu habito: eamque, quæ animos iuuenum meliores reddit, laudet; quæ contra, vituperet. Plato de legib. dialog. 7. chart. 885.
 Venatio multiplex est, nam & aquatiliam, & volatiliam, & bestiarum, & hominum, & furta & rapinæ, latrocinium, & exercituum venationes sunt. Plato de legibus dialogo 7. char. 885.
 Venatorem equis & canibus & corporis viribus nemo vbiunque voluarit, venari prohibeat: nocturnum vero venatorem canibus, & retibus confidentem nemo vsquam venari sinat: aucupem in agris, & montibus nemo prohibeat: in cultis & locis sacris prohibeat quisquis in eum inciderit. Plato de leg. dial. 7. ch. 885.
 Venæ diuisæ circum caput inter se contrario modo plicatæ sunt, partim ex dextris in sinistra, partim ex sinistris in dextra, vt simul vinculum capiti ad corpus cū cute essent. Plat. in Tim. chart. 756.
 Venarum principium cor est adhuc angustissimarum, quæ in iecore dilatantur. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum. cap. 66. char. 1477.
 Venæ & arteriæ cunctæ contextæ sunt inuicem, quasi rotundum rete, vel trica. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum. cap. 80. char. 1479.
 Venæ a capite a dextra parte in sinistram corporis partem rendunt, & quæ in sinistra in dexteram corporis partem transeunt, vt capitis ad vniuersum arctior sit connexio, & vis sentiendi vigens in capite ex vtraque capitis parte ad corpus totum facile se diffundit, at nerui non simili complicatione descendunt. Marsilius Fic. in Plat. Tim. cap. 79. char. 1479.
 Venarum nomine vsi sunt antiqui pro venis, & arteriis. Iacob. Carpent. in Alcibi. cap. 14. char. 388.
 Venditor alicuius rei, & qui alienus nomine vendit, eodem modo fit reus. Plato de legib. dialog. 1. 2. ch. 933.
 Venditæ alicuius rei qui precium acceperit non infra quinquaginta drachmas, is in ciuitate ad dies decem necessario expectet: qui vero emit domum, vbi diuertit, ille sciat, & hoc propter querelas, quæ circa talia

fieri solent, & propter restitutionem secundum leges. Plato de legibus dialog. 1. 1. char. 933.
 Venditionis restitutio secundum leges sic fiat. Si quis seruum vendiderit tabe laborantem, aut calculo, aut vrinæ stillicidio, aut morbo, quem sacrum appellant, aut alio aliquo multis ignoto, longo & ægre curabili, corporis, aut mentis morbo, si medico, aut gymnastæ vendiderit, his restitutionem consequi non detur, neque si quis veritate prædicta alicui vendiderit. Si vero artifex quispiam talium quid inscio alicui vendiderit, qui emit, intra semestre tempus reducat ac restituat, excepto sacro morbo, cuius intra annum restitutionem facere liceat. Iudicium vero fiat inter medicos quosdam, quos in communi propositos delegerint. Qui cōdemnatus fuerit, duplum precii eius quo vendidit, persoluat. Si vero inscius inscio vendiderit, restitutio quidem fiat, sed cōdemnatus simplex precium persoluat. Quod si homicidam vendiderit quis sciens non contingat in tali venditione restitutio. Si vero inscio vendiderit, restitutio non fiet, quum emptor percipiet, sitque iudicium coram quinque legum custodibus iunioribus. Et si ille nouisse cognitus fuerit, tum ædes emptoris purget, iuxta legem interpretatum, & precii triplū emptori reddat. Plat. de leg. dial. 1. 1. c. 933.
 Vendens in foro quodcumque, nunquam duo precia eorum dicat, sed simplici prolato, si non hoc tulerit, re- & rursum quod suum est, auferat, & hac die nec maioris, nec minoris æstimabit. Laus & iniurandum ab eo quod venditur, absit. Si vero quis his non parerit, quisquis e ciuibus non pauciores quam triginta annos natus interuenierit, iurantem castiget & impune uerberet. Si vero neglexerit & non paruerit, legum prodictionis reus sit, & uituperetur. Qui uero adulteratum quid uendit & præsentibus legibus obedire non potest, qui accesserit, & cognoscentibus, & redarguere poterit, contra magistratibus redarguat, & seruus; & inquilinus, id, quod adulteratum comperit, auferat. Cuius non redarguens uelut Deos eo priuans, malus dicatur. Si uero redarguit, Deis forum tenentibus deducet, ille uero tale quid uendere compertus, ad hoc, quod adulterato priuatus est, quanto precio existima uit id, quod uenum proposuit pro singulis drachmis singulis plagis cædatur a precone denunciante in foro, quæ de causa uerberari debet. Hæc cognoscant ædiles, & legum custodes ex peritis harum rerum; & quæ facere & non facere uenditatem oporteat præscribant, & ante ædilis sedem in columna ponant, ut leges fori sint manifestæ & si quid desit, in toto consilio cum legum custodibus suppleant. Plat. de leg. dial. 1. 1. ch. 934.
 Venditionis lex sit, ut prima mensis die eorum, quæ uendi debent, duodecimam partem, & primam tritici ponant. Externi uero in omnem mensē emanant frumentum, & quæ eius generis sunt, in primo foro exposita. Duodecima uero mensis die liquidorum ab aliis uenditio, ab aliis emptio fiat, quæ ad totum mensē sufficiat. Tertia & uigesima die animalium uenditio fiat, uasorum, & instrumentorum, & rerum quas agricolæ uendunt. In cauponis autem triticum, aut ordeum in polentam comminutum, aut aliud omne alimentum ipsis & ipsorum seruis, neque quis uendat, neque quisquam a tali quicquam emat. In externorum foro externus uendat opificibus, & eorum seruis uini, & frumenti uenditionem permutans. Frustra item animalium concistorum disponant, & uendant coci externis, & opificibus & eorum seruis. Omnium materiam ad comburendum externus ubi uolet acuatim a procuratoribus in illis locis coemat & uendat. Ex aliis rebus utensilibus & instrumentis uendant, quibus singulis opus est ad publicum forum deportata in locis a legum custodibus & ædilibus deputatis. Plat. de legib. dialog. 8. char. 897.

Vene

Veneficia in humano genere, de quibus nunc traditur, duplicia sunt: aliud, quod corpore corpora secundum naturam deprauat, alterum, quod præstigiis quibusdam, & incantationibus, & deligationibus persuadet aliis, qui ipsi lædere audent, quod hoc possit, aliis, quod læduntur ab his præ omnibus, qui præstigias exercere possunt. Plato de legibus, dialogo uendicimo, chart. 941.
 Veneficiis qui vitur ad detrimentum non lethale, neque ipsius, neque hominum, sed pecorum, aut examinum, siue lethale, siue aliud detrimentum, si medicus fuerit, & ueneficii condemnatus, morte plectatur, si idiota, iudicium iudicet, quid persolvere debet. At si deligationibus, aut illecebris, aut quibusdam incantationibus, aut eiusmodi ueneficiorum usu ad lædendum paratus esse uideatur, si uates est, aut prodigiorum interpretes, occidatur: At si absque diuinationis peritia quis ueneficii condemnatus fuerit, idem etiam circa hunc fiat, nam & hoc iudicium faciat æstimationem quid ipsum pati, aut soluere oportet. Plat. de leg. dialogo uendicimo, chart. 945.
 Veneficium est ars quardam circa materiales dæmones & terrestres, simulachra dæmonum prouocans in aspectum, & alios uelut ab infernis excitat, alios ex alio deducit. Mich. Psel. de dæm. c. 194.
 Veneratio ad Deum geminis peruolatur alis, fide, & amore, quibus Deo coniungimur unione quadam intelligentiam superante. Mar. Fic. in Dion. Arcop. de diu. nominib. chart. 1042.
 Venerea rabies ad intemperantiam trahit, ideoque ad inconcinnitatem, quare ad deformitatem similiter uideatur allicere, amor autem ad pulchritudinem. Mar. Fic. in Plat. conuiuium. orat. 1. capit. 4. chart. 1323.
 Venerea voluptas est totius corporis delectatio, & manifestissima præ cæteris voluptatibus maxime concitat. Mar. Fic. in Plat. Phædro, capit. 27. chart. 1380.
 Venter noster cibus & potus quum in ipsum inciderint continere potest, spiritum & ignem, quum constitutio ne ipsius tenuiora sint, continere nequit. Plato in Timæum. char. 756.
 Ventrem si ab iccoris fomento destitui dubitas, trahe ad ventrem iccoris facultatem tum frictioibus, tum fomentis, per ea quæ iccori congruunt, per cicoream, endiuam, spodium, eupatorium, hepaticum, & hepata. Marsilius Ficinus de uita cœlestis comp. l. 3. capit. primo, chart. 532.
 Ventus est agitatio aeris circa terram. Spensip. de Plato. definit. char. 1962.
 Venti alii e telluris habitu constant, terrigenæque nuncupantur, alii excutiuntur e sinibus encolpiæ de recessu nominati, similes his sunt, qui de fluminibus, lacubus, & stagnis exeunt, qui ruptis nubibus per operta cœli manare solent, & in crassam nubium speciem conglobantur, uel cum imber effusus conciet stabra, quæ exhidrix Atticorum lingua uocantur, euros oriens, boreas septentrio, occidens zephiros, austros medius dies mittit. hos quatuor alii plures interfluunt. L. Apul. de mund. c. 233. ter.
 Ventus, qui aerem infrigidat, siccatur, & serenatur, sua natura est salubris, si eum cum temperamento receperis, & est principalis medicus contra pestis uenenum. Mar. Fic. in Epid. antid. cap. 5. c. 581.
 Ventos omnes philosophi siccis faciunt, genituram omnem humidam. Io. Pic. mirandulan. in Astrolog. l. 1. o. cap. 9. char. 694.
 Ventos esse placuit Anaximandro fluxum aeris de subtilissimis & humidissimis in eo partibus a Sole uel motis uel liquefactis conflatum. Aristoteles siccam euaporatione cæset esse. Stoici fluxum aeris simpliciter nuncupant diuersas nominationes diuersis e regionibus e quibus flare consuevit, sortitum. Metrodorus existimauit

fieri uentū ex aquosa uaporatione ob Solis aduersionem impetu diuorum spirituum. Io. Fran. Pic. mir. in ex. van. doct. gen. l. 1. cap. 12. c. 772.
 Venus & quædam dicitur propter originem, quia spuma dicitur dicitur. Plat. in Crat. c. 81.
 Veneres duæ sunt, altera antiquior & matre carens, cœlesti filia, quam etiam cœlestem cognominamus, altera iunior Iouis & Dionis filia, quam uulgarem uocamus. Quare amorem alteri cooperantem cœlestem, alterum uulgarem necesse appellare. Plato in Symposio. chart. 285.
 Venus non est sine amore, & si una esset, unus esset amor, cum uero duæ sint Veneres, duo quoque amores sunt. Plat. in Symp. c. 285.
 Venerem iniurandum solum non ualere aiunt, amatoribus enim solis si iniurandum transgressi fuerint, uenia datur, ut uulgo ait. Plat. in Symp. c. 286.
 Venerea qui peragere uult ita peragere debet, ut a nemine uideatur, uelut res visu turpissima. Plat. de pulchro. chart. 525.
 Venus rara debiliorem ipsam dominam facit. Plat. de leg. dialog. 8. ch. 893.
 Venere abstinerunt Icco Tarentinus propter Olympicum, & alia certamina per totum exercitationis uigorem, idem Crysson Astilus, & Diopompus. Plat. de leg. dial. 8. char. 893.
 Veneris stella sit Hesperus occidentalis scilicet sequens Solem in tantum ut a splendore ipsius non obscuretur aliquando Orientalis ubi Sol præcedit, & ad aurorā prius currit, & sit Lucifer, quia cum Sole currit. Tim. Loer. de ani. & mundi, & nat. c. 1040.
 Venerem cœlestem ut e Saturno, idest intellectu genitam dicam, necesse est esse animam diuinissimam, proximè ab ipso intellectu inuolabili inuolabilem natam, superneque permanentem, ut quæ ad hæc mundana descendere nec uult, nec ualet, quia ea natura prædita est, quæ ad inferiora non inclinatur, & necesse est esse substantiam separatam, & essentiam materiam non participem, & ideo sine matre dixerunt esse, idest sine materia, quæ potius est Deus, quam dæmon, ut quæ pura & sincera, & in seipsa consistens sit. Plotina. En. 3. l. 5. cap. 2. c. 293.
 Veneres in mundo diuersas esse putandum est, quasi demones una cum amore nascentes, ex uniuersa quadam Venere profluentes, quæ una cum amoribus propriis ab illa dependant, si quidem anima est mater amoris, Venus est anima, amor uero est actus animæ bonum desiderantis. Plot. En. 3. l. 5. cap. 4. c. 295.
 Venerem & Iunonem pro eodem accipiant antiqui sacerdotes, ac Theologi. Plot. En. 3. l. 5. cap. 8. c. 298.
 Venns anima est, Porus est omnium ratio, Iupiter est secundus intellectus. Plot. En. 3. l. 5. cap. 8. c. 298.
 Venus senibus fugienda, nam & inuenibus detrahit uitę plurimum, & non consulit natis, sed nascituris, & etiã herbas statim producto semine siccatur. Mar. Fic. de uita prod. l. 2. cap. 8. c. 516.
 Venus duplex est: una est intelligentia illa, quæ in mēte angelica posuimus: altera est uis generandi animæ mundi tributa. Vtraque sui similem comitem habet amorem, illa amoris ingenito ad intelligentiam Dei pulchritudinem rapitur, hæc amore suo ad procreandam eandem pulchritudinem in corporibus: illa diuinitatis fulgorem in se primum complectitur, deinde hunc in Venerem secundam traducit, hæc fulgoris illius scintillas in materiam mundi transfundit. Mar. Fic. in Plat. conuiuium or. 2. cap. 7. c. 1326.
 Veous duplex, cœlestis, & uulgaris. Cœlestis, quæ in mente est, coelo nata sine matre dicitur, quoniam mater apud phylicos materia est, mens autem illa a materiæ consortio aliena est. Secunda uenus, quæ in anima mundi ponitur, ex Ioue & Dione genita, ex Ioue, idest

ex

ex ea virtute, quæ cœlos mouet, & istam creauit potentiam, quæ inferiora hæc generat, & matrem illi tribuunt, quia materie mundi in fasa cum materia commercium habere putatur. Marsilius Ficinus in Plato. conuiuium orat. 2. cap. 7. char. 1326.

Veneres duæ in nobis sunt; hæc vires intelligendi, & procreandi, quas gemini comitantur amores. Cum primum humani corporis species nostris oculis offertur, mens nostra, quæ prima Venus est, veneratur, & diligit, & per hanc ad illum se penumero incitatur. Secunda Venus, id est vis generandi, & formam huic simili generare concupiscit. Marsil. Fic. in Plato. conuiuium orat. 2. cap. 7. char. 1323.

Venus est soror Iouis, quia vt ille cœli fortuna est, sed quoniam est inferior, & valde capax dicitur coniux quoque. Hæc Iuno est, & quasi Iupiter alter, vt Luna Sol alter, & per munus Iouiale susceptum dicitur Iuno, per propriam naturam Venus. Marsilius Ficinus in Plato. phædr. cap. 30. char. 1381.

Veneri Diapente vocis quintæ gratia inferuit. Marsil. Fic. in Plato. Timæum. cap. 32. char. 1459.

Veneri obedit humor mixtus ex aereo, & aqueo, & fecunditas materierum. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum. cap. 32. char. 1459.

Veneris, & Mercurij (ait Plato) potentiam contrariam esse Soli, quia opposito ad illum motu quandoque moventur progredientes, & vicissim regredientes. Sol oculta prodit, illi contra. præterea Solis potentia cum rebus incomparabilis est, ipsi comparabiles moderantur, comparabilemque efficiunt. Venus conciliationis & amicitie: Mercurius proportionis & commixtionis est author. Marsilius Ficinus in Platon. Timæum. cap. 19. char. 1468.

Venus, & Sol proximi nobis sunt, maiores enim videntur. Marsil. Fic. in Plot. En. 2. libr. 1. cap. 7. chart. 1602.

Veneri columbæ consecratæ. Leo Hebræus de Amore, dialogo. 2. char. 124.

Veneris natura propria generandi esse existimatur. Leo Heb. de amore, dialog. 2. char. 125.

Veneris, & Martis adulterij allegoria est, quod Venus, quæ significat humanam concupiscentiam, Vulcano ignis numini nupsit, qui est hominis calor naturalis concupiscentiæ tanquam vir vxori adhærens, Marti iuncta Venus, quia Venerea concupiscentia martialem amare solet ardorem. Sol vero humanæ rationis claritatem repræsentans eos apud Vulcanum grauissime accusat, & illi ostendit, quod propter immodicum luxum paulatim calor naturalis debilitatur. Vnde Vulcanus ambos retibus visionem oculorum fugientibus capit & colligat. nam calore naturali succumbente vires deficiunt, & ipsos Vulcanus dijs omnibus ostendit, nam calor naturalis sui defectum, & imbecillitatē omnibus corporis facultatibus communicat. Leo Hebr. de amore, dialog. 2. char. 127.

Venustas est maximum signum moderatæ & liquide speciæ, quam præ omnibus excellenter, & ex confesso amor habet. Plat. in Symposio. char. 292.

Veracitas est habitus in affirmando, & negando rectus, scientia veri. Speusip. in Plat. definitio. char. 1963.

Verberans æqualis æqualem, & liberis carentem ætate præminentem, & senis senem, & iuuenis iuuenem absque celo nudis manibus, qui quadragesimum annum egressus cum aliquo depugnare audeat, siue laceffens, siue vim propulans, is si agrestis, & illiberalis dicatur, & ferulis, & probrosam iudicium consequatur, quod decens est, habebit, & si talibus monitis obsequetur, obediens habeatur. Si vero non paret, neque præfationem curat, talem legem prompte suscipiet. Plato de legibus dialog. 9. char. 913.

Verberans se Seniore viginti, aut pluribus annis, primo qui accesserit, prohibeat, aut improbus secundum

legem sit. Si non æqualis, aut iunior depugnantibus sit. Si vero in verberati ætate sit, aut adhuc iunior, auxilium ipsi ferat velut fratri, vel patri, aut adhuc superiori. Et præterea verberum dica ipsi impingatur, qui seniore verberatus fuerit, & in vinculis detineatur infra annum, & si iudices longiore tempore condemnarint, ratum sit. At si externus se seniore viginti annis vulnerauit, duobus annis poenas det. Si inquilinus tribus annis vinculis detineatur. Qui assuerit, & non auxilium tulerit, si ex maximo centu est mulctetur mina. Si ex secundo quinquaginta drachmis; si ex tertio triginta; si ex quarto viginti. & iudices sint exercitus duces, ordinum præfecti, & tribuni, & equitum magistræ. Plato de legibus dialog. 9. char. 913.

Verberationis genus omne violentum est. Plato de legibus dialog. 9. char. 913.

Verberantes patrem, vel matrem vltima auersione opus est, quæ non mors, sed quæ afflictiones apud inferos narrantur, quæ cum verissimæ sint, in talibus animis auertendis nihil efficiunt, alioqui nunquam patrem, aut matrem verberarent. Horum poenas, itaque hic dum viuunt, nihilo minores esse oportet his, quæ apud inferos sunt, quoad fieri potest. Plato de legibus dialogo nono. chart. 914.

Verberans patrem, aut matrem, aut horum patres, aut matres non infania correptus, qui incidit auxilium præstet: si inquilinus aut externus est, qui opem fert, in primas sedes vocetur in certaminibus: si vero opem non tulerit, perpetuo a regione exulet. Qui vero inquilinus non est, & auxilium tulerit, laudem ferat; si non tulerit, vituperationem. Si seruus auxilium tulerit, liber fiat; si non tulerit, plagas centenas flagello accipiat, si in foro res facta fuerit, ab ædilibus: si extra forum, vrbis curatores puniant; si in agris, ex agrorum curatoribus princeps. At si indigens fuerit, qui accesserit, siue puer, siue vir, siue mulier, quiuis auxilium ferat impium illum cognominans. Qui non auxiliatur, Iouis congeneris, & paterni execrationi obnoxius fit. Si quis ob parentum verberationem condemnatus fuerit, exulet ex vrbe perpetuo in aliam regionem & templis arceatur. Si non sinit se prohiberi, agrorum curatores plagis puniant & omnino prout voluerint. Reuersus morte puniatur. Quicumque vero liber cum ipso cubum sumpserit aut volens tetigerit, is nec in vltimum templum veniat, nec in forum, nec in ciuitatem priusquam purgatus fuerit, ita vt cum scelerata fortuna communicationem se habuisse putet. Si non paruerit, maximarum culparum reus fit. Plato de legibus dialogo 9. chart. 914.

Verberans seruus liberum magistratibus nõ iubentibus, dominus ipsius a verberato ligatum acceptum ipsum non solu at, priusquam seruus verberato persuaferit se iam dignum esse, qui solutus viuat. Plato de legibus dialogo 9. chart. 914.

Verbum est declaratio, quæ de actionibus est. Plato philosoph. chart. 158.

Verba sunt rerum imitamenta. Plato in Atl. char. 765.

Verborum leuium, & uolatilium grauissimum est damnum. Plato de legibus dialog. 4. char. 833.

Verbum naturæ humidæ astans eam fouebat, ex humidæ naturæ uisceribus sincerus ac leuis ignis protinus euolans petit. Aer quoque, leuis spiritu patens mediam regionem inter ignem & aquam fortiebatur, terra uero & aqua sic inuicem commixtæ iacebant ut terræ facies aquis obruta nusquam pateret. hæc duo deinde commota sunt a spiritali uerbo, quod eis superferrebat, aures eorum circumsonans. Mercurius Trismeg. Pimand. cap. 1. chart. 1837.

Verbum est imago, & mens Dei. Mercur. Trismeg. Pimand. cap. 12. chart. 1883.

Verbum expressum appellatur causa causarum, quia

ab eo producentur entia. Aristoteles Theologiæ Aegyptiæ, libr. 10. cap. 17. char. 56.

Verbis extrema supremis esse prolixiora debent, nam oportet Theologicas institutiones explanationemque nominum diuinorum breuiore, quam Theologiam significatiuam sermone tractari. Nam quatenus ad subtiliora contendimus, eatenus sermones ipsis intelligibilium conspectibus contrahuntur. Vt nunc caliginem illam subeunt, quæ superat intellectum, non solum in sermonis breuitate, sed etiam in silentio, & intelligentiæ vacationem incidemus, sed in descendendo oratio pro quantitate descensus extenditur. & post omnem ascensum omnino motus obmutescet, & ineffabiliter coniungetur. Dion. Areop. de tri. c. 1021.

Verbum Dei superius est uniuerso mundo, antiquius omnibus creaturis. Philo Iud. in leg. alleg. lib. char. 61.

Verbum Dei æternum assumpsit corpus humanum non ex coelo (vt opinatus est Cœlestinus, & Valerianus) sed ex nobis, item totam naturam nostram non subtracta anima vel intellectu, vt Arrius, Apollinarisque suspicantur: denique naturam veram, non imaginariam, qualem Manichæi somniarunt. Tres enim hos errores ipsa Dionysij uerba proculdubio confutant. Marsil. Fic. in Diony. Areopag. de diu. nom. ch. 1042.

Verborum nimium curiosi homines res bonas nunquam assequi possunt, vel afferunt. Marsilius Ficinus in Plat. Euthydemum. char. 1301.

Venter inferior est adiunctus, ne alimenta superflua nobis assumpta in superioribus residerent, ingeniumque vel perderent, vel confunderent. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum. cap. 70. char. 1478.

Verba, lineamenta, figuræ, characteres, & descripta uerba, nec præter, nec supra naturam operari quicquam posse per se, quin & ea ipsa, quorum parens est natura efficere non possunt, nisi altioris ope uirtutis adiuta fuerit. Ioan. Pic. Miran. de prænot. lib. 7. cap. 6. ch. 654.

Verbum, quod à Platone traditur, non est creator, sed creatura. Gabr. Buratel. de ideis. libr. 1. char. 15.

Verborum Ciceronianorum religio mihi inter philosophandum uana superstitio uidetur. Iacob. Carpentar. defensio. chart. 194.

Verbum, de quo Plato ait, teste Amelio, & ante eum Heraclitus, est uerbum, per quod omnia sunt creata, & de quo scripsit in Euangelio suo D. Ioannes. August. Steuchi. de peren. philosoph. lib. 1. cap. 3. 1. char. 22. pag. 2.

Verecundia est formido in expectatione infamiæ. Speusippus de Plato. definitio. char. 1964.

Verecundia in anima in quadam turpitudinis opinione consistit, & est in anima continente. Plotin. Enne. 3. libr. 6. cap. 3. char. 306.

Veritas quot dicitur modis.

Veritatis iudicium tripliciter sumitur; communiter, proprie, magis proprie. Primo res quælibet, qua uisum ad quicquam deprehendendum, ut visio & cæteri sensus naturales. Secundo omnis res, quæ arte quicquam apprehendit, & metitur, sic regula omnis & amulsis, & perpêdula. Tertio res omnis, cuius opem in rei latentis cognitionem deuenimus. Quare quæ rationalia sunt, iudiciorum nomen obtinere, quod & tribus ipsum modis accipi consueuit, a quo, per quod, & secundum quod; a quo homo est, per quod sensus siue mens; secundum quod phantasia vel imaginatio. Ioan. Franciscus Picus Mirandulanus in examen uan. doct. gentium. lib. 2. cap. 1. char. 818.

Veritatem & uerum nostri trifariam acceperunt, & definiuerunt. Primo id, in quo uerum fundatur, & ita dixit Augustinus, uerum est id, quod est. Secundo id, quod proprie ipsam ueritatem perficit, quo pacto dicitur ueritas conformitas rei & intellectus. Tertio

ueri effectus uerum appellari solet, ut Hilarius ueritatis censuit ipsum esse manifestari, & Augustinus id, quod est, ostendi ueritate. Ioannes Franciscus Picus Miran. in exam. uan. doct. gent. lib. 2. cap. 2. char. 822.

Veritas quid est, ut scilicet, & defendenda est.

Veritati qui progrediuntur, serius quam conueniebat damnandi sunt. Plato in Cratylo. char. 94.

Veritatem assequi ex falsa opinione fere nunquam potest. Plato in dialogo de regno. char. 174.

Veritati in contentionibus auxiliari oportet. Plato in Phil. char. 218.

Veritas cui non miscetur, id recte fieri nequit. Plato in Phil. chart. 240.

Veritatem solam Socrates dicit. Plato in Ion. chart. 539.

Veritas multi facienda est. Plat. de repub. dial. 3. ch. 586.

Veritati succensere nephas est. Plat. de rep. dial. 5. c. 630.

Veritas concinnitas cognata est. Pla. de rep. dial. 6. c. 633.

Veritas maxime familiaris est sapientiæ. Plato de repub. dialog. 6. char. 633.

Veritas & cognitio pulchra sunt, sed ipsum bonum pulchrius est, nam ut solis speciem referre putare lumen, & uisum possumus, Solem uero non, sic & boni speciem referre scientiam & ueritatem recte dicitur, bonum uero putare alterutrum horum non recte. Plato de repub. dialog. 6. char. 643.

Veritati nemo uir præferendus est. Plato de republica dialog. 10. char. 69.

Veritas ita se habet ad id, quod creditur, ut essentia ad id, quod fit. Plato in Timæo. char. 734.

Veritas omnium bonorum & diis & hominibus dux est, cuius, qui beatus & foelix esse uolet, statim ab initio particeps esse debet, ut quam plurimo tempore in ueritate uitam degat, & hic fidus est. Plato de legibus dialog. 5. chart. 839.

Veritas rei est ipsa res. Aristoteles Theologiæ Aegyptiæ libr. 8. cap. 6. char. 39. pag. 2.

Veritas Christianorum est sola, uera, & unica, & simplex diuinorum cognitio. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. char. 1107.

Veritas est ens ipsum, a ueritate casus est ab ipso ente ruina, ideo ab ente Deus cadere nequit. Dionysius Areopagita de diuinis nominibus. char. 1109.

Veritate nihil uerius inueniri potest. Plotinus Enne. 5. libr. 5. cap. 2. chart. 522.

Veritatis conscius coarguit, ignarus coarguitur. Maximus Tyrius sermo. 2. char. 14.

Veritatis indagationem oportet philosophum nunquam omittere, sed eam nutrire semper & augere, & humanas actiones tanquã inferiora quædam nonnunquam attingere. Alcibiades. cap. 2. char. 1946.

Veritatis qui audis est, ad diuinorum cõtemplationem mentem conuertit, & uoluptates corporis paruipendit. Alcibiades. cap. 1. char. 1946.

Veritatem cõtemplatio rerum uilium existimatio aduersa est. Alcibiades. cap. 1. char. 1946.

Veritatem simplicissimam ut consequamur, iubet Pythagoras & Plato fugere. Nos enim multifariam distrahit, & interioris populi multo magis quam exterioris. Primo ergo fugito uariam affectuum multitudinem. Secundo sensuum. Tertio imaginationum. Quarto opinionum inde pendentium. Proclus in Alcibiade prim. chart. 1922.

Veritatis indagatio proprium munus est philosophi. Bessar. Card. in calum. Plat. libr. 1. cap. 4. char. 7. terg.

Veritatis defensione nihil honestius. Bessar. Cardinal. in calum. Plat. lib. 4. cap. 1. char. 58.

Veritas est non solum alia quam mens, sed superius; nam mens eget ueritate, ueritas non indiget mente, & latius se fundit ueritatis quam mentis imperium; & si

& si quod superius est, non caret bonis interioribus, non deest mentis perspicacia veritati. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 1. cap. 6. char. 90.
 Veritas ipsa nec incipere nec finire potest. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 2. cap. 5. ch. 97.
 Veritas est humanæ mentis eîca. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 2. char. 185.
 Veritas non est corporea, alioqui rebus incorporeis non ineffect. Mar. Fic. in Plat. Theolog. libr. octavo, cap. secundo, chart. 185.
 Veritatis indagatio non corpori sed animo prodest. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 2. c. 185.
 Veritatem, quid sit ratio sola iudicat, non sensus. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 2. c. 186.
 Veritate nil optabilius est menti. Mar. Fic. in Plat. Theol. libr. 8. capit. 2. chart. 186.
 Veritas est rerum cum mentibus adæquatio. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 4. c. 192.
 Veritas est naturæ cuiusque pura integritas, & integra puritas. Mar. Fic. in Plat. Theolog. libr. 11. cap. 6. char. 261.
 Veritas rerum mentem nostrâ familiariter habitat. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 11. cap. 8. c. 264.
 Veritas, & bonitas idem sunt. Mar. Fic. in epistol. libr. 2. char. 692.
 Veritatis lumen ad mentem est, quod solis lumen ad visum. mens, & veritas aliud sunt, alioqui mens omnis esset veridica. Mar. Fic. in epist. l. 2. c. 612.
 Veritas nunquam clarius intelligitur, quam cum recte quo pacto super intelligentiam sit, intelligitur. Mar. Fic. in epist. l. 2. c. 703.
 Veritas absoluta est lux Dei in se ipsa, rerum veritas est Dei splendor in ipsis. Mar. Fic. in epist. l. 3. c. 735.
 Veritate nihil latius, clariusque patere potest. Mar. Fic. in epist. l. 5. char. 776.
 Veritas est lumen intimum, lumen veritas se ad extima fundens. Mar. Fic. de lum. cap. 5. c. 977.
 Veritas solum est bonum, & ipsa fanis aumbus nil dulcius est, & ipsa nec apud deos, nec apud homines venerabilius quicquam unquam aut fuit, aut erit. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. cap. 14. c. 1221.
 Veritas ipsa æterna est, & immobilis, at corporalia omnia permutantur, in illis ergo non est veritas. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. cap. 19. c. 1225.
 Veritatem assequi qui cupiunt, in primis puritatem animi sese comparent ad diuini splendoris influxum, quod ducente recto calle, certisque vestigiis veritatem rerum inuestigabunt, & singulares latebras rerum discutient, cum scilicet non sensuum opinionibus, sed rationis ac mensis examē per unū, ac multa diuidēdo, & vniēdo procedēt. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. c. 26. c. 233.
 Veritas est cuiusque mera, & integra natura. Mar. Fic. in Plat. phil. l. 1. cap. 35. c. 1249.
 Veritas est boni lumen, in mente ita menti cognatum, vt solis lumen stellis, luna superioribus, animæ vero rationali ita congruum, vt lumen Solis Lunæ. Mar. Fic. in Plat. phil. cap. 63. c. 1269.
 Veritas vna est nobis a Deo tributa, quæ in variis affectibus variarum virtutum cognomen sortitur, alæ morales, intellectuales alæ, intellectuales moralibus præstantiores sunt, videlicet sapientia, scientia, prudentia. Morales, iustitia, fortitudo, temperantia. Morales propter operationes earum, ciuiliaque officia nobis notiores sunt. Intellectuæ propter reconditam ueritatē occultiores. Mar. Fic. in Plat. conuiuium orat. 6. cap. 18. char. 1354.
 Veritas est lumen ex ipso bono per intellectus & intelligibilia diffusum. Mar. Fic. in Plat. phædro, cap. vigesimoprimum, chart. 1377.
 Veritatis cribrū est disputatio. Io. Franc. Pic. mir. in epist. libr. 3. char. 1325.

Veritas est filia temporis, quod notat mendacium diu celari non posse. Franc. Patric. de regn. libr. quarto, cap. 1. ch. 145. terg.
 Veritatis oratio simplex esse debet. Iac. Carp. in Alc. in 1. digr. de anal. meth. c. 141.
 Veritas est nomen patris, nomen coæternæ prolis, est ens substantia, mens, inter quæ est amor vtriusque processus ab vtroque, appellatus anima, potentia, quæ tria ineffabilia principia a Platonice dicuntur, bonum, mens, anima, dicuntur vnitas ens, potentia, dicuntur tres operatores, tria numina, tria principia. Aug. Steuc. de per. phy. l. 3. cap. 10. c. 15.
 Veritas vna, vt vnus creator est. Aug. Steuc. de per. phi. l. 6. cap. 15. c. 116. pag. 2.
 Veritas filia temporis. Marc. Ant. Nat. de pulchro, libr. 5. char. 103. pag. 2.
 Veritas est animi cibus ratione percepta, ad quam inuestigandam oculi, ad addiscendam aures maxime conferunt. Steph. co. de asc. men. in Deum. lib. quinto, capit. 12. chart. 110.

Veritas in quo consistit, & vnde dicitur.

Veritas *αληθεια* contractum nomen est, diuina enim rerum latio comprehendi in hoc nomine videtur, velut *θεια* fit *αληθεια* id est diuina vagatio. Plat. Cratyl. chart. 88.
 Veritas tantum spectanda est, non qui illam dicit. Plat. in phæd. char. 329.
 Veritatem circa stellas per diuinum vaticinium sciri posse affirmo, nec indigere artificiosis prædictionibus, vel regulis, & diuinum vaticinium posse nos docere naturam, & effectum astrorum etiam sine arte. Lamb. de myst. char. 1905.
 Veritas penes Deos secundum essentiam, vna cum illis existit. Lamb. de myst. c. 1907.
 Veritatis ratio & oratio est simplex, nec fieri potest, vt dum varie quis de eadem opinatur, & dicit, non falsa etiam, & sibi inuicem repugnantia sentiat, sed Plato veram vbiq; rerum rationem, & genus modumque dicendi aptum sequutus, nihil sibi diuersum aut dissimile contingere passus est. Best. Card. in Calum. Plat. l. 1. cap. 4. ch. 7. terg.
 Veritas ibi maxime consistit vbi scientia, hæc in rationibus rerum vniuersalibus reuera versatur. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 9. cap. 2. c. 186.
 Veritatis iudicium non est in sensu constitutum, sed in ratione. Mar. Fic. in Plat. Theolog. libr. vndecimo. capit. 6. chart. 261.
 Veritas rerum a diuina intelligentia prouenit. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 18. cap. 1. c. 398.
 Veritas ad id, quod esse dicitur spectat, ideoque falsum ad non esse declinat, & ideo mendax quatenus in falsum habitur, eatenus in nihilum quoque prolabitur. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 2. c. 1400.
 Veritatis iudicem esse alii mentem putarunt, alii sensum alii cum mente numerum, alii mentem & sensum, & horum alii sensum prætulērunt, vt Aristoteles qui ait, nihil in intellectu esse, quod non fuerit in sensu. Alii sensui mentem prætulere, & fuere, qui affectibus de phantasia ortis tribuere multum, vt Carneades, & Clytomachus, & Stoici, quamquam inter eos magna sit pugna. Ioann. Fran. Pic. mir. in ex. uan. doct. gen. l. 1. cap. 5. c. 748.
 Veritatem in antro, Heracitus, in puteo Democritus inuenerunt, quasi ænigmate insinuatam uelent haberi posse, sed magno cum labore. Ioann. Franc. Pic. mirandulan. in exam. uan. doct. gent. lib. 2. cap. 11. char. 839.
 Veritas non apud multitudinē, sed apud paucos reperitur. Aug. Steuc. de per. phi. l. 1. cap. 3. c. 3. ter.

Veritas

Veritas, (vt Heraclitus ait,) in profundo demersa est, quam tempus elicit in lucem. Augustinus Steuch. de peren. phi. l. 4. c. 4. ch. 74. ter.
 Veritatem adeo latere voluit Deus, ut non, nisi post multas conflictationes, & argumentorum collationes, nec ab omnibus, sed a doctis, & non initio uitæ, sed nisi sero reperiatur. Marcus Antonius Natta de pulchro, l. 1. char. 2.
 Veritas rerum vbi exquiritur, non decet ad personam respicere. Mar. Ant. Nat. de pul. l. 3. ch. 57. ter.
 Veritatis iudicium natura dedit rationi, non sensibus. Mar. Ant. Nat. de pul. l. 8. ch. 108. ter.

Veritas, vt se habet ad falsum, & an sensibus cognoscatur.

Veritatis imperiti multas non sanas opiniones habent tum ad voluptatem, tum ad dolorem, & ad mediū horum, & ita afficiuntur vt cum ad dolorem feruntur, vere putent, & reuera doleant, & quum a dolore ad medium, vehementer opinentur se in perfectione, & voluptate versari, vt qui fuscum ad nigrum cōferunt, eo quod album non nouerunt, sic hi dolorem ad doloris summotionem conferentes, ob imperitiā voluptatis decipiuntur. Pla. de rep. dial. 9. c. 680.
 Veritate inuenta nil preciosius, & assuetudo mendacij est in causa multorum peccatorum. Philo Iudæus de iudice. char. 454.
 Veritas ex redargutione falsitatis relucet. Mar. Fic. in Pla. de virt. ch. 113.
 Veritas est adæquatio rei, ac mentis, & mentis veritas est eius adæquatio ad res, veritas rerum est rerum adæquatio menti, duæ sunt mentes, humana, & diuina, duæ res, opera diuinæ mentis, opera humanæ mentis, veritas humani operis est adæquatio eius ad hominis mentem, id est vt tale sit, vt respondeat ideæ artificij, veritas operis naturæ, quod est diuinæ mentis opus, adæquatio ad diuinam mentem, vt in ea puritate & integritate sit, qua ipsum fore idea sui in mente conatur. Veritas mentis humanæ adæquatio rebus, non operibus suis, sed diuinæ mentis operibus, vt ita de his sentiat, vt sunt in seipsis per scientiam, & vt sunt in mente diuina per sapientiam. Mentis autem diuinæ veritas est adæquatio rebus, non his, quæ in se sunt, sed his, quæ intra, id est seminibus rerum in sua essentia existentium, illis enim semper mens cohæret: Est autem lumen a bono per mentes, & species omnes, & res penetrans, quod omnis adæquationis causa est, & ideo veritatis omnis, quod est veritatis lumen. Mar. Fic. in Pla. Phil. l. 1. cap. 15. ch. 1221.
 Veritas nulli mendacij est confirmanda. Io. Franc. Pic. Mir. in Astr. l. 3. cap. 5. ch. 437.
 Veritatem per sensum haberi posse non negamus. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gen. l. 5. c. 2. c. 1077.
 Veritas sincera a sensibus spectanda non est, sensu tamen Aristotelica doctrina nititur. Ioann. Franc. Picus Mir. in ex. uan. doc. gen. l. 4. cap. 9. ch. 1053.

Veritas, vt homini propria.

Veritati, qui non placet, non potest vere placere. Mar. Fic. in epistol. l. 3. ch. 730.
 Veritatem obscurissimam esse tradunt homines, at ego hominum voluntatem obscuriorē esse arbitror. Mar. Fic. in epist. libr. 6. ch. 816.
 Veritatis minimam cognitionem intemperati homines fortiuunt, summam, & infinitam in seipso Deus amplectitur, magnam, & amplam vir temperans adipiscitur. Mar. Fic. in Pla. Alc. secundum. ch. 1135.
 Veritatem rerum a Deo dependentiū negat Plato pos-

se haberi, nisi veritas ipsa de eo habeatur. Mar. Fic. in epistolam secun. char. 1531.
 Veritatis experta scientia alienus est. Mar. Fic. in Plat. Theatetum. ch. 278.
 Veritatem defendere, & pro ipsa pugnare tanto magis debemus, quanto magis videtur habere plures oppugnatores. Io. Pic. Mir. in proce. in Astro. c. 414.
 Veritatis percipiendæ tanta hominibus est innata cupiditas, vt a primis vsque sæculis, qui præstare ingenio videbatur, is, & eius inueniendæ, & alijs patefaciendæ negotium libenter susceperit. Ioan. Fran. Pic. Mir. in exam. uan. doct. gen. proce. ch. 719.
 Veritatis est tanta vis, vt repugnantium assensum ad se cohibeat. Seb. Fox. in Pla. de rep. ch. 179.
 Veritas in nostra mente tantummodo, quasi forma insculpta est, cognitio vero, vt illius comprehensio vtrūque tendit in ipsum boni principium. Sebast. Foxi. in 6. Plato de repub. ch. 265.
 Veritatis vestigia per omnes gentes sparsa intuemur, quæ Moyses olim libris suis, quasi procul & remotissima specula inspiciendam ostendit, idem enim omnes gentes credidisse, quod nunc omnes credunt. Augustinus Steuchus de perenni philosophia, libro primo, capitulo primo. char. 1.
 Veritas non potest sic aboleri, quin mens humana illam nonnunquam profundat. Augustinus Steuc. de pere. philosoph. l. 7. cap. 22. ch. 160.
 Veritas magis fidem facit, si cum falsitate contendit. Mar. Ant. Nat. de pulch. l. 5. ch. 101.
 Vera dicens in dicendo excellens est. Pla. in Apolo. c. 11.
 Vera aliquem dicere, signum est odio haberi. Plato in Apologia. char. 14.
 Virtum meliorem a deteriore ledi non posse arbitratur Socrates, occidere, aut fugare, aut ignominia afficere posse. Plato in Apolog. ch. 17.
 Verum, & falsum in sermone, cogitatione, imaginatione, & in opinione esse. Pla. in Apol. ch. 159.
 Vera si dicimus dicimus ea, quæ sunt. Plato in Parmenide. chart. 213.
 Vere vel ne considerandum est, quod dicitur, non a quo dicitur. Plato in Parmenide. chart. 379.
 Vera dicere bonum est, a veritate aberrare malum. Plato de republica, dialogo tertio. chart. 53.
 Vera dicere inter prudentes, & amicos de maximis, & charissimis rebus tutum est, & audendum, at non credentem, & simul quærentem, quomodo verba faciat verendum est, & non tutum, vt ne ridiculus sis. Plato de republica dialogo quinto. chart. 617.
 Verum quod est, impium est prodere. Plato de republica dialogo. 10. ch. 697.
 Vera dicere vir probus nec cunctatur, nec veretur. Plato Dionysio epistola secunda. ch. 975.
 Verum cum ente, & falsum cum non ente conuertitur. Mar. Fic. in Pla. soph. c. 19. ch. 1287.
 Verax est, qui maxime velit, vt cuique possit, & sciat, vera loqui. Mar. Fic. in Pla. Hipp. mino. ch. 1303.
 Verum omne vnum, quia sibi constans, & consonans. Io. Pic. Mir. in responsione 1. ch. 261.
 Verum omne a Deo est, non vno modo, sed multis. Io. Fr. Pic. Mir. de prentione. l. 8. c. 5. c. 680.
 Verum in intellectibus esse voluerit Democritus, & Plato. Aenesidemus inter sensibilia, & apparentia excogitauit differentiam, vt hæc communiter omnibus apparent, & quæ particulariter alicui, hæc falsa, illa vera. Epicurus omnia sensibilia vera. Stoici aliqua sensibilia vera, aliqua intellectibilia vera, & alia fuit diffensio. Nam stoici verum circa significata ponebant, volentes tria hæc inuicem coniungi, quod significat, quod significatur, & quod occurrit. Primum esse vocē dicebāt. Secundū res ipsas per vocē declaratas. Tertium res extrinsecas in se, & sua natura constituta.

quorum trium primum, & tertium corpora decernebant, medium incorporeum, id est res significata, quæ vera esset, & falsa, & hoc non communiter omnino, sed alia deficiens, alia perfecta, quæ vocatur dignitas, siue pronuntiatum. Alij vt Epicurus, & Straton phisicus in voce solum verum collocabant. Aristoteles verum in intellectu, cuius signa sunt verba, vt verborum signa sint notæ extrinsecus positæ, & characteres. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium, libro secundo, cap. trigesimo sexto, chart. 906.

Verum nulli homini notum esse existimauit Colophonius Xenophanes, ideo indicatorum veritatis sublatum voluit. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium, libro secundo, capit. 3, chart. 825.

Verum non esse, sed omnia falsa esse putauit Xeniales, & quamlibet phantasiam, & quamlibet fallere opinionem, & ex eo, quod non est, omne quod est, fieri putauit, & in eo, quod non est, desinere, & corrumpi. Cuius opinionis causam retulit in sensum, quia sensus sunt fallaces omnium rerum. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in examen vanitatis doctrinæ gentium, libr. 2. cap. 4. c. 826.

Verum incorporeis solum est, in corporeis vero natura solum veri est imitatrix. Marcus Antonius Natta de pulchro, libr. 1. ch. 2.

Vera quæcumque alieni extra ecclesiam positi dixerunt, non modo reijcienda sunt, imo vt ab iniustus possessio, ribus rapienda, in nostrum usum vendicanda. Marc. Ant. Nat. de pulch. l. 1. ch. 144 ter.

Verum vero repugnare minime potest. Leo Hebræ. de Amo. dialo. 16. ch. 34.

Vestæ primo sacrificare oportet, qui omnium essentiam *εὐδαι* quasi *εὐδαι*, id est essentiam vocant, & qui secundum Heracliti opinionem omnia in motu esse existimant *εὐδαι* ab *εὐδαι*, id est impellere; nec casu, cum omnia in motu sint *εὐδαι*, & *εὐδαι* fluminum nomine appellauerunt Ream, & Saturnum. Pl. in Cr. c. 79.

Vestæ Dea significat essentiam formarum separatarum, diuinorumque stabile fundamentum, ideo Vestæ ante alios Deos antiqui sacrificabant. Marsilius Ficinus in Plato. Cratyl. ch. 1312.

Vestis proculdubio est anima terræ. Marsilius Ficinus in Plato. Phædro. cap. 11. ch. 1373.

Vestium figura, & specimen pro tempore mutata est. Io. Fran. Pic. Mir. in ep. l. 2. c. 1290.

Vestis pellicea Adamo diuino opere coaptata est. Ioan. Fran. Pic. Mirand. in ep. l. 2. c. 1290.

Vestis a vellere dicta ait Varro, alij a velando dictam volunt. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in epistolarum, libr. 2. c. 1291.

Vestium consuetudo probatur, vt quæ olim damnatæ fuerunt, progressu temporum laudarentur. Ioannes Fran. Pic. Mira. in epist. l. 2. c. 1291.

Vestis talaris femineæ, & mollis etiam apud mollissimos Persas habebatur, diuturna tamē obtinuit consuetudo, vt postea grauissimum, & virile haberetur, & pene religiosum. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in epistola. l. 2. c. 1219.

Vestes non modo, sed peregrina omnia libenter suscepit Italia. Io. Fran. Pic. Mir. in ep. l. 2. ch. 1293.

Vestis Sagi nomen ab Hispania venit. Io. Fran. Pic. Mirand. in epistolarum, l. 2. c. 1293.

Vestis vsus necessitate, vtilitate, honestate introductus est, abusus vanitate, dispudio, turpitudine culpandus est. Io. Fran. Pic. Mir. in ep. l. 2. c. 1293.

Vestis trifariam vituperari potest, si vana, non modo vestis, sed qui ea vitur, leuitatis nomine damnatur, frequentiores, & affectati lumbi, crebre fenestæ quasi vulnera vestium, intempestiua, & peregrina fimbriæ, &

earum dispendia condemnanda sane. Ioannes Franc. Pic. Mir. in ep. l. 2. c. 1293.

Vestium dispendia duplici modo contingere possunt, vel si plebem nobiliū sibi ornamenta quærit, vel si nobilibus luxui habenas permittant, caudatis admodum tunicis, vt scemine consueuerunt, hiantibus, m mictis, & pntulis, adeo vt mediocres inde vestes confici quærēt. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in epistolarum, libro 2. ch. 1294.

Vestigium rei potentiam, non rem significat. Chalcid. in Platonis Tim. ch. 70.

Vetustas, quæ prodidit, colenda sint. Aug. Steu. de pere. philo. l. 2. cap. 1. ch. 34. ter.

Via ad inferos non est vna, & simplex, non enim ducem opus haberet, & nec aberraret. Plato in Phædone. char. 58.

Via cum facilitate perficitur, cum sermonibus alius alium consolatur. Pla. in dia. 1. de legib. c. 786.

Viarum Dea erat Hecatem. Plato de legibus, dialogo, vndecimo. char. 932.

Via longissima est, quæ ad veritatem, & sapientiam nos perducit; grauibz terræ marisque laboribus plenas. Marsil. Ficin. de stud. san. tuend. l. 1. c. 5. c. 132.

Via ad bonum nulla breuior, nulla commodior, quam odisse malum. Mar. Fic. in ep. l. 6. c. 834.

Via duæ potissimum sunt ad bonum, inquisitio disputans, & oratio supplicans, illa ad cognoscendum bonum, hæc ad consequendum ducit. Marsil. Ficin. in Dionysij Areop. de diu. nom. ch. 1048.

Via ad inferos, vt ait Bion, facilis est, clausis enim oculis illuc peruenitur. Franciscus Patricius de regno, lib. 6. capitulo 6. char. 245. ter.

Vicinus cauere debet, vt nihil vicino contrarium faciat, & hoc tum in alijs, tum vniuersa agrorum cultura semper vehementer vereatur, & qui terminos agri vicini coluerit, damnum rependat, & pœna aliud dupli damni læso rependat. cognitores horum sint curatores agrorum. Pla. de leg. dia. 8. ch. 894.

Victores in Olympicis faciunt, vt felices videantur, qui admonet eos felices reddit. Pla. in Apolo. ch. 2.

Victoriam duo parant, confidentia aduersus hostes, timor amicorum, ne turpitudinem aliquam incurramus. Pla. de leg. dialog. 1. ch. 796.

Victoria est vis in certamine superans. Speusippus in Platonis definitionibz, ch. 1963.

Victoriæ summa confessio apud antiquos erat, vt victi herbam victori porrigerent. Franciscus Patricius de reg. lib. 1. cap. 13. ch. 41.

Videri nihil potest ab igne separatum, nec tangi absque aliquo solido. & solidum non est absque terra, ideo ex igne, & terra mundum Deus fecit. Plato in Timæum. ch. 736.

Videre reuera, & nosse est per visus cognitionisque vacationem videre, & nosse, quod visione, & notitia superius est, ex hoc qd nec vidimus, nec aliquid cognoscimus, & cum, qui essentia eminentior est, modo quodam super essentiam ex omnium ablatione laudare, vt statuarius statuam fabricat auferens omnia, quæ circumposita impediunt, & sola ablatione pulchritudinem ipsam in se pandens occultam. At in auferendo a postremis adoptare ascendimus, in positionibus a primis inchoantes, & per mediū, ad vltima descendentes adhibemus. Dio. Areo. de Tri. ch. 1020.

Videndi vis, & quod videtur, non sufficit, vt aliquid videatur, nam & si sit visus, & qui habent, hoc vti velint & adsit etiam color, nisi sit tertium ad hoc priuatum a natura destinatum, & visus nihil videbit, & colores videri non possunt, & hoc lumen est. Plato de republica, dialo. 6. ch. 643.

Videre est oculis vti. Io. En. l. 1. c. 3. c. 2.

Videntur minora, quæ procul a nobis sunt, quia quanta

sit magnitudo sentimus in quadam secundum quamlibet partem gradatim facta discursione, adesse prope oportet, vt quanta sit cognoscatur, nam secundum accidens videtur magnitudo, cum primo color cernatur. Cominus igitur quantum coloratum est, discernitur, eminens autem duntaxat coloratum esse, partes vero secundum quantitatem distributæ non exactam quantitatis notitiam afferunt, cum, & colores ipsi debiles veniant, quid mirum, si magnitudines, vt, & voces minores apparent, quatenus earum species exilis aduenit? Plotinus Ennead. secunda, libro octauo capitulo 1. chart. 189.

Videri minora, quæ procul distant propter minores visionis angulos falsum est. profecto, qui ait per minorem angulum obiectum videri, minus relinquit reliquum visum, siue angulum, aliquid extra videntem, videlicet, vel aliud quiddam visibile, vel saltem non nihil extrinsecus, velut aerem. Cum igitur nihil relinquit, ex eo quod mons sit ingens, sed vel adæquat, nihil enim aliud quicquam visum percipi potest. Quippe cum ipsius spatium accommodetur obiecto, vel etiam super excedat obiectum vtrinque visionis intuitum, vt si in coelum suspiciat. Si igitur omnis visus comprehendet totum, est autem in coelo magnitudo longissime amplior apparente, qua nam ratione quis causam assignabit, ob quam adeo minus appareat, per illos minores angulos, quos in causa esse, vt remotiora minora nobis videantur, affirmare consueuerunt? Plot. En. 2. libr. 8. cap. 2. ch. 190.

Videre duobus modis contingit secundum actum, vt accidit circa oculum. Sane aliud oculo spectaculum est, ipsius scilicet rei sentiendæ species, aliud est, per quod speciem illius videt, quod quidem ipsum quoque ei sensibile est, diuersum ab ipsa specie. Plotinus Enn. 5. libr. 9. cap. 7. ch. 526.

Videndi trina est ratio, lumen coloris intimi per oculos means, quæ principalis causa est, lumen extra positum consanguineum lumini nostro, quod simul operatur & adiuuat, lumen quoque quod ex corporibus visibilibus specierum fluit flamma, seu color. Chalcid. in Plato. Tim. ch. 53.

Videndi causam stoici in natiui spiritus intentione constitunt, cuius effigiem con similem volunt, hoc quippe progresso ex oculorum penetrati, quod appellatur pupula, & ab exordio tenui, quo magis porrigitur in soliditatem opinato exordio penes id, quod videtur locata fundi omnifariam, dilatarique visus illustratione. Et cum omnis natura modo mensuraque moueatur, spatij magnitudinisque commodum esse, ea que, quæ neque valde applicata visui, nec nimium distantia visibilia clare videri, & conum pro modo, & mensura intentionis augeri, & prout basis eius ad directam, vel inflexam erit, incidet que in contemplabile specie, ita apparebunt, q vident. Chal. in Pl. Tim. c. 5 r. pag. 2.

Videndi vis in radio est, in speculo refractus si angulus est acutus, imaginem vultuum nostrorum facit in speculo videri remeante ad vultum acie, & inde occulte præcipitate simulachrum in speculi sinum. Ex quo fit, vt vultus noster transisse ad speculum puteatur, quoque simulachrum e speculo resultans ex aduerso videtur consistere proinde ac si duæ cõtra stantes dexteras partes sinistris, sinistras dextras obuas habeant, sic aduersum nos imagines nostræ dextras, & sinistras partes cum immutatione demonstrant. Si angulus acutus ex aliqua conuersione, vel immutata qualitate positionis erit acutior, & procerior factus, longius euagatus, cuncta, quæ post tergum sunt nobis, in speculo videri facit. Quod si rectus, tunc ea, quæ ad directum rigorem supra nos erunt, videbuntur. Si hebes, & latior, quæ contra nos excelsiora sunt, apparebunt. At nullo angulo facto, nec fracto radio nulla

in speculis duntaxat miago proueniet, vt in globosis, & sphaeræ similibus vasis. Chal. in Pla. Tim. c. 52.

Videre in Deo nil aliud est, quam prouidere. Marti. Fic. in epist. libr. 6. ch. 818.

Videnda res non imprimis aeri formam aliquam, vel figuram, sed ab ea iam illuminata procedit ab eius specie lucidus quidam actus, & specialis non permixtus aeri, & ideo aerem non figurans, sed cum primum attingit lucidum in nobis spiritum, rursus euadit in speciem, speciei vnde venerat, congruentem. Marsilius Ficinus in Priscianum in Theophrastum, capitulo trigesimo. char. 1815.

Videndi facultas, obiectum, & medium in visu considerantur, vt in alijs sensibus, quæ videndi facultas in oculo residet, qui si accommodatus, & plane dispositus est, videndi vis in actum egreditur, modo dispositum sit medium, ac lumine actuatam, & obiectum potentia proportionatum, ne nimia sua claritate oculus offendatur, nec sua exilitate ipsum mouere possit. & quod extramittitur non est corpus vt falso putat Alexander, nam cito virtus visua dissolueretur, sed lux quædam, cum sensorium visus fulgore igneum sit licet natura aqueum sit sensorium. Gabriel Baratellus de visu. libr. 5. ch. 156. ter.

Vigilandum, & non dormiendum in meridie. Plato in Phædone. ch. 322.

Vigilat plurimo tempore, qui vitæ, & sapientiæ curam gerit. Pla. de leg. dial. 7. ch. 878.

Vigilia vera est a corpore, non vna cum corpore resurrectio. Plo. En. 3. l. 6. c. 6. ch. 310.

Vigiliæ maxime melancholiam augent, ideo succurrendum lactucis, quæ edant post cenam vna cum pane modico, pauco croco, vinum purum sorbeant post lactucam, nec ultra horam lucubrent. Marsil. Fic. in studioforum san. tuen. l. 1. c. 2. ch. 508.

Vincere se ipsum omnium victoriarum optima, & prima est, vinci vero omnium turpissimum, ac pessimum est. Pla. dial. 1. de leg. ch. 787.

Vincere est aduersarium superare. Speusippus in Plato. definition. char. 1964.

Vinci in amore turpissimum est. Ioannes Franciscus Picus Mirand. in epist. l. 2. ch. 312.

Vinculum maximum est cupiditas. Plat. in Cra. char. 80.

Vinculum pulcherrimum est, quod seipsum, & ea quæ connectit, quam maxime vnum facit. Plato in Timæo. chart. 735.

Vinum sanis iucundum, & dulce, ægrotis amarum est. Pla. in Theæt. ch. 111.

Vinum, & cum pueris, & sine pueris verum est. Plato in sympo. chart. 303.

Vinum nunquam redargui potest. Pl. in Gor. c. 472.

Vini potus voluptates, dolores, iras, & amores excitat, & vehementiores sensus, memorias, opiniones, & intelligentias penitus relinquit, & ad habitum inducit, in quo erat cum erat puer, & sui ipsius minime fuerit potens, & si senex non solum bis puer, sed etiam ebrius. Pla. de leg. dial. 1. ch. 795.

Vini potio statim virum seipso magis, quam prius placidum efficit, & quanto plus de ipso gustauerit, tanto ampliore bona spe impletur, & maiorem de se opinionem concipit, & tandem talis, velut qui sapiens sit, omni dicendi fiducia, & libertate plenus fit, ab omni item timore alienus est, vt quiduis intrepide dicat, & faciat. Plato de leg. dial. 1. ch. 797.

Vini potu animi affectus facile percipiuntur, vt facile postea possint curari. Plato de legibus, dialogo primo. charta 797.

Vinum pueri vsque ad decimum octauum annum non gustent, nam non oportet ignem ad ignem deriuare, tum ad corpus, tum ad animam priuquam ad labores progredi incipiant. Pla. de leg. dia. 2. ch. 805.

Vinum iuvenes gustent moderate ab anno decimo octavo ad trigessimum, sed ab ebrietate, & multi vini potu penitus abstineant. Plato de legibus, dialogo secundo, chart. 805.

Vinum, qui quadragesimum adit annum in conuiuijs laute exceptum tum alios deos inuocare oportet, & etiam Bacchum ad seniorum festum, simulque ludum inuitare, qui vinum alijs hominibus velut auxiliare medicamentum aduersus senectutis austeritatem largitus est, quo nos repubescamus, & tristitiæ obliuio nobis contingat, dum animæ affectiones, vt ferrum in ignem impositum ex durioribus molliores fiunt, & sic tractabiliores redduntur, & hic modus non est indecorus ad prouocandum senes, vt cantilenæ participes fiant. Plato de legibus, dialogo secundo, chart. 805.

Vinum nunquam quisquam in castris gustet, sed per omne id tempus aquæ potu se contineat. In ciuitate, nec seruus, nec serua vnquam gustet, nec principes eo anno, quo imperium obtineant, nec gubernatores, nec iudices, dum in officio sunt constituti, nec daturus consilium ad memorabilem consultationem, nec quisquam omnium interdiu, nisi corporis exercendi, aut morborum gratia, nec noctu, cum aut vir, aut femina proles procreanda gratia conuenerint. Plato de legibus, dialogo, 2. ch. 809.

Vino egris opulari reperit Asclepiades inter præcipuos medicorum vno exceptio Hippocrate primus, sed dâdo in tempore. L. Apul. Florid. lib. 4. cha. 153. ter.

Vinum bibendum est, quod durare possit ad triennium sit siue album, siue rubrum clarum, suaue, stypticum, odoriferum, quod indigeat aqua, nisi simul iuuenis leue, & durabile, quod rarissimum est, & aqua fontis temperandum est aliquandiu ante, quam bibamus, vt perfectius misceatur. Aquosum vinum, vel debile, vel acerbum fugiendum, vt quod cito inter venas putrefiat. Marsilius Ficinus de vita producenda, libr. 2. cap. 7. ch. 515.

Vini vsu mores hominum deteguntur, solet enim impudentiores, & audaces reddere. Marsilius Ficinus in Pla. de legib. dialo. 1. ch. 1492.

Vini imago tantum alit sitim, quantum vinum ipsum alit hominem (subundum). Mar. Fic. in ep. 1. 3. ch. 749.

Vinum Arcadium homines ad insaniam, mulieres ad iracundiam deducebat, & vitis Arcadica vinum faciebat, quo epoto abortus fiebat. Io. Franc. Pic. Mirand. in exa. van. doct. gen. 1. 5. c. 13. ch. 1172.

Violentia quod euellit aliquid secum seu partem, seu vestigium cuiusvis ipsius, & eius, ex quo eradicator, trahere solet. Porph. de abst. anim. ch. 1933.

Violentum nihil est, vbi idem est necessitas, & voluntas. Marsil. Fic. in Pla. Tim. c. 14. ch. 1444.

Vipera mortis hic est affectus, vt nemini dicere velint se mortuos esse, nisi his, qui commorati sunt. Plato in Symposio, charta 303.

Vipera si ramo fagi tangatur, manet attonita. Io. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doct. gen. 1. 2. c. 21. c. 859.

Viri in ciuitate, si de toto genere accipias, sapientiores sunt mulieribus. Plato in Cratyl. ch. 75.

Virum probum, qui iniuria afficit, videtur fere rempublicam ab ipsis laribus affligere incepisse. Plato in dialogo de sancto, char. 2.

Vir bonus iustum respicit, mortem contemnit. Plato in Apolog. char. 16.

Viro bono, nec viuenti, nec mortuo nihil mali contingit, & eius res a dijs non negliguntur. Plato in Apolog. char. 23.

Virum vnumquæque prudentem, qui bonus fuerit, demonium esse, & viuentem, & vita functum, & recte demon appellatur. Pla. in Cratyl. c. 77.

Viri vera præstantia consistit, vt sit iustissimus, contra vi-

litas, & ignauia. Pla. in Theæt. char. 119.

Virum malum non datur esse, quem immensa calamitas euertat. Plato in Protag. ch. 448.

Vir bonus fieri aliquando malus potest, aut tempore, aut labore, aut morbo, aut alia calamitate, hic enim solus malus successus est, scientia priuatum esse. At malus vir nunquam fit malus, est enim semper malus. Pla. in Protag. ch. 449.

Vir fortis, prudens, & temperatus est, cui ex se ipso pendunt omnia, quæ ad felicitatem tendunt, aut prope, ita, & non ex alijs, ex quibus prout boni, aut mali degerint, etiam ipsius res in errore versari coguntur. Pla. in Menexeno. ch. 550.

Vir bonus cum cognoscit qua parte deterior est, & qua melior, hanc prosequi debet, illam fugere, pro viribus. Pla. in Clitophontem. char. 553.

Vir moderatus non graue putat si moritur, nec ob amici mortem velat graue quid passi deplorabit, nec graue ipsi erit priuari filio fratre, aut pecunijs, & vbi talis calamitas ipsum corripuerit, minime lamentabitur sed lenissime feret. Ideo lachrimas a claris viris aufereamus, & mulieribus tribuamus. Plato de republica, dialogo. 3. cha. 586.

Viri, & mulieres domos, & comestiones in communi habentes, & nullo priuatum tale quicquam habente, a necessitate cogentur a natura inrita inter se mutuo misceri. Pla. de rep. dialo. 5. ch. 620.

Viros optimos cum optimis feminis frequentissime coire oportet, & contra vilissimos cum vilissimis, & illorum fetus educare, horum vero non, si grex consumatissimus esse debet, & hæc dum fiunt, omnia omnes latere debent, præterquam ipsos principes, si rursus grex custodum, quam maxime a seclione alienus esse debet. Plato de republica, dialogo quinto. charta 621.

Viri cum excefferint statutam gignendi ætatem liberi erunt, ac coire poterunt cum quacunque velint, excepta filia, & matre, & filiarum liberis, & superioribus matris cognatis. Et mulieres coeant cum quibus velint excepto filio, & patre, & superioribus, ac inferioribus talium cognatis. Filij autem erunt omnes masculi, qui nascuntur a die, qua quis sponsus fuerit, & foeminae filia. At illi iulum patrem, & sic filiorum filios, & hi rursus illos auos, & auias. Eos vero, qui in illo tempore nati sunt, in quo matres, & patres illorum gignebant fratres, & sorores, quos lex simul habitare concedit. Pla. de rep. dial. 5. ch. 622.

Viri, qui insigniter præstantes in vita iudicati sunt senectute, vel quouis alio modo moriuntur, percuntabimur Deum quomodo oportet deponere, & qua diuersitate, & ipsorum loculos curabimus, ac adorabimus. Pla. de rep. dial. 5. ch. 625.

Vir ambitiosus in cupidum mutatur, cum ambitiosi filius primo imitatur patrem, & illius vestigia persequitur, deinde videt ipsum ad ciuitatem, velut ad obicem impigisse tum (ua, tum seipsum effudisse, vbi aut exercitus dux fuit, aut alium magnum principatum gessit, postea in iudicium illapsus lædi a calumniatoribus, aut morte, aut exilio multatum, aut ignominia affectum omni bonorum possessione amissa, statim ambitionem e throno animæ præcipitat, & humilis a paupertate factus ad quantum se conuertit, & pecunias cumulat, & in seipsum magnum regem constituit. Et rationali parte conculcata, nil aliud querit, quam quomodo ditior fiat, & nil aliud admiratur, & honorat, quam diuitias, & diuites. Plato de republica, dialogo octauo. char. 665.

Vir, qui est ex paucorum principatu, fit popularis dominij, cum iuuenis parce, & merudite educatus fucorū mel gustauerit, & cum ardentibus, & horrendis feris, q̄ omnigenas, & varias, ac omnibus modis instru-

ctas voluptates parare possunt; consuetudinem habuerint, hinc fit principium mutationis. Pla. de republica dialog. 8. ch. 668.

Vir moderatus, si aliquo modo dolorem, & multum differt si a similibus videtur, an cum in solitudine solus ipse per se versatur; nam solus multa loqui audebit, quæ si quis ex ipso audiet, erubesceret, & multa faciet ad quorum aspectum neminem admitteret, nam id, quod relictari iubet, ratio, & lex sunt, quod ad dolorem trahit, affectio. Plato de republica, dialogo. 10. ch. 695.

Vir prudens risum mouere non audeat, ne scurrilitatis opinionem incurrat. Pla. de rep. dia. 10. ch. 696.

Viri sapientissimi generantur in loco temperato. Plato in Timæo. ch. 732.

Vir, qui præstans in aliqua re euadere vult, hanc ipsam statim a pueris tum per lusum, tum serio meditari oportet in singulis, quæ ad rem attinent. Vt si præstans ædificator, pueriles domos per lusum construere oportet, & instrumenta parua verorum imitantia præparare oportet eum, qui ipsum educat. Pla. de legibus, dialo. 1. c. 794.

Vir bonus, qui temperatus, & iustus est, felix est, & beatus, & si sit robustus, siue paruus, siue debilis, siue diues, siue secus, & si diues magis quam Cinyras, & Midas, sit autem iniustus, miseram, & tristem vitam ducet. Pla. de leg. dia. 2. c. 802.

Vir vnusquisque cogitare debet, vt ex eorum numero sit, qui Deum sequuntur. Pla. de leg. dial. 4. c. 832.

Vir vnusquisque hoc maxime studio habere debet, vt neque ipse impostor esse alicui videatur, sed semper simplex, & verus, neque alius, qui talis est, ipsum decipiat. Pla. de leg. dialo. 5. ch. 843.

Vir si aliquis cum muliere aliqua coeat, siue empta, siue quocunque alio modo acquisita, exceptis his, quæ cū dijs, & sacris nuptijs in domum venerunt, & hæc res tum, & viros, & mulieres omnes lateat, sit ignominiosus, & laudum in ciuitate exors, velut qui reuera sit externus. Plato de leg. dia. 8. ch. 894.

Viri boni non est officium, & sapientis, vel ignorantis, vel falso contra animi conscientiam aliquem laudare. Bess. Card. in Calum. Pla. 1. c. 1. c. 1. ter.

Virum quantum decet magnanimitas, tantum mulieres pudicitia. Mar. Fic. in ep. 1. 3. c. 745.

Vir caueat ne muliebris sit. Marsilius Ficinus in epistol. libr. 3. char. 745.

Virum in matrimonio ineundo potius eligere debemus pecunia egentem, quam pecuniam viro. Marsilius Ficinus in epistol. libr. 6. ch. 832.

Ver est temporum optimum, quoniam ab ariete regno solis incipit. Marsilius Fic. de sole. c. 5. c. 968.

Virum ciuilem, philosophum, & regium eundem esse asserit Plato. Marsilius Ficinus in Plato. de republica, dialogo. 6. char. 1407.

Vir magnus, probatissimusque si aliquando in republica male disposita, quamuis raro appareat, nihil non arti, nõ naturæ, sed diuinitati duntaxat attribuendum est. Mar. Fic. in Pla. de rep. dia. 1. ch. 1407.

Viri virtute præditi tam in orientibus, id est in secundis reb, quam in occidentibus, id est aduersis, recte feliciterque se gerere debent. Marsilius Ficinus in Plato. Atlanticum. char. 1485.

Viro vni iuste, & legitime imperanti parere æquius est, quam compluribus, ac poene infinitis, & imperitis rerum gerendarum. Franciscus Patricius de republica, libr. 1. cap. 1. char. 9.

Viri ciuilis officium est liberalitate vti in referenda gratia, & accepti beneficij nunquam obliuisci. Franciscus Patricius de republica, libro quinto, capitulo quarto. char. 159.

Vir fortis paratus semper esse debet ad tolerandum grauiam, & aspera quæque. Franc. Patric. de regno. libro. 5. capitulo 4. char. 204.

Vires omnibus sufficientes tribuit ipsam bonum. Dion. Areopag. de diuinum. ch. 1089.

Vires omnes cum sensu, & corpore agentes, tunc primū pullulant ad effectum, cum animus in ipso intelligibili non perseverat, similis terræ iam deprauatæ, quæ cum triticum sæpe susceperint, reddunt lolium. Por. de abst. ant. ch. 1933.

Virginitate excepta, quicquid aliud in dotem acceperis, potes cum liberis, omne vxori retribuere. L. Apulei. Apologia 2. char. 216.

Virginem in Zodiaco signum appellant, quia solis ardoribus terra tunc exusta nihil pariat. Marsil. Fic. in Plo. En. 2. lib. 3. cap. 3. ch. 1613.

Virgines spartanæ ante nuptias luctabantur in palestra, viduæ mercede conductæ in scena prodibant. Franc. Patric. de rep. in præfa. ch. 5. ter.

Viriditatem vocat Ophæus figuræ, colorisque suauitatem, quæ in iuuentutis viriditate, iunio opere florescit. Marsilius Ficinus in Plato. conuiuium oration. 5. capitulo 2. char. 1335.

Virtutis diuisio.

Virtutes perfectæ quædam sunt, imperfectæ aliæ imperfectione, quæ in omnibus beneficio solum naturæ proueniunt, vel quæ solis disciplinis traduntur, & magis ratione discuntur. At quæ omnibus his constant, perfectæ sunt. L. Apul. de legib. Pla. 1. 3. cha. 245. tergo.

Virtutes Plato non vno nominat nomine, sed alias ciuiles, alias purificatorias appellat forte, quia mala est anima corpori commixta, & simul cum ipso patitur, & per omnia cum illo opinione consentiat, & bona erit, & virtute prædita, si neque cum ipso, consentiret, & sola egerit, quod intelligere est, & sapere, nec compatiens fuerit, quod est temperatum esse, nec secessum a corpore metuat, quod est fortem esse, ducat ratio, & mens, cetera vero minime reluctentur, quod quidem erit esse iustum. Hunc autem animæ statum, in quo intelligit, & a perturbatione procul viuat, si similitudinem ad Deum dixerit, non aberrabit, purum enim est diuinum, & actio talis, vt quod ipsum imitatur, sapientiam habeat. Plotinus Ennead. prima, libro secundo, capi. 3. char. 13.

Virtutes alias in qualitate inferiori collocare debemus, alias in superioribus. Nam quatenus versantur circa materiam, & affectandam, & tractandam collocantur in genere qualitatum corporearum eminentiores in qualitate separata. Plotinus Ennead. sexto, libro tertio, capitulo decimo sexto. chart. 631.

Virtutes aliæ circa partem rationalem sunt, aliæ circa partem irrationalem. Nam cum alia sit natura rationalis, alia irascendi, alia concupiscendi potentia, diuersæ quoque harum sunt perfectiones, ad primam prudentia, ad alteram fortitudo, ad postremam temperantia pertinet. Alc. c. 3. 1. ch. 1960.

Virtutum duo genera, aliæ in intellectu, aliæ in appetitu, siue rationali, siue irrationali, illæ speculatiuæ, hæc morales, illæ speculatiuæ, quia speculando comparantur, & comparatæ versantur in speculando, istæ morales, quia more, & consuetudine acquirantur, & acquiruntur in moribus, & operum vsu consistunt. Marsil. Fic. in Pla. Theo. lib. 8. cap. 3. ch. 187.

Virtutum duo sunt genera, aliæ in intellectu, in appetitu, siue rationali, siue irrationali aliæ, illæ speculatiuæ, hæc morales. Mar. Fic. in ep. 1. 1. c. 657.

Virtutes tres, fortitudo, iustitia, temperantia, tria hominum genera, masculinum, femininum, & promiscuum significant. Nam fortitudinē hominū masculū robur,

nuncupamus, temperantiam foeminam propter remissum quendam, & frigidioris desiderij habitum: iustitiam promiscuam, foeminam, vt innocentia sua nulli infert iniuriam, masculam, prout alij inferri non sinit, & seueriori censura in homines iniquos animaduertit. Et quia maris dare, foemina accipere proprium est, idcirco solem, qui lumen a nullo accipiens exhibet omnibus, mare vocamus, Lunam, quæ accipiens a Sole dat clementis, promiscuam, Terram, cum accipiat ab omnibus, & nulli dat, foeminam nuncupamus. Mar. Fic. in Plato. conu. or. 4. cap. 5. c. 1333.

Virtutum exemplarium genera tria. Primum, vbi animus imaginationem suam conuertit ad rationem suam melius ibi, vel inde formandam. Secundum, cum rationis formulas traducit ad formas intellectui proprio in istas, vt melius ibi cognoscat. Tertium, vbi intellectum proprium diuinæ menti prorsus accommodat, ideisque diuinæ mentis propriam conformat intelligentiam. Hoc autem contactu quodam afficit sempiterno, ex quo fit, vt possint in tempore, & rationem intellectui suo, & imaginationem rationi proprie conformare. Mar. Fic. in Plot. En. 1. l. 2. c. 4. c. 1557.

Virtutes aliæ intellectuæ, vt sapientia, solertia, & prudentia, quæ natura emanant, doctrina tamen excoluntur, aliæ morales, vt liberalitas, & modestia, quæ a consuetudine, & moribus proficiuntur. Franc. Patric. de regno, lib. 6. c. 7. c. 246. ter.

Virtutes Platonicæ diuiduntur in virtutes politicas, purgantes, animi purgati, & exemplares. In quibus homini politica propria sunt. datæ ad detinendam vitæ societatem. Deo exemplares, homo vero per medias purgantes, & animi purgati aspirat ad humanam societatem ad Deum, vt huic, quam potest simillimus efficiatur. Iacobus Carpentarius in Alcinoi parte posteriore, capitulo 20. ch. 110.

Virtus duobus modis in nobis est, vno modo, quia eius parandæ potestas in nostra est libertate, alio modo, quia bonum est in nobis constantissimum, in quod nihil omnino potest æterna vis, aut fortunæ temeritas. Iacobus Carpentarius in Alcinoi parte posteriori, capitulo 23. chart. 137.

Virtus quod est, in quo, & an doceri possit.

Virtutes sunt purificatio omnium affectuum. Plato in Phædone. char. 38.

Virtus non fit ex pecunijs, sed pecunias ex virtute contingere, & alia bona omnia, & priuatis hominibus, & reipublicæ. Plato in Apolo. c. 17.

Virtutis via recta est, voluptates voluptatibus, doloribus doloribus, & timorem timore permutare, & maiora minoribus, velut numisma. Sed illud solum numisma rectum est, pro quo hæc omnia permutare oportet, sapientia nimirum, & omnia, quæ hoc emuntur, & cum hoc venduntur, reuera sunt fortitudo, temperantia, iustitia, & in summa vera virtus, & sapientia, siue accedant, siue discedant, & voluptates, & timores, & alia huiusmodi. At si hæc a sapientia separantur, vni brata est virtus, quæ nihil sani in se habet. Plato in Phædone. chart. 38.

Virtus, etiam *aperit* dicitur, quasi *aperit* vt hic habitus fit maximè eligendus, sed per contractionem *aperit*. Plato in Cratilo. ch. 85.

Virtus, quæ *aperit* dicitur, facilitatem significat, & animæ bonæ esse semper solum fluxum, vt ex eo quod libere, & non impeditur semper fluat. *aperit* dicitur, quasi *aperit* appellata. Pla. in Crat. c. 85.

Virtutis omnes partes amicæ inter se sunt. Plato de regno. chart. 187.

Virtus doceri potest. Pla. in Euthydem. c. 419.

Virtutem doceri non posse putabat Plato. Plato in

protagoram. charta 437.

Virtutis velut priuata rei nemo possessionem habere debet, si ciuitatis esse debet, ideo filij a patre virtutum non sunt hæredes. Plato. in protag. c. 440.

Virtus doceri non potest. Pla. in prot. c. 455.

Virtus eadem, & hominibus, & mulieribus, & senibus, & iuuenibus est. Pla. de vir. c. 499.

Virtus si scientia est, doceri potest. Pla. de vir. c. 505.

Virtutis non sunt doctores, non ergo ipse est scientia. Pla. de virt. ch. 506.

Virtus non potest doceri, cum non sint magistri. Plato. de virtute. char. 509.

Virtus neque natura contingit, nec doceri potest, sed diuina sorte accidit absque intelligentia, his quibus accesserit. Pla. de virt. ch. 511.

Virtute propria recte suum omnia operantur, vitio male. Pla. de repub. dia. 1. c. 569.

Virtus dum natura temporis progressionem eruditur, & sui ipsius, & improbitatis scientiam accipiet, & hic sapiens, & non malus euadit. Plato de republica, dialogo 3. ch. 596.

Virtus species vna est, vitij vero infinitæ. Plato de rep. dialogo 4. ch. 614.

Virtus est sanitas quædam pulchritudo, & bonus habitus animæ. Pla. de rep. dia. 4. c. 614.

Virtutes, qui alijs impertit, velut consummatissimus honorandus est, at qui non potest, vult tamen, secundo loco sinendus est. Pla. de leg. dialo. 2. c. 840.

Virtus, nec doceri potest, nec natura contingit, sed ex diuina sorte acquiruntur accedit. Plato de virtute an doceri possit dialog. spur. c. 1022.

Virtus efficiens in anima non est materialis, & virtus in anima est spiritualis, & virtus imprimens in rebus habentibus dimensiones est sine dimensione corporea. Arist. de causis. propo. 14. c. 3. c. 987.

Virtus est dispositio, vel habitus optimus moralis animantis probe laudabilis. Speusippus de Pluton. definitionib. char. 1962.

Virtus est habitus, secundum quem quod habet, bonum vocatur. Speusip. in Pla. de fi. ch. 1962.

Virtutes Plato ait esse habitum mentis optimæ, & nobiliter figuratæ, quæ concordem sibi quietem constantem etiam cum faciunt, cui fuerint fideliter intimate non solum verbis, sed factis, & secum, & cum cæteris. L. Apul. de dogm. Pla. 1. 3. ch. 245.

Virtutes liberæ, & in nobis sitæ sunt, & a nobis voluntate appetendæ, peccata autem non minus libera sunt, & in nobis sita, non tamen ea suscipi voluntate. Luc. Apu. de dog. Pla. 1. 3. ch. 247. ter.

Virtus est quædam simplex se ipsam mouens ad vnicam quandam commixtionem ex ipso bono, vsque ad extremum vniuersi, ab eoque rursus deinceps per omnia ad bonum ipsum ex seipsa per se, & in se ipsam, in circulum reflectentem, vtque in seipsam semper eodem modo se glomerantem. Dionysij Arcopagita de diu. nom. ch. 1071.

Virtus consistit in purificatione iam consummata, nã imperfectior est virtus dñi adhuc in purgato laborat, nã huius finis est illa, quæ iam purgavit, purificatum enim esse est omnis alieni ablatio, bonum autem præter hoc ipsum aliud esse videtur. Plotinus Ennead. prima, lib. 2. capitulo 4. char. 13.

Virtutes in anima consequuntur se inuicem, vt & in intellectu exemplaria virtutum. Etenim intellectio ibi scientia est, & sapientia, ad seipsam conuertit temperantia, proprium opus, & propriorum actio iustitia, fortitudinisque loco ipsa a materia separatio, puraque in ipso permansio. In anima vero intuitus in intellectum sapientia, & prudentia est eius virtutes, & cæteræ virtutes similiter consequuntur. Plot. Enn. 1. lib. 2. cap. 7. char. 15.

Virtus omnis est purificatio quædam, vt oraculum tradit antiquum. Plot. En. 1. l. 6. cap. 6. ch. 55.

Virtus non est ipsum bonum, sed quoddam bonum, quod efficit, vt materiam dominemur. Plotin. Ennead. prima: lib. 8. cap. 6. chart. 76.

Virtutes omnes purificationes quædam sunt, in purificatione quadam completa consistentes, & qui maiores habet, minores quoque habere necesse est, at contra qui minores, non necessario, & maiores. Plot. En. 2. lib. 2. cap. 7. chart. 15.

Virtus non est bonum, sed velut conferens. Plot. Enn. 1. lib. 8. cap. 13. chart. 89.

Virtutes contingunt ex eo, quod in anima est antiquius atque præstantius, vitia vero ex commercio quodam animæ ad externa. Plot. En. 2. l. 3. cap. 8. ch. 141.

Virtus est consonantia quædam, vitium dissonantia. Plot. En. 3. lib. 6. cap. 2. chart. 304.

Virtus optima est in rebus humanis, tamen in periculosa materia versatur, & ambiguitate referta, quam fortunam homines vocant. hæc cum sit penitus cæca, cum virtute in certamen, eique resistere non dubitat, & sæpe virtutem conturbat, quæ & si pulchritudinem non amittit, sed quasi sola hubibus absconditur, tunc maxime opus est Deo adiutore. Maxim. Tyrius sermon. 26. chart. 102.

Virtutes absolutæ inuicem inseparabiles sunt. Alcibiades. cap. 26. chart. 1957.

Virtutes dicuntur, & naturæ dotes, & inclinationes bonæ ob quandam similitudinem idemque, & perfectæ virtutis nomen adeptæ. Alc. cap. 26. ch. 1957.

Virtutem infinitam, nisi aliquid habeat, & nihil fore, quod finitam virtutem habeat. Syrian. in 12. metaph. vel in 13. secundum latinum ex. cap. 7. ch. 190.

Virtutes ipsæ summitates quædam sunt, quia perfectæ sunt, & raro comparantur; alio modo mediocritates, quia circa duo vitia singulæ, vel saltem plurimæ habent, quorum vnum defectu alterum excessu prouenit. Alc. cap. 26. chart. 1958.

Virtutes quam plurimæ circa affectus, & perturbationes versantur. Alc. cap. 28. ch. 1958.

Virtus cum sit quidam diuinus thesaurus, ipsa quidem est affectio quædam animæ perfectæ, & optima, ornatum, & concordem, & stabilem efficiens hominem tum ad agendum, tum ad loquendum, & ad se ipsum pariter, & ad alios. Alc. cap. 3. ch. 1960.

Virtus est ars totius vitæ, actiones omnes in se continens. Phil. Iud. in leg. alleg. lib. 1. ch. 33.

Virtus a summa illa causa concipit semina, in vsum accipientium. Phil. Iud. de Cherub. ch. 76.

Virtutis amatores baiulant sibi sarcinas maximas affectuum erga corpus, & voluptates corporis, & certamen aduersus externa bona, & delectationes, que inde proueniunt. Philo. Iud. de eo, quod deterius potentiori insidietur. char. 102.

Virtus est causa conjunctionis, & societatis, dissolutionis vero, & separationis affectus contrarius. Phil. Iud. in Plantatione Noe. chart. 146.

Virtus, & honestas in qualitate, non in quantitate consistit. Phil. Iud. de præmijs, & pena. ch. 580.

Virtutes instrumentorum corporum actus sunt. Bels. Card. in Cal. Plat. 1. 2. cap. 9. ch. 27.

Virtus efficax, vt virtus est certum graduum numerum non includit, & non aliunde accipit terminum, nisi aut a passiva potentia, cum miscetur, aut a causa terminante. Mar. Ficinus in Platonicæ Theologiæ lib. 2. cap. 4. chart. 96.

Virtus diuina pura est, & summa. Mar. Ficinus in Platonicæ Theol. lib. 2. cap. 4. chart. 96.

Virtus speculatiua nil aliud est, nisi claritas intellectus, moralis vero feruor stabilis appetitus ab intellectu claritate succensus. Mar. Ficinus in Platonicæ Theologiæ

libro 8. capitulo 9. chart. 187.

Virtus est animæ qualitas. Mar. Ficinus in Plat. Theol. lib. 8. cap. 3. chart. 187.

Virtus animi est æqualitas quædam, vt magi tradunt, per quam & animus sibi met, & ipsi vero, bonoque consonat. Mar. Ficinus in Platonicæ Theologiæ lib. 8. cap. 2. chart. 185.

Virtus est exoriens premium, Mar. Ficinus in Plat. Theol. lib. 18. cap. 10. chart. 418.

Virtus cum nulla sit alia apud inferos, non deest lex, & iustitia. Mar. Ficinus in epist. 1. l. ch. 612.

Virtus est habitus animi electione ad beatitudinem conferens. Mar. Ficinus in epist. 1. l. ch. 657.

Virtus speculatiua nihil aliud est, quam acquisitas claritas intellectus, moralis nil aliud, quam feruor stabilis appetitus ab intellectu claritate accensus. Mar. Ficinus in epist. lib. 1. chart. 657.

Virtutis vis in vniõne magis, quam in diuisione consistit. Mar. Ficinus in epist. 1. l. ch. 657.

Virtutis solius infinitæ est opus ex nihilo, quod infinite ab ipso esse distare videtur, agere aliquid. Mar. Ficinus in epistol. lib. 2. chart. 696.

Virtutes purgatoriæ faciunt, vt nescias vtrum in corpore sis, an extra corpus: exemplares vero, quæ nihil aliud sunt quam Deus. Mar. Ficinus in epist. 1. 2. ch. 698.

Virtutem a Deo petere debemus, hominesque virtute præditos pro diuinis habendos. Mar. Ficinus in Plat. Euthydem. chart. 1301.

Virtutis humanæ finis, & principium est meminisse non esse humanam virtutem absque diuinæ virtutis gratia, & amore. Mar. Ficinus in epist. 1. 6. ch. 829.

Virtus hominis est affectio, siue habitus animæ, quo potentia naturalis eius, quam optime suum opus exercet. Mar. Ficinus in Plat. de virtute. ch. 1133.

Virtutis commune officium id esse merito a Platone traditur, vt & actiones, & ea, quibus agendo utimur, vitia reddat. Mar. Ficinus in Plat. de virt. ch. 113.

Virtus quid sit, & quomodo nobis adsit, inquirere vult Plato. Mar. Ficinus in Plat. de virtute. ch. 1133.

Virtutem aurum ignitum est arbitror, quod emendat. Ioan. in Apocalypsim præcipit. Mar. Ficinus in Plat. Alcibiades. secund. chart. 1135.

Virtutis diuinæ cognitionem solus Deus dare potest, quam accipere solus animus pulcher, id est temperatus, purus, & candidus potest. Mar. Ficinus in Alcibiades. secund. chart. 1135.

Virtutem sophista tradere non potest, cum ipse sit virtutis expertus, & rectum disputandi ordinem non obsequat. Mar. Ficinus in Plat. Protag. ch. 1297.

Virtutem querere non debemus a sophistis, sed a philosophis, qui cum verum intelligant, & colant bonum, recto tramite Deo duce ad illam perducere nos possunt. Mar. Ficinus in Plat. Prot. ch. 1297.

Virtus vniuersa sub legum prouidentia instituta est iustitia legalis, & communis. Mar. Ficinus in Plat. de repub. dialogo 9. chart. 1426.

Virtus: plena sola sanctimonia est. Mar. Ficinus in Plato. Timæ. cap. 6. chart. 1440.

Virtutes in Deo viuæ sunt immo vitæ, quarum scintillis quibusdam in anima succensis, anima ad sublimia eleuatur. Mar. Ficinus in Plato de legibus. dialogo decimo, chart. 1520.

Virtutis principium, exemplar, & ipsa virtus est Deus, mens scilicet diuina, mundi artifex, ipsique mundo, & animæ præsidens. Mar. Ficinus in Plotini Enn. 1. lib. 2. capit. 1. chart. 1555.

Virtus quælibet cognoscendi formam, & actionem, quam cognoscit, habet a materia separatam. Mar. Ficinus in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 17. chart. 1640.

Virtutes actiue figuris, literis, & characteribus inesse non possunt, cum sint ordo, & compositio excogitata ab artifice.

artifice. Ioann. Franc. Pic. Mirand. de prænot. libro 7. capit. 2. chart. 644.

Virtus infinitas ex finito effectu monstrari non potest. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in ex. va. doc. gen. lib. 2. cap. 18. chart. 1244.

Virtus est perfectio & absoluta ratio, quam sapientis animus semper sequitur. Franciscus Patricius de regno lib. 2. cap. 7. chart. 139. terg.

Virtus sola conscientia recte sanctorum contenta est. Fran. Patr. de regno lib. 2. cap. 18. chart. 139.

Virtutem plurimam Stoicorum sentiri esse notionem, aut scientiam eorum rerum, quæ secundum naturam sunt. Pythagoras ait esse quandam naturalem harmoniam, cui recta omnia consonant. Cleanthes esse affectionem electionemque animi, naturæ consentientem, quæ per se beatam efficiat vitam. Cicero esse habitum naturæ modo, ac rationi consentaneum. Fran. Patr. de regno lib. 2. cap. 6. chart. 245.

Virtus est voluntaria, ut & vitia. Fr. Pa. de reg. l. 6. c. 6. & 245.

Virtutem vnam esse sentiunt Megarici philosophi, quæ pluribus nominibus appellatur ex diuersitate moralium officiorum. Panætius duas, contemplatiuam, & actiuam: Stoici plerique tres, rationalem, naturalem, amoraliam. Plato quatuor principales, prudentiam, temperantiam, fortitudinem, iustitiam. Fran. Patr. de reg. lib. 9. cap. 7. chart. 246. terg.

Virtutem Stoici quidam existimant nil aliud esse, quam perfectam naturam. Franciscus Patricius de regno lib. 2. cap. 18. chart. 1244.

Virtus semper colenda est tam publicè, quam privatim, & apud omnes. Seb. Fox in Pla. de rep. ch. 125.

Virtutes sunt habitus recte agendi. Leo Hebr. de amore dialogo primo chart. 10.

Virtus moralis est via quædam ad sapientiam necessario requisita. Leo Hebr. de amor. dia. 1. ch. 29.

Virtus sine ad felicitatem se habet.

Virtute omnia, quæ sunt, faciendâ sunt, omnia enim, quæ hæc desunt, turpia, & mala sunt; neque enim diuicia cum ignavia, acquiruntur: pulchritudinem afferunt possidentibus, nec alia fortunæ, & corporis bona. Seneca in Menexeno. ch. 550.

Virtus nulli generi humano esse potest maior, quam pietas. Plat. in leg. append. ch. 970.

Virtus sola honestas, stabiles, nec vnquam solubiles amicitias efficiere valet, vitia vero, & voluptas minime. Leo Hebr. de amor. dia. 1. ch. 23.

Virtus, ut naturalis.

Virtutes omnes, quibus non est finis, pendentes sunt per infinitum primum, quod est virtus virtutū, non quia ipse sint acquiruntur, sed quia in rebus, imo sunt virtus rebus entibus habentibus fixationem. Arist. de causis, prop. 15. cap. 3. ch. 988.

Virtus cum incipit multiplicari, destruitur vnitas eius, & eius infinitas. Arist. de causis, prop. 16. c. 3. e. 989.

Virtus omnis vnita plus est infinita, quam virtus multiplicata, quia infinitum primum, quod intelligentia est, est propinquum vni puro. Aristotel. de causis propol. 16. cap. 3. chart. 989.

Virtus nec laude digna existimaretur, si natura, vel diuina forte confisteret, sed cum sit in nostra potestate, nec aliquid sit coactum, ideo laude digna existimatur, & id per affectionem quandam flagrantem generosam, & perpetuam, & ideo cum virtus voluntaria sit, prauitas inuoluntaria, concluditur, & si quis in vitium labitur, non ut in malum, sed ut in bonum inclinatur, & ut per maius malum minus eligat. Alcino. capit. 27. charta 1958.

Virtutes in rebus, & perfectiones ascendendo crescunt, descendendo decrescunt; quo fit, vt virtus naturalis rerum descendendo sensim debilitetur, vnde cogitur aliquid deficere postquam minuitur paulatim. Marsil. Fic. in Plat. Theol. l. 2. cap. 3. ch. 95.

Virtus nulla obiectum suum excedere valet. Marsil. Fic. in Plat. Theol. l. 2. cap. 9. ch. 103.

Virtuti infinitæ, & puritati infinitæ nihil resistit. Marsil. Fic. in Plat. Theol. l. 2. cap. 6. ch. 97.

Virtus quanto potentior est, per quam vnusquodque permanet, & seruetur, tanto res illa diuturnior est, ergo Deus per infinitam virtutem suam in infinitum, & ipse permanet, & cetera seruat. Marsilius Ficinus in Plat. Theol. l. 2. cap. 5. ch. 97.

Virtus tum speculatiua, tum actiua momento indiuisibilis fit, alioqui partim quis virtute preditus esset, partim non, ideo virtus indiuisibilis est. Mar. Fic. in Plat. Theol. l. 8. cap. 3. chart. 187.

Virtutem attractiuam ignea iuuant, retentiua terrea, digestiuam aerea, ex pulsiua aquea. Marsil. Fic. de vita cælitus comp. l. 3. cap. 6. ch. 539.

Virtus, quo superior est eo minus multitudine indiget, & magis in vanitate multa complectitur. Marsil. Fic. in Dion. Areop. de diu. nom. chart. 1063.

Virtus Materialis, vt agat multum, multam desiderat materiam, formâ autem cum minima materia valet plurimum. Marsilius Ficinus de vita cælitus comparanda. l. 3. cap. 12. chart. 547.

Virtutem ciuilem Prometheum dare non potuisse, quia pennis Iouem est, quo ascendere nondicit Prometheus significat, quod non solum virtus ciuilis humanis rebus imperat, sed etiam artibus, & singulas ordinat, & in communem formam dirigit, quod Iouis in vniuerso officium est, ideo ad ipsum spectat hæc nobis largiri: Vniuersalis enim virtus ad vniuersalem Iouis pertinet prouidentiam. Marsilius Ficinus in Plat. Protag. chart. 1298.

Virtus generandi, & intelligendi, quæ diuersæ sunt in anima, eadem sunt in mente, intelligendo generat, imo, & naturaliter existendo, denique rationes rerum, quæ sunt in anima naturaliter mobili, non sunt perse ab omni mutatione tutæ, nisi reducantur ad firmas intellectus ideas. Marsilius Ficinus in Plotin. En. 5. lib. 9. cap. 5. chart. 1770.

Virtutes a natura profectæ, nec laudandæ, nec vituperandæ sunt. Ioannes Franciscus Pic. Mir. in ex. va. doc. gen. lib. 1. cap. 17. chart. 803.

Virtus, ut moralis, ciuilis, & quam vera.

Virtutum generatio potior est generatione filiorum. Plat. in Symposio. chart. 299.

Virtuti maximè apti euadunt, qui bono genere nati, recte educantur. Plat. in Alcibi. ch. 344.

Virtutem possidentem beatum prædicat Socrates magis, quam magnum regem ob principatum. Plato in Euthy. d. chart. 415.

Virtute quadâ accedente boni sumus, & alia bona sunt. Plat. in Gorg. chart. 487.

Virtus omnis, & corporis, & animæ ordinata est, & ornata. Plat. in Gorg. chart. 487.

Virtutem qui nouisset, in neminem vnquam incidisse Socrates ait. Plat. de virtute. ch. 498.

Virtus in maximo honore est in ciuitatibus bonis legibus institutis. Plat. de pulchro. ch. 518.

Virtuti omnis multitudo, & diuitiæ cedunt, vt in victoria ad Marathonem ab Atheniensibus contra Persas clare apparet. Plat. in Menex. ch. 547.

Virtutis ac vitij veritatem ad summum non didicerunt, qui cum iustis, & alijs pulchris naturæ coniunctione, & cognatione non habent, etiam si alia facile discant, & memoria

memoria teneant: qui item cognationem habent, sed difficulter discunt, & memoria non præstant. Plato epistola septima, chart. 993.

Virtus sola fortunatissimos potest facere, cū absque hac non possit ex alijs prosperis felicitas inueniri. L. Apul. de dogm. Plat. l. 3. chart. 25. terg.

Virtus sola beatos facit. Macrobius in som. scip. l. 1. ch. 48.

Virtutis fructus sapiens in conscientia ponit, minus perfectus in gloria, quæ optari debet, vt quam latissime vegetetur, & quam diutissime perseueret. Macr. in som. scip. lib. 2. chart. 145.

Virtutes, quæ consuetudine acquiruntur, in animali sunt, at quæ ratione acquiruntur, in anima rationali. Plotin. En. 1. l. 1. cap. 10. chart. 6.

Virtutes ciuiles exornant vere, & nos meliores efficiunt, cupiditates, & omnino perturbationes ceteras moderantes, opinionemque falsas meliori modo auferentes, propterea quod definiunt, atque extra immoderata, & indefinita animum collocant, & modum ipse suscipiunt. Forte vero mensuræ in anima, quasi materia, mensuræ, quæ illic est, similes sunt, vestigiumque optimi, quod illic est, obseruant, & materia, quæ immoderata omnino est omnino dissimilis, & quatenus accipit speciem, eatenus si speciem non habenti fit similis. At quæ magis propinqua sunt, magis participant, anima vero propinquo est, & cognatio quam corpus, ideoque magis particeps illius euadit, adeo vt fallat, Deus apparens, suspitionemque inducens ne totum Dei hoc sit. Plotinus Ennead. prim. lib. 2. capit. 2. chart. 12.

Virtus animæ est, mentis vero nequaquam, nec eius, quod est mente superior. Plot. En. 1. 2. cap. 3. ch. 13.

Virtutum similitudo proposita ad deos non ad homines nobis est, similitudo vero nostra ad homines bonos est perinde ac si imago assimilatur imagini, cum ab eodem vitæque producatur, sed illa ad aliud velut exemplar similitudo perficitur. Plotin. Ennead. prim. lib. secund. cap. 7. chart. 16.

Virtutis officium est, communem naturæ conditionem ad id, quod melius est, perducere, atque ad honestius aliquid præter vulgi sententiam. Plotin. En. 1. lib. 4. capitul. 8. chart. 35.

Virtus, quæ apud nos est, in Deo est exemplar, nec est virtus. Plot. En. 1. l. 2. cap. 2. chart. 12.

Virtus per prudentiam acquisita, ad summumque progressa Deum nobis ostendit, si quis autem absque verâ virtute Deum pronunciat, nihil habet aliud præter nomen. Plot. En. 2. l. 9. cap. 15. ch. 214.

Virtutem Deus hominibus tribuit, & omnia bonorum genera a Deo ad homines permeant. Maximus Tyr. sermon. 23. chart. 169.

Virtutem non sustinet impuritas, nisi eam viderit superinducto aliquo fuce adumbratâ. Max. Tyr. ser. 29. c. 224.

Virtutes inassimilabiles competere sunt tum in animabus cælestibus, tum in earum corporibus insitæ, tum per deflexum in omnia sine impedimento vsque ad infima descendentes, communicatæ tam diuiduis, quam in speciebus, immutabiles vbi que, quamuis in materia mutabili regentes generationem perpetuo quodam ordine, semperque benefice, perinde fluxum celi in materiam discordibus plenam resultat aliquid dissonum temporalia temporaliter æterna capiunt, corpora incorporea corporaliter, materialia hæc immaterialia cælorum vires mutabiliter, & inordinate suscipiunt. Iamblich. de myster. chart. 1878.

Virtutes quædam principes sunt, quædam pedissequæ, principes in parte rationis, pedissequæ circa partem rationis expertem versantur. Alc. cap. 26. ch. 1957.

Virtutes, quæ circa partes irrationales versantur doceri non possunt, cū nec scientia, nec ars in alia animæ parte, quam in rationali consistat. Alc. cap. 26. ch. 1957.

Virtutes absolutæ, nec crescunt, nec decrescunt, vitia intenduntur, & remittuntur, vnus enim alio impudentior, & iniustior est. Alc. cap. 26. ch. 1957.

Virtutes per se ipsas existimandæ sunt. Alcino. capit. 30. charta 1960.

Virtutes quædam coniugatione se consequi inuicem putandum est. Alc. cap. 31. chart. 1961.

Virtutis contemplatio pulcherrima est, vsus vero, & actio sectanda omni conatu. Philo Iudæus in leg. allegoriam lib. 1. chart. 33.

Virtutum fons perennis est recta ratio. Philo Iudæ. de plant. Noe. chart. 151.

Virtutes illustrium virorum publicatæ sunt in sacris literis non tam ad illorum laudem, quam ad lectores in emulationem prouocandos. Illi enim fuerunt rationales, & animatæ leges duabus de causis venerabiles. Altera, quoniam ostendunt præcepta legis a natura non discrepare. Altera, quod hinc liquet non esse opus magno labore ad exigendam vitam iuxta legum regulam, quando illi præfati ante leges singillatim proditas non scripto iure vsi pari facilitate, ac felicitate vixerunt, vt merito quis dicere possit leges scriptas nil aliud esse, quam vitæ patrum commentarios, in quibus eorum dicta ac facta narrantur. Philo Iud. de Abraham. chart. 297.

Virtute nique principes, & magistratus decet. Philo Iud. de Abraham. chart. 236.

Virtus quo ad res malas sterilis est, quo ad bonas fecunda. Phil. Iud. de cong. quær. erud. grat. ch. 275.

Virtutem præcedunt artes liberales. Phil. Iud. de cong. quær. erud. grat. 276.

Virtutes omnes habent appellationes femininas, actiones vero virorum perfectissimorum, quia quicquid post Deum est, quantumvis antiquum sit, cum secundo loco censeatur, collatum ad omnipotentem illam non tam masculinum videtur, quam femininum. Phil. Iud. de profug. chart. 296.

Virtute tractanda opus est solum ratione vitio, & ratione, & corpore. Phil. Iud. in alleg. l. 1. ch. 39.

Veritatis studiosi Deum adiuti Deo quærunt, nam per creaturas ad creatoris cognitionem veniunt. Phil. Iud. de præm. & penis. chart. 574.

Virtutes morales sunt assuetudines animales, corporisque nostri. Athenag. de resur. cap. 1. ch. 1873.

Virtutes ait Arist. esse mediocritates, vitia extremitates, vbi passionum intelligit mediocritates, de qua mediocritate loquatur, an de illa, quæ est in qualitate, vel quæ in quantitate, non aperte explicat, at Platonicè omnem turpitudinem timendam, siue magnam, siue paruam. Georgius Gemnistus de Plat. & Aristotel. phil. diff. capitul. 2.

Virtutes omnes, id est contemplatiuam actiuam mechanicam, & operarias, nemo ad ipsi potest, & si quis potest, difficillimum est, & perfectè nemo aliquam harum acquirat, nisi aliquorum hominum opera, & auxilio. Auer. in remp. Plat. tract. 1. chart. 174.

Virtus a virtute differt actionis, siue operationis diuersitate. Bessarion Cardinalis in calumniat. Plat. lib. 2. capit. 7. chart. 20. tergo.

Virtutes exercere satius est, quam nosse. Marsil. Ficinus in epistol. lib. 1. chart. 657.

Virtus constantissima vbi dominatur, ibi actio editur omnium velocissima. Marsilius Ficinus in epistol. libro secund. chart. 688.

Virtutes ita inter se connectuntur, vt qui vnâ consequitur, consequatur omnes, vitia contra ita inter se repugnantia, vt nequeant cuncta eidem simul inesse. Mar. Fic. in epistol. lib. 3. chart. 746.

Virtutes plures sunt pro virum animæ, & actuum diuersitate, in quibus tamen vna virtutis ratio inspicitur. Mar. Fic. in Plat. de virtute. ch. 1133.

Virtutum moralium principia duo hec posuit Plato, prudentiam, & rectam opinionem. Marfil. Ficin. in Plat. de virtut. chart. 1133.

Virtute qui ornati non sunt, ipsam nunquam docere possunt, nec ratione, nec exemplo. Mar. Ficin. in Plat. Euthyd. chart. 1301.

Virtute præditum hominem sui ipsius, deinde regum regem esse ostendit Plato. Marfil. Ficin. in Platon. Euthyd. chart. 1301.

Virtutis vis tota in prudentia collocatur, vitij in imprudentia, quæ tritissima est Platonis sententia. Mar. Fic. in Plat. Cratylum. chart. 1311.

Virtuti omnia parent. Marfil. Ficin. in Platon. Menexen. chart. 1396.

Virtutis a prudentia tanquam inferiora membra a capite ducuntur. Marfil. Ficin. in Platon. de legibus dialog. tertio, chart. 1494.

Virtute præstans nemo euadere potest ex luxurioso vitio, sed æger, fragilis, & inflatus, & cæcus. Mar. Ficin. in Plat. de legib. dial. 3. chart. 1495.

Virtutes, quæ ab animo nostro motus secundos amputant, qui circa sensibilia fiunt, civiles nuncupantur, vt fortitudo, temperantia, prudentia iustitiæ, quæ non solum amputant, sed extirpant purgatorij vocantur, at quæ non modo secundas perturbaciones domuerunt, sed in super primos motus si fieri potest in homine eradicant, vel saltem ratione aliqua, & assuetudine moderantur, purgati iam animi sunt. hæc autem virtutes non sunt in Deo, quia in Deo non sunt motus. Marfil. Ficin. in Plotin. Enneade prim. libro 2. capit. 2. chart. 1556.

Virtutes superiores non sunt in inferioribus gradibus, nisi per imaginem, in superioribus vero inferiores per exemplar. Marfil. Ficin. in Plot. Ennead. 1. lib. 2. capit. 7. chart. 1558.

Virtutum aliarum regula est prudentia. Marfil. Ficin. in Plotin. En. 1. lib. 1. cap. 7. chart. 1559.

Virtutes speciales, quæ in rebus insunt, quæ ad causas elementales referri non possunt, non eueniunt simpliciter ex confluxu multorum, alioqui vel casu contingerent, vel firmæ non forent, sed ex seminaria, proueniunt animali ratione. Sic Pæonia suspensa collo caducis opitulatur, Polipodium atram bilem purgat, Corallus timorem pellit, Laurus pellit fulgur, Torpedo piscis stupefacit hominem etiam virga tangentem, Echinus pisciculus sistit nauem. Marfil. Ficin. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 13. chart. 1635.

Virtutum qualitatem in agentibus coniectare solemus ex operum, & actionum qualitibus. Marfil. Ficin. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 10. chart. 1634.

Virtutis via si homini dura videtur, quia continue oportet nos pugnare aduersus carnem, mundum, & diabolum, recordetur, quod quæcunque elegerit vitam, etiam secū dum, mundum, multa illi aduersa, tristitia, incommoda, laboriosa, patiendæ sunt, & in mundi rebus diutius, laboriosius, & instructuosius pugnatur, in quibus labor supis est laboris, & tædem pœna æterna. Io. Pic. Mir. de regn. digen. ch. 332.

Virtutes putauit Aristoteles esse medias inter duo extrema, Stoici contra non admittunt hanc mediocritatem. Ioannes Francisc. Pic. Mirand. in ex. van. doc. gen. lib. 1. cap. 19. chart. 808.

Virtute ambire oportet, non fauoribus. Franc. Patric. de republ. lib. 3. cap. 12. chart. 104.

Virtute qui præstat in republica præferendus est. Franc. Patric. de rep. l. 5. cap. 3. ch. 157. terg.

Virtus puerorum in dolens, quæ spem futuræ probitatis præterdit, adolescentium disciplina bonarum artium, in reliquis expectatur fructus operum. Franc. Patric. de republ. lib. 5. cap. 6. chart. 164.

Virtutis præmium est honorum, indigentia lucrum.

Franc. Patric. de reg. lib. 8. cap. 1. ch. 353.

Virtutes omnes sine fide obtenebrantur, sic enim a fide lumen sumunt, vt a Sole stellæ ornent. Franc. Patric. de regn. lib. 8. cap. 20. chart. 376.

Virtutes morum prudentiæ particulas arbitratu Socrates, quod reprobatur Arist. cap. vltimo. lib. 6. ethicorum. Iac. Carp. in Alcinoi præfatione.

Virtutes, quæ ad partem superiorem pertinent, doctrina apud Aristotelem comparantur, quæ ad partem inferiorem spectant, doctrina indigent, vt intelligatur quid in officijs rectum, quid non rectum, sed perficiunt agendi consuetudine, per quam habitus cõformatur. Iac. Car. in Alc. par. post. cap. 21. ch. 122.

Virtutes peripatetici, quia vt habitus agendi consuetudine partes a naturæ seminarijs, & igniculis semper distinguunt, ingenitas esse negant: Stoici quoniã igniculos naturæ non deprauatæ, quibus ad omnes honesti partes excitamur, dicere solent has nobiscū natas esse. Iac. Carp. in Alc. par. post. cap. 22. chart. 129.

Virtutes iustitiæ, temperantiæ, fortitudo vocantur purificationes, qui harum ope anima mala fit bona. Steph. Comb. de ascen. ment. in Deum. lib. 5. cap. 5. c. 99. terg.

Virtutes bonarum, & laudabilium actionum diutina exercitatione tandem acquiruntur. Leo Heb. de amo. dialogo primo. chart. 10.

Virtutes morales sunt media quædam necessaria ad felicitatem consequendam. Leo Hebraus de Amore dialogo primo. chart. 29.

Virtutes morales haud puram honestatem, sed vel cum sensibilibus voluptatibus implicatam, vel cum vtilibus bonis coniunctam, vel huiuscemodi rebus ad materiã corpusque accedentibus inuolutam complectuntur. Leo Heb. de amor. dial. 3. ch. 393.

Virtutes morales vtilia bona, sensibilesque voluptates, cæteraque consimilia quasi materiam pertractantes, ab honestate quasi forma tandem perficiuntur, cõspiciuntque redduntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. c. 393.

Virtutes morales circa iucundum, & vtile versantes in mediocritate refulgent, intellectuales vero honestum ipsum pertractantes in excessu refulgent. Leo Heb. de amore dialogo 1. chart. 19.

Virtutis principia, quæ sunt, & vt acquiruntur.

Virtutis qui curam habere se asserit, maxima absurditas est, nihil aliud facere, quam in sermonibus iniustus esse perseueret. Iniustitia vero in hoc consistit, cum quis non diuersa ratione velut decertans studij adhibet, & rursus alia, velut disputans, & in decertando ludat, & fallat quantum poterit, in disputando vero serio agit, & eum cum quo disputat corrigat, illos solos ipsi ostendens errores, in quibus ipse a seipso ac prioribus conuersationibus deceptus est. Plat. in Theat. char. 115.

Virtutem nullo alio instrumento comprehendere possumus quam verissima ratione a qua acuitur animus, & accenditur. Max. Tyr. ser. 6. char. 49.

Virtutem & vitium mortalibus dii veluti pugnantibus in stadio constituerunt, aliam improbitatis mercedem quam flagitiola mens accipere deberet, alteram coronam quæ optimæ naturæ ob honestas rationes proposita est, quos viros protegit Deus, vaticinijs seruat, augurijs, & somnijs admonet, nec non vocibus, & sacrificijs, imbecillis enim est humanus animus, & in hac vita facile tenebris occupatur. Maxim. Tyrius sermone 26. chart. 201.

Virtutes, & cætera præclara apud homines sudore quaruntur. Syn. de som. chart. 1699.

Virtutes oēs si singuli adipisci possunt, natura aliquid superuacaneū fecisset, & difficillimū est in vno vniui, & partento simile. Auer. in Pla. rep. tr. 2. c. 184. col. 1.

Virtu-

Virtutes ad consequendas actiuas via est consuetudo, contemplatiuas vero doctrina. Auer. in temp. Plat. tract. 3. chart. 191. col. 1.

Virtutes intellectuales solam puramque honestatem, & a materiæ sordibus, & a corporea labe quam maxime alienam, quasi diuino quodam amore correptæ prosequuntur. Leo Heb. de amo. dial. 3. ch. 393.

Virtus, vt ad vitia se habet.

Virtutes secundum Platonicos quatuor sunt: politica, purgatorij, animi iam purgati, exemplares. Macr. in som. scip. lib. 1. chart. 49.

Virtus stat iuxta rectitudinem, vitium circa obtusum, & acutum. Proc. in Eucl. l. 2. cap. 1. ch. 76.

Virtutes, & vitia medium habent, nam homines non est necesse omnes probos, vel improbos esse, longo enim interuallo extrema distant. Alcinoi capitul. vigesimo sexto, chart. 1957.

Virtutis exultatum se abscondit a Deo. Philo Iudæ. in leg. alleg. lib. 2. chart. 40.

Virtus a vitio antiquitate superatur, ideo Abel præcedit Cain, & si minor natus, Phil. Iudæus de sacrificijs Abelis, & Cain. char. 85.

Virtute excepta quicquid non absoluitur, nullam asserit vtilitatem. Phil. Iudæ. de sacr. Abel. & Cain. ch. 98.

Virtutum præmia, & supplicia vitiorum ad alteram vitam pertinere ait Plato. Marfil. Ficin. in Platon. phædone. chart. 1393.

Virtus quid faciat, & vitium in animo seclusis externis affectibus, propensius contemplatus est Socrates in omni eius vita. Marfil. Ficin. in Plat. de republica. dialogo 2. chart. 1399.

Virtus in vita communi atque morali in mediocritate, vitia vero in excessu ac defectu, vtilia atque iucundum experendi cum diligendi consistunt. Leo Hebr. de amor. dial. 1. chart. 18.

Vim maiorem habet, quod meliores concedunt, quam quod peiores. Plat. in sophista. ch. 152.

Vis, quæ nunquam prodit in actum, inanis est. Mar. Fic. in Plat. Theo. l. 16. cap. 5. ch. 374.

Vis nulla durior, & intolerabilior est, quam quæ contemptu quodam infertur. Marfil. Ficin. in Plato. de leg. dial. 10. chart. 1515.

Vim suam omnia propagare nituntur. Mar. Fic. in Plat. phileb. lib. 1. cap. 20. chart. 1226.

Viscera in ostentis, transmutantur contra naturam in animalibus ab anima eorum, & a dæmone eis præfidente, & a motu aeris motuque cæli præter naturam, & pro voluntate Deorum ad homines admonendos: quod patet, quia sæpe non inueniuntur principalia membra in animalibus ad vitam necessaria, quæ repente in miraculo auferuntur, cum necesse sit ea paulo ante non defuisse. Iambl. de myst. ch. 1887.

Visibile summum vbi est, ibi esse existimant Platonici vsum summum. Marfil. Ficin. in epistolis libro secundo, chart. 685.

Visibilem radiales species quoniam a materia longius distant, quam voces, odores, & sapores, nullo modo se confundunt, minus voces, potius minus odores, cætera minime. Marfil. Ficin. in Platon. Parmenide capitul. 5. chart. 1148.

Visibilem species spiritales sub lumine proueniētes ad oculum absque aeris passione proueniunt. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 5. cap. 2. chart. 1750.

Visibile per primum lumen visibile fit, ideo & visus omnes per primum visum. Marfil. Ficin. in Prisc. Theoph. cap. 22. chart. 1812.

Visibilis res nulla apud nos est, cui non præsit angelica potestas. Io. Pic. Mir. in temp. Plat. l. 3. cap. 4. cs. 26.

Visio est, cum id quis videt, quod eodem modo quo ap-

paruerat eueniet. Macr. in som. scip. l. 1. ch. 20.

Visio vt fiat, non opus est corpore medio: nam si desum, vt terrenum impedit, si tenue, minus impedit. Plotin. En. 4. lib. 5. cap. 1. chart. 441.

Visio, vel fit, quia radius ab oculo visualis proficiscitur ad visibile, & qui sic aiunt, nisi moueant radium decidere non indigent medio, sed radius naturam habet luminis, & lumen recte diffunditur, vel a visibili iam luminoso non nihil procedet ad visum, nec sic medio indigent, nec qui ab utroque, minus enim videbunt, si aliquid medium intercederit. Plotin. Enn. 4. l. 5. capit. prim. chart. 442.

Visio requirit medium necessario lumen, nec corpus medium necessarium est. Plotin. Enneade quarta, libro 5. capit. 1. chart. 442.

Visio dum fit, medium non patitur, at quod naturaliter passioni expositum est, patitur, tamen si medium naturaliter obnoxium est passioni, & ipsum aliquid patitur. Plot. En. 4. l. 5. cap. 1. ch. 442.

Visio dum fit, non est necessarium medium inter visum, & visibile: nam quando nocte sub obscuri igniculum longissime distantem cernimus, non imprimitur forma ex igniculo continuis aeris partibus, alioqui multa, & minima quæque interim in aere cernentur, & non duntaxat ignis. Plot. En. 4. l. 5. c. 3. ch. 444.

Visio non propterea fit, quia patitur medium: nam si patitur aer, corporea patitur conditione, id enim est, vt in cera imprimi figuram, si visibilis obiecti pars certa in certa parte aeris figurabitur, & sic tanta pars, quanta pupillaris quantitate prope oculum accipiet figuram, & tradet. At nunc & ex directo, & ex obliquo videtur. ex quo patet qualibet aeris particulam totum velut vultum in se inspectum habere, nec id fit corporeæ conditione passionis, imo secundum maiores, & animales; & animalis vnius vbi que sibi metus compatientis necessitates. Plotin. Enneade 4. libr. 5. capitul. 3. chart. 445.

Visio in appetitu quodam visus ipsius consistit ad videndum alliciente. Plot. En. 5. l. 6. cap. 5. ch. 537.

Visio, quæ in somnio apparet, est, quod ex diuina virtute legatur. Chal. in Plat. Tim. ch. 54. terg.

Visio cū non fiat contactu, necesse est aliquid mediū esse, & hoc esse debet diaphanum, ne si forte solidum sit, & resistens impediatur opaca proprietate, & tenebrifica mutuum inter se rerum luminalium actionum, ignis inquam, ac sensuum instrumenti. Priscianus in Theophrastum. cap. 20. chart. 1811.

Visio perficitur, nec per susceptionem aliquam ab externis, quasi formetur a sentiendis per quendam ab eis effluxum, nec secundum emissionem ab oculis aliquam factam, quasi corpus aliquid emittatur, & tangat sentienda, nec colores mouere diaphanum, quasi formet ipsum, diaphanum vero mouere visum similiter, sed species ipsas efficacem habere potentiam, per quã vnaquæque agit in illud potissimum, quod passioni eiusmodi est expositum, non tangendo duntaxat, sed in illa quoque, quæ distant, quatenus commensurata quædam distantia sit, his quidem ad faciendum, illis vicissim ad patiendum. Agit visibile in instrumentum visus ab interuallo quodam, quod & commensuratum est tum videnti tum visibili, illi quidem ad ageudum, huic autem ad patiendum. Quoniam vero non simpliciter visualis naturæ ab obiecto visibili passio facit sensum, vegementior enim passio impedit, quia incommensurabilis est ad mensuram passionis secundum quam fit sensus, ideo opus est interuallo, ideo valde luentia, si propinquiora sint, quam exigat mensura, impediunt visionem, & denique omnino prelabent, & id quod videt, aget circa illud, quod videtur iudicariæ agens circa illud. Priscian. in Theophrastum capitulo 13. charta 1807.

Visionem

Visionem alij Platonici putant, vt supra in præcedenti propositione, siue extra, siue intus iudicium, ita perficiatur; alij vltra vibrationem eiusmodi hinc excitari sensibus obiecti formulam, sensui naturaliter insitam, excitationemque talem in se sentire; nonnulli præter hæc vibratum radium ad oculos vsque prouenire, alij aliter. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. ch. 1473.

Visionis effectus fit probabilis, dum visualis oculi radius protenditur per pyramidalem occurrentis luminis latitudinem eiusdem luminis ad miculo versus rei videndæ latitudinem, quatenus progredi valet, & cum sic terminatur fit visionis effectus, vtriusque scilicet radij visualis, & luminis vberioris commercio quodam cõfici visionem Plato in Timæo, & Galenus, & Chalcidius ibidem docent, & perspectiuæ confirmant, lumen vero dictum, vel radio visuali est ingenitum, vel foris adhibitum. Mar. Fic. in Plo. Enn. 2. lib. 8. cap. 2. chart. 1663.

Visio velut actio quædam ad ipsum modum visualis formæ peragitur. Si igitur obiectum ad pupillæ angustiam se conformaret, non grandius vnquam quam sit pupilla iudicaretur, nunc vero longe grandius iudicatur, quoniam radius visualis extra porrectus per ipsam rei magnitudinem se diffundit. Sed profecto negare non possumus radios a corporibus luminosis pyramidalis quadam figura ad oculos peruenire, & cum hac figura spiritalem saltem qualitatem rei, vel virtutem, aut actum ad nos vsque perferre, vicissim quoque ab oculis emitti radios testatur radialis natura visus, præcipue in animalibus nocte videntibus. Mar. Fic. in Plo. En. 2. lib. 8. cap. 2. chart. 1663.

Visio est actio sic in vidente manens, vt calere, & lucere manet in igne. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. capit. 15. chart. 1808.

Visio cum sit, si quid medium est inter visum, & visibile, id quidem non corpus est, sed lumen, vel natiuum oculi, siue visibile, vel alienum, confert autem ad videndum non passio mediæ, oculique, sed actio quædam atque lumen. Mar. Fic. in Plot. En. 4. l. 5. cap. 4. ch. 1751.

Visionem fieri putat Plotinus, ita vt tanta sit conformitas inter visum, & visibile, vt satis circa se vicissim agant, & moueantur, etiam si nulla passio contingat in medio, vt nec patitur medium, vel saltem non tale quiddam patitur, vt tremante hac corda altera contremiscit, ofuscitate hoc ofuscitat ille. Mar. Fic. in Plot. En. 4. lib. 5. cap. 4. chart. 1751.

Visu quæ percipiuntur, etsi plura quodammodo sunt, tamen absque motionis efficacia, & per imaginem solâ absque rei natura sæpius apprehenduntur, ideo respectu musicæ consonantiæ mouere parum animos solent. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 28. ch. 1453.

Visio oblata si a Deo est, etiam si reuoluas cum humilitate non recedet, sed tum perfunderis lumine, quo certior fies, vel redierit cumulatius tibi profuturus, qui humilitatis virtute supra te sapere, post habueris, nec ambitiosa curiositate fluctuaueris. At saltem te deludi posse cogita priusquam admittas, aut refellas, quod nunciatur. Ioan. Franciscus Pic. Mir. de prænot. tib. 9. capit. 3. chart. 693.

Visio an extra mittendo fiat, aut intus suscipiendo dubium est, illud Platoni ascribitur, hoc Aristoteli. Ioan. Fr. Pic. Mir. in ex. van. doc. gent. l. 1. cap. 15. ch. 787.

Visio fit, partim dum oculis a re visa recipit, partim dum emittit. Iac. Carp. in Alc. digr. 7. ch. 405.

Visionem fieri per visui luminis emissionem, reflexionemque, & retro vnde exierat recursum, postquam res visibiles offendisset, vt pila in parietem a manu magno impetu iniecta magno impetu ad manum a pariete re percussa reuertitur, docuit Pythagoras. Gab. Bur. de visu. lib. 5. chart. 153. terg.

Visionem fieri per intromissionem dixerunt Democritus,

& Leucippus, & Atheniensis Epicurus, a rebus enim ipsis quibusque per tenues corporum poros quasdam imagines fluere, quæ ad certum instantis spacij terminum peruenientes non solum corporis qualitates conseruant, sed & formas, & figuras integras custodiunt, & retinent, quæ postmodum per occultos ingressæ videntis meatus non solum visum, sed & phantasiam ipsam ad se dignoscendas, percipiendasve efficaciter excitarent, & mouerent. Gabriel Buratell. de visu. lib. 5. chart. 154.

Visionem fieri per extramissionem ait Empedocles, cui & Hipparcus astipulatus est, ita vt radij exeuntes quasi manu comprehendant imagines rerum, quæ visionis sint effectrices. Gab. Bur. de visu. l. 5. ch. 154.

Visionem fieri opinati sunt Chrysippus, & vniuersa stoicorum secta a corde, & igneum ad oculorum vsque percurrere spiritum, qui turbinis cuiusdam, quem conum vocant, inde postmodum profiliens circumfulsa percussit aerem, & ad rem vsque visibilem tendere nititur, & si cognatum, & similem offenderit clarum, & pellucidum, rem, vt est percipere, & videre posse dixerunt, sin minus aliud quidem non cernere visile ipsum scilicet, sed tenebras sui quadam claritate resperfas, & affectas tunc conspicerent assueuerunt, tenebras enim per se videri opinati sunt, cum alij philosophi per accidens videri voluerint. Gabriel Buratell. de visu. lib. 5. chart. 154. terg.

Visionem Plato fieri sentit, vt oculi ex se naturam quadam lucidam habeant, ex qua visui radij effluentes in externam aeris lucem obiectæ rei imaginem adducant, & in animo repræsentent, ex qua repræsentatione fit visus. Gab. Bur. de visu. l. 5. ch. 156.

Visio cum fiat iuxta Platonis mentem, videndum est an fiat in medio, vel in obiecto, vt multi falso opinati sunt, vel in visu ex illa radiorum repercussione ab obiecto facta, vt meo iudicio sensit Plato, & Arist. Gab. Bur. de visu. lib. 5. chart. 157.

Visio hæud tantum specie ab obiecto per medium ad oculum pertingente recepta, sed etiam in radijs ex oculo per medium ad obiectum illustrandum emissis sita esse videtur. Leo Heb. de amo. diat. 3. ch. 190.

Visuale, quod in nobis est, quodammodo naturaliter luminale est, quod declarant animalia, quædam, quæ res sibi videndas prius illuminant, ideo possunt etiam nocte videre, & colores sunt luminales quodammodo, vt qui circa terminos diaphani corporum terminatorum considerantur. Prisc. in Theoph. cap. 14. char. 1808.

Visualis instrumenti species naturalis non est materialis, at similis species auditus, ideo in minima passione materiali facillime resultat species spiritalis, quæ necessaria est ad sensum, in tribus reliquis species tum instrumenti tum obiecti materialiter iudicatur. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. cap. 28. ch. 1814.

Visualem radium vnum confici ex hoc patet, quod si quando certa quadam oculorum contentione, vel compressione radiorum coniugii dirimatur, quidquid offerretur, geminum nobis apparet, quæ fallacia ex humore insuper pupillam nonnunquam diuidente contingit. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. ch. 1473.

Visui radij vna quædam fuit in vno nervo intus origo per duos mox neruiculis ad geminos oculos deriuata, qui neruiculi per humores oculorum pingues subtancis situati denique perueniunt ad pupillas. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. ch. 1473.

Visuorum radiorum lux neruiculis conseruata, sinceriorque per angustas pupillas erumpens cum primum in radios huc, & illuc emicuit, sicut ab vno ceperat, sic statim redit in vnum, radijs scilicet inuicem in vnum communem radium naturaliter coeuntibus. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. ch. 1473.

Visualis radius non potest pergere foras, eminensque cernere nisi

nisi cum externo lumine copuletur per conum ad oculos veniente, cui se radius noster insinuans ibi præcipue, quo in ipsum dirigitur per aspectum, per hoc ipsum quasi vehiculum imo corroboramentum, longe procedit, quousque offendat aliquod quoquomodo resistens, cui & ipse renititur, perque eius superficiem vel se diffundit, vel mirabili celeritate quasi momento discurret, atque eius qualitate prorsus afficitur. In huiusmodi resistentia, discursione, affectione fit statim visionis effectus, vibrato videlicet illinc radio, vibrationeque eiusmodi gradatim ad prouisualium spiritum usque porrecta, quemadmodum si aerualem in longum extensus ex una parte pulsatur, mox ad totum pulsatio pertinet, quatenus radius validior perseverat, hic tantum aliquanto solidiora resistunt, & qui tunc vsque ad substantiam obiecti processerit certius inde discernit. Facto vero per longius iter infirmiori non solum crassa nebula, sed etiam tenuis, imo & aer ipse renititur, ibique inherens; utcuque potest, remotiora prospicit sub eorum videlicet imagine per lumen illuc usque porrecta, ideo que iam fallitur. Mar. Fic. in Plat. Timæ. cap. 30. char. 1473.

Visus quid est, vt sit, & obiectum.

Visui quæ occurrunt ab aliis partibus, partim minor, partim maiora, partim equalia ipsius visus partibus sunt, quæ æqualia sunt, visum effugiunt, quæ sane etiâ pellucida dicimus, maiora & minora hæc disparantia, illa coagmētantia visum ipsum, & nigra & alba hæc affectiones dicuntur. Plat. in Tim. ch. 751.

Visus est habitus, quo corpora discernuntur. Speusip. in Plat. desin. ch. 1962.

Visum fieri putant Peripatetici & Geometra radij effusione, cum per fulgidam, & lucidam, pupule stolam, indirectum emicans radius serenam porrigit lineam, quæ giris oculorum circumuecta motibus dispergat undique lucem contemplationis. Chalcid. in Platon. Tim. char. 52.

Visum & auditum Plato appellat sensus diuinos, non solum quia ad sapientiam præcipue nos perducunt, sed quia celestibus insunt. Mar. Fic. in Plat. phil. cap. 47. char. 1266.

Visum fieri eminus ex oculis emicante spiritu, vel radio quodam putant Democritus, Heraclitus, Stoici, plerique peripatetici, Geometra, Platonici & Mar. Fic. cum Plot. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 30. ch. 1472.

Visus obiectum proprium est color. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 8. cap. 1. ch. 1663.

Visum fieri iudicium hinc colligere possumus Plotinum existimasse, non vt forma obiecti ad oculos perueniat, sed vt oculi radius ad obiectum perueniat. Mar. Fic. in Plot. En. 2. lib. 8. cap. 2. ch. 1663.

Visus cum momento fiat, & ad incorpoream lucem tēdat, quandam intellectus incorporei habet imaginem. Mar. Fic. in Plat. Phil. lib. 1. cap. 32. ch. 1242.

Visus dum fit, non emittit aliquid ex se naturale, & quasi corporeum, quo colorem tangat, neque ex colore effluit aliquid naturale, quod imprimatur in visu, nec color re ipsa colorat aerem, aer visum, & species a materia separata, quia a loco penitus absolutæ sunt, & a materiae limitibus exclusæ, ideo aliquid in omnia possunt agere, ad quantumlibet spacium equaliter agere, at species in materia non possunt agere, nisi ad aliquod certum spacium. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. ca. 21. ch. 1806.

Visum esse sensuum præstantissimum apparet, quoniam citius, longius, amplius, distinctius quam ceteri sentit, ceteri sensus interuallo solum conuenienti indigent, visus vero non solum hoc interuallo, sed lumine indiget. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. ca. 21. ch. 1811.

Visus est facultas quædam animalis ad rerum coloratarum imagines percipiendas. Gabriel Buratell. de visu. lib. 5. char. 156. pag. 2.

Visus vt est in parte anteriori.

Visus in sublimi parte corporis velut ignis in suprema mundi regione locatur, & lumen natura sua percipit, quod ignis est proprium. Mar. Fic. in Plat. conuiuium. or. 5. cap. 2. ch. 1334.

Visus vt se habet ad alios sensus.

Visus & auditus ceteris sensibus exactiores sunt, & tamen nihil certi nobis afferunt. Plat. in phæd. ch. 36.

Visus ceteris sensibus excellentior est, quia excellentius operatur. Priscianus in Theophrastum. capitulo 21. charta 1811.

Visus & auditus cõtemplationis, & disciplinæ gratia nobis tributi sunt, & vt per sensibilem harmoniam animi quoque motus harmonice componamus, ceteros sensus præter auditum & visum quasi minus conducant ad speculandum Plato nihil pendit. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 56. ch. 1476.

Visus & tactus diuersissimi sunt, ad visum declinat auditus, ad tactum gustus, olfactus est medius. Mar. Fic. in Plat. Timæum. cap. 59. ch. 1476.

Visus & auditus facile mouenti cedunt, motoremque nature sunt subitum atque lenem, ideo acute quidem sentiunt, sed voluptatem vel molestiam paruum habent. Mar. Fic. in Plat. Tim. cap. 59. ch. 1476.

Visus & lumen similia sunt intelligentiæ quam auditus & sonus. Mar. Fic. in Plotin. En. 1. li. sexto capitu. 1. char. 1574.

Visus, & visibile propter naturam spiritalem longius inter se agunt, ceteri nec tam procul, sed propius & pigrius agunt. Mar. Fic. in Prisc. in Theoph. cap. 31. char. 1816.

Visus sensuum omnium præcipuus est. Ioan. Franc. Picus Miran. de imagin. cap. 1. char. 133.

Visus dignior, & præ ceteris sensibus certior, altior, & spiritualior est, quia de re ipsa visio non de corporali solum, sed de imaginaria, & intellectuali dicta est. Futurorum itaque supernaturalis visio ad exteriores, interiorumque sensus, & ad intellectum quoque referri potest, seque vidisse futura quis potest asserere, cui per exteriora signa, vel per visibiles, & sensibiles species in imaginatione formatas, vel ex inditis in intellectu notis reuelatum fuerit; reuelatio autem eorum, quæ videntur, cognitionem infundit; eorum enim, quæ velata erant, & abscondita, notitiam affert, additque ipsi uisioni intelligentiam apprime necessariam. Ioan. Fr. Picus Mirandulanus de prænotione. libro secundum. cap. 1. charta 406.

Visus dignitate & muneris præstantia, tactus ad uitam necessitate præfertur aliis sensibus. Iac. Carpentarius in Alc. cap. 10. ch. 291.

Visus & instrumento, & in obiecto, & in medio, & in actu ipso reliquos sensus excellit. Leo Hebræus de am. dial. 3. ch. 187.

Visus solus longe vberiorum, pluriumque rerum, quam ceteri sensus simul collecti, cognitionem nobis præstare videtur. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 188.

Visus ex omnibus quinque sensibus maius quam quilibet alius, ad rerum cognitionem, atque intelligentiam assequendam, adiumentum nobis præstare existimatur. Leo Heb. de am. dial. 3. ch. 184.

Visus solus ex omnibus sensibus hominem ad rerum incorporearum atque intellectualium cognitionem perducere valet. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio charta 187.

Visus nobis existit maxime utilitatis causa, natu si solem, sydera, & celum non vidissemus, nullus de ipsis nobis sermo esset, & in summa ex ipsis philosophiæ genus comparauimus ex oculis, quo philosophiæ genere nullum vnquam maius bonum mortalium generi deorum munere contigit, nec cōtingeret, & hoc est maximum oculorum beneficium. Dicamus etiā Deū ob hanc causam oculos inuenisse, nobisque visum largitum esse, quo intelligentiæ, quæ in celo est circuitus conspicati, vtamur ipsis ad circuitus nostræ cogitationis, qui cum illis cognationem habent, ex illis nō perturbatis, nostras perturbatas cognoscetes & ratiocinationis secundum rectitudinis naturam participes facti, Dei circuitus, qui penitus non vagi sunt, imitantes, eos, qui in nobis sunt, componamus. Plat. in Timæ. char. 741.

Visum ex sensibus Deus nobis accendit ad celestium speculationem, & sapientiæ assumptionem. Tim. Loer. de ani. mun. & nat. char. 1042.

Visus iudicium maxime fallunt magnitudines, quæ sunt ex vno colore vniformes, cum visus non possit facile p. partes discrete metiri, sed in metiendo secundum partem vltra repente labatur, non habēs qua differentiæ via in singulis partibus progressum sistere possit, ideo prope situm esse videtur, quod longe remotū est. Plo. En. 2. lib. 4. cap. 1. ch. 190.

Visum fieri putat Plato, cum ex oculis lumen profunditur purum & liquatum, quod sit velut fons quidam, ignis intimi nostri, habens cum solstitiali lumine cognationem, & solis lumen instrumentum fore animæ ad visibilibus specierum contemplationem, si quidem ad oculos feratur, quorum leuigata soliditas, & tersa rotunditas, vt munita tunicis textis tenui neruorum subtegmine fert facile obuiam lucem, medietas vero, in qua constituitur vidēdi vis delicati corporis & sinceræ propemodum incorporeæ puritatis, admittit cōtemplationis ingressum. Causa principalis vidēdi lumen est intimum, nec tamen vsquequaque perfectæ, & sufficiens, ad maneris cōtemplantis perfunctionē, opus est enim adiumento cognati extimi luminis, maxime quidem solstitialis, & alias eorum quæ solis lumen imitatur. Igitur lumen extimum incorporatum lumini quod ex oculis fluit, confirmat illud, & idoneum facit obtutui fluere, propterea ducit ex corporibus colores, qui videntur. Chalcid. in Platon. Timæum. char. 52. pag. 2.

Visus videtur fieri extra in visu aliquid prodeunte, quia sensibile agit extra locatum, & videtur aliquid a re videnda suscipere, quia illinc aliquid patitur, & diaphanum videtur trajicere vtrinque tanquam perficiens lumine, & commensurationem exhibens interuallo. Priscian. in Theoph. cap. 15. ch. 1808.

Visus non consistit in passione, sed in speciali, siue specifca vitæ perfectione, atque in parte quadam rationis innatæ. Prisc. in Theoph. ca. 27. ch. 1814.

Visus longius prospicit, & momento facit, quod aures tempore, prius enim coruscatio cernitur quam tonitruus audiatur. Marfil. Ficin. in Plato. conuiuium. ora. 5. cap. 2. char. 1335.

Visu naturaliter vtimur post auditum. Marfil. Ficin. in Plat. phæd. cap. 4. char. 1365.

Visus obiectum est luminosum. Marfil. Ficin. in Plato. Timæum. cap. 63. ch. 1477.

Visus natura diaphana nō mouetur a diaphano prorsus consimili, nisi quodammodo iam colorato. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum. cap. 63. ch. 1477.

Visus haud vitæ quidem corporali, siue sensibili, sed spiritali potius, atque intelligibili quam maxime cōducit. Leo Heb. de Amo. dial. 3. char. 187.

Vitæ tres, voluptaria absque sapientia, sapientia absque voluptate, & tertia ex voluptate & sapientia mixta, & ducē primæ nec hominibus nec vlli animanti expectandæ. Plato in philebo. ch. 221.

Vitæ permixtæ ex voluptate & sapiētia qdquid boni accidit, ei non est cognata voluptas, sed similior existit. Plat. in phile. char. 221.

Vitæ tres sunt, iucunda, tristis, & neutra. Plat. in philebo. charta 231.

Vitæ genera octo sunt, temperata, sapiens, fortis, & sana, & his quatuor contrariæ, insipientem dico, timidam, intemperatam, & morbosam. Plato de legibus, dialog. 5. char. 841.

Vitam duplam homines haberent si caput carnosum, & neruosum, & robustum haberent, & magis sanam, & minus doloribus obnoxiam. Plat. in Tim. ch. 754.

Vita vbiunque vna cum intellectu viget, dupliciter adest bonum. Plot. En. 1. lib. 7. ca. 2. ch. 62.

Vita in mundo duplex, intellectualis & animalis, est & ab omni mole penitus expedita, & vigore vitali, efficacique infinita, ideo cunctas machinæ mundanæ partes ipsa tota impartibilis pariter obtinet & vegetat. Plotin. En. 6. li. 5. cap. 12. char. 670.

Vita æquiuoce de viuētibz prædicatur. Porphy. de occasio. char. 1930.

Vitæ duæ sunt, contemplatiua, & actiua: contemplatiue officium in veritatis contemplatione consistit, actiua in actione eorum, quæ ratio dicitur, honorada est contemplatiua, pedissequa est actiua. Aicinous cap. secundo. charta 1946.

Vitæ tria sunt genera, vna apud Deum, altera apud creaturam, tertia media ex utraque mixta. Quæ apud Deum est, non descendit ad nos, quæ apud creaturam, non ascendit. mixta uero sæpe trahitur ad meliorem, interdum retracta ad deteriolem se retro recipit. Phil. Iud. de eo quis rer. diuin. Hæres. ch. 314.

Vitæ tria genera numerantur apud philosophos, prima contemplationi, secunda actioni, tertia uoluptati tribuitur. Marfil. Ficin. in epist. lib. 5. ch. 784.

Vita animæ triplex. Prima diuina, qua dijs coniungitur, & agit uitam superis cognatissimam. Secunda humana, in quo gradu animus a uita diuina deuenit in seipsum, & statuit mentem, & scientiam principem actionis, ubi euoluit multitudinem rationum, conformes specierum differentias contuetur, & in idem & quod intelligit, & quod intelligitur in se colligit & representat, & quasi per imaginem exprimit intellectualem essentiam in uno quodam uidelicet naturam intelligibilem comprehendens. Tertia uita est, quæ cum potentijs deterioribus commercium iam inijt, agitque cum illis, imaginationibus & sensibus ratione carentibus utitur, & deterioribus prorsus impletur. Procl. in repub. Plat. ex Marfil. Ficin. in epist. li. 1. ch. 941.

Vitæ quatuor. Saturnia in intellectu suspiciēte patrem suum celum, idest Deum coeli fabricam. Iouialis in intelligentiā ad actionem iam mobilem declinante. Venerea in animali uirtute iam amante materiam. Dionysia in natura iam ebria, idest immerfa materiæ. Marfil. Ficin. in Plat. Tim. cap. 26. ch. 1450.

Vita diuinitus data per animam rationalem infusa uehiculo, irrationalis quidem est, sed immortalis: uita uero a ministris Dei per hanc diffusa in corpus elementale tum subtile, tum crassum, irrationalis iam est, atque mortalis. Marfil. Ficin. in Plat. Timæum, capitu. 24. charta 1470.

Vita prima quædam est animalis, secunda forma corporis naturalis instrumentis præditi ad animalis usum accommodatis. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. lib. primo, cap. 7. char. 1551.

Vitæ duæ in nobis sunt, quarum secunda est a prima, & eius imago, sed prima in se subsistens, secunda inherens corpori, prima sit totum in se quiddam, secunda sit pars compositi, idest animalis huius, quod primæ subest vitæ. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. libro 1. capitu. 7. ch. 1551.

Vitæ duo hæc conducunt proprie, calefacere, & humefacere, frigefacere uero & exsiccare suapte natura sunt vitæ contraria. Marfil. Ficin. in Plo. En. 2. lib. tertio cap. 6. char. 1617.

Vita duplex, vna peculiaris animo ipsi, qui se contemplationi diuinarum dedit, a corpore quantum fieri potest extricatus, altera toti animanti, quæ quasi prioris imago est, quæque in rerum sensibilibz duntaxat cognitione versatur. Sebast. Foxius in Platonis Phædo nem. chart. 33.

Vita quid est, & eius principia.

Vita recta est, vt nihil nec in homines, nec in Deos iniuste dixerit, aut fecerit. Pla. in Gorg. ch. 494.

Vitæ totius principium est singulis primus annus, quem scriptum esse oportet in sacris paternis, velut puero & puellæ initium vitæ, & sit inscriptus in pariete dealbato in omni tribuum conuentu, vt secundum annorum numerum magistratus, qui secundum ætatis annus eliguntur, numerentur, & qui e uita decedunt, deleantur. Pla. de leg. dial. 6. ch. 866.

Vita hæc peregrinatio est, & moderate vita transacta, æquo animo tantum non pæna canentes fati necessitatem sequi oportet. Plat. in Axiocho dialogo spurio. charta 1015.

Vitæ miseriam puer circa primum ortum plorat, & a dolore uitam auspicatur, sed semper dolet ob famem, frigus, calorem, & plagam, cum loqui non potest, sed hanc vnam habet uocem quod eiulatur, qua afflictionem declarat. Cum multis exhaustis laboribus ad septennium deuenit, pædagogus, & alii similes tyranni dem in ipsum exercent. Vbi augefcit, grāmasticæ, critici, geometræ, rei militaris doctores, ingens dominorum multitudo. Post ad ephēbos adscriptus maior iā metus iucumbit, Lycæum, Academia, & gymnasiū principatus, virgæ, & innumera mala. Ab his liberatus statim accedunt curæ, sollicitudines, quam vitæ uiam ingredi oporteat, nam & militares expeditiones, uulnera, & assidua certamina obuerfantur. Deinde latenter subrepti senectus, in quam quicquid natura fragile, & ægre curabile habet, totum confluat. Et si quis non citius uelut debitum uitam reddiderit, natura uelut fenerator instans, ab alio uisum, ab alio auditum, sæpe utrunque usuræ loco exigit, & si quis diutius cunctetur, cum membrorum resolutione infestat, mutilat, & laxat. Alii ad multam senectutē proueniunt, & bis pueri senes fiunt. Ideo dii humanarum rerum gnari, quos plurimi faciunt, citius e uita summoient. Pla. in Axio. dial. spurio. ch. 1016.

Vita est unio mentis & animæ. Mer. Trismeg. Pimand. cap. 11. ch. 1851.

Vita ipsa dicitur, ut super omnem uitam uita auctor & excelsior uita, siue quomocunq; ineffabilem illā uitam humano quodā more laudare quis uelit. Dion. Areop. de diui. nom. ch. 1101.

Vita non est bonum cui libet uiuenti, prauo enim uita claudicat, non aliter quam oculo non pure uidenti, cum opus proprium non peragat. Plot. En. 1. libro 7. cap. 3. char. 62.

Vita illis, quibus uiuere datum est, bonum est iudicanda, & similiter intellectus quibus intelligentia conuenit. Itaq; ubiunque cum intellectu uita uiget, dupliciter adest bonum. Plo. En. 1. lib. 7. cap. 2. ch. 62.

Vita bonum est quibus adest bonum, non ratione opu-

la, sed quoniam malum uirtute propulsat, mors uero magis bonum. Plot. En. 1. lib. 7. cap. 3. ch. 62.

Vita est animæ & corporis copula, mors est horum solutio. Plot. En. 1. lib. 7. cap. 3. char. 62.

Vita omnis est intelligentia quædam, intelligentia prima est uita prima, secunda quoque uita intelligentia secunda, uita quoque uita uita uita intelligentia est. Plotin. En. 3. lib. 8. cap. 7. chart. 349.

Vitæ actus qui omnia est, non est ipsum primum, sed ex principio uelut fonte profunditur. Plotin. En. 3. libro octauo. cap. 9. char. 351.

Vita in prima sunt omnia uiua, & cum sit prima forma, ob efficaciam sunt omnia uiuentia, & ibi distinguuntur. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 12. char. 705.

Vita bona est non simpliciter, sed quoniam uera uita ab ipso bono. Plot. En. 6. li. 7. ca. 18. ch. 711.

Vita quæ distrahi non potest, est immortale ipsum. Proclus elem. Theol. propos. 105. ch. 28. pag. 2.

Vita anima omnis & uita est & uiuens. Procl. ele. Theol. propos. 188. ch. 49. pag. 2.

Vita integrior est, quæ tota simul est uita secum a seipsa non distans, quam quæ per diuersa temporum momenta porrecta, secundum actus, & affectus intrinsecos quodam modo a semetipsa distrahitur. Marfil. Ficin. in Plat. Theol. li. 1. ca. 5. ch. 85.

Vita est primus existentie actus. Marfil. Ficin. in Platonice Theol. lib. 8. cap. 15. ch. 200.

Vita est forma in se perfecta, perficiens corpus, & motio nis principium exhibens. Marfil. Ficin. de uita cęlitus compar. li. 3. ca. 19. char. 560.

Vitæ proprium est vis quædam ad penetrandum, ueniendum, mouendum corpus ualde mirabilis, quam maxime habet substantia incorporalis. Marfil. Ficin. in epistol. lib. 2. char. 690.

Vita hominum est tragædia uerissima. Marfil. Ficin. in epist. libro 5. charta 784.

Vita est ad essentiam ut perfectio quædam, & eius bonū, & ita sensus ad uitam, & intellectus ad sensum, uita non est magis ens quam essentia, per quam est ipsa, sed melius. Marfil. Ficin. in Platon. Parmenide, capitu. 47. charta 1162.

Vita est quidam motus essentia. Marfil. Ficin. in Plat. Parmen. cap. 3. char. 1177.

Vitæ finem recte uel non recte quid sit, sentire confert multum ad recte, uel male uiuendum. Marfil. Ficin. in Plat. phile. lib. 1. cap. 7. ch. 1214.

Vitæ intelligentia, idest cognitio, est prima perfectio, uita enim naturaliter ad intelligentiam proficiscitur. Marfil. Ficin. in sophist. cap. 30. char. 1289.

Vita est prima essentia perfectio, intelligentia secunda perfectio. Marfil. Ficin. in sophist. ca. 30. ch. 1289.

Vita sobria sana atque sufficiens est, uita delicata & luxuriosa insana, & indigens plurimorum est. Marfil. Ficin. in Plat. de repub. dial. 2. char. 1399.

Vita, & fertilitas, & opposita in rebus terrenis per celestia mensuratur, sed ea lege ut aliæ species plantarū, uel animalū alijs subijciantur mensuris, atque ducantur; alijs enim pro sua natura, uel specialis, uel singularis proprietate conuenit uita Saturni reuolutio, uel insuper dimidia, duæ, tres, uel quatuor; alijs uita Iouis, uel plures: similiter Martis, Solis, Venere, Mercurij, & Lunæ: alijs uel dies uita, uel horæ sunt, & quæ mensurantur conuersione alicuius stellæ circa centrum uita uel pluribus, sed nobis incognitis. Marfil. Ficin. in Plat. de repub. dial. 8. cap. 1. ch. 1414.

Vita sola beata est, quæ sola mente uiuens totus iam est intellectus, nulla alia ex re pendens, quam ex intellectu diuino, ipsoque bono rerū osum principio, atque fine. Marfil. Ficin. in Plot. En. 1. libro quarto in argum. char. 1562.

Vita perfecta est actus essentia primæ directus natura. Tom. 3. Iii 2 liter

liter in ipsum bonum, atque ita perfectum. Marf. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1565.

Vitam communi notione describimus primum quendam essentiam, esseque ipsius exitum in actum eius, atque primum ipsum eius actum, & quasi motum intimum, & perennem omnium principium motionum, quo efficitur, ut actus motusque ubique sit vitæ vestigium, ac perfectior motus & actus sit expressius vitæ perfectionis indicium. Marf. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. capit. 3. charta 1565.

Vita summa intelligentia est summa, & ipsa mens est efficiens & exemplaris vniuersi causâ, cum mentis virtute omnia ad finem vnum dirigantur. Marf. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1565.

Vitæ summus gradus cum sit ille, in quem velut finem motus omnis vniuersi contendit, intellectum ipsam esse summam vitam ex eo conijcimus, quod vniuersus mundi motus in formam intellectualem denique desinit, exordiens generationem a formis elementorum, deinde ad mixtorum formas, subinde plantarum, dehinc animalium, denique proueniens ad ipsam hominis formam intelligentiam iam participem. Marf. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1565.

Vita sola intellectus est, reliquæ omnes sunt solum imagines. Marf. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. ca. 3. ch. 1565.

Vita est primus, intimus, perpetuus actus essentiae, & quatenus actus eiusmodi essentiae suæ simul totus affigitur, & essentiae ipsi simul vni semper innitur, æterna vita imo æternitas ipsa vocatur. At quatenus nusquam a suo fonte huiusmodi actus digrediens ad interiora reflectitur, ipsa mens appellatur, quæ sic protinus coniuncta bono, vita beata nuncupatur. Marf. Fic. in Plot. En. 1. lib. 5. cap. 1. ch. 1570.

Vita forma vna virtutem multiplex in corpore resultat, vna ex vna mundi vita, virtute multiplex ex multarum animarum ad spirandam vitam communiōne: ut ex pluribus vocalibus instrumentis ab imaginatione vna vox vna prodit significatione distincta: & ut ex vno sole lumen vnum per vitra varijs infecta coloribus penetrans, non in multa lumina desinit, sed in vnum. Marf. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 9. ch. 1630.

Vita ut est primus, intimus, perpetuus essentiae motus, sic est principium cuiuslibet motionis, sic est & naturalis actionis origo. Marf. Fic. in Plotini En. 2. lib. 3. capit. 13. charta 1634.

Vita est principium motus, quibus autem origo propria vita deest, & motio abest, & actio propria. Vbi ergo videtur agere, aguntur, sic grauiâ, leuiâ, calefacientia, & similia trahuntur ad motiones, & actiones ab ipsa mundi vita, non aliter quam a magnete ferrum, & calor vel humor in animali a vitali virtute trahitur & ducitur. Marf. Fic. in Plot. En. 2. lib. 3. ca. 13. ch. 1634.

Vitam immobilem appellat Plotinus omnem intellectualem vitam siue mentis primam, siue sequentium, vitam vero mobilem communiter animales effectus, siue in discussione rationali, imaginariaque, siue in genitali ministerio positos. Marf. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. cap. 4. charta 1689.

Vita quædam ubique infusa rebus certis omnia rationibus naturaliter fabricans est præter causas corporales. Marf. Fic. in Plot. En. 3. lib. 2. ca. 11. ch. 1693.

Vita sempiterna vbi semel sempiternum corpus animauit, nunquam desinit animare. Marf. Fic. in Plotini En. 3. lib. 5. cap. 5. ch. 1715.

Vita prima nil aliud est, quam intimus, perpetuusque vigor, & actus essentiae, formæque primæ efficacissimæ omnium ad agendum. Marf. Fic. in Plotini En. 3. lib. 9. capit. 1. ch. 1727.

Vita & mens prima, quoniam est omnium formarum, primâ, ideo simplicissima omnium vniuersi que maxime, tum quia omnium principium vere est, ideoque

est vniuersalis. Marfilius Ficinus in Plotini En. sexta, lib. 7. cap. 12. char. 1789.

Vita est vera & beata, quæ secundum motum agitur. Franciscus Patricius de regno, libro primo, capitu. 12. charta 18. tergo.

Vita humana nil aliud est, quam nephariorum scelerum spectaculum, fortunæ sæux, nisi sit alia ratio, ludibrium, viuorum acerba colluctatio, vexatio perennis iustitiæ, & pietatis violatio. August. Steu. de perenn. philos. li. 7. cap. 2. ch. 118. ter.

Vita quo est, & ut actiua, & contemplatiua.

Vita in igne, & spiritu posita est. Plato in Timæ. charta 755.

Vitæ cognomentum per viuentia cuncta diffunditur, & super viuentia viuere. Dionysius Areopag. de diuinis nomin. char. 1090.

Vita contemplatiua nulla præstantior, ac ratione prædico conuenientior. Philo Iudæus de migratione Abrahami. charta 256.

Vita omnis ad vltimum quiddam respicit commune bonum, quo perficiatur. Marfilius Fic. in Plato philebo. lib. 1. cap. 2. char. 129.

Vita in diuinis prior est quam splendor, quoniam vitæ eorum est tum reflexio tum effusio vitæ. Marf. Fic. in Plat. Theolog. lib. 5. cap. 15. ch. 152.

Vita ut lumen in calore naturali consistit. Marf. Fic. de vita producenda lib. 2. cap. 2. ch. 510.

Vita si est actus quidam, & vbi magis actus ibi magis est vita, certe contemplationis actus tanquam cæterorum omnium tam dignitate quam perseuerantia excellentissimus, maxima quædam est, & eminentissima vita, adde suauiissima. Marfilius Fic. in epistol. libro primo, char. 669.

Vita immensa & perennis actus vbi est, ibi absolutissimum est lumen intelligentiæ. Marfilius Ficinus in epistolis libro secundo, char. 702.

Vita beata in summo bono consistit. Marf. Fic. in Plat. philebo. lib. 1. cap. 1. ch. 1207.

Vita beata hominis consistit in fruitione absoluti boni, & eius summa felicitas. Marf. Fic. in Plato. philebo. lib. 1. cap. 6. char. 1213.

Vita omnium animalium, & plantarum in humore, & calore consistit. Marfilius Ficinus in Plat. conuiuium or. 6. cap. 9. charta 1346.

Vita contemplatiua tanto præstantior est actiua, quanto oculus præstat manibus, caput pedibus, ratio sensibus, anima corpori, finis ijs, quæ ad finem diriguntur, status motui, æternitas temporis. Marf. Fic. in Plat. dial. 1. de rep. char. 1396.

Vitæ actiue multæ sunt procellæ, contemplatiue vitæ tranquillitas. Marfilius Ficinus de republica, dialogo sexto, char. 1407.

Vitæ thesaurum in ossibus fistulis quasi munitissimo quodam receptaculo seruari, antiquum secretum est, id est medullam, quæ partim constat ex primo semine, quasi fermento, partim ex purissima quotidianorum ciborum parte, quæ sit semini primo simillima. Hinc & gutta quædam stillat ad fermentum feminis testiculos petitura, & quando nutrimenta longe desunt, hinc ros quidam exudat ad membra principalia recreanda. Marf. Fic. in Plat. Tim. ca. 98. ch. 1483.

Vita in ipso rerum ordine ad cognitionem annitur, quatenus quod uiuit, in se formas generat, qua in re cognoscentem imitatur naturam, quæ in se formas concipit cognoscendo. hinc patet vitam esse essentiae perfectionem, cognitionem vero uitæ perfectionem. Marf. Fic. in Plot. En. 1. lib. 4. cap. 3. ch. 1564.

Vita sensualis conflata est ex proprietate indiuidua & diuidua: dicitur diuidua, quæ singulis partibus eius se accom-

se accommodat, dicitur etiam indiuidua quia singulis adest tota. Marfilius Ficinus in Plotini En. 4. lib. 3. cap. 19. char. 1739.

Vita omnis non ab animato, sed ab anima pendet tanquam proprius actus & regitur etiam si omne defuerit foris substantiaculum. Marfilius Ficinus in Plotini En. 4. lib. 5. cap. 6. ch. 1751.

Vita vniuersalis, ut a sole diffunditur, absque vel ipsius vitæ resolutione, vel refractione, vel mixtione, sic inde lumen diffunditur ex omnium vita, omniumque fit vniuersum, & hic est mirificus ordo in ipso visualiū genere, ut a multitudine redigantur in vnum, a quo, & ante processerit. Est & mirabilis copia ipsius visibilis, ut eius virtute omnia videantur, & est singulis efficacia visus, ut per vnum innumerabilia sentiat, & cæteri sensus & cætera visibilia in virtute primi visus & primi visibilis contineantur. Marf. Fic. in Priscia. in Theophr. cap. 22. ch. 1812.

Vita vna in illis hominibus solum est, qui opere vno ad vnum finem tanquam eodē calle, ad eundem itineris terminum gradiuntur. Mar. Fic. in Alc. in Speusippi opuscula præfatione. ch. 1945.

Vita tota contemplans veritatem pro fine habet. Ia. Car. in Alc. defensionem. ch. 203.

Vita ut se habet ad corpus & animam.

Vita in corpore ex se est malum, sed anima per virtutem in bono constituitur, non vt seruat, viuificatque compositum, sed iam seipsam a corporis commercio segregat. Plo. En. 1. lib. 7. cap. 3. ch. 62.

Vita sine sensu esse nequit. Chal. in Ti. Pla. ch. 45.

Vitia intenduntur & remittuntur, est enim aliud aliud impudentior, & iniustior, nec tamen se vitia cuncta sequuntur, sunt enim contraria quædam, quæ in idē congrederi nequeunt, nec quisquam inueniri potest omnium vitiorum maculis inquinatus, ut nec corpus cunctis morborum corruptionibus simul afflictum. Alc. inous cap. 1957.

Vita corporalis nil aliud est, quam actus continuus animæ transfusus in huius corporis complexionem, ab anima non recedens. Marf. Fic. in Plat. Theologiæ. libro 12. cap. 4. ch. 272.

Vita corporalis est animæ rationalis simulachrum. Marf. Fic. in Plat. Theologiæ lib. 12. ca. 4. ch. 373.

Vitæ desiderium est naturalius, quam scientiæ, quia vita est prior, interior, & magis continua, & substantialis, quam scientia. Marfilius Ficinus in Platon. Theolo. lib. 14. cap. 5. char. 313.

Vita humana inter diuinam, & ferinam media est. Marf. Fic. in Plat. Theol. lib. 16. ca. 5. ch. 375.

Vita cuius non probatur, illius oratio reprobat. Marf. Fic. in epist. lib. 1. ch. 658.

Vitæ diurnæ, maxime conferunt nutrimenta salubria, quæ bonum afferunt nutrimentum, id est bonum sanguinem, quæ euchima vocantur. Marf. Fic. de vita producenda lib. 2. ca. 5. ch. 512.

Vitæ voluptuose dæmones aqueos, actiue acreos, contēplatiue igneos dominari, existimant antiqui. Marf. Fic. in Plat. Apolog. ch. 1387.

Vitæ laboriosæ oblectamenta quædam honesta sunt adhibenda. Marf. Fic. in Plat. de leg. dial. 2. ch. 1492.

Vita honesta, & iusta, & si interdum laboriosa videtur, nunquam tamen id periculis dicendum est, imo iustissimam vitam fore vniuersum iucundissimam. Marfilius Fic. in Plat. de leg. dial. 2. ch. 1493.

Vitam maximam quod habet ad bonum, maximam quoque habere potest ad malum. Marfilius Fic. in Plato de legib. dial. 6. ch. 1504.

Vita corpori iam viuenti permixta, non tam, vita, quam viuificatio quædam est in eo per modum passionis ac-

cepta, at per modum actionis ad vitam pertinet separabilem, ut forma quælibet in materia formatio quædam est, passioque materiam ex efficacia quadam formæ separatæ actione dependens, & lumen in actu potius illuminatio est, quam lumen. Marfilius Fic. in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 4. ch. 1550.

Vitam quandam esse inhærentem corpori nemo dubitat, præesse vero alteram huic subsistentem ratio probat, vitam afferens in alio iacentem, velut imperfectam a perfecta vita pendere, sic & intellectum in anima situm ab intellectu in seipso vigente, & bonum in intellectu ab ipso bono in se consistente manare. Marfilius Fic. in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 7. ch. 1551.

Vita siue anima corpori macipata producit, seruatque a vita, id est anima semper in se manente, eique cōtigua permanet, atque velut solis radium inde suo soli continuari, & hinc contingere substantiam, & formare. Marf. Fic. in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 7. ch. 1551.

Vita corporea hominibus datur a stellis, ex qua perturbationes exoriuntur, sic ab intellectu diuino intellectualem animam procreari huius vitæ rectorē, qui sicut dum nimium vitam hanc amat in hoc mundo, seipsum una cum hac perdit in fati: sic eandē quam minime amando interim super fatum in æternitatem se recipit. Marf. Fic. in Plot. En. 2. li. 3. ca. 9. ch. 1629.

Vitam corpori dedicatam, quam sæpe Plotinus animam secundam nominat, inseparabilem esse vult a corpore, id est inseparabiliter agere, id est singula simul cum hoc corpore, dum est in eo, sed posse tandem una cum superiori anima hinc abire; nam & ab ea pendet, ut actus assiduus, quamuis hic actus per actum animæ mundanæ corpori coniungatur, ut radius actualis per radij solaris actum se infuset, & ut neuter radius euanescat apud Plotinum, sed uterque in fontem proprium replicatur, ita & actus uitalis uterque, tum communis ab anima mundi, tum proprius a nostra redit in suum. Marfilius Ficinus in Ploti. En. 2. libro nono, capitulo 16. charta 1638.

Vita cum non sit in aia forma aduentitia, ideo uiuere est esse animæ. Marf. Fic. in Plo. En. 3. li. 1. ca. 1. ch. 1673.

Vita nostra non pendet ex Astris. M. Ant. Nat. de pulchro, lib. 5. char. 125. tergo.

Virtus ut melior, longa, breuis.

Vita beata cōtingit hominibus, si sapiunt. Pla. in Phil. char. 247.

Vita in hominis duo præclara sunt, virum prudētē omnis nosse, & seipsum non latere. Pla. in Phil. ch. 220.

Vitæ salus in recta voluptate, & mæroris electione consistit. Pla. in Protog. ch. 454.

Vitam omnem absque dolore transigere iucundissimum est. Plato in Phileb. char. 231.

Vita recta ita instituenda est, ut disciplinas colat, deinde corporis habitum, ut temperatus ex robore, & pulchritudine fiat. & semper corporis harmoniam animæ concinnitatis gratia adaptabit, & ad pecuniam, & ad honores moderatus erit. Plat. le rep. dial. 9. c. 683.

Vitam bonam cognoscere vnusquisque debet, querere aliquem, qui ipsum doceat & scientem efficiat, ut bonam & malam uitam cognoscere queat, & meliorem eligat, & melior est, quæ animam ducat ubi iustior, deterior ubi iniustior, & diuitias, potentias, principatus, robur, & reliqua ualere sinat. Plato de Republica dialogo 10. charta 701.

Vitam sanctam & iustam qui uiuere vult, non debet separare iucundum & iustum, bonum, & honestum. Plat. de leg. dial. 2. ch. 804.

Vita iniusta nō solum turpior & nequior est sed et iniucundior uita iusti & sancti. Plato de legibus dialogo secundo, char. 804.

Vitam honestissimam laudare oportet. Plato de legibus, dialog. 5. charta 840.

Vitam temperatam qui cognoscit, ponit per omnia mansuetam, dolores & voluptates quietas, molles item cupiditates, & amores non insanos inducentem. Intemperatam vero per omnia acutam, vehemens dolores, & voluptates concitatas, & insanas cupiditates, & amores exhibentem: ita tamen ut in temperata vita voluptates excedant dolores, contra in intemperata dolores voluptates excedunt, magnitudine, multitudine, & frequentia. Plat. de leg. dial. 5. ch. 841.

Vitam nostram præcipue Sol, & Luna moderantur. Macrobius in som. Scip. lib. 1. char. 91.

Vita perfecta, veraque in illa intellectuali natura viget, in alijs vero vitæ imperfectæ, & vitæ imagines, & non magis vitas quam non vitas esse, & omnia viuientia ex vno principio viuunt, neque alia æque viuunt, necessarioque sequi, ipsam viuendi principium primam vitam perfectionemque esse. Plotin. En. 1. lib. quarto, capit. tertio, char. 31.

Vita hominis non aliud censenda est, quam vitalis quidam discursus ex anima, corpore, fortunaque permixtus, quarum rerum permixtio recte rationi respondet, & earum vnaquæque ad summum sui roboris gradum ascendat: mutus ipsarum complexus felicitatis nomen meretur, quod sit cum imperio animus instar ducis exercet, obsequitur corpus militis more, cooperatur fortuna, ut instrumentum. Maximus Tyr. sermo. 24. char. 184.

Vita illa probanda, quæ degustauerit malum, modo id tantum delibabit, virtute instructa. Maximus Tyr. sermo. 35. charta 264.

Vitam hominibus dii occultauerunt: nam maxima sine labore consequi proprium est diuinitatis bonum, apud nos vero non solum virtutes, sed etiam cætera præclara sudore quaeruntur. Synesius de somnijs, charta 1968.

Vita in præsentia oritur virtus & vitium, cum virtute oritur premium, cum vitio poena, in futura vita consumitur virtus & vitium, illic enim premium & poena impletur. Marsilius Ficinus in Plat. Theol. lib. 18. cap. 10. ch. 418.

Vita nostra si ad voluntatem conferatur, quam breuissimum est, si ad ætatem mundi, punctum, si ad æternitatem Dei, etiam puncto minus. Marsilius Ficinus in epist. libro primo, char. 654.

Vita per se nulli sufficit, nisi gratia boni, ergo bona vita præstantius. Marsilius Ficinus in Dionys. Areopag. de Trin. char. 1016.

Vita ut ante se essentiam postulat, sic cognitio vitam, non enim cognoscit nisi viuat. Marsilius Ficinus in Dion. Areop. de du. nom. char. 1032.

Vitam secundum virtutem cum agimus, facilius, & minori cum labore viuimus. Marsilius Ficinus in Plat. phile. lib. 1. cap. 18. char. 1224.

Vitam nostram Plato itineri comparat, in quo dirigendo ratio aurigæ refert vicem, affectus partim superiores, partim inferiores, geminos equos referunt, album & nigrum. Marsilius Ficinus in Plat. Lachere. ch. 1308.

Vita sola illa eligenda est, quam Deus, id est ratio diuinitur infusa producit. Marsilius Ficinus in Plato. Critonem, char. 1390.

Vitæ quotidianæ sortes talorum iactibus comparantur, quas emendare oportet, ut iactus talorum artificio quodam emendari videntur. Marsilius Ficinus in Plat. de repub. dial. 10. char. 1429.

Vita in nobis ubique mentis splendor vltimus est, & summa mens est vitæ gradus supremus. Marsilius Ficinus in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 12. char. 1554.

Vitæ nusquam perire existimauit Numenius & Plotinus, quia vita sit, quædam æternitatis, id est primæ intelligentiæ splendor, & indissolubile vinculum vniuersi.

Marsilius Ficinus in Plot. En. 1. lib. 1. cap. 12. ch. 1554. Vitæ nostræ forma & sors peragitur, vel completur quodammodo a tota dispositione mundana, quæ vndique concurrunt, tum quando animam corpus affectat, & eligit, tum quando corpus ingreditur. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. lib. 3. ca. 15. ch. 1636.

Vitæ nostræ dispositio non talis duntaxat est, qualem sola cælestia forte decernunt, sed qualem potius inferioris materiæ præparatio, & locus, & natura parentum imaginatioque & cætera, quæ circumstant, vna cum cælestibus coniuncta consiciunt. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 15. ch. 1636.

Vitæ nostræ sors non a fato, sed ab affectione, & electione animæ exorditur, perque acceptum dæmonem quodammodo expeditur. Marsilius Ficinus in Plot. En. 2. lib. 3. cap. 15. char. 1636.

Vita Christiani non in disputando, & ostentando disciplinam, sed in humilitate & pietate perficitur. Ioannes Fran. Pic. Mir. de stud. philos. lib. 1. cap. 8. ch. 26.

Vita authorum plurimum valet ad eorum arrogandam, vel derogandam dictis fidem, nam credendum est magis probis viris veritatem illucescere quam reprobis. Ioannes Fran. Pic. Mir. de stud. philos. lib. 2. cap. 3. ch. 31.

Vita animalium non modo brutorum, & eorum actiones, sed ipsius hominis etiam plurimum pendet. Ioannes Fran. Pic. Mir. de imagin. ca. 5. ch. 136.

Vita hominum quid aliud est quam somnium manifestum, per quam animus demerit in corpus præ nimia satietate, ac crapula vix rerum somniat substantias? Gabriel Burat. de remin. li. 4. ch. 113.

Vita felici breuis est, longa misero. Gabriel Burat. de temp. lib. 8. charta 207.

Vitæ quælibet mutatio periculosa, sed illum, cui rerum necessarium nihil deest, & qui querelæ nequam obnoxius habetur, nihil aliud nisi amentia a consuetis studijs trahit, ut certa pro incertis relinquat, Numæ Pompilij responsum cum regnum aspernabatur. Fran. Patr. dereg. lib. 1. cap. 7. ch. 22. ter.

Vitæ totius exercitationis præcepta non possunt simul tradi, quum singulæ quæque ætates diuerso studio teneantur. Franciscus Patricius de regno, libro tertio, capitu. 1. char. 101.

Vitam philosophorum inter omnes perfectissimam docet Plato. Iac. Carp. in Alci. par. post. ca. 20. ch. 107.

Vita ut se habet ad mortem, & ad futuram gloriam.

Vita & mors sunt contraria. Plato in phædo. ch. 39.

Vitæ contraria est mors. Plato in phædone. ch. 56.

Vita cum laudatione, & bonorum verborum pronuntiatione finienda est. Plato in phædo, char. 65.

Vitam iuste transigere in magna potestate iniusta facienti constitutum difficile est, & multa laude dignum, pauci enim sunt tales. Plato in Gorgia. ch. 496.

Vitæ duce hoc sermone utemur, qui nobis comparet, ut iustitiam, & reliquam virtutem exercentes & viuamus, & moriamur. Plato in Gorg. ch. 497.

Vitam qui pie degerit, cum dulcis, & cor exhilarans, ac senectutis nutrix spes comitatur, quæ maxime versatilem mortalium mentem gubernat. Plato de republica, dialo. 1. char. 559.

Vitæ futuræ spe allicitus homo probus quietem agit, & quæ sua sunt, facit, & ut in tempestate dum puluis & turbo a vento fertur, sub murum secedens, & alios iniquitate repleti spectans, beneficium agi putat, si ipse ab iniustitia, & impijs factis purus, & præsentem vitam degat, & discessum ex ipsa cum pulchra spe placidus, & hilaris faciat. Plato de republica dialogo secundo. char. 222.

Vita æterna laudibus celebranda est, ex qua ipsa vita, & omnis

omnis vita, & sub qua per omnia viuentia viuere pro modo cuiusque diffunditur ab ipsa angelorum vita, per quam immortales, & non immortales dicuntur, quia ex se non habent, ut sint immortales, sed ex causa illa viuifica vniuersam vitam efficiente, & continente. Et diuina vita est causa ipsius vitæ, ex qua immortalitatem habent aie, ex illa animalia omnia viuunt, ex illa plantæ per extremum vitæ fastigium viuunt, illius vitæ munere forte sublato iuxta diuinum eloquium deficit omnis vita, sed quæ participando ipsius infirmitate iam defecerant, illuc conuersa iterum reuiuiscunt. Dion. Areop. de diu. nom. ch. 1100.

Vitam primam qui intuetur, supra quam extimari possit, hac ipsa gaudebit, omnem aliam aspernatus, inferiores enim vitæ tenebræ sunt. Plot. En. 6. lib. septimo capitu. 19. ch. 708.

Vitam si quis egregerat, non veram vitam ægrefert, sed eam, quæ morti miscetur, respuere iudicatur. Plot. En. 6. lib. 7. cap. 29. ch. 721.

Vitam æternam continet sanctimonia abstinens mortalibus, corpus autem pinguefactum cogit animam esurire a felici vita cadentem, augetque mortale, expellens & impediens vitam æternam contaminat & animam, corpoream eam reddens & ad id, quod est diuersum, deflectens. Porphy. de sobrie. ch. 1939.

Vitæ omnes sunt in errore, cum primum post discessum non sit subito reditus. Syn. de somn. ch. 1972.

Vita ocio urbano & negotio conteritur, & frequenti rusticatione plurimum augetur, sicut rus vitæ alimenta necessaria suppeditat vrbi, & vrbs illa consumit. Marsilius Ficinus de vita cœlestis comparanda, libro tertio cap. 23. Pla. Phi. ch. 566.

Vitæ finis in primis noscendus est, ut ad eum actiones omnes dirigere valeamus. Marsilius Ficinus in libro primo cap. 1. char. 1207.

Vitale facultatem & pro loci, & pro dignitatis conditione mediū inter summas, ac infimas corporis nostri partes locum obtinere patet. Leo Hebræ. de Amore dialo. 3. char. 181.

Vitium est morbus quidam, & turpitudine, & debilitas habitus animæ. Plato de rep. dial. 4. ch. 60.

Vitii principia sunt voluptates & dolores, cupiditates & timores ex corpore accedunt, sed animæ immixtæ, quæ variis nominibus proferuntur, nam & amores, & iucunditates, & desideria exoluta, & iræ concitæ, & indignationes graues, & cupiditates variæ, & voluptates immoderate sunt. In summa vero absurde se habere ad affectiones, & sub harum dominio esse uirtutis ac uitii finis est, nam in his multum esse, aut superiorem esse bene, aut male nos afficit. At ad hos impetus multum auxilium afferunt corporis temperamenta, quæ acida, aut calida, aut alia sunt ad bilem atram, & frequentissimas libidines nos ducunt, fluxionibus etiam infestata partes morsus acres inducunt, & formas inflammatorum magis, quam sanorum corporeū per quas tristitiæ, & obliuiones, & desipientiæ, & pauores efficiuntur. Multum enim possunt consuetudines, in quibus in ciuitate, & domi educantur, & quotidianus victus animam frangens, aut ad fortitudinem corroborans. Nam & sub dio uersari, & simplicia alimenta, & gymnasia, & mores eorum, cum quibus uersamur, maximam ad uirtutem & uitium uim habent, & hæc quidem causæ a parentibus, & elementis magis inducuntur, quam ex nobis, nisi segnitates est discendibus nobis a convenientibus operibus. T. i. locrus de anima mundi & natura. ch. 1043.

Vitium cognoscimus, non quanto illud integrum uidemus (est enim infinitum) sed cum partem uidemus, reliquam suspicamus. Plotinus En. prima libro octauo, cap. nono. ch. 78.

Vitium inuolutaria res est a uoluptate penitus pertra-

stata. Max. Tyrius sermo. 17. ch. 138.

Vitium partim in habitu, partim in motu est, quod mouetur iam ad effectum vergit, ideo peius est eo, quod in habitu tantum est. Phil. Iud. in legis Allegoriam. lib. 2. charta 44.

Vitia inter nos ipsos sunt, bona vero solum apud Deum. Phil. Iud. de profugis. ch. 298.

Vitium est supplicium nascens. Marsilius Ficinus in Plat. Theol. lib. 18. cap. 10. ch. 418.

Vitii ciuili societates non modo minuitur, sed etiam funditus labefactatur, & virtute conseruatur & augetur. Fran. Pat. de rep. lib. 6. cap. 5. ch. 207. ter.

Vituperationes, & laudes viri uisus sapientis inspicere oportet, & non multorum insipientium. Plato in Crit. char. 25.

Vituperare vel laudare cum vis aliquem, multa prouidentia utendum est, nequid non recte dicas. Plato in Min. charta 781.

Vituperare vel laudare qui aggrediantur statim, ut prolatum est studium aliquid in disputationem, videtur non recte facere. Plato dial. 1. de leg. ch. 792.

Vituperare res incurabiles, & in peccato procul progressas, nequaquam iucundum est, sed aliquando necessarium est. Plato de leg. dial. 2. ch. 802.

Vituperari grauius & supra modum præstat, quæ ieiune & exigue laudari. Bess. Cardinal. in calumniatore Plat. lib. 1. cap. 3. ch. 4. ter.

Vituperatio est clarissimarum rerum extenuatio. Fran. Pat. de reg. lib. 9. cap. 19. ch. 419.

Viueri bene amplectendum est, non viuere. Plato in Crito. charta 26.

Viuendum si non est nobis corpore corrupto, multo minus anima ab iniustitia corrupta. Plato in Critone charta 26.

Viuens omne fit ex mortuo. Plato in Phædo. ch. 43.

Viuit pessime, qui iniustitiam habet, & ab ea non liberatur. Plato in Gorgia. ch. 474.

Viuamus longissimo tempore non elaborare non oportet. Plato in Gorgia. ch. 489.

Viuendum optime considerandum est, non autem viuendum. Plato in Gorgia. ch. 490.

Viueri honeste cum non liceat, potius eligendum est honeste mori. Plato in Menexeno. ch. 550.

Viuendum non est his, qui suos pudore afficit, & tali nec homo quisquam, nec Deus amicus est, nec viuenti, nec mortuo. Plato in Menex. ch. 550.

Viueri feliciter qui vult, hoc habere debet, ut neque ipsi alios iniuria afficiant, nec ab alijs iniuria afficiantur. horum alterum non admodum difficile est, verum ut quis iniuria non afficiatur admodum difficile est, & non potest aliter hoc ipsum quis perfecte habere nisi perfecte bonus fiat, quod & ciuitati adesse necesse est. Plato de leg. dial. 8. ch. 888.

Viuens omne ex mente profluit, & omne viuens per mentem permanet immortale, & maxime omnium immortalis est homo, qui Deum capit. qui diuinæ conformatur essentia. huic soli ex omni viuentium genere Deus ipse congregatur nocte per somnia, die per portenta, per aues, per intestina, per spiritum, per sibyllam, propter quæ vere dicitur homo scire, quæ sunt, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur. Mercurius Trimegisti Pimander, cap. 12. ch. 1854.

Viueri bene est opus rationis vel intellectus. Plot. En. 1. lib. 4. cap. 2. ch. 30.

Viueri æquiuoce dicitur de plâta, de bruto, & plenitudine, atque exiguitate, differentiam habet certe proportionem quadam analogica tam bene viuere, quam viuere de ijs omnibus dicitur. Plotinus En. primo libro 4. capitu. 3. char. 31.

Viueri quod nunc dicitur sine Deo, vestigium vitæ est supernam imitans vitam, illic enim viuere est mentis actus.

- actus,actus quoque Deos generat, dum attingit Deū tactu quodam occulto atque tranquillo, generat autem pulchritudinem, iustitiam, & ipsam virtutem. Pl. En. 6. lib. 9. cap. 9. ch. 768.
- Viuere est medium inter esse, & intelligere. Marfil. Fic. in Plato. Phile. l. 1. cap. 21. ch. 1227.
- Viuere bene, non viuere est expotandum. Marfil. Fic. in Platonis Critonem. ch. 1330.
- Viuere multis modis capitur, primo pro ipso primo actu, secundo pro operatione, quæ emergit ab ipsa anima per potentias, tertio pro modo, & ratione viuendi. Gab. Burat. de homi. scilicet. l. 6. ch. 166.
- Viuentium quatuor sunt genera, plantæ, bruta, homines corpora cælestia. Gabriel Buratellus de mundo, libro septimo. chart. 191.
- Viuentia omnia sunt, vel sunt secundum vniuersi totā rationem, & quæ in cælo sunt omnia, & quæcunque per totum distribuuntur, nec pars vlla etiam ingens potentiam habet, vel ad rationes mundi seminarias ex suo ordine deturbanas, vel ad res, quæ secundum eiusmodi rationes proficiuntur, & sua specie permuandas. Et quamuis mutationem quandam tum in melius tum in peius possit afferre, non tamen a natura propria potest extrudere, facit vero deterius, vel secundum corpus debilitatem inferens, vel secundum animam, quatenus ex accidenti quodam prauitatis causa sit in anima illa compatiens, & a superiori trahita inferiori, vel quando corpore male composito impedimentum affertur ad actionem animæ per corpus explendam, vt si lyra non ita composita temperataque sit, vt queat perfectam suscipere harmoniam ad musicos tonos perficiendos. Plato Ennead. secunda, libr. 3. capitul. 13. ch. 144.
- Viuere imprudenter, intemperanter, impie, non tam est viuere, (vt ait Democritus,) quam diu mori. Porphy. de sobrietate. ch. 1939.
- Viuius prius anima quam corpore, sed vita corporis in anima locata est. Chalc. in Tim. Pla. c. 49.
- Viuficans omne in diuinis generibus causa gignitua est non omnis autem secundus ordo viuficans est. Proc. elem. Theol. prop. 155. c. 41.
- Viuere, & esse idem est, esse habet ex se anima, ergo, & vitam. Procl. elem. Theo. pro. 189. ch. 50.
- Viuenti bene causa efficiens, sola est cum Deo solo familiaritas. Phi. Iud. de profug. ch. 3. ter.
- Viuere vnum diem cum virtute potius est, quam mille annos in vmbra mortis, id est in vita mala. Philo. Iud. De eo, qui rerum diuin. sit hæres. ch. 336.
- Viuere ea in terra dicimus, quæ sua quadam interiori virtute per omnem partem mouentur sursum, deorsum, ante, retro, dextrorsum, sinistrorsum. vbi ergo est motus intusus, ibi vita, at in anima est intimi motus fons. Marfil. Ficinus in Plato. Theologiæ, libr. tert. capitulo 2. charta 121.
- Viuentes in omni ætate lautissima quadam curiositate, sæpe minus tuti viuunt. Marfil. Ficinus de vita producenda, libr. 2. cap. 4. c. 512.
- Viuentum est hodie, qui cras viuere nunquam viuunt, qui hodie viuere vult, Deo viuunt, in quo heri, & cras, nil aliud sunt, quam hodie. Marfil. Ficinus in epistolis libro primo. char. 632.
- Viuere bene est verum intelligere, consultare bene, vel le bonum, agere bona, primum sapientiæ est, secundum prudentiæ, tertium iustitiæ, quartum perseuerantiæ, primum a Deo est, secundum a primo, tertium a Deo & homine, quartum a tertio, qui ita viuunt, viuunt homines, qui aliter animalia viuunt. Marfil. Ficinus in epistol. libr. 1. c. 632.
- Viuenti ratio optima est, vt cogites, & coneris, quam maxime potes secundum mentem viuere. Marfil. Ficinus in epistol. libr. 1. ch. 658.
- Viuere beate nil aliud est, quam veritate gaudere. Marfil. Ficinus in epistolis, libr. 3. c. 731.
- Viuit tranquille, & certe solus ille, qui non extra se in rebus mortalibus, sed intra se ipsum æternam vitam agit. Marfil. Ficinus in epistol. l. 3. ch. 734.
- Viuere est actus in viuo per vitam. Marfil. Ficinus in Plato. Parme. cap. 45. ch. 1160.
- Viuere in essentia prima est intus agere, intelligere agere sit in se ipsam, sui que notitia in se reflecti, qui sane actus nullo modo vergit ad corpus, merito eo vsque naturam intellectualem extendi putamus, quousque cognitio sui, & quædam a materia segregatio. Marfil. Ficinus in Plo. En. l. 4. cap. 9. ch. 1567.
- Viuere imprudenter, intemperanter, impie, non tam male viuere est, quam diu mori, vt ait Democritus. Marfil. Ficinus in Plo. En. 2. l. 7. cap. 3. ch. 1580.
- Viuentibus omnibus principium motus inest, ad motiones inter se differentes indifferens, aut ad certam motus conditionem determinatur ab alio, aut potius ex se ipso, ab alio, plantæ, scilicet ab vniuersa natura, & a quotidiana quadam indigentia, oportunitate, occasione, concursu circumstantiam causarum, ab alio rursus bruta ab eorum occurru, quæ sentiuntur, dum imaginationem huc illuc impellunt, necessitate naturæ præterea seruientem. Animal vero rationale intus motus suæ principium sæpe ad ceteros motus sua quadam per se concepta notione, & electione desinit, & quo magis incedit intelligentia, eo magis in agentium ordine computatur, & a patientibus segregatur, & vtraque animalia, & ratione carentia, & ratione prædita ad decus mundi tanquam ipsius quædam partes conducunt. Marfil. Ficinus in Plotini Enne. 2. libr. 3. cap. 13. ch. 1634.
- Viuit quicquid est in mundo, vel vita propria, vel communi non minus, quam quicquid est in quolibet animali, principaliter quodam mundanæ animæ beneficio, in cuius seminaria ratione rationes omnes viuentium continentur, & vbi que ratio seminalis in anima vigens, tum in anima communi tum in propria quauis principium est motionis, & generationis, & formationis principium. Marfil. Ficinus in Plo. En. 2. libr. 3. cap. 13. ch. 1635.
- Viuenti, & intelligendi munera ex ipso bono vel principio communissimo, ac sine, ex ipsa vero essentia prima profluunt, vt radice propria, & quadam potestate formali. Marfil. Ficinus in Plotino Ennead. tertia, libro sexto, cap. 2. ch. 1718.
- Viuentium proprium est agere in se mouerique ex intimis. Mar. Fic. in Plo. En. 4. l. 4. c. 8. c. 1741.
- Viuenti optime maxime prodest cogitare iustitiam, & præmium ingens in cælo esse consequuturos. Marfil. Ficinus in Plato. de republica, dialogo decimo. chart. 1438.
- Viuenti genera tria sunt, ciuile, contemplatiuum religiosum. Io. Pic. Mirandulanus in epistol. ch. 359.
- Viuentum tam diu est, quandiu commoda vitæ plura sunt quam in commoda. Franc. Patricius de republica libro quinto, cap. 7. ch. 166.
- Viuentes hymnis honorare non est tutum, expectandus enim est finis. Iacobus Carpentarius in Alcinoi parte posterior, capitulo 20. char. 107.
- Vltimum in elementis est terra, in corporibus materia prima, in rebus intellectualibus anima nostra, in rebus omnibus esse. Dionysij Areopagita de diuinis nominibus. char. 1107.
- Vmbra ita se habent ad corpora, vt Mathematicæ ad diuina. Marfil. Ficinus in Pla. Theæt. char. 1381.
- Vmbra quasi naturam aliquam habeant ad res attenentem, per quam mutua quædam fieri possit compassio, Proclus ait solere magos miris modis afficere rerum imagines, & vmbra, hisque affectis res ipsas afficere. Marfil.
- Mar. Fic. in Pla. sophista cap. 46. ch. 1293.
- Vmbra non solum sunt radiales & spirituales imagines, quæ duntaxat resultant ex lumine, sed (vt Lucretius ait) quæ sublato lumine procedunt, secumque materiam corporum trahunt & naturam. Mar. Fic. in Plat. soph. cap. 36. ch. 1293.
- Vngues iuxta sacrificium ne inciderent præcepit Pythagoras, quia inter sacra non leuia, sed grauiora tractanda sunt. Mar. Fic. in ep. lib. 5. ch. 785.
- in Vnione diuina siue natura illa essentiam superante, cõe est vnica, principalique trinitati existētia essentia superans, deitas diuinitate superior, bonitas bonitate præstantior identitas ipsa totius proprietatis omnia, separans, omnia superans, vnitas principio eminentior, ineffabile, uicissimque multis actibus prædicabile, ignoratio quin etiam, ac vicissim per omnia intelligibile, omnium positio, omnium negatio, excellentia quoque omni positionem ablationemque excedens, psonarum præterea ratione principii dominantium si dicere licet mansio in se inuicem, & se des, integre supra modum lumina lampadum, vt sensibilibus propriisque vtamur exemplis, in domo vna cum sint, & tota in totis mutuo sunt, & si certa interim & exacta a se inuicem discretionem propria discernuntur, discretionem quidem coniuncta, & vicissim vniione inter se discreta. Dion. Areop. de diuin. nominib. ch. 1040.
- Vniione ab omni nihil prorsus decedit, nam quod penitus instabile, & infinitum, & nulla sede firmum indefinitumque fingitur, nec per se quicquam est, nec existit in aliquo. Dionysius Areop. de diuinis nominibus. charta 1122.
- Vnio tandem fit a summa vnitate. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 48. char. 1163.
- Vniones, quibus beati, vel angeli, vel animi Deo iunguntur, appellantur vel ἐπιβολας vel παράβολας primū iactus, iactus, aspectus, intuitus, secundum perceptiones, acceptiones, susceptiones. quæ distinctio ex hoc originem ducit, quod Platonici vniū fieri putant per extra missionem radiatorum, peripatetici contra imagines a re videnda suscipientes. At beatus nō Deum accipit, sed beatam sibi Deus assumit. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diuin. nom. ch. 1033.
- Vnitas sunt in causa efficiente, quæ in materia sunt distincta, nam in illa sine separatione est distinctio, & sine confusione vniō. Marfil. Ficinus in Plato. Philebo lib. primo. cap. 17. ch. 1223.
- Vnionis prima causa Deus est, cuius vi mens & anima in vnum omnia vincunt, mens, vt mens est, formas duntaxat producit, anima vt anima formarum motum, vniōne vero dant vt primi vnius veritate participant. Mar. Fic. in Pla. phil. lib. 2. cap. 4. ch. 1558.
- Vnitas omnis post vnum verum est acquisita, & causata, veruntamen vnum verum primum, est causam vnitatis faciens acquirere, non acquisitum. Arist. de causis. cap. 3. prop. 3. l. ch. 1003.
- Vnitas vnitatis omnis viuifica, superessentialis essentia, intellectus non intelligibilis, ineloquibile verbum, verbi & intelligentiæ, nominisque vocatio, hæc sane iuxta nullum existentium est causa omnibus, vt sint, ipsa vere non est tanquam omni essentia superior. Dion. Areop. de diuinis. nom. ch. 1026.
- Vnitas intellectu est superior, & omnes supereminet, intellectus, & ipsum vnum cogitatione præstantius nullis cogitationibus excogitari potest. Dionysius Areop. de diuinis nom. ch. 1026.
- Vnitates diuinas appellant Theologi excellentes quasdam ineffabiles & supra modum incognitæ singularitatis, stabilitatis vero firmitates, secretas penitus, nusquam vero prodeuntes. Dionysius Areopagita de diuin. nom. in lib. us. ch. 1040.
- Vnitas principii habens rationem progignit propriam si-
- bi multitudinem. Proclus element. Theolog. propositio 2. l. charta 6. ter. g.
- Vnitas omnis principalis duplicem producit numerum, alterum quidem per se perfectarum substantiarum, alterum vero illuminationum in aliis substantiam habentium. Proc. ele. Theol. prop. 64. ch. 18.
- Vnitiones quæ ab uno illustrant entia, alia semper participantur, alia aliquando, & eodem modo intellectuales participationes duplices, & animarum animationes, & aliarum formarum similiter. Proclus elementa Theol. prop. 64. ch. 18.
- Vnitatis per se perfectæ ab vno prouenerunt. Proc. ele. Theol. prop. 64. ch. 18. ter.
- Vnitas omnis simul cum vno statuit ens illius particeps ens. Proc. ele. Theol. prop. 137. ch. 37.
- Vnitatum omnis multitudo participatarum ab aliquo sensibili corpore, mundana est. Proc. element. Theologic. propositio. 165. ch. 43. ter.
- Vnitatum multitudo omnis illustrans inter ens, arcana, & intelligibilis est, arcana quidem, vt vni coniuncta, intelligibilis autem, vt ab ente participata. Proclus in elementa Theologica Propositione 162. charta 43.
- Vnitatum multitudo omnis participata ab imparticipabili mente intellectualis est. Proc. ele. Theol. propo. 163. char. 43. ter. g.
- Vnitatum omnis multitudo participata ab imparticipabili anima, supermundana est. Procl. ele. Theol. prop. 164. char. 43. ter. g.
- Vnitas alia numerorum est genitrix, alia materia numeris substracta. Procl. in Eud. lib. 2. cap. 11. ch. 54.
- Vnitates due in Deo, vnam circa circulare agentem intelligentiamque essentialium effectricem, aliam iuxta reatum sensibusque ortum præbentem. Proc. in Eud. lib. 1. cap. vndecimo. ch. 62.
- Vnitate perditā deperditur essentia, ergo vnitas conseruat essentiam, & eandem conficit, & esse. Mar. Fic. in Plo. En. 6. lib. 9. cap. 1. ch. 1798.
- Vnitatis excellentiam declarant & Peripatetici, nam docent formæ & vnitatis eandem esse naturam, quoniam quo quidque ens est, eodem sit & vnum, ideo cum ex forma sit ens, eademque vnum, merito formæ, & vnitatis naturam eandem esse, sed rationem diuersam. Nam formæ proprietates est per potentiam formabilem se diffundere, vnitatis vero proprietates simpliciter in se consistere, & interim cætera vnire, & intus, & extra, constat vnitatis rationem non solum esse a forma, ideoque ab essentia differentem, sed simpliciter etiam, & priorem, & magis ad celsitudinem principii pertinentem. Marfil. Ficinus in Plotini En. 6. lib. 9. cap. 2. char. 1798.
- Vnitatem, & multitudinem ad ens ipsum quasi conditiones quasdam eius sequi non recipient Platonici, quod peripatetici ponunt, sed potius præcedere, quatenus ex ipso simpliciter vno ad ens & entia deriuantur, latiusque vnum prædicari quam ens, siquidem priuationes, vt habitus similiter dicuntur vnum. Mar. Fic. in Parm. cap. 57. ch. 1172.
- Vnitas veritas, bonitas, unū sunt, & hæc tria sunt super angelum, super unitatem uero nil aliud est, nec super ueritatem, nec super bonitatem. Marfil. Ficinus in Pla. Theol. lib. 2. cap. 1. ch. 92.
- Vnitas in se habet infinitam potestatem, ut dispersio infinitam imbecillitatem. Marfil. Ficinus in Platonice Theol. lib. 2. cap. 4. ch. 96.
- Vnitas est status fundamentum, id enim stare in quauis natura dicitur, quod unum in ea continue habitum ita possidet, ut ab eius naturæ unitate non discedat. Marfil. Ficinus in Platonice Theologiæ. lib. 3. capit. 1. char. 115.
- Vnitas quædam est in tota rerum essentia, essentia fundamentum,

damentum, & cuiuslibet conseruatio, procedens ab unitate diuina, super essentiam in se manente, & ita omnia implente, quatenus præsentia sua ex se procreat unitatem quandam in qualibet re creanda, super essentialem cuiuslibet essentiam productricem, & conseruatricem. Et cum hæc unitas præstantior sit essentia, coniungimus hanc, ubique est præsentia unitatis diuinæ fieri, atque conseruari. Mar. Fic. in Plotini En. 3. l. 9. cap. 2. chart. 1728.

Unitas antecedit, & motum, & statum, & actum intelligentiæ, qui motus est quidam a potentia intelligendi ad verum intelligibile tanquam bonum. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 9. cap. 4. chart. 1729.

Unitas principium numerorum non est numerus. Mar. Fic. in Plo. En. 5. l. 2. cap. 1. ch. 1759.

Unitati ipsi non negat Plotinus inesse omnia, sed esse ibi distincta scilicet rationibus absolutis, unde rationibus ætalius considerari isthæ distinctio potest, sed in secundo distinctio formarum ponit rationibus absolutis inter se differentium. Mar. Fic. in Plo. En. 1. 3. cap. 15. chart. 1762.

Unitatis ipsius ratio non est eadem, & entis ratio, unitati enim opponitur multitudo, enti non ens, nec ratio, entis superior est unitate. Est igitur unitas iure superior, cum ea sit vnum, imo ipsa unitas est supremitas, & primitas, siquidem ratio unitatis, & simplicitatis est eadem. Mar. Fic. in Plotini En. 5. lib. 3. capit. 15. chart. 1762.

Unitatem esse, aiunt Pythagorici, id ipsum, per quod eorum quodlibet determinatur vnum, atque est ipsa unitas numerus, partiumque infimum, a qua velut seminario, radiceque sempiterna rationes, proportioneseque, in utramque partem infinite procedunt, hic multiplicando, inde diuidendo, item unitatem esse speciem specierum, omnes numeros, & numerorum rationes in se continens. Mar. Fic. in Plotini En. 2. lib. 6. cap. 11. chart. 1786.

Unitas in opposita sibi multitudine domians, nec ex se existit, nec ex opposita prodijt multitudine, igitur ex unitate pura super essentiam ubique multiplicem in seipsa simpliciter consistentem. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 9. cap. 1. chart. 1898.

Unitatem esse causam, & rationem entis ait Boetius, & Avicenna, & Averroes consentit unitatem vniuersi cuiusque suam esse naturam. Mar. Fic. in Plot. En. 6. lib. 9. cap. 1. chart. 1798.

Unitas per proprium sibi summam simplicitatem omnium obtinet principatum, & ob prouidentiam vniuersam beneficium declarat imperium. Mar. Fic. in Dion. Areop. de trin. ch. art. 1016.

Unitatis participatio ad priuationem, & materiam primam vsque protenditur, nec tamen entis hæc vsque participatio, nam esse per formam distribuitur. Mar. Fic. in Dion. Areop. de trin. ch. 1016.

Unitas diuina tantum efficax est, vt contraria etiam in vnum conuertat. Mar. Fic. in Dion. Areop. de trinitate. chart. 1017.

Unitatem appellamus in Deo ipsam infinitatis diuinæ singularitatem, nulli foris communicabilem discretionem vero dicimus processionem rerum ex Deo manantium. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diuinis nominibus. chart. 1039.

Unitas summa, vt in principio numerorum concurrat cum infinita naturalium virium multitudine, sic in principio rerum penes ipsam naturæ unitatem ineximabilem innumerabilis existit rationū idealium multitudo, nec cuiusmodi multitudo impedit summam unitatem, sed necessario comitatur. Mar. Fic. in Dion. Areop. de diuinis nominibus. chart. 1092.

Unitatem ab essentia penitus absolutam sic vos cõtēplari oportet ab unitate cum essentia iuncta, vt natura-

nos docet a calore, vel lumine mixto frigori, & tenebris, ad calorem lumenque purissimum prouenire, & a substantia incorporea quidem, sed coniuncta corpori, ad incorpoream substantiam a corpore separatam, & ab ente temporali, quod quodammodo est non enti per mixtum ad ens æternum, Mar. Fic. in Plato. Parmen. c. 2. ch. 1138.

Unitatis ratio alia est ab entis ratione, entis enim rationi multitudo, & compositio non repugnant, unitatis autem rationi repugnant, nam non ens huic non vni est oppositum, dicere vero non ens non est prorsus idem atque vnum dicere, siquidem non vnum non necessario nihilum significat, sed diuersam etiam multitudinem. Vnum igitur ens non est ipsum simpliciter vnum, sed quoquo modo compositum, & multitudini permixtum. Mar. Fic. in Plato. Parm. capit. 2. ch. 1138.

Unitas cum essentia iuncta nos perducit ad unitatem ab essentia penitus absolutam, quæ qua ratione simplicior est, quam essentia, eadem est necessitate superior. Hoc nomine rerum principium, finemque omnium propter summam simplicitatem, virtutemque unitate significatam Parmenides nominauit. Mar. Fic. in Plato. Parm. cap. 2. ch. 1138.

Unitas est in causa vt res fiat, sit, & seruetur, qua amissa, disperditur. Mar. Fic. in Plato. Parmenide, capitulo quadragesimo primo. ch. 1157.

Unitas est in causa non solum, vt res sit, sed vt sit vnum aliquid, partim in se ab alijs distinctum, partim subiectum ceteris rationem. Mar. Fic. in Plato. Parm. capitulo 41. chart. 1157.

Unitas, & bonitas non sunt duo quædam, sed vnum, si quidem ubique vnire, & bene facere vnum est, & tam unitas, quam bonitas nihil superius admittit, nihil enim vel unitate simplicius est, vel bonitate melius cogitari potest. Mar. Fic. in Platon. Parmenid. cap. 49. chart. 1164.

Unitas cuiusque entis est quodammodo essentia sua superior, vt ipsa simpliciter unitas est supra ens vniuersum. Mar. Fic. in Pla. Parm. c. 50. c. 1164.

Unitas essentiam sibi familiarem modo quodam coaguli, ubique continet. Mar. Fic. in Plato. Parmenid. cap. 50. chart. 1164.

Unitas cum vnione communi semper unitatem propriam seruat, & ab alijs distinctam proprietatem. Mar. Fic. in Pla. Parm. cap. 50. ch. 1165.

Unitas est proprium Dei nomen, unitas supra essentiam Deus vnicus atque primus, unitates in essentis, sublimibus eminentes dii multi sunt atque secundi. Mar. Fic. in Pla. Parm. c. 50. c. 1165.

Vnionem omnia seruantur, & perficiuntur, vt multitudinem pereunt. Mar. Fic. in Plotini Ennea. 1. l. 7. cap. 2. chart. 1580.

Vnius, & boni eadem est amplitudo, & potestas. Mar. Fic. in Pla. Parm. c. 78. c. 1188.

Unitatis alicuius est particeps omnis hæc, quam cernimus multitudo rerum, nã si nullius, nec vniuersi hoc rerum genus vnum esset. Mar. Fic. in Plato. Philebo, libr. 1. cap. 14. ch. 1210.

Vnius vis vsque ad priuationem, & materiam currit, mentis vero vis non, quia mens est species, & speciebus agit, igitur supra mentem vnum ipsum est. Mar. Fic. in Pla. Philebo. l. 1. cap. 4. ch. 1211.

Vnius proprium est vnire, vt calor calefacere. Mar. Fic. in Pla. Phile. l. 1. c. 5. c. 1211.

Unitate omnia seruantur, dissolutione intereunt, vnum vero efficere est ipsius vnus officium: quare si cuique vnicum esse bene esse est, cuique vnio bonitas est, & simpliciter bonum, & simpliciter vnum idem est, quod omnibus simul præstat unitatem, & bonitatem, ideoque a bono descendunt, ab unoquoque decidunt, & quæ

quæ ab vno abeunt, propter discordiam abeunt etiam a bono. Mar. Fic. in Plat. Phil. lib. 1. cap. 5. ch. 1212.

Vnius signum esse hoc ipsum aliquid, ne intelligas simpliciter vnus, sed alicuius vnus, id est vnus entis. Mar. Fic. in Pla. soph. cap. 17. ch. 1286.

Unitas non est corpus, nam non diuiditur in partes, & si fingatur diuidi, non secatur, sed potius multiplicatur in se ipsam, non in partes vllas, nam pars toto solet esse minor, at nulla unitas maior vel minor est unitate. Mar. Fic. in Plato. de republica dialog. septimo. chart. 1411.

Unitas & numerus ad incorpoream nos essentiam erigunt & similiter figuræ, quarum ratio vera in mente potius reperitur, quam in corpore. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 7. ch. 1412.

Unitas dum sola manet, nec lineam, nec latus, nec diametrum facit. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 8. cap. 5. chart. 1417.

Unitas ipsa vt numerorum, figurarumque principium est, ita lateris ac diametri, atque ad vtrumque potentiam habet. Mar. Fic. in Platonis de repub. dial. 8. capitulo 5. chart. 1417.

Unitas dimensionem, ac numerorum principium videtur principio vniuersi simillimum, quoniam, dum sua omnia procreat, eminentissimum interea permanet, atque simplicissimum. Ab hoc & dimensionem quasi puncti, & punctorum positione procedunt, & numeri quasi suo quodam motu profluunt, & si pares processionem quadam, impares conuersione. Mar. Fic. in Plat. de rep. dial. 8. cap. 8. ch. 1418.

Unitas cum nullas habeat partes, nec par est, nec impar, at cum se adhibet numero pari iam nato, imparemque reddit, videtur impar: & qua rursus impari finito se accommodans facit par, par rursus apparet, quod Aristoteles ait in Pythagorico, quanquam Pythagorici vnum libentius impar appellarunt, quia par proprium est non mutare numerum, cui additur, nam si pari additur, per par seruat, si impari, imparem. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 8. cap. 8. ch. 1419.

Unitatem Archytas vult imparium esse ideam, diuitatem vero parium, & hanc non tam numerum, quam primum ab vno casum, numerum primum vero esse ternarium, mysterium Christianæ trinitati simile. Mar. Fic. in Pla. de rep. dial. 8. cap. 8. ch. 1419.

Unitas est similis opifici mundi, diuitas materiam indeterminate, vt ait Archytas. Mar. Fic. in Plato. de repub. dial. 8. cap. 8. ch. 1419.

Unitas & propter simplicissimam eminentiam nullus est numerus, & propter virtutem omnium efficacem est omnes numeri. Mar. Fic. in Platonis de republica dial. 8. cap. 8. ch. 1419.

Unitas est communis numerorum mensura. Mar. Fic. in Pla. Tim. cap. 29. ch. 1454.

Unitas significat ipsam animæ unitatem, simplicitatemque sublimem, & propriam diuinæ unitatis imaginem in ipsa manentem. Mar. Fic. in Pla. Timæum. cap. 33. charta 1460.

Unitas nihil simplicius excogitari potest. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 7. cap. 2. ch. 1580.

Unitas vera, essentia & species est in mente prima in mentibus alijs in animabus, ratione præditis, at in inferioribus non vera, sed imaginaria boni proportio. Mar. Fic. in Plot. En. 1. lib. 7. cap. 2. ch. 1580.

Unitati diuisio contingere nequit, ideo cum sit simplicissima & prima, merito idem est ac bonitas, ne sint duo principia prima, & binarius sit ante unitatem. Mar. Fic. in Plot. En. 2. li. 9. cap. 1. ch. 1664.

Unitas sola a se perfecta non egreditur a se, sed indiuidua simplicitate, & solitaria sibi hæret, quia superest sibi nullus indiga, plena suis diuitiis. Io. Pic. Mir. in Heptap. lib. 3. cap. 1. ch. 923.

Unitas primum in rebus est, qua vnumquodque sibi ipsi vnum sibi que comitat, & coheret. Est ea secundo per quam altera alteri creatura vnitur & per quam demum omnes partes mundi sunt vnus mundus. Est tertio & omnium principialissima, qua totum vniuersum cum suo opifice quasi exercitus cum suo duce est vnus adest trifaria hæc vnio vnique rei per suam vnam simplicitatem unitatem deriuatam ab illo vno, quod & primum vnum & trinum simul atque vnum est, a patre inquam, filio, & spiritu sancto. Nam & patris potestas omnia producit suam omnibus largitur unitatem, & filii sapientia rite omnia disponens, omnia inuicem vnit & copulat, & spiritus amor omnia ad Deum conuertens totum opus opifici nexu charitatis adiungit. Io. Pic. Mir. in Heptap. lib. 6. in proemio.

Unitas est, qua vnaquæque pars dicitur vna. Gab. Burat. de ente, & vno lib. 2. ch. 61. ter.

Unitas apud Pythagoricos par impar nominatur, quod hic sui multiplicatione modo duplata modo triplata, ex se quasi pariat duos primos numeros, vnum parum binarium, alterum impar ternarium & par est in numero infinitorum, impar in numero finitorum. Ia. Carp. in Alc. cap. 12. ch. 314.

Vniuersale se melius habet ad demonstrationem, quam particulare. Procl. in Eucl. lib. 1. cap. 6. ch. 8.

Vniuersale, quod est in multis duplex, alterum in sensibus, alterum in imaginibus. Proclus in Euc. lib. secundo cap. 1. chart. 31.

Vniuersale aliud est, quod hominibus verum dicit, de quibus prædicatur, aliud, quod omnia comprehendit. Proc. in Euc. lib. 4. cap. 8. ch. 235.

Vniuersale omne est intellectus, e contra omnis intellectus est vniuersale, non quod vniuersale existat præter omnia particularia existetia, his enim omnibus latius aufertur & vniuersale, inalterabile autem est & vniuersale & intellectus. Aristoteles Theol. Aegyp. lib. 8. cap. 6. ch. 39.

Vniuersale vnum multiplicatur in particularibus. Arist. Theol. Aegyp. lib. 8. cap. 7. ch. 40.

Vniuersalia despiciere prius non potuit Aristoteles, & si hominum, quos scimus, solertissimus, & facundissimus, & admirandus esset, quam conatus esset & sibi, & sensui repugnantia dixisse, hæc sunt, scientias actu singularium esse, & non vniuersalium, & artifices principaliter nosse indiuiduum, per accidens vero ipsum commune. Syrianus in 12. metaph. vel in 23. 2. lat. ex capitulo 7. ch. 100.

Vniuersalia particularibus antiquiora sunt, & in ordine principiorum potiora. Mar. Fic. in Plato. Parmenide cap. 34. ch. 1152.

Vniuersale colligi nequit defectu inductionis, qua non potest vniuersalis propositio certo & exacte corrogari. Ioan. Fran. Pic. Mirandulanus in exam. van. doct. gent. lib. 5. cap. 12. ch. 1163.

Vniuersale cum colligatur ex omnibus particularibus, colligi non potest inductione, cum omnia particularia sumere non possimus. Ioan. Fr. Pic. Mirand. in exam. van. doct. gent. lib. 5. cap. 13. ch. 1166.

Vniuersale nullum est, quod non patitur instantiam. Io. Fr. Picus Mirand. in exam. van. doct. gentium. lib. 5. cap. 13. ch. 1169.

Vniuersale multipliciter accipi potest, pro vniuersali in essendo, vel in prædicando. In essendo dupliciter, vel ut causa effectiua, velut formalis, & illa quidem non inhærens, sed exemplaris. Vniuersale in prædicando illud est quod dicitur in multis & dicitur de multis. Vniuersale in causando scilicet effectiue sunt intelligentiæ, de quibus Aristot. dicit. Fere autem & difficillima sunt hominibus ad cognoscendum, quæ maxime sunt vniuersalia, vniuersalia & formæ & exemplares sunt illæ, quas Aristoteles modo terminos, modo rationes,

tiones modo, quod quid erat, Plato vero ideas appellavit. Gab. Bur. de ideis. l. 1. ch. 28. terg.

Vniuersale trifariam accipi potest, in causando, in representando, in prædicando. Gabriel Burat. de remis. libr. 4. chart. 140.

Vniuersales substantiæ apud Aristotelem per se tale sunt, quales res singulæ, in quarum communione existunt, scilicet corporearum corporeæ, incorporearum incorporeæ, quæquam omnes harum notiones in intellectu corporis sint expertes. Iacobus Carpentarius in Alc. 2. digr. chart. 213.

Vniuersalis substantia non est, vel non consistit, nisi in rebus singulis, vt quæ rerum singularum essentiam constituit, & continet, notio ab his cogitatione abstrahitur, & in intellectu, vt affectio in suo subiecto recipitur. Iac. Carp. in Alc. 2. dig. ch. 223.

Vniuersalia apud Aristotelem secundum perfectionem, essentia existunt tantum in communione rerum singularum non tanquam in alio, sed vt in se ipsis. In intellectu vero dicuntur esse per aliud quodammodo hoc ipso, scilicet quod eorum essentia in communione rerum singularium vere existens intellectui representatur per notionem tanquam per imaginem. Platonice vero, ideo sunt in sola mente prima officis Dei, & in rebus tantum deprehenduntur per imaginem, quæ partibus materiæ communicatur, & in his adumbrata facit res numero differentes. Iac. Carp. in Alc. 2. digr. chart. 212.

Vniuersi corpus, nisi animatum esset, vt quod eadem, quæ nostrum habet, & præstantiora animam nostram a quo corpus nostrum accepisset? Plat. in phil. ch. 226.

Vniuersum composuit Deus vnum animal, quod omnia animalia in seipso habet mortalia, & immortalia, & diuinorum quidem ipse esset opifex, mortalium vero productionem filiis suis absoluendam demandauit. Plat. in Tim. chart. 752.

Vniuerso cuncta tanquam membra ipsius vndique concinunt naturam nacta, quam possident, simulque implentia proprio motu vniuersi vitam, quæ vero accidunt extrinsecus, partim naturali appetitui aduersantur partim consentanea sunt. Plotin. Ennead. secunda. libr. 3. cap. 13. chart. 143.

Vniuerso nihil malum accidit, nec præter naturam, sed quod videtur deterius materia fit. Plot. Enn. secunda. libr. 3. cap. 10. chart. 137.

Vniuersum hoc semper anima præsentem adfuit, & nullum fuit tempus in quo non animaretur, nec potuit vnquam absente anima corpus subsistere, nec materia vnquam informis existere valuit. Plotin. Enneade quarta. libr. 3. capit. 9. chart. 378.

Vniuersum existimandum est esse animal unum omnia intra se continens, unam habens animam per singulas sui partes se diffundentem, quatenus quodlibet pars est eius, pars autem eius est quodcunque in ordine sensibili continetur, & certe quantum ad corpus attinet, pars est omnino, quantum etiam mundanæ est animæ particeps, eatenus & hac ratione pars mundi censetur. Iam quæ animam hanc solam participant, undique sunt partes, quæ vero, insuper aliam habent animam, ex hoc ipso habent, ut omnino non sint partes: patiuntur tamen ab alijs, ut vniuersi aliquid habent: nam quod remotum esse videtur, in eo est propinquum. Plot. En. 4. l. 4. cap. 32. ch. 425.

Vniuersum ad partes tum ex seipso munera sua sponte diffundit, tum alio attrahente ad aliquam eius partem demittit aliquid suis partibus insitum, & illuc vigore naturali protractum, cum qui exoptat non sit alienus. At si qui precatur malus est, nil mirum est impetrare: nam & ex fluminibus mali hauriunt, & qui largitur, quid largiatur ignorat, sed tantum largitur. Plo. En. 4. libr. 4. cap. 42. chart. 436.

Vniuerso quicquid comprehenditur, singulatim natura, dispositioneque præditum est, sic ad vniuersum conducere, facere, & pati. Plot. En. 4. l. 4. cap. 45. cha. 439.

Vniuersum hoc tam mirabilem potestatem habet, & ordinem, in quo silenti quodam, occultoque iussu, & via iuste omnia dispensantur, sub diuino iudicio, cuius sententiam nulli prorsus, licet effugere. Plo. En. 4. libr. 4. cap. 45. ch. 440.

Vniuersum verum est, & illius vniuersi veri est imago, id est visibilis huius mundi natura, quod vere est, nullum ens habet ante ipsum, & hoc in illo vbiq; existente fundatur. Plot. En. 6. l. 4. cap. 2. ch. 645.

Vniuersum Arist. facit minus particulari, dum singulares, & indiuiduas essentias primas, & principales appellat, species, & genera ipsarum secundas substantias casque primis inferiores, & minores. In qua re incurrit maximam ignorantia reprehensionem, nam alio in loco sibi contradicit, vt in libris de demonstratione Georgius Gemnifus de Platonis, & Aristotel. philosoph. diff. capitulo 4.

Vniuersum materiæ, particulare formæ habet rationem vt ait Arist. quod falsum est, cum vniuersum perfectum sit totum, & actu sit, particulare imperfectum, pars, & ab actu contentum. Georgius Gemnif. de Plat. & Arist. philosoph. diff. cap. 5.

Vniuersum in tria diuidendum est, in exemplar, & simulachrum, & materiæ. Marsilius Ficinus in Plato. Tim. cap. 39. ch. 1463.

Vniuersum hoc a summo Deo habere omnia, & actionem, & virtutem pariter, & essentiam, Platonici omnes absque controuersia consentunt. Marsil. Ficin. in Plato. Timæum. cap. 8. c. 1441.

Vniuersi distributionem cum tractat Plato, quinque capitibus id potissimum absoluit, nam primo agit de ipsa rei ipsius, (vt ita dixerim) subsistentia ac fundamento, siue corporis, siue animæ, secundo de partium vtriusque concordia, tertio de specie ex partium concordia resultante, quarto de virtutibus speciei, quinta de actionibus, quæ a virtutibus oriuntur. Marsil. Fic. in Plato. Timæum, cap. 27. ch. 1451.

Vniuersi finis, & habitus optimus in eo consistit, vt principio, & auctori Deo vndique conformetur. Marsil. Fic. in Plot. En. 1. libr. 8. cap. 2. ch. 1582.

Vniuersi ordo, qui paulatim euoluitur in materia, simul totus est, immutabilisque in vtroque Ioue, tum in primo, qui est intellectus purus mundi artifex segregatus, tum in Ioue secundo, qui est intellectualis anima, dux mundi coniunctus, nemo cogitatione discurrit ambiguo more de rebus agendis. Marsil. Ficin. in Plo. En. 4. libr. 4. cap. 10. char. 1742.

Vniuerso tribuit Plato figuram docecaedram, quæ duodecim facies habet, propter sphaeras duodecim, ac signa duodecim in Zodiaco. Marsilius Ficinus in Plato. Timæum, cap. 40. ch. 1464.

Vniuersi centrum, & cardinem probabile est non esse fecem terrenam, sed ignem. Marsilius Ficinus in Plotini Enne. 1. l. 1. cap. 7. ch. 1607.

Vniuersi intellectuâli ratione ordo mirabilis perspectus, purgatis tandem mentis oculis, principium suum offert, quasi incomparabilem summam, simplicitatem, potestatem, bonitatem, quod principium vbi sic illuxerit, non est querendum quid sit, vel propter quid. Marsil. Fic. in Plo. En. 6. l. 8. cap. 11. ch. 1796.

Vniuersam rationem non prohibet, quod alijs entibus magis, aut prius inest, alijs autem posterius, & minus. Marsil. Fic. in Plat. soph. cap. 33. c. 1290.

Vnum, quot dicitur modis.

Vnum aliquid tribus modis esse potest, essentia, puncto, & momento. Essentia, vt vna substantia, sit non pluribus

pluribus ex substantijs composita. Puncto, vt non dispergatur in plures partes: Momento, vt quicquid habere potest vnquam nutu oculi nanciscatur, nec per varia temporum momenta sit variatum, & sic est angelus. Anima vero vnum retinet essentia, & puncto, amittit momentum, materia mundi vna est essentia, non vna puncto & momento. Marsil. Fic. in Plato. Theol. 1. 4. cap. 2. char. 131.

Vnum in triplici ordine reperitur; in his, quæ fluunt, & sensibilia nominantur; in iis, quæ semper sunt, & intelligibilia appellantur, sola mente percipienda, & in iis quæ supra sensum, & intellectum sunt. Marsil. Fic. in Plat. Parm. char. 136.

Vnum animale, quod aliquo modo est, aliquo modo non est, opposita patitur: nam mouetur, non mouetur, alteratur, non alteratur, sit, interit, non sit, non interit. Marsil. Fic. in Plat. Parm. cap. 39. char. 1205.

Vnum tribus dicitur modis; aut quod cum ente æquatur, aut quod superius est, aut quod inferius. Quod æquatur præcipue de ipso ente primo, omnes rerum species proprietateque pariter affirmatur, de vno supremo omnia hæc similiter negantur, est enim non forma, sed causa, de vno infimo, id est materia, omnia hæc æque negantur, nihil enim habet in se ipsa formale. Marsil. Fic. in Plot. En. 3. l. 6. cap. 2. char. 1718.

Vnum aliud est simplicitate essentia, vt Deus, aliud simplicitate cognitione, vt angelus, & anima, quorum vnumquodque est vnum coniunctione materiæ, & formæ. Aliud est continuitate vnum, vt planta, & petra. Aliud est compositione vnum, vt arca. Alia aggregatione, vt populus. Alia præpositione, vt rector nauis. Alia accidente, vt diuersa subiecta eiusdem qualitatis dicuntur vnum. Alia numero, vt diuersa accidentia in eodem subiecto. Alia ratione, & hoc duobus modis. Nam alia ratione confortii, vt ens, alia ratione sacramenti, vt spiritus, aqua, sanguis dicuntur vnum. Alia natura, vt participatione speciei vnus homo sunt plures homines. Alia natione & lingua, vt Itali. Alia amore, & hoc duobus modis, vel consensu virtutis & delectationis, vt multitudo credentium erat cor vnum, vel consensu eiusdem vitii, vt adherentes meretrici fiunt vnum corpus. Gab. Bur. de ente & vno. l. 2. char. 66. terg.

Vnum quid est, in quo, & quid proprium.

Vnum cum sit partium exors, non potest esse totum, & sic non vnum principium ferit solum, sed vnum & totum, & sic vnus & totius ratio erit diuersa, & rursus plura quam vnum omnia sunt, & cum id, quod factum est, semper factum sit totum. Quare neque essentiam, neque productionem velut quæ sit, appellare oportet cum qui vnum, aut totum inter ea, quæ sunt, non ponit. Et quod non totum est, nec quantum quid esse oportet: nam quod quantum quid est, quantum sane fuerit, tantum necesse est ipsum totum esse. Plat. in soph. char. 150.

Vnum si esset principium, partium exors esse debet, si vere vnum est. Plat. in soph. ch. 150.

Vnum secundum omnem motum si vnum est, immobile est, nec in eodem est, nec quiescit, nec stat, nec idem, nec cum alio, nec cum seipso erit, nec rursus aliud, neque a seipso, neque ab alio fuerit. Plato in Parmenide. chart. 202.

Vnum fieri nequit, nam quod in aliquo sit, necesse est nondum in illo esse, cum adhuc fiat, nec extra illud penitus, si quidem iam sit. At cum partes non habeat, nullo modo fieri poterit, quod enim partes habet, alia pars iam in illo, alia extra simul fuerit, non ergo sit, nec mouetur, nec alteratur. Plato in Parmenide. charta 202.

Vnum si est vnum, cum nusquam sit nec in se, nec in alio, nec stare, nec moueri potest, quia si mouetur, aut fertur, aut alteratur, hi enim soli motus sunt: si vero vnum alteratur, a seipso fieri non potest, vt vnum adhuc sit. Non ergo secundum alterationem mouetur, nec secundum lationem, cum non habeat partes, nec in aliquo sit, moueri non potest. Plato in Parmenide. char. 202.

Vnum si est vnum, nec partes habebit, nec totum erit, nam si nullam partem habet, neque principium, nec finem, neque medium habet. Ergo infinitum est, & absque figura: nam nec rectum, nec rotundum est, si non habet partes. Plat. in Parm. ch. 202.

Vnum si est vnum, nusquam est, nec in alio, nec in seipso. Plat. in Parm. char. 202.

Vnum nec antiquius, nec recentius est, nec eandem ætatem habet, quia si eandem vel cum seipso, vel cum alio ætatem habet, æqualitate temporis, & similitudine participabit. At vnum nec similitudinis, nec æqualitatis particeps est. Plat. in Parm. ch. 203.

Vnum non est in aliquo tempore, cum nec antiquius, nec recentius sit. Plat. in Parm. ch. 203.

Vnum nec æquale, nec inæquale est, nec sibi, nec alijs. Si æquale, eadem cum eo, quod æquale est, mensuras habet. At quod eiusdem non est particeps, eadem mensuras habere non potest, aut alia eadem, nec plures mensuras, partes enim haberet. Plato in Parmenide. chart. 203.

Vnum & idem diuersæ naturæ sunt. Plato in Parmenide. chart. 203.

Vnum aut aliud, aut idem, neque cum seipso, neque cum alio est, nec simile, nec dissimile alicui erit, nec sibi ipsi, nec alijs: nam simile est, quod idem patitur, idem natura seorsum ab vno apparuit, & si vnum pateretur quid, præter hoc quod vnum est, pateretur sine, vt plura quam vnum esset, quod impossibile est. Plato in Parmenide. char. 203.

Vnum non est particeps ullius temporis, nec unquam factum est, nec fiebat, nec erat unquam neque nunc factum est, neque sit, neque est, nec postea fiet, nec erit. Plat. in Parm. char. 204.

Vni nec est nomen, nec oratio, nec scientia, nec opinio. Plat. in Parm. chart. 204.

Vnum etiam figuræ particeps est, aut rectæ, aut rotundæ, aut mixtæ, & ipsum in seipso erit, & in alio. Plato in Parmenide. char. 205.

Vnum & ab alijs & a seipso aliud est, & idem cum alijs, & cum seipso, & simile, & dissimile, & sibi ipsi & alijs. Plato in Parmenide. char. 206.

Vnum ipsum in seipso & in alio esse necesse est, & moueri & stare: nam stat si ipsum in seipso est, & quod in alio est, mouetur, & sic idem cum seipso, & aliud a seipso, & cum alijs idem, & ab alijs aliud. Plato in Parmenide. char. 206.

Vnum aliud est ab his, quæ non unum sunt, & quæ non unum sunt, omnia alia ab uno sunt. Plato in Parmenide. char. 206.

Vnum quatenus aliud, erit simile, quatenus idem, dissimile, ut quatenus idem patitur, non aliud patiatur, & cum aliud non patiatur, simile sit, & quatenus aliud patiatur, aliud sit, & dissimile, ergo cum unum idem sit cum alijs, & aliud ab alijs, secundum ambo, & secundum utrunque, & simile fuerit, & dissimile alijs, & sibi ipsi simile, & dissimile apparebit, cum visum sit, & idem, & aliud a seipso. Plat. in Parmenide. char. 207.

Vnum quatenus in alijs est alia tangit, quatenus in seipso alia tangere nequit, seipsum autem tangit. Plato in Parmenide. char. 207.

Vnum cum ipsum in seipso sit, etiam circum seipsum extrinsecus fuerit, & dum ambit seipsum maius

seipso fuerit, dum vero continetur, minus, & sic vnum maius, & minus ipsum seipso fuerit. Plato in Parmenide. chart. 208.

Vnum ad seipsum sic se habet, vt quod cum in seipso nec magnitudinem, nec paruitatem habeat, neque excedatur a seipso, nec seipsum excedat, sed ex æquo cum sit semper æquale sibi ipsi sit, ergo & ipsi & aliis æquale erit. Plato in Parmen. chart. 208.

Vnum & æquale est, & maius, ac minus seipso, & alijs. Plato in Parmen. chart. 208.

Vnum & æquale & plus & minus numero est, & ipsum seipso & alijs. Plato in Parmen. chart. 208.

Vnum tempore participat & est, & fit & recentius & antiquius ipsum seipso, & alijs, & rursus neque recentius nec antiquius, neque seipso, nec alijs, dum tempore participat. Plato in Parmen. chart. 209.

Vnum si præter naturam non est factum, nec prius, nec posterius alijs factum est, sed simul, Plato in Parmenide. chart. 209.

Vnum & ipsum seipso, & alijs, & antiquius est, & recentius, & est, & fit, & neque recentius, neque antiquius, neque est, neque fit, neque seipso, nec alijs, & vt recentius fiat necesse est, vt præterito, præsentis, & futuro participet, si tempore participat. Erat igitur vnum, & est, & erit, & fiebat, & fit, & fiet, & fuerit quoque illi, & illius aliquid, & erat, & est, & erit, & scientia ipsius fuerit, & opinio, & sensus, & nomen, & oratio ipsi est, & quæcunque alia huiusmodi circa alia sunt, etiam circa vnum sunt. Plato in Parmen. chart. 210.

Vnum cum transmutatur, in repentino est, nam non in quiete dum adhuc stat, nec in motu dum adhuc mouetur, sed hæc repentina natura admiranda quædam inter motum & quietem insidet, quæ in tempore nihil est, & in hanc, & ex hac, & hoc, quod mouetur, transmutatur ad statum, & quietem, & quod stat, ad motum. Plato in Parmen. chart. 211.

Vno participat & totum & pars, nam vnum totum erit, cuius partes partes sunt. Plato in Parmen. chart. 211.

Vnum cum in multa transit, & multa in vnum, nec vnum est, nec multa, nec fecernitur, nec coagmentatur, & dum a simili ad dissimile, & ex dissimili ad simile transit, nec dissimile est nec simile, nec assimilatur, nec dissimile fit, & dum ex paruo in magnum, & æquale, & contraria transit, neque paruum, nec magnum, nec æquale, nec inæquale, neque augefcens, neque decrefcens, neque quod æquatur, nec quod non æquatur, fuerit, quas omnes affectiones vnum patitur, si est. Plato in Parmenide. chart. 211.

Vnum si est, alia ab vno sunt, nec vnum sunt alia, alioqui alia ab vno non essent, nec uno alia omnino priuantur, sed participant quodammodo. Plato in Parmenide. chart. 221.

Vnum cum multa fit, & fiat, & pereat, cum vnum fit, vt multa fit, perdit, & cum multa fit vt vnum fit, perdit, & cum vnum fiat & multa, necesse est & fecerni & coagmentari, & cum simile dissimile fit, & assimilari & dissimile fieri, & cum maius, minus, æquale fit, & augeri, & minus, & æquari, & cū a motu cessat, & quum a quiete ad motum transit, oportet non in vno tempore esse. Plato in Parmen. chart. 211.

Vnum vbi prius quieuit postea moueatur, & vbi prius mouebatur postea quiescat, fieri non potest, vt hæc patitur absque hoc vt transmutetur. Plato in Parmenide. chart. 211.

Vnum & alia nunquam in eodem sunt, seorsum igitur, nec partes habet quod reuera vnum est. Plato in Parmenide. chart. 212.

Vnum si non est, differt ab hoc, si non unum non est, & totum contrarium est, si dicas si non vnum non est, & si dicas si unum non est. Plato in Parmen. chart. 212.

Vnum si non est ens, & æqualitate, & magnitudine, &

paruitate participat, & quodammodo essentia si non est, & etiam non essentia si non est. Plato in Parmenide. chart. 213.

Vnum si non est, nec cognoscitur quid dicatur, & esse vni impossibile est si non est. At participare multis necesse est, & ipsi dissimilitudo est ad alia; nam cum alia ab uno, alia sint quoque & diuersa erunt, & diuersa aliena sunt, aliena dissimilia. Plato in Parmen. chart. 213.

Vnum si non est, alia non erunt, nam cum vnum non sit, secundum unum esse non poterunt, sed ut in somnium in somno apparens apparet pro eo quod unum putatum est multa esse. Plato in Parmen. chart. 214.

Vnum quod non est, moueri videtur, quandoquidem etiam imitationem ex eo quod est ad id quod non est, habet, & unum quod non est, stat & alteratur, & non alteratur, & dum alteratur fit, & perit, & dum non alteratur, nec fit, nec perit. Plato in Parmen. chart. 214.

Vnum cum non est usquam, nec abiicit, nec accipit, nec ullo modo participat essentia, nec fit, nec perit, nec alteratur, nec mouetur, nec stat, nec ipsi est aliquid eorum, quæ sunt, nec magnitudo, nec paruitas, nec æqualitas, nec similitudo, nec diuersitas, nec eadem, nec alia. Quid vero illius, aut illi, aut quid, aut hoc, aut huius, aut alius, aut alii, aut aliquando, aut postea, aut nunc, aut scientia, aut opinio, aut sensus, aut oratio, aut nomen, aut aliud quodque ex his quæ sunt, circa id, quod non est, penitus non erit. Plato in Parmenide. chart. 214.

Vnus qui est omnia uel ipse creator omnium, de cælo cuncta descendunt in terram, & in aquam, & in aerem. Ignis solum, quod sursum uersus fertur, uiuificum quod deorsum, ei deseruiens. At quicquid de alto descendit, generans est, quod sursum uersus emanat nutriens. Mercurius Trismegist. Asclepius. cap. 1. chart. 1858.

Vnum si abstuleris, nec forma totius erit, nec pars vlla, nec quicquam erit in rebus: unum namque omnia in seipso vniformiter anticipat, & comprehendit. Dion. Areopag. de diuinis nominib. chart. 1126.

Vnum ubique est, implet omnia, & si ipsum esset ubique tantū ipsum esset omnia, at quoniam etiam nusquam est, fiunt per ipsum omnia, quoniam est ubique, diuersa vero ab ipso quoniam est & nusquam, & ubique est, & nusquam, quia oportet super omnia vnū esse, ideo necesse est implere, & facere cuncta, nec tamen omnia hæc esse, quæ facit. Plotinus Ennead. tertia, libro 9, cap. 3. chart. 357.

Vnum necessario est quod nil aliud sit præter nudum unum, essentia sua a quolibet segregatum, & quodcunque singulatum vnum intelligatur, & dicatur. Plotinus En. 6. lib. 6. cap. 11. chart. 681.

Vnum est natura una prædicata de multis, quam & ante illud, quod multis inest, oportet existere per seipsam. Plot. En. 6. lib. 6. cap. 11. chart. 681.

Vnum in animo habemus absque eo, quod aliquid vnum appellatur. Plotinus Ennead. sexta, libro sexto, capit. duodecimo, chart. 689.

Vnum est circa sensibile secundū participationem quandam, intelligibile enim est, & cogitatio ipsum modo intelligibili percipit. Plotinus Ennead. 6. libro sexto, cap. 13. chart. 684.

Vnum relationem quandam significare non est putandum; non enim definit esse unum, nisi per propriam passionem, quoniam moles per accidentalem diuisionem ex uno fit duo, definit esse vnum non tamen definit esse moles, quasi vnitas ibi aliud sit quam moles. Plot. En. 6. lib. 6. cap. 14. chart. 685.

Vnius præsentia est in causa ut unum sit, & sic de duobus, & in alijs numeris. Plotinus Ennead. 6. libro 6. cap. 13. chart. 685.

Vnum si non est nihil esset, nec quantitas, nec essentia, nec

nec sanitas, nec pulchritudo. Plotinus Ennead. sexta, lib. 9. cap. 1. chart. 757.

Vnum quidquid amittit, & esse simul amittit. Plotinus En. 6. lib. 6. cap. 2. chart. 758.

Vnius natura cum sit genitrix omnium, merito nullum existit illorum. Igitur nec quid existit, nec quale, nec quantum, non est intellectus, non anima, non mouetur, non quiescit, non est in loco, non in tempore, sed secundum se est vniforme, imo informe super omnem existens formā, super motum, super statum; hæc enim circa ens versantur, quæ quidem ipsum multa conficiunt. Plotinus En. 6. lib. 9. cap. 3. chart. 760.

Vnius ipsius natura talis existit, vt sit fons omnium optimorum, & potestas entia generans, permanens in seipso, nec diminutionem subsiens generando, nec in rebus genitis requiescens. Plot. En. 6. lib. 9. cap. 5. chart. 763.

Vnum non residet in alio, nec sic est indiuiduum, vt quiddam minimum, est enim omnium maximum non magnitudine, sed potentia. Plot. En. 6. lib. 9. cap. 6. c. 764.

Vni non inest intelligentia, ne in eo sit inde diuersitas, nec motus est vllus, est enim motu, & intelligentia superius. Tamen & si nec cognoscit, nec intelligit seipsum, non tamen in ipso est ignorantia: nam ignorantia contingit ad alterum, quando hoc illud ignorat: at quod solum est, nec cognoscit, nec habet aliquid, quod ignoret: sed cum sit vnum vniformem (vt ita dixerim) intelligentia sua non indiget, & ab illo intelligentiam, conscientiam, animaduersionem propriam, & sui ipsius agnitionem, & aliorum perceptionem auferre profus debemus, nec secundum conditionem intelligentis, sed potius secundum ipsum intelligentiam actum Deum existimare. Plotinus En. 6. lib. 9. cap. 6. chart. 764.

Vnitum omne aliud est ab ipso vno: nam si est vnitum, participans exit vnus, & vnus participans & vnum est & non vnum. Procl. element. Theolog. proposit. 4. chart. 1.

Vnum vni contrarium est. Procl. element. phy. def. ch. 63.

Vnius omne participans & vnum est & non vnum. Procl. element. Theolog. proposit. 2. chart. 1.

Vnum omne quod fit, fit vnum participatione vnus, & quatenus passum est participationem vnus, vnum est. Procl. element. Theolog. proposit. 3. chart. 1.

Vnum cum efficiuntur multitudinem fugientes, beati, & diuini efficiuntur. Plot. in Alcibiad. 1. chart. 1922.

Vnum in ordine entium si est, id est si sit intelligibilis ipsa & intellectualis substantia, est essentia ab ipso quodammodo differens; habet partes, totum, & est multitudo infinita; in ipso vnum alterum est, & ipsa essentia alterum, & in ipso est vnuerfus numerus. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 17. chart. 1204.

Vnum duntaxat est id in vnoquoque genere, quod summum est, & puram illius generis habet naturam rebus alijs non immixtam, ne minuatur per mixtionem. Marfil. Fic. in Plat. Theolog. lib. 2. cap. 7. chart. 100.

Vnum sunt, quorum forma vna est. Marfil. Fic. in Plato. Theolog. lib. 11. cap. 1. chart. 239.

Vnum ipsum simpliciter extat super ideales vnitates, per quaslibet multitudines latissime regnans. Marfil. Fic. in Plato. Parmenide. cap. 4. chart. 1139.

Vnum tantum est, quod suum esse est. Marfil. Fic. in Plato. Philebo. lib. 2. cap. 1. chart. 1255.

Vnum sempiternum quomodo multa sit & vnum vicissim, verus & difficilis dubitatio est, nam facile cognitu est de vno genito, & caduco. Marfil. Ficinus in Plat. Philebo. cap. 4. chart. 1261.

Vnum si multitudinem haberet, non esset vnum, sed vnitum. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. cap. 56. chart. 1171.

Vnum non habere figuram, significat nullum habere, vel habiturum esse discrimen idearum absolutis inter se proprietatibus differentium. Marfil. Fic. in Plato. Parmenide. cap. 61. chart. 1175.

Vnum in alio esse non potest, vt in causa, nec in seipso

per vllam sui ipsius comprehensionem intellectui alicui notam, alioquin duæ in eo quædam partes, aut vires, aut rationes diuersæ forent, altera comprehensionis, altera comprehensionis, quæ diuersitas ab vnus natura aliena est. Marfil. Ficinus in Platoni Parmenide. cap. 62. chart. 1176.

Vni Plato negat prædicamenta: dum enim negat idem aut alterum, negat substantiam: dum simile & dissimile, negat qualitatem: dum æquale & inæquale, quantitatem: dum iunius & senius, tollit quando: passionem & actionem sustulit una cum motu: & vbi & locum sustulit, dum in aliquo esse negaret: habitum quoque & relationem passim auferit, vbi nihil habere probat, cum nullo congruere: & ultra prædicamenta decem ens, etiam auferit transcendens, cui saltem quinque illa genera ubique conueniunt. Marfil. Ficinus in Plato. Parmen. cap. 66. chart. 1180.

Vnum hic non accipitur a Plotino, vt de uno, quod est primo ente superius, sed de vno in ente primo natura luer uigente, quod ante entium, & idearū multitudinem suo quodam ordine regnat, in quo uno sunt vnitates omnes, atque ex eis numeri certi antecedentes ideas, & de ideis pariter prædicabiles, imo hoc ipsum entis vnum ipse pariter vnitates existit, & natura entis unitatibus his fecunda quasi feminibus iam ideas parit numeris deinceps eas minoribus, maioribusque componens. Similiter & quæ ideis inferiora nascuntur, nisi certis numerorum proportionibus fecunditas entis tum penes seipsum, tum extra progrediatur, aut nihil nasceretur vquam, aut omnia temere, & inordinate contingent. Marfil. Ficinus in Plotin. En. 6. lib. 6. cap. 11. chart. 1785.

Vnum ens dicitur totum intelligibile, & intellectio-nium genus, præcipue uero intellectus primus cum intelligibili primo, deinde cætera generis eiusdem. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. cap. 80. chart. 1190.

Vnum ens & si appellatur totum, est tamen indiuisibile. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. cap. 81. chart. 1191.

Vnum ens est, tum cunctæ partes suæ simul, tum etiam ipsum totum (vt ita dixerim) forma totalis. Marfil. Ficinus in Plato. Parmen. cap. 85. chart. 1193.

Vnum ens cum non sit primum vnuerfi principium, quodammodo multiplex esse potest. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. cap. 89. chart. 1195.

Vnum quatenus differentes in se rationes admittit, & tangens se simul, & tactum a se ipso dici potest. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. cap. 89. chart. 1195.

Vnum ens in suppositione septima non solum in animam perse mobilem degenerasum excogitamus, nec solum in fluxum ab alio dependentem præcipitatum, sed in ipsum omnino non ens resolutum, forsan in nihilum proprie iam prolapsum, metaphoricè uero in ipsam simpliciter unum (vt ita dixerim) restitutum. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. chart. 1205.

Vnum, de quo in septima suppositione agitur, posset quis informem materiam intelligere, quæ ita nullo modo est, ut essentiam formalem per se nullam habeat, participatione uero vnus existit unum. Marfil. Fic. in Plato. Parmenide. chart. 1201.

Vnum si fingatur partim esse, partim non esse, id est si tollatur è medio intelligibilis & intellectualis omnis substantia pura, quæ solum, & simpliciter est, comparat octaua suppositio, quid futurum sit? tunc anima fallas imaginaretur imagines, & vt somnia imaginaretur. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. chart. 1201.

Vnum ens si nullo modo in rebus in uniuerso sit, non modo intellectus è medio tollitur, sed & anima, quæ partim in entibus computatur, & hæc ablata scilicet cuncta disperduntur, sed etiam umbratilia sensus, imaginationesque peribunt, nec usquam erit materia. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. chart. 1202.

Vnum in ordine entium si est, idest si sit intelligibilis ipsa & intellectualis substantia, est multitudo infinita, idest vniuersa, & per cogitationem infinite replicabilis, & quatenus ibi per intelligibilem numerum multiplicatur essentia, eatenus multiplicatur, & vnum, est finitum, habet principium, medium, & finem, atque figuram. Marfil. Ficinus in Plat. Parmenide, cap. 18. chart. 1204.

Vnum animale dum dicitur non ens, etiam aliquo modo subintelligitur esse, si vere intelligatur & dicatur. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 38. ch. 1205.

Vnum quod est in natura intellectualis animæ cogitatur omnia ferme opposita perpeti, atque ista vicissim, & in tempore quodam, sed in momento quodam inter opposita comperto nullum pati videtur oppositorum. Marfil. Ficinus in Plato. Parmenide, cap. 31. chart. 1205.

Vnum intelligibile si prorsus deserit, adeo ut pro ipso nec anima regnat, nullum oppositorum de illo predicari poterit, nec cognosci, nec nominari poterit. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 40. ch. 1265.

Vnum quod est in natura intellectualis animæ cum dicitur moueri & quiescere, intelligatur vtrunque in quodam tempore pati, sed interim intelligitur in momento quodam subito inter motum, & quietem excogitato, neque quiescere, nec moueri. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 30. chart. 1205.

Vnum intelligibile si funditus pereat, anima simul intereunte, alia statim nihil penitus erunt, nec vlla erit vquam cognitio, nulla prorsus imaginatio, nullus sensus. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 43. ch. 1206.

Vno intelligibili si sublato restat anima demens, reliqua non erunt, nisi somnia & figmenta quædam dimissa innumerabiliter infinita apparebunt forte vnum, neque tamen erunt vnum. Marfil. Fic. in Plat. Parmenide, cap. 41. chart. 1206.

Vnum est supra omnem multitudinem: nam si multitudine participant, tum esset vnum, & multitudo esse nequit vnus expers. Marfil. Fic. in Plat. phileb. l. 1. cap. 4. chart. 1210.

Vnum aliquid est extra rerum multitudinem omnium, a quo omnis multitudo procedit, quod omnium est principium. Marfil. Ficinus in Plato Philebo, lib. 1. cap. quarto, chart. 1210.

Vnum, quod genitū est, & circa materiam est diffusum nihil mirum est si a perfecta vnitatem degeneret, oppositaque patiatur, & multitudinem. Marfil. Fic. in Plat. Phil. l. 1. cap. 16. chart. 1222.

Vnum aliquid cum dicitur Plato, singula profert; cum ipsum vnum, primum omnium principium intelligi vult, cum monas vel monadas, principium numeri, cum vnitates, rationes æternas omnium, quæ sunt, in mente diuina mundi totius opifice. Marfil. Ficinus in Plato Philebo, libr. prim. capit. decimo septimo, chart. 1223.

Vnum quod est substantia, multiplex esse potest qualitibus. Marfil. Ficinus in Plato. sophista. capit. trigesimo secundo, chart. 1289.

Vnum prorsus est indiuisibile, quia quod diuiditur, in minora secatur, at vnum in aliquid vno minus secari nequit. Marfil. Ficinus in Plato de republica, dialogo, 8. capit. 8. chart. 1419.

Vnum est identitatis, & æqualitatis, & similitudinis principium, in quibus Deo simile non iniuria videri potest. Marfil. Ficinus in Plato de republica, dialogo, 8. cap. 8. chart. 1419.

Vnum apud Pythagoricos est æquilaterum, & si simplex. Marfil. Ficinus in Plato. de republica, dialogo 8. cap. 9. chart. 1420.

Vnum & ens, non æque materiæ congruunt, ergo eadem inter se esse non possunt. Marfil. Fic. in Plat. Timæ.

capitul. 39. chart. 1463.

Vnius, & entis ratio non est omnino inter se eadem, nã exercitus non est minus ens, quam domus, nec domus quam continuum, est tamen minus vnum, est autem ratio eadem vnus, & boni, & quatenus quodlibet particeps est vnus, eatenus & boni, & vicissim. Mar. Fic. in Plotin. En. 6. l. 2. cap. 11. ch. 1775.

Vnum esse debet, quod diuersorum multitudini exhibet vnionem. Marfil. Ficinus in Plat. phileb. lib. 1. cap. 21. chart. 122.

Vnum ab vno oriri debet. Mar. Fic. in Plat. conuiuium. or. 6. cap. 18. chart. 1354.

Vnum ait Plotinus esse entia omnia, quæ constant non esse vnum indiuisibili essentia vnitate, sed ex eo dicit vnum esse, quia ab vno sunt, & ad vnum vnitatem quadam naturalis desiderijs confluunt, & quia omnia separata, quæ appellat entia, sunt in se inuicem nullis locorum terminis prohibentibus, item quia inferiora inter gradus entium præcipuam actionem suam peragunt sub forma, & actu superiorum, similiter ait Plotinus de vnione animarum rationalium cum anima vniuersa. Ne igitur suspicaris Plotinum putare, nec mentes, nec animas esse numero plures; & in libro de numeris ait entia omnia vnum esse, non vnum ut vnitas numeralis, sed ut vnus numerus, idest millenarius, sic significat, cum ait, animas omnes esse vnum. Marfil. Fic. in Plot. En. 2. l. 5. chart. 1782.

Vno excepto reliqua omnia multiplicia sunt, & quadruplicem patiuntur indigentiam, si quidem in eo totum eget partibus, pars parte, partes toto, denique cuncta quodam extrinsecus componente. Marfil. Fic. in Plot. En. 6. l. 9. cap. 6. chart. 1799.

Vnum non diuisione, sed repetitione totius in vno hoc, & illud se diffundit, & diuisione semper multiplicatur ens diuisione minuitur, & totus in entia deriuatur. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 9. cap. 2. ch. 1798.

Vnum solum habet, quod ad principia pertinet; nihil querere, nihil accipere, nihil amittere, alioquin vnum non erit. Marfil. Ficinus in Plotin. Enne. 6. l. 9. cap. 6. chart. 1799.

Vnius virtute vbiq; fit vno, nec ob aliam causam facilius similia vniantur, quam quoniam in qualitate sunt vnum. Marfil. Fic. in Plot. Enne. 6. l. 9. cap. 11. chart. 1800.

Vnum quod secundum accidens est vnum, per se causam habere non potest. Ioan. Franc. Pic. Mirand. de prænot. l. 5. cap. 8. chart. 560.

Vnum, & ens opinatur Aristoteles, item verum, & bonū æquale esse. Contra academia tota resistit vnum asserens esse prius ente, idest simplicius & communius. Io. Pic. Mir. de ente & vno. cap. 1. ch. 241.

Vnum, & ens cum Arist. dixit esse æqualis ambitus, accepit vtrunque transcendenter, cum vero Plato dicit esse prius ente, per vnum intellexit Deum, & per ens verbum a Deo productum. Gabr. Burat. de ente, & vno, libr. 2. chart. 77.

Vnum magis fit ex intellectu, & intelligibili, quã ex materia, & forma. Gab. Bur. de ani. nat. ch. 109. ter.

Vnum vt ente superius & de quo dicitur.

Vnum ipsum atq; bonū essentia superius at ignotū, quid sit in ipsa vnitatem trinitas, & in trinitate quilibet æque Deus, æque bonus nec dici, nec intelligi potest. Ipsæ quin etiã sanctarum virtutum conuenientes vniones angelis siue eas iactus dicere oportet, siue perceptiones circa bonitatem plusquam ignotam, & præfulgentem, ineffabiles sunt, nobisque incognitæ. Angelis solis illis insunt, qui super cognitionis angelicæ modū his digni habitū sunt. His vtiq; vnionibus

bus intellectus quoque, Deo conformes, Angelos imitantes, quantum fas est vniti, cum per totius intellectualis actionis vacationem eiusmodi vno mentium Deo raptarum ad ipsum lumen excelsum confecta sit, consequenter lumen ipsum propria admodum ratione per ablationem omnium celebrant. Ad hoc ipsum tunc mirabiliterque illuminati ex beatissima ad idem vnione. Quod videlicet omnium rerum causa est: ipsum vero nihil est ex omnibus, vt quod ab omnibus entibus sit supra modum essentia segregatum. Dion. Areopag. de diuinis nominibus. char. 1033.

Vnum ipsum est super ens, post ipsum vnum est ens, & intellectus, tertio natura animæ. Plotinus En. quinta, lib. 1. cap. 10. chart. 491.

Vnum esse ante multitudinem necesse est, a quo proueniat multitudo, nam omni numero prius est vnum, alioqui si ordini rerum non præsit vnum, multa fore inter se dispersa, aliudque aliunde sorte quadam in ætheriem concursurum. Proinde afferent ex vno quoddam intellectu in se simplici actus progredi multos. Veruntamen id quod ante hos actus existit, esse simplex asseruerunt; deinde cognoscent actus semper existentes esse substantias quasdam, siue supposita quasdam. Et eum supposita quasdam sint, nimirum diuersa erūt ab eo a quo procedunt, manente illo simplici, dum quod ab eo procedit, multitudo quædam in se euadit, pendetque ex illo. Quod si illo quodammodo operante actus eiusmodi inde subsistant, illic quoque multitudo continget: si autem hi sunt actus primi secundum quiddam constituentes, nihil prohibet illud actibus his superius in seipso consistere, secundo autem ipsi proxime inde mananti ex actibusque composito, actuum numerum assignari. Aliud enim ipsum est, aliud sunt actus ab illo, quoniam illo non agente proueniunt, alioqui intellectus non erit actio prima. Plot. En. 5. lib. 3. cap. 12. chart. 509.

Vnius ipsius cognitionem non habemus, nec intelligentiam, ita tamen habemus, vt de eo loqui possimus, ipsum vero eloqui minime valeamus; quod enim non est, pronunciarere solemus, quod autem sit, nequaquam. Quapropter ex posterioribus verba de illo facere conuenimus, habere ipsum nihil prohibet, quamuis explicare non valeamus. Plotinus Enneid. quinta, lib. tertio, cap. 14. chart. 511.

Vnum ipsum sic habet omnia tanquam inter se nondum discreta, quæ vero in secundo sunt, ratione inter se discernuntur, actu enim iam cernuntur, illud autem omnium est potestas. Plot. En. 5. lib. 3. cap. 15. chart. 513.

Vnum ipsum est mente superius. Plotinus Enne. quinta, libr. 4. cap. 2. chart. 518.

Vnum ipsum non patitur se numerari, ipsum enim mensura est minime mensuratum, nec aliis est æquale, vt cum aliis in aliquo congruat, ideo de uno nec numerus essentialis, nec numerus ad quantitatem proprie pertinetur predicari potest. Plotinus Enneid. quinta, libr. 5. cap. 6. chart. 525.

Vnum ipsum nomen est quanto melius a nominante ipso primo principio poni potuit, & neq; tamen dignum vt natura illa illo significetur, nempe illud auditu attingi non potest, neque ab audiente vilo potest intelligi. Sed si cui parere potest, occurrit potius intuenti. Verum si intuens ipse contendat speciem intueri, nec hoc tanquam speciem intuebitur. Plotinus Enneid. 5. libr. 5. cap. 6. chart. 525.

Vnum ipsum speciem non habere necessarium est, & cum a specie alienum sit, essentia esse non potest, oportet enim essentiam esse hoc aliquid, ente ergo superius est, & quod ente superius est, non dicit hoc aliquid, nec ponit aliquid, nec nomen ipsius dicit, sed affert solum hoc, scilicet non hoc. Plotinus Enneid. quinta, libr. 5. cap. 6. chart. 525.

Vnum ipsum desuper extat, quod cum generibus non numeratur, siquidem per ipsum alia sunt, quæ ex æquo inter se ad hoc ipsum vt sint genera connumerantur, atque discernuntur. Plotinus Enneid. sexta, libro septimo, cap. 3. chart. 593.

Vnum ipsum si accipitur, cui nihil adhibetur, non anima, non intellectus, non aliud quicquam de nullo id prædicabitur, itaque nec erit genus. At si quod addit entis, in quo ipsum vnum ens appellatur, non erit primo vnum, & unum ipsum, cum nullas in se ad se differentias admittat, non potest species procreare, quas nisi genuerit, genus esse non poterit. Plotinus Enne. 6. libr. 2. cap. 9. chart. 603.

Vnum ipsum de quocunque entis vniuersi affirmatur vt genus, de eodem opposita affirmantur, non ergo potest esse genus. Plot. En. 6. lib. 2. cap. 10. chart. 605.

Vnum & ens nõ omnino habent eandem rationem, nam quod nõ minus est ens, sit minus vnum, non enim minus ens est exercitus, & chorus, quam domus; verum est minus vnum. Videtur igitur quod in quolibet vnũ est, ipsum bonum magis vnum aspicere, & quantum boni consequitur, tantum unum esse. Plotinus En. 6. libr. 2. cap. 11. chart. 606.

Vnum necesse est ut sit ante motum, & ante ens, non dico de vno, quod ente superius est, sed de illo, quod de qualibet specie prædicatur, ita ut decem sit antequam sit illud, de quo prædicatur decem, sed oportet decem in seipso non aliud aliquid existentem præter decem pure singulariterque existere. Plotinus Enneid. sexta, libr. 6. cap. 5. chart. 675.

Vnum antecedit ens substantia: at si entia præcedebat, non erat numerus entia, sed profecto iam erat in ente, neq; tamen entis ipsius numerus erat, adhuc enim ens erat unum, sed numeri vis ipsa subsistens ens in plura diuisit, & vel ipsius essentia, vel actus est numerus, atque ipsum animal, & intellectus numerus est. Plot. En. 6. libr. 6. cap. 9. chart. 679.

Vnum prædicatur & de homine, & de non homine, & aliud, & diuersum posterius est uno, & nisi anniteretur ad unum, cogitatio non diceret aliud, nec diuersum. & sic non est multitudo nisi antecedit unum, & tandem omnia ad ipsum vnum referuntur. Plotinus En. 6. libr. 6. cap. 13. chart. 683.

Vnum primum existit, sed intellectus, speciesque, & ens prima esse non possunt. Plotinus Enne. sexta, libro 9. cap. 2. chart. 759.

Vnum & bonum idem sunt apud Platonem, & abstractum est ab omni substantia, & intellectu, & vita. Syr. in 12. metaph. vel in 13. secundum lat. ex ca. 7. ch. 113.

Vnum ipsum per omnes ordines alia comprehendit & ante illa, & post illa, & vna cum illis agit. Procl. in Alcibiade. 1. chart. 1909.

Vnum ipsum Plato supersubstantialem Dei diuinitatem appellat. Bessarion Cardinal. in calumniatorem Plato. libr. 2. cap. 3. chart. 13.

Vnum ipsum est creator; vnũ & multa est creatura, multa & vnum inferior. Marfil. Ficinus in Plato. Philebo. dialog. 1. cap. 15. chart. 1222.

Vnum rerum omnium principium esse super omnia, & omnia ab illo, disputat in Parmenide Plato, & vt ipsum extra omnia sit, & in omnibus, & omnia ex illo, per illud, & ad illud. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. char. 1136.

Vnum principium esse conatur ostendere Parmenides, quo posito ponuntur omnia, & quo ablato, auferuntur omnia. Marfil. Fic. in Plato. Parmen. char. 1137.

Vnum in hoc dialogo cum dicitur, pythagoreorum more quæq; substantia a materia penitus separata, & absoluta significari potest, vt Deus, mens, anima: cum vero dicitur aliud, & alia, tam materia, quam illa, quæ in materia sunt, intelligere licet. Marfil. Fic. in Plato. Parmenide. char. 1137.

Vnum ipsum, & bonum est non ens, quia ente superius est. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. cap. 36. chart. 1153.

Vnum aliud est ente superius, aliud habet cum ente coniugium; ideo cum negatur vnum nec esse idem, nec alterum, intelligendum est de vno, quod est ente superius: cum affirmatur & esse idem, & alterum, intelligendum de vno, quod habet cum ente coniugium. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 38. char. 1154.

Vnum vniuersi principium est ente superius, ergo necessario est super vitam intellectum, & intelligibile, hæc enim enti succedunt. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. cap. 38. char. 1155.

Vnum a non vno, & ab omnibus entis generibus segregatum est, tanquam ente sublimius. Marfil. Fic. in Plat. Parmenide. cap. 38. char. 1155.

Vnum ente prius est ab omnibus absolutum, tanquam principium finale præcipue, & eminenter efficiens. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 52. char. 1166.

Vnum cum omnia participant, necesse est vere esse, nam & cætera tanto verius sunt, quanto magis participant vno. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. cap. 53. chart. 1166.

Vnum vere non est quodlibet participantium per multitudinem sibi propriam. ideo oportet vere vnum, & nullius particeps multitudinis; vere in natura rerum existere, & tanto prius esse quam cætera, quanto est & verius unum. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. cap. 53. chart. 1167.

Vnum nisi sit vere, nulla sunt entia. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 53. char. 1167.

Vnum vnicum simpliciter in Parmenide tractatur, de cæteris autem non per se, sed quatenus deriuantur, & separantur a primo. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. cap. 53. chart. 1167.

Vnum (de quo agit in sophista, & in Parmenide) non est de vno quodam nomine ita logice ficto, vel de ente conficto, sed de vno & ente (vt ita dixerim) existente, vel subsistente tractari: imò vbi de ipso vno negat essentiam, necessario asserturus est ipsum esse super essentiam, summamque esse Deum. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 53. chart. 1167.

Vnum cum non sit multiplicatum, nec numerosum, nec figuratum, multitudinem, & numerum, & figuram procreat: vt anima, vel natura, cum non sit corpus, corpus generat, & intellectus, cum non sit anima, procreat animam. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. cap. 54. char. 1168.

Vni ubi Plato multitudinem negat, nil aliud vult quam & ipsum supra quam cogitari possit simplicissimum, secretissimumque esse, & vniuersam ab eo rerum multitudinem formæ sicut ab unitate numeros proficisci. Marfil. Fic. in Plat. Parm. cap. 56. char. 1171.

Vnum quod res sint, habent ab ipso simpliciter vno, & quod sint multæ, ab ipso vno habent, quia multitudo nil aliud est, quam unitatis quædam ab ipsa simpliciter unitate secundæ propagatæ passim, atque distributæ. Marfil. Fic. in Plat. Parm. cap. 57. char. 1172.

Vnum ens, id est intellectus primus vbi que est. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 62. chart. 1176.

Vnum omnibus oppositionibus, & rebus inuicem quomodolibet oppositis est excellentius, vt opposita quælibet & patitur efficere, & in vnum conciliare possit, nam virtute illius, quod est ab oppositis segregatis opposita copulantur. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. cap. 65. char. 1179.

Vnum primum ab omni definita perfectione seiunctum sub simplici ratione boni perfectiones omnium, tanquam perfectionem pro cunctis vnam simul & vniuersam continet eminenter. Marfil. Ficinus in Plat. Parmenid. cap. 65. char. 1159.

Vnum ipsum nullam cum aliis identitatem, & communionem habet. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. cap. 67. char. 1180.

Vni quidquid apponitur, tollitur simpliciter ipsum vnum, & redditur vnum aliquid atque multiplex. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. cap. 67. char. 1183.

Vnum imparticipabile supra ens vniuersum extare vaticinamur incomparabiliter simplex, & absque proportione, & quamlibet, & vniuersam essentiam antecellens. Marfil. Fic. in Plat. Parm. cap. 77. char. 1187.

Vnum ipsum est entium principium, quo sublato, penitus nihil est. Marfil. Ficinus in Platonis Parmenide. cap. 78. char. 1187.

Vnum non putauit Parmenides nullo modo cognosci posse, sed non sensu, non opinione, non scientia, nec intelligentia scientiæ duce, attingi posse existimauit. Marfil. Fic. in Plat. Parm. cap. 78. char. 1188.

Vnum ipsum simpliciter cum vaticinamur, inspicitur prorsus auguramur, quasi negando non multiplex, non compositum, non circumscriptum, non coniugatum. Cum vero vnum ens asserimus, iam vnum sub ipsa essentiæ forma comprehendimus definitum, sed mera illa quidem, & penitus vniuersa. Quando vnum ens in essentia quodammodo mobili, sed per se mobili cogitamus, iam ens habemus quodammodo cum non ente permixtum pro intellectu puro deinceps in intellectualem animam reportantes. Quando vnum in conditione quadam ab altero mobili reputamus, iam minimum quiddam entis cum quam plurimo non ente referimus. Quando denique motum omnem mixturamque penitus auferimus, tunc omnino non ens somnare videmur, idque geminum, aut quolibet ente deterius & vno priuatum, id est nihilum, aut ente quantumlibet excelso superius, id est ipsum simpliciter vnum. Marfil. Fic. in Plat. Parmen. char. 1201.

Vnum ipsum, quod ente superius est, non est in ordine entium uel temporalium, uel æternorum: igitur nec cognosci, nec nominari potest. Marfil. Fic. in Platonis Parmenide. cap. 16. char. 1204.

Vnum ipsum, quod ente superius est, & vniuersi principium cogitatur, si existat, certe nec multitudinem in se ullam habet, nec partes, nec terminos, igitur infinitum, & absque terminis est. Marfil. Ficinus in Plat. Parmen. cap. 12. char. 1204.

Vnum ipsum per se idem est omnium principium, quod corpus non est, ut aiunt Democritij, multas enim corpus habet partes. Nec corporis qualitas, vt Straton, quæ cum corporis partibus est extensa. Nec anima, vt Varro, cum anima & in uiribus, & in operationibus sit multitudinis particeps: alia potentia cognoscit, alia facit mala non cognoscendo, & cognoscit non agendo. Non mens, vt Anaxagoras, mentis enim actio est ut seipsam intelligat, est ergo in mente quod intelligit, & intellectio, & quod intelligitur. Non uita, ut Zenon, est enim uita motus essentiæ. Nec essentia ipsa, ut Dynantes, nam uno omnia participant, essentia non omnia. Neque ipsum esse ut Alpharabius & Auicebron: nam si unum esset idem, & esse, idem forsitan esset multitudo, & nihil, sed supra corpora omnia est animæ ipsius essentia, supra omnes animas mens, supra mentes ipsum unum. Marfil. Fic. in Plat. Phileb. lib. 1. cap. 4. char. 1210.

Vno nihil est superius, idem enim unum, & bonum, ipsum uero bonum principium omnium. Marfil. Fic. in Plat. Phil. lib. 1. cap. 4. char. 1211.

Vno cuncta participant quomodocunque sint, mente uero non participant omnia. Marfil. Ficinus in Plat. Phil. lib. 1. cap. 4. char. 1211.

Vno rerum ex principio, quæ sunt producta, constant ex uno, & multis ut a Theologis antiquis traditum est. Marfil. Fic. in Plat. Phil. lib. 1. cap. 27. char. 1233.

Vnum

Vnum superius est ente. Marfil. Fic. in Plato. sophist. cap. 31. chart. 1289.

Vnum, & bonum idem sunt. Mar. Fic. in Plat. Timæum, cap. 8. char. 1441.

Vnum superius est ente, quoniam latius se se fundit, præsertim cum priuationi cui non conuenit ens tamen conuenit vnum. Marfil. Ficinus in Plat. Timæum, cap. 39. char. 1463.

Vnum omnium esse principium patet, quod omnia, vel contraria in vniuerso rediguntur in vnum, scilicet præter naturam suam in vnum ab unitate coacta. Marfil. Ficinus in Plotin. Ennead. 3. libr. 3. cap. 1. chart. 1701.

Vnum in mundo non fit (vt vult Plotinus), ex intellectuali anima proprie, & materia, quoniam intelligentia per actionem, & affectum in oppositum materiam tendit, vt nec vnum fieri putat in nobis, vt nec anima intellectualis communicata cum corpore, in passionibus corpori proprijs, nec corpus cum anima tali in actionibus ad eiusmodi animam proprie pertinentibus. Licet tamen dicere intellectualem animam tum in mundo esse mundanam, tum in nobis humanam, atque ex ea, & animali vnum ideo confici, quoniam ex illius influxu & materia fit vnum animal sensuale, cui & illa semper inspirat vitam absque contiguo illius spiritus perituram. Mar. Fic. in Plot. En. 3. l. 8. cap. 3. char. 1714.

Vnum, quod est summum bonum, id est Deus, nullum habet respectum; intellectus vero boni filius apud Plotinum duos saltem respectus habet, primum prout est ab vno, atque ita & ipse est vnus, secundum prout existit in se, itaque in multitudinem idearum deriuatur, quas tamen actu vnico omnes habet, & conspicit. Marfil. Fic. in Plot. Enn. 1. l. 1. cap. 8. char. 1551.

Vnum ipsum, vel unitas est nomen a Pythagoricis inuentum, pro principij rerum simpliciatem, & eminentiam pro uiribus designarent, negantes multitudinem, compositionem, & determinationem prorsus omnem, ab ipso interim nihil affirmantes. Mar. Fic. in Plot. En. 5. l. 5. cap. 6. ch. 1764.

Vnum ipsum simpliciter non prædicatur de aliquo scilicet generum, aut de ideis ullis, nam quod uis genus, & quæuis idea est in se unum aliquid multitudinis necessario particeps, æquiuoce ergo, & ratione longe diuersa illud primum, & hæc nominantur unum, nec minus multitudo, quam unum de his generibus, ideisque prædicatur. Marfil. Fic. in Plot. Enn. 6. l. 2. cap. 10. char. 1775.

Vnum ipsum quod est ente superius de nullo generum, vel entium prædicatur, vt genus, quia per indiuiduam sui simplicitatem differentias non admittit, ac nullas diuisiones, adiunctiones compositiones excipit, per quas solent genus in species deriuari. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 2. cap. 9. c. 1775.

Vnum ipsum & bonum idem est, ideo multitudo quo longius distat ab vno, deterior est. Mar. Fic. in Plot. En. 6. l. 5. cap. 1. c. 1784.

Vnum si ente est communius, fieri poterit, vt aliquod non ens siue nihil sit vnum, & ita de non ente vnum prædicabitur, quod confutat in sophista Plato. Io. Pic. mir. de ente & vno. cap. 7. c. 251.

Vnum, ut numerus.

Vnum rerum principium statim producit binarium, scilicet principia entium, vel elementa duo, terminum scilicet, & infinitatem, ex quibus omnia entia componuntur, sed ante aliorum entium compositionem, primum ex his confici mixtum scilicet ens, primum in se continens vniuersum, vt sicut quodlibet

ens ex suo quodam termino infinitoque conflatur, sic ens primum ex termino, infinitoque primo sit præcipue mixtum. Ex quibus concluditur vnum, & ente, & elementis, & entis principiis esse superius. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 38. c. 1155.

Vnum similitudinem ad deum habet, quia quatumcunque multiplicare contenderis, dices semel vnum, & nunquam vel diuidis, vel minuis vel auges ipsum semel vnum. Marfil. Fic. in Plat. de republic. dialogo 8. capit. 8. chart. 1419.

Vnum obuium pari imparem facit, impari parem, quia tanquam mas & impar accessu efficax numerum mutat, ex pari faciens imparem, & ex impari parem, cum par non habeat vim immutandi, sed mutatur & vt femina patitur. Marfil. Fic. in Plat. de rep. dialo. 8. capit. 8. chart. 1419.

Vnum in rebus productis est antiquus numero. Gab. Bur. de ente. & vno. l. 2. c. 67. ter.

Vnum omnium, quæ numerum habent, prius factum est. Gab. Burat. de ente & vno. l. 2. c. 63. ter.

Vnum ad quid refertur, & ut opponitur, duobus & multis.

Vnum vt duo fiant, causa est participatio dualitatis, ut participatio unitatis, quod unum sint. Plato in Phæd. char. 54.

Vnum omnia esse, & multa participatione non est inconueniens. Nam si quis dicet alia esse dextra mea, alia sinistra, alia anteriora, alia posteriora multa dicet, & si quis dicet, me esse, unum hominem unum dicet. Plat. in Parm. c. 198.

Vnum necesse est, cum unum sit, & multa, neque unum, neque multa, & tempore participare, eo quidem quod est unum essentia quandoque participare, eo uero quod non est unum, nunquam essentia participare, & in alio tempore participat, in alio non. Plato in Parmenide, char. 210.

Vnum cum non sit, multa sunt, & eosdem inter se diuersos, & contiguos inter se, & seorsum & qui omnibus motibus moueantur, & qui ubique stent, & qui fiant, & qui pereant & neutra, & omnia huiusmodi, quæ facile est recensere, euenient. Plato in Parmenide. chart. 215.

Vnum si non est, non erunt alia, nec multa, nam in multis est unum, nec apparet unum, nec multa, nec opinio nec spectrum aliquod, non similia, non eadem, non alia, nec contigua, nec seorsum. Plat. in Parmenide, chart. 215.

Vnum si non est, nihil est. Plato in Parmenide, chart. 215.

Vnum siue est, siue non est & ipsum, & alia, & ad se ipsa, & inter se, omnia penitus & sunt, & non sunt, & apparent, & non apparent. Plato in Parmenide. chart. 215.

Vnum superessentiale, & hoc, quod dicitur ens unum, & numerum omnem terminat, ipsumque est & vnus, & numeri, omnisque entis principium, & causa, & numerus, & ordo. Dion. Areopag. de diuin. nominib. char. 1127.

Vnum in corporibus simul est unum, & multa: nam in lapide aliud color, aliud figura erit. Plot. En. 6. lib. 2. capit. 4. chart. 598.

Vnum, & multa in ente perfecte conflata sunt. Mar. Fic. in Plat. Parm. cap. 41. char. 1157.

Vnum multa esse tribus modis considerari potest: uel aliquid unum opposita circa se habens; uel totum, aliquid ex pluribus suis partibus constitutum, uel unum aliquid simplex commune pluribus esse, & multa dispersaque diffundi. Mar. Fic. in Plat. Phil. l. 1. cap. 16. chart. 1222.

Vnum

Vnum ad omnem pertinet communionem, quæ in qualitate si est, simile efficit si in substantia, id est, si in qualitate, æquale. Marfil. Ficin. in Plat. phil. lib. primo, capit. 29. chart. 1237.

Vnum ut se habet ad essentiam.

Vnum nullo modo essentia participat. Plat. in Parmenide, chart. 204.

Vnum si est, est essentia, quæ non est idem cum uno, alio qui illa huius essentia non esset, nec ipsum unum illa participaret, sed simile esset, si quis diceret, unum esse, ac si diceret, unum, unum. Plato in Parmenide, chart. 204.

Vnum si non est idem & essentia, & si est de uno, quod est, dicitur & unum de uno, quod est, nome necesse est, totum quidem unum ipsum, quod est, esse, huius autem partes fieri, & unum, & esse, & totum est, quod unum fuerit, & partem habet, & sic unum infinita multitudo fuerit. Plat. in Parm. ch. 204.

Vnum aliud est ab essentia ipsius, siquidem non essentia unum est, sed vt unum essentia participat, & quia aliud sunt vnum, & essentia, inter se alia sunt, ideo nec cum vno, nec cum essentia aliud idem est. Ideo cum dico essentiam, & unum, ambo dico. At quæ ambo appellantur, duo sunt, & quæ duo sunt, vtrunque ipsorum unum est. At si vnum quodque ipsorum unum est, vno quocunque tandem cuiusque coniugationi, & tria fieri omnia, & cum tria imparia sint, & duo paria, quia vero cum duo sint necesse est etiam bis esse, & cum tria, ter, siquidem duobus bis inest, & tria ter, & bis tria, & tria bis esse. Paria igitur pariter fuerint, & imparia impariter, & paria impariter, & imparia pariter, ergo omnis numerus, & multitudo infinita. Plato in Parmenide, chart. 204.

Vnum essentia participat, eo quod est id, quod est, & hoc vnum si cogitatione solum per se ipsum accipimus, absque hoc quod participat ipsum diximus, unum solum apparebit. Plat. in Parm. chart. 204.

Vnum & accipit & dimittit essentiam, & fit, & perit. Plat. in Parm. chart. 210.

Vnum cum sit super essentiam, haud ab re super intelligentiam esse censetur, nec absurde dicitur si dicitur primum illud se ipsum non nosse, cum omnino sit unum, nihil habet in se, quod discat, sed nec alia oportet ipsum nosse, melius enim quiddam, ac maius tradit illis, quam sit ipsa cognoscere quod bonum est aliorum potius enim tribuit, vt in eodem quoad possent illud attingerent. Plot. Enne. 5. libr. 6. cap. 6. chart. 538.

Vnum ad essentiam cuiuslibet substantiam confert, nullum enim est ens, quod non sit unum, nimirum, & ante essentiam extat, & gignit essentiam. Ideo & unum ens dici solet, non autem ens quidem, deinde vnum. Plotinus Enneade sexta libr. sexto, capite decimo tertio, chart. 684.

Vnum quod est, essentia est, at non quod essentia est, statim unum erit, quia est aliquid ens nullo modo unum, igitur aut nihil aut multitudo infinites infinita, quod impossibile est, quapropter unum superius est ente. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide, cap. 41. chart. 1158.

Vnum dicitur præter essentiam, non propter defectum, sed propter excessum, quia melius est quam essentia, nec extat in essentia vt apex, quoniam foret participatum aliquod & alienius, & in aliquo, nec foret omnium principium, quod esse oportet imparticipatum, & sui iuris, & in se ipso tantum, id est non in aliquo, nec cogatur aliunde pendere, & non debet habere duplicem in se naturam, sed unum esse penitus absolu-

tum. Marfil. Ficin. in Plato. Parmenide, capite quadragesimo primo, chart. 1158.

Vnum cum essentia non est simpliciter unum, sed vnum quoddam cum hac differentia assumptum, & essentia ratio, & vnus ratio differunt. Mar. Ficin. in Plat. Parmenide, chart. 1186.

Vnum intelligibile est dicitur essentia particeps, est tamen præstantius, & quodammodo superius quam essentia. Mar. Ficin. in Plat. Parm. cap. 81. c. 1191.

Vnum per potentiam sibi naturaliter intimam procedit in essentiam, vt essentia per intimam vitam procedit in mentem. Marfil. Ficin. in Plat. Parmenide, cap. 95. chart. 1199.

Vno & multitudine omnia componuntur, multitudo autem ipsa non est unum ipsum, neque vicissim. Mar. Ficin. in Plat. Parm. cap. 3. c. 1203.

Vno ab ipso non habente propriam essentiam, vt intelligentia formam, sed aliquid eminentius, ita sunt ista vt a natura non habente oculos, nec pedes, sed præstantius aliquid, & oculi, & pedes generantur. Marfil. Ficin. in Plotin. Enneade quinta, libro tertio, cap. 15. chart. 1762.

Vnum nullam in se multitudinem, & compositionem admittit, essentia vero, & ens admittunt, ideo vnum cum sit simplicius essentia, est etiam prius & superius. Marfil. Ficin. in Plot. Enn. 1. lib. septimo, cap. 2. chart. 1580.

Voluerum genus transformatum est, vt pro pilis pennas producant, ex non malis viris, leuibus tamen, & qui de sublimibus rebus disputant, sed putant demonstrationes de his per vitium contingentes constantissimas esse, propter simplicitatem. Plato in Timæum, charta 762.

Voluntas Dei caret initio, quæ eadem est, & vbique est sempiterna. Mercur. Trismegist. Asclep. capit. nono, chart. 1866.

Voluntas est appetitus secundum rectam rationem, affectus rationalis, affectus cum ratione secundum naturam tendens. Speusippus de Plato. definitionibus, chart. 1963.

Voluntarium est, quod se ipsum ducit, quod per se ipsum eligendum, quod cogitationem perficit. Speusipp. de Plat. defin. ch. 1964.

Voluntas Dei caret initio, quæ eadem est, & vbique est sempiterna. L. Apul. Asclep. ch. 266.

Voluntas vult bonum. Plot. Enneade sexta, libro 8. cap. 6. chart. 740.

Voluntarium apud nos est, quod voluntati seruit, ac eatenus vel fit, vel non fit, quatenus ipsi uolumus, & quod absque uolentia, & cum cognitione peragitur, in nobis est, id est in libero nostro arbitrio est, ad quod agendum ipsi sumus domini. Plot. Enn. 6. libr. octauo, cap. 1. chart. 735.

Voluntarium est, cum cognoscens appetitus bonum esse tãquam ad bonum proficiscatur, inuoluntarium namque est abductio quædam ab ipso bono. Coactum dicitur, uolentiaque compulsum, quod fertur ad id, quod non est ipsum bonum. Plot. Enn. 6. libr. 8. cap. 4. chart. 757.

Voluntas est maxima pars purgationis, huius namque munere tum facta, tum dicta manum porrigunt, hac sublata omnis purgatoria machina caret anima, cum maximum reconciliationis pignus desit. Hac de causa, & hic, & ibi puitiones ordini rerum maximum afferunt adiumentum, dum molestiam oblectamentis opponunt, stupidamque purgant ex anima nostra lætitiâ. Syn. de somn. chart. 1972.

Voluntas semper affectat bonis omnibus perfrui. Marfil. Ficin. in Plato. Theolog. libr. decimo quarto, cap. 3. chart. 310.

Voluntas, quæ est rationalis auiditas, sic sequitur intellectum,

lectum, vt appetitus irrationalis sensum. Mar. Ficin. in Plat. Theol. 1. 14. cap. 5. chart. 313.

Voluntas in solo primo, & immenso bono quiescit. Marfil. Ficin. in Plat. Theolog. li. decimo quarto, cap. 10. chart. 325.

Voluntati diuinæ consentire vnica pietas est, vera sapientia, & summa felicitas. Marfil. Ficin. in epistol. lib. 1. chart. 660.

Voluntatis affectus nullo modo satiatur bono, quatenus putamus aliquid bonum superesse, sed solo satiatur bono, ultra quod nihil est boni, quod nil aliud est quam Deus. Marfil. Ficin. in epistol. libr. 2. chart. 678.

Voluntate sola ubi proceditur, & proficiscitur, ibi sequi nil aliud est, quam uelle sequi. Marfil. Ficin. in epistol. libr. 2. chart. 700.

Voluntatis actus est appetere, quæ mens & ratio porrigit. Mar. Ficin. in Plat. de virt. c. 1133.

Voluntatem iustitia, & liberalitas perficit. Mar. Ficin. in Plat. de virt. c. 1133.

Voluntas, quæ ab intellectu differt, stimulus est ad bonum intelligentia consequendum. Marfil. Ficin. in Plato. phil. 1. 1. cap. 33. c. 1246.

Voluntatis actus efficacior est, quam cognitio, atque liberior, & actionis principium, medium, & finis, ideo mera cognitione nihil fit, mero uero affectu, uel occulto, uel naturali plurima fiunt. Marfil. Ficin. in Plot. Enn. 2. 1. 3. cap. 9. ch. 1630.

Voluntaria est in diuinis necessitas. Marfil. Ficin. in Plat. Atlant. ch. 1480.

Voluntas magis fruatur Deo quam intellectus. Mar. Ficin. in epistol. 1. 2. ch. 704.

Voluntas finem, eligimus quæ ad finem. Mar. Ficin. in Plato. phil. 1. 1. cap. 32. c. 1245.

Voluisse in magnis satis est, & magnarum rerum magnus conatus profectus est. Io. Pic. miran. in Heptaplum in præfatione. ch. 9.

Voluntas tendit in id, quod speramus, & quod speramus, in futurum tendit, ergo in futurum uoluntas, at non sperare nisi cognosceremus, nam incognita nec sperare, nec amare possumus. Ioann. Franciscus Picus mirandulanus de prænotione libro primo, capit. 8. chart. 332.

Voluntas & uelle in nobis seiuncta sunt, in Deo, idem qui actus simplex & purus est. Io. Fran. Pic. mir. in ex. van. doct. gen. 1. 6. cap. 8. c. 1199.

Voluntas est appetitio cum ratione cupiditati contraria. Fran. Pat. de reg. 1. 1. cap. 5. c. 17.

Voluntatem homines liberam habent ad vtranque partem, angeli, quia Deo se addixerunt, ab ipso nulla in re declinant, dæmones mali, cum voluntatem peccato addixerint, a peccato non resipiscunt. Iacob. Carp. in Alc. parte post. dig. 12. c. 88.

Voluntatem humanam liberam esse ex se ad bene agendum, & tamen propter corporis contagionem ad malum propensioem esse, cognouit antiquitas. Iac. Carp. in Alc. cap. 12. c. 369.

Voluptatis diuisio.

Voluptates tres sunt, vna genuina, duæ spurie. Tyrannus ad spurium genus longe transgressus est, lege, & ratione præterita. Plat. de republica, dialogo nono, chart. 682.

Voluptatum species, quam esse animæ diximus, tota ex memoria genita est. Plat. in phil. c. 227.

Voluptates de mente Aristotelis aliæ naturales sunt, aliæ præter naturam, quarum alias corrupta quadam flagitiosa natura, alias consuetudine pessima, nonnullas morbis aduersisque casibus euenire. Mar. Ficin. de volu-

ptate cap. 8. char. 1000.

Voluptatem duplicem Epicurei asserunt, aliam in motu, aliam in statu, quæ in motu, alia in mente, in sensu altera, illud gaudium, hanc lætitiâ nominant. Mar. Ficin. de voluptate. cap. 17. c. 1009.

Voluptas duplex, vna in ipso cognitionis actu, quæ cognitionis integritas est, & est in cognoscente potentia, altera cognitionis comes, quæ in appetitus potentia est, illa idem est, quod motus, & expeditus actus, ista est appetitionis assensio, illa eiusdem generis, cuius cognitio, quia in genere termini ponitur, cum sit expedita cognitionis terminus, ista in genere infiniti, quia est inclinatio & diffusio appetitus in id, quod cognitio iudicatum est bonum. Mar. Ficin. in Plat. phil. 1. 1. cap. 32. chart. 1244.

Voluptates tam pulchræ quam non pulchræ eandem suscipiunt, diuisionem, ambæ enim uel re uera, uel specie duntaxat bonæ esse uidentur. Leo Heb. de Amore dialog. 3. chart. 388.

Voluptates ex mente Platonis, non secus ac amor ipse in ferinas, humanas, diuinasque diuiduntur. Leo Heb. de Am. dial. 3. ch. 394.

Voluptatum quædam puræ, quædam impuræ, & item quædam re ipsa, quædam specie exteriori tantummodo bonæ. Leo Heb. de Am. dial. 3. c. 587.

Voluptas quid est, & ut se habet ad dolorem.

Voluptatis & doloris est talis nexus, vt qui persequitur alterum, ac apprehendat, fere cogatur semper etiam alterum apprehendere, vt quæ duo sint uelut ex vno apice connexa. Plat. in phæ. c. 34.

Voluptas, quæ ad bonum dicitur habere videtur hoc nomen, quia ad bonum id est utilitatem tendit, & uero infertum est, vt ad bonum pro bono appelletur. Plato in Cratyllo, chart. 87.

Voluptas est res varia. Plato in phil. c. 217.

Voluptas & dolor in communi genere esse uidentur secundum naturam. Plato in Philebo, charta 225.

Voluptatem satis explorare non possumus absque doloris exploratione. Plat. in phil. c. 225.

Voluptates dolorum comparatione maiores apparent, & sic dolores uoluptatum comparatione maiores apparent. Plat. in phil. c. 230.

Voluptatum sunt mixtionem aliæ secundum corpus in ipsis corporibus, aliæ ipsius animæ in anima, sed & rursum animæ, & corporis dolores, voluptatibus mixtis comperimus, & modo ambo simul voluptates, modo dolores appellantur. Plato in philebo, chart. 232.

Voluptates maximæ, & dolores maximi in animæ, & corporis quadam prauitate, non in uirtute consistunt. Plat. in phil. c. 232.

Voluptates omnes esse dolorum quietem non est uerum, sed quædam uidentur, non autem sunt, & magnæ aliæ, ac imaginariæ, quæ sunt doloribus permixtæ, & maximorum dolorum requies tum circa corporis, tum circa animæ angustias. Plat. in philebo, chart. 234.

Voluptatibus dolores permixti sunt, & in corpore absque anima, & in anima absque corpore, & in communi in affectionibus inter se mutatis. Plat. in philebo, chart. 134.

Voluptatem qui eligit, corruptionem & generationem eligit, non tertiam illam vitam, in qua neque dolere, nec gaudere, uerum sapere quis potest, quantum eius fieri potest purissime. Plat. in phil. c. 236.

Voluptatem plerisque malis dæmon quispiam ammisit. Plat. in phil. c. 13.

Volu-

Voluptates ex visu & auditu maxime innoxie sunt, & optimæ tum ambæ, tum vtraque. Plato de pulchro, chart. 528.

Voluptates non necessariae quædam esse videntur legibus aduersantes, quæ in omnibus oboriri videntur, verum si castigantur, & a legibus, & a melioribus cupiditatibus cum ratione, ab aliquibus hominibus, aut penitus discedere, aut pauca, & debiles relinqui, in alijs fortiores, & plures. Plato de republica dialogo nono. chart. 674.

Voluptas & molestia in anima motus sunt, & quod nec iucundum nec molestum est, quæ est, & in medio amborum posita. Plato de republica dialogo nono. charta 68.

Voluptas sæpe quies doloris est, & dolor voluptatis, quia nihil sani est in huiusmodi spectris ad veritatis voluptatem collatis, sed impostura quædam. Plat. de republ. dialog. 9. char. 680.

Voluptates circa odores non progressu dolore, de repente immentia magnitudine oriuntur, & vbi desinunt, nullum dolorem relinquunt. Plat. de republ. dialogo, 9. char. 680.

Voluptas pura non est dolorum summotio, nec dolor voluptatis: at quæ per corpus ad animam tendunt, & voluptates dicuntur, fere plurimæ & maxime luvius sunt generis, ut dolorum sint summotiones. Plat. de republ. dial. 6. char. 681.

Voluptatis vere simulachra sunt voluptates permixtæ doloribus. Plat. de republ. dial. 9. char. 681.

Voluptas est maxima malorum inestatio. Plato in Timæum. char. 752.

Voluptates, & dolores sunt duo fontes omnium rerum a natura fluere permitti, in quibus si quis hauriat, unde, & quando, & quantum oportet, foelix est, siue priuatus, siue respublica sit. Plato dial. pri. de legib. char. 791.

Voluptas & lusus dicitur, cum nec lædat, nec proffit in aliqua re memorabili nec alicuius opere pretij. Plat. de leg. dial. 2. char. 806.

Voluptas nec Deo nec hominibus est imprecanda. Deo ut a quo procul consistit voluptas, & dolor, homini, quia plerumque detrimento est, ut quæ ad dicendum tarditatem, & obliuionem, & dissidium & contumeliam in anima parit. Plato. Dionysii. cap. 3. chart. 978.

Voluptas non est ipsum bonum, nam qui voluptate afficitur, non affectat idem, nam etiam si voluptatem ipsam affectare dicatur, nondum tamen idem affectare conuincetur, aliud namque est semper illud, quo delectatur. Plotin. Enn. sexta libr. septimo, cap. vigesimo sexto. char. 718.

Voluptatem ad tollendam non sufficit, ut auersentur eius interanea, id est auctaria, sed etiam affectuum irritamenta tollenda sunt. Philo. Iudæus in legis Allegor. lib. secund. char. 57.

Voluptas non est quiescentium, & stantium, sed commotionum, & perturbatione plenorum. Philo. Iudæus in legis Allegor. lib. 2. char. 59.

Voluptas est inimica sensui, adulterina enim familiaritate insinuat se sensui, & saturitatis voluptate omnes sensus luxantur, in ebrijs nonne sensus fatiscit, ut in sobrijs intenditur? Philo. Iudæus in legis Allegor. lib. secund. char. 62.

Voluptatis principium non affectus est, sed bruta concitatio sensus, quæ per mentem fit, nam a mente ut a fonte quodam manat sensitiuæ potentie iuxta Moysi doctrinam, qui ex Adamo narrat factam mulierem, id est ex mente sensum. Ergo ut voluptas se habet ad sensum, sic affectus ad mentem. Phil. Iud. in leg. alleg. l. 2. char. 62.

Voluptas quoties præter spem incidit, maiorem affert lætitiã. Phil. Iud. de vita Moysi. libro primo, chart. 401.

Voluptas & dolor absque cognitione non sunt. Marsilius Ficinus in Plat. Theologiæ libro decimosexto, cap. 8. char. 385.

Voluptas est rerum condimentum, amoris esca, incitamentum ingenii, voluntatis pabulum, roburque memoriæ. Mar. Fic. in epist. l. 1. c. 656.

Voluptas nocet empta dolore. Marfil. Ficin. in epistol. libr. 3. chart. 738.

Voluptatem quid sit, nunquam satis explicauit Aristoteles. Peripatetici vero, qui ab Aristotele fluxerunt, interpretantes opinionem magistri in diuersas sunt sententias distributi, nam alii in sensibus, alii in eo, qui sensus appetitu sequitur voluptatē collocauerunt. Mar. Fic. de volup. cap. 5. c. 996.

Voluptas in communis apud Aristotelem nil aliud est, quam perfectio quædam operationis animi, idem autem cognitionis, & cum omnibus sensibus inhæreat voluptas, visus est visionis perfectio, & sic de alijs. Marsilius Ficinus de voluptate, capit. quinto, ch. 996.

Voluptatem esse Plato vult suauem quædam motionem in sensibus, quæ ex indigentia repletionem proficiunt. Marsilius Ficinus de voluptate, cap. 2. chart. 987.

Voluptas (ut inquit Hippocrates) est pars morbi terribis, quem nostri comitalem vocant. Mar. Fic. de voluptate cap. 2. c. 991.

Voluptas non est motus. Marfil. Ficin. de voluptat. cap. quarto, char. 992.

Voluptatem esse iucundum bonum ait Eudoxus. Marfil. Fic. de volup. cap. 12. c. 1004.

Voluptas mentis nihil aliud est, quam illa ipsa perfecta & grata assensio, qua voluntas in eo quod mens considerat, ut pote familiariter, ac sibi proprio penitus conqueſcit. Marsilius Ficinus de voluptate. capitul. nono, chart. 1002.

Voluptatis nomine omnes pro qualibet iucunditate vtuuntur. Marsilius Ficinus in Plat. philebo, libr. 1. cap. 7. char. 1214.

Voluptas nil aliud est, quam quidam animi stimulus. Marsilius Ficinus in Plat. philebo. lib. prim. capit. trigesimo septimo. chart. 1251.

Voluptas nil aliud est, quam quies voluntatis in aliquo conuenienti bono. Marsilius Ficinus in Plat. philebo, libro primo. capitulo trigesimo septimo. charta 1252.

Voluptas non est finis, ipsa uero bonum, semper enim comitatur, vel adaptionem boni, vel motum ad bonum, & ita voluptas est aliud quam bonum, ut dolor aliud quam malum. Marsilius Ficinus in Plat. philebo. char. 1259.

Voluptas est passio quædam ab ipso delectante procedens. Marsilius Ficinus in Plat. philebo, chart. 1259.

Voluptas est affectio quædam, diffusioque gaudens. Mar. Fic. in Plat. phil. c. 1259.

Voluptuosa vita seruilis est, corpori enim seruit. Marfil. Fic. in Plat. phil. cap. 29. c. 1163.

Voluptas & dolor ad corporeum sensum pertinentes præcipue sunt in composito quodam ex infinito & termino, ex materia & forma, dolor quoties harmonia soluitur naturalis, voluptas, quoties restituitur. Marsilius Ficinus in Plat. philebo. capit. uigesimo tertio. chart. 1263.

Voluptas, quæ est ex motu, non solum breuis est ac leuis, & molestia permixta, sed etiam in multos, & diuturnos, & ingentes dolores continuo prolabitur. Marsilius Ficinus in Plat. de legibus dialogo septimo. chart. 1507.

Voluptas amantium cum adamata pulchritudine copulatio quædam esse definitur. Leo Hebr. de Amore, dialog. 3. char. 407.

Voluptas, uel cum ipsomet copulationis, & fruitionis actu una eademque existere, uel eum semper subsequi atque concomitari uidetur. Leo Hebr. de Amore, dialog. 4. char. 407.

Voluptas pro pulchritudinis ipsius adamatæ copulatæ que ratione, uel maior, uel minor, uel maxima uel minima, uel finita uel infinita existere prædicatur. Leo Hebr. de am. dial. 3. c. 407.

Voluptas intellectualis affectionis appellationem nequaquam meretur. Leo Hebræus de Am. dialog. 3. chart. 409.

Voluptas sensibilis animæ sentientis affectio quædam existit. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio, chart. 409.

Voluptas intelligentium essentiarum est actus quidam intellectualis cuiuscunque naturalis affectionis penitus expers. Leo Hebræus de amore, dialogo 3. chart. 410.

Voluptas & superiorum, & inferiorum amantium, quamuis diuersa quadam ratione, communissimus finis existit. Leo Hebræus de Amore, dialogo, tertio. chart. 412.

Voluptatem rerum omnium procreatarum cum ipsomet Deo coniunctionem atque copulationem consequentem, cunctorum amorum, qui in uniuerso conspiciuntur, summum & absolutissimum finem esse. Leo Hebr. de Amor. dial. 3. ch. 461.

Voluptates pro hominum eas amantium atque expectantium naturis differentibus variæ quoque dissimilesque redduntur. Leo Hebræus de Amore, dialogo, tertio. chart. 386.

Voluptatum sensibilibus earum, quæ ad laudabilem mediocritatem redactæ fuerunt, vere proprieque bonæ honestæque sunt appellandæ. Leo Hebr. de amor. dialogo, 3. char. 388.

Voluptas est amoris finis. Leo Hebræus de Amore, dialogo. char. 394.

Voluptas ut sit, & in quo.

Voluptatem affert quæcunque affectio in nobis fit, quæ in naturam abit, acruata, iucunda. Plato in Timæum, c. 750.

Voluptas cum generatio fit, alicuius essentia gratia fit, & ideo in bonis non est ponenda. Plato in philebo, charta 236.

Voluptates vbi videmus, aut risum, aut summam turpitudinem sequi conspiciamus, & ipsi pudore afficimur, & obscurantes quam maxime occultamus nocti omnia tribuentes, uelut sit nephas intueri. Plato in philebo, chart. 241.

Voluptate nihil immoderatus est, ac abundanti gaudio. Plat. in phil. c. 241.

Voluptas fit, dum natura adaptatur, & ad se ipsam redit in animantibus, ut eius voluptas. Plato in philebo. chart. 225.

Voluptas vacua periculo eligenda est. Max. Tyr. ferm. 32. chart. 241.

Voluptas ex omnibus rebus sequenda est. Max. Tyr. ferm. 33.

Voluptas imaginandi in regressione similiter ad ordinem imaginalem consistit, a quo deicit perturbatio. Marsilius Ficinus in Plat. de legibus, dialogo septimo, chart. 1507.

Voluptas humana consistit summam in reditu quodam in habitum naturalem, neque tam reditus ipsius, quam habitus gratia fieri, & optari. Ideo huiusmodi

habitus si fieri potest continue firmus optandus est. Et si videtur optabilior oblectatio in motu perpetuo, quam status ille perpetuus, id fit, quia fallit nos imaginatio & opinio animæ mobili coniunctæ corpori, per quæ coniunctionem eiusmodi uoluptatem mobilem appetentis. Quam merito neglectura sit prænaturalis habitus firmitate, quando posita fuerit supra motum. Nam si re uera gustaremus saporem ipsius habitus naturalis, extra quem in terris positi sumus, ut motionis ad ipsum vergentis gustamus saporem, proculdubio longiori intervallo habitum regressioni præponeremus. Nam uera in statu omnium expectandorum rationis potius quam in materia mobili collocantur. Marsilius Ficinus in Plat. de leg. dial. 7. char. 1507.

Voluptas non versatur in hoc, ut certo sentias maximum ens, & uehemens, sed ut congruum tanquam tibi bonum. Marsilius Ficinus in Plat. Parmenid. cap. 47. char. 1162.

Voluptatem natura ut finem non posuit, imo ad operationes explendas illam induxit. Marsilius Ficinus in Plat. Philebo, libro primo. capit. trigesimo septimo. char. 1252.

Voluptas in quadam voluntatis quiete consistit. Marsilius Ficinus in Plat. Philebo. lib. prim. cap. trigesimo septimo. char. 1251.

Voluptas vbi apparet maior, ibi minus vera, quia minus sincera, siquidem cum stimulo indigentia, & appetitus molesto miscetur, quo cessante definit simul & uehementia uoluptatis. Marfil. Fic. in Plat. Philebo. cap. 40. char. 1265.

Voluptatem in Deo non esse docet Plato, illam scilicet, quæ dolorem habet appositum, & in motu quodam uel indigentia expletionem ueratur, esse tamen in Deo totum id bonum, cuius causa bona uidetur uoluptas. Marsilius Ficinus in epistolis, libr. tertio. chart. 1533.

Voluptas in motu quodam priuationi, & indigentia semper annexo consistit. Leo Hebræus de Amore, dialogo. 1. char. 14.

Voluptas longe maior in acquisitione, quam in possessione diuitiarum sentitur. Leo Hebræus de Amore, dialogo. 1. char. 15.

Voluptas superiorum amantium in propria pulchritudine inferioribus impertienda, eisque sibi adiungendis copulandisque consistere existimatur. Leo Hebr. de Amor. dial. 3. char. 411.

Voluptates quanto in magis spiritali animæ nostræ consistunt potestate, tanto minorem facietatem, ac fastidium in animos nostros inducunt. Leo Hebr. de Am. dialogo. 1. char. 41.

Voluptates quoque in diuinâ naturam cadit. Leo Hebr. de Amor. dial. 2. chart. 410.

Voluptates ut bonæ, uel malæ.

Voluptates maximæ, & luxus fugiendi sunt, & ab ipsis abstinendum. Plato dialogo primo. de legibus. chart. 790.

Voluptates promptæ, & maximæ sunt hæc, quæ circa corpus existunt. Plato in Philebo. ch. 232.

Voluptates veræ sunt, quæ circa pulchros appellatos colores contingunt, & circa pulchras figuras & pleraque odorum, ac sonorum, & eas, quæ indigentias habent, sensum fugientes, & dolorem non inducentes, repletiones autem sensiles, ac iucundas a doloribus puras exhibent, & figurarum pulchritudo intelligitur quoad restitudinem. Plato in philebo, chart. 234.

Voluptas omnis parua, & modica iucundior, & uerior, ac

ac pulchrior fuerit quam magna, & multa, si modo a dolore pura sit. Plat. in phil. c. 235.

Voluptatis semper generatio est, essentia autem voluptatis omnino non est. Plato in philebo, chart. 235.

Voluptas omnium petulantissima est, & (ut fertur) in voluptatibus, quæ sunt circa Venerem, quæ sane maxime esse videntur, etiam peierare veniam apud Deos consequitur, tanquam voluptates veluti pueri neque minimum intelligentiæ habeant. Plat. in Philebo, chart. 241.

Voluptatem perfectiores homines fuerunt, & boues, & equi, & aliæ vniuersæ bestiæ: quibus plerique credentes ut augures aibus, iudicant voluptates ad bene viuendum optimas esse, & bestiarum amores magis præstantes testes esse putant, quam sermones, quos Musæ philosophiæ velut oracula quædam protulerunt. Plat. in phil. c. 242.

Voluptas & sapientia non sunt bonum, sed aliud quid tertium ab his quidem diuersum, verisque autem præstantius. Plat. in phil. c. 220.

Voluptatibus falsis homines mali gaudent, boni veris. Plat. in phil. c. 229.

Voluptates falsæ sunt in animis hominum, veras imitantes ridiculo modo, & dolores similiter. Plat. in philebo, chart. 229.

Voluptates falsæ, ac dolores magis sunt quam apparentes, & veræ in animalibus. Plato in philebo, chart. 230.

Voluptates ideo prauæ sunt, quia sunt falsæ. Plat. in philebo, chart. 230.

Voluptas vehemens intemperantes, & petulantes ad insaniam vsque detinens, infames efficit. Plat. in philebo, chart. 232.

Voluptatum victoriæ compotes feliciter viuunt, si aliter, contrarium. Plato de legibus dialogo octauo, chart. 893.

Voluptatem contemplatiuam constituendo summum bonum errat Aristoteles, quia contemplatio esset summum bonum, si sequatur vel non voluptas. Georg. Gemin. de Plat. & Aristotel. phil. differ. cap. 13.

Voluptates & molestiæ de præteritis & futuris susceptæ; animæ propriæ sunt. Marfil. Ficin. in Plat. philebo, cap. 3. char. 1264.

Voluptas si esset ipsum bonum, nulla voluptas esset mala. Marfil. Ficin. in Plat. de republica, dialogo sexto, chart. 1408.

Voluptas vera dicitur tum propter obiectum vere bonum, tum propter veram obiecti præsentiam; & falsa tum propter malum, tum propter absentiam. Nã ubi apparet maior quam est, aut minor, est falsa voluptas, præsertim ea parte, qua fallimur. Mar. Fic. in Plat. phil. cap. 56. c. 1264.

Voluptates conferendæ sunt ad obiectum, quod delectat si hoc reuera bonum, voluptas bona, contra, mala. Mar. Fic. in Plat. phil. cap. 36. c. 1264.

Voluptas suapte natura bona semper existit. Leo Hebr. de Am. dial. 3. c. 387.

Voluptates bonæ simul & pulchræ, amoris, bonæ, veroduntaxat minimeque pulchræ, sensibilis appetitus proprii accommodati que fines esse censentur. Leo Hebr. de Am. dial. 3. ch. 385.

Voluptas corporis.

Voluptas corporis menti permisceri non potest, nec lætitiã ullam animi cum voluptate corporis congruentem. Plotin. Enn. sexta, libro septimo, capit. 30. chart. 321.

Voluptates quædam per corpus, aliæ per animam, dicitur

Plato, aliæ dolori commixtæ, aliæ puræ, alias per memorem fieri, alias secundum spem excitari, aliæ turpes aliæ honestæ, & illas ex incontinentia & iniustitia suscipi, has ex temperantia aut alio quopiam bono contingere, ut gaudium, quod ex uirtutibus percipitur. Alc. cap. 28. c. 1959.

Voluptates tanquam umbræ corpora sequuntur. Auer. in rep. Plat. tract. 3. c. 191. col. 2.

Voluptas corporis, quæ uidetur maxima, dolorem gignit maxime. Marfil. Ficin. in epistol. libro tertio, chart. 738.

Voluptates corporis cum sensibus percipiuntur, & quinque sunt sensus, quinque quoque erunt uoluptatum genera. Marfil. Ficin. de uoluptate, capit. quarto, chart. 994.

Voluptas corporis de mente Eudoxi, & Aristippi est, quod potior, quam animi, quodque in ipsa corporis suauis commotione omnis beatitudo consistat. Marfil. Fic. de uoluptate cap. 12. c. 1005.

Voluptates corporis uehementissimæ sunt, quæ tangendo & gustando percipiuntur. Marfil. Fic. de uoluptat. cap. 13. char. 1005.

Voluptates odoratus, auditus, & uisus in reditu quodam ad ordinem sensualem, a quo multis contingentibus quotidie deturbamur, consistit. Marfil. Fic. de leg. dialog. 7. char. 1507.

Voluptates corporis trium præcipue rerum causa concupiscimus, mente, naturæ indigentia, doloris mitigatione. Marfil. Ficin. de uoluptate, cap. decimo tertio, c. 1006.

Voluptates corporeas Pythagoras, Heraclitus, Empedocles tanquam feueri morum, uitæque censores in contemptum tradere studuerunt, dicentes uoluptatem essentiam aliquam non habere, sed in ipsa doloris fuga illarum aliquid apparere, & forte putant illa sensuum multa oblectamenta esse, quædã daemonum inferorum ueneficia; ut huiusmodi esca nos in rebus mortalibus illaqueent. Mar. Fic. in Plat. philebo, cap. 39. ch. 1265.

Voluptatem Democriti, Epicureique ab his electam in corpore quidem indolentiam, in animo uero tranquillitatem uocant. Marfil. Ficin. in Plat. philebo, cap. 39. char. 1265.

Voluptas in corpore, & in anima sæpe cum dolore miscetur, quæ aliquando superat dolorem, aliquando superatur, & nonnunquam simul æquantur, sæpe quoque in communi uoluptas concursu contingit & corporis & animi, cum corpore sitibundo delectetur animus spe uini iam proximi. Marfil. Ficin. in Plat. philebo, cap. 41. char. 1265.

Voluptas tunc in corpore apparet uehementior, cum indigentia maior, molestiorque acriorem incitat appetitum, & uoluptatis uehementia cum habitu prauo & imperfecto concurrat. Marfil. Ficin. in Plat. philebo, cap. 49. char. 1265.

Voluptates gustus & tactus sunt uehementes, reliquæ nõ item, propter corporis necessariam indigentiam. Mar. Fic. in Plat. phil. cap. 49. c. 1266.

Voluptas corporis a maiori mouetur frequenter in minus, & deficit in habitu, delectatio uero mentis a minori procedit in maius, & in habitu proficit. Mar. Fic. in Plat. phil. cap. 52. c. 1267.

Voluptates ex mente Platonis non secus, ac amor ipse in ferinas, humanas, diuinatque diuiduntur: Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio, chart. 394.

Voluptatis proprietas.

Voluptas & dolor sunt ex his, quæ magis & minus suscipiunt. Plat. in phil. c. 22.

Voluptates

Voluptates illæ excellunt, quarum cupiditates maximæ accedunt. Plato in phil. char. 232.

Voluptatis naturam cognoscimus ad eas, quæ summæ, & uehementissimæ dicuntur, voluptates respicientes. Plato in phil. char. 232.

Voluptatibus pluribus non gaudent, qui uehementer ægrotant quam sani, sed magnitudinem voluptatis sentiunt. Plat. in philebo, char. 232.

Voluptate solum illud recte iudicabitur, quod neque utilitatem aliquam, neque veritatem, neque similitudinem efficit, & exhibet, nec rursus damnum, sed huius ipsius solum gratia fit, gratiæ uidelicet concomitantis, quam sane rectissime quis appellauerit uoluptatem, quum nihil horum ad illam sequatur. Plat. de leg. dial. 2. char. 806.

Voluntas magis fruitur Deo quam intellectus. Mar. Fic. in epistol. lib. 2. char. 704.

Voluptates a concionatoribus passim vituperatæ elegerunt pro sua defensione impudentiam. Marfil. Ficin. in epistol. lib. 10. char. 922.

Voluptas plena penes diuinam sapientiam tantum, assequi potest, & delectatio quædam ex liberalibus disciplinis. Marfil. Ficin. in epistol. libro decimo. charta 924.

Voluptatis possessione nemo melior fit. Marfil. Ficin. de uoluptat. cap. 2. char. 987.

Voluptates impediunt prudentiam, menti infundunt tenebras, deprauant iudicium, & omnino hominis naturam in uitiorem, & scelerum luto cenoque prosternunt. Marfil. Ficin. de uoluptate, capit. secundo, chart. 988.

Voluptates quo auidius haustæ sunt, eo plura, & uehementiora libidinum germina, & femina repullulant. Mar. Fic. de uolupt. cap. 2. char. 989.

Voluptatis gratia pestiferæ sunt omnes animi perturbationes, nascuntur enim adulteria, homicidia, furta, dissensiones. Marfil. Ficin. de uoluptate, capit. secundo, char. 990.

Voluptatem assert manifestam reditus in naturam subitus, & abundans, at contra nequaquam. Marfil. Ficin. in Plat. Tim. cap. 59.

Voluptas tota temporis puncto percipitur. Iacobus Carpentarius in Alcinoi parte postero. capit. vigesimo quarto, char. 150.

Voluptas non est coniuncta cum motu quolibet ad naturam accommodato, sed cum eo tantum, qui adiunctam habet celeritatem, & uehementiam. Iacob. Carp. in Alcinoi defensione. ch. 279.

Voluptates sensibiles mediocritatem atque temperamentum assecutæ præter iucunditatem honestatis quoque participes esse uidentur. Leo Hebr. de Amore, dialogo 3. char. 392.

In Voluptatibus appetendis, fruentisque excessus communi nomine luxuria, proprie autem uel incontinentia, uel intemperantia, defectus nimia abstinentia, mediocritas denique uel continentia, uel temperantia nuncupatur. Leo Hebræus de Amore, dialogo 1. char. 12.

Voluptaria uita uiuere absque intelligentia, scientia, memoria, & opinione, non est uiuere uita hominis, sed pulmonis marini, aut animantis in mari uiuentis cum testaceis corporibus. Plat. in phil. c. 221.

Votum est precatio hominum ad Deum, qua uel bona, uel quæ bona uidentur, efflagitant. Speusip. in Plato. definit. char. 1964.

Votis ad ipsam optimitatem tanquam bonorum originem prouehi nos oportet, atque ita ad illam propius accedentes in hoc ipso gradu optima quæquæ bona penes ipsam perdiscere, illa enim omnibus adest, non tamen omnia illi adsunt. At quando castissimis præ-

cibus illam & intellectu tranquillo & affectu ad diuinam unionem apto precamur, tunc nos etiam illi adsumus. Iam illa nec est in loco ut ablit ab illo, aut ab aliis se ad illa transferat, imo dicere etiam hanc in rebus omnibus esse, longe deficit ab ipsa infinitate, quæ & excedit, & complectitur omnia, ut nos ipsos ad diuinorum salutariumque radiorum sublimiorem intuitum omnibus eleuamus. Dionysius Areopagitæ de diuinis nominibus. charta 1059.

Voti potestas consistit in consensione quadam partis ad partem compatiendi, ut in neruo cum mouetur pars infima, mouetur, & summa, & sæpe ex concordia vno neruo pulsato tremunt alter, maxime si eadem temperati sunt consonantia. Plotin. Enn. 4. l. 4. cap. 41. chart. 435.

Vorum est petitio boni alicuius a Deo. Philo Iudæus de sacrificiis Abelis, & Caini. char. 70.

Vocem infinitam quis siue Deus, siue homo diuinus animaduertit, ut fama refert, quæ hunc in Aegypto quidam Theuth nomine fuisse dicit, qui primus Vocales, & in infinitate, non unam, sed plures esse intellexit, & alias voces non, sed soni cuiusdam participes, numerum quendam, & harum esse cognouit, & tertiam literarum speciem distinxit, quæ a nobis natæ dicuntur, & postea soni expertes, ac mutas ad unam vsque diuisit, & vocales, & medias eodem modo, donec numero ipsarum accepto, & unicuique ipsarum, & vniuersis elementis appellationem imponerent. & cum videret, quod nullus nostrum unum aliquid per se ipsum sine aliis omnibus discere posset, hoc uinculo rursus considerato, quod id unum esset, & id omnia quodammodo unum faceret, unam his artem Grammaticam præfecit. Plat. in phil. char. 219.

Voces cominus maiores uidentur, eminus minores. Plat. in protag. char. 413.

Vox melior est ea, quæ vltro absona est, quam quæ inuitate. Plat. de mend. c. 534.

Vox & auditus ad philosophiæ cognitionem data sunt, nam & sermo ad eadem destinatus est maximam ad ipsam partem conferens, & quantum rursus vocis musicae utile est, id ad auditum harmoniæ gratia datū est. Plat. in Timæum, char. 741.

Vox est plaga ab aere, quæ per aures, cerebrumque & sanguinem ad animam vsque distribuitur. Plat. in Timæum. 751.

Vox alia velox, acuta est, alia multa & difusa magna est, alia modica & contracta parua, alia ad rationes multas ordinata & concinna est, alia confusa & a ratione aliena inconcinna, & dissona est. Tim. loc. de anima mundi & nat. c. 1042.

Vox est ictus in aere, per aures ad animam proueniens, quarum meatus pertinent ad hepar vsque procedentes, in his est spiritus, cuius motus est auditus. Timæus Loc. de anim. mund. & nat. c. 104.

Vox est prolatio ex ore secundum cogitationem. Speusip. in Plat. defin. c. 1934.

Vocis articulatae principales partes sunt nomina & uerba, horum autem syllabæ, syllabarum literæ, quæ sunt primæ uoces indiuiduæ, & elementariæ. Ex his enim totius orationis constituitur continentia, & ad postremas easdem literas dissolutio peruenit orationis. Chalc. in Plat. Tim. c. 21.

Vox est ictus, qui ab aere aurium sensui infertur. ferit, si uehemens sit, celeriter, si lente mollius. Itaque acris & commota ictu auditu non occupat prior, inde circumuecta ac deprehendens tardiora comitatur & prosequitur sensum. Plutarchus in Plato. quæstionib. chart. 677.

Vox ominosa, vel alia quæpiam eius generis nota applicatione per se sola imbecillis est & leuis momenti, & grauem animum attrahere ad actionem nequit. At si ex consiliis duobus pugnantibus vni accesserit, dubium sublata æqualitate dicitur, vt motus sequatur & impulsus, ut drachma per se non trahit lancem, sed stanti in æquilibrio ponderi adiecta totam ad se trahit Plut. de urbe Thebes, & socratis dæm. c. 771.

Vocis actus impartibilis est, argumentum enim est absolute præsentis cunctis, & vnicuique audientium in se totum, atque sub vnica formæ ratione similiter omnes implere. Priscian. in Theophrast. cap. 26. c. 1814.

Vocem esse consonantiam ubi ait Aristoteles, intelligendum est de voce actu iam sensibili, vel in actu sensibili posita, dum iam auditur, auditur autem, quando & vox & auditus inter se concordet unum conficiuntur, dum inter se profus contemperantur, nimius enim rei sentiendæ excessus soluit, aut perdit sensuum actionem. Priscianus in Theophrastum, capit. quadragesimo nono, chart. 1824.

Vox humana auditu, diuina visu percipitur, quia quæ Deus dicit, non sunt verba, sed opera, quorum iudicium non tam penes aures, quam penes oculos est. Phil. Jud. de dial. c. 472.

Voto in petendo Plato vult bonum peti, & tunc certi & proprii boni petitionem securam esse cum prudentiam quis fuerit consecutus, alias non. Mar. Fic. in Plat. Alc. 2. char. 1134.

Votum est ardens affectus casti animi Deo deditus, & quod bonum videtur, exoptans. Huic affectui Zoroaster, & Orpheus suffumigationes, & Characteres adhibuerunt, quoties ad secunda numina preces dirigerent. Mercurius & Plato cum superni numinis maiestatem venerantur, externas omnes ceremonias auferant, solam ac puram animi fragrantiam relinquentes. Marsilius Ficinus in Alcibiad. Plat. secundum. c. 1144.

Voti perfectio quinque absoluitur. Primo est actio quædam eius, quod adorandum est, & qua ratione colendum. Secundo assimilatio quædam vitæ nostræ ad diuinam uitam puritate, castitate, sanctimonia, disciplina, ordine proficiscens, diuinam captans beneuolentiam, & animas diuinæ largitioni subiiciens. Tertio est contactus aliquis, per quem essentiam diuinam ferme iam attingimus, & in ipsam summam quædam animæ uergimus. Quarto, ingressio quædam in luminis diuini uelutulum. Quinto unio denique unitatem animæ propriam diuinæ unitati insinuans penitus, & connectens, unamque iam actionem eandem animæ, Deique consans: adeo ut nec ultra nostri iuris, sed Dei simus splendore obruti, & circumfusi diuino. Marsilius Ficinus in Platonis Timæum capit. sexto, chart. 1440.

Votum est uehemens motus animæ nostræ erga numen, quod obsecramus. Marsilius Ficinus in Plotini En. 4. lib. 4. cap. 40. char. 1748.

Vocum consonantia aerea aerium spiritum motu penetrans, affectumque canentis, & animum secum transferens audientis affectum mouet affectu, & animum afficit animo, sensumque mores infundit. Marsil. Fic. in Plat. de repub. dial. 9. char. 1401.

Vox septima est penitus dissona, uox octaua maxime consonans. Marsilius Ficinus in Plato. de republica. dial. 2. char. 1433.

Vox, & consonantia duodecima perfectissima est ex diapason, & diapente, conueniens rebus amato-riis, & nuptiis. Marsilius Ficinus in Plato. de republica. dialogo 10. chart. 1433.

Voces graues acutis perfectius commisceri possunt.

quam succis succi: primo quia uocales materiæ ob subtilitatem suam continuumque motum, vniformemque in cunctis corporis aerei qualitatem facilius consumatiueque quam succi, & crassi ad motum ineptiores, & qualitibus admodum discrepantes, conflantur in vnum. Quod si in vnum, ergo ad vnam, nouamque formam aptius parantur concipiendam. Deinde quoniam instrumentum uocis naturale, intrinsecum uirtuti vitali, animali, rationali quam proximum atque obedientissimum, facilius arti obtemperat musica, ad vnum ipsum, quo spectat conficiendum, quam extrinseca medicis instrumenta, & si cithara pulsetur digitis, fidelius obsequentur musici voto fides quam medicis herbæ. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 30. char. 1455.

Voces plures rite commixtæ vnium quendam inuicem resonant reboatum, uirtutis nouæ, & mirabilis fundamentum, vt in corpore ex elementis quatuor naturaliter constituto qualitates elementorum quatuor vniam, & (vt quidam aiunt) quintam conficiunt complexionem, videlicet subiectâ uirtuti speciali occultis modis cœlitus prouenturæ. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 30. c. 1456.

Vocibus e pluribus vna quadam ratione conflatis vna subito nascitur quali forma communis cunctis, per quam plura sit unum, & ut unum percipitur a sensu, & in unum quendam effectum congregiantur, nam uidimus exsonante cithara in cithara similiter temperatam repente sonare, non nihil, & ex chorda vibrata statim in chordam æquæ tenfam transit vibratio similis. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, capit. trigésimo, char. 1456.

Vocum omnium discrepantia progreditur vsque ad septimum gradum, post quem postea fit ad eadem reuolutio. Marsilius Ficinus in Plat. Timæum, capit. trigésimo secundo, chart. 1459.

Vocis secundæ & septimæ asperitas delinitur uocis tertiæ, & sextæ delictiori mollitie. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 32. char. 1450.

Vox est pulsatio quædam aeris profluens per aures in uenas directas in uerur a capite, huc vsque expeditur auditus. Mar. Fic. in Plat. Timæum cap. 62. c. 1477.

Vocem gubernationis uult Plato esse legem, quæ officia erga Deum & homines congrua constituere debet & exequi, alioqui res publica salua esse non potest. Marsil. Fic. in Plat. epist. 5. c. 1533.

Vox vna simplex, quantum in se est, non dicitur consonantia, dicitur tamen auditui consonare si congruat. Marsilius Ficinus in Priscian. in Theophrast. cap. quadragesimo nono, char. 1824.

Vocem putauit Democritus esse aerem in eius figura penetrantem. id est si rotunda vox rotundis, si quadrata quadratis, & simul reuolui, & quadrari fractionibus uocis. Plato dixit esse spiritum per os a cogitatione deductum. Epicurus ait fluxum esse emissum a uocantibus, vel a sonantibus, vel strepitantibus, qui ubi consimilibus figuris obuiam factus fuerit, infrangatur, & cum simul auribus inciderit, sensus auditus oboritur. Anaxagoras ait fieri uocem incidente spiritu in aerem solidiorem, unde & percussio recipitur, & vsque ad aures profertur, qua de causâ & id, quod echo solet appellari diffultat. Stoici uoluerunt aerem non commisceri ex diffractis particulis, corpus item ne uox esset an corporeum, dissentere philosophi. Pythagoras, Plato, Aristoteles non esse corpus, Stoici affirmant esse corpus. Ioannes Franciscus Picus Mirandulanus in exam. uanit. doct. gentium. lib. 1. cap. 15. char. 789.

Vox omnis, quæ Deo, & hominibus communiter attribui solet, vt bonitas, sapientia, amor, desiderium, & huius-

huiusmodi alia, differentes dissimilimasque accipit significationes. Leo Hebræus de Amore, dialogo tertio. chart. 221.

Vrbis curatores eligantur ad uias, & ædificiorum structuras, & ornatum huc pertinentem, vt & homines, & reliquæ bestiarum nullam iniuriam inferant, & vt tum in ipso ciuitatis ambitu, tum in suburbio ea, quæ ciuitatibus conueniunt, fiant, ad fori gubernationem Aediles, ad templa sacer dotes. Plato de legibus, dialogo 6. charta 854.

Vrbis curatorum cura sit uiarum in vrbe, & quæ earum quæ ex regione ad ciuitatem semper tendunt, & extructionum, ut omnes secundum leges fiant, & aquarum, quas custodes ad ipsas curatas miserint, & delegarint, quoad fontes iusto modo, & puræ progredientes ciuitatem ornent, simulque commodent. Plato de legibus, dialogo 6. chart. 856.

Vrbis curatores oportet vt potentes sint, & ocium agant, vt publicarum rerum curam gerant, quapropter quilibet ex maximis censibus urbis curatorem proponat quemcunque uoluerit, de electis autem, & ad sex, quibus plurima suffragia contigerunt, redactis, fortiantur tres, quibus hoc studium incumbit. Plato de legibus, dialogo 6. chart. 856.

Vrbis curatores indigent in communi multam usque ad minam, & cum ædilibus duplum. Plato de legibus, dialogo 6. char. 856.

Vrbis curatores animaduertere debent, vt nullus priuatus quicquam de publico aut extructionibus aut fossis occupet. quin & aquarum pluuiarum commodæ profusionis hos curam gerere oportet, & omnium, quæ intra aut extra ciuitatem habitare decuerit. Plat. de legibus, dialogo 6. char. 863.

Vrbium rectores non relinquunt curam regendorum hominum, etiam si in cœlum recepti sint. Macrobius in somnium Scip. lib. 1. char. 53.

Vrbs quomodo condi debeat, in libris de Republica ne uerbum quidem facit Plato, quia illam reliquit cœlo; in libris de legibus in terris ædificat ad exemplaris illius, quoad fieri potest imaginem. Marsil. Fic. in Plato. de legibus dialogo 4. char. 1496.

Vrbem antequam veteres statuerunt, varia superstitione loci Genium sacrificiis propitiare consueuerunt. Franciscus Patricius de republica libro octauo, cap. 2. chart. 243. pag. 2.

Vrba non minus delictum est homicidio. Franc. Patric. de repub. lib. 6. cap. 3. char. 194.

Vrbem inflatum mergere facilius est, quam quemuis probum virum inuitum ad aliquid agendum cogere. Philo. Jud. de eo, quod omnis probus liber. char. 551.

Vterus in mulieribus animal est procreandi filios cupidus, quod ubi sterile præter tempus diutius fuerit, cum indignatione grauius fert, & vndique per corpus oberrans, & spiritus transitus obturans, & respirare non sinens, tum anxietates alias extremas immittit, tum omnes generis morbos inducit, donec vtriusque cupiditas & amor educto uelut ab arbore fructu deinde excerpto in uterum uelut aruum animalia præparitate visum effugientia & non efformata consermant, & ipsa rursus disparantes, magna intus enutriant, & postea in lucem productis his, animalium productionem perficiant. Plato in Timæum. ch. 762.

Vtilitas est circa futurum tempus. Plato in Theæteto. chart. 120.

Vtile est multis nec quicquam scire, nec se putare, si quidem magis conabuntur facere ea, quæ sciunt, aut scire se putant. Hæc autem consequentes plus damni quam utilitatis consequuntur. Plato in Alcibiade secundo. charta 356.

Vtile honestum est, damnosum turpe. Plato de repub.

dialog. 5. char. 620.

Vtilia non sunt ea, sine quibus id fieri non potest vt fiat, alioqui infirmitas uilis erit sanitati. Plato de diuitijs dialogus spurius. char. 1034.

Vtile est causa, quod vnumquodque bene afficitur, causa cuiusdam boni. Speusippus de Platonis definitionibus. charta 1964.

Vtile & iustum idem esse sentiunt Platonici: at Epicurei & quidam Stoicorum ponentes finem nostrum secundum naturam viuere, & Peripatetici, qui bonum nostrum ex necessarijs complent, non asserunt iustum & utile idem esse. Et similiter, qui asserunt hominem esse corpus animatum, vel ex anima & corpore compositum, cædes enim & vulnera fugiunt, etiam si iniuste. Proclus in Alcibi. 1. char. 1925.

Vtilia quod prius exoptantur, & postea diliguntur, iucunda vero quod exoptantur ac diliguntur, pendet ex diuersitate fruendi his duobus expetitarum, & amatarum rerum generibus. Leo Hebræus de Amore, dialog. 1. char. 4.

Vtile in præsentis possessione ipso iucundo multo potentius existit. Leo Hebræus de Amore, dialogo primo. charta 15.

Vtile atque iucundum ad ipsum honestum, tanquam ad finem ordinantur. Leo Hebræus de Amore, dialogo primo. char. 19.

Vtilia antequam habentur, exoptantur, non diliguntur; iam autem habita diliguntur, nec amplius exoptantur. Leo Hebr. de Amor. dialog. 1. char. 9.

Vtilia nunquam amari simul, & expeti possunt. Leo Hebr. de Amor. dialog. 1. char. 9.

Vtilibus in bonis possidentibus, profusus amor diuitiarum avaritia, remissus prodigalitas, moderatus vero ac mediocris, liberalitas nuncupatur. Leo Hebr. de Amore, dialog. 1. char. 11.

Vtilibus appetendis tristitia quædam interior percipi solet. Leo Hebr. de Amor. dialog. 1. char. 14.

Vtilitas in continua rei possessione consistit. Leo Hebr. de Amor. dialog. 1. char. 14.

Vtilium bonorum desideria in infinitum proficiscuntur. Leo Hebr. de Amor. dialog. 1. char. 9.

Vtilium bonorum in appetitione excessus cupiditas, defectus negligentia, mediocritas necessarii tantum appetentia, & sufficientia vocatur. Leo Hebr. de Amore, dialogo primo. chart. 10.

Vtilium desiderium ambitio, aut cupiditas appellatur. Leo Hebr. de Amor. dialog. 1. char. 12.

Vulcanus *ἰσχυρός* dicitur, quia *πυρρός* lucidus dicitur, ad caput nominis attracto. Plato in Crat. char. 81.

Vulcanus artem fabrilis amore duce inuenit. Plato in Symp. char. 293.

Vulgus non minima mala facere potest, & fere maxima, si quis apud ipsum delatus est. Plato in Crit. c. 24.

Vulgi opinio non est curanda, nam nec prudentem, nec imprudentem facere potest. Plato in Crit. char. 24.

Vulgi opinio nihili facienda, sed ueritati inhærendum. Plato in Crit. char. 26.

Vulgus sapientiam, & uirtutem sibi uendicans, plenum est contentionibus, & sapientiæ opinione, ac mendacio. Plato in Philebo. char. 233.

Vulgus deteriora docere non potest, nec ergo præstantiora docebit, inter se enim maxime dissentiant. Plat. in Alcibiade. 1. char. 339.

Vulgus à Platone recte ualio comparatur bruto. Marsil. Fic. in Plat. de repub. dialogo 6. chart. 1407.

Vulgus frequenter nomine amplam & communem significationem habere ad vnam tantummodo suarum specierum exprimentam uti consueuit, quod quidem in amoris quoque nomine vsu uenisse uidetur. Leo Hebræus de Amore, dialogo 3. char. 219.

Vulgus pulchritudinis non secus ac magnitudinis quoque laudem solis corporibus vere proprieque, incorporateis vero propter similitudinem quandam tantummodo, quam incorporatea cum corporibus habent, accommodare consuevit. Leo Hebræus de Amore, dialogo 3. chart. 336.

Vulnerans seruus liberum ex ira, is, cuius seruus est, tradat ipsum vulnerato, vt cum ipso quicquid velit faciat. Si vero non tradiderit, ipse damnum faciat. Si vero ex composito, serui & vulnerari factum hoc esse fraude causetur, litem intendat, & si iudicio non vicerit, triplex damnum rependat. Si vero reum peregerit, plagij criminis reus teneatur, qui fraudem cum seruo struxit. Plato de leg. dialog. 9. char. 913.

Vulnera alia non voluntaria, alia ex ira, alia ex timore, alia ex proposito voluntaria sunt. Plato de legibus, dialog. 9. char. 911.

Vulnus si a germano fratre in germano ire causa illatum fuerit, parentes, & cognati, & mariti, & vxoris vsque ad consobrinorum filios, tam foeminae quam viri conueniant, & iudicatum parentibus secundum naturam puniendum tradant. Si vero controuersia est de animaduersionis modo, cognatorum mariti sententia rata habeatur. Si vero ipsi id præstare non potuerint, legum custodes hoc tandem permittant. Plato de legibus, dialog. 6. char. 912.

Vulnerans ex proposito aliquem amicum, exceptis his, quæ lex permittit, occidere vero non poterit, is, qui ita proposuit & vulnerauit, misericordia indignus est, penam dare cogatur, vt qui occidit: at dæmoni gratiam referre, & non aduersari, & mortem ab eo, qui vulnerauit auferre, relegationem vero in vicinam ciuitatem fieri, ita ut omni possessione sua per uitam fruatur, & damnum vulnerato soluat, & iudicent, qui de cæde iudicium tulissent, si ex vulneribus sauciatus mortuus esset. Plato de legibus, dialog. 9. char. 912.

Vulnerans parentes filius, aut dominum seruus ex proposito, mors poena statuta sit, & similiter si frater fratrem, aut sororem, aut soror fratrem, vel sororem vulnerauerit ex proposito, mors poena statuta sit. Plato de legibus, dialog. 9. char. 912.

Vulnerans vxor maritum suum ex insidiis occidendi proposito, aut maritus vxorem, perpetuo exulet. Opes eorum, si filij uel filiae adhuc pueri fuerint, tutores curent, & liberorum orborum curam gerant. Si vero viri, nõ necesse est exulem a liberis nutriri, sed ipsi opes possideant. Si non reliquerit filios, ille, qui vxorem, vel quæ maritum vulnerauit cognati exulatis ex vtraque parte & mariti, & uxoris usque ad consobrinorum filios conueniant, & una cum legum custodibus, & sacerdotibus inito consilio hæredem in domum hanc, quæ in ciuitate quinquies millesima & quadragesima est, constituent, tali modo & ratione vtentes. Considerent, quod genus in ciuitate præstantissimum sit ad uirtutem, & fortunatum, in quo plures filii nati fuerint; unde vnus patri eius, qui mortuus est, & superioris eius generis filium, uelut ex illis adoptent, & famæ gratia de se cognominent, & genitorem sibi ipsis & familiarum conseruatores & sancti & sacrorum curatores meliore fortuna quam patrem fieri precati ita secundum legem hæredem constituent. Plato de legibus dialog. 9. char. 912.

Vulneris ex ira infligiti si quis condemnatus fuerit, primum duplum damni persoluat, si vulnus curabile euaserit, incurabile uero quadruplum, & item quadruplum si curabile sit, sed turpitudinem, quandam magnam, & profrosam attulerit vulnerato. At si quis vulnerato aliquo non solum læserit sauciatus, sed etiam ciuitatis potentiam imminuerit, ut aduersus hostes imbecillior sit, hic cum aliis multis etiam ciui-

tati damnum rependat. Nam ad suam militiam etiam pro illo, qui non potest, militet, & pro illo in militari acie collocetur, aut si hæc non facit, a quocunque uolente desertoris actione secundum legem accusetur: damni uero extimationem iudices condemnantes faciant. Plato de legibus, dialog. 9. char. 912.

Vulnerum ex ira filiis ad parentes iudices sint, qui sexagesimum annum ætatis exceperunt, quibusque filij non adoptiui, sed ueri fuerint. Si uero quis condemnatus fuerit, in ipsum animaduertant, siue talem mori oportet, siue aliquod maius supplicium pati, aut etiam non multo minus, ex cognatisque ipsius actoris nemo iudicet etiam si in eadem ætate constitutus sit quam lex definiuit. Plato de legibus dialogo nono: chart. 913.

Vulnerans aliquem inuitus damnum simplex rependat. Plato de legibus, dialog. 9. char. 913.

Vulneratus per aliquod tempus post vulnus, puta per horas septem in vulnerantem proijcit sanguinem, quod sit, quia vulneratus dum vulnerantem aspicit, confestim ad uindictam bilis accenditur, & ab ea sanguis inflammatur, & ad vulnus e uestigio properat, tum ut partem illam foueat, tum ad uindictam, & eodem & spiritus concurrunt ij, quia leues sunt ad vulnerantem usque in eum migrant, & eius calor per aliquod tempus seruatur. quo tempore si uulnerans inspicat cadauer, uulnus in uulnerantem proijcit cruorem. Marfil. Ficinus in Plato. conuiuio oratio. 7. cap. 5. chart. 1359.

Vultu liberali esse etiam philosophis licet: nam Pythagoras, & Zeno pulcherrimi fuerunt. Lucius Apuleius Apolog. 1. chart. 175.

Vultus coeli sunt figuræ cælestes. Marfil. Fic. de uita cælit. comparanda. lib. 3. cap. 17. char. 555.

Vultuum nostrorum figura proprias qua scdm habet uires alligendi, uel deterrendi, unde apparet uim propriam figuris non esse minus quam coloribus. Marfil. Fic. in Plot. En. 4. lib. 4. cap. 35. char. 1746.

Vxores communes omnium esse, nullam priuatim ulli cohabitare, & rursus liberos esse communes, ita ut neque parens filium suum cognoscat, neque filius patrem deberet esse lex. Plato de republica, dialogo quinto. chart. 620.

Vxores communes esse, & communes filios utile esse, nemo ambigit, sed modo sit possibile, plurimum habet difficultatem. Plato de repub. dialog. 5. char. 62.

Vxorem, & filios, qui negligit, immortalitate se priuat. Plato de legibus, dialog. 4. char. 835.

Vxorem pauperiorem se semper præferre oportet, & cum illa societatem inire, hoc enim & ciuitati, & familiaribus, quæ coniunguntur, commodum est. Plato de legibus dialog. 6. char. 860.

Vxorem a quibus ducat quis, & cui filiam collocat, quisque præ omnibus scire debet, ut nequaquam quoad fieri potest, fallatur in talibus. Plato de legibus dialogo sexto. chart. 860.

Vxorem ducendo plures facere debet liberorum inter se æqualitatem, quam nuptiarum æqualitatem pecuniis inexplabilem, & per opprobrium auertendus est is, qui pecuniis inhiat in nuptiis contrahendis non lege scripta cogat. Plato de legibus, dialog. 6. char. 861.

Vxorem non ducens postquam annos quinque & triginta natus nuptiarum exors sit, singulis annis mulctetur, si de maximo censu sit drachmis centum, si de secundo septuaginta, si de tertio sexaginta, si de quarto triginta, & hæc multa sit Iunoni sacra. Qui quotannis non persoluerit, decuplum debeat, & quæstor deæ ab ipso exigat, aut si non exegerit ipse debeat, & de hoc in centuris rationem debeat. Non nubens honore priuetur a iunioribus, & nullus e iuuenibus in ali-

aliqua re vltro illi pareat. Si aliquem cum cædere aggreddatur, quibus ei, qui iniuria afficitur, auxilium ferat, ipsumque defendat. Qui præsens auxilium non tulerit, timidus, & malus ciuis à lege pronuncietur.

Plato de legibus, dialog. 6. char. 861.

Vxor, & maritus si propter infelicem morum acerbiter nullo modo consentiant, decem ex legum custodibus viros medios talium temper curam habere oportet, decem item foeminas connubijs destinatas, & si non possunt reconciliari, quærant pro viribus vtrique quibus cohabitent. Et qui quidem ex ipsis liberis carent, aut pauciores habent, liberorum gratia etiam cum aliis cohabitent. Quibus uero satis est liberorum, & inter se dissentiant, consensendi, & mutæ curationis gratia, & diuortium, & cum aliis coniunctionem faciant. Quod si vxor moriatur relictis liberis, foeminis, & masculis ex consilio sit, non ex necessitate lex, quæ sancit, vt vir liberos educet, & non ipsis nouercam inducat. Si uero liberos non habet, vt necessario aliam ducat, donec quot sufficiunt liberos genuerit, & domui, & ciuitati. At si maritus mortuus fuerit, filiis quot sufficiunt relictis, mater liberorum vidua manens filios educet. Si vero iunior quam conuenit, esse uideatur, ad hoc ut sana sine viro viuere possit, cognati inito consilio cum foeminis connubiolorum curam gerentibus, quod ipsis, & illis videtur, de talibus statuunt. Si vero liberis carent, etiam liberorum gratia nubant. Plato de legibus, dialog. 11. ch. 940.

Vxorem vir, vel virum vxor si ex ira occiderit, purgetur & exulet nemo, & reuersus cum suis liberis sacris non communicet, nec vnquam eadem mensa utatur, quod si non pareat aut pater, aut filius, impietatis iudicium ipsi dicent quicunque uoluerit. Plato de legibus dialogo nono. chart. 908.

Vxorem qui ducit, oportet putare alteram ex domibus, quæ forte ei obuenerit, esse uelut ad pullos producendos ac educandos destinatam, vt a patre, & matre separatus illic nuptias faciat, & habitet, & se & liberos alat. Si enim in amicitijs desiderium affuerit, omnes affectus glutinat, & colligat. Verum extaurata consuetudo, & quæ desiderium per temporis intercessionem non habet, efficit, vt affectus præ nimia satietate dilabantur. Quapropter matri, & patri, & vxoris cognatis suas habitationes dimittere oportet, & ipsos uelut in coloniam proficisci, & habitare, ut illos uisitent, simulque ab ipsis uisitentur, & ut gignant, & educent liberos, uitam uelut lampada aliis ex aliis tradentes, & Deos semper secundum leges colentes. Plato de legibus, dialog. 6. char. 862.

Vxorum habitationem communem uoluit Plato, non autem quoad coitum, sed cum principibus uidebitur ad suppleendam sobolem. Auerroes in Plat. de repub. tract. 1. colum. 1. char. 181.

Vxoris officium est prudentem maritum suum ueluti suum animum, rationemque honorare, ac libentissime sequi. Marfil. Fic. in epist. lib. 3. char. 744.

Vxorem qui non ducit, statuit Plato in legibus procul ab omnibus publicis honoribus, & muneribus segregandum, & publicis oneribus grauius quam cæteros ciues esse premendum: & Mercurius Trismegistus eiusmodi homines, & humana lege infelicissimos, & lege diuina tanquam steriles & siccas arbores iudicari. Marfil. Fic. in epist. lib. 4. char. 779.

Vxori corpus suum non aliter quam Deo animam, debet maritus. Io. Pic. Mir. in epist. ch. 346.

Vxoris vitium aut tollendum, aut ferendum est. Qui tollit vitium, vxorem commodiorem præstat. Qui fert, se meliorem facit. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 4. chart. 117.

Vxorem intactam, & quæ nemini nupsit, ducere

prodest viro. Duplex enim labor est viduam ducere, prior, vt dedoceat alterius viri mores, alter, vt suis assuefaciat. Franc. Patr. de republ. libr. quarto, cap. quarto, char. 121. terg.

Vxorem ducenti quinque consideranda, mores, ætas, genus, forma, dos, de qua dote tamen parum cogitandum puto, si reliqua suppetant. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 4. char. 121. ter.

Vxorem nec præsentibus extraneis obiurgare debemus, nec cum ea nihil blanditijs agere. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 4. char. 123.

Vxor caueat ne quid fictè, aut simulatè cum viro agat. Francisc. Patric. de republic. libro quarto, capit. nono, char. 128.

Vxores raro egredi e domo debent, foemina enim ambulatorix raro pudica est. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 5. chart. 128. terg.

Vxor hæc duo præcepta seruare debet, vt viro omnia agenda relinquat, quæ foris sunt, ipsa agat quæ intra domesticos parietes fiunt, vt mariti parentes omni beneuolentia complectatur. Franc. Patr. de republ. lib. 3. cap. 5. char. 132. terg.

Vxor Hieronis Siracusani cum increparetur a marito, quod cum ei os male oleret, nunquam mouisset, respondit mulier se excusans, mi vir, putabam viros omnes ita oleret, proinde tacui. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 5. char. 133.

Vxor Tigranis a viro interrogata, quid de pulchritudine Cyri cum quo fuerat in conuiuio, respondit, abs te (mi vir) nunquam oculos deflexi. Itaque alterius viri formam vxor ignoret. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 5. char. 133.

Vxorem in conuiuio ducere laudis nostris est, apud Græcos vero nephas. Franc. Patr. de republ. in præfatione. char. 59.

Vxorem ex eodem patre sororem natam Atheniensibus licebat ducere. Romanis id erat nephas. Franc. Patr. de republ. in præfatione. char. 5. terg.

Vxor ducenda est non modo necessitatis causa, sed iucundioris uitæ gratia, non ad libidinem explendam, sed ad propagandam sobolem, & ciuile munus implendum. Franc. Patric. de republic. libr. quarto, cap. tertio. char. 112.

Vxoris nomen religionem præ se ferre uideatur, sit enim uigendo: puellæ enim maritorum postes, cum primum ingrederentur, oleo ungebant, quod a sacerdote acciperent, & lanam stulta quadam superstitione Iano, & dijs laribus præfigebant, & lotos deinde quamprimum eodem oleo maritos ungebant. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 3. char. 112. ter.

Vxores Aegyptii pro opibus, & uoluntate plures habent, & nullus ex eis genitus spurius habetur, & si ex serua conceptus sit, at sacerdotes eorum unam tantum ducere possunt. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 3. chart. 114.

Vxores Britani deni, duodenique inter se communes, habent, maxime fratres cum fratribus, & parentes cum liberis, sed nati ex eis eius habentur liberi, a quo primum uirgo quæque ducta est. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 3. char. 114.

Vxores Parthi dulcedine uariæ libidinis singuli habent, ideo nulla delicta grauius puniunt adulterio. Franc. Patr. de republ. lib. 4. cap. 3. char. 114. ter.

Vxores antequam acciperent Armeni, & Lydi, uirgines ad litus maris mittebant statutis diebus ante nuptias dotalem pecuniam quæsituras, quæque turpi quæstu ob relictam pudicitiam Veneri sacrificium persoluebant. Franc. Patric. de republic. libr. quarto, capit. 3. chart. 114. terg.

Vxores vt quisque unicam duceret, hortabantur Ro-

Seminarium totius Philosophiæ

mæ Cenfores. Franc. Patric. de republ. libr. quarto, cap. 5. char. 114. terg.

Vxori turpitudinis, & flagitii causam uideat vir ne præbeat. Proinde caueat ne quid obsceni in uxoris conspectu loquatur, & se absteineat ab omni alieni corporis congressu, si uxorem pudicam habere uult, nulla enim iniuria societatem sancti matrimonii magis dirimit quam non modo adulterii deprehensio, sed etiam suspicio: nam uiri continentia plerunque seruat uxoris pudicitiam, & hominem longe magis commendatum reddit. Franc. Patric. de republ. li. 4. cap. 4. chart. 119.

Vxorem deformem habere minor molestia est, quam formosam seruare. Franc. Patric. de republ. libr. quarto, cap. 4. chart. 121.

X

ENOCRATES Platonis discipulus, & Origenes eorum sectator, exulserunt sibi virilia, ut libidinis incendia prorsus extinguerent. Marsilius Ficinus in Plato. Theologia libr. 9. capit. 3. chart. 205.

Xenophon socraticus tanta fuit dicendi suauitate, ut mu-
sa Attica vulga cognominaretur. Franc. Patric. de regn. l. 3. cap. 6. char. 113. terg.

Z

ENO. Citiensis, ad tibicinum spectaculum adolescentiam acciuit, ut discerent quale cornua, lingua, calami, & si quæ alia proportionis & concentus consortium habent, vocem mittant. Plu. de animæ genit. e Timæ. char. 448.

Zeno Eleates Parmenidis Pythagorici fuit discipulus. Marsil. Fic. in Plat. Parm. ch. 1136.

Zeno contra Parmenidis calumniatores disputauit, si rebus sit quædam multitudo, vno vero nulla, contingere, ut res eadem secundum idem similes inuicem forent, & dissimiles. Marsil. Fic. in Plat. Parm. cap. 2. char. 1203.

Zeno eleates dialogorum inuentor fuit. Iacob. Carp. in Alcino. præfat.

Zeno Citieus, a quo disciplina Stoicorum est profecta, cum vniuersam philosophiam cuidam animali similem fecerit, dicere solebat in ea Logicen ossibus, & neruis, carni Ethicem, animo Physicem respondere. Iac. Carp. in Alcino. cap. 3. char. 16.

Zeus pinxit uas ita ut aues ad eas aduolarent. Marsil. Fic. in Plat. Theol. l. 13. cap. 3. ch. 295.

Zodiacus dicitur a signis, quæ Græce dicuntur ζῳδια. Macr. in Iom. Scip. l. 1. c. 104.

Zodiaci partes æquinoctiis interceptæ, & solstitiis nullam habent vim efficiendi. Io. Pic. mirand. in Astrolog. lib. 8. cap. 3. ch. 650.

Zodiacus quasi circulus animalium ab Astrologis sic appellatus. Leo Hebræus de Amore, dialogo secundo, chart. 139.

Zodiaci duodecim signorum amor ac odium ex ipsorum faustis & infaustis aspectibus, & ex eorum naturis ex sententia Astrologorum elicitur. Leo Hebr. de Am. dial. 2. c. 140.

Zodiaci signorum variæ, & oppositæ naturæ elementis quodammodo persimiles sunt. Leo Hebr. de Amore, dialog. 2. char. 140.

F I N I S.

